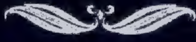


THE FIVE BOOKS OF TORAH WITH HAPHTAROTH
HEBREW TEXT AND PERSIAN TRANSLATION

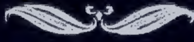




مجموعهٔ

توراه و هفطارا

با ترجمه فارسی



THE FIVE BOOKS OF TORAH WITH HAPHTAROTH

Published by:
Gabriel Business Services

۴	۶۰۰
۱۸	۱۰

בעזרת ה׳ יתברך

مجموعهٔ

توراه و هفطارا

با ترجمه ی فارسی

חמשה חומשי
תורה
והפטרות

עם תרגום בלשון פרסית

۸۳۰۸۹۱

مترجمان

Translators

ماشا ا-له رحمان پور داود

מ.רחמנפור דווד

Mr. Mashallah Rahmanpour Davood

هاراو موسی زرگری

הרב משה זרגרי

Harav Moshe Zargari

انجمن فرهنگی اوتصر هتوراه (گنج دانش)

THE FIVE BOOKS OF TORAH
WITH HAPHTAROT
HEBREW TEXT AND PERSIAN TRANSLATION

کانال یهودِ
ایران در
تلگرام

Preface

The Torah is the eternal, living monument of G-d's rendezvous with Israel, the nation's raison d'etre, the soul that enables the nation to survive every trial, to rise to undreamed of spiritual heights and realize the goal and hope of its Creator.

Whenever the Torah is read, Jews relive the Revelation at Sinai, when our ancestors gathered around a lowly mountain and heard G-d speak to them. As they did then, we seek to come closer to our Maker by hearing His teachings and rededicating ourselves to their fulfillment.

Every word in the Torah is the word of the Almighty himself. As such, every word is a world in itself. That is why it is a Holy book. To be perfectly honest, the Torah is not a book at all! It is the wisdom and thoughts, as it were, of the Almighty, the creator of heaven and earth.

The Torah seems to speak in the simplest language. "The Torah speaks in the language of the average man" the Rabbis of Talmud teach us. At the same time, however, every letter and word meaning connotes a concept, be it mystical, or jurisprudential.

The Torah, if it is to be fully understood and appreciated as the word of G-d that it is, can only be in Hebrew (Lashon Hakodesh) , the holy language by which the Almighty communicates with the Jewish nation. In Lashon Hakodesh, words and names are not "an agreement of people". They are, rather, a reality of being. After all, it is the language of creation.

While the Torah has been translated into almost every language in the civilized world, for many reasons, it has not been translated into fluent Persian , If there is any Persian translation, it is either not fluent or it is a translation with Hebrew writing, and not perfectly understandable.

With this volume (the five books of Torah with Haphtarot, Hebrew text and Persian translation), the translator's goal is to present the ancient wine of Sinai in the vessel of today's vernacular.

In this work, readers will find sources for further research or perhaps a new insight on familiar classic ideas in Persian translation. For those who have been alienated from the language of Torah by time and ocean, this work will help reunite them with their heritage.

The sages and knowledgeable translators will admit that any translation was never meant to be translated. The most challenging aspect of any translation is maintaining the intent of the author down to the smallest detail, while compiling a text that is fluent and understandable. How frightening is the awareness that the Author is none other that the Almighty himself, and the translator, a human being!

In light of the above, it is evident that any attempt to translate the Torah is an awesome and responsibility-filled task. It require both, Yirah and Chochma (Fear of G-d and knowledge).

It is with thanks to the Almighty and great pride that I, as publisher and distributor, present to the Persian reader, the fluent Persian translation of our Holy Torah and Haphtarot.

Accordingly, let us recognize and appreciate the accomplishments of two knowledgeable and worthy personalities, Rav Mosheh Zargari and Mashalah Rahmanpour. Drawing upon intimate knowledge of the Hebrew language and decades of teaching and research, coupled with humble consultation with numerous sources and Rabbis, they have presented us with the fruits of their labor of love.

No translation can be flawless, how much more so the Holy Torah. However questions or comments, if any, are welcome in consideration for next edition of this volume.

The translators have had the advantage of fifty Hebrew, two English, two French, one Arabic, and all Persian sources in addition to decades of teaching and research in preparation for this volume.

It is the sincere wish of the translators and the publisher that this work will result in bringing us closer to the service of our creator and sustainer. Amen.

Publisher: NEAMATOLLAH RAHMANPOUR
GABRIEL BUSINESS SERVICES

کانال یهودِ ایران
در
تلگرام

پیش گفتار ناشر

«مجموعه توراه و هفطارا با ترجمه فارسی»

با کمال مسرت مفتخرم که این «مجموعه توراه و هفطارا» را که به یاری بی دریغ و همت والای چند تن از مترجمان دانشمند، آگاه و مسلط که بیش از پنجاه سال از عمر شریف خود را صرف تدریس زبان عبری و تعلیمات دین یهود نموده‌اند، و به زبان فارسی ساده و قابل فهم برگردان گردیده، تقدیم مشتاقان این کتاب آسمانی نمایم. کتابی که در اختیار شماست، برگردان «کتاب مقدس» همراه با هفطاراهای مربوط به هر پاراشاه و هفطاراهای اعیاد و ایام خاص است.

سرافرازم که در مقام ناشر چاپ چهارم این کتاب، مرجع چنین خدمت بزرگی باشم. هر چند که همه‌ی افتخار نصیب افرادی است که با ایمان راسخ و اطمینان به صحت ترجمه، به این کار خطیر دست یازیده‌اند. همه مترجمان آگاه اذعان دارند که کارشان در حدّ کمال نیست، ولی با پشتکار، صرف وقت بسیار، تحمل دشواری‌ها، صبر، شکیبائی و پایمردی گروه مترجمان و ناشر سعی وافر گردیده از هر گونه غلط احتمالی، تایپی و چاپی در چاپ چهارم جلوگیری بعمل آید. با این حال اگر نقصانی هست، قابل جبران است. ناشر از دانش پژوهان صاحب نظر تمنی دارد که اگر نظر اصلاحی دارند، بنویسند تا در چاپ‌های بعدی رعایت گردد.

ناشر: نعمت ا-لله رحمان پور داود

Publisher: Neamatollah Rahmanpour

GABRIEL BUSINESS SERVICES



ELIYAHU BAKSHI-DORON
RISHON-LEZION CHIEF RABBI OF ISRAEL

אליהו בקשי-דורון
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

ב"ה, ב' אדר תשנ"ו
18-475/נ"ו

לכבוד
מר מאשלא רחמנפור הי"ו
פתח תקוה 8/2
נתניה 42461

השלום והברכה,

קבלתי בתודה ספר חמשה חומשי תורה והפטרות עם תרגום לשפה הפרסית, ברכה רבה בהפצת התורה בלשון המדוברת בכדי לקרב הרחוקים להבין ולהשכיל בדברי תורה.

אתייעץ בל"נ עם מר מאיר עזרי כיצד להפיץ את הספר בקרב בני עדתנו בארץ.

תזכו למצוות,
בכבוד רב,

אליהו בקשי דורון
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

בס"ד

OZAR HATORAH – IRAN
Cable: Ozartorah Teheran
P. O. B. 524
Tel. 40802

انجمن فرهنگی
اوتصرهتورا (گنج دانش)
ایران
آدرس تلگرافی: اوتصرتورا – تهران
صندوق پستی شماره ۵۲۴
تلفن ۴۶۸۰۲

אוצר התורה
איראן
ת.ד. 524

Teheran 17.2.1986
No

תهران بتاريخ
شماره

טהראן ח' אדר/א ומשתה
מספר

אשור

הננו מאשרים בזה שהא' מ. רחמאנפור השתתף בשנת 52 – 1953 בקורס שנתי במכון לחינוך ולתרבות למדריכי חוץ לארץ בירושלים, ובזה הרחיב את ידיעותיו, וחזר לאיראן. ואז התחיל לעבוד באוצר התורה מספטמבר 1953 ועד פברואר 1986.

הנ"ל עבד במשרות שונות והן:

1. בשנת הלמודים 53–1954 עבד בהוראת היהדות בביה"ס "אתחאד" בעיר ברוג'רד.
2. בשנת הלמודים 54–1955 עבד בהוראת היהדות בביה"ס התיכון בעיר אצפ'האן.
3. בשנת הלמודים 55–1959 עבד בהוראת " בבתי ספר תיכוניים בשיראז ובטהראן.
4. בשנות " 59–1986 עבד במשרד אוצר התורה, ובמשרות:

א. בשנות הלמודים 59–1969 כמרכז החינוך בבתי הספר היהודיים בטהראן ובערי השדה.
ב. בשנות הלמורים 69–1978 כמפקח חינוכי בבתי הספר היהודיים בטהראן.
ג. בשנות הלמודים 78–1986 כמנהל מחלקת החינוך באוצר התורה.

בתקופת שרותו כמנהל במחלקת החינוך, היינו עוד מתחלת המהפכה החדשה, מר רחמאן פור הכין ספרי למוד לכל הכתות ועד הבגרות, אשר עליהם הושג אשור מן הרשות, והנה הספרים נלמדים בבתי הספר.

כן הוא קיים סמינר להכנת מורות בו השתתפו כ- 20 בנות בעלות תעודות בגרות. המורות האלה נכנסו לשרות הוראת היהדות בבתי הספר וממשיכות להשתלם בערבים וכן בחודשי קיץ כל שנה.

בשנת 1982 מר רחמאנפור חבר ביזמתו הפרטית ספר דקדוק עברי בשפה פרסית אשר הוצא לאור ב- 2000 אקספלרים.

בשנת 1985 זכה מר רחמאנפור ובהשתתפותו של הא' משה זרגרי אחד מותיקה המורים לתרגם את חמשה חומשי התורה בפרסית, מה שהודפס בהודשים האחרונים על ידי משרד אוצר התורה באיראן. אמנם התרגום הוא פרי עמל של עשר שנים האחרונות שלהם.

בכל תקופת שרותו מר רחמאנפור הקדיש שעות ערב רב לפעול בין שכבת הבוגרים להדקם ולקרבם אל היהדות, ע"י הרצאות, דברי תורה והקפדת השפה העברית וגו'.

היות ומשפחתו של הא' רחמאנפור נמצאת בארץ עוד מלפני מספר שנים, כעת הוא החליט להצטרף אל המשפחה.

בטוחנו שהא' רחמאנפור שמש את הקהלה במיטב יכולתו והרי יש לתארו בפסוק: ויצא...וילך...
אנו תקוה שהית' יאריך את ימיו ויתן לו שלום ובריאות וכח רב כדי להמשיך בפעולותיו גם במחוז חפצו החדש. אמן.

בכבוד רב ובברכה
מנהל אוצר התורה – איראן
בשם/
י-הו[...]תאל י
[stamp: אוצר התורה איראן]

هنگامی که سِفِر توراه را میگردانند که به جماعت نشان دهند این جملات خوانده می‌شود

יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ• יְיָ מֶלֶךְ•
יִשְׂמַח הַר צִיּוֹן• וְתָגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ•
יְיָ מָלָךְ•
ותקם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אַתָּה• יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד•

אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים• יְיָ מֶלֶךְ•
יְיָ דִּבֵּר אֶל מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשָּׁלוֹם פָּנִים אֶל-פָּנִים•
יְיָ מָלָךְ•
כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אָב עִם בָּנִים• יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד•

בְּטֶרֶם שְׁחָקִים וַאֲרָקִים נִמְתָּחוּ• יְיָ מֶלֶךְ•
וְעַד לֹא מְאוֹרוֹת זָרָחוּ• יְיָ מָלָךְ•
וְהָאָרֶץ כַּבֶּגֶד תִּבְלֶה וְשָׁמַיִם כֶּעָשָׁן נִמְלָחוּ•
יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד•

וְעַד לֹא עָשָׂה אֶרֶץ וְחוּצוֹת• יְיָ מֶלֶךְ•
ובַהֲכִינוֹ יְצוּרִים עֲלֵי אֲרָצוֹת• יְיָ מָלָךְ•
וְעֵת יְקַבֵּץ נְפוּצִים מֵאַרְבַּע תְּפוּצוֹת•
יְיָ יִמְלוֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד•

دستورات قرائت سفر توراه و گفتن براخای توراه

BLESSINGS OF THE TORAH / ברכות התורה

۱ هنگامی که سفر توراه را باز می کنیم و به جماعت نشان می دهیم لازم است جماعت به اولین کلمات پاراشا توجه کنند بطوری که بتوانند آیه اول آنرا بخوبی بخوانند.

۲ باید سعی کنیم لااقل درماه یک دفعه براخای توراه بگوئیم و درصورت امکان بهتر است که قرائت توراه نیز بوسیله گوینده براخا انجام شود. بهتر است هنگامی که به سوی «سِفِر توراه» می رویم از کوتاهترین راه برویم و وقتی از پیش «سِفِر توراه» برمی گردیم از دورترین راه مراجعت نمائیم.

۳ کسی که می خواهد براخای توراه بگوید ابتدا باید اولین آیه ای را که خوانده میشود با دقت مورد توجه قرار دهد و بعد از آن با پارچه روی توراه را بپوشاند و دستان خود را کنار آن پارچه بگذارد و باصدای بلند بگوید:

The reader shows the *oleh* (person called to the Torah) the place in the Torah.
The *oleh* touches the Torah with a corner of his *tallis,* or the belt or mantle of the Torah, and kisses it.
He then begins the blessing, bowing at בָּרְכוּ*,'Bless,' and straightening up at* 'ה*,* HASHEM.

יְהֹוָה עִמָּכֶם:

בָּרְכוּ אֶת יהוה הַמְּבֹרָךְ.

Bless HASHEM, the blessed One.

Congregation, followed by *oleh,* responds bowing at בָּרוּךְ*, 'Blessed,'* and straightening up at HASHEM.

و پس از اینکه جماعت پاسخ داده گفتند:

בָּרוּךְ יהוה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

Blessed is HASHEM, the blessed One, for all eternity.

او هم بگوید: בָּרוּךְ יהוה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

بعد براخای اولی توراه را بگوید:

Oleh continues:

בָּרוּךְ אַתָּה יהוה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יהוה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה. (קהל - אָמֵן)

Blessed are You, HASHEM, our God, King of the universe, Who selected us from all the peoples and gave us His Torah. Blessed are You, HASHEM, Giver of the Torah. (Cong. – *Amen.*)

و براخای دوم را می‌گوید:

After his Torah portion has been read, the *oleh* recites:

בָּרוּךְ אַתָּה יהוה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת, וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יהוה, נוֹתֵן הַתּוֹרָה. (קהל - אָמֵן)

Blessed are You, HASHEM, our God, King of the universe, Who gave us the Torah of truth and implanted eternal life within us. Blessed are You, HASHEM, Giver of the Torah. (Cong. – *Amen.*)

بـــعد از آن دست چپ خـــود را از کـنار پـارچـه‌ای کـه روی سـفر تـوراه است برمی‌دارد تا قرائت کننده‌ی توراه، با پس زدن آن پارچه شروع به خـوانـدن کـند ولی دست راست گوینده‌ی براخا همچنان روی جلد تـوراه بـاقی مـی‌ماند و بـهتر است در موقع قرائت توراه او هم آهسته آیه‌ها را زیر لب تکرار کند.

۴ - خواننده‌ی توراه باید سِفِر توراه را از رو بخواند نه از حفظ.

۵ - بعد از قرائت توراه، گوینده‌ی براخا، توراه را می‌پوشاند و براخای دوم را می‌گوید:

۶ - نباید سفر توراه را با دست لمس کنیم بلکه آنرا با پارچه‌های مخصوص آن، یا با صیصیت لمس میکنیم.

۷ - کسی که براخای توراه می‌گوید نباید خود را به میزی که توراه روی آن قـرار دارد تکیه دهد، و همین طور قرائت کننده‌ی توراه.

۸ - اول باید کهن براخا بگوید و بعد لِوی و اگر لِوی در کنیسا نباشد همان کهن بـه جای لِوی هم براخا می‌گوید و نباید کهن دیگری به جای لِوی براخا بگوید.

۹ - اصولاً کهن بعد از کهن و لِوی بعد از لِوی براخای توراه نمی‌گوید. همچنین پدر و پسر یا دو برادر پشت سر هم براخا نمی‌گویند.

۱۰ - اگر کهن در کنیسا نباشد لِوی هم براخا نمی‌گوید. بلکه براخای اول و دوم را افراد عادی می‌گویند.

۱۱ - اگر عده‌ی کهن‌ها و لِوی‌ها در کنیسا زیاد باشد و سایر کهن‌ها و لوی‌ها بخواهند براخا بگویند باید بعد از شخص سوم براخا بگویند.

۱۲ - تعداد افرادی که براخا توراه می‌گویند در روز شبات هفت نفر، صبح روز کـیپور شش نفر، روزهای موعد که تعطیل است و شبات نیست پنج نفر، روزهای وسط موعد و اول ماه چهار نفر، و در روزهای دوشنبه و پنجشنبه و مینحای شبات و مینحای کیپور و تعنیت‌ها سه نفر میباشد و باید اول کهن و دوم لِوی و سوم یک فرد عادی براخا بگوید.

۱۳ - براخاهای اصلی باید به وسیله‌ی افراد ذکور سیزده ساله به بالا گفته شود.

۱۴ - در صبح شبات و صبح کیپور و صبح روش هشانا و صبح موعدهایی که تعطیل است در صورت لزوم می‌توان چند براخای دیگر به تعداد براخاهای مقرره بنام «اضافی» افزود.

۱۵ - قرائت توراه برای براخاهای اضافی بطور تکرار انجام میگیرد و بهتر است آیـات تکراری آن قسمتی از توراه باشد که برای ششمین نفر از براخا گویندگان اصـلی قرائت میشود.

کسانی که سفر دریایی را به سلامت پایان داده‌اند و کسانی که به سلامت مسافرت خود را به پایان رسانده‌اند و کسانی که از زندان رهایی یافته‌اند و نیز کسانی که از بیماری شفا یافته و از بستر بیماری خارج شده‌اند باید براخای گومل بخوانند:

فهرست صفحات قرائت توراه و هفطاراه شباتها با ترجمه فارسی

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Shabatot

فهرست قرائت توراه برای موعدیم و ایام اختصاصی

تذکر: قرائت توراه برای موعدیم و ایام اختصاصی در صفحات توراه با علامت ❀ مشخص شده است.

فهرست صفحات قرائت هفطارا

(موعدیم و ایام خاص)

Haftarah Reading for Festivals and Special Occasions

تذکر: ۱ - هفطارای روز سیمحا توراه همان هفطارای "وزوت هبراخا" است.
۲ - هفطارای بعد از ظهر ماه آو همان هفطارای "ویلخ" است که شبات قبل از کیپور "شبات شووا" قرائت میشود.

فهرست صفحات

قرائت توراه - مفطیر - هفطاراه (موعدیم و ایام خاص)

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Festivals and Other Special Occasions

فهرست صفحات

قرائت توراه - مفطیر - هفطاراه (موعدیم و ایام خاص)

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Festivals and Other Special Occasions

۱ - در صورتی که شبات شقالیم مصادف با روش خودش باشد شش براخا (علیا) از پاراشای هفته قرائت میگردد براخای (علیا) هفتم مفطیر از پاراشای پینحاس فصل ۲۸ آیه ۹ الی ۱۵ قرائت میگردد

فهرست صفحات

قرائت توراه - مفطیر - هفطاراه (موعدیم و ایام خاص)

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Festivals and Other Special Occasions

مناسبت	قرائت توراه	صفحه	مفطیر	صفحه	هفطاراه	صفحه
روز دوم پسح Prsech - Day 2	ویبقرا - امور فصل ۲۲ آیه۲۶ الی ۳۳ فصل ۲۳ آیه یک الی ۴۴	۱۸۵	بمیدبار - پینحاس فصل ۲۸ آیه ۱۶ الی ۲۵	۲۴۸	کتاب دوم پادشاهان فصل ۲۳ آیه یک الی ۹ و از آیه ۲۱ الی ۲۵	۴۳۵
روز سوم پسح (حول موعد) Pesach - Day 3	توراه اول شموت - بو فصل ۱۳ آیه یک الی ۱۶	۱۰۰	توراه دوم بمیدبار - پینحاس فصل ۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	—	—
روز چهارم پسح (حول موعد) Pesach - Day 4	توراه اول شموت - میشپاطیم فصل ۲۲ آیه ۲۴ الی فصل ۲۳ آیه ۱۹	۱۱۵	توراه دوم بمیدبار - پینحاس فصل ۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	—	—
روز پنجم پسح (حول موعد) Pesach - Day 5	توراه اول شموت - کی تیسا فصل ۳۴ آیه یک الی ۲۶	۱۳۵	توراه دوم بمیدبار - پینحاس فصل ۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	—	—
روز ششم پسح (حول موعد) Pesach - Day 6	توراه اول بمیدبار - بهعلوتخا فصل ۹ آیه یک الی ۱۴	۲۱۵	توراه دوم بمیدبار - پینحاس فصل ۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	—	—
شبات میانی پسح (حول موعد) Pesach - Shabbat	شموت - کی تیسا فصل ۳۳ آیه ۱۲ الی فصل ۳۴ آیه ۲۶	۱۳۴	بمیدبار - پینحاس فصل۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	کتاب یحزقل فصل ۳۷ آیه یک الی آیه ۱۴	۴۳۷
روز هفتم پسح Pesach -Day 7	شموت - بشلح فصل ۱۳ آیه ۱۷ الی فصل ۱۵ الی آیه ۲۶	۱۰۱	بمیدبار - پینحاس فصل۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	کتاب دوم شموئل فصل ۲۲ آیه یک الی ۵۱	۴۳۸
روز هشتم پسح مصادف با شبات نباشد Pesach -Day 8 Week Day	دواریم - رئه فصل ۱۵ آیه ۱۹ الی فصل ۱۶ آیه ۱۷	۲۸۸	بمیدبار - پینحاس فصل۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	کتاب دوم یشعیا فصل ۱۰ آیه ۳۲ الی ۳۴ فصل ۱۱ آیه یک الی ۱۶ فصل ۱۲ آیه یک الی ۶	۴۴۰
روز هشتم پسح مصادف با شبات باشد Pesach -Day 8	دواریم - رئه فصل ۱۴ آیه ۲۲ الی فصل ۱۶ آیه ۱۷	۲۸۹	بمیدبار - پینحاس فصل۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵	۲۴۸	کتاب دوم یشعیا فصل ۱۰ آیه ۳۲ الی ۳۴ فصل ۱۱ آیه یک الی ۱۶ فصل ۱۲ آیه یک الی ۶	۴۴۰

این فهرست صفحات قرائت توراه - مفطیر - هفطارا معمولی شباتها - موعدیم و ایام خاص میباشد. امکان دارد که مصادف بودن این ایام به روزهای مختلف هفته تغییراتی در قرائت صفحات ایجاد شود که در این فهرست منظور نشده است.

فهرست صفحات

قرائت توراه - مفطیر - هفطاراه (موعدیم و ایام خاص)

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Festivals and Other Special Occasions

فهرست صفحات

قرائت توراه - مفطیر - هفطاراه (موعدیم و ایام خاص)

Torah Reading, Maftir and Hafarah for Festivals and Other Special Occasions

مقدمه مترجمین

سپاس خدای متعال را که ما را یاری کرد گامی در راه خدمت به برادران و خواهران عزیز خود برداریم و با تلاش پیگیر و زحمات شبانه‌روزی به هدفمان که همانا ترجمه‌ی کتاب توراه به زبان فارسی می‌باشد، برسیم.

کتاب توراه که اینک با ترجمه‌اش تقدیم فارسی زبانان می‌شود یکی از قدیمی‌ترین کتابهای جهان است و تاکنون به بیشتر از ۱۷۰۰ زبان و لهجهٔ زنده‌ی دنیا ترجمه شده است.

کتاب توراه دارای پنج جلد است که اسامی آنها عبارتند از:

۱ - کتاب برشیت یا آفرینش. ۲ - کتاب شموت یا خروج. ۳ - کتاب وییقرا یا لاویان.

۴ - کتاب بمیدباریا اعداد. ۵ - کتاب دواریم یا تثنیه.

در ادبیات مذهبی یهود و نوشته‌های علما نیز برای این پنج جلد نامهایی تعیین شده است که شبیه نامهای فوق است از این قرار:

۱ - کتاب آفرینش جهان. ۲ - کتاب خروج از مصر. ۳ - کتاب قوانین مربوط به کاهنان.

۴ - کتاب سرشماری. ۵ - کتاب تکرار قوانین توراه.

علت اینکه کتاب پنجم را تثنیه نام نهاده‌اند آن است که بعضی از قوانین و مقررات و احکامی که قبلاً در هر چهار جلد دیگر ذکر شده مجدداً در این کتاب آمده است.

اولین ترجمه‌ی توراه از زبان عبری به زبانی دیگر توسط گروه ۷۲ نفری از دانشمندان آشنا به زبانهای عبری و یونانی، به زبان یونانی منتشر شده که به ترجمه‌ی ۷۲ نفری معروف است و طبق روایات موجود این ترجمه در قرن سوم قبل از میلاد انجام گرفته است. بطلمیوس دوم که بین سالهای ۲۸۵ تا ۲۴۴ قبل از میلاد حکومت میکرده است ۷۲ نفر از علمای یهود را دعوت کرد تا هر کدام جداگانه و بدون اطلاع دیگری به ترجمه توراه به زبان یونانی بپردازند. این افراد از میان ۱۲ قبیله‌ی بنی اسرائیل از هر قبیله شش نفر انتخاب شدند.

بسیاری از مترجمین که میخواستند توراه را با زبانهای زنده‌ی دیگر دنیا ترجمه کنند از این ترجمه استفاده کرده‌اند.

در زبان عبری کلمه‌ی «ترگوم» به معنی ترجمه است و از این جهت یکی از ترجمه‌های توراه را به زبان «آرامی» ترگوم نامیده‌اند. در دوره‌ی تسلط ایرانیان بر ارض مقدس (بین سالهای ۵۳۹ تا ۳۳۳ قبل از میلاد) یهودیان آن سرزمین علاوه بر زبان عبری به زبان آرامی نیز تکلم میکردند و در روزهای شنبه که قسمتی از توراه برای جماعت خوانده میشد پس از قرائت هر آیه به زبان عبری، ترجمه‌ی آرامی آن نیز قرائت میگردید.

یکی دیگر از ترجمه‌های توراه ترجمه‌ی اونقلوس است. در تلمود بابلی آمده است که اونقلوس یا عقیلاس مردی رومی از خویشان قیصر روم بود که به دین یهود گرایش پیدا کرده بود. وی با راهنمایی ربی الیعزر و ربی یهوشوع توراه را به زبان آرامی ترجمه کرد. باید

دانست که ترجمه‌ی اونقلوس آزادانه انجام گرفته است و او خود را مقید دانسته است که از چهارچوب متن توراه دور نشود.

یکی دیگر از ترجمه‌های توراه ترگوم یوناتان بن عوزیئل است که آن هم به زبان آرامی نوشته شده است. این ترجمه به زبان آرامی اهالی گالیله میباشد و علاوه بر این دارای اضافاتی است که میتوان آنها را نوعی تفسیر توراه و یا به عبارت دیگر ترجمه‌ی آزادی از توراه دانست.

در کتابهای مذهبی دوره‌ی ساسانیان اشاراتی به آیاتی از توراه شده است. از این جهت پاره‌ای از دانشمندان معتقد هستند که ترجمه‌ای از توراه به زبان پهلوی وجود داشته است که متأسفانه اثری از آن در دست نیست.

بعضی از ترجمه‌های توراه به زبان فارسی بدست آمده است که نشان میدهد که گروهی از مترجمین یهودی وجود داشته‌اند که در قرنهای چهاردهم و پانزدهم میلادی آنرا به زبان فارسی ترجمه کرده‌اند. یکی از قدیمی‌ترین ترجمه‌های توراه به زبان فارسی که در موزه‌ی بریتانیا ضبط است جرمه‌ای خطی است و تاریخ آن ۱۳۱۹ میلادی است.

در سال ۱۸۸۳ میلادی یک یهودی بخارایی به نام بینیامین کوهن و در سالهای ۱۹۰۱ و ۱۹۰۲ شخص دیگری به نام شیمعون حاخام پنج جلد توراه را به زبان فارسی ترجمه کرده‌اند. ترجمه‌هایی که در بخارا منتشر شده است به زبان فارسی است ولی چون بسیاری از یهودیان آن زمان قادر به خواندن و نوشتن زبان فارسی نبوده‌اند این ترجمه‌ها با حروف عبری چاپ شده است. علاوه بر این، ترجمه‌های مذکور سلیس نیست و تحت‌اللفظی انجام گرفته است.

انگیزه‌هایی که ما را بر آن داشت که به کار دشوار ترجمه‌ی توراه بپردازیم به قرار زیر است:

الف - در ترجمه‌های مذکور کلمات و اصطلاحات عربی زیاد است به قسمی که فارسی آن سلیس نمی‌باشد و درک مطلب برای عامه‌ی مردم دشوار است.

ب - چون این ترجمه‌ها مستقیماً از متن عبری تهیه نشده است در بعضی از موارد روح مطلب از بین رفته است.

ج - مطالب بعضی آیات توراه در متن عبری به طور خلاصه بیان شده است. برای اینکه خوانندگان محترم مطلب را به خوبی درک کنند لازم تشخیص داده شد کلماتی را بعنوان توضیح در پرانتز قرار دهیم.

د - اغلب ترجمه‌ها در موارد لازم فاقد زیرنویسی است.

ه - در ترجمه‌های موجود گاهی مطلب به کلّی غلط ترجمه شده است که برای خواننده سوء تفاهم ایجاد میکند مثلاً در کتاب برشیت فصل ۳۲ آیه ۲۴ صریحاً نوشته شده است که حضرت یعقوو با مردی کشتی گرفت و در آیه ۲۸ آن فصل

آمده است که تو نامت ییسرائل خواهد بود زیرا با فرشته‌ی خداوند مبارزه کردی...ولی بعضی از مترجمین مطلب را جنگ با خدا ترجمه کرده‌اند که به کلّی غلط است.

و - مواردی وجود دارد که یک آیه یا یک کلمه دارای چند معنی و مفهوم است و تنها یکی از آن معانی مورد قبول است. در این موارد بعضی از مترجمین نظر شخصی خود را اعمال نموده‌اند.

در این جا باید متذکر شویم که برای فهم کامل توراه باید با زبان عبری آشنا بود. زیرا اگر زبان عبری ندانیم هر ترجمه‌ای از توراه را به هر زبانی بخوانیم باز هم روح مطلب و معانی گوناگونی را که از متن عبری و حروف و صداها و نقطه گذاریهای آن مستفاد میشود درک نخواهیم کرد. بنابراین هیچ ترجمه‌ای نمیتواند جایگزین متن عبری گردد و حتی این ترجمه هم با وجود اینکه از متن عبری و با در نظر داشتن خواص حروف عبری و صداها و نقطه گذاریها و بخصوص با مراجعات مفصل به تفاسیر علما تهیه شده است هرگز ارزش متن عبری را دارا نمیباشد و نمیتوان آن را مورد استناد کامل قرار داد.

کتاب توراه در تمام طول تاریخ یعنی قریب ۳۳ قرن تاکنون پر تیراژترین کتاب دنیا میباشد.

پاره‌ای از اشخاص ایراداتی را درباره‌ی کتاب آسمانی مطرح کرده میگویند:

آیا مورد استفاده کردن کتابی که هزارها سال قبل نوشته شده است در عصر ما که انسان در عصر فضا و جنگ ستارگان است ارزشی دارد؟ در این زمان که مردم سخت گرفتار تأمین نیاز خود و خانواده‌ی خویش هستند کتاب توراه چه سودی دارد و چه باری را از دوش ما برمیدارد و یا اگر توراه برای تهذیب اخلاق و هدایت افراد جامعه مؤثر است پس چرا هنوز انسانها گرگ یکدیگرند؟ چرا همدیگر را می‌کشند، و تهدید می‌نمایند؟

لازم است افرادی که این ایرادات را مطرح می‌کنند برای گرفتن جواب ایرادات خود توراه را دقیقاً مطالعه نمایند و تفسیرهای آنرا بخوانند.

یکی از پاسخهای پیروان کتاب آسمانی اینست که معتقدند این کتاب برای راهنمایی و نیکبختی و هدایت امنیت انسانها نازل گشته است. برای اینکه انسان نیکبخت باشد باید خوراک و پوشاک و مسکن هم چنین سلامت روح خود و خانواده‌اش تأمین باشد. کتاب آسمانی ادعا میکند که اگر انسان اوامر و دستورات و احکام آنرا رعایت کند خدا تمام احتیاجاتش را تأمین خواهد کرد. بارها در توراه آمده است که اگر اوامر مرا اطاعت کنید غله و شیره و محصول زمینت، نتایج گله و رمه‌ات و فرزندانت روز به روز زیادتر خواهد شد. بیماریهای سخت از تو و خانواده‌ات دور خواهد ماند.

درست است که دانش بشر اکثر نیازمندیهای بشر را برآورده است و مثلاً میتوانیم از یک گوشه‌ی دنیا با گوشه‌های دیگر و به فاصله‌ی هزارها کیلومتر گفتگو کنیم. میتوانیم هواپیما سوار شویم و پس از چند ساعت هزاران کیلومتر فاصله را طی کنیم و به مقصد خود برسیم. بهترین ماشینها و لوازم برقی را ساخته‌ایم و میتوانیم با استفاده از آنها بسیاری از کارهایی را که سابقاً دشوار بود به آسانی انجام دهیم.

ولی آیا تمام این پیشرفتها موجب خواهد شد که مشکلات روانی و عاطفی و معنوی انسانها هم حل شود؟ جواب این پرسش منفی است زیرا امروز انسانها به مراتب بیشتر از دوره‌ی جنگل نشینی نسبت به همدیگر بیرحم شده‌اند. حقد و کینه و حسد جای سلامت نفس و دوستی و برادری را گرفته است.

توراه به انسانها یاد میدهد که با یکدیگر متحد باشند و صلح و صفا و آرامش و همزیستی داشته باشند.

توراه به ما یاد میدهد که پیوندهای محبت و دوستی را بین خود محکم نمائیم. مثلاً یکی از دستورات کتاب آسمانی توراه یعنی «همنوعت را مانند خودت دوست بدار» خود به تنهایی کافی است که ما انسانها را از ازل تا ابد راهنمایی کند.

بسیاری از دانشمندان جهان امروز، که آینده‌ی بشر را پیش بینی میکنند بدبین هستند. آنها میگویند اگر انسان زودتر بخود بیاید و از دستورات الهی پیروی نماید در خطر نابودی نخواهد بود. یک جنگ هسته‌ای برای نابودی تمام جهان کافی است. تنها عاملی که میتواند انسان را از این خطرات رهایی بخشد پناه بردن به دستورات دینی و الهی و آسمانی است و بس.

یادآوری نکاتی چند

۱ - در زیر بعضی از صفحه‌های کتاب تبصره‌هایی با حروف ریز چاپ شده است. تبصره‌ها از مفسرین مختلف اقتباس شده است و برای فهم بهتر مطلب و توضیح آن مفید است.

۲ - کوشش شده است که آیات به زبان فصیح فارسی ترجمه شود و از ترجمه‌ی تحت‌اللفظی پرهیز گردد.

۳ - با مطالعه‌ی تفسیرهای مختلف و مراجعه به ترجمه‌های موجود کوشش بعمل آمده است مفهومی که پسندیده‌تر و پذیرفتنی‌تر است عرضه شود و در عین حال در ترجمه امانت کامل رعایت گردد.

۴ - در بعضی از آیات لازم بوده است برای رسا کردن مطلب کلماتی را در پرانتز

قرار دهیم تا با وجود اینکه این کلمات جزء متن عبری نیست مطلب را روشن کند. این کلمات از استدلالهای مفسرین اقتباس شده است.

۵ - در توراه به کرات مواردی وجود دارد که کلمه‌ای به چند معنی استعمال شده است. کوشش شده است در هر مورد معنایی انتخاب شود که مفهوم واقعی کلمه از آن به دست آید.

۶ - در زیرنویس‌های کتاب خواننده را به آیه‌هایی از کتاب مقدس توراه و یا انبیاء مراجعه داده‌ایم که در همان زمینه میباشد تا مطلب برای خواننده روشن‌تر شود.

۷ - اسامی خاص به زبان عبری و با همان تلفظ اصلی نوشته شده است.

۸ - اسامی خاص خدا در کتاب مقدس از چهار حرف ی. ه و. ه تشکیل شده است که بر طبق دستور کتاب مقدس کسی مجاز نیست آن را بنویسد و یا تلفظ کند و به جای آن کلمه ادونای تلفظ می‌شود و حتی کلمه‌ی ادونای هم فقط در مواردی که مشغول خواندن توراه یا نماز باشیم و یا برای چیزی دعا بخوانیم گفته می‌شود و لاغیر و به جای آن در موارد عمومی کلمه‌ی هَشِم گفته می‌شود که معنی آن «آن نام» است. (یعنی نام ذکر شده در بالا).

۹ - قسمتهایی از هر پاراشای توراه که در روزهای دوشنبه و پنجشنبه و بعدازظهر شنبه در وسط نماز قرائت می‌شود با علامت)(نشان داده شده است.

۱۰ - صفحات متن عبری این کتاب با اعداد انگلیسی و صفحات متن فارسی با اعداد فارسی شماره گذاری شده است. شماره صفحات عبری با فارسی مقابل آن یکی است.

منابعی که برای مطالعه به منظور درک آیات مورد استفاده قرار گرفته است عبارتند از:

بیش از پنجاه تفسیر گوناگون منتخب از علمای یهود و ترجمه به زبان انگلیسی، دو ترجمه به زبان فرانسه، یک ترجمه به زبان عربی و ترجمه‌های فارسی موجود که به دفعات به وسیله ناشرین آن تصحیح شده است. همچنین از مشاوره افراد مطلع و دانشمند در موارد مختلف استفاده شده است.

ما ادعا نداریم که این ترجمه به کلّی عاری از اشتباه است. با این حال امیدواریم که این خدمت مورد پسند علاقه‌مندان قرار بگیرد و باعث شود خوانندگان محترم با مطالعه‌ی آن از توراه آگاهی یافته و خواسته‌های خود را در آن بیابند و با مطالعه‌ی این کتاب به هدف نهایی خود که همانا تقرب بیشتر به خدای متعال است برسند.

در خاتمه لازم است از همکاری صمیمانه و مجدانه شبانه روزی آقای اسحق لاله‌زاری در ترجمه‌ی توراه و استفاده از ترجمه‌های فرانسوی و انگلیسی و تنقیح و تصحیح ترجمه‌ی فارسی و غلط گیری فرمهای چاپ سپاسگزاری کنیم.

«بیوگرافی»
آقای ماشاءالله رحمان پور

جناب آقای ماشاءالله رحمان پور «که ترجمه و انتشار کتاب حاضر توسط ایشان به همراهی دوست و همکار دیرین خود هاراو مُشه زرگری انجام پذیرفته» در سال ۱۳۰۳ شمسی برابر با سال ۱۹۲۴ میلادی در شهر تهران در یک خانواده متدین و سرشناس دیده به جهان گشودند. پدر ایشان مرحوم شیمعون رحمان پور مردی صدیق و متدین و مادر ایشان سلطان زاخورلطوب، مادری مهربان و فداکار بس متدین. در کودکی در محضر جدّ بزرگوار خود مرحوم جنت مکان آقا بنیامین آیوسف ناسی یکی از روحانیون و معتمدین جامعه آن روز تهران، و هم چنین دائی‌های دانشمند خود مرحوم عبدالله ناسی و مرحوم لطف‌الله ناسی کسب دانش نمودند.

به علت علاقه وافر و استعداد فراوان به تحصیل به خصوص در رشته زبان و ادبیات **فارسی و عبری**، توراه و علوم دینی یهود، هیچ فرصتی را جهت ارتقاء سطح مطالعه و کسب دانش از دست ندادند و سالیان دراز در خدمات فرهنگی، در زمینه تحصیل و تدریس اشتغال داشته‌اند.

ایشان به عنوان شالیح صیبور در کنیساها به خواندن تفیلا (نماز جماعت) و قرائت توراه (به پیروی از جدّ بزرگوار خود با آهنگ‌ها و نواهای مخصوص) با ترجمه فارسی می‌پرداختند. لازم به یادآوری است در ایران صیدورها و توراه‌ها و سایر کتاب‌های مذهبی فقط به زبان عبری یافت می‌شد. کتاب‌های دینی یهود با ترجمه فارسی، آنچه که امروز فراوان یافت می‌گردد، به دلایل مختلف در دسترس نبود. از اینرو تسلط فراوان آقای ماشاءالله رحمان پور به ترجمه تفیلاها، هفطاراها، و توراه از زبان عبری به فارسی بسیار مورد توجه و استقبال جماعت (نمازگزار) بوده و در خاطره‌ها ماندگار است.

آقای ماشاءالله رحمان پور بیش از نیم قرن به خدمات برجسته فرهنگی به محصلین یهودی ایران و علاقه‌مندان تحصیل زبان عبری و علوم دینی یهود اشتغال داشته‌اند. که همین خدمات فرهنگی، ایشان را از سایر همکاران خود متمایز می‌سازد. بیوگرافی تحصیلات و خدمات فرهنگی ایشان به شرح زیر می‌باشد:

۱ - تحصیلات ابتدائی و دوره اول متوسطه در مدارس آلیانس (اتحاد) تهران بوده و پیگیری تحصیلات تا دریافت دیپلم کامل دبیرستان در رشته ریاضی ادامه

یافته است. به علت علاقه زیاد به ادامه تحصیل، به زبان‌های فارسی - عربی - عبری روی آوردند که موجب آشنائی کامل ایشان به دستور زبان‌های فوق و تطبیق آنها با هم از تخصص ایشان می‌باشد.

۲ - مطالعات در سایر ادیان بخصوص، اسلام و مسیحیت.

۳ - تحصیل زبان و ادبیات عبری جدید همراه با تحصیل علوم دینی، توراه و کتب مقدسه یهود.

۴ - آشنائی کامل در حد تخصصی در دستور زبان عبری דקדוק که به تأیید صاحب نظران یکی از استادان مسلم و مسلط در دستور زبان (Gramer) عبری می‌باشند. ایشان در سال ۱۹۸۲ به تألیف و چاپ یک جلد کتابِ دستور زبان عبری (Gramer) برای فارسی زبانان، حاوی ۲۰۰ صفحه اقدام نمودند که مورد استقبال علاقه‌مندان میباشد.

۵ - از جوانی به تدریس زبان عبری به علاقه‌مندان، بخصوص در (خلوتص تهران - اصفهان) مشغول بوده و در تشکیل کلاس‌ها برای بزرگسالان فعالیت داشته‌اند.

۶ - اجرای مراسم تفیلاها با ترجمه فارسی و قرائت سفر توراه، در کنیساهای تهران بخصوص در روزهای شبات و ایام متبرکه خاص «روش هشانا، کیپور و موعدیم)، ایشان را در زمره یکی از شالیح صیبورهای عالِم و خوش صدا و آموزش یافته با نواهای تهران قدیم شناخته ساخت.

۷ - آقای ماشاءالله رحمان پور در سالهای ۱۹۵۲ و ۱۹۵۳ میلادی جهت ادامه تحصیل به اسرائیل سفر کردند و در سمینار

" במכון לחינוך ולתרבות למדריכי חוץ לארץ, בירושלים "

«مرکز آموزشی و تربیتی و مربیان برای تدریس در خارج از ایسرائل، در یروشالیم» شرکت کردند و از هر فرصتی بهره گرفته و جهت ارتقاء سطح تحصیلات خود همت گماشتند. در بازگشت به ایران، برای تدریس به استخدام انجمن فرهنگی گنج دانش «مؤسسهٔ اوتصر هتوراه» به ریاست جنت مکان «مرحوم هاراو ییصحاق مایر لوی»، در آمدند. ایشان یکی از معدود کسانی هستند که در سالهای شاغل در مدارس اوتصر هتوراه ایران، جهت تحصیلات مجدد و ارتقاء سطح معلومات خود هیچ فرصتی را از دست ندادند و در طی این سالها خود نیز در چندین سمینار دوره دو ماهه تابستانی در ایسرائل شرکت جستند.

فعالیت ایشان از سال ۱۹۵۳ تا سال ۱۹۸۵ میلادی

الف - تدریس زبان عبری و علوم دینی یهود در دبیرستان اتحاد بروجرد سال تحصیلی ۱۹۵۳ - ۱۹۵۴ میلادی.

ب - تدریس زبان عبری و علوم دینی یهود در دبیرستان اتحاد اصفهان سال تحصیلی ۱۹۵۴ - ۱۹۵۵ میلادی.

ج - تدریس زبان عبری و علوم دینی یهود در مدرسه کوثر - شیراز و پشیوای معلمین در شیراز و مدارس یهودی تهران در سالهای تحصیلی ۱۹۵۵ الی ۱۹۵۹ میلادی.

ه - خدمات گوناگون فرهنگی مؤسسه اوتصر هتوراه تهران در سالهای ۱۹۵۹ الی ۱۹۸۵.

I - یک عضو از پنج نفر اعضای هیئت مدیره مؤسسه اوتصر هتوراه.

II - مسئول تمرکز و تنظیم و هماهنگی برنامه‌های آموزشی در تمام مدارس یهودی تهران و شهرستانها در سالهای ۱۹۵۹ الی ۱۹۶۹.

III - بازرس فرهنگی مدارس یهودی تهران (گنج دانش - کوروش - اتحاد - ارت) جهت ارتقاء سطح آموزشی زبان عبری و تعلیمات دینی یهود در سالهای ۱۹۶۹ الی ۱۹۷۸.

آقای ماشاءالله رحمان پور در سالهای خدمت در انجمن فرهنگی گنج دانش (مؤسسه اوتصر هتوراه) به تألیف کتابهای درسی عبری و تعلیمات دینی در سطوح مختلف اعم از کلاسهای دوره ابتدائی - راهنمائی - دبیرستان اقدام نمودند که پس از تصویب وزارت آموزش و پرورش ایران، در اختیار محصلین مدارس یهودی (تهران و شهرستانها) قرار میگرفت. این کتابها هر ساله با اصلاحات جدید مجدداً چاپ و توزیع میگردد.

۸ - سایر خدمات فرهنگی و آموزشی آقای ماشاءالله رحمان پور به شرح زیر می‌باشد.

لازم به یادآوری است:

روش تعلیمات آموزش زبان عبری و تعلیمات دینی در ایران سازمان یافته نبود و بیشتر توسط علمای مکتبی و ملاهای عالِم، بصورت جزئی و پراکنده آموزش داده می‌شد و آن هم به آموزش تفیلا و توراه اکتفا میگردید. پس از تأسیس «مؤسسه اوتصر هتوراه» انجمن فرهنگی گنج دانش در ایران، به تدریج، این مؤسسه، توفیق آن را پیدا نمود که تا حدّ زیادی سازماندهی نیازهای فرهنگی جامعه یهودی ایران را برای تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی یهود تأمین

نماید. یکی از نیازهای مبرم کمبود معلم در این رشته بود که «مؤسسه اوتصر هتوراه» اقدام به تأسیس یک دوره سمینارهایی نموده که همانند یک دوره کالج دو ساله بود. این آموزشگاه جهت تربیت معلم برای تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی تأسیس شد. به این ترتیب که از جوانان دختر و پسر که دارای دیپلم کامل دبیرستان بودند و دارای استعداد و علاقه به آموزش جهت تدریس (شغل معلمی) بودند به همکاری دعوت می‌شدند. آقای ماشاءالله رحمان پور مسئول و هماهنگ کننده اداره این سمینارها بودند که توسط استادان عالم - ربانیم و خود ایشان تدریس می‌شد و به تدریج، وسعت این سمینارها (کالج دو ساله) به قدری توسعه یافت که «مؤسسه اوتصر هتوراه» برنامه ریزی ایجاد یک دانشکده دوره چهار ساله و اعطاء درجه لیسانس با امتیاز رسمی از وزارت فرهنگ و آموزش عالی ایران را تدارک دید.

۹ - دیگر فعالیت و خدمات فرهنگی آقای ماشاءالله رحمان پور عبارت اند از:

الف - تشکیل کلاسهای عبری عصرانه در سطح گسترده برای بزرگسالان.

ب - تشکیل جلسات تدریس توراه با ترجمه و هلاخا و توسعه و ترویج مطالب مذهبی در بین کلیه اقشار جامعه به کمک مباحثات و داراش در کنیساها.

ج - تدریس زبان عبری در سطح دانشگاه به دانشجویان ایرانی علاقه مند به ادامه تحصیل در دانشگاههای ایسرائل.

ه - تدریس زبان عبری به عده‌ای از علاقه‌مندان غیر یهودی از جمله دانشجویان و طلبه‌های علاقه‌مند به تحقیق در دین یهود.

و - در سال ۱۳۴۵ شمسی مطابق با سال ۱۹۶۶ میلادی تهیه یک سری درسهای آموزش زبان عبری (کتاب **חמש מאות מילים**) بر روی صفحه گرامافون (به صورت گفتگو دو صدایی) تهیه و ضبط گردید که واقعاً یکی از خدمات ارزنده ایشان به آموزش زبان عبری می‌باشد که مورد استقبال علاقه‌مندان قرار گرفت.

ز - ایشان معتقد بودند که رعایت مقررات دینی و بخصوص کشروت مستلزم ایجاد محیط مناسب میباشد. از اینرو به تشکیل کلاسهای آموزشی تئوری و عملی «شحیطا کاشر» ذبح شرعی پرندگان با نظارت جناب حاخام اوریئل داویدی برای علاقه‌مندان اقدام نموده و در پایان هر دوره به شرکت کنندگانی که از عهده امتحانات مربوطه بر می‌آمدند «سمیخا» گواهی نامه داده میشد و به منظور گسترش ذبح کاشر به هر یک شرکت کنندگان یک عدد کارد و یک عدد سنگ جهت تیز کردن اهداء میشد.

۱۰ - آقای ماشاءالله رحمان پور علاوه بر تألیف کتابهای درسی عبری و تعلیمات دینی برای محصلین یهودی ایرانی، صاحب آثار فرهنگی ارزشمند متعدد

دیگری می‌باشند.

۱۱ - همکاری مؤثر و صادقانه در تألیف کتاب لغت عبری - فارسی و فارسی - عبری با استاد سلیمان حئیم به مدت حدود هشت سال.

روانشاد استاد مرحوم سلیمان حئیم دانشمند، زبان شناس و مؤلف کتابهای فرهنگ لغات (Dictionery) انگلیسی به فارسی و فارسی به انگلیسی به منظور تألیف فرهنگ لغات عبری به فارسی و فارسی به عبری از خادمین جامعه ما، آقای ماشاءالله رحمان پور و هاراو مشه زرگری و آقای یعقوب حکیمی که از معلمان ورزیده و وارد به زبان عبری بودند جهت همکاری در این امر مهم دعوت بعمل آوردند که کتاب لغت عبری به فارسی در سال ۱۳۴۷ شمسی مطابق با ۱۹۶۸ میلادی به چاپ رسیده است.

شادروان مرحوم استاد سلیمان حئیم هنگامی که برای چاپ این کتاب در ایسرائل بسر میبردند نامه‌ای برای آقای ماشاءالله رحمان پور ارسال نموده که طی آن می‌نویسند: شبی در بسترم حالم بهم خورد، بطوریکه مرگ را به چشم دیدم. فوراً از فرصت استفاده کردم و روی پاکت سیگار که روی میز بود اینطور یادداشت کردم: آقای القانیان (سرمایه گزار این کتاب) در صورت فقدان من آقای ماشاءالله رحمان پور را برای به اتمام رساندن این کار و تکمیل مراحل چاپ کتاب لغت عبری به فارسی و فارسی به عبری به شما معرفی می‌نمایم، زیرا ایشان در زمینه دستور زبان عبری و ریشه شناسی لغات تسلط کامل دارند و با کمال کوشش و فروتنی با من همکاری کرده‌اند. لازم به یادآوری است که پیش‌نویس‌های این فرهنگ لغات عبری - فارسی و فارسی - عبری به خط و نوشته آقایان ماشاءالله رحمان‌پور و هاراب مشه زرگری و آقای یعقوب حکیمی میباشد.

خوشبختانه استاد سلیمان حیئم شخصاً تا اتمام کار چاپ «کتاب لغت عبری به فارسی» توانستند ادامه دهند. ولی متأسفانه عمر پر برکت استاد کفاف چاپ جلد دیگر «فارسی به عبری» را نداد. لازم به تذکر است بعداً تمام این پیش نویس توسط دختر خانم استاد سلیمان حیئم تحویل انجمن کلیمیان تهران گردیده است.

۱۲ - ترجمه **«مجموعه توراه و هفطارا»** با ترجمه به زبان فارسی سلیس، آرزوی دیرین آقای ماشاالله رحمان‌پور و دوست و همکار صدیق ایشان هاراو مشه زرگری میباشد که پس از ۲۵۰۰ سال اسکان یهودیان در ایران انجام پذیرفته و هم اکنون چاپ چهارم آن با اضافات و اصلاحات، تجدید چاپ و دسترس مشتاقان میباشد.

با آرزوی موفقیت و سلامتی و طول عمر از درگاه الهی جهت ایشان و خانواده‌شان. آمن.

«بیوگرافی»

هاراو مُشه زرگری

هاراو «مُشه زرگری» که ترجمه این کتاب **«مجموعه توراه و هفطارا»** با ترجمه سلیس فارسی توسط ایشان و همکار - دوست و شریک صمیمی خود جناب آقای ماشاا-له رحمان پور انجام پذیرفته در سال ۱۳۰۲ شمسی (۵۶۸۴ عبری برابر با سال ۱۹۲۳ میلادی) در شهر کرمان در یک خانواده کم بضاعت ولی متدّین و پایبند به اصول دین یهود چشم به جهان گشودند. در سن پنج سالگی از مکتب خانه‌های آن دوره شروع به یادگیری نمودند و به تحصیل توراه - تفیلا و مراسم مذهبی پرداختند.

لازم به یادآوری است در آن زمان امکانات تحصیل (بخصوص در شهرستانهای کوچک) وجود نداشت یا بسیار محدود بود. ولی ایشان قوی و مصمم، با استعداد و شوق سرشاری که داشتند از شاگردان موفق و ممتاز بودند. به علت علاقه زیاد به فراگیری، با وجود عدم امکانات و مشکلات عدیده، هرگز از آموختن و یاد گرفتن علوم دینی یهود و توراه هیچ فرصتی را از دست ندادند و به ارتقاء سطح علم و دانش خود همت گماشتند.

در سال ۱۹۴۴ میلادی به خدمت زیر پرچم در ارتش ایران وارد گردیده و پس از دریافت سردوشی، به دلیل با سواد بودن، در بیمارستان ارتش در کرمان به صورت کارمند اداری و نیمه وقت خدمت خود را به پایان رساندند و ساعات فراغت از کار (بعدازظهرها و روزهای تعطیل) را صرف ادامه تحصیل می‌نمودند.

پس از اتمام خدمت ارتش، با ورود به زندگی جدید، از سال ۱۹۴۶ الی ۱۹۴۹ میلادی، شغل شریف معلمی را در شهر کرمان برگزیدند و تدریس زبان عبری و علوم دینی یهود را در خلوتص و مدرسه گنج دانش آن شهر در پیش گرفته و فعالیت اجتماعی خود را در جامعه یهودیان شهر کرمان آغاز کردند.

ایشان در سال ۱۳۲۸ شمسی برابر با سال ۱۹۴۹ میلادی با همسر خود، خانم دبوراه زروبابلی (دختر مرحوم نوریئل زروبابلی یکی از افراد سرشناس - متدّین و خدمتگزار زادگاه خویش) ازدواج نمودند و پس از مدت کوتاهی به تهران کوچ نمودند.

از سال ۱۳۲۹ شمسی برابر با سال ۱۹۵۰ میلادی به عنوان آموزگار زبان عبری و تعلیمات دینی یهود رسماً به استخدام انجمن فرهنگی گنج دانش «اوتصر هتوراه» به مدیریت شادروان «هاراو ییصحاق مایرلوی» در آمدند.

خدمت فرهنگی هاراو مُشه زرگری به شرح زیر می‌باشد

۱ - تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی یهود در مدارس آلیانس (اتحاد) تهران سال‌های تحصیلی ۱۹۵۰ الی ۱۹۵۲ میلادی.
۲ - تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی یهود در مدرسه گنج دانش شهر کرمان سال‌های تحصیلی ۱۹۵۲ الی ۱۹۵۴ میلادی.
۳ - تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی در کلاسهای اداره آمریکن جوینت، و هنرستان ارت تهران سال‌های تحصیلی ۱۹۵۴ الی ۱۹۵۸ میلادی.
۴ - تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی در مدرسه گنج دانش - خیابان سه راه طرشت - تهران، سالهای تحصیلی ۱۹۵۸ الی ۱۹۶۸ میلادی.
۵ - تدریس زبان عبری و تعلیمات دینی در مدرسه گنج دانش - خیابان فخرآباد - تهران، سالهای تحصیلی ۱۹۶۸ الی ۱۹۷۳ میلادی.
۶ - بازرس فرهنگی و آموزشی در مدارس و آموزشگاههای یهودی تهران، سالهای تحصیلی ۱۹۷۳ الی ۱۹۷۹ میلادی.

ایشان ضمن تدریس، خود دانش‌آموز زبده بودند و از هر فرصتی برای فرا گیری بهره جُسته و به دفعات همراه سایر معلمین زبان عبری در سمینارهای آموزشی و تعلیم تربیت، در اسرائیل، شرکت جستند و به ارتقاء سطح دانش خود افزوده‌اند.

سایر خدمات ارزنده هاراو مُشه زرگری

۱ - عضو هیئت مدیره انجمن فرهنگی گنج دانش «اوتصر هتوراه».
۲ - سرپرستی اردوهای تابستانی که برای خردسالان و نوجوانان یهودی (که از طرف انجمن فرهنگی اوتصر هتوراه و مؤسسه آمریکن جوینت به طور مشترک برگزار میگردید) به مدت ده سال، همه ساله بیش از هزار محصل نوجوان، ایام تابستان با تفریحات سالم - در یک محیط سالم - با غذای کاشر - با جوّ روحانی همراه با اجرای مراسم نماز (تفیلا - توراه - تعلیمات دینی) میگذراندند.
۳ - تشکیل کلاسهای عصرانه بزرگسالان در محل کنیسای «لویان» از سال ۱۹۷۹ الی ۱۹۹۲ میلادی جهت تدریس توراه - تهیلیم و تعلیمات دینی یهود. (قبلاً هم سالها توسط شادروان ملاّ یوسف دیلمانی اداره میشد).
۴ - ترجمه چندین کتاب از زبان عبری به فارسی.

الف - کتاب آرامش روح
ب - کتاب روش زندگی
پ - کتاب در مورد حنوکا
ت - کتاب ربی عقیوا (سرگذشت ملت یهود در عصر بیت همیقداش دوم)
ث - کتاب عصبانیت هرگز
ج - کتاب مزامیر حضرت داود (تهیلیم)
چ - کتاب نماز و نیایش (صیدور تفیلا لِ مشه) تفیلاهای هفتگی و شبات
ح - کتاب بوستنای
خ - کتاب آگولار
د - ترجمه چندین جزوه و نشریه مربوط به قوانین دینی (هَلاخا) و دانستنی‌های روزمره
ذ - همکاری مؤثر (حدود هشت سال) در تألیف کتاب لغات عبری - فارسی و فارسی - عبری با شادروان استاد سلیمان حئیم
ر - ترجمه این کتاب «**مجموعه توراه و هفطارا**» با همکاری دوست صدیق و دانشمند خود جناب آقای ماشاا-له رحمان پور

هاراو مُشه زرگری با پشتکار خستگی ناپذیر و علاقه زیاد حدود پنجاه سال از عمر شریف خود را صرف تدریس زبان عبری - علوم دینی یهود - ترویج توراه و تعلیم تربیت فرزندان جامعه یهودی ایران نمودند. بحق ایشان فردی صدیق و عالِم همچنین عالِم و صدیق پرور میباشند. ایشان در سال ۱۹۹۲ با خانواده خود به اسرائیل مهاجرت نموده و از آن زمان در آنجا به مطالعه - آموزش و ارائه خدمات فرهنگی ادامه میدهند.

هاراو مُشه زرگری علاوه بر زندگی بسیار پر بار و خدمات ارزنده مذهبی - فرهنگی - اجتماعی، پدری شایسته و درخور تحسین میباشند. زیرا تمام فرزندان خود را در راه یکتاپرستی - توراهِ مقدس - میتصووت (اعمال نیک) و خدمت به جامعه تربیت نموده‌اند.

هر یک از فرزندان ایشان بنوبه خود فردی والا - باعث افتخار - مصدر خدمات اجتماعی ارزنده در جامعه یهودی ایرانی بوده و با ایمان به پروردگار، یهودیت را دنبال می‌نمایند.

با آرزوی سلامتی - موفقیت و طول عمر از درگاه ا-لهی برای «هاراو مُشه زرگری» و خانواده محترمشان. آمن.

اشاره به مطالبی که در هر یک از پاراشاهای این کتاب آمده است

« کتاب برِشیت » آفرینش جهان

برشیت: خلقت عالم در هفت روز - خلقت آدم - آدم در باغ عدن - گیاه خواری - قیین و هول (قابیل و هابیل) - اولاد آدم

نوح: حضرت نوح - طوفان نوح - کشتی نوح - پایان طوفان - گوشت خواری - احکام هفتگانه ای که به نوح و اولادانش ابلاغ گردید. - نوح در حال مستی - اختلاف نوح - برج بابل.

لخ لخا: حضرت اوراهام (ابراهیم) - آغاز آزمایشات ده گانه خدا از حضرت اوراهام - اوراهام و سارا در مصر - روابط اوراهام با برادر زاده اش لوط - جنگ چهار کشور علیه پنج کشور دیگر - جنگ پیروزمندانه حضرت اوراهام علیه چهار کشور فاتح - نسل اوراهام به تعداد ستارگان آسمان - سارا هاگار (هاجر)، کنیزش را به عقد اوراهام شوهرش در می‌آورد - بارداری هاگار و برخوردش با فرشته - تولد حضرت ییشماعِل (اسماعیل) - خدا اسمهای اورام و ساری را به اوراهام و سارا تبدیل میکند - فرمان میلا یا ختنه.

ویرا: بازدید سه فرشته از حضرت اوراهام - زائیدن سارا - شهرهای سدوم و عمورا و... - فرشتگان در خانه ی لوط در شهر سدوم - لوط و خانواده اش سدوم را ترک میکنند - رابطه ی لوط با دخترانش - اوراهام و سارا در سرزمین گرار - تولد حضرت ییصحاق - روابط بین سارا و هاجر - معاهده ی حضرت اوراهام با سلاطین معاصرش.

حیی سارا: حضرت اوراهام معارت همخپلا را که در شهر حبرون است از بنی حت خریداری میکند. - غلام حضرت اوراهام میرود برای ییصحاق خواستگاری کند. - غلام حضرت اوراهام ریوقا را به همسری حضرت ییصحاق انتخاب میکند - سایر فرزندان حضرت اوراهام - تاریخچه ی زندگی حضرت ییشماعِل (اسماعیل).

تولدوت: ریوقا همسر حضرت ییصحاق دو قلو میزاید - یعقُوو و عساو - عساو اول زادی خود را به یعقُوو واگذار میکند - قول خداوند به حضرت ییصحاق - حضرت ییصحاق و زنش و پادشاه پلیشتیم - حضرت ییصحاق در زراعت، پیشرفت شایانی میکند - معاهده ی حضرت ییصحاق با سلاطین معاصر - دعا کردن حضرت ییصحاق، یعقُوو و عساو فرزندانش را - عساو تاهل اختیار میکند.

ویصه: حضرت یعقُوو رؤیای نردبان می بیند - حضرت یعقُوو به شهر لاوان دائیش میرود - خدمت هفت ساله ی یعقُوو برای ازدواج با راحل - یعقُوو دارای ۱۲ پسر میشود - حضرت یعقُوو برای لاوان ۲۰ سال خدمت میکند - حضرت یعقُوو دارای گله و رمه ی زیادی میشود - حضرت یعقُوو با زنان و بچه ها و تمام دارائیش به صوب شهر پدرش فرار میکند - لاوان یعقُوو را تعقیب میکند - لاوان با یعقُوو سازش میکند.

وییشلح: یعقُوو برای عساو هدیه میفرستد - یعقُوو از فرشته دعا میگیرد - عساو با یعقُوو در بیابان ملاقات میکند - قضیه ی دینا دختر لئا و یعقُوو - خدا اسم یعقُوو را به ییسرائل عوض میکند. راحل در حین زایمان فوت میکند - درگذشت حضرت ییصحاق - تاریخچه ی زندگی عساو.

ویشو: یعقُوو یوسف را دوست میدارد و برایش پیراهن زربفت میخرد - دشمنی برادرها با یوسف - رؤیاهای یوسف - یوسف به بیابان نزد برادرانش میرود - فروش یوسف و ارسال پیراهن دریده شده و به خون آغشته اش برای پدرش - یهودا و خانواده اش - یوسف به مصر برده میشود - پوطی فر یوسف را میخرد - ماجرای یوسف و زن پوطی (زلیخا) - زندانی شدن درباری های فرعون - رؤیاهای درباری های زندانی و تعبیر آنها به وسیله ی یوسف.

میقص: رؤیاهای فرعون - یوسف رؤیاهای فرعون را تعبیر میکند - یوسف به صدارت مصر میرسد - یوسف در کشور مصر غله ی بسیاری انبار میکند - قحطی و مراجعات از تمام کشورهای مجاور برای خرید غله - حضرت یعقُوو ده فرزند خود را برای خرید غله روانه ی مصر میکند - برادران یوسف در حضور وی - یوسف برادرانش را متهم میکند - یوسف شیمعون را گروگان میگیرد تا بنیامین را نزد وی بیاورند - برادرها نزد پدر برمیگردند - پیشنهاد رئوون و پیشنهاد یهودا برای همراه بردن بنیامین - برادران برای مرتبه دوم نزد یوسف میروند - پذیرای یوسف از برادرانش - امتحان برادران به

وسیله ی یوسف.

ویگش: یهودا مدافع بنیامین - یوسف خود را معرفی میکند و برادرانش را مورد تفقد قرار میدهد - یوسف کالسکه های سلطنتی را برای آوردن یعقُوو به کنعان میفرستد - خدا به یعقُوو اطمینان میدهد که پشتیبان او خواهد بود - یعقُوو در مصر حضور فرعون میرسد و او را دعا میکند - یوسف تمام سرزمین مصر را برای فرعون میخرد.

وَیحی: زندگی ۱۷ ساله حضرت یعقُوو در مصر - یعقُوو از یوسف میخواهد جسدش را در معارت هَمخپِلا در شهر حبرون به خاک بسپرد - یعقُوو به یوسف دو برابر دیگران میراث میدهد - یعقُوو فرزندان یوسف را دعا میکند - یعقُوو تمام پسران خود را دعا میکند - یعقُوو در میگذرد و یوسف او را در معارت همخپلا در کنعان به خاک میسپارد - یوسف در میگذرد و بنی اسرائیل را سوگند می دهد جسدش را به کنَعن انتقال دهند.

« کتاب شموت » خروج از مصر

شموت: اسامی افرادی از بنی اسرائیل که به سرزمین مصر آمدند و آغاز ظلم و تعدی مصریان بر بنی اسرائیل انداختن نوزادان ذکور یهودی به رودخانهٔ نیل - چگونگی تولد و بزرگ شدن حضرت مُشه در دربار پَرعوه - بعثت حضرت مُشه - مأموریت حضرت مَشه برای آزاد کردن بنی اسرائیل از سرزمین مصر - آغاز مأموریت حضرت مُشه در دربار پَرعوه - افزایش ظلم مصریان به بنی اسرائیل.

واِئرا: معرفی نام خاص خدا - مواعید جدید به بنی اسرائیل - وارد آوردن ضربت های: خون، وزغ، شپش، حیوانات درنده، وبا، طاول و تگرگ بر مصریان.

بُو: وارد آوردن ضربت های ملخ و تاریکی - دستور خداوند به منظور آماده شدن بنی اسرائیل برای خروج از سرزمین مصر - دستور تقدیم قربانی پسح - دستور خوردن فطیر در پِسح - دستور نداشتن خمیر ترش و هر گونه مواد ورآمده در پِسح - آماده شدن بنی اسرائیل برای خروج - قوانین قربانی پِسح - دستور تفیلین.

بِشَلَح: خروج بنی اسرائیل از سرزمین مصر - معجزاتی که هنگام خروج بنی اسرائیل اتفاق افتاد - غرق شدن مصریان در دریا - سرود شکرانه بنی اسرائیل به خاطر نجاتشان از مصر - حضرت میریام، پیامبر و رهبر زنان بنی اسرائیل - نزول مان یا خوراک آسمانی - بخشی از دستورات شبات (پخت و پز نکردن) - شروع مسافرت بنی اسرائیل به بیابان شبه جزیره ی سینی.

ییترُو: ملاقات ییترُو پدر زن حضرت مُشه با وی - گرایش ییترو به توحید - پیشنهاد ییترو برای سازمان دادن بنی اسرائیل - نزول ده فرمان شفاهی.

میشپاطیم: بخشی از قوانین قضایی - دستور سه مرتبه زیارت رفتن در سال - دستور نخوردن مواد گوشتی همراه فرآورده های شیری - همکاری بنی اسرائیل با حضرت مُشه و حضرت اَهَرون.

تِروما: جمع آوری اعانه داوطلبانه برای ساختن میشکان (خانه ی خدا) - دستور ساختن گنجه برای دو لوح ده فرمان - دستور ساختن میز - دستور ساختن شمعدان - دستور ساختن میشکان - دستور ساختن الوار دور حیاط - دستور ساختن پرده ها - دستور ساختن قربانگاه - دستور ساختن حیاط.

تِصَوِه: دستور تهیه ی روغن برای شمعدان - دستور کهانت حضرت اهرُون - لیست لباسهای کهانت و دستور ساختن و تهیه کردن آنها: حوشن = سینه بند، معیل = ردا، صیص = طوق طلا، کتونت = پیراهن، اَویط = کمربند، میصنفت = عمامه، اِفود = پیش بند، میخناسییم = شلوار - چگونگی کهانت حضرت اهرون - دستور قربانی کردن دو بره به طور دائم در هر روز - دستور ساختن قربانگاه بخور.

کی تیسا: دستور تقدیم نیم شقل نقره از طرف هر فرد ذکور برای مخارج میشکان - داروهای یازده گانه ی بخور - تعیین مهندسین برای ساختن میشکان - بخشی از دستورات شبات - نزول دو لوح ده فرمان - مسئله ی گوساله پرستی و شکستن دو لوح

اولی ده فرمان - تقاضای حضرت مُشه برای بخشودگی بنی اسرائیل - نزول دو لوح دومی ده فرمان.

وَیَقهیل: بخشی از دستورات شبات - ساختن ظروف میشکان به وسیله افراد ذکور سیزده ساله به بالا گفته شود.

پِقودِی: صورت اعانات نقدی و جنسی - افتتاح میشکان به وسیله حضرت مُشه.

« کتاب وییقرا » لاویان « قوانین مربوط به کاهنان »

وَییقرا: انواع ذبح ها و قربانیها و هدیه ها به خانه ی خدا - انواع خطاها و چگونگی بخشش آن با تقدیم قربانی ها - تکلیف اشخاص خاطی (فرد عادی - گروهها - صاحبان مقام).

صَو: چگونگی تقدیم قربانی توسط کوهن - سهم و مزایای کوهن از قربانی ها - محل ذبح قربانی های گوناگون - تکلیف انسانی که نجس است و باید تطهیر شود - بخشی از نواحی مربوط به قربانی ها و خون و پیه و رگ و پی - کسی که خون می خورد خشم خدا را بر می انگیزد - حضرت مشه عملاً کهانت را به حضرت اهرون می آموزد - حضرت اهرون برای اولین بار کهانت میکند.

شمینی: فرزندان حضرت اهرون نادا و واو یهو هنگام تقدیم قربانی میسوزند - وظایف کوهن ها در خانه ی خدا و امتیازات آنها از قربانی ها - علائم چهار پایان و پرندگان و ماهیان حلال گوشت - نجس و پاک و طرز پاک کردن نجس ها.

تَزریَع: قوانین مربوط به مادر نوزادان پسر و دختر و دوره های ناپاکی زن - برخی از بیماریهای مسری و ناپاک کننده و طرز تشخیص آنها به وسیله ی کوهن ها - ناپاکی انسان و پارچه ها و ظروف.

مِصُوراع: تکلیف کسی که از بیماریهای نجس کننده شفا یابد - ناپاکی در خانه - برخی از بیماریهای ناپاک کننده - غسل مربوط به ناپاکی و بیماریهای مخصوص.

آحری مُوت: مراسم قربانی روزه ی کیپور - قوانین تقدیم قربانی - برخی از محارم یا کسانی که ازدواج با آنها ممنوع است.

قدوشیم: دستورات مربوط به امور قضائی و دینی و کشاورزی و غیره - دستور درخت کاری و میوه ی درختان در سالهای اولیه باردهی - دستور منع ازدواج با مشرکین.

اِمُور: تکلیف کوهنی که مصیبتی به او وارد آید - کوهنی که نقص بدنی دارد و نمیتواند به خدمت مقدس مشغول شود - کوهنی که مبتلا به بیماریهای مذکور در تورات بشود از خدمت مقدس محروم است - نقص هایی که حیوان را برای قربانی شدن مردود میکند - برخی از دستورات شبات - برخی از دستورات پِسَح - برخی از دستورات شاووعُوت - برخی از دستورات روش هَشانا - برخی از دستورات کیپور - برخی از دستورات سوکُوت - تهیه ی روغن شمعدان خانه ی خدا و چیزهای دیگر - اعدام کسی که نسبت به نام مخصوص خدا بی احترامی کند.

بِهَرسینَی: سالهای رهایی زمین مزروعی و صرف نظر کردن از طلبها (شمیطا) - سالهای یوبِل (نیم قرن) و قوانین آن - فروش املاک شهری آزاد است - فروش املاک مزروعی موقتی است - دستور کمک به برادری که مستمند است - اشاره به احترام شبات.

بِحوقُونَی: اگر دستورات تورات را اطاعت کنیم چه مزدی میگیریم - اگر دستورات تورات را اطاعت نکنیم چه میشود - تقویم اشیاء وقفی و طرز آزاد کردن آنها از وقف - بعضی از قوانین کشاورزی.

« کتاب بمیدبار » اعداد « سرشماری »

بَمیدبار: -آمار بنی اسرائیل در سال دوم خروج - چگونگی کوچ کردن بنی اسرائیل در بیابان سینَی - انتخاب سبط لوی به دستیاری کوهن در خانه خدا به جای اول زادها - آمار لوی ها و اول زادها - لوی های حامل چادر محل اجتماع (اوهل موعد) از

منزلی به منزل دیگر.

ناسُو: خدمت لوی ها در میشکان - دستور اخراج بیماران مبتلا به بیماریهای مسری از میان مردم - تکلیف زن بدکاره و منحرف - تکلیف آدمی که راه زهد را انتخاب کند - دعای کوهن به اسباط بنی اسرائیل - هدیه های اسباط به خانه خدا در روزهای افتتاح آن.

بِهَعَلُوتخا: انتخاب سبط لوی برای خدمت در خانه ی خدا - روز ۱۴ ایار، پسح دوم و قوانین آن - بنی اسرائیل با استفاده از چه علاماتی در بیابان کوچ میکردند - شیپورهای مخصوص برای اعلان دستورات به مردم - بهانه گیریهای بنی اسرائیل و تنبیه های آنها - حضرت میریام بیماری برص میگیرد.

شِلَخ لِخا: اعزام ۱۲ نفر نماینده ی ۱۲ سبط برای بررسی وضع کِنَعَن - اکثر نمایندگان اعزامی پس از برگشتن از کِنَعَن مردم را از رفتن به آن منع میکنند - کالِو و یهوشوع اقلیتی که در مقابل سایر نمایندگان قد علم میکنند - تأیید کالِو و یهوشوع از جانب خدا - بنی اسرائیل محکوم میشوند که ۴۰ سال در بیابان سرگردان شوند - طرز تقدیم قربانی - شخصی که شبات را خوار میکرد - خوار کننده ی شبات اعدام شد - دستور تهیه ی صیصیت.

قورَح: قورَح (قارون) و عده ای از سران قوم نسبت به کهانت حضرت اَهَروُن اعتراض میکنند - حضرت مُشه آنها را نصیحت میکند - زمین قورَح را می بلعد - تأیید مجدد کهانت حضرت اَهَروُن از طرف خدا - معجزه ی عصاها برای تأیید کهانت حضرت اَهَروُن - دستورات مربوط به کوهن و لوی - عشریه ی کوهن.

حوقَت: قربانی گاو قرمز فام برای تطهیر نجس ها - درگذشت حضرت میریام - معجزه بیرون آوردن آب از صخره - حضرت مُشه و حضرت اَهَروُن هم اجازه نیافتند وارد کِنَعَن شوند - کشور ادوم بر سر راه عبور بنی اسرائیل - درگذشت حضرت اَهَروُن - برخورد کنعنی ها با بنی اسرائیل - معجزه ی چاه و سرود آزیا شیر دوم - سیحوُن پادشاه اموری با بنی اسرائیل به جنگ می پردازد - عُوگ پادشاه باشان با بنی اسرائیل جنگ میکند - شکست خوردن سیحوُن و عُوگ از بنی اسرائیل.

بالاق: بالاق پادشاه موآو علیه بنی اسرائیل از بیلعام استمداد میکند - بیلعام به همکاری بالاق به صوب موآو حرکت میکند - الاغ بیلعام حرف میزند - اولین نبوت بیلعام - دومین نبوت بیلعام - سومین نبوت بیلعام - چهارمین نبوت بیلعام - راهنمایی حیله گرانه ی بیلعام به بالاق برای صدمه وارد کردن به بنی اسرائیل.

پینحاس: پیمان کهانت پینحاس و اولاد او - بنی اسرائیل میدیانی ها را سرکوب کرده بیلعام را هم میشکند - تعیین کسانی که باید در کنعن زمین و ملک بگیرند - به طایفه لوی زمین و ملک داده نشد - قضیه دختران صلوُفحاد و مبنای تعیین ارث - فرا رسیدن آخر عمر حضرت مُشه - درخواست حضرت مُشه برای تعیین جانشین و رهبر قوم - خدا حضرت یهوشوع را به جانشینی حضرت مُشه انتخاب میکند - دستور قربانی دائم (همه روزه) - دستور قربانی روز شبات - دستور قربانی اول ماهها - دستور قربانی روزهای پِسَح - دستور قربانی روز عید شاووعُوت - دستور قربانی روز کیپور - دستور قربانی روزهای عید سوکُوت.

مَطُوت: مسئله نذر افراد بالغ و صغیر - پینحاس برای سرکوبی میدیانیها با ۱۲ هزار نفر به جنگ میرود - پینحاس پیروزمندانه بدون دادن تلفاتی از جنگ باز میگردد - غنایم جنگی و دستوراتی چند درباره ی آنها - پیشنهاد سبط رئوبن و سبط گاد برای دریافت زمینهای تصرفی - حضرت مُشه سرزمینهای متصرفی را به دو سبط رئوبن و گاد و نیمی از سبط مِنَشه واگذار میکند، به شرط اینکه تا پایان تصرف سرزمینها در جنگ پیشگام باشند.

مَسعِی: منزل گاههای بنی اسرائیل در بیابان - منع برقراری روابط بین بنی اسرائیل و کفار - تقسیم زمین بین اسباط از راه قرعه کشی - سبط لوی هم سهم مختصری از زمین میبرد - شهرهای ششگانه تبعیدگاه - قتل عمد و قتل غیر عمد و دستورات مربوط به آن.

« کتاب دواریم » تثنیه « تکرار قوانین توراه »

دواریم: حضرت مُشه در پایان عمر خود تاریخ چهل ساله گذشته ی قوم را ورق میزند.

واثِوتحَنَن: استدعا حضرت مُشه برای ورود به سرزمین موعود - خدا به حضرت مشه اجازه میدهد سرزمین موعود را از دور نظاره کند ولی به آنجا نرود - سفارشات حضرت مُشه به فرزندان ییسرائل - پیش بینی های حضرت مشه - تکرار ده فرمان - شِمَع ییسرائل یا آیه های توحید.

عِقِو: دنباله ی سفارشات حضرت مُشه به فرزندان ییسرائل - دنباله ی سفارشات حضرت مُشه به فرزندان ییسرائل - حضرت مشه وقایع گذشته ۴۰ ساله ی قوم را بازگو میکند - حضرت مشه بسیاری از فرامین خدا را بازگو میکند - «وِهایاایم شاموعَ» دنباله شِمَع ییسرائل آیه های توحید.

رِئِه: جبر یا اختیار؟ - مرکزیت میشکان و یروشالییم برای زیارت و قربانی - تأکید بر ممنوعیت خوردن خون - منع شرک - برخورد با پیغمبر دروغین - قصاص شرک - تعیین جانداران حرام گوشت و حلال گوشت - ده یک دادن از محصولات کشاورزی و دامی - کمک به مستمندان - بهترین راه کمک به مستمندان به کار واداشتن آنهاست - دستورات عید پِسَح یا اولین عید زیارت - دستورات عید شاووعُوت یا دومین عید زیارت - دستورات عید سوکُوت یا سومین عید زیارت.

شُوفطیم: استقرار سازمانهای قضایی - مرجع ذی صلاحیت مذهبی - خصوصیات پیغمبر حقیقی - جزای پیغمبر دروغین - دستور تبعید قاتل غیر عمد - شرایط شهود و قصاص شهادت دروغ - قتلی که قاتلش شناخته نشود.

کی تِصِه: کسی که به جنگ میرود - کسی که دو زن میگیرد - فرزند ناخلف - دستورات مربوط به کمک به مستمندان و بیوه زنها و یتیمان و غیره - دستورات مربوط به حفظ نسل پرندگان - دستورات عمومی - روابط زن و مرد - برخی از قوانین کشاورزی - رفتار با یتیمان و بیوه زنان - داوری - تکلیف برادران مرد متأهلی که بی اولاد مرده است - منع کم فروشی.

کی تاوُو: تقدیم نوبرانه به خانه ی خدا - محکوم کردن منحرفین از راه حق - اگر از توراه پیروی کنیم چه مزدی میگیریم - عقوبت عدم اطاعت از فرامین توراه - بازگو کردن بخشی از معجزات بیابان.

نیصاویم: پیمان خدا با فرزندان ییسرائل و اخلاف آنها - اخطار و تأکید در مورد احتراز از شرک - نوید فرجام نیک برای فرزندان ییسرائل - ذکر عذر، موجب فرار از مجازات گناه نمیشود - انجام دستورات توراه حیات بخش است.

وَیِلِخ: حضرت مُشه با امر خد حضرت یِهُوشوع را به جانشینی خود معرفی و به خدمت میگمارد - حضرت مشه فرزندان ییسرائل را ارشاد میکند - حضرت مشه حضرت یِهُوشوع را ارشاد میکند - کتاب توراه به وسیله حضرت مشه به امر خدا نوشته شد - فرمان بازگو کردن دستورات توراه در حضور مردم و در مکان مشخص (در سالهای شمیطا) هر هفت سال یک مرتبه - لحظات آخر عمر حضرت مشه - اعلام مجازات فرزند ییسرائل اگر بعد از حضرت مشه از اجرای دستورات توراه سرپیچی کنند.

هَئزینو: شعر هَئزینو مبنی بر مجازات فرزندان ییسرائل اگر منحرف شوند و پیش گویی عاقبت خوش برای ییسرائل - آسمان و زمین شهود بین خدا و فرزندان ییسرائل - پیش بینی انحراف فرزندان ییسرائل و آوارگی آنها - پایان مصیبت ها و عاقبت خوش فرزندان ییسرائل - سفارش حضرت مشه در مورد اجرای دستورات توراه.

وِزُوت هَبِراخا: حضرت مشه یکایک اسباط فرزندان ییسرائل را دعا میکند - حضرت مشه فرزندان ییسرائل را یکجا دعا میکند - حضرت مشه سرزمین موعود را از بالای کوه نِوو می بیند - رحلت حضرت مشه - شخصیت حضرت مشه (ع) مورد ستایش قرار میگیرد.

1/2 בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ׃ וְהָאָרֶץ
הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת
3/4 עַל־פְּנֵי הַמָּיִם׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי־אוֹר׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים
5 אֶת־הָאוֹר כִּי־טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים ׀ לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם
אֶחָד׃
6 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם)(
7 לָמָיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר
8 מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי־כֵן׃ וַיִּקְרָא
אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי׃
9 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד)(
10 וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי־כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים ׀ לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה
11 הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא
הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר
12 זַרְעוֹ־בוֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן׃ וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ
זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה־פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ־בוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים
13 כִּי־טוֹב׃ וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃)(
14 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם
15 וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים׃ וְהָיוּ
16 לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן׃ וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת
הַיּוֹם וְאֶת־הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים׃
17/18 וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמָיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ׃ וְלִמְשֹׁל
בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלֲהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים
19 כִּי־טוֹב׃ וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי׃
20 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־
21 הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם

کتاب بِرِشیت - بِرِشیت - فصل اول

۱ خداوند در ابتدا آسمان و زمین را آفرید.(۱)
۲ و زمین تهی و بایر و تاریکی بر سطح آبهای اولیه (لُجه) بود و باد عظیمی بر سطح آبها موج می‌زد.
۳ خداوند گفت: روشنایی شود، روشنایی شد.
۴ خداوند روشنایی را دید که خوب است، خداوند بین روشنایی و تاریکی را جدایی انداخت.
۵ خداوند روشنایی را روز نام نهاد و تاریکی را شب نامید. شام‌گشت و بامداد شد، (مقیاس) یک روز.(۲)
٦ خداوند گفت: در میان آبها طبقه (ی فضا) باشد و جداکننده‌ی بین آبها و آبها گردد.
۷ خداوند طبقه (ی فضا) را ساخت و بین آبهایی که زیر طبقه (ی فضا) و آبهایی که بالای طبقه (ی فضا) است جدایی انداخت، چنین شد.
۸ خداوند طبقه (ی فضا) را آسمان نام نهاد. شام‌گشت بامداد شد روز دوم.
۹ خداوند گفت: آبها در زیر آسمان در یک جا جمع گشته و خشکی دیده شود. چنین شد.
۱۰ خداوند آن خشکی را قاره نام نهاد و محل تجمع آبها را دریاها نام نهاد. خداوند دید که خوب است.
۱۱ خداوند گفت زمین گیاه فراوان برویاند، گیاهی که بذرآور باشد، درخت میوه روی زمین میوه‌ی نوع خودش را بدهد که بذرش در خودش باشد. چنین شد.
۱۲ زمین نبات، گیاه بذر آور به نوع خود و درخت میوه دهنده‌ای که بذر نوع خودش در آن باشد بیرون آورد. خداوند دید که خوب است.
۱۳ شام‌گشت، بامداد شد، روز سوم.
۱۴ خداوند گفت: برای جدایی انداختن بین روز و شب منابع روشنایی در طبقه‌ی (فضا) آسمان باشد و موجد علائم و زمانها و روزها و سالها شود.
۱۵ منابع روشنائی برای روشنائی دادن بر زمین در طبقه‌ی (فضا) آسمان باشد. چنین شد.
١٦ خداوند دو منبع روشنائی بزرگ را درست کرد، منبع روشنائی بزرگتر را برای حکومت در روز و منبع روشنایی کوچکتر را برای حکومت در شب و (همچنین) ستارگان را.
۱۷ خداوند آنها را برای روشنایی دادن بر زمین در طبقه‌ی (فضای) آسمان قرار داد...
۱۸ و برای حکومت کردن در روز و در شب و برای جدا سازی بین روشنایی و بین تاریکی. خداوند دید که خوب است.
۱۹ شام‌گشت و بامداد شد، روز چهارم.
۲۰ خداوند گفت: آبها، به فراوانی جنبنده‌ی زنده بوجود آورند و بالدار بالای زمین بر سطح طبقه (ی فضا)ی آسمان پرواز کند.
۲۱ خداوند نهنگ‌های بزرگ را آفرید و هر موجود زنده‌ی جنبنده‌ای که آبها موجب تکثیر انواع آنها شدند و هر پرنده‌ی بالداری را بنوعش (آفرید). خداوند دید که نیکوست.

۱- به کتاب تهیلیم فصل ۳۳ آیه ۶ مراجعه شود.

۲- اینکه نوشته است «شام‌گشت و بامداد شد یک روز» چون خورشید هنوز آفریده نشده بود و احتمالاً مدت یکروز ۲۴ ساعت نبوده‌است.

הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה ׀ הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם
לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב׃
22 וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים
23 וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי׃
24 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ
25 וְחַיְתוֹ־אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ
וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא
26 אֱלֹהִים כִּי־טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ
וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־
27 הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים ׀ אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ
28 בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם׃ וַיְבָרֶךְ
אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ
וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת
29 עַל־הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב ׀ זֹרֵעַ
זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בּוֹ פְרִי־עֵץ
30 זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה׃ וּלְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל־עוֹף
הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל ׀ רוֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־
31 יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי־כֵן׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃
1/2 וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם׃ וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי ב
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ
3 אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי
בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת׃
שני 4 אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבָּרְאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יהוה
5 אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וְכֹל ׀ שִׂיחַ הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִהְיֶה בָאָרֶץ וְכָל־
עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִצְמָח כִּי לֹא הִמְטִיר יהוה אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ
6 וְאָדָם אַיִן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה׃ וְאֵד יַעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה

۲۲ خداوند آنها را برکت کرد و گفت: بارور گردید و زیاد شوید و آبها را در دریاها پر کنید و
بالدار در زمین زیاد شود.

۲۳ شام گشت، بامداد شد، روز پنجم.

۲۴ خداوند گفت زمین موجود جاندار به نوع خود: چارپا و خزنده و حیوان وحشی زمینی به
نوع خود، بیرون دهد. چنین شد.

۲۵ خداوند (بدینطریق) حیوان وحشی زمینی به نوع خود و چارپا به نوع خود و هر
خزنده‌ی خاکی به نوع خودش را بوجود آورد. خداوند دید که خوب است.

۲۶ خداوند (به زمین) گفت: آدم را به شکل و شبیه خودمان (از نظر معنوی) درست کنیم تا بر
ماهی دریا و بر پرنده‌ی آسمان و بر چارپا و بر تمام زمین و بر هر جنبنده‌ای که بر روی
زمین می‌جنبد، فرمانروایی کند.

۲۷ خداوند آدم را به شکل خود (یعنی) او را به شکل (معنوی) خداوند آفرید. آنها را مذکر و
مؤنث آفرید.

۲۸ خداوند آنها را برکت داد. خداوند به ایشان گفت بارور گردید و زیاد شوید و زمین را
پر کرده تصرفش کنید و بر ماهی دریا و بر پرنده‌ی آسمان و بر هر جانداری که روی زمین
می‌جنبد فرمانروایی کنید.

۲۹ خداوند گفت: اینک هر گیاه بذرداری راکه بر سطح تمام زمین است و هر درختی راکه در
آن میوه‌ی درختی بذرآور وجود دارد به شما دادم. برای شما خوردنی باشد.

۳۰ و برای هر درنده‌ی زمینی و برای هر پرنده‌ی آسمان و برای هر جنبنده‌ی روی زمین که
جان دارد گیاه‌ها خوراک باشد. چنین شد.

۳۱ خداوند دید که اینک آنچه را درست کرده، بسیار خوب است. شام گشت بامداد شد روز
ششم.

برشیت - فصل دوم

۱ (کارهای) آسمان و زمین و تمام متعلقاتشان پایان پذیرفت.

۲ خداوند کارش را در روز هفتم خاتمه داده بود. روز هفتم از تمام کارهایش که انجام داده
بود دست کشید.(۱)

۳ خداوند روز هفتم را برکت کرد و آن را مقدس نمود زیرا در آن (روز) خداوند از تمام
کارش که برای ساختن آفریده بود دست برداشت.

۴ تاریخچه‌ی پیدایش زمین و آسمان به هنگام آفریده شدنشان در روزیکه خدا خداوند
آسمان و زمین را می‌ساخت از این قرار است.

۵ هنوز هیچ بوته‌ی صحرا در زمین نبود و هیچ گیاه مزرعه‌ای نروئیده بود، زیرا خدا خداوند
(باران) بر زمین نبارانیده بود و برای کشت و زرع زمین، آدمی نبود.

۶ و بخار از زمین بالا می آمد و تمام سطح زمین را آبیاری می‌کرد.

۱- در این آیه نوشته شده‌است «خداوند کارش را در روز هفتم خاتمه داد» منظور اینست که آفرینش دنیا تا آخرین لحظه‌ی روز ششم ادامه داشت و چون اولین لحظه‌ی روز هفتم کار آفرینش تمام شده بود بنابراین به این خاطر است که در این آیه می‌فرماید «خداوند کارش را در روز هفتم خاتمه داده بود».

7 אֶת־כָּל־פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עָפָר
מִן־הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה׃
8 וַיִּטַּע יְהוָה אֱלֹהִים גַּן בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיָּשֶׂם שָׁם אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר
9 יָצָר׃ וַיַּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה
10 וְטוֹב לְמַאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגָּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע׃ וְנָהָר
יֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגָּן וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה
11 רָאשִׁים׃ שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּבֵב אֵת כָּל־אֶרֶץ הַחֲוִילָה
12 אֲשֶׁר־שָׁם הַזָּהָב׃ וּזֲהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן
13 הַשֹּׁהַם׃ וְשֵׁם־הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִּיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֵת כָּל־אֶרֶץ
14 כּוּשׁ׃ וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הוּא הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר
15 וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְרָת׃ וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם
16 וַיַּנִּחֵהוּ בְגַן־עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ׃ וַיְצַו יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָדָם
17 לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ־הַגָּן אָכֹל תֹּאכֵל׃ וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע לֹא
18 תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְּיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה
19 אֱלֹהִים לֹא־טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה־לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ׃ וַיִּצֶר
יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם
וַיָּבֵא אֶל־הָאָדָם לִרְאוֹת מַה־יִּקְרָא־לוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא־
20 לוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ׃ וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל־ שלישי
הַבְּהֵמָה וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא־מָצָא
21 עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ׃ וַיַּפֵּל יְהוָה אֱלֹהִים ׀ תַּרְדֵּמָה עַל־הָאָדָם וַיִּישָׁן
22 וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה׃ וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים ׀
אֶת־הַצֵּלָע אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל־הָאָדָם׃
23 וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת
24 יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקֳחָה־זֹּאת׃ עַל־כֵּן יַעֲזָב־אִישׁ אֶת־
25 אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד׃ וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם
ג עֲרוּמִּים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבֹּשָׁשׁוּ׃ וְהַנָּחָשׁ הָיָה עָרוּם מִכֹּל
1 חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל־הָאִשָּׁה אַף

۷ خدا خداوند، آدم را از خاک زمین بوجود آورد و در بینی‌اش روح زندگی دمید و آدم جاندار شد.
۸ خدا خداوند در طرف شرقی عدن باغی بنیاد نمود و آدمی راکه بوجود آورده بود و در آن جای داد.
۹ خدا خداوند هر (نوع) درخت خوش منظر و خوش خـوراک را از خـاک رویـانید و (همینطور) درخت زندگی را، و درخت معرفت نیک و بد را در میان باغ (رویانید).
۱۰ و نهری برای آبیاری آن باغ از عدن خارج شده از آنجا منشعب می‌گشت و چهار شعبه می‌شد.
۱۱ نام یکی از آنها پیشُون است که تمام سرزمین حَویلا راکه در آنجا طلا یافته می‌شود، دور می‌زند.
۱۲ و طلای آن سرزمین خوب است. آنجا بلور و سنگ عقیق (نیز) هست.
۱۳ نام نهر دوم گیحوُن است که تمام سرزمین کوش را دور می‌زند.
۱۴ و نام نهر سوم حیدِقِل است که به شرق آشور می‌رود و نهر چهارمی پِرات است.
۱۵ خدا خداوند، آدم راگرفته او را در باغ عَدن گذاشت تا در آن کارکرده (همینطور) آنرا محافظت نماید.
۱۶ خدا خداوند به آدم چنین فرمان داد: از هر درخت باغ حتماً (می‌توانی) بخوری.
۱۷ و از درخت معرفت نیک و بد نخور چون روزی که از آن بخوری خواهی مرد.
۱۸ خدا خداوندگفت: تنها بودن آدم خوب نیست،کمکی در مقابلش درست کنم.(۱)
۱۹ خدا خداوند هر حیوان صحرا و هر پرنده‌ی آسمان را از خاک ایجاد کرده پـیش آدم آورد تا ببیند به هرکدام چه نامی خواهد داد و هر نامی که آدم بر هرکدام نهاد نام جاندار همان باشد.
۲۰ آدم بر هر چهارپا و هر پرنده‌ی آسمان و بر تمام حیوانات صحرا نام نهاد ولی آدم کمکی در مقابل خود نیافت.
۲۱ خدا خداوند بر آدم خوابی سنگین مستولی ساخت تا بخواب رفت. یکی از دنده‌هایش را برداشت و به جایش گوشت پر کرد.
۲۲ خدا خداوند از آن دنده‌ای که از آدم برداشته بود، زنی ساخت و او را نزد آدم آورد.
۲۳ آدم گفت: این بار استخوانی از استخوانهایم وگوشتی ازگوشتم است. این (موجود) زن نامیده شود چون که از مرد برداشته شده‌است.(۲)
۲۴ از این جهت مرد پدر و مادر خود را رها کرده به زنش مـی‌پیوندد و یک تـن حسـاب می‌شوند.
۲۵ آدم و زنش هر دو برهنه بودند و شرمنده نمی‌شدند.

بِرِشیت - فصل سوم

۱ مار که از همه حیوانات صحرا که خدا خداوند درست کرده بود، مکارتر بود به زن گفت: آیا خداوندگفته‌است که از هیچ درختی از این باغ نخورید؟

۱- چون واژه‌ی נגד هم به معنی در کنار و هم به معنی در مقابل یا مخالف است، چنین اظهار نظر شده‌است اگر مرد دارای زن خوبی شود، آن زن مدد اوست وگرنه مخالف اوست.

۲- باید دانست که کلمات איש و אשה در عبری از یک ریشه است.

2 כִּֽי־אָמַ֣ר אֱלֹהִ֔ים לֹ֣א תֹֽאכְל֔וּ מִכֹּ֖ל עֵ֥ץ הַגָּֽן׃ וַתֹּ֥אמֶר הָֽאִשָּׁ֖ה
3 אֶל־הַנָּחָ֑שׁ מִפְּרִ֥י עֵֽץ־הַגָּ֖ן נֹאכֵֽל׃ וּמִפְּרִ֣י הָעֵץ֮ אֲשֶׁ֣ר בְּתוֹךְ־הַגָּן֒
אָמַ֣ר אֱלֹהִ֗ים לֹ֤א תֹֽאכְלוּ֙ מִמֶּ֔נּוּ וְלֹ֥א תִגְּע֖וּ בּ֑וֹ פֶּ֖ן תְּמֻתֽוּן׃
4/5 וַיֹּ֥אמֶר הַנָּחָ֖שׁ אֶל־הָֽאִשָּׁ֑ה לֹֽא־מ֖וֹת תְּמֻתֽוּן׃ כִּ֚י יֹדֵ֣עַ אֱלֹהִ֔ים כִּ֗י
בְּיוֹם֙ אֲכָלְכֶ֣ם מִמֶּ֔נּוּ וְנִפְקְח֖וּ עֵֽינֵיכֶ֑ם וִהְיִיתֶם֙ כֵּֽאלֹהִ֔ים יֹדְעֵ֖י ט֥וֹב
6 וָרָֽע׃ וַתֵּ֣רֶא הָֽאִשָּׁ֡ה כִּ֣י טוֹב֩ הָעֵ֨ץ לְמַאֲכָ֜ל וְכִ֧י תַֽאֲוָה־ה֣וּא
לָעֵינַ֗יִם וְנֶחְמָ֤ד הָעֵץ֙ לְהַשְׂכִּ֔יל וַתִּקַּ֥ח מִפִּרְי֖וֹ וַתֹּאכַ֑ל וַתִּתֵּ֧ן גַּם־
7 לְאִישָׁ֛הּ עִמָּ֖הּ וַיֹּאכַֽל׃ וַתִּפָּקַ֨חְנָה֙ עֵינֵ֣י שְׁנֵיהֶ֔ם וַיֵּ֣דְע֔וּ כִּ֥י עֵֽירֻמִּ֖ם
8 הֵ֑ם וַֽיִּתְפְּרוּ֙ עֲלֵ֣ה תְאֵנָ֔ה וַיַּעֲשׂ֥וּ לָהֶ֖ם חֲגֹרֹֽת׃ וַֽיִּשְׁמְע֞וּ אֶת־ק֨וֹל
יְהוָ֧ה אֱלֹהִ֛ים מִתְהַלֵּ֥ךְ בַּגָּ֖ן לְר֣וּחַ הַיּ֑וֹם וַיִּתְחַבֵּ֨א הָֽאָדָ֜ם וְאִשְׁתּ֗וֹ
9 מִפְּנֵי֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהִ֔ים בְּת֖וֹךְ עֵ֥ץ הַגָּֽן׃ וַיִּקְרָ֛א יְהוָ֥ה אֱלֹהִ֖ים אֶל־
10 הָֽאָדָ֑ם וַיֹּ֥אמֶר ל֖וֹ אַיֶּֽכָּה׃ וַיֹּ֕אמֶר אֶת־קֹלְךָ֥ שָׁמַ֖עְתִּי בַּגָּ֑ן וָאִירָ֛א
11 כִּֽי־עֵירֹ֥ם אָנֹ֖כִי וָאֵחָבֵֽא׃ וַיֹּ֕אמֶר מִ֚י הִגִּ֣יד לְךָ֔ כִּ֥י עֵירֹ֖ם אָ֑תָּה
12 הֲמִן־הָעֵ֗ץ אֲשֶׁ֧ר צִוִּיתִ֛יךָ לְבִלְתִּ֥י אֲכָל־מִמֶּ֖נּוּ אָכָֽלְתָּ׃ וַיֹּ֖אמֶר
הָֽאָדָ֑ם הָֽאִשָּׁה֙ אֲשֶׁ֣ר נָתַ֣תָּה עִמָּדִ֔י הִ֛וא נָֽתְנָה־לִּ֥י מִן־הָעֵ֖ץ
13 וָאֹכֵֽל׃ וַיֹּ֨אמֶר יְהוָ֧ה אֱלֹהִ֛ים לָאִשָּׁ֖ה מַה־זֹּ֣את עָשִׂ֑ית וַתֹּ֨אמֶר֙
14 הָֽאִשָּׁ֔ה הַנָּחָ֥שׁ הִשִּׁיאַ֖נִי וָאֹכֵֽל׃ וַיֹּאמֶר֩ יְהוָ֨ה אֱלֹהִ֥ים ׀ אֶֽל־הַנָּחָשׁ֮
כִּ֣י עָשִׂ֣יתָ זֹּאת֒ אָר֤וּר אַתָּה֙ מִכָּל־הַבְּהֵמָ֔ה וּמִכֹּ֖ל חַיַּ֣ת הַשָּׂדֶ֑ה
15 עַל־גְּחֹנְךָ֣ תֵלֵ֔ךְ וְעָפָ֥ר תֹּאכַ֖ל כָּל־יְמֵ֥י חַיֶּֽיךָ׃ וְאֵיבָ֣ה ׀ אָשִׁ֗ית בֵּֽינְךָ֙
וּבֵ֣ין הָֽאִשָּׁ֔ה וּבֵ֥ין זַרְעֲךָ֖ וּבֵ֣ין זַרְעָ֑הּ ה֚וּא יְשׁוּפְךָ֣ רֹ֔אשׁ וְאַתָּ֖ה
16 תְּשׁוּפֶ֥נּוּ עָקֵֽב׃ אֶֽל־הָאִשָּׁ֣ה אָמַ֗ר הַרְבָּ֤ה אַרְבֶּה֙
עִצְּבוֹנֵ֣ךְ וְהֵֽרֹנֵ֔ךְ בְּעֶ֖צֶב תֵּֽלְדִ֣י בָנִ֑ים וְאֶל־אִישֵׁךְ֙ תְּשׁ֣וּקָתֵ֔ךְ וְה֖וּא
17 יִמְשָׁל־בָּֽךְ׃ וּלְאָדָ֣ם אָמַ֗ר כִּֽי־שָׁמַעְתָּ֮ לְק֣וֹל אִשְׁתֶּךָ֒
וַתֹּ֨אכַל֙ מִן־הָעֵ֔ץ אֲשֶׁ֤ר צִוִּיתִ֨יךָ֙ לֵאמֹ֔ר לֹ֥א תֹאכַ֖ל מִמֶּ֑נּוּ אֲרוּרָ֤ה
18 הָֽאֲדָמָה֙ בַּעֲבוּרֶ֔ךָ בְּעִצָּבוֹן֙ תֹּֽאכֲלֶ֔נָּה כֹּ֖ל יְמֵ֥י חַיֶּֽיךָ׃ וְק֥וֹץ
19 וְדַרְדַּ֖ר תַּצְמִ֣יחַֽ לָ֑ךְ וְאָכַלְתָּ֖ אֶת־עֵ֥שֶׂב הַשָּׂדֶֽה׃ בְּזֵעַ֤ת אַפֶּ֨יךָ֙
תֹּ֣אכַל לֶ֔חֶם עַ֤ד שֽׁוּבְךָ֙ אֶל־הָ֣אֲדָמָ֔ה כִּ֥י מִמֶּ֖נָּה לֻקָּ֑חְתָּ כִּֽי־

۲ زن به مار گفت: از میوه‌ی درخت این باغ خواهیم خورد.
۳ اما خداوند گفته است از میوه‌ی آن درختی که در میان این باغ است، نخورید و آن را لمس نکنید مبادا بمیرید.
۴ مار به زن گفت: حتماً نخواهید مرد.
۵ چونکه خداوند می‌داند روزی که از آن بخورید، چشمانتان باز می‌شود و مانند خداوند تشخیص دهنده‌ی نیک و بد خواهید شد.
٦ زن دید که آن درخت برای خوراک نیکو و برای چشم‌ها هوس انگیز است و آن درخت برای معرفت دار شدن پسندیده است. از میوه‌ی آن گرفت و خورد، به شوهرش هم که در کنارش بود داد و او خورد.
۷ چشمان هر دو گشوده شده دانستند که عریانند و برگ‌های انجیر را به هم دوخته وسیله‌ی ستر عورت برای خویشتن ساختند.
۸ آدم و زنش صدای خدا خداوند را که به سوی مغرب در آن باغ پخش می‌شد، شنیده از حضور خدا خداوند، در میان درختی در باغ پنهان شدند.
۹ خدا خداوند آدم را صدا زده به وی گفت: کجایی؟
۱۰ گفت صدایت را در باغ شنیدم ترسیدم، چونکه عریان هستم پنهان گشتم.
۱۱ گفت کی تو را مطلع نمود که عریان هستی؟ آیا از درختی که خوردن آن را به تو نهی کردم خوردی؟
۱۲ آدم گفت زنی که در کنار من نهادی از آن درخت به من داد و خوردم.(۱)
۱۳ خدا، خداوند، به زن گفت این چه کاری است که کردی؟ زن گفت مار فریبم داد و خوردم.
۱۴ خدا، خداوند، به مار گفت چون که این کار را کردی در میان تمام چهارپایان و در میان تمام حیوانات وحشی صحرا ملعونی. بر شکمت راه خواهی رفت و تمام روزگار زندگیت خاک خواهی خورد.
۱۵ بین تو و زن و بین نسل تو و نسلش کینه ایجاد میکنم. او (نسل زن) سر تو را خواهد کوبید و تو پاشنه‌اش را خواهی گزید.
١٦ به زن گفت: حتماً رنج و درد بارداری تو را زیاد خواهم کرد. فرزندان را با رنج بزائی و اشتیاق تو به شوهرت خواهد بود و او بر تو مسلط خواهد بود.(۲)
۱۷ و به آدم گفت چون به حرف زنت گوش دادی و از آن درختی که دستور داده گفتم نخوری، خوردی زمین به خاطر تو ملعون است. تمام عمرت با رنج از (محصول) آن خواهی خورد.
۱۸ و خار و خس برایت خواهد رویانید و گیاه صحرا را خواهی خورد.
۱۹ تا برگشتنت به خاک که از آن گرفته شده‌ای با عرق پیشانیت نان خواهی خورد. زیرا خاک هستی و به خاک برخواهی گشت.

۱- دانشمندان یهود (حخامیم) فرموده‌اند وقتیکه خداوند از حضرت آدم سؤال میکند که «از آن درختی که گفتم نخوری» چرا خوردی؟ حضرت آدم قدر ناشناسی نموده به خداوند جواب میدهد که این زنی که بمن دادی مرا فریبم داد. (در حالیکه خداوند زن را واقعاً برای کمکی حضرت آدم آفریده بود).

۲- از اینکه نفرین زن این بود که (با رنج بزائی) می‌بینیم که اگر انسان گناه نکرده بود زایمان زن به آسانی صورت میگرفت.

20 עָפָר אַתָּה וְאֶל־עָפָר תָּשׁוּב: וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה
21 כִּי הִוא הָיְתָה אֵם כָּל־חָי: וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לְאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ
כָּתְנוֹת עוֹר וַיַּלְבִּשֵׁם:
22 וַיֹּאמֶר | יְהוָה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הָיָה כְּאַחַד מִמֶּנּוּ לָדַעַת טוֹב רביעי
וָרָע וְעַתָּה | פֶּן־יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וָחַי
23 לְעֹלָם: וַיְשַׁלְּחֵהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מִגַּן־עֵדֶן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה
24 אֲשֶׁר לֻקַּח מִשָּׁם: וַיְגָרֶשׁ אֶת־הָאָדָם וַיַּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם לְגַן־עֵדֶן
אֶת־הַכְּרֻבִים וְאֵת לַהַט הַחֶרֶב הַמִּתְהַפֶּכֶת לִשְׁמֹר אֶת־דֶּרֶךְ
ד 1 עֵץ הַחַיִּים: וְהָאָדָם יָדַע אֶת־חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר
2 וַתֵּלֶד אֶת־קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה: וַתֹּסֶף לָלֶדֶת
אֶת־אָחִיו אֶת־הָבֶל וַיְהִי־הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה:
3/4 וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה: וְהֶבֶל
הֵבִיא גַם־הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל־
5 הֶבֶל וְאֶל־מִנְחָתוֹ: וְאֶל־קַיִן וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר
6 לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קָיִן לָמָּה חָרָה לָךְ
7 וְלָמָּה נָפְלוּ פָנֶיךָ: הֲלוֹא אִם־תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב
לַפֶּתַח חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תְּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ:
8 וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיָּקָם קַיִן
9 אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל
10 אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי: וַיֹּאמֶר מֶה
11 עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ צֹעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה: וְעַתָּה אָרוּר
אָתָּה מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לָקַחַת אֶת־דְּמֵי
12 אָחִיךָ מִיָּדֶךָ: כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תֹסֵף תֵּת־כֹּחָהּ לָךְ
13 נָע וָנָד תִּהְיֶה בָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־יְהוָה גָּדוֹל עֲוֺנִי מִנְּשֹׂא:
14 הֵן גֵּרַשְׁתָּ אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וּמִפָּנֶיךָ אֶסָּתֵר וְהָיִיתִי
15 נָע וָנָד בָּאָרֶץ וְהָיָה כָל־מֹצְאִי יַהַרְגֵנִי: וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לָכֵן
כָּל־הֹרֵג קַיִן שִׁבְעָתַיִם יֻקָּם וַיָּשֶׂם יְהוָה לְקַיִן אוֹת לְבִלְתִּי

۲۰ آدم نام زنش را حواگذاشت، چون او مادر هر (انسان) زنده‌ای است.
۲۱ خدا، خداوند برای آدم و زنش پیراهنهای پوستی درست کرده آنها را پوشانید.
۲۲ خدا، خداوند گفت اینک آدم مانند فردی شده‌است که از او تشخیص نیک و بد برآید. مبادا دستش را دراز کند و از درخت زندگی هم بردارد و بخورد و تا ابد زنده باشد.(۱)
۲۳ خدا، خداوند برای کشت و زرع خاکی که (آدم) از آن گرفته شده بود او را از باغ عدن اخراج کرد.
۲۴ آدم را اخراج کرد و کروبیان و تیغه‌ی شمشیر چرخان را در شرق باغ عدن قرار داد تا راه درخت زندگی را محافظت کنند.

برِشیت - فصل چهارم

۱ و آدم با حَوا زنش هم بستر شد و حَوا حامله شد و قَیین را زایید و گفت با (کمک) خدا مردی بدست آوردم.
۲ بار دیگر هِوِل برادر او را زائید. هِوِل چوپان گوسفند و قَیین کشاورز زمین شد.
۳ در پایان سال بود که قَیین از میوه‌ی زمین برای خدا هدیه آورد.
۴ و هِوِل هم از نخست زاده‌های گوسفندانش و از بهترینشان (هدیه) آورد و خدا به هِوِل و هدیه‌اش توجه نمود.
۵ و به قَیین و هدیه‌اش توجه ننمود. قَیین بسیار خشمگین شده و سرافکنده شد.
۶ خدا به قَیین گفت چرا خشمگین شدی و چرا سرافکنده گشتی.
۷ مگر نه اینست که اگر خوبی کنی، سربلندی و اگر خوبی نکنی، گناه، درکمین تو خواهد بود؟ (و با وصف این) اشتیاق او (یعنی اشتیاق برادرت) به توست و تو سمت بـزرگی را حفظ خواهی کرد.
۸ قَیین با هِوِل برادرش گفتگو میکرد. واقع شد هنگامی که در صحرا بودند قَیین بر هِـوِل برادرش قیام کرد و وی را کشت.
۹ خدا به قَیین گفت هِوِل برادرت کجاست؟ گفت نمیدانم مگر من نگهبان برادرم هستم؟
۱۰ گفت چه کردی صدای خونهای برادرت (منظور از خون هِوِل و نسلی است که از او پدید می‌آمده است) از زمین به سوی من فریاد برمی‌آورد.
۱۱ و حال تو از زمینی که دهانش را گشود تا خون‌های برادرت را از دستت بگیرد ملعون‌تر هستی.
۱۲ هرگاه زمین را کشت و زرع کنی دیگر قوت‌اش را به تو ندهد. بـر روی زمـین آواره و سرگردان باشی.
۱۳ قَیین به خدا گفت آیا گناه من آنقدر بزرگ است که قابل عفو نمی‌باشد.
۱۴ اینک امروز مرا از روی سطح زمین راندی و از حضورت پنهان خواهم ماند و در جهان آواره و سرگردان خواهم بود. طوری خواهد بود که هر کس پیدایم کند مرا خواهد کشت.
۱۵ خدا به او گفت (نظر به اینکه توبه کرد) هر کس قاتل قَیین باشد هفت چندان انتقام دهد. خدا برای قَیین علامتی قرار داد که هر کس پیدایش کند او را نکشد.

۱- چون آدم به خاطر نافرمانی محکوم به مرگ است، نمی‌بایست با خوردن از درخت حیات، زندگی جاودانی یابد.

16 הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מֹצְאוֹ׃ וַיֵּצֵא קַיִן מִלִּפְנֵי יהוה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ־
17 נוֹד קִדְמַת־עֵדֶן׃ וַיֵּדַע קַיִן אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־חֲנוֹךְ
18 וַיְהִי בֹּנֶה עִיר וַיִּקְרָא שֵׁם הָעִיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוֹךְ׃ וַיִּוָּלֵד לַחֲנוֹךְ
19 אֶת־עִירָד וְעִירָד יָלַד אֶת־מְחוּיָאֵל וּמְחִיָּיאֵל יָלַד אֶת־מְתוּשָׁאֵל
חמישי וּמְתוּשָׁאֵל יָלַד אֶת־לָמֶךְ׃ וַיִּקַּח־לוֹ לֶמֶךְ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאַחַת
20 עָדָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית צִלָּה׃ וַתֵּלֶד עָדָה אֶת־יָבָל הוּא הָיָה אֲבִי
21 יֹשֵׁב אֹהֶל וּמִקְנֶה׃ וְשֵׁם אָחִיו יוּבָל הוּא הָיָה אֲבִי כָּל־תֹּפֵשׂ
22 כִּנּוֹר וְעוּגָב׃ וְצִלָּה גַם־הִוא יָלְדָה אֶת־תּוּבַל קַיִן לֹטֵשׁ כָּל־
23 חֹרֵשׁ נְחֹשֶׁת וּבַרְזֶל וַאֲחוֹת תּוּבַל־קַיִן נַעֲמָה׃ וַיֹּאמֶר לֶמֶךְ לְנָשָׁיו
עָדָה וְצִלָּה שְׁמַעַן קוֹלִי נְשֵׁי לֶמֶךְ הַאְזֵנָּה אִמְרָתִי כִּי אִישׁ
24 הָרַגְתִּי לְפִצְעִי וְיֶלֶד לְחַבֻּרָתִי׃ כִּי שִׁבְעָתַיִם יֻקַּם־קָיִן וְלֶמֶךְ
25 שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה׃ וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת כִּי שָׁת־לִי אֱלֹהִים זֶרַע אַחֵר תַּחַת הֶבֶל כִּי הֲרָגוֹ
26 קָיִן׃ וּלְשֵׁת גַּם־הוּא יֻלַּד־בֵּן וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ אֱנוֹשׁ אָז הוּחַל
ששי לִקְרֹא בְּשֵׁם יהוה׃ זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֹת אָדָם בְּיוֹם ה
1/2 בְּרֹא אֱלֹהִים אָדָם בִּדְמוּת אֱלֹהִים עָשָׂה אֹתוֹ׃ זָכָר וּנְקֵבָה
בְּרָאָם וַיְבָרֶךְ אֹתָם וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמָם אָדָם בְּיוֹם הִבָּרְאָם׃
3 וַיְחִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בִּדְמוּתוֹ כְּצַלְמוֹ וַיִּקְרָא
4 אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת׃ וַיִּהְיוּ יְמֵי־אָדָם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שֵׁת שְׁמֹנֶה
5 מֵאֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי אָדָם אֲשֶׁר־חַי
6 תְּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי־
7 שֵׁת חָמֵשׁ שָׁנִים וּמְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־אֱנוֹשׁ׃ וַיְחִי־שֵׁת אַחֲרֵי
הוֹלִידוֹ אֶת־אֱנוֹשׁ שֶׁבַע שָׁנִים וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים
8 וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי־שֵׁת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּתְשַׁע מֵאוֹת
9 שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי אֱנוֹשׁ תִּשְׁעִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־
10 קֵינָן׃ וַיְחִי אֱנוֹשׁ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־קֵינָן חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
11 וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי אֱנוֹשׁ

١٦ قَیین از حضور خدا خارج شد و در سرزمین نُود (سرزمین آوارگی) در شرق عدن ساکن شد.

١٧ قَیین با زنش هم بستر شد و (زنش) حامله گشته حنُوخ را زائید. شهری را بنا کرد و نام آن شهر را مانند نام پسرش حنُوخ خواند.

١٨ برای حنُوخ عیراد متولد شد و عیراد مِهویائِل را به دنیا آورد و مِحی‌یائِل مِتوشائِل را به دنیا آورد و متوشائل لِمِخ را به دنیا آورد.

١٩ لِمِخ برای خود دو زن گرفت، نام اولی عادا و نام دومی صیلا بود.

٢٠ عادا یاوال را زائید. او بنیان‌گزار خیمه نشینان و مواشی داران بود.

٢١ نام برادرش یووال بود. وی پدر تمام نوازندگان چنگ و نی بود.

٢٢ و صیلا هم توَول قَیین تیز کننده‌ی افزار مسی و آهنی را زائید و خواهر توَول قَیین نَعما بود.(١)

٢٣ لِمِخ به زنانش گفت: عادا و صیلا حرف مرا بشنوید، ای زنان لِمِخ به سخن من گوش دهید، مگر من مردی را با مجروح کردن یا کودکی را با ضربه وارد آوردن کشتم؟

٢٤ هنگامیکه قَیین (قاتل عمد) هفت چندان مورد انتقام قرار بگیرد آیا لِمِخ (بیگناه) بـاید هفتاد و هفت چندان؟ (عقوبت بکشد).

٢٥ آدم بار دیگر با زنش هم بستر شد. زنش پسری زائید، نامش را شِت خواند، چونکه (گفت) خداوند نسل دیگری به جای هِوِل، که قَیین او را کشت برای من پدید آورد.

٢٦ برای شِت هم پسری بدنیا آمد. اسمش را اِنُوش نامید. از آنوقت شروع شد (که بر هر چیز و هر کس) نام خدا را بگذارند (تا خاص بودن نام خدا را باطل کنند).

برشیت - فصل پنجم

١ این کتاب تاریخچه‌ی خانواده‌ی آدم است. در روزی که خداوند آدم را آفرید او را به شکل (معنوی) خداوند درست کرد.

٢ آنها را مذکر و مؤنث آفرید. برکتشان کرد. نام آنها را در روز آفرینششان آدم نهاد.

٣ آدم صد و سی سال زندگی کرده بود که (پسری) به شکل و ترکیب خود بوجود آورد و نامش را شِت گذاشت.

۴ آدم بعد از بدنیا آوردن شِت هشتصد ساله بود. و پسران و دخترانی بوجود آورد.

۵ تمام مدتی که آدم زیست، نهصد و سی سال بود. درگذشت.

٦ شِت صد و پنج سال زندگی کرد اِنُوش را بدنیا آورد.

٧ شِت بعد از به دنیا آوردن اِنُوش، هشتصد و هفت سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به وجود آورد.

٨ تمام عمر شِت نهصد و دوازده سال بود. درگذشت.

٩ اِنُوش نود سال زندگی کرد قِنان را بدنیا آورد.

١- زنان لِمِخ، لِمِخ را محکوم میکردند و میگفتند چرا تو به توَول قَیین پسرت تعلیم میدهی افزار مسی و آهنی بسازد. چه این افزار در آینده وسیله‌ی قتل خواهد بود و در اینصورت مثل اینست که تو قاتل باشی.

12 חָמֵשׁ שָׁנִים וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי קֵינָן
13 שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־מַהֲלַלְאֵל׃ וַיְחִי קֵינָן אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ
אֶת־מַהֲלַלְאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד
14 בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי קֵינָן עֶשֶׂר שָׁנִים וּתְשַׁע מֵאוֹת
15 שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי מַהֲלַלְאֵל חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁשִּׁים
16 שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־יָרֶד׃ וַיְחִי מַהֲלַלְאֵל אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־יֶרֶד
17 שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ
כָּל־יְמֵי מַהֲלַלְאֵל חָמֵשׁ וְתִשְׁעִים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה
18 וַיָּמֹת׃ וַיְחִי־יֶרֶד שְׁתַּיִם וְשִׁשִּׁים שָׁנָה וּמְאַת שָׁנָה
19 וַיּוֹלֶד אֶת־חֲנוֹךְ׃ וַיְחִי־יֶרֶד אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־חֲנוֹךְ שְׁמֹנֶה
20 מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי־יֶרֶד שְׁתַּיִם
21 וְשִׁשִּׁים שָׁנָה וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי חֲנוֹךְ
22 חָמֵשׁ וְשִׁשִּׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־מְתוּשָׁלַח׃ וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוֹךְ אֶת־
הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־מְתוּשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד
23 בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְהִי כָּל־יְמֵי חֲנוֹךְ חָמֵשׁ וְשִׁשִּׁים שָׁנָה וּשְׁלֹשׁ
24 מֵאוֹת שָׁנָה׃ וַיִּתְהַלֵּךְ חֲנוֹךְ אֶת־הָאֱלֹהִים וְאֵינֶנּוּ כִּי־לָקַח
25 אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ וַיְחִי מְתוּשֶׁלַח שֶׁבַע וּשְׁמֹנִים שָׁנָה שביעי
26 וּמְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־לָמֶךְ׃ וַיְחִי מְתוּשֶׁלַח אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ
אֶת־לֶמֶךְ שְׁתַּיִם וּשְׁמוֹנִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד
27 בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיִּהְיוּ כָּל־יְמֵי מְתוּשֶׁלַח תֵּשַׁע וְשִׁשִּׁים שָׁנָה
28 וּתְשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמֹת׃ וַיְחִי־לֶמֶךְ שְׁתַּיִם
29 וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּמְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בֵּן׃ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ נֹחַ
לֵאמֹר זֶה יְנַחֲמֵנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמֵעִצְּבוֹן יָדֵינוּ מִן־הָאֲדָמָה
30 אֲשֶׁר אֵרְרָהּ יהוה׃ וַיְחִי־לֶמֶךְ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־נֹחַ חָמֵשׁ
וְתִשְׁעִים שָׁנָה וַחֲמֵשׁ מֵאֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃
31 וַיְהִי כָּל־יְמֵי־לֶמֶךְ שֶׁבַע וְשִׁבְעִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה
32 וַיָּמֹת׃ וַיְהִי־נֹחַ בֶּן־חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד נֹחַ

۱۰ اِنُوش بعد از به دنیا آوردن قِنان هشتصد و پانزده سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به وجود آورد.
۱۱ تمام عمر اِنُوش نهصد و پنج سال بود. درگذشت.
۱۲ قِنان هفتاد سال زندگی کرد، مِحَلَلئِل را به دنیا آورد.
۱۳ قِنان بعد از به دنیا آوردن مِحَلَلئِل، هشتصد و چهل سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بوجود آورد.
۱۴ تمام عمر قِنان نهصد و ده سال بود. درگذشت.
۱۵ مِحَلَلئِل شصت و پنج سال زندگی کرد و یِرِد را به دنیا آورد.
۱۶ مِحَلَلئِل بعد از به دنیا آوردن یِرِد، هشتصد و سی سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به وجود آورد.
۱۷ تمام عمر مِحَلَلئِل هشتصد و نود و پنج سال بود. درگذشت.
۱۸ یِرِد صد و شصت و دو سال زندگی کرد و حَنوخ را بدنیا آورد.
۱۹ یِرِد بعد از به دنیا آوردن حَنوخ هشتصد سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بوجود آورد.
۲۰ تمام عمر یِرِد نهصد و شصت و دو سال بود. درگذشت.
۲۱ حَنوخ شصت و پنج سال زندگی کرد. مِتوشِلَح را بدنیا آورد.
۲۲ حَنُوخ بعد از به دنیا آوردن مِتوشلَح، سیصد سال با خداوند سلوک کرد و پسران و دخترانی بوجود آورد.
۲۳ تمام عمر حَنُوخ سیصدو شصت و پنج سال بود.
۲۴ حَنُوخ با خداوند سلوک کرد، ناپدید شد، زیرا خداوند او را برد.
۲۵ مِتوشِلَح صد و هشتاد و هفت سال زندگی کرد و لِمِخ را به دنیا آورد.(۱)
۲۶ مِتوشِلَح بعد از به دنیا آوردن لِمِخ، هفتصد و هشتاد و دو سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بوجود آورد.
۲۷ تمام عمر مِتوشِلَح نهصد و شصت و نه سال بود. درگذشت.
۲۸ لِمِخ صد و هشتاد و دو سال زندگی کرد، پسری به دنیا آورد.
۲۹ اسمش را نوح نامید وگفت که این (فرزند)، ما را از عمل و رنج دستمان که به سبب زمینی است که خدا لعنتش کرد، نسلی خواهد بخشید.(۲)
۳۰ لِمِخ بعد از به دنیا آوردن نوح، پانصدو نود و پنج سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بوجود آورد.
۳۱ تمام عمر لِمِخ هفتصد و هفتاد و هفت سال بود. درگذشت.
۳۲ نوح پانصد سال داشت. نوح، شِم و حام و یِفِت را بدنیا آورد.

۱- حخامیم فرموده‌اند که حنُوخ شخصی بود مؤمن به خداوند ولی از طرفی چون ایمان او بسیار قوی نبود و احتمال میرفت که تحت تأثیر مردم شرور قرار گرفته ایمانش ضعیف شود از این جهت خداوند زودتر او را از دنیا برد.
۲- کلمه‌ی «نوح» در زبان عبری بمعنی استراحت و آسایش آمده است و اینکه نوح را چرا به این اسم خواندند به این دلیل بود که او مخترع وسایل شخم زدن زمین بود و در ایام او زمین که تا بحال بخاطر نفرین آدم اولیه با محصول خود مقدار زیادی علف هرزه و خار و خس بیرون میداد از دادن این زائدات خودداری کرد و این باعث آسایش آنان گشت.

1 אֶת־שֵׁ֖ם אֶת־חָ֥ם וְאֶת־יָֽפֶת׃ וַֽיְהִי֙ כִּֽי־הֵחֵ֣ל הָֽאָדָ֔ם לָרֹ֖ב עַל־
2 פְּנֵ֣י הָֽאֲדָמָ֑ה וּבָנ֖וֹת יֻלְּד֥וּ לָהֶֽם׃ וַיִּרְא֤וּ בְנֵי־הָֽאֱלֹהִים֙ אֶת־
בְּנ֣וֹת הָֽאָדָ֔ם כִּ֥י טֹבֹ֖ת הֵ֑נָּה וַיִּקְח֤וּ לָהֶם֙ נָשִׁ֔ים מִכֹּ֖ל אֲשֶׁ֥ר
3 בָּחָֽרוּ׃ וַיֹּ֣אמֶר יְהוָ֗ה לֹֽא־יָד֨וֹן רוּחִ֤י בָֽאָדָם֙ לְעֹלָ֔ם בְּשַׁגָּ֖ם ה֣וּא
4 בָשָׂ֑ר וְהָי֣וּ יָמָ֔יו מֵאָ֥ה וְעֶשְׂרִ֖ים שָׁנָֽה׃ הַנְּפִלִ֞ים הָי֣וּ בָאָרֶץ֮
בַּיָּמִ֣ים הָהֵם֒ וְגַ֣ם אַֽחֲרֵי־כֵ֗ן אֲשֶׁ֨ר יָבֹ֜אוּ בְּנֵ֤י הָֽאֱלֹהִים֙ אֶל־
בְּנ֣וֹת הָֽאָדָ֔ם וְיָלְד֖וּ לָהֶ֑ם הֵ֧מָּה הַגִּבֹּרִ֛ים אֲשֶׁ֥ר מֵעוֹלָ֖ם אַנְשֵׁ֥י
הַשֵּֽׁם׃
5 מפטיר וַיַּ֣רְא יְהוָ֔ה כִּ֥י רַבָּ֛ה רָעַ֥ת הָאָדָ֖ם בָּאָ֑רֶץ וְכָל־יֵ֙צֶר֙ מַחְשְׁבֹ֣ת
6 לִבּ֔וֹ רַ֥ק רַ֖ע כָּל־הַיּֽוֹם׃ וַיִּנָּ֣חֶם יְהוָ֔ה כִּֽי־עָשָׂ֥ה אֶת־הָֽאָדָ֖ם
7 בָּאָ֑רֶץ וַיִּתְעַצֵּ֖ב אֶל־לִבּֽוֹ׃ וַיֹּ֣אמֶר יְהוָ֗ה אֶמְחֶ֨ה אֶת־הָאָדָ֤ם
אֲשֶׁר־בָּרָ֙אתִי֙ מֵעַל֙ פְּנֵ֣י הָֽאֲדָמָ֔ה מֵֽאָדָם֙ עַד־בְּהֵמָ֔ה עַד־
8 רֶ֖מֶשׂ וְעַד־ע֣וֹף הַשָּׁמָ֑יִם כִּ֥י נִחַ֖מְתִּי כִּ֥י עֲשִׂיתִֽם׃ וְנֹ֕חַ מָ֥צָא חֵ֖ן
בְּעֵינֵ֥י יְהוָֽה׃
9 נח אֵ֚לֶּה תּוֹלְדֹ֣ת נֹ֔חַ נֹ֗חַ אִ֥ישׁ צַדִּ֛יק תָּמִ֥ים הָיָ֖ה בְּדֹֽרֹתָ֑יו אֶת־
10 הָֽאֱלֹהִ֖ים הִֽתְהַלֶּךְ־נֹֽחַ׃ וַיּ֥וֹלֶד נֹ֖חַ שְׁלֹשָׁ֣ה בָנִ֑ים אֶת־שֵׁ֖ם אֶת־
11 חָ֥ם וְאֶת־יָֽפֶת׃ וַתִּשָּׁחֵ֥ת הָאָ֖רֶץ לִפְנֵ֣י הָֽאֱלֹהִ֑ים וַתִּמָּלֵ֥א הָאָ֖רֶץ
12 חָמָֽס׃ וַיַּ֧רְא אֱלֹהִ֛ים אֶת־הָאָ֖רֶץ וְהִנֵּ֣ה נִשְׁחָ֑תָה כִּֽי־הִשְׁחִ֧ית כָּל־
13 בָּשָׂ֛ר אֶת־דַּרְכּ֖וֹ עַל־הָאָֽרֶץ׃ וַיֹּאמֶר֩ אֱלֹהִ֨ים לְנֹ֜חַ
קֵ֤ץ כָּל־בָּשָׂר֙ בָּ֣א לְפָנַ֔י כִּֽי־מָלְאָ֥ה הָאָ֛רֶץ חָמָ֖ס מִפְּנֵיהֶ֑ם וְהִנְנִ֥י
14 מַשְׁחִיתָ֖ם אֶת־הָאָֽרֶץ׃ עֲשֵׂ֤ה לְךָ֙ תֵּבַ֣ת עֲצֵי־גֹ֔פֶר קִנִּ֖ים תַּעֲשֶׂ֣ה
15 אֶת־הַתֵּבָ֑ה וְכָֽפַרְתָּ֥ אֹתָ֛הּ מִבַּ֥יִת וּמִח֖וּץ בַּכֹּֽפֶר׃ וְזֶ֕ה אֲשֶׁ֥ר
תַּעֲשֶׂ֖ה אֹתָ֑הּ שְׁלֹ֧שׁ מֵא֣וֹת אַמָּ֗ה אֹ֚רֶךְ הַתֵּבָ֔ה חֲמִשִּׁ֤ים אַמָּה֙
16 רָחְבָּ֔הּ וּשְׁלֹשִׁ֥ים אַמָּ֖ה קוֹמָתָֽהּ׃ צֹ֣הַר ׀ תַּעֲשֶׂ֣ה לַתֵּבָ֗ה וְאֶל־אַמָּה֙
תְּכַלֶּ֣נָּה מִלְמַ֔עְלָה וּפֶ֥תַח הַתֵּבָ֖ה בְּצִדָּ֣הּ תָּשִׂ֑ים תַּחְתִּיִּ֛ם שְׁנִיִּ֥ם
17 וּשְׁלִשִׁ֖ים תַּעֲשֶֽׂהָ׃ וַאֲנִ֗י הִנְנִי֙ מֵבִ֨יא אֶת־הַמַּבּ֥וּל מַ֙יִם֙ עַל־הָאָ֔רֶץ)(
לְשַׁחֵ֣ת כָּל־בָּשָׂ֗ר אֲשֶׁר־בּוֹ֙ ר֣וּחַ חַיִּ֔ים מִתַּ֖חַת הַשָּׁמָ֑יִם כֹּ֥ל אֲשֶׁר־

۱ واقع شد زمانیکه (نسل) آدم بر روی زمین شروع به زیاد شدن نمود و برای آنها دخترانی به دنیا آمدند.

۲ قدرتمندان دیدند که دختران آدم نیکو هستند هر کدام را که انتخاب میکردند بزور می‌گرفتند.

۳ خداگفت این آدمی که روح من در او دمیده شده پایدار نمی‌ماند چونکه وی بشر متجاوز است. یکصد و بیست سال دوام خواهد آورد (شاید توبه کند).(۱)

۴ در آن روزگار (روزگاری که مردم متجاوز شدند) و همچنین بعد از آن که قدرتمندان با دختران آدم آمیزش کردند و بچه‌هایی برایشان متولد شدند (یعنی در طی یکصد و بیست سال مهلت قبل از حدوث طوفان) همیشه جباران در دنیا بوده‌اند که (با اخطار هم توبه نکردند و در بدی) شهرت داشتند.

۵ خدا دید بدی (نسل) آدم در جهان زیاد است و تمام تمایل نفسانی و افکار درونی او، در تمام مدت عمر فقط در جهت بدی است.

۶ و خدا از اینکه آدم را در روی زمین ساخته بود ناراحت شد و پیش خود متأثر گردید.

۷ خداوند گفت این آدمی را که آفریدم از روی زمین محو خواهم ساخت. چه آدم چه چارپا چه خزنده چه پرنده‌ی آسمان، از اینکه آنها را (با خاک) درست کردم ناراحت شدم.(۲)

۸ ولی نوح در نظر خدا پسندیده آمد.

پاراشای نوح

۹ این تاریخچه‌ی خانواده‌ی نوح است. نوح مردی صدیق، در دوره‌ی خودش کامل بود. نوح به خداوند تقرب جست.

۱۰ نوح سه پسر به دنیا آورد: شِم، حام و یِفت.

۱۱ جهان در پیشگاه خداوند فاسد گشت و آن سرزمین از ظلم پر شد.

۱۲ خداوند جهان را دید که اینک فاسد شده است زیرا هر بشری بر روی زمین راه تباهی را برای خود انتخاب کرده بود.

۱۳ خداوند به نوح گفت پایان (عمر) هر ذی حیاتی به حضورم فرا رسیده‌است، زیرا جهان به خاطر آنها از ظلم پر شده‌است و اینک من آنان را از جهان نابود می‌کنم.

۱۴ برای خود از چوبهای کاج کشتی بساز، در کشتی اتاقکها بساز، و آن را از درون و بیرون با قیر اندود کن.

۱۵ و این است آنچه میسازی: سیصد اَما درازای کشتی، پنجاه اَما پهنا و سی اَما بلندیش باشد.

۱۶ دریچه برای کشتی بساز و آنرا به فاصله‌ی یک اَما از بالا (سقف) تمام کن و دَرِ کشتی را کنارش قرار بده و آن را سه طبقهٔ زیرین و دوم و سوم بساز.

۱۷ و اینک من برای نابود کردن هر موجود و زنده‌ی زیر آسمان که در او روح زندگی (موجود) است، طوفان آب بر زمین می‌آورم تا آنچه بر روی زمین است هلاک گردد.

هفطارای معمولی برشیت در صفحه ۳۲۱

18 בָּאָרֶץ יִגְוָע׃ וַהֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתָּךְ וּבָאתָ אֶל־הַתֵּבָה אַתָּה
19 וּבָנֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּנְשֵׁי־בָנֶיךָ אִתָּךְ׃ וּמִכָּל־הָחַי מִכָּל־בָּשָׂר שְׁנַיִם
20 מִכֹּל תָּבִיא אֶל־הַתֵּבָה לְהַחֲיֹת אִתָּךְ זָכָר וּנְקֵבָה יִהְיוּ׃ מֵהָעוֹף)(
לְמִינֵהוּ וּמִן־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ מִכֹּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ שְׁנַיִם
21 מִכֹּל יָבֹאוּ אֵלֶיךָ לְהַחֲיוֹת׃ וְאַתָּה קַח־לְךָ מִכָּל־מַאֲכָל אֲשֶׁר
22 יֵאָכֵל וְאָסַפְתָּ אֵלֶיךָ וְהָיָה לְךָ וְלָהֶם לְאָכְלָה׃ וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל
ז 1 אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים כֵּן עָשָׂה׃ וַיֹּאמֶר יהוה לְנֹחַ בֹּא־אַתָּה שני
וְכָל־בֵּיתְךָ אֶל־הַתֵּבָה כִּי־אֹתְךָ רָאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בַּדּוֹר
2 הַזֶּה׃ מִכֹּל ׀ הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה תִּקַּח־לְךָ שִׁבְעָה שִׁבְעָה אִישׁ
וְאִשְׁתּוֹ וּמִן־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר לֹא טְהֹרָה הִוא שְׁנַיִם אִישׁ
3 וְאִשְׁתּוֹ׃ גַּם מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם שִׁבְעָה שִׁבְעָה זָכָר וּנְקֵבָה לְחַיּוֹת
4 זֶרַע עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ׃ כִּי לְיָמִים עוֹד שִׁבְעָה אָנֹכִי מַמְטִיר
עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לָיְלָה וּמָחִיתִי אֶת־כָּל־
5 הַיְקוּם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר־
6 צִוָּהוּ יהוה׃ וְנֹחַ בֶּן־שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמַּבּוּל הָיָה מַיִם עַל־
7 הָאָרֶץ׃ וַיָּבֹא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי־בָנָיו אִתּוֹ אֶל־הַתֵּבָה
8 מִפְּנֵי מֵי הַמַּבּוּל׃ מִן־הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר
9 אֵינֶנָּה טְהֹרָה וּמִן־הָעוֹף וְכֹל אֲשֶׁר־רֹמֵשׂ עַל־הָאֲדָמָה׃ שְׁנַיִם
שְׁנַיִם בָּאוּ אֶל־נֹחַ אֶל־הַתֵּבָה זָכָר וּנְקֵבָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים
10 אֶת־נֹחַ׃ וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וּמֵי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל־הָאָרֶץ׃
11 בִּשְׁנַת שֵׁשׁ־מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי־נֹחַ בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּשִׁבְעָה־עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל־מַעְיְנוֹת תְּהוֹם רַבָּה וַאֲרֻבֹּת
12 הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ׃ וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
13 לָיְלָה׃ בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה בָּא נֹחַ וְשֵׁם־וְחָם וָיֶפֶת בְּנֵי־נֹחַ וְאֵשֶׁת
14 נֹחַ וּשְׁלֹשֶׁת נְשֵׁי־בָנָיו אִתָּם אֶל־הַתֵּבָה׃ הֵמָּה וְכָל־הַחַיָּה לְמִינָהּ
וְכָל־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ לְמִינֵהוּ
15 וְכָל־הָעוֹף לְמִינֵהוּ כֹּל צִפּוֹר כָּל־כָּנָף׃ וַיָּבֹאוּ אֶל־נֹחַ אֶל־

۱۸ عهدم را با تو استوار خواهم کرد و در حالی که پسرانت و زنت و زنان پسرانت با تو هستند
به کشتی خواهی آمد.
۱۹ و از هر حیوان، از هر موجود زنده‌ای، از همه، دو تایی به کشتی بیاور تا (آنها را) با خودت
زنده نگه داری، نر و ماده باشند.
۲۰ از پرنده به نوعش و از چارپا به نوعش از خزنده به نوعش، برای زنده نگهداشتن، دو تایی
از هرکدام، به سوی تو خواهند آمد.
۲۱ و تو از هر خوراکی که قابل خوردن است، برای خودت بردار و نزد خود ذخیره کن تا
برای تو و برای آنها وسیله‌ی تغذیه باشد.
۲۲ پس نوح طبق آن چه که خداوند او را فرمان داده بود، همانگونه عمل کرد.

نوح - فصل هفتم

۱ خدا به نوح گفت: چونکه تو را در این دوره در پیشگاهم صدیق دیدم تو با تمام
خانواده‌ات به کشتی داخل شو.
۲ از تمام چارپایان حلال گوشت از هر نوع هفت جفت نر و ماده‌اش را برای خود بردار و از
چارپایانی که حلال گوشت نیستند از هر نوع دو جفت نر و ماده‌اش.
۳ از پرنده‌ی آسمان هم از هر نوع هفت جفت نر و ماده، تا بر روی تمام زمین نسل رانگه
داری.
۴ زیرا هفت روز دیگر من چهل روز و چهل شب بر زمین باران می‌بارانم و هر موجودی راکه
درست کرده‌ام از روی زمین نابود خواهم کرد.
۵ نوح موافق آنچه خدا او را فرمان داده بود عمل نمود.
۶ و نوح ششصد سال داشت که طوفان آب بر روی زمین پدید آمد.
۷ نوح و با او پسرانش و زنش و زنان پسرانش بخاطر (ترس از) آبهای طوفان به کشتی
آمدند.(۱)
۸ از چارپایان حلال گوشت و از چارپایانی که حلال گوشت نیست و از هر پرنده و از هر
جنبنده‌ای که روی زمین است.
۹ همانطوری که خداوند به نوح فرمان داده بود جفت جفت یعنی نر و ماده پیش نوح به
کشتی وارد شدند.
۱۰ بعد از آن هفت روز بود، که آب طوفان بر روی زمین باقیماند.
۱۱ در ششصدمین سال زندگی نوح در ماه دوم در هفدهمین روز ماه، در همین روز تمام
چشمه‌های اعماق زمین شکافته شده و روزنه‌های آسمان گشوده شد.
۱۲ چهل روز و چهل شب باران بر زمین می‌بارید.
۱۳ در خود همین روز نوح، شِم، حام و یِفِت پسران نوح و زن نوح و سه تا زنان پسرانش
همراهشان به کشتی وارد شدند.
۱۴ آنها و هر حیوانی به نوعش، و هر چارپایی به نوعش و هر جنبنده‌ای که روی زمین حرکت
میکرد به نوعش، و هر مرغی به نوعش و هر پرنده‌ای و هر بالداری.

۱- اینکه در آیه ۷ نوشته شده اول مردان و بعد زنها وارد کشتی شدند حخامیم چنین توضیح داده‌اند که در کشتی نزدیکی کردن بین مرد و زن قدغن شده بود.

16 הַתֵּבָה שְׁנַיִם שְׁנַיִם מִכָּל־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ רוּחַ חַיִּים׃ וְהַבָּאִים
זָכָר וּנְקֵבָה מִכָּל־בָּשָׂר בָּאוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים וַיִּסְגֹּר
שלישי 17 יְהוָה בַּעֲדוֹ׃ וַיְהִי הַמַּבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל־הָאָרֶץ וַיִּרְבּוּ הַמַּיִם
18 וַיִּשְׂאוּ אֶת־הַתֵּבָה וַתָּרָם מֵעַל הָאָרֶץ׃ וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם וַיִּרְבּוּ
19 מְאֹד עַל־הָאָרֶץ וַתֵּלֶךְ הַתֵּבָה עַל־פְּנֵי הַמָּיִם׃ וְהַמַּיִם גָּבְרוּ
מְאֹד מְאֹד עַל־הָאָרֶץ וַיְכֻסּוּ כָּל־הֶהָרִים הַגְּבֹהִים אֲשֶׁר־תַּחַת
20 כָּל־הַשָּׁמָיִם׃ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה מִלְמַעְלָה גָּבְרוּ הַמָּיִם וַיְכֻסּוּ
21 הֶהָרִים׃ וַיִּגְוַע כָּל־בָּשָׂר ׀ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ בָּעוֹף וּבַבְּהֵמָה
22 וּבַחַיָּה וּבְכָל־הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל־הָאָרֶץ וְכֹל הָאָדָם׃ כֹּל אֲשֶׁר
23 נִשְׁמַת־רוּחַ חַיִּים בְּאַפָּיו מִכֹּל אֲשֶׁר בֶּחָרָבָה מֵתוּ׃ וַיִּמַח אֶת־
כָּל־הַיְקוּם ׀ אֲשֶׁר ׀ עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־
רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן־הָאָרֶץ וַיִּשָּׁאֶר אַךְ־נֹחַ וַאֲשֶׁר
24 אִתּוֹ בַּתֵּבָה׃ וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם עַל־הָאָרֶץ חֲמִשִּׁים וּמְאַת יוֹם׃
ח 1 וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֵת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר
אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֵר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכּוּ הַמָּיִם׃
2 וַיִּסָּכְרוּ מַעְיְנֹת תְּהוֹם וַאֲרֻבֹּת הַשָּׁמָיִם וַיִּכָּלֵא הַגֶּשֶׁם מִן־
3 הַשָּׁמָיִם׃ וַיָּשֻׁבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ הָלוֹךְ וָשׁוֹב וַיַּחְסְרוּ הַמַּיִם
4 מִקְצֵה חֲמִשִּׁים וּמְאַת יוֹם׃ וַתָּנַח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
5 בְּשִׁבְעָה־עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרֵי אֲרָרָט׃ וְהַמַּיִם הָיוּ הָלוֹךְ
וְחָסוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בָּעֲשִׂירִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רָאשֵׁי
6 הֶהָרִים׃ וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת־חַלּוֹן הַתֵּבָה
7 אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וַיְשַׁלַּח אֶת־הָעֹרֵב וַיֵּצֵא יָצוֹא וָשׁוֹב עַד־יְבֹשֶׁת
8 הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ׃ וַיְשַׁלַּח אֶת־הַיּוֹנָה מֵאִתּוֹ לִרְאוֹת הֲקַלּוּ
9 הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וְלֹא־מָצְאָה הַיּוֹנָה מָנוֹחַ לְכַף־רַגְלָהּ
וַתָּשָׁב אֵלָיו אֶל־הַתֵּבָה כִּי־מַיִם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ
10 וַיִּקָּחֶהָ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו אֶל־הַתֵּבָה׃ וַיָּחֶל עוֹד שִׁבְעַת יָמִים
11 אֲחֵרִים וַיֹּסֶף שַׁלַּח אֶת־הַיּוֹנָה מִן־הַתֵּבָה׃ וַתָּבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה

۱۵ از هر موجود زنده‌ای که روح زندگی داشت، جفت جفت (نر و ماده) پیش نوح به کشتی داخل شدند.

۱٦ و آنهائیکه می آمدند همانطوریکه خداوند به او فرمان داده بود از هر موجود زنده‌ای نر و ماده وارد شدند و خدا (در کشتی را) روی او بست.

۱۷ چهل روز بر زمین طوفان بود. آبها زیاد شد و کشتی را بلند کرد تا از روی زمین بالا رفت.

۱۸ آبها زورآور گشته بر روی زمین زیاد شد و کشتی بر سطح آبها می‌رفت.

۱۹ و آبها بر روی زمین بسیار زیاد شد و تمام کوه‌های بلندی که زیر همه‌ی آسمان بود پوشیده شد.

۲۰ آبها ۱۵ آما (از قله‌ی کوهها) بالاتر رفته و کوه‌ها پوشیده شد.

۲۱ و هر موجود زنده‌ای که روی زمین حرکت می‌کرد از پرنده و از چارپا و هر حیوان و هر حشره‌ای که روی زمین زیاد تولید مثل میکند و هر آدمی هلاک گردید.

۲۲ هر موجودی که در بینی‌اش نفس زندگی (بخش) داشت و هر آنچه بر روی خشکی بود مرده

۲۳ هر موجودی که بر روی زمین نابود گردید، از آدم تا چارپا تا جنبنده و تا پرنده‌ی آسمان از (روی) زمین ناپدید شدند. فقط نوح و آنچه با او در کشتی بود باقی ماندند.(۱)

۲۴ آبها صد و پنجاه روز بر روی زمین زورآور باقی ماندند.

نوح - فصل هشتم

۱ خداوند نوح و هر حیوانی و هر چارپایی راکه با او در کشتی بودند مد نظر قرار داد.(۱) خداوند بادی بر زمین عبور داد و آبها فروکش کرد.

۲ چشمه‌های اعماق زمین و روزنه‌های آسمان مسدود گشته، باران از آسمان باز ایستاد.

۳ آبها بر زمین رفت و برگشت می‌کرد و در پایان صد و پنجاه روز آبها کم شد.

۴ روز هفدهم ماه هفتم کشتی روی کوههای آرارات قرار گرفت.

۵ و آبها تا ماه دهم، رفته رفته کم می‌شد. در اول ماه دهم قله‌های کوهها دیده شد.

٦ پس از چهل روز نوح پنجره‌ی کشتی راکه ساخته بود باز کرد.

۷ کلاغ را روانه کرد. کلاغ تا خشک شدن آبها از روی زمین، داخل و خارج میشد.

۸ کبوتر را از پیش خود روانه نمود تا ببیند آیا آبها از روی زمین سبک شده است (یا نه).

۹ کبوتر برای پنجه‌ی پایش مقرری نیافت و چون سطح تمام زمین آب بود. به سوی کشتی برگشت. (نوح) دست دراز کرد و آن راگرفت. او را پیش خود به کشتی آورد.

۱۰ هفت روز دیگر صبر کرد و باز کبوتر را از کشتی روانه کرد.

۱۱ کبوتر در حالی که برگ زیتون به دهان گرفته بود شامگاهان به سویش آمد، و نوح دانست که آبها از روی زمین کم شده‌است.

۱- اینکه در توراه نوشته است «فقط نوح و آنچه با او در کشتی بود باقی ماندند» در توراه برای شرح اینموضوع برای کلمه‌ی فقط لفظ «أخ» استفاده شده است و این کلمه به معنای آه کشیدن هم می‌باشد و چون نوح در دادن غذا به شیران تأخیر کرده بود پایش توسط یکی از شیران گاز گرفته شده و نوح آه کشان راه میرفت.

לְעֵת עֶרֶב וְהִנֵּה עֲלֵה־זַיִת טָרָף בְּפִיהָ וַיֵּדַע נֹחַ כִּי־קַלּוּ הַמַּיִם
12 מֵעַל הָאָרֶץ׃ וַיִּיָּחֶל עוֹד שִׁבְעַת יָמִים אֲחֵרִים וַיְשַׁלַּח אֶת־הַיּוֹנָה
13 וְלֹא־יָסְפָה שׁוּב־אֵלָיו עוֹד׃ וַיְהִי בְּאַחַת וְשֵׁשׁ־מֵאוֹת שָׁנָה
בָּרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ חָרְבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וַיָּסַר נֹחַ אֶת־
14 מִכְסֵה הַתֵּבָה וַיַּרְא וְהִנֵּה חָרְבוּ פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וּבַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי
15 בְּשִׁבְעָה וְעֶשְׂרִים יוֹם לַחֹדֶשׁ יָבְשָׁה הָאָרֶץ׃ וַיְדַבֵּר רביעי
16 אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ לֵאמֹר׃ צֵא מִן־הַתֵּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבָנֶיךָ
17 וּנְשֵׁי־בָנֶיךָ אִתָּךְ׃ כָּל־הַחַיָּה אֲשֶׁר־אִתְּךָ מִכָּל־בָּשָׂר בָּעוֹף
וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ הוצא אִתָּךְ וְשָׁרְצוּ הַיְצֵא
18 בָאָרֶץ וּפָרוּ וְרָבוּ עַל־הָאָרֶץ׃ וַיֵּצֵא־נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי־
19 בָנָיו אִתּוֹ׃ כָּל־הַחַיָּה כָּל־הָרֶמֶשׂ וְכָל־הָעוֹף כֹּל רוֹמֵשׂ עַל־
20 הָאָרֶץ לְמִשְׁפְּחֹתֵיהֶם יָצְאוּ מִן־הַתֵּבָה׃ וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה
וַיִּקַּח מִכֹּל ׀ הַבְּהֵמָה הַטְּהֹרָה וּמִכֹּל הָעוֹף הַטָּהֹר וַיַּעַל עֹלֹת
21 בַּמִּזְבֵּחַ׃ וַיָּרַח יְהוָה אֶת־רֵיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־לִבּוֹ לֹא
אֹסִף לְקַלֵּל עוֹד אֶת־הָאֲדָמָה בַּעֲבוּר הָאָדָם כִּי יֵצֶר לֵב הָאָדָם
רַע מִנְּעֻרָיו וְלֹא־אֹסִף עוֹד לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַי כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי׃
22 עֹד כָּל־יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקָצִיר וְקֹר וָחֹם וְקַיִץ וָחֹרֶף וְיוֹם וָלַיְלָה
ט 1 לֹא יִשְׁבֹּתוּ׃ וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת־בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם
2 פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ׃ וּמוֹרַאֲכֶם וְחִתְּכֶם יִהְיֶה עַל כָּל־
חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמָיִם בְּכֹל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׂ הָאֲדָמָה
3 וּבְכָל־דְּגֵי הַיָּם בְּיֶדְכֶם נִתָּנוּ׃ כָּל־רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא־חַי לָכֶם
4 יִהְיֶה לְאָכְלָה כְּיֶרֶק עֵשֶׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כֹּל׃ אַךְ־בָּשָׂר
5 בְּנַפְשׁוֹ דָמוֹ לֹא תֹאכֵלוּ׃ וְאַךְ אֶת־דִּמְכֶם לְנַפְשֹׁתֵיכֶם אֶדְרֹשׁ
מִיַּד כָּל־חַיָּה אֶדְרְשֶׁנּוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אָחִיו אֶדְרֹשׁ
6 אֶת־נֶפֶשׁ הָאָדָם׃ שֹׁפֵךְ דַּם הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשָּׁפֵךְ כִּי בְּצֶלֶם
7 אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת־הָאָדָם׃ וְאַתֶּם פְּרוּ וּרְבוּ שִׁרְצוּ בָאָרֶץ
8 וּרְבוּ־בָהּ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ וְאֶל־בָּנָיו אִתּוֹ חמישי

۱۲ هفت روز دیگر منتظر شد و کبوتر را روانه کرد. بار دیگر به سویش برنگشت.
۱۳ در ششصد و یکمین سال زندگانی نوح در اولین (ماه) در (روز) اول ماه بود که آبها از روی زمین خشک شد و نوح سرپوش کشتی را کنار زد و دید اینک رویه‌ی زمین خشک شده است.
۱۴ و در ماه دوم در روز بیست و هفتم ماه، زمین خشک شد.
۱۵ خداوند، به نوح چنین سخن گفت.
۱٦ تو از کشتی خارج شو، زنت و پسرانت و زنان پسرانت هم همراه تو باشند.
۱۷ هر حیوانی که پیش توست، از هر موجود زنده‌ای از پرنده و از چارپا و هر جنبنده‌ای را که روی زمین حرکت میکند با خود بیرون ببر تا در جهان زیاد تولید مثل کنند و روی زمین بارور و بسیار گردند.
۱۸ نوح خارج گشت و پسرانش و زنش و زنان پسرانش همراه او بودند.
۱۹ هر حیوانی و هر خزنده‌ای و هر پرنده‌ای یعنی هر جنبنده‌ی روی زمین بطور خانوادگی از کشتی خارج شد.
۲۰ نوح قربانگاهی برای خدا بنا کرد و از هر چارپای حلال گوشت و از هر پرنده‌ی حلال گوشت قربانیهای سوختنی بر قربانگاه تقدیم کرد.
۲۱ خدا این بوی خوش را بوئید. خدا در دلش گفت دیگر به خاطر آدم خاک را مجدداً نفرین نخواهم کرد زیرا تمایل نفسانی آدم از نوجوانی به بدی است و دیگر بار تمام زندگان را آن چنان که عمل کردم نخواهم کشت.
۲۲ تمام روزگار جهان، دیگر بار، کشت و زرع و درو، و سرما و گرما و تابستان و زمستان و روز و شب باز نایستد.(۱)

نوح - فصل نهم

۱ خداوند نوح و پسرانش را برکت کرد و به آنها گفت بارور گردید و بسیار شوید و جهان را پر کنید.
۲ خوف و ترس شما بر هر حیوان درنده و هر پرنده‌ی آسمان و هرچه زمین تولید کند و بر تمام ماهی‌های دریا باشد. (آنها) در اختیار شما گذاشته شده‌اند.
۳ هر جنبنده‌ای که زنده است برای شما وسیله تغذیه باشد. همه را مانند گیاه خوردنی به شما دادم.
۴ اما گوشت (جنبنده) را در حالیکه زنده است نخورید.
۵ و اما خونتان (خودکشی تان) را به خاطر (ارزش) جانتان بازخواست خواهم کرد. آن را از هر روحی بازخواست خواهم کرد. از هر آدم قاتل و از دست هر محرک به قتل، جان آن آدم (مقتول) را بازخواست خواهم کرد.
٦ هر که خود آدمی را بریزد خونش بوسیله‌ی آدم ریخته شود. زیرا (خدا) آدم را به شکل (معنوی) خداوند ساخت.
۷ و شما بارور گردید و بسیار شوید. در روی زمین زیاد زاد و ولد کنید تا در آن افزون گردید.

۱- اینکه چرا توراه در اینجا خاطرنشان ساخته که تمام روزگار جهان دیگر از بازگشت و زرع و روز و شب باز نایستد چنین توضیح داده شده است که از قرار در ایام طوفان دنیا از اینها باز ایستاده بود.

9 לֵאמֹר׃ וַאֲנִי הִנְנִי מֵקִים אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְאֶת־זַרְעֲכֶם
10 אַחֲרֵיכֶם׃ וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם בָּעוֹף בַּבְּהֵמָה
וּבְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ אִתְּכֶם מִכֹּל יֹצְאֵי הַתֵּבָה לְכֹל חַיַּת הָאָרֶץ׃
11 וַהֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת כָּל־בָּשָׂר עוֹד מִמֵּי
12 הַמַּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד מַבּוּל לְשַׁחֵת הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
זֹאת אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ
13 חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם לְדֹרֹת עוֹלָם׃ אֶת־קַשְׁתִּי נָתַתִּי בֶּעָנָן וְהָיְתָה
14 לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ׃ וְהָיָה בְּעַנְנִי עָנָן עַל־הָאָרֶץ
15 וְנִרְאֲתָה הַקֶּשֶׁת בֶּעָנָן׃ וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם
וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־בָּשָׂר וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמַבּוּל
16 לְשַׁחֵת כָּל־בָּשָׂר׃ וְהָיְתָה הַקֶּשֶׁת בֶּעָנָן וּרְאִיתִיהָ לִזְכֹּר בְּרִית
עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נֶפֶשׁ חַיָּה בְּכָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל־
17 הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ זֹאת אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר הֲקִמֹתִי
בֵּינִי וּבֵין כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ׃
18 ששי וַיִּהְיוּ בְנֵי־נֹחַ הַיֹּצְאִים מִן־הַתֵּבָה שֵׁם וְחָם וָיָפֶת וְחָם הוּא אֲבִי
19/20 כְנָעַן׃ שְׁלֹשָׁה אֵלֶּה בְּנֵי־נֹחַ וּמֵאֵלֶּה נָפְצָה כָל־הָאָרֶץ׃ וַיָּחֶל
21 נֹחַ אִישׁ הָאֲדָמָה וַיִּטַּע כָּרֶם׃ וַיֵּשְׁתְּ מִן־הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל
22 בְּתוֹךְ אָהֳלֹה׃ וַיַּרְא חָם אֲבִי כְנַעַן אֵת עֶרְוַת אָבִיו וַיַּגֵּד לִשְׁנֵי־
23 אֶחָיו בַּחוּץ׃ וַיִּקַּח שֵׁם וָיֶפֶת אֶת־הַשִּׂמְלָה וַיָּשִׂימוּ עַל־שְׁכֶם
שְׁנֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אֲחֹרַנִּית וַיְכַסּוּ אֵת עֶרְוַת אֲבִיהֶם וּפְנֵיהֶם אֲחֹרַנִּית
24 וְעֶרְוַת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ׃ וַיִּיקֶץ נֹחַ מִיֵּינוֹ וַיֵּדַע אֵת אֲשֶׁר־
25 עָשָׂה לוֹ בְּנוֹ הַקָּטָן׃ וַיֹּאמֶר אָרוּר כְּנָעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה
26 לְאֶחָיו׃ וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יהוה אֱלֹהֵי שֵׁם וִיהִי כְנַעַן עֶבֶד לָמוֹ׃
27 יַפְתְּ אֱלֹהִים לְיֶפֶת וְיִשְׁכֹּן בְּאָהֳלֵי־שֵׁם וִיהִי כְנַעַן עֶבֶד לָמוֹ׃
28/29 וַיְחִי־נֹחַ אַחַר הַמַּבּוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה׃ וַיְהִי
כָּל־יְמֵי־נֹחַ תְּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וַיָּמֹת׃
1 וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת בְּנֵי־נֹחַ שֵׁם חָם וָיָפֶת וַיִּוָּלְדוּ לָהֶם בָּנִים אַחַר י

۸ خداوند به نوح و به پسرانش بوسیله‌ی و چنین گفت.
۹ و من اینک با شما و نسلتان بعد از شما عهدم را استوار میکنم.
۱۰ و با هر موجود زنده‌ای که همراه شماست، چه پرنده چه چارپا، با هر موجود زنده‌ای که همراه شماست، یعنی جمیع خارج شدگان از کشتی، (حتی) با تمام وحوش (روی) زمین.
۱۱ عهدم را با شما استوار خواهم کرد و دیگر از آب چنین طوفانی، هیچ موجود زنده‌ای فنا نگردد و دیگر چنین طوفانی زمین را تباه نکند.
۱۲ خداوند گفت اینست علامت عهدی که من بین خود و شما و هر جانداری که همراه شماست برای دوره‌های عالم می‌دهم.
۱۳ رنگین کمان خود را در ابر قرار دادم تا علامت عهد بین من و جهان باشد.
۱۴ و هنگامیکه بالای زمین ابر پدید می آورم رنگین کمان در ابر دیده خواهد شد.
۱۵ عهدم را که بین من و شما و هر جاندار، هر موجود زنده‌ای است، مد نظر قرار خواهم داد. و دیگر آب برای تباه کردن همه‌ی موجودات زنده تبدیل به طوفان نگردد.(۱)
۱۶ رنگین کمان در ابر پدید خواهد آمد و آن را خواهم دید تا عهد جاودانی را بین خداوند و هر جاندار، هر گوشت داری که روی زمین است، مد نظر قرار دهم.
۱۷ خداوند به نوح گفت این علامت عهدی است که بین خودم و هر موجود زنده‌ای که روی زمین است، استوار کردم.
۱۸ پسران نوح خارج شدگان از کشتی شِم، حام و یِفِت بودند. حام پدر کِنعَن است.
۱۹ این سه (نفر) پسران نوح هستند و از (اولاد) اینها در تمام جهان پراکنده شدند.
۲۰ نوح، مرد کشاورز، شروع به احداث تاکستانی کرد.
۲۱ از آن شراب نوشید، مست شد و در میان خیمه‌اش برهنه گشت.
۲۲ حام، پدر کِنعَن شرمگاه پدرش را دید و به دو برادران خود در خارج اطلاع داد.
۲۳ شِم و یِفِت لباس برداشته و بر دوش خودشان قرار دادند. پس پس رفته و شرمگاه پدرشان را پوشاندند، رویشان به عقب (بود) و شرمگاه پدرشان را ندیدند.
۲۴ نوح از مستی شراب هوشیار شد و از آنچه پسر کوچکش با او کرده بود آگاه گشت.(۲)
۲۵ گفت: کِنعَن ملعون باد. بنده‌ی بندگان برادرانش باد.
۲۶ گفت: خدا، خداوند شِم متبارک باد و کِنعَن بنده‌ی آنها باشد.
۲۷ خداوند یِفِت را وسعت دهد و او را در چادرهای شِم ساکن گردد و کِنعَن بنده‌ی آنها شود.
۲۸ نوح بعد از طوفان سیصد و پنجاه سال زندگی کرد.
۲۹ تمام عمر نوح نهصد و پنجاه سال بود. درگذشت.

۱- به کتاب یشعیا فصل ۵۴ آیه‌های ۹ و ۱۰ مراجعه شود.
۲- دلیل اینکه نوح کِنعَن را نفرین نمود این بود که پدر کِنعَن (که همان حام پسر نوح بود) فکر میکرد که نوح به این دلیل شراب خورده است که میخواهد اولاد دیگری بدنیا آورد و حام مخالف این بود که پدرش فرزند دیگری بدنیا آورد بنابراین پدر خود را خواجه نمود و در عوض نوح پسر وی (کِنعَن) را نفرین نمود.

2 הַמַּבּוּל׃ בְּנֵי יֶפֶת גֹּמֶר וּמָגוֹג וּמָדַי וְיָוָן וְתֻבָל וּמֶשֶׁךְ וְתִירָס׃
3/4 וּבְנֵי גֹּמֶר אַשְׁכְּנַז וְרִיפַת וְתֹגַרְמָה׃ וּבְנֵי יָוָן אֱלִישָׁה וְתַרְשִׁישׁ
5 כִּתִּים וְדֹדָנִים׃ מֵאֵלֶּה נִפְרְדוּ אִיֵּי הַגּוֹיִם בְּאַרְצֹתָם אִישׁ לִלְשֹׁנוֹ
6/7 לְמִשְׁפְּחֹתָם בְּגוֹיֵהֶם׃ וּבְנֵי חָם כּוּשׁ וּמִצְרַיִם וּפוּט וּכְנָעַן׃ וּבְנֵי
כוּשׁ סְבָא וַחֲוִילָה וְסַבְתָּה וְרַעְמָה וְסַבְתְּכָא וּבְנֵי רַעְמָה שְׁבָא
8 וּדְדָן׃ וְכוּשׁ יָלַד אֶת־נִמְרֹד הוּא הֵחֵל לִהְיוֹת גִּבֹּר בָּאָרֶץ׃
9 הוּא־הָיָה גִבֹּר־צַיִד לִפְנֵי יְהוָה עַל־כֵּן יֵאָמַר כְּנִמְרֹד גִּבּוֹר צַיִד
10 לִפְנֵי יְהוָה׃ וַתְּהִי רֵאשִׁית מַמְלַכְתּוֹ בָּבֶל וְאֶרֶךְ וְאַכַּד וְכַלְנֵה
11 בְּאֶרֶץ שִׁנְעָר׃ מִן־הָאָרֶץ הַהִוא יָצָא אַשּׁוּר וַיִּבֶן אֶת־נִינְוֵה
12 וְאֶת־רְחֹבֹת עִיר וְאֶת־כָּלַח׃ וְאֶת־רֶסֶן בֵּין נִינְוֵה וּבֵין כָּלַח
13 הִוא הָעִיר הַגְּדֹלָה׃ וּמִצְרַיִם יָלַד אֶת־לוּדִים וְאֶת־עֲנָמִים
14 וְאֶת־לְהָבִים וְאֶת־נַפְתֻּחִים׃ וְאֶת־פַּתְרֻסִים וְאֶת־כַּסְלֻחִים
15 אֲשֶׁר יָצְאוּ מִשָּׁם פְּלִשְׁתִּים וְאֶת־כַּפְתֹּרִים׃ וּכְנַעַן
16 יָלַד אֶת־צִידֹן בְּכֹרוֹ וְאֶת־חֵת׃ וְאֶת־הַיְבוּסִי וְאֶת־הָאֱמֹרִי
17/18 וְאֵת הַגִּרְגָּשִׁי׃ וְאֶת־הַחִוִּי וְאֶת־הַעַרְקִי וְאֶת־הַסִּינִי׃ וְאֶת־
הָאַרְוָדִי וְאֶת־הַצְּמָרִי וְאֶת־הַחֲמָתִי וְאַחַר נָפֹצוּ מִשְׁפְּחוֹת
19 הַכְּנַעֲנִי׃ וַיְהִי גְּבוּל הַכְּנַעֲנִי מִצִּידֹן בֹּאֲכָה גְרָרָה עַד־עַזָּה
20 בֹּאֲכָה סְדֹמָה וַעֲמֹרָה וְאַדְמָה וּצְבֹיִם עַד־לָשַׁע׃ אֵלֶּה בְנֵי־חָם
21 לְמִשְׁפְּחֹתָם לִלְשֹׁנֹתָם בְּאַרְצֹתָם בְּגוֹיֵהֶם׃ וּלְשֵׁם
22 יֻלַּד גַּם־הוּא אֲבִי כָּל־בְּנֵי־עֵבֶר אֲחִי יֶפֶת הַגָּדוֹל׃ בְּנֵי שֵׁם
23 עֵילָם וְאַשּׁוּר וְאַרְפַּכְשַׁד וְלוּד וַאֲרָם׃ וּבְנֵי אֲרָם עוּץ וְחוּל
24 וְגֶתֶר וָמַשׁ׃ וְאַרְפַּכְשַׁד יָלַד אֶת־שָׁלַח וְשֶׁלַח יָלַד אֶת־עֵבֶר׃
25 וּלְעֵבֶר יֻלַּד שְׁנֵי בָנִים שֵׁם הָאֶחָד פֶּלֶג כִּי בְיָמָיו נִפְלְגָה הָאָרֶץ
26 וְשֵׁם אָחִיו יָקְטָן׃ וְיָקְטָן יָלַד אֶת־אַלְמוֹדָד וְאֶת־שָׁלֶף וְאֶת־
27 חֲצַרְמָוֶת וְאֶת־יָרַח׃ וְאֶת־הֲדוֹרָם וְאֶת־אוּזָל וְאֶת־דִּקְלָה׃
28/29 וְאֶת־עוֹבָל וְאֶת־אֲבִימָאֵל וְאֶת־שְׁבָא׃ וְאֶת־אוֹפִר וְאֶת־
30 חֲוִילָה וְאֶת־יוֹבָב כָּל־אֵלֶּה בְּנֵי יָקְטָן׃ וַיְהִי מוֹשָׁבָם מִמֵּשָׁא

۱ این تاریخچه‌ی خانواده‌ی پسران نوح یعنی شِم حام و یِفت است. و بعد از طوفان برای آنها پسرانی متولد شدند.
۲ پسران یِفوت، گُمِر، ماگُگ، مادَی و یاوان تووال مِشِخ و تیراس.
۳ و پسران گُمِر، آشکنزَ، ریفَت و تُگَرما.
۴ و پسران یاوان، اِلیشا، تَرشیش، کیتیم و دُدانیم.
۵ از اینها اهالی محل‌های سکونت اقوام در سرزمینهایشان، هرکدام بر حسب زبان قبیله‌ها و گروهایشان منشعب شدند.
۶ و پسران حام کوش، میصَرییم، پوت و کِنعَن.
۷ و پسران کوش، سِوا، حَویلا، سَوتا و رَعما و سَوتِخا و پسران رَعما شِوا و دِدان.
۸ و کُوش نیمرُد را بدنیا آورد. او شروع کرد پهلوان جهان باشد.
۹ او قهرمان شکار به منظور مخالفت با خدا (و شکار افکار مردم) بود. از این جهت (در مثل) گفته می‌شود چون نیمرُد منحرف کننده قوی (افکار مردم) علیه خدا.
۱۰ ابتدای کشورش با وِل و اِرِخ و اَکَد و کَلنِه در سرزمین شینعار بود.
۱۱ آشور از آن سرزمین خارج گشته و نینِوه ورحُووُت عیر و کِلَح را بنا نمود.
۱۲ و (شهر) رِسِن همان شهر بزرگ راکه بین نینِوه و بین کِلَح است.
۱۳ و میصَرییم، لودیم، عَنامیم و لِهاویم و نَفتوحیم را به دنیا آورد.
۱۴ و پَتروسیم کسلوحیم راکه از آنجا (از آنها) پلیشتیم بوجود آمدند وکَفتُوریم را.
۱۵ وکِنعَن صیدُون اول زاد خود را آورد و حِت را.
۱۶ ویِووسی و اِمُوری وگیرگاشی را.
۱۷ و حیوی و عَرقی و سینی را.
۱۸ و اَروادی و صِماری و حَماتی را. بعد قبیله‌های کِنَعَنی منشعب شدند.
۱۹ سرحد کِنَعَنی از صیدوُن به مدخل گِرار تا عَزاست به مدخل سِدُوم و عَمُورا و آدما صِوُییم تا لِشَع.
۲۰ اینها در سرزمینهایشان، بر حسب قبیله‌ها و زبانها و اقوامشان پسران حام هستند.
۲۱ شِم پدر تمام فرزندان عِوِر - برادر یِفت بزرگتر (ازحام) هم صاحب فرزند شد.
۲۲ پسران شِم عیلام و آشور و اَرپَخشَد و لُود و اَرام
۲۳ پسران اَرام عوص و حول وگِترومَش.
۲۴ و اَرپَخشد شِلَح و شِلَح عِوِر را بدنیا آورد.
۲۵ و عِوِر صاحب دو پسر شد. نام یکی از آنها پِلِگ که در روزگار او جهانیان (از نظر زبان) از هم جدا شدند و نام بردارش یُقطان.
۲۶ و یُقطان اَلُمداد و شِلِف و حَصَر ماوِت و یِرَح را آورد.
۲۷ و هَدُورام و اوزال و دیقلا را.
۲۸ و عووال و اَویمائِل و شِوا را.

31 בְּאֹכָה סְפָרָה הַר הַקֶּדֶם׃ אֵלֶּה בְנֵי־שֵׁם לְמִשְׁפְּחֹתָם לִלְשֹׁנֹתָם
32 בְּאַרְצֹתָם לְגוֹיֵהֶם׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־נֹחַ לְתוֹלְדֹתָם בְּגוֹיֵהֶם
וּמֵאֵלֶּה נִפְרְדוּ הַגּוֹיִם בָּאָרֶץ אַחַר הַמַּבּוּל׃
1/2 שביעי וַיְהִי כָל־הָאָרֶץ שָׂפָה אֶחָת וּדְבָרִים אֲחָדִים׃ וַיְהִי בְּנָסְעָם יא
3 מִקֶּדֶם וַיִּמְצְאוּ בִקְעָה בְּאֶרֶץ שִׁנְעָר וַיֵּשְׁבוּ שָׁם׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ
אֶל־רֵעֵהוּ הָבָה נִלְבְּנָה לְבֵנִים וְנִשְׂרְפָה לִשְׂרֵפָה וַתְּהִי לָהֶם
4 הַלְּבֵנָה לְאָבֶן וְהַחֵמָר הָיָה לָהֶם לַחֹמֶר׃ וַיֹּאמְרוּ הָבָה ׀ נִבְנֶה־
לָּנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרֹאשׁוֹ בַשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה־לָּנוּ שֵׁם פֶּן־נָפוּץ עַל־
5 פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ׃ וַיֵּרֶד יהוה לִרְאֹת אֶת־הָעִיר וְאֶת־הַמִּגְדָּל
6 אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם׃ וַיֹּאמֶר יהוה הֵן עַם אֶחָד וְשָׂפָה אַחַת
לְכֻלָּם וְזֶה הַחִלָּם לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא־יִבָּצֵר מֵהֶם כֹּל אֲשֶׁר
7 יָזְמוּ לַעֲשׂוֹת׃ הָבָה נֵרְדָה וְנָבְלָה שָׁם שְׂפָתָם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמְעוּ
8 אִישׁ שְׂפַת רֵעֵהוּ׃ וַיָּפֶץ יהוה אֹתָם מִשָּׁם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ
9 וַיַּחְדְּלוּ לִבְנֹת הָעִיר׃ עַל־כֵּן קָרָא שְׁמָהּ בָּבֶל כִּי־שָׁם
בָּלַל יהוה שְׂפַת כָּל־הָאָרֶץ וּמִשָּׁם הֱפִיצָם יהוה עַל־פְּנֵי
כָּל־הָאָרֶץ׃
10 אֵלֶּה תּוֹלְדֹת שֵׁם שֵׁם בֶּן־מְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־אַרְפַּכְשָׁד
11 שְׁנָתַיִם אַחַר הַמַּבּוּל׃ וַיְחִי־שֵׁם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־אַרְפַּכְשָׁד
12 חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וְאַרְפַּכְשַׁד
13 חַי חָמֵשׁ וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־שָׁלַח׃ וַיְחִי אַרְפַּכְשַׁד
אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שֶׁלַח שָׁלֹשׁ שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
14 וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וְשֶׁלַח חַי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
15 אֶת־עֵבֶר׃ וַיְחִי־שֶׁלַח אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־עֵבֶר שָׁלֹשׁ שָׁנִים
16 וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְחִי־עֵבֶר
17 אַרְבַּע וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־פָּלֶג׃ וַיְחִי־עֵבֶר אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ
אֶת־פֶּלֶג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים
18 וּבָנוֹת׃ וַיְחִי־פֶלֶג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־רְעוּ׃

۲۹ و اُفیر و حَویلا و یُوواو را، همه‌ی اینها پسران یُقطان هستند.
۳۰ مسکنشان از مِشا به سمت سِفار، کوه شرقی بود.
۳۱ اینها در سرزمینهای خود بر حسب قبیله‌ها و زبانها و اقوامشان پسران شِم هستند.
۳۲ اینها بر حسب قبیله‌ها، اقوام و تاریخچه‌ی زمینشان پسران نوح هستند و بعد از طوفان از اینها اقوامی در جهان منشعب شدند.

نوح - فصل یازدهم

۱ تمام آن سرزمین یک زبان و کلمات یکسان داشت.
۲ واقع شد که هنگام مسافرت کردنشان از خاور، در سرزمین شینعار دره‌ای یافتند و آنجا مسکن گزیدند.
۳ به یکدیگر گفتند بیائید خشت بزنیم و خوب بپزیم. آجر برای آنها جای سنگ و خاک رُس بجای ملاط شد.
۴ گفتند بیائید برای خود شهری بنا کنیم و برجی که سرشان در آسمان باشد و برای خود سبب شهرت شویم مبادا بر تمام جهان پراکنده گردیم.
۵ خدا برای دیدن آن شهر و آن برجی که فرزندان آدم بنا می‌کردند فرود آمد.
۶ خدا گفت اینک یک قومند و تمامشان یک زبان دارند و این امر وادارشان کرد که شروع به ساختن کنند و حال از آنها بعید نیست که آنچه را ابتکار کرده‌اند بسازند.
۷ بیائیم و پایین رفته زبانشان را بر هم بزنیم، بطوریکه زبان یکدیگر را نفهمند.
۸ خدا آنها را از آنجا بر روی تمام دنیا پراکنده کرد و از ساختن آن شهر خوداری کردند.
۹ چونکه خدا زبان آن سرزمین را بر هم زد، از این لحاظ نامش را باوِل خواند و خدا آنها را از آنجا بر روی تمام جهان پراکنده نمود.
۱۰ این تاریخچه‌ی خانواده‌ی شِم است. شِم دو سال بعد از طوفان (سهمگین نوح) صد ساله شد و اَرپَخشَد را به دنیا آورد.
۱۱ شِم بعد از به دنیا آوردن ارپَخشَد پانصد سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به دنیا آورد.
۱۲ و اَرپَخشَد سی و پنج سال زندگی کرد و شِلَح را بدنیا آورد.
۱۳ و اَرپَخشَد بعد از به دنیا آوردن شِلَح چهارصد و سه سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به دنیا آورد.
۱۴ شِلَح سی سال زندگی کرد و عِوِر را به دنیا آورد.
۱۵ و شِلَح بعد از به دنیا آوردن عِوِر چهارصد و سه سال زندگی کرد و پسران و دخترانی به دنیا آورد.
۱۶ عِوِر سی و چهار سال زندگی کرد و پِلِگ را بدنیا آورد.
۱۷ عِوِر بعد از به دنیا آوردن پِلِگ چهار صد و سی سال زندگی کرد و پسران و دختران بدنیا آورد.
۱۸ پِلِگ سی سال زندگی کرد و رِعو را بدنیا آورد.

19 וַיְחִי־פֶלֶג אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־רְעוּ תֵּשַׁע שָׁנִים וּמָאתַיִם שָׁנָה
20 וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְחִי רְעוּ שְׁתַּיִם וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה
21 וַיּוֹלֶד אֶת־שְׂרוּג׃ וַיְחִי רְעוּ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שְׂרוּג שֶׁבַע שָׁנִים
22 וּמָאתַיִם שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְחִי שְׂרוּג שְׁלֹשִׁים
23 שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־נָחוֹר׃ וַיְחִי שְׂרוּג אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־נָחוֹר מָאתַיִם
24 שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְחִי נָחוֹר תֵּשַׁע וְעֶשְׂרִים
25 שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־תָּרַח׃ וַיְחִי נָחוֹר אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־תֶּרַח תְּשַׁע־
26 עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּמְאַת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת׃ וַיְחִי־
תֶרַח שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־אַבְרָם אֶת־נָחוֹר וְאֶת־הָרָן׃
27 וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת תֶּרַח תֶּרַח הוֹלִיד אֶת־אַבְרָם אֶת־נָחוֹר וְאֶת־
28 הָרָן וְהָרָן הוֹלִיד אֶת־לוֹט׃ וַיָּמָת הָרָן עַל־פְּנֵי תֶּרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ
29 מוֹלַדְתּוֹ בְּאוּר כַּשְׂדִּים׃ וַיִּקַּח אַבְרָם וְנָחוֹר לָהֶם נָשִׁים שֵׁם מפטיר
אֵשֶׁת־אַבְרָם שָׂרָי וְשֵׁם אֵשֶׁת־נָחוֹר מִלְכָּה בַּת־הָרָן אֲבִי־
30/31 מִלְכָּה וַאֲבִי יִסְכָּה׃ וַתְּהִי שָׂרַי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלָד׃ וַיִּקַּח תֶּרַח
אֶת־אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט בֶּן־הָרָן בֶּן־בְּנוֹ וְאֵת שָׂרַי כַּלָּתוֹ
אֵשֶׁת אַבְרָם בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאוּר כַּשְׂדִּים לָלֶכֶת אַרְצָה
32 כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ עַד־חָרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם׃ וַיִּהְיוּ יְמֵי־תֶרַח חָמֵשׁ שָׁנִים
וּמָאתַיִם שָׁנָה וַיָּמָת תֶּרַח בְּחָרָן׃

יב 1 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־אַבְרָם לֶךְ־לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית לך לך
2 אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַרְאֶךָּ׃ וְאֶעֶשְׂךָ לְגוֹי גָּדוֹל וַאֲבָרֶכְךָ
3 וַאֲגַדְּלָה שְׁמֶךָ וֶהְיֵה בְּרָכָה׃ וַאֲבָרְכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלֶּלְךָ אָאֹר
4 וְנִבְרְכוּ בְךָ כֹּל מִשְׁפְּחֹת הָאֲדָמָה׃ וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר)(
אֵלָיו יהוה וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן־חָמֵשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים
5 שָׁנָה בְּצֵאתוֹ מֵחָרָן׃ וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת־שָׂרַי אִשְׁתּוֹ וְאֶת־לוֹט
בֶּן־אָחִיו וְאֶת־כָּל־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכָשׁוּ וְאֶת־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־עָשׂוּ
6 בְחָרָן וַיֵּצְאוּ לָלֶכֶת אַרְצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ אַרְצָה כְּנָעַן׃ וַיַּעֲבֹר
אַבְרָם בָּאָרֶץ עַד מְקוֹם שְׁכֶם עַד אֵלוֹן מוֹרֶה וְהַכְּנַעֲנִי אָז

۱۹ پِلِگ بعد از بدنیا آوردن رِعو دویست و نه سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بدنیا آورد.
۲۰ رِعو سی و دو سال زندگی کرد و سِروگ را بدنیا آورد.
۲۱ رِعو بعد از بدنیا آوردن سِروگ دویست و هفت سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بدنیا آورد.
۲۲ سِروگ سی‌سال زندگی کرد و ناحُور را بدنیا آورد.
۲۳ سِروگ بعد از بدنیا آوردن ناحُور دویست سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بدنیا آورد.
۲۴ ناحُور بیست و نه سال زندگی کرد و تِرَح را بدنیا آورد.
۲۵ ناحُور بعد از بدنیا آوردن تِرَح صد و نوزده سال زندگی کرد و پسران و دخترانی بدنیا آورد.
۲۶ تِرَح هفتاد سال زندگی کرد و اَورام و ناحُور و هاران را بدنیا آورد.
۲۷ و این تاریخچه‌ی خانواده‌ی تِرَح است. تِرَح اَورام و ناحُور و هاران را بدنیا آورد و هاران لُوط را.
۲۸ هاران در حضور تِرَح پدرش در سرزمین زادگاهش در اورکَسدیم درگذشت.
۲۹ اَورام و ناحُور برای خود زنانی گرفتند. نام زن اَورام سارَی و نام زن ناحُور، میلکا دختر هاران (و هاران) پدر میلکا و ییسکا بود.
۳۰ سارَی نازا بود و بچه‌ای نداشت.
۳۱ تِرَح اورام پسر خود و لُوط پسر هاران نوه‌ی خود و سارَی عروس خود، زن اَورام را، برداشته با هم برای رفتن به سرزمین کِنَعَن از اورکَسدیم خارج شدند و تا حاران آمده آنجا ساکن شدند.
۳۲ عمر تِرَح دویست و پنج سال بود. تِرَح در حاران درگذشت.

هفطارای معمولی نوح در صفحه ۳۲۲

پاراشای لِخ لِخا - فصل دوازدهم

۱ خدا به اُورام گفت از کشورت و از زداگاهت و از خانه‌ی پدرت به سرزمینی که به تو نشان خواهم داد، برو.
۲ تو را به قوم بزرگی مبدل خواهم کرد. تو را برکت نموده، نامت را بزرگ خواهم کرد تا نمونه‌ی برکت گردی.
۳ برکت کنندگانت را برکت و نفرین کننده‌ات را لعنت خواهم کرد. تمام قبایل زمین به وسیله‌ی تو برکت یابند.
۴ اَورام همانطور که خدا به وی گفته بود، حرکت کرد. لوط (هم) همراهش رفت. اَورام موقع خارج شدن از حاران هفتاد و پنج ساله بود.
۵ اَورام و زنش سارَی و پسر برادرش لُوط و تمام اموالی را که بدست آورده بودند و اشخاصی را که (اَورام و سارَی) در حاران ارشاد کرده بودند برداشتند و برای رفتن به سرزمین کِنَعَن با خود بردند. پس (از حاران) خارج گشته به سرزمین کِنَعَن وارد شدند.
۶ اَورام در آن سرزمین تا محل شِخِم و تا اِلوُن مُورِه رفت و آمد می‌نمود. آن وقت قبیله‌ی کِنَعَنی در آن سرزمین به سر می‌برد.

7 בָּאָֽרֶץ׃ וַיֵּרָא יְהוָה֙ אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזַרְעֲךָ אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ
8 הַזֹּאת וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנִּרְאֶה אֵלָיו׃ וַיַּעְתֵּק מִשָּׁם
הָהָרָה מִקֶּדֶם לְבֵית־אֵל וַיֵּט אָהֳלֹה בֵּית־אֵל מִיָּם וְהָעַי מִקֶּדֶם
9 וַיִּבֶן־שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה׃ וַיִּסַּע אַבְרָם הָלוֹךְ
וְנָסוֹעַ הַנֶּגְבָּה׃)(
10 וַיְהִי רָעָב בָּאָרֶץ וַיֵּרֶד אַבְרָם מִצְרַיְמָה לָגוּר שָׁם כִּי־כָבֵד
11 הָרָעָב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לָבוֹא מִצְרָיְמָה וַיֹּאמֶר
אֶל־שָׂרַי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה־נָא יָדַעְתִּי כִּי אִשָּׁה יְפַת־מַרְאֶה אָתְּ׃
12 וְהָיָה כִּי־יִרְאוּ אֹתָךְ הַמִּצְרִים וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת וְהָרְגוּ אֹתִי
13 וְאֹתָךְ יְחַיּוּ׃ אִמְרִי־נָא אֲחֹתִי אָתְּ לְמַעַן יִיטַב־לִי בַעֲבוּרֵךְ
שני 14 וְחָיְתָה נַפְשִׁי בִּגְלָלֵךְ׃ וַיְהִי כְּבוֹא אַבְרָם מִצְרָיְמָה וַיִּרְאוּ)(
15 הַמִּצְרִים אֶת־הָאִשָּׁה כִּי־יָפָה הִוא מְאֹד׃ וַיִּרְאוּ אֹתָהּ שָׂרֵי
פַרְעֹה וַיְהַלְלוּ אֹתָהּ אֶל־פַּרְעֹה וַתֻּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פַּרְעֹה׃
16 וּלְאַבְרָם הֵיטִיב בַּעֲבוּרָהּ וַיְהִי־לוֹ צֹאן־וּבָקָר וַחֲמֹרִים וַעֲבָדִים
17 וּשְׁפָחֹת וַאֲתֹנֹת וּגְמַלִּים׃ וַיְנַגַּע יְהוָה ׀ אֶת־פַּרְעֹה נְגָעִים גְּדֹלִים
18 וְאֶת־בֵּיתוֹ עַל־דְּבַר שָׂרַי אֵשֶׁת אַבְרָם׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה לְאַבְרָם
וַיֹּאמֶר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי לָמָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי כִּי אִשְׁתְּךָ הִוא׃
19 לָמָה אָמַרְתָּ אֲחֹתִי הִוא וָאֶקַּח אֹתָהּ לִי לְאִשָּׁה וְעַתָּה הִנֵּה
20 אִשְׁתְּךָ קַח וָלֵךְ׃ וַיְצַו עָלָיו פַּרְעֹה אֲנָשִׁים וַיְשַׁלְּחוּ אֹתוֹ
1 וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ׃ וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא יג
2 וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ הַנֶּגְבָּה׃ וְאַבְרָם כָּבֵד מְאֹד
3 בַּמִּקְנֶה בַּכֶּסֶף וּבַזָּהָב׃ וַיֵּלֶךְ לְמַסָּעָיו מִנֶּגֶב וְעַד־בֵּית־אֵל עַד־
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־הָיָה שָׁם אָהֳלֹה בַּתְּחִלָּה בֵּין בֵּית־אֵל וּבֵין הָעָי׃
4 אֶל־מְקוֹם הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר־עָשָׂה שָׁם בָּרִאשֹׁנָה וַיִּקְרָא שָׁם
שלישי 5 אַבְרָם בְּשֵׁם יְהוָה׃ וְגַם־לְלוֹט הַהֹלֵךְ אֶת־אַבְרָם הָיָה צֹאן־
6 וּבָקָר וְאֹהָלִים׃ וְלֹא־נָשָׂא אֹתָם הָאָרֶץ לָשֶׁבֶת יַחְדָּו כִּי־הָיָה
7 רְכוּשָׁם רָב וְלֹא יָכְלוּ לָשֶׁבֶת יַחְדָּו׃ וַיְהִי־רִיב בֵּין רֹעֵי מִקְנֵה־

۷ خدا به اَورام ظاهر شده گفت: این سرزمین را به نسلت خواهم داد. آنجا قربانگاهی برای خدا که به او ظاهر شده بود بنا کرد.
۸ از آنجا به سوی کوه شرق بیت اِل کوچ نموده چادرش را برافراشت. بِتئِل در غرب، عَی در شرق آن (کوه) بود. آنجا قربانگاهی برای خدا بنا نمود و (آن را) بنام خدا نامید.
۹ اَورام کوچ کنان به سوی نِگو مسافرت میکرد.
۱۰ در آن سرزمین قحطی شد. نظر به اینکه قحطی در آن سرزمین شدید بود، اَورام به مصر وارد شد تا در آنجا اقامت کند.
۱۱ همینکه نزدیک بود به مصر وارد گردد به سارَی زنش گفت اینک دانستم که تو زن زیبارویی هستی.
۱۲ همانا موقعیکه مصریها تو را ببینند، خواهند گفت این زنش است، مرا کشته تو را زنده میگذارند.
۱۳ لطفاً بگو تو خواهر منی. برای اینکه بخاطر تو به من خوبی شود و بخاطر تو وجودم زنده بماند.
۱۴ موقع وارد شدن اَورام به مصر مصریها آن زن را دیدند که بسیار زیباست.
۱۵ سرداران پَرعُوه او را دیده، او را نزد پَرعُوه ستودند. پس آن زن به خانه‌ی پَرعُوه برده شد.
۱۶ (پَرعُوه) بخاطر وی به اَورام خوبی کرد. (اَورام) دارای گوسفندان و گاوان و خران و غلامان و کنیزان و ماده الاغان و شتران شد.
۱۷ بخاطر سارَی زن اَورام، خدا پَرعُوه و خاندانش را دچار بلاهای بزرگی نمود.
۱۸ پَرعُوه اَورام را صدا زده گفت: این چه کاری است که به من کردی؟ چرا به من نگفتی که او زنت است؟
۱۹ چرا گفتی خواهرم است که من او را به همسری خود در آوردم؟ حالا این زنت را بردار و برو.
۲۰ پَرعُوه درمورد وی به افراد (خود) دستور داد. او و زنش را با آنچه داشت روانه کردند.

لِخ لِخا - فصل سیزدهم

۱ اَورام خودش و زنش و آنچه داشت و لُوط همراهش از مصر به نِگو عزیمت کردند.
۲ و اَورام از لحاظ مواشی و نقره و طلا غنی بود.
۳ (با استراحت) به سوی منزلگاههایی که از نِگو تا بِت‌اِل و تا محلی که اُبتدا چادرش در آنجا بین بِت‌اِل و عَی بود، طی طریق نمود.
۴ به محل قربانگاهی که در ابتدا آنجا ساخته بود، رفت. اورام آنجا را به نام خدا نامید.
۵ و لوط که با اَورام میرفت گوسفندان و گاوان و چادرهایی داشت.
۶ (چراگاه) آن سرزمین برای آنها کافی نبود که با هم ساکن شوند. نظر به اینکه اموالشان زیاد بود نتوانستند با هم ساکن شوند.
۷ بین چوپانان مواشی اَورام، و چوپانان مواشی لوط نزاع بود و (قبیله‌های) کِنَعَنی و پِریزی آن وقت در آن سرزمین ساکن بودند.(۱)

۱- حخامیم فرموده‌اند که نزاع بین چوپانان اورام و لوط بر سر این بود که چوپانان لوط گله خود را به چرا در صحرای دیگران میبردند و این امر به چوپانان اورام سنگین آمده و سر این موضوع با آنها بحث و مجادله کردند.

אַבְרָם וּבֵין רֹעֵי מִקְנֵה־לוֹט וְהַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי אָז יֹשֵׁב בָּאָרֶץ׃
8 וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־לוֹט אַל־נָא תְהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין
9 רֹעַי וּבֵין רֹעֶיךָ כִּי־אֲנָשִׁים אַחִים אֲנָחְנוּ׃ הֲלֹא כָל־הָאָרֶץ
לְפָנֶיךָ הִפָּרֶד נָא מֵעָלָי אִם־הַשְּׂמֹאל וְאֵימִנָה וְאִם־הַיָּמִין
10 וְאַשְׂמְאִילָה׃ וַיִּשָּׂא־לוֹט אֶת־עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־כָּל־כִּכַּר הַיַּרְדֵּן
כִּי כֻלָּהּ מַשְׁקֶה לִפְנֵי ׀ שַׁחֵת יהוה אֶת־סְדֹם וְאֶת־עֲמֹרָה כְּגַן
11 יהוה כְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בֹּאֲכָה צֹעַר׃ וַיִּבְחַר־לוֹ לוֹט אֵת כָּל־כִּכַּר
12 הַיַּרְדֵּן וַיִּסַּע לוֹט מִקֶּדֶם וַיִּפָּרְדוּ אִישׁ מֵעַל אָחִיו׃ אַבְרָם יָשַׁב
13 בְּאֶרֶץ־כְּנָעַן וְלוֹט יָשַׁב בְּעָרֵי הַכִּכָּר וַיֶּאֱהַל עַד־סְדֹם׃ וְאַנְשֵׁי
14 סְדֹם רָעִים וְחַטָּאִים לַיהוה מְאֹד׃ וַיהוה אָמַר אֶל־אַבְרָם
אַחֲרֵי הִפָּרֶד־לוֹט מֵעִמּוֹ שָׂא־נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה מִן־הַמָּקוֹם
15 אֲשֶׁר־אַתָּה שָׁם צָפֹנָה וָנֶגְבָּה וָקֵדְמָה וָיָמָּה׃ כִּי אֶת־כָּל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה רֹאֶה לְךָ אֶתְּנֶנָּה וּלְזַרְעֲךָ עַד־עוֹלָם׃
16 וְשַׂמְתִּי אֶת־זַרְעֲךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ אֲשֶׁר ׀ אִם־יוּכַל אִישׁ לִמְנוֹת
17 אֶת־עֲפַר הָאָרֶץ גַּם־זַרְעֲךָ יִמָּנֶה׃ קוּם הִתְהַלֵּךְ בָּאָרֶץ לְאָרְכָּהּ
18 וּלְרָחְבָּהּ כִּי לְךָ אֶתְּנֶנָּה׃ וַיֶּאֱהַל אַבְרָם וַיָּבֹא וַיֵּשֶׁב בְּאֵלֹנֵי
מַמְרֵא אֲשֶׁר בְּחֶבְרוֹן וַיִּבֶן־שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוה׃
יד 1 וַיְהִי בִּימֵי אַמְרָפֶל מֶלֶךְ־שִׁנְעָר אַרְיוֹךְ מֶלֶךְ אֶלָּסָר כְּדָרְלָעֹמֶר רביעי
2 מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעָל מֶלֶךְ גּוֹיִם׃ עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת־בֶּרַע מֶלֶךְ
סְדֹם וְאֶת־בִּרְשַׁע מֶלֶךְ עֲמֹרָה שִׁנְאָב ׀ מֶלֶךְ אַדְמָה וְשֶׁמְאֵבֶר
3 מֶלֶךְ צביים וּמֶלֶךְ בֶּלַע הִיא־צֹעַר׃ כָּל־אֵלֶּה חָבְרוּ אֶל־עֵמֶק צְבוֹיִם
4 הַשִּׂדִּים הוּא יָם הַמֶּלַח׃ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת־
5 כְּדָרְלָעֹמֶר וּשְׁלֹשׁ־עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָרָדוּ׃ וּבְאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה
בָּא כְדָרְלָעֹמֶר וְהַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּכּוּ אֶת־רְפָאִים בְּעַשְׁתְּרֹת
6 קַרְנַיִם וְאֶת־הַזּוּזִים בְּהָם וְאֵת הָאֵימִים בְּשָׁוֵה קִרְיָתָיִם׃ וְאֶת־
7 הַחֹרִי בְּהַרְרָם שֵׂעִיר עַד אֵיל פָּארָן אֲשֶׁר עַל־הַמִּדְבָּר׃ וַיָּשֻׁבוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־עֵין מִשְׁפָּט הִוא קָדֵשׁ וַיַּכּוּ אֶת־כָּל־שְׂדֵה הָעֲמָלֵקִי

۸ اَورام به لُوط گفت: نظر به اینکه ما برادر هستیم تقاضا اینکه بین من و تو و بین چوپانان من و چوپانان تو مشاجره نباشد.

۹ مگر تمام این سرزمین در برابر تو نیست؟ لطفاً از من جدا شو اگر به چپ بروی، به طرف راست می‌روم و اگر به راست بروی، به طرف چپ خواهم رفت.

۱۰ لُوط چشمان خود را بلند کرده تمام دشت یَردِن را قبل از اینکه خدا سدوم و عمورا را خراب کند، دید. همه‌اش چون باغ خدا و مثل سرزمین مصر نرسیده به صوُعر سیراب بود.

۱۱ لوُط دشت یَردِن را برای خود انتخاب کرد. پس لوُط از (ناحیه) مشرق کوچ نمود و از یکدیگر جدا شدند.

۱۲ اَورام در سرزمین کِنَعَن ساکن شد و لوُط در شهرهای آن دشت تا سِدُوم چادر زد.

۱۳ ولی مردم سِدوم در پیشگاه خدا بسیار بد و خطاکار بودند.(۱)

۱۴ و خدا پس از جدا شدن لوُط از اَورام، به وی گفت: از محلی که تو آنجا ایستاده‌ای چشمانت را بلند کن (نظر افکن) و به شمال و جنوب و مشرق و مغرب نگاه کن.

۱۵ زیرا که تمام سرزمینهایی را که تو می‌بینی تا ابد به تو و به نسلت خواهم داد.

۱۶ نسلت را چون خاک زمین قرار خواهم داد. اگر کسی بتواند (ذرات) خاک آن سرزمین را بشمارد نسل تو هم شمرده خواهد شد.

۱۷ برخیز در درازا و پهنای این سرزمین گردش کن چونکه آن را به تو خواهم داد.

۱۸ اَورام چادر زده به اِلوُنه مَمِره که در حِوروُن است وارد گشته آنجا ساکن شد و قربانگاهی برای خدا ساخت.

لِخ لِخا - فصل چهاردهم

۱ در روزگار اَمرافِل پادشاه شینعار، اَریوُخ پادشاه الاسار، کِدار لاعومر پادشاه عِلام و تیدعال پادشاه گوئیم بود.

۲ که آنها با بِرَع پادشاه سِدُوم و بیرشَع پادشاه عَموُرا، شین آر پادشاه اَدما و شِم‌اِوِر پادشاه صِووُییم و پادشاه بِلَع که همان صُوعَر است، جنگ کردند.

۳ تمام اینها کنار عِمِق هَسیدیم که همان دریای نمک است به هم پیوستند.

۴ (این پنج پادشاه ذکر شده) دوازده سال کِدارلاعُومِر را بندگی نموده بودند و سال سیزدهم شورش کردند.

۵ در سال چهاردهم کِدارلاعُومِر و پادشاهانی که با او بودند آمده رِفائیم را در عَشتِروُت قَرنییم و زوزیم را در هام و اِمیم را، در شاوِه قیریاتَییم درهم کوبیدند ...

۶ حُوری را در کوهشان، سِعیر تا اِل پاران که سمت صحراست ...

۷ سپس برگشتند و به عِین میشپاط که قادِش است آمده تمام صحرای عَمالِقی را در هم کوبیدند و همینطور اِمُوری ساکن حَصَصُون تامار را.

۱- می‌بینیم که توراه شهادت میدهد که مردم سدوم بسیار بد و خطاکار بودند و با این وصف لوط از زندگی کردن در شهر ابایی نداشت.

8 וְגַם֙ אֶת־הָ֣אֱמֹרִ֔י הַיֹּשֵׁ֖ב בְּחַֽצֲצֹ֥ן תָּמָֽר׃ וַיֵּצֵ֨א מֶֽלֶךְ־סְדֹ֜ם וּמֶ֣לֶךְ
צבוֹים עֲמֹרָ֗ה וּמֶ֤לֶךְ אַדְמָה֙ וּמֶ֣לֶךְ צביים וּמֶ֥לֶךְ בֶּ֖לַע הִוא־צֹ֑עַר וַיַּעַרְכ֤וּ
9 אִתָּם֙ מִלְחָמָ֔ה בְּעֵ֖מֶק הַשִּׂדִּֽים׃ אֵ֣ת כְּדָרְלָעֹ֡מֶר מֶ֣לֶךְ עֵילָ֗ם
וְתִדְעָל֙ מֶ֣לֶךְ גּוֹיִ֔ם וְאַמְרָפֶל֙ מֶ֣לֶךְ שִׁנְעָ֔ר וְאַרְי֖וֹךְ מֶ֣לֶךְ אֶלָּסָ֑ר
10 אַרְבָּעָ֥ה מְלָכִ֖ים אֶת־הַֽחֲמִשָּֽׁה׃ וְעֵ֣מֶק הַשִּׂדִּ֗ים בֶּֽאֱרֹ֤ת בֶּֽאֱרֹת֙
חֵמָ֔ר וַיָּנֻ֛סוּ מֶֽלֶךְ־סְדֹ֥ם וַעֲמֹרָ֖ה וַיִּפְּלוּ־שָׁ֑מָּה וְהַנִּשְׁאָרִ֖ים הֶ֥רָה
11 נָּֽסוּ׃ וַ֠יִּקְחוּ אֶת־כָּל־רְכֻ֧שׁ סְדֹ֛ם וַעֲמֹרָ֖ה וְאֶת־כָּל־אָכְלָ֑ם וַיֵּלֵֽכוּ׃
12 וַיִּקְח֨וּ אֶת־ל֧וֹט וְאֶת־רְכֻשׁ֛וֹ בֶּן־אֲחִ֥י אַבְרָ֖ם וַיֵּלֵ֑כוּ וְה֖וּא יֹשֵׁ֥ב
13 בִּסְדֹֽם׃ וַיָּבֹא֙ הַפָּלִ֔יט וַיַּגֵּ֖ד לְאַבְרָ֣ם הָֽעִבְרִ֑י וְהוּא֩ שֹׁכֵ֨ן בְּאֵלֹנֵ֜י
מַמְרֵ֣א הָֽאֱמֹרִ֗י אֲחִ֤י אֶשְׁכֹּל֙ וַאֲחִ֣י עָנֵ֔ר וְהֵ֖ם בַּעֲלֵ֥י בְרִית־אַבְרָֽם׃
14 וַיִּשְׁמַ֣ע אַבְרָ֔ם כִּ֥י נִשְׁבָּ֖ה אָחִ֑יו וַיָּ֨רֶק אֶת־חֲנִיכָ֜יו יְלִידֵ֣י בֵית֗וֹ
15 שְׁמֹנָ֤ה עָשָׂר֙ וּשְׁלֹ֣שׁ מֵא֔וֹת וַיִּרְדֹּ֖ף עַד־דָּֽן׃ וַיֵּחָלֵ֨ק עֲלֵיהֶ֧ם ׀ לַ֛יְלָה
ה֥וּא וַעֲבָדָ֖יו וַיַּכֵּ֑ם וַֽיִּרְדְּפֵם֙ עַד־חוֹבָ֔ה אֲשֶׁ֥ר מִשְּׂמֹ֖אל לְדַמָּֽשֶׂק׃
16 וַיָּ֕שֶׁב אֵ֖ת כָּל־הָרְכֻ֑שׁ וְגַם֩ אֶת־ל֨וֹט אָחִ֤יו וּרְכֻשׁוֹ֙ הֵשִׁ֔יב וְגַם֙
17 אֶת־הַנָּשִׁ֖ים וְאֶת־הָעָֽם׃ וַיֵּצֵ֣א מֶֽלֶךְ־סְדֹם֮ לִקְרָאתוֹ֒ אַחֲרֵ֣י שׁוּב֗וֹ
מֵֽהַכּוֹת֙ אֶת־כְּדָרְלָעֹ֔מֶר וְאֶת־הַמְּלָכִ֖ים אֲשֶׁ֣ר אִתּ֑וֹ אֶל־עֵ֣מֶק
18 שָׁוֵ֔ה ה֖וּא עֵ֥מֶק הַמֶּֽלֶךְ׃ וּמַלְכִּי־צֶ֙דֶק֙ מֶ֣לֶךְ שָׁלֵ֔ם הוֹצִ֖יא לֶ֣חֶם
19 וָיָ֑יִן וְה֥וּא כֹהֵ֖ן לְאֵ֥ל עֶלְיֽוֹן׃ וַֽיְבָרְכֵ֖הוּ וַיֹּאמַ֑ר בָּר֤וּךְ אַבְרָם֙ לְאֵ֣ל
20 עֶלְי֔וֹן קֹנֵ֖ה שָׁמַ֥יִם וָאָֽרֶץ׃ וּבָרוּךְ֙ אֵ֣ל עֶלְי֔וֹן אֲשֶׁר־מִגֵּ֥ן צָרֶ֖יךָ
21 חמשי בְּיָדֶ֑ךָ וַיִּתֶּן־ל֥וֹ מַעֲשֵׂ֖ר מִכֹּֽל׃ וַיֹּ֥אמֶר מֶֽלֶךְ־סְדֹ֖ם אֶל־אַבְרָ֑ם
22 תֶּן־לִ֣י הַנֶּ֔פֶשׁ וְהָרְכֻ֖שׁ קַֽח־לָֽךְ׃ וַיֹּ֥אמֶר אַבְרָ֖ם אֶל־מֶ֣לֶךְ סְדֹ֑ם
23 הֲרִמֹ֨תִי יָדִ֤י אֶל־יְהוָה֙ אֵ֣ל עֶלְי֔וֹן קֹנֵ֖ה שָׁמַ֥יִם וָאָֽרֶץ׃ אִם־מִחוּט֙
וְעַ֣ד שְׂרֽוֹךְ־נַ֔עַל וְאִם־אֶקַּ֖ח מִכָּל־אֲשֶׁר־לָ֑ךְ וְלֹ֣א תֹאמַ֔ר אֲנִ֖י
24 הֶעֱשַׁ֥רְתִּי אֶת־אַבְרָֽם׃ בִּלְעָדַ֗י רַ֚ק אֲשֶׁ֣ר אָֽכְל֣וּ הַנְּעָרִ֔ים וְחֵ֨לֶק֙
הָֽאֲנָשִׁ֔ים אֲשֶׁ֥ר הָלְכ֖וּ אִתִּ֑י עָנֵר֙ אֶשְׁכֹּ֣ל וּמַמְרֵ֔א הֵ֖ם יִקְח֥וּ
1 חֶלְקָֽם׃ אַחַ֣ר ׀ הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֗לֶּה הָיָ֤ה דְבַר־יְהוָה֙ טו
אֶל־אַבְרָ֔ם בַּֽמַּחֲזֶ֖ה לֵאמֹ֑ר אַל־תִּירָ֣א אַבְרָ֔ם אָֽנֹכִי֙ מָגֵ֣ן לָ֔ךְ

۸ پادشاه سِدوُوم و پادشاه عَمُورا و پادشاه اَدما و پادشاه صِوُییم و پادشاه بِلَع که صُوعَر است خارج شده در عِمِق هَسیدیم مقابل آنها صف آرائی کردند.

۹ مقابل کِدار لاعُومِر پادشاه عِلام تیدعال پادشاه گوُییم، اَمرافِل پادشاه شینعار و اَریُوخ پادشاه اِلاسار چهار پادشاه مقابل پنج تا.

۱۰ و عِمِق هَسیدیم پر از چاه‌های قیر بود. پادشاه سِدوُم و (پادشاه) عَمُورا گریخته آنجا افتادند و بازماندگان به کوه گریختند.

۱۱ (فاتحان) تمام اموال سِدُوم و عَموُرا و تمام خوراکشان را برداشتند و رفتند.

۱۲ لوُط پسر برادر اَورام که ساکن سِدُوم بود و اموالش را نیز برداشتند و رفتند.

۱۳ آن رهایی یافته آمد و به اَورام عیوری اطلاع داد. وی در بلوط زارهای مَمره اِمُوری که برادر اِشکوُل و برادر عانِر است ساکن بود و اینان هم پیمانان اَورام بودند.

۱۴ اَورام شنید که برادرش اسیر شده‌است. سیصد و هیجده نفر خانه زادگان کار آزموده‌اش را بسیج کرد و (فاتحان) را تا «دان» تعقیب نمود.

۱۵ هنگام شب او و غلامانش علیهشان جوخه جوخه شده و آنها را در هم کوبید و تا حُوواکه سمت چپ دمشق است آنها را دنبال کرد.

۱۶ تمام اموال را پس گرفت و لُوط برادر خود و اموالش را هم باز آورد و همچنین زنان و اهالی را.

۱۷ پس از اینکه از درهم کوبیدن کِدار لا عُومِر و پادشاهانی که با او بودند بازگشت. پادشاه سِدُوم در دره‌ی شاوه که دره‌ی سلطان است به استقبال او آمد.

۱۸ و مَلکی صِدِق پادشاه شالِم که کاهن قادر متعال بود نان و شراب آورد.

۱۹ (اَورام را) برکت نموده گفت: اَورام از جانب قادر متعال مالک آسمان و زمین متبارک باد.

۲۰ و متبارک هست قادر متعال که دشمنانت را به دستت تسلیم کرد. اَورام از همه (چیز) ده یک به او داد.

۲۱ پادشاه سِدُوم به اَورام گفت مردم را به من بده و اموال را برای خودت بردار.

۲۲ اَورام به پادشاه سِدُوم گفت دستم را (به عنوان قسم) به درگاه، خدا، قادر متعال، مالک آسمان و زمین بلند کردم ...

۲۳ (که) از هر چیزی که به تو تعلق دارد از نخ تا بندکفش (چیزی) بر ندارم تا نگویی من اَورام را غنی کردم.

۲۴ غیر از من فقط آنچه این غلامان خوردند (حلال) و مردمی که همراه من آمده‌اند یعنی عانِر و اِشکُول و مَمِره سهمشان را بردارند.

لِخ لِخا - فصل پانزدهم

۱ بعد از این وقایع سخن خدا در رؤیا به اَورام چنین بود. اَورام نترس، من مدافع تو هستم. پاداشت بسیار زیاد است.

2 שְׂכָרְךָ הַרְבֵּה מְאֹד׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה־תִּתֶּן־לִי
וְאָנֹכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי וּבֶן־מֶשֶׁק בֵּיתִי הוּא דַּמֶּשֶׂק אֱלִיעֶזֶר׃
3 וַיֹּאמֶר אַבְרָם הֵן לִי לֹא נָתַתָּה זָרַע וְהִנֵּה בֶן־בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי׃
4 וְהִנֵּה דְבַר־יהוה אֵלָיו לֵאמֹר לֹא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי־אִם אֲשֶׁר
5 יֵצֵא מִמֵּעֶיךָ הוּא יִירָשֶׁךָ׃ וַיּוֹצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הַבֶּט־
נָא הַשָּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים אִם־תּוּכַל לִסְפֹּר אֹתָם וַיֹּאמֶר
6 לוֹ כֹּה יִהְיֶה זַרְעֶךָ׃ וְהֶאֱמִן בַּיהוה וַיַּחְשְׁבֶהָ לּוֹ צְדָקָה׃
7 וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יהוה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים לָתֶת ששי
8 לְךָ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ׃ וַיֹּאמַר אֲדֹנָי יְהוִה בַּמָּה
9 אֵדַע כִּי אִירָשֶׁנָּה׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו קְחָה לִי עֶגְלָה מְשֻׁלֶּשֶׁת
10 וְעֵז מְשֻׁלֶּשֶׁת וְאַיִל מְשֻׁלָּשׁ וְתֹר וְגוֹזָל׃ וַיִּקַּח־לוֹ אֶת־כָּל־
אֵלֶּה וַיְבַתֵּר אֹתָם בַּתָּוֶךְ וַיִּתֵּן אִישׁ־בִּתְרוֹ לִקְרַאת רֵעֵהוּ
11 וְאֶת־הַצִּפֹּר לֹא בָתָר׃ וַיֵּרֶד הָעַיִט עַל־הַפְּגָרִים וַיַּשֵּׁב אֹתָם
12 אַבְרָם׃ וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לָבוֹא וְתַרְדֵּמָה נָפְלָה עַל־אַבְרָם וְהִנֵּה
13 אֵימָה חֲשֵׁכָה גְדֹלָה נֹפֶלֶת עָלָיו׃ וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יָדֹעַ תֵּדַע
כִּי־גֵר ׀ יִהְיֶה זַרְעֲךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וַעֲבָדוּם וְעִנּוּ אֹתָם אַרְבַּע
14 מֵאוֹת שָׁנָה׃ וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָּן אָנֹכִי וְאַחֲרֵי־
15 כֵן יֵצְאוּ בִּרְכֻשׁ גָּדוֹל׃ וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל־אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם
16 תִּקָּבֵר בְּשֵׂיבָה טוֹבָה׃ וְדוֹר רְבִיעִי יָשׁוּבוּ הֵנָּה כִּי לֹא־שָׁלֵם
17 עֲוֺן הָאֱמֹרִי עַד־הֵנָּה׃ וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ בָּאָה וַעֲלָטָה הָיָה וְהִנֵּה
18 תַנּוּר עָשָׁן וְלַפִּיד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר בֵּין הַגְּזָרִים הָאֵלֶּה׃ בַּיּוֹם
הַהוּא כָּרַת יהוה אֶת־אַבְרָם בְּרִית לֵאמֹר לְזַרְעֲךָ נָתַתִּי אֶת־
19 הָאָרֶץ הַזֹּאת מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד־הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר־פְּרָת׃ אֶת־
20 הַקֵּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִּי וְאֵת הַקַּדְמֹנִי׃ וְאֶת־הַחִתִּי וְאֶת־הַפְּרִזִּי וְאֶת־
21 הָרְפָאִים׃ וְאֶת־הָאֱמֹרִי וְאֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַגִּרְגָּשִׁי וְאֶת־
טז 1 הַיְבוּסִי׃ וְשָׂרַי אֵשֶׁת אַבְרָם לֹא יָלְדָה לוֹ וְלָהּ
2 שִׁפְחָה מִצְרִית וּשְׁמָהּ הָגָר׃ וַתֹּאמֶר שָׂרַי אֶל־אַבְרָם הִנֵּה־נָא

۲ اَورام گفت ای خدا خداوند، به من چه خواهی داد؟ من زندگی را بی فرزند میگذرانم و پیشکار خانه‌ام اِلیعزر دمشقی است.
۳ اَورام گفت اینک به من اولادی ندادی و همانا خانه زادم وارث من میشود.
۴ سخن خدا خطاب به او چنین بود. این (اِلیعِزِر) وارث تو نمیشود، بلکه کسی که از وجودت خارج میگردد وارث تو خواهد شد.
۵ او را بیرون آورد و گفت به آسمان نظر افکن و ستارگان را بشمار. میتوانی آنها را بشماری؟ به او گفت نسل تو چنین خواهد شد.
٦ به خدا اعتماد کرد. (خدا) آن (اعتماد) را نیکوکاری محسوب داشت.
۷ به او گفت من خدا هستم که تو را از اورکَسدیم بیرون آوردم تا این سرزمین را به تو بدهم که آنرا به ارث ببری.
۸ گفت ای خدا خداوند از کجا بدانم که آنرا وارث خواهم شد.
۹ به او گفت سه گوساله ماده و سه بز ماده و سه قوچ و یک قمری و جوجه کبوتری برای من بگیر.
۱۰ تمام اینها را برایش گرفت و آنها را از میان شقه کرد و هر شقه را مقابل شقه‌ی دیگری قرار داد ولی پرندگان را شقه نکرد.
۱۱ لاشخور(ها) بر لاشه‌ها فرود آمد(ند). اَورام آنها را راند.
۱۲ وقت غروب آفتاب بود که خواب سنگینی بر اَورام مستولی گشت و اینک وحشت تاریکی شدیدی، بر او مستولی شد.
۱۳ به اَورام گفت حتماً بدان که نسلت چهارصد سال در کشوری که مال خودشان نیست غریب خواهند بود و (نسل تو) بندگی آنها (یعنی اهالی آن کشور) را خواهند کرد و آنها (نسلت) را رنج خواهند داد.
۱۴ من آن قومی را هم که (نسلت) بندگی آنها را خواهند کرد محاکمه می‌کنم و بعد از آن با اموال بسیار بیرون خواهند آمد.
۱۵ و تو با خاطری آسوده به پدرانت خواهی پیوست. عاقبت بخیر مدفون خواهی گشت.
۱٦ و نظر به اینکه گناه (قوم) اِمُری تاکنون تکمیل نشده است نسل چهارم به اینجا باز خواهند گشت.
۱۷ وقت غروب خورشید بود که تاریکی غلیظی شد و اینک تنوری (از) دود و شعله‌ی آتش بین آن شقه‌ها گذشت.
۱۸ در آن روز خدا با اَورام چنین عهد بست. این سرزمین را از نهر مصر تا نهر بزرگ - نهر پیرات به نسلت خواهم داد.
۱۹ (همچنین سرزمین قوم‌های) قِنی و قِنیزی و قَدمونی ...
۲۰ و حیتی و پریزی و رِفائیم ...
۲۱ و اِموری و کِنَعَنی و گیرگاشی و یِووسی را.

טז
עֲצָרַ֤נִי יהוה֙ מִלֶּ֔דֶת בֹּא־נָא֙ אֶל־שִׁפְחָתִ֔י אוּלַ֥י אִבָּנֶ֖ה מִמֶּ֑נָּה
3 וַיִּשְׁמַ֥ע אַבְרָ֖ם לְק֥וֹל שָׂרָֽי׃ וַתִּקַּ֞ח שָׂרַ֣י ׀ אֵֽשֶׁת אַבְרָ֗ם אֶת־הָגָ֤ר
הַמִּצְרִית֙ שִׁפְחָתָ֔הּ מִקֵּץ֙ עֶ֣שֶׂר שָׁנִ֔ים לְשֶׁ֥בֶת אַבְרָ֖ם בְּאֶ֣רֶץ כְּנָ֑עַן
4 וַתִּתֵּ֥ן אֹתָ֛הּ לְאַבְרָ֥ם אִישָׁ֖הּ ל֥וֹ לְאִשָּֽׁה׃ וַיָּבֹ֥א אֶל־הָגָ֖ר וַתַּ֑הַר
5 וַתֵּ֙רֶא֙ כִּ֣י הָרָ֔תָה וַתֵּקַ֥ל גְּבִרְתָּ֖הּ בְּעֵינֶֽיהָ׃ וַתֹּ֨אמֶר שָׂרַ֣י אֶל־
אַבְרָם֮ חֲמָסִ֣י עָלֶ֒יךָ֒ אָנֹכִ֗י נָתַ֤תִּי שִׁפְחָתִי֙ בְּחֵיקֶ֔ךָ וַתֵּ֙רֶא֙ כִּ֣י
6 הָרָ֔תָה וָאֵקַ֖ל בְּעֵינֶ֑יהָ יִשְׁפֹּ֥ט יהוה בֵּינִ֥י וּבֵינֶֽיךָ׃ וַיֹּ֨אמֶר אַבְרָ֜ם
אֶל־שָׂרַ֗י הִנֵּ֤ה שִׁפְחָתֵךְ֙ בְּיָדֵ֔ךְ עֲשִׂי־לָ֖הּ הַטּ֣וֹב בְּעֵינָ֑יִךְ וַתְּעַנֶּ֣הָ
7 שָׂרַ֔י וַתִּבְרַ֖ח מִפָּנֶֽיהָ׃ וַֽיִּמְצָאָ֞הּ מַלְאַ֧ךְ יהוה עַל־עֵ֥ין הַמַּ֖יִם
8 בַּמִּדְבָּ֑ר עַל־הָעַ֖יִן בְּדֶ֥רֶךְ שֽׁוּר׃ וַיֹּאמַ֗ר הָגָ֞ר שִׁפְחַ֥ת שָׂרַ֛י אֵֽי־
מִזֶּ֥ה בָ֖את וְאָ֣נָה תֵלֵ֑כִי וַתֹּ֕אמֶר מִפְּנֵי֙ שָׂרַ֣י גְּבִרְתִּ֔י אָנֹכִ֖י בֹּרַֽחַת׃
9 וַיֹּ֤אמֶר לָהּ֙ מַלְאַ֣ךְ יהוה שׁ֖וּבִי אֶל־גְּבִרְתֵּ֑ךְ וְהִתְעַנִּ֖י תַּ֥חַת יָדֶֽיהָ׃
10 וַיֹּ֤אמֶר לָהּ֙ מַלְאַ֣ךְ יהוה הַרְבָּ֥ה אַרְבֶּ֖ה אֶת־זַרְעֵ֑ךְ וְלֹ֥א יִסָּפֵ֖ר
11 מֵרֹֽב׃ וַיֹּ֤אמֶר לָהּ֙ מַלְאַ֣ךְ יהוה הִנָּ֥ךְ הָרָ֖ה וְיֹלַ֣דְתְּ בֵּ֑ן וְקָרָ֤את
12 שְׁמוֹ֙ יִשְׁמָעֵ֔אל כִּֽי־שָׁמַ֥ע יהוה אֶל־עָנְיֵֽךְ׃ וְה֤וּא יִהְיֶה֙ פֶּ֣רֶא
13 אָדָ֔ם יָד֣וֹ בַכֹּ֔ל וְיַ֥ד כֹּ֖ל בּ֑וֹ וְעַל־פְּנֵ֥י כָל־אֶחָ֖יו יִשְׁכֹּֽן׃ וַתִּקְרָ֤א
שֵׁם־יהוה֙ הַדֹּבֵ֣ר אֵלֶ֔יהָ אַתָּ֖ה אֵ֣ל רֳאִ֑י כִּ֣י אָֽמְרָ֗ה הֲגַ֥ם הֲלֹ֛ם
14 רָאִ֖יתִי אַחֲרֵ֥י רֹאִֽי׃ עַל־כֵּן֙ קָרָ֣א לַבְּאֵ֔ר בְּאֵ֥ר לַחַ֖י רֹאִ֑י הִנֵּ֥ה
15 בֵין־קָדֵ֖שׁ וּבֵ֥ין בָּֽרֶד׃ וַתֵּ֧לֶד הָגָ֛ר לְאַבְרָ֖ם בֵּ֑ן וַיִּקְרָ֨א אַבְרָ֧ם שֶׁם־
16 בְּנ֛וֹ אֲשֶׁר־יָלְדָ֥ה הָגָ֖ר יִשְׁמָעֵֽאל׃ וְאַבְרָ֕ם בֶּן־שְׁמֹנִ֥ים שָׁנָ֖ה וְשֵׁ֣שׁ
יז
1 שָׁנִ֑ים בְּלֶֽדֶת־הָגָ֥ר אֶת־יִשְׁמָעֵ֖אל לְאַבְרָֽם׃ וַיְהִ֣י
אַבְרָ֔ם בֶּן־תִּשְׁעִ֥ים שָׁנָ֖ה וְתֵ֣שַׁע שָׁנִ֑ים וַיֵּרָ֨א יהוה אֶל־אַבְרָ֗ם
2 וַיֹּ֤אמֶר אֵלָיו֙ אֲנִי־אֵ֣ל שַׁדַּ֔י הִתְהַלֵּ֥ךְ לְפָנַ֖י וֶהְיֵ֥ה תָמִֽים׃ וְאֶתְּנָ֥ה
3 בְרִיתִ֖י בֵּינִ֣י וּבֵינֶ֑ךָ וְאַרְבֶּ֥ה אוֹתְךָ֖ בִּמְאֹ֥ד מְאֹֽד׃ וַיִּפֹּ֥ל אַבְרָ֖ם
4 עַל־פָּנָ֑יו וַיְדַבֵּ֥ר אִתּ֛וֹ אֱלֹהִ֖ים לֵאמֹֽר׃ אֲנִ֕י הִנֵּ֥ה בְרִיתִ֖י אִתָּ֑ךְ
5 וְהָיִ֕יתָ לְאַ֖ב הֲמ֥וֹן גּוֹיִֽם׃ וְלֹא־יִקָּרֵ֥א ע֛וֹד אֶת־שִׁמְךָ֖ אַבְרָ֑ם
6 וְהָיָ֤ה שִׁמְךָ֙ אַבְרָהָ֔ם כִּ֛י אַב־הֲמ֥וֹן גּוֹיִ֖ם נְתַתִּֽיךָ׃ וְהִפְרֵתִ֤י אֹֽתְךָ֙

۱ و سارَی زن اَورام برای وی نزائید و سارَی کنیزی مصری داشت که اسمش هاگار بود.
۲ سارَی به اَورام گفت که خدا مرا از زائیدن محروم کرده است لطفاً با کنیزم آمیزش کن شاید از او آباد شوم. اَورام به حرف سارَی گوش داد.
۳ پس از ده سال اقامت اَورام در سرزمین کِنَعَن، سارَی زن اَورام، هاگار مصری کنیز خود را گرفته او را به همسری اَورام شوهر خود درآورد.
۴ با هاگار نزدیکی کرد و او حامله شد. (هاگار) هنگامیکه دید حامله شده‌است، بانویش به نظرش سبک آمد.
۵ سارَی به اَورام گفت ظلم (وارد بر) من بخاطر توست من کنیزم را در آغوش تو قرار دادم. دید که آبستن شده‌است، در نظرش سبک گشتم. خدا بین من و تو داوری کند.
۶ اَورام به سارَی گفت اینک کنیزت در اختیار توست آنطوریکه به نظرت خوش است با وی عمل کن. سارَی آزارش داد. (هاگار) از نزد وی فرار کرد.
۷ فرشته‌ی خدا نزدیک چشمه‌ی آب در بیابان پیش چشمه (ی واقع) در راه شور او را یافت.
۸ گفت: هاگار کنیز سارَی از کجا آمده‌ای و به کجا میروی؟ گفت از نزد سارَی خانمم فرار میکنم.
۹ فرشته‌ی خدا به او گفت نزد خانمت برگرد. زیر دستش رنج ببر.
۱۰ فرشته‌ی خدا به او گفت: نسلت را بسیار زیاد خواهم کرد بقسمی که از زیادی شمرده نگردد.
۱۱ فرشته‌ی خدا به او گفت اینکه تو حامله‌ای و پسر می‌زائی و نظر به اینکه خدا به بیچارگیت رسیدگی کرد اسمش را ییشماعِل بگذار.
۱۲ و او انسانی وحشی (بدوی) خواهد بود. با همه در افتاده و همه با او در خواهند اوفتاد و نزدیک برادرانش ساکن خواهد شد.
۱۳ (هاگار) خدا را که با او سخن میگفت (اَتا اِل رُوئی) «تو قادر توجه کننده به منی» نام نهاد. زیرا گفت، پس از آنکه (در خانه‌ی اَورام) او را دیدم اینجا هم (همان را) دیدم.
۱۴ از این لحاظ آن چاه را (بِئِر لَحَی رُوئی) نامید. اینک بین قادِش و بِرِد است.
۱۵ هاگار برای اَورام پسر زائید و اَورام نام پسری را که هاگار زائید ییشماعِل گذاشت.
۱۶ هنگامی که هاگار ییشماعِل را برای اَورام زائید اَورام هشتاد و شش ساله بود.

لِخ لِخا - فصل هفدهم

۱ اَورام نود و نه سال بود. خدا به اَورام ظاهر شده به او گفت: من قادر مطلق هستم در حضورم سلوک کن و کامل شو.
۲ تا عهدم را بین خودم و تو قرار دهم و تو را بسیار کثیر کنم.
۳ اَورام رو بر زمین نهاد و خداوند با او چنین سخن گفت.
۴ اینک عهدم با تو اینست که به پدر قوم‌ها مبدل شوی.
۵ نامت دیگر اَورام خوانده نشود. زیرا ترا پدر جمعیت کثیر قومها قرار دادم، اسمت اوراهام باشد.

7 בִּמְאֹד מְאֹד וּנְתַתִּיךָ לְגוֹיִם וּמְלָכִים מִמְּךָ יֵצֵאוּ׃ וַהֲקִמֹתִי אֶת־ שביעי
בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינֶךָ וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם לִבְרִית עוֹלָם
8 לִהְיוֹת לְךָ לֵאלֹהִים וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ׃ וְנָתַתִּי לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ
אֵת ׀ אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ אֵת כָּל־אֶרֶץ כְּנַעַן לַאֲחֻזַּת עוֹלָם וְהָיִיתִי
9 לָהֶם לֵאלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם וְאַתָּה אֶת־בְּרִיתִי
10 תִשְׁמֹר אַתָּה וְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם׃ זֹאת בְּרִיתִי אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּ
11 בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין זַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ הִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר׃ וּנְמַלְתֶּם
12 אֵת בְּשַׂר עָרְלַתְכֶם וְהָיָה לְאוֹת בְּרִית בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם׃ וּבֶן־
שְׁמֹנַת יָמִים יִמּוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר לְדֹרֹתֵיכֶם יְלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־
13 כֶּסֶף מִכֹּל בֶּן־נֵכָר אֲשֶׁר לֹא מִזַּרְעֲךָ הוּא׃ הִמּוֹל ׀ יִמּוֹל יְלִיד
בֵּיתְךָ וּמִקְנַת כַּסְפֶּךָ וְהָיְתָה בְרִיתִי בִּבְשַׂרְכֶם לִבְרִית עוֹלָם׃
14 וְעָרֵל ׀ זָכָר אֲשֶׁר לֹא־יִמּוֹל אֶת־בְּשַׂר עָרְלָתוֹ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ
15 הַהִוא מֵעַמֶּיהָ אֶת־בְּרִיתִי הֵפַר׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
אֶל־אַבְרָהָם שָׂרַי אִשְׁתְּךָ לֹא־תִקְרָא אֶת־שְׁמָהּ שָׂרָי כִּי שָׂרָה
16 שְׁמָהּ׃ וּבֵרַכְתִּי אֹתָהּ וְגַם נָתַתִּי מִמֶּנָּה לְךָ בֵּן וּבֵרַכְתִּיהָ וְהָיְתָה
17 לְגוֹיִם מַלְכֵי עַמִּים מִמֶּנָּה יִהְיוּ׃ וַיִּפֹּל אַבְרָהָם עַל־פָּנָיו וַיִּצְחָק
וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ הַלְּבֶן מֵאָה־שָׁנָה יִוָּלֵד וְאִם־שָׂרָה הֲבַת־תִּשְׁעִים
18 שָׁנָה תֵּלֵד׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים לוּ יִשְׁמָעֵאל יִחְיֶה
19 לְפָנֶיךָ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲבָל שָׂרָה אִשְׁתְּךָ יֹלֶדֶת לְךָ בֵּן וְקָרָאתָ
אֶת־שְׁמוֹ יִצְחָק וַהֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתּוֹ לִבְרִית עוֹלָם לְזַרְעוֹ
20 אַחֲרָיו׃ וּלְיִשְׁמָעֵאל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה ׀ בֵּרַכְתִּי אֹתוֹ וְהִפְרֵיתִי אֹתוֹ
וְהִרְבֵּיתִי אֹתוֹ בִּמְאֹד מְאֹד שְׁנֵים־עָשָׂר נְשִׂיאִם יוֹלִיד וּנְתַתִּיו
21 לְגוֹי גָּדוֹל׃ וְאֶת־בְּרִיתִי אָקִים אֶת־יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלֵד לְךָ שָׂרָה
22 לַמּוֹעֵד הַזֶּה בַּשָּׁנָה הָאַחֶרֶת׃ וַיְכַל לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים
23 מֵעַל אַבְרָהָם׃ וַיִּקַּח אַבְרָהָם אֶת־יִשְׁמָעֵאל בְּנוֹ וְאֵת כָּל־
יְלִידֵי בֵיתוֹ וְאֵת כָּל־מִקְנַת כַּסְפּוֹ כָּל־זָכָר בְּאַנְשֵׁי בֵּית
אַבְרָהָם וַיָּמָל אֶת־בְּשַׂר עָרְלָתָם בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כַּאֲשֶׁר

۶ تو را بسیار زیاد و بارور خواهم کرد و تو را به قوم‌ها مبدل خواهم نمود و پادشاهانی از تو بوجود خواهند آمد.

۷ به عهدم بین خود و تو و نسلت بعد از تو، برای نسل اندر نسلشان به عنوان عهد جاودانی وفا خواهم کرد تا برای تو و نسل بعد از تو داور باشم.

۸ تا سرزمین منزلگاهت کِنَعَن را به تو به ملکیت جاودانی و بعد از تو به نسلت بدهم و برای آنها داور باشم.

۹ خداوند به اَوراهام گفت: تو عهد مرا نگاهدار. تو و بعد از تو نسلت، نسل اندر نسلشان.

۱۰ این است عهدم بین من و شما و بین نسلت بعد از تو که نگاه خواهید داشت. هر مذکری از شما ختنه گردد.

۱۱ زائده پوستی (سر) آلتتان را ختنه کنید و بین من و شما نشان عهد باشد.

۱۲ هر مذکری را نسل اندر نسل، هشت روزه برای خود ختنه کنید. (همینطور) خانه زاد و زرخریدی که از هر بیگانه‌ای خریده باشی و از نسلت نباشد.

۱۳ خانه زادت و زرخریدت حتماً ختنه گردد و (نشان) عهدم به عنوان عهد جاودانی در بدن شما باشد.

۱۴ مذکری ختنه نشده که زائده پوستی (سر) آلتش را ختنه نکند، از (میان) قوم‌هایش منقطع خواهد شد، عهد مرا نقض کرده است.

۱۵ خداوند به اوراهام گفت نام (سارَی) زنت را سارَی نخوان چون نامش سارا است.(۱)

۱۶ او را برکت خواهم داد. از او هم به تو پسری خواهم داد. (سارا را) برکت خواهم کرد و به قوم‌ها مبدل خواهد گشت. پادشاهان قوم‌هایی از او خواهند بود.

۱۷ اَوراهام رو بر زمین نهاد، خندید و در دلش گفت آیا از مرد صد ساله (بچه) به وجود خواهد آمد؟ و یا سارا در نود سالگی خواهد زائید؟

۱۸ اَوراهام به خداوند گفت ای کاش یِیشماعِل (با سلوک در راه تو) در پناهت زنده بماند.

۱۹ خداوند گفت: اما سارا زنت برایت پسری می‌زاید و اسمش را ییصحاق (خواهد خندید) بگذار و با او و نسلش بعد از او به عهدم، به عنوان عهد جاودانی وفا خواهم کرد.

۲۰ و در مورد یِیشماعِل (حرف) تو را شنیدم. اینک او را برکت خواهم کرد و بسیار زیاد بارورش خواهم گردانید و کثیرش خواهم نمود. داوزده رئیس بوجود خواهد آورد و به قوم بزرگی مبدلش خواهم ساخت.(۲)

۲۱ با ییصحاق که سارا سال دیگر همین موقع خواهد زائید عهدم را استوار خواهم نمود.

۲۲ سخن گفتن با او را تمام کرد. خداوند از پیش اَوراهام عروج کرد.

۲۳ در خود همین روز همینکه خداوند با او صحبت کرد اَوراهام یِیشماعِل پسرش و تمام خانه زادهایش و تمام زرخریدانش، هر مذکری از مردم خانه‌ی اَوراهام را گرفته و زائده‌ی پوستی (سر) آلتشان را ختنه کرد.

۱- علمای یهود اینطور تفسیر کرده‌اند که در زبان عبری لغت «سارَی» بمعنی سرور برای تعداد معدودی از مردم بکار برده می‌شود ولی لغت «سارا» بمعنی سرور برای عموم مردم است.

۲- به فصل بیست و پنج آیه ۱۳-۱۶ و تبصره‌ی مربوط به آن مراجعه شود.

מפטיר 24 דִּבֶּר אִתּוֹ אֱלֹהִים׃ וְאַבְרָהָם בֶּן־תִּשְׁעִים וָתֵשַׁע שָׁנָה בְּהִמֹּלוֹ
25 בְּשַׂר עָרְלָתוֹ׃ וְיִשְׁמָעֵאל בְּנוֹ בֶּן־שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּהִמֹּלוֹ
26 אֵת בְּשַׂר עָרְלָתוֹ׃ בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אַבְרָהָם וְיִשְׁמָעֵאל
27 בְּנוֹ׃ וְכָל־אַנְשֵׁי בֵיתוֹ יְלִיד בָּיִת וּמִקְנַת־כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֵכָר
נִמֹּלוּ אִתּוֹ׃

וירא 1 וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאֵלֹנֵי מַמְרֵא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֹהֶל כְּחֹם יח
2 הַיּוֹם׃ וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נִצָּבִים עָלָיו וַיַּרְא
3 וַיָּרָץ לִקְרָאתָם מִפֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אָרְצָה׃ וַיֹּאמַר אֲדֹנָי
4 אִם־נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אַל־נָא תַעֲבֹר מֵעַל עַבְדֶּךָ׃ יֻקַּח־
5 נָא מְעַט־מַיִם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשָּׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ׃ וְאֶקְחָה
פַת־לֶחֶם וְסַעֲדוּ לִבְּכֶם אַחַר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־
6 עַבְדְּכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃ וַיְמַהֵר אַבְרָהָם)(
הָאֹהֱלָה אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר מַהֲרִי שְׁלֹשׁ סְאִים קֶמַח סֹלֶת לוּשִׁי
7 וַעֲשִׂי עֻגוֹת׃ וְאֶל־הַבָּקָר רָץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רַךְ וָטוֹב
8 וַיִּתֵּן אֶל־הַנַּעַר וַיְמַהֵר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ׃ וַיִּקַּח חֶמְאָה וְחָלָב וּבֶן־
הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וְהוּא עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ
9 וַיֹּאכֵלוּ׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אַיֵּה שָׂרָה אִשְׁתֶּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בָאֹהֶל׃)(
10 וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כָּעֵת חַיָּה וְהִנֵּה־בֵן לְשָׂרָה אִשְׁתֶּךָ
11 וְשָׂרָה שֹׁמַעַת פֶּתַח הָאֹהֶל וְהוּא אַחֲרָיו׃ וְאַבְרָהָם וְשָׂרָה זְקֵנִים
12 בָּאִים בַּיָּמִים חָדַל לִהְיוֹת לְשָׂרָה אֹרַח כַּנָּשִׁים׃ וַתִּצְחַק שָׂרָה
13 בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי בְלֹתִי הָיְתָה־לִּי עֶדְנָה וַאדֹנִי זָקֵן׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם לָמָּה זֶּה צָחֲקָה שָׂרָה לֵאמֹר הַאַף אֻמְנָם
14 אֵלֵד וַאֲנִי זָקַנְתִּי׃ הֲיִפָּלֵא מֵיְהוָה דָּבָר לַמּוֹעֵד אָשׁוּב אֵלֶיךָ
15 שני כָּעֵת חַיָּה וּלְשָׂרָה בֵן׃ וַתְּכַחֵשׁ שָׂרָה ׀ לֵאמֹר לֹא צָחַקְתִּי כִּי ׀)(
16 יָרֵאָה וַיֹּאמֶר ׀ לֹא כִּי צָחָקְתְּ׃ וַיָּקֻמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיַּשְׁקִפוּ
17 עַל־פְּנֵי סְדֹם וְאַבְרָהָם הֹלֵךְ עִמָּם לְשַׁלְּחָם׃ וַיהוָה אָמָר הַמְכַסֶּה
18 אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה׃ וְאַבְרָהָם הָיוֹ יִהְיֶה לְגוֹי גָּדוֹל

هفطارای معمولی لِخ لِخا در صفحه ۲۲۳

۲۴ اَوراهام هنگام ختنه شدن زائده‌ی پوستی (سر) آلتش نود و نه ساله بود.
۲۵ و ییشماعِل پسرش هنگام ختنه شدن زائده‌ی پوستی (سر) آلتش سیزده ساله بود.
۲۶ در خود همین روز اَوراهام و ییشماعِل پسرش ختنه شدند.
۲۷ و تمام مردان خانه‌اش، خانه زاد و زرخرید و بیگانه با او ختنه شدند.

پاراشای وَیِرا - فصل هیجدهم

۱ موقعیکه (اَوراهام) در گرمای روز جلوی درگاه چادر نشسته بود خدا در اِلونه مَمره به او ظاهر شد.
۲ اَوراهام چشمانش را بلند نمود و اینک سه مرد را دید نزدش ایستاده‌اند و از درگاه چادر به استقبالشان دوید. (به حالت احترام) تا زمین سجده کرد.
۳ گفت سرورم اگر به نظرت پسندیده آمده‌ام لطفاً از نزد غلامت دور نشو.
۴ لطفاً اندکی آب گرفته پاهایتان را بشوئید و زیر درخت تکیه دهید.
۵ لقمه‌ی نانی بگیرم دلتان را تقویت کنید بعد رد شوید. چون به همین جهت از کنار بنده‌ی خود گذر نمودید. گفتند همانطور که سخن گفتی همچنان عمل نما.
۶ اَوراهام بسوی چادر، پیش سارا شتافته گفت عجله کن سه سِئا آرد اعلی خمیر کرده نـان شیرینی درست کن.
۷ اَوراهام به سوی گله‌ی گاو شتافت. گاو جوان لطیف و خوبی برداشت به غلام داد و (او) برای درست کردن آن عجله نمود.
۸ (پس اَوراهام) کره و شیر گرفته و گاو جوانی را که درست کرده بود، جلو آنها نهاد. زیـر درخت پیش آنها ایستاد تا خوردند.
۹ به او گفتند سارا زنت کجاست؟ گفت اینک در چادر است.
۱۰ (یکی از آن سه) گفت سال دیگر همین موقع حتماً پیش تو برخواهم گشت و اینک سارا زنت پسری خواهد داشت و سارا از درگاه چادر که پشت سر او (فرشته) بود می‌شنید.
۱۱ و اَوراهام و سارا پیر و سالخورده بودند و از سارا، داشتن عادت زنانه متوقف شده‌بود.
۱۲ سارا در درون خود خندید. گفت پس از فرسودگی‌ام دارای نشاط جوانی شدم ولی آقایم پیر است.
۱۳ خدا به اَوراهام گفت چرا سارا این چنین خندید و گفت آیا حقیقتاً من خواهم زائید؟ من پیر هستم.
۱۴ آیا از خدا چیزی عجیب خواهد بود؟ در وقت مقرر بسویت برخواهم گشت. سال دیگر همین موقع سارا پسری خواهد داشت.
۱۵ نظر به اینکه سارا ترسید انکار کرد و گفت نخندیدم. گفت نه حقیقتاً خندیدی.
۱۶ آن مردها از آنجا برخاسته و بر سطح سِدُوم نظر افکندند و اَوراهام با آنها می‌رفت تا آنها را مشایعت کند.
۱۷ و خدا گف آیا آنچه من میکنم از اَوراهام پوشیده میدارم؟

19 וְעָצוּם וְנִבְרְכוּ־בוֹ כֹּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ׃ כִּי יְדַעְתִּיו לְמַעַן אֲשֶׁר
יְצַוֶּה אֶת־בָּנָיו וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דֶּרֶךְ יהוה לַעֲשׂוֹת
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הָבִיא יהוה עַל־אַבְרָהָם אֵת אֲשֶׁר־
20 דִּבֶּר עָלָיו׃ וַיֹּאמֶר יהוה זַעֲקַת סְדֹם וַעֲמֹרָה כִּי־רָבָּה וְחַטָּאתָם
21 כִּי כָבְדָה מְאֹד׃ אֵרְדָה־נָּא וְאֶרְאֶה הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה אֵלַי
22 עָשׂוּ ׀ כָּלָה וְאִם־לֹא אֵדָעָה׃ וַיִּפְנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ סְדֹמָה
23 וְאַבְרָהָם עוֹדֶנּוּ עֹמֵד לִפְנֵי יהוה׃ וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמַר הַאַף
24 תִּסְפֶּה צַדִּיק עִם־רָשָׁע׃ אוּלַי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צַדִּיקִם בְּתוֹךְ הָעִיר
הַאַף תִּסְפֶּה וְלֹא־תִשָּׂא לַמָּקוֹם לְמַעַן חֲמִשִּׁים הַצַּדִּיקִם אֲשֶׁר
25 בְּקִרְבָּהּ׃ חָלִלָה לְּךָ מֵעֲשֹׂת ׀ כַּדָּבָר הַזֶּה לְהָמִית צַדִּיק עִם־
רָשָׁע וְהָיָה כַצַּדִּיק כָּרָשָׁע חָלִלָה לָּךְ הֲשֹׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ לֹא
26 יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט׃ וַיֹּאמֶר יהוה אִם־אֶמְצָא בִסְדֹם חֲמִשִּׁים צַדִּיקִם
27 בְּתוֹךְ הָעִיר וְנָשָׂאתִי לְכָל־הַמָּקוֹם בַּעֲבוּרָם׃ וַיַּעַן אַבְרָהָם
וַיֹּאמַר הִנֵּה־נָא הוֹאַלְתִּי לְדַבֵּר אֶל־אֲדֹנָי וְאָנֹכִי עָפָר וָאֵפֶר׃
28 אוּלַי יַחְסְרוּן חֲמִשִּׁים הַצַּדִּיקִם חֲמִשָּׁה הֲתַשְׁחִית בַּחֲמִשָּׁה אֶת־
כָּל־הָעִיר וַיֹּאמֶר לֹא אַשְׁחִית אִם־אֶמְצָא שָׁם אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה׃
29 וַיֹּסֶף עוֹד לְדַבֵּר אֵלָיו וַיֹּאמַר אוּלַי יִמָּצְאוּן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר
30 לֹא אֶעֱשֶׂה בַּעֲבוּר הָאַרְבָּעִים׃ וַיֹּאמֶר אַל־נָא יִחַר לַאדֹנָי
וַאֲדַבֵּרָה אוּלַי יִמָּצְאוּן שָׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא אֶעֱשֶׂה אִם־
31 אֶמְצָא שָׁם שְׁלֹשִׁים׃ וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא הוֹאַלְתִּי לְדַבֵּר אֶל־
אֲדֹנָי אוּלַי יִמָּצְאוּן שָׁם עֶשְׂרִים וַיֹּאמֶר לֹא אַשְׁחִית בַּעֲבוּר
32 הָעֶשְׂרִים׃ וַיֹּאמֶר אַל־נָא יִחַר לַאדֹנָי וַאֲדַבְּרָה אַךְ־הַפַּעַם
אוּלַי יִמָּצְאוּן שָׁם עֲשָׂרָה וַיֹּאמֶר לֹא אַשְׁחִית בַּעֲבוּר הָעֲשָׂרָה׃
33 וַיֵּלֶךְ יהוה כַּאֲשֶׁר כִּלָּה לְדַבֵּר אֶל־אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב
יט 1 לִמְקֹמוֹ׃ וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֹמָה בָּעֶרֶב וְלוֹט יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־ שלישי
2 סְדֹם וַיַּרְא־לוֹט וַיָּקָם לִקְרָאתָם וַיִּשְׁתַּחוּ אַפַּיִם אָרְצָה׃ וַיֹּאמֶר
הִנֶּה נָּא־אֲדֹנַי סוּרוּ נָא אֶל־בֵּית עַבְדְּכֶם וְלִינוּ וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם

۱۸　و اَوراهام حتماً به قوم بزرگ و عظیمی مبدل خواهد گشت و تمام قبیله‌های جهان به وسیله‌ی او برکت خواهند شد.

۱۹　زیرا او را شناختم، برای اینکه به فرزندان و خاندانش بعد از خود سفارش خواهد کرد آیین خدا را که انجام دادن عدالت و انصاف است مراعات نمایند، تا خدا آنچه را که درباره‌ی اَوراهام گفته است برای وی پیش آورد.

۲۰　خدا گفت ناله‌ی سِدُوم و عَموُرا زیاد شده‌است و خطایشان بسیار سنگین گشته‌است.(۱)

۲۱　اکنون فرود آمده ببینیم آیا ناله‌ی (مردم) آن (شهر) که بدرگاهم میرسد حقیقت دارد؟ (در اینصورت) کارشان تمام است. و اگر نه خواهم دانست.

۲۲　آن مردها از آنجا روگردانده به طرف سِدُوم رفتند و اَوراهام هنوز نزد خدا ایستاده بود.

۲۳　اَوراهام نزدیک شد وگفت آیا عادل و ظالم را با هم فنا میسازی؟

۲۴　شاید پنجاه (نفر) عادل در میان شهر باشند آیا فنا میسازی؟ به خاطر پنجاه عادلی که در میان آن هست این محل را نمی‌بخشی؟

۲۵　انجام چنین کاری (یعنی) عادل و ظالم را با هم کشتن، (و اینکه سرنوشت) عادل چون ظالم باشد از تو بعید است. آیا داور کل جهان از روی عدالت داوری نمی‌کند؟

۲۶　خدا گفت اگر در میان شهر سِدُوم پنجاه عادل بیابم به خاطر آنها تمام (اهالی) آن محل را می‌بخشم.

۲۷　اَوراهم جواب داد وگفت: اینک خواستم که به پیشگاه خدا سخن گویم (در حالی که) من خاک و خاکسترم.

۲۸　شاید از پنجاه عادل پنج تا کم باشد، یا تمام (اهالی) آن شهر را به خاطر آن پنج (نفر) تباه می‌کنی؟ گفت اگر چهل و پنج (نفر عادل) در آنجا بیابم تباه نخواهم کرد.

۲۹　باز هم بار دیگر با او صحبت کرده گفت: شاید آنجا چهل نفر (عادل) پیدا شوند. گفت بخاطر آن چهل نفر (عادل) (این کار را) نخواهم کرد.

۳۰　گفت التماس آنکه خشم خدا افروخته نگردد تا سخن گویم. شاید آنجا سی نفر (عادل) پیدا شوند. گفت اگر آنجا سی نفر (عادل) پیدا کنم (این کار را) نخواهم کرد.

۳۱　گفت اینک اکنون جرئت پیدا کرده با خدا سخن می‌گویم. شاید آنجا بیست نفر (عادل) پیدا گردند. گفت بخاطر آن بیست نفر (عادل) تباه نخواهم کرد.

۳۲　گفت التماس اینکه خشم خدا برافروخته نگردد فقط این بار سخن می‌گویم. شاید ده نفر (عادل) آنجا پیدا شوند. گفت بخاطر آن ده نفر (عادل) تباه نخواهم کرد.

۳۳　خدا موقعی که صحبت کردن با اَوراهام را به پایان رسانید، رفت و اَوراهام به محلش بازگشت.

۱- اینکه در توراه نوشته شده‌است که ناله سدوم و عمورا زیاد شده و خطایشان بیار سنگین گشته اشاره به واقعه‌ای می‌کند که یک دختر بچه‌ای فقیری را در بیرون از شهر مرتباً کمک مینمود تا اینکه مردم شهر پی برده و بدن دختر بچه را آغشته به عسل کرده و او را در جوار لانه زنبورها گذاشتند تا اینکه از بین رفت.

וְהִשְׁכַּמְתֶּם וַהֲלַכְתֶּם לְדַרְכְּכֶם וַיֹּאמְרוּ לֹּא כִּי בָרְחוֹב נָלִין׃
3 וַיִּפְצַר־בָּם מְאֹד וַיָּסֻרוּ אֵלָיו וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה
4 וּמַצּוֹת אָפָה וַיֹּאכֵלוּ׃ טֶרֶם יִשְׁכָּבוּ וְאַנְשֵׁי הָעִיר אַנְשֵׁי סְדֹם
5 נָסַבּוּ עַל־הַבַּיִת מִנַּעַר וְעַד־זָקֵן כָּל־הָעָם מִקָּצֶה׃ וַיִּקְרְאוּ אֶל־
לוֹט וַיֹּאמְרוּ לוֹ אַיֵּה הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלָּיְלָה הוֹצִיאֵם
6 אֵלֵינוּ וְנֵדְעָה אֹתָם׃ וַיֵּצֵא אֲלֵהֶם לוֹט הַפֶּתְחָה וְהַדֶּלֶת סָגַר
7/8 אַחֲרָיו׃ וַיֹּאמַר אַל־נָא אַחַי תָּרֵעוּ׃ הִנֵּה־נָא לִי שְׁתֵּי בָנוֹת
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ אִישׁ אוֹצִיאָה־נָּא אֶתְהֶן אֲלֵיכֶם וַעֲשׂוּ לָהֶן
כַּטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם רַק לָאֲנָשִׁים הָאֵל אַל־תַּעֲשׂוּ דָבָר כִּי־עַל־
9 כֵּן בָּאוּ בְּצֵל קֹרָתִי׃ וַיֹּאמְרוּ ׀ גֶּשׁ־הָלְאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד בָּא־
לָגוּר וַיִּשְׁפֹּט שָׁפוֹט עַתָּה נָרַע לְךָ מֵהֶם וַיִּפְצְרוּ בָאִישׁ בְּלוֹט
10 מְאֹד וַיִּגְּשׁוּ לִשְׁבֹּר הַדָּלֶת׃ וַיִּשְׁלְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־יָדָם וַיָּבִיאוּ
11 אֶת־לוֹט אֲלֵיהֶם הַבָּיְתָה וְאֶת־הַדֶּלֶת סָגָרוּ׃ וְאֶת־הָאֲנָשִׁים
אֲשֶׁר־פֶּתַח הַבַּיִת הִכּוּ בַּסַּנְוֵרִים מִקָּטֹן וְעַד־גָּדוֹל וַיִּלְאוּ לִמְצֹא
12 הַפָּתַח׃ וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים אֶל־לוֹט עֹד מִי־לְךָ פֹה חָתָן וּבָנֶיךָ
13 וּבְנֹתֶיךָ וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ בָּעִיר הוֹצֵא מִן־הַמָּקוֹם׃ כִּי־מַשְׁחִתִים
אֲנַחְנוּ אֶת־הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי־גָדְלָה צַעֲקָתָם אֶת־פְּנֵי יהוה
14 וַיְשַׁלְּחֵנוּ יהוה לְשַׁחֲתָהּ׃ וַיֵּצֵא לוֹט וַיְדַבֵּר ׀ אֶל־חֲתָנָיו ׀ לֹקְחֵי
בְנֹתָיו וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְּאוּ מִן־הַמָּקוֹם הַזֶּה כִּי־מַשְׁחִית יהוה
15 אֶת־הָעִיר וַיְהִי כִמְצַחֵק בְּעֵינֵי חֲתָנָיו׃ וּכְמוֹ הַשַּׁחַר עָלָה וַיָּאִיצוּ
הַמַּלְאָכִים בְּלוֹט לֵאמֹר קוּם קַח אֶת־אִשְׁתְּךָ וְאֶת־שְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ
16 הַנִּמְצָאֹת פֶּן־תִּסָּפֶה בַּעֲוֹן הָעִיר׃ וַיִּתְמַהְמָהּ ׀ וַיַּחֲזִיקוּ הָאֲנָשִׁים
בְּיָדוֹ וּבְיַד־אִשְׁתּוֹ וּבְיַד שְׁתֵּי בְנֹתָיו בְּחֶמְלַת יהוה עָלָיו וַיֹּצִאֻהוּ
17 וַיַּנִּחֻהוּ מִחוּץ לָעִיר׃ וַיְהִי כְהוֹצִיאָם אֹתָם הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הִמָּלֵט
עַל־נַפְשֶׁךָ אַל־תַּבִּיט אַחֲרֶיךָ וְאַל־תַּעֲמֹד בְּכָל־הַכִּכָּר הָהָרָה
18/19 הִמָּלֵט פֶּן־תִּסָּפֶה׃ וַיֹּאמֶר לוֹט אֲלֵהֶם אַל־נָא אֲדֹנָי׃ הִנֵּה־נָא
מָצָא עַבְדְּךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וַתַּגְדֵּל חַסְדְּךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי לְהַחֲיוֹת

۱ آن دو فرشته هنگام غروب به سِدُوم رسیدند و لُوط در دراوزه‌ی سِدُوم نشسته بود و لُوط (آنها را) دید و برای استقبالشان برخاسته (به حالت احترام) سر تعظیم بر زمین فرود آورد.

۲ گفت اینک ای سرورانم لطفاً به سوی خانه‌ی بنده‌ی تان نزدیک شوید. شب را بسر برید پاهایتان را بشویید (بامدادان) سحرخیزی کرده به راهتان بروید. گفتند نه بلکه شب را در خیابان بسر خواهیم برد.

۳ به آنها بسیار اصرار نمود. پس نزدیک شده به خانه‌اش وارد شدند. ضیافتی برایشان ترتیب داد. فطیر پخت خوردند.

۴ قبل از آنکه بخوابند، مردم شهر، مردهای سِدُوم از جوان تا پیر، تمام قوم از هر طرف، خانه را احاطه کردند.

۵ لوط را صدا زده به اوگفتند، مردهایی که امشب نزد تو آمده‌اند کجا هستند؟ آنها را پیش ما بیرون آور تا با آنان درآمیزیم.(۱)

٦ لُوط به سوی به طرف دَرِ خانه خارج شد و دَر را عقب خود بست.

۷ گفت ای برادرانم لطفاً بدی نکنید.

۸ اینک من دو دختر دارم که با مردی آمیزش نداشته‌اند، اکنون آنها را نزدتان بیرون خواهم آورد و هر آنچه به نظرتان خوش باشد با آنها بکنید. فقط به این مردها کاری نکنید زیرا به همین جهت زیر سایه‌ی سقف من آمده‌اند.

۹ مردهای شهر به لُوط گفتند دور شو! (بهمدیگر میگفتند) این یکی (لُوط) آمده زندگی کند دارد داوری می‌کند. (خطاب به لُوط) اکنون به تو بدتر از آنها میکنیم. (مردم شهر) زیاد به شخص لُوط اصرار ورزیده نزدیک شدند. که دَر را بشکنند.

۱۰ آن مردها (فرشته‌ها) دستشان را دراز کردند و لُوط را پیش خودشان به خانه آوردند و دَر را بستند.

۱۱ و مردمی را که جلو در خانه بودند از کوچک تا بزرگ به بیماری کوری (خیرگی چشم) مبتلا کردند (بطوریکه) عاجز شدند در را پیدا کنند.

۱۲ آن مردها (فرشته‌ها) به لُوط گفتند: دیگر چه کسانی را اینجا داری؟ داماد و پسران و دختران و آنچه را در شهر داری از این محل بیرون ببر.

۱۳ زیرا ما این محل را تباه میکنیم. نظر به اینکه ناله شان به پیشگاه خدا شدید شده‌است خدا ما را روانه کرد که تباهش سازیم.

۱۴ لُوط بیرون رفته و به دامادهای خود و نامزدهای دخترانش گفت: نظر به اینکه خدا این شهر را تباه می‌کند برخیزید از این محل بیرون روید. در نظر دامادهایش چنین آمد که او (آنها را) مسخره می‌کند.

۱۵ هنگامیکه سپیده دمید فرشتگان، لُوط را به شتاب واداشته گفتند: برخیز زن و دو دخترانت را که حاضرند ببر مبادا بخاطر گناه شهر فنا گردی.

۱٦ (لُوط) معطل کرد. آن مردها (فرشته‌ها) بخاطر لطف خدا به او، دست او و زنش و دو دخترانش را گرفته بیرون بردند و در خارج شهر قرارشان دادند.

۱۷ هنگامیکه آنها را به خارج (شهر) میبردند (یکی از فرشته‌ها) گفت جانت را رهایی بخش، عقب خود را نگاه مکن و در هیچ نقطه‌ی دشت نایست. زود به سوی آن کوه فرار کن مبادا فنا گردی.

۱۸ لُوط به آنها گفت سرورانم لطفاً نه.

۱ - کلمه «وِنِدعا» ונדעה را همخوابی نیز ترجمه کرده‌اند.

אֶת־נַפְשִׁי וְאָנֹכִי לֹא אוּכַל לְהִמָּלֵט הָהָרָה פֶּן־תִּדְבָּקַנִי הָרָעָה
20 וָמַתִּי׃ הִנֵּה־נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרֹבָה לָנוּס שָׁמָּה וְהִוא מִצְעָר
21 אִמָּלְטָה נָּא שָׁמָּה הֲלֹא מִצְעָר הִוא וּתְחִי נַפְשִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו רביעי
הִנֵּה נָשָׂאתִי פָנֶיךָ גַּם לַדָּבָר הַזֶּה לְבִלְתִּי הָפְכִּי אֶת־הָעִיר
22 אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃ מַהֵר הִמָּלֵט שָׁמָּה כִּי לֹא אוּכַל לַעֲשׂוֹת דָּבָר
23 עַד־בֹּאֲךָ שָׁמָּה עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם־הָעִיר צוֹעַר׃ הַשֶּׁמֶשׁ יָצָא
24 עַל־הָאָרֶץ וְלוֹט בָּא צֹעֲרָה׃ וַיהוָה הִמְטִיר עַל־סְדֹם וְעַל־
25 עֲמֹרָה גָּפְרִית וָאֵשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן־הַשָּׁמָיִם׃ וַיַּהֲפֹךְ אֶת־הֶעָרִים
הָאֵל וְאֵת כָּל־הַכִּכָּר וְאֵת כָּל־יֹשְׁבֵי הֶעָרִים וְצֶמַח הָאֲדָמָה׃
26/27 וַתַּבֵּט אִשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וַתְּהִי נְצִיב מֶלַח׃ וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר
28 אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־עָמַד שָׁם אֶת־פְּנֵי יְהוָה׃ וַיַּשְׁקֵף עַל־פְּנֵי
29 סְדֹם וַעֲמֹרָה וְעַל כָּל־פְּנֵי אֶרֶץ הַכִּכָּר וַיַּרְא וְהִנֵּה עָלָה קִיטֹר
הָאָרֶץ כְּקִיטֹר הַכִּבְשָׁן׃ וַיְהִי בְּשַׁחֵת אֱלֹהִים אֶת־עָרֵי הַכִּכָּר
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־אַבְרָהָם וַיְשַׁלַּח אֶת־לוֹט מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה
30 בַּהֲפֹךְ אֶת־הֶעָרִים אֲשֶׁר־יָשַׁב בָּהֵן לוֹט׃ וַיַּעַל לוֹט מִצּוֹעַר
וַיֵּשֶׁב בָּהָר וּשְׁתֵּי בְנֹתָיו עִמּוֹ כִּי יָרֵא לָשֶׁבֶת בְּצוֹעַר וַיֵּשֶׁב
31 בַּמְּעָרָה הוּא וּשְׁתֵּי בְנֹתָיו׃ וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל־הַצְּעִירָה
אָבִינוּ זָקֵן וְאִישׁ אֵין בָּאָרֶץ לָבוֹא עָלֵינוּ כְּדֶרֶךְ כָּל־הָאָרֶץ׃
32 לְכָה נַשְׁקֶה אֶת־אָבִינוּ יַיִן וְנִשְׁכְּבָה עִמּוֹ וּנְחַיֶּה מֵאָבִינוּ זָרַע׃
33 וַתַּשְׁקֶיןָ אֶת־אֲבִיהֶן יַיִן בַּלַּיְלָה הוּא וַתָּבֹא הַבְּכִירָה וַתִּשְׁכַּב
34 אֶת־אָבִיהָ וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָהּ וּבְקוּמָהּ׃ וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַתֹּאמֶר
הַבְּכִירָה אֶל־הַצְּעִירָה הֵן־שָׁכַבְתִּי אֶמֶשׁ אֶת־אָבִי נַשְׁקֶנּוּ יַיִן
35 גַּם־הַלַּיְלָה וּבֹאִי שִׁכְבִי עִמּוֹ וּנְחַיֶּה מֵאָבִינוּ זָרַע׃ וַתַּשְׁקֶיןָ גַּם
בַּלַּיְלָה הַהוּא אֶת־אֲבִיהֶן יָיִן וַתָּקָם הַצְּעִירָה וַתִּשְׁכַּב עִמּוֹ
36 וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָהּ וּבְקֻמָהּ׃ וַתַּהֲרֶיןָ שְׁתֵּי בְנוֹת־לוֹט מֵאֲבִיהֶן׃
37 וַתֵּלֶד הַבְּכִירָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב הוּא אֲבִי־מוֹאָב עַד־
38 הַיּוֹם׃ וְהַצְּעִירָה גַם־הִוא יָלְדָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶּן־עַמִּי הוּא

۱۹ اکنون که بنده‌ات به نظرت پسندیده آمد و احسانت را که برای زنده نگهداشتن جـانم کردی من نخواهم توانست زود بسوی آن کوه بگریزم مباداکه آن بلا به مَن برسد و بمیرم.

۲۰ هم اکنون این شهر برای گریختن به آن نزدیک است و این (شهر) کوچک است. حـالا اجازه می‌خواهم به آنجا بگریزم. البته کوچک (کم گناه) است. شاید جانم زنده بماند.

۲۱ به او گفت اینک در این مورد هم آنچه گفتی خواهشت را پذیرفتم که آن شهر را ویران نسازم.

۲۲ نظر به اینکه تا آمدن تو به آنجا نخواهم توانست کاری کنم، عجله کن به آنجا بگریز. از این جهت نام آن شهر را صوُعَر خواند.

۲۳ آفتاب بر زمین طلوع کرد. لوُط به صوُعَر رسید.

۲۴ و خدا بر سِدُوم و عموُرا گوگرد و آتش بارانید. (و این بلای مصیبت آمیز) از جانب خدا از آسمان بود.

۲۵ این شهرها را و تمام دشت و تمام ساکنین این شهرها و گیاه زمین را نابود کرد.

۲٦ زنش پشت سر (پشت سر لُوط که جانب شهر بود) نگاه کرد و به ستون نمک تبدیل شد.

۲۷ اَوراهام (برای رفتن) به محلی که آنجا در حضور خدا ایستاده بود سحر خیزی کرد.

۲۸ (اَوراهام) بر سطح سِدُوم و عَموُرا و به تمام سطح آن دشت نظر افکنده دید اینک ستون دود آن سرزمین، چون ستون دود کوره بالا میرود.

۲۹ در حینی که خداوند شهرهای آن دشت را تباه میکرد، خداوند اوراهام را مدنظر قـرار داد. از میان آن ویرانی، در موقع ویران کردن آن شهرها که لوُط در آن نشسته بود، لوُط را روانه کرد.

۳۰ لوُط چونکه میترسید در صوُعَر ساکن شود از صوُعَر عزیمت کرده در آن کوه ساکن شد و دو دخترانش همراه او بودند. او و دو دخترانش در غار منزل کردند.

۳۱ دختر ارشد به دختر کوچکتر گفت پدرمان پیر است و مردی در جهان نیست که بر حسب رسم جهان با ما آمیزش کند.(۱)

۳۲ بیا پدرمان را شراب بنوشانیم و با او همخوابی کنیم و از پدرمان نسلی زنده نگهداریم.

۳۳ در همان شب پدرشان را شراب نوشاندند. دختر ارشد آمده با پدرش همخوابگی کرد و هنگام خوابیدن و بلند شدنش (لوُط) متوجه نگردید.

۳۴ فردای آن روز دختر ارشد به دختر کوچکتر گفت اینک دیشب با پدرم همخوابگی کردم. امشب هم او را شراب بنوشانیم. بیا با او همخوابگی کن تا از پدرمان نسلی زنده نگهداریم.

۳۵ در آن شب هم پدرشان را شراب نوشانیدند. دختر کوچکتر برخاسته با پدرش همخوابگی کرد و هنگام خوابیدن و برخاستن وی (پدرش) نفهمید.

۳٦ دو دختر لوط از پدرشان باردار شدند.

۳۷ دختر ارشد پسری زائید نامش را موُآو خواند که تا امروز بنیانگزار (قوم) موُآو است.

۳۸ دختر کوچکتر هم پسری زائید و نامش را بِن عَمی خواند که تا امروز بنیانگذار (قوم) بِنِه عَموُن است.

۱- حخامیم فرموده‌اند که دختران لوط واقعاً فکر میکردند که مردم دنیا همانند دوره‌ی نوح همگی از بین رفته‌اند و طبیعتاً در دنیا هیچ مردی وجود ندارد که با آنها ازدواج کند و فکر می‌کردند که اگر آنها از تنها مرد دنیا (که به زعم آنها پدرشان بود) بچه دار نشوند انقراض نسل بشر عملی میشود که خداوند از این امر راضی نخواهد بود و فکر می‌کردند که خواسته خداوند در این است که از پدر خود بچه دار شوند.

1 אֲבִ֥י בְנֵֽי־עַמּ֖וֹן עַד־הַיּֽוֹם׃ וַיִּסַּ֨ע מִשָּׁ֤ם אַבְרָהָם֙ כ
2 אַ֣רְצָה הַנֶּ֔גֶב וַיֵּ֥שֶׁב בֵּין־קָדֵ֖שׁ וּבֵ֣ין שׁ֑וּר וַיָּ֖גָר בִּגְרָֽר׃ וַיֹּ֧אמֶר
אַבְרָהָ֛ם אֶל־שָׂרָ֥ה אִשְׁתּ֖וֹ אֲחֹ֣תִי הִ֑וא וַיִּשְׁלַ֗ח אֲבִימֶ֙לֶךְ֙ מֶ֣לֶךְ
3 גְּרָ֔ר וַיִּקַּ֖ח אֶת־שָׂרָֽה׃ וַיָּבֹ֧א אֱלֹהִ֛ים אֶל־אֲבִימֶ֖לֶךְ בַּחֲל֣וֹם הַלָּ֑יְלָה
וַיֹּ֣אמֶר ל֗וֹ הִנְּךָ֥ מֵת֙ עַל־הָאִשָּׁ֣ה אֲשֶׁר־לָקַ֔חְתָּ וְהִ֖וא בְּעֻ֥לַת בָּֽעַל׃
4 וַאֲבִימֶ֕לֶךְ לֹ֥א קָרַ֖ב אֵלֶ֑יהָ וַיֹּאמַ֕ר אֲדֹנָ֕י הֲג֥וֹי גַּם־צַדִּ֖יק תַּהֲרֹֽג׃
5 הֲלֹ֨א ה֤וּא אָֽמַר־לִי֙ אֲחֹ֣תִי הִ֔וא וְהִֽיא־גַם־הִ֥וא אָֽמְרָ֖ה אָחִ֣י ה֑וּא
6 בְּתָם־לְבָבִ֛י וּבְנִקְיֹ֥ן כַּפַּ֖י עָשִׂ֥יתִי זֹֽאת׃ וַיֹּ֨אמֶר אֵלָ֜יו הָאֱלֹהִ֗ים
בַּחֲלֹם֒ גַּ֣ם אָנֹכִ֤י יָדַ֙עְתִּי֙ כִּ֤י בְתָם־לְבָבְךָ֙ עָשִׂ֣יתָ זֹּ֔את וָאֶחְשֹׂ֧ךְ
גַּם־אָנֹכִ֛י אוֹתְךָ֖ מֵחֲטוֹ־לִ֑י עַל־כֵּ֥ן לֹא־נְתַתִּ֖יךָ לִנְגֹּ֥עַ אֵלֶֽיהָ׃
7 וְעַתָּ֗ה הָשֵׁ֤ב אֵֽשֶׁת־הָאִישׁ֙ כִּֽי־נָבִ֣יא ה֔וּא וְיִתְפַּלֵּ֥ל בַּֽעַדְךָ֖ וֶחְיֵ֑ה
וְאִם־אֵֽינְךָ֣ מֵשִׁ֗יב דַּ֚ע כִּי־מ֣וֹת תָּמ֔וּת אַתָּ֖ה וְכָל־אֲשֶׁר־לָֽךְ׃
8 וַיַּשְׁכֵּ֨ם אֲבִימֶ֜לֶךְ בַּבֹּ֗קֶר וַיִּקְרָא֙ לְכָל־עֲבָדָ֔יו וַיְדַבֵּ֛ר אֶת־כָּל־
9 הַדְּבָרִ֥ים הָאֵ֖לֶּה בְּאָזְנֵיהֶ֑ם וַיִּֽירְא֥וּ הָאֲנָשִׁ֖ים מְאֹֽד׃ וַיִּקְרָ֨א
אֲבִימֶ֜לֶךְ לְאַבְרָהָ֗ם וַיֹּ֨אמֶר ל֜וֹ מֶה־עָשִׂ֤יתָ לָּ֙נוּ֙ וּמֶֽה־חָטָ֣אתִי לָ֔ךְ
כִּֽי־הֵבֵ֧אתָ עָלַ֛י וְעַל־מַמְלַכְתִּ֖י חֲטָאָ֣ה גְדֹלָ֑ה מַעֲשִׂים֙ אֲשֶׁ֣ר לֹא־
10 יֵעָשׂ֔וּ עָשִׂ֖יתָ עִמָּדִֽי׃ וַיֹּ֥אמֶר אֲבִימֶ֖לֶךְ אֶל־אַבְרָהָ֑ם מָ֣ה רָאִ֔יתָ
11 כִּ֥י עָשִׂ֖יתָ אֶת־הַדָּבָ֥ר הַזֶּֽה׃ וַיֹּ֙אמֶר֙ אַבְרָהָ֔ם כִּ֣י אָמַ֗רְתִּי רַ֚ק
12 אֵין־יִרְאַ֣ת אֱלֹהִ֔ים בַּמָּק֖וֹם הַזֶּ֑ה וַהֲרָג֖וּנִי עַל־דְּבַ֥ר אִשְׁתִּֽי׃ וְגַם־
אָמְנָ֗ה אֲחֹתִ֤י בַת־אָבִי֙ הִ֔וא אַ֖ךְ לֹ֣א בַת־אִמִּ֑י וַתְּהִי־לִ֖י לְאִשָּֽׁה׃
13 וַיְהִ֞י כַּאֲשֶׁ֧ר הִתְע֣וּ אֹתִ֗י אֱלֹהִים֮ מִבֵּ֣ית אָבִי֒ וָאֹמַ֣ר לָ֔הּ זֶ֣ה
חַסְדֵּ֔ךְ אֲשֶׁ֥ר תַּעֲשִׂ֖י עִמָּדִ֑י אֶ֤ל כָּל־הַמָּקוֹם֙ אֲשֶׁ֣ר נָב֣וֹא שָׁ֔מָּה
14 אִמְרִי־לִ֖י אָחִ֥י הֽוּא׃ וַיִּקַּ֨ח אֲבִימֶ֜לֶךְ צֹ֣אן וּבָקָ֗ר וַעֲבָדִים֙ וּשְׁפָחֹ֔ת
15 וַיִּתֵּ֖ן לְאַבְרָהָ֑ם וַיָּ֣שֶׁב ל֔וֹ אֵ֖ת שָׂרָ֥ה אִשְׁתּֽוֹ׃ וַיֹּ֣אמֶר אֲבִימֶ֔לֶךְ
16 הִנֵּ֥ה אַרְצִ֖י לְפָנֶ֑יךָ בַּטּ֥וֹב בְּעֵינֶ֖יךָ שֵֽׁב׃ וּלְשָׂרָ֣ה אָמַ֗ר הִנֵּ֨ה נָתַ֜תִּי
אֶ֤לֶף כֶּ֙סֶף֙ לְאָחִ֔יךְ הִנֵּ֤ה הוּא־לָךְ֙ כְּס֣וּת עֵינַ֔יִם לְכֹ֖ל אֲשֶׁ֣ר אִתָּ֑ךְ
17 וְאֵ֥ת כֹּ֖ל וְנֹכָֽחַת׃ וַיִּתְפַּלֵּ֥ל אַבְרָהָ֖ם אֶל־הָאֱלֹהִ֑ים וַיִּרְפָּ֨א אֱלֹהִ֜ים

۱ اَوراهام از آنجا به سرزمین نِگو مسافرت نموده بین قادِش و شور درنگ نمود و در گِـرار اقامت گزید.(۱)

۲ اَوراهام درباره‌ی زنش سارا گفت: خواهرم است. اَوی مِلِخ پادشاه (سرزمین) گِرار فرستاده سارا را گرفت.

۳ خداوند شب به خواب اَوی مِلِخ آمد و به او گفت اینک بخاطر این زن که گرفتی چون او شوهردار است، میمیری.

۴ اَوی مِلِخ با وی نزدیکی نکرد و گفت خدایا آیا قوم عادل را هم خواهی کشت؟

۵ مگر او (اَوراهام) به من نگفت وی خواهرم است و او (سارا) هم گفت (اَوراهام) بـرادرم است. این کار را با ساده دلی و پاک دستی کردم.

٦ خداوند در خواب به او گفت من هم میدانستم که با پاک دلیت این کار را کردی من هم تو را از خطا کردن به من مانع شدم. به این جهت نگذاشتم با او نزدیکی کنی.

۷ و اکنون زن آن مرد را بازگردان چونکه پیغمبر است. (اَوراهام) برایت دعا میکند که زنده بمانی و اگر بازنگردانی بدان که حتماً خواهی مرد، تو و هر کسی که داری.

۸ اَوی مِلِخ بامدادان سحرخیزی کرد و تمام خادمانش را صدا زد. تمام این مسائل را حضوراً به آنها گفت و آن اشخاص بسیار ترسیدند.

۹ اَوی مِلِخ اَوراهام را صدا زده به او گفت به ما چه کردی؟ چه خطائی به تو کردم که گناهی بزرگ بر عهده‌ی من و کشورم وارد آوردی. کارهایی که ناکردنی است با من کردی.

۱۰ اَوی مِلِخ به اَوراهام گفت چه دیدی که اینکار را کردی؟

۱۱ اَوراهام گفت: (پیش خود) گفتم که به هیچوجه ترس خداوند در این محل نیست و مرا بخاطر زنم خواهند کشت.

۱۲ البته خواهرم هم هست. او دختر پدرم است ولی نه دختر مادرم. زن من شد.

۱۳ واقع شد هنگامی که خداوند مرا از خانه پدرم آواره کرد به او (سارا) گفتم این احسانی است که تو با من میکنی. به هر مکانی که وارد شویم درباره‌ی من بگو: برادرم است.

۱۴ اَوی مِلِخ گوسفندان و گاوان و غلامان و کنیزانی برداشته به اَوراهام بخشید و سارا زنش را به او بازگردانید.

۱۵ اَوی مِلِخ گفت اینک سرزمین من پیش روی تو است. هر جا به نظرت خوب است ساکن شو.

١٦ و به سارا گفت ببین اینک هزار کِسِف (واحد پول) (به رسم شیربها) به برادرت داده بودم، در مقابل هر کسی که دارای این پول به منزله‌ی جریمه‌ی اهانتی است که به تو شده، پس برائت تو برای همه ثابت می‌شود.

۱۷ اَوراهام به حضور خداوند دعا کرد. خداوی اَوی مِلِخ و زنش و کنیزانش را شفا بخشید (پس آنها) زاد و ولد کردند.

۱۸ زیرا که خدا به خاطر موضوع سارا زن اَوراهام هر مجرای دفعی را در بدن اهل خانه‌ی اَوی مِلِخ بسته بود.

۱- مردم گِرار خود را مردمانی بسیار فهمیده و متمدن میدانستند و به همین دلیل از روی کنجکاوی جویای این شدند که چرا اوراهام حقایق را از آنها کتمان کرده است. اوراهام در جواب آنها گفت اگر شما متمدن‌ترین و پیشرفته‌ترین ملل دنیا باشید چنانچه ترسی از خدا نداشته باشید هر عمل ناشایستی (حتی قتل) از شما انتظار می‌رود.

18 אֶת־אֲבִימֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאַמְהֹתָיו וַיֵּלֵדוּ׃ כִּי־עָצֹר עָצַר
יְהוָה בְּעַד כָּל־רֶחֶם לְבֵית אֲבִימֶלֶךְ עַל־דְּבַר שָׂרָה אֵשֶׁת
כא 1 אַבְרָהָם   וַיהוָה פָּקַד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמָר
2 וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר׃ וַתַּהַר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם
3 בֵּן לִזְקֻנָיו לַמּוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹהִים׃ וַיִּקְרָא אַבְרָהָם
4 אֶת־שֶׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלַד־לוֹ אֲשֶׁר־יָלְדָה־לּוֹ שָׂרָה יִצְחָק׃ וַיָּמָל
אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנַת יָמִים כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ
5 אֱלֹהִים׃ וְאַבְרָהָם בֶּן־מְאַת שָׁנָה בְּהִוָּלֶד לוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ׃ חמישי
6 וַתֹּאמֶר שָׂרָה צְחֹק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשֹּׁמֵעַ יִצְחַק־לִי׃
7 וַתֹּאמֶר מִי מִלֵּל לְאַבְרָהָם הֵינִיקָה בָנִים שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֵן
8 לִזְקֻנָיו׃ וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַיִּגָּמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָדוֹל בְּיוֹם
9 הִגָּמֵל אֶת־יִצְחָק׃ וַתֵּרֶא שָׂרָה אֶת־בֶּן־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־
10 יָלְדָה לְאַבְרָהָם מְצַחֵק׃ וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גָּרֵשׁ הָאָמָה הַזֹּאת
וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־הָאָמָה הַזֹּאת עִם־בְּנִי עִם־יִצְחָק׃
11/12 וַיֵּרַע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אוֹדֹת בְּנוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
אֶל־אַבְרָהָם אַל־יֵרַע בְּעֵינֶיךָ עַל־הַנַּעַר וְעַל־אֲמָתֶךָ כֹּל אֲשֶׁר
13 תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ זָרַע׃ וְגַם
14 אֶת־בֶּן־הָאָמָה לְגוֹי אֲשִׂימֶנּוּ כִּי זַרְעֲךָ הוּא׃ וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם ׀
בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח־לֶחֶם וְחֵמַת מַיִם וַיִּתֵּן אֶל־הָגָר שָׂם עַל־שִׁכְמָהּ
15 וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיְשַׁלְּחֶהָ וַתֵּלֶךְ וַתֵּתַע בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע׃ וַיִּכְלוּ
16 הַמַּיִם מִן־הַחֵמֶת וַתַּשְׁלֵךְ אֶת־הַיֶּלֶד תַּחַת אַחַד הַשִּׂיחִם׃ וַתֵּלֶךְ
וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנֶּגֶד הַרְחֵק כִּמְטַחֲוֵי קֶשֶׁת כִּי אָמְרָה אַל־אֶרְאֶה
17 בְּמוֹת הַיָּלֶד וַתֵּשֶׁב מִנֶּגֶד וַתִּשָּׂא אֶת־קֹלָהּ וַתֵּבְךְּ׃ וַיִּשְׁמַע
אֱלֹהִים אֶת־קוֹל הַנַּעַר וַיִּקְרָא מַלְאַךְ אֱלֹהִים ׀ אֶל־הָגָר מִן־
הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־לָּךְ הָגָר אַל־תִּירְאִי כִּי־שָׁמַע אֱלֹהִים
18 אֶל־קוֹל הַנַּעַר בַּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם׃ קוּמִי שְׂאִי אֶת־הַנַּעַר וְהַחֲזִיקִי
19 אֶת־יָדֵךְ בּוֹ כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימֶנּוּ׃ וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ

توراه روز اول روش هشانا
فصل ۲۱ آیه یک الی ۳۴



۱ و خداوند همانطوریکه گفته بود سارا را مورد تفقد قرار داد و خدا همانطوریکه صحبت
کرده بود برای سارا عمل کرد.
۲ سارا باردار شد و در همان موعدی که خداوند به آوراهام گفته بـود، در (زمـان) پـیری
آوراهام، برای وی پسری زائید.
۳ آوراهام پسر متولد شده را، که سارا برایش زائید، ییصحاق نام نهاد.
۴ آوراهام همانطوریکه خداوند به او گفته بود، ییصحاق پسر خود را هشت روزه ختنه کرد.
۵ آوراهام موقعیکه ییصحاق پسرش، برای او متولد شد، صد ساله بود.
۶ سارا گفت خداوند برایم (وسیله‌ی) خنده درست کرد. هر کس می‌شنود به من خواهـد
خندید.
۷ (سارا) گفت: در حالیکه در سن پیری آوراهام، برایش پسری زائیدم کسی به او مژده میدهد
که سارا به فرزندان (سایرین هم از پرشیری) شیر داده است.(۱)
۸ آن پسر بچه بزرگ گشت، از شیر باز گرفته شد و آوراهام در روز از شیر باز گـرفته شـدن
ییصحاق ضیافت بزرگی ترتیب داد.
۹ سارا پسر هاگار مصری را که (هاگار) برای آوراهام زائیده بود دید کـه شـوخی (زنـنده)
می‌کند.
۱۰ (سارا) به آوراهام گفت این کنیز و پسرش را بیرون کن زیرا پسر این کنیز، با وجود پسـرم
ییصحاق ارث نخواهد بود.
۱۱ این موضوع به نظر آوراهام در مورد پسرش بسیار بد آمد.
۱۲ خداوند به آوراهام گفت در مود آن کودک نوجوان و در مورد کنیزت به نظرت بد نیاید،
آنچه سارا به تو بگوید، حرفش را بشنو زیرا که ییصحاق نسل تو خوانده خواهد شد.
۱۳ چون پسر این کنیز هم نسل توست او را هم به قومی مبدل خواهم نمود.
۱۴ آوراهام بامدادان سحرخیزی کرد خوراک و مشکی آب برداشت به هاگار داده، پسر بچه را
بر دوشش نهاد و روانه‌اش کرد. پس رفت و در بیابان بِئِر شِوَع راه گم کرد.
۱۵ آب مشک تمام شد. بسر بچه را زیر یکی از بوته‌ها انداخت.
۱۶ هاگار رفت، طرف مقابل، دورتر به فاصله تیررس کمان نشست. زیرا گفت، مرگ پسر بچه را
نبینم. طرف مقابل نشست، صدایش را بلند کرده گریه کرد.
۱۷ خداوند صدای آن نوجوان را شنید. فرشته‌ی خداوند از آسمان به هاگار ندا داد و به او
گفت: تو را چه می‌شود هاگار؟ نترس زیرا خداوند صدای آن کودک را در همان جایی که
هست شنید.
۱۸ برخیز کودک را بلندکن، با توانایی‌ات از او نگهداری کن زیرا به قـوم بـزرگی مـبدلش
خواهم نمود.

۱- اینکه نوشته است سارا به فرزندان (سایرین هم) شیر داده است اینطور توضیح می‌دهند که در روزیکه میخواستند اسحق را از شیر بگیرند خیلی از بزرگان ملل دیگر که باور نداشتند واقعاً سارا در چنین سنی بچه زائیده است بچه‌های شیرخوار خود را آورده بودند که سارا آنها را شیر دهد تا از حقیقت یا کذب موضوع مطلع شوند.

וַתֵּ֖רֶא בְּאֵ֣ר מָ֑יִם וַתֵּ֜לֶךְ וַתְּמַלֵּ֤א אֶת־הַחֵ֙מֶת֙ מַ֔יִם וַתַּ֖שְׁקְ אֶת־
20 הַנָּֽעַר׃ וַיְהִ֧י אֱלֹהִ֛ים אֶת־הַנַּ֖עַר וַיִּגְדָּ֑ל וַיֵּ֙שֶׁב֙ בַּמִּדְבָּ֔ר וַיְהִ֖י רֹבֶ֥ה
21 קַשָּֽׁת׃ וַיֵּ֖שֶׁב בְּמִדְבַּ֣ר פָּארָ֑ן וַתִּֽקַּֽח־ל֥וֹ אִמּ֛וֹ אִשָּׁ֖ה מֵאֶ֥רֶץ
מִצְרָֽיִם׃
ששי 22 וַיְהִי֙ בָּעֵ֣ת הַהִ֔וא וַיֹּ֣אמֶר אֲבִימֶ֗לֶךְ וּפִיכֹל֙ שַׂר־צְבָא֔וֹ אֶל־אַבְרָהָ֖ם
23 לֵאמֹ֑ר אֱלֹהִ֣ים עִמְּךָ֔ בְּכֹ֥ל אֲשֶׁר־אַתָּ֖ה עֹשֶֽׂה׃ וְעַתָּ֗ה הִשָּׁ֨בְעָה
לִּ֤י בֵֽאלֹהִים֙ הֵ֔נָּה אִם־תִּשְׁקֹ֣ר לִ֔י וּלְנִינִ֖י וּלְנֶכְדִּ֑י כַּחֶ֜סֶד אֲשֶׁר־
עָשִׂ֤יתִי עִמְּךָ֙ תַּעֲשֶׂ֣ה עִמָּדִ֔י וְעִם־הָאָ֖רֶץ אֲשֶׁר־גַּ֥רְתָּה בָּֽהּ׃
24/25 וַיֹּ֙אמֶר֙ אַבְרָהָ֔ם אָנֹכִ֖י אִשָּׁבֵֽעַ׃ וְהוֹכִ֥חַ אַבְרָהָ֖ם אֶת־אֲבִימֶ֑לֶךְ
26 עַל־אֹדוֹת֙ בְּאֵ֣ר הַמַּ֔יִם אֲשֶׁ֥ר גָּזְל֖וּ עַבְדֵ֥י אֲבִימֶֽלֶךְ׃ וַיֹּ֣אמֶר
אֲבִימֶ֔לֶךְ לֹ֣א יָדַ֔עְתִּי מִ֥י עָשָׂ֖ה אֶת־הַדָּבָ֣ר הַזֶּ֑ה וְגַם־אַתָּ֞ה לֹא־
27 הִגַּ֣דְתָּ לִּ֗י וְגַ֧ם אָנֹכִ֛י לֹ֥א שָׁמַ֖עְתִּי בִּלְתִּ֥י הַיּֽוֹם׃ וַיִּקַּ֤ח אַבְרָהָם֙
28 צֹ֣אן וּבָקָ֔ר וַיִּתֵּ֖ן לַאֲבִימֶ֑לֶךְ וַיִּכְרְת֥וּ שְׁנֵיהֶ֖ם בְּרִֽית׃ וַיַּצֵּ֣ב
29 אַבְרָהָ֗ם אֶת־שֶׁ֛בַע כִּבְשֹׂ֥ת הַצֹּ֖אן לְבַדְּהֶֽן׃ וַיֹּ֥אמֶר אֲבִימֶ֖לֶךְ אֶל־
אַבְרָהָ֑ם מָ֣ה הֵ֗נָּה שֶׁ֤בַע כְּבָשֹׂת֙ הָאֵ֔לֶּה אֲשֶׁ֥ר הִצַּ֖בְתָּ לְבַדָּֽנָה׃
30 וַיֹּ֕אמֶר כִּ֚י אֶת־שֶׁ֣בַע כְּבָשֹׂ֔ת תִּקַּ֖ח מִיָּדִ֑י בַּעֲבוּר֙ תִּֽהְיֶה־לִּ֣י
31 לְעֵדָ֔ה כִּ֥י חָפַ֖רְתִּי אֶת־הַבְּאֵ֥ר הַזֹּֽאת׃ עַל־כֵּ֗ן קָרָ֛א לַמָּק֥וֹם
32 הַה֖וּא בְּאֵ֣ר שָׁ֑בַע כִּ֛י שָׁ֥ם נִשְׁבְּע֖וּ שְׁנֵיהֶֽם׃ וַיִּכְרְת֥וּ בְרִ֖ית בִּבְאֵ֣ר
שָׁ֑בַע וַיָּ֣קָם אֲבִימֶ֗לֶךְ וּפִיכֹל֙ שַׂר־צְבָא֔וֹ וַיָּשֻׁ֖בוּ אֶל־אֶ֥רֶץ פְּלִשְׁתִּֽים׃
33 וַיִּטַּ֥ע אֶ֖שֶׁל בִּבְאֵ֣ר שָׁ֑בַע וַיִּ֨קְרָא־שָׁ֔ם בְּשֵׁ֥ם יְהוָ֖ה אֵ֥ל עוֹלָֽם׃
34 וַיָּ֧גָר אַבְרָהָ֛ם בְּאֶ֥רֶץ פְּלִשְׁתִּ֖ים יָמִ֥ים רַבִּֽים׃
שביעי 1 וַיְהִ֗י אַחַר֙ הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֔לֶּה וְהָ֣אֱלֹהִ֔ים נִסָּ֖ה אֶת־אַבְרָהָ֑ם וַיֹּ֣אמֶר כב 
2 אֵלָ֔יו אַבְרָהָ֖ם וַיֹּ֥אמֶר הִנֵּֽנִי׃ וַיֹּ֡אמֶר קַח־נָ֠א אֶת־בִּנְךָ֨ אֶת־
יְחִֽידְךָ֤ אֲשֶׁר־אָהַ֙בְתָּ֙ אֶת־יִצְחָ֔ק וְלֶךְ־לְךָ֔ אֶל־אֶ֖רֶץ הַמֹּרִיָּ֑ה
3 וְהַעֲלֵ֤הוּ שָׁם֙ לְעֹלָ֔ה עַ֚ל אַחַ֣ד הֶֽהָרִ֔ים אֲשֶׁ֖ר אֹמַ֥ר אֵלֶֽיךָ׃ וַיַּשְׁכֵּ֨ם
אַבְרָהָ֜ם בַּבֹּ֗קֶר וַֽיַּחֲבֹשׁ֙ אֶת־חֲמֹר֔וֹ וַיִּקַּ֞ח אֶת־שְׁנֵ֤י נְעָרָיו֙ אִתּ֔וֹ
וְאֵ֖ת יִצְחָ֣ק בְּנ֑וֹ וַיְבַקַּע֙ עֲצֵ֣י עֹלָ֔ה וַיָּ֣קָם וַיֵּ֔לֶךְ אֶל־הַמָּק֖וֹם אֲשֶׁר־

۱۹ خداوند چشمان او (هاگار) راگشود. چاه آبی دید. رفت مشک را پر آب کرد و نوجوان را آب داد.

۲۰ خداوند با آن نوجوان بود. (او) بزرگ شد. در آن بیابان ساکن شده تیرانداز گردید.

۲۱ در صحرای پاران ساکن شد و مادرش از سرزمین مصر برای او زن گرفت.

۲۲ در آن وقت بود که اَوی مِلِخ و پیخوُل وزیر جنگش به اَوراهام چنین گفتند: هر چه تو میکنی خداوند با توست.

۲۳ و اکنون برای من به خداوند قسم بخور که به من و فرزند من و به نوه‌ام دروغ نگویی و با من با این سرزمین که در آن اقامت گزیده‌ای آن چنانکه با تو خوبی کردم، عمل کنی.

۲۴ اَوراهام گفت قسم میخورم.

۲۵ اَوراهام اَوی مِلِخ را به خاطر چاه آبی که غلامان اَوی مِلِخ به زور گرفته بودند سرزنش کرد.

۲۶ اَوی مِلِخ گفت اطلاع نداشتم این کار را چه کسی کرده است. تو هم به من نگفتی و من هم که غیر از امروز نشنیده‌ام.

۲۷ اَوراهام گوسفندان وگاوانی برداشته به اَوی مِلِخ داد و هر دو پیمان بستند.

۲۸ اَوراهام هفت ماده بره را از آن گوسفندان جدا قرار داد.

۲۹ اَوی مِلِخ به اَوراهام گفت: این هفت بره‌ای که جدا قرار دادی چیست؟

۳۰ گفت برای این است که این هفت بره را از دستم بگیری تا بعنوان شاهد باشد که این چاه را (من) حفر کرده‌ام.

۳۱ از این لحاظ آن محل را بِئِر شِوَع خواند. زیرا آنجا هر دو سوگند یاد کردند.

۳۲ در بِئِر شِوَع پیمان بستند. اَوی مِلِخ و پیخوُل وزیر جنگش برخاستند و به سرزمین پِلیشتیم مراجعت نمودند.

۳۳ در بِئِر شِوَع درخت گز کاشت و آنجا را به نام خدا قادر عالم نامید.

۳۴ اَوراهام روزگار بسیاری در سرزمین پِلیشتیم اقامت کرد.

وَیرا - فصل بیست و دوم



تورات روز دوم روش هشانا
فصل ۲۲ آیه یک الی ۲۴

۱ بعد از این وقایع بود که خداوند اَوراهام را مورد آزمایش قرار داده به او گفت: اَوراهام! گفت: حاضرم.(۱)

۲ گفت هم اکنون پسرت را - یگانه‌ات را که دوست می‌داری، ییصحاق را، برداشته به سرزمین مؤُریا برو. و آنجا روی یکی از کوهها که به تو خواهم گفت، او را قربانی سوختنی کن.

۳ بامدادان اَوراهام سحرخیزی کرده خرش را زین کرد. دو نفر از غلامانش و ییصحاق پسرش را با خود برد. هیزم قربانی سوختنی را شکست و برخاست و به آن محلی که خداوند به او گفته بود رفت.

۱- این آخرین آزمایش خداوند از اوراهام بود و علمای یهود فرموده‌اند که سختی این آزمایش در این بود که اوراهام خود در تمام ایام عمرش از بت پرستان انتقاد میکرد که چرا فرزندانشان را برای بت قربانی میکنند و اکنون خواست خدا بود که خودش این عمل (قربانی کردن اسحق) را انجام دهد.

4 אָמַר־ל֥וֹ הָאֱלֹהִֽים׃ בַּיּ֣וֹם הַשְּׁלִישִׁ֗י וַיִּשָּׂ֨א אַבְרָהָ֧ם אֶת־עֵינָ֛יו
5 וַיַּ֥רְא אֶת־הַמָּק֖וֹם מֵרָחֹֽק׃ וַיֹּ֨אמֶר אַבְרָהָ֜ם אֶל־נְעָרָ֗יו שְׁבוּ־לָכֶ֥ם
פֹּה֙ עִֽם־הַחֲמ֔וֹר וַאֲנִ֣י וְהַנַּ֔עַר נֵלְכָ֖ה עַד־כֹּ֑ה וְנִֽשְׁתַּחֲוֶ֖ה וְנָשׁ֥וּבָה
6 אֲלֵיכֶֽם׃ וַיִּקַּ֨ח אַבְרָהָ֜ם אֶת־עֲצֵ֣י הָעֹלָ֗ה וַיָּ֙שֶׂם֙ עַל־יִצְחָ֣ק בְּנ֔וֹ
וַיִּקַּ֣ח בְּיָד֔וֹ אֶת־הָאֵ֖שׁ וְאֶת־הַֽמַּאֲכֶ֑לֶת וַיֵּלְכ֥וּ שְׁנֵיהֶ֖ם יַחְדָּֽו׃
7 וַיֹּ֨אמֶר יִצְחָ֜ק אֶל־אַבְרָהָ֤ם אָבִיו֙ וַיֹּ֣אמֶר אָבִ֔י וַיֹּ֖אמֶר הִנֶּ֣נִּֽי בְנִ֑י
8 וַיֹּ֗אמֶר הִנֵּ֤ה הָאֵשׁ֙ וְהָ֣עֵצִ֔ים וְאַיֵּ֥ה הַשֶּׂ֖ה לְעֹלָֽה׃ וַיֹּ֙אמֶר֙ אַבְרָהָ֔ם
9 אֱלֹהִ֞ים יִרְאֶה־לּ֥וֹ הַשֶּׂ֛ה לְעֹלָ֖ה בְּנִ֑י וַיֵּלְכ֥וּ שְׁנֵיהֶ֖ם יַחְדָּֽו׃ וַיָּבֹ֗אוּ
אֶֽל־הַמָּקוֹם֮ אֲשֶׁ֣ר אָֽמַר־ל֣וֹ הָאֱלֹהִים֒ וַיִּ֨בֶן שָׁ֤ם אַבְרָהָם֙ אֶת־
הַמִּזְבֵּ֔חַ וַיַּעֲרֹ֖ךְ אֶת־הָעֵצִ֑ים וַֽיַּעֲקֹד֙ אֶת־יִצְחָ֣ק בְּנ֔וֹ וַיָּ֤שֶׂם אֹתוֹ֙
10 עַל־הַמִּזְבֵּ֔חַ מִמַּ֖עַל לָעֵצִֽים׃ וַיִּשְׁלַ֤ח אַבְרָהָם֙ אֶת־יָד֔וֹ וַיִּקַּ֖ח
11 אֶת־הַֽמַּאֲכֶ֑לֶת לִשְׁחֹ֖ט אֶת־בְּנֽוֹ׃ וַיִּקְרָ֨א אֵלָ֜יו מַלְאַ֤ךְ יהוה֙
12 מִן־הַשָּׁמַ֔יִם וַיֹּ֖אמֶר אַבְרָהָ֣ם ׀ אַבְרָהָ֑ם וַיֹּ֖אמֶר הִנֵּֽנִי׃ וַיֹּ֗אמֶר אַל־
תִּשְׁלַ֤ח יָֽדְךָ֙ אֶל־הַנַּ֔עַר וְאַל־תַּ֥עַשׂ ל֖וֹ מְא֑וּמָה כִּ֣י ׀ עַתָּ֣ה יָדַ֗עְתִּי
כִּֽי־יְרֵ֤א אֱלֹהִים֙ אַ֔תָּה וְלֹ֥א חָשַׂ֛כְתָּ אֶת־בִּנְךָ֥ אֶת־יְחִידְךָ֖ מִמֶּֽנִּי׃
13 וַיִּשָּׂ֨א אַבְרָהָ֜ם אֶת־עֵינָ֗יו וַיַּרְא֙ וְהִנֵּה־אַ֔יִל אַחַ֕ר נֶאֱחַ֥ז בַּסְּבַ֖ךְ
בְּקַרְנָ֑יו וַיֵּ֤לֶךְ אַבְרָהָם֙ וַיִּקַּ֣ח אֶת־הָאַ֔יִל וַיַּעֲלֵ֥הוּ לְעֹלָ֖ה תַּ֥חַת
14 בְּנֽוֹ׃ וַיִּקְרָ֧א אַבְרָהָ֛ם שֵֽׁם־הַמָּק֥וֹם הַה֖וּא יהוה ׀ יִרְאֶ֑ה אֲשֶׁר֙
15 יֵאָמֵ֣ר הַיּ֔וֹם בְּהַ֥ר יהוה יֵרָאֶֽה׃ וַיִּקְרָ֛א מַלְאַ֥ךְ יהוה אֶל־אַבְרָהָ֑ם
16 שֵׁנִ֖ית מִן־הַשָּׁמָֽיִם׃ וַיֹּ֕אמֶר בִּ֥י נִשְׁבַּ֖עְתִּי נְאֻם־יהוה כִּ֗י יַ֚עַן אֲשֶׁ֤ר
17 עָשִׂ֙יתָ֙ אֶת־הַדָּבָ֣ר הַזֶּ֔ה וְלֹ֥א חָשַׂ֖כְתָּ אֶת־בִּנְךָ֥ אֶת־יְחִידֶֽךָ׃ כִּֽי־
בָרֵ֣ךְ אֲבָרֶכְךָ֗ וְהַרְבָּ֨ה אַרְבֶּ֤ה אֶֽת־זַרְעֲךָ֙ כְּכוֹכְבֵ֣י הַשָּׁמַ֔יִם וְכַח֕וֹל
18 אֲשֶׁ֖ר עַל־שְׂפַ֣ת הַיָּ֑ם וְיִרַ֣שׁ זַרְעֲךָ֔ אֵ֖ת שַׁ֥עַר אֹיְבָֽיו׃ וְהִתְבָּרְכ֣וּ
19 בְזַרְעֲךָ֔ כֹּ֖ל גּוֹיֵ֣י הָאָ֑רֶץ עֵ֕קֶב אֲשֶׁ֥ר שָׁמַ֖עְתָּ בְּקֹלִֽי׃ וַיָּ֤שָׁב אַבְרָהָם֙
אֶל־נְעָרָ֔יו וַיָּקֻ֛מוּ וַיֵּלְכ֥וּ יַחְדָּ֖ו אֶל־בְּאֵ֣ר שָׁ֑בַע וַיֵּ֥שֶׁב אַבְרָהָ֖ם
בִּבְאֵ֥ר שָֽׁבַע׃
20 וַיְהִ֗י אַחֲרֵי֙ הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֔לֶּה וַיֻּגַּ֥ד לְאַבְרָהָ֖ם לֵאמֹ֑ר הִ֠נֵּה יָלְדָ֨ה מפטיר

۴ روز سوم اَوراهام چشمانش را بلند نموده آن محل را از دور دید.(۱)

۵ اَوراهام به غلامانش گفت: با این خر اینجا بنشینید تا من و آن نوجوان به آنجا برویم (خدا را) پرستش نموده به سوی شما برگردیم.

٦ اَوراهام هیزم‌های قربانی سوختنی را برداشته بر (پشت) ییصحاق پسر خود نهاد. آتش و کارد را بدست خود گرفت و هر دو با هم رفتند.

۷ ییصحاق به اَوراهام پدر خود گفت: پدرم! (اَوراهام) گفت: بله پسرم! گفت: آتش و هیزم اینجاست پس بره‌ی قربانی سوختنی کجاست؟

۸ اَوراهام گفت پسرم خداوند بره‌ی قربانی سوختنی در نظر خواهد گرفت. هر دو با هم رفتند.

۹ به آن محلی که خداوند گفته بود رسیدند. اَوراهام قربانگاه را بنا کرد. هیزم را چید. دست و پای ییصاق پسر خود را بست و او را بر قربانگاه روی هیزم گذاشت.

۱۰ اَوراهام دستش را دراز کرد کارد را برداشت که پسر خود را سر ببرد.

۱۱ فرشته‌ی خدا از آسمان او را صدا زده گفت: اَوراهام! اَوراهام! گفت: حاضرم.

۱۲ گفت دستت را به سوی آن نوجوان دراز مکن با او کاری نداشته باش زیرا اکنون دانستم که از خداوند میترسی. چون پسرت - یگانه‌ات را از من دریغ نکردی.

۱۳ اَوراهام چشمانش را بلند کرد و اینک ناگهان قوچی را که شاخش در شاخه‌های درهم پیچیده‌ی درخت گیر کرده بود، دید اَوراهام رفت آن قوچ را گرفت و بجای پسرش قربانی سوختنی کرد.

۱۴ اَوراهام نام آن محل را خدا ییرئه نامید. (اَوراهام با خود گفت) در آینده (واقعه‌ی) امروز شهرت خواهد یافت و در این کوه خدا متجلی خواهد شد.

۱۵ فرشته‌ی خدا بار دوم، اَوراهام را از آسمان، صدا زد.

١٦ گفت: گفته‌ی خدا این است: به (نام) خودم سوگند یاد کردم، نظر به اینکه این کار را انجام دادی و پسرت - یگانه‌ات را دریغ نکردی ...

۱۷ پس حتماً برکتت خواهم کرد و نسلت را چون ستارگان آسمان بسیار زیاد و چون ریگی که بر لب دریاست خواهم نمود و نسلت وارث قلمروهای دشمنانش خواهد گشت.

۱۸ چونکه حرف مرا گوش دادی تمام اقوام جهان بخاطر نسلت برکت خواهند یافت.

۱۹ اَوراهام بسوی غلامان خود بازگشت. برخاستند و با هم به بِئِر شِوَع رفتند و اَوراهام در بِئِر شِوَع ساکن شد.

۲۰ بعد از این وقایع بود که به اَوراهام چنین اطلاع داده شد: اینک میلکا هم پسرانی برای ناحُور برادرت زائیده است.

۱- دلیل اینکه مسافرت اوراهام در پیمودن این مسافت کم سه روز طول کشید اینست که مردم فکر نکنند خداوند یکمرتبه امری را به اَوراهام محول کرده و او بدون اینکه مجال فکر کردن راجع به این موضوع داشته باشد آنرا عمل کرده‌است بنابراین در میابیم که اوراهام سه روز تمام وقت داشت موضوع قربانی کردن اسحق را برای خودش حلاجی کند.

21 מִלְכָּה גַּם־הִוא בָּנִים לְנָחוֹר אָחִיךָ׃ אֶת־עוּץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בּוּז
22 אָחִיו וְאֶת־קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם׃ וְאֶת־כֶּשֶׂד וְאֶת־חֲזוֹ וְאֶת־
23 פִּלְדָּשׁ וְאֶת־יִדְלָף וְאֵת בְּתוּאֵל׃ וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־רִבְקָה
24 שְׁמֹנָה אֵלֶּה יָלְדָה מִלְכָּה לְנָחוֹר אֲחִי אַבְרָהָם׃ וּפִילַגְשׁוֹ
וּשְׁמָהּ רְאוּמָה וַתֵּלֶד גַּם־הִוא אֶת־טֶבַח וְאֶת־גַּחַם וְאֶת־
תַּחַשׁ וְאֶת־מַעֲכָה׃

חיי שרה 1 וַיִּהְיוּ חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי כג
2 שָׂרָה׃ וַתָּמָת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע הִוא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
3 וַיָּבֹא אַבְרָהָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וְלִבְכֹּתָהּ׃ וַיָּקָם אַבְרָהָם מֵעַל
4 פְּנֵי מֵתוֹ וַיְדַבֵּר אֶל־בְּנֵי־חֵת לֵאמֹר׃ גֵּר־וְתוֹשָׁב אָנֹכִי עִמָּכֶם
5 תְּנוּ לִי אֲחֻזַּת־קֶבֶר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה מֵתִי מִלְּפָנָי׃ וַיַּעֲנוּ בְנֵי־
6 חֵת אֶת־אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ׃ שְׁמָעֵנוּ ׀ אֲדֹנִי נְשִׂיא אֱלֹהִים
אַתָּה בְּתוֹכֵנוּ בְּמִבְחַר קְבָרֵינוּ קְבֹר אֶת־מֵתֶךָ אִישׁ מִמֶּנּוּ אֶת־
7 קִבְרוֹ לֹא־יִכְלֶה מִמְּךָ מִקְּבֹר מֵתֶךָ׃ וַיָּקָם אַבְרָהָם וַיִּשְׁתַּחוּ
8 לְעַם־הָאָרֶץ לִבְנֵי־חֵת׃ וַיְדַבֵּר אִתָּם לֵאמֹר אִם־יֵשׁ אֶת־)(
נַפְשְׁכֶם לִקְבֹּר אֶת־מֵתִי מִלְּפָנַי שְׁמָעוּנִי וּפִגְעוּ־לִי בְּעֶפְרוֹן
9 בֶּן־צֹחַר׃ וְיִתֶּן־לִי אֶת־מְעָרַת הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר־לוֹ אֲשֶׁר בִּקְצֵה
10 שָׂדֵהוּ בְּכֶסֶף מָלֵא יִתְּנֶנָּה לִּי בְּתוֹכְכֶם לַאֲחֻזַּת־קָבֶר׃ וְעֶפְרוֹן
יֹשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי־חֵת וַיַּעַן עֶפְרוֹן הַחִתִּי אֶת־אַבְרָהָם בְּאָזְנֵי
11 בְנֵי־חֵת לְכֹל בָּאֵי שַׁעַר־עִירוֹ לֵאמֹר׃ לֹא־אֲדֹנִי שְׁמָעֵנִי הַשָּׂדֶה
נָתַתִּי לָךְ וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר־בּוֹ לְךָ נְתַתִּיהָ לְעֵינֵי בְנֵי־עַמִּי נְתַתִּיהָ
12/13 לָּךְ קְבֹר מֵתֶךָ׃ וַיִּשְׁתַּחוּ אַבְרָהָם לִפְנֵי עַם־הָאָרֶץ׃ וַיְדַבֵּר)(
אֶל־עֶפְרוֹן בְּאָזְנֵי עַם־הָאָרֶץ לֵאמֹר אַךְ אִם־אַתָּה לוּ שְׁמָעֵנִי
14 נָתַתִּי כֶּסֶף הַשָּׂדֶה קַח מִמֶּנִּי וְאֶקְבְּרָה אֶת־מֵתִי שָׁמָּה׃ וַיַּעַן
15 עֶפְרוֹן אֶת־אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ׃ אֲדֹנִי שְׁמָעֵנִי אֶרֶץ אַרְבַּע מֵאֹת
16 שֶׁקֶל־כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מַה־הִוא וְאֶת־מֵתְךָ קְבֹר׃ וַיִּשְׁמַע
אַבְרָהָם אֶל־עֶפְרוֹן וַיִּשְׁקֹל אַבְרָהָם לְעֶפְרֹן אֶת־הַכֶּסֶף אֲשֶׁר

۲۱ عوص نخست زاده‌اش و بوز برادرش و قِموئِل پدر اَرام را.
۲۲ وکِسِد و حَزو و پیلداش و ییدلاف و بِتوئِل را (زائیده است).
۲۳ و بتوئل ریوقا را بدنیا آورده‌است این هشت (نفر) را میلکا برای ناحوُر برادر اَوراهام به دنیا آورده است.
۲۴ و صیغه‌ی او هم به نام رئوما، طِوَح، گَحَم، تَحَش و مَعَخا را (زائیده است)

پاراشای حَیه سارا - فصل بیست و سوم

۱ سالهای عمر سارا یکصد و بیست و هفت سال بود. این است سالهای عمر سارا یک صد سال و بیست سال و هفت سال
۲ سارا در قِیریَت اَربَع که حِوروُن است، در سرزمین کِنَعَن وفات نمود. اَوراهام (از بِئِر شِوَع) آمد تا برای سارا سوگواری کرده، برایش گریه کند.
۳ اَوراهام از نزد میت خود برخاست و با فرزندان حِت چنین سخن گفت:
۴ من در پیش شما غریب و مقیم هستم. قطعه زمین مقبره‌ای از خودتان به من بدهید تا میت خود را از پیش رویم برداشته به خاک بسپارم.
۵ فرزندان حِت به اَوراهام چنین جواب دادند.
٦ به (حرف) ماگوش فرا ده! آقا، تو از جانب خداوند در میان ما سروری. مِیتِت را در بهترین مقبره‌های ما به خاک بسپار. کسی مقبره‌اش را برای به خاک سپردن میتَت از تو دریغ نخواهد کرد.
۷ اَوراهام برخاسته در برابر جماعت آن سرزمین، فرزندان حِت سرفرود آورد.
۸ با آنها اینطور صحبت کرد. اگر میلتان است که میتم را از پیش رویم به خاک بسپارم به من گوش دهید و از عِفروُن فرزند صوُحَر برای من درخواست کنید ...
۹ تا غار هَمَخپلا راکه در انتهای صحرای متعلق به اوست در میان ملک خودتان، در قبال (پرداخت) بهای کامل برای گورستان ملکی به من بدهد.
۱۰ و عِفروُن در میان فرزندان حِت نشسته بود. عِفروُن حیتی در حضور فرزندان حِت در برابر مردمی که به دادگاه شرع آمده بودند به اَوراهام چنین جواب داد.
۱۱ نه آقا، از من بشنو. آن صحرا را به تو دادم و آن مغاره راکه در آن است به تو تقدیم کردم. در انظار اهل قومم آن را به تو بخشیدم، میتت را بخاک بسپار.
۱۲ اَوراهام در برابر اهالی آن سرزمین سر فرود آورد.
۱۳ (اَوراهام) در حضور اهالی آن سرزمین به عِفروُن حیتی چنین گفت: اما با اینحال خواهش میکنم به حرف من گوش بدهی، پول زمین را به تو میدهم از من بگیر تا مرده‌ام را آنجا دفن کنم.
۱۴ عِفروُن در جواب اَوراهام چنین گفت:
۱۵ آقا به من گوش بده، بهای زمین که چهار صد شِقِل نقره است بین من و تو چیست؟ میت خود را دفن کن.(۱)
۱٦ اَوراهام حرف عِفروُن را پذیرفت. اَوراهام، پولی راکه در حضور فرزندان حِت گفته بود، (یعنی) چهار صد شِقِل نقره رایج برای عِفروُن وزن کرد.

۱- با وجودی که عِفرون با اوراهام زیاد تعارف میکرد ولی وقتی که زمان تعیین نرخ رسید بیش از اندازه (۴۰۰ سکه نقره) برای زمین خود طلب نمود.

כג
דִּבֶּר בְּאָזְנֵי בְנֵי־חֵת אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף עֹבֵר לַסֹּחֵר׃
17 וַיָּקָם ׀ שְׂדֵה עֶפְרוֹן אֲשֶׁר בַּמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לִפְנֵי מַמְרֵא הַשָּׂדֶה שני)(
וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר־בּוֹ וְכָל־הָעֵץ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר בְּכָל־גְּבֻלוֹ
18 סָבִיב׃ לְאַבְרָהָם לְמִקְנָה לְעֵינֵי בְנֵי־חֵת בְּכֹל בָּאֵי שַׁעַר־עִירוֹ׃
19 וְאַחֲרֵי־כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת־שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אֶל־מְעָרַת שְׂדֵה
20 הַמַּכְפֵּלָה עַל־פְּנֵי מַמְרֵא הִוא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ וַיָּקָם
הַשָּׂדֶה וְהַמְּעָרָה אֲשֶׁר־בּוֹ לְאַבְרָהָם לַאֲחֻזַּת־קָבֶר מֵאֵת
כד 1 בְּנֵי־חֵת׃ וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיהוָה בֵּרַךְ
2 אֶת־אַבְרָהָם בַּכֹּל׃ וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־עַבְדּוֹ זְקַן בֵּיתוֹ הַמֹּשֵׁל
3 בְּכָל־אֲשֶׁר־לוֹ שִׂים־נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי׃ וְאַשְׁבִּיעֲךָ בַּיהוָה
אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וֵאלֹהֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא־תִקַּח אִשָּׁה לִבְנִי מִבְּנוֹת
4 הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ׃ כִּי אֶל־אַרְצִי וְאֶל־מוֹלַדְתִּי
5 תֵּלֵךְ וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לִבְנִי לְיִצְחָק׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד אוּלַי
לֹא־תֹאבֶה הָאִשָּׁה לָלֶכֶת אַחֲרַי אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת הֶהָשֵׁב
6 אָשִׁיב אֶת־בִּנְךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יָצָאתָ מִשָּׁם׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו
7 אַבְרָהָם הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תָּשִׁיב אֶת־בְּנִי שָׁמָּה׃ יְהוָה ׀ אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לְקָחַנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ מוֹלַדְתִּי וַאֲשֶׁר דִּבֶּר־
לִי וַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע־לִי לֵאמֹר לְזַרְעֲךָ אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת
8 הוּא יִשְׁלַח מַלְאָכוֹ לְפָנֶיךָ וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לִבְנִי מִשָּׁם׃ וְאִם־לֹא
תֹאבֶה הָאִשָּׁה לָלֶכֶת אַחֲרֶיךָ וְנִקִּיתָ מִשְּׁבֻעָתִי זֹאת רַק אֶת־
9 בְּנִי לֹא תָשֵׁב שָׁמָּה׃ וַיָּשֶׂם הָעֶבֶד אֶת־יָדוֹ תַּחַת יֶרֶךְ אַבְרָהָם
10 אֲדֹנָיו וַיִּשָּׁבַע לוֹ עַל־הַדָּבָר הַזֶּה׃ וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גְמַלִּים שלישי
מִגְּמַלֵּי אֲדֹנָיו וַיֵּלֶךְ וְכָל־טוּב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל־אֲרַם
11 נַהֲרַיִם אֶל־עִיר נָחוֹר׃ וַיַּבְרֵךְ הַגְּמַלִּים מִחוּץ לָעִיר אֶל־בְּאֵר
12 הַמָּיִם לְעֵת עֶרֶב לְעֵת צֵאת הַשֹּׁאֲבֹת׃ וַיֹּאמַר ׀ יְהוָה אֱלֹהֵי
אֲדֹנִי אַבְרָהָם הַקְרֵה־נָא לְפָנַי הַיּוֹם וַעֲשֵׂה־חֶסֶד עִם אֲדֹנִי
13 אַבְרָהָם׃ הִנֵּה אָנֹכִי נִצָּב עַל־עֵין הַמָּיִם וּבְנוֹת אַנְשֵׁי הָעִיר

۱۷ زمین عِفروُن که در مَخپِلا جلو مَمِره بود یعنی صحرا و مغاره‌ای که در آن است و تمام درختانی که در کشت زار و در تمامی حوالی آن اطراف بود (به اَوراهام) انتقال یافت ...
۱۸ در حضور فرزندان حِت، در برابر مردمیکه به دادگاه شرع آمده بودند به ملکیت اَورهام درآمد.
۱۹ سپس اَوراهام، سارا زنش را در غار صحرای مَخپِلا، که در روی سطح مَمِره - که همان حِبروُن است در سرزمین کِنَعَن دفن کرد.
۲۰ آن صحرا و غاری که در آن است از طرف فرزندان حِت برای گورستان ملکی به اَوراهام انتقال یافت.

حَیه سارا - فصل بیست و چهارم

۱ و اَوراهام پیر و سالخورده بود و خدا اَوراهام را در هر موردی برکت کرده بود.
۲ اَوراهام به غلامش - پیر خانه‌اش که بر دارائی او مسلط بود گفت: لطفاً دستت را زیر ران من بگذار.
۳ تا تو را به خدا خداوند آسمان و خداوند زمین سوگند بدهم که از دختران کِنَعَن که من در میانشان نشسته‌ام برای پسرم زن نگیری.(۱)
۴ بلکه به سرزمینم و زادگاهم رفته و برای پسرم ییصحاق زن بگیر.
۵ آن غلام به او گفت: شاید آن زن مایل نباشد به دنبالم به این سرزمین بیاید، آیا پسرت را به آن سرزمینی که از آنجا خارج شدی بازگردانم؟
۶ اَوراهام به او گفت مواظب باش مبادا پسرم را به آنجا بازگردانی.
۷ خدا، خداوند آسمان که مرا از خانه‌ی پدرم و از کشور زادگاهم گرفت و با من صحبت کرد و چنین برای من سوگند یاد نمود: «این سرزمین را به نسلت خواهم داد» او فرشته‌اش را پیشاپیش تو خواهد فرستاد و از آنجا برای پسرم زن خواهی گرفت.
۸ و اگر آن زن مایل نباشد به دنبالت بیاید، از این سوگند من مبرا خواهی بود. فقط پسرم را به آنجا بازنگردان.
۹ آن غلام دستش را زیر ران اَوراهام آقای خود گذاشت و در این مورد برایش سوگند یاد نمود.
۱۰ آن غلام ده شتر از شتران آقای خود را برداشته رفت. (سند واگذاری) تمام نفایس آقایش در دستش بود. برخاسته به اَرَم نَهَرَیم - به شهر ناحُور رفت.
۱۱ شامگاه موقعی که زنان (از خانه‌هایشان) برای کشیدن آب (از چاه) بیرون می‌آمدند، شترها را خارج شهر پیش چشمه‌ی آب خوابانید.
۱۲ گفت: ای خدا خداوند اَوراهام آقایم! لطفاً امروز به اَوراهام آقایم لطف کن و برای من پیش بیاور (که آنچه را میخواهم بیابم).
۱۳ اینک من نزد چشمه‌ی آب ایستاده‌ام و دختران مردم شهر برای آب کشیدن بیرون می‌آیند.

۱- اَوراهام با وجود اینکه خیلی از مردمان کِنَعَن را خداپرست کرده بود ولی با این وصف بسیار اصرار داشت که فرزندش اسحق از کِنَعَن زن نگیرد چونکه میدانست مردم کِنَعَن دارای خصائل زشت و نکوهیده هستند و در امر ازدوج مهمترین عامل خصائل زوج و زوجه می‌باشد از این نظر بود که اوراهام نمیخواست فرزندش زن کنعنی انتخاب کند.

14 יֹצְאֹת לִשְׁאֹב מָיִם׃ וְהָיָה הַנַּעֲרָ אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיהָ הַטִּי־נָא
כַדֵּךְ וְאֶשְׁתֶּה וְאָמְרָה שְׁתֵה וְגַם־גְּמַלֶּיךָ אַשְׁקֶה אֹתָהּ הֹכַחְתָּ
15 לְעַבְדְּךָ לְיִצְחָק וּבָהּ אֵדַע כִּי־עָשִׂיתָ חֶסֶד עִם־אֲדֹנִי׃ וַיְהִי־הוּא
טֶרֶם כִּלָּה לְדַבֵּר וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת אֲשֶׁר יֻלְּדָה לִבְתוּאֵל
16 בֶּן־מִלְכָּה אֵשֶׁת נָחוֹר אֲחִי אַבְרָהָם וְכַדָּהּ עַל־שִׁכְמָהּ׃ וְהַנַּעֲרָ
טֹבַת מַרְאֶה מְאֹד בְּתוּלָה וְאִישׁ לֹא יְדָעָהּ וַתֵּרֶד הָעַיְנָה
17 וַתְּמַלֵּא כַדָּהּ וַתָּעַל׃ וַיָּרָץ הָעֶבֶד לִקְרָאתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְמִיאִינִי
18 נָא מְעַט־מַיִם מִכַּדֵּךְ׃ וַתֹּאמֶר שְׁתֵה אֲדֹנִי וַתְּמַהֵר וַתֹּרֶד כַּדָּהּ
19 עַל־יָדָהּ וַתַּשְׁקֵהוּ׃ וַתְּכַל לְהַשְׁקֹתוֹ וַתֹּאמֶר גַּם לִגְמַלֶּיךָ
20 אֶשְׁאָב עַד אִם־כִּלּוּ לִשְׁתֹּת׃ וַתְּמַהֵר וַתְּעַר כַּדָּהּ אֶל־הַשֹּׁקֶת
21 וַתָּרָץ עוֹד אֶל־הַבְּאֵר לִשְׁאֹב וַתִּשְׁאַב לְכָל־גְּמַלָּיו׃ וְהָאִישׁ
מִשְׁתָּאֵה לָהּ מַחֲרִישׁ לָדַעַת הַהִצְלִיחַ יהוה דַּרְכּוֹ אִם־לֹא׃
22 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כִּלּוּ הַגְּמַלִּים לִשְׁתּוֹת וַיִּקַּח הָאִישׁ נֶזֶם זָהָב בֶּקַע
23 מִשְׁקָלוֹ וּשְׁנֵי צְמִידִים עַל־יָדֶיהָ עֲשָׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם׃ וַיֹּאמֶר
בַּת־מִי אַתְּ הַגִּידִי נָא לִי הֲיֵשׁ בֵּית־אָבִיךְ מָקוֹם לָנוּ לָלִין׃
24 וַתֹּאמֶר אֵלָיו בַּת־בְּתוּאֵל אָנֹכִי בֶּן־מִלְכָּה אֲשֶׁר יָלְדָה לְנָחוֹר׃
25 וַתֹּאמֶר אֵלָיו גַּם־תֶּבֶן גַּם־מִסְפּוֹא רַב עִמָּנוּ גַּם־מָקוֹם לָלוּן׃
רביעי 26/27 וַיִּקֹּד הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחוּ לַיהוה׃ וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יהוה אֱלֹהֵי אֲדֹנִי
אַבְרָהָם אֲשֶׁר לֹא־עָזַב חַסְדּוֹ וַאֲמִתּוֹ מֵעִם אֲדֹנִי אָנֹכִי בַּדֶּרֶךְ
28 נָחַנִי יהוה בֵּית אֲחֵי אֲדֹנִי׃ וַתָּרָץ הַנַּעֲרָ וַתַּגֵּד לְבֵית אִמָּהּ
29 כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה׃ וּלְרִבְקָה אָח וּשְׁמוֹ לָבָן וַיָּרָץ לָבָן אֶל־הָאִישׁ
30 הַחוּצָה אֶל־הָעָיִן׃ וַיְהִי כִּרְאֹת אֶת־הַנֶּזֶם וְאֶת־הַצְּמִדִים עַל־
יְדֵי אֲחֹתוֹ וּכְשָׁמְעוֹ אֶת־דִּבְרֵי רִבְקָה אֲחֹתוֹ לֵאמֹר כֹּה־דִבֶּר
אֵלַי הָאִישׁ וַיָּבֹא אֶל־הָאִישׁ וְהִנֵּה עֹמֵד עַל־הַגְּמַלִּים עַל־
31 הָעָיִן׃ וַיֹּאמֶר בּוֹא בְּרוּךְ יהוה לָמָּה תַעֲמֹד בַּחוּץ וְאָנֹכִי פִּנִּיתִי
32 הַבַּיִת וּמָקוֹם לַגְּמַלִּים׃ וַיָּבֹא הָאִישׁ הַבַּיְתָה וַיְפַתַּח הַגְּמַלִּים
וַיִּתֵּן תֶּבֶן וּמִסְפּוֹא לַגְּמַלִּים וּמַיִם לִרְחֹץ רַגְלָיו וְרַגְלֵי הָאֲנָשִׁים

۱۴ و باشد، دختری را که به او بگویم لطفاً سبویت را کج کن تا من بنوشم و بگوید بنوش و شترهایت را هم آب خواهم داد، او را برای بنده‌ات ییصحاق مقدر نمودی و بوسیله‌ی او خواهم فهمید که به آقایم لطف کردی.

۱۵ هنوز صحبت را تمام نکرده بود که اینک ریوقا که برای بِتوئیل پسر میلکا، زن ناحوُر برادر اَوراهام زائیده شده بود بیرون آمد. سبویش بر شانه‌اش بود.

۱۶ و آن دختر بسیار زیباروی و باکره بود و مردی با او نزدیکی نکرده بود. به سوی چشمه فرود آمد سبویش را پر نموده بالا آمد.

۱۷ آن غلام به استقبالش دویده گفت: لطفاً کمی آب از سبویت به من بنوشان.

۱۸ گفت آقایم بنوش. عجله کرده سبویش را بر دستش پایین آورده او را نوشانید.

۱۹ هنگامی که نوشانیدن او را به پایان رسانید، گفت، برای شترهایت هم آب خواهم کشید تا نوشیدن را به پایان رسانند.

۲۰ عجله کرد سبویش را در سنگاب خالی کرده، باز به سوی چاه دوید که آب بکشد. برای تمام شترانش آب کشید.(۱)

۲۱ پس آن مرد با حیرت به وی نگریست. سکوت کرد تا بداند آیا خدا او را موفق کرده‌است یا نه؟

۲۲ موقعی که شترها نوشیدن آب را تمام کرده بودند، آن مرد حلقه‌ای از طلا به وزن یُک «بِقَع» و دو دستبند به وزن ده «زاهاو» بر دستان وی برداشت.

۲۳ گفت: تو دختر کیستی؟ لطفاً به من بگو آیا در خانه‌ی پدرت محلی برای منزل دادن به ما هست؟

۲۴ (دختر) به او گفت: من دختر بِتوئِل پسر میلکا زن ناحوُر هستم.

۲۵ به او گفت هم کاه و علوفه و هم جا برای منزل کردن در خانه‌ی ما فراوان است.

۲۶ آن مرد خم شده به خدا تعظیم کرد.

۲۷ گفت: متبارک است خدا خداوند آقایم اَوراهام که لطف و رحمتش را از آقایم دریغ نداشت. من در راه بودم که خدا مرا به خانه‌ی برادر آقایم راهنمایی کرد.

۲۸ آن دختر دویده این مطالب را به خانه‌ی مادرش اطلاع داد.

۲۹ ریوقا برادری داشت که نامش لاوان بود. لاوان به سوی آن مرد به طرف آن چشمه به خارج (شهر) دوید.

۳۰ واقع شد هنگامی که حلقه و دستبندها را بر دست‌های خواهر خود دید و هنگامی که صحبتهای ریوقا را شنید، که می‌گفت: آن مرد با من چنین صحبت کرد، (لاوان) پیش آن مرد آمد (دید) اینک (وی) نزد چشمه پیش شترها ایستاده است.

۳۱ گفت ای برکت شده‌ی خدا، بیا، چرا بیرون ایستاده‌ای؟ من خانه و محلی را (هم) برای شترها تدارک دیدم.

۳۲ آن مرد به خانه آمد (پوزبند) شترهایش را باز کرد، (لاوان) به شترها کاه و علوفه داد و برای شستن پاهای وی و پاهای اشخاصی که همراهش بودند آب داد.

۱- حخامیم ما فرموده‌اند که اشخاص صدیق و محسن درباره‌ی اوامر خداوند (احسان کردن به دیگران) همیشه عجله و شتاب بخرج می‌دهند.

33 אֲשֶׁר אִתּוֹ: ויישם לְפָנָיו לֶאֱכֹל וַיֹּאמֶר לֹא אֹכַל עַד אִם־דִּבַּרְתִּי וַיּוּשַׂם
34/35 דְּבָרָי וַיֹּאמֶר דַּבֵּר: וַיֹּאמַר עֶבֶד אַבְרָהָם אָנֹכִי: וַיהוָה בֵּרַךְ
אֶת־אֲדֹנִי מְאֹד וַיִּגְדָּל וַיִּתֶּן־לוֹ צֹאן וּבָקָר וְכֶסֶף וְזָהָב וַעֲבָדִם
36 וּשְׁפָחֹת וּגְמַלִּים וַחֲמֹרִים: וַתֵּלֶד שָׂרָה אֵשֶׁת אֲדֹנִי בֵן לַאדֹנִי
37 אַחֲרֵי זִקְנָתָהּ וַיִּתֶּן־לוֹ אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ: וַיַּשְׁבִּעֵנִי אֲדֹנִי לֵאמֹר
לֹא־תִקַּח אִשָּׁה לִבְנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנֹכִי יֹשֵׁב בְּאַרְצוֹ:
38 אִם־לֹא אֶל־בֵּית־אָבִי תֵּלֵךְ וְאֶל־מִשְׁפַּחְתִּי וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לִבְנִי:
39/40 וָאֹמַר אֶל־אֲדֹנִי אֻלַי לֹא־תֵלֵךְ הָאִשָּׁה אַחֲרָי: וַיֹּאמֶר אֵלָי יְהוָה
אֲשֶׁר־הִתְהַלַּכְתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכוֹ אִתָּךְ וְהִצְלִיחַ דַּרְכֶּךָ
41 וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לִבְנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי וּמִבֵּית אָבִי: אָז תִּנָּקֶה מֵאָלָתִי
כִּי תָבוֹא אֶל־מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם־לֹא יִתְּנוּ לָךְ וְהָיִיתָ נָקִי מֵאָלָתִי:
42 וָאָבֹא הַיּוֹם אֶל־הָעָיִן וָאֹמַר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אִם־
43 יֶשְׁךָ־נָּא מַצְלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הֹלֵךְ עָלֶיהָ: הִנֵּה אָנֹכִי
נִצָּב עַל־עֵין הַמָּיִם וְהָיָה הָעַלְמָה הַיֹּצֵאת לִשְׁאֹב וְאָמַרְתִּי
44 אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי־נָא מְעַט־מַיִם מִכַּדֵּךְ: וְאָמְרָה אֵלַי גַּם־אַתָּה
שְׁתֵה וְגַם לִגְמַלֶּיךָ אֶשְׁאָב הִוא הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־הֹכִיחַ יְהוָה לְבֶן
45 אֲדֹנִי: אֲנִי טֶרֶם אֲכַלֶּה לְדַבֵּר אֶל־לִבִּי וְהִנֵּה רִבְקָה יֹצֵאת
וְכַדָּהּ עַל־שִׁכְמָהּ וַתֵּרֶד הָעַיְנָה וַתִּשְׁאָב וָאֹמַר אֵלֶיהָ הַשְׁקִינִי
46 נָא: וַתְּמַהֵר וַתּוֹרֶד כַּדָּהּ מֵעָלֶיהָ וַתֹּאמֶר שְׁתֵה וְגַם־גְּמַלֶּיךָ
47 אַשְׁקֶה וָאֵשְׁתְּ וְגַם הַגְּמַלִּים הִשְׁקָתָה: וָאֶשְׁאַל אֹתָהּ וָאֹמַר
בַּת־מִי אַתְּ וַתֹּאמֶר בַּת־בְּתוּאֵל בֶּן־נָחוֹר אֲשֶׁר יָלְדָה־לּוֹ
48 מִלְכָּה וָאָשִׂם הַנֶּזֶם עַל־אַפָּהּ וְהַצְּמִידִים עַל־יָדֶיהָ: וָאֶקֹּד
וָאֶשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה וָאֲבָרֵךְ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אֲשֶׁר
49 הִנְחַנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת לָקַחַת אֶת־בַּת־אֲחִי אֲדֹנִי לִבְנוֹ: וְעַתָּה
אִם־יֶשְׁכֶם עֹשִׂים חֶסֶד וֶאֱמֶת אֶת־אֲדֹנִי הַגִּידוּ לִי וְאִם־לֹא
50 הַגִּידוּ לִי וְאֶפְנֶה עַל־יָמִין אוֹ עַל־שְׂמֹאל: וַיַּעַן לָבָן וּבְתוּאֵל
וַיֹּאמְרוּ מֵיְהוָה יָצָא הַדָּבָר לֹא נוּכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ־טוֹב:

۳۳ (خوراک) جلو او گذاشته شد که بخورد، گفت: تا حرفهایم را نزنم نخواهم خورد. گفت: بگو!

۳۴ گفت: من غلام اَوراهام هستم.

۳۵ و خدا آقایم را خیلی برکت نموده، (اَوراهام) شخصیت مهمی شده است و (خدا) گوسفندان وگاوان و نقره و طلا و غلامان وکنیزان شتران و خرانی به او عطا کرده است.

۳۶ سارا زن آقایم در سن سالخوردگی برای آقایم پسری بدنیا آورد و (اَوراهام) هر آنچه داشته به او بخشیده است.

۳۷ آقایم مرا اینطور سوگند داده است: از دختران کِنَعَن که من در سرزمینش نشسته‌ام برای پسرم زن نگیر.

۳۸ بلکه به خانه‌ی پدرم و به قبیله‌ام رفته و برای پسرم زن بگیر.

۳۹ به آقایم گفتم شاید آن زن بدنبال من نیاید.

۴۰ به من گفت: خداکه به پیشگاهش سلوک نمودم، فرشته‌اش را با تو خواهد فرستاد و سفرت را قرین موفقیت خواهد کرد تا از قبیله و از خانه‌ی پدرم برای پسرم زن بگیری.

۴۱ موقعی، از سوگندی که برای من یاد میکنی مبرا خواهی شد که نزد قبیله‌ام بروی، و در صورتیکه (زن برای پسرم) به تو ندهند از سوگند من مبرا خواهی بود.

۴۲ امروز به سوی چشمه آمدم وگفتم: خدا خداوند آقایم اَوراهام! اگر مرا در راهی که در آن گام می‌نهم کامیاب میگردانی ...

۴۳ اینک من نزد چشمه‌ی آب ایستاده‌ام، چنین شود: دختری که برای آب کشیدن بیرون بیاید، به او بگویم: لطفاً کمی آب از سبویت به من بنوشان ...

۴۴ و به من بگوید: «هم تو بنوش و هم برای شترانت آب خواهم کشید» او همان زنی است که خدا برای پسر آقایم مقدر کرده است.(۱)

۴۵ قبل از اینکه من صحبت کردن با خود را تمام کنم، اینک ریوقا سبو بر شانه بیرون می‌آمد. به سوی چشمه فرود آمد و آب کشید. به او گفتم لطفاً مرا آب بنوشان.

۴۶ عجله نمود سبویش را از روی شانه‌ی خود پایین آورده گفت: بنوش و به شترهایت هم آب خواهم داد. نوشیدم و به شترها هم آب داد.

۴۷ از او پرسیده گفتم: تو دختر کیستی؟ گفت: (من) دختر بِتوئِل پسر ناحوُر که میلکا برایش زائیده است (هستم). حلقه را به بینی و دستبندها را بر دستانش گذاشتم.

۴۸ خم شده به خدا تعظیم کرده و خدا خداوند آقایم اَوراهام را، که مرا به راه صحیح راهنمایی نمود تا دختر برادر آقایم را برای پسرش بگیرم درود گفتم.

۴۹ و اکنون اگر با آقایم لطف و وفاداری میکنید به من بگویید و اگر نه به من اطلاع بدهید تا به راست یا به چپ رو آورم.

۵۰ لاوان و بِتوئِل جواب داده گفتند: این موضوع از جانب خدا مقدر شده است. با تو نیک یا بد نتوانیم گفت.

۱- حخامیم عقیده دارند که یکی از اشخاصی که با خداوند شرط نادرستی بست اِلیعزر بود (چونکه ممکن بود دختری که واجد شرایط نقص بدنی داشته باشد) و او این نکته را در شرط خود ذکر نکرده بود ولی خداوند بخاطر زخوت اَوراهام دختری شایسته و مناسب مانند ریوقا را در سر راه الیعزر قرار داد.

הִנֵּה־רִבְקָה לְפָנֶיךָ קַח וָלֵךְ וּתְהִי אִשָּׁה לְבֶן־אֲדֹנֶיךָ כַּאֲשֶׁר 51

דִּבֶּר יְהוָה׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד אַבְרָהָם אֶת־דִּבְרֵיהֶם 52

וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה לַיהוָה׃ וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב חמישי 53

וּבְגָדִים וַיִּתֵּן לְרִבְקָה וּמִגְדָּנֹת נָתַן לְאָחִיהָ וּלְאִמָּהּ׃ וַיֹּאכְלוּ 54

וַיִּשְׁתּוּ הוּא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עִמּוֹ וַיָּלִינוּ וַיָּקוּמוּ בַבֹּקֶר וַיֹּאמֶר

שַׁלְּחֻנִי לַאדֹנִי׃ וַיֹּאמֶר אָחִיהָ וְאִמָּהּ תֵּשֵׁב הַנַּעֲרָ אִתָּנוּ יָמִים 55

אוֹ עָשׂוֹר אַחַר תֵּלֵךְ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַל־תְּאַחֲרוּ אֹתִי וַיהוָה 56

הִצְלִיחַ דַּרְכִּי שַׁלְּחוּנִי וְאֵלְכָה לַאדֹנִי׃ וַיֹּאמְרוּ נִקְרָא לַנַּעֲרָ 57

וְנִשְׁאֲלָה אֶת־פִּיהָ׃ וַיִּקְרְאוּ לְרִבְקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הֲתֵלְכִי 58

עִם־הָאִישׁ הַזֶּה וַתֹּאמֶר אֵלֵךְ׃ וַיְשַׁלְּחוּ אֶת־רִבְקָה אֲחֹתָם 59

וְאֶת־מֵנִקְתָּהּ וְאֶת־עֶבֶד אַבְרָהָם וְאֶת־אֲנָשָׁיו׃ וַיְבָרְכוּ אֶת־ 60

רִבְקָה וַיֹּאמְרוּ לָהּ אֲחֹתֵנוּ אַתְּ הֲיִי לְאַלְפֵי רְבָבָה וְיִירַשׁ זַרְעֵךְ

אֵת שַׁעַר שֹׂנְאָיו׃ וַתָּקָם רִבְקָה וְנַעֲרֹתֶיהָ וַתִּרְכַּבְנָה עַל־ 61

הַגְּמַלִּים וַתֵּלַכְנָה אַחֲרֵי הָאִישׁ וַיִּקַּח הָעֶבֶד אֶת־רִבְקָה וַיֵּלַךְ׃

וְיִצְחָק בָּא מִבּוֹא בְּאֵר לַחַי רֹאִי וְהוּא יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב׃ 62

וַיֵּצֵא יִצְחָק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה לִפְנוֹת עָרֶב וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה 63

גְמַלִּים בָּאִים׃ וַתִּשָּׂא רִבְקָה אֶת־עֵינֶיהָ וַתֵּרֶא אֶת־יִצְחָק 64

וַתִּפֹּל מֵעַל הַגָּמָל׃ וַתֹּאמֶר אֶל־הָעֶבֶד מִי־הָאִישׁ הַלָּזֶה הַהֹלֵךְ 65

בַּשָּׂדֶה לִקְרָאתֵנוּ וַיֹּאמֶר הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנִי וַתִּקַּח הַצָּעִיף

וַתִּתְכָּס׃ וַיְסַפֵּר הָעֶבֶד לְיִצְחָק אֵת כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָשָׂה׃ 66

וַיְבִאֶהָ יִצְחָק הָאֹהֱלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת־רִבְקָה וַתְּהִי־לוֹ 67

לְאִשָּׁה וַיֶּאֱהָבֶהָ וַיִּנָּחֵם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ׃ 1/2

כה וַיֹּסֶף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וּשְׁמָהּ קְטוּרָה׃ וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־זִמְרָן ששי

וְאֶת־יָקְשָׁן וְאֶת־מְדָן וְאֶת־מִדְיָן וְאֶת־יִשְׁבָּק וְאֶת־שׁוּחַ׃ וְיָקְשָׁן 3

יָלַד אֶת־שְׁבָא וְאֶת־דְּדָן וּבְנֵי דְדָן הָיוּ אַשּׁוּרִם וּלְטוּשִׁם וּלְאֻמִּים׃

וּבְנֵי מִדְיָן עֵיפָה וָעֵפֶר וַחֲנֹךְ וַאֲבִידָע וְאֶלְדָּעָה כָּל־אֵלֶּה בְּנֵי 4

קְטוּרָה׃ וַיִּתֵּן אַבְרָהָם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ לְיִצְחָק׃ וְלִבְנֵי 5/6

۵۱ اینک ریوقا در حضور تو است بَردار و برو همانطوریکه خدا گفته است زن پسر آقایت بشود.

۵۲ هنگامی که غلام اَوراهام سخنان ایشان را شنید بر زمین (افتاده) به خدا تعظیم کرد.

۵۳ آن غلام اسباب نقره و اسباب طلا و لباسهایی درآورده به ریوقا داد و به برادر و مادر او هم اشیاء نفیسی هدیه کرد.

۵۴ او و اشخاصی که همراهش بودند خوردند و نوشیدند. شب را بسر آوردند و صبح (او) برخاسته گفت: به سوی آقایم روانه‌ام سازید.

۵۵ برادر و مادرش گفتند: این دختر یک سال یا ده ماه پیش ما بماند بعد برود.

۵٦ بآنها گفت: معطلم نکنید زیرا خدا مرا در راهم موفق گردانید. پس روانه‌ام کنید به سوی آقایم بروم.

۵۷ گفتند: دختر را صدا بزنیم و (عقیده‌اش را) از دهان خودش بپرسیم.

۵۸ ریوقا را صدا زده به او گفتند: آیا همراه این مرد میروی؟ گفت: میروم.

۵۹ ریوقا خواهرشان را با دایه‌اش و غلام اَوراهام و افرادش روانه کردند.

٦۰ ریوقا را دعا نموده گفتند: خواهرمان! توبه هزاران بیور (ده هزار) بدل شوی و نسلت قلمرو دشمنانش را وارث گردد.

٦۱ ریوقا و کنیزانش برخاسته روی شترها سوار گشتند و دنبال آن مرد رفتند و آن غلام ریوقا را برداشت و رفت.

٦۲ یصحاق از سمت بِئِر لَحَی رؤئی می آمد، او ساکن نِگِو بود.

٦۳ یصحاق نزدیک غروب برای راز و نیاز کردن (با خدا به صحرا رفته بود. چشمانش را بلند کرده دید اینک شترها می آیند.

٦۴ ریوقا چشمانش را بلند کرده یصحاق را دید و از بالای شتر پایین آمد.

٦۵ به آن غلام گفت: این شخص که در صحرا به استقبال ما می آید کیست؟ آن غلام گفت آقایم است. پس پوشش خویش را برداشته (روی) خود را پوشانید.

٦٦ آن غلام تمام کارهایی را که کرده بود برای یصحاق تعریف کرد.

٦۷ یصحاق او (ریوقا) را به چادر سارا مادر خود آورده و او را (به همسری) گرفت و (ریوقا) زن او شد. و دوستش میداشت. یصحاق بعد از (مرگ) مادرش تسلی یافت.

حَیه سارا - فصل بیست و پنجم

۱ اَوراهام بار دیگر زنی گرفت که نامش قِطورا بود.

۲ (وی) زیمران و یُوقشان و مِدان و میدیان و ییشباق و شوحَ را برایش زائید.

۳ و یُوقشان شِوا و دِدان را بدنیا آورد و فرزندان دِدان آشوریم و لِطوشیم و لِئومیم بودند.

۴ و فرزندان میدیان عِفا و عِفِر و حَنوُخ و اَویداع و اِلداعا، اینها همه فرزندان قِطورا بودند.

۵ اَوراهام آنچه را که داشت به یصحاق بخشید.

٦ اَوراهام به فرزندانی که از زنان صیغه‌ایش داشت هدیه‌هایی داد و آنها را هنگام حیاتش از پیش پسرش یصحاق به سمت مشرق به سرزمین خاور روانه کرد.

הַפִּֽילַגְשִׁים֙ אֲשֶׁ֣ר לְאַבְרָהָ֔ם נָתַ֥ן אַבְרָהָ֖ם מַתָּנֹ֑ת וַֽיְשַׁלְּחֵ֞ם מֵעַ֨ל
7 יִצְחָ֤ק בְּנוֹ֙ בְּעוֹדֶ֣נּוּ חַ֔י קֵ֖דְמָה אֶל־אֶ֥רֶץ קֶֽדֶם׃ וְאֵ֗לֶּה יְמֵ֛י שְׁנֵֽי־
חַיֵּ֥י אַבְרָהָ֖ם אֲשֶׁר־חָ֑י מְאַ֥ת שָׁנָ֛ה וְשִׁבְעִ֥ים שָׁנָ֖ה וְחָמֵ֥שׁ שָׁנִֽים׃
8 וַיִּגְוַ֨ע וַיָּ֧מָת אַבְרָהָ֛ם בְּשֵׂיבָ֥ה טוֹבָ֖ה זָקֵ֣ן וְשָׂבֵ֑עַ וַיֵּאָ֖סֶף אֶל־
9 עַמָּֽיו׃ וַיִּקְבְּר֨וּ אֹת֜וֹ יִצְחָ֤ק וְיִשְׁמָעֵאל֙ בָּנָ֔יו אֶל־מְעָרַ֖ת הַמַּכְפֵּלָ֑ה
10 אֶל־שְׂדֵ֞ה עֶפְרֹ֣ן בֶּן־צֹ֗חַר הַֽחִתִּ֔י אֲשֶׁ֖ר עַל־פְּנֵ֥י מַמְרֵֽא׃ הַשָּׂדֶ֛ה
אֲשֶׁר־קָנָ֥ה אַבְרָהָ֖ם מֵאֵ֣ת בְּנֵי־חֵ֑ת שָׁ֛מָּה קֻבַּ֥ר אַבְרָהָ֖ם וְשָׂרָ֥ה
11 אִשְׁתּֽוֹ׃ וַיְהִ֗י אַחֲרֵי֙ מ֣וֹת אַבְרָהָ֔ם וַיְבָ֥רֶךְ אֱלֹהִ֖ים אֶת־יִצְחָ֣ק
בְּנ֑וֹ וַיֵּ֣שֶׁב יִצְחָ֔ק עִם־בְּאֵ֥ר לַחַ֖י רֹאִֽי׃
12 וְאֵ֛לֶּה תֹּלְדֹ֥ת יִשְׁמָעֵ֖אל בֶּן־אַבְרָהָ֑ם אֲשֶׁ֨ר יָֽלְדָ֜ה הָגָ֧ר הַמִּצְרִ֛ית שביעי
שִׁפְחַ֥ת שָׂרָ֖ה לְאַבְרָהָֽם׃ וְאֵ֗לֶּה שְׁמוֹת֙ בְּנֵ֣י יִשְׁמָעֵ֔אל בִּשְׁמֹתָ֖ם
לְתוֹלְדֹתָ֑ם בְּכֹ֤ר יִשְׁמָעֵאל֙ נְבָיֹ֔ת וְקֵדָ֥ר וְאַדְבְּאֵ֖ל וּמִבְשָֽׂם׃
14/15 וּמִשְׁמָ֥ע וְדוּמָ֖ה וּמַשָּֽׂא׃ חֲדַ֣ד וְתֵימָ֔א יְט֥וּר נָפִ֖ישׁ וָקֵֽדְמָה׃
16 אֵ֣לֶּה הֵ֞ם בְּנֵ֣י יִשְׁמָעֵאל֮ וְאֵ֣לֶּה שְׁמֹתָם֒ בְּחַצְרֵיהֶ֖ם וּבְטִֽירֹתָ֑ם מפטיר
17 שְׁנֵים־עָשָׂ֥ר נְשִׂיאִ֖ם לְאֻמֹּתָֽם׃ וְאֵ֗לֶּה שְׁנֵי֙ חַיֵּ֣י יִשְׁמָעֵ֔אל מְאַ֥ת
שָׁנָ֛ה וּשְׁלֹשִׁ֥ים שָׁנָ֖ה וְשֶׁ֣בַע שָׁנִ֑ים וַיִּגְוַ֣ע וַיָּ֔מָת וַיֵּאָ֖סֶף אֶל־עַמָּֽיו׃
18 וַיִּשְׁכְּנ֨וּ מֵֽחֲוִילָ֜ה עַד־שׁ֗וּר אֲשֶׁר֙ עַל־פְּנֵ֣י מִצְרַ֔יִם בֹּאֲכָ֖ה אַשּׁ֑וּרָה
עַל־פְּנֵ֥י כָל־אֶחָ֖יו נָפָֽל׃
19 וְאֵ֛לֶּה תּוֹלְדֹ֥ת יִצְחָ֖ק בֶּן־אַבְרָהָ֑ם אַבְרָהָ֖ם הוֹלִ֥יד אֶת־יִצְחָֽק׃ תולדד
20 וַיְהִ֣י יִצְחָ֗ק בֶּן־אַרְבָּעִ֣ים שָׁנָ֔ה בְּקַחְתּ֣וֹ אֶת־רִבְקָ֗ה בַּת־בְּתוּאֵל֙
21 הָֽאֲרַמִּ֔י מִפַּדַּ֖ן אֲרָ֑ם אֲח֛וֹת לָבָ֥ן הָאֲרַמִּ֖י ל֥וֹ לְאִשָּֽׁה׃ וַיֶּעְתַּ֨ר
יִצְחָ֤ק לַֽיהוָה֙ לְנֹ֣כַח אִשְׁתּ֔וֹ כִּ֥י עֲקָרָ֖ה הִ֑וא וַיֵּעָ֤תֶר לוֹ֙ יְהוָ֔ה
22 וַתַּ֖הַר רִבְקָ֥ה אִשְׁתּֽוֹ׃ וַיִּתְרֹֽצְצ֤וּ הַבָּנִים֙ בְּקִרְבָּ֔הּ וַתֹּ֖אמֶר אִם־
23 כֵּ֕ן לָ֥מָּה זֶּ֖ה אָנֹ֑כִי וַתֵּ֖לֶךְ לִדְרֹ֥שׁ אֶת־יְהוָֽה׃ וַיֹּאמֶר֩ יְהוָ֨ה לָ֜הּ)(
שְׁנֵ֤י גֹייִם֙ בְּבִטְנֵ֔ךְ וּשְׁנֵ֣י לְאֻמִּ֔ים מִמֵּעַ֖יִךְ יִפָּרֵ֑דוּ וּלְאֹם֙ מִלְאֹ֣ם גוים
24 יֶֽאֱמָ֔ץ וְרַ֖ב יַעֲבֹ֥ד צָעִֽיר׃ וַיִּמְלְא֥וּ יָמֶ֖יהָ לָלֶ֑דֶת וְהִנֵּ֥ה תוֹמִ֖ם
25 בְּבִטְנָֽהּ׃ וַיֵּצֵ֤א הָרִאשׁוֹן֙ אַדְמוֹנִ֔י כֻּלּ֖וֹ כְּאַדֶּ֣רֶת שֵׂעָ֑ר וַיִּקְרְא֥וּ

۷ سالهایی که اَوراهام زندگی کرد یکصد و هفتاد و پنج سال بود.

۸ اَوراهام با عاقبت بخیری، پیر و کامیاب، دعـوت حـق را لبـیک گـفته درگـذشت و بـه (درگذشتگان) قوم خود پیوست.

۹ فرزندانش، ییصحاق و ییشماعِل، او را در غار هَمَخپِلا در صحرای عِفروُن پسر صوُحَر حیتی که روبروی مَمره بود بخاک سپردند.

۱۰ اَوراهام و سارا زنش در صحرایی که اَوراهام از فرزندان حِت خریده بود، همانجا بخاک سپرده شدند.

۱۱ بعد از فوت اوراهام بود که خداوند ییصحاق پسرش را برکت نمود و یـیصحاق نـزدیک «بِئرلَحَی روُئی» ساکن شد.

۱۲ تاریخچه خانواده ییشماعِل پسر اَوراهام که هاگار مصری، کنیز سارا، برای اَوراهام زائـید اینست:

۱۳ نامهای فرزندان ییشماعل بر حسب اسمها به ترتیب تولدشان این است: نِوایوُت نخست زاده‌ی ییشماعِل و قِدار و اَدبِئِل و میوسام.

۱۴ و میشماع و دوما و مَسا.

۱۵ حَدَد و تِما، یِطور نافیش و قِدما.(۱)

۱٦ اینها نامهای فرزندان ییشماعِل است و این اسمها برحسب دهات و آبادیهایشان میباشد. دوازده نفر نامبرده رؤسای قبیله‌هایشان بودند.

۱۷ سالهای عمر ییشماعل ۱۳۷ سال بود. جان تسلیم نموده درگذشت و به (درگذشتگان) قوم خود پیوست.

۱۸ (فرزندان ییشماعِل) از حَویلا تا شور که روبروی مصر، سمت آشور است مـقیم شـدند. (ییشماعل) در جوار تمام برادرانش مقیم شد.

هفطارای معمولی حیه سارا در صفحه ۳۲۷

پاراشای توُلدُوت

۱۹ و این تاریخچه‌ی خانواده‌ی ییصحاق پسر اَوراهام است. اَوراهـام یـیصحاق را بـوجود آورد.

۲۰ ییصحاق در موقع گرفتن ریوقا دختر بِتوئِل اَرَمی خواهر لاوان ارمی اهل «پَـدَن اَرام» چهل سال داشت.

۲۱ ییصحاق به درگاه خدا در حق زنش که نازا بود استغاثه کرد، خدا استغاثه‌ی او را اجابت کرد. پس ریوقا زنش باردار شد.

۲۲ بچه‌ها در شکمش به هم فشار می آوردند. (ریوقا) گفت: اگر (بارداری) چنین است چرا من خواستار این هستم. رفت از خدا بپرسد.

۲۳ خدا به او گفت دو قوم در شکمت است و دو ملت از رَحِمت جدا می‌شوند و ملتی از ملتی (دیگر) قویتر میشود و بزرگتر کوچکتر را خدمت خواهد نمود.

۲۴ روزهای (بارداری) او کامل شد و هنگام زائیدنش فرا رسید و اینک در شکمش دوقلو بود.

۲۵ اولی سرخ فام بیرون آمد. (بدن) او تماماً پشمالو چون عبای پشمین بود اسمش را عِساو نهادند.

۱- با مراجعه به فصل هفده آیه بیست درمییابیم که وَحی خداوند به اَوراهام در اینجا بوقوع پیوسته است و اسامی ذکر شده مربوط به فرزندان ییشماعِل است.

26 שְׁמוֹ עֵשָׂו: וְאַחֲרֵי־כֵן יָצָא אָחִיו וְיָדוֹ אֹחֶזֶת בַּעֲקֵב עֵשָׂו וַיִּקְרָא
27 שְׁמוֹ יַעֲקֹב וְיִצְחָק בֶּן־שִׁשִּׁים שָׁנָה בְּלֶדֶת אֹתָם: וַיִּגְדְּלוּ)(
הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יֹדֵעַ צַיִד אִישׁ שָׂדֶה וְיַעֲקֹב אִישׁ תָּם
28 יֹשֵׁב אֹהָלִים: וַיֶּאֱהַב יִצְחָק אֶת־עֵשָׂו כִּי־צַיִד בְּפִיו וְרִבְקָה
29 אֹהֶבֶת אֶת־יַעֲקֹב: וַיָּזֶד יַעֲקֹב נָזִיד וַיָּבֹא עֵשָׂו מִן־הַשָּׂדֶה וְהוּא
30 עָיֵף: וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל־יַעֲקֹב הַלְעִיטֵנִי נָא מִן־הָאָדֹם הָאָדֹם
31 הַזֶּה כִּי עָיֵף אָנֹכִי עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמוֹ אֱדוֹם: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב
32 מִכְרָה כַיּוֹם אֶת־בְּכֹרָתְךָ לִי: וַיֹּאמֶר עֵשָׂו הִנֵּה אָנֹכִי הוֹלֵךְ
33 לָמוּת וְלָמָּה־זֶּה לִי בְּכֹרָה: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הִשָּׁבְעָה לִּי כַּיּוֹם
34 וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּמְכֹּר אֶת־בְּכֹרָתוֹ לְיַעֲקֹב: וְיַעֲקֹב נָתַן לְעֵשָׂו
לֶחֶם וּנְזִיד עֲדָשִׁים וַיֹּאכַל וַיֵּשְׁתְּ וַיָּקָם וַיֵּלַךְ וַיִּבֶז עֵשָׂו אֶת־
הַבְּכֹרָה:

כו
1 וַיְהִי רָעָב בָּאָרֶץ מִלְּבַד הָרָעָב הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיָה בִּימֵי אַבְרָהָם
2 וַיֵּלֶךְ יִצְחָק אֶל־אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ־פְּלִשְׁתִּים גְּרָרָה: וַיֵּרָא אֵלָיו
יהוה וַיֹּאמֶר אַל־תֵּרֵד מִצְרָיְמָה שְׁכֹן בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אֹמַר
3 אֵלֶיךָ: גּוּר בָּאָרֶץ הַזֹּאת וְאֶהְיֶה עִמְּךָ וַאֲבָרְכֶךָּ כִּי־לְךָ וּלְזַרְעֲךָ
אֶתֵּן אֶת־כָּל־הָאֲרָצֹת הָאֵל וַהֲקִמֹתִי אֶת־הַשְּׁבֻעָה אֲשֶׁר
4 נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ: וְהִרְבֵּיתִי אֶת־זַרְעֲךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
וְנָתַתִּי לְזַרְעֲךָ אֵת כָּל־הָאֲרָצֹת הָאֵל וְהִתְבָּרְכוּ בְזַרְעֲךָ כֹּל
5 גּוֹיֵי הָאָרֶץ: עֵקֶב אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקֹלִי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמַרְתִּי
שני 6/7 מִצְוֺתַי חֻקּוֹתַי וְתוֹרֹתָי: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק בִּגְרָר: וַיִּשְׁאֲלוּ אַנְשֵׁי)(
הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אֲחֹתִי הִוא כִּי יָרֵא לֵאמֹר אִשְׁתִּי פֶּן־
8 יַהַרְגֻנִי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם עַל־רִבְקָה כִּי־טוֹבַת מַרְאֶה הִוא: וַיְהִי
כִּי־אָרְכוּ־לוֹ שָׁם הַיָּמִים וַיַּשְׁקֵף אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד
9 הַחַלּוֹן וַיַּרְא וְהִנֵּה יִצְחָק מְצַחֵק אֵת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ: וַיִּקְרָא
אֲבִימֶלֶךְ לְיִצְחָק וַיֹּאמֶר אַךְ הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הִוא וְאֵיךְ אָמַרְתָּ
אֲחֹתִי הִוא וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי אָמַרְתִּי פֶּן־אָמוּת עָלֶיהָ:

۲۶ و بعد از آن برادرش که دستش را بر پاشنه‌ی عِساو گرفته بود بیرون آمد اسمش را یَعقوُو نهاد. ییصحاق هنگام تولد آنها شصت ساله بود.

۲۷ این کودکان بزرگ شدند. عِساو مردی شکارچی ماهر - مرد صحرائی بود و یَعقوُو مردی ساده دل - چادرنشین و اهل مطالعه.

۲۸ ییصحاق عَساو را دوست میداشت چونکه (طعم) شکار (او) در دهانش بود و ریوقا یَقَقوُو را دوست میداشت.

۲۹ هنگامیکه یَعقوُو آش می‌پخت عِساو از صحرا آمد و خسته بود.

۳۰ عِساو به یَعقوُو گفت: نظر به اینکه من خسته هستم اکنون از این آش (قرمز) (آدوُم) بمن بخوران. از این جهت نام او (عِساو) را اِدُوم نامید.

۳۱ یَعقوُو گفت: فعلاً نخست زادی‌ات را بمن بفروش.

۳۲ عِساو (پیش خود) گفت اینک من دارم میمیرم نخست زادی به چه کار من میآید.

۳۳ یعقوُو گفت: فعلاً برایم قسم بخور، برایش قسم خورد و نخست زادی اش را به یَعقوُو فروخت.

۳۴ یَعقوُو به عِساو نان و آش داد. خورد و نوشید و برخاست و رفت. عِساو نخست زادی را خوار نمود.

تولدوت - فصل بیست و ششم

۱ غیر از قحطی اولیه که در زمان اَوراهام بود در آن سرزمین قحطی شد. ییصحاق نزد اَوی مِلِخ پادشاه پِلیشتیم به گرار رفت.

۲ خدا به او ظاهر شده و گفت: به مصر سرازیر نشو، در آن سرزمینی که به تو خواهم گفت سکونت گزین.

۳ در این سرزمین اقامت کن با تو خواهم بود، برکتت خواهم نمود، زیرا تمام این سرزمینها را به تو و به نسلت خواهم داد و به سوگندی که برای اَوراهام پدرت یاد نمودم وفادار خواهم بود.

۴ نسلت را چون ستارگان آسمان زیاد خواهم کرد و تمام این سرزمینها را به نسلت خواهم بخشید. و تمام اقوام زمین به وسیله‌ی نسلت برکت خواهند یافت.

۵ و این بخاطر آن است که اَوراهام حرف مراگوش داد و اوامر، فرامین، قوانین و تعالیم مرا حفظ نمود.

۶ ییصحاق در گرار اقامت گزید.

۷ مردم آن محل درباره‌ی زنش جویا شدند، نظر به اینکه میترسید بگوید زنم است گفت خواهرم است. (با خود چنین) گفت مبادا مردم آن محل مرا بخاطر ریوقا (زنم) که زیباروی است بکشند.

۸ نظر به اینکه اقامتش در آنجا مدت زیادی طول کشید (چنین) اتفاق افتاد که اَوی مِلِخ پادشاه پلیشتیم از پنجره نظر افکنده دید ییصحاق با ریوقا زنش شوخی می‌کند.

۹ اَوی مِلِخ ییصحاق را صدا زده گفت: در حقیقت این زنت است، چطور گفتی خواهرم است؟ ییصحاق به او گفت چونکه (پیش خود) گفتم مبادا به سبب وی کشته شوم.

10 וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ כִּמְעַט שָׁכַב אַחַד הָעָם
11 אֶת־אִשְׁתֶּךָ וְהֵבֵאתָ עָלֵינוּ אָשָׁם׃ וַיְצַו אֲבִימֶלֶךְ אֶת־כָּל־הָעָם
12 לֵאמֹר הַנֹּגֵעַ בָּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוּמָת׃ וַיִּזְרַע יִצְחָק
בָּאָרֶץ הַהִוא וַיִּמְצָא בַּשָּׁנָה הַהִוא מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֵהוּ
13/14 יהוה׃ וַיִּגְדַּל הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ הָלוֹךְ וְגָדֵל עַד כִּי־גָדַל מְאֹד׃ וַיְהִי־ שלישי
לוֹ מִקְנֵה־צֹאן וּמִקְנֵה בָקָר וַעֲבֻדָּה רַבָּה וַיְקַנְאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים׃
15 וְכָל־הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עַבְדֵי אָבִיו בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו
16 סִתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיְמַלְאוּם עָפָר׃ וַיֹּאמֶר אֲבִימֶלֶךְ אֶל־יִצְחָק
17 לֵךְ מֵעִמָּנוּ כִּי־עָצַמְתָּ מִמֶּנּוּ מְאֹד׃ וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם יִצְחָק וַיִּחַן
18 בְּנַחַל־גְּרָר וַיֵּשֶׁב שָׁם׃ וַיָּשָׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר ׀ אֶת־בְּאֵרֹת הַמַּיִם
אֲשֶׁר חָפְרוּ בִּימֵי אַבְרָהָם אָבִיו וַיְסַתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת
אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שֵׁמוֹת כַּשֵּׁמֹת אֲשֶׁר־קָרָא לָהֶן אָבִיו׃
19/20 וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי־יִצְחָק בַּנָּחַל וַיִּמְצְאוּ־שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים׃ וַיָּרִיבוּ
רֹעֵי גְרָר עִם־רֹעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ הַמָּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַבְּאֵר
21 עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְּׂקוּ עִמּוֹ׃ וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיָּרִיבוּ גַּם־עָלֶיהָ
22 וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׂטְנָה׃ וַיַּעְתֵּק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא
רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי־עַתָּה הִרְחִיב יהוה
23//24 לָנוּ וּפָרִינוּ בָאָרֶץ׃ וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שָׁבַע׃ וַיֵּרָא אֵלָיו יהוה רביעי
בַּלַּיְלָה הַהוּא וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אָבִיךָ אַל־תִּירָא
כִּי־אִתְּךָ אָנֹכִי וּבֵרַכְתִּיךָ וְהִרְבֵּיתִי אֶת־זַרְעֲךָ בַּעֲבוּר אַבְרָהָם
25 עַבְדִּי׃ וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יהוה וַיֶּט־שָׁם אָהֳלוֹ
26 וַיִּכְרוּ־שָׁם עַבְדֵי־יִצְחָק בְּאֵר׃ וַאֲבִימֶלֶךְ הָלַךְ אֵלָיו מִגְּרָר
27 וַאֲחֻזַּת מֵרֵעֵהוּ וּפִיכֹל שַׂר־צְבָאוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִצְחָק מַדּוּעַ
28 בָּאתֶם אֵלָי וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֹתִי וַתְּשַׁלְּחוּנִי מֵאִתְּכֶם׃ וַיֹּאמְרוּ
רָאוֹ רָאִינוּ כִּי־הָיָה יהוה ׀ עִמָּךְ וַנֹּאמֶר תְּהִי נָא אָלָה בֵּינוֹתֵינוּ
29 בֵּינֵינוּ וּבֵינֶךָ וְנִכְרְתָה בְרִית עִמָּךְ׃ אִם־תַּעֲשֵׂה עִמָּנוּ רָעָה
כַּאֲשֶׁר לֹא נְגַעֲנוּךָ וְכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמְּךָ רַק־טוֹב וַנְּשַׁלֵּחֲךָ

۱۰ اَوی مِلِخ گفت این چه کاری است با ما کردی؟ چیزی نمانده بود که شخص اول قوم با زنت همبستر شود و موجب گناهکاری ما شوی.

۱۱ اَوی مِلِخ به تمام قوم اینطور فرمان داد: کسی که مزاحم این مرد یا زنش شود حتماً کشته خواهد شد.

۱۲ ییصحاق در آن سرزمین زراعت کرد و در آن سال صد برابر (حاصل) بدست آورد و خدا برکتش داد.(۱)

۱۳ آن مرد (ییصحاق) شخص بزرگی شد و بتدریج شخصیتی مهم گشت تا مقام والاتر یافت.

۱۴ دارای گله‌ی گوسفند و گله‌ی گاو و خدم زیادی شد و پِلیشتیم به او حسد بردند.

۱۵ پِلیشتیم تمام چاه‌هایی را که غلامان پدرش در روزگار اَوراهام حفر کرده بودند مسدود نموده، آنها را (از) خاک پر کردند.

۱٦ اَوی مِلِخ به ییصحاق گفت نظر به اینکه از ما قویتر شدی از پیش ما برو.

۱۷ ییصحاق از آنجا رفت و در دره‌ی گِرار اردو زده آنجا ساکن شد.

۱۸ ییصحاق چاه‌های آبی را که در روزگار اَوراهام پدرش حفر کرده و پِلِشتیم بعد از فوت اَوراهام مسدود کرده بودند، مجدداً حفر نمود و نامهائی چون اسامی‌ای که پدرش بر آنها نهاده بود بر آنها گذاشت.

۱۹ غلامان ییصحاق در آن دره حفریاتی کردند و آنجا چاه آب جاری یافتند.

۲۰ چوپانان گِرار با چوپانان ییصحاق نزاع کرده میگفتند این آب مال ماست. نظر به اینکه به او ستم کردند اسم آن چاه را عِسِق (ستم) گذاشت.

۲۱ چاه دیگری حفر کردند. بر سر آن هم نزاع کردند. اسمش را سیطنا (شیطنت) گذاشت.

۲۲ از آنجا نقل مکان نموده چاه دیگری حفر کرد و بر سر آن نزاع نکردند اسمش را رحوُوت (وسعت) گذاشت. گفت که اکنون خدا به ما وسعت بخشید و در آن سرزمین بارور خواهیم گشت.

۲۳ از آنجا به بِئِر شِوَع عزیمت کرد.

۲۴ خدا در آن شب به او ظاهر شده گفت من خداوند اَوراهام پدرت هستم. من با تو هستم هراسان مباش. بخاطر اَوراهام بنده‌ام برکتت می‌کنم و نسلت را زیاد میگردانم.

۲۵ آنجا قربانگاهی بنا کرد و بنام خدا نامید و چادرش را آنجا برافراشت. غلامان ییصحاق آنجا چاهی کندند.

۲٦ و اَوی مِلِخ با جمعی از دوستانش و پیخُوْل وزیر جنگش از گِرار نزد او (ییصحاق) رفت.

۲۷ ییصحاق به آنها گفت چرا نزد من آمدید؟ شما با من دشمن بودید و از نزد خودتان بیرونم کردید.

۲۸ گفتند: دیدیم که واقعاً خدا با تو بود گفتیم تمنی اینکه بین ما و تو سوگند همراه با نفرین باشد و با تو پیمان ببندیم.

۲۹ اکنون تو ای متبرک شده‌ی خدا، همانطوریکه آزارت ندادیم و با تو فقط خوبی کرده تو را به سلامت بیرون کردیم با ما بدی نکن.

۳۰ برای آنها ضیافتی ترتیب داد، خوردند و نوشیدند.

۱- با آنکه در تمام سرزمین پلیشتیم قحطی سختی بود، خداوند معجزه بزرگی برای اسحق کرد که از زمین‌اش صد برابر محصول برداشت کرد.

חמישי 30 בְּשָׁלוֹם אַתָּה עַתָּה בְּרוּךְ יְהוָה: וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וַיֹּאכְלוּ
31 וַיִּשְׁתּוּ: וַיַּשְׁכִּימוּ בַבֹּקֶר וַיִּשָּׁבְעוּ אִישׁ לְאָחִיו וַיְשַׁלְּחֵם יִצְחָק
32 וַיֵּלְכוּ מֵאִתּוֹ בְּשָׁלוֹם: וַיְהִי בַּיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עַבְדֵי יִצְחָק
וַיַּגִּדוּ לוֹ עַל־אֹדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפָרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מָצָאנוּ מָיִם:
33 וַיִּקְרָא אֹתָהּ שִׁבְעָה עַל־כֵּן שֵׁם־הָעִיר בְּאֵר שֶׁבַע עַד הַיּוֹם
34 הַזֶּה: וַיְהִי עֵשָׂו בֶּן־אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה
אֶת־יְהוּדִית בַּת־בְּאֵרִי הַחִתִּי וְאֶת־בָּשְׂמַת בַּת־אֵילֹן הַחִתִּי:
35/1 וַתִּהְיֶיןָ מֹרַת רוּחַ לְיִצְחָק וּלְרִבְקָה: וַיְהִי כִּי־זָקֵן כז
יִצְחָק וַתִּכְהֶיןָ עֵינָיו מֵרְאֹת וַיִּקְרָא אֶת־עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר
2 אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי
3 יוֹם מוֹתִי: וְעַתָּה שָׂא־נָא כֵלֶיךָ תֶּלְיְךָ וְקַשְׁתֶּךָ וְצֵא הַשָּׂדֶה
צָיִד 4 וְצוּדָה לִּי צידה: וַעֲשֵׂה־לִי מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי וְהָבִיאָה
5 לִּי וְאֹכֵלָה בַּעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי בְּטֶרֶם אָמוּת: וְרִבְקָה שֹׁמַעַת
בְּדַבֵּר יִצְחָק אֶל־עֵשָׂו בְּנוֹ וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו הַשָּׂדֶה לָצוּד צַיִד לְהָבִיא:
6 וְרִבְקָה אָמְרָה אֶל־יַעֲקֹב בְּנָהּ לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת־אָבִיךָ
7 מְדַבֵּר אֶל־עֵשָׂו אָחִיךָ לֵאמֹר: הָבִיאָה לִּי צַיִד וַעֲשֵׂה־לִי
8 מַטְעַמִּים וְאֹכֵלָה וַאֲבָרֶכְכָה לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי מוֹתִי: וְעַתָּה
9 בְנִי שְׁמַע בְּקֹלִי לַאֲשֶׁר אֲנִי מְצַוָּה אֹתָךְ: לֶךְ־נָא אֶל־הַצֹּאן
וְקַח־לִי מִשָּׁם שְׁנֵי גְּדָיֵי עִזִּים טֹבִים וְאֶעֱשֶׂה אֹתָם מַטְעַמִּים
10 לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אָהֵב: וְהֵבֵאתָ לְאָבִיךָ וְאָכָל בַּעֲבֻר אֲשֶׁר
11 יְבָרֶכְךָ לִפְנֵי מוֹתוֹ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־רִבְקָה אִמּוֹ הֵן עֵשָׂו
12 אָחִי אִישׁ שָׂעִר וְאָנֹכִי אִישׁ חָלָק: אוּלַי יְמֻשֵּׁנִי אָבִי וְהָיִיתִי
13 בְעֵינָיו כִּמְתַעְתֵּעַ וְהֵבֵאתִי עָלַי קְלָלָה וְלֹא בְרָכָה: וַתֹּאמֶר
14 לוֹ אִמּוֹ עָלַי קִלְלָתְךָ בְּנִי אַךְ שְׁמַע בְּקֹלִי וְלֵךְ קַח־לִי: וַיֵּלֶךְ
וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהֵב אָבִיו:
15 וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת־בִּגְדֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל הַחֲמֻדֹת אֲשֶׁר אִתָּהּ
16 בַּבָּיִת וַתַּלְבֵּשׁ אֶת־יַעֲקֹב בְּנָהּ הַקָּטָן: וְאֵת עֹרֹת גְּדָיֵי הָעִזִּים

۳۱ بامدادان سحرخیزی کرده برای یکدیگر سوگند یاد کردند. ییصحاق آنها را روانه نمود و از پیش او با صلح و صفا رفتند.
۳۲ در آن روز بود که غلامان ییصحاق آمده در مورد چاهی که حفر کرده بودند به او اطلاع داده گفتند: آب پیدا کردیم.
۳۳ آنرا شیوْعا نامید به این جهت نام آن شهر تا امروز بِئِر شِوَع است.
۳۴ عِساو چهل ساله بود که یهودیت دختر بِئِری حیتی و باسمَت دختر اِلون حیتی را (به همسری) گرفت.
۳۵ (آنها) برای ییصحاق و ریوقا موجب اوقات تلخی شدند.

تولدوت - فصل بیست و هفتم

۱ نظر به اینکه ییصحاق پیر شده و دیدِ چشمانش ضعیف گشته بود عِساو پسر بزرگش را صدا زده به او گفت: پسرم! (عساو)، به وی گفت حاضرم.
۲ گفت اینک پیر شده‌ام. روز درگذشتن خود را نمیدانم.
۳ اکنون لطفاً وسایلت، ترکِش و کمانت را بردار، به صحرا بیرون رفته برای من شکار کن.
۴ غذاهای لذیذی همانطور که دوست میدارم درست کن و برایم بیاور تا بخورم و قبل از اینکه فوت کنم جانم تو را دعا نماید.
۵ ریوقا موقعی که ییصحاق با عِساو صحبت میکرد می‌شنید. عِساو برای شکار کردن و آوردن شکار به صحرا رفت.
۶ پس ریوقا به پسر خود یَعقُوْ چنین گفت: اینک از پدرت که با عِساو برادرت صحبت میکرد اینطور شنیدم.
۷ برایم شکاری آورده غذاهای لذیذی درست کن تا بخورم و قبل از درگذشتنم در پیشگاه خدا دعایت کنم.
۸ اکنون پسرم! به آنچه که به تو دستور میدهم، به حرفم، گوش بده.
۹ حالا پیش گوسفندان برو و از آنجا دو بزغاله‌ی خوب برایم بیاور تا از آنها غذاهای لذیذ برای پدرت همانطور که دوست میدارد، درست کنم.
۱۰ برای پدرت بیاور تا بخورد و قبل از فوتش تو را دعا کند.
۱۱ یَعقُوْ به ریوقا مادر خود گفت: اینک عِساو برادرم مردی پرمو است و من مردی بی‌مو هستم.
۱۲ شاید پدرم لمسم کند و بنظرش آید که خواسته‌ام گولش بزنم و موجبات نفرین شدن خود را فراهم کنم و نه دعا.
۱۳ مادرش باو گفت: پسرم نفرینت برای من، فقط به حرف من گوش بده و برو (بزغاله‌ها را) بیاور.
۱۴ رفت برداشته برای مادرش آورد. مادرش غذاهای لذیذی همانطور که پدرش دوست میداشت درست کرد.
۱۵ ریوقا آن لباسهای دلپسند پسر بزرگش - عِساو - را که در خانه نزد او بود برداشته بر تن یَعقُوْ پسر کوچکش پوشانید.

17 הִלְבִּישָׁה עַל־יָדָיו וְעַל חֶלְקַת צַוָּארָיו׃ וַתִּתֵּן אֶת־הַמַּטְעַמִּים
18 וְאֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר עָשָׂתָה בְּיַד יַעֲקֹב בְּנָהּ׃ וַיָּבֹא אֶל־אָבִיו
19 וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר הִנֶּנִּי מִי אַתָּה בְּנִי׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו
אָנֹכִי עֵשָׂו בְּכֹרֶךָ עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלָי קוּם־נָא שְׁבָה
20 וְאָכְלָה מִצֵּידִי בַּעֲבוּר תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ׃ וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־בְּנוֹ
מַה־זֶּה מִהַרְתָּ לִמְצֹא בְּנִי וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה יהוה אֱלֹהֶיךָ
21 לְפָנָי׃ וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־יַעֲקֹב גְּשָׁה־נָּא וַאֲמֻשְׁךָ בְּנִי הַאַתָּה
22 זֶה בְּנִי עֵשָׂו אִם־לֹא׃ וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל־יִצְחָק אָבִיו וַיְמֻשֵּׁהוּ
23 וַיֹּאמֶר הַקֹּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיָּדַיִם יְדֵי עֵשָׂו׃ וְלֹא הִכִּירוֹ כִּי־הָיוּ
24 יָדָיו כִּידֵי עֵשָׂו אָחִיו שְׂעִרֹת וַיְבָרְכֵהוּ׃ וַיֹּאמֶר אַתָּה זֶה בְּנִי
25 עֵשָׂו וַיֹּאמֶר אָנִי׃ וַיֹּאמֶר הַגִּשָׁה לִּי וְאֹכְלָה מִצֵּיד בְּנִי לְמַעַן
26 תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי וַיַּגֶּשׁ־לוֹ וַיֹּאכַל וַיָּבֵא לוֹ יַיִן וַיֵּשְׁתְּ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו
27 יִצְחָק אָבִיו גְּשָׁה־נָּא וּשְׁקָה־לִּי בְּנִי׃ וַיִּגַּשׁ וַיִּשַּׁק־לוֹ וַיָּרַח אֶת־רֵיחַ
בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר רְאֵה רֵיחַ בְּנִי כְּרֵיחַ שָׂדֶה אֲשֶׁר בֵּרְכוֹ
28 יהוה׃ וְיִתֶּן־לְךָ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב כה ששי
29 דָּגָן וְתִירֹשׁ׃ יַעַבְדוּךָ עַמִּים וְיִשְׁתַּחֲוֻ לְךָ לְאֻמִּים הֱוֵה גְבִיר
לְאַחֶיךָ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אִמֶּךָ אֹרְרֶיךָ אָרוּר וּמְבָרְכֶיךָ בָּרוּךְ׃
30 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כִּלָּה יִצְחָק לְבָרֵךְ אֶת־יַעֲקֹב וַיְהִי אַךְ יָצֹא יָצָא
31 יַעֲקֹב מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וְעֵשָׂו אָחִיו בָּא מִצֵּידוֹ׃ וַיַּעַשׂ גַּם־
הוּא מַטְעַמִּים וַיָּבֵא לְאָבִיו וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יָקֻם אָבִי וְיֹאכַל
32 מִצֵּיד בְּנוֹ בַּעֲבֻר תְּבָרְכַנִּי נַפְשֶׁךָ׃ וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי־
33 אָתָּה וַיֹּאמֶר אֲנִי בִּנְךָ בְכֹרְךָ עֵשָׂו׃ וַיֶּחֱרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדֹלָה
עַד־מְאֹד וַיֹּאמֶר מִי־אֵפוֹא הוּא הַצָּד־צַיִד וַיָּבֵא לִי וָאֹכַל
34 מִכֹּל בְּטֶרֶם תָּבוֹא וָאֲבָרְכֵהוּ גַּם־בָּרוּךְ יִהְיֶה׃ כִּשְׁמֹעַ עֵשָׂו
אֶת־דִּבְרֵי אָבִיו וַיִּצְעַק צְעָקָה גְּדֹלָה וּמָרָה עַד־מְאֹד וַיֹּאמֶר
35 לְאָבִיו בָּרְכֵנִי גַם־אָנִי אָבִי׃ וַיֹּאמֶר בָּא אָחִיךָ בְּמִרְמָה וַיִּקַּח
36 בִּרְכָתֶךָ׃ וַיֹּאמֶר הֲכִי קָרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעְקְבֵנִי זֶה פַעֲמַיִם

۱٦ و پوستهای بزغاله را بر دستان و بخش بی موی گردن او پوشانید.
۱۷ غذاهای لذیذ و نانی راکه تهیه کرده بود بدست یَعقوُو پسر خود داد.
۱۸ (یَعقوُو) نزد پدر آمده گفت: پدرم! گفت: بله، کی هستی پسرم؟
۱۹ (یعقوُو) به پدر گفت: من عِساو نخست زاده‌ات هستم. آنچه به من گفتی انجام دادم لطفاً برخیز بنشین و از شکارم بخور تا جانت دعایم کند.
۲۰ ییصحاق به پسر خود گفت: پسرم! چه شد که به این زودی پیدا کردی؟ گفت: چون که خدا خداوندت در برابرم قرار داد.(۱)
۲۱ ییصحاق به یِقوُو گفت: پسرم! لطفاً جلو بیا لمست کنم آیا تو پسرم عِساو هستی یا نه؟
۲۲ یعقوُو به ییصحاق پدر خود نزدیک شد. (ییصحاق) او را لمس نموده گفت: صدا از آن یعقوُو است و دست‌ها، دست‌های عِساو.
۲۳ و نظر به اینکه دستانش چون دستان عِساو برادرش پر مو بود او را نشناخت. دعایش کرد.
۲۴ گفت عِساو پسرم توئی؟ گفت منم.
۲۵ گفت پیش من بیاور تا از شکار پسرم بخورم تا جانم دعایت کند. پیش او برد. (ییصحاق) خورد شراب برایش آورد نوشید.
۲٦ ییصحاق پدرش به او گفت: پسرم جلو بیا مرا ببوس.
۲۷ جلو رفت و او بوسید. (ییصحاق) لباسهای او را بوئیده دعایش کرد. (با خود) گفت ببین بوی پسرم چون بوی صحرائی است که خدا برکتش نمود.
۲۸ و خداوند از شبنم آسمان و چربی‌های زمین و فراوانی غله و شیره به تو بدهد.
۲۹ اقوام، تو را خدمت کنند و ملل در برابر تو سر تعظیم فرود آورند. آقای برادرانت باشی. فرزندان مادرت در برابر تو کرنش کنند. نفرین کنندگانت ملعون و برکت کنندگانت متبارک (باشند).
۳۰ چنین پیش آمد همینکه ییصحاق دعا کردن یعقُوو را تمام کرد، به محض اینکه یعقوُو از پیش روی پدر خارج شد عِساو برادرش از شکار بازگشت.
۳۱ او هم غذاهای لذیذی درست کرده برای پدر آورد. به پدر خود گفت پدر برخیز از شکار پسرت بخور تا جانت مرا دعا کند.
۳۲ ییصحاق، پدرش، به او گفت: تو کیستی؟ گفت: من عِساو پسر نخست زاده‌ات هستم.
۳۳ ییصحاق دچار اضطراب شدیدی شد. گفت: پس آنکه شکار کرده برایم آورد و قبل از آنکه تو بیائی از همه چیز خوردم و وی را دعا نمودم چه کسی بود؟ متبارک هم باشد.
۳۴ موقعی که عِساو سخنان پدرش را شنید، فریاد بی‌نهایت بلند و تلخی برآورد و به پدر خود گفت: پدرم! مرا هم دعا کن.
۳۵ گفت: برادرت با تدبیر آمد و دعایت را گرفت.
۳٦ (عِساو) گفت آیا برای این نامش را یعقوُو گذاشت که اینک دو بار مرا فریبم داده‌است.

۱- وقتیکه یَعقوُو به پدر خود گفت «چونکه خدا خداوندت در برابرم قرار داد» اسحق میدانست که عِساو هیچوقت اسم خداوند را ذکر نمیکند پس نسبت به یَعقوُو سوءظن برد که شاید این شخص عِساو نباشد.

אֶת־בְּכֹרָתִי לָקָח וְהִנֵּה עַתָּה לָקַח בִּרְכָתִי וַיֹּאמַר הֲלֹא־
37 אָצַלְתָּ לִּי בְּרָכָה׃ וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעֵשָׂו הֵן גְּבִיר שַׂמְתִּיו
לָךְ וְאֶת־כָּל־אֶחָיו נָתַתִּי לוֹ לַעֲבָדִים וְדָגָן וְתִירֹשׁ סְמַכְתִּיו
38 וּלְכָה אֵפוֹא מָה אֶעֱשֶׂה בְּנִי׃ וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל־אָבִיו הַבְרָכָה
אַחַת הִוא־לְךָ אָבִי בָּרְכֵנִי גַם־אָנִי אָבִי וַיִּשָּׂא עֵשָׂו קֹלוֹ
39 וַיֵּבְךְּ׃ וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ
40 יִהְיֶה מוֹשָׁבֶךָ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מֵעָל׃ וְעַל־חַרְבְּךָ תִחְיֶה וְאֶת־
אָחִיךָ תַּעֲבֹד וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תָּרִיד וּפָרַקְתָּ עֻלּוֹ מֵעַל צַוָּארֶךָ׃
41 וַיִּשְׂטֹם עֵשָׂו אֶת־יַעֲקֹב עַל־הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרְכוֹ אָבִיו וַיֹּאמֶר
עֵשָׂו בְּלִבּוֹ יִקְרְבוּ יְמֵי אֵבֶל אָבִי וְאַהַרְגָה אֶת־יַעֲקֹב אָחִי׃
42 וַיֻּגַּד לְרִבְקָה אֶת־דִּבְרֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל וַתִּשְׁלַח וַתִּקְרָא
לְיַעֲקֹב בְּנָהּ הַקָּטָן וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה עֵשָׂו אָחִיךָ מִתְנַחֵם לְךָ
43 לְהָרְגֶךָ׃ וְעַתָּה בְנִי שְׁמַע בְּקֹלִי וְקוּם בְּרַח־לְךָ אֶל־לָבָן אָחִי
44 חָרָנָה׃ וְיָשַׁבְתָּ עִמּוֹ יָמִים אֲחָדִים עַד אֲשֶׁר־תָּשׁוּב חֲמַת אָחִיךָ׃
45 עַד־שׁוּב אַף־אָחִיךָ מִמְּךָ וְשָׁכַח אֵת אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ לּוֹ וְשָׁלַחְתִּי
46 וּלְקַחְתִּיךָ מִשָּׁם לָמָה אֶשְׁכַּל גַּם־שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד׃ וַתֹּאמֶר
רִבְקָה אֶל־יִצְחָק קַצְתִּי בְחַיַּי מִפְּנֵי בְּנוֹת חֵת אִם־לֹקֵחַ יַעֲקֹב
כח 1 אִשָּׁה מִבְּנוֹת־חֵת כָּאֵלֶּה מִבְּנוֹת הָאָרֶץ לָמָּה לִּי חַיִּים׃ וַיִּקְרָא
יִצְחָק אֶל־יַעֲקֹב וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ וַיְצַוֵּהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ לֹא־תִקַּח
2 אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן׃ קוּם לֵךְ פַּדֶּנָה אֲרָם בֵּיתָה בְתוּאֵל אֲבִי
3 אִמֶּךָ וְקַח־לְךָ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לָבָן אֲחִי אִמֶּךָ׃ וְאֵל שַׁדַּי
4 יְבָרֵךְ אֹתְךָ וְיַפְרְךָ וְיַרְבֶּךָ וְהָיִיתָ לִקְהַל עַמִּים׃ וְיִתֶּן־לְךָ אֶת־
בִּרְכַּת אַבְרָהָם לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אִתָּךְ לְרִשְׁתְּךָ אֶת־אֶרֶץ מְגֻרֶיךָ
שביעי 5 אֲשֶׁר־נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם׃ וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת־יַעֲקֹב וַיֵּלֶךְ
פַּדֶּנָה אֲרָם אֶל־לָבָן בֶּן־בְּתוּאֵל הָאֲרַמִּי אֲחִי רִבְקָה אֵם
6 יַעֲקֹב וְעֵשָׂו׃ וַיַּרְא עֵשָׂו כִּי־בֵרַךְ יִצְחָק אֶת־יַעֲקֹב וְשִׁלַּח אֹתוֹ
פַּדֶּנָה אֲרָם לָקַחַת־לוֹ מִשָּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיְצַו עָלָיו

نخست زادی‌ام را گرفت اکنون هم دعایم را به چنگ آورد. (عِساو) گفت: آیا برای من دعایی اختصاصی ندادی؟
۳۷ ییصحاق جواب داده به عِساو گفت: اینک او را بر تو سرور تعیین نمودم و تمام برادرانش را غلامان او قرار دادم و غله و شیره برای او تأمین کردم. پس پسرم برای تو چه بکنم؟
۳۸ عِساو به پدرش گفت: پدرم آیا همین یک دعا را داری؟ من هم هستم پدرم! مرا دعا کن. عِساو صدایش را بلند کرده گریست.
۳۹ ییصحاق پدرش جواب داده به او گفت اینک مسکن تو از زمین چربی‌دار باشد و از شبنم آسمان از بالا (بهره‌مند گردی).
۴۰ و با شمشیرت زندگی کن و برادرت را خدمت نمائی. چنین شود که (هرگاه برادرت از انجام وظائف دینی خود سرباز زند) با او درخواهی افتاد و یوغش را از گردنت بازخواهی کرد.
۴۱ عِساو بخاطر دعایی که پدرش به یَعقُوو کرده بود کینه‌ی او (یعقُوو) را (به دل) گرفت. عِساو در دل خود میگفت روزهای سوگواری پدر که نزدیک شود، یَعقُوو برادرم را خواهم کشت.(۱)
۴۲ سخنان عِساو پسر بزرگ ریوقا به وی (ریوقا) اطلاع داده شد. پس فرستاده یَعقُوو پسر کوچک خود را صدا زد و به او گفت: اینک عِساو برادرت به خود دلخوشی می‌دهد که تو را بکشد.
۴۳ پس اکنون پسرم به حرف من گوش کن و برخیز به حاران نزد لاوان برادرم فرار کن.
۴۴ چند سالی پیش او بمان که تا خشم برادرت فرو نشیند.
۴۵ تا غضب برادرت از تو برگردد و آنچه را با او کردی فراموش کند و (آنگاه) من (کسی را) فرستاده تو را از آنجا خواهم آورد. چرا هر دوتایتان را با هم در یک روز از دست بدهم؟
۴۶ ریوقا به ییصحاق گفت بخاطر دختران حِت از زندگیم به تنگ آمده‌ام. اگر یَعقُوو زنی از دختران حِت، همچون دختران این سرزمین بگیرد، زندگی برای من چه ارزشی خواهد داشت؟

تولدوت - فصل بیست و هشتم

۱ ییصحاق یَعقُوو را صدا زد. دعایش کرد. امر نموده به او گفت از دختران کِنَعَن زن نگیر.
۲ برخیز به «پَدَن اَرام» به خانه‌ی بِتوئل پدر مادرت برو و از آنجا از دختران لاوان برادر مادرت برای خودت زن بگیر.
۳ و قادر مطلق تو را برکت داده بارور و زیادت کند و به اقوام پرجمعیت مبدل گردی.
۴ و (قادر مطلق) برکت اَوراهام را برای ارث بردن سرزمین اقامتگاهت که خداوند به اَوراهام بخشید به تو و به نسلت بدهد.
۵ ییصحاق یعقُوو را فرستاد. (او) به «پَدَن اَرام» نزد لاوان پسر بِتوئل اَرَمی برادر ریوقا مادر یعقُوو عِساو رفت.
۶ و عِساو دید که ییصحاق یعقُوو را دعا کرد و او را برای زن گرفتن به «پَدَن اَرام» روانه ساخت و در حالیکه او را دعا می‌نمود به وی اینطور امر کرد «از دختران کِنَعَن زن نگیر».

۱- حخامیم عِساو را مظهر احترام به پدر میدانند ولی توراه شهادت که عساو چگونه در دل خود آرزوی روزهای سوگواری پدر را میکرده است تا برادرش یعقوو را از بین ببرد. پس درمییابیم که احترام او نسبت به پدرش نوعی تظاهر بیش نبوده‌است.

7 לֵאמֹר לֹא־תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן׃ וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל־ מפטיר
8 אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פַּדֶּנָה אֲרָם׃ וַיַּרְא עֵשָׂו כִּי רָעוֹת בְּנוֹת
9 כְּנָעַן בְּעֵינֵי יִצְחָק אָבִיו׃ וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו אֶל־יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת־
מָחֲלַת ׀ בַּת־יִשְׁמָעֵאל בֶּן־אַבְרָהָם אֲחוֹת נְבָיוֹת עַל־נָשָׁיו לוֹ
10 לְאִשָּׁה׃ וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ ויצא
11 חָרָנָה׃ וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיָּלֶן שָׁם כִּי־בָא הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי
12 הַמָּקוֹם וַיָּשֶׂם מְרַאֲשֹׁתָיו וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא׃ וַיַּחֲלֹם וְהִנֵּה
סֻלָּם מֻצָּב אַרְצָה וְרֹאשׁוֹ מַגִּיעַ הַשָּׁמָיְמָה וְהִנֵּה מַלְאֲכֵי
13 אֱלֹהִים עֹלִים וְיֹרְדִים בּוֹ׃ וְהִנֵּה יהוה נִצָּב עָלָיו וַיֹּאמַר אֲנִי)(
יהוה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אָבִיךָ וֵאלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה
14 שֹׁכֵב עָלֶיהָ לְךָ אֶתְּנֶנָּה וּלְזַרְעֶךָ׃ וְהָיָה זַרְעֲךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ
וּפָרַצְתָּ יָמָּה וָקֵדְמָה וְצָפֹנָה וָנֶגְבָּה וְנִבְרְכוּ בְךָ כָּל־מִשְׁפְּחֹת
15 הָאֲדָמָה וּבְזַרְעֶךָ׃ וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ וּשְׁמַרְתִּיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר־תֵּלֵךְ
וַהֲשִׁבֹתִיךָ אֶל־הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם־
16 עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ׃ וַיִּיקַץ יַעֲקֹב מִשְּׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר
17 אָכֵן יֵשׁ יהוה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאָנֹכִי לֹא יָדָעְתִּי׃ וַיִּירָא וַיֹּאמַר
מַה־נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם־בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה
18 שַׁעַר הַשָּׁמָיִם׃ וַיַּשְׁכֵּם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת־הָאֶבֶן אֲשֶׁר־)(
שָׂם מְרַאֲשֹׁתָיו וַיָּשֶׂם אֹתָהּ מַצֵּבָה וַיִּצֹק שֶׁמֶן עַל־רֹאשָׁהּ׃
19 וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית־אֵל וְאוּלָם לוּז שֵׁם־הָעִיר
20 לָרִאשֹׁנָה׃ וַיִּדַּר יַעֲקֹב נֶדֶר לֵאמֹר אִם־יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי
וּשְׁמָרַנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן־לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל
21 וּבֶגֶד לִלְבֹּשׁ׃ וְשַׁבְתִּי בְשָׁלוֹם אֶל־בֵּית אָבִי וְהָיָה יהוה לִי
22 לֵאלֹהִים׃ וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי מַצֵּבָה יִהְיֶה בֵּית
כט 1 אֱלֹהִים וְכֹל אֲשֶׁר תִּתֶּן־לִי עַשֵּׂר אֲעַשְּׂרֶנּוּ לָךְ׃ וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב שני)(
2 רַגְלָיו וַיֵּלֶךְ אַרְצָה בְנֵי־קֶדֶם׃ וַיַּרְא וְהִנֵּה בְאֵר בַּשָּׂדֶה וְהִנֵּה־
שָׁם שְׁלֹשָׁה עֶדְרֵי־צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי מִן־הַבְּאֵר הַהִוא

هفطارای معمولی تولدوت در صفحه ۳۲۹

۷ (و چون) یَعقوُو از پدر و مادر اطاعن نموده به «پَدَن اَرام» رفت.
۸ عِساو درک کرد که دختران کِنَعَن در نظر ییصحاق پدرش بد هستند.
۹ عِساو نزد ییشماعِل رفته «مَحَلَت» دختر ییشماعِل پسر اَوراهام خواهر نِواُیوت را اضافه بر زنانش برای خود به همسری گرفت.

پاراشای وَیِصِه

۱۰ یَعقوُو از بئِر شِوَع خارج شده به حاران رفت.
۱۱ به آن محل رسیده نظر به اینکه آفتاب غروب کرد آنجا منزل نمود. از سنگهای آن محل برداشته زیر سرش گذاشت و در آن محل خوابید.(۱)
۱۲ خواب دید اینک نردبانی روی زمین قرار دارد و سرش به آسمان میرسد و فرشتگان خداوند به وسیله آن بالا رفته و پایین می آیند.
۱۳ و اینک خدا بالای آن قرار دارد (خداگفت) من خدا خداوند اَوراهام پدرت و خداوند ییصحاق هستم. این سرزمینی راکه روی آن خوابیده‌ای به تو و به نسلت خواهم داد.
۱۴ نسلت چون خاک زمین شده به طرف غرب و شرق و شمال و جنوب توسعه خواهی یافت و تمام قبیله‌های زمین به وسیله‌ی تو و نسلت برکت خواهند شد.
۱۵ و اینک من با توام و در هرجا که بروی حفظت خواهم کرد و تو را به این سرزمین باز خواهم گردانید زیرا ترکت نخواهم نمود تا آنچه راکه به تو گفتم انجام دهم.
۱۶ یَعقوُو از خواب بیدار شده گفت: یقیناً خدا در این مکان است و من نمی‌دانستم.
۱۷ ترسان شده گفت این محل چه مهیب است. این جز خانه‌ی خداوند نیست و این دروازه‌ی آسمان است.
۱۸ یَعقوُو بامدادان سحرخیزی کرده سنگی را که زیر سرش نهاده بود برداشت و آنرا ستون پرستشگاهی قرار داد و بر سر آن روغن ریخت.
۱۹ نام آن محل را بیت اِل خواند، لکن در ابتدا نام آن شهر لوز بود.
۲۰ یَعقوُو چنین نذر کرد: اگر خداوند با من باشد، در راهی که میروم حفظم نماید، به من نان بدهد (سالم باشم) بخورم، و لباس (بدهد. سالم باشم) بپوشم ...
۲۱ به خانه‌ی پدرم به سلامت بازگردم و خدا برای من داور باقی بماند.
۲۲ این سنگی که ستون پرستشگاه قرار دادم (نشانی است که اینجا) خانه‌ی خداوند خواهد بود و آنچه به من بدهی ده یک آنرا به تو خواهم داد.

وَیِصِه - فصل بیست و نهم

۱ یَعقوُو گام برداشته به سرزمین مردم خاور رفت.
۲ دید اینک چاهی در صحرا است و سه گله گوسفند کنار آن خوابیده‌اند چونکه از آن چاه گله‌ها را آب میدادند و سنگ روی دهانه‌ی چاه بزرگ بود.

۱- گفته میشود منظور از آن محل کوه مُوریاست که حضرت ییصحاق برای قربانی به آنجا برده شد.

3 יַשְׁקוּ הָעֲדָרִים וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבְּאֵר׃ וְנֶאֶסְפוּ־שָׁמָּה
כָל־הָעֲדָרִים וְגָלְלוּ אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וְהִשְׁקוּ אֶת־הַצֹּאן
4 וְהֵשִׁיבוּ אֶת־הָאֶבֶן עַל־פִּי הַבְּאֵר לִמְקֹמָהּ׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב
5 אַחַי מֵאַיִן אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מֵחָרָן אֲנָחְנוּ׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם הַיְדַעְתֶּם
6 אֶת־לָבָן בֶּן־נָחוֹר וַיֹּאמְרוּ יָדָעְנוּ׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם הֲשָׁלוֹם לוֹ
7 וַיֹּאמְרוּ שָׁלוֹם וְהִנֵּה רָחֵל בִּתּוֹ בָּאָה עִם־הַצֹּאן׃ וַיֹּאמֶר הֵן
עוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל לֹא־עֵת הֵאָסֵף הַמִּקְנֶה הַשְׁקוּ הַצֹּאן וּלְכוּ
8 רְעוּ׃ וַיֹּאמְרוּ לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ כָּל־הָעֲדָרִים וְגָלְלוּ
9 אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן׃ עוֹדֶנּוּ מְדַבֵּר עִמָּם
10 וְרָחֵל ׀ בָּאָה עִם־הַצֹּאן אֲשֶׁר לְאָבִיהָ כִּי רֹעָה הִוא׃ וַיְהִי
כַּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת־רָחֵל בַּת־לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וְאֶת־צֹאן
לָבָן אֲחִי אִמּוֹ וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיָּגֶל אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבְּאֵר
11 וַיַּשְׁק אֶת־צֹאן לָבָן אֲחִי אִמּוֹ׃ וַיִּשַּׁק יַעֲקֹב לְרָחֵל וַיִּשָּׂא
12 אֶת־קֹלוֹ וַיֵּבְךְּ׃ וַיַּגֵּד יַעֲקֹב לְרָחֵל כִּי אֲחִי אָבִיהָ הוּא וְכִי
13 בֶן־רִבְקָה הוּא וַתָּרָץ וַתַּגֵּד לְאָבִיהָ׃ וַיְהִי כִשְׁמֹעַ לָבָן אֶת־
שֵׁמַע ׀ יַעֲקֹב בֶּן־אֲחֹתוֹ וַיָּרָץ לִקְרָאתוֹ וַיְחַבֶּק־לוֹ וַיְנַשֶּׁק־לוֹ
וַיְבִיאֵהוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיְסַפֵּר לְלָבָן אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה׃
14 וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אַךְ עַצְמִי וּבְשָׂרִי אָתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים׃
15 וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב הֲכִי־אָחִי אַתָּה וַעֲבַדְתַּנִי חִנָּם הַגִּידָה
16 לִּי מַה־מַּשְׂכֻּרְתֶּךָ׃ וּלְלָבָן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לֵאָה
17 וְשֵׁם הַקְּטַנָּה רָחֵל׃ וְעֵינֵי לֵאָה רַכּוֹת וְרָחֵל הָיְתָה יְפַת־
שלישי 18 תֹּאַר וִיפַת מַרְאֶה׃ וַיֶּאֱהַב יַעֲקֹב אֶת־רָחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבָדְךָ
19 שֶׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל בִּתְּךָ הַקְּטַנָּה׃ וַיֹּאמֶר לָבָן טוֹב תִּתִּי
20 אֹתָהּ לָךְ מִתִּתִּי אֹתָהּ לְאִישׁ אַחֵר שְׁבָה עִמָּדִי׃ וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב
בְּרָחֵל שֶׁבַע שָׁנִים וַיִּהְיוּ בְעֵינָיו כְּיָמִים אֲחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ
21 אֹתָהּ׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לָבָן הָבָה אֶת־אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ
22 יָמָי וְאָבוֹאָה אֵלֶיהָ׃ וַיֶּאֱסֹף לָבָן אֶת־כָּל־אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם

۳ تمام گله‌ها آنجا جمع شده (چوپانها) آن سنگ را از روی دهانه چاه می‌غلطاندند. گوسفندان را آب داده سنگ را بر دهانه چاه به جایش برمیگرداندند.

۴ یَعقوُو به آنها گفت: برادرانم شما اهل کجا هستید؟ گفتند: اهل حارانیم.

۵ به آنها گفت: آیا لاوان پسر ناحوُر را می‌شناسید؟ گفتند: می‌شناسیم.

۶ به آنها گفت: آیا سالم است؟ گفتند: سالم است و اینک راحِل دخترش با گوسفندان می‌آید.

۷ گفت: اینک هنوز روز بلند است وقت جمع آوری مواشی نیست. آب به گوسفندان داده، بروید بچرانید.

۸ گفتند: نمیتوانیم مگر اینکه تمام گله‌ها جمع شوند و (چوپان‌ها) سنگ را از روی دهانه‌ی چاه بغلطانند تا گوسفندان را آب دهیم.

۹ هنوز با آنها صحبت می‌کرد که راحِل با گوسفندانی که مال پدرش بود آمد. زیرا او چوپان بود.

۱۰ موقعیکه یَعقوُو راحِل دختر لاوان برادر مادرش و گوسفندان لاوان برادر مادرش را دید، یَعقوُو پیش رفته سنگ را از روی دهانه چاه غلطانید و گوسفندان لاوان برادر مادرش را آب داد.

۱۱ یَعقوُو راحِل را بوسید. صدایش را بلندنموده گریه کرد.

۱۲ یَعقوُو به راحل اطلاع داد که خویشاوند پدرش و پسر ریوقا است (راحِل) دوید به پدرش خبر داد.

۱۳ هنگامی که لاوان خبر یَعقوُو پسر خواهر خود را شنید به استقبالش شتافت، او را بغل گرفته بوسید و به خانه‌ی خود آورد. یِعقوُوو تمام این مطالب را برای لاوان تعریف کرد.

۱۴ لاوان به او گفت: در حقیقت تو استخوان و گوشت منی. یکماه تمام نزد او ماند.

۱۵ لاوان به یَعقوُو گفت: آیا چون برادر من هستی (باید) برای من رایگان خدمت کنی؟! به من بگو اجرتت چیست؟

۱۶ لاوان دو دختر داشت نام بزرگتر لِئا و نام کوچکتر راحِل بود.

۱۷ چشمان لِئا ضعیف بود و راحِل خوش قیافه و زیباروی بود.

۱۸ یَعقوُو راحِل را دوست میداشت (به لاوان) گفت: هفت سال برای راحِل دختر کوچکت به تو خدمت خواهم نمود.

۱۹ لاوان گفت: او را بتو بدهم بهتر از این است که به شخص دیگری بدهم. پیش من بمان.

۲۰ یَعقوُو به خاطر راحِل هفت سال خدمت کرد و در اثر عشقش به وی (این هفت سال) در نظرش مثل چند روز بود.

۲۱ یَعقوُو به لاوان گفت: نظر به اینکه سالهای (خدمت) من سپری شده‌است زنم را بده تا با او ازدواج کنم.

۲۲ لاوان تمام مردم آن محل را جمع نموده ضیافتی ترتیب داد.

23 וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה׃ וַיְהִי בָעֶרֶב וַיִּקַּח אֶת־לֵאָה בִתּוֹ וַיָּבֵא אֹתָהּ
24 אֵלָיו וַיָּבֹא אֵלֶיהָ׃ וַיִּתֵּן לָבָן לָהּ אֶת־זִלְפָּה שִׁפְחָתוֹ לְלֵאָה
25 בִתּוֹ שִׁפְחָה׃ וַיְהִי בַבֹּקֶר וְהִנֵּה־הִוא לֵאָה וַיֹּאמֶר אֶל־לָבָן
מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי הֲלֹא בְרָחֵל עָבַדְתִּי עִמָּךְ וְלָמָּה רִמִּיתָנִי׃
26 וַיֹּאמֶר לָבָן לֹא־יֵעָשֶׂה כֵן בִּמְקוֹמֵנוּ לָתֵת הַצְּעִירָה לִפְנֵי
27 הַבְּכִירָה׃ מַלֵּא שְׁבֻעַ זֹאת וְנִתְּנָה לְךָ גַּם־אֶת־זֹאת בַּעֲבֹדָה
28 אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שֶׁבַע־שָׁנִים אֲחֵרוֹת׃ וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן
29 וַיְמַלֵּא שְׁבֻעַ זֹאת וַיִּתֶּן־לוֹ אֶת־רָחֵל בִּתּוֹ לוֹ לְאִשָּׁה׃ וַיִּתֵּן
30 לָבָן לְרָחֵל בִּתּוֹ אֶת־בִּלְהָה שִׁפְחָתוֹ לָהּ לְשִׁפְחָה׃ וַיָּבֹא גַּם
אֶל־רָחֵל וַיֶּאֱהַב גַּם־אֶת־רָחֵל מִלֵּאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שֶׁבַע־
31 שָׁנִים אֲחֵרוֹת׃ וַיַּרְא יהוה כִּי־שְׂנוּאָה לֵאָה וַיִּפְתַּח אֶת־רַחְמָהּ
32 וְרָחֵל עֲקָרָה׃ וַתַּהַר לֵאָה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ רְאוּבֵן כִּי
33 אָמְרָה כִּי־רָאָה יהוה בְּעָנְיִי כִּי עַתָּה יֶאֱהָבַנִי אִישִׁי׃ וַתַּהַר
עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר כִּי־שָׁמַע יהוה כִּי־שְׂנוּאָה אָנֹכִי וַיִּתֶּן־
34 לִי גַּם־אֶת־זֶה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ שִׁמְעוֹן׃ וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן
וַתֹּאמֶר עַתָּה הַפַּעַם יִלָּוֶה אִישִׁי אֵלַי כִּי־יָלַדְתִּי לוֹ שְׁלֹשָׁה
35 בָנִים עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמוֹ לֵוִי׃ וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בֵּן וַתֹּאמֶר
הַפַּעַם אוֹדֶה אֶת־יהוה עַל־כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ יְהוּדָה וַתַּעֲמֹד
ל 1 מִלֶּדֶת׃ וַתֵּרֶא רָחֵל כִּי לֹא יָלְדָה לְיַעֲקֹב וַתְּקַנֵּא רָחֵל בַּאֲחֹתָהּ
2 וַתֹּאמֶר אֶל־יַעֲקֹב הָבָה־לִּי בָנִים וְאִם־אַיִן מֵתָה אָנֹכִי׃ וַיִּחַר־
אַף יַעֲקֹב בְּרָחֵל וַיֹּאמֶר הֲתַחַת אֱלֹהִים אָנֹכִי אֲשֶׁר־מָנַע מִמֵּךְ
3 פְּרִי־בָטֶן׃ וַתֹּאמֶר הִנֵּה אֲמָתִי בִלְהָה בֹּא אֵלֶיהָ וְתֵלֵד עַל־
4 בִּרְכַּי וְאִבָּנֶה גַם־אָנֹכִי מִמֶּנָּה׃ וַתִּתֶּן־לוֹ אֶת־בִּלְהָה שִׁפְחָתָהּ
5 לְאִשָּׁה וַיָּבֹא אֵלֶיהָ יַעֲקֹב׃ וַתַּהַר בִּלְהָה וַתֵּלֶד לְיַעֲקֹב בֵּן׃
6 וַתֹּאמֶר רָחֵל דָּנַנִּי אֱלֹהִים וְגַם שָׁמַע בְּקֹלִי וַיִּתֶּן־לִי בֵּן עַל־
7 כֵּן קָרְאָה שְׁמוֹ דָּן׃ וַתַּהַר עוֹד וַתֵּלֶד בִּלְהָה שִׁפְחַת רָחֵל בֵּן
8 שֵׁנִי לְיַעֲקֹב׃ וַתֹּאמֶר רָחֵל נַפְתּוּלֵי אֱלֹהִים ׀ נִפְתַּלְתִּי עִם־

۲۳ هنگام غروب بود (که) لِئا دختر خود را برداشته او را نزد وی آورد. (یَعقوُو) با او همخوابی کرد.
۲۴ لاوان زیلپاکنیز خود را به صورت کنیز به لِئا دختر خود داد.
۲۵ صبح شد و دید که لِئا است. به لاوان گفت این چه کاری است با من کردی؟ مگر بخاطر راحِل، به تو خدمت نکردم؟ پس چرا فریبم دادی؟
۲۶ لاوان گفت: در محل ما چنین عمل نمی‌شود که (دختر) کوچکتر را قبل از بزرگتر (شوهر) بدهند.
۲۷ هفته‌ی (عروسی) این یکی را تمام کن، آن دیگری را هم در مقابل هفت سال دیگر که نزد ما خدمت خواهی کرد به تو خواهیم داد.
۲۸ یَعقوُو چنین کرد. هفته‌ی (عروسی) او را تمام کرد. (لاوان) راحِلِ دخترش را به ازدواج او در آورد.
۲۹ لاوان بیلها کنیز خود را به صورت کنیز به راحِل دختر خود داد.
۳۰ (یَعقوُو) با راحِل هم ازدواج کرد. راحِل را بیش از لِئا دوست میداشت و برای او (لاوان) هفت سال دیگر خدمت کرد.
۳۱ خدا دید که لِئا نامحبوب است، بارورش کرد و راحِل نازا بود.
۳۲ لِئا باردار شد و پسری زائید. اسمش را رِئوون گذاشت چونکه خدا شاهد بیچارگی من بود حالا دیگر شوهرم مرا دوست خواهد داشت.
۳۳ باز باردار شد. پسر زائیده گفت، اکنون نظر به اینکه خدا دید من نامحبوبم این (پسر) را هم به من داد. او را شیمعُون نام گذاشت.
۳۴ باز باردار شد پسر زائیده گفت: اکنون نظر به اینکه سه پسر زائیدم این بار شوهرم به سوی من کشیده خواهد شد، به این جهت نامش را لِوی خواند.
۳۵ باز باردار شد و پسر زائیده، گفت: این بار خدا را شکر میکنم. به این جهت نامش را یِهودا گذاشت. و از زائیدن باز ایستاد.

وَیِصِه - فصل سی ام

۱ راحِل دید که برای یَعقوُو نزائیده است به لِئا خواهرش حسد برد. به یَعقوُو گفت: به من فرزندانی بده و اگر نه من مرده محسوب میشوم.
۲ خشم یَعقوُو نسبت به راحِل برافروخته شده گفت: مگر من به جای خداوند هستم که ثمرِ بطن را از تو دریغ داشت،
۳ گفت: این بیلهاکنیزم است، با وی همبستر شو تا بر زانوهای من بزاید و من هم بوسیله‌ی او آباد گردم.
۴ (راحِل) بیلها کنیز خود را برای همسری به او داد. یَعقوُو با وی همبستر شد.
۵ بیلها باردار شده برای یَعقوُو پسری زائید.
۶ راحِل گفت: خداوند مرا دادرسی کرد و به حرف من گوش داد و به من پسری داد به این جهت نام او را دان گذاشت.
۷ باز بیلها کنیز راحِل باردار شده دومین پسر را برای یَعقوُو زائید.
۸ راحِل گفت: با خواهرم مبارزات زیادی کردم و غالب شدم. نام او را نَفتالی گذاشت.

9 אחתי גם־יכלתי ותקרא שמו נפתלי׃ ותרא לאה כי עמדה
10/11 מלדת ותקח את־זלפה שפחתה ותתן אתה ליעקב לאשה׃
ותלד זלפה שפחת לאה ליעקב בן׃ ותאמר לאה בגד בא גד
12 ותקרא את־שמו גד׃ ותלד זלפה שפחת לאה בן שני ליעקב׃
13 ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא את־שמו
רביעי 14 אשר׃ וילך ראובן בימי קציר־חטים וימצא דודאים בשדה
ויבא אתם אל־לאה אמו ותאמר רחל אל־לאה תני־נא לי
15 מדודאי בנך׃ ותאמר לה המעט קחתך את־אישי ולקחת
גם את־דודאי בני ותאמר רחל לכן ישכב עמך הלילה
16 תחת דודאי בנך׃ ויבא יעקב מן־השדה בערב ותצא לאה
לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתיך בדודאי בני
17 וישכב עמה בלילה הוא׃ וישמע אלהים אל־לאה ותהר
18 ותלד ליעקב בן חמישי׃ ותאמר לאה נתן אלהים שכרי
19 אשר־נתתי שפחתי לאישי ותקרא שמו יששכר׃ ותהר עוד
20 לאה ותלד בן־ששי ליעקב׃ ותאמר לאה זבדני אלהים ׀ אתי
זבד טוב הפעם יזבלני אישי כי־ילדתי לו ששה בנים ותקרא
21 את־שמו זבלון׃ ואחר ילדה בת ותקרא את־שמה דינה׃
22 ויזכר אלהים את־רחל וישמע אליה אלהים ויפתח את־
23 רחמה׃ ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלהים את־חרפתי׃
24 ותקרא את־שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר׃ ויהי
כאשר ילדה רחל את־יוסף ויאמר יעקב אל־לבן שלחני
25/26 ואלכה אל־מקומי ולארצי׃ תנה את־נשי ואת־ילדי אשר
עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את־עבדתי אשר
27 עבדתיך׃ ויאמר אליו לבן אם־נא מצאתי חן בעיניך נחשתי
חמישי 28 ויברכני יהוה בגללך׃ ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה׃
29 ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר־היה
30 מקנך אתי׃ כי מעט אשר־היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך

۹ لِئا دید که از زائیدن باز ایستاده است، زیلپا کنیزش را برداشته او را به همسری به یعقُوو داد.
۱۰ زیلپاکنیز لِئا برا یَعقُوو پسری زائید.
۱۱ لِئا گفت: خوشبختی آمد. نامش راگادگذاشت.
۱۲ زیلپاکنیز لِئا دومین پسر را برای یَعقوو زائید.
۱۳ لِئا گفت: چقدر خوشبختم، زیرا دختران، مرا خوشبخت خواهند خواند. نامش را آشِر گذاشت.
۱۴ در روزهای دروگندم رِئووِن به صحرا رفت. مِهرگیاهانی یافت و آنها را نزد مادرش لِئا آورد. راحِل به لِئاگفت لطفاً از مِهرگیاههای پسرت به من بده.
۱۵ به او گفت: آیا شوهرم راگرفتی کم است؟ مِهرگیاهای پسرم را هم (میخواهی) بگیری؟ راحِل گفت: پس عوض مِهرگیاههای پسرت امشب (یَعقُوو) با تو بخوابد.
۱٦ شامگاه یَعقُوو از صحرا آمد. لِئا به استقبالش بیرون آمده گفت پیش من بیا زیرا با مهر گیاهای پسرم تو را اجیر کردم. پس وی در آن شب با او خوابید.
۱۷ خداوند به لِئا توجه کرد. باردار شده پنجمین پسر را برای یَعقُوو زائید.
۱۸ لِئا گفت: برای اینکه کنیزم را بشوهرم دادم خداوند مزدم را داد، نامش را یِیساخار گذاشت.
۱۹ لِئا باردار شد ششمین پسر را برای یَعقُوو زائید.
۲۰ لِئاگفت خداوند هدیه‌ی خوبی به من بخشید. این بار شوهرم با من هم منزل خواهد شد زیرا شش پسر برایش زائیده‌ام. نامش را زِوُلون گذاشت.
۲۱ بعد دختری زائید نامش را دیناگذاشت.(۱)
۲۲ خداوند راحِل را مد نظر قرار داد. تمنای او را اجابت نموده، بارورش کرد.
۲۳ باردارگشت و پسری زائید.گفت خداوند به سرزنش (شدن) من خاتمه داد.
۲۴ نامش را به این منظور که خدا پسری علاوه بر این پسر به او بدهد یوسف گذاشت.
۲۵ موقعیکه راحِل یوسف را زائید، یَعقُوو به لاوان گفت مرا روانه کن به محل و سرزمینم بروم.
۲٦ زنان و بچه‌هایم راکه در برابر آنهابه تو خدمت کردم بده تا بروم زیرا از خدمتی که برای توکردم اطلاع داری.
۲۷ لاوان به اوگفت: اگر اکنون مورد مرحمت تو قرارگرفته‌ام نزد من بمان چون حدس زدم خدا به خاطر تو مرا برکت داده‌است.
۲۸ (لاوان)گفت: مزدت را برای من تعیین کن، خواهم داد.
۲۹ (یَعقُوو) به اوگفت از آنچه به تو خدمت کردم و آنچه مواشیت نزد من بود آگاهی.
۳۰ زیرا آنچه قبل از من داشتی مقدارکمی بود که بسیار زیاد شده‌است. خدا به قدوم من تو را برکت کرده‌است و اکنون (بگو) من چه وقت برای خانه‌ام کارکنم؟

۱- کلمه‌ی «دینا» در زبان عبری بمعنی قضاوت است و اینکه لئا اسم دختر خود را دینا گذارد را چنین توجیه نموده‌اند که به لئا وحی شده بود که جمعاً حضرت یعقوو ۱۲ پسر خواهد داشت و تا بحال لئا شش پسر داشت و تا بحال لئا شش پسر داشت و دو زن دیگر یعقوو هر کدام دو پسر داشتند یعنی حضرت یعقوو در جمع ده پسر داشت در حالیکه راحل هنوز بچه نداشت لئا فکر کرد که این نوزار نیز پسر باشد، پس خواهرش راحل فقط یک فرزند پسر خواهد داشت یعنی از زنهای دیگر نیز عقب‌تر خواهد بود پس بدرگاه خداوند تفیلا خواند که این جنین دختر شود.

31 יְהוָה אֹתְךָ לְרַגְלִי וְעַתָּה מָתַי אֶעֱשֶׂה גַם־אָנֹכִי לְבֵיתִי: וַיֹּאמֶר
מָה אֶתֶּן־לָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא־תִתֶּן־לִי מְאוּמָה אִם־תַּעֲשֶׂה־
32 לִּי הַדָּבָר הַזֶּה אָשׁוּבָה אֶרְעֶה צֹאנְךָ אֶשְׁמֹר: אֶעֱבֹר בְּכָל־
צֹאנְךָ הַיּוֹם הָסֵר מִשָּׁם כָּל־שֶׂה ׀ נָקֹד וְטָלוּא וְכָל־שֶׂה־חוּם
33 בַּכְּשָׂבִים וְטָלוּא וְנָקֹד בָּעִזִּים וְהָיָה שְׂכָרִי: וְעָנְתָה־בִּי צִדְקָתִי
בְּיוֹם מָחָר כִּי־תָבוֹא עַל־שְׂכָרִי לְפָנֶיךָ כֹּל אֲשֶׁר־אֵינֶנּוּ נָקֹד
34 וְטָלוּא בָּעִזִּים וְחוּם בַּכְּשָׂבִים גָּנוּב הוּא אִתִּי: וַיֹּאמֶר לָבָן
35 הֵן לוּ יְהִי כִדְבָרֶךָ: וַיָּסַר בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־הַתְּיָשִׁים הָעֲקֻדִּים
וְהַטְּלֻאִים וְאֵת כָּל־הָעִזִּים הַנְּקֻדּוֹת וְהַטְּלֻאֹת כֹּל אֲשֶׁר־לָבָן
36 בּוֹ וְכָל־חוּם בַּכְּשָׂבִים וַיִּתֵּן בְּיַד־בָּנָיו: וַיָּשֶׂם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים
37 בֵּינוֹ וּבֵין יַעֲקֹב וְיַעֲקֹב רֹעֶה אֶת־צֹאן לָבָן הַנּוֹתָרֹת: וַיִּקַּח־
לוֹ יַעֲקֹב מַקַּל לִבְנֶה לַח וְלוּז וְעַרְמוֹן וַיְפַצֵּל בָּהֵן פְּצָלוֹת
38 לְבָנוֹת מַחְשֹׂף הַלָּבָן אֲשֶׁר עַל־הַמַּקְלוֹת: וַיַּצֵּג אֶת־הַמַּקְלוֹת
אֲשֶׁר פִּצֵּל בָּרְהָטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמָּיִם אֲשֶׁר תָּבֹאןָ הַצֹּאן
39 לִשְׁתּוֹת לְנֹכַח הַצֹּאן וַיֵּחַמְנָה בְּבֹאָן לִשְׁתּוֹת: וַיֶּחֱמוּ הַצֹּאן
40 אֶל־הַמַּקְלוֹת וַתֵּלַדְןָ הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּטְלֻאִים: וְהַכְּשָׂבִים
הִפְרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פְּנֵי הַצֹּאן אֶל־עָקֹד וְכָל־חוּם בְּצֹאן לָבָן
41 וַיָּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבַדּוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל־צֹאן לָבָן: וְהָיָה בְּכָל־
יַחֵם הַצֹּאן הַמְקֻשָּׁרוֹת וְשָׂם יַעֲקֹב אֶת־הַמַּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן
42 בָּרְהָטִים לְיַחְמֵנָּה בַּמַּקְלוֹת: וּבְהַעֲטִיף הַצֹּאן לֹא יָשִׂים וְהָיָה
43 הָעֲטֻפִים לְלָבָן וְהַקְּשֻׁרִים לְיַעֲקֹב: וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מְאֹד מְאֹד
לא 1 וַיְהִי־לוֹ צֹאן רַבּוֹת וּשְׁפָחוֹת וַעֲבָדִים וּגְמַלִּים וַחֲמֹרִים: וַיִּשְׁמַע
אֶת־דִּבְרֵי בְנֵי־לָבָן לֵאמֹר לָקַח יַעֲקֹב אֵת כָּל־אֲשֶׁר לְאָבִינוּ
2 וּמֵאֲשֶׁר לְאָבִינוּ עָשָׂה אֵת כָּל־הַכָּבֹד הַזֶּה: וַיַּרְא יַעֲקֹב אֶת־
3 פְּנֵי לָבָן וְהִנֵּה אֵינֶנּוּ עִמּוֹ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם: וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־
4 יַעֲקֹב שׁוּב אֶל־אֶרֶץ אֲבוֹתֶיךָ וּלְמוֹלַדְתֶּךָ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ: וַיִּשְׁלַח
5 יַעֲקֹב וַיִּקְרָא לְרָחֵל וּלְלֵאָה הַשָּׂדֶה אֶל־צֹאנוֹ: וַיֹּאמֶר לָהֶן

۳۱ یَعقوُو گفت: چیزی بمن نده. اگر این کار را (که میگویم) برای من بکنی برگشته چوپانی گوسفندانت را خواهم کرد (آنها را) محافظت خواهم نمود.

۳۲ من امروز (با تو) از بین تمام گوسفندانت گذر میکنم. هر برهی نقطه دار و لکه دار و هر برهی قهوهای در برهها و لکه دار و نقطه دار در بزها را از آنجا دور کن. بعداً (آنچه این گونه زائیده شود) مزد من خواهد بود.

۳۳ فردا روز، وقتی بیایی مزد مرا رسیدگی کنی حقانیت من نزد تو گواهی خواهد داد. هر بزی که بین بزها نقطهدار و لکه دار نباشد و هر برهای که بین برهها قهوهای نباشد، نزد من (پیدا شود) مال دزدی محسوب میشود.

۳۴ لاوان گفت: بله، البته، چون سخن تو عمل شود.

۳۵ (لاوان) بُزهای نَر خط خطی و لکه دار و تمام بزهای نقطه دار و لکه دار و هر چه که (لک) سفید در آن بود و هر قهوهای بین برهها را در همان روز جدا نموده بدست پسرانش داد.

۳٦ بین خودش و یَعقوُو مسافتی سه روزه قرار داد و یَعقوُو باقیمانده گله لاوان را چوپانی میکرد.

۳۷ یَعقوُو چوب درخت سفیدار تازه و بادام و شاه بلوط برداشته در آنها قطعاتی از پوست را کند تا سفیدی چوبها آشکار گردد.

۳۸ چوبها را که (به قطعات) پوست کنده بود، در آبشخورها، در سنگابهایی که گوسفندان میآمدند آب بنوشند در مقابل گوسفندان قرار داد. هنگامیکه میآمدند آب بنوشند حرارت (جنسی) پیدا میکردند.

۳۹ گوسفندان مقابل چوبها باردار میشدند و مخطط، نقطه دار و لکه دار میزائیدند.

۴۰ یَعقوُو برهها را جدا کرده و روی گوسفندهای لاوان را به طرف گوسفندان مخطط و قهوهای قرار داد و برای خود گلههایی جداگانه ترتیب داد ولی آنها را باگوسفندان لاوان نگذاشت.

۴۱ در هر موقعی که گوسفندان قوی مایل به جفت گیری بودند یَعقوُو چوبها را در آبشخورها مقابل چشم گوسفندان میگذاشت تا آنها در مقابل آن چوبها باردار شوند.

۴۲ (چوبها را) برای گوسفندان نحیف نمیگذاشت (بنابراین) گوسفندان لاغر مال لاوان و قویها مال یَعقوُو میشد.

۴۳ این شخص (یَعقوُو) بسیار وسعت یافت. دارای گوسفندان زیاد، کنیزان و غلامان و شتران و خرانی شد.

وَیِصِه - فصل سی و یکم

۱ (یَعقوُو) سخنان فرزندان لاوان را چنین شنید: «یَعقوُو آنچه را که مال پدر ما است برداشته و این ثروت را از آنچه مال پدر ماست بدست آورده است».

۲ یَعقوُو قیافهی لاوان را دید که اینک با او چون سابق نیست.

۳ خدا به یَعقوُو گفت: به سرزمین اجداد و زادگاهت برگرد، با تو خواهم بود.

۴ یَعقوُو فرستاده راحِل و لِئا را به کشتزار نزد گلهاش صدا زد.

רֹאֶה אָנֹכִי אֶת־פְּנֵי אֲבִיכֶן כִּי־אֵינֶנּוּ אֵלַי כִּתְמֹל שִׁלְשֹׁם וֵאלֹהֵי
6 אָבִי הָיָה עִמָּדִי׃ וְאַתֵּנָה יְדַעְתֶּן כִּי בְּכָל־כֹּחִי עָבַדְתִּי אֶת־
7 אֲבִיכֶן׃ וַאֲבִיכֶן הֵתֶל בִּי וְהֶחֱלִף אֶת־מַשְׂכֻּרְתִּי עֲשֶׂרֶת מֹנִים
8 וְלֹא־נְתָנוֹ אֱלֹהִים לְהָרַע עִמָּדִי׃ אִם־כֹּה יֹאמַר נְקֻדִּים יִהְיֶה
שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל־הַצֹּאן נְקֻדִּים וְאִם־כֹּה יֹאמַר עֲקֻדִּים יִהְיֶה
9 שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל־הַצֹּאן עֲקֻדִּים׃ וַיַּצֵּל אֱלֹהִים אֶת־מִקְנֵה
10 אֲבִיכֶם וַיִּתֶּן־לִי׃ וַיְהִי בְּעֵת יַחֵם הַצֹּאן וָאֶשָּׂא עֵינַי וָאֵרֶא
בַּחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעַתֻּדִים הָעֹלִים עַל־הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים
11 וּבְרֻדִּים׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם יַעֲקֹב וָאֹמַר
12 הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר שָׂא־נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל־הָעַתֻּדִים הָעֹלִים עַל־
הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּבְרֻדִּים כִּי רָאִיתִי אֵת כָּל־אֲשֶׁר לָבָן
13 עֹשֶׂה לָּךְ׃ אָנֹכִי הָאֵל בֵּית־אֵל אֲשֶׁר מָשַׁחְתָּ שָּׁם מַצֵּבָה אֲשֶׁר
נָדַרְתָּ לִּי שָׁם נֶדֶר עַתָּה קוּם צֵא מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל־
14 אֶרֶץ מוֹלַדְתֶּךָ׃ וַתַּעַן רָחֵל וְלֵאָה וַתֹּאמַרְנָה לוֹ הַעוֹד לָנוּ
15 חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ׃ הֲלוֹא נָכְרִיּוֹת נֶחְשַׁבְנוּ לוֹ כִּי
16 מְכָרָנוּ וַיֹּאכַל גַּם־אָכוֹל אֶת־כַּסְפֵּנוּ׃ כִּי כָל־הָעֹשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל
אֱלֹהִים מֵאָבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעַתָּה כֹּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים
ששי 17 אֵלֶיךָ עֲשֵׂה׃ וַיָּקָם יַעֲקֹב וַיִּשָּׂא אֶת־בָּנָיו וְאֶת־נָשָׁיו עַל־
18 הַגְּמַלִּים׃ וַיִּנְהַג אֶת־כָּל־מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־רְכֻשׁוֹ אֲשֶׁר רָכָשׁ
מִקְנֵה קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּפַדַּן אֲרָם לָבוֹא אֶל־יִצְחָק אָבִיו
19 אַרְצָה כְּנָעַן׃ וְלָבָן הָלַךְ לִגְזֹז אֶת־צֹאנוֹ וַתִּגְנֹב רָחֵל אֶת־
20 הַתְּרָפִים אֲשֶׁר לְאָבִיהָ׃ וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת־לֵב לָבָן הָאֲרַמִּי
21 עַל־בְּלִי הִגִּיד לוֹ כִּי בֹרֵחַ הוּא׃ וַיִּבְרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ
22 וַיָּקָם וַיַּעֲבֹר אֶת־הַנָּהָר וַיָּשֶׂם אֶת־פָּנָיו הַר הַגִּלְעָד׃ וַיֻּגַּד לְלָבָן
23 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב׃ וַיִּקַּח אֶת־אֶחָיו עִמּוֹ וַיִּרְדֹּף
24 אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שִׁבְעַת יָמִים וַיַּדְבֵּק אֹתוֹ בְּהַר הַגִּלְעָד׃ וַיָּבֹא
אֱלֹהִים אֶל־לָבָן הָאֲרַמִּי בַּחֲלֹם הַלָּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הִשָּׁמֶר לְךָ

۵ به آنها گفت: من قیافه‌ی پدرتان را می‌بینم که با من چون سابق نیست و خداوند پدرم با من بوده است.

٦ شما میدانید که با تمام قدرتم به پدرتان خدمت کردم.

۷ پدرتان مراگول زده و مزدم را ده مرتبه عوض کرد و خداوند به او اجازه نداد به من بدی کند.(۱)

۸ اگر چنین میگفت: نقطه دارها مزدت باشد. تمام گوسفندان نقطه دار میزائیدند و اگر چنین میگفت: مخطط ها مزدت باشد تمام گوسفندان مخطط میزائیدند.

۹ خداوند مواشی پدرتان را از چنگش بیرون آورد و به من داد.

۱۰ در موقع جفت گیری گوسفندان بود که چشمانم را بلند نموده در خواب دیدم اینک گوسفندهای نر که روی گوسفندان ماده سوار میشوند مخطط، نقطه دار و لکه دار سفید هستند.

۱۱ فرشته‌ی خداوند در خواب به من گفت: یَعقوُو، گفتم بله.

۱۲ گفت نظر به اینکه دیدم لاوان با تو چه علی میکند، چشمانت را بلند کن و تمام گوسفندهای نر را که سوار گوسفندان ماده میشوند ببین خط خطی، نقطه دار و لکه دار سفید هستند.

۱۳ من قادری هستم که در بت اِل ستون پرستشگاهی را روغن مالیدی و آنجا برای من نذر کردی. اکنون برخیز از این سرزمین بیرون برو و به سرزمین زادگاهت برگرد.

۱۴ راحِل و لِئا جواب داده گفتند: مگر دیگر سهم و ملکی در خانه‌ی پدرمان داریم؟

۱۵ مگر نه این است که برایش بیگانه محسوب میشویم. (چون در مقابل خدمت تو) ما را فروخت. پول (مزد شوهر) مان را خورده و باز هم خواهد خورد.

۱٦ نظر به اینکه تمام ثروتی که خداوند از (چنگ) پدرمان درآورده‌است متعلق به ما و فرزندانمان میباشد، اکنون هرچه خداوند به توگفته‌است انجام بده.

۱۷ یعقوُو بلند شده فرزندان و زنانش را روی شترها سوار کرد.

۱۸ تمام مواشی و دارائی‌ای راکه بدست آورده بود یعنی مواشی خود راکه در «پَدَن اَرام» کسب نموده بود برد، که نزد ییصحاق پدر خود به کِنَعَن برود.

۱۹ و لاوان برای پشم چینی گوسفندانش رفته بود. راحِل تِرافیم (بت‌های خانوادگی که هم برای پرستش و هم برای فالگیری بکار میرفت) متعلق به پدرش را دزدید.

۲۰ برای اینکه یَعقُوب به لاوان اَرَمی اطلاع ندهد که فرار می‌کند او را اغفال کرد.

۲۱ یعقوُو با آنچه که داشت فرار نمود، برخاست از آن نهر گذشته روی خود را به سوی کوه گیلعاد نهاد.

۲۲ در روز سوم به لاوان اطلاع داده شد که یَعقوُو فرار کرده است.

۲۳ (لاوان) دوستانش را با خود برداشت و مسافت هفت روز راه را بدنبال او رفت و در کوه گیلعاد به او پیوست.

۲۴ فرشته‌ای در رؤیای شب نزد لاوان اَرَمی آمده به او گفت: مواظب خود باش مبادا با یَعقوُو از خوب تا بد سخن بگویی.

۱- حخامیم توضیح داده‌اند که لاوان مرتباً مزد یَعقوُو را تغییر میداد بدینصورت که اول تصمیم میگرفت و شرط میکرد که گوسفندان نقطه دار مزد یعقوو باشند ولی موقعی که دریافت که گوسفندان نقطه دار میزائیدند فوراً مزد یعقوُو را به گوسفندان مخطط تبدیل کرد و بالعکس.

25 פֶּן־תְּדַבֵּר עִם־יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד־רָע׃ וַיַּשֵּׂג לָבָן אֶת־יַעֲקֹב
וְיַעֲקֹב תָּקַע אֶת־אָהֳלוֹ בָּהָר וְלָבָן תָּקַע אֶת־אֶחָיו בְּהַר
26 הַגִּלְעָד׃ וַיֹּאמֶר לָבָן לְיַעֲקֹב מֶה עָשִׂיתָ וַתִּגְנֹב אֶת־לְבָבִי
27 וַתְּנַהֵג אֶת־בְּנֹתַי כִּשְׁבֻיוֹת חָרֶב׃ לָמָּה נַחְבֵּאתָ לִבְרֹחַ וַתִּגְנֹב
אֹתִי וְלֹא־הִגַּדְתָּ לִּי וָאֲשַׁלֵּחֲךָ בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁרִים בְּתֹף וּבְכִנּוֹר׃
28/29 וְלֹא נְטַשְׁתַּנִי לְנַשֵּׁק לְבָנַי וְלִבְנֹתָי עַתָּה הִסְכַּלְתָּ עֲשׂוֹ׃ יֶשׁ־
לְאֵל יָדִי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע וֵאלֹהֵי אֲבִיכֶם אֶמֶשׁ ׀ אָמַר אֵלַי
30 לֵאמֹר הִשָּׁמֶר לְךָ מִדַּבֵּר עִם־יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד־רָע׃ וְעַתָּה הָלֹךְ
הָלַכְתָּ כִּי־נִכְסֹף נִכְסַפְתָּה לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה גָנַבְתָּ אֶת־אֱלֹהָי׃
31 וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלָבָן כִּי יָרֵאתִי כִּי אָמַרְתִּי פֶּן־תִּגְזֹל אֶת־
32 בְּנוֹתֶיךָ מֵעִמִּי׃ עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת־אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחְיֶה נֶגֶד
אַחֵינוּ הַכֶּר־לְךָ מָה עִמָּדִי וְקַח־לָךְ וְלֹא־יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחֵל
33 גְּנָבָתַם׃ וַיָּבֹא לָבָן בְּאֹהֶל־יַעֲקֹב ׀ וּבְאֹהֶל לֵאָה וּבְאֹהֶל שְׁתֵּי
הָאֲמָהֹת וְלֹא מָצָא וַיֵּצֵא מֵאֹהֶל לֵאָה וַיָּבֹא בְּאֹהֶל רָחֵל׃
34 וְרָחֵל לָקְחָה אֶת־הַתְּרָפִים וַתְּשִׂמֵם בְּכַר הַגָּמָל וַתֵּשֶׁב עֲלֵיהֶם
35 וַיְמַשֵּׁשׁ לָבָן אֶת־כָּל־הָאֹהֶל וְלֹא מָצָא׃ וַתֹּאמֶר אֶל־אָבִיהָ
אַל־יִחַר בְּעֵינֵי אֲדֹנִי כִּי לוֹא אוּכַל לָקוּם מִפָּנֶיךָ כִּי־דֶרֶךְ נָשִׁים
36 לִי וַיְחַפֵּשׂ וְלֹא מָצָא אֶת־הַתְּרָפִים׃ וַיִּחַר לְיַעֲקֹב וַיָּרֶב בְּלָבָן
וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלָבָן מַה־פִּשְׁעִי מַה חַטָּאתִי כִּי דָלַקְתָּ
37 אַחֲרָי׃ כִּי־מִשַּׁשְׁתָּ אֶת־כָּל־כֵּלַי מַה־מָּצָאתָ מִכֹּל כְּלֵי־בֵיתֶךָ
38 שִׂים כֹּה נֶגֶד אַחַי וְאַחֶיךָ וְיוֹכִיחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ׃ זֶה עֶשְׂרִים שָׁנָה
אָנֹכִי עִמָּךְ רְחֵלֶיךָ וְעִזֶּיךָ לֹא שִׁכֵּלוּ וְאֵילֵי צֹאנְךָ לֹא אָכָלְתִּי׃
39 טְרֵפָה לֹא־הֵבֵאתִי אֵלֶיךָ אָנֹכִי אֲחַטֶּנָּה מִיָּדִי תְּבַקְשֶׁנָּה גְּנֻבְתִי
40 יוֹם וּגְנֻבְתִי לָיְלָה׃ הָיִיתִי בַיּוֹם אֲכָלַנִי חֹרֶב וְקֶרַח בַּלָּיְלָה
41 וַתִּדַּד שְׁנָתִי מֵעֵינָי׃ זֶה־לִּי עֶשְׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתֶךָ עֲבַדְתִּיךָ
אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה בִּשְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֹאנֶךָ וַתַּחֲלֵף
42 אֶת־מַשְׂכֻּרְתִּי עֲשֶׂרֶת מֹנִים׃ לוּלֵי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם

۲۵ لاوان به یعقوو رسید. یعقوو در آن کوه چادر زده بود و لاوان دوستانش را در کوه گیلعاد قرار داد.

۲۶ لاوان به یعقوو گفت: چه کردی؟ اغفالم نمودی و دخترانم را چون اسیران جنگی بردی.

۲۷ چرا پنهانی فرار کردی. مرا اغفال کردی. به من نگفتی تا تو را با خوشی و سرود و (نواختن) دایره و چنگ روانه کنم.

۲۸ به من اجازه ندادی پسران و دخترانم را ببوسم. اکنون نادانی کردی.

۲۹ در قدرت من است با شما بدی کنم ولی خداوند پدرتان دیشب اینطور به من گفت: مواظب خود باش که با یَعقوُو از نیک تا بد سخنی نگویی.

۳۰ اکنون بطور قطعی رفتی چون واقعاً به خانه‌ی پدرت اشتیاق ورزیدی. چرا بتهای (تِرافیم) مرا دزدیدی؟

۳۱ یَعقوُو جواب داده به لاوان گفت: (تو را اغفال کردم) چونکه ترسیدم مبادا دخترانت را به زور از من بگیری.

۳۲ هر کس که بت‌هایش را پیش او پیدا کنی زنده نماند. در مقابل دوستانمان شناسایی کن چه چیزی پیش من است، برای خودت بردار. یَعقوُو نمیدانست که راحِل آنها را دزدیده است.

۳۳ لاوان به چادر یَعقوُو و چادر لِئا و چادر آن دو کنیز داخل شده (چیزی) نیافت. از چادر لِئا خارج و به چادر راحِل وارد شد.

۳۴ راحِل تِرافیم را برداشته آنها را در جهاز (پالان) شتر گذاشت و روی آنها نشست. لاوان تمام آن چادر را جستجو کرد و نیافت.

۳۵ (راحِل) به پدرش گفت: از اینکه نمی‌توانم از حضورت بلند شوم به نظر آقایم گران نیاید زیرا عادت زنان دارم. (لاوان) جستجو کرد و تِرافیم را نیافت.

۳۶ یَعقوُو به خشم آمد و با لاوان نزاع کرد. صدای خود را بلند کرده به او گفت: تقصیر و خطای من چیست که به دنبال من تاختی؟

۳۷ حالا که تمام اسبابهای مرا جستجو کردی، از همه‌ی اسبابهای خانه‌ات چه یافتی؟ اینجا در مقابل دوستان من و دوستان خود بگذار تا بین ما دو نفر داوری کنند.

۳۸ بیست سال است که من پیش توام میش‌ها و بزهایت بره از دست ندادند. قوچهای گله‌ات را نخوردم.

۳۹ نخجیر شده پیش تو نیاوردم. اگر کسر می‌آوردم، از من چه روز دزدیده میشد چه شب، تاوان آن را میدادم.

۴۰ در وضعی قرار داشتم که گرمای (سوزان) در روز و سرما (ی یخبندان) در شب مرا نابود میکرد، و خواب از چشمانم دور میشد.

۴۱ اینک بیست سال است در خانه‌ی توام. چهارده سال برای دو دخترانت و شش سال برای گوسفندانت تو را خدمت کردم و ده مرتبه مزد مرا عوض کردی.

۴۲ اگر خداوند پدرم خداوند اَوراهام و خدایی که ییصحاق از او میترسید با من نبود، اکنون مرا دست خالی روانه میکردی. خداوند، بیچارگی و کار دستم را دید که دیشب (تو را) نصیحت نمود.

ופחד יצחק היה לי כי עתה ריקם שלחתני את־עניי ואת־
שביעי 43 יגיע כפי ראה אלהים ויוכח אמש׃ ויען לבן ויאמר אל־
יעקב הבנות בנתי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר־אתה
ראה לי הוא ולבנתי מה־אעשה לאלה היום או לבניהן
44 אשר ילדו׃ ועתה לכה נכרתה ברית אני ואתה והיה לעד
45/46 ביני ובינך׃ ויקח יעקב אבן וירימה מצבה׃ ויאמר יעקב
לאחיו לקטו אבנים ויקחו אבנים ויעשו־גל ויאכלו שם על־
47 הגל׃ ויקרא־לו לבן יגר שהדותא ויעקב קרא לו גלעד׃
48 ויאמר לבן הגל הזה עד ביני ובינך היום על־כן קרא־שמו
49 גלעד׃ והמצפה אשר אמר יצף יהוה ביני ובינך כי נסתר
50 איש מרעהו׃ אם־תענה את־בנתי ואם־תקח נשים על־
51 בנתי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני ובינך׃ ויאמר
לבן ליעקב הנה ׀ הגל הזה והנה המצבה אשר יריתי ביני
52 ובינך׃ עד הגל הזה ועדה המצבה אם־אני לא־אעבר אליך
את־הגל הזה ואם־אתה לא־תעבר אלי את־הגל הזה ואת־
53 המצבה הזאת לרעה׃ אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו
54 בינינו אלהי אביהם וישבע יעקב בפחד אביו יצחק׃ ויזבח
יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכל־לחם ויאכלו לחם וילינו
מפטיר 1 בהר׃ וישכם לבן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אתהם
לב 2 וילך וישב לבן למקמו׃ ויעקב הלך לדרכו ויפגעו־בו מלאכי
3 אלהים׃ ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא
שם־המקום ההוא מחנים׃

וישלח 4 וישלח יעקב מלאכים לפניו אל־עשו אחיו ארצה שעיר
5 שדה אדום׃ ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה
6 אמר עבדך יעקב עם־לבן גרתי ואחר עד־עתה׃ ויהי־לי
שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא־
)(7 חן בעיניך׃ וישבו המלאכים אל־יעקב לאמר באנו אל־

۴۳ لاوان جواب داده به یَعقوُو گفت: این دختران، دخترانم، و این پسران، پسرانم هستند و این گله، گله‌ام است و آنچه می‌بینی مال من است. امروز باین دخترانم یا بفرزندانی که زائیده‌اند چه خواهم کرد.

۴۴ پس اکنون بیا من و تو پیمان بندیم که بین من و تو به منزله‌ی شاهد باشد.

۴۵ یَعقوُو سنگی برداشته ستون پرستشگاهی برپا نمود.

۴۶ یَعقوُو به دوستانش گفت سنگهایی بر چینید. سنگهایی برداشته تپه‌ایی ساختند. آنجا روی آن تپه غذا خوردند.

۴۷ لاوان آن (مکان) را «یِگرساهَدوتا» و یَعقوُو آن را «گَلعِد» گذاشت.

۴۸ لاوان گفت امروز این تپه بین من و تو شاهد است بنابراین (او) نامش راگَلعِد گذاشت.

۴۹ و همچنین میصپا (یعنی محل دیدبانی). (لاوان) گفت هنگامیکه از یکدیگر دور میشویم خدا بین من و تو مراقب باشد.

۵۰ که دخترانم را نرنجانی و سر دخترانم زنانی نگیری. کسی بین ما نیست. ببین خداوند بین من و تو شاهد است.

۵۱ لاوان به یَعقوُو گفت: اینک این تپه و ستونی که برپا داشتم بین من و تو شاهد است.

۵۲ این تپه و این ستون شاهد باشد که من از این تپه به طرف تو عبور نکنم و تو از این تپه و این ستون به منظور بدی کردن به طرف من عبور نکنی.

۵۳ خداوند اَوراهام و خداوند ناحُور، خداوند پدرشان بین ما داوری کند. یَعقوُو به خدایی که پدرشییصحاق از او می ترسید سوگند یاد کرد.

۵۴ یَعقوُو در آن کوه ذبح کرد و دوستانش را صدا زد تا غذا بخورند. غذا خوردند و شب را در آن کوه گذراندند.

وَیِصِه - فصل سی و دوم

۱ لاوان بامدادان سحرخیزی کرد. پسران (دخترانش) و دخترانش را بوسید، آنـها را دعـا نمود. لاوان راه افتاد و به مکان خود برگشت.

۲ یَعقوُو به راهش ادامه داد و فرشتگان خداوند به او برخوردند.

۳ هنگامیکه یَعقوُو آنها را دید گفت این اردوگاه فرشتگان است نام آن مـحل را مَـحَنایِیم گذاشت.

پاراشای ویِیشلَح

هفطارای معمولی ویِتصه در صفحه ۳۳۱

۴ یَعوُو پیشاپیش خود قاصدانی به سوی عِساو برادرش به سـرزمین سِـعیر، صـحرای اِدوُم فرستاد.

۵ به آنها چنین دستور داد. به آقایم عِساو چنین بگویید: غلامت یَعقوُو چنین گفته‌است. نزد لاوان اقامت گزیدم و تاکنون تأخیر کردم.

۶ صاحب گاوان و خران، گوسفندان و غلامان و کنیزانی شدم، فرستاده‌ام به آقایم خبر بدهم تا بنظرت خوش آیند واقع شوم.

۷ قاصدان نزد یَعقوُو برگشته گفتند: نزد برادرت، نزد عِساو رفتیم. او هم به استقبال تو می آید و چهارصد نفر مرد با او هستند.

אָחִיךָ אֶל־עֵשָׂו וְגַם הֹלֵךְ לִקְרָאתְךָ וְאַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ׃
8 וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֶר לוֹ וַיַּחַץ אֶת־הָעָם אֲשֶׁר־אִתּוֹ וְאֶת־
9 הַצֹּאן וְאֶת־הַבָּקָר וְהַגְּמַלִּים לִשְׁנֵי מַחֲנוֹת׃ וַיֹּאמֶר אִם־יָבוֹא
עֵשָׂו אֶל־הַמַּחֲנֶה הָאַחַת וְהִכָּהוּ וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנִּשְׁאָר לִפְלֵיטָה׃
10 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אַבְרָהָם וֵאלֹהֵי אָבִי יִצְחָק יְהוָה)(
11 הָאֹמֵר אֵלַי שׁוּב לְאַרְצְךָ וּלְמוֹלַדְתְּךָ וְאֵיטִיבָה עִמָּךְ׃ קָטֹנְתִּי
מִכֹּל הַחֲסָדִים וּמִכָּל־הָאֱמֶת אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־עַבְדֶּךָ כִּי
בְמַקְלִי עָבַרְתִּי אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה וְעַתָּה הָיִיתִי לִשְׁנֵי מַחֲנוֹת׃
12 הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֵשָׂו כִּי־יָרֵא אָנֹכִי אֹתוֹ פֶּן־יָבוֹא
13 וְהִכַּנִי אֵם עַל־בָּנִים׃ וְאַתָּה אָמַרְתָּ הֵיטֵב אֵיטִיב עִמָּךְ וְשַׂמְתִּי
14 אֶת־זַרְעֲךָ כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא־יִסָּפֵר מֵרֹב׃ וַיָּלֶן שָׁם בַּלַּיְלָה שני)(
15 הַהוּא וַיִּקַּח מִן־הַבָּא בְיָדוֹ מִנְחָה לְעֵשָׂו אָחִיו׃ עִזִּים מָאתַיִם
16 וּתְיָשִׁים עֶשְׂרִים רְחֵלִים מָאתַיִם וְאֵילִים עֶשְׂרִים׃ גְּמַלִּים
מֵינִיקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלֹשִׁים פָּרוֹת אַרְבָּעִים וּפָרִים עֲשָׂרָה אֲתֹנֹת
17 עֶשְׂרִים וַעְיָרִם עֲשָׂרָה׃ וַיִּתֵּן בְּיַד־עֲבָדָיו עֵדֶר עֵדֶר לְבַדּוֹ וַיֹּאמֶר
18 אֶל־עֲבָדָיו עִבְרוּ לְפָנַי וְרֶוַח תָּשִׂימוּ בֵּין עֵדֶר וּבֵין עֵדֶר׃ וַיְצַו
אֶת־הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי יִפְגָשְׁךָ עֵשָׂו אָחִי וּשְׁאֵלְךָ לֵאמֹר לְמִי־
19 אַתָּה וְאָנָה תֵלֵךְ וּלְמִי אֵלֶּה לְפָנֶיךָ׃ וְאָמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ לְיַעֲקֹב
20 מִנְחָה הִוא שְׁלוּחָה לַאדֹנִי לְעֵשָׂו וְהִנֵּה גַם־הוּא אַחֲרֵינוּ׃ וַיְצַו
גַּם אֶת־הַשֵּׁנִי גַּם אֶת־הַשְּׁלִישִׁי גַּם אֶת־כָּל־הַהֹלְכִים אַחֲרֵי
הָעֲדָרִים לֵאמֹר כַּדָּבָר הַזֶּה תְּדַבְּרוּן אֶל־עֵשָׂו בְּמֹצַאֲכֶם אֹתוֹ׃
21 וַאֲמַרְתֶּם גַּם הִנֵּה עַבְדְּךָ יַעֲקֹב אַחֲרֵינוּ כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָנָיו
בַּמִּנְחָה הַהֹלֶכֶת לְפָנָי וְאַחֲרֵי־כֵן אֶרְאֶה פָנָיו אוּלַי יִשָּׂא פָנָי׃
22 וַתַּעֲבֹר הַמִּנְחָה עַל־פָּנָיו וְהוּא לָן בַּלַּיְלָה־הַהוּא בַּמַּחֲנֶה׃
23 וַיָּקָם ׀ בַּלַּיְלָה הוּא וַיִּקַּח אֶת־שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת־שְׁתֵּי שִׁפְחֹתָיו
24 וְאֶת־אַחַד עָשָׂר יְלָדָיו וַיַּעֲבֹר אֵת מַעֲבַר יַבֹּק׃ וַיִּקָּחֵם וַיַּעֲבִרֵם
25 אֶת־הַנָּחַל וַיַּעֲבֵר אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ׃ וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ וַיֵּאָבֵק

۸ یَعقوُو بسیار هراسان شده پریشان گشت. مردمی را که همراهش بودند و گوسفندان و گاوان و شتران را دو دسته کرد.

۹ (با خود) گفت اگر عِساو به سوی یکی از دسته‌ها بیاید و آنرا مورد حمله قرار دهد دسته‌ی باقیمانده رهایی یابد.

۱۰ یَعقوُو گفت: ای خداوند پدرم اَوراهام، و خداوند پدرم ییصحاق، ای خدا که به من گفتی به سرزمینت و به زادگاهت برگرد، با تو خوبی خواهم کرد.

۱۱ من در برابر تمام احسانها و وفاداریهایی که به بنده‌ات کردی بسیار کوچک هستم. برای اینکه با چوبدستی‌ام از این یَردن عبور کردم و اکنون مبدل به دو اردو شده‌ام.

۱۲ تمنی اینکه مرا از دست برادرم - از دست عِساو رهایی دهی، زیرا من از او هراسانم مبادا بیاید من و مادر را با فرزندان بکشد.(۱)

۱۳ و تو گفتی حتماً به تو خوبی خواهم کرد و نسلت را چون ریگهای دریا قرار خواهم داد که از زیادی شمرده نگردند.

۱۴ آن شب در آنجا منزل کرد و از هر چه در دسترس او بود هدیه‌ای برای عِساو برادرش برداشت.

۱۵ بز ماده دویست رأس، بز نر بیست، میش دویست، قوچ بیست رأس.

۱۶ شتران شیرده با بچه‌هایشان سی رأس، گاوماده چهل و گاو نر ده، الاغ ماده بیست و کره الاغ نر ده رأس.

۱۷ گله گله جداگانه به دست غلامانش داده به غلامانش گفت: پیشاپیش من عبور کنید و بین یک گله با گله‌ی دیگر فاصله بگذارید.

۱۸ به اولی اینطور دستور داد: هرگاه عِساو برادرم با تو برخورد کرد و از تو پرسید و گفت: تو مال کیستی و به کجا میروی و اینها که پیش تو است از آن کیست؟

۱۹ بگو مال غلامت یَعقوُو است. هدیه‌ای است که برای آقایم عِساو ارسال گشته و اینک او هم دنبال ماست.

۲۰ به دومی و سومی همچنین به تمام کسانیکه دنبال گله میرفتند اینطور دستور داد: هنگامیکه عِساو را ملاقات کنید به او همین سخن را بگویید.

۲۱ بگویید غلامت یَعقوُو هم دنبال ماست چونکه (یَعقوُو با خود) میگفت با هدیه‌ای که پیشاپیشم میرود رضایتش را جلب کنم و بعد از آن رویش را ببینم. شاید با من رودربایستی کند.

۲۲ هدیه پیشاپیش ارسال شد اما او در آن شب در اردوگاه منزل کرد.

۲۳ در آن شب برخاست دو زن و دو کنیز و یازده پسران خود را برداشته از گدار «یَبُوق» عبور نمود.

۲۴ آنها را بلند کرده از رودخانه عبور داد و هرچه داشت انتقال داد.

۲۵ یَعقوُو تنها باقیماند، مردی تا سپیده دم با او کشتی گرفت.

۱- در تفیلای یَعقوو می‌بینیم که یَعقوو از خداوند درخواست میکند «تمنی اینکه مرا از دست برادرم - از دست عِساو رهایی دهی» منظور اینست که برای رهایی پیداکردن از دست عِساو باید تفیلا خواند. حتی اگر عِساو بصورت برادر هم ظاهر شود باز هم باید تفیلا خواند تا خداوند ما را از دست او رهایی دهد.

26 אִ֤ישׁ עִמּוֹ֙ עַ֖ד עֲל֥וֹת הַשָּֽׁחַר׃ וַיַּ֗רְא כִּ֣י לֹ֤א יָכֹל֙ ל֔וֹ וַיִּגַּ֖ע בְּכַף־
27 יְרֵכ֑וֹ וַתֵּ֙קַע֙ כַּף־יֶ֣רֶךְ יַעֲקֹ֔ב בְּהֵאָבְק֖וֹ עִמּֽוֹ׃ וַיֹּ֣אמֶר שַׁלְּחֵ֔נִי כִּ֥י
28 עָלָ֖ה הַשָּׁ֑חַר וַיֹּ֙אמֶר֙ לֹ֣א אֲשַֽׁלֵּחֲךָ֔ כִּ֖י אִם־בֵּרַכְתָּֽנִי׃ וַיֹּ֥אמֶר
29 אֵלָ֖יו מַה־שְּׁמֶ֑ךָ וַיֹּ֖אמֶר יַעֲקֹֽב׃ וַיֹּ֗אמֶר לֹ֤א יַעֲקֹב֙ יֵאָמֵ֥ר עוֹד֙
שִׁמְךָ֔ כִּ֖י אִם־יִשְׂרָאֵ֑ל כִּֽי־שָׂרִ֧יתָ עִם־אֱלֹהִ֛ים וְעִם־אֲנָשִׁ֖ים
30 וַתּוּכָֽל׃ וַיִּשְׁאַ֣ל יַעֲקֹ֗ב וַיֹּ֙אמֶר֙ הַגִּֽידָה־נָּ֣א שְׁמֶ֔ךָ וַיֹּ֕אמֶר לָ֥מָּה
שלישי 31 זֶּ֖ה תִּשְׁאַ֣ל לִשְׁמִ֑י וַיְבָ֥רֶךְ אֹת֖וֹ שָֽׁם׃ וַיִּקְרָ֥א יַעֲקֹ֛ב שֵׁ֥ם הַמָּק֖וֹם
32 פְּנִיאֵ֑ל כִּֽי־רָאִ֤יתִי אֱלֹהִים֙ פָּנִ֣ים אֶל־פָּנִ֔ים וַתִּנָּצֵ֖ל נַפְשִֽׁי׃ וַיִּֽזְרַח־
33 ל֣וֹ הַשֶּׁ֔מֶשׁ כַּאֲשֶׁ֥ר עָבַ֖ר אֶת־פְּנוּאֵ֑ל וְה֥וּא צֹלֵ֖עַ עַל־יְרֵכֽוֹ׃ עַל־
כֵּ֞ן לֹא־יֹאכְל֨וּ בְנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֜ל אֶת־גִּ֣יד הַנָּשֶׁ֗ה אֲשֶׁר֙ עַל־כַּ֣ף הַיָּרֵ֔ךְ
לג 1 עַ֖ד הַיּ֣וֹם הַזֶּ֑ה כִּ֤י נָגַע֙ בְּכַף־יֶ֣רֶךְ יַעֲקֹ֔ב בְּגִ֖יד הַנָּשֶֽׁה׃ וַיִּשָּׂ֨א
יַעֲקֹ֜ב עֵינָ֗יו וַיַּרְא֙ וְהִנֵּ֣ה עֵשָׂ֣ו בָּ֔א וְעִמּ֕וֹ אַרְבַּ֥ע מֵא֖וֹת אִ֑ישׁ
וַיַּ֣חַץ אֶת־הַיְלָדִ֗ים עַל־לֵאָה֙ וְעַל־רָחֵ֔ל וְעַ֖ל שְׁתֵּ֥י הַשְּׁפָחֽוֹת׃
2 וַיָּ֧שֶׂם אֶת־הַשְּׁפָח֛וֹת וְאֶת־יַלְדֵיהֶ֖ן רִאשֹׁנָ֑ה וְאֶת־לֵאָ֤ה וִילָדֶ֙יהָ֙
3 אַחֲרֹנִ֔ים וְאֶת־רָחֵ֥ל וְאֶת־יוֹסֵ֖ף אַחֲרֹנִֽים׃ וְה֖וּא עָבַ֣ר לִפְנֵיהֶ֑ם
4 וַיִּשְׁתַּ֤חוּ אַ֙רְצָה֙ שֶׁ֣בַע פְּעָמִ֔ים עַד־גִּשְׁתּ֖וֹ עַד־אָחִֽיו׃ וַיָּ֨רָץ עֵשָׂ֤ו
5 לִקְרָאתוֹ֙ וַֽיְחַבְּקֵ֔הוּ וַיִּפֹּ֥ל עַל־צַוָּארָ֖ו וַיִּשָּׁקֵ֑הוּ וַיִּבְכּֽוּ׃ וַיִּשָּׂ֣א
אֶת־עֵינָ֗יו וַיַּ֙רְא֙ אֶת־הַנָּשִׁ֣ים וְאֶת־הַיְלָדִ֔ים וַיֹּ֖אמֶר מִי־אֵ֣לֶּה
רביעי 6 לָּ֑ךְ וַיֹּאמַ֕ר הַיְלָדִ֕ים אֲשֶׁר־חָנַ֥ן אֱלֹהִ֖ים אֶת־עַבְדֶּֽךָ׃ וַתִּגַּ֧שְׁןָ
7 הַשְּׁפָח֛וֹת הֵ֥נָּה וְיַלְדֵיהֶ֖ן וַתִּֽשְׁתַּחֲוֶֽיןָ׃ וַתִּגַּ֧שׁ גַּם־לֵאָ֛ה וִילָדֶ֖יהָ
8 וַיִּֽשְׁתַּחֲו֑וּ וְאַחַ֗ר נִגַּ֥שׁ יוֹסֵ֛ף וְרָחֵ֖ל וַיִּֽשְׁתַּחֲוֽוּ׃ וַיֹּ֕אמֶר מִ֥י לְךָ֛ כָּל־
הַמַּחֲנֶ֥ה הַזֶּ֖ה אֲשֶׁ֣ר פָּגָ֑שְׁתִּי וַיֹּ֕אמֶר לִמְצֹא־חֵ֖ן בְּעֵינֵ֥י אֲדֹנִֽי׃
9/10 וַיֹּ֥אמֶר עֵשָׂ֖ו יֶשׁ־לִ֣י רָ֑ב אָחִ֕י יְהִ֥י לְךָ֖ אֲשֶׁר־לָֽךְ׃ וַיֹּ֣אמֶר יַעֲקֹ֗ב
אַל־נָא֙ אִם־נָ֨א מָצָ֤אתִי חֵן֙ בְּעֵינֶ֔יךָ וְלָקַחְתָּ֥ מִנְחָתִ֖י מִיָּדִ֑י
11 כִּ֣י עַל־כֵּ֞ן רָאִ֣יתִי פָנֶ֗יךָ כִּרְאֹ֛ת פְּנֵ֥י אֱלֹהִ֖ים וַתִּרְצֵֽנִי׃ קַח־נָ֤א
אֶת־בִּרְכָתִי֙ אֲשֶׁ֣ר הֻבָ֣את לָ֔ךְ כִּֽי־חַנַּ֥נִי אֱלֹהִ֖ים וְכִ֣י יֶשׁ־לִי־כֹ֑ל
12/13 וַיִּפְצַר־בּ֖וֹ וַיִּקָּֽח׃ וַיֹּ֖אמֶר נִסְעָ֣ה וְנֵלֵ֑כָה וְאֵֽלְכָ֖ה לְנֶגְדֶּֽךָ׃ וַיֹּ֣אמֶר

۲٦ (آن مرد) دید عهده‌اش نمی‌آید به مفصل ران او صدمه زد. در حالیکه با او کشتی
میگرفت. مفصل ران یَعقُوُو از جا در رفت.
۲۷ (به یَعقُوُو) گفت نظر به اینکه سپیده دمیده است روانه‌ام کن. گفت: روانه‌ات نخواهم کرد
مگر اینکه دعایم کنی.
۲۸ به او گفت نامت چیست؟ گفت یَعقُوُو.
۲۹ گفت نظر به اینکه با فرشته و با انسانها کشمکش داشتی و پیروزگشتی دیگر نامت یَعقُوُو گفته
نشود مگر یِیسرائل.
۳۰ یعقُوُو پرسیده گفت: تقاضا دارم نامت را بگوئی. گفت: برای چه نام مرا می‌پرسی؟ (آن
فرشته) او را آنجا دعا نمود.
۳۱ یَعقُوُو آنجا را پِنی اِل خواند زیرا (با خود گفت) فرشته‌ای را رو در رو دیدم و جانم رهایی
یافت.
۳۲ موقعی که از پِنی اِل رد شد. آفتاب (شفا) برای او طلوع نمود و او از رانش می‌لنگید.(۱)
۳۳ نظر به اینکه (فرشته) به عرق النساء واقع در کنار مفصل ران یَعقُوُو صدمه زد به این جهت
فرزندان یِیسرائل تا به امروز عرق‌النساء راکه درکار مفصل ران است نمی‌خورند.

وَییشلَح - فصل سی و سوم

۱ یَعقُوُو چشمانش را بلند نموده دید که اینک عِساو می‌آید و چهار صد نفر با او هستند. بچه‌ها
را بین لِئا و راحِل و دو کنیزشان تقسیم کرد.
۲ کنیزها و بچه‌هایشانرا اول و لئا و بچه‌هایش را بعد و راحل و یوسف را آخر (همه) قرار داد.
۳ او پیشاپیش آنها گذشته و تا رسیدن به برادرش هفت مرتبه تا زمین تعظیم نمود.
۴ عِساو به استقبالش شتافت او را بغل کرده برگردنش افتاد و او را بوسیده (هر دو) گریستند.
۵ (عِساو) چشمانش را بلند کرد زنان و بچه‌ها را دیده گفت اینها چه نسبتی با تو دارند؟ گفت
بچه‌هایی هستند که خداوند به غلامت مرحمت کرده‌است.
٦ کنیزان پیش رفته، آنها و بچه‌هایشان تعظیم نمودند.
۷ لِئا و بچه‌هایش نیز پیش رفته تعظیم نمودند و بعداً یوسف و راحِل جلو رفته تعظیم کردند.
۸ گفت: تمام این اردوگاه که ملاقات کردم چه نسبتی با تو دارند؟ (یَعقُوُو گفت پیشکش) برای
اینکه مورد لطف آقایم قرار گیرم.
۹ عِساو گفت: من زیاد دارم، برادرم، آنچه داری برای خودت بماند.
۱۰ یَعقُوُو گفت نه، لطفاً اگر مورد لطفت واقع شده‌ام از آنجائیکه روی تو را مثل روی فرشته
دیدم از من خوشنود گشتی هدیه‌ام را از دستم بگیر.
۱۱ لطفاً پیشکشی‌ام راکه برایت آورده شده‌است بردار. چونکه خداوند به من ارزانی داشته
است و همه چیز دارم. پس او اصرار ورزید تا گرفت.
۱۲ (عِساو) گفت کوچ نموده برویم و با تو می‌آیم.
۱۳ به او گفت آقایم میداند که بچه‌ها لطیف هستند و من متحمل گوسفندان و گاوان شیرده‌ام.

۱- به کتاب ملاخی فصل ۳ آیه‌ی ۲۰ مراجعه شود.

אֵלָיו אֲדֹנִי יֹדֵעַ כִּי־הַיְלָדִים רַכִּים וְהַצֹּאן וְהַבָּקָר עָלוֹת עָלָי
14 וּדְפָקוּם יוֹם אֶחָד וָמֵתוּ כָּל־הַצֹּאן׃ יַעֲבָר־נָא אֲדֹנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ
וַאֲנִי אֶתְנָהֲלָה לְאִטִּי לְרֶגֶל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר־לְפָנַי וּלְרֶגֶל
15 הַיְלָדִים עַד אֲשֶׁר־אָבֹא אֶל־אֲדֹנִי שֵׂעִירָה׃ וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אַצִּיגָה־
נָּא עִמְּךָ מִן־הָעָם אֲשֶׁר אִתִּי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶּה אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֵי
16/17 אֲדֹנִי׃ וַיָּשָׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֵשָׂו לְדַרְכּוֹ שֵׂעִירָה׃ וְיַעֲקֹב נָסַע
סֻכֹּתָה וַיִּבֶן לוֹ בָּיִת וּלְמִקְנֵהוּ עָשָׂה סֻכֹּת עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם־
18 הַמָּקוֹם סֻכּוֹת׃ וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר שְׁכֶם אֲשֶׁר
19 בְּאֶרֶץ כְּנַעַן בְּבֹאוֹ מִפַּדַּן אֲרָם וַיִּחַן אֶת־פְּנֵי הָעִיר׃ וַיִּקֶן
אֶת־חֶלְקַת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה־שָׁם אָהֳלוֹ מִיַּד בְּנֵי־חֲמוֹר אֲבִי
21 שְׁכֶם בְּמֵאָה קְשִׂיטָה׃ וַיַּצֶּב־שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא־לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
לד 1 יִשְׂרָאֵל׃ וַתֵּצֵא דִינָה בַּת־לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב חמישי
2 לִרְאוֹת בִּבְנוֹת הָאָרֶץ׃ וַיַּרְא אֹתָהּ שְׁכֶם בֶּן־חֲמוֹר הַחִוִּי נְשִׂיא
3 הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אֹתָהּ וַיְעַנֶּהָ׃ וַתִּדְבַּק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה
4 בַּת־יַעֲקֹב וַיֶּאֱהַב אֶת־הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר עַל־לֵב הַנַּעֲרָ׃ וַיֹּאמֶר
שְׁכֶם אֶל־חֲמוֹר אָבִיו לֵאמֹר קַח־לִי אֶת־הַיַּלְדָּה הַזֹּאת לְאִשָּׁה׃
5 וְיַעֲקֹב שָׁמַע כִּי טִמֵּא אֶת־דִּינָה בִתּוֹ וּבָנָיו הָיוּ אֶת־מִקְנֵהוּ
6 בַּשָּׂדֶה וְהֶחֱרִשׁ יַעֲקֹב עַד־בֹּאָם׃ וַיֵּצֵא חֲמוֹר אֲבִי־שְׁכֶם
7 אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ׃ וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה כְּשָׁמְעָם
וַיִּתְעַצְּבוּ הָאֲנָשִׁים וַיִּחַר לָהֶם מְאֹד כִּי נְבָלָה עָשָׂה בְיִשְׂרָאֵל
8 לִשְׁכַּב אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יֵעָשֶׂה׃ וַיְדַבֵּר חֲמוֹר אִתָּם
לֵאמֹר שְׁכֶם בְּנִי חָשְׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבִתְּכֶם תְּנוּ נָא אֹתָהּ לוֹ
9 לְאִשָּׁה׃ וְהִתְחַתְּנוּ אֹתָנוּ בְּנֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ־לָנוּ וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ
10 תִּקְחוּ לָכֶם׃ וְאִתָּנוּ תֵּשֵׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לִפְנֵיכֶם שְׁבוּ וּסְחָרוּהָ
11 וְהֵאָחֲזוּ בָּהּ׃ וַיֹּאמֶר שְׁכֶם אֶל־אָבִיהָ וְאֶל־אַחֶיהָ אֶמְצָא־חֵן
12 בְּעֵינֵיכֶם וַאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי אֶתֵּן׃ הַרְבּוּ עָלַי מְאֹד מֹהַר
וּמַתָּן וְאֶתְּנָה כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלָי וּתְנוּ־לִי אֶת־הַנַּעֲרָ לְאִשָּׁה׃

چنانچه یک روز آنها را بسرعت برانند تمام گوسفندان خواهند مرد.
۱۴ لطفاً آقایم پیش از غلامانش بگذرد تا من به آهستگی بر حسب کاری که در پیش دارم و بر حسب قدم بچه‌ها راه را پیموده نزد آقایم به سِعیر برسم.
۱۵ عِساو گفت اکنون از اشخاصی که همراه من هستند نزدت میگذارم. گفت برای چه (چه شده‌است که) مورد لطف آقایم واقع شدم.
۱٦ در همان روز عِساو براه خود به سِعیر برگشت.
۱۷ و یَعقوُو به سوکُوت کوچ نمود و برای خود خانه‌ای ساخت و برای مواشی خود سایه بانهایی درست کرد. به این جهت آن محل را سوکُوت نام نهاد.
۱۸ یَعقوُو در موقع آمدنش از «پَدَن اَرام» سالم به شهر «شِخِم» که در سرزمین کِنعان است رسیده مقابل شهر اردو زد.
۱۹ بخش صحرائی را که در آن چادرش را برافراشته بود از دست فرزندان «حَمُور» بزرگ خاندان «شِخِم» به یکصد قِسیطا خرید.
۲۰ قربانگاهی بر پا نموده نام آن را «اِل اِلُوهِه ییسرائل» نهاد.

وَییشلَح - فصل سی و چهارم

۱ دینا، دختری که لِئا برای یعقوُو زائیده بود، برای دیدن دختران آن سرزمین بیرون رفت.
۲ شِخِم پسر حَمُور حیوی بزرگ آن سرزمین او را دید. (پس) او را برد، با او همبستر گشته به او تجاوز کرد.
۳ جانش به دینا دختر یَعقوُو پیوستگی پیدا کرده، عاشق آن دختر شد و سخن دلاویز بآن دختر گفت.
۴ شِخِم به حَمُور پدرش چنین گفت: این دخترک را برای من به همسری بگیر.
۵ و یَعقوُو شنید که (شِخِم) دینا دخترش را ناپاک کرده‌است و پسرانش با مواشی او در صحرا بودند. یعقوُو تا آمدن آنها سکوت کرد.
٦ حَمُور پدر شِخِم پیش یعقوُو رفت تا با او صحبت کند.
۷ فرزندان یَعقوُو از مزرعه آمدند. همینکه این اشخاص شنیدند متأسف گشته خشمشان به شدت برافروخته شد. زیرا (شِخِم) در بین (فرزندان) ییسرائل عمل زشت انجام داد که با دختر یَعقوُو همبستر شد و این عمل ناشایست بود.
۸ حَمُور به آنها چنین سخن گفت: دل شِخِم پسرم عاشق دختر شما شده‌است لطفاً او را به وی به همسری بدهید.
۹ با ما ازدواج کنید دخترانتان را به ما بدهید دخترانمان را برای خودتان بگیرید.
۱۰ با ما ساکن شوید. این سرزمین در اختیار شماست ساکن شده در آن تجارت کنید و در آن مستقر گردید.
۱۱ شِخِم به پدر و برادران او (دینا) گفت: باشد که مورد لطف شما قرار گیرم پس آنچه به من بگویید خواهم داد.
۱۲ مهریه و بخشش بسیار زیاد برای من تعیین کنید. آنچه بگویید خواهم داد. این دختر را به من به همسری بدهید.

13 וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שְׁכֶם וְאֶת־חֲמוֹר אָבִיו בְּמִרְמָה וַיְדַבֵּרוּ
14 אֲשֶׁר טִמֵּא אֵת דִּינָה אֲחֹתָם׃ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם לֹא נוּכַל לַעֲשׂוֹת
הַדָּבָר הַזֶּה לָתֵת אֶת־אֲחֹתֵנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ עָרְלָה כִּי־
15 חֶרְפָּה הִוא לָנוּ׃ אַךְ־בְּזֹאת נֵאוֹת לָכֶם אִם תִּהְיוּ כָמֹנוּ
16 לְהִמֹּל לָכֶם כָּל־זָכָר׃ וְנָתַנּוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לָכֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיכֶם
17 נִקַּח־לָנוּ וְיָשַׁבְנוּ אִתְּכֶם וְהָיִינוּ לְעַם אֶחָד׃ וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ
18 אֵלֵינוּ לְהִמּוֹל וְלָקַחְנוּ אֶת־בִּתֵּנוּ וְהָלָכְנוּ׃ וַיִּיטְבוּ דִבְרֵיהֶם
19 בְּעֵינֵי חֲמוֹר וּבְעֵינֵי שְׁכֶם בֶּן־חֲמוֹר׃ וְלֹא־אֵחַר הַנַּעַר לַעֲשׂוֹת
20 הַדָּבָר כִּי חָפֵץ בְּבַת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבָּד מִכֹּל בֵּית אָבִיו׃ וַיָּבֹא
חֲמוֹר וּשְׁכֶם בְּנוֹ אֶל־שַׁעַר עִירָם וַיְדַבְּרוּ אֶל־אַנְשֵׁי עִירָם
21 לֵאמֹר׃ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלֵמִים הֵם אִתָּנוּ וְיֵשְׁבוּ בָאָרֶץ
וְיִסְחֲרוּ אֹתָהּ וְהָאָרֶץ הִנֵּה רַחֲבַת־יָדַיִם לִפְנֵיהֶם אֶת־בְּנֹתָם
22 נִקַּח־לָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ נִתֵּן לָהֶם׃ אַךְ־בְּזֹאת יֵאֹתוּ
לָנוּ הָאֲנָשִׁים לָשֶׁבֶת אִתָּנוּ לִהְיוֹת לְעַם אֶחָד בְּהִמּוֹל לָנוּ כָּל־
23 זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם נִמֹּלִים׃ מִקְנֵהֶם וְקִנְיָנָם וְכָל־בְּהֶמְתָּם הֲלוֹא
24 לָנוּ הֵם אַךְ נֵאוֹתָה לָהֶם וְיֵשְׁבוּ אִתָּנוּ׃ וַיִּשְׁמְעוּ אֶל־חֲמוֹר
וְאֶל־שְׁכֶם בְּנוֹ כָּל־יֹצְאֵי שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמֹּלוּ כָּל־זָכָר כָּל־יֹצְאֵי
25 שַׁעַר עִירוֹ׃ וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיוֹתָם כֹּאֲבִים וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־
בְנֵי־יַעֲקֹב שִׁמְעוֹן וְלֵוִי אֲחֵי דִינָה אִישׁ חַרְבּוֹ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר
26 בֶּטַח וַיַּהַרְגוּ כָּל־זָכָר׃ וְאֶת־חֲמוֹר וְאֶת־שְׁכֶם בְּנוֹ הָרְגוּ לְפִי־
27 חָרֶב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שְׁכֶם וַיֵּצֵאוּ׃ בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ
28 עַל־הַחֲלָלִים וַיָּבֹזּוּ הָעִיר אֲשֶׁר טִמְּאוּ אֲחוֹתָם׃ אֶת־צֹאנָם
וְאֶת־בְּקָרָם וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם וְאֵת אֲשֶׁר־בָּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה
29 לָקָחוּ׃ וְאֶת־כָּל־חֵילָם וְאֶת־כָּל־טַפָּם וְאֶת־נְשֵׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבֹזּוּ
30 וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר בַּבָּיִת׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־שִׁמְעוֹן וְאֶל־לֵוִי
עֲכַרְתֶּם אֹתִי לְהַבְאִישֵׁנִי בְּיֹשֵׁב הָאָרֶץ בַּכְּנַעֲנִי וּבַפְּרִזִּי וַאֲנִי
31 מְתֵי מִסְפָּר וְנֶאֶסְפוּ עָלַי וְהִכּוּנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבֵיתִי׃ וַיֹּאמְרוּ

۱۳ فرزندان یَعقوُو به شِخِم و به پدرش حَمُور که دینا خواهرشان را ناپاک کرده بود جواب داده با تدبیر سخن گفتند.
۱۴ به آنها گفتند: نمیتوانیم این کار را بکنیم و خواهرمان را به مردی که نامختون است بدهیم، چون برای ما ننگ است.
۱۵ فقط با این شرط با شما موافقت میکنیم که مثل ما شوید و هر مذکری از شما ختنه گردد.
۱۶ دخترهایمان را به شما داده و دختراتان را برای خودمان خواهیم گرفت. با شما ساکن خواهیم شد و مبدل به یک قوم خواهیم گشت.
۱۷ و اگر به ما گوش ندهید که ختنه شوید، دخترمان را برداشته خواهیم رفت.
۱۸ سخنانشان در نظر حَمُور و در نظر شِخِم پسر حَمُور خوش آمد.
۱۹ نظر به اینکه آن پسر طالب دختر یَعقوُو گشت و از تمام خانواده‌ی پدرش محترم‌تر بود در انجام این کار تأخیر روا نداشت.
۲۰ حَمُور و شِخِم پسرش به مرجع قانونی آمده به مردم شهرشان چنین سخن گفتند:
۲۱ این اشخاص نسبت به ما خیراندیش هستند، در این سرزمین ساکن شده در آن تجارت کنند اینک این سرزمین برای آنها وسیع است و دختراتشان را برای خود به همسری بگیریم و دخترانمان را به آنها بدهیم.
۲۲ اما به این (شرط) این اشخاص راضی می‌شوند که با ما ساکن شده تا مبدل به یک قوم شویم. به (شرط) اینکه هر مذکری از ما همانطور که آنها ختنه شده هستند، ختنه شود.
۲۳ آیا مواشی و اموال و چارپایانشان مال ما نمی‌شوند؟ پس بجاست رضایت دهیم تا با ما ساکن شوند.
۲۴ تمام مردانی که از دروازه رفت و آمد داشتند، از حَمُور و شِخِم پسرش اطاعت کرده هر مذکری، همه مردانی که از دروازه عبور میکردند (خود را) ختنه کردند.
۲۵ روز سوم بود. موقعی که (اهالی شهر) درد میکشیدند دو نفر پسران یَعقوُو، شیمعُون و لِوی برادران دینا هر کدام شمشیر خود را برداشته بدون ترس به شهر آمدند و هر مذکری را کشتند.(۱)
۲۶ حَمُور و شِخِم پسرش را به ضرب شمشیر کشتند. دینا را از خانه‌ی شِخِم برداشته رفتند.
۲۷ فرزندان یِعقوُو به طرف اجساد آمده و شهری را که مردمش خواهر آنها را ناپاک کرده بودند تاراج کردند.
۲۸ گوسفندان و گاوان و خرانشان را و آنچه در شهر و صحرا بود بردند.
۲۹ تمام دارائی و اطفال و زنانشان را و هرچه در خانه (ها) بود بردند و غارت کردند.
۳۰ یَعقوُو به شیمعُون و لِوی گفت: در میان ساکنین آن سرزمین - کِنَعَنی و پریزی پریشانم کردید که لجن مال گردم و نفرات من کم است اگر بر من اجتماع کنند و بکشندم من و خانواده‌ام نابود می‌گردیم.
۳۱ گفتند: آیا (باید) با خواهر ما چون فاحشه عمل کند؟

۱- علت اینکه پسران یعقوُو شهر شِخم را قتل عام کردند این بود که شخم بهیچ وجه حاضر نبود خواهر آنها یعنی دینا را آزاد کند و او را بصورت زندانی در خانه‌ی خود نگه داشته بود و پسران یعقوو (شیمعون و لوی) توانستند با این تدبیر خواهر خود را از دست شِخم رهایی دهد.

הַכְזוֹנָה יַעֲשֶׂה אֶת־אֲחוֹתֵנוּ׃
לה 1 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵית־אֵל וְשֶׁב־שָׁם וַעֲשֵׂה־
שָׁם מִזְבֵּחַ לָאֵל הַנִּרְאֶה אֵלֶיךָ בְּבָרְחֲךָ מִפְּנֵי עֵשָׂו אָחִיךָ׃
2 וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־בֵּיתוֹ וְאֶל כָּל־אֲשֶׁר עִמּוֹ הָסִרוּ אֶת־אֱלֹהֵי
3 הַנֵּכָר אֲשֶׁר בְּתֹכְכֶם וְהִטַּהֲרוּ וְהַחֲלִיפוּ שִׂמְלֹתֵיכֶם׃ וְנָקוּמָה
וְנַעֲלֶה בֵּית־אֵל וְאֶעֱשֶׂה־שָּׁם מִזְבֵּחַ לָאֵל הָעֹנֶה אֹתִי בְּיוֹם
4 צָרָתִי וַיְהִי עִמָּדִי בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הָלָכְתִּי׃ וַיִּתְּנוּ אֶל־יַעֲקֹב אֵת
כָּל־אֱלֹהֵי הַנֵּכָר אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת־הַנְּזָמִים אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם
5 וַיִּטְמֹן אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלָה אֲשֶׁר עִם־שְׁכֶם׃ וַיִּסָּעוּ וַיְהִי ׀
חִתַּת אֱלֹהִים עַל־הֶעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי
6 בְּנֵי יַעֲקֹב׃ וַיָּבֹא יַעֲקֹב לוּזָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנַעַן הִוא בֵּית־אֵל
7 הוּא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־עִמּוֹ׃ וַיִּבֶן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם אֵל
8 בֵּית־אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבָרְחוֹ מִפְּנֵי אָחִיו׃ וַתָּמָת
דְּבֹרָה מֵינֶקֶת רִבְקָה וַתִּקָּבֵר מִתַּחַת לְבֵית־אֵל תַּחַת הָאַלּוֹן
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ אַלּוֹן בָּכוּת׃
9 וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאוֹ מִפַּדַּן אֲרָם וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ׃
10 וַיֹּאמֶר־לוֹ אֱלֹהִים שִׁמְךָ יַעֲקֹב לֹא־יִקָּרֵא שִׁמְךָ עוֹד יַעֲקֹב כִּי
11 אִם־יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר לוֹ
אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שַׁדַּי פְּרֵה וּרְבֵה גּוֹי וּקְהַל גּוֹיִם יִהְיֶה מִמֶּךָּ
12 וּמְלָכִים מֵחֲלָצֶיךָ יֵצֵאוּ׃ וְאֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם ששי
13 וּלְיִצְחָק לְךָ אֶתְּנֶנָּה וּלְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ׃ וַיַּעַל
14 מֵעָלָיו אֱלֹהִים בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אִתּוֹ׃ וַיַּצֵּב יַעֲקֹב מַצֵּבָה
בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אִתּוֹ מַצֶּבֶת אָבֶן וַיַּסֵּךְ עָלֶיהָ נֶסֶךְ וַיִּצֹק
15 עָלֶיהָ שָׁמֶן׃ וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת־שֵׁם הַמָּקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר אִתּוֹ
16 שָׁם אֱלֹהִים בֵּית־אֵל׃ וַיִּסְעוּ מִבֵּית אֵל וַיְהִי־עוֹד כִּבְרַת־הָאָרֶץ
17 לָבוֹא אֶפְרָתָה וַתֵּלֶד רָחֵל וַתְּקַשׁ בְּלִדְתָּהּ׃ וַיְהִי בְהַקְשֹׁתָהּ
בְּלִדְתָּהּ וַתֹּאמֶר לָהּ הַמְיַלֶּדֶת אַל־תִּירְאִי כִּי־גַם־זֶה לָךְ בֵּן׃

۱ خداوند به یَعقوُو گفت: برخیز به بِت اِل عزیمت کرده آنجا ساکن شو. آنجا برای قادری که
در موقع فرارت از جلو عِساو برادرت به تو ظاهر شد قربانگاهی بساز.

۲ یَعقوُو به خانواده و هر کس که همراهش بود گفت: بتهای بیگانه (ها) را که در بینتان است
دور سازید. خود را پاک نموده لباسهایتان را عوض کنید.

۳ برخیزیم و به بِت اِل عزیمت نماییم تا برای قادری که در روز عذابم (تقاضای) مرا اجابت
کرد، و در راهی که رفتم با من بوده‌است، آنجا قربانگاهی بسازم.

۴ تمام بتهای بیگانه (ها) را که در اختیار داشتند و حلقه‌هایی را که در گوش آنها بود به یَعقوُو
دادند. یَعقوُو آنها را زیر درخت بلوطی که نزدیک شِخِم بود مدفون ساخت.

۵ کوچ کردند. ترس خداوند بر شهرهایی که اطرافشان بود مستولی شد. پس فرزندان یَعقوُو
را تعقیب نکردند.

۶ یَعقوُو با تمام مردمی که همراهش بودند به لوز، همان بِت اِل که در سرزمین کِنَعَن است،
وارد شد.

۷ نظر به اینکه موقع فرار از پیش برادرش، آنجا خداوند به او ظاهر شد، آنجا قربانگاهی بنا
نمود و آن محل را اِل بِت اِل نام نهاد.

۸ دِوُرا دایه‌ی ریوقا فوت نمود و در دامنه‌ی بِت اِل زیر آن درخت بلوط به خاک سپرده
شد. (یَعقوُو) نام آن را «اَلُون باخوت» گذاشت.(۱)

۹ خداوند موقع بازگشت یَعقوُو از «پَدَن اَرام» بار دیگر به او ظاهر شده او را برکت نمود.

۱۰ خداوند به او گفت: نامت یَعقوُو است. دیگر بار نامت یعقوُو خوانده نشود بلکه نامت
ییسرائل خواهد بود. پس نامش را ییسرائل گذاشت.

۱۱ خداوند به او گفت: من قادر مطلق هستم بارور و زیاد شو. یک قوم و قبیله‌های زیادی از
تو بوجود خواهد آمد و از وجود تو پادشاهانی بیرون خواهند آمد.

۱۲ آن سرزمینی راکه به اَوراهام و به ییصحاق بخشیدم به تو میدهم و بعد از تو آن سرزمین را
به نسلت خواهم بخشید.

۱۳ خداوند در آن محلی که با او سخن میگفت از پیش او بالا رفت.

۱۴ یَعقوُو در آن محلی که (خداوند) با او صحبت کرده بود ستون پرستشگاه سنگی بر پا کرد و
بر آن هدیه‌ی مایع ریختنی جاری کرده روی آن روغن ریخت.

۱۵ یَعقوُو اسم آن محلی راکه آنجا خداوند با او صحبت کرد بِت اِل نامید.

۱۶ از بِت اِل مسافرت کردند. هنوز اندک مسافتی به رسیدن به اِفرات مانده بود که راحِل
زائید و هنگام زایمانش سختی کشید.

۱۷ هنگام سختی کشیدن و در موقع زائیدن او، قابله به وی گفت نترس که این هم پسر است.

۱۸ هنگام جان سپردن، وقتی فوت میکرد نام او را «بِن أونی» نهاد. ولی پدرش او را بینیامین
نامید.

۱- دلیل اینکه نام آن مکان را «اَلون باخوت» گذاشتند (باخوت بمعنی گریه‌ها میباشد) اینست که در این مکان وقتیکه دایه‌ی ریوقا وفات کرد برایش خبر رسید که مادرش ریوقا نیز وفات یافته است و بدین دلیل این مکان را به اسم «اَلون باخوت» نامگذاری کردند.

18 וַיְהִי בְּצֵאת נַפְשָׁהּ כִּי מֵתָה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶּן־אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא־
19 לוֹ בִנְיָמִין׃ וַתָּמָת רָחֵל וַתִּקָּבֵר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה הִוא בֵּית לָחֶם׃
20 וַיַּצֵּב יַעֲקֹב מַצֵּבָה עַל־קְבֻרָתָהּ הִוא מַצֶּבֶת קְבֻרַת־רָחֵל עַד־
21/22 הַיּוֹם׃ וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אָהֳלֹה מֵהָלְאָה לְמִגְדַּל־עֵדֶר׃ וַיְהִי
בִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל בָּאָרֶץ הַהִוא וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת־בִּלְהָה
פִּילֶגֶשׁ אָבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל
23 וַיִּהְיוּ בְנֵי־יַעֲקֹב שְׁנֵים עָשָׂר׃ בְּנֵי לֵאָה בְּכוֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן
24 וְשִׁמְעוֹן וְלֵוִי וִיהוּדָה וְיִשָּׂשכָר וּזְבֻלוּן׃ בְּנֵי רָחֵל יוֹסֵף וּבִנְיָמִן׃
25/26 וּבְנֵי בִלְהָה שִׁפְחַת רָחֵל דָּן וְנַפְתָּלִי׃ וּבְנֵי זִלְפָּה שִׁפְחַת לֵאָה
27 גָּד וְאָשֵׁר אֵלֶּה בְּנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר יֻלַּד־לוֹ בְּפַדַּן אֲרָם׃ וַיָּבֹא יַעֲקֹב
אֶל־יִצְחָק אָבִיו מַמְרֵא קִרְיַת הָאַרְבַּע הִוא חֶבְרוֹן אֲשֶׁר־גָּר־
28 שָׁם אַבְרָהָם וְיִצְחָק׃ וַיִּהְיוּ יְמֵי יִצְחָק מְאַת שָׁנָה וּשְׁמֹנִים שָׁנָה׃
29 וַיִּגְוַע יִצְחָק וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמָּיו זָקֵן וּשְׂבַע יָמִים וַיִּקְבְּרוּ
אֹתוֹ עֵשָׂו וְיַעֲקֹב בָּנָיו׃

לו 1/2 וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו הוּא אֱדוֹם׃ עֵשָׂו לָקַח אֶת־נָשָׁיו מִבְּנוֹת
כְּנָעַן אֶת־עָדָה בַּת־אֵילוֹן הַחִתִּי וְאֶת־אָהֳלִיבָמָה בַּת־עֲנָה
3 בַּת־צִבְעוֹן הַחִוִּי׃ וְאֶת־בָּשְׂמַת בַּת־יִשְׁמָעֵאל אֲחוֹת נְבָיוֹת׃
4 וַתֵּלֶד עָדָה לְעֵשָׂו אֶת־אֱלִיפָז וּבָשְׂמַת יָלְדָה אֶת־רְעוּאֵל׃
5 וְאָהֳלִיבָמָה יָלְדָה אֶת־יעיש וְאֶת־יַעְלָם וְאֶת־קֹרַח אֵלֶּה בְּנֵי יְעוּשׁ
6 עֵשָׂו אֲשֶׁר יֻלְּדוּ־לוֹ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ וַיִּקַּח עֵשָׂו אֶת־נָשָׁיו וְאֶת־
בָּנָיו וְאֶת־בְּנֹתָיו וְאֶת־כָּל־נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ וְאֶת־מִקְנֵהוּ וְאֶת־
כָּל־בְּהֶמְתּוֹ וְאֵת כָּל־קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיֵּלֶךְ אֶל־
7 אֶרֶץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו׃ כִּי־הָיָה רְכוּשָׁם רָב מִשֶּׁבֶת יַחְדָּו וְלֹא
8 יָכְלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם לָשֵׂאת אֹתָם מִפְּנֵי מִקְנֵיהֶם׃ וַיֵּשֶׁב עֵשָׂו
9 בְּהַר שֵׂעִיר עֵשָׂו הוּא אֱדוֹם׃ וְאֵלֶּה תֹּלְדוֹת עֵשָׂו אֲבִי אֱדוֹם
10 בְּהַר שֵׂעִיר׃ אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־עֵשָׂו אֱלִיפַז בֶּן־עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו
11 רְעוּאֵל בֶּן־בָּשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו׃ וַיִּהְיוּ בְּנֵי אֱלִיפָז תֵּימָן אוֹמָר

۱۹ راحِل فوت کرد و در راه اِفرات همان بِت لِحِم به خاک سپرده شد.
۲۰ یعقوُو سنگ مقبره‌ای بر قبرش نهاد. تا امروز سنگ مقبره راحِل همان است.
۲۱ یِسرائل کوچ کرده چادرش را آن سوی «میگدَل عِدِر» برافراشت.
۲۲ موقع سکونت یِسرائل در همان سرزمین (وقتی یَعقوُو بعد از درگذشت راحِل) با بیلها صیغه‌ی خود خوابیده بود، رِئوون (به عنوان اعتراض که چرا یَعقوُو باید چادر بیلها را مقدم بر چادر لِئا بداند اطراف چادر بیلها) قدم میزد. یِسرائل (موضوع را) درک کرد. پسران یعقوُو دوازده نفر بودند.
۲۳ پسران لِئا: رِئوون نخست زاد یَعقوُو شیمعوُن، لِوی، یِهودا، یِساخار، زِوولون.
۲۴ پسران راحِل: یوسف و بینیامین.
۲۵ پسران بیلها کنیز راحِل: دان و نَفتالی.
۲۶ پسران زیلپا کنیز لِئا: گاد و آشِر. اینها فرزندان یَعقوُو هستند که برای او در «پَدَن اَرام» بدنیا آمدند.
۲۷ یَعقوُو نزد ییصحاق پدرش به «مَمره قِیریَت اَربَع» همان حِوروُن که اَوراهام و ییصحاق در آن اقامت داشتند وارد شد.
۲۸ عمر یصحاق صد و هشتاد سال بود.
۲۹ ییصحاق پیر و سالخورده، دعوت حق را لبیک گفته به (درگذشتگان) قوم خود پیوست. عِساو و یَعقوُو پسرانش او را به خاک سپردند.

وَییشلح - فصل سی و ششم

۱ تاریخچه‌ی خانواده‌ی عِساو که اِدُوم می‌باشد این است.
۲ عِساو زنانش «عادا» دختر اِلوُن حیتی و «اَهولی واما» دختر عَنا، دختر سیوعون حیوی را از بین دختران کِنَعن گرفت.
۳ و «باسَمت» دختر ییشمائل خواهر نِوایوت را.
۴ عادا برای عِساو الیفَز را زائید و باسمَت رِعوئل را.
۵ و اَهولی واما، یِعوش و یَعلام و قُورَح را زائید. اینها پسران عِساوند که برای او در سرزمین کِنَعَن بدنیا آمدند.
۶ عِساو زنان و پسران و دختران و تمام اهل بیت و مواشی و چارپایان و دارائی خود را که در سرزمین کِنَعَن کسب کرده بود برداشت از پیش یَعقوُو برادرش به سرزمینی (دیگر) رفت.
۷ زیرا ثروتشان زیادتر از آن بود که با هم ساکن شوند و سرزمین اقامتگاه آنها بخاطر مواشیشان نمی‌توانست آنها را جا دهد.
۸ عِساو در کوه سِعیر ساکن گشت. عِساو همان اِدُوم است.
۹ و تاریخچه‌ی خانواده‌ی عِساو بنیان گذار اِدُوم در کوه سِعیر از این قرار است:
۱۰ اسم‌های پسران عِساو اینها هستند: اِلیفَز پسر عادا زن عِساو. رِعوئل پسر باسمَت زن عِساو.
۱۱ پسران اِلیفَز: تیمان، اومار، صِفُور، گعتام، و قِنَز بودند.
۱۲ و تیمنَع صیغه‌ای اِلیفَز پسر عِساو بود و برای اِلیفَز عَمالق را زائید. اینها پسران عادا زن عِساوند.

12 צְפוֹ וְגַעְתָּם וּקְנַז: וְתִמְנַע ׀ הָיְתָה פִילֶגֶשׁ לֶאֱלִיפַז בֶּן־עֵשָׂו
13 וַתֵּלֶד לֶאֱלִיפַז אֶת־עֲמָלֵק אֵלֶּה בְּנֵי עָדָה אֵשֶׁת עֵשָׂו: וְאֵלֶּה
בְּנֵי רְעוּאֵל נַחַת וָזֶרַח שַׁמָּה וּמִזָּה אֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת
14 עֵשָׂו: וְאֵלֶּה הָיוּ בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה בַת־עֲנָה בַּת־צִבְעוֹן אֵשֶׁת
15 עֵשָׂו וַתֵּלֶד לְעֵשָׂו אֶת־יעיש וְאֶת־יַעְלָם וְאֶת־קֹרַח: אֵלֶּה יְעוּשׁ
אַלּוּפֵי בְנֵי־עֵשָׂו בְּנֵי אֱלִיפַז בְּכוֹר עֵשָׂו אַלּוּף תֵּימָן אַלּוּף אוֹמָר
16 אַלּוּף צְפוֹ אַלּוּף קְנַז: אַלּוּף־קֹרַח אַלּוּף גַּעְתָּם אַלּוּף עֲמָלֵק
17 אֵלֶּה אַלּוּפֵי אֱלִיפַז בְּאֶרֶץ אֱדוֹם אֵלֶּה בְּנֵי עָדָה: וְאֵלֶּה בְּנֵי
רְעוּאֵל בֶּן־עֵשָׂו אַלּוּף נַחַת אַלּוּף זֶרַח אַלּוּף שַׁמָּה אַלּוּף מִזָּה
אֵלֶּה אַלּוּפֵי רְעוּאֵל בְּאֶרֶץ אֱדוֹם אֵלֶּה בְּנֵי בָשְׂמַת אֵשֶׁת עֵשָׂו:
18 וְאֵלֶּה בְּנֵי אָהֳלִיבָמָה אֵשֶׁת עֵשָׂו אַלּוּף יְעוּשׁ אַלּוּף יַעְלָם אַלּוּף
19 קֹרַח אֵלֶּה אַלּוּפֵי אָהֳלִיבָמָה בַּת־עֲנָה אֵשֶׁת עֵשָׂו: אֵלֶּה בְנֵי־
20 עֵשָׂו וְאֵלֶּה אַלּוּפֵיהֶם הוּא אֱדוֹם: אֵלֶּה בְנֵי־ שביעי
21 שֵׂעִיר הַחֹרִי יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ לוֹטָן וְשׁוֹבָל וְצִבְעוֹן וַעֲנָה: וְדִשׁוֹן
22 וְאֵצֶר וְדִישָׁן אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי בְּנֵי שֵׂעִיר בְּאֶרֶץ אֱדוֹם: וַיִּהְיוּ
23 בְנֵי־לוֹטָן חֹרִי וְהֵימָם וַאֲחוֹת לוֹטָן תִּמְנָע: וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוֹבָל
24 עַלְוָן וּמָנַחַת וְעֵיבָל שְׁפוֹ וְאוֹנָם: וְאֵלֶּה בְנֵי־צִבְעוֹן וְאַיָּה וַעֲנָה
הוּא עֲנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת־הַיֵּמִם בַּמִּדְבָּר בִּרְעֹתוֹ אֶת־הַחֲמֹרִים
25 לְצִבְעוֹן אָבִיו: וְאֵלֶּה בְנֵי־עֲנָה דִּשֹׁן וְאָהֳלִיבָמָה בַּת־עֲנָה:
26/27 וְאֵלֶּה בְּנֵי דִישָׁן חֶמְדָּן וְאֶשְׁבָּן וְיִתְרָן וּכְרָן: אֵלֶּה בְּנֵי־אֵצֶר
28/29 בִּלְהָן וְזַעֲוָן וַעֲקָן: אֵלֶּה בְנֵי־דִישָׁן עוּץ וַאֲרָן: אֵלֶּה אַלּוּפֵי
30 הַחֹרִי אַלּוּף לוֹטָן אַלּוּף שׁוֹבָל אַלּוּף צִבְעוֹן אַלּוּף עֲנָה: אַלּוּף
דִּשֹׁן אַלּוּף אֵצֶר אַלּוּף דִּישָׁן אֵלֶּה אַלּוּפֵי הַחֹרִי לְאַלֻּפֵיהֶם
בְּאֶרֶץ שֵׂעִיר:
31 וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֱדוֹם לִפְנֵי מְלָךְ־מֶלֶךְ
32 לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּמְלֹךְ בֶּאֱדוֹם בֶּלַע בֶּן־בְּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דִּנְהָבָה:
33/34 וַיָּמָת בָּלַע וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו יוֹבָב בֶּן־זֶרַח מִבָּצְרָה: וַיָּמָת יוֹבָב

۱۳ و اینها پسران رِعوئلند:
نَحَت و زِرَع، شَما و میزا. اینها پسران باسَمت زن عِساو بودند.
۱۴ و اینها پسران اَهولی واما دختر عَنا دختر صیوعُون زن عِساوند (وی) برای عِساو یَعوش، یَعلام و قُورح را زائید.
۱۵ اینها رؤسای (قبیله‌ی) پسران عِساوند. پسران اِلیفَز نخست زاد عِساو: رئیس قبیله‌ی تیمان، رئیس قبیله‌ی اُومار رئیس قبیله‌ی صِفُو، رئیس قبیله قِنَز.
۱۶ رئیس قبیله‌ی قُورَح، رئیس قبیله‌ی گعتام، رئیس قبیله‌ی عَمالِق، اینها رؤسای قبیله های اِلیفَزند در سرزمین اِدُوم. اینها فرزندان «عادا» هستند.
۱۷ اینها فرزندان رعوئل پسر عِساو هستند: رئیس قبیله‌ی نَحَت، رئیس قبیله‌ی زِرح، رئیس قبیله شَما، رئیس قبیله‌ی میزا، اینها رؤسای قبیله رعوئل در سرزمین ادوم هستند، اینها پسران باسَمت زن عِساو هستند.
۱۸ و اینها پسران اَهولی واما زن عِساوند:
رئیس قبیله‌ی یِعوش، رئیس قبیله‌ی یِعلام، رئیس قبیله‌ی قُورَح، اینها رؤسای قبیله‌ی اَهولی واما دختر عَنا زن عِساوند.
۱۹ اینها پسران عِساوکه همان اِدُوم است بوده و اینها رؤسای قبیله‌ی آنها میباشند.
۲۰ اینها پسران سِعیر حُوری ساکنین آن سرزمین اند. لُوطان و شُووال و صیوعُون و عَنا.
۲۱ و دیشُون و اِصِرودیشان. اینها رؤسای قبیله‌ی حُوری پسران سِعیر در سرزمین اِدُومند.
۲۲ پسران لُوطان حُوری، هِمام و خواهر لُوطان تیمنَع است.
۲۳ و اینها پسران شُووال اند. عَلوان و مانَحَت و عِیوال، شِفو اُونام.
۲۴ و اینها پسران صیوعُونند:
اَیا و عَنا همان عَنائی است‌که در صحرا موقعی‌که خران را می‌چرانید (با جفت‌کردن خرها با اسبها) برای صیوُعون پدرش قاطرها را بدست آورد.
۲۵ و اینها فرزندان عَنااند: دیشُون و اَهولی واما دختر عَنا.
۲۶ و اینها پسران دیشانند: خِمدان و اِشبان و یِتران وکِران.
۲۷ اینها پسران اِصِرند: بیلهان و زعوان و عَقان.
۲۸ اینها پسران دیشانند: عوص و اَران.
۲۹ اینها رؤسای قبیله‌ی حوری‌اند: رئیس قبیله‌ی لُوطان، رئیس قبیله‌ی شُووال، رئیس قبیله‌ی صیوعُون، رئیس قبیله‌ی عَنا.
۳۰ رئیس قبیله‌ی دیشُون، رئیس قبیله‌ی اِصِر، رئیس قبیله‌ی دیشان. اینها بر حسب رؤسای قبایلشان رؤسای قبیله‌ی حُوری در سِعیر هستند.
۳۱ قبل از اینکه پادشاهی بر فرزندان ییسرائل سلطنت‌کند اینها پادشاهانی هستندکه در سرزمین اِدُوم سلطنت‌کردند.
۳۲ بِلِع پسر بِعور در اِدوم پادشاهی‌کرد و نام شهرش دینهاوا بود.
۳۳ بِلَع فوت نموده یُووا و پسر زِرَح از باصرا بجایش پادشاه شد.

35 וַיִּמְלֹ֣ךְ תַּחְתָּ֗יו חֻשָׁ֛ם מֵאֶ֖רֶץ הַתֵּימָנִֽי׃ וַיָּ֖מָת חֻשָׁ֑ם וַיִּמְלֹ֣ךְ תַּחְתָּ֗יו
הֲדַ֤ד בֶּן־בְּדַד֙ הַמַּכֶּ֤ה אֶת־מִדְיָן֙ בִּשְׂדֵ֣ה מוֹאָ֔ב וְשֵׁ֥ם עִיר֖וֹ עֲוִֽית׃
36/37 וַיָּ֖מָת הֲדָ֑ד וַיִּמְלֹ֣ךְ תַּחְתָּ֔יו שַׂמְלָ֖ה מִמַּשְׂרֵקָֽה׃ וַיָּ֖מָת שַׂמְלָ֑ה
38 וַיִּמְלֹ֣ךְ תַּחְתָּ֔יו שָׁא֖וּל מֵרְחֹב֥וֹת הַנָּהָֽר׃ וַיָּ֖מָת שָׁא֑וּל וַיִּמְלֹ֣ךְ
39 תַּחְתָּ֔יו בַּ֥עַל חָנָ֖ן בֶּן־עַכְבּֽוֹר׃ וַיָּמָת֮ בַּ֣עַל חָנָ֣ן בֶּן־עַכְבּוֹר֒ וַיִּמְלֹ֤ךְ
תַּחְתָּיו֙ הֲדַ֔ר וְשֵׁ֥ם עִיר֖וֹ פָּ֑עוּ וְשֵׁ֨ם אִשְׁתּ֤וֹ מְהֵֽיטַבְאֵל֙ בַּת־
מפטיר 40 מַטְרֵ֔ד בַּ֖ת מֵ֥י זָהָֽב׃ וְ֠אֵלֶּה שְׁמ֞וֹת אַלּוּפֵ֤י עֵשָׂו֙ לְמִשְׁפְּחֹתָ֔ם
לִמְקֹמֹתָ֖ם בִּשְׁמֹתָ֑ם אַלּ֥וּף תִּמְנָ֛ע אַלּ֥וּף עַלְוָ֖ה אַלּ֥וּף יְתֵֽת׃
41/42 אַלּ֧וּף אָהֳלִיבָמָ֛ה אַלּ֥וּף אֵלָ֖ה אַלּ֥וּף פִּינֹֽן׃ אַלּ֥וּף קְנַ֛ז אַלּ֥וּף תֵּימָ֖ן
43 אַלּ֥וּף מִבְצָֽר׃ אַלּ֥וּף מַגְדִּיאֵ֖ל אַלּ֣וּף עִירָ֑ם אֵ֣לֶּה ׀ אַלּוּפֵ֣י אֱד֗וֹם
לְמֹשְׁבֹתָם֙ בְּאֶ֣רֶץ אֲחֻזָּתָ֔ם ה֥וּא עֵשָׂ֖ו אֲבִ֥י אֱדֽוֹם׃

וישב 1/2 וַיֵּ֣שֶׁב יַעֲקֹ֔ב בְּאֶ֖רֶץ מְגוּרֵ֣י אָבִ֑יו בְּאֶ֖רֶץ כְּנָֽעַן׃ אֵ֣לֶּה ׀ תֹּלְד֣וֹת לז
יַעֲקֹ֗ב יוֹסֵ֞ף בֶּן־שְׁבַֽע־עֶשְׂרֵ֤ה שָׁנָה֙ הָיָ֨ה רֹעֶ֤ה אֶת־אֶחָיו֙ בַּצֹּ֔אן
וְה֣וּא נַ֗עַר אֶת־בְּנֵ֥י בִלְהָ֛ה וְאֶת־בְּנֵ֥י זִלְפָּ֖ה נְשֵׁ֣י אָבִ֑יו וַיָּבֵ֥א
3 יוֹסֵ֛ף אֶת־דִּבָּתָ֥ם רָעָ֖ה אֶל־אֲבִיהֶֽם׃ וְיִשְׂרָאֵ֗ל אָהַ֤ב אֶת־יוֹסֵף֙
4 מִכָּל־בָּנָ֔יו כִּֽי־בֶן־זְקֻנִ֥ים ה֖וּא ל֑וֹ וְעָ֥שָׂה ל֖וֹ כְּתֹ֥נֶת פַּסִּֽים׃ וַיִּרְא֣וּ)(
אֶחָ֗יו כִּֽי־אֹת֞וֹ אָהַ֤ב אֲבִיהֶם֙ מִכָּל־אֶחָ֔יו וַֽיִּשְׂנְא֖וּ אֹת֑וֹ וְלֹ֥א
5 יָכְל֖וּ דַּבְּר֥וֹ לְשָׁלֹֽם׃ וַיַּחֲלֹ֤ם יוֹסֵף֙ חֲל֔וֹם וַיַּגֵּ֖ד לְאֶחָ֑יו וַיּוֹסִ֥פוּ
6 ע֖וֹד שְׂנֹ֥א אֹתֽוֹ׃ וַיֹּ֖אמֶר אֲלֵיהֶ֑ם שִׁמְעוּ־נָ֕א הַחֲל֥וֹם הַזֶּ֖ה אֲשֶׁ֥ר
7 חָלָֽמְתִּי׃ וְ֠הִנֵּה אֲנַ֜חְנוּ מְאַלְּמִ֤ים אֲלֻמִּים֙ בְּת֣וֹךְ הַשָּׂדֶ֔ה וְהִנֵּ֛ה
קָ֥מָה אֲלֻמָּתִ֖י וְגַם־נִצָּ֑בָה וְהִנֵּ֤ה תְסֻבֶּ֨ינָה֙ אֲלֻמֹּ֣תֵיכֶ֔ם וַתִּֽשְׁתַּחֲוֶ֖יןָ
8 לַאֲלֻמָּתִֽי׃ וַיֹּ֤אמְרוּ לוֹ֙ אֶחָ֔יו הֲמָלֹ֤ךְ תִּמְלֹךְ֙ עָלֵ֔ינוּ אִם־מָשׁ֥וֹל
תִּמְשֹׁ֖ל בָּ֑נוּ וַיּוֹסִ֤פוּ עוֹד֙ שְׂנֹ֣א אֹת֔וֹ עַל־חֲלֹמֹתָ֖יו וְעַל־דְּבָרָֽיו׃)(
9 וַיַּחֲלֹ֥ם עוֹד֙ חֲל֣וֹם אַחֵ֔ר וַיְסַפֵּ֥ר אֹת֖וֹ לְאֶחָ֑יו וַיֹּ֗אמֶר הִנֵּ֨ה חָלַ֤מְתִּי
חֲלוֹם֙ ע֔וֹד וְהִנֵּ֧ה הַשֶּׁ֣מֶשׁ וְהַיָּרֵ֗חַ וְאַחַ֤ד עָשָׂר֙ כּֽוֹכָבִ֔ים מִֽשְׁתַּחֲוִ֖ים
10 לִֽי׃ וַיְסַפֵּ֣ר אֶל־אָבִיו֮ וְאֶל־אֶחָיו֒ וַיִּגְעַר־בּ֣וֹ אָבִ֔יו וַיֹּ֣אמֶר ל֔וֹ מָ֛ה
הַחֲל֥וֹם הַזֶּ֖ה אֲשֶׁ֣ר חָלָ֑מְתָּ הֲב֣וֹא נָב֗וֹא אֲנִי֙ וְאִמְּךָ֙ וְאַחֶ֔יךָ

یُوواو فوت نموده حوشام از سرزمین تِمانی بجایش پادشاه شد.

۳۵ حوشام فوت نموده هَدَد پسر بِدَد در هم کوبنده‌ی میدیان در صحرای مـو آو بـجایش پادشاه شد و نام شهرش عَویت بود.

۳٦ هَدَد فوت نمود سملا از مَسرِقا بجایش پادشاه شد.

۳۷ سِملا فوت نمود شائول از رِحُوُت هِناهار بجایش پادشاه شد.

۳۸ شائول فوت نمود و بَعَل حانان پسر عَخبُور بجایش پادشاه شد.

۳۹ بَعَل حنان پسر عَخبُور فوت نمود و هَدَر بجایش پادشاه شد و نام شهرش پاعو و نام زنش مِهیَطوئِل دختر مَطِرد دختر مِی زاهاو بود.

۴۰ و اینها بر حسب قبیله‌ها، محل‌ها و نامهایشان رؤسای قبیله‌ی عِساوند: رئیس قبیله‌ی تیمنع، رئیس قبیله‌ی عَلوا، رئیس قبیله‌ی یِتِت.

۴۱ رئیس قبیله آهولی واما، رئیس قبیله اِلا، رئیس قبیله پینون.

۴۲ رئیس قبیله قِنَر، رئیس قبیله تیمان، رئیس قبیله میوصار.

۴۳ رئیس قبیه مَگدئیل، رئیس قبیله عیرام، اینها بر حسب مسکنشان در سرزمین استقراریشان رئیس‌های قبیله‌های اِدوم هستند. عِساو بنیانگزار اِدوم می‌باشند.

هفطارای معمولی وییشلح در صفحه ۳۳۲

پاراشای وَیشِو - فصل سی و هفتم

۱ یَعقوُو در سرزمین کِنَعَن اقامتگاه پدرش ساکن شد.

۲ تاریخچه‌ی خانواده یَعقوُو این است: یوسف هفده ساله بود با برادرانش گـوسفندان را چوپانی می‌کرد و او کودکی (خود آرا و) در کنار فرزندان بیلها و زیلپا زنان پدرش بود. یوسف اعمال بد برادرانش را به پدرش گزارش میداد.

۳ ییسرائل یوسف را بیش از تمام فرزندانش دوست می‌داشت. زیرا فرزند دوران پیری بود. پس برای او پیراهن راه راه درست کرد.

۴ برادرهایش که متوجه شدند پدرشان او را از تمام برادرها بیشتر دوست میدارد دشمن او شدند. و نتوانستند با مسالمت با او صحبت کنند.

۵ یوسف خوابی دید و به برادرانش اطلاع داد. (برادرها) باز دشمنی با او را افزایش دادند.

٦ به آنها گفت: لطفاً رویایی راکه دیده‌ام بشنوید.

۷ اینک ما در صحرا دسته‌هایی (از غله) می‌بستیم که دسته‌ی (غله‌ی) من بلند شد و همچنین ایستاد و دسته‌های (غله‌ی) شماگرد آمده به دسته‌ی (غله‌ی) من سجده نمودند.

۸ برادرانش به او گفتند: آیا واقعاً بر ما پادشاهی خواهی کرد یا به ما حکمرانی خواهی نمود و بخاطر خوابها و سخنانش باز دشمنی با او را افزایش دادند.

۹ باز رؤیای دیگری دید. آنرا برای برادرانش تعریف کرد. گفت: باز خواب دیدم که اینک خورشید و ماه و یازده ستاره به من سجده می‌کنند.

۱۰ برای پدرش و برادرانش تعریف کرد، پدرش به او پرخاش کرد و به وی گفت ایـن چـه خوابی است که دیدی؟ آیا واقعاً من و مادرت و برادرانت آمده تا زمین به تو سـجده خواهیم کرد؟

11 לְהִשְׁתַּחֲוֺת לְךָ אָרְצָה׃ וַיְקַנְאוּ־בוֹ אֶחָיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת־
12/13 הַדָּבָר׃ וַיֵּלְכוּ אֶחָיו לִרְעוֹת אֶת־צֹאן אֲבִיהֶם בִּשְׁכֶם׃ וַיֹּאמֶר שני
יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף הֲלוֹא אַחֶיךָ רֹעִים בִּשְׁכֶם לְכָה וְאֶשְׁלָחֲךָ
14 אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר לוֹ לֶךְ־נָא רְאֵה אֶת־שְׁלוֹם
אַחֶיךָ וְאֶת־שְׁלוֹם הַצֹּאן וַהֲשִׁבֵנִי דָּבָר וַיִּשְׁלָחֵהוּ מֵעֵמֶק חֶבְרוֹן
15 וַיָּבֹא שְׁכֶמָה׃ וַיִּמְצָאֵהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תֹעֶה בַּשָּׂדֶה וַיִּשְׁאָלֵהוּ
16 הָאִישׁ לֵאמֹר מַה־תְּבַקֵּשׁ׃ וַיֹּאמֶר אֶת־אַחַי אָנֹכִי מְבַקֵּשׁ
17 הַגִּידָה־נָּא לִי אֵיפֹה הֵם רֹעִים׃ וַיֹּאמֶר הָאִישׁ נָסְעוּ מִזֶּה כִּי
שָׁמַעְתִּי אֹמְרִים נֵלְכָה דֹּתָיְנָה וַיֵּלֶךְ יוֹסֵף אַחַר אֶחָיו וַיִּמְצָאֵם
18 בְּדֹתָן׃ וַיִּרְאוּ אֹתוֹ מֵרָחֹק וּבְטֶרֶם יִקְרַב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַכְּלוּ
19 אֹתוֹ לַהֲמִיתוֹ׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו הִנֵּה בַּעַל הַחֲלֹמוֹת
20 הַלָּזֶה בָּא׃ וְעַתָּה ׀ לְכוּ וְנַהַרְגֵהוּ וְנַשְׁלִכֵהוּ בְּאַחַד הַבֹּרוֹת
21 וְאָמַרְנוּ חַיָּה רָעָה אֲכָלָתְהוּ וְנִרְאֶה מַה־יִּהְיוּ חֲלֹמֹתָיו׃ וַיִּשְׁמַע
22 רְאוּבֵן וַיַּצִּלֵהוּ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר לֹא נַכֶּנּוּ נָפֶשׁ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם ׀
רְאוּבֵן אַל־תִּשְׁפְּכוּ־דָם הַשְׁלִיכוּ אֹתוֹ אֶל־הַבּוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר
בַּמִּדְבָּר וְיָד אַל־תִּשְׁלְחוּ־בוֹ לְמַעַן הַצִּיל אֹתוֹ מִיָּדָם לַהֲשִׁיבוֹ
23 אֶל־אָבִיו׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־בָּא יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו וַיַּפְשִׁיטוּ אֶת־יוֹסֵף שלישי
24 אֶת־כֻּתָּנְתּוֹ אֶת־כְּתֹנֶת הַפַּסִּים אֲשֶׁר עָלָיו׃ וַיִּקָּחֻהוּ וַיַּשְׁלִכוּ
25 אֹתוֹ הַבֹּרָה וְהַבּוֹר רֵק אֵין בּוֹ מָיִם׃ וַיֵּשְׁבוּ לֶאֱכָל־לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ
עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה אֹרְחַת יִשְׁמְעֵאלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וּגְמַלֵּיהֶם
26 נֹשְׂאִים נְכֹאת וּצְרִי וָלֹט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרָיְמָה׃ וַיֹּאמֶר
יְהוּדָה אֶל־אֶחָיו מַה־בֶּצַע כִּי נַהֲרֹג אֶת־אָחִינוּ וְכִסִּינוּ אֶת־
27 דָּמוֹ׃ לְכוּ וְנִמְכְּרֶנּוּ לַיִּשְׁמְעֵאלִים וְיָדֵנוּ אַל־תְּהִי־בוֹ כִּי־אָחִינוּ
28 בְשָׂרֵנוּ הוּא וַיִּשְׁמְעוּ אֶחָיו׃ וַיַּעַבְרוּ אֲנָשִׁים מִדְיָנִים סֹחֲרִים
וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת־יוֹסֵף מִן־הַבּוֹר וַיִּמְכְּרוּ אֶת־יוֹסֵף לַיִּשְׁמְעֵאלִים
29 בְּעֶשְׂרִים כָּסֶף וַיָּבִיאוּ אֶת־יוֹסֵף מִצְרָיְמָה׃ וַיָּשָׁב רְאוּבֵן אֶל־
30 הַבּוֹר וְהִנֵּה אֵין־יוֹסֵף בַּבּוֹר וַיִּקְרַע אֶת־בְּגָדָיו׃ וַיָּשָׁב אֶל־

۱۱ برادرانش به او حسد بردند. ولی پدرش این موضوع را (در خاطر) نگهداشت.
۱۲ برادرانش رفتند که گوسفندان پدرشان را در «شِخِم» بچرانند.
۱۳ ییسرائل به یوسف گفت مگر نه اینست که برادرانت در شِخِم چوپانی می‌کنند، بیا تو را نزد ایشان بفرستم. به او گفت حاضرم.
۱۴ (یَعقوُو) به او گفت اکنون برو از سلامت برادرانت و سلامت گوسفندان جویا شو و برای من خبری بیاور. او را از دره‌ی حِورون فرستاد. به شِخِم وارد شد.
۱۵ مردی او را یافت که اینک در صحرا سرگردان است. آن مرد از او چنین پرسید: چه کسی را جستجو می‌کنی؟(۱)
۱۶ گفت: من برادرانم را جستجو می‌کنم، لطفاً بگو کجا چوپانی می‌کنند.
۱۷ آن مرد گفت از اینجا کوچ کردند. شنیدم که میگفتند: به دُوتان برویم. یوسف دنبال برادرانش رفته آنها را در دُوتان یافت.
۱۸ او را از دور دیدند و پیش از آنکه به آنها نزدیک شود، برای او توطئه چیدند که بکشندش.
۱۹ به یکدیگر گفتند: اینک صاحب رؤیاها می‌آید.
۲۰ اکنون بیایید او را کشته در یکی از این چاهها بیندازیم و بگوییم حیوان وحشی او را خورده است و ببینیم خوابهایش چه میشود؟
۲۱ رِئووِن (این را) شنید. او را از دستشان رهانیده گفت به جانش آسیب نرسانیم.
۲۲ رئوون برای اینکه او را از دست آنها خلاص کند و به سوی پدرش برگرداند به آنها گفت قتل نکنید او را به این چاهی که در این بیابان است بیندازید. به او دست درازی نکنید.
۲۳ موقعی که یوسف به برادرانش رسید (آنها) پیراهن یوسف - پیراهن راه راهی را که در تن او بود، از تن او بیرون آوردند.
۲۴ او را گرفته به چاه انداختند و چاه خالی بود و در آن آب نبود.
۲۵ نشستند غذا بخورند. چشمانشان را بلند کرده دیدند کاروان ییشمِعلیم از گیلعاد می‌آید و شترانش مواد معطر، بلِسان و صَمغ حمل کرده، می‌برند تا به مصر وارد کنند.
۲۶ یهودا به برادرانش گفت: چه نتیجه‌ای دارد که برادرمان را کشته خونش را مخفی نمائیم.
۲۷ بیایید او را به ییشمِعلیم بفروشیم. در مرگ او دست نداشته باشیم زیرا برادر ما، تن ماست. برادرانش پذیرفتند.
۲۸ اشخاص میدیانی بازرگان میگذشتند. یوسف را از چاه بالاکشیده بیرون آوردند. یوسف را به ییشمِعلیم به (بهای) بیست کِسِف (واحد پول) فروختند. یوسف را به مصر بردند.
۲۹ رِئووِن بسوی آن چاه برگشت و (دید) اینک یوسف در چاه نیست. لباسهای خود را پاره کرد.(۲)
۳۰ پیش برادرانش برگشته گفت بچه نیست، من به کجا بروم؟

۱- حخامیم ما فرموده‌اند مردی که یوسف را در صحرا سرگردان یافت فرشته‌ی جبرئیل می‌باشد که خداوند به او مأموریت داده بود که یوسف را به مکان برادرها راهنمایی کند بدلیل اینکه تمام ماجرای فروختن یوسف و فراق یَعقوو و رفتن خاندان یعقوو به مصر (یعنی بگالوت رفتن فرزندان ییسرائل) صورت گیرد.

۲- اینکه رئوون تاکنون کجا بود که نمیدانست که برادران یوسف را از چاه بیرون کشیده و فروخته‌اند حخامیم توضیح می‌دهند که برادران یوسف به نوبت هر روز شخص دیگری به خدمت پدر (حضرت یعقوو) میرفت و آن روز نوبت رئوون بود.

31 אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני־בא: ויקחו את־
כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את־הכתנת בדם:
32 וישלחו את־כתנת הפסים ויביאו אל־אביהם ויאמרו זאת
33 מצאנו הכר־נא הכתנת בנך הוא אם־לא: ויכירה ויאמר
34 כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף: ויקרע יעקב
שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על־בנו ימים רבים:
35 ויקמו כל־בניו וכל־בנתיו לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי־
36 ארד אל־בני אבל שאלה ויבך אתו אביו: והמדנים מכרו אתו
אל־מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים:

לח רביעי 1 ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד־איש עדלמי
2 ושמו חירה: וירא־שם יהודה בת־איש כנעני ושמו שוע
3 ויקחה ויבא אליה: ותהר ותלד בן ויקרא את־שמו ער:
4/5 ותהר עוד ותלד בן ותקרא את־שמו אונן: ותסף עוד ותלד
6 בן ותקרא את־שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו: ויקח
7 יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: ויהי ער בכור יהודה
8 רע בעיני יהוה וימתהו יהוה: ויאמר יהודה לאונן בא אל־
9 אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיך: וידע אונן כי לא
לו יהיה הזרע והיה אם־בא אל־אשת אחיו ושחת ארצה
10 לבלתי נתן־זרע לאחיו: וירע בעיני יהוה אשר עשה וימת
11 גם־אתו: ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית־
אביך עד־יגדל שלה בני כי אמר פן־ימות גם־הוא כאחיו
12 ותלך תמר ותשב בית אביה: וירבו הימים ותמת בת־שוע
אשת־יהודה וינחם יהודה ויעל על־גזזי צאנו הוא וחירה
13 רעהו העדלמי תמנתה: ויגד לתמר לאמר הנה חמיך עלה
14 תמנתה לגז צאנו: ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס
בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על־דרך תמנתה
15 כי ראתה כי־גדל שלה והוא לא־נתנה לו לאשה: ויראה

۳۱ پیراهن یوسف را برداشتند بز نر جوانی را سر بریده پیراهن را در آن خون فرو بردند.
۳۲ آن پیراهن راه راه را فرستادند. (حاملین) نزد پدر آنها آورده گفتند این را پیدا کردیم. لطفاً شناسایی کن آیا پیراهن پسرت است یا نه؟
۳۳ (یعقوُو) آن را شناخته گفت پیراهن پسرم است. حیوان وحشی او را خورده است. حتماً یوسف دریده شده است.
۳۴ یَعقوُو لباسهایش را دریده پلاس پوشید و بخاطر پسرش روزهای زیادی سوگواری کرد.
۳۵ تمام پسران و دخترانش برای تسلی او برخاستند. از تسلی پذیرفتن خودداری مینمود، میگفت: سوگوار نزد پسرم به گور خواهم رفت. پدرش (ییصحاق) برای او می‌گریست.
۳٦ مِدانیها، او (یوسف) را در مصر به پوُطیفَر خواجه سرای پَرعوه امیر جلادان فروختند.

وَیشِو - فصل سی و هشتم

۱ در آنوقت بود که یِهودا از پیش برادرانش سرازیر شده و به سوی مردی عَدولامی که نامش حیرا بود رفت.
۲ آنجا یِهودا دختر مرد بازرگانی را که اسمش شوعَ بود، دید و با وی ازدواج نمود. با او همبستر شد.
۳ (آن زن) باردار شده پسری زائید (یهودا) نامش را عِرگذاشت.
۴ باز باردار شده پسری زائید (زن یهودا) اسمش را اُونان خواند.
۵ بار دیگر پسر زائید و نامش را شِلاه نهاد. موقع زایمان، او (یِهودا) در کِزیو بود.
٦ یِهودا برای عِر نخست زادش همسری گرفت که اسمش تامار بود.
۷ عِر نخست زاد یهودا در نظر خدا بد بود. خدا او را کشت.
۸ یِهودا به اُونان گفت زن برادرت را بگیر فرمان یاوام (اختیار کردن زن برادر بی‌بچه بعد از فوت شوهرش) را درباره‌ی او اجرا کن و نسلی برای برادرت بوجود آور.(۱)
۹ اُونان می‌دانست که آن نسل از آن او نخواهد بود. موقعی که با زن برادرش نزدیکی میکرد برای اینکه نسلی به برادر ندهد بر زمین انزال میکرد.
۱۰ آنچه می‌کرد به نظر خدا بد آمد. (خدا) او را هم کشت.
۱۱ یِهودا به عروس خود تامار گفت: در خانه‌ی پدرت بیوه بمان تا شِلاه پسرم بزرگ شود چونکه (با خود) میگفت مبادا او هم مثل برادرانش بمیرد. تامار رفت و در خانه‌ی پدرش ماند.
۱۲ زمان (بیوگی او) زیاد شد. دختر شوعَ زن یهودا فوت کرد. یِهودا تسلی یافته او و حیرا رفیق عَدولامیش نزد پشم چینان گوسفندانش به تیمناه رفتند.
۱۳ به تامار اینطور خبر داده شد. اینک پدر شوهرت برای چیدن (پشم) گوسفندانش به تیمناه عزیمت می‌کند.
۱۴ نظر به اینکه دید شِلاه بزرگ شده و او به همسری شِلاه در نیامده است لباس بیوگیش را از خود دور نموده خود را با حجاب پوشانید و در آستانه «عِینیِیم» که در سر راه «تیمناه» بود نشست.
۱۵ یِهودا او را دید و چون (تامار) رویش را پوشانیده بود تصور کرد فاحشه است.

۱- بموجب فرمان یاوام اگر مردی فوت کند که از او فرزندی باقی نمانده باشد، لازم است برادر آن مرد با زن برادر متوفی خود ازدواج کند تا نسلی از برادرش باقی بماند.

16 יְהוּדָה וַיַּחְשְׁבֶהָ לְזוֹנָה כִּי כִסְּתָה פָּנֶיהָ: וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל־הַדֶּרֶךְ
וַיֹּאמֶר הָבָה נָּא אָבוֹא אֵלַיִךְ כִּי לֹא יָדַע כִּי כַלָּתוֹ הִוא וַתֹּאמֶר
17 מַה־תִּתֶּן־לִי כִּי תָבוֹא אֵלָי: וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדִי־עִזִּים
18 מִן־הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תִּתֵּן עֵרָבוֹן עַד שָׁלְחֶךָ: וַיֹּאמֶר מָה
הָעֵרָבוֹן אֲשֶׁר אֶתֶּן־לָּךְ וַתֹּאמֶר חֹתָמְךָ וּפְתִילֶךָ וּמַטְּךָ אֲשֶׁר
19 בְּיָדֶךָ וַיִּתֶּן־לָהּ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַתַּהַר לוֹ: וַתָּקָם וַתֵּלֶךְ וַתָּסַר
20 צְעִיפָהּ מֵעָלֶיהָ וַתִּלְבַּשׁ בִּגְדֵי אַלְמְנוּתָהּ: וַיִּשְׁלַח יְהוּדָה אֶת־
גְּדִי הָעִזִּים בְּיַד רֵעֵהוּ הָעֲדֻלָּמִי לָקַחַת הָעֵרָבוֹן מִיַּד הָאִשָּׁה
21 וְלֹא מְצָאָהּ: וַיִּשְׁאַל אֶת־אַנְשֵׁי מְקֹמָהּ לֵאמֹר אַיֵּה הַקְּדֵשָׁה
22 הִוא בָעֵינַיִם עַל־הַדָּרֶךְ וַיֹּאמְרוּ לֹא־הָיְתָה בָזֶה קְדֵשָׁה: וַיָּשָׁב
אֶל־יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לֹא מְצָאתִיהָ וְגַם אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם אָמְרוּ
23 לֹא־הָיְתָה בָזֶה קְדֵשָׁה: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה תִּקַּח־לָהּ פֶּן נִהְיֶה
24 לָבוּז הִנֵּה שָׁלַחְתִּי הַגְּדִי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מְצָאתָהּ: וַיְהִי ׀ כְּמִשְׁלֹשׁ
חֳדָשִׁים וַיֻּגַּד לִיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תָּמָר כַּלָּתֶךָ וְגַם הִנֵּה הָרָה
25 לִזְנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאוּהָ וְתִשָּׂרֵף: הִוא מוּצֵאת וְהִיא
שָׁלְחָה אֶל־חָמִיהָ לֵאמֹר לְאִישׁ אֲשֶׁר־אֵלֶּה לּוֹ אָנֹכִי הָרָה
וַתֹּאמֶר הַכֶּר־נָא לְמִי הַחֹתֶמֶת וְהַפְּתִילִים וְהַמַּטֶּה הָאֵלֶּה:
26 וַיַּכֵּר יְהוּדָה וַיֹּאמֶר צָדְקָה מִמֶּנִּי כִּי־עַל־כֵּן לֹא־נְתַתִּיהָ לְשֵׁלָה
27 בְנִי וְלֹא־יָסַף עוֹד לְדַעְתָּהּ: וַיְהִי בְּעֵת לִדְתָּהּ וְהִנֵּה תְאוֹמִים
28 בְּבִטְנָהּ: וַיְהִי בְלִדְתָּהּ וַיִּתֶּן־יָד וַתִּקַּח הַמְיַלֶּדֶת וַתִּקְשֹׁר עַל־
29 יָדוֹ שָׁנִי לֵאמֹר זֶה יָצָא רִאשֹׁנָה: וַיְהִי ׀ כְּמֵשִׁיב יָדוֹ וְהִנֵּה יָצָא
30 אָחִיו וַתֹּאמֶר מַה־פָּרַצְתָּ עָלֶיךָ פָּרֶץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פָּרֶץ: וְאַחַר
יָצָא אָחִיו אֲשֶׁר עַל־יָדוֹ הַשָּׁנִי וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח:
לט 1 וְיוֹסֵף חמישי
הוּרַד מִצְרָיְמָה וַיִּקְנֵהוּ פּוֹטִיפַר סְרִיס פַּרְעֹה שַׂר הַטַּבָּחִים
2 אִישׁ מִצְרִי מִיַּד הַיִּשְׁמְעֵאלִים אֲשֶׁר הוֹרִדֻהוּ שָׁמָּה: וַיְהִי יְהוָה
3 אֶת־יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מַצְלִיחַ וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרִי: וַיַּרְא
אֲדֹנָיו כִּי יְהוָה אִתּוֹ וְכֹל אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מַצְלִיחַ בְּיָדוֹ:

۱۶ راه را به طرف وی کج کرد. چون نمیدانست که وی عروسش است گفت بیا اکنون با تو نزدیکی کنم. گفت به من چه میدهی تا با من نزدیکی کنی؟
۱۷ گفت من بزغاله‌ای از گله برایت خواهم فرستاد. گفت اگر تا فرستادنت گروی بدهی (آری).
۱۸ گفت گرُوی چیست که به تو بدهم؟ گفت مُهر و کمربند و عصایی که در دستت است. (یِهودا آنها را) به او داد. با وی نزدیکی نمود. (وی) از او باردار شد.
۱۹ برخاست و رفت و حجابش را از روی خود برداشت و لباس بیوگیش را پوشید.
۲۰ یِهودا بزغاله را توسط رفیق عَدولامیش فرستاد که گروی را از دست آن زن بگیرد. لیکن پیدایش نکرد.
۲۱ از مردم محلش چنین پرسید: فاحشه‌ای که در «عِینَییم» بر سر راه بود کجاست؟ گفتند: در این جا فاحشه‌ای نبوده است.
۲۲ نزد یِهودا برگشته گفت او را نیافتم و مردم آن مکان هم گفتند در این جا فاحشه‌ای نبوده است.
۲۳ یِهودا گفت (آن گروی را) برای خودش بردارد مبادا ما خفیف شویم. اینک من این بزغاله را فرستادم و تو او را نیافتی.
۲۴ تقریباً سه ماهه آبستن بود که به یِهودا چنین خبر داده شد. تامار عروست فاحشگی کرده‌است و اینک از فاحشگی هم باردار است. یِهودا گفت او را بیرون بیاورید تا سوزانده شود.
۲۵ چون او بیرون آورده شد (گروی را) نزد پدر شوهرش فرستاد که بگوید من از مردی که این ها مال اوست باردار هستم. (تامار) گفت لطفاً شناسایی کن که این مُهر و کمربند و عصا مال کیست؟(۱)
۲۶ یِهودا (آنها را) شناخته گفت راست میگوید از من (باردار) است. چونکه وی را به شِلاه پسرم ندادم و دیگر با او همخوابی نکرد.
۲۷ هنگام زائیدن (معلوم شد) در شکمش دو قلو است.
۲۸ در وقت زائیدنش بود که بچه‌ای دست (بیرون) داد. قابله (دست را) گرفت و نخ قرمزی بر دستش گره زد، بدین معنی که این اول بیرون آمد.
۲۹ واقع شد هنگامیکه دستش را برمیگرداند اینک برادرش بیرون آمد. (قابله) گفت چگونه رخنه‌ای برای خود ایجاد کردی. اسمش را پِیرِص گذاشت.
۳۰ بعداً برادرش که آن نخ قرمز را بر دست داشت بیرون آمد اسمش را زِرَح گذاشت.

وَیِشِو - فصل سی و نهم

۱ و یوسف به مصر برده شد و پوُطیفَر مردی مصری که خواجه سرای پرعُوه و امیر جلادان بود او را از دست یِیشمِعلِیم که وی را به آنجا آورده بودند خریداری کرد.
۲ خدا با یوسف بود. او مرد کامیابی شد و در خانه‌ی ارباب مصریش که به آنجا آورده شده بود، باقی ماند.
۳ ارباب او ملاحظه میکرد که خدا با اوست و هرچه او میکند خدا به او توفیق می‌بخشد.

۱- حخامیم فرموده‌اند که تامار بخاطر اینکه یهودا را خجالت ندهد حاضر شد زندگی خود و فرزندانی را که در بطن داشت بخطر بیاندازد ولی علناً آبروی یهودا را نبرد.

4 וַיִּמְצָא יוֹסֵף חֵן בְּעֵינָיו וַיְשָׁרֶת אֹתוֹ וַיַּפְקִדֵהוּ עַל־בֵּיתוֹ וְכָל־
5 יֶשׁ־לוֹ נָתַן בְּיָדוֹ׃ וַיְהִי מֵאָז הִפְקִיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל־
אֲשֶׁר יֶשׁ־לוֹ וַיְבָרֶךְ יהוה אֶת־בֵּית הַמִּצְרִי בִּגְלַל יוֹסֵף וַיְהִי
6 בִּרְכַּת יהוה בְּכָל־אֲשֶׁר יֶשׁ־לוֹ בַּבַּיִת וּבַשָּׂדֶה׃ וַיַּעֲזֹב כָּל־
אֲשֶׁר־לוֹ בְּיַד־יוֹסֵף וְלֹא־יָדַע אִתּוֹ מְאוּמָה כִּי אִם־הַלֶּחֶם
ששי אֲשֶׁר־הוּא אוֹכֵל וַיְהִי יוֹסֵף יְפֵה־תֹאַר וִיפֵה מַרְאֶה׃ וַיְהִי אַחַר
7 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּשָּׂא אֵשֶׁת־אֲדֹנָיו אֶת־עֵינֶיהָ אֶל־יוֹסֵף
8 וַתֹּאמֶר שִׁכְבָה עִמִּי׃ וַיְמָאֵן ׀ וַיֹּאמֶר אֶל־אֵשֶׁת אֲדֹנָיו הֵן אֲדֹנִי
9 לֹא־יָדַע אִתִּי מַה־בַּבָּיִת וְכֹל אֲשֶׁר־יֶשׁ־לוֹ נָתַן בְּיָדִי׃ אֵינֶנּוּ
גָדוֹל בַּבַּיִת הַזֶּה מִמֶּנִּי וְלֹא־חָשַׂךְ מִמֶּנִּי מְאוּמָה כִּי אִם־אוֹתָךְ
בַּאֲשֶׁר אַתְּ־אִשְׁתּוֹ וְאֵיךְ אֶעֱשֶׂה הָרָעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְחָטָאתִי
10 לֵאלֹהִים׃ וַיְהִי כְּדַבְּרָהּ אֶל־יוֹסֵף יוֹם ׀ יוֹם וְלֹא־שָׁמַע אֵלֶיהָ
11 לִשְׁכַּב אֶצְלָהּ לִהְיוֹת עִמָּהּ׃ וַיְהִי כְּהַיּוֹם הַזֶּה וַיָּבֹא הַבַּיְתָה
לַעֲשׂוֹת מְלַאכְתּוֹ וְאֵין אִישׁ מֵאַנְשֵׁי הַבַּיִת שָׁם בַּבָּיִת׃
12 וַתִּתְפְּשֵׂהוּ בְּבִגְדוֹ לֵאמֹר שִׁכְבָה עִמִּי וַיַּעֲזֹב בִּגְדוֹ בְּיָדָהּ וַיָּנָס
13 וַיֵּצֵא הַחוּצָה׃ וַיְהִי כִּרְאוֹתָהּ כִּי־עָזַב בִּגְדוֹ בְּיָדָהּ וַיָּנָס הַחוּצָה׃
14 וַתִּקְרָא לְאַנְשֵׁי בֵיתָהּ וַתֹּאמֶר לָהֶם לֵאמֹר רְאוּ הֵבִיא לָנוּ
אִישׁ עִבְרִי לְצַחֶק בָּנוּ בָּא אֵלַי לִשְׁכַּב עִמִּי וָאֶקְרָא בְּקוֹל גָּדוֹל׃
15 וַיְהִי כְשָׁמְעוֹ כִּי־הֲרִימֹתִי קוֹלִי וָאֶקְרָא וַיַּעֲזֹב בִּגְדוֹ אֶצְלִי וַיָּנָס
16 וַיֵּצֵא הַחוּצָה׃ וַתַּנַּח בִּגְדוֹ אֶצְלָהּ עַד־בּוֹא אֲדֹנָיו אֶל־בֵּיתוֹ׃
17 וַתְּדַבֵּר אֵלָיו כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר בָּא אֵלַי הָעֶבֶד הָעִבְרִי
18 אֲשֶׁר־הֵבֵאתָ לָּנוּ לְצַחֶק בִּי׃ וַיְהִי כַּהֲרִימִי קוֹלִי וָאֶקְרָא וַיַּעֲזֹב
19 בִּגְדוֹ אֶצְלִי וַיָּנָס הַחוּצָה׃ וַיְהִי כִשְׁמֹעַ אֲדֹנָיו אֶת־דִּבְרֵי אִשְׁתּוֹ
אֲשֶׁר דִּבְּרָה אֵלָיו לֵאמֹר כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עַבְדֶּךָ
20 וַיִּחַר אַפּוֹ׃ וַיִּקַּח אֲדֹנֵי יוֹסֵף אֹתוֹ וַיִּתְּנֵהוּ אֶל־בֵּית הַסֹּהַר
מְקוֹם אֲשֶׁר־אסורי הַמֶּלֶךְ אֲסוּרִים וַיְהִי־שָׁם בְּבֵית הַסֹּהַר׃ אֲסִירֵי
21 וַיְהִי יהוה אֶת־יוֹסֵף וַיֵּט אֵלָיו חָסֶד וַיִּתֵּן חִנּוֹ בְּעֵינֵי שַׂר בֵּית־

۴ پس یوسف در نظر او آبرو یافته و به او خدمت میکرد (اربابش) او را بر امور خانه گماشت و هرچه داشت به دست او سپرد.
۵ از آن وقتی که او را به امور خانه و هرچه داشت گماشت، خدا خانه‌ی آن مصری را بخاطر یوسف برکت داد. برکت خدا در هرچه در خانه یا در صحرا داشت پدیدار شد.
٦ پس آنچه داشت به دست یوسف سپرد. از آنچه در اختیار او بود اصلاً خبری نداشت مگر از نانی که میخورد. (اشاره به زنش) و یوسف خوش قیافه و زیبا بود.
۷ بعد از این موضوعها بود که زن اربابش چشمان خود را بسوی یوسف بلند کرده گفت: با من همبستر شود.
۸ (یوسف) امتناع ورزیده به زن اربابش گفت: اینک آقایم خبر ندارد در خانه‌ی او چیست و آنچه را دارد به دست من سپرده است.
۹ از من بزرگتر در این خانه نیست. چیزی از من مضایقه نداشته است مگر تو را بخاطر اینکه زنش هستی. پس چگونه من این بدی بزرگ را بکنم و در پیشگاه خداوند مرتکب خطا بشوم.
۱۰ همه روزه او با یوسف همینطور صحبت میکرد و (وی) از او اطاعت نمیکرد که با او همبستر شود، و (یا) با او باشد.
۱۱ در چنان روزی که (هیچ) کسی از اهل خانه در خانه نبود (یوسف) برای انجام کارش به خانه آمد.
۱۲ (زن) لباس او را گرفته گفت با من همبستر شو. (یوسف) لباسش را در دست او رها نموده گریخت و بیرون رفت.
۱۳ هنگامیکه دید (یوسف) لباسش راکه در دست وی بود رها کرد و بخارج گریخت.
۱۴ اهالی خانه را صدا زده و به آنها چنین گفت: ببینید مردی عِبری برای ما آورده است که با ما شوخی کند. پیش من آمد که با من همبستر شود، فریاد بلندی برآوردم.
۱۵ چنین رخ داد همینکه شنید که صدایم را بلند کرده و فریاد برآوردم لباسش را نزد من رها کرده گریخت و بیرون رفت.
۱٦ (آن زن) تا آمدن اربابش به خانه‌ی خود لباس او را نزد خود نگاه داشت.
۱۷ بر طبق همان مطالبی که گفته بود با وی (شوهرش) صحبت کرد. آن غلام عِبری راکه برای من آوردی نزد من آمد که با من شوخی کند.
۱۸ چنین رخ داد، همینکه صدای خود را بلند نموده فریاد زدم لباسش را نزد من رها کرد و به خارج گریخت.
۱۹ به محض اینکه ارباب (یوسف)، سخنان زن را شنید که به او می‌گفت غلامت با من چنین کارهایی میکرد، خشم او برافروخته شد.
۲۰ ارباب یوسف، او راگرفته و در زندان، جایی که زندانیان پادشاه محبوس بودند گذاشت، (یوسف) آنجا در آن زندان ماند.
۲۱ خدا با یوسف بود و احسان (خود) را به او ارزانی داشت و او را در نظر رئیس زندان عزت داد.

22 הַסֹּהַר׃ וַיִּתֵּן שַׂר בֵּית־הַסֹּהַר בְּיַד־יוֹסֵף אֵת כָּל־הָאֲסִירִם
אֲשֶׁר בְּבֵית הַסֹּהַר וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר עֹשִׂים שָׁם הוּא הָיָה עֹשֶׂה׃
23 אֵין ׀ שַׂר בֵּית־הַסֹּהַר רֹאֶה אֶת־כָּל־מְאוּמָה בְּיָדוֹ בַּאֲשֶׁר יְהוָה
אִתּוֹ וַאֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מַצְלִיחַ׃
מ 1 וַיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָטְאוּ מַשְׁקֵה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וְהָאֹפֶה שביעי
2 לַאֲדֹנֵיהֶם לְמֶלֶךְ מִצְרָיִם׃ וַיִּקְצֹף פַּרְעֹה עַל שְׁנֵי סָרִיסָיו עַל
3 שַׂר הַמַּשְׁקִים וְעַל שַׂר הָאוֹפִים׃ וַיִּתֵּן אֹתָם בְּמִשְׁמַר בֵּית שַׂר
4 הַטַּבָּחִים אֶל־בֵּית הַסֹּהַר מְקוֹם אֲשֶׁר יוֹסֵף אָסוּר שָׁם׃ וַיִּפְקֹד
שַׂר הַטַּבָּחִים אֶת־יוֹסֵף אִתָּם וַיְשָׁרֶת אֹתָם וַיִּהְיוּ יָמִים בְּמִשְׁמָר׃
5 וַיַּחַלְמוּ חֲלוֹם שְׁנֵיהֶם אִישׁ חֲלֹמוֹ בְּלַיְלָה אֶחָד אִישׁ כְּפִתְרוֹן
חֲלֹמוֹ הַמַּשְׁקֶה וְהָאֹפֶה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם אֲשֶׁר אֲסוּרִים
6 בְּבֵית הַסֹּהַר׃ וַיָּבֹא אֲלֵיהֶם יוֹסֵף בַּבֹּקֶר וַיַּרְא אֹתָם וְהִנָּם
7 זֹעֲפִים׃ וַיִּשְׁאַל אֶת־סְרִיסֵי פַרְעֹה אֲשֶׁר אִתּוֹ בְמִשְׁמַר בֵּית
8 אֲדֹנָיו לֵאמֹר מַדּוּעַ פְּנֵיכֶם רָעִים הַיּוֹם׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו חֲלוֹם
חָלַמְנוּ וּפֹתֵר אֵין אֹתוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הֲלוֹא לֵאלֹהִים
9 פִּתְרֹנִים סַפְּרוּ־נָא לִי׃ וַיְסַפֵּר שַׂר־הַמַּשְׁקִים אֶת־חֲלֹמוֹ לְיוֹסֵף
10 וַיֹּאמֶר לוֹ בַּחֲלוֹמִי וְהִנֵּה־גֶפֶן לְפָנָי׃ וּבַגֶּפֶן שְׁלֹשָׁה שָׂרִיגִם
11 וְהִוא כְפֹרַחַת עָלְתָה נִצָּהּ הִבְשִׁילוּ אַשְׁכְּלֹתֶיהָ עֲנָבִים׃ וְכוֹס
פַּרְעֹה בְּיָדִי וָאֶקַּח אֶת־הָעֲנָבִים וָאֶשְׂחַט אֹתָם אֶל־כּוֹס פַּרְעֹה
12 וָאֶתֵּן אֶת־הַכּוֹס עַל־כַּף פַּרְעֹה׃ וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פִּתְרֹנוֹ
13 שְׁלֹשֶׁת הַשָּׂרִגִים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם׃ בְּעוֹד ׀ שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא
פַרְעֹה אֶת־רֹאשֶׁךָ וַהֲשִׁיבְךָ עַל־כַּנֶּךָ וְנָתַתָּ כוֹס־פַּרְעֹה בְּיָדוֹ
14 כַּמִּשְׁפָּט הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיִיתָ מַשְׁקֵהוּ׃ כִּי אִם־זְכַרְתַּנִי אִתְּךָ
כַּאֲשֶׁר יִיטַב לָךְ וְעָשִׂיתָ־נָּא עִמָּדִי חָסֶד וְהִזְכַּרְתַּנִי אֶל־פַּרְעֹה
15 וְהוֹצֵאתַנִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה׃ כִּי־גֻנֹּב גֻּנַּבְתִּי מֵאֶרֶץ הָעִבְרִים
16 וְגַם־פֹּה לֹא־עָשִׂיתִי מְאוּמָה כִּי־שָׂמוּ אֹתִי בַּבּוֹר׃ וַיַּרְא שַׂר־
הָאֹפִים כִּי טוֹב פָּתָר וַיֹּאמֶר אֶל־יוֹסֵף אַף־אֲנִי בַּחֲלוֹמִי וְהִנֵּה

۲۲ رئیس زندان تمام زندانیهایی را که در آن زندان بودند به دست یوسف سپرد و تمام کارهایی که آنجا میکردند زیر نظر او بود.

۲۳ از آنجائیکه خدا با او بود و هرچه میکرد خدا او را موفق مینمود، رئیس زندان به آنچه که در زیر دست او بود رسیدگی نمی‌کرد.

وَیِشو - فصل چهلم

۱ بعد از این موضوعها بود که آبدار مخصوص پادشاه مصر و نانوای مخصوص نسبت به آقایشان پادشاه مصر خطا کردند.

۲ پَرعوُه بر دو خواجه سرایانش، بر رئیس آبدارها و رئیس نانواها غضب کرد.

۳ پس آنها را در بازداشتگاه زندان امیر جلادان، محلی که یوسف در آنجا زندانی بود گذاشت.

۴ امیر جلادان، یوسف را بر آنها گمارد. او به آنها خدمت میکرد. مدتی در بازداشتگاه بودند.

۵ آبدار و نانوای پادشاه مصر که در آن زندان محبوس بودند هر دو در یک شب خواب دیدند. هریک خواب خود را با تعبیر مخصوص آن در خواب دید. (ولی تعبیرها را فراموش کردند).

٦ بامدادان یوسف نزد آنها آمده آنها را دید که اینک افسرده‌اند.

۷ از خواجه سرایان پَرعُوه که با او در بازداشتگاه زندان اربابش بودند چنین پرسید: چرا امروز قیافه‌هایتان افسرده است؟

۸ به او گفتند: خواب دیدیم و تعبیرکننده‌ای برای آن نیست. یوسف به آنها گفت مگر نه این است که تعبیرها متعلق به خداوند است. لطفاً برای من تعریف کنید.

۹ رئیس آبدارها خوابش را برای یوسف تعریف کرده به او گفت: اینک در خوابم (دیدم درخت) تاکی پیش رویم است.

۱۰ در آن تاک سه شاخه بود و بنظر میرسید غنچه‌اش شکفته میشود و خوشه‌هایش انگور رسیده داد.

۱۱ جام پَرعُوه در دستم بود. انگورها را گرفتم و در جام پَرعُوه فشرده و جام را بر کف دست پَرعُوه نهادم.

۱۲ یوسف به او گفت تعبیرش این است: سه شاخه سه روز است.

۱۳ سه روز دیگر پَرعُوه سرافرازت خواهد کرد و به مقامت باز خواهد گردانید و به رسم سابق که آبدارش بودی جام پَرعُوه را بدستش خواهی داد.

۱۴ امید اینکه، هنگامیکه خوشبخت گردی پیش خودت مرا یاد کنی و خواهشمندم با من احسان نمائی و مرا به پَرعُوه یادآور شوی تا مرا از این خانه بیروی آوری.

۱۵ چونکه حقیقتاً در سرزمین عِبریان دزدیده شده‌ام و اینجا هم کاری نکردم که مرا در زندان گذاشتند.

۱٦ رئیس نانوایان دید که یوسف خوب تعبیر کرد به او گفت: اینک در رؤیایم (دیدم) سه سبد

17 שְׁלֹשָׁה סַלֵּי חֹרִי עַל־רֹאשִׁי׃ וּבַסַּל הָעֶלְיוֹן מִכֹּל מַאֲכַל פַּרְעֹה
18 מַעֲשֵׂה אֹפֶה וְהָעוֹף אֹכֵל אֹתָם מִן־הַסַּל מֵעַל רֹאשִׁי׃ וַיַּעַן
יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פִּתְרֹנוֹ שְׁלֹשֶׁת הַסַּלִּים שְׁלֹשֶׁת יָמִים הֵם׃
19 בְּעוֹד ׀ שְׁלֹשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פַרְעֹה אֶת־רֹאשְׁךָ מֵעָלֶיךָ וְתָלָה
מפטיר 20 אוֹתְךָ עַל־עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת־בְּשָׂרְךָ מֵעָלֶיךָ׃ וַיְהִי ׀ בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הֻלֶּדֶת אֶת־פַּרְעֹה וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה לְכָל־עֲבָדָיו
וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁ ׀ שַׂר הַמַּשְׁקִים וְאֶת־רֹאשׁ שַׂר הָאֹפִים בְּתוֹךְ
21 עֲבָדָיו׃ וַיָּשֶׁב אֶת־שַׂר הַמַּשְׁקִים עַל־מַשְׁקֵהוּ וַיִּתֵּן הַכּוֹס עַל־
22 כַּף פַּרְעֹה׃ וְאֵת שַׂר הָאֹפִים תָּלָה כַּאֲשֶׁר פָּתַר לָהֶם יוֹסֵף׃
23 וְלֹא־זָכַר שַׂר־הַמַּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף וַיִּשְׁכָּחֵהוּ׃
מקץ 1 וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפַרְעֹה חֹלֵם וְהִנֵּה עֹמֵד עַל־הַיְאֹר׃ מא
2 וְהִנֵּה מִן־הַיְאֹר עֹלֹת שֶׁבַע פָּרוֹת יְפוֹת מַרְאֶה וּבְרִיאֹת בָּשָׂר
3 וַתִּרְעֶינָה בָּאָחוּ׃ וְהִנֵּה שֶׁבַע פָּרוֹת אֲחֵרוֹת עֹלוֹת אַחֲרֵיהֶן מִן־
הַיְאֹר רָעוֹת מַרְאֶה וְדַקּוֹת בָּשָׂר וַתַּעֲמֹדְנָה אֵצֶל הַפָּרוֹת עַל־
4 שְׂפַת הַיְאֹר׃ וַתֹּאכַלְנָה הַפָּרוֹת רָעוֹת הַמַּרְאֶה וְדַקֹּת הַבָּשָׂר
5 אֵת שֶׁבַע הַפָּרוֹת יְפֹת הַמַּרְאֶה וְהַבְּרִיאֹת וַיִּיקַץ פַּרְעֹה׃ וַיִּישָׁן)(
וַיַּחֲלֹם שֵׁנִית וְהִנֵּה ׀ שֶׁבַע שִׁבֳּלִים עֹלוֹת בְּקָנֶה אֶחָד בְּרִיאוֹת
6 וְטֹבוֹת׃ וְהִנֵּה שֶׁבַע שִׁבֳּלִים דַּקּוֹת וּשְׁדוּפֹת קָדִים צֹמְחוֹת
7 אַחֲרֵיהֶן׃ וַתִּבְלַעְנָה הַשִּׁבֳּלִים הַדַּקּוֹת אֵת שֶׁבַע הַשִּׁבֳּלִים
8 הַבְּרִיאוֹת וְהַמְּלֵאוֹת וַיִּיקַץ פַּרְעֹה וְהִנֵּה חֲלוֹם׃ וַיְהִי בַבֹּקֶר)(
וַתִּפָּעֶם רוּחוֹ וַיִּשְׁלַח וַיִּקְרָא אֶת־כָּל־חַרְטֻמֵּי מִצְרַיִם וְאֶת־
כָּל־חֲכָמֶיהָ וַיְסַפֵּר פַּרְעֹה לָהֶם אֶת־חֲלֹמוֹ וְאֵין־פּוֹתֵר אוֹתָם
9 לְפַרְעֹה׃ וַיְדַבֵּר שַׂר הַמַּשְׁקִים אֶת־פַּרְעֹה לֵאמֹר אֶת־חֲטָאַי
10 אֲנִי מַזְכִּיר הַיּוֹם׃ פַּרְעֹה קָצַף עַל־עֲבָדָיו וַיִּתֵּן אֹתִי בְּמִשְׁמַר
11 בֵּית שַׂר הַטַּבָּחִים אֹתִי וְאֵת שַׂר הָאֹפִים׃ וַנַּחַלְמָה חֲלוֹם
12 בְּלַיְלָה אֶחָד אֲנִי וָהוּא אִישׁ כְּפִתְרוֹן חֲלֹמוֹ חָלָמְנוּ׃ וְשָׁם
אִתָּנוּ נַעַר עִבְרִי עֶבֶד לְשַׂר הַטַּבָּחִים וַנְּסַפֶּר־לוֹ וַיִּפְתָּר־לָנוּ

سوراخ دار روی سرم بود.
۱۷ و در سبد بالائی از هر (نوع) خوراکی پَرعُوه محصول نانوائی بود و پرنده، آنها را از سبد روی سرم میخورد.
۱۸ یوسف جواب داده گفت: تعبیرش این است، سه سبد سه روز است.
۱۹ سه روز دیگر پَرعُوه سرت را از تنت جدا میسازد و تو را بدار می آویزد و پرنده گوشتت را از تنت میخورد.
۲۰ روز سوم، زاد روز پَرعُوه بود. برای همه‌ی غلامانش ضیافتی ترتیب داد. رئیس آبدارها و رئیس نانوایان را در میان غلامانش بخاطر آورد.
۲۱ رئیس آبدارها را بمقام آبداریش بازگردانید و (او) جام بر کف دست پَرعُوه نهاد.
۲۲ رئیس نانوایان را همانطور که یوسف برای آنان تعبیر کرده بود به دار آویخت.
۲۳ رئیس آبدارها یوسف را بیاد نیاورد (بلکه) فراموشش نمود.(۱)

هفطارای معمولی ویشو در صفحه ۳۳۴

پاراشای میقِص - فصل چهل و یکم

۱ در پایان دو سال چنین اتفاق افتاد پَرعُوه خواب دید که اینک کنار رودخانه نیل ایستاده است.
۲ اینک از نیل هفت ماده گاو خوش قیافه و فربه بالا آمده در مرغزار چریدند.
۳ هفت ماده گاو دیگر، بد قیافه و لاغر، پشت سر آنها از نیل بالا آمده نزد آن ماده گاوها بر لب رودخانه ایستادند.
۴ ماده گاوهای بدقیافه و لاغر هفت ماده گاو خوش قیافه و فربه را خوردند و پَرعُوه بیدار شد.
۵ (پَرعُوه) به خواب رفته بار دوم خواب دید که اینک هفت خوشه‌ی چاق و خوب بر یک ساقه بالا آمد.
۶ و اینک هفت خوشه‌ی لاغر که باد شرقی آنها را زده بود دنبال آنها روئیدند.
۷ خوشه‌های لاغر هفت خوشه‌ی چاق و پُر را بلعیدند. پَرعُوه بیدار گشت و این رؤیا بود.
۸ صبح شد. روحش مضطرب گردید. پس فرستاد تمام جادوگران مصر و تمام دانشمندانش را صدا زد. پَرعُوه خوابش را برای آنها تعریف کرد. ولی کسی که آن (خوابها) را برای پَرعُوه تعبیر کند نبود.
۹ رئیس آبدارها به پَرعُوه چنین گفت: امروز من خطاهایم را یاد آور میشوم.
۱۰ پَرعُوه بر بندگانش غضبناک گشت و مرا در بازداشتگاه زندان رئیس جلادان گذاشت، مرا و رئیس نانوایان را.
۱۱ یک شب من و او خواب دیدیم هر یک بر حسب تعبیر خواب خود، خواب دیدیم.
۱۲ آنجا نوجوانی عِبری، غلام رئیس جلادان، با ما بود. برایش تعریف کردیم. (او) هر یک از خوابهایمان را بر حسب تعبیر (واقعی) اش تعبیر نمود.

۱- از آنجایی که یوسف در زندان اتکاء و توکل خود را بر انسان نموده (و نه بخداوند) و از رئیس آبدارها تقاضای کمک کرد بنابراین از درگاه الهی جریمه گشت و دو سال به مدت زندانی‌اش اضافه شد.

13 אֶת־חֲלֹמֹתֵינוּ אִישׁ כַּחֲלֹמוֹ פָּתָר: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר פָּתַר־לָנוּ כֵּן
14 הָיָה אֹתִי הֵשִׁיב עַל־כַּנִּי וְאֹתוֹ תָלָה: וַיִּשְׁלַח פַּרְעֹה וַיִּקְרָא
אֶת־יוֹסֵף וַיְרִיצֻהוּ מִן־הַבּוֹר וַיְגַלַּח וַיְחַלֵּף שִׂמְלֹתָיו וַיָּבֹא אֶל־
15 פַּרְעֹה: וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף חֲלוֹם חָלַמְתִּי וּפֹתֵר אֵין אֹתוֹ (שני)
16 וַאֲנִי שָׁמַעְתִּי עָלֶיךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לִפְתֹּר אֹתוֹ: וַיַּעַן
יוֹסֵף אֶת־פַּרְעֹה לֵאמֹר בִּלְעָדָי אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת־שְׁלוֹם פַּרְעֹה:
17 וַיְדַבֵּר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף בַּחֲלֹמִי הִנְנִי עֹמֵד עַל־שְׂפַת הַיְאֹר:
18 וְהִנֵּה מִן־הַיְאֹר עֹלֹת שֶׁבַע פָּרוֹת בְּרִיאוֹת בָּשָׂר וִיפֹת תֹּאַר
19 וַתִּרְעֶינָה בָּאָחוּ: וְהִנֵּה שֶׁבַע פָּרוֹת אֲחֵרוֹת עֹלוֹת אַחֲרֵיהֶן
דַּלּוֹת וְרָעוֹת תֹּאַר מְאֹד וְרַקּוֹת בָּשָׂר לֹא־רָאִיתִי כָהֵנָּה בְּכָל־
20 אֶרֶץ מִצְרַיִם לָרֹעַ: וַתֹּאכַלְנָה הַפָּרוֹת הָרַקּוֹת וְהָרָעוֹת אֵת
21 שֶׁבַע הַפָּרוֹת הָרִאשֹׁנוֹת הַבְּרִיאֹת: וַתָּבֹאנָה אֶל־קִרְבֶּנָה
וְלֹא נוֹדַע כִּי־בָאוּ אֶל־קִרְבֶּנָה וּמַרְאֵיהֶן רַע כַּאֲשֶׁר בַּתְּחִלָּה
22 וָאִיקָץ: וָאֵרֶא בַּחֲלֹמִי וְהִנֵּה ׀ שֶׁבַע שִׁבֳּלִים עֹלֹת בְּקָנֶה
23 אֶחָד מְלֵאֹת וְטֹבוֹת: וְהִנֵּה שֶׁבַע שִׁבֳּלִים צְנֻמוֹת דַּקּוֹת
24 שְׁדֻפוֹת קָדִים צֹמְחוֹת אַחֲרֵיהֶם: וַתִּבְלַעְןָ הַשִּׁבֳּלִים הַדַּקֹּת
אֵת שֶׁבַע הַשִּׁבֳּלִים הַטֹּבוֹת וָאֹמַר אֶל־הַחַרְטֻמִּים וְאֵין מַגִּיד
25 לִי: וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־פַּרְעֹה חֲלוֹם פַּרְעֹה אֶחָד הוּא אֵת אֲשֶׁר
26 הָאֱלֹהִים עֹשֶׂה הִגִּיד לְפַרְעֹה: שֶׁבַע פָּרֹת הַטֹּבֹת שֶׁבַע שָׁנִים
הֵנָּה וְשֶׁבַע הַשִּׁבֳּלִים הַטֹּבֹת שֶׁבַע שָׁנִים הֵנָּה חֲלוֹם אֶחָד
27 הוּא: וְשֶׁבַע הַפָּרוֹת הָרַקּוֹת וְהָרָעֹת הָעֹלֹת אַחֲרֵיהֶן שֶׁבַע
שָׁנִים הֵנָּה וְשֶׁבַע הַשִּׁבֳּלִים הָרֵקוֹת שְׁדֻפוֹת הַקָּדִים יִהְיוּ שֶׁבַע
28 שְׁנֵי רָעָב: הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־פַּרְעֹה אֲשֶׁר הָאֱלֹהִים
29 עֹשֶׂה הֶרְאָה אֶת־פַּרְעֹה: הִנֵּה שֶׁבַע שָׁנִים בָּאוֹת שָׂבָע גָּדוֹל
30 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם: וְקָמוּ שֶׁבַע שְׁנֵי רָעָב אַחֲרֵיהֶן וְנִשְׁכַּח
31 כָּל־הַשָּׂבָע בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְכִלָּה הָרָעָב אֶת־הָאָרֶץ: וְלֹא־
יִוָּדַע הַשָּׂבָע בָּאָרֶץ מִפְּנֵי הָרָעָב הַהוּא אַחֲרֵי־כֵן כִּי־כָבֵד

۱۳ چنین شد که همانطوریکه برای ما تعبیر کرده بود پیش آمد. (پَرعُوه) مرا به مقامم
برگردانید و او را به دار آویخت.
۱۴ پَرعُوه فرستاده یوسف را صدا زد، او را از زندان با شتاب بیرون آوردند. اصلاح کرد،
لباسهایش را عوض نمود و نزد پَرعُوه آمد.(۱)
۱۵ پَرعوه به یوسف گفت: خواب دیدم و برای آن تعبیرکننده‌ای نیست و من درباره‌ات
اینطور شنیده‌ام که خواب را می‌شنوی آنرا تعبیر می‌کنی.
۱۶ یوسف به پَرعُوه این چنین جواب داد: (تعبیر این خواب) از من نیست خداوند برای
پَرعوه خیر بخواهد.
۱۷ پَرعُوه به یوسف گفت: در رؤیایم (دیدم) اینک بر لب رودخانه‌ی نیل ایستاده‌ام.
۱۸ و اینک از رودخانه هفت ماده‌گاو فربه و خوش قیافه بالا آمده و در مرغزار چریدند.
۱۹ و هفت ماده‌گاو دیگر لاغر و بسیار بد قیافه و بی‌گوشت دنبال آنها بالا آمدند که به بدی
آنها در تمام سرزمین مصر ندیده‌ام.
۲۰ ماده‌گاوهای بی‌گوشت و بد، هفت ماده‌گاو اولیه و فربه را خوردند.
۲۱ وارد شکمشان شدند و منظره‌ی آنها مثل اول بد بود و معلوم نشد که وارد شکمشان
شده‌اند. بیدار شدم.
۲۲ در خواب دیدم که اینک هفت خوشه‌ی پر و خوب بر ساقه بالا می‌آیند.
۲۳ اینک هفت خوشه‌ی خشک و لاغر و باد شرقی زده، پشت سر آنها می‌رویند.
۲۴ آن خوشه‌های لاغر خوشه‌های خوب را بلعیدند. پس به جادوگران گفتم و کسی نیست که
مرا آگاه سازد.
۲۵ یوسف به پَرعُوه گفت: خواب پَرعُوه یکی است آنچه را خداوند خواهد کرد به پَرعوه
اطلاع داده است.
۲۶ آن هفت ماده‌گاو خوب هفت سال است، و هفت خوشه‌ی خوب هفت سال است. خواب
یکی است.
۲۷ و آن هفت ماده‌گاو بی‌گوشت و بدی که دنبال آنها بالا می‌آمدند هفت سال است و آن
هفت خوشه‌ی خالی باد شرقی زده (علامت) هفت سال قحطی خواهد بود.
۲۸ همان حرفی است که به پَرعُوه گفتم. خداوند آنچه را خواهد کرد به پَرعوه نشان داده
است.
۲۹ اینک هفت سال فرا میرسد که در تمام سرزمین مصر محصول فراوانی خواهد بود.(۲)
۳۰ هفت سال قحطی به دنبال آنها فرا خواهد رسید. تمام آن فراوانی در سرزمین مصر
فراموش میگردد و قحطی این کشور را نابود میکند.
۳۱ بخاطر شدید بودن آن قحطی، آن فراوانی در آن سرزمین مشهود نخواهد بود.

۱- اگر در متن توراه دقیق شویم در می‌یابیم که چگونه در یک لحظه یوسف از قعر سیاهچال بسرعت به مقام نخست وزیری سرزمین مصر نائل گردید. حخامیم فرموده‌اند که نجات نهائی یهودیان نیز با همین ترتیب با آمدن ماشیح بزودی صورت خواهد گرفت.

۲- به کتاب برِشیت فصل ۴۷ آیه ۱۳ مراجعه شود.

32 הוּא מְאֹד׃ וְעַל הִשָּׁנוֹת הַחֲלוֹם אֶל־פַּרְעֹה פַּעֲמָיִם כִּי־נָכוֹן
33 הַדָּבָר מֵעִם הָאֱלֹהִים וּמְמַהֵר הָאֱלֹהִים לַעֲשֹׂתוֹ׃ וְעַתָּה יֵרֶא
34 פַרְעֹה אִישׁ נָבוֹן וְחָכָם וִישִׁיתֵהוּ עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ יַעֲשֶׂה
פַרְעֹה וְיַפְקֵד פְּקִדִים עַל־הָאָרֶץ וְחִמֵּשׁ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם
35 בְּשֶׁבַע שְׁנֵי הַשָּׂבָע׃ וְיִקְבְּצוּ אֶת־כָּל־אֹכֶל הַשָּׁנִים הַטֹּבֹת
הַבָּאֹת הָאֵלֶּה וְיִצְבְּרוּ־בָר תַּחַת יַד־פַּרְעֹה אֹכֶל בֶּעָרִים וְשָׁמָרוּ׃
36 וְהָיָה הָאֹכֶל לְפִקָּדוֹן לָאָרֶץ לְשֶׁבַע שְׁנֵי הָרָעָב אֲשֶׁר תִּהְיֶיןָ
37 בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְלֹא־תִכָּרֵת הָאָרֶץ בָּרָעָב׃ וַיִּיטַב הַדָּבָר בְּעֵינֵי
38 פַרְעֹה וּבְעֵינֵי כָּל־עֲבָדָיו׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־עֲבָדָיו הֲנִמְצָא
שלישי 39 כָזֶה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף אַחֲרֵי
הוֹדִיעַ אֱלֹהִים אוֹתְךָ אֶת־כָּל־זֹאת אֵין־נָבוֹן וְחָכָם כָּמוֹךָ׃
40 אַתָּה תִּהְיֶה עַל־בֵּיתִי וְעַל־פִּיךָ יִשַּׁק כָּל־עַמִּי רַק הַכִּסֵּא אֶגְדַּל
41 מִמֶּךָּ׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף רְאֵה נָתַתִּי אֹתְךָ עַל כָּל־
42 אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיָּסַר פַּרְעֹה אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן אֹתָהּ
עַל־יַד יוֹסֵף וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ בִּגְדֵי־שֵׁשׁ וַיָּשֶׂם רְבִד הַזָּהָב עַל־
43 צַוָּארוֹ׃ וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בְּמִרְכֶּבֶת הַמִּשְׁנֶה אֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקְרְאוּ לְפָנָיו
44 אַבְרֵךְ וְנָתוֹן אֹתוֹ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־
יוֹסֵף אֲנִי פַרְעֹה וּבִלְעָדֶיךָ לֹא־יָרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ וְאֶת־רַגְלוֹ
45 בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה שֵׁם־יוֹסֵף צָפְנַת פַּעְנֵחַ וַיִּתֶּן־
לוֹ אֶת־אָסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אֹן לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא יוֹסֵף עַל־
46 אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְיוֹסֵף בֶּן־שְׁלֹשִׁים שָׁנָה בְּעָמְדוֹ לִפְנֵי פַּרְעֹה
מֶלֶךְ־מִצְרָיִם וַיֵּצֵא יוֹסֵף מִלִּפְנֵי פַרְעֹה וַיַּעֲבֹר בְּכָל־אֶרֶץ
47/48 מִצְרָיִם׃ וַתַּעַשׂ הָאָרֶץ בְּשֶׁבַע שְׁנֵי הַשָּׂבָע לִקְמָצִים׃ וַיִּקְבֹּץ
אֶת־כָּל־אֹכֶל ׀ שֶׁבַע שָׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּתֶּן־
אֹכֶל בֶּעָרִים אֹכֶל שְׂדֵה־הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיהָ נָתַן בְּתוֹכָהּ׃
49 וַיִּצְבֹּר יוֹסֵף בָּר כְּחוֹל הַיָּם הַרְבֵּה מְאֹד עַד כִּי־חָדַל לִסְפֹּר
50 כִּי־אֵין מִסְפָּר׃ וּלְיוֹסֵף יֻלַּד שְׁנֵי בָנִים בְּטֶרֶם תָּבוֹא שְׁנַת

۳۲ در مورد دوباره تکرار شدن خواب برای پَرعُوه علت آنست که موضوع از جانب خداوند مقرر است و خداوند در انجام دادن آن عجله میکند.

۳۳ حال، پَرعُوه باید مرد فهمیده و عاقلی را در نظر گرفته او را بر سرزمین مصر بگمارد.

۳۴ پَرعُوه اقدام نموده مأمورانی بر آن سرزمین منصوب کند تا سرزمین مصر را در هفت سال فراوانی مجهز نمایند.

۳۵ تمام خوراک این هفت سال خوب را جمع آوری کرده، غله را زیر نظر پَرعُوه (برای) خوراک در شهرها انبار کرده، محافظت نمایند.

۳۶ این خوراک در این کشور برای هفت سال قحطی که در سرزمین مصر ظهور خواهد کرد ذخیره شود تا آن سرزمین بوسیله آن قحطی نابود نگردد.

۳۷ این سخن به نظر پرعُوه و به نظر تمام ملازمانش خوش آمد.

۳۸ پَرعُوه به ملازمانش گفت آیا مردی مانند این که روح خداوند در او باشد خواهیم یافت؟

۳۹ پَرعُوه به یوسف گفت: از آنجایی که خداوند تو را از تمام این (مطلب) آگاه ساخت مرد فهمیده و دانشمندی چون تو نیست.

۴۰ تو بر خانه‌ی من (سرپرست) باش و تمام قومم به امر تو رفتار نمایند. فقط بر تخت پادشاهی از تو برگتر می‌باشم.

۴۱ پَرعُوه به یوسف گفت ببین تو را در رأس تمام سرزمین مصر قرار دادم.

۴۲ پَرعُوه انگشتر خود را از دست جدا نموده آن را در دست یوسف گذاشت. او را لباس کتان نازک پوشانیده طوق طلا بر گردنش نهاد.

۴۳ او را در کالسکه‌ی دومین شخص کشور سوار کرده پیشاپیش او جار می‌زدند: (بحالت احترام) زانو بزن. (پَرعُوه) او را بر تمام مصریان مسلط کرد.

۴۴ پَرعُوه به یوسف گفت من پَرعُوه (شاه) هستم. به غیر از تو در سرمین مصر کسی اظهار وجود نکند.

۴۵ پَرعُوه یوسف را صافنَت پعَنیعَ (کاشف اسرار) نام نهاد، آسنَت دختر پُوطیفِرَع کاهن اُوُن را به همسری به او داد و یوسف در سرزمینِ مصر شهرت یافت.(۱)

۴۶ یوسف موقع رسیدن به حضور پَرعُوه پادشاه مصر سی ساله بود. از حضور پَرعُوه خارج شده تمام سرزمین مصر را سیر نمود.

۴۷ آن سرزمین در هفت سال فراوانی، محصول فراوان برای ذخیره ببار آورد.

۴۸ تمام آذوقه‌ی (اضافی) هفت سال (فراوانی) را که در سرزمین مصر بود جمع آوری نموده در شهرها گذاشت. آذوقه‌ی (اضافی) حومه شهر را در داخل آن شهر قرار داد.

۴۹ یوسف مثل ریگ دریا غله‌ی بسیار زیادی انبار کرد تا آنجایی که از شمردن دست کشید زیرا (قابل) شمارش نبود.

۵۰ قبل از اینکه سالهای قحطی فرا رسد برای یوسف دو پسر بدنیا آمد که آسنت دختر پوطیفرَع کاهِن اُوُن برایش زائید.

۱- علت اینکه پَرعُوه به یوسف لقب مصری داد این بود که میخواست نشان دهد که یوسف مصری شده است.

51 הָרָעָב אֲשֶׁר יָלְדָה־לּוֹ אָסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כֹּהֵן אוֹן: וַיִּקְרָא
יוֹסֵף אֶת־שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה כִּי־נַשַּׁנִי אֱלֹהִים אֶת־כָּל־עֲמָלִי
52 וְאֵת כָּל־בֵּית אָבִי: וְאֵת שֵׁם הַשֵּׁנִי קָרָא אֶפְרָיִם כִּי־הִפְרַנִי
53 אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עָנְיִי: וַתִּכְלֶינָה שֶׁבַע שְׁנֵי הַשָּׂבָע אֲשֶׁר הָיָה רביעי
54 בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: וַתְּחִלֶּינָה שֶׁבַע שְׁנֵי הָרָעָב לָבוֹא כַּאֲשֶׁר אָמַר
יוֹסֵף וַיְהִי רָעָב בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם הָיָה לָחֶם:
55 וַתִּרְעַב כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְעַק הָעָם אֶל־פַּרְעֹה לַלָּחֶם וַיֹּאמֶר
פַּרְעֹה לְכָל־מִצְרַיִם לְכוּ אֶל־יוֹסֵף אֲשֶׁר־יֹאמַר לָכֶם תַּעֲשׂוּ:
56 וְהָרָעָב הָיָה עַל כָּל־פְּנֵי הָאָרֶץ וַיִּפְתַּח יוֹסֵף אֶת־כָּל־אֲשֶׁר
57 בָּהֶם וַיִּשְׁבֹּר לְמִצְרַיִם וַיֶּחֱזַק הָרָעָב בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם: וְכָל־הָאָרֶץ
בָּאוּ מִצְרַיְמָה לִשְׁבֹּר אֶל־יוֹסֵף כִּי־חָזַק הָרָעָב בְּכָל־הָאָרֶץ:
מב 1 וַיַּרְא יַעֲקֹב כִּי יֶשׁ־שֶׁבֶר בְּמִצְרָיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמָּה
2 תִּתְרָאוּ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי כִּי יֶשׁ־שֶׁבֶר בְּמִצְרָיִם רְדוּ־שָׁמָּה
3 וְשִׁבְרוּ־לָנוּ מִשָּׁם וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת: וַיֵּרְדוּ אֲחֵי־יוֹסֵף עֲשָׂרָה
4 לִשְׁבֹּר בָּר מִמִּצְרָיִם: וְאֶת־בִּנְיָמִין אֲחִי יוֹסֵף לֹא־שָׁלַח יַעֲקֹב
5 אֶת־אֶחָיו כִּי אָמַר פֶּן־יִקְרָאֶנּוּ אָסוֹן: וַיָּבֹאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִשְׁבֹּר
6 בְּתוֹךְ הַבָּאִים כִּי־הָיָה הָרָעָב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: וְיוֹסֵף הוּא הַשַּׁלִּיט
עַל־הָאָרֶץ הוּא הַמַּשְׁבִּיר לְכָל־עַם הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ אֲחֵי יוֹסֵף
7 וַיִּשְׁתַּחֲווּ־לוֹ אַפַּיִם אָרְצָה: וַיַּרְא יוֹסֵף אֶת־אֶחָיו וַיַּכִּרֵם וַיִּתְנַכֵּר
אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קָשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאַיִן בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ
8 מֵאֶרֶץ כְּנַעַן לִשְׁבָּר־אֹכֶל: וַיַּכֵּר יוֹסֵף אֶת־אֶחָיו וְהֵם לֹא
9 הִכִּרֻהוּ: וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֵת הַחֲלֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם מְרַגְּלִים אַתֶּם לִרְאוֹת אֶת־עֶרְוַת הָאָרֶץ בָּאתֶם:
10/11 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנִי וַעֲבָדֶיךָ בָּאוּ לִשְׁבָּר־אֹכֶל: כֻּלָּנוּ בְּנֵי
12 אִישׁ־אֶחָד נָחְנוּ כֵּנִים אֲנַחְנוּ לֹא־הָיוּ עֲבָדֶיךָ מְרַגְּלִים: וַיֹּאמֶר
13 אֲלֵהֶם לֹא כִּי־עֶרְוַת הָאָרֶץ בָּאתֶם לִרְאוֹת: וַיֹּאמְרוּ שְׁנֵים
עָשָׂר עֲבָדֶיךָ אַחִים | אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ־אֶחָד בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנֵּה

۵۱ یوسف نام نخست زاده‌اش را مِنَشه گذاشت. چونکه (گفت) خداوند تمام رنجم و تمام خوانواده‌ی پدرم را از یادم برد.
۵۲ نام دومی را اِفرَئیم گذاشت چونکه (گفت) خداوند مرا در سرزمین بیچارگی‌ام بارور کرد.
۵۳ هفت سال فراوانی که در سرزمین مصر بود به پایان رسید.
۵۴ هفت سال قحطی همانطور که یوسف گفته بود شروع به فرارسیدن کرد. در تمام کشورها قحطی شد. ولی در سرزمین مصر خواربار وجود داشت.
۵۵ تمام سرزمین مصر قحطی زده شد و قوم برای خوراک پیش پَرعُوه فریاد می‌زدند. پَرعُوه به تمام مصریان گفت نزد یوسف بروید و آنچه به شما می‌گوید عمل کنید.
۵۶ قحطی تمام سطح سرزمین را فراگرفت. یوسف تمام (انبارها) را که در آنها (غله) بود گشوده و به مصریان غله می‌فروخت. قحطی در سرزمین مصر شدت یافت.
۵۷ نظر به اینکه قحطی در تمام آن سرزمین شدت یافته بود از تمام آن سرزمین به مصر می‌آمدند تا از یوسف غله خریداری کنند.

میقص - فصل چهل و دوم

۱ یَعقوو دریافت که در مصر غله‌ی فروشی هست پس یَعقُوو به فرزندانش گفت چرا (به داشتن خواربار) تظاهر میکنید.
۲ گفت اینک شنیده‌ام که در مصر غله‌ی فروشی هست به آنجا بروید و از آنها برای ما غله خریداری کنید، تا زنده مانده نمیریم.
۳ ده (نفر) برادران یوسف رفتند تا از مصر غله خریداری کنند.
۴ یعقُوو بینیامین برادر یوسف را با برادرانش نفرستاد، چونکه گفت مبادا سانحه‌ای برای او رخ دهد.
۵ نظر به اینکه در سرزمین کنعان قحطی بود فرزندان ییسرائل در بین کسانی که برای خرید می‌آمدند وارد (مصر) شدند.
۶ یوسف خودش به سرزمین مصر فرمانروا بود. او به تمام مردم آن سرزمین غله می‌فروخت. برادران یوسف آمده و بر زمین به او سجده کردند.(۱)
۷ یوسف برادرانش را دیده آنها را شناخت. خود را به آنها بیگانه جلوه داد با آنها سخت صحبت کرد و به ایشان گفت از کجا آمده‌اید؟گفتند: از سرزمین کِنَعَن برای خرید خواربار.
۸ یوسف برادرانش را شناخت و آنها او را نشناختند.
۹ یوسف خوابهایی را که درباره‌ی ایشان دیده بود بیاد آورد و به آنها گفت: شما جاسوس هستید و برای دیدن نقطه‌ی ضعف این سرزمین آمده‌اید.(۲)
۱۰ به او گفتند: نه، آقا بندگانت آمده‌اند، خواربار خریداری کنند.
۱۱ تمام ما فرزندان یک نفریم. ما راستگو هستیم. بندگانت (هرگز) جاسوس نبوده‌اند.
۱۲ به آنها گفت نه، بلکه آمده‌اید نقطه ضعف این کشور را مشاهده کنید.
۱۳ گفتند: بندگانت دوازده برادریم پسران یک مرد از سرزمین کِنَعَن و اینک کوچکترین (برادر)

۱- به کتاب برشیت فصل ۳۷ آیه ۷ مراجعه شود.
۲- به کتاب بِرشیت فصل ۳۷ آیه‌های ۵ و ۹ مراجعه شود.

14 הַקָּטֹן אֶת־אָבִינוּ הַיּוֹם וְהָאֶחָד אֵינֶנּוּ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף
15 הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵכֶם לֵאמֹר מְרַגְּלִים אַתֶּם׃ בְּזֹאת תִּבָּחֵנוּ
חֵי פַרְעֹה אִם־תֵּצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם־בְּבוֹא אֲחִיכֶם הַקָּטֹן הֵנָּה׃
16 שִׁלְחוּ מִכֶּם אֶחָד וְיִקַּח אֶת־אֲחִיכֶם וְאַתֶּם הֵאָסְרוּ וְיִבָּחֲנוּ
דִּבְרֵיכֶם הַאֱמֶת אִתְּכֶם וְאִם־לֹא חֵי פַרְעֹה כִּי מְרַגְּלִים אַתֶּם׃
17/18 וַיֶּאֱסֹף אֹתָם אֶל־מִשְׁמָר שְׁלֹשֶׁת יָמִים׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף
חמישי 19 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עֲשׂוּ וִחְיוּ אֶת־הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרֵא׃ אִם־
כֵּנִים אַתֶּם אֲחִיכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמַרְכֶם וְאַתֶּם לְכוּ
20 הָבִיאוּ שֶׁבֶר רַעֲבוֹן בָּתֵּיכֶם׃ וְאֶת־אֲחִיכֶם הַקָּטֹן תָּבִיאוּ אֵלַי
21 וְיֵאָמְנוּ דִבְרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־
אָחִיו אֲבָל אֲשֵׁמִים ׀ אֲנַחְנוּ עַל־אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ
בְּהִתְחַנְנוֹ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמָעְנוּ עַל־כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת׃
22 וַיַּעַן רְאוּבֵן אֹתָם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם ׀ לֵאמֹר אַל־
23 תֶּחֶטְאוּ בַיֶּלֶד וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וְגַם־דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ׃ וְהֵם לֹא
24 יָדְעוּ כִּי שֹׁמֵעַ יוֹסֵף כִּי הַמֵּלִיץ בֵּינֹתָם׃ וַיִּסֹּב מֵעֲלֵיהֶם וַיֵּבְךְּ
וַיָּשָׁב אֲלֵהֶם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאִתָּם אֶת־שִׁמְעוֹן וַיֶּאֱסֹר
25 אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם׃ וַיְצַו יוֹסֵף וַיְמַלְאוּ אֶת־כְּלֵיהֶם בָּר וּלְהָשִׁיב
כַּסְפֵּיהֶם אִישׁ אֶל־שַׂקּוֹ וְלָתֵת לָהֶם צֵדָה לַדָּרֶךְ וַיַּעַשׂ לָהֶם
26/27 כֵּן׃ וַיִּשְׂאוּ אֶת־שִׁבְרָם עַל־חֲמֹרֵיהֶם וַיֵּלְכוּ מִשָּׁם׃ וַיִּפְתַּח
הָאֶחָד אֶת־שַׂקּוֹ לָתֵת מִסְפּוֹא לַחֲמֹרוֹ בַּמָּלוֹן וַיַּרְא אֶת־כַּסְפּוֹ
28 וְהִנֵּה־הוּא בְּפִי אַמְתַּחְתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֶל־אֶחָיו הוּשַׁב כַּסְפִּי וְגַם
הִנֵּה בְאַמְתַּחְתִּי וַיֵּצֵא לִבָּם וַיֶּחֶרְדוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו לֵאמֹר מַה־
29 זֹּאת עָשָׂה אֱלֹהִים לָנוּ׃ וַיָּבֹאוּ אֶל־יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אַרְצָה כְּנָעַן
30 וַיַּגִּידוּ לוֹ אֵת כָּל־הַקֹּרֹת אֹתָם לֵאמֹר׃ דִּבֶּר הָאִישׁ אֲדֹנֵי
31 הָאָרֶץ אִתָּנוּ קָשׁוֹת וַיִּתֵּן אֹתָנוּ כִּמְרַגְּלִים אֶת־הָאָרֶץ׃ וַנֹּאמֶר
32 אֵלָיו כֵּנִים אֲנָחְנוּ לֹא הָיִינוּ מְרַגְּלִים׃ שְׁנֵים־עָשָׂר אֲנַחְנוּ אַחִים
בְּנֵי אָבִינוּ הָאֶחָד אֵינֶנּוּ וְהַקָּטֹן הַיּוֹם אֶת־אָבִינוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃

در حال حاضر نزد پدرمان است و آن یکی ناپدید شده است.

۱۴ یوسف به آنها گفت: همان است که به شما گفتم. جاسوس هستید.

۱۵ با این (وسیله) آزمایش می‌شوید. به حیات پَرعوه (قسم) که از اینجا بیرون نخواهید رفت مگر پس از آمدن کوچکترین برادرتان به اینجا.

۱۶ یکی از خودتان را روانه کنید تا برادرتان را بیاورد و شما بازداشت خواهید بود تا حرفهایتان آزمایش شود که آیا حقیقت می‌گوئید؟ اگر نه به حیات پَرعوه شما جاسوسید.

۱۷ سه روز آنها را در بازداشتگاه نگاهداشت.

۱۸ روز سوم یوسف به آنها گفت: این کار را بکنید تا زنده بمانید من از خداوند میترسم.

۱۹ اگر شما راستگو هستید، یک برادرتان در بازداشتگاه زندانی باشد و شما بروید و برای (رفع) نیاز خانه‌هایتان خواربار ببرید.

۲۰ کوچکترین برادر را نزد من بیاورید تا سخنانتان ثابت شود و نمیرید. پس چنین کردند.

۲۱ به یکدیگر گفتند: واقعاً در مورد برادرمان مجرم هستیم زیرا وقتی به ما التماس میکرد عذاب جانش را میدیدیم و گوش نمی‌دادیم. این عذاب از این جهت به ما میرسد.

۲۲ رِئووِن به آنها جواب داده گفت: مگر به شما چنین نگفتم. نسبت به این بچه خطا نکنید و قبول نکردید؟ هم اینک خونش مؤاخذه می‌شود.

۲۳ چونکه بین آنها و (یوسف) مترجم وجود داشت آنها ندانستند که یوسف (سخنانشان را) می‌فهمد.

۲۴ (یوسف) از پیش آنها دور شده گریست. به سوی آنها برگشته با ایشان صحبت نمود. شیمعون را از آنها گرفته او را جلو چشمشان بازداشت کرد.

۲۵ یوسف دستور داد ظرف‌هایشان را پر از غله کرده پول هر یک از آنها را به کیسه‌اش بازگردانند و توشه راه به آنها بدهند. پس چنین عمل کردند.

۲۶ غله‌شان را روی خرهایشان بار نموده از آنجا رفتند.

۲۷ در منزلگاه، یکی از آنها جوالش راگشود تا به خرش علوفه بدهد. دید که اینک پولش در دهانه‌ی خرجینش است.

۲۸ به برادرانش گفت پولم برگردانده شده و هم اینک در خرجینم است. قلبشان تپید. در حالیکه میلرزیدند گفتند این چه (کاری) است که خداوند با ما کرد.(۱)

۲۹ نزد یعقُوو پدرشان به سرزمین کنعان رسیده، هرچه برایشان اتفاق افتاده بود برای او تعریف کردند.

۳۰ آن مرد - آقای آن سرزمین به ما سخن سخت گفت، و ما را در آن سرزمین چون جاسوسانی پنداشت.

۳۱ به او گفیم راستگو هستیم (هرگز) جاسوس نبوده‌ایم.

۳۲ ما دوازده برادر فرزندان پدرمان هستیم. (از ما) یکی نیست و کوچکترین (ما)، امروز نزد پدرمان در سرزمین کِنَعَن است.

۱- رفتار و صحبت‌های یوسف پندی برای ما دارد که درمی‌یابیم که آنان این واقعه را تقدیر الهی می‌دانستند و حال که در تنگنا قرار گرفته‌اند شروع کردند به مطالعه خطاهای خود تا علت این گرفتاری‌ها را دریابند. آنها می‌دانستند که همه ناراحتی‌ها به خاطر خطاهای انسانی می‌باشد و خدا می‌خواهد توسط این تنبیهات بشر را در راه راست هدایت کند.

33 וַיֹּאמֶר אֵלֵינוּ הָאִישׁ אֲדֹנֵי הָאָרֶץ בְּזֹאת אֵדַע כִּי כֵנִים אַתֶּם
אֲחִיכֶם הָאֶחָד הַנִּיחוּ אִתִּי וְאֶת־רַעֲבוֹן בָּתֵּיכֶם קְחוּ וָלֵכוּ׃
34 וְהָבִיאוּ אֶת־אֲחִיכֶם הַקָּטֹן אֵלַי וְאֵדְעָה כִּי לֹא מְרַגְּלִים אַתֶּם
35 כִּי כֵנִים אַתֶּם אֶת־אֲחִיכֶם אֶתֵּן לָכֶם וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְחָרוּ׃ וַיְהִי
הֵם מְרִיקִים שַׂקֵּיהֶם וְהִנֵּה־אִישׁ צְרוֹר־כַּסְפּוֹ בְּשַׂקּוֹ וַיִּרְאוּ אֶת־
36 צְרֹרוֹת כַּסְפֵּיהֶם הֵמָּה וַאֲבִיהֶם וַיִּירָאוּ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב
אֲבִיהֶם אֹתִי שִׁכַּלְתֶּם יוֹסֵף אֵינֶנּוּ וְשִׁמְעוֹן אֵינֶנּוּ וְאֶת־בִּנְיָמִן
37 תִּקָּחוּ עָלַי הָיוּ כֻלָּנָה׃ וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו לֵאמֹר אֶת־
שְׁנֵי בָנַי תָּמִית אִם־לֹא אֲבִיאֶנּוּ אֵלֶיךָ תְּנָה אֹתוֹ עַל־יָדִי וַאֲנִי
38 אֲשִׁיבֶנּוּ אֵלֶיךָ׃ וַיֹּאמֶר לֹא־יֵרֵד בְּנִי עִמָּכֶם כִּי־אָחִיו מֵת וְהוּא
לְבַדּוֹ נִשְׁאָר וּקְרָאָהוּ אָסוֹן בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ־בָהּ וְהוֹרַדְתֶּם
מג1/2 אֶת־שֵׂיבָתִי בְּיָגוֹן שְׁאוֹלָה׃ וְהָרָעָב כָּבֵד בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי כַּאֲשֶׁר
כִּלּוּ לֶאֱכֹל אֶת־הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הֵבִיאוּ מִמִּצְרָיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם
3 אֲבִיהֶם שֻׁבוּ שִׁבְרוּ־לָנוּ מְעַט־אֹכֶל׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוּדָה
לֵאמֹר הָעֵד הֵעִד בָּנוּ הָאִישׁ לֵאמֹר לֹא־תִרְאוּ פָנַי בִּלְתִּי
4 אֲחִיכֶם אִתְּכֶם׃ אִם־יֶשְׁךָ מְשַׁלֵּחַ אֶת־אָחִינוּ אִתָּנוּ נֵרְדָה
5 וְנִשְׁבְּרָה לְךָ אֹכֶל׃ וְאִם־אֵינְךָ מְשַׁלֵּחַ לֹא נֵרֵד כִּי־הָאִישׁ אָמַר
6 אֵלֵינוּ לֹא־תִרְאוּ פָנַי בִּלְתִּי אֲחִיכֶם אִתְּכֶם׃ וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל
7 לָמָה הֲרֵעֹתֶם לִי לְהַגִּיד לָאִישׁ הַעוֹד לָכֶם אָח׃ וַיֹּאמְרוּ שָׁאוֹל
שָׁאַל־הָאִישׁ לָנוּ וּלְמוֹלַדְתֵּנוּ לֵאמֹר הַעוֹד אֲבִיכֶם חַי הֲיֵשׁ
לָכֶם אָח וַנַּגֶּד־לוֹ עַל־פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֲיָדוֹעַ נֵדַע כִּי יֹאמַר
8 הוֹרִידוּ אֶת־אֲחִיכֶם׃ וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו שִׁלְחָה
הַנַּעַר אִתִּי וְנָקוּמָה וְנֵלֵכָה וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת גַּם־אֲנַחְנוּ גַם־
9 אַתָּה גַּם־טַפֵּנוּ׃ אָנֹכִי אֶעֶרְבֶנּוּ מִיָּדִי תְּבַקְשֶׁנּוּ אִם־לֹא הֲבִיאֹתִיו
10 אֵלֶיךָ וְהִצַּגְתִּיו לְפָנֶיךָ וְחָטָאתִי לְךָ כָּל־הַיָּמִים׃ כִּי לוּלֵא
11 הִתְמַהְמָהְנוּ כִּי־עַתָּה שַׁבְנוּ זֶה פַעֲמָיִם׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל
אֲבִיהֶם אִם־כֵּן ׀ אֵפוֹא זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ מִזִּמְרַת הָאָרֶץ בִּכְלֵיכֶם

۳۳ آن مرد - آقای آن سرزمین به ما گفت (به این وسیله) خواهم فهمید که راستگو هستید. یک برادرتان را نزد من بگذارید و نیاز خانه‌هایتان را (غله) گرفته بروید.

۳۴ کوچکترین برادرتان را نزد من بیاورید تا بدانم که شما جاسوس نیستید و راستگو هستید. برادرتان را به شما خواهم داد و با این سرزمین داد و ستد کنید.

۳۵ داشتند جوال‌هایشان را خالی میکردند که اینکه پسته‌ی پول هرکدام از آنها در جوالش بود. آنها و پدرشان بسته‌های پولهایشان را ملاحظه نموده ترسیدند.

۳۶ یعقُوو پدرشان به آنها گفت: مرا بی اولاد کردید. یوسف نیست. شیمعون نیست. بینیامین را می‌برید. تمام این (عذاب) ها بر من تحمیل شده است.

۳۷ رِئووِن به پدرش گفت: اگر او (بینیامین) را نزد تو نیاوردم دو پسر مرا بکش. او را بدست من بسپار و من وی را نزد تو باز میگردانم.

۳۸ (یَعقُوو) گفت: پسرم با شما نخواهد آمد. چونکه برادرش فوت کرده و او (از فرزندان مادرش) تنها باقی مانده است و اگر در راهی که میرود صدمه‌ای به او برسد مرا با موی سفید، غمزده به گور فرو خواهید برد.

میقِص - فصل چهل و سوم

۱ آن قحطی در آن سرزمین شدید شد.

۲ زمانی رسید که تمام غله‌ای راکه از مصر آورده بودند خورده بودند. پدرشان به آنها گفت برگردید کمی خوراک برای ما خریداری کنید.

۳ یِهوا به او چنین گفت. آن مرد جداً به ما اخطار نمود که روی مرا نخواهید دید مگر اینکه برادرتان همراهتان باشد.

۴ اگر برادر ما را همراه ما میفرستی میرویم و برایت خواربار می‌خریم.

۵ و اگر نمی‌فرستی نخواهیم رفت زیرا آن مرد به ما گفت: روی مرا نخواهید دید مگر اینکه برادرتان همراه شما باشد.

۶ ییسرائل گفت: چرا به من بدی کردید و به آن مرد اطلاع دادید که باز هم برادری دارید؟

۷ گفتند: آنمرد درباره‌ی ما و زادگاهمان جداً جویا شده گفت آیا هنوز پدرتان زنده است؟ آیا برادر دیگری دارید؟ طبق این سخنان به وی اطلاع دادیم آیا واقعاً میدانستیم که خواهد گفت برادرتان را بیاورید؟

۸ یِهودا به ییسرائل پدرش گفت: لطفاً این نوجوان را همراه من بفرست تا برخاسته برویم و هم ما و هم تو و اطفالمان زنده مانده، نمیریم.

۹ من مسئول او خواهم بود او را از من مطالبه کن. اگر نزدت نیاوردمش و در حضورت وانداشتم برای همیشه در مقابل تو خطاکرده باشم.

۱۰ زیرا اگر درنگ نکرده بودیم حال دو مرتبه (رفته و) برگشته بودیم.

۱۱ ییسرائل پدرشان به آنها گفت: در این صورت چنین عمل کنید، از بهترین محصول این

וְהוֹרִידוּ לָאִישׁ מִנְחָה מְעַט צֳרִי וּמְעַט דְּבַשׁ נְכֹאת וָלֹט בָּטְנִים
12 וּשְׁקֵדִים׃ וְכֶסֶף מִשְׁנֶה קְחוּ בְיֶדְכֶם וְאֶת־הַכֶּסֶף הַמּוּשָׁב בְּפִי
13 אַמְתְּחֹתֵיכֶם תָּשִׁיבוּ בְיֶדְכֶם אוּלַי מִשְׁגֶּה הוּא׃ וְאֶת־אֲחִיכֶם
14 קָחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ אֶל־הָאִישׁ׃ וְאֵל שַׁדַּי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לִפְנֵי
הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת־אֲחִיכֶם אַחֵר וְאֶת־בִּנְיָמִין וַאֲנִי כַּאֲשֶׁר
15 שָׁכֹלְתִּי שָׁכָלְתִּי׃ וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־הַמִּנְחָה הַזֹּאת וּמִשְׁנֶה־
כֶּסֶף לָקְחוּ בְיָדָם וְאֶת־בִּנְיָמִן וַיָּקֻמוּ וַיֵּרְדוּ מִצְרַיִם וַיַּעַמְדוּ
ששי 16 לִפְנֵי יוֹסֵף׃ וַיַּרְא יוֹסֵף אִתָּם אֶת־בִּנְיָמִין וַיֹּאמֶר לַאֲשֶׁר עַל־
בֵּיתוֹ הָבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים הַבָּיְתָה וּטְבֹחַ טֶבַח וְהָכֵן כִּי אִתִּי
17 יֹאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בַּצָּהֳרָיִם׃ וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף
18 וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף׃ וַיִּירְאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי
הוּבְאוּ בֵּית יוֹסֵף וַיֹּאמְרוּ עַל־דְּבַר הַכֶּסֶף הַשָּׁב בְּאַמְתְּחֹתֵינוּ
בַּתְּחִלָּה אֲנַחְנוּ מוּבָאִים לְהִתְגֹּלֵל עָלֵינוּ וּלְהִתְנַפֵּל עָלֵינוּ
19 וְלָקַחַת אֹתָנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חֲמֹרֵינוּ׃ וַיִּגְּשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר
20 עַל־בֵּית יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבָּיִת׃ וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנִי יָרֹד
21 יָרַדְנוּ בַּתְּחִלָּה לִשְׁבָּר־אֹכֶל׃ וַיְהִי כִּי־בָאנוּ אֶל־הַמָּלוֹן וַנִּפְתְּחָה
אֶת־אַמְתְּחֹתֵינוּ וְהִנֵּה כֶסֶף־אִישׁ בְּפִי אַמְתַּחְתּוֹ כַּסְפֵּנוּ
22 בְּמִשְׁקָלוֹ וַנָּשֶׁב אֹתוֹ בְּיָדֵנוּ׃ וְכֶסֶף אַחֵר הוֹרַדְנוּ בְיָדֵנוּ לִשְׁבָּר־
23 אֹכֶל לֹא יָדַעְנוּ מִי־שָׂם כַּסְפֵּנוּ בְּאַמְתְּחֹתֵינוּ׃ וַיֹּאמֶר שָׁלוֹם
לָכֶם אַל־תִּירָאוּ אֱלֹהֵיכֶם וֵאלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם מַטְמוֹן
בְּאַמְתְּחֹתֵיכֶם כַּסְפְּכֶם בָּא אֵלָי וַיּוֹצֵא אֲלֵהֶם אֶת־שִׁמְעוֹן׃
24 וַיָּבֵא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף וַיִּתֶּן־מַיִם וַיִּרְחֲצוּ
25 רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן מִסְפּוֹא לַחֲמֹרֵיהֶם׃ וַיָּכִינוּ אֶת־הַמִּנְחָה עַד־בּוֹא
26 יוֹסֵף בַּצָּהֳרָיִם כִּי שָׁמְעוּ כִּי־שָׁם יֹאכְלוּ לָחֶם׃ וַיָּבֹא יוֹסֵף
הַבַּיְתָה וַיָּבִיאוּ לוֹ אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר־בְּיָדָם הַבָּיְתָה וַיִּשְׁתַּחֲווּ־
27 לוֹ אָרְצָה׃ וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הֲשָׁלוֹם אֲבִיכֶם הַזָּקֵן
28 אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם הַעוֹדֶנּוּ חָי׃ וַיֹּאמְרוּ שָׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאָבִינוּ

سرزمین در ظرفهای خود گذاشته و برای آن مرد کمی بلسان و کمی عسل، مواد معطر، صمغ و پسته‌ی شامی و بادام ببرید.

۱۲ دو برابر پول را در دستتان بگیرید و آن پولی که در دهانه‌ی خرجین‌هایتان بازگشت داده شده با دست خودتان برگردانید، شاید اشتباهی شده باشد.

۱۳ برادرتان را برداشته برخیزید و به سوی آن مرد بازگردید.

۱۴ قادر مطلق شما را مشمول مراحم آن مرد کند تا برادر دیگرتان و بینیامین را همراه شما روانه نماید اما من همچنان که (یوسف و شیمعُون را) از دست دادم (بینیامین را هم) از دست میدهم.

۱۵ آن مردها این هدیه را برداشتند و پول دو برابر، و بینیامین را در اختیارگرفته برخاستند و به مصر رفتند و به حضور یوسف رسیدند.(۱)

۱۶ یوسف بینیامین را همراه آنان دید. پس به آن کسی که در خانه‌اش (ناظر) بود گفت این مردها را به خانه بیاور، ذبحی کرده (آنرا) آماده کن زیرا این اشخاص ظهر با من (غذا) خواهند خورد.

۱۷ آن مرد چنان که یوسف گفت عَمَل کرده، آن اشخاص را بخانه یوسف برد.

۱۸ آن مردها چونکه به خانه یوسف برده شدند هراسان گشتند. (با خود) گفتند ما بخاطر پولی که در آغاز در جوالهایمان برگشته (به اینجا) آورده میشویم که بر ما هجوم آورده حمله نمایند و ما را به غلامی بگیرند و خران ما را نیز (بگیرند).

۱۹ به آن مردی که در خانه‌ی یوسف (ناظر) بود نزدیک شده در آستانه‌ی در با او صحبت کردند.

۲۰ گفتند: ای آقا در آغاز برای خرید خواربار آمدیم.

۲۱ همینکه به منزلگاه رسیدیم و جوالهایمان را گشودیم اینک پول هر کدام در دهانه‌ی جوالش بود. وزن پول ما درست بود آن را با دست خودمان بازگردانیده‌ایم.

۲۲ پول دیگری با خود آورده‌ایم تا خواربار بخریم. نفهمیدیم پول ما را چه کسی در جوالهایمان گذاشته است.

۲۳ گفت: برای شما خیر است هراسان نباشید، خداوند شما و خداوند پدرتان به شما در جوالهایتان گنج داده است. پولتان به من رسید. شیمعون را (از بازداشتگاه) نزد آنها آورد.

۲۴ آن مرد این اشخاص را به خانه‌ی یوسف آورد، آب داد، پاهایشان را شستند. به خرانشان هم علوفه داد.

۲۵ نظر به اینکه شنیدند که آنجا غذا خواهند خورد آن ارمغانها را تا ظهر و هنگام آمدن یوسف آماده نمودند.

۲۶ یوسف به خانه آمد هدیه‌ای راکه در دستشان بود نزد وی به تالار آوردند و تا زمین به او سجده نمودند.

۲۷ از سلامت ایشان پرسیده گفت آیا پدر پیرتان سالم و هنوز زنده است؟

۲۸ گفتند: غلامت، پدر ما سالم و هنوز زنده است. خم شده سجده کردند.

۱- اینکه برادران یوسف برای خرید غلات دو برابر پول با خود برده بودند به این علت بود که پدرشان یَعقوُو به آنها گفته بود که ممکن است بخاطر مرور زمان قیمت غلات گران بشوند.

29 עוֹדֶנּוּ חָי וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲוֻ: וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא אֶת־בִּנְיָמִין אָחִיו
בֶּן־אִמּוֹ וַיֹּאמֶר הֲזֶה אֲחִיכֶם הַקָּטֹן אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם אֵלָי וַיֹּאמַר
30 אֱלֹהִים יָחְנְךָ בְּנִי: וַיְמַהֵר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו אֶל־אָחִיו שביעי
31 וַיְבַקֵּשׁ לִבְכּוֹת וַיָּבֹא הַחַדְרָה וַיֵּבְךְּ שָׁמָּה: וַיִּרְחַץ פָּנָיו וַיֵּצֵא
32 וַיִּתְאַפַּק וַיֹּאמֶר שִׂימוּ לָחֶם: וַיָּשִׂימוּ לוֹ לְבַדּוֹ וְלָהֶם לְבַדָּם
וְלַמִּצְרִים הָאֹכְלִים אִתּוֹ לְבַדָּם כִּי לֹא יוּכְלוּן הַמִּצְרִים לֶאֱכֹל
33 אֶת־הָעִבְרִים לֶחֶם כִּי־תוֹעֵבָה הִוא לְמִצְרָיִם: וַיֵּשְׁבוּ לְפָנָיו
הַבְּכֹר כִּבְכֹרָתוֹ וְהַצָּעִיר כִּצְעִרָתוֹ וַיִּתְמְהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל־
34 רֵעֵהוּ: וַיִּשָּׂא מַשְׂאֹת מֵאֵת פָּנָיו אֲלֵהֶם וַתֵּרֶב מַשְׂאַת בִּנְיָמִן
מד 1 מִמַּשְׂאֹת כֻּלָּם חָמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ: וַיְצַו אֶת־אֲשֶׁר
עַל־בֵּיתוֹ לֵאמֹר מַלֵּא אֶת־אַמְתְּחֹת הָאֲנָשִׁים אֹכֶל כַּאֲשֶׁר
2 יוּכְלוּן שְׂאֵת וְשִׂים כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אַמְתַּחְתּוֹ: וְאֶת־גְּבִיעִי
גְּבִיעַ הַכֶּסֶף תָּשִׂים בְּפִי אַמְתַּחַת הַקָּטֹן וְאֵת כֶּסֶף שִׁבְרוֹ וַיַּעַשׂ
3 כִּדְבַר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֵּר: הַבֹּקֶר אוֹר וְהָאֲנָשִׁים שֻׁלְּחוּ הֵמָּה
4 וַחֲמֹרֵיהֶם: הֵם יָצְאוּ אֶת־הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ וְיוֹסֵף אָמַר לַאֲשֶׁר
עַל־בֵּיתוֹ קוּם רְדֹף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים וְהִשַּׂגְתָּם וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
5 לָמָּה שִׁלַּמְתֶּם רָעָה תַּחַת טוֹבָה: הֲלוֹא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתֶּה אֲדֹנִי
6 בּוֹ וְהוּא נַחֵשׁ יְנַחֵשׁ בּוֹ הֲרֵעֹתֶם אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם: וַיַּשִּׂגֵם וַיְדַבֵּר
7 אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לָמָּה יְדַבֵּר אֲדֹנִי
8 כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָלִילָה לַעֲבָדֶיךָ מֵעֲשׂוֹת כַּדָּבָר הַזֶּה: הֵן כֶּסֶף
אֲשֶׁר מָצָאנוּ בְּפִי אַמְתְּחֹתֵינוּ הֱשִׁיבֹנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְאֵיךְ
9 נִגְנֹב מִבֵּית אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב: אֲשֶׁר יִמָּצֵא אִתּוֹ מֵעֲבָדֶיךָ
10 וָמֵת וְגַם־אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לַאדֹנִי לַעֲבָדִים: וַיֹּאמֶר גַּם־עַתָּה
כְדִבְרֵיכֶם כֶּן־הוּא אֲשֶׁר יִמָּצֵא אִתּוֹ יִהְיֶה־לִּי עָבֶד וְאַתֶּם
11 תִּהְיוּ נְקִיִּם: וַיְמַהֲרוּ וַיּוֹרִדוּ אִישׁ אֶת־אַמְתַּחְתּוֹ אָרְצָה וַיִּפְתְּחוּ
12 אִישׁ אַמְתַּחְתּוֹ: וַיְחַפֵּשׂ בַּגָּדוֹל הֵחֵל וּבַקָּטֹן כִּלָּה וַיִּמָּצֵא הַגָּבִיעַ
13 בְּאַמְתַּחַת בִּנְיָמִן: וַיִּקְרְעוּ שִׂמְלֹתָם וַיַּעֲמֹס אִישׁ עַל־חֲמֹרוֹ

۲۹ (یوسف) چشمان را بلند کرده بینیامین برادر تنی‌اش را دید و گفت آیا برادر کوچکتان که به من گفتید همین است؟ (یوسف به بینیامین) گفت خداوند تو را مورد مرحمت قرار دهد پسرم!

۳۰ یوسف چونکه بخاطر برادرش (بینیامین) احساساتی شد خواست گریه کند. پس عجله نموده به اتاقی رفته آنجا گریست.

۳۱ روی خود را شسته بیرون آمد. بر خود مسلط شده گفت غذا بیاورید.

۳۲ برای او جداگانه و برای آنها جداگانه و برای مصریانی که پیش او (غذا) میخوردند، جداگانه گذاشتند. زیرا مصریان نمی‌توانستند با عبریان غذا بخورند، چونکه برای مصریان مکروه بود.

۳۳ نخست زاده طبق نخست زادگیش و کوچکتر بر حسب کوچکتریش نزد وی نشستند. آن اشخاص به یکدیگر خیره شدند.

۳۴ از طرف خودش بخشش‌هایی به آنها تقدیم کرد ولی هدیه‌ی بینیامین را از بخشش هر یک از آنها پنج برابر زیاد نمود. با او نوشیده مست شدند.

میقِص - فصل چهل و چهارم

۱ به کسی که در خانه‌اش (ناظر) بود چنین دستور داد. خرجین‌های این اشخاص را تا آنجا که می‌توانند حمل کنند پر از خوراک کن و پول هر کس را در دهانه خرجینش بگذار.

۲ و جام من، جام نقره را با پول غله‌اش در دهانه‌ی خرجین (برادر) کوچکتر بگذارد. (ناظر) طبق دستوری که یوسف داده بود عمل کرد.

۳ صبح (به محض اینکه هوا) روشن شد، آن اشخاص با خرانشان روانه گشتند.

۴ آنها از شهر بیرون رفتند. (هنوز) دور نشده بودند که یوسف به کسی که ناظر خانه‌اش بود گفت برخیز آن مردها را تعقیب کن تا به آنها برسی. به آنها بگو چرا عوض خوبی بدی پاداش دادید؟

۵ مگر نه این (جامی) است که آقایم با آن می‌نوشد و با آن البته فال میگیرد. آنچه عمل نمودید بد بود.

۶ (ناظر) به ایشان رسیده این سخنان را به آنها گفت.

۷ به وی گفتند چرا آقایم چنین سخنانی می‌گوید؟ حاشا که بندگانت چنین کاری بکنند.

۸ اینک پولی را که در دهانه‌ی خرجینمان یافتیم از سرزمین کنعان برای تو پس آوردیم، پس چگونه از خانه‌ی آقایت نقره یا طلا می‌دزدیم؟

۹ کسی از غلامانت که (جام) پیش وی پیدا شود کشته شود و ما هم برده‌ی آقایم بشویم.

۱۰ گفت حالا هم طبق سخنان شما باشد. کسی که (جام) نزد وی یافته گردد برای من غلام شده و شما مبرا خواهید بود.

۱۱ عجله کردند، هرکس خرجین‌اش را به زمین فرود آورد. هر یک (از آنها) خرجین خود را گشود.

۱۲ به جستجو پرداخت، از بزرگتر شروع و به کوچکتر پایان داد. جام در خرجین بینیامین پیدا شد.

۱۳ آنها لباس خود را دریده، هر کدام از آنها خرش را بار کرد و به شهر بازگشتند.

מפטיר 14 וַיָּשֻׁבוּ הָעִירָה׃ וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאֶחָיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא עוֹדֶנּוּ
15 שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אָרְצָה׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מָה־הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה
אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם הֲלוֹא יְדַעְתֶּם כִּי־נַחֵשׁ יְנַחֵשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמֹנִי׃
16 וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לַאדֹנִי מַה־נְּדַבֵּר וּמַה־נִּצְטַדָּק
הָאֱלֹהִים מָצָא אֶת־עֲוֹן עֲבָדֶיךָ הִנֶּנּוּ עֲבָדִים לַאדֹנִי גַּם־אֲנַחְנוּ
17 גַּם אֲשֶׁר־נִמְצָא הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ׃ וַיֹּאמֶר חָלִילָה לִּי מֵעֲשׂוֹת זֹאת
הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמְצָא הַגָּבִיעַ בְּיָדוֹ הוּא יִהְיֶה־לִּי עָבֶד וְאַתֶּם
ויגש 18 עֲלוּ לְשָׁלוֹם אֶל־אֲבִיכֶם׃ וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה
וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי יְדַבֶּר־נָא עַבְדְּךָ דָבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנִי וְאַל־יִחַר
19 אַפְּךָ בְּעַבְדֶּךָ כִּי כָמוֹךָ כְּפַרְעֹה׃ אֲדֹנִי שָׁאַל אֶת־עֲבָדָיו לֵאמֹר
20 הֲיֵשׁ־לָכֶם אָב אוֹ־אָח׃ וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנִי יֶשׁ־לָנוּ אָב זָקֵן
וְיֶלֶד זְקֻנִים קָטָן וְאָחִיו מֵת וַיִּוָּתֵר הוּא לְבַדּוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו
21 אֲהֵבוֹ׃ וַתֹּאמֶר אֶל־עֲבָדֶיךָ הוֹרִדֻהוּ אֵלָי וְאָשִׂימָה עֵינִי עָלָיו׃
22 וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנִי לֹא־יוּכַל הַנַּעַר לַעֲזֹב אֶת־אָבִיו וְעָזַב אֶת־
23 אָבִיו וָמֵת׃ וַתֹּאמֶר אֶל־עֲבָדֶיךָ אִם־לֹא יֵרֵד אֲחִיכֶם הַקָּטֹן
24 אִתְּכֶם לֹא תֹסִפוּן לִרְאוֹת פָּנָי׃ וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל־עַבְדְּךָ אָבִי
25 וַנַּגֶּד־לוֹ אֵת דִּבְרֵי אֲדֹנִי׃ וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שֻׁבוּ שִׁבְרוּ־לָנוּ מְעַט־
26 אֹכֶל׃ וַנֹּאמֶר לֹא נוּכַל לָרֶדֶת אִם־יֵשׁ אָחִינוּ הַקָּטֹן אִתָּנוּ
וְיָרַדְנוּ כִּי־לֹא נוּכַל לִרְאוֹת פְּנֵי הָאִישׁ וְאָחִינוּ הַקָּטֹן אֵינֶנּוּ
27 אִתָּנוּ׃ וַיֹּאמֶר עַבְדְּךָ אָבִי אֵלֵינוּ אַתֶּם יְדַעְתֶּם כִּי שְׁנַיִם יָלְדָה־
28 לִּי אִשְׁתִּי׃ וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאִתִּי וָאֹמַר אַךְ טָרֹף טֹרָף וְלֹא
29 רְאִיתִיו עַד־הֵנָּה׃ וּלְקַחְתֶּם גַּם־אֶת־זֶה מֵעִם פָּנַי וְקָרָהוּ אָסוֹן
30 וְהוֹרַדְתֶּם אֶת־שֵׂיבָתִי בְּרָעָה שְׁאֹלָה׃ וְעַתָּה כְּבֹאִי אֶל־עַבְדְּךָ
שני 31 אָבִי וְהַנַּעַר אֵינֶנּוּ אִתָּנוּ וְנַפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְנַפְשׁוֹ׃ וְהָיָה כִּרְאוֹתוֹ
כִּי־אֵין הַנַּעַר וָמֵת וְהוֹרִידוּ עֲבָדֶיךָ אֶת־שֵׂיבַת עַבְדְּךָ אָבִינוּ
32 בְּיָגוֹן שְׁאֹלָה׃ כִּי עַבְדְּךָ עָרַב אֶת־הַנַּעַר מֵעִם אָבִי לֵאמֹר
33 אִם־לֹא אֲבִיאֶנּוּ אֵלֶיךָ וְחָטָאתִי לְאָבִי כָל־הַיָּמִים׃ וְעַתָּה

۱۴ یِهودا و برادرانش به خانه‌ی یوسف وارد شدند. وی هنوز آنجا بود. آنها در حضورش سجده کردند.

۱۵ یوسف به آنها گفت این چه کاری است که کردید؟ مگر نمی‌دانستید کسی چون من حتماً فال میگیرد؟

۱۶ یهودا گفت به آقایم چه بگوییم، چه صحبتی بکنیم و چطور بی‌گناهی خود را ثابت نمائیم؟ خداوند گناه بندگانت را مورد توجه قرار داده است. اینک هم ما و هم کسی که جام نزدش پیدا شده است غلامان آقایم هستیم.

۱۷ گفت حاشا از من که چنین کاری بکنم. کسی که جام در اختیارش پیدا شده است غلام من خواهد بود و شما به سلامت نزد پدرتان عزیمت نمائید.

هفطارای معمولی میقص در صفحه ۳۳۶

پاراشای وییگش

۱۸ یِهودا به او نزدیک شده گفت: ای آقا اکنون (اجازه بده) غلامت به گوش آقای خود سخن گوید و خشمت بر غلامت افروخته نگردد زیرا تو چون پَرعُوه هستی.

۱۹ آقایم از غلامانش پرسید آیا پدر یا برادر دارید؟

۲۰ به آقایم گفتیم: پدر پیری داریم. او پسر بچه‌ی کوچک سر پیری دارد و برادر آن پسر فوت نموده است. تنها او برای مادرش باقیمانده است و پدرش او را دوست میدارد.

۲۱ به غلامانت گفتی او را نزد من بیاورید تا چشمم را بر او بنهم.

۲۲ به آقایم گفتیم: آن کودک نمیتواند پدرش را رها کند. (در صورتیکه) پدرش را رها کند (پدرش) خواهد مرد.

۲۳ به غلامانت گفتی: اگر برادر کوچکتان همراه شما نیاید دگر بار روی مرا نخواهید دید.

۲۴ موقعی که بسوی بنده‌ات پدرم عزیمت کردیم و سخنان آقایم را برایش تعریف کردیم.

۲۵ پدرمان گفت برگردید کمی خواربار برایما خریداری کنید.

۲۶ گفیتم نمیتوانیم برویم، اگر برادر کوچکمان با ما باشد خواهیم رفت. چونکه اگر برادر کوچکمان با ما نباشد نمی‌توانیم روی آن مرد را ببینیم.

۲۷ پدرم، بنده‌ی تو به ما گفت: شما میدانید که زنم برایم دو فرزند زائید.

۲۸ آن یکی از نزد من رفت. (با خود) گفتم حتماً نخجیر شده است. تا به حال او را ندیده‌ام.

۲۹ (اگر) این را هم از پیش رویم ببرید و برایش خطری روی دهد مرا با موی سپید و افسردگی به گور خواهید فرستاد.

۳۰ و حال به مجردی که نزد غلامت، پدرم برسم و آن نوجوان همراه ما نباشد، چون جانش به جان وی گره خورده است...

۳۱ همینکه ببیند که آن کودک نیست، خواهد مرد و غلامانت پدر سپید موی خود - غلامت را - با غم در گور مدفون خواهند کرد.

۳۲ نظر به اینکه غلامت در مورد این نوجوان نزد پدرم اینطور تعهد سپرده است «که اگر او را نزد تو بازنگردانم در برابر پدرم تمام روزگار خطارکار بمانم».

۳۳ اکنون التماس آنکه بنده‌ات بجای این نوجوان غلام آقایم باشد و آن نوجوان با برادرانش عازم گردد.

יֵשֶׁב־נָא עַבְדְּךָ תַּחַת הַנַּעַר עֶבֶד לַאדֹנִי וְהַנַּעַר יַעַל עִם־אֶחָיו׃
34 כִּי־אֵיךְ אֶעֱלֶה אֶל־אָבִי וְהַנַּעַר אֵינֶנּוּ אִתִּי פֶּן אֶרְאֶה בָרָע
מה 1 אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת־אָבִי׃ וְלֹא־יָכֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכֹל הַנִּצָּבִים
עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל־אִישׁ מֵעָלָי וְלֹא־עָמַד אִישׁ אִתּוֹ
2 בְּהִתְוַדַּע יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו׃ וַיִּתֵּן אֶת־קֹלוֹ בִּבְכִי וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם
3 וַיִּשְׁמַע בֵּית פַּרְעֹה׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו אֲנִי יוֹסֵף הַעוֹד
4 אָבִי חָי וְלֹא־יָכְלוּ אֶחָיו לַעֲנוֹת אֹתוֹ כִּי נִבְהֲלוּ מִפָּנָיו׃ וַיֹּאמֶר
יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו גְּשׁוּ־נָא אֵלַי וַיִּגָּשׁוּ וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אֲחִיכֶם
5 אֲשֶׁר־מְכַרְתֶּם אֹתִי מִצְרָיְמָה׃ וְעַתָּה ׀ אַל־תֵּעָצְבוּ וְאַל־יִחַר
בְּעֵינֵיכֶם כִּי־מְכַרְתֶּם אֹתִי הֵנָּה כִּי לְמִחְיָה שְׁלָחַנִי אֱלֹהִים
6 לִפְנֵיכֶם׃ כִּי־זֶה שְׁנָתַיִם הָרָעָב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים
7 אֲשֶׁר אֵין־חָרִישׁ וְקָצִיר׃ וַיִּשְׁלָחֵנִי אֱלֹהִים לִפְנֵיכֶם לָשׂוּם לָכֶם
8 שְׁאֵרִית בָּאָרֶץ וּלְהַחֲיוֹת לָכֶם לִפְלֵיטָה גְּדֹלָה׃ וְעַתָּה לֹא־אַתֶּם שלישי
שְׁלַחְתֶּם אֹתִי הֵנָּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיְשִׂימֵנִי לְאָב לְפַרְעֹה וּלְאָדוֹן
9 לְכָל־בֵּיתוֹ וּמֹשֵׁל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ מַהֲרוּ וַעֲלוּ אֶל־אָבִי
וַאֲמַרְתֶּם אֵלָיו כֹּה אָמַר בִּנְךָ יוֹסֵף שָׂמַנִי אֱלֹהִים לְאָדוֹן לְכָל־
10 מִצְרָיִם רְדָה אֵלַי אַל־תַּעֲמֹד׃ וְיָשַׁבְתָּ בְאֶרֶץ־גֹּשֶׁן וְהָיִיתָ קָרוֹב
אֵלַי אַתָּה וּבָנֶיךָ וּבְנֵי בָנֶיךָ וְצֹאנְךָ וּבְקָרְךָ וְכָל־אֲשֶׁר־לָךְ׃
11 וְכִלְכַּלְתִּי אֹתְךָ שָׁם כִּי־עוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים רָעָב פֶּן־תִּוָּרֵשׁ אַתָּה
12 וּבֵיתְךָ וְכָל־אֲשֶׁר־לָךְ׃ וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רֹאוֹת וְעֵינֵי אָחִי בִנְיָמִין
13 כִּי־פִי הַמְדַבֵּר אֲלֵיכֶם׃ וְהִגַּדְתֶּם לְאָבִי אֶת־כָּל־כְּבוֹדִי בְּמִצְרַיִם
וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר רְאִיתֶם וּמִהַרְתֶּם וְהוֹרַדְתֶּם אֶת־אָבִי הֵנָּה׃
14 וַיִּפֹּל עַל־צַוְּארֵי בִנְיָמִן־אָחִיו וַיֵּבְךְּ וּבִנְיָמִן בָּכָה עַל־צַוָּארָיו׃
15 וַיְנַשֵּׁק לְכָל־אֶחָיו וַיֵּבְךְּ עֲלֵהֶם וְאַחֲרֵי כֵן דִּבְּרוּ אֶחָיו אִתּוֹ׃
16 וְהַקֹּל נִשְׁמַע בֵּית פַּרְעֹה לֵאמֹר בָּאוּ אֲחֵי יוֹסֵף וַיִּיטַב בְּעֵינֵי
17 פַרְעֹה וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף אֱמֹר אֶל־אַחֶיךָ
18 זֹאת עֲשׂוּ טַעֲנוּ אֶת־בְּעִירְכֶם וּלְכוּ־בֹאוּ אַרְצָה כְּנָעַן׃ וּקְחוּ

۳۴ زیرا چگونه به نزد پدرم عزیمت کنم در حالیکه آن نوجوان همراه من نباشد؟ مبادا شاهد مصیبتی باشم که پدرم دچار آن بشود.

وَییگش - فصل چهل و پنجم

۱ یوسف نتوانست در حضور تمام اشخاصی که نزد او ایستاده بودند خودداری کند. پس ندا داد همه را از پیش من بیرون کنید وکسی در معارفه‌ی یوسف و برادرانش برجا نماند.

۲ با صدای بلند به گریه افتاد، مصریان آگاه شده و خانواده‌ی پَرعُوه (از موضوع) مطلع گشت.

۳ یوسف به برادرانش گفت: من یوسف هستم آیا هنوز پدرم زنده است؟ برادرانش نتوانستند جوابش را بدهند زیرا در حضورش پریشان شدند.

۴ یوسف به برادرانش گفت: لطفاً به من نزدیک شوید. پیش آمدند. گفت من یوسف برادر شما هستم که مرا به مصریان فروختید.

۵ و اکنون تأسف نخورید. و مشوش نشوید که مرا به اینجا فروختید، زیرا خداوند مرا قبل از شما برای ابقای حیات فرستاده است.

۶ زیرا اینک دو سال است در این سرزمین قحطی است و باز پنج سال (دیگر) هم شخم و درو نخواهد بود.

۷ خداوند مرا قبل از شما فرستاده است تا در این سرزمین نسلی از شما بماند و با یک نجات بزرگ به شما زندگی بخشد.

۸ این شما نیستید که مرا به اینجا فرستاده‌اید، بلکه خداوند مرا برای پَرعُوه چون پدر و برادر تمام خانواده‌اش آقا و در تمام سرزمین مصر فرمانروا ساخته است.

۹ عجله کرده نزد پدرم عزیمت کنید و به او بگویید پسرت یوسف چنین گفته‌است: خداوند مرا بر تمام مصریان آقا و در تمام سرزمین مصر فرمانروا ساخته است، درنگ نکن، پیش من بیا.

۱۰ در سرزمین گُوشِن ساکن شده نزدیک من باش. تو و پسرانت و پسران پسرانت و گله‌های گوسفندانت و گاوانت و هرچه داری ...

۱۱ تا آنجا به تو معاش بدهم. چونکه هنوز پنج سال قحطی خواهد بود. مبادا تو و خانواده‌ات و هرچه داری نابود گردید.

۱۲ اینک چشمان شما و چشمان برادرم بینیامین شاهدند که زبان من است که با شما صحبت میکند.

۱۳ تمام احترام مرا در (سرزمین مصر و آنچه راکه دیدید به پدرم اطلاع دهید و شتاب نموده پدرم را به اینجا بیاورید.

۱۴ به گردن بینیامین افتاده گریه کرد و بینیامین بر گردن او گریست.

۱۵ تمام برادران را بوسیده بر آنها گریه کرد و بعد از آن برادرانش با او صحبت کردند.

۱۶ این خبر در خانه‌ی پَرعُوه چنین شنیده شد: برادران یوسف آمده‌اند. در نظر پَرعُوه و در نظر غلامانش خوش آمد.

۱۷ پَرعُوه به یوسف گفت به برادرانت بگو این کار را بکنید: چارپایانتان را بار کنید و عزیمت نموده به سرزمین کِنعَن بروید.

אֶת־אֲבִיכֶם וְאֶת־בָּתֵּיכֶם וּבֹאוּ אֵלָי וְאֶתְּנָה לָכֶם אֶת־טוּב
רביעי 19 אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאִכְלוּ אֶת־חֵלֶב הָאָרֶץ׃ וְאַתָּה צֻוֵּיתָה זֹאת עֲשׂוּ
קְחוּ־לָכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְטַפְּכֶם וְלִנְשֵׁיכֶם וּנְשָׂאתֶם
20 אֶת־אֲבִיכֶם וּבָאתֶם׃ וְעֵינְכֶם אַל־תָּחֹס עַל־כְּלֵיכֶם כִּי־טוּב
21 כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא׃ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן לָהֶם
22 יוֹסֵף עֲגָלוֹת עַל־פִּי פַרְעֹה וַיִּתֵּן לָהֶם צֵדָה לַדָּרֶךְ׃ לְכֻלָּם נָתַן
לָאִישׁ חֲלִפוֹת שְׂמָלֹת וּלְבִנְיָמִן נָתַן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כֶּסֶף וְחָמֵשׁ
23 חֲלִפֹת שְׂמָלֹת׃ וּלְאָבִיו שָׁלַח כְּזֹאת עֲשָׂרָה חֲמֹרִים נֹשְׂאִים
מִטּוּב מִצְרָיִם וְעֶשֶׂר אֲתֹנֹת נֹשְׂאֹת בָּר וָלֶחֶם וּמָזוֹן לְאָבִיו
24 לַדָּרֶךְ׃ וַיְשַׁלַּח אֶת־אֶחָיו וַיֵּלֵכוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַל־תִּרְגְּזוּ
25 בַּדָּרֶךְ׃ וַיַּעֲלוּ מִמִּצְרָיִם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנַעַן אֶל־יַעֲקֹב אֲבִיהֶם׃
26 וַיַּגִּדוּ לוֹ לֵאמֹר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי־הוּא מֹשֵׁל בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם
27 וַיָּפָג לִבּוֹ כִּי לֹא־הֶאֱמִין לָהֶם׃ וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו אֵת כָּל־דִּבְרֵי
יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵהֶם וַיַּרְא אֶת־הָעֲגָלוֹת אֲשֶׁר־שָׁלַח יוֹסֵף
חמישי 28 לָשֵׂאת אֹתוֹ וַתְּחִי רוּחַ יַעֲקֹב אֲבִיהֶם׃ וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד־
מו 1 יוֹסֵף בְּנִי חָי אֵלְכָה וְאֶרְאֶנּוּ בְּטֶרֶם אָמוּת׃ וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וְכָל־
אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּבֹא בְּאֵרָה שָּׁבַע וַיִּזְבַּח זְבָחִים לֵאלֹהֵי אָבִיו יִצְחָק׃
2 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים ׀ לְיִשְׂרָאֵל בְּמַרְאֹת הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב ׀ יַעֲקֹב
3 וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃ וַיֹּאמֶר אָנֹכִי הָאֵל אֱלֹהֵי אָבִיךָ אַל־תִּירָא מֵרְדָה
4 מִצְרַיְמָה כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׂימְךָ שָׁם׃ אָנֹכִי אֵרֵד עִמְּךָ מִצְרַיְמָה
5 וְאָנֹכִי אַעַלְךָ גַם־עָלֹה וְיוֹסֵף יָשִׁית יָדוֹ עַל־עֵינֶיךָ׃ וַיָּקָם יַעֲקֹב
מִבְּאֵר שָׁבַע וַיִּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יַעֲקֹב אֲבִיהֶם וְאֶת־טַפָּם
6 וְאֶת־נְשֵׁיהֶם בָּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר־שָׁלַח פַּרְעֹה לָשֵׂאת אֹתוֹ׃ וַיִּקְחוּ
אֶת־מִקְנֵיהֶם וְאֶת־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ
7 מִצְרָיְמָה יַעֲקֹב וְכָל־זַרְעוֹ אִתּוֹ׃ בָּנָיו וּבְנֵי בָנָיו אִתּוֹ בְּנֹתָיו וּבְנוֹת
8 בָּנָיו וְכָל־זַרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ מִצְרָיְמָה׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרַיְמָה יַעֲקֹב וּבָנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן׃

۱۸ پدر و خانواده‌هایتان را بردارید و نزد من بیایید تا بهترین جای سرزمین مصر را به شما
بدهم و از بهترین (نعمتهای) آن سرزمین بخورید.
۱۹ تو چنین دستور داری. این (کار) را بکنید. از سرزمین مصر برای بچه‌هایتان و زنانتان
کالسکه‌هایی بگیرید و پدرتان را برداشته بیایید.
۲۰ نگران اثاثتان نباشید چونکه نعمت تمام این سرزمین مال شماست.
۲۱ فرزندان ییسرائل چنین کردند و یوسف طبق امر پَرعُوه به آنها کالسکه‌هایی داده برایشان
توشه راه گذاشت.
۲۲ به تمامشان، به هر یک دو دست لباس و به بنیامین سیصد کِسِف (واحد پول) و پنج دست
لباس داد.
۲۳ و برای پدرش به قرار زیر: ده الاغ حامل نعمتهای مصر. و ده ماده الاغ حامل غله و نان و
خوراک برای توشه‌ی راه پدرش فرستاد.
۲۴ و برادرانش را روانه نموده رفتند. به آنها گفت در راه نزاع نکنید.
۲۵ از مصر عزیمت نموده به سرزمین کِنَعَن نزد یعقود پدرشان رفتند.
۲۶ به او چنین اطلاع دادند که هنوز یوسف زنده است و بر تمام سرزمین مصر فرمانرواست
(در برابر این خبر) بی‌تفاوت ماند چونکه به آنها اعتماد نکرد.
۲۷ تمام سخنان یوسف را به او گفتند: کالسکه‌هایی را که یوسف برای بردن او فرستاده بود
مشاهده کرد. پس روح (نبوت) یعقوُو پدرشان احیاء گردید.
۲۸ ییسرائل گفت کافی است: پسرم یوسف هنوز زنده است قبل از اینکه بمیرم بروم او را
ببینم.

وَییگَش - فصل چهل و ششم

۱ ییسرائل با هر چه داشت کوچ کرده به بئِر شِوَع رفت. برای خدای پدرش ییصحاق
ذبحهایی نمود.
۲ خداوند در رؤیای شب به ییسرائل گفت: یَعقوُو! یَعقوُو! گفت حاضرم.
۳ گفت: من همان قادر، خداوند پدرت هستم. از رفتن به مصر مترس زیرا آنجا به قوم بزرگی
مبدلت خواهم کرد.
۴ من با تو به مصر خواهم آمد و البته تو را باز میگردانم و یوسف دستش را روی چشمانت
خواهد نهاد.
۵ یَعقوُو از بئِر شِوَع عزیمت کرد و فرزندان ییسرائل، یَقوُو پدرشان و اطفان و زنانشان را با
کالسکه هایی که پَرعُوه برای بردن او فرستاده بود، بردند.
۶ مواشی و ثروتشان را که در سرزمین کِنَعَن بدست آورده بودند برداشته، یَعقوُو و تمام
نسلش همراهش به مصر آمدند.
۷ فرزندانش، فرزندان فرزندانش با او، دختران و دختران پسرانش و تمام نسلش را با خود به
مصر آورد.
۸ این است نامهای فرزندان ییسرائل که به مصر آمدند. یَعقوُو و فرزندانش نخست زاده‌ی
یَعقوُو رِئووِن است.
۹ و پسران رِئووِن، حَنُوخ و پَلُو، حِصروُن، کَرمی.

9/10 וּבְנֵי רְאוּבֵן חֲנוֹךְ וּפַלּוּא וְחֶצְרֹן וְכַרְמִי׃ וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל
11 וְיָמִין וְאֹהַד וְיָכִין וְצֹחַר וְשָׁאוּל בֶּן־הַכְּנַעֲנִית׃ וּבְנֵי לֵוִי גֵּרְשׁוֹן
12 קְהָת וּמְרָרִי׃ וּבְנֵי יְהוּדָה עֵר וְאוֹנָן וְשֵׁלָה וָפֶרֶץ וָזָרַח וַיָּמָת
13 עֵר וְאוֹנָן בְּאֶרֶץ כְּנַעַן וַיִּהְיוּ בְנֵי־פֶרֶץ חֶצְרֹן וְחָמוּל׃ וּבְנֵי
14 יִשָּׂשכָר תּוֹלָע וּפֻוָּה וְיוֹב וְשִׁמְרֹן׃ וּבְנֵי זְבֻלוּן סֶרֶד וְאֵלוֹן וְיַחְלְאֵל׃
15 אֵלֶּה ׀ בְּנֵי לֵאָה אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב בְּפַדַּן אֲרָם וְאֵת דִּינָה
16 בִתּוֹ כָּל־נֶפֶשׁ בָּנָיו וּבְנוֹתָיו שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ׃ וּבְנֵי גָד צִפְיוֹן
17 וְחַגִּי שׁוּנִי וְאֶצְבֹּן עֵרִי וַאֲרוֹדִי וְאַרְאֵלִי׃ וּבְנֵי אָשֵׁר יִמְנָה וְיִשְׁוָה
18 וְיִשְׁוִי וּבְרִיעָה וְשֶׂרַח אֲחֹתָם וּבְנֵי בְרִיעָה חֶבֶר וּמַלְכִּיאֵל׃ אֵלֶּה
בְּנֵי זִלְפָּה אֲשֶׁר־נָתַן לָבָן לְלֵאָה בִתּוֹ וַתֵּלֶד אֶת־אֵלֶּה לְיַעֲקֹב
19/20 שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה נָפֶשׁ׃ בְּנֵי רָחֵל אֵשֶׁת יַעֲקֹב יוֹסֵף וּבִנְיָמִן׃ וַיִּוָּלֵד
לְיוֹסֵף בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָלְדָה־לּוֹ אָסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע
21 כֹּהֵן אֹן אֶת־מְנַשֶּׁה וְאֶת־אֶפְרָיִם׃ וּבְנֵי בִנְיָמִן בֶּלַע וָבֶכֶר
22 וְאַשְׁבֵּל גֵּרָא וְנַעֲמָן אֵחִי וָרֹאשׁ מֻפִּים וְחֻפִּים וָאָרְדְּ׃ אֵלֶּה בְּנֵי
23 רָחֵל אֲשֶׁר יֻלַּד לְיַעֲקֹב כָּל־נֶפֶשׁ אַרְבָּעָה עָשָׂר׃ וּבְנֵי־דָן חֻשִׁים׃
24/25 וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחְצְאֵל וְגוּנִי וְיֵצֶר וְשִׁלֵּם׃ אֵלֶּה בְּנֵי בִלְהָה אֲשֶׁר־
נָתַן לָבָן לְרָחֵל בִּתּוֹ וַתֵּלֶד אֶת־אֵלֶּה לְיַעֲקֹב כָּל־נֶפֶשׁ שִׁבְעָה׃
26 כָּל־הַנֶּפֶשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרַיְמָה יֹצְאֵי יְרֵכוֹ מִלְּבַד נְשֵׁי
27 בְנֵי־יַעֲקֹב כָּל־נֶפֶשׁ שִׁשִּׁים וָשֵׁשׁ׃ וּבְנֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר־יֻלַּד־לוֹ
בְמִצְרַיִם נֶפֶשׁ שְׁנָיִם כָּל־הַנֶּפֶשׁ לְבֵית־יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרַיְמָה
28 שִׁבְעִים׃ וְאֶת־יְהוּדָה שָׁלַח לְפָנָיו אֶל־יוֹסֵף לְהוֹרֹת ששי
29 לְפָנָיו גֹּשְׁנָה וַיָּבֹאוּ אַרְצָה גֹּשֶׁן׃ וַיֶּאְסֹר יוֹסֵף מֶרְכַּבְתּוֹ וַיַּעַל
לִקְרַאת־יִשְׂרָאֵל אָבִיו גֹּשְׁנָה וַיֵּרָא אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל־צַוָּארָיו וַיֵּבְךְּ
30 עַל־צַוָּארָיו עוֹד׃ וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף אָמוּתָה הַפָּעַם
31 אַחֲרֵי רְאוֹתִי אֶת־פָּנֶיךָ כִּי עוֹדְךָ חָי׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו
וְאֶל־בֵּית אָבִיו אֶעֱלֶה וְאַגִּידָה לְפַרְעֹה וְאֹמְרָה אֵלָיו אַחַי
32 וּבֵית־אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ־כְּנַעַן בָּאוּ אֵלָי׃ וְהָאֲנָשִׁים רֹעֵי צֹאן

۱۰ و پسران شیمعُون: یموئِل و یامین و اوُهَد و یاخین و صوُحَر و شائول پسر هَکِنَعَنیت.
۱۱ و پسران لِوی: گرشون قِهات و مِراری.
۱۲ و پسران یِهودا: عِر و اُونان و شِلاه و پرص و زِرَح. عِر و اُونان در سرزمین کِنَعَن فوت نمودند. پسران پرص: حَضرون و حامول.
۱۳ و پسران یِساخار: تُولاع و پوواه و یُوو و شیمروُن.
۱۴ و پسران زِوولون: سِرِد و اِلون، یِحَلئِل.
۱۵ اینها هستند پسران و (نوه‌های) لِئاکه علاوه بر دخترش دینا در پَدَن اَرام برای یَعقوُو زائید، تمام پسران و دخترانش سی و سه نفر.
۱۶ و پسران گاد، صِیفیون و حَگی، شونی و اِصبوُن و عِری و اَروُدی و اَرئِلی.
۱۷ و پسران آشِر، ییمناه و ییشوا و ییشوی و بِریعا و خواهرشان سِرَح، و پسران بِریعا حِور و مَلکی ئِل.
۱۸ اینها فرزندان (و نوه‌های) زیلپا هستند که لاوان او را به لِئا دخترش بعنوان کنیز داده بود و این شانزده نفر را برای یَعقوُو زائید.
۱۹ پسران راحِل، زن یَعقوُو. یوسف و بینیامین.
۲۰ برای یوسف در سرزمین مصر مِنَشه و اِفرَئیم بدنیا آمدند که آسنَت دختر پوُطیفِرَع کاهن اوُن برای او زائید.
۲۱ و پسران بینیامین: بِلَع، بِخِر و اَشبِل گِراء و نَعمان، اِحی و روُش، مُوپیم و حُوپیم و آرد.
۲۲ اینها پسران و (و نوه‌های) راحِل هستند که برای یَعقوُو بدنیا آمدند جمعاً چهارده نفر.
۲۳ پسر دان: حوشیم.
۲۴ و پسران نَفتالی: یِحصِئِل و گونی و یِصِر و شیلِم.
۲۵ و اینها پسران (و نوه‌های) بیلها (کنیز راحل) هستند که لاوان به راحِل دخترش داد و اینها را برای یَعقوُو زائید. جمعاً هفت نفر.
۲۶ تمام افرادی که با یَعقوُو به مصر آمدند پدید آمدگان از نسل وی غیر از زنان پسران یَعقوُو جمعاً شصت و شش نفر.
۲۷ و پسران یوسف که در مصر برای او بدنیا آمدند دو نفر. تمام افراد خاندان یَعقوُو که به مصر آمدند هفتاد نفر.
۲۸ (یَعقوُو) یِهودا را پیشاپیش خودش به منظور راهنمایی نمودن به سوی (گُوشِن) نزد یوسف فرستاد. پس به سرزمین گوشِن آمدند.(۱)
۲۹ یوسف کالسکه خود را بست و به استقبال ییسرائِل پدر خود به گُوشِن عزیمت نمود به او ظاهر شد، یوسف به گردن او افتاد و مدتی بر گردن او گریه کرد.
۳۰ ییسرائِل به یوسف گفت: بعد از اینکه روی تو را دیدم که هنوز زنده‌ای حال (اهمیت ندارد) بمیرم.
۳۱ یوسف به برادران و خاندان پدرش گفت: «بروم به پَرعوه اطلاع دهم و به وی بگویم برادران و خاندان پدرم که در سرزمین کِنَعَن بودند نزد من آمده‌اند».

۱- دلیل اینکه یَعقوُو یهودا را پیشاپیش بمنظور راهنمایی به مصر فرستاد این بوده است که یعقوو میخواسته قبل از اینکه گالوت را شروع کند پسرش یهودا آنجا مرکزی برای تعلیم و تربیت و علم خداشناسی (یشیوا) ایجاد کند.

כִּי־אַנְשֵׁי מִקְנֶה הָיוּ וְצֹאנָם וּבְקָרָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם הֵבִיאוּ׃
33/34 וְהָיָה כִּי־יִקְרָא לָכֶם פַּרְעֹה וְאָמַר מַה־מַּעֲשֵׂיכֶם׃ וַאֲמַרְתֶּם
אַנְשֵׁי מִקְנֶה הָיוּ עֲבָדֶיךָ מִנְּעוּרֵינוּ וְעַד־עַתָּה גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־
אֲבֹתֵינוּ בַּעֲבוּר תֵּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן כִּי־תוֹעֲבַת מִצְרַיִם כָּל־
מז 1 רֹעֵה צֹאן׃ וַיָּבֹא יוֹסֵף וַיַּגֵּד לְפַרְעֹה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאַחַי וְצֹאנָם
וּבְקָרָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהִנָּם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן׃
2/3 וּמִקְצֵה אֶחָיו לָקַח חֲמִשָּׁה אֲנָשִׁים וַיַּצִּגֵם לִפְנֵי פַרְעֹה׃ וַיֹּאמֶר
פַּרְעֹה אֶל־אֶחָיו מַה־מַּעֲשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל־פַּרְעֹה רֹעֵה צֹאן
4 עֲבָדֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־אֲבוֹתֵינוּ׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־פַּרְעֹה לָגוּר
בָּאָרֶץ בָּאנוּ כִּי־אֵין מִרְעֶה לַצֹּאן אֲשֶׁר לַעֲבָדֶיךָ כִּי־כָבֵד
הָרָעָב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה יֵשְׁבוּ־נָא עֲבָדֶיךָ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן׃
5/6 וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ וְאַחֶיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ׃ אֶרֶץ
מִצְרַיִם לְפָנֶיךָ הִוא בְּמֵיטַב הָאָרֶץ הוֹשֵׁב אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־
אַחֶיךָ יֵשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְאִם־יָדַעְתָּ וְיֶשׁ־בָּם אַנְשֵׁי־חַיִל וְשַׂמְתָּם
7 שָׂרֵי מִקְנֶה עַל־אֲשֶׁר־לִי׃ וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמִדֵהוּ
8 לִפְנֵי פַרְעֹה וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת־פַּרְעֹה׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אֶל־יַעֲקֹב
9 כַּמָּה יְמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־פַּרְעֹה יְמֵי שְׁנֵי מְגוּרַי
שְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה מְעַט וְרָעִים הָיוּ יְמֵי שְׁנֵי חַיַּי וְלֹא הִשִּׂיגוּ
10 אֶת־יְמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי בִּימֵי מְגוּרֵיהֶם׃ וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת־
שביעי 11 פַּרְעֹה וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי פַרְעֹה׃ וַיּוֹשֵׁב יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אֶחָיו
וַיִּתֵּן לָהֶם אֲחֻזָּה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמֵיטַב הָאָרֶץ בְּאֶרֶץ רַעְמְסֵס
12 כַּאֲשֶׁר צִוָּה פַרְעֹה׃ וַיְכַלְכֵּל יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אֶחָיו וְאֵת
13 כָּל־בֵּית אָבִיו לֶחֶם לְפִי הַטָּף׃ וְלֶחֶם אֵין בְּכָל־הָאָרֶץ כִּי־
כָבֵד הָרָעָב מְאֹד וַתֵּלַהּ אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנַעַן מִפְּנֵי הָרָעָב׃
14 וַיְלַקֵּט יוֹסֵף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בְאֶרֶץ־מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ
כְּנַעַן בַּשֶּׁבֶר אֲשֶׁר־הֵם שֹׁבְרִים וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־הַכֶּסֶף בֵּיתָה
15 פַרְעֹה׃ וַיִּתֹּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמֵאֶרֶץ כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ כָל־

۳۲ و آن اشخاص چوپان گوسفندند چونکه گله‌دار بوده‌اند. گوسفندان و گاوانشان و هرچه را داشته‌اند آورده‌اند.
۳۳ اگر پَرعُوه شما را صدا زند و بگوید کارتان چیست؟
۳۴ بگویید بندگانت از کودکی تاکنون، هم ما و هم پدرانمان گله دار بوده‌اند. چون هر چوپان گله‌ای در نظر مصریان ناپسند است. در سرزمین گوشن (که دور از محیط مصریان است) ساکن خواهید شد.

وَییگَش - فصل چهل و هفتم

۱ یوسف آمده به پَرعوه اطلاع داد. گفت: پدر و برادرانم و گوسفندان و گاوانشان و هرچه دارند از سرزمین کِنَعَن آمده‌اند و اینک آنها در سرزمین گوشِن هستند.
۲ عده‌ای از برادران خود پنج نفر را برده به حضور پَرعُوه معرفی نمود.
۳ پَرعُوه به برادرانش گفت شغلتان چیست؟ به پَرعُوه گفتند: بندگانت، هم ما و هم پدران ما چوپان بوده‌ایم.
۴ به پَرعُوه گفتند: نظر به اینکه در سرزمین کِنَعَن قحطی شدید است و چونکه برای گوسفندانی که بندگانت دارند چراگاهی نیست برای اقامت (موقت) در این سرزمین آمده‌ایم و اکنون تمنا اینکه غلامانت در سرزمین گوشِن مسکن گزینند.
۵ پَرعُوه به یوسف چنین گفت: پدر و برادرانت نزد تو آمده‌اند.
٦ سرزمین مصر مقابل روی توست. پدر و برادرانت را در بهترین (مکان) این سرزمین مسکن بده. در سرزمین گوشِن ساکن شوند و اگر می‌دانی بین آنها مردان لایقی می‌باشند آنان را سرپرست مواشی من قرار بده.
۷ یوسف پدر خود یَعقُوُ را آورده او را به حضور پَرعُوه معرفی کرد.
۸ پَرعُوه به یَعقُوُ گفت: سنت چقدر است؟
۹ یَعقُوُ به پَرعوه گفت: من یکصد و سی سال در غربت بسر برده‌ام. سالهای زندگانی من اندک و بد بوده‌است و سالهای (خوش) من به سالهایی که اجدادم در غربت (به خوشی) گذرانده‌اند نرسیده است.
۱۰ یَعقُوُ پَرعُوه را دعا نموده از حضور پَرعُوه خارج شد!(۱)
۱۱ یوسف پدر و برادرانش را در سرزمین مصر در بهترین (مکان) آن سرزمین یعنی در رَعَمسِس چنانکه پَرعُوه فرمان داد ساکن کرد. آن سرزمین (رَعَمسِس) را به آنها به ملکیت داد.
۱۲ یوسف به پدر و برادرانش و تمام خاندان پدرش بر حسب نیاز بچه‌ها خواروبار داد.
۱۳ نظر به اینکه قحطی شدید بود، در هیچ جای آن سرزمین خواربار نبود. سرزمین مصر و سرزمین کِنَعَن بخاطر قحطی ناتوان گردید.
۱۴ یوسف تمام پول موجود در سرزمین مصر و سرزمین کِنَعَن را در ازاء غله‌ای که آنها خریداری میکردند جمع آوری کرد. یوسف آن پول را به خانه‌ی پَرعُوه وارد کرد.

۱- با اینکه از جانب خدا هفت سال قحطی مقرر شده بود در اثر دعای حضرت یعقوب، در سال سوم، در کشور مصر، کشاورزی ممکن گردید و قحطی پایان یافت.

מִצְרַיִם אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר הָבָה־לָּנוּ לֶחֶם וְלָמָּה נָמוּת נֶגְדֶּךָ כִּי
16 אָפֵס כָּסֶף׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף הָבוּ מִקְנֵיכֶם וְאֶתְּנָה לָכֶם בְּמִקְנֵיכֶם
17 אִם־אָפֵס כָּסֶף׃ וַיָּבִיאוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם אֶל־יוֹסֵף וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף
לֶחֶם בַּסּוּסִים וּבְמִקְנֵה הַצֹּאן וּבְמִקְנֵה הַבָּקָר וּבַחֲמֹרִים וַיְנַהֲלֵם
18 בַּלֶּחֶם בְּכָל־מִקְנֵהֶם בַּשָּׁנָה הַהִוא׃ וַתִּתֹּם הַשָּׁנָה הַהִוא וַיָּבֹאוּ
אֵלָיו בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־נְכַחֵד מֵאֲדֹנִי כִּי אִם־תַּם
הַכֶּסֶף וּמִקְנֵה הַבְּהֵמָה אֶל־אֲדֹנִי לֹא נִשְׁאַר לִפְנֵי אֲדֹנִי בִּלְתִּי
19 אִם־גְּוִיָּתֵנוּ וְאַדְמָתֵנוּ׃ לָמָּה נָמוּת לְעֵינֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־
אַדְמָתֵנוּ קְנֵה־אֹתָנוּ וְאֶת־אַדְמָתֵנוּ בַּלָּחֶם וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ
וְאַדְמָתֵנוּ עֲבָדִים לְפַרְעֹה וְתֶן־זֶרַע וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוּת וְהָאֲדָמָה
20 לֹא תֵשָׁם׃ וַיִּקֶן יוֹסֵף אֶת־כָּל־אַדְמַת מִצְרַיִם לְפַרְעֹה כִּי־
מָכְרוּ מִצְרַיִם אִישׁ שָׂדֵהוּ כִּי־חָזַק עֲלֵהֶם הָרָעָב וַתְּהִי הָאָרֶץ
21 לְפַרְעֹה׃ וְאֶת־הָעָם הֶעֱבִיר אֹתוֹ לֶעָרִים מִקְצֵה גְבוּל־מִצְרַיִם
22 וְעַד־קָצֵהוּ׃ רַק אַדְמַת הַכֹּהֲנִים לֹא קָנָה כִּי חֹק לַכֹּהֲנִים מֵאֵת
פַּרְעֹה וְאָכְלוּ אֶת־חֻקָּם אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם פַּרְעֹה עַל־כֵּן לֹא
23 מָכְרוּ אֶת־אַדְמָתָם׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־הָעָם הֵן קָנִיתִי אֶתְכֶם
הַיּוֹם וְאֶת־אַדְמַתְכֶם לְפַרְעֹה הֵא־לָכֶם זֶרַע וּזְרַעְתֶּם אֶת־
24 הָאֲדָמָה׃ וְהָיָה בַּתְּבוּאֹת וּנְתַתֶּם חֲמִישִׁית לְפַרְעֹה וְאַרְבַּע
הַיָּדֹת יִהְיֶה לָכֶם לְזֶרַע הַשָּׂדֶה וּלְאָכְלְכֶם וְלַאֲשֶׁר בְּבָתֵּיכֶם
25 וְלֶאֱכֹל לְטַפְּכֶם׃ וַיֹּאמְרוּ הֶחֱיִתָנוּ נִמְצָא־חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנִי וְהָיִינוּ מפטיר
26 עֲבָדִים לְפַרְעֹה׃ וַיָּשֶׂם אֹתָהּ יוֹסֵף לְחֹק עַד־הַיּוֹם הַזֶּה עַל־
אַדְמַת מִצְרַיִם לְפַרְעֹה לַחֹמֶשׁ רַק אַדְמַת הַכֹּהֲנִים לְבַדָּם לֹא
27 הָיְתָה לְפַרְעֹה׃ וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן
28 וַיֵּאָחֲזוּ בָהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד׃ וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע ויחי
עֶשְׂרֵה שָׁנָה וַיְהִי יְמֵי־יַעֲקֹב שְׁנֵי חַיָּיו שֶׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים
29 וּמְאַת שָׁנָה׃ וַיִּקְרְבוּ יְמֵי־יִשְׂרָאֵל לָמוּת וַיִּקְרָא ׀ לִבְנוֹ לְיוֹסֵף
וַיֹּאמֶר לוֹ אִם־נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ שִׂים־נָא יָדְךָ תַּחַת יְרֵכִי

۱۵ در سرزمین مصر و در سرزمین کِنَعَن پول تمام شد. تمام مصریان نزد یوسف آمده گفتند به ما خواربار بده. چرا برای اینکه پول (ما) تمام شده است در برابرت بمیریم؟

۱٦ یوسف گفت: اگر پول شما تمام شده است مواشیتان را بیاورید تا در ازاء آنها بـه شـما خواربار بدهم.

۱۷ مواشیشان را نزد یوسف آوردند. یوسف در ازاء اسبها و گله‌ی گوسفند و گله‌ی گاو خران به آنها خواربار داد. در آن سال در ازاء همه‌ی مواشی آنها معیشتشان را تأمین کرد.

۱۸ آن سال به پایان رسید. سال دوم آمده به او گفتند: از آقایم مخفی نمیداریم که پول تمام شد و گله و چارپا از آن آقایم شده است. در حضور آقایم غیر از جسم ما و زمینمان چیزی باقی نمانده است.

۱۹ چرا در مقابل چشمانت هم ما و هم زمین ما نابود شویم. ما و زمینمان را در ازاء خواربار بخر، ما و زمینمان غلامان پَرعُوه شویم. بذر بده تا زمین بایر نماند و زنده بمانیم و نمیریم.

۲۰ یوسف تمام زمین زراعی مصر را برای پَرعُوه خرید. چون قحطی بر آنها شدت یافته بود مصریها هر کدام که کشت زار داشتند، فروختند. پس آن سرزمین از آن پَرعُوه شد.

۲۱ مردم را از یک طرف مرز مصر به طرف دیگر آن به شهرها جابجا کرد.(۱)

۲۲ فقط زمین زراعی کاهنان را نخرید. چون از جانب پَرعُوه برای کاهنان مقرر شده بود که جیره‌شان را که پَرعُوه به آنها داده بود بخورند. به همین جهت زمینشان را نفروختند.

۲۳ یوسف به آن قوم گفت: اینک امروز شما و زمینتان را برای پَرعُوه خریدم. این بذر برای شما باشد تا زمین را زراعت کنید.

۲۴ در موقع (برداشت) محصول یک پنجم به پَرعُوه بدهید. و چهار بخش برای بذر صحرا و خوراک خود و کسانی که در خانه‌هایتان است و خوراک اطفالتان باشد.

۲۵ گفتند: ما را احیا نمودی کاش در نظر آقایم آبرو یابیم تا غلامان پَرعُوه بمانیم.

۲٦ یوسف (گرفتن) یک پنجم (محصول) را از زمینهای کشارزی مصریان برای پَرعُوه تا امروز بصورت قانون درآورد. فقط زمین کشاورزی کاهنان بود که بطور استثنایی مال پَرعُوه نشد.

۲۷ (قوم) ییسرائل در خاک مصر در سرزمین گُوشِن ساکن شد و بسیار بارور و کثیر گشته و مالک آن شدند.

پاراشای وَیِحی

۲۸ یَعقوُو هفده سال در مصر زندگی کرد. روزگار یَعقوُو (سالهای زندگی‌اش) یکصد و چهل و هفت سال بود.

۲۹ هنگام مرگ ییسرائل فرا رسید. پسرش یوسف را صدا زده به او گفت اگر در نظرت آبرو یافتم لطفاً دستت را زیر رانم بگذار که با من با احسان و حقیقت رفتار کنی. لطفاً مرا در مصر به خاک مسپار.

۱- یوسف (شخصیت دوم سرزمین مصر) برای اینکه به برادرانش در سرزمین مصر به صورت اجنبی و بیگانه نگاه نکنند بدین تدبیر حکیمانه متوسل گشت که تمام اهالی مصر را از شهرهای خود به شهرهای دیگر مصر جابجا نمود به نحوی که در شهرهای جدید مسکونی (تمام اهالی مصر) غریبی بیش نبودند.

30 וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וֶאֱמֶת אַל־נָא תִקְבְּרֵנִי בְּמִצְרָיִם׃ וְשָׁכַבְתִּי
עִם־אֲבֹתַי וּנְשָׂאתַנִי מִמִּצְרַיִם וּקְבַרְתַּנִי בִּקְבֻרָתָם וַיֹּאמַר
31 אָנֹכִי אֶעֱשֶׂה כִדְבָרֶךָ׃ וַיֹּאמֶר הִשָּׁבְעָה לִי וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ
יִשְׂרָאֵל עַל־רֹאשׁ הַמִּטָּה׃)(
1 וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר לְיוֹסֵף הִנֵּה אָבִיךָ חֹלֶה מח
2 וַיִּקַּח אֶת־שְׁנֵי בָנָיו עִמּוֹ אֶת־מְנַשֶּׁה וְאֶת־אֶפְרָיִם׃ וַיַּגֵּד לְיַעֲקֹב
וַיֹּאמֶר הִנֵּה בִּנְךָ יוֹסֵף בָּא אֵלֶיךָ וַיִּתְחַזֵּק יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב עַל־
3 הַמִּטָּה׃ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־יוֹסֵף אֵל שַׁדַּי נִרְאָה־אֵלַי בְּלוּז
4 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבָרֶךְ אֹתִי׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנְנִי מַפְרְךָ וְהִרְבִּיתִךָ)(
וּנְתַתִּיךָ לִקְהַל עַמִּים וְנָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְזַרְעֲךָ אַחֲרֶיךָ
5 אֲחֻזַּת עוֹלָם׃ וְעַתָּה שְׁנֵי־בָנֶיךָ הַנּוֹלָדִים לְךָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־
בֹּאִי אֵלֶיךָ מִצְרַיְמָה לִי־הֵם אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה כִּרְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן
6 יִהְיוּ־לִי׃ וּמוֹלַדְתְּךָ אֲשֶׁר־הוֹלַדְתָּ אַחֲרֵיהֶם לְךָ יִהְיוּ עַל שֵׁם
7 אֲחֵיהֶם יִקָּרְאוּ בְּנַחֲלָתָם׃ וַאֲנִי ׀ בְּבֹאִי מִפַּדָּן מֵתָה עָלַי רָחֵל
בְּאֶרֶץ כְּנַעַן בַּדֶּרֶךְ בְּעוֹד כִּבְרַת־אֶרֶץ לָבֹא אֶפְרָתָה וָאֶקְבְּרֶהָ
8 שָׁם בְּדֶרֶךְ אֶפְרָת הִוא בֵּית לָחֶם׃ וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּנֵי
9 יוֹסֵף וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו בָּנַי הֵם אֲשֶׁר־
שני 10 נָתַן־לִי אֱלֹהִים בָּזֶה וַיֹּאמַר קָחֶם־נָא אֵלַי וַאֲבָרְכֵם׃ וְעֵינֵי)(
יִשְׂרָאֵל כָּבְדוּ מִזֹּקֶן לֹא יוּכַל לִרְאוֹת וַיַּגֵּשׁ אֹתָם אֵלָיו וַיִּשַּׁק
11 לָהֶם וַיְחַבֵּק לָהֶם׃ וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף רְאֹה פָנֶיךָ לֹא
12 פִלָּלְתִּי וְהִנֵּה הֶרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים גַּם אֶת־זַרְעֶךָ׃ וַיּוֹצֵא יוֹסֵף
13 אֹתָם מֵעִם בִּרְכָּיו וַיִּשְׁתַּחוּ לְאַפָּיו אָרְצָה׃ וַיִּקַּח יוֹסֵף אֶת־
שְׁנֵיהֶם אֶת־אֶפְרַיִם בִּימִינוֹ מִשְּׂמֹאל יִשְׂרָאֵל וְאֶת־מְנַשֶּׁה
14 בִשְׂמֹאלוֹ מִימִין יִשְׂרָאֵל וַיַּגֵּשׁ אֵלָיו׃ וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת־
יְמִינוֹ וַיָּשֶׁת עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וְהוּא הַצָּעִיר וְאֶת־שְׂמֹאלוֹ עַל־
15 רֹאשׁ מְנַשֶּׁה שִׂכֵּל אֶת־יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה הַבְּכוֹר׃ וַיְבָרֶךְ אֶת־
יוֹסֵף וַיֹּאמַר הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הִתְהַלְּכוּ אֲבֹתַי לְפָנָיו אַבְרָהָם

هفطارای هفتولی ویکش در صفحه ۳۳۷

۳۰ در جوار پدرانم خواهم خوابید. پس مرا از مصر ببر و در گورستان آنها بخاک بسپار. (یوسف) گفت: من چون سخنت عمل خواهم نمود.

۳۱ گفت: برای من سوگند یادکن. برایش سوگند یادکرد. ییسرائل بر سر تخت خواب (بدرگاه خداوند) سر تعظیم فرود آورد.

وَیحی - فصل چهل و هشتم

۱ بعد از این مطالب بود که به یوسف گفته شد: اینک پدرت بیمار است. پس دو پسرش مِنَشِه و اِفرَئیم را با خود برداشت.

۲ به یعقوُو اطلاع داده، گفت (ند)، اینک پسرت یوسف نزد تو می آید. ییسرائل به خود نیرو داده روی تختخواب نشست.

۳ یعقوو به یوسف گفت اِل شَدَی (قادر مطلق) در لوز در سرزمین کِنعَن به من ظاهر گشته مرا برکت نمود.

۴ به من گفت: اینک من تو را بارور و زیاد کرده به قبیله های پرجمعیت مبدلت خواهم نمود. این سرزمین را بعد از تو به نسلت به ملکیت ابدی خواهم داد.(۱)

۵ اکنون دو پسرانت که در سرزمین مصر پیش از آمدن من به پیش تو به مصر برایت متولد شده اند مال من هستند. اِفرئیم و مِنَشِه برای من مانند رِئووِن و شیمعُون خواهند بود.

۶ و فرزندانی که بعد از آنها بدنیا خواهی آورد مال خودت باشند و در ارث بردن زمین، آنها جزء برادرانشان (مِنَشِه و اِفرَئیم) منظور خواهند شد.

۷ اما هنگام آمدنم از پَدَن اَرام بود که در سرزمین کِنَعَن در بین راه، اندک مسافتی به اِفرات، راحِل درکنارم مرد و آنجا سر راه اِفرات که بِت لِحِم است او را به خاک سپردم.

۸ ییسرائل پسران یوسف را دیده گفت اینها کیستند؟

۹ یوسف به پدرش گفت: اینها پسرانم هستند که خداوند در اینجا به من داده است (یَعقوُو) گفت لطفاً آنها را نزد من بیاور تا دعایشان نمایم.

۱۰ چشمان ییسرائل از پیری تار شده بود، نمی توانست ببیند. آنها را نزدیک او آورد (یَعقُوو) آنها را بوسیده در آغوش گرفت.

۱۱ ییسرائل به یوسف گفت: باور نمیکردم که روی تو را ببینم و اینک خداوندنسلت را هم به من نشان داد.

۱۲ یوسف آنهارا از میان زانوان او (زانوهای پدر) خارج کرده بر زمین خم شده سجده نمود.

۱۳ یوسف هر دو را گرفته اِفرَئیم را سمت راست خود و سمت چپ ییسرائل و مِنَشِه را سمت چپ خود و سمت راست ییسرائل جلو او برد.

۱۴ ییسرائل دست راستش را درازکرده روی سر اِفرَئیم که کوچکتر بود گذاشت و دست چپش را روی سر مِنَشِه. نظر به اینکه مِنَشِه نخست زاده بود دستانش را بصورت علامت ضربدر قرار داد.

۱۵ یوسف را دعا نموده گفت: خداوندیکه پدرانم اوراهام و ییصحاق در حضورش سلوک نمودند خداوندیکه از ابتدای زندگی تا امروز نگهدار من بوده است.

۱- به آیه ۱۲ و آیه‌های ۳ و ۴ از فصل ۲۶ و آیه ۴ از فصل ۲۸ و تبصره‌های مربوط مراجعه شود.

16 וְיִצְחָק הָאֱלֹהִים הָרֹעֶה אֹתִי מֵעוֹדִי עַד־הַיּוֹם הַזֶּה׃ הַמַּלְאָךְ
הַגֹּאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע יְבָרֵךְ אֶת־הַנְּעָרִים וְיִקָּרֵא בָהֶם שְׁמִי
17 וְשֵׁם אֲבֹתַי אַבְרָהָם וְיִצְחָק וְיִדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ וַיַּרְא שלישי
יוֹסֵף כִּי־יָשִׁית אָבִיו יַד־יְמִינוֹ עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיֵּרַע בְּעֵינָיו
וַיִּתְמֹךְ יַד־אָבִיו לְהָסִיר אֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ־אֶפְרַיִם עַל־רֹאשׁ
18 מְנַשֶּׁה׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו לֹא־כֵן אָבִי כִּי־זֶה הַבְּכֹר שִׂים
19 יְמִינְךָ עַל־רֹאשׁוֹ׃ וַיְמָאֵן אָבִיו וַיֹּאמֶר יָדַעְתִּי בְנִי יָדַעְתִּי גַּם־
הוּא יִהְיֶה־לְּעָם וְגַם־הוּא יִגְדָּל וְאוּלָם אָחִיו הַקָּטֹן יִגְדַּל מִמֶּנּוּ
20 וְזַרְעוֹ יִהְיֶה מְלֹא־הַגּוֹיִם׃ וַיְבָרְכֵם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמוֹר בְּךָ
יְבָרֵךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יְשִׂמְךָ אֱלֹהִים כְּאֶפְרַיִם וְכִמְנַשֶּׁה וַיָּשֶׂם
21 אֶת־אֶפְרַיִם לִפְנֵי מְנַשֶּׁה׃ וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף הִנֵּה
אָנֹכִי מֵת וְהָיָה אֱלֹהִים עִמָּכֶם וְהֵשִׁיב אֶתְכֶם אֶל־אֶרֶץ
22 אֲבֹתֵיכֶם׃ וַאֲנִי נָתַתִּי לְךָ שְׁכֶם אַחַד עַל־אַחֶיךָ אֲשֶׁר לָקַחְתִּי
מִיַּד הָאֱמֹרִי בְּחַרְבִּי וּבְקַשְׁתִּי׃

מט 1 וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל־בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֵאָסְפוּ וְאַגִּידָה לָכֶם אֵת אֲשֶׁר־ רביעי
2 יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים׃ הִקָּבְצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
3 וְשִׁמְעוּ אֶל־יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם׃ רְאוּבֵן בְּכֹרִי אַתָּה כֹּחִי וְרֵאשִׁית
4 אוֹנִי יֶתֶר שְׂאֵת וְיֶתֶר עָז׃ פַּחַז כַּמַּיִם אַל־תּוֹתַר כִּי עָלִיתָ
מִשְׁכְּבֵי אָבִיךָ אָז חִלַּלְתָּ יְצוּעִי עָלָה׃

5/6 שִׁמְעוֹן וְלֵוִי אַחִים כְּלֵי חָמָס מְכֵרֹתֵיהֶם׃ בְּסֹדָם אַל־תָּבֹא
נַפְשִׁי בִּקְהָלָם אַל־תֵּחַד כְּבֹדִי כִּי בְאַפָּם הָרְגוּ אִישׁ וּבִרְצֹנָם
7 עִקְּרוּ־שׁוֹר׃ אָרוּר אַפָּם כִּי עָז וְעֶבְרָתָם כִּי קָשָׁתָה אֲחַלְּקֵם
בְּיַעֲקֹב וַאֲפִיצֵם בְּיִשְׂרָאֵל׃

8 יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֶיךָ יָדְךָ בְּעֹרֶף אֹיְבֶיךָ יִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי
9 אָבִיךָ׃ גּוּר אַרְיֵה יְהוּדָה מִטֶּרֶף בְּנִי עָלִיתָ כָּרַע רָבַץ כְּאַרְיֵה
10 וּכְלָבִיא מִי יְקִימֶנּוּ׃ לֹא־יָסוּר שֵׁבֶט מִיהוּדָה וּמְחֹקֵק מִבֵּין
11 רַגְלָיו עַד כִּי־יָבֹא שִׁילֹה וְלוֹ יִקְּהַת עַמִּים׃ אֹסְרִי לַגֶּפֶן עִירֹה

۱٦ فرشته‌ای که از هر شری نجاتم داد، این کودکان را برکت نموده نام من و نام پدرانم
اَوراهام و ییصحاق بر آنها خوانده شود و در میان این سرزمین چون ماهی زیاد شوند.
۱۷ یوسف دید که پدر دست راستش را روی سر اِفرَئیم میگذارد به نظرش بد آمد. دست پدر
را گرفت تا آن را از روی سر اِفرَئیم بر سر مِنَشه برگرداند.
۱۸ یوسف به پدرش گفت: پدر اینطور نه، چون این یکی نخست زاده است. دست راستت را
روی سر او بگذار.
۱۹ پدرش امتناع ورزیده گفت: دانستم پسرم، او هم به قومی مبدل گشته و بزرگ هم خواهد
شد و اما برادر کوچکترش از او بزرگتر خواهد شد و نسلش پرجمعیت خواهد بود.
۲۰ در آن روز ایشان را اینطور دعا نموده گفت: هرِ ییسرائلی (فرزندانش را) به اینِ مضمون
دعا کرده بگوید. خداوند تو را مانند اِفرَئیم و مِنَشِه قرار دهد. پس اِفرَئیم را بر مِنَشِه مقدم
کرد.
۲۱ ییسرائل به یوسف گفت: اینک من میمیرم و خداوند با شما خواهد بود و شما را به سرزمین
پدرانتان باز خواهد گرداند.
۲۲ و من آنچه را از دست اُموری با تدبیر و شجاعت گرفتم یک سهم علاوه بر سهم هر یک از
برادرانت به تو دادم.

وَیحِی - فصل چهل و نهم

۱ یعقوُو فرزندانش را صدا زده گفت جمع شوید تا آنچه را که در دوره‌های آخر برای شما
رخ خواهد داد به شما اطلاع دهم.
۲ ای فرزندان یَعقوُو جمع شده بشنوید، به ییسرائل پدرتان گوش بدهید.
۳ رِئووِن نخست زاده‌ام توئی. قوّت من هستی و اولین ثمره نیرویم. از نظر مقام برتری و از
نظرِ قدرت برتر.
۴ چون شتابان مانند آب بر سر خوابگاه پدرت رفتی برتری نخواهی داشت. پس رختخواب
مرا که امتیاز داشت خوار کردی.(۱)
۵ شیمعُون و لِوی هم فکرند سلاح‌هایشان اسباب ظلم است.
٦ نظر به اینکه در حال غضبشان مردم (شِخِم) را کشتند و بر حسب اراده شان گاو (یعنی
یوسف) را نابود کردند روح من در توطئه شان دخالت نکند. این شهرت من به اجتماعشان
مپیوند.
۷ ملعون باد غضبشان که شدید بود و خشمشان که سخت شد. آنان را در (خاندان) یَعقوُو
متفرق و بین (نسل) ییسرائل پراکنده خواهم نمود.
۸ ای یِهودا برادرانت تو را خواهند ستود. دستت در تعقیب دشمنانت باد. فرزندان پدرت
در برابرت سر تعظیم فرود آورند.
۹ یِهودا شیر بچه‌ای هستی. از (گناه) شکار پسرم (یوسف) رستی. (یِهودا) خم شده چون
شیری کمین میکند و مانند شیر نری است، چه کسی او را برمی‌خیزاند.
۱۰ چوب (تنبیه) از یِهوا و ترکه‌ی تأدیب از نسلش دور نخواهد شد تا ناجی جهان از وی
ظهور کند و ملتها از او اطاعت کنند.(۲)

۱- امتیاز خوابگاه یَعقوُو در این بود که فرزندانی شایسته بار آورد.

۲- به فصل یازدهم از کتاب شِعیای نبی مراجعه شود.

וְלַשֹּׂרֵקָה בְּנִי אֲתֹנוֹ כִּבֵּס בַּיַּיִן לְבֻשׁוֹ וּבְדַם־עֲנָבִים סוּתֹה׃
12 חַכְלִילִי עֵינַיִם מִיָּיִן וּלְבֶן־שִׁנַּיִם מֵחָלָב׃
13 זְבוּלֻן לְחוֹף יַמִּים יִשְׁכֹּן וְהוּא לְחוֹף אֳנִיֹּת וְיַרְכָתוֹ עַל־צִידֹן׃
14/15 יִשָּׂשכָר חֲמֹר גָּרֶם רֹבֵץ בֵּין הַמִּשְׁפְּתָיִם׃ וַיַּרְא מְנֻחָה כִּי
טוֹב וְאֶת־הָאָרֶץ כִּי נָעֵמָה וַיֵּט שִׁכְמוֹ לִסְבֹּל וַיְהִי לְמַס־
16 עֹבֵד׃ דָּן יָדִין עַמּוֹ כְּאַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃
17 יְהִי־דָן נָחָשׁ עֲלֵי־דֶרֶךְ שְׁפִיפֹן עֲלֵי־אֹרַח הַנֹּשֵׁךְ עִקְּבֵי־סוּס
חמישי 18/19 וַיִּפֹּל רֹכְבוֹ אָחוֹר׃ לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי יהוה׃ גָּד
20 גְּדוּד יְגוּדֶנּוּ וְהוּא יָגֻד עָקֵב׃ מֵאָשֵׁר שְׁמֵנָה לַחְמוֹ
21 וְהוּא יִתֵּן מַעֲדַנֵּי־מֶלֶךְ׃ נַפְתָּלִי אַיָּלָה שְׁלֻחָה
22 הַנֹּתֵן אִמְרֵי־שָׁפֶר׃ בֵּן פֹּרָת יוֹסֵף בֵּן פֹּרָת
23 עֲלֵי־עָיִן בָּנוֹת צָעֲדָה עֲלֵי־שׁוּר׃ וַיְמָרְרֻהוּ וָרֹבּוּ וַיִּשְׂטְמֻהוּ
24 בַּעֲלֵי חִצִּים׃ וַתֵּשֶׁב בְּאֵיתָן קַשְׁתּוֹ וַיָּפֹזּוּ זְרֹעֵי יָדָיו מִידֵי
25 אֲבִיר יַעֲקֹב מִשָּׁם רֹעֶה אֶבֶן יִשְׂרָאֵל׃ מֵאֵל אָבִיךָ וְיַעְזְרֶךָּ
וְאֵת שַׁדַּי וִיבָרְכֶךָּ בִּרְכֹת שָׁמַיִם מֵעָל בִּרְכֹת תְּהוֹם רֹבֶצֶת
26 תָּחַת בִּרְכֹת שָׁדַיִם וָרָחַם׃ בִּרְכֹת אָבִיךָ גָּבְרוּ עַל־בִּרְכֹת הוֹרַי
עַד־תַּאֲוַת גִּבְעֹת עוֹלָם תִּהְיֶיןָ לְרֹאשׁ יוֹסֵף וּלְקָדְקֹד נְזִיר
אֶחָיו׃
ששי 27/28 בִּנְיָמִין זְאֵב יִטְרָף בַּבֹּקֶר יֹאכַל עַד וְלָעֶרֶב יְחַלֵּק שָׁלָל׃ כָּל־
אֵלֶּה שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנֵים עָשָׂר וְזֹאת אֲשֶׁר־דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם
29 וַיְבָרֶךְ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כְּבִרְכָתוֹ בֵּרַךְ אֹתָם׃ וַיְצַו אוֹתָם
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֶאֱסָף אֶל־עַמִּי קִבְרוּ אֹתִי אֶל־אֲבֹתָי אֶל־
30 הַמְּעָרָה אֲשֶׁר בִּשְׂדֵה עֶפְרוֹן הַחִתִּי׃ בַּמְּעָרָה אֲשֶׁר בִּשְׂדֵה
הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר־עַל־פְּנֵי מַמְרֵא בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר קָנָה
31 אַבְרָהָם אֶת־הַשָּׂדֶה מֵאֵת עֶפְרֹן הַחִתִּי לַאֲחֻזַּת־קָבֶר׃ שָׁמָּה
קָבְרוּ אֶת־אַבְרָהָם וְאֵת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ שָׁמָּה קָבְרוּ אֶת־יִצְחָק
32 וְאֵת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וְשָׁמָּה קָבַרְתִּי אֶת־לֵאָה׃ מִקְנֵה הַשָּׂדֶה

۱۱ خرش را به تاک و کره‌ی ماده الاغش را به شاخه‌ی مو مـی‌بندد، لبـاسش را در شـراب می‌شوید و پوشاکش را در آب انگور.

۱۲ سرخی چشمها از شراب (زیاد) و سفیدی دندان از (فراوان) شیر خواهد بود.

۱۳ زِوولون در ساحل دریاها سکونت خواهد کرد و سـاحلش بـرای کشـتی‌ها (مـناسب) و انتهایش (انتهای مرزش) تا صیدُون خواهد بود.

۱۴ ییساخار خری قوی هیکل (رکن اساسی ییسرائل) بوده مرزها (ی عـلم و کشـاورزی) را در اختیار دارد.

۱۵ آسایش خاطر (حاصل از علم) را دید که خوبست. (محصولات) آن زمین را که نیکوست، پس تن به کوشش و کار میدهد و مزد میگیرد.

۱٦ دان قوم خود را چون یکی از قبیله‌های ییسرائل (یهودا) داوری خواهد کرد.

۱۷ دان ماری بر سر راه و مار شاخداری بر کنار جاده خواهد بود که پاشنه‌های اسب (دشمن) را میگزد و سوار آن (اسب) واژگون شده سقوط میکند.

۱۸ ای خدا به نجات تو امیدوارم.

۱۹ گاد را دسته‌ای مورد تعقیب قرار میدهد اما او آخرالامر (دشمنان) را تعقیب میکند.

۲۰ از (سرزمین) آشِر فرآورده‌ی چربی حاصل می‌شود و او مهیا کننده‌ی غذاهای شـاهانه خواهد بود.

۲۱ نَفتالی درخت پر شاخ و برگی است که شاخه‌های زیبا عرضه میدارد.

۲۲ یوسف شاخه‌ی بارویست، شاخه‌ی بارور بر چشمه. (هر یک از) شاخه‌هایش خود را از دیوار بالا کشیده است.

۲۳ تیراندازان ماهر موجب تلخ کامی او شدند. تیرها (ی حسادت را بسویش) رها کردند، او را مورد کینه توزی قرار دادند.

۲۴ کمانش (یعنی قدرتش) برقرار ماند، بازوان دستانش چابک گشتند (اینها) از جانب خدای بزرگوار یعقُوو، از آسمان، از جانب شبان، پروردگارِ ییسرائل بود.

۲۵ (توفیق تو) از جانب خدای پدرت بود. امیدوارم کمکت کند و قادر مطلق برکتت دهد. برکات آسمانی از بالا برکات لجه که زیر زمین قرار دارد، برکات پستانها و رَحِم.

۲٦ یوسف، برکات پدرت از برکات والدین من که مورد حسد بزرگان جهان بودند، عالی تر شده بر سر تو بر فرق کسی که مطرود برادرانش بود باقی بماند.

۲۷ بینیامین گرگی است که شکار خواهد کرد، بامدادان غارت را خواهد خورد و شامگاهان غنیمت را تقسیم خواهد کرد.

۲۸ تمام اینها قبایل ییسرائل دوازده نفر هستند و این چیزی است که پدرشان به آنها گفته و دعایشان کرده‌است. هرکدام از آنها را مناسب دعای خودش برکت نمود.

۲۹ به آنها وصیت نموده گفت: من به اجداد خود می‌پیوندم مرا نزد پدرانم در آن غاری که در صحرای عِفرون حیتی است به خاک بسپارید.

۳۰ در همان غاری که در صحرای مَخپلا بر روی سطح مَمره در سرزمین کنعان است که اَوراهام آن صحرا را از عِفرون حیتی برای زمین گورستان خریداری کرد.

۳۱ اَوراهام و سارا زنش را در آنجا دفن کردند. ییصحاق و ریوقا زنش را آنجا مدفون ساختند و لِئا را آنجا به خاک سپردم.

מט

33 וְהַמְּעָרָ֛ה אֲשֶׁר־בּ֖וֹ מֵאֵ֥ת בְּנֵי־חֵֽת׃ וַיְכַ֤ל יַעֲקֹב֙ לְצַוֺּ֣ת אֶת־
נ 1 בָּנָ֔יו וַיֶּאֱסֹ֥ף רַגְלָ֖יו אֶל־הַמִּטָּ֑ה וַיִּגְוַ֖ע וַיֵּאָ֥סֶף אֶל־עַמָּֽיו׃ וַיִּפֹּ֥ל
2 יוֹסֵ֖ף עַל־פְּנֵ֣י אָבִ֑יו וַיֵּ֥בְךְּ עָלָ֖יו וַיִּשַּׁק־לֽוֹ׃ וַיְצַ֨ו יוֹסֵ֤ף אֶת־
עֲבָדָיו֙ אֶת־הָרֹ֣פְאִ֔ים לַחֲנֹ֖ט אֶת־אָבִ֑יו וַיַּחַנְט֥וּ הָרֹפְאִ֖ים אֶת־
3 יִשְׂרָאֵֽל׃ וַיִּמְלְאוּ־לוֹ֙ אַרְבָּעִ֣ים י֔וֹם כִּ֛י כֵּ֥ן יִמְלְא֖וּ יְמֵ֣י הַחֲנֻטִ֑ים
4 וַיִּבְכּ֥וּ אֹת֛וֹ מִצְרַ֖יִם שִׁבְעִ֥ים יֽוֹם׃ וַיַּֽעַבְרוּ֙ יְמֵ֣י בְכִית֔וֹ וַיְדַבֵּ֣ר
יוֹסֵ֔ף אֶל־בֵּ֥ית פַּרְעֹ֖ה לֵאמֹ֑ר אִם־נָ֨א מָצָ֤אתִי חֵן֙ בְּעֵ֣ינֵיכֶ֔ם
5 דַּבְּרוּ־נָ֕א בְּאָזְנֵ֥י פַרְעֹ֖ה לֵאמֹֽר׃ אָבִ֞י הִשְׁבִּיעַ֣נִי לֵאמֹ֗ר הִנֵּ֣ה
אָנֹכִי֮ מֵת֒ בְּקִבְרִ֗י אֲשֶׁ֨ר כָּרִ֤יתִי לִי֙ בְּאֶ֣רֶץ כְּנַ֔עַן שָׁ֖מָּה תִּקְבְּרֵ֑נִי
6 וְעַתָּ֗ה אֶֽעֱלֶה־נָּ֛א וְאֶקְבְּרָ֥ה אֶת־אָבִ֖י וְאָשֽׁוּבָה׃ וַיֹּ֖אמֶר פַּרְעֹ֑ה
7 עֲלֵ֛ה וּקְבֹ֥ר אֶת־אָבִ֖יךָ כַּאֲשֶׁ֥ר הִשְׁבִּיעֶֽךָ׃ וַיַּ֥עַל יוֹסֵ֖ף לִקְבֹּ֣ר
אֶת־אָבִ֑יו וַיַּעֲל֨וּ אִתּ֜וֹ כָּל־עַבְדֵ֤י פַרְעֹה֙ זִקְנֵ֣י בֵית֔וֹ וְכֹ֖ל זִקְנֵ֥י
8 אֶֽרֶץ־מִצְרָֽיִם׃ וְכֹל֙ בֵּ֣ית יוֹסֵ֔ף וְאֶחָ֖יו וּבֵ֣ית אָבִ֑יו רַ֗ק טַפָּם֙ וְצֹאנָ֣ם
9 וּבְקָרָ֔ם עָזְב֖וּ בְּאֶ֥רֶץ גֹּֽשֶׁן׃ וַיַּ֣עַל עִמּ֔וֹ גַּם־רֶ֖כֶב גַּם־פָּרָשִׁ֑ים וַיְהִ֥י
10 הַֽמַּחֲנֶ֖ה כָּבֵ֥ד מְאֹֽד׃ וַיָּבֹ֜אוּ עַד־גֹּ֣רֶן הָאָטָ֗ד אֲשֶׁר֙ בְּעֵ֣בֶר הַיַּרְדֵּ֔ן
וַיִּ֨סְפְּדוּ־שָׁ֔ם מִסְפֵּ֛ד גָּד֥וֹל וְכָבֵ֖ד מְאֹ֑ד וַיַּ֧עַשׂ לְאָבִ֛יו אֵ֖בֶל שִׁבְעַ֥ת
11 יָמִֽים׃ וַיַּ֡רְא יוֹשֵׁב֩ הָאָ֨רֶץ הַכְּנַעֲנִ֜י אֶת־הָאֵ֗בֶל בְּגֹ֙רֶן֙ הָאָטָ֔ד
וַיֹּ֣אמְר֔וּ אֵֽבֶל־כָּבֵ֥ד זֶ֖ה לְמִצְרָ֑יִם עַל־כֵּ֞ן קָרָ֤א שְׁמָהּ֙ אָבֵ֣ל מִצְרַ֔יִם
12/13 אֲשֶׁ֖ר בְּעֵ֥בֶר הַיַּרְדֵּֽן׃ וַיַּעֲשׂ֥וּ בָנָ֖יו ל֑וֹ כֵּ֖ן כַּאֲשֶׁ֥ר צִוָּֽם׃ וַיִּשְׂא֨וּ
אֹת֤וֹ בָנָיו֙ אַ֣רְצָה כְּנַ֔עַן וַיִּקְבְּר֣וּ אֹת֔וֹ בִּמְעָרַ֖ת שְׂדֵ֣ה הַמַּכְפֵּלָ֑ה
אֲשֶׁ֣ר קָנָה֩ אַבְרָהָ֨ם אֶת־הַשָּׂדֶ֜ה לַאֲחֻזַּת־קֶ֗בֶר מֵאֵ֛ת עֶפְרֹ֥ן
14 הַחִתִּ֖י עַל־פְּנֵ֥י מַמְרֵֽא׃ וַיָּ֨שָׁב יוֹסֵ֤ף מִצְרַ֙יְמָה֙ ה֣וּא וְאֶחָ֔יו וְכָל־
15 הָעֹלִ֥ים אִתּ֖וֹ לִקְבֹּ֣ר אֶת־אָבִ֑יו אַחֲרֵ֖י קָבְר֥וֹ אֶת־אָבִֽיו׃ וַיִּרְא֤וּ
אֲחֵֽי־יוֹסֵף֙ כִּי־מֵ֣ת אֲבִיהֶ֔ם וַיֹּ֣אמְר֔וּ ל֥וּ יִשְׂטְמֵ֖נוּ יוֹסֵ֑ף וְהָשֵׁ֤ב
16 יָשִׁיב֙ לָ֔נוּ אֵ֚ת כָּל־הָ֣רָעָ֔ה אֲשֶׁ֥ר גָּמַ֖לְנוּ אֹתֽוֹ׃ וַיְצַוּ֕וּ אֶל־יוֹסֵ֖ף
17 לֵאמֹ֑ר אָבִ֣יךָ צִוָּ֔ה לִפְנֵ֥י מוֹת֖וֹ לֵאמֹֽר׃ כֹּֽה־תֹאמְר֣וּ לְיוֹסֵ֗ף אָ֣נָּ֡א
שָׂ֣א נָ֠א פֶּ֣שַׁע אַחֶ֤יךָ וְחַטָּאתָם֙ כִּֽי־רָעָ֣ה גְמָל֔וּךָ וְעַתָּה֙ שָׂ֣א נָ֔א

۳۲ آن صحرا و غاری که در آن است از فرزندان حِت خریداری شده است.
۳۳ یعقُوو وصیت کردن به فرزندانش را به پایان رسانید. پاهایش را روی تختواب به هم پیوسته جان تسلیم کرد و به (درگذشتگان) قوم خویش پیوست.

وَیحِی - فصل پنجاهم

۱ یوسف بر روی (جسد) پدر افتاد برایش گریه کرد و او را بوسید.
۲ یوسف به ملازمان - پزشکان - دستور داد پدرش را مومیایی کنند. پزشکان، ییسرائل را مومیایی کردند.
۳ (عمل مومیایی) او چهل روز کامل وقت گرفت چونکه برای مومیایی شدگان این (مدت) وقت صرف میشد. مصریان برای او هفتاد روز گریه کردند.
۴ روزهای گریه برای وی سپری شد. یوسف به خانواده‌ی پرعُوه چنین صحبت کرد. اگر اکنون در نظرتان آبرو یافته‌ام لطفاً به گوش پَرعوه اینطور صحبت کنید.
۵ پدرم مرا سوگند داده گفت: اینک من میمیرم. در قبری که در سرزمین کِنَعَن برای خود خریده‌ام آنجا، مرا به خاک بسپارید و اکنون تمنا اینکه (اجازه دهی) عازم گردم و پدر خود را دفن کرده مراجعت نمایم.
۶ پَرعُوه گفت: عزیمت نموده پدرت را همانطوریکه سوگندت داده است به خاک بسپار.
۷ یوسف برای دفن کردن پدرش عازم شد. تمام غلامان پَرعُوه، بزرگان خاندان (سلطنت) و پیران سرزمین مصر همراه وی عزیمت کردند.
۸ و همچنین تمام خانواده‌ی یوسف و برادران و خانواده‌ی پدرش (عازم شدند). فقط اطفال و گوسفندان و گاوانشان را در سرزمین گُوشِن جاگذاشتند.
۹ ارابه و اسب سواران هم با او عزیمت کردند. اردوی بسیار عظیمی بوجود آمد.
۱۰ «تاگُورِن ها آطاد» که در طرف (غرب) یَردن است آمده سوگواری بزرگ و بسیار سنگینی برگزار کردند. (یوسف) برای پدرش هفت روز عزاداری کرد.
۱۱ کِنَعَنی‌ها ساکنین آن سرزمین، این عزاداری در «گُورن‌ها آطاد) را مشاهده کردند گفتند: این عزاداری سنگین مال مصریان است. به این جهت اسمش را مصر عزادار که در طرف (غرب) یَردِن است نام نهادند.
۱۲ پسرانش آن چنانکه به آنها وصیت کرده بود همانطور برایش عمل کردند.
۱۳ پسرانش او را به سرزمین کِنَعَن حمل نموده در غار صحرای مَخپِلا که اَوراهام آنرا برای زمین گورستان از عِفرون حیتی در مَمرِه بعنوان مقبره ملکی خریداری کرده بود، به خاک سپردند.
۱۴ یوسف و برادرانش و تمام کسانی که برای به خاک سپردن پدر همراه او عزیمت نموده بودند بعد از به خاک سپردن پدرش به مصر بازگشتند.
۱۵ برادران یوسف در نظر گرفتند که پدرشان درگذشته است. (با خود) گفتند مبادا یوسف به ما کینه ورزیده و تمام بدی‌هایی را که به او کردیم جداً با ما تلافی کند.
۱۶ (اشخاصی را فرستاده) سفارش کردند که به یوسف بگویند پدرت قبل از درگذشتن چنین

18 לְפֶ֖שַׁע עַבְדֵ֣י אֱלֹהֵ֣י אָבִ֑יךָ וַיֵּ֥בְךְּ יוֹסֵ֖ף בְּדַבְּרָ֥ם אֵלָֽיו׃ וַיֵּֽלְכוּ֙ גַּם־
19 אֶחָ֔יו וַיִּפְּל֖וּ לְפָנָ֑יו וַיֹּ֣אמְר֔וּ הִנֶּ֥נּוּ לְךָ֖ לַעֲבָדִֽים׃ וַיֹּ֧אמֶר אֲלֵהֶ֛ם
20 יוֹסֵ֖ף אַל־תִּירָ֑אוּ כִּ֛י הֲתַ֥חַת אֱלֹהִ֖ים אָֽנִי׃ וְאַתֶּ֕ם חֲשַׁבְתֶּ֥ם עָלַ֖י
רָעָ֑ה אֱלֹהִים֙ חֲשָׁבָ֣הּ לְטֹבָ֔ה לְמַ֗עַן עֲשֹׂ֛ה כַּיּ֥וֹם הַזֶּ֖ה לְהַחֲיֹ֥ת
שביעי 21 עַם־רָֽב׃ וְעַתָּה֙ אַל־תִּירָ֔אוּ אָנֹכִ֛י אֲכַלְכֵּ֥ל אֶתְכֶ֖ם וְאֶֽת־טַפְּכֶ֑ם
22 וַיְנַחֵ֣ם אוֹתָ֔ם וַיְדַבֵּ֖ר עַל־לִבָּֽם׃ וַיֵּ֤שֶׁב יוֹסֵף֙ בְּמִצְרַ֔יִם ה֖וּא וּבֵ֣ית
מפטיר 23 אָבִ֑יו וַיְחִ֣י יוֹסֵ֔ף מֵאָ֥ה וָעֶ֖שֶׂר שָׁנִֽים׃ וַיַּ֤רְא יוֹסֵף֙ לְאֶפְרַ֔יִם בְּנֵ֖י
24 שִׁלֵּשִׁ֑ים גַּ֗ם בְּנֵ֤י מָכִיר֙ בֶּן־מְנַשֶּׁ֔ה יֻלְּד֖וּ עַל־בִּרְכֵּ֥י יוֹסֵֽף׃ וַיֹּ֤אמֶר
יוֹסֵף֙ אֶל־אֶחָ֔יו אָנֹכִ֖י מֵ֑ת וֵֽאלֹהִ֞ים פָּקֹ֧ד יִפְקֹ֣ד אֶתְכֶ֗ם וְהֶעֱלָ֤ה
אֶתְכֶם֙ מִן־הָאָ֣רֶץ הַזֹּ֔את אֶל־הָאָ֕רֶץ אֲשֶׁ֥ר נִשְׁבַּ֛ע לְאַבְרָהָ֥ם
25 לְיִצְחָ֖ק וּֽלְיַעֲקֹֽב׃ וַיַּשְׁבַּ֣ע יוֹסֵ֔ף אֶת־בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵ֖ל לֵאמֹ֑ר פָּקֹ֨ד
26 יִפְקֹ֤ד אֱלֹהִים֙ אֶתְכֶ֔ם וְהַעֲלִתֶ֥ם אֶת־עַצְמֹתַ֖י מִזֶּֽה׃ וַיָּ֤מָת יוֹסֵף֙
בֶּן־מֵאָ֥ה וָעֶ֖שֶׂר שָׁנִ֑ים וַיַּחַנְט֣וּ אֹת֔וֹ וַיִּ֥ישֶׂם בָּאָר֖וֹן בְּמִצְרָֽיִם׃

وصیت کرده است.

۱۷ به یوسف چنین بگویید التماس دارم اکنون تقصیر و خطای برادرانت را عفو نمائی زیرا که به تو بدی کردند. لذا تمنی اینکه تقصیر بندگان خداوند پدرت را عفو نمائی. یوسف هنگام صحبت کردنشان به گریه افتاد.

۱۸ برادرانش هم رفتند و به حضور وی (بر زمین) افتادند. (گفتند): اینک ما غلام تو هستیم.

۱۹ یوسف به آنها گفت: ترسان نباشید مگر من به جای خداوندم؟

۲۰ شما در فکر بدی کردن به من بودید. خداوند از آن قصد نیکی داشت تا چون امروز عمل نموده قوم زیادی را زنده نگهدارد.

۲۱ حال ترسان نباشید. من شما و اطفالتان را خوراک میدهم. آنها را دلخوش کرده به آنها سخنانی دلنشین گفت.

۲۲ یوسف و خانواده‌ی پدرش در مصر باقی ماندند. یوسف یکصد و ده سال زندگی کرد.

۲۳ یوسف از اِفرَئیم پسران پشت سوم را دید. پسران «ماخیر» پسر مِنَشِه هم روی زانوان وی پرورش یافتند.

۲۴ یوسف به برادرانش گفت: من میمیرم و خداوند شما را حتماً مورد توجه قرار خواهد داد و شما را از این سرزمین به سرزمینی که به اَوراهام و به ییصحاق و به یعقُوو سوگند یاد کرد، خواهد برد.

۲۵ یوسف فرزندان ییسرائل را چنین سوگند داد. حتماً خداوند شما را مورد توجه قرار خواهد داد. استخوان‌های مرا از اینجا ببرید.

۲۶ یوسف یکصد و ده ساله درگذشت. او را مومیایی کرده در مصر در تابوت گذاشتند.

پایان ترجمه کتاب بِرِشیت

1 וְאֵ֗לֶּה שְׁמוֹת֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל הַבָּאִ֖ים מִצְרָ֑יְמָה אֵ֣ת יַעֲקֹ֔ב אִ֥ישׁ
2/3 וּבֵית֖וֹ בָּֽאוּ׃ רְאוּבֵ֣ן שִׁמְע֔וֹן לֵוִ֖י וִיהוּדָֽה׃ יִשָּׂשכָ֥ר זְבוּלֻ֖ן וּבִנְיָמִֽן׃
4/5 דָּ֥ן וְנַפְתָּלִ֖י גָּ֥ד וְאָשֵֽׁר׃ וַֽיְהִ֗י כָּל־נֶ֛פֶשׁ יֹצְאֵ֥י יֶֽרֶךְ־יַעֲקֹ֖ב שִׁבְעִ֣ים
6 נָ֑פֶשׁ וְיוֹסֵ֖ף הָיָ֥ה בְמִצְרָֽיִם׃ וַיָּ֤מָת יוֹסֵף֙ וְכָל־אֶחָ֔יו וְכֹ֖ל הַדּ֥וֹר
7 הַהֽוּא׃ וּבְנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֗ל פָּר֧וּ וַֽיִּשְׁרְצ֛וּ וַיִּרְבּ֥וּ וַיַּֽעַצְמ֖וּ בִּמְאֹ֣ד מְאֹ֑ד
וַתִּמָּלֵ֥א הָאָ֖רֶץ אֹתָֽם׃
8/9 וַיָּ֥קָם מֶֽלֶךְ־חָדָ֖שׁ עַל־מִצְרָ֑יִם אֲשֶׁ֥ר לֹֽא־יָדַ֖ע אֶת־יוֹסֵֽף׃ וַיֹּ֖אמֶר
10 אֶל־עַמּ֑וֹ הִנֵּ֗ה עַ֚ם בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל רַ֥ב וְעָצ֖וּם מִמֶּֽנּוּ׃ הָ֥בָה נִֽתְחַכְּמָ֖ה
ל֑וֹ פֶּן־יִרְבֶּ֗ה וְהָיָ֞ה כִּֽי־תִקְרֶ֤אנָה מִלְחָמָה֙ וְנוֹסַ֤ף גַּם־הוּא֙ עַל־
11 שֹׂ֣נְאֵ֔ינוּ וְנִלְחַם־בָּ֖נוּ וְעָלָ֥ה מִן־הָאָֽרֶץ׃ וַיָּשִׂ֤ימוּ עָלָיו֙ שָׂרֵ֣י מִסִּ֔ים
לְמַ֥עַן עַנֹּת֖וֹ בְּסִבְלֹתָ֑ם וַיִּ֜בֶן עָרֵ֤י מִסְכְּנוֹת֙ לְפַרְעֹ֔ה אֶת־פִּתֹ֖ם
12 וְאֶת־רַעַמְסֵֽס׃ וְכַאֲשֶׁר֙ יְעַנּ֣וּ אֹת֔וֹ כֵּ֥ן יִרְבֶּ֖ה וְכֵ֣ן יִפְרֹ֑ץ וַיָּקֻ֕צוּ
13 מִפְּנֵ֖י בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃ וַיַּעֲבִ֧דוּ מִצְרַ֛יִם אֶת־בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵ֖ל בְּפָֽרֶךְ׃
14 וַיְמָרְר֨וּ אֶת־חַיֵּיהֶ֜ם בַּעֲבֹדָ֣ה קָשָׁ֗ה בְּחֹ֙מֶר֙ וּבִלְבֵנִ֔ים וּבְכָל־
עֲבֹדָ֖ה בַּשָּׂדֶ֑ה אֵ֚ת כָּל־עֲבֹ֣דָתָ֔ם אֲשֶׁר־עָבְד֥וּ בָהֶ֖ם בְּפָֽרֶךְ׃
15 וַיֹּ֙אמֶר֙ מֶ֣לֶךְ מִצְרַ֔יִם לַמְיַלְּדֹ֖ת הָֽעִבְרִיֹּ֑ת אֲשֶׁ֨ר שֵׁ֤ם הָֽאַחַת֙ שִׁפְרָ֔ה
16 וְשֵׁ֥ם הַשֵּׁנִ֖ית פּוּעָֽה׃ וַיֹּ֗אמֶר בְּיַלֶּדְכֶן֙ אֶת־הָֽעִבְרִיּ֔וֹת וּרְאִיתֶ֖ן עַל־
17 הָאָבְנָ֑יִם אִם־בֵּ֥ן הוּא֙ וַהֲמִתֶּ֣ן אֹת֔וֹ וְאִם־בַּ֥ת הִ֖וא וָחָֽיָה׃ וַתִּירֶ֤אןָ
הַֽמְיַלְּדֹת֙ אֶת־הָ֣אֱלֹהִ֔ים וְלֹ֣א עָשׂ֔וּ כַּאֲשֶׁ֛ר דִּבֶּ֥ר אֲלֵיהֶ֖ן מֶ֣לֶךְ
18 מִצְרָ֑יִם וַתְּחַיֶּ֖יןָ אֶת־הַיְלָדִֽים׃ וַיִּקְרָ֤א מֶֽלֶךְ־מִצְרַ֙יִם֙ לַֽמְיַלְּדֹ֔ת שני
וַיֹּ֣אמֶר לָהֶ֔ן מַדּ֥וּעַ עֲשִׂיתֶ֖ן הַדָּבָ֣ר הַזֶּ֑ה וַתְּחַיֶּ֖יןָ אֶת־הַיְלָדִֽים׃
19 וַתֹּאמַ֤רְןָ הַֽמְיַלְּדֹת֙ אֶל־פַּרְעֹ֔ה כִּ֣י לֹ֧א כַנָּשִׁ֛ים הַמִּצְרִיֹּ֖ת הָֽעִבְרִיֹּ֑ת
20 כִּֽי־חָי֣וֹת הֵ֔נָּה בְּטֶ֨רֶם תָּב֧וֹא אֲלֵהֶ֛ן הַמְיַלֶּ֖דֶת וְיָלָֽדוּ׃ וַיֵּ֥יטֶב
21 אֱלֹהִ֖ים לַֽמְיַלְּדֹ֑ת וַיִּ֧רֶב הָעָ֛ם וַיַּֽעַצְמ֖וּ מְאֹֽד׃ וַיְהִ֕י כִּֽי־יָרְא֥וּ
22 הַֽמְיַלְּדֹ֖ת אֶת־הָאֱלֹהִ֑ים וַיַּ֥עַשׂ לָהֶ֖ם בָּתִּֽים׃ וַיְצַ֣ו פַּרְעֹ֔ה לְכָל־
עַמּ֖וֹ לֵאמֹ֑ר כָּל־הַבֵּ֣ן הַיִּלּ֗וֹד הַיְאֹ֙רָה֙ תַּשְׁלִיכֻ֔הוּ וְכָל־הַבַּ֖ת
תְּחַיּֽוּן׃

۱ نامهای فرزندان ییسرائل که وارد مصر شده و هر کدام از آنها با خانواده‌اش همراه یَعقوُو آمدند از این قرار است.
۲ رِئووِن، شیمعُون، لوی و یهودا.
۳ ییساخار زوولون و بینیامین.
۴ دان و نَفتالی، گاد و آشِر.
۵ تمام افرادی که از نسل یعقوُو پدید آمدند هفتاد نفر بودند و یوسِف در مصر بود.
٦ یوسِف و تمام برادرانش و افراد آن نسل درگذشتند.
۷ و فرزندان ییسرائل بارورگشته، زاد و ولد فراوان کردند، زیاد شده و بسیار قوی گشتند و آن سرزمین از آنها پر شد.
۸ پادشاه جدیدی در مصر قیام نمود که (برای خدمات) یوسِف ارجی قائل نشد.
۹ (پادشاه) به قومش گفت: اینک قوم بنی ییسرائل زیاد شده و قوی‌تر از ماست.
۱۰ بیایید برای آن (قوم) تدبیری بکار ببریم که مبادا زیادتر شود و چنین شود که اگر جنگی پیش آید او هم به دشمنان ما پیوسته با ما بجنگد و از این سرزمین عزیمت نماید.
۱۱ (لذا) مأمورهای مالیاتی بر آن گماردند تا قوم را بوسیله‌ی مشقت‌های (ابداعی) خـود بیچاره کنند (تا اینکه آن قوم) شهرهای مخصوص انبار یعنی پیتوُم و رَعَمسس را بـرای پَرعُوه ساخت.
۱۲ لیکن هر قدر آن (قوم) را رنج میدادند، همچنان زیاد و پخش میشد بطوریکه (مصریان) از دست فرزندان ییسرائل به تنگ آمدند.
۱۳ مصریان، فرزندان ییسرائل را به سختی بکار وامیداشتند.
۱۴ با کار سخت، با گل (کاری) و خشت (زنی) و با هر کار صحرائی، یعنی با هر کار سختی که بر آنها تحمیل میکردند، زندگی آنان را تلخ مینمودند.
۱۵ پادشاه مصر به ماماهای عبری که نام یکی شیفراه و نام دومی پوعاه بود گفت:
۱٦ هنگامی که زنان عبری را می‌زایانید، سر خشت‌ها نگاه کنید اگر پسر است او را بکشید و اگر دختر است زنده بماند.
۱۷ ماماها از خداوند ترس داشتند پس به گونه‌ای که پادشاه مصر به آنها گـفته بـود عـمل نکردند. پسر بچه‌ها را (از مرگ رهانیده) زنده نگاه میداشتند.
۱۸ پادشاه مصر ماماها را صدا زده به آنها گفت: چرا این کار را کردید و پسر بچه‌ها را (از مرگ رهانیده) زنده نگاه داشتید؟
۱۹ ماماها به پرعُوه گفتند: که زنان عبری مانند زنان مصری نیستند. نظر به اینکه مانند حیوانات هستند، (به ماما احتیاج ندارند) پیش از آنکه ماما نزد آنها برود میزایند.
۲۰ خداوند به ماماها نیکی کرد. آنقوم زیادتر شده بسیار قوی‌تر گشتند.
۲۱ چنین شد. چونکه ماماها از خداوند هراس داشتند (پادشاه مـصر) بـرای آن (بـچه‌ها) زایشگاههای ساخت.
۲۲ پَرعُوه به همه‌ی قومش چنین فرمان داد: هر پسری راکه متولد میشود به رود نیل بیندازید و هر دختری را زنده نگاهدارید.

1/2 וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי וַיִּקַּח אֶת־בַּת־לֵוִי׃ וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד
3 בֵּן וַתֵּרֶא אֹתוֹ כִּי־טוֹב הוּא וַתִּצְפְּנֵהוּ שְׁלֹשָׁה יְרָחִים׃ וְלֹא־
יָכְלָה עוֹד הַצְּפִינוֹ וַתִּקַּח־לוֹ תֵּבַת גֹּמֶא וַתַּחְמְרָה בַחֵמָר וּבַזָּפֶת
4 וַתָּשֶׂם בָּהּ אֶת־הַיֶּלֶד וַתָּשֶׂם בַּסּוּף עַל־שְׂפַת הַיְאֹר׃ וַתֵּתַצַּב
5 אֲחֹתוֹ מֵרָחֹק לְדֵעָה מַה־יֵּעָשֶׂה לוֹ׃ וַתֵּרֶד בַּת־פַּרְעֹה לִרְחֹץ
עַל־הַיְאֹר וְנַעֲרֹתֶיהָ הֹלְכֹת עַל־יַד הַיְאֹר וַתֵּרֶא אֶת־הַתֵּבָה
6 בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת־אֲמָתָהּ וַתִּקָּחֶהָ׃ וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֵהוּ
אֶת־הַיֶּלֶד וְהִנֵּה־נַעַר בֹּכֶה וַתַּחְמֹל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִיַּלְדֵי
7 הָעִבְרִים זֶה׃ וַתֹּאמֶר אֲחֹתוֹ אֶל־בַּת־פַּרְעֹה הַאֵלֵךְ וְקָרָאתִי
8 לָךְ אִשָּׁה מֵינֶקֶת מִן הָעִבְרִיֹּת וְתֵינִק לָךְ אֶת־הַיָּלֶד׃ וַתֹּאמֶר־
לָהּ בַּת־פַּרְעֹה לֵכִי וַתֵּלֶךְ הָעַלְמָה וַתִּקְרָא אֶת־אֵם הַיָּלֶד׃
9 וַתֹּאמֶר לָהּ בַּת־פַּרְעֹה הֵילִיכִי אֶת־הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהֵינִקִהוּ לִי
10 וַאֲנִי אֶתֵּן אֶת־שְׂכָרֵךְ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וַתְּנִיקֵהוּ׃ וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד
וַתְּבִאֵהוּ לְבַת־פַּרְעֹה וַיְהִי־לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר
שלישי 11 כִּי מִן־הַמַּיִם מְשִׁיתִהוּ׃ וַיְהִי בַּיָּמִים הָהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא
אֶל־אֶחָיו וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם וַיַּרְא אִישׁ מִצְרִי מַכֶּה אִישׁ־עִבְרִי
12 מֵאֶחָיו׃ וַיִּפֶן כֹּה וָכֹה וַיַּרְא כִּי אֵין אִישׁ וַיַּךְ אֶת־הַמִּצְרִי
13 וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחוֹל׃ וַיֵּצֵא בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי וְהִנֵּה שְׁנֵי־אֲנָשִׁים עִבְרִים
14 נִצִּים וַיֹּאמֶר לָרָשָׁע לָמָּה תַכֶּה רֵעֶךָ׃ וַיֹּאמֶר מִי שָׂמְךָ לְאִישׁ
שַׂר וְשֹׁפֵט עָלֵינוּ הַלְהָרְגֵנִי אַתָּה אֹמֵר כַּאֲשֶׁר הָרַגְתָּ אֶת־
15 הַמִּצְרִי וַיִּירָא מֹשֶׁה וַיֹּאמַר אָכֵן נוֹדַע הַדָּבָר׃ וַיִּשְׁמַע פַּרְעֹה
אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וַיְבַקֵּשׁ לַהֲרֹג אֶת־מֹשֶׁה וַיִּבְרַח מֹשֶׁה מִפְּנֵי
16 פַרְעֹה וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ־מִדְיָן וַיֵּשֶׁב עַל־הַבְּאֵר׃ וּלְכֹהֵן מִדְיָן שֶׁבַע
בָּנוֹת וַתָּבֹאנָה וַתִּדְלֶנָה וַתְּמַלֶּאנָה אֶת־הָרְהָטִים לְהַשְׁקוֹת
17 צֹאן אֲבִיהֶן׃ וַיָּבֹאוּ הָרֹעִים וַיְגָרְשׁוּם וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיּוֹשִׁעָן וַיַּשְׁקְ
18 אֶת־צֹאנָם׃ וַתָּבֹאנָה אֶל־רְעוּאֵל אֲבִיהֶן וַיֹּאמֶר מַדּוּעַ מִהַרְתֶּן
19 בֹּא הַיּוֹם׃ וַתֹּאמַרְןָ אִישׁ מִצְרִי הִצִּילָנוּ מִיַּד הָרֹעִים וְגַם־דָּלֹה

۱ مردی از خاندان لِوی رفته دختر لِوی را گرفت.

۲ آن زن حامله شده، پسری زائید (آن زن) مشاهده کرد که او زیباست، سه ماه پنهانش نمود.

۳ چون دیگر نتوانست او را پنهان کند برای وی جعبه‌ای از نی گرفت، آن را با گِل و قیر اندود، پسر بچه را در آن نهاد و (آن جعبه را) در نیزار لب رود نیل قرار داد.

۴ خواهرش از دور ایستاد تا بداند بر سر او چه خواهد آمد.

۵ دختر پَرعُوه برای آبتنی به رود نیل فرود آمد و کنیزانش کنار رود نیل رفت و آمد میکردند. (دختر پَرعُوه) آن جعبه را میان نیزار دید. کنیزش را فرستاد و (او) آنرا آورد.

٦ (جعبه را) گشود پسر بچه را دید که اینک (چون) نوجوانی می‌گرید. بر او رحم نموده گفت این از پسرهای عبریهاست.

۷ خواهرش (میریام) به دختر پَرعُوه گفت: آیا بروم زنی شیرده از عبریها صدا کنم تا این پسر بچه را برایت شیر دهد؟

۸ دختر پَرعُوه باو گفت برو. آن دختر رفت و مادر پسر بچه را صدا زد.

۹ دختر پَرعُوه به وی گفت این پسر بچه را ببر و او را برای من شیر بده و من مزد تو را خواهم داد. آن زن پسر بچه را برد و شیرش داد.

۱۰ آن پسر بچه بزرگ شد. (زن) او را نزد دختر پَرعُوه آورد. برای او (به منزله‌ی) پسر بود. اسمش را مُشه گذاشت. چونکه گفت او را از آب بیرون کشیدم.

۱۱ در آن روزگار بود که (مقام) مُشه بزرگ شد. نزد برادرانش رفت و رنج‌های آنها را ملاحظه نمود و مشاهده کرد که مردی مصری مردی عبری از برادرانش را میزند.

۱۲ به این طرف و آن طرف نظر انداخت مشاهده نمود کسی (در آن حدود) نیست. آن مصری را کشت و در شن پنهانش کرد.

۱۳ روز دوم رفت و اینک دو مرد عبری نزاع میکردند. به آن ظالم گفت چرا همنوع خود را میزنی؟

۱۴ (آن مرد ظالم) گفت چه کسی تو را بر ما رئیس و داور قرار داده است؟ آیا قصد داری همانطوریکه آن (مرد) مصری را کشتی، مرا هم بکشی؟ مُشه هراسان گشته (با خود) گفت مسلماً این موضوع آشکار گشته است.

۱۵ پَرعُوه این مطلب را شنید و خواست مُشه را بکشد. مُش از پیش پَرعُوه فرار کرد. در سرزمین میدیان ساکن شد و کنار چاهی نشست.

۱٦ کوهِن میدیان هفت دختر داشت. (آن دخترها) آمده آب می‌کشیدند و برای آب دادن به گوسفندان پدرشان آن سنگابها را پر میکردند.

۱۷ چوپانها آمده آنها (دختران رِعوئل) را راندند. مُشه برخاست آنها را رهایی بخشیده گوسفندهایشان را آب داد.

۱۸ (آن دخترها) نزد رِعوئل پدرشان آمدند. (رِعوئل) گفت چرا امروز برای آمدن عجله کردید؟

۱۹ گفتند: مردی مصری ما را از دست چوپانان رهائی داد و برای ما آب زیاد هم کشید و گوسفندان را آب داد.

۲۰ به دخترانش گفت پس او کجاست؟ چرا این مرد را رها کردید؟ او را صدا کنید تا خوراک بخورد.

20 דָלָה לָנוּ וַיַּשְׁקְ אֶת־הַצֹּאן׃ וַיֹּאמֶר אֶל־בְּנֹתָיו וְאַיּוֹ לָמָּה זֶּה
21 עֲזַבְתֶּן אֶת־הָאִישׁ קִרְאֶן לוֹ וְיֹאכַל לָחֶם׃ וַיּוֹאֶל מֹשֶׁה לָשֶׁבֶת
22 אֶת־הָאִישׁ וַיִּתֵּן אֶת־צִפֹּרָה בִתּוֹ לְמֹשֶׁה׃ וַתֵּלֶד בֵּן וַיִּקְרָא אֶת־
שְׁמוֹ גֵּרְשֹׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נָכְרִיָּה׃
23 וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְנֵי־
יִשְׂרָאֵל מִן־הָעֲבֹדָה וַיִּזְעָקוּ וַתַּעַל שַׁוְעָתָם אֶל־הָאֱלֹהִים מִן־
24 הָעֲבֹדָה׃ וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־נַאֲקָתָם וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־
25 בְּרִיתוֹ אֶת־אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק וְאֶת־יַעֲקֹב׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים
ג 1 אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּדַע אֱלֹהִים׃ וּמֹשֶׁה הָיָה רֹעֶה רביעי
אֶת־צֹאן יִתְרוֹ חֹתְנוֹ כֹּהֵן מִדְיָן וַיִּנְהַג אֶת־הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר
2 וַיָּבֹא אֶל־הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵבָה׃ וַיֵּרָא מַלְאַךְ יהוה אֵלָיו בְּלַבַּת־
אֵשׁ מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וַיַּרְא וְהִנֵּה הַסְּנֶה בֹּעֵר בָּאֵשׁ וְהַסְּנֶה אֵינֶנּוּ
3 אֻכָּל׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אָסֻרָה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הַמַּרְאֶה הַגָּדֹל
4 הַזֶּה מַדּוּעַ לֹא־יִבְעַר הַסְּנֶה׃ וַיַּרְא יהוה כִּי סָר לִרְאוֹת וַיִּקְרָא
אֵלָיו אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הִנֵּנִי׃
5 וַיֹּאמֶר אַל־תִּקְרַב הֲלֹם שַׁל־נְעָלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם
6 אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אַדְמַת־קֹדֶשׁ הוּא׃ וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֱלֹהֵי
אָבִיךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב וַיַּסְתֵּר מֹשֶׁה
7 פָּנָיו כִּי יָרֵא מֵהַבִּיט אֶל־הָאֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר יהוה רָאֹה רָאִיתִי
אֶת־עֳנִי עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרָיִם וְאֶת־צַעֲקָתָם שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי
8 נֹגְשָׂיו כִּי יָדַעְתִּי אֶת־מַכְאֹבָיו׃ וָאֵרֵד לְהַצִּילוֹ ׀ מִיַּד מִצְרַיִם
וּלְהַעֲלֹתוֹ מִן־הָאָרֶץ הַהִוא אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה וּרְחָבָה אֶל־אֶרֶץ
זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ אֶל־מְקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
9 וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי׃ וְעַתָּה הִנֵּה צַעֲקַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלָי וְגַם־
10 רָאִיתִי אֶת־הַלַּחַץ אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹחֲצִים אֹתָם׃ וְעַתָּה לְכָה
וְאֶשְׁלָחֲךָ אֶל־פַּרְעֹה וְהוֹצֵא אֶת־עַמִּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם׃
11 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָאֱלֹהִים מִי אָנֹכִי כִּי אֵלֵךְ אֶל־פַּרְעֹה וְכִי

۲۱ مُشه راضی شد نزد آن مرد ساکن گردد. (آن مرد) دخترش صیپورا را به مُشه داد.
۲۲ پسری زائید. (مُشه) نامش را گِرشُوم نهاد چونکه گفت در سرزمین بیگانه غریب بودم.
۲۳ پس از مدتی مدید (که فرزندان ییسرائل از گل کاری و خشت زنی رنج میبردند) واقع شد
که پادشاه مصر درگذشت. فرزندان ییسرائل از آن بندگی می‌نالیدند و از عذاب فریاد
میزدند فریاد شکایت آنها از بندگی به درگاه خدا رسید.
۲۴ خداوند تضرع آنها را اجابت نمود. خداوند پیمان خود را با اَوراهام، با ییصحاق و با یَعقُوُو
درنظر گرفت.
۲۵ خداوند به فرزندان ییسرائل توجه کرد. خداوند (از وضع آنها) آگاه بود.

شِموت - فصل سوم

۱ ولی مُشه گوسفندان ییترُو پدر زن خود کوهِن میدیان را شبانی میکرد. گوسفندان را به
آخر بیابان میراند (که محصول مالکان را نخورند). پس به کوه خداوند حُورِو رسید.
۲ فرشته‌ی خدا در شعله‌ی آتش از میان بته‌ی خار به وی آشکار گشت (مُشه) دید که اینک
آن بته‌ی خار در آتش شعله‌ور است لکن آن بته‌ی خار تمام نمیشود.
۳ مُشه (با خود) گفت پیش روم تا این منظره‌ی بزرگ را ملاحظه کنم. چرا آن بته‌ی خار در
اثر سوختن تمام نمی‌شود؟
۴ خدا دید که (مُشه) جلو می‌آید تا ملاحظه کند. خداوند از میان آن بته‌ی خار او را صدا
زده گفت: مُشه، مُشه. (مُشه) گفت حاضرم.
۵ گفت: نظر به اینکه این محلی که تو بر آن ایستاده‌ای زمین مقدس است، به اینجا نزدیک
نشو. کفشهایت را از پاهایت بیرون آور.
٦ سپس گفت: من خداوند پدرت یعنی خداوند اَوراهام، خداوند ییصحاق و خداوند یَعقُوُو
هستم چون مُشه از نگاه کردن به (جلال) خداوند هراس داشت، روی خود را پوشانید.
۷ خدا گفت: نظر به اینکه درماندگی قومم را که در مصر هستند مشاهده کردم و فریادش را از
دست ستم کارانش شنیدم، از دردهای او آگاهم.
۸ نزول اجلال نمودم تا از دست مصریان خلاصش کنم و او را از آن سرزمین به سوی
سرزمینی نیکو و وسیع به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است - به مکان کِنَعَنی و
حیتی و اِمُوری و پریزی و حیوی و یووسی عزیمت دهم.
۹ و اکنون اینک فریاد فرزندان ییسرائل بمن رسید و همچنین فشاری را که مصریان بر آنها
وارد می‌سازند مشاهده کردم.
۱۰ و اکنون بیا تا تو را نزد پَرعُوه بفرستم تا قومم، فرزندان ییسرائل را از مصر بیرون آوری.
۱۱ مُشه به خداوند گفت: من کیستم که نزد پَرعُوه بروم و فرزندان ییسرائل را از مصر بیرون
آورم؟

12 אוֹצִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר כִּי־אֶהְיֶה עִמָּךְ וְזֶה־
לְּךָ הָאוֹת כִּי אָנֹכִי שְׁלַחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם
13 תַּעַבְדוּן אֶת־הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
הָאֱלֹהִים הִנֵּה אָנֹכִי בָא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלָחַנִי אֲלֵיכֶם וְאָמְרוּ־לִי מַה־שְּׁמוֹ מָה אֹמַר אֲלֵהֶם׃
14 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר
15 לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶהְיֶה שְׁלָחַנִי אֲלֵיכֶם׃ וַיֹּאמֶר עוֹד אֱלֹהִים אֶל־
מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יהוה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי
אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלָחַנִי אֲלֵיכֶם זֶה־שְּׁמִי
חמישי 16 לְעֹלָם וְזֶה זִכְרִי לְדֹר דֹּר׃ לֵךְ וְאָסַפְתָּ אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם יהוה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלַי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיַעֲקֹב לֵאמֹר פָּקֹד פָּקַדְתִּי אֶתְכֶם וְאֶת־הֶעָשׂוּי לָכֶם
17 בְּמִצְרָיִם׃ וָאֹמַר אַעֲלֶה אֶתְכֶם מֵעֳנִי מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי
וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב
18 וּדְבָשׁ׃ וְשָׁמְעוּ לְקֹלֶךָ וּבָאתָ אַתָּה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֶלֶךְ
מִצְרַיִם וַאֲמַרְתֶּם אֵלָיו יהוה אֱלֹהֵי הָעִבְרִיִּים נִקְרָה עָלֵינוּ
וְעַתָּה נֵלְכָה־נָּא דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְנִזְבְּחָה לַיהוה
19 אֱלֹהֵינוּ׃ וַאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי לֹא־יִתֵּן אֶתְכֶם מֶלֶךְ מִצְרַיִם לַהֲלֹךְ
20 וְלֹא בְּיָד חֲזָקָה׃ וְשָׁלַחְתִּי אֶת־יָדִי וְהִכֵּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכֹל
21 נִפְלְאֹתַי אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאַחֲרֵי־כֵן יְשַׁלַּח אֶתְכֶם׃ וְנָתַתִּי
אֶת־חֵן הָעָם־הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרָיִם וְהָיָה כִּי תֵלֵכוּן לֹא תֵלְכוּ
22 רֵיקָם׃ וְשָׁאֲלָה אִשָּׁה מִשְּׁכֶנְתָּהּ וּמִגָּרַת בֵּיתָהּ כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי
זָהָב וּשְׂמָלֹת וְשַׂמְתֶּם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֹתֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת־
1 מִצְרָיִם׃ וַיַּעַן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא־יַאֲמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ ד
2 בְּקֹלִי כִּי יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֵלֶיךָ יהוה׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יהוה
מַה־זֶּה 3 מַזֶּה בְיָדֶךָ וַיֹּאמֶר מַטֶּה׃ וַיֹּאמֶר הַשְׁלִיכֵהוּ אַרְצָה וַיַּשְׁלִכֵהוּ
4 אַרְצָה וַיְהִי לְנָחָשׁ וַיָּנָס מֹשֶׁה מִפָּנָיו׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה

۱۲ (خداوند) گفت: چون با تو خواهم بود و این برای تو نشانه‌ای باشد که من تو را فرستادم. موقعی که این قوم (فرزندان ییسرائل) را از مصر بیرون آوردی روی این کوه، خداوند را پرستش خواهید کرد.

۱۳ مُشه به خداوند گفت اینک من نزد فرزندان ییسرائل میروم به آنها میگویم خداوند اجدادتان مرا نزد شما فرستاده است. به من خواهند گفت نامش چیست؟ به آنها چه بگویم؟

۱۴ خداوند به مُشه گفت «اِهیه آشِراهیِه» (من) آن هستم که (تا ابد) خواهم ماند. (خداوند) گفت به فرزندان ییسرائل چنین بگو، اِهیه مرا بسوی شما فرستاده است.

۱۵ خداوند باز به مُشه گفت به فرزندان ییسرائل اینطور بگو: خدا - خداوند اجدادتان خداوند اَوراهام خداوند ییصحاق و خداوند یَعقوُو مرا نزد شما فرستاده است. آن یکی نام ابدی من است و این یکی برای هر دوره وسیله ذکر من است.

۱٦ برو و پیران ییسرائل را جمع نموده به آنها بگو: خدا - خداوند اجدادتان، خداوند اَوراهام ییصحاق و یعقوُو به من آشکار شده گفت شما را و آنچه در مصر نسبت به شما عمل میشود جداً مورد توجه قرار دادم.

۱۷ گفتم شما را از بیچارگی مصر به سرزمینی کِنَعَنی و حیتی و اِمُوری و پِریزی و یِووسی یعنی به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است عزیمت دهم.

۱۸ به حرفت گوش خواهند داد. (آنگاه) تو و محترمین ییسرائل نزد پادشاه مصر بروید و به وی بگوئید خدا - خداوند عبریها ما را ملاقات کرده‌است و اکنون خواهشمندیم (اجازه دهی) در بیابان راه سه روزه طی کنیم و برای خدا خداوند خود ذبح نمائیم.

۱۹ و من میدانم که پادشاه مصر جز به (اِعمال) زور زیاد بشما (فرزندان ییسرائل) اجازه نخواهد داد که بروید.

۲۰ قدرتم را اِعمال کرده با تمام معجزات خود که در آنجا انجام میدهم مصریان را ضربت خواهم زد. بعد از آن شما را بیرون خواهم کرد.

۲۱ به آن قوم در نظر مصریان آبرو خواهم داد و هنگامیکه میروید چنین خواهد شد که دست خالی نخواهید رفت.

۲۲ هر زنی از همسایه‌اش و از خانم ساکن خانه‌ی خود ظروف نقره و ظروف طلا و لباسهایی درخواست نموده بر پسران و بر دختران خود خواهید پوشانید و مصر را خالی خواهید کرد.(۱)

شِموت - فصل چهارم

۱ مُشه پاسخ داده گفت که آنها از من باور نخواهند کرد و به حرفم گوش نخواهند داد، چونکه خواهند گفت: خدا به تو آشکار نشده است.

۲ خدا گفت: این چیست در دست تو؟ گفت عصا.

۳ گفت: آن را بر زمین بینداز. آن را بر زمین انداخت. مار شد. مُشه از پیش آن گریخت.

۱- خدا دستور داد این ظروف نقره و طلا و لباسها را مخصوصاً از همسایگان بگیرند. چون اموال غیر منقول و غیر قابل حمل آنها در آنجا باقی میماند و همسایه‌ها آنها را متصرف میشدند.

שְׁלַח יָדְךָ וֶאֱחֹז בִּזְנָבוֹ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזֶק־בּוֹ וַיְהִי לְמַטֶּה בְּכַפּוֹ׃
5 לְמַעַן יַאֲמִינוּ כִּי־נִרְאָה אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֱלֹהֵי
6 אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה לוֹ עוֹד הָבֵא־
נָא יָדְךָ בְּחֵיקֶךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחֵיקוֹ וַיּוֹצִאָהּ וְהִנֵּה יָדוֹ מְצֹרַעַת
7 כַּשָּׁלֶג׃ וַיֹּאמֶר הָשֵׁב יָדְךָ אֶל־חֵיקֶךָ וַיָּשֶׁב יָדוֹ אֶל־חֵיקוֹ וַיּוֹצִאָהּ
8 מֵחֵיקוֹ וְהִנֵּה־שָׁבָה כִּבְשָׂרוֹ׃ וְהָיָה אִם־לֹא יַאֲמִינוּ לָךְ וְלֹא
יִשְׁמְעוּ לְקֹל הָאֹת הָרִאשׁוֹן וְהֶאֱמִינוּ לְקֹל הָאֹת הָאַחֲרוֹן׃
9 וְהָיָה אִם־לֹא יַאֲמִינוּ גַּם לִשְׁנֵי הָאֹתוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּן
לְקֹלֶךָ וְלָקַחְתָּ מִמֵּימֵי הַיְאֹר וְשָׁפַכְתָּ הַיַּבָּשָׁה וְהָיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר
10 תִּקַּח מִן־הַיְאֹר וְהָיוּ לְדָם בַּיַּבָּשֶׁת׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנֹכִי גַּם מִתְּמוֹל גַּם מִשִּׁלְשֹׁם גַּם
11 מֵאָז דַּבֶּרְךָ אֶל־עַבְדֶּךָ כִּי כְבַד־פֶּה וּכְבַד לָשׁוֹן אָנֹכִי׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֵלָיו מִי שָׂם פֶּה לָאָדָם אוֹ מִי־יָשׂוּם אִלֵּם אוֹ חֵרֵשׁ אוֹ
12 פִקֵּחַ אוֹ עִוֵּר הֲלֹא אָנֹכִי יְהוָה׃ וְעַתָּה לֵךְ וְאָנֹכִי אֶהְיֶה עִם־פִּיךָ
13 וְהוֹרֵיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר׃ וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח־נָא בְּיַד־תִּשְׁלָח׃
14 וַיִּחַר־אַף יְהוָה בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אַהֲרֹן אָחִיךָ הַלֵּוִי יָדַעְתִּי
כִּי־דַבֵּר יְדַבֵּר הוּא וְגַם הִנֵּה־הוּא יֹצֵא לִקְרָאתֶךָ וְרָאֲךָ וְשָׂמַח
15 בְּלִבּוֹ׃ וְדִבַּרְתָּ אֵלָיו וְשַׂמְתָּ אֶת־הַדְּבָרִים בְּפִיו וְאָנֹכִי אֶהְיֶה
16 עִם־פִּיךָ וְעִם־פִּיהוּ וְהוֹרֵיתִי אֶתְכֶם אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן׃ וְדִבֶּר־
הוּא לְךָ אֶל־הָעָם וְהָיָה הוּא יִהְיֶה־לְּךָ לְפֶה וְאַתָּה תִּהְיֶה־
17 לּוֹ לֵאלֹהִים׃ וְאֶת־הַמַּטֶּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדֶךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה־
בּוֹ אֶת־הָאֹתֹת׃
18 וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיָּשָׁב ׀ אֶל־יֶתֶר חֹתְנוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלְכָה־נָּא וְאָשׁוּבָה ששי
אֶל־אַחַי אֲשֶׁר־בְּמִצְרַיִם וְאֶרְאֶה הַעוֹדָם חַיִּים וַיֹּאמֶר יִתְרוֹ
19 לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשָׁלוֹם׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְיָן לֵךְ שֻׁב
20 מִצְרָיִם כִּי־מֵתוּ כָּל־הָאֲנָשִׁים הַמְבַקְשִׁים אֶת־נַפְשֶׁךָ׃ וַיִּקַּח
מֹשֶׁה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־בָּנָיו וַיַּרְכִּבֵם עַל־הַחֲמֹר וַיָּשָׁב אַרְצָה

۴ خدا به مُشه گفت: دستت را دراز کن و دمش را بگیر. دستش را دراز کرد آنرا محکم گرفت در کف دست او عصا شد.

۵ (این علامت) برای آن است که ایمان بیاورند که خدا خداوند پدران آنها خداوند اَوراهام خداوند ییصحاق و خداوند یعقُوو به تو آشکار شده است.

٦ خدا باز به او گفت حال دستت را در بغلت فرو ببر. دستش را در بغلش فرو برد (همینکه) آنرا بیرون آورد اینک دستش بَرَص گرفته، چون برف (سفید شده) بود.

۷ گفت دستت را به بغلت بازگردان دستش را به بغلش بازگردانید. (همینکه) آنرا از بغلش بیرون آورد اینک مثل بدنش گردید.

۸ و چنین خواهد شد که اگر به تو ایمان نیاورند و به آیت اول گوش ندهند به آیت بعدی ایمان خواهند آورد.

۹ و اگر چنین شود که به این دو آیت هم ایمان نیاورند و به سخنت گوش ندهند از آب رود نیل بردار بر خشکی بریز. چنین خواهد شد آبی راکه از رود نیل برمیداری، در خشکی به خون مبدل خواهد شد.

۱۰ مُشه به خدا گفت: خدایا، من مرد سخنرانی نیستم چه از دیروز چه از پریروز و چه از وقتیکه با بنده‌ات سخن گفتی، چونکه من الکن و کند زبان هستم.

۱۱ خدا به وی گفت چه کسی به انسان قدرت بیان می‌دهد یا کیست که (انسان را) لال یا کر یا بینا یا کور قرار میدهد؟ مگر نه من (که) خدا هستم (عامل این کارها میباشم)؟

۱۲ و حالا برو در گفتارت من تو را همراه خواهم بود و در آنچه (باید) بگویی تو را راهنمایی خواهم کرد.

۱۳ گفت: خدایا استدعا دارم (برای این مأموریت) هر که را میفرستی بفرست.

۱۴ خشم خدا نسبت به مُشه برافروخته شده گفت: مگر اَهَروُن برادرت راکه لِوی و واقعاً سخنران است نمی‌شناسم؟ اینک او هم به استقبال تو می آید، تو را دیده در قلبش شادی خواهد کرد.

۱۵ پس با او صحبت کرده این کلمات را در دهانش بگذار. و در گفتار تو و گفتار وی (با شما) همراه خواهم بود و شما را راهنمایی خواهم کرد که چه کنید.

۱٦ او برای تو با آن قوم صحبت کند و برای تو به منزله‌ی دهان (سخنگو) باشد و تو برای او بمنزله‌ی رئیس باش.

۱۷ و این عصا را در دستت بگیر تا بوسیله‌ی آن این آیات را عملی سازی.

۱۸ مُشه راه افتاد نزد ییترُوْ پدر زن خود برگشته به او گفت: بروم و نزد برادرانم که در مصر هستند بازگردم و ببینم آیا هنوز آنها زنده‌اند؟ ییترو به مُشه گفت برو به سلامت.

۱۹ خدا در میدیان به مُشه گفت: عزیمت کن و به مصر برگرد زیرا همه‌ی مردمی که قصد جان ترا داشتند، مرده‌اند.

۲۰ مُشه زن و پسرانش را برداشت و آنها را روی الاغ سوار کرد و به طرف مصر بازگشت. مُشه عصای خداوند را در دست خود گرفت.

21 מִצְרָ֑יִם וַיִּקַּ֥ח מֹשֶׁ֛ה אֶת־מַטֵּ֥ה הָאֱלֹהִ֖ים בְּיָדֽוֹ׃ וַיֹּ֣אמֶר יהוה
אֶל־מֹשֶׁ֗ה בְּלֶכְתְּךָ֙ לָשׁ֣וּב מִצְרַ֔יְמָה רְאֵ֗ה כָּל־הַמֹּֽפְתִים֙ אֲשֶׁר־
שַׂ֣מְתִּי בְיָדֶ֔ךָ וַעֲשִׂיתָ֖ם לִפְנֵ֣י פַרְעֹ֑ה וַאֲנִי֙ אֲחַזֵּ֣ק אֶת־לִבּ֔וֹ וְלֹ֥א
22 יְשַׁלַּ֖ח אֶת־הָעָֽם׃ וְאָמַרְתָּ֖ אֶל־פַּרְעֹ֑ה כֹּ֚ה אָמַ֣ר יהוה בְּנִ֥י בְכֹרִ֖י
23 יִשְׂרָאֵֽל׃ וָאֹמַ֣ר אֵלֶ֗יךָ שַׁלַּ֤ח אֶת־בְּנִי֙ וְיַֽעַבְדֵ֔נִי וַתְּמָאֵ֖ן לְשַׁלְּח֑וֹ
24 הִנֵּה֙ אָנֹכִ֣י הֹרֵ֔ג אֶת־בִּנְךָ֖ בְּכֹרֶֽךָ׃ וַיְהִ֥י בַדֶּ֖רֶךְ בַּמָּל֑וֹן וַיִּפְגְּשֵׁ֣הוּ
25 יהוה וַיְבַקֵּ֖שׁ הֲמִיתֽוֹ׃ וַתִּקַּ֨ח צִפֹּרָ֜ה צֹ֗ר וַתִּכְרֹת֙ אֶת־עָרְלַ֣ת
26 בְּנָ֔הּ וַתַּגַּ֖ע לְרַגְלָ֑יו וַתֹּ֕אמֶר כִּ֧י חֲתַן־דָּמִ֛ים אַתָּ֖ה לִֽי׃ וַיִּ֖רֶף
מִמֶּ֑נּוּ אָ֚ז אָֽמְרָ֔ה חֲתַ֥ן דָּמִ֖ים לַמּוּלֹֽת׃
27 וַיֹּ֤אמֶר יהוה֙ אֶֽל־אַהֲרֹ֔ן לֵ֛ךְ לִקְרַ֥את מֹשֶׁ֖ה הַמִּדְבָּ֑רָה וַיֵּ֗לֶךְ
28 וַֽיִּפְגְּשֵׁ֛הוּ בְּהַ֥ר הָאֱלֹהִ֖ים וַיִּשַּׁק־לֽוֹ׃ וַיַּגֵּ֤ד מֹשֶׁה֙ לְאַֽהֲרֹ֔ן אֵ֥ת כָּל־
29 דִּבְרֵ֥י יהוה אֲשֶׁ֣ר שְׁלָח֑וֹ וְאֵ֥ת כָּל־הָאֹתֹ֖ת אֲשֶׁ֥ר צִוָּֽהוּ׃ וַיֵּ֥לֶךְ
30 מֹשֶׁ֖ה וְאַהֲרֹ֑ן וַיַּאַסְפ֗וּ אֶת־כָּל־זִקְנֵ֖י בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃ וַיְדַבֵּ֣ר אַהֲרֹ֔ן
אֵ֚ת כָּל־הַדְּבָרִ֔ים אֲשֶׁר־דִּבֶּ֥ר יהוה אֶל־מֹשֶׁ֑ה וַיַּ֥עַשׂ הָאֹתֹ֖ת
31 לְעֵינֵ֥י הָעָֽם׃ וַֽיַּאֲמֵ֖ן הָעָ֑ם וַיִּשְׁמְע֞וּ כִּֽי־פָקַ֤ד יהוה֙ אֶת־בְּנֵ֣י
שביעי יִשְׂרָאֵ֔ל וְכִ֥י רָאָה֙ אֶת־עָנְיָ֔ם וַֽיִּקְּד֖וּ וַיִּֽשְׁתַּחֲוֽוּ׃ וְאַחַ֗ר בָּ֚אוּ מֹשֶׁ֣ה ה
1 וְאַהֲרֹ֔ן וַיֹּאמְר֖וּ אֶל־פַּרְעֹ֑ה כֹּֽה־אָמַ֤ר יהוה֙ אֱלֹהֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל שַׁלַּח֙
2 אֶת־עַמִּ֔י וְיָחֹ֥גּוּ לִ֖י בַּמִּדְבָּֽר׃ וַיֹּ֣אמֶר פַּרְעֹ֔ה מִ֤י יהוה֙ אֲשֶׁ֣ר אֶשְׁמַ֣ע
בְּקֹל֔וֹ לְשַׁלַּ֖ח אֶת־יִשְׂרָאֵ֑ל לֹ֤א יָדַ֙עְתִּי֙ אֶת־יהוה וְגַ֥ם אֶת־
3 יִשְׂרָאֵ֖ל לֹ֥א אֲשַׁלֵּֽחַ׃ וַיֹּ֣אמְר֔וּ אֱלֹהֵ֥י הָעִבְרִ֖ים נִקְרָ֣א עָלֵ֑ינוּ
נֵ֣לְכָה־נָּ֡א דֶּרֶךְ֩ שְׁלֹ֨שֶׁת יָמִ֜ים בַּמִּדְבָּ֗ר וְנִזְבְּחָה֙ לַיהוה אֱלֹהֵ֔ינוּ
4 פֶּ֨ן־יִפְגָּעֵ֔נוּ בַּדֶּ֖בֶר א֥וֹ בֶחָֽרֶב׃ וַיֹּ֤אמֶר אֲלֵהֶם֙ מֶ֣לֶךְ מִצְרַ֔יִם לָ֚מָּה
מֹשֶׁ֣ה וְאַהֲרֹ֔ן תַּפְרִ֥יעוּ אֶת־הָעָ֖ם מִֽמַּעֲשָׂ֑יו לְכ֖וּ לְסִבְלֹֽתֵיכֶֽם׃
5 וַיֹּ֣אמֶר פַּרְעֹ֔ה הֵן־רַבִּ֥ים עַתָּ֖ה עַ֣ם הָאָ֑רֶץ וְהִשְׁבַּתֶּ֥ם אֹתָ֖ם
6 מִסִּבְלֹתָֽם׃ וַיְצַ֥ו פַּרְעֹ֖ה בַּיּ֣וֹם הַה֑וּא אֶת־הַנֹּגְשִׂ֣ים בָּעָ֔ם וְאֶת־
7 שֹׁטְרָ֖יו לֵאמֹֽר׃ לֹ֣א תֹאסִפ֞וּן לָתֵ֨ת תֶּ֥בֶן לָעָ֛ם לִלְבֹּ֥ן הַלְּבֵנִ֖ים
8 כִּתְמ֣וֹל שִׁלְשֹׁ֑ם הֵ֣ם יֵֽלְכ֔וּ וְקֹשְׁשׁ֥וּ לָהֶ֖ם תֶּֽבֶן׃ וְאֶת־מַתְכֹּ֨נֶת

۲۱ خدا به مشه گفت هنگامی که عزیمت میکنی تا به مصر برگردی توجه داشته باش که تمام آن معجزه‌هایی راکه در اختیارت قرار دادم در حضور پَرعُوه انجام دهی و من دل وی را سخت میکنم و آن قوم را روانه نخواهد کرد.

۲۲ و به پَرعُوه بگو خدا چنین گفته است: ییسرائل فرزند نخست زاده‌ی من است.

۲۳ به تو گفتم فرزند مرا روانه کن تا مرا پرستش کند (اگر) از فرستادن وی خودداری کردی اینک من پسر تو - نخست زاده‌ات را - میکشم.

۲۴ در راه منزلگاه بود، که خدا با وی (با مُشه) برخورد نمود و خواست وی را بکشد.(۱)

۲۵ صیپوراه سنگی سخت (و تیز) برداشت زائده پوستی سر آلت پسرش را بریده آن (زائده خون آلود) را پیش پای او (یعنی مُشه) انداخت و گفت تو برای من شوهر بازخرید شده‌ای.

۲۶ (خدا) از وی (از مُشه) دست برداشت. آنوقت (صیپورا) گفت شوهر بازخرید شده‌ای (خشم خدا) بخاطر ختنه بود.

۲۷ خدا به اَهَروُن گفت به استقبال مُشه به بیابان برو. رفت او را در کوه خداوند ملاقات نموده او را بوسید.

۲۸ مُشه تمام مطالب خدا را یعنی مأموریتی راکه به او داده شده و تمام آیاتی راکه دستور یافته بود عمل کند به اَهَروُن اطلاع داد.

۲۹ مُشه و اَهَروُن رفته تمام محترمین فرزندان ییسرائل را جمع کردند.

۳۰ اَهَروُن تمام آن سخنانی راکه خدا به مُشه گفته بود بیان کرد و تمام آن آیات را در نظر آن قوم انجام داد.

۳۱ آن قوم ایمان آورده و پذیرفتند که خدا فرزندان ییسرائل را مورد توجه و بیچارگی آنها را مورد نظر قرار داده است، پس خم شده سجده کردند.

شِموت - فصل پنجم

۱ بعد مُشه و اَهَروُن آمده به پَرعُوه گفتند خدا خداوند ییسرائل چنین گفته است: قوم مرا روانه کن برای من در بیابان عید بگیرند.

۲ پَرعُوه گفت خدا کیست که از سخن او اطاعت کنم تا ییسرائل را روانه سازم؟ خدا را نشناخته‌ام و ییسرائل را هم روانه نخواهم ساخت.

۳ گفتند: خداوند عبریان، ما را ملاقات کرده است بگذار سه روز راه در بیابان طی کنیم و برای خدا خداوند خود ذبح کنیم مبادا ما را با و با یا با شمشیر ضربت بزند.

۴ پادشاه مصر به ایشان گفت این مُشه و اَهَروُن چرا قوم را از کارهایش بیکار می‌کنید؟ پی کارهای خود بروید.

۵ پَرعُوه گفت بله اینک مردم عوام این سرزمین زیاد هستند و شما آنها را از کارشان بیکار میکنید.

۶ پَرعُوه در آنروز بمأموران ستمگر (گماشته شده) بر آنقوم و مأموران اجرای خود چنین دستور داد.

۱- مُشه مأموریت رفتن به مصر برای نجات فرزندان ییسرائل را بر ختنه نمودن پسرش مقدم شمرد. در حالیکه فرمان ختنه کردن نمی‌بایست به تأخیر افتد و از این رو مورد خشم خدا قرار گرفت و با ختنه شدن فرزندش نجات یافت.

הַלְּבֵנִים אֲשֶׁר הֵם עֹשִׂים תְּמוֹל שִׁלְשֹׁם תָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם לֹא
תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ כִּי־נִרְפִּים הֵם עַל־כֵּן הֵם צֹעֲקִים לֵאמֹר נֵלְכָה
9 נִזְבְּחָה לֵאלֹהֵינוּ: תִּכְבַּד הָעֲבֹדָה עַל־הָאֲנָשִׁים וְיַעֲשׂוּ־בָהּ
10 וְאַל־יִשְׁעוּ בְּדִבְרֵי־שָׁקֶר: וַיֵּצְאוּ נֹגְשֵׂי הָעָם וְשֹׁטְרָיו וַיֹּאמְרוּ
11 אֶל־הָעָם לֵאמֹר כֹּה אָמַר פַּרְעֹה אֵינֶנִּי נֹתֵן לָכֶם תֶּבֶן: אַתֶּם
לְכוּ קְחוּ לָכֶם תֶּבֶן מֵאֲשֶׁר תִּמְצָאוּ כִּי אֵין נִגְרָע מֵעֲבֹדַתְכֶם
12 דָּבָר: וַיָּפֶץ הָעָם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם לְקֹשֵׁשׁ קַשׁ לַתֶּבֶן:
13 וְהַנֹּגְשִׂים אָצִים לֵאמֹר כַּלּוּ מַעֲשֵׂיכֶם דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ כַּאֲשֶׁר
14 בִּהְיוֹת הַתֶּבֶן: וַיֻּכּוּ שֹׁטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂמוּ עֲלֵהֶם נֹגְשֵׂי
פַרְעֹה לֵאמֹר מַדּוּעַ לֹא כִלִּיתֶם חָקְכֶם לִלְבֹּן כִּתְמוֹל שִׁלְשֹׁם
15 גַּם־תְּמוֹל גַּם־הַיּוֹם: וַיָּבֹאוּ שֹׁטְרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְעֲקוּ אֶל־
16 פַּרְעֹה לֵאמֹר לָמָּה תַעֲשֶׂה כֹה לַעֲבָדֶיךָ: תֶּבֶן אֵין נִתָּן לַעֲבָדֶיךָ
וּלְבֵנִים אֹמְרִים לָנוּ עֲשׂוּ וְהִנֵּה עֲבָדֶיךָ מֻכִּים וְחָטָאת עַמֶּךָ:
17 וַיֹּאמֶר נִרְפִּים אַתֶּם נִרְפִּים עַל־כֵּן אַתֶּם אֹמְרִים נֵלְכָה נִזְבְּחָה
18 לַיהוה: וְעַתָּה לְכוּ עִבְדוּ וְתֶבֶן לֹא־יִנָּתֵן לָכֶם וְתֹכֶן לְבֵנִים
19 תִּתֵּנוּ: וַיִּרְאוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתָם בְּרָע לֵאמֹר לֹא־תִגְרְעוּ
20 מִלִּבְנֵיכֶם דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ: וַיִּפְגְּעוּ אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן
21 נִצָּבִים לִקְרָאתָם בְּצֵאתָם מֵאֵת פַּרְעֹה: וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם יֵרֶא
יהוה עֲלֵיכֶם וְיִשְׁפֹּט אֲשֶׁר הִבְאַשְׁתֶּם אֶת־רֵיחֵנוּ בְּעֵינֵי פַרְעֹה
22 וּבְעֵינֵי עֲבָדָיו לָתֶת־חֶרֶב בְּיָדָם לְהָרְגֵנוּ: וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל־ מפטיר
יהוה וַיֹּאמַר אֲדֹנָי לָמָה הֲרֵעֹתָה לָעָם הַזֶּה לָמָּה זֶּה שְׁלַחְתָּנִי:
23 וּמֵאָז בָּאתִי אֶל־פַּרְעֹה לְדַבֵּר בִּשְׁמֶךָ הֵרַע לָעָם הַזֶּה וְהַצֵּל
ו 1 לֹא־הִצַּלְתָּ אֶת־עַמֶּךָ: וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה עַתָּה תִרְאֶה
אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפַרְעֹה כִּי בְיָד חֲזָקָה יְשַׁלְּחֵם וּבְיָד חֲזָקָה יְגָרְשֵׁם
2 מֵאַרְצוֹ: וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֵלָיו וארא
3 אֲנִי יהוה: וָאֵרָא אֶל־אַבְרָהָם אֶל־יִצְחָק וְאֶל־יַעֲקֹב בְּאֵל
4 שַׁדָּי וּשְׁמִי יהוה לֹא נוֹדַעְתִּי לָהֶם: וְגַם הֲקִמֹתִי אֶת־בְּרִיתִי

۷ مانند قبل برای زدن خشتها به این قوم کاه ندهید. آنها بروند و برای خود کاه جمع کنند.

۸ تعداد خشتهایی را که مثل گذشته آنها درست میکردند بر عهده‌ی آنها بگذارید. از آن کسر نکنید چونکه آنها کاهل می‌باشند و از این رو است که فریاد برمی آورند و میگویند برویم برای خداوند خود ذبح کنیم.

۹ کار این مردمان دشوار شود تا با آن مشغول گردند و به سخنان دروغ توجه نداشته باشند.

۱۰ مأموران ستمگر (گماشته شده) بر آن قوم و مأموران اجرا بیرون آمده به آن قوم چنین گفتند: پَرعُوه چنین گفته است «من به شما کاه نمی‌دهم».

۱۱ شما بروید در هر جا که کاه یافتید برای خود بردارید. چونکه از کار شما چیزی کسر نمیشود.

۱۲ آن قوم برای جمع کردن خاشاک به جای کاه در تمام سرزمین مصر پراکنده شدند.

۱۳ و مأموران ستمگر (گماشته شده بر آن قوم) آنها را وادار به شتاب نموده میگفتند کارهایتان را، مثل وقتی که کاه بود، سهمیه‌ی هر روز را در روز خودش تمام کنید.

۱۴ مأموران اجرائی که مأموران ستمگر پَرعُوه از میان بنی ییسرائل بر آنها گمارده بودند کتک میخوردند (زیرا مأموران ستمگر پَرعُوه به آنها میگفتند:) «چرا وظیفه‌ی خود را برای خِشت زدن هم دیروز هم امروز مانند گذشته تمام نکردید.»

۱۵ مأموران اجرائی فرزندان ییسرائل آمدند و نزد پَرعُوه فریاد برآورده گفتند چرا با غلامانت اینطور (رفتار) می‌کنی؟

۱۶ به غلامانت کاه داده نمی‌شود و به ما میگویند خشت‌ها را بزنید و اینک غلامانت کتک می‌خورند و (این) خطای قوم توست.

۱۷ گفت کاهلید. شما کاهل هستید. از این رو شما می‌گویید برویم برای خدا ذبح کنیم.

۱۸ و حال بروید کار کنید و به شما کاه داده نخواهد شد و تعداد (قبلی) خشتها را (تحویل) بدهید.

۱۹ (چون) گفت از خشتهای خود سهمیه‌ی هر روز را در روز خود (چیزی) کم نکنید مأموران اجرا بر فرزندان ییسرائل، آنها را (فرزندان ییسرائل را) در وضع بدی دیدند.

۲۰ و موقعی که از پیش پَرعُوه بیرون می آمدند با مُشه و با اَهَرُون که برای ملاقات آنها ایستاده بودند برخورد کردند.

۲۱ به آنها گفتند خدا بر شما بنگرد و داوری نماید که ما را در نظر پَرعُوه و در نظر خادمانش لجن مال کردید و برای کشتن ما بدست آنها شمشیر دادید.

۲۲ مُشه نزد خدا برگشت و گفت خدایا چرا به این قوم بدی رسانیدی؟ برای چه مرا فرستادی؟(۱)

۲۳ و از هنگامیکه نزد پَرعُوه آمدم تا به نام تو صحبت کنم به این قوم بدی بیشتری کرده است و به هیچ وجه قومت را خلاص نکردی.

۱- بعد از اینکه پَرعُوه کار سخت را نسبت به فرزندان ییسرائل شدت بخشید مُشه به حضور الهی شکایت کرد که خداوندا چرا مرا اعزام داشتی؟ حداقل فکر میکردم که اگر فرعون نسبت به آنها سخت گیری کند از بین ملت آنها ییکه بتو بستگی دارند نجات خواهی داد، ولیکن آنها را هم نجات ندادی. خدا به مُشه گوشزد کرد که تو از اراده‌ی من اطلاعی نداری و بخاطر این اعتراضت تنبیه خواهی شد و به سرزمین ییسرائل وارد نخواهی گشت.

אִתָּם לָתֵת לָהֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֵת אֶרֶץ מְגֻרֵיהֶם אֲשֶׁר־
5 גָּרוּ בָהּ: וְגַם ׀ אֲנִי שָׁמַעְתִּי אֶת־נַאֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִצְרַיִם
6 מַעֲבִדִים אֹתָם וָאֶזְכֹּר אֶת־בְּרִיתִי: לָכֵן אֱמֹר לִבְנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֲנִי יהוה וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלֹת מִצְרַיִם וְהִצַּלְתִּי
אֶתְכֶם מֵעֲבֹדָתָם וְגָאַלְתִּי אֶתְכֶם בִּזְרוֹעַ נְטוּיָה וּבִשְׁפָטִים
7 גְּדֹלִים: וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וִידַעְתֶּם
כִּי אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרָיִם:
8 וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשָׂאתִי אֶת־יָדִי לָתֵת אֹתָהּ
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב וְנָתַתִּי אֹתָהּ לָכֶם מוֹרָשָׁה אֲנִי יהוה:
9 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה כֵּן אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה מִקֹּצֶר
רוּחַ וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה:

10/11 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: בֹּא דַבֵּר אֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ
12 מִצְרָיִם וִישַׁלַּח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצוֹ: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה לִפְנֵי
יהוה לֵאמֹר הֵן בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא־שָׁמְעוּ אֵלַי וְאֵיךְ יִשְׁמָעֵנִי
פַרְעֹה וַאֲנִי עֲרַל שְׂפָתָיִם:

13 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וַיְצַוֵּם אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרָיִם לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ
שני מִצְרָיִם: אֵלֶּה רָאשֵׁי בֵית־אֲבֹתָם בְּנֵי רְאוּבֵן
14 בְּכֹר יִשְׂרָאֵל חֲנוֹךְ וּפַלּוּא חֶצְרֹן וְכַרְמִי אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת רְאוּבֵן:
15 וּבְנֵי שִׁמְעוֹן יְמוּאֵל וְיָמִין וְאֹהַד וְיָכִין וְצֹחַר וְשָׁאוּל בֶּן־הַכְּנַעֲנִית
16 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת שִׁמְעוֹן: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־לֵוִי לְתֹלְדֹתָם גֵּרְשׁוֹן
17 וּקְהָת וּמְרָרִי וּשְׁנֵי חַיֵּי לֵוִי שֶׁבַע וּשְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה: בְּנֵי
18 גֵרְשׁוֹן לִבְנִי וְשִׁמְעִי לְמִשְׁפְּחֹתָם: וּבְנֵי קְהָת עַמְרָם וְיִצְהָר
וְחֶבְרוֹן וְעֻזִּיאֵל וּשְׁנֵי חַיֵּי קְהָת שָׁלֹשׁ וּשְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה:
19/20 וּבְנֵי מְרָרִי מַחְלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַלֵּוִי לְתֹלְדֹתָם: וַיִּקַּח
עַמְרָם אֶת־יוֹכֶבֶד דֹּדָתוֹ לוֹ לְאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־
21 מֹשֶׁה וּשְׁנֵי חַיֵּי עַמְרָם שֶׁבַע וּשְׁלֹשִׁים וּמְאַת שָׁנָה: וּבְנֵי יִצְהָר

هفطارای معمولی ویحی در صفحه ۳۳۸

۱ خدا به مُشه گفت اکنون ملاحظه خواهی کرد که چه رفتاری با پَرعُوه خواهم داشت تا بخاطر قدرت قوی (من) آنها را روانه کند و با اعمال زور، (خودش) آنها را از سرزمینش اخراج نماید.

پاراشایِ وائرا

۲ خداوند به مُشه صحبت نموده و به او گفت من خدا هستم.

۳ به اَوراهام به ییصحاق و به یَعقوُو به نام اِل - شَدی (قادر مطلق) آشکار شدم و نامم خدا است. خود را (با این نام) به آنها معرفی نکردم.

۴ با آنها هم، پیمان خود را استوار نمودم که سرزمین کِنَعَن - سرزمین محل اقامتشان را که در آن منزل کردند به آنها بدهم.

۵ و نیز ناله‌ی فرزندان ییسرائل را که مصریها آنها را به بردگی وامی دارند شنیدم و پیمانم را بخاطر دارم.

٦ بنابراین به فرزندان ییسرائل بگو من خدا هستم. شما را از زیر بار زحـمت‌های مـصریان بیرون خواهم آورد و شما را از خدمت آنان خلاص خواهم نمود و با بازوی افراشته و با کیفرهای سختی (که به مصریان خواهم داد) شما را نجات خواهم داد.

۷ و شما را قوم خود خواهم نمود و داور شما خواهم بود تا بدانی که من خدا داور شما هستم که شما را از زیر بار زحمات مصریان بیرون می آورم.

۸ شما را به آن سرزمینی که دستم را (به حالت قسم) بلند نمودم که آن را به اَوراهام و به ییصحاق و به یَعقوُو بدهم آورده آن را به شما به ارث خواهم داد. من خدا هستم.

۹ مُشه همینگونه به فرزندان ییسرائل صحبت کرد ولی آنها بخاطر بی‌حوصلگی و کار سخت به او گوش ندادند.

۱۰ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۱ برو با پَرعُوه پادشاه مصر صحبت کن تا فرزندان ییسرائل را از سرزمین خود روانه نماید.

۱۲ مُشه در حضور خدا چنین سخن گفت: اینک فرزندان ییسرائل به من گوش ندادند (در حالی که) من الکن هستم چگونه پَرعُوه به من گوش خواهد داد؟

۱۳ خدا به مُشه و اَهَروُن صحبت نموده و برای بیرون آوردن فرزندان ییسرائل از سرزمین مصر آنها را نزد فرزندان ییسرائل و پَرعُوه پادشاه مصر اعزام نمود.

۱۴ سران خانواده‌ی پدری آنها عبارت بودند از: فرزندان رِئووِن نخست زاد ییسرائل حَنُوخ و پلوو حِصروُن و کَرمی. اینها خاندان رِئووِن هستند.

۱۵ و فرزندان شیمعُون یِموئل و یامین واُوهَد و یاخین و صُوهَر و شائول بن هکَنِعنیت. اینها خاندان شیمعُون هستند.

١٦ و نامهای پسران لِوی به ترتیب تولدشان اینها هستند: گِرشُون وقِهات و مِراری و سالهای زندگی لِوی یکصد و سی و هفت سال بود.

۱۷ فرزندان گِرشُون به ترتیب خاندانشان لیونی و شیمعی هستند.

۱۸ و فرزندان قِهات عَمرام و ییصهار و حِوروُن و عزئیل می‌باشند و سالهای زندگی قِهات یکصد و سی و سه سال بود.

22/23 קֹרַח וָנֶפֶג וְזִכְרִי׃ וּבְנֵי עֻזִּיאֵל מִישָׁאֵל וְאֶלְצָפָן וְסִתְרִי׃ וַיִּקַּח
אַהֲרֹן אֶת־אֱלִישֶׁבַע בַּת־עַמִּינָדָב אֲחוֹת נַחְשׁוֹן לוֹ לְאִשָּׁה
וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר׃
24 וּבְנֵי קֹרַח אַסִּיר וְאֶלְקָנָה וַאֲבִיאָסָף אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַקָּרְחִי׃
25 וְאֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן לָקַח־לוֹ מִבְּנוֹת פּוּטִיאֵל לוֹ לְאִשָּׁה
וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־פִּינְחָס אֵלֶּה רָאשֵׁי אֲבוֹת הַלְוִיִּם לְמִשְׁפְּחֹתָם׃
26 הוּא אַהֲרֹן וּמֹשֶׁה אֲשֶׁר אָמַר יהוה לָהֶם הוֹצִיאוּ אֶת־
27 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַל־צִבְאֹתָם׃ הֵם הַמְדַבְּרִים
אֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם לְהוֹצִיא אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם
28 הוּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃ וַיְהִי בְּיוֹם דִּבֶּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה בְּאֶרֶץ
29 מִצְרָיִם׃ וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר אֲנִי יהוה שלישי
דַּבֵּר אֶל־פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי דֹּבֵר אֵלֶיךָ׃
30 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לִפְנֵי יהוה הֵן אֲנִי עֲרַל שְׂפָתַיִם וְאֵיךְ יִשְׁמַע
אֵלַי פַּרְעֹה׃

ז 1 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה רְאֵה נְתַתִּיךָ אֱלֹהִים לְפַרְעֹה וְאַהֲרֹן
2 אָחִיךָ יִהְיֶה נְבִיאֶךָ׃ אַתָּה תְדַבֵּר אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוֶּךָּ וְאַהֲרֹן
3 אָחִיךָ יְדַבֵּר אֶל־פַּרְעֹה וְשִׁלַּח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאַרְצוֹ׃ וַאֲנִי
אַקְשֶׁה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְהִרְבֵּיתִי אֶת־אֹתֹתַי וְאֶת־מוֹפְתַי בְּאֶרֶץ
4 מִצְרָיִם׃ וְלֹא־יִשְׁמַע אֲלֵכֶם פַּרְעֹה וְנָתַתִּי אֶת־יָדִי בְּמִצְרָיִם
וְהוֹצֵאתִי אֶת־צִבְאֹתַי אֶת־עַמִּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
5 בִּשְׁפָטִים גְּדֹלִים׃ וְיָדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יהוה בִּנְטֹתִי אֶת־
6 יָדִי עַל־מִצְרָיִם וְהוֹצֵאתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם׃ וַיַּעַשׂ
7 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֹתָם כֵּן עָשׂוּ׃ וּמֹשֶׁה בֶּן־
שְׁמֹנִים שָׁנָה וְאַהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וּשְׁמֹנִים שָׁנָה בְּדַבְּרָם אֶל־
פַּרְעֹה׃

8/9 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ כִּי יְדַבֵּר אֲלֵכֶם רביעי
פַּרְעֹה לֵאמֹר תְּנוּ לָכֶם מוֹפֵת וְאָמַרְתָּ אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־

۱۹ و فرزندان مِراری مَحلی و موشی میباشند. اینها بترتیب تولدشان خاندان لِوی هستند.
۲۰ عَمرام یُوخود عمه‌اش را برای خود به همسری گرفت. او برایش اَهَرُوْن و مُشه را ائـید و سالهای زندگی عَمران یکصد و سی و هفت سال بود.
۲۱ و فرزندان یِیصحار قُورَح و نِفِگ و زیخری می‌باشند.
۲۲ و فرزندان عوزیئِل میشائل و اِلصافان و سیتری می‌باشند.
۲۳ اَهَرُوْن اَلیشِوَع دختر عمینداو خواهر نَحشُوْن را برای خود به همسری گرفت. او برایش ناداو اَویهو و العازار و ایتامار را زائید.
۲۴ و فرزندان قُورَح اَسیر و اِلقانا و اَوی آساف می‌باشند. اینها خاندان قُرحی میباشند.
۲۵ و اِلعازار پسر اَهَرون برای خودش از دختران پـوطیئِل هـمسری گـرفت و (او) بـرایش پینحاس را زائید اینها بهَ ترتیب خانواده‌هایشان سران پدری لوی ها هستند.
۲۶ اینها همان اَهَرُوْن و مُشه‌ای هستند که خدا به آنها گفت فرزندان یِیسرائل را بخاطر سپاه توحید شدنشان از مصر بیرون آورید.
۲۷ اینها همان‌هایی هستند که با پَرعُوه پادشاه مصر سخن گفتند تا فرزندان یِیسرائِل را از مصر بیرون آورند. اینها همان مُشه و اَهَرون هستند.
۲۸ در روزی بود که خدا به مُشه در سرزمین مصر سخن میگفت.
۲۹ خدا به مُشه چنین صحبت کرد: من خدا هستم تمام آنچه راکه من به تو می‌گویم به پَرعُوه پادشاه مصر بگو.
۳۰ مُشه به حضور خدا گفت اینک من اَلکن هستم پس چگونه پَرعُوه به من گوش فرا خواهد داد.

وائِرا - فصل هفتم

۱ خدا به مُشه گفت: توجه داشته باش تو را در مقابل پَرعُوه بـزرگ قـرار دادم و اَهَـرُوْن برادرت سخنگوی تو خواهد بود.
۲ تو تمام آنچه را فرمانت میدهم (به اَهَرُوْن) بگو و اَهَرُوْن برادرت به پَرعُوه سخن بگوید تا (پَرعُوه) فرزندان یِیسرائل را از سرزمینش روانه نماید.
۳ و من قلب پَرعُوه را سخت و آیات و معجزاتم را در سرزمین مصر زیاد خواهم کرد.
۴ پَرعُوه به شماگوش نخواهد داد و قدرتم را در مصر ظاهر خواهم ساخت. سپاه توحیدی‌ام - قومم فرزندان یِیسرائل را از سرزمین مصر با دادن کیفرهای سخت (به مصریان) بیرون خواهم آورد.
۵ موقعی که دستم را بر مصر دراز نمایم تا فرزندان یِیسرائل را از مـیان آنـان بـیرون بـرم مصریان درک خواهند کرد که من خدا هستم.
۶ مُشه و اَهَرُوْن اقدام کردند همانگونه که خدا به آنها فرمان داده بود عمل نمودند.
۷ مُشه هنگام سخن گفتن با پَرعُوه هشتاد ساله و اَهَرون هشتاد و سه ساله بود.
۸ خدا به مُشه و اَهَرون چنین گفت:
۹ هرگاه پَرعُوه با شما چنین گوید: معجزه‌ای از خود نشان دهید. به اَهَرون بگو عصایت را

هفطارای معمولی شموت در صفحه ۳۳۹

10 מַטְּךָ וְהַשְׁלֵךְ לִפְנֵי־פַרְעֹה יְהִי לְתַנִּין׃ וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־
פַּרְעֹה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּשְׁלֵךְ אַהֲרֹן אֶת־מַטֵּהוּ
11 לִפְנֵי פַרְעֹה וְלִפְנֵי עֲבָדָיו וַיְהִי לְתַנִּין׃ וַיִּקְרָא גַּם־פַּרְעֹה לַחֲכָמִים
וְלַֽמְכַשְּׁפִים וַיַּעֲשׂוּ גַם־הֵם חַרְטֻמֵּי מִצְרַיִם בְּלַהֲטֵיהֶם כֵּן׃
12 וַיַּשְׁלִיכוּ אִישׁ מַטֵּהוּ וַיִּהְיוּ לְתַנִּינִם וַיִּבְלַע מַטֵּה־אַהֲרֹן אֶת־
13 מַטֹּתָם׃ וַיֶּחֱזַק לֵב פַּרְעֹה וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
14 יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כָּבֵד לֵב פַּרְעֹה
15 מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם׃ לֵךְ אֶל־פַּרְעֹה בַּבֹּקֶר הִנֵּה יֹצֵא הַמַּיְמָה
וְנִצַּבְתָּ לִקְרָאתוֹ עַל־שְׂפַת הַיְאֹר וְהַמַּטֶּה אֲשֶׁר־נֶהְפַּךְ לְנָחָשׁ
16 תִּקַּח בְּיָדֶךָ׃ וְאָמַרְתָּ אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלָחַנִי אֵלֶיךָ
לֵאמֹר שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי בַּמִּדְבָּר וְהִנֵּה לֹא־שָׁמַעְתָּ
17 עַד־כֹּה׃ כֹּה אָמַר יְהוָה בְּזֹאת תֵּדַע כִּי אֲנִי יְהוָה הִנֵּה אָנֹכִי
מַכֶּה ׀ בַּמַּטֶּה אֲשֶׁר־בְּיָדִי עַל־הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּיְאֹר וְנֶהֶפְכוּ לְדָם׃
18 וְהַדָּגָה אֲשֶׁר־בַּיְאֹר תָּמוּת וּבָאַשׁ הַיְאֹר וְנִלְאוּ מִצְרַיִם לִשְׁתּוֹת
19 מַיִם מִן־הַיְאֹר׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֱמֹר
אֶל־אַהֲרֹן קַח מַטְּךָ וּנְטֵה־יָדְךָ עַל־מֵימֵי מִצְרַיִם עַל־נַהֲרֹתָם ׀
עַל־יְאֹרֵיהֶם וְעַל־אַגְמֵיהֶם וְעַל כָּל־מִקְוֵה מֵימֵיהֶם וְיִהְיוּ־דָם
20 וְהָיָה דָם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וּבָעֵצִים וּבָאֲבָנִים׃ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר ׀ צִוָּה יְהוָה וַיָּרֶם בַּמַּטֶּה וַיַּךְ אֶת־הַמַּיִם
אֲשֶׁר בַּיְאֹר לְעֵינֵי פַרְעֹה וּלְעֵינֵי עֲבָדָיו וַיֵּהָפְכוּ כָּל־הַמַּיִם אֲשֶׁר־
21 בַּיְאֹר לְדָם׃ וְהַדָּגָה אֲשֶׁר־בַּיְאֹר מֵתָה וַיִּבְאַשׁ הַיְאֹר וְלֹא־
יָכְלוּ מִצְרַיִם לִשְׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיְאֹר וַיְהִי הַדָּם בְּכָל־אֶרֶץ
22 מִצְרָיִם׃ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן חַרְטֻמֵּי מִצְרַיִם בְּלָטֵיהֶם וַיֶּחֱזַק לֵב־פַּרְעֹה
23 וְלֹא־שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה׃ וַיִּפֶן פַּרְעֹה וַיָּבֹא אֶל־
24 בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁת לִבּוֹ גַּם־לָזֹאת׃ וַיַּחְפְּרוּ כָל־מִצְרַיִם סְבִיבֹת
25 הַיְאֹר מַיִם לִשְׁתּוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מִמֵּימֵי הַיְאֹר׃ וַיִּמָּלֵא
שִׁבְעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת־יְהוָה אֶת־הַיְאֹר׃

بردار و جلو پَرعُوه بینداز ماری خواهد گردید.

۱۰ مُشه و اَهَروُن نزد پَرعُوه رفته و همانگونه که خدا فرمان داده بود عمل کردند. اَهَروُن عصایش را جلو پَرعُوه و جلو خادمانش انداخت، مار گردید.

۱۱ پَرعُوه هم دانشمندان و جادوگران را صدا زد. آنها یعنی ساحران مصر هم بوسیله‌ی افسونهای خود همان کار را کردند.

۱۲ هرکدام عصای خود را انداخت و مار گردید. عصای اَهَروُن عصاهای آنها (دانشمندان و جادوگران مصری) را بلعید.(۱)

۱۳ قلب پَرعُوه سخت شد و همانگونه که خدا گفته بود به آنها گوش نداد.

۱۴ خدا به مُشه گفت قلب پَرعُوه سخت است، از فرستادن آن قوم اباکرد.

۱۵ بامدادان نزد پَرعُوه برو اینک او بسوی آب بیرون میرود. به استقبال وی در کنار رود نیل بایست و آن عصایی را که به مار مبدل گشت در دستت بگیر.

۱٦ به وی بگو خدا خداوند عبریها مرا نزد تو فرستاده است که بگوید «قومم را روانه نما تا در بیابان مرا پرستش کنند» و اینک تا بحال گوش ندادی.

۱۷ خدا چنین گفته است: بدینوسیله (معجزه‌ی خون) درک خواهی کرد که من خدا هستم. اینک من با عصائی که در دستم است به آبهائیکه در رود نیل است میزنم و به خون مبدل خواهد شد.

۱۸ ماهیهایی که در رود نیل هستند خواهند مرد و رود نیل متعفن خواهد شد و مصریها برای نوشیدن آب از نیل عاجز خواهند شد.

۱۹ خدا به مُشه گفت به اَهَروُن بگو عصایت را بردار و دستت را بر آبهای مصر بر نهرهایشان بر رودهایشان و بر دریاچه‌هایشان و بر تمام جمع گاههای آبهایشان دراز کن تا خون گردد. در تمام سرزمین مصر و در ظروفهای چوبی و سنگی خون خواهد بود.

۲۰ مُشه و اَهَروُن چنانکه خدا فرمان داد عمل کردند (اَهَروُن دست خود و) آن عصا را بلند کرد و در حضور پَرعُوه و غلامانش به آبهایی که در رود نیل بود زد. تمام آبهایی که در رود نیل بود به خون مبدل گشت.

۲۱ و ماهی‌هایی که در رود نیل بودند مردند و رودخانه نیل متعفن شد و مصریها نتوانستند از رود نیل آب بنوشند. در تمام سرزمین مصر خون بود.

۲۲ ساحران مصر با افسونهای خود همان کار را کردند. قلب پَرعُوه سخت شد و همانگونه که خدا سخن گفته بود به آنها گوش نداد.

۲۳ پَرعُوه برگشت به خانه‌اش آمد و به این هم توجهی نکرد.

۲۴ تمام مصریان چونکه نمی‌توانستند از آبهای رود نیل بنوشند (زمینهای) اطراف رود نیل را حفر کردند.

۲۵ بعد از آنکه خدا رود نیل را ضربت زد هفت روز سپری شد.

۲٦ (آنگاه) خدا به مُشه گفت: نزد پَرعُوه برو و به او بگو خدا چنین گفته است:

۱- حخامیم توضیح می‌دهند که عصای اَهَروُن پس از انداخته شدن به زمین به یک مار واقعی تبدیل شد ولی عصاهای ساحران مصری پس از انداخته شدن بزمین فقط شکل و شمایل مار را داشتند و از حرکت کردن عاجز بودند.

26 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה אָמַר
27 יְהוָה שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי׃ וְאִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלֵּחַ הִנֵּה
28 אָנֹכִי נֹגֵף אֶת־כָּל־גְּבוּלְךָ בַּצְפַרְדְּעִים׃ וְשָׁרַץ הַיְאֹר צְפַרְדְּעִים
וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתֶךָ וּבַחֲדַר מִשְׁכָּבְךָ וְעַל־מִטָּתֶךָ וּבְבֵית עֲבָדֶיךָ
29 וּבְעַמֶּךָ וּבְתַנּוּרֶיךָ וּבְמִשְׁאֲרוֹתֶיךָ׃ וּבְכָה וּבְעַמְּךָ וּבְכָל־עֲבָדֶיךָ
ח 1 יַעֲלוּ הַצְפַרְדְּעִים׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל־אַהֲרֹן
נְטֵה אֶת־יָדְךָ בְּמַטֶּךָ עַל־הַנְּהָרֹת עַל־הַיְאֹרִים וְעַל־הָאֲגַמִּים
2 וְהַעַל אֶת־הַצְפַרְדְּעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֵּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ
עַל מֵימֵי מִצְרָיִם וַתַּעַל הַצְּפַרְדֵּעַ וַתְּכַס אֶת־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃
3 וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחַרְטֻמִּים בְּלָטֵיהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־הַצְפַרְדְּעִים עַל־
4 אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הַעְתִּירוּ
אֶל־יְהוָה וְיָסֵר הַצְפַרְדְּעִים מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וַאֲשַׁלְּחָה אֶת־הָעָם
5 וְיִזְבְּחוּ לַיהוָה׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְפַרְעֹה הִתְפָּאֵר עָלַי לְמָתַי ׀
אַעְתִּיר לְךָ וְלַעֲבָדֶיךָ וּלְעַמְּךָ לְהַכְרִית הַצְפַרְדְּעִים מִמְּךָ
6 וּמִבָּתֶּיךָ רַק בַּיְאֹר תִּשָּׁאַרְנָה׃ וַיֹּאמֶר לְמָחָר וַיֹּאמֶר כִּדְבָרְךָ
7 לְמַעַן תֵּדַע כִּי־אֵין כַּיהוָה אֱלֹהֵינוּ׃ וְסָרוּ הַצְפַרְדְּעִים מִמְּךָ חמישי
8 וּמִבָּתֶּיךָ וּמֵעֲבָדֶיךָ וּמֵעַמֶּךָ רַק בַּיְאֹר תִּשָּׁאַרְנָה׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן מֵעִם פַּרְעֹה וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה עַל־דְּבַר הַצְפַרְדְּעִים
9 אֲשֶׁר־שָׂם לְפַרְעֹה׃ וַיַּעַשׂ יְהוָה כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיָּמֻתוּ הַצְפַרְדְּעִים
10 מִן־הַבָּתִּים מִן־הַחֲצֵרֹת וּמִן־הַשָּׂדֹת׃ וַיִּצְבְּרוּ אֹתָם חֳמָרִם
11 חֳמָרִם וַתִּבְאַשׁ הָאָרֶץ׃ וַיַּרְא פַּרְעֹה כִּי הָיְתָה הָרְוָחָה וְהַכְבֵּד
12 אֶת־לִבּוֹ וְלֹא שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל־אַהֲרֹן נְטֵה אֶת־מַטְּךָ וְהַךְ אֶת־
13 עֲפַר הָאָרֶץ וְהָיָה לְכִנִּם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן וַיֵּט
אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ בְמַטֵּהוּ וַיַּךְ אֶת־עֲפַר הָאָרֶץ וַתְּהִי הַכִּנָּם בָּאָדָם
וּבַבְּהֵמָה כָּל־עֲפַר הָאָרֶץ הָיָה כִנִּים בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃
14 וַיַּעֲשׂוּ־כֵן הַחַרְטֻמִּים בְּלָטֵיהֶם לְהוֹצִיא אֶת־הַכִּנִּים וְלֹא יָכֹלוּ

قوم مرا روانه کن تا مرا پرستش کنند.

۲۷ و اگر از روانه داشتن اباکنی، اینک من تمام حدودت را دچار بلای قورباغه میکنم.

۲۸ رود نیل به فراوانی قورباغه تولید خواهد کرد که بالا آمده در خانه‌ات و در اتاق خوابت و بر تختخوابت و در خانه‌ی خادمانت و در میان قومت و در تنورت و در تغارهای خمیرت وارد خواهند شد.

۲۹ و از خودت و قومت و تمام غلامانت قورباغه‌ها بالا خواهند رفت.

وائرا - فصل هشتم

۱ خدا به مُشه گفت به اَهَرُوْن بگو دستت را با عصایت بر نهرها بر رودها و بر دریاچه‌ها دراز کن و قورباغه‌ها را بر سرزمین مصر بالا آور.

۲ اَهَرُوْن دستش را بر آبهای مصر دراز کرد و قورباغه‌ها بـالا آمـدند و سـرزمین مـصر را پوشانیدند.

۳ ساحران با افسون خود همین کار را کردند و قورباغه‌ها را بر سرزمین مصر بالا آوردند.

۴ پَرعُوه مُشه و اَهَرُوْن را صدا زده گفت به درگاه خدا دعا کنید تا این قورباغه‌ها را از من و از قومم دور کند و آن قوم را روانه کنم تا برای خدا ذبح کنند.

۵ مُشه به پَرعُوه گفت بر من منت بگذار (و بگو) برای چه وقت برای تو و خادمانت و قومت دعا کنم که قورباغه‌ها از تو و خانه‌هایت نابود شوند و فقط در رود نیل باقی بمانند؟

۶ گفت برای فردا. (مُشه) گفت طبق سخن تو خواهد شد تا بدانی که نظیر خدا خداوند ما وجود ندارد.

۷ قورباغه‌ها از تو و از خانه‌های تو و از خادمانت و از قومت دور خواهند شد. فقط در رود نیل باقی خواهند ماند.

۸ مُشه و اَهَرُوْن از پیش پَرعُوه بیرون آمدند. مُشه نزد خدا در مورد قورباغه‌هایی که برای پَرعُوه فراهم کرده بود استغاثه کرد.

۹ خدا طبق سخن مُشه عمل نمود و قورباغه‌های ساختمان‌ها، حیاط‌ها و کشت‌زارها مردند.

۱۰ آنها را توده توده انباشتند. آن سرزمین متعفن شد.

۱۱ پَرعُوه دید که گشایشی پدید آمد، قلب خود را سخت کرد و چنانکه خدا گفته بود به آنها گوش نداد.

۱۲ خدا به مُشه گفت به اَهَرُوْن بگو عصایت را بلند کن و بر خاک آن سرزمین بزن تا در تمام سرزمین مصر شپش پدیدار گردد.

۱۳ چنین عمل نمودند. اَهَرُوْن دستش را با عصایش بلند نمود و بر خاک آن سرزمین زد. شپش بر انسان و بر چارپا پدید آمد. در تمام سرزمین مصر تمام خاک آن سرزمین شپش شد.

۱۴ ساحران با افسون خود همان کار را کردند تا شپش‌ها را بوجود آوردند و نتوانستند. شپش بر انسان و چارپا باقی ماند.

15 וַתְּהִי הַכִּנָּם בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה׃ וַיֹּאמְרוּ הַחַרְטֻמִּם אֶל־פַּרְעֹה
אֶצְבַּע אֱלֹהִים הִוא וַיֶּחֱזַק לֵב־פַּרְעֹה וְלֹא־שָׁמַע אֲלֵהֶם כַּאֲשֶׁר
16 דִּבֶּר יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הַשְׁכֵּם בַּבֹּקֶר
וְהִתְיַצֵּב לִפְנֵי פַרְעֹה הִנֵּה יוֹצֵא הַמָּיְמָה וְאָמַרְתָּ אֵלָיו כֹּה
17 אָמַר יְהוָה שַׁלַּח עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי׃ כִּי אִם־אֵינְךָ מְשַׁלֵּחַ אֶת־עַמִּי
הִנְנִי מַשְׁלִיחַ בְּךָ וּבַעֲבָדֶיךָ וּבְעַמְּךָ וּבְבָתֶּיךָ אֶת־הֶעָרֹב וּמָלְאוּ
18 בָּתֵּי מִצְרַיִם אֶת־הֶעָרֹב וְגַם הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הֵם עָלֶיהָ׃ וְהִפְלֵיתִי
בַיּוֹם הַהוּא אֶת־אֶרֶץ גֹּשֶׁן אֲשֶׁר עַמִּי עֹמֵד עָלֶיהָ לְבִלְתִּי הֱיוֹת־
ששי 19 שָׁם עָרֹב לְמַעַן תֵּדַע כִּי אֲנִי יְהוָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ וְשַׂמְתִּי
20 פְדֻת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמֶּךָ לְמָחָר יִהְיֶה הָאֹת הַזֶּה׃ וַיַּעַשׂ יְהוָה
כֵּן וַיָּבֹא עָרֹב כָּבֵד בֵּיתָה פַרְעֹה וּבֵית עֲבָדָיו וּבְכָל־אֶרֶץ
21 מִצְרַיִם תִּשָּׁחֵת הָאָרֶץ מִפְּנֵי הֶעָרֹב׃ וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה
22 וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר לְכוּ זִבְחוּ לֵאלֹהֵיכֶם בָּאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
לֹא נָכוֹן לַעֲשׂוֹת כֵּן כִּי תּוֹעֲבַת מִצְרַיִם נִזְבַּח לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ
23 הֵן נִזְבַּח אֶת־תּוֹעֲבַת מִצְרַיִם לְעֵינֵיהֶם וְלֹא יִסְקְלֻנוּ׃ דֶּרֶךְ
שְׁלֹשֶׁת יָמִים נֵלֵךְ בַּמִּדְבָּר וְזָבַחְנוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר יֹאמַר
24 אֵלֵינוּ׃ וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה אָנֹכִי אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וּזְבַחְתֶּם לַיהוָה
אֱלֹהֵיכֶם בַּמִּדְבָּר רַק הַרְחֵק לֹא־תַרְחִיקוּ לָלֶכֶת הַעְתִּירוּ
25 בַּעֲדִי׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי יוֹצֵא מֵעִמָּךְ וְהַעְתַּרְתִּי אֶל־
יְהוָה וְסָר הֶעָרֹב מִפַּרְעֹה מֵעֲבָדָיו וּמֵעַמּוֹ מָחָר רַק אַל־יֹסֵף
26 פַּרְעֹה הָתֵל לְבִלְתִּי שַׁלַּח אֶת־הָעָם לִזְבֹּחַ לַיהוָה׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה
27 מֵעִם פַּרְעֹה וַיֶּעְתַּר אֶל־יְהוָה׃ וַיַּעַשׂ יְהוָה כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיָּסַר
28 הֶעָרֹב מִפַּרְעֹה מֵעֲבָדָיו וּמֵעַמּוֹ לֹא נִשְׁאַר אֶחָד׃ וַיַּכְבֵּד פַּרְעֹה
אֶת־לִבּוֹ גַּם בַּפַּעַם הַזֹּאת וְלֹא שִׁלַּח אֶת־הָעָם׃

1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה וְדִבַּרְתָּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר ט
2 יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שַׁלַּח אֶת־עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי׃ כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה
3 לְשַׁלֵּחַ וְעוֹדְךָ מַחֲזִיק בָּם׃ הִנֵּה יַד־יְהוָה הוֹיָה בְּמִקְנְךָ אֲשֶׁר

۱۵ ساحران به پَرعُوه گفتند این دلیل وجود خداوند است. قلب پَرعُوه سخت شد و همانگونه
که خدا گفته بود به آنها گوش نداد.

۱٦ خدا به مُشه گفت بامدادان سحرخیزی کن و در حضور پَرعُوه بایست. اینک وی به سوی
آب (نیل) بیرون میرود به او بگو خدا اینطور گفته است. قومم را روانه نما تا مرا پرستش
نماید.

۱۷ زیرا اگر قومم را روانه ننمایی، اینک من گروه جانوران درنده را میان تو و خادمانت و
قومت و خانه‌های تو میفرستم. گروه جانوران درنده خانه‌های مصریان و همچنین زمینی
را که آنها روی آنها هستند، پر خواهند کرد.

۱۸ در آن روز سرزمین گوُشِن را که قومم روی آن قرار دارد جدا می‌سازم که گروه جانوران
درنده در آنجا نباشند. برای اینکه بدانی که بر روی زمین هم من خدا هستم.

۱۹ قوم خود را از قوم تو جدا میکنم. این آیت فردا پدید خواهد آمد.

۲۰ خدا چنین کرد. پس گروه انبوهی از جانوران درنده به خانه‌ی پَرعُوه و خادمانش و در
تمام سرزمین مصر وارد شد آن کشور بوسیله‌ی گروه جانوران درنده ویران گردید.

۲۱ پَرعُوه مُشه و اَهَروُن را صدا زده گفت بروید برای خداوند خود در این سرزمین ذبح کنید.

۲۲ مُشه گفت چنین کاری درست نیست چون معبود مصریان را برای خدا خداوند خود ذبح
خواهیم کرد. آیا اگر معبود مصریان را جلو چشمهای آنها ذبح کنیم ما را سنگباران نخواهند
کرد؟

۲۳ راه سه روزه به بیابان خواهیم رفت تا برای خدا خداوند خود آنطوریکه بگوید (چه
حیواناتی را) ذبح کنیم.

۲۴ پَرعُوه گفت من شما را روانه خواهم نمود تا برای خدا خداوند خود در بیابان ذبح کنید
فقط زیاد دور نروید. برای من دعا کنید.

۲۵ مُشه گفت اینک من از پیش تو بیرون می‌روم و نزد خدا دعا میکنم تا آن گروه جانوران
درنده فردا از پَرعُوه، از خادمانش و از قومش دور گردند، فقط پَرعُوه به فریب دادن ادامه
ندهد که آن قوم را جهت ذبح کردن برای خدا روانه نسازد.

۲٦ مشه از پیش پَرعُوه بیرون رفته نزد خدا دعا نمود.

۲۷ خدا طبق سخن مُشه عمل نمود و گروه جانوران درنده را از پَرعُوه، از خادمانش و از
قومش دور ساخت. یکی (هم) باقی نماند.

۲۸ پَرعُوه این بار هم قلبش را سخت کرد و آن قوم را روانه ننمود.

وائِرا - فصل نهم

۱ خدا به مُشه گفت نزد پَرعُوه برو و به او بگو خدا خداوند عبریان اینطور گفته است قومم را
روانه کن تا مرا پرستش نمایند.

۲ زیرا اگر از فرستادن اباکنی و هنوز آنها را نگاه داری.

۳ اینک قدرت خدا برای مواشیت که در صحراست - برای اسبها، خرها، شترها، گاوها و

בַּשָּׂדֶ֗ה בַּסּוּסִים֙ בַּחֲמֹרִ֔ים בַּגְּמַלִּ֔ים בַּבָּקָ֖ר וּבַצֹּ֑אן דֶּ֖בֶר כָּבֵ֥ד
4 מְאֹֽד׃ וְהִפְלָ֣ה יהוה בֵּ֚ין מִקְנֵ֣ה יִשְׂרָאֵ֔ל וּבֵ֖ין מִקְנֵ֣ה מִצְרָ֑יִם
5 וְלֹ֥א יָמ֛וּת מִכָּל־לִבְנֵ֥י יִשְׂרָאֵ֖ל דָּבָֽר׃ וַיָּ֥שֶׂם יהוה מוֹעֵ֖ד לֵאמֹ֑ר
6 מָחָ֗ר יַעֲשֶׂ֧ה יהוה הַדָּבָ֥ר הַזֶּ֖ה בָּאָֽרֶץ׃ וַיַּעַשׂ֩ יהוה אֶת־הַדָּבָ֤ר
הַזֶּה֙ מִֽמָּחֳרָ֔ת וַיָּ֕מָת כֹּ֖ל מִקְנֵ֣ה מִצְרָ֑יִם וּמִמִּקְנֵ֥ה בְנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֖ל
7 לֹא־מֵ֥ת אֶחָֽד׃ וַיִּשְׁלַ֣ח פַּרְעֹ֔ה וְהִנֵּ֗ה לֹא־מֵ֛ת מִמִּקְנֵ֥ה יִשְׂרָאֵ֖ל
עַד־אֶחָ֑ד וַיִּכְבַּד֙ לֵ֣ב פַּרְעֹ֔ה וְלֹ֥א שִׁלַּ֖ח אֶת־הָעָֽם׃
8 וַיֹּ֣אמֶר יהוה֮ אֶל־מֹשֶׁ֣ה וְאֶֽל־אַהֲרֹן֒ קְח֤וּ לָכֶם֙ מְלֹ֣א חָפְנֵיכֶ֔ם
9 פִּ֖יחַ כִּבְשָׁ֑ן וּזְרָק֥וֹ מֹשֶׁ֛ה הַשָּׁמַ֖יְמָה לְעֵינֵ֥י פַרְעֹֽה׃ וְהָיָ֣ה לְאָבָ֔ק
עַ֖ל כָּל־אֶ֣רֶץ מִצְרָ֑יִם וְהָיָ֨ה עַל־הָאָדָ֜ם וְעַל־הַבְּהֵמָ֗ה לִשְׁחִ֛ין
10 פֹּרֵ֥חַ אֲבַעְבֻּעֹ֖ת בְּכָל־אֶ֥רֶץ מִצְרָֽיִם׃ וַיִּקְח֞וּ אֶת־פִּ֣יחַ הַכִּבְשָׁ֗ן
וַיַּֽעַמְדוּ֙ לִפְנֵ֣י פַרְעֹ֔ה וַיִּזְרֹ֥ק אֹת֛וֹ מֹשֶׁ֖ה הַשָּׁמָ֑יְמָה וַיְהִ֗י שְׁחִין֙
11 אֲבַעְבֻּעֹ֔ת פֹּרֵ֔חַ בָּאָדָ֖ם וּבַבְּהֵמָֽה׃ וְלֹא־יָֽכְל֣וּ הַֽחַרְטֻמִּ֗ים לַעֲמֹ֛ד
לִפְנֵ֥י מֹשֶׁ֖ה מִפְּנֵ֣י הַשְּׁחִ֑ין כִּֽי־הָיָ֣ה הַשְּׁחִ֔ין בַּֽחֲרְטֻמִּ֖ם וּבְכָל־מִצְרָֽיִם׃
12 וַיְחַזֵּ֤ק יהוה֙ אֶת־לֵ֣ב פַּרְעֹ֔ה וְלֹ֥א שָׁמַ֖ע אֲלֵהֶ֑ם כַּאֲשֶׁ֛ר דִּבֶּ֥ר
13 יהוה אֶל־מֹשֶֽׁה׃ וַיֹּ֤אמֶר יהוה֙ אֶל־מֹשֶׁ֔ה הַשְׁכֵּ֣ם
בַּבֹּ֔קֶר וְהִתְיַצֵּ֖ב לִפְנֵ֣י פַרְעֹ֑ה וְאָמַרְתָּ֣ אֵלָ֗יו כֹּֽה־אָמַ֤ר יהוה֙
14 אֱלֹהֵ֣י הָעִבְרִ֔ים שַׁלַּ֥ח אֶת־עַמִּ֖י וְיַעַבְדֻֽנִי׃ כִּ֣י ׀ בַּפַּ֣עַם הַזֹּ֗את אֲנִ֨י
שֹׁלֵ֜חַ אֶת־כָּל־מַגֵּפֹתַי֙ אֶֽל־לִבְּךָ֔ וּבַעֲבָדֶ֖יךָ וּבְעַמֶּ֑ךָ בַּעֲב֣וּר תֵּדַ֔ע
15 כִּ֛י אֵ֥ין כָּמֹ֖נִי בְּכָל־הָאָֽרֶץ׃ כִּ֤י עַתָּה֙ שָׁלַ֣חְתִּי אֶת־יָדִ֔י וָאַ֥ךְ אוֹתְךָ֛
16 וְאֶֽת־עַמְּךָ֖ בַּדָּ֑בֶר וַתִּכָּחֵ֖ד מִן־הָאָֽרֶץ׃ וְאוּלָ֗ם בַּעֲב֤וּר זֹאת֙
הֶעֱמַדְתִּ֔יךָ בַּעֲב֖וּר הַרְאֹתְךָ֣ אֶת־כֹּחִ֑י וּלְמַ֛עַן סַפֵּ֥ר שְׁמִ֖י בְּכָל־
17/18 הָאָֽרֶץ׃ עוֹדְךָ֖ מִסְתּוֹלֵ֣ל בְּעַמִּ֑י לְבִלְתִּ֖י שַׁלְּחָֽם׃ הִנְנִ֤י מַמְטִיר֙ שביעי
כָּעֵ֣ת מָחָ֔ר בָּרָ֖ד כָּבֵ֣ד מְאֹ֑ד אֲשֶׁ֨ר לֹא־הָיָ֤ה כָמֹ֨הוּ֙ בְּמִצְרַ֔יִם לְמִן־
19 הַיּ֥וֹם הִוָּסְדָ֖ה וְעַד־עָֽתָּה׃ וְעַתָּ֗ה שְׁלַ֤ח הָעֵז֙ אֶת־מִקְנְךָ֔ וְאֵ֛ת כָּל־
אֲשֶׁ֥ר לְךָ֖ בַּשָּׂדֶ֑ה כָּל־הָאָדָ֨ם וְהַבְּהֵמָ֜ה אֲשֶׁר־יִמָּצֵ֣א בַשָּׂדֶ֗ה
20 וְלֹ֤א יֵאָסֵף֙ הַבַּ֔יְתָה וְיָרַ֧ד עֲלֵהֶ֛ם הַבָּרָ֖ד וָמֵֽתוּ׃ הַיָּרֵא֙ אֶת־דְּבַ֣ר

گوسفندها وبای بسیار شدیدی میآورد.

۴ و خدا بین مواشی یِسرائل و مواشی مصریها فرق میگذارد. تا از تمام (مواشی) متعلق به فرزندان یِسرائل هیچیک تلف نشود.

۵ خدا وقت تعیین کرده گفت اینکار را خدا فردا در این سرزمین انجام خواهد داد.

٦ فردای آن روز خدا اینکار را انجام داد. تمام مواشی مصریها تلف شدند و از مواشی فرزندان یِسرائل یکی (هم) تلف نشد.

۷ پَرعُوه (برای تحقیق) فرستاد و اینک از مواشی فرزندان یِسرائل (حتی) یکی هم تلف نشده بود. قلب پَرعُوه سخت شد و آن قوم را روانه ننمود.

۸ خدا به مُشه و به اَهَروُن گفت: برای خود مشت‌های پر از دوده‌ی کوره بردارید، مُشه آنرا در نظر پَرعُوه به طرف آسمان بپاشد.

۹ بر تمام سرزمین مصر (آن) دوده مبدل به گردی خواهد شد و در تمام سرزمین مصر بر (بدن) انسان و بر چارپا به دمل پدید آورنده جوش مبدل خواهد گردید.

۱۰ دوده‌ی کوره را برداشتند و در حضور پَرعُوه ایستادند. مُشه آن را به طرف آسمان پاشید. پس در انسان و در چارپا دمل‌های پدید آورنده جوش بوجود آمد.

۱۱ پس ساحران به علت آن دمل نتوانستند در مقابل مُشه مقاومت کنند، چونکه آن دمل بر (بدن) جادوگران و بر تمام مصریها پدید آمده بود.(۱)

۱۲ خدا قلب پَرعُوه را سخت کرد و همانگونه که خدا به مُشه سخن گفته بود (پَرعُوه) به آنها گوش نداد.

۱۳ خدا به مُشه گفت بامدادان سحرخیزی کن و جلو پَرعُوه بایست و به او بگو، خدا خداوند عبریان چنین گفته است. قومم را روانه کن تا مرا پرستش کنند.

۱۴ زیرا این بار من همه‌ی بلاهایم را بر قلب تو و خادمانت و قومت میفرستم تا بدانی که نظیر من در تمام سرزمین (هم) نیست.

۱۵ اگر تاکنون قدرتم را فرستاده تو و قومت را بوسیله‌ی وبا میزدم از آن سرزمین نابود شده بودی.

۱٦ و اما به این سبب تو را نگهداشتم. به جهت نشان دادن قدرتم به تو و برای تعریف از نامم در تمام زمین.

۱۷ هنوز تو با قومم، سرسختی میکنی که آنها را روانه نسازی.

۱۸ اینک من فردا همین موقع، تگرگی بسیار سنگین که از روز بنیان‌گذاری مصر تاکنون در مصر نظیرش نبوده است، میبارانم.

۱۹ پس اکنون برای بردن مواشیت و آنچه که در صحرا داری به پناهگاه، کسانی را مأمور کن. هر انسان و چارپائی که در صحرا باشد و به خانه داخل نگردد، بر آنها تگرگ باریده خواهند مرد.

۱- از اینکه تصریح شده است که مرض دُمَل حتی به ساحران مصر هم سرایت کرد چنین استنباط میشود که آنها از بعضی از این بلاها در امان بودند و بخود میبالیدند که این بلاها نمیتواند روی آنها اثر بگذارند پس در اینجا گفته شده‌است که حتی به ساحران هم سرایت نمود و مصریها دریافتند که نه تنها ساحران نتوانستند بلاها را خنثی کنند بلکه آنها هم از بعضی از این بلاها رنج میبردند، لذا عقیده مصریان نسبت به ساحران عوض شد.

יְהוָה מֵעַבְדֵי פַּרְעֹה הֵנִיס אֶת־עֲבָדָיו וְאֶת־מִקְנֵהוּ אֶל־
21 הַבָּתִּים׃ וַאֲשֶׁר לֹא־שָׂם לִבּוֹ אֶל־דְּבַר יְהוָה וַיַּעֲזֹב אֶת־עֲבָדָיו
וְאֶת־מִקְנֵהוּ בַּשָּׂדֶה׃
22 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה אֶת־יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וִיהִי בָרָד
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם עַל־הָאָדָם וְעַל־הַבְּהֵמָה וְעַל כָּל־עֵשֶׂב
23 הַשָּׂדֶה בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מַטֵּהוּ עַל־הַשָּׁמַיִם
וַיהוָה נָתַן קֹלֹת וּבָרָד וַתִּהֲלַךְ־אֵשׁ אָרְצָה וַיַּמְטֵר יְהוָה בָּרָד
24 עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיְהִי בָרָד וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת בְּתוֹךְ הַבָּרָד כָּבֵד
מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־הָיָה כָמֹהוּ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָז הָיְתָה לְגוֹי׃
25 וַיַּךְ הַבָּרָד בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם אֵת כָּל־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה מֵאָדָם
וְעַד־בְּהֵמָה וְאֵת כָּל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה הִכָּה הַבָּרָד וְאֶת־כָּל־עֵץ
26 הַשָּׂדֶה שִׁבֵּר׃ רַק בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן אֲשֶׁר־שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא הָיָה
27 בָּרָד׃ וַיִּשְׁלַח פַּרְעֹה וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
28 חָטָאתִי הַפָּעַם יְהוָה הַצַּדִּיק וַאֲנִי וְעַמִּי הָרְשָׁעִים׃ הַעְתִּירוּ
אֶל־יְהוָה וְרַב מִהְיֹת קֹלֹת אֱלֹהִים וּבָרָד וַאֲשַׁלְּחָה אֶתְכֶם וְלֹא
29 תֹסִפוּן לַעֲמֹד׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֹשֶׁה כְּצֵאתִי אֶת־הָעִיר אֶפְרֹשׂ
אֶת־כַּפַּי אֶל־יְהוָה הַקֹּלוֹת יֶחְדָּלוּן וְהַבָּרָד לֹא יִהְיֶה־עוֹד לְמַעַן
30 תֵּדַע כִּי לַיהוָה הָאָרֶץ׃ וְאַתָּה וַעֲבָדֶיךָ יָדַעְתִּי כִּי טֶרֶם תִּירְאוּן
31 מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים׃ וְהַפִּשְׁתָּה וְהַשְּׂעֹרָה נֻכָּתָה כִּי הַשְּׂעֹרָה
32 אָבִיב וְהַפִּשְׁתָּה גִּבְעֹל׃ וְהַחִטָּה וְהַכֻּסֶּמֶת לֹא נֻכּוּ כִּי אֲפִילֹת
מפטיר 33 הֵנָּה׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה מֵעִם פַּרְעֹה אֶת־הָעִיר וַיִּפְרֹשׂ כַּפָּיו אֶל־יְהוָה
34 וַיַּחְדְּלוּ הַקֹּלוֹת וְהַבָּרָד וּמָטָר לֹא־נִתַּךְ אָרְצָה׃ וַיַּרְא פַּרְעֹה
כִּי־חָדַל הַמָּטָר וְהַבָּרָד וְהַקֹּלֹת וַיֹּסֶף לַחֲטֹא וַיַּכְבֵּד לִבּוֹ הוּא
35 וַעֲבָדָיו׃ וַיֶּחֱזַק לֵב פַּרְעֹה וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר
דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃
י בא 1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בֹּא אֶל־פַּרְעֹה כִּי־אֲנִי הִכְבַּדְתִּי אֶת־
2 לִבּוֹ וְאֶת־לֵב עֲבָדָיו לְמַעַן שִׁתִי אֹתֹתַי אֵלֶּה בְּקִרְבּוֹ׃ וּלְמַעַן

۲۰ از ملازمان پرعوه آنکه از سخن خدا بیم داشت غلامان و مواشی خود را بخانه‌ها فراری داد.

۲۱ و آن کسی که به سخن خدا توجهی نکرد غلامان و مواشیش را در صحرا جای گذاشت.

۲۲ خدا به مُشه گفته دستت را بر آسمان بلند کن تا در تمام سرزمین مصر بر انسان و چارپا و تمام گیاه صحرا که در سرزمین مصر است تگرگ فرود آید.

۲۳ مُشه عصایش را به آسمان بلند کرد و خدا صداهایی همراه با تگرگ ظاهر ساخت و آتش به سوی زمین فرود آمد. خدا بر سرزمین مصر تگرگ بارانید.

۲۴ تگرگ پدید آمد و در میان آن تگرگ آتش شعله میکشید. (تگرگی) بسیار سنگین بود از موقعی که (مصریان) به قومی تبدیل شده بودند در تمام سرزمین مصر نظیر آن پدید نیامده بود.(۱)

۲۵ تگرگ در تمام سرزمین مصر تمام آنچه را که در صحرا بود از انسان تا چارپا زد و تمام گیاه مزارع را (هم) تگرگ زد و هر درختی از صحرا را خرد کرد.

۲۶ فقط در سرزمین گُوشِن که فرزندان یِسرائِل آنجا بودند تگرگ نبود.

۲۷ پَرعُوه فرستاده مُشه و اَهَرون را فراخواند و به آنها گفت این بار خطا کردم خدا عادل است و من و قومم ظالم هستیم.

۲۸ به درگاه خدا دعا کنید صداهای عظیم و تگرگ بس است و دیگر نباشد تا شما را روانه کنم و دیگر (اینجا) نمایند.

۲۹ مُشه به وی گفت: همینکه از شهر بیرون روم دستها را به سوی خدا می‌گسترانم صداها متوقف خواهد شد و آن تگرگ دیگر نخواهد بود تا بدانی که زمین (هم) از آن خدا است.

۳۰ میدانم که تو و خادمانت هنوز هم از خدا خداوند هراس ندارید.

۳۱ کتان و جو آفت دید چونکه جو خوشه و کتان ساقه داشت.

۳۲ و گندم و گندم سیاه آفت ندید چونکه آنها دیررس میباشند.

۳۳ مُشه از پیش پَرعُوه از شهر بیرون رفت و کف دستهای خود را به سوی خدا گسترانید صداها و تگرگ متوقف شد و باران بر زمین فرود نیامد.(۲)

۳۴ پَرعُوه مشاهده کرد که باران و تگرگ و صداها باز ایستاد، به خطا کردن ادامه داد. او و غلامانش قلب خود را سخت کردند.

۳۵ قلب پَرعُوه سخت شد و همانگونه که خدا بوسیله مُشه گفته بود فرزندان یِسرائِل را روانه نکرد.

هفطارای معمولی وآئرا در صفحه ۳۴۱

پاراشای بُو - فصل دهم

۱ خدا به مُشه گفت نزد پَرعُوه برو چونکه من قلب وی و خادمانش را سخت کردم برای اینکه این آیت‌هایم را در میان آن (ملت) پدید آوردم.

۲ و برای اینکه آنچه را که در مصر انجام دادم و آیت‌هایم را که در میان آنها گذاشتم به گوش

۱- راشی متذکر میگردد با آنکه آب و آتش مخالف یکدیگرند ولی در اینجا برای اینکه اراده‌ی مالک خویش را اجراء نمایند با هم توافق کردند و موقعی که تگرگها در حال نزول بهم میخوردند از آنها آتش برمیخواست و درختها را میسوزانید.

۲- معمولاً مُشه در شهر برای از بین بردن بلا دعا میکرد ولی در اینجا متذکر شده که مشه از شهر خارج شد و در آنجا برای متوقف شدن تگرگ باران و رعد دعا کرد، چون مصریها گوسفند پرست بودند و گوسفندانشان را در شهر جمع کرده بودند. مُشه نخواست با بودن گوسفندها که بت محسوب میشدند در شهر دعا کند لذا از شهر خارج شد.

תְּסַפֵּר בְּאָזְנֵי בִנְךָ וּבֶן־בִּנְךָ אֵת אֲשֶׁר הִתְעַלַּלְתִּי בְּמִצְרַיִם
3 וְאֶת־אֹתֹתַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בָם וִידַעְתֶּם כִּי־אֲנִי יהוה׃ וַיָּבֹא
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה־אָמַר יהוה אֱלֹהֵי
הָעִבְרִים עַד־מָתַי מֵאַנְתָּ לֵעָנֹת מִפָּנָי שַׁלַּח עַמִּי וְיַעַבְדֻנִי׃)(
4 כִּי אִם־מָאֵן אַתָּה לְשַׁלֵּחַ אֶת־עַמִּי הִנְנִי מֵבִיא מָחָר אַרְבֶּה
5 בִּגְבֻלֶךָ׃ וְכִסָּה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְלֹא יוּכַל לִרְאֹת אֶת־הָאָרֶץ
וְאָכַל ׀ אֶת־יֶתֶר הַפְּלֵטָה הַנִּשְׁאֶרֶת לָכֶם מִן־הַבָּרָד וְאָכַל אֶת־
6 כָּל־הָעֵץ הַצֹּמֵחַ לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה׃ וּמָלְאוּ בָתֶּיךָ וּבָתֵּי כָל־
עֲבָדֶיךָ וּבָתֵּי כָל־מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֲבֹתֶיךָ וַאֲבוֹת אֲבֹתֶיךָ
מִיּוֹם הֱיוֹתָם עַל־הָאֲדָמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפֶן וַיֵּצֵא מֵעִם פַּרְעֹה׃)(
7 וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי פַרְעֹה אֵלָיו עַד־מָתַי יִהְיֶה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ
שַׁלַּח אֶת־הָאֲנָשִׁים וְיַעַבְדוּ אֶת־יהוה אֱלֹהֵיהֶם הֲטֶרֶם תֵּדַע
8 כִּי אָבְדָה מִצְרָיִם׃ וַיּוּשַׁב אֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן אֶל־פַּרְעֹה
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יהוה אֱלֹהֵיכֶם מִי וָמִי הַהֹלְכִים׃
9 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בִּנְעָרֵינוּ וּבִזְקֵנֵינוּ נֵלֵךְ בְּבָנֵינוּ וּבִבְנוֹתֵנוּ בְּצֹאנֵנוּ
10 וּבִבְקָרֵנוּ נֵלֵךְ כִּי חַג־יהוה לָנוּ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יְהִי כֵן יהוה
עִמָּכֶם כַּאֲשֶׁר אֲשַׁלַּח אֶתְכֶם וְאֶת־טַפְּכֶם רְאוּ כִּי רָעָה נֶגֶד
11 פְּנֵיכֶם׃ לֹא כֵן לְכוּ־נָא הַגְּבָרִים וְעִבְדוּ אֶת־יהוה כִּי אֹתָהּ אַתֶּם
12 מְבַקְשִׁים וַיְגָרֶשׁ אֹתָם מֵאֵת פְּנֵי פַרְעֹה׃ וַיֹּאמֶר שני)(
יהוה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם בָּאַרְבֶּה וְיַעַל עַל־
אֶרֶץ מִצְרָיִם וְיֹאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאָרֶץ אֵת כָּל־אֲשֶׁר
13 הִשְׁאִיר הַבָּרָד׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־מַטֵּהוּ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיהוה
נִהַג רוּחַ־קָדִים בָּאָרֶץ כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלָּיְלָה הַבֹּקֶר
14 הָיָה וְרוּחַ הַקָּדִים נָשָׂא אֶת־הָאַרְבֶּה׃ וַיַּעַל הָאַרְבֶּה עַל כָּל־
אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיָּנַח בְּכֹל גְּבוּל מִצְרָיִם כָּבֵד מְאֹד לְפָנָיו לֹא־
15 הָיָה כֵן אַרְבֶּה כָּמֹהוּ וְאַחֲרָיו לֹא יִהְיֶה־כֵּן׃ וַיְכַס אֶת־עֵין
כָּל־הָאָרֶץ וַתֶּחְשַׁךְ הָאָרֶץ וַיֹּאכַל אֶת־כָּל־עֵשֶׂב הָאָרֶץ וְאֵת

فرزندت و فرزند فرزندت نقل کنی و بدانید که خدا منم.(۱)

۳ مُشه و اَهَرُون نزد پَرعُوه رفته به وی گفتند خدا خداوند عبریان چنین گفته است: تا کی از سر فرود آوردن بحضور من ابا میکنی؟ قومم را روانه کن تا مرا پرستش کنند.

۴ زیرا اگر از فرستادن قومم خودداری کنی، اینک من فردا در قلمروت ملخ می آورم.

۵ روی زمین را خواهد پوشانید تا نتوان آن زمین را دید و مازادی را که رهایی یافته و برای شما از تگرگ باقیمانده است، خورده و هر درختی را که برای شما در کشتزار میروید خواهد خورد.

۶ خانه‌های تو و خانه‌های همه‌ی خادمانت و خانه‌های تمام مصریان را پر خواهند کرد بطوریکه پدرانت و پدران پدرانت از روز بوجود آمدنشان روی زمین تا امروز ندیده باشند. پس روگردانیده از پیش پَرعُوه بیرون رفت.

۷ خادمان پَرعُوه به وی گفتند: تا کی این (مُشه) برای ما چون دامی باشد؟ این اشخاص را روانه کن تا خدا خداوندشان را پرستش نمایند. مگر هنوز نفهمیده‌ای که مصر نابود شده‌است؟

۸ مُشه و اَهَرُون نزد پَرعُوه بازگردانیده شدند. به آنان گفت بروید خدا خداوند خود را پرستش کنید. آنهایی که میروند چه کسانی هستند؟

۹ مُشه گفت با کودکان و با پیران خود خواهیم رفت. با پسران و با دختران خود با گوسفندان و با گاوان خود خواهیم رفت چونکه برای ما عید خدا است.

۱۰ به آنها گفت چنین باشد. موقعی که شما و اطفال شما را روانه می‌کنم خدا همراه شما باشد. در نظر داشته باشید که در مقابل شما شر قرار دارد.(۲)

۱۱ اینطور خوب نیست. لطفاً (شما) مردها بروید و خدا را پرستش کنید چونکه آن (پرستش) را شما درخواست میکنید. (نگهبان) آنها را از نزد پَرعُوه بیرون کرد.

۱۲ خدا به مُشه گفت: دستت را برای آوردن ملخ بر سرزمین مصر بلند کن تا روی سرزمین مصر فرود آید و تمام گیاه آن سرزمین و تمام آنچه را تگرگ باقی گذاشته است بخورد.

۱۳ مُشه عصایش را بر سرزمین مصر بلند کرد و تمام آن روز و تمام آن شب خدا باد شرقی را به آن سرزمین هدایت کرد. بامداد شد و باد شرقی ملخ را آورد.

۱۴ ملخ بر تمام سرزمین مصر فرود آمده و در تمام قلمرو مصر قرار گرفت. بسیار انبوه بود. قبل از آن نظیر چنین ملخ نبود و بعد از آن (هم) نخواهد بود.

۱۵ روی تمام آن سرزمین را پوشانید و آن سرزمین تاریک شد و تمام گیاه آن سرزمین و تمام میوه درخت را که تگرگ باقی گذارده بود خورد. پس هیچ سبزه‌ای بر درخت و بر گیاه کشتزار در هیچ جای سرزمین مصریان باقی نماند.

۱- با آنکه قبلاً خداوند به اوراهام گفته بود که فرزندان ییسرائل در کشوری که در آنجا به برده‌گی کشیده می‌شوند بایستی رنج ببرند پس به چه علت خداوند پَرعُوه و مصریان را تنبیه کرد جواب اینست اولاً بیش از رنج دادن یک انسان رنج دادند، ثانیاً پیش بینی نشده بود که فرزندان آنها را در دریا بیاندازد در حالیکه پَرعُوه و مصریها چنین عمل کردند.

۲- طبق عقیده‌ی راشی برای جمله‌ی «در نظر داشته باشید که در مقابل شما شر قرار دارد» پَرعُوه به مُشه اخطار میکند در صورتیکه من به شما اجازه خروج بدهم باز هم طبق علم ستاره شناسی ستاره‌ای نحس که خود منبع شر است، روبروی شما در بیابان قرار دارد که باعث کشتار فراوان فرزندان ییسرائل خواهد شد.

כָּל־פְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר הוֹתִיר הַבָּרָד וְלֹא־נוֹתַר כָּל־יֶרֶק בָּעֵץ
16 וּבְעֵשֶׂב הַשָּׂדֶה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם: וַיְמַהֵר פַּרְעֹה לִקְרֹא
17 לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר חָטָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְלָכֶם: וְעַתָּה
שָׂא נָא חַטָּאתִי אַךְ הַפַּעַם וְהַעְתִּירוּ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיָסֵר
18 מֵעָלַי רַק אֶת־הַמָּוֶת הַזֶּה: וַיֵּצֵא מֵעִם פַּרְעֹה וַיֶּעְתַּר אֶל־יְהוָה:
19 וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה רוּחַ־יָם חָזָק מְאֹד וַיִּשָּׂא אֶת־הָאַרְבֶּה וַיִּתְקָעֵהוּ
20 יָמָּה סּוּף לֹא נִשְׁאַר אַרְבֶּה אֶחָד בְּכֹל גְּבוּל מִצְרָיִם: וַיְחַזֵּק
יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
21 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה יָדְךָ עַל־הַשָּׁמַיִם וִיהִי חֹשֶׁךְ עַל־
22 אֶרֶץ מִצְרָיִם וְיָמֵשׁ חֹשֶׁךְ: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַשָּׁמָיִם
23 וַיְהִי חֹשֶׁךְ־אֲפֵלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁלֹשֶׁת יָמִים: לֹא־רָאוּ
אִישׁ אֶת־אָחִיו וְלֹא־קָמוּ אִישׁ מִתַּחְתָּיו שְׁלֹשֶׁת יָמִים וּלְכָל־
שלישי 24 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אוֹר בְּמוֹשְׁבֹתָם: וַיִּקְרָא פַרְעֹה אֶל־מֹשֶׁה
וַיֹּאמֶר לְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה רַק צֹאנְכֶם וּבְקַרְכֶם יֻצָּג גַּם־
25 טַפְּכֶם יֵלֵךְ עִמָּכֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה גַּם־אַתָּה תִּתֵּן בְּיָדֵנוּ זְבָחִים
26 וְעֹלֹת וְעָשִׂינוּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ: וְגַם־מִקְנֵנוּ יֵלֵךְ עִמָּנוּ לֹא
תִשָּׁאֵר פַּרְסָה כִּי מִמֶּנּוּ נִקַּח לַעֲבֹד אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ
27 לֹא־נֵדַע מַה־נַּעֲבֹד אֶת־יְהוָה עַד־בֹּאֵנוּ שָׁמָּה: וַיְחַזֵּק
28 יְהוָה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא אָבָה לְשַׁלְּחָם: וַיֹּאמֶר־לוֹ פַרְעֹה
לֵךְ מֵעָלָי הִשָּׁמֶר לְךָ אַל־תֹּסֶף רְאוֹת פָּנַי כִּי בְּיוֹם רְאֹתְךָ
29 פָנַי תָּמוּת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה כֵּן דִּבַּרְתָּ לֹא־אֹסִף עוֹד רְאוֹת
פָּנֶיךָ:
1 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עוֹד נֶגַע אֶחָד אָבִיא עַל־פַּרְעֹה וְעַל־
מִצְרַיִם אַחֲרֵי־כֵן יְשַׁלַּח אֶתְכֶם מִזֶּה כְּשַׁלְּחוֹ כָּלָה גָּרֵשׁ יְגָרֵשׁ
2 אֶתְכֶם מִזֶּה: דַּבֶּר־נָא בְּאָזְנֵי הָעָם וְיִשְׁאֲלוּ אִישׁ ׀ מֵאֵת רֵעֵהוּ
3 וְאִשָּׁה מֵאֵת רְעוּתָהּ כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב: וַיִּתֵּן יְהוָה אֶת־חֵן
הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרָיִם גַּם ׀ הָאִישׁ מֹשֶׁה גָּדוֹל מְאֹד בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

۱۶ پَرعُوه برای صدا زدن مُشه و اَهَروُون شتاب نموده گفت به خدا - خداوند شما و به شما خطا کردم.

۱۷ و اکنون فقط این دفعه خواهش دارم خطایم را بخشیده و از خدا خداوندتان تقاضا نمائید تا فقط این مرگ را از من دور کند.

۱۸ (مُشه) از نزد پَرعُوه بیرون آمده به حضور خدا دعا نمود.

۱۹ خدا (باد شرقی را) مبدل به باد غربی بسیار شدیدی کرد. ملخ را برداشته آن را به دریای سرخ کوبید. یک ملخ (هم) در تمام حدود مصر باقی نماند.

۲۰ خدا قلب پَرعُوه را سخت نمود، پس فرزندان یِیسرائل را روانه نکرد.

۲۱ خدا به مُشه گفت: دستت را بر آسمان بلند کن تا بر سرزمین مصر تاریکی پدیدار شود بقسمی که تاریکی محسوس باشد.

۲۲ مُشه دستش را بر آسمان بلند کرد و در سرتاسر سرزمین مصر (مدت) سه روز تاریکی مطلق پدیدار شد.

۲۳ یکدیگر را نمی‌دیدند و سه روز کسی از جایش برنخاست و برای تمام فرزندان یِیسرائل در هر جا که بودند روشنائی بود.

۲۴ پَرعُوه مُشه را صدا زده گفت بروید خدا را پرستش کنید. فقط گوسفندان و گاوان شما باقی بماند. اطفالتان هم همراهتان بروند.

۲۵ مُشه گفت تو هم (باید) ذبایح و قربانیهای سوختنی بدست ما بدهی تا برای خدا خداوند خود تقدیم نمائیم.

۲۶ مواشیمان هم با ما خواهد ماند. (هیچ حیوان) سم داری باقی نخواهد ماند چونکه از آن (مواشی) برمیداریم تا خدا - خداوند خود را پرستش کنیم و ما تا ورودمان به آنجا نمی‌دانیم چگونه خدا را پرستش کنیم.

۲۷ خدا قلب پَرعُوه را سخت کرد و نخواست آنها را روانه نماید.

۲۸ پَرعُوه به او گفت، از پیش من برو، مواظب باش بار دیگر روی مرا نبینی زیرا روزی که روی مرا ببینی خواهی مرد.

۲۹ مُشه گفت: نیکو گفتی، دگر بار روی تو را نخواهم دید.

بُو - فصل یازدهم

۱ خدا به مُشه گفت بلای دیگری بر سر پَرعُوه و مصریها می‌آورم. بعد از آن شما را از اینجا روانه خواهد کرد. همینکه روانه کند حتماً شما را بطور کامل از اینجا بیرون خواهد کرد.

۲ اکنون به گوش آن قوم بگو هر مردی و هر زنی از دوست خود ظروف نقره و ظروف طلا درخواست کند.

۳ خدا آن قوم را در نظر مصریها آبرومند ساخت و شخص مُشه هم در سرزمین مصر در نظر خادمان پَرعوه و در نظر آن قوم (مصریها) بسیار بزرگ بود.

4 בְּעֵינֵי עַבְדֵי־פַרְעֹה וּבְעֵינֵי הָעָם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה רביעי
5 כֹּה אָמַר יהוה כַּחֲצֹת הַלַּיְלָה אֲנִי יוֹצֵא בְּתוֹךְ מִצְרָיִם׃ וּמֵת
כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכוֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־כִּסְאוֹ עַד
6 בְּכוֹר הַשִּׁפְחָה אֲשֶׁר אַחַר הָרֵחָיִם וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה׃ וְהָיְתָה
צְעָקָה גְדֹלָה בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר כָּמֹהוּ לֹא נִהְיָתָה
7 וְכָמֹהוּ לֹא תֹסִף׃ וּלְכֹל ׀ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֶחֱרַץ־כֶּלֶב לְשֹׁנוֹ
לְמֵאִישׁ וְעַד־בְּהֵמָה לְמַעַן תֵּדְעוּן אֲשֶׁר יַפְלֶה יהוה בֵּין מִצְרַיִם
8 וּבֵין יִשְׂרָאֵל׃ וְיָרְדוּ כָל־עֲבָדֶיךָ אֵלֶּה אֵלַי וְהִשְׁתַּחֲווּ־לִי לֵאמֹר
צֵא אַתָּה וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־בְּרַגְלֶיךָ וְאַחֲרֵי־כֵן אֵצֵא וַיֵּצֵא
9 מֵעִם־פַּרְעֹה בָּחֳרִי־אָף׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־
מֹשֶׁה לֹא־יִשְׁמַע אֲלֵיכֶם פַּרְעֹה לְמַעַן רְבוֹת מוֹפְתַי בְּאֶרֶץ
10 מִצְרָיִם׃ וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עָשׂוּ אֶת־כָּל־הַמֹּפְתִים הָאֵלֶּה לִפְנֵי
פַרְעֹה וַיְחַזֵּק יהוה אֶת־לֵב פַּרְעֹה וְלֹא־שִׁלַּח אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
יב 1 מֵאַרְצוֹ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן 
2 בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר׃ הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן
3 הוּא לָכֶם לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה׃ דַּבְּרוּ אֶל־כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
בֶּעָשֹׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׂה לְבֵית־אָבֹת שֶׂה
4 לַבָּיִת׃ וְאִם־יִמְעַט הַבַּיִת מִהְיֹת מִשֶּׂה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ
הַקָּרֹב אֶל־בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נְפָשֹׁת אִישׁ לְפִי אָכְלוֹ תָּכֹסּוּ עַל־
5 הַשֶּׂה׃ שֶׂה תָמִים זָכָר בֶּן־שָׁנָה יִהְיֶה לָכֶם מִן־הַכְּבָשִׂים וּמִן־
6 הָעִזִּים תִּקָּחוּ׃ וְהָיָה לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וְשָׁחֲטוּ אֹתוֹ כֹּל קְהַל עֲדַת־יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
7 וְלָקְחוּ מִן־הַדָּם וְנָתְנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וְעַל־הַמַּשְׁקוֹף עַל
8 הַבָּתִּים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אֹתוֹ בָּהֶם׃ וְאָכְלוּ אֶת־הַבָּשָׂר בַּלַּיְלָה
9 הַזֶּה צְלִי־אֵשׁ וּמַצּוֹת עַל־מְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ׃ אַל־תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ
נָא וּבָשֵׁל מְבֻשָּׁל בַּמָּיִם כִּי אִם־צְלִי־אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל־כְּרָעָיו
10 וְעַל־קִרְבּוֹ׃ וְלֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְהַנֹּתָר מִמֶּנּוּ עַד־

۴ مُشه (در حالیکه هنوز از نزد پَرعُوه بیرون نرفته بود و به پَرعُوه) گفت خدا چنین گفته است که تقریباً نیمه‌های شب من به میان مصریان می آیم.

۵ هر نخست زاده‌ای در سرزمین مصر از نخست زاده‌ی پَرعُوه که بر تختش نشسته است تا نخست زاده‌ی آن کنیزی که پشت آسیاب دستی است و هر نخست زاده‌ی چارپایی خواهد مرد.

٦ در سراسر تمام سرزمین صدای شیونی بلند برخواهد خاست که نظیرش نبوده و نظیر آن دیگر نخواهد بود.

۷ هیچ سگی به هیچیک از فرزندان یبسرائل چه به انسان و چه به چارپای (آنها) پارس نخواهد کرد برای اینکه بدانید که خدا بین مصریها و یبسرائل فرق خواهد گذاشت.(۱)

۸ تمام این خادمان تو به سوی من سرازیر خواهند شد به من سجده کرده خواهند گفت تو و تمام قومی که تابع تو هستند (از این سرزمین) بیرون روید و بعد از آن بیرون خواهم رفت. پس

۹ (مُشه) با خشم شدیدی از پیش پَرعُوه بیرون رفت.
خدا به مُشه گفت پَرعُوه به (سخنان) شما گوش فرا نخواهد داد تا اینکه معجزه‌هایم در سرزمین مصر زیاد شود.

۱۰ و مُشه و اَهَرُوُون تمام این معجزه‌ها را در حضور پَرعُوه انجام دادند و خدا قلب پَرعُوه را سخت کرد و فرزندان یبسرائل را از سرزمین خود روانه نکرد.

بُو - فصل دوازدهم

۱ خدا در سرزمین مصر به مُشه و اَهَرُوُون چنین گفت.

۲ این ماه برای شما اول ماهها باشد، از ماههای سال برای شما اولین (ماه) است.

۳ به تمام جماعت یبسرائل اینطور بگویید. روز دهم این ماه هر مردی برای خود بره‌ای بگیرد و برحسب خاندان پدری بره‌ای برای هر خانوار باشد.

۴ اگر (تعداد افراد) خانوار برای داشتن یک بره کم باشد، آن (خانوار) و همسایه‌ی نزدیک خانه‌اش طبق تعداد نفرات (بره‌ای) بگیرد. هرکس بر حسب خوراک خود از بره سهم بگیرد.

۵ بره‌ای نر و بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله داشته باشید. از بره‌ها و از بزها بگیرید.

٦ (این بره) برای شما تا چهاردهمین روز این ماه تحت مراقبت تمام جمعیت جامعه یبسرائل باشد. هنگام عصر (از نیم بعد از ظهر الی غروب آفتاب) آنرا سر ببرند.

۷ از آن خون برداشته بر دو باهو و بر سردر بالای خانه‌هایی که در آنها میخورند بمالند.

۸ آن گوشت را در آن شب بخورند. آن راکباب روی آتش با فطیر و سبزیهای تلخ بخورند.

۹ از آن (گوشت) نیم پخته و آب پز نخورید مگر کباب روی آتش. (حتی) کله‌اش با پاچه‌هایش و اندورنش را (کباب کنید).

۱- باید دانست که مصریها در آن تاریخ سگهای پلیسی تربیت کرده بودند و اگر غلامی قصد فرار میکرد سگها او را تعقیب میکردند و او را برمیگرداندند ولیکن برای فرزندان یبسرائل معجزه شد که حتی یک سگ هم پارس نکرد.
۲ - (باهو) ستون عمودی سمت راست درهای ورودی اتاق و ساختمان و حیاط (به جز توالت و حما) میباشد.

11 בֹּקֶר בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ׃ וְכָכָה תֹּאכְלוּ אֹתוֹ מָתְנֵיכֶם חֲגֻרִים
נַעֲלֵיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמַקֶּלְכֶם בְּיֶדְכֶם וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּחִפָּזוֹן
12 פֶּסַח הוּא לַיהוָה׃ וְעָבַרְתִּי בְאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִכֵּיתִי
כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי
13 מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה׃ וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל
הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם וְרָאִיתִי אֶת־הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵכֶם
14 וְלֹא־יִהְיֶה בָכֶם נֶגֶף לְמַשְׁחִית בְּהַכֹּתִי בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהָיָה
הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכָּרוֹן וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם
15 חֻקַּת עוֹלָם תְּחָגֻּהוּ׃ שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ אַךְ בַּיּוֹם
הָרִאשׁוֹן תַּשְׁבִּיתוּ שְּׂאֹר מִבָּתֵּיכֶם כִּי ׀ כָּל־אֹכֵל חָמֵץ וְנִכְרְתָה
16 הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשֹׁן עַד־יוֹם הַשְּׁבִעִי׃ וּבַיּוֹם
הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
כָּל־מְלָאכָה לֹא־יֵעָשֶׂה בָהֶם אַךְ אֲשֶׁר יֵאָכֵל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא
17 לְבַדּוֹ יֵעָשֶׂה לָכֶם׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַמַּצּוֹת כִּי בְּעֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת־צִבְאוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
18 הַיּוֹם הַזֶּה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם׃ בָּרִאשֹׁן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב תֹּאכְלוּ מַצֹּת עַד יוֹם הָאֶחָד וְעֶשְׂרִים
19 לַחֹדֶשׁ בָּעָרֶב׃ שִׁבְעַת יָמִים שְׂאֹר לֹא יִמָּצֵא בְּבָתֵּיכֶם כִּי ׀ כָּל־
אֹכֵל מַחְמֶצֶת וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל בַּגֵּר
20 וּבְאֶזְרַח הָאָרֶץ׃ כָּל־מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכֵלוּ בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם
תֹּאכְלוּ מַצּוֹת׃



חמישי 21 וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכוּ וּקְחוּ
22 לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפָּסַח׃ וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֵזוֹב
וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסַּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל־הַמַּשְׁקוֹף וְאֶל־שְׁתֵּי
הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסָּף וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח־
23 בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר׃ וְעָבַר יְהוָה לִנְגֹּף אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־
הַדָּם עַל־הַמַּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח

۱۰ از آن (گوشت) تا بامداد زیاد نیاورید و آنچه از آن تا بامداد زیاد آمده باشد در آتش بسوزانید.

۱۱ و آن را بدینگونه بخورید: کمر شما بسته، کفش‌هایتان در پاهایتان و چوب دستی شما در دستتان باشد. آن را با شتاب بخورید. آن برای خدا قربانی پِسَح است.

۱۲ در آن شب بر سرزمین مصر گذر خواهم کرد و هر نخست زاده‌ای را از انسان تا چارپا در سرزمین مصر خواهم کشت و به تمام معبودهای مصریها کیفر خواهم داد. من خدا هستم.

۱۳ و آن خون بالای خانه‌هایی که شما آنجا هستید برای شما به منزله نشانه‌ای باشد تا آن خون را (که دال بر ایمان شماست) ببینم و از سر شما رد شوم و موقع کشتار کردنم در سرزمین مصر مرگ و میری موجب نابودی شما نگردد.(۱)

۱۴ این روز برای شما به عنوان یادبود باشد و آن را برای خدا جشن بگیرید. قانون ابدی است نسل اندر نسلتان آن را جشن بگیرید.

۱۵ هفت روز فطیر بخورید لکن در روز اول خمیر مایه را از خانه‌های خود دور کنید چونکه هرکس از روز اول تا روز هفتم حامِص (خمیر مایه‌دار) بخورد آن شخص از ییسرائل محو خواهد شد.

۱٦ و روز اول (روز) اجتماع مقدس و روز هفتم برای شما (روز) اجتماع مقدس باشد.
هیچ کاری در آن (روز) ها انجام نگیرد. فقط هر خوراکی که هر کسی مصرف کند تنها آن برای شما آماده شود.(۲)

۱۷ (عید) فطیر را رعایت کنید زیرا در خود همین روز جمعیت (توحیدی) شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم. پس این روز را نسل اندر نسل خود رعایت کنید. این قانون ابدی است.

۱۸ در اولین (ماه) در روز چهاردهم هنگام غروب تا روز بیست و یکم ماه به هنگام غروب فطیر بخورید.

۱۹ هفت روز خمیر مایه در خانه‌های شما وجود نداشته باشد زیرا هر کس چیز خمیر مایه دار بخورد آن شخص از جمعیت ییسرائل نابود خواهد شد. خواه یهودی شده باشد خواه بومی آن سرزمین.

۲۰ هیچ چیز خمیر مایه دار نخورید. در هر جا هستید فطیر بخورید.



۲۱ مُشه تمام محترمین ییسرائل را صدا زده به آنها گفت گوسفندی را (یا از گله‌ی خود) بیرون بکشید و (یا از دیگران) برای خانوارهای خود خریداری کنید و (بعنوان) قربانی پِسَح ذبح کنید.

تورات روز اول پسح
فصل ۱۲ آیه ۲۱ الی ۵۱

۲۲ دسته‌ای زوفا بگیرید و در آن خون که در آن لگن است فرو ببرید و از آن خونی که در آن لگن است به سردر و دو باهو بمالید و شما هیچ کدام از در خانه‌ی خود تا بامداد بیرون نروید.

۲۳ خدا برای ضربت زدن به مصریها گذر خواهد کرد و آن خون را بالای آن سر در و روی آن دو باهو مشاهده خواهد نمود. پس خدا از روی آن درگاه رد خواهد شد و نخواهد گذاشت که آن نابودکننده برای کشتن به خانه‌های شما وارد شود.

۲۴ این موضوع را به عنوان قانون برای خود و برای فرزندان خود تا ابد مراعات نمائید.

۱- واژه «برای شما» دلالت بر مالیدن خون برای اطاعت و اجرای فرمان بود نه برای فرشته که تمیز دهد بین خانه‌ها.
۲- اهمیت مُوعدیم باندازه‌ی اهمیت شبات است که کار کردن در آن ممنوع میباشد و طبق مفاد این آیه فقط میتوان با شرایطی غذای آن روز را پخت.

24 וְלֹא יִתֵּן הַמַּשְׁחִית לָבֹא אֶל־בָּתֵּיכֶם לִנְגֹּף׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
25 הַדָּבָר הַזֶּה לְחָק־לְךָ וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם׃ וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
26 הָעֲבֹדָה הַזֹּאת׃ וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מָה הָעֲבֹדָה
27 הַזֹּאת לָכֶם׃ וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח־פֶּסַח הוּא לַיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־
בָּתֵּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בָּתֵּינוּ הִצִּיל
28 וַיִּקֹּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ׃ וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
29 אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ׃ וַיְהִי בַּחֲצִי הַלַּיְלָה ששי
וַיהוָה הִכָּה כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב עַל־
כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר בְּבֵית הַבּוֹר וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה׃
30 וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה הוּא וְכָל־עֲבָדָיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה
31 גְדֹלָה בְּמִצְרָיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר אֵין־שָׁם מֵת׃ וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה
וּלְאַהֲרֹן לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְּאוּ מִתּוֹךְ עַמִּי גַּם־אַתֶּם גַּם־
32 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדַבֶּרְכֶם׃ גַּם־צֹאנְכֶם גַּם־
33 בְּקַרְכֶם קְחוּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וָלֵכוּ וּבֵרַכְתֶּם גַּם־אֹתִי׃ וַתֶּחֱזַק
מִצְרַיִם עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן־הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כֻּלָּנוּ
34 מֵתִים׃ וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־בְּצֵקוֹ טֶרֶם יֶחְמָץ מִשְׁאֲרֹתָם צְרֻרֹת
35 בְּשִׂמְלֹתָם עַל־שִׁכְמָם׃ וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ
36 מִמִּצְרַיִם כְּלֵי־כֶסֶף וּכְלֵי זָהָב וּשְׂמָלֹת׃ וַיהוָה נָתַן אֶת־חֵן הָעָם
בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיַּשְׁאִלוּם וַיְנַצְּלוּ אֶת־מִצְרָיִם׃
37 וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי
38 הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף׃ וְגַם־עֵרֶב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן וּבָקָר
39 מִקְנֶה כָּבֵד מְאֹד׃ וַיֹּאפוּ אֶת־הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם
עֻגֹת מַצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ כִּי־גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ
40 וְגַם־צֵדָה לֹא־עָשׂוּ לָהֶם׃ וּמוֹשַׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ
41 בְּמִצְרָיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה׃ וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים
שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל־

۲۵ و چنین شود موقعی که به آن سرزمینی که به شما خواهد داد وارد شوید همچنانکه خدا گفت این عبادت را مراعات نمائید.

۲٦ و چنین شود موقعی که فرزندان شما به شما بگویند این برای شما چه عبادتی است؟

۲۷ بگویید برای خدا ذبح قربانی پِسَح است که (خدا) از روی خانه‌های فرزندان ییسرائل در مصر رد شد و خانوارهای ما را رهایی داد. آن قوم سر فرود آورده تعظیم کردند.

۲۸ فرزندان ییسرائل رفتند و عمل کردند. همانگونه که خدا به مُشه و اَهَرُوون فرمان داده بود انجام دادند.

۲۹ نیمه شب بود که خدا هر نخست زاده‌ای را در سرزمین مصر از نخست زاده‌ی پَرعُوه که بر تختش نشسته بود تا نخست زاده‌ی اسیری که در زندان بود و هر نخست زاد چارپائی را کشت.

۳۰ پَرعُوه خودش و تمام خادمانش و تمام مصریها شبانه بلند شدند. صدای بلند شیون در مصر برخاسته بود زیرا خانه‌ای نبود که در آن مرده نباشد.

۳۱ (پَرعُوه) شبانگاه مُشه و اَهَرُوون را صدا زده گفت: هم شما و هم فرزندان ییسرائل برخیزید و از میان قوم من بیرون بروید. همانگونه که سخن گفتید بروید خدا را پرستش نمائید.

۳۲ همانطوری که گفتید گوسفندها و گاوهایتان را هم بردارید و بروید. مرا هم دعا کنید.

۳۳ مصریها به آن قوم اصرار کردند تا آنها را وادار به شتاب کرده از آن سرزمین روانه کنند. زیرا گفتند همه‌ی ما میمیریم.

۳۴ آن قوم خمیر خود را قبل از آنکه ور آمد کند، حمل نمود. ظرفهای (پر) خمیرشان در پارچه پیچیده شده روی دوششان بود.

۳۵ و فرزندان ییسرائل طبق سخن مُشه عمل کردند. از مصریها اسباب نقره و طلا و لباسهایی درخواست کردند.

۳٦ و خدا آن قوم را در نظر مصریها آبرو بخشید. پس مصریها (آن اشیاء را) به آنها واگذار کردند. فرزندان ییسرائل مصر را (از وجود خود) خالی نمودند.

۳۷ فرزندان ییسرائل از رَعَمسِس به سوکُوت سفر کردند. به غیر از اطفال تقریباً ششصد هزار مردان پیاده بودند.

۳۸ جمعیت زیادی هم از قومهای گوناگون و همچنین گوسفند و گاو و مواشی بسیار زیادی با آنها عزیمت کردند.

۳۹ نظر به اینکه آن خمیری که از مصر بیرون آورده بودند ور آمده نبود گرده‌های فطیر پختند.
توشه‌ای هم برای خود تهیه نکرده بودند، برای اینکه از مصر بیرون رانده شده و نمیتوانستند معطل شوند.

۴۰ و مدتی که فرزندان ییسرائل (از اولین مسافرت اَوراهام جدشان) در مصر سکونت کردند، چهارصد و سی سال بود.

۴۱ در پایان چهارصد و سی سال، یعنی در خود همین روز بود که تمام جمعیت توحیدی خدا از سرزمین مصر بیرون آمد.

42 צְבָא֥וֹת יְהוָ֖ה מֵאֶ֥רֶץ מִצְרָֽיִם׃ לֵ֣יל שִׁמֻּרִ֥ים הוּא֙ לַֽיהוָ֔ה
לְהוֹצִיאָ֖ם מֵאֶ֣רֶץ מִצְרָ֑יִם הֽוּא־הַלַּ֤יְלָה הַזֶּה֙ לַֽיהוָ֔ה שִׁמֻּרִ֛ים
לְכָל־בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵ֖ל לְדֹרֹתָֽם׃
43 וַיֹּ֤אמֶר יְהוָה֙ אֶל־מֹשֶׁ֣ה וְאַהֲרֹ֔ן זֹ֖את חֻקַּ֣ת הַפָּ֑סַח כָּל־בֶּן־נֵכָ֖ר
44 לֹא־י֥אכַל בּֽוֹ׃ וְכָל־עֶ֥בֶד אִ֖ישׁ מִקְנַת־כָּ֑סֶף וּמַלְתָּ֣ה אֹת֔וֹ אָ֖ז
45/46 יֹ֥אכַל בּֽוֹ׃ תּוֹשָׁ֥ב וְשָׂכִ֖יר לֹא־י֥אכַל בּֽוֹ׃ בְּבַ֤יִת אֶחָד֙ יֵאָכֵ֔ל לֹא־
תוֹצִ֧יא מִן־הַבַּ֛יִת מִן־הַבָּשָׂ֖ר ח֑וּצָה וְעֶ֖צֶם לֹ֥א תִשְׁבְּרוּ־בֽוֹ׃
47/48 כָּל־עֲדַ֥ת יִשְׂרָאֵ֖ל יַעֲשׂ֥וּ אֹתֽוֹ׃ וְכִֽי־יָג֨וּר אִתְּךָ֜ גֵּ֗ר וְעָ֣שָׂה פֶסַח֮
לַיהוָה֒ הִמּ֧וֹל ל֣וֹ כָל־זָכָ֗ר וְאָז֙ יִקְרַ֣ב לַעֲשֹׂת֔וֹ וְהָיָ֖ה כְּאֶזְרַ֣ח הָאָ֑רֶץ
49 וְכָל־עָרֵ֖ל לֹא־י֥אכַל בּֽוֹ׃ תּוֹרָ֣ה אַחַ֔ת יִהְיֶ֖ה לָֽאֶזְרָ֑ח וְלַגֵּ֖ר הַגָּ֥ר
50 בְּתוֹכְכֶֽם׃ וַיַּעֲשׂ֖וּ כָּל־בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל כַּאֲשֶׁ֨ר צִוָּ֧ה יְהוָ֛ה אֶת־מֹשֶׁ֥ה
51 וְאֶֽת־אַהֲרֹ֖ן כֵּ֥ן עָשֽׂוּ׃ וַיְהִ֕י בְּעֶ֖צֶם הַיּ֣וֹם הַזֶּ֑ה הוֹצִ֨יא
יְהוָ֜ה אֶת־בְּנֵ֧י יִשְׂרָאֵ֛ל מֵאֶ֥רֶץ מִצְרַ֖יִם עַל־צִבְאֹתָֽם׃

שביעי 1/2 וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ קַדֶּשׁ־לִ֨י כָל־בְּכ֜וֹר פֶּ֣טֶר כָּל־רֶ֗חֶם יג ❀
3 בִּבְנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל בָּאָדָ֖ם וּבַבְּהֵמָ֑ה לִ֖י הֽוּא׃ וַיֹּאמֶר֩ מֹשֶׁ֨ה אֶל־הָעָ֜ם
זָכ֞וֹר אֶת־הַיּ֣וֹם הַזֶּ֗ה אֲשֶׁ֨ר יְצָאתֶ֤ם מִמִּצְרַ֨יִם֙ מִבֵּ֣ית עֲבָדִ֔ים כִּ֚י
4 בְּחֹ֣זֶק יָ֔ד הוֹצִ֧יא יְהוָ֛ה אֶתְכֶ֖ם מִזֶּ֑ה וְלֹ֥א יֵאָכֵ֖ל חָמֵֽץ׃ הַיּ֖וֹם
5 אַתֶּ֣ם יֹצְאִ֑ים בְּחֹ֖דֶשׁ הָאָבִֽיב׃ וְהָיָ֣ה כִֽי־יְבִיאֲךָ֣ יְהוָ֡ה אֶל־אֶ֣רֶץ
הַֽכְּנַעֲנִ֨י וְהַחִתִּ֜י וְהָאֱמֹרִ֣י וְהַחִוִּ֣י וְהַיְבוּסִ֗י אֲשֶׁ֨ר נִשְׁבַּ֤ע לַאֲבֹתֶ֨יךָ֙
לָ֣תֶת לָ֔ךְ אֶ֛רֶץ זָבַ֥ת חָלָ֖ב וּדְבָ֑שׁ וְעָבַדְתָּ֛ אֶת־הָעֲבֹדָ֥ה הַזֹּ֖את
6 בַּחֹ֥דֶשׁ הַזֶּֽה׃ שִׁבְעַ֥ת יָמִ֖ים תֹּאכַ֣ל מַצֹּ֑ת וּבַיּוֹם֙ הַשְּׁבִיעִ֔י חַ֖ג
7 לַֽיהוָֽה׃ מַצּוֹת֙ יֵֽאָכֵ֔ל אֵ֖ת שִׁבְעַ֣ת הַיָּמִ֑ים וְלֹֽא־יֵרָאֶ֨ה לְךָ֜ חָמֵ֗ץ
8 וְלֹֽא־יֵרָאֶ֥ה לְךָ֛ שְׂאֹ֖ר בְּכָל־גְּבֻלֶֽךָ׃ וְהִגַּדְתָּ֣ לְבִנְךָ֔ בַּיּ֥וֹם הַה֖וּא
9 לֵאמֹ֑ר בַּעֲב֣וּר זֶ֗ה עָשָׂ֤ה יְהוָה֙ לִ֔י בְּצֵאתִ֖י מִמִּצְרָֽיִם׃ וְהָיָה֩ לְךָ֨
לְא֜וֹת עַל־יָדְךָ֗ וּלְזִכָּרוֹן֙ בֵּ֣ין עֵינֶ֔יךָ לְמַ֗עַן תִּהְיֶ֛ה תּוֹרַ֥ת יְהוָ֖ה
10 בְּפִ֑יךָ כִּ֚י בְּיָ֣ד חֲזָקָ֔ה הוֹצִֽאֲךָ֥ יְהוָ֖ה מִמִּצְרָֽיִם׃ וְשָׁמַרְתָּ֛ אֶת־
הַחֻקָּ֥ה הַזֹּ֖את לְמוֹעֲדָ֑הּ מִיָּמִ֖ים יָמִֽימָה׃

۴۲ این شب برای خدا شب نگهداری (قول) بود تا آنها را از سرزمین مصر بیرون آورد. آن
شب (قول)، برای خدا همین شب است. برای فرزندان ییسرائل نسل اندر نسل بعنوان
یادبود نگهداشتنی است.

۴۳ خدا به مُشه و اَهَرُوون گفت قانون قربانی پِسَح این است. هیچ بیگانه‌ای از آن نخورد.

۴۴ و هر که غلام یعنی زرخرید کسی باشد او را ختنه کن آنگاه از آن بخورد.

۴۵ (بیگانه‌ی) مقیم و (بیگانه‌ی) مزدور از آن نخورد.

۴۶ در یک خانه خورده شود. از آن گوشت از خانه بیرون نبر و استخوانی از آن نشکنید.

۴۷ تمام جماعت ییسرائل آنرا اجرا کنند.

۴۸ و هرگاه نزد تو یهودی شده‌ای زندگی کند و (بخواهد) برای خدا قربانی پِسَح انجام دهد،
هر مذکری از خانواده‌ی او را ختنه کن و آن وقت برای اجرای آن اقدام کند و مثل تابع
آن سرزمین باشد (یعنی روز چهارده نیسان قربانی کند) و هیچ ختنه نشده‌ای از آن نخورد.

۴۹ برای تابع و برای بیگانه‌ای که در میان شما یهودی شده قانون واحدی باشد.

۵۰ تمام فرزندان ییسرائل همانطوری که خدا به مُشه و اَهَرُون فرمان داده بود، عمل کردند.

۵۱ در خود همین روز بود که خدا فرزندان ییسرائل را از مرد و زن، از کوچک و بزرگ از
سرزمین مصر بیرون آورد.

بُو - فصل سیزدهم

فصل ۱۳ آیه یک الی ۱۶
توراه روز سوم پسح



۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت.

۲ هر نخست زاده‌ای، اولین گشاینده هر رحمی را در میان فرزندان ییسرائل برای من
اختصاص بده. نخست زاده‌ها از انسان و از چارپا مال من است.

۳ مُشه به آن قوم گفت این روزی را که از مصر از خانه‌ی غلامی بیرون آمدید به یاد داشته
باشید که خدا شما را با قدرت از اینجا بیرون آورد و حامِص (خمیر مایه دار) خورده نشود.

۴ امروز ماه بهار (نیسان) است که شما (از مصر) بیرون می آیید.

۵ چنین شود موقعی که خدا تو را به سرزمین کِنَعَنی و حیتی و اِمُوری و حیوی و یِووسی که
به پدرانت سوگند یاد نمود تا به تو بدهد، یعنی به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری
است بیاورد. این عبادت را در این ماه انجام بده.

۶ هفت روز فطیر بخور و روز هفتم (روزگذشتن از دریا) عید خدا است.

۷ این هفت روز فطیر خورده شود و حامِص (خمیر مایه دار) نزد تو دیده نشود و نزد تو در
تمام قلمروت این خمیرمایه دیده نشود.

۸ در آن روز به پسرت چنین توضیح بده. بخاطر (اجرای) این (فرمانها) خدا برای من موقع
بیرون آمدنم از مصر (این همه معجزات) انجام داد.

۹ (وقایع بیرون آمدن از مصر) برای تو به منزله‌ی علامتی روی دستت و به منزله‌ی
یادبودی بین چشمانت باشد تا اینکه تورای خدا در دهانت باقی بماند. چونکه خدا تو را
با قدرت قوی از مصر بیرون آورد.

۱۰ و این قانون (پِسَح) را در موعدش سال به سال مراعات کن.

11 וְהָיָה כִּי־יְבִאֲךָ יְהוָה אֶל־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְךָ
12 וְלַאֲבֹתֶיךָ וּנְתָנָהּ לָךְ׃ וְהַעֲבַרְתָּ כָל־פֶּטֶר־רֶחֶם לַיהוָה וְכָל־
13 פֶּטֶר ׀ שֶׁגֶר בְּהֵמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ הַזְּכָרִים לַיהוָה׃ וְכָל־פֶּטֶר
חֲמֹר תִּפְדֶּה בְשֶׂה וְאִם־לֹא תִפְדֶּה וַעֲרַפְתּוֹ וְכֹל בְּכוֹר אָדָם
14 בְּבָנֶיךָ תִּפְדֶּה׃ וְהָיָה כִּי־יִשְׁאָלְךָ בִנְךָ מָחָר לֵאמֹר מַה־זֹּאת מפטיר
וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים׃
15 וַיְהִי כִּי־הִקְשָׁה פַרְעֹה לְשַׁלְּחֵנוּ וַיַּהֲרֹג יְהוָה כָּל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם מִבְּכֹר אָדָם וְעַד־בְּכוֹר בְּהֵמָה עַל־כֵּן אֲנִי זֹבֵחַ לַיהוָה
16 כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם הַזְּכָרִים וְכָל־בְּכוֹר בָּנַי אֶפְדֶּה׃ וְהָיָה לְאוֹת
עַל־יָדְכָה וּלְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ כִּי בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה
17 מִמִּצְרָיִם׃ וַיְהִי בְּשַׁלַּח פַּרְעֹה אֶת־הָעָם וְלֹא־ בשלח ❀
נָחָם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי ׀ אָמַר
18 אֱלֹהִים פֶּן־יִנָּחֵם הָעָם בִּרְאֹתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרָיְמָה׃ וַיַּסֵּב
אֱלֹהִים ׀ אֶת־הָעָם דֶּרֶךְ הַמִּדְבָּר יַם־סוּף וַחֲמֻשִׁים עָלוּ בְנֵי־
19 יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ
כִּי הַשְׁבֵּעַ הִשְׁבִּיעַ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים
20 אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם׃ וַיִּסְעוּ מִסֻּכֹּת
21 וַיַּחֲנוּ בְאֵתָם בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר׃ וַיהוָה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם
בְּעַמּוּד עָנָן לַנְחֹתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם
22 לָלֶכֶת יוֹמָם וָלָיְלָה׃ לֹא־יָמִישׁ עַמּוּד הֶעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ
לָיְלָה לִפְנֵי הָעָם׃)(
יד 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיָשֻׁבוּ וְיַחֲנוּ
לִפְנֵי פִּי הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לִפְנֵי בַּעַל צְפֹן נִכְחוֹ תַחֲנוּ
3 עַל־הַיָּם׃ וְאָמַר פַּרְעֹה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל נְבֻכִים הֵם בָּאָרֶץ סָגַר
4 עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר׃ וְחִזַּקְתִּי אֶת־לֵב־פַּרְעֹה וְרָדַף אַחֲרֵיהֶם וְאִכָּבְדָה
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־חֵילוֹ וְיָדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יְהוָה וַיַּעֲשׂוּ־כֵן׃)(
5 וַיֻּגַּד לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם כִּי בָרַח הָעָם וַיֵּהָפֵךְ לְבַב פַּרְעֹה וַעֲבָדָיו

۱۱ موقعی که خدا همانطور که بتو و به پدرانت سوگند یاد نمود ترا به سرزمین کِنَعَنی وارد کند و آن را بتو بدهد.

۱۲ هر اولین گشاینده‌ی رحم را به خدا اختصاص بده و میان اولین گشاینده‌ها از بچه‌ی چارپا که داشته باشی، نرها از آن خدا باشند.

۱۳ و هر اولین گشاینده (رحم) الاغ را با بره بازخرید کن و اگر بازخرید نکردی، آنرا گردن بزن. و هر نخست زاده‌ی انسان را از بین فرزندانت بازخرید کن.

۱۴ موقعی که روزگاری فرزندت از تو چنین پرسش نماید: این (فرمان اولزادان) چیست؟ به او بگو خدا ما را با قدرت از مصر از خانه‌ی غلامی بیرون آورد.

۱۵ وقتی که پَرعُوه برای روانه کردن ما سرسختی کرد خدا هر نخست زادی را در سرزمین مصر از نخست زاد انسان تا نخست زاد چارپا کشت. از این جهت است که من هر اولین نرگشاینده رحم (چارپاها) را برای خدا ذبح میکنم و هر اول زادی از بین پسرانم را بازخرید خواهم کرد.

۱۶ (مطالب منتخبه مربوط به این امر توراه را نوشته) بعنوان علامت بر دستت و بمنزله زینت بین چشمانت باشد. زیرا خدا ما را با نیروی زیاد از مصر بیرون آورد.

هفطارای معمولی بو در صفحه ۲۴۲

پاراشای بِشَلَح

توراه روز هفتم پسح فصل ۱۳ آیه ۱۷ الی فصل ۱۵ آیه ۲۶



۱۷ موقعی که پَرعُوه آن قوم را فرستاد چنین شد. خداوند آنها را از راه سرزمین پِلیشتیم که نزدیک بود راهنمائی نکرد چونکه (با خود) گفت مبادا آن قوم با دیدن جنگ پشیمان گشته به مصر بازگردد.

۱۸ خداوند آن قوم را از راه بیابان به سمت دریای سرخ دور گردانید و فرزندان یِیسرائل از سرزمین مصر مسلح عزیمت کردند.

۱۹ مُشه استخوانهای یُوسف را با خود برد زیرا (یُوسف) فرزندان یِیسرائل را چنین سوگند داده بود.
«خداوند شما را حتماً مورد توجه قرار خواهد داد. آنگاه استخوانهای مرا از اینجا با خود بیرون ببرید».

۲۰ از سوکُوت حرکت کرده در ایتام در کنار بیابان اردو زدند.

۲۱ هنگام روز برای نشان دادن راه به آنها (تجلی) خدا پیشاپیش آنها در ستون ابر میرفت و هنگام شب بمنظور روشن کردن (راه) برای آنها در ستون آتش میرفت تا شبانه روز راه پیمایی کنند.

۲۲ ستون ابر در مدت روز و ستون آتش در شب از جلو آن قوم دور نمی‌شد.

بِشَلَح - فصل چهادهم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:

۲ به فرزندان یِیسرائل بگو که برگردند جلو پی هَحیرُوت بین میگدُول و دریا اردو بزنند. جلو بَعَل (بُت) صِفُون یعنی مقابل آن، کنار دریا اردو بزنید.

۳ پَرعُوه در مورد فرزندان یِیسرائل (با خود) خواهد گفت: آنها در این سرزمین سرگردانند

אֶל־הָעָם וַיֹּאמְרוּ מַה־זֹּאת עָשִׂינוּ כִּֽי־שִׁלַּחְנוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל
6/7 מֵעָבְדֵנוּ׃ וַיֶּאְסֹר אֶת־רִכְבּוֹ וְאֶת־עַמּוֹ לָקַח עִמּוֹ׃ וַיִּקַּח שֵׁשׁ־
8 מֵאוֹת רֶכֶב בָּחוּר וְכֹל רֶכֶב מִצְרָיִם וְשָׁלִשִׁם עַל־כֻּלּוֹ׃ וַיְחַזֵּק
יהוה אֶת־לֵב פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּרְדֹּף אַחֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שני 9 וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיָד רָמָה׃ וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם אַחֲרֵיהֶם וַיַּשִּׂיגוּ
אוֹתָם חֹנִים עַל־הַיָּם כָּל־סוּס רֶכֶב פַּרְעֹה וּפָרָשָׁיו וְחֵילוֹ עַל־
10 פִּי הַחִירֹת לִפְנֵי בַּעַל צְפֹן׃ וּפַרְעֹה הִקְרִיב וַיִּשְׂאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם ׀ נֹסֵעַ אַחֲרֵיהֶם וַיִּֽירְאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ
11 בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־יהוה׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה הֲֽמִבְּלִי אֵין־קְבָרִים
בְּמִצְרַיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוּת בַּמִּדְבָּר מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לָּנוּ לְהוֹצִיאָנוּ
12 מִמִּצְרָיִם׃ הֲלֹא־זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֵלֶיךָ בְמִצְרַיִם לֵאמֹר
חֲדַל מִמֶּנּוּ וְנַעַבְדָה אֶת־מִצְרָיִם כִּי טוֹב לָנוּ עֲבֹד אֶת־מִצְרַיִם
13 מִמֻּתֵנוּ בַּמִּדְבָּר׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַל־תִּירָאוּ הִֽתְיַצְּבוּ
וּרְאוּ אֶת־יְשׁוּעַת יהוה אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לָכֶם הַיּוֹם כִּי אֲשֶׁר
רְאִיתֶם אֶת־מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תֹסִפוּ לִרְאֹתָם עוֹד עַד־עוֹלָם׃
14 יהוה יִלָּחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִשׁוּן׃
שלישי 15 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה מַה־תִּצְעַק אֵלָי דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
16 וְיִסָּעוּ׃ וְאַתָּה הָרֵם אֶת־מַטְּךָ וּנְטֵה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וּבְקָעֵהוּ
17 וְיָבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה׃ וַאֲנִי הִנְנִי מְחַזֵּק אֶת־
לֵב מִצְרַיִם וְיָבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם וְאִכָּבְדָה בְּפַרְעֹה וּבְכָל־חֵילוֹ
18 בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו׃ וְיָדְעוּ מִצְרַיִם כִּי־אֲנִי יהוה בְּהִכָּבְדִי בְּפַרְעֹה
19 בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו׃ וַיִּסַּע מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים הַהֹלֵךְ לִפְנֵי מַחֲנֵה
יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ מֵאַחֲרֵיהֶם וַיִּסַּע עַמּוּד הֶעָנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֹד
20 מֵאַחֲרֵיהֶם׃ וַיָּבֹא בֵּין ׀ מַחֲנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחֲנֵה יִשְׂרָאֵל
וַיְהִי הֶעָנָן וְהַחֹשֶׁךְ וַיָּאֶר אֶת־הַלָּיְלָה וְלֹא־קָרַב זֶה אֶל־זֶה
21 כָּל־הַלָּיְלָה׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם וַיּוֹלֶךְ יהוה ׀ אֶת־
הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עַזָּה כָּל־הַלַּיְלָה וַיָּשֶׂם אֶת־הַיָּם לֶחָרָבָה

(صفُون) راه بیابان را بر آنها بسته است.

۴ قلب پَرعُوه را سخت میکنم تا آنها را تعقیب کند. بوسیله‌ی پَرعُوه و لشگرش مورد احترام قرار خواهم گرفت تا مصریان بدانند که خدا منم. (فرزندان ییسرائل) چنین عمل کردند.

۵ (بعد از سه روز) به پادشاه مصر خبر داده شد که آن قوم فرار کرده است. قلب پَرعُوه و خادمانش نسبت به آن قوم تغییر یافت. پس گفتند این چه کاری است کردیم که فرزندان ییسرائل را از بندگی خود آزاد نمودیم؟

٦ (پَرعُوه) ارابه‌اش را (به اسب) بست و قومش را با خود برداشت.

۷ ششصد ارابه برگزیده و تمام ارابه‌های مصر را با فرماندهی برای تمام آنها برداشت.

۸ خدا قلب پَرعُوه پادشا مصر را سخت کرد. پس دنبال فرزندان ییسرائل تاخت و فرزندان ییسرائل با سربلندی بیرون می آمدند.

۹ مصریها، تمام اسبهای ارابه‌های پَرعُوه و سوارانش و لشگرش، به دنبال آنها تاخته نزدیک پی هَحیروُت جلو بَعَل صفُون به آنها که کنار دریا اردو زده بودند، رسیدند.

۱۰ پَرعُوه (ارتش را) نزدیک کرد. فرزندان ییسرائل چشمان خود را بلند کرده (دیدند) که اینک مصریها دنبال آنها حرکت میکنند. فرزندان ییسرائل بسیار هراسان شده بدرگاه خدا فریاد برآوردند.

۱۱ به مُشه گفتند آیا در مصر قبر نیست که ما را آوردی تا در این بیابان بمیریم؟ این چه کاری است که با ما کردی که ما را از مصر بیرون آوردی؟

۱۲ مگر این همان سخنی نیست که در مصر با تو گفتیم. دست از ما بدار تا مصریها را بندگی کنیم. زیرا بندگی مصریها از مردن در این بیابان برای ما بهتر است.

۱۳ مُشه به آن قوم گفت هراسان نباشید ایستادگی کنید و نجات خدا را که امروز برای شما فراهم میکند ببینید. زیرا مصریهایی را که امروز دیدید بار دیگر تا ابد نخواهید دید.

۱۴ خدا برای شما جنگ خواهد کرد پس ساکت باشید.

۱۵ خدا به مُشه گفت چرا بدرگاه من فریاد برمی آوری؟ به فرزندان ییسرائل بگو حرکت کنند.

۱٦ و تو عصایت را کنار بگذار و دستت را بر دریا بلند کن و آن را بشکاف تا فرزندان ییسرائل به میان دریا روی زمین خشک وارد شوند.

۱۷ و من اینک قلب مصریها را سخت میکنم تا دنبال آنها بروند و بوسیله‌ی پَرعُوه و همه‌ی لشگرش، ارابه و سوارانش مورد احترام قرار خواهم گرفت.

۱۸ موقعی که بوسیله (سقوط) پَرعُوه و ارابه و سوارانش، مورد احترام قرار بگیرم، مصریها خواهند دانست که من خدا هستم.

۱۹ فرشته‌ی خداوند که پیشاپیش اردوی ییسرائل حرکت میکرد عزیمت کرده پشت سر آنها رفت. آن ستون ابر از جلو آنها حرکت نموده پشت سر آنها قرار گرفت.

۲۰ (آن ستون ابر) بین اردوی مصر و اردوی ییسرائل قرار گرفت (برای مصریها) ابر و تاریکی بود (و آن ستون آتش) شب را روشن کرد و در تمام آن شب، کسی به دیگری نزدیک نشد.

۲۱ «مشه» دستش را بر دریا بلند کرد. خدا تمام آن شب (آب) دریا را بوسیله باد شرقی شدید برگردانیده دریا را به خشکی مبدل کرد یعنی آبها شکافه شدند.

22 וַיִּבָּקְעוּ הַמָּיִם׃ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה וְהַמַּיִם
23 לָהֶם חוֹמָה מִימִינָם וּמִשְּׂמֹאלָם׃ וַיִּרְדְּפוּ מִצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אַחֲרֵיהֶם
24 כֹּל סוּס פַּרְעֹה רִכְבּוֹ וּפָרָשָׁיו אֶל־תּוֹךְ הַיָּם׃ וַיְהִי בְּאַשְׁמֹרֶת
הַבֹּקֶר וַיַּשְׁקֵף יהוה אֶל־מַחֲנֵה מִצְרַיִם בְּעַמּוּד אֵשׁ וְעָנָן
25 וַיָּהָם אֵת מַחֲנֵה מִצְרָיִם׃ וַיָּסַר אֵת אֹפַן מַרְכְּבֹתָיו וַיְנַהֲגֵהוּ
בִּכְבֵדֻת וַיֹּאמֶר מִצְרַיִם אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי יהוה נִלְחָם
לָהֶם בְּמִצְרָיִם׃
26 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה נְטֵה אֶת־יָדְךָ עַל־הַיָּם וְיָשֻׁבוּ הַמַּיִם רביעי
27 עַל־מִצְרַיִם עַל־רִכְבּוֹ וְעַל־פָּרָשָׁיו׃ וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ עַל־הַיָּם
וַיָּשָׁב הַיָּם לִפְנוֹת בֹּקֶר לְאֵיתָנוֹ וּמִצְרַיִם נָסִים לִקְרָאתוֹ וַיְנַעֵר
28 יהוה אֶת־מִצְרַיִם בְּתוֹךְ הַיָּם׃ וַיָּשֻׁבוּ הַמַּיִם וַיְכַסּוּ אֶת־הָרֶכֶב
וְאֶת־הַפָּרָשִׁים לְכֹל חֵיל פַּרְעֹה הַבָּאִים אַחֲרֵיהֶם בַּיָּם לֹא־
29 נִשְׁאַר בָּהֶם עַד־אֶחָד׃ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם
30 וְהַמַּיִם לָהֶם חֹמָה מִימִינָם וּמִשְּׂמֹאלָם׃ וַיּוֹשַׁע יהוה בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־
31 שְׂפַת הַיָּם׃ וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יהוה
בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יהוה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ׃

טו 1 אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
2 וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
3 אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ׃ יהוה אִישׁ מִלְחָמָה יהוה
4 שְׁמוֹ׃ מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
5 שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף׃ תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־
6 אָבֶן׃ יְמִינְךָ יהוה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
7 יהוה תִּרְעַץ אוֹיֵב׃ וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס

۲۲ فرزندان ییسرائل در میان دریا روی زمین خشک وارد شدند و آبها از سمت راست و از سمت چپ ایشان برای آنها دیوار شد.

۲۳ مصریها و تمام اسبهای پَرعُوه ارابه و سوارانش (فرزندان ییسرائل) را تعقیب کرده به دنبال آنها میان دریا رسیدند.

۲۴ سحرگاه بود که خدا از ستون آتش و ابر به اردوی مصر نظر افکند و اردوی مـصریها را آشفته ساخت.

۲۵ چرخهای ارابه‌هایش را (با ستون آتش سوزانیده) جدا ساخت. پس هـر کس (ارابـه‌ی خود را) به سختی میراند. (هر یک از) مصریها (با خود) گفتند: از پیش فرزندان ییسرائل بگریزم چونکه در مصر خدا برای آنها جنگ میکند.

۲۶ و خدا به مُشه گفت: دستت را بر دریا (ی سرخ) بلند کن تا آبها روی مصریها و ارابه‌ها و سوارانشان برگردد.

۲۷ مُشه دستش را بر دریا بلند کرد. مقارن بامداد (آبهای) دریا به جریان عادی خود بازگشت و مصریها در حال گریز با آن (امواج) برخورد کردند. خدا مصریها را به داخل دریا انداخت.

۲۸ آب برگشته ارابه و سواران، تمام لشگر پَرعُوه راکه به دنبال آنها (یعنی فرزندان ییسرائل) به دریا آمده بودند پوشانید. از آنها یکی (هم) باقی نماند.

۲۹ و فرزندان ییسرائل داخل دریا روی زمین خشک عبور میکردند و آبها برای آنها از سمت راست از سمت چپشان به صورت دیوار بودند.

۳۰ خدا در آن روز (یعنی روز هفتم بیرون آمدن از مصر) ییسرائل را از دست مصریها نجات داد. ییسرائل مصریها را بر لب دریا مرده مشاهده کرد.

۳۱ ییسرائل آن قدرت عظیمی راکه خدا در مصر اعمال کرد مشاهده نمود. آن قوم از خدا ترسان شده به خدا و به مُشه بنده‌اش ایمان آوردند.

بِشَلَح - فصل پانزدهم

۱ آنگاه مُشه و فرزندان ییسرائل برای خدا این سرود را سرائیده چنین گفتند: برای خـدا سرود میخوانم چونکه واقعاً مورد احترام است. اسب و ارابه (پَرعُوه) را در دریا افکند.

۲ خدا قوت من است و مورد مدح و (موجب) نـجات مـن شـد. ایـن قـادر مـن است، می‌ستایمش، خداوند پدرم است از او تجلیل می‌کنم.

۳ خدا مرد جنگی است نامش خدا است.

۴ ارابه‌های پَرعُوه و لشگرش را در دریا انداخت. زبده‌ترین فرماندهانش در دریای سـرخ غرق شدند.

۵ لجه‌ها آنها را پوشانیدند. مانند سنگ به اعماق دریا فرو رفتند.

۶ یمین تو ای خدا از نظر قدرت با عظمت است یمین تو ای خدا دشمن را خرد میکند.

۷ با عظمتِ شوکتت بدخواهانت را درهم میشکنی. خشمت را روانه میداری آن را مثل خاشاک

8 קָמֶיךָ   תְּשַׁלַּח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ:   וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם   נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
9 נֹזְלִים   קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֶב־יָם: אָמַר
אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג   אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
10 נַפְשִׁי   אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם   צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
11 אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה   מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ   נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה
12/13 פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ   נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה
14 קָדְשֶׁךָ:   שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן   חִיל
15 אָחַז יֹשְׁבֵי פְּלָשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם   אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד   נָמֹגוּ
16 כֹּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד   בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָּאָבֶן   עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה   עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
17 קָנִיתָ:   תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ   מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה   מִקְּדָשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
18/19 יָדֶיךָ:   יְהוָה ׀ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי
בָא סוּס פַּרְעֹה בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרָשָׁיו בַּיָּם   וַיָּשֶׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת־מֵי
הַיָּם   וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ בַיַּבָּשָׁה בְּתוֹךְ   הַיָּם:

20 וַתִּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֲחוֹת אַהֲרֹן אֶת־הַתֹּף בְּיָדָהּ וַתֵּצֶאןָ
21 כָל־הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בְּתֻפִּים וּבִמְחֹלֹת: וַתַּעַן לָהֶם מִרְיָם שִׁירוּ
22 לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: וַיַּסַּע
מֹשֶׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּם־סוּף וַיֵּצְאוּ אֶל־מִדְבַּר־שׁוּר וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת־
23 יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא־מָצְאוּ מָיִם: וַיָּבֹאוּ מָרָתָה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת

میسوزاند.

۸ با نفخه‌ی بینی‌ات آبها انباشته شدند. مایعات چون دیوار قرار گرفتند، لجه‌ها در قلب دریا یخ بستند.

۹ دشمن گفته بود تعقیب میکنم، دستگیر میکنم، غنیمت را تقسیم میکنم، جانم از (شکست) آنها اقناع میشود. شمشیرم را (از غلاف) بیرون خواهم کشید. قدرتم آنها را هلاک خواهد کرد.

۱۰ با نفس خود دمیدی دریا آنها را پوشانید. چون سرب در آبهای نیرومند فرو رفتند.

۱۱ ای خدا در میان معبودها کدام یک مانند توست؟ از نظر قدوسیت چه کسی مانند تو با عظمت است؟ ای فوق‌العاده مورد ستایش، ای عامل معجزه.

۱۲ یمینت را برافراشتی زمین آنها را فروبرد.(۱)

۱۳ این قومی را که نجات دادی بسوی محل مقدست با احسان راهنمائی کردی. با قدرت خود رهبریش نمودی.

۱۴ قومها شنیدند و لرزیدند، ساکنین پِلِشِت را بیم فراگرفت.

۱۵ آنگاه بزرگان اَدُوم نگران شدند، سران مُوآو بلرزه افتاند، تمام ساکنین کِنَعَن (از بیم خدای ییسرائل) گداخته شدند.

۱۶ بیم و وحشت بر آنها مستولی شد. با بزرگی قدرتت چون سنگ به حال جمود افتادند. تا اینکه ای خدا قوم تو (از دریا) عبور کند، تا اینکه این قومی که بازخریدی عبور کند.

۱۷ آنها را آورده در کوه میراث خود یعنی مکانی که ای خدا برای سکونتت ساختی مستقر خواهی کرد مکان مقدس را ای خدا دستان تو بنیاد کند.

۱۸ خدا تا ابد پادشاهی خواهد کرد.

۱۹ هنگامیکه اسب پَرعُوه با ارابه‌اش و سوارانش به دریا وارد شدند خدا آبهای دریا را برگردانید ولی فرزندان ییسرائل روی زمین خشک از میان دریا رفتند بودند.

۲۰ میریام پیغمبر، خواهر اَهَرُون دف را در دستش گرفت و همه‌ی زنها با دف‌ها و در حال پایکوبی دنبال وی بیرون رفتند.

۲۱ میریام ترجیع بند آنها را تکرار میکرد «برای خدا سرود بخوانید چونکه واقعاً مورد احترام است. اسب و ارابه (پَرعُوه) را به دریا افکند».

۲۲ مُشه ییسرائل را از دریای سرخ حرکت داده به بیابان شور آمدند. سه روز در آن بیابان میرفتند و آب نیافتند.

۲۳ به «ماراه» رسیدند و نتوانستند از «ماراه» آب بنوشند چونکه آن (آب) تلخ بود و از این جهت نامش را «ماراه» گذاشته بودند.

۲۴ آن قوم بر ضد مُشه غرولند کرده گفتند چه بنوشیم؟

۱- هیچگاه از نظر الهی هیچ عملی بدون پاداش نمی‌ماند برای همین هم با آنکه مصریها نسبت به فرزندان ییسرائل بدرفتاری کردند معذالک چون در وحله اول یعنی در زمان قحطی از آنها پذیرائی بعمل آوردند در اینجا این لطف خداوند شامل حال آنها شد توفیق پیدا کردند که قبر شوند و طعمه‌ی جانواران درنده و پرندگان آسمان و حتی آبزیها نشوند.

24 מַ֖יִם מִמָּרָ֑ה כִּ֥י מָרִ֖ים הֵ֑ם עַל־כֵּ֥ן קָרָֽא־שְׁמָ֖הּ מָרָֽה׃ וַיִּלֹּ֧נוּ
25 הָעָ֛ם עַל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹ֖ר מַה־נִּשְׁתֶּֽה׃ וַיִּצְעַ֣ק אֶל־יְהוָ֗ה וַיּוֹרֵ֤הוּ
יְהוָה֙ עֵ֔ץ וַיַּשְׁלֵךְ֙ אֶל־הַמַּ֔יִם וַֽיִּמְתְּק֖וּ הַמָּ֑יִם שָׁ֣ם שָׂ֥ם ל֛וֹ חֹ֥ק
26 וּמִשְׁפָּ֖ט וְשָׁ֥ם נִסָּֽהוּ׃ וַיֹּ֡אמֶר אִם־שָׁמ֨וֹעַ תִּשְׁמַ֜ע לְק֣וֹל ׀ יְהוָ֣ה
אֱלֹהֶ֗יךָ וְהַיָּשָׁ֤ר בְּעֵינָיו֙ תַּעֲשֶׂ֔ה וְהַֽאֲזַנְתָּ֙ לְמִצְוֺתָ֔יו וְשָׁמַרְתָּ֖ כָּל־
חֻקָּ֑יו כָּֽל־הַמַּחֲלָ֞ה אֲשֶׁר־שַׂ֤מְתִּי בְמִצְרַ֙יִם֙ לֹא־אָשִׂ֣ים עָלֶ֔יךָ כִּ֛י
27 אֲנִ֥י יְהוָ֖ה רֹפְאֶֽךָ׃ וַיָּבֹ֣אוּ אֵילִ֔מָה וְשָׁ֗ם שְׁתֵּ֥ים חמישי
עֶשְׂרֵ֛ה עֵינֹ֥ת מַ֖יִם וְשִׁבְעִ֣ים תְּמָרִ֑ים וַיַּחֲנוּ־שָׁ֖ם עַל־הַמָּֽיִם׃
טז 1 וַיִּסְעוּ֙ מֵֽאֵילִ֔ם וַיָּבֹ֜אוּ כָּל־עֲדַ֤ת בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵל֙ אֶל־מִדְבַּר־סִ֔ין
אֲשֶׁ֥ר בֵּין־אֵילִ֖ם וּבֵ֣ין סִינָ֑י בַּחֲמִשָּׁ֨ה עָשָׂ֥ר יוֹם֙ לַחֹ֣דֶשׁ הַשֵּׁנִ֔י
2 לְצֵאתָ֖ם מֵאֶ֥רֶץ מִצְרָֽיִם׃ וילינו כָּל־עֲדַ֛ת בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֖ל עַל־מֹשֶׁ֥ה וַיִּלּ֛וֹנוּ
3 וְעַֽל־אַהֲרֹ֖ן בַּמִּדְבָּֽר׃ וַיֹּאמְר֨וּ אֲלֵהֶ֜ם בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֗ל מִֽי־יִתֵּ֨ן מוּתֵ֤נוּ
בְיַד־יְהוָה֙ בְּאֶ֣רֶץ מִצְרַ֔יִם בְּשִׁבְתֵּ֙נוּ֙ עַל־סִ֣יר הַבָּשָׂ֔ר בְּאָכְלֵ֥נוּ
לֶ֖חֶם לָשֹׂ֑בַע כִּֽי־הוֹצֵאתֶ֤ם אֹתָ֙נוּ֙ אֶל־הַמִּדְבָּ֣ר הַזֶּ֔ה לְהָמִ֛ית
4 אֶת־כָּל־הַקָּהָ֥ל הַזֶּ֖ה בָּרָעָֽב׃ וַיֹּ֤אמֶר יְהוָה֙ אֶל־
מֹשֶׁ֔ה הִנְנִ֨י מַמְטִ֥יר לָכֶ֛ם לֶ֖חֶם מִן־הַשָּׁמָ֑יִם וְיָצָ֨א הָעָ֤ם וְלָֽקְטוּ֙
5 דְּבַר־י֣וֹם בְּיוֹמ֔וֹ לְמַ֧עַן אֲנַסֶּ֛נּוּ הֲיֵלֵ֥ךְ בְּתוֹרָתִ֖י אִם־לֹֽא׃ וְהָיָה֙
בַּיּ֣וֹם הַשִּׁשִּׁ֔י וְהֵכִ֖ינוּ אֵ֣ת אֲשֶׁר־יָבִ֑יאוּ וְהָיָ֣ה מִשְׁנֶ֔ה עַ֥ל אֲשֶׁר־
6 יִלְקְט֖וּ י֥וֹם ׀ יֽוֹם׃ וַיֹּ֤אמֶר מֹשֶׁה֙ וְאַהֲרֹ֔ן אֶל־כָּל־בְּנֵ֖י יִשְׂרָאֵ֑ל
7 עֶ֕רֶב וִֽידַעְתֶּ֕ם כִּ֧י יְהוָ֛ה הוֹצִ֥יא אֶתְכֶ֖ם מֵאֶ֥רֶץ מִצְרָֽיִם׃ וּבֹ֗קֶר
וּרְאִיתֶם֙ אֶת־כְּב֣וֹד יְהוָ֔ה בְּשָׁמְע֥וֹ אֶת־תְּלֻנֹּתֵיכֶ֖ם עַל־יְהוָ֑ה
8 וְנַ֣חְנוּ מָ֔ה כִּ֥י תלונו עָלֵֽינוּ׃ וַיֹּ֣אמֶר מֹשֶׁ֗ה בְּתֵ֣ת יְהוָה֩ לָכֶ֨ם תַלִּ֖ינוּ
בָּעֶ֜רֶב בָּשָׂ֣ר לֶאֱכֹ֗ל וְלֶ֤חֶם בַּבֹּ֙קֶר֙ לִשְׂבֹּ֔עַ בִּשְׁמֹ֤עַ יְהוָה֙ אֶת־
תְּלֻנֹּ֣תֵיכֶ֔ם אֲשֶׁר־אַתֶּ֥ם מַלִּינִ֖ם עָלָ֑יו וְנַ֣חְנוּ מָ֔ה לֹא־עָלֵ֥ינוּ
9 תְלֻנֹּתֵיכֶ֖ם כִּ֥י עַל־יְהוָֽה׃ וַיֹּ֤אמֶר מֹשֶׁה֙ אֶֽל־אַהֲרֹ֔ן אֱמֹ֗ר אֶֽל־
כָּל־עֲדַת֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל קִרְב֖וּ לִפְנֵ֣י יְהוָ֑ה כִּ֣י שָׁמַ֔ע אֵ֖ת תְּלֻנֹּתֵיכֶֽם׃
10 וַיְהִ֗י כְּדַבֵּ֤ר אַהֲרֹן֙ אֶל־כָּל־עֲדַ֣ת בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֔ל וַיִּפְנ֖וּ אֶל־הַמִּדְבָּ֑ר

۲۵ (مُشه) به نزد خدا فریاد برآورد. خدا چوبی را به وی نشان داد. (مُشه آن چوب را) در آن آب انداخت آن آب شیرین شد (خدا) آنجا (برای قوم) قانون و حکم وضع کرد و آنجا او را (آن قوم) را مورد آزمایش قرار داد.

۲۶ (خدا) گفت اگر حتماً دستور خدا خداوند خود را اطاعت کنی و هرچه به نظر وی پسندیده است انجام دهی و فرمانهایش را بشنوی و قانونهایش را مراعات کنی هر مرضی که بر مصریها آوردم بر تو نخواهم آورد. زیرا من خدا شفا دهنده‌ی توام.

۲۷ به «اِلیم» آمدند و آنجا دوازده چشمه آب و هفتاد درخت خرما بود. آنجا نزدیک آب اردو زدند.

بِشَلَح - فصل شانزدهم

۱ از اِلیم حرکت نموده تمام جماعت فرزندان ییسرائل در پانزدهمین روز ماه دوم بیرون آمده نشان از سرزمین مصر به بیابان سین که بین «اِلیم» و «سینَی» است وارد شدند.

۲ تمام جماعت فرزندان ییسرائل در بیابان بر ضد مُشه و اَهَرُون غرولند کردند.

۳ فرزندان ییسرائل به آنها گفتند ای کاش در سرزمین مصر وقتی نزد دیگهای گوشت می‌نشستیم و نان سیر می‌خوردیم به قدرت خدا می‌مردیم زیرا ما را به این بیابان آورده‌ای تا تمام این جمعیت را از گرسنگی بکشید.

۴ خدا به مُشه گفت اینک من برای شما از آسمان نان می‌بارانم. آن قوم بیرون آمده مصرف هر روز را در روز خودش جمع کنند. برای اینکه او را مورد آزمایش قرار دهم که آیا به تورای من عمل می‌کند یا نه؟

۵ در روز ششم چنین خواهد شد که آنچه را آورده و آماده میکنند دو برابر آن مقداری خواهد بود که هر روز جمع می‌کنند.

۶ مُشه و اَهَرُون به تمام فرزندان ییسرائل گفتند. شامگاهان خواهید دانست، خدا است که شما را از سرزمین مصر بیرون آورده است.

۷ در حالیکه غرولند شما را که بر ضد وی است می‌شنود، بامدادان جلال خدا را مشاهده خواهید کرد. مگر ما چه هستیم که بر ضد ما غرولند بکنید؟

۸ مُشه گفت هنگامی که شامگاهان خدا به شما گوشت برای خوردن و بامدادان نان برای سیر شدن میدهد برای این است که خدا غرولندهایی را که شما علیه او میکنید، میشنود. ما چه هستیم؟ غرولندهای شما علیه ما نیست، بلکه علیه خدا میباشد.

۹ مُشه به اَهَرُون گفت به تمام جماعت فرزندان ییسرائل بگو پیش خدا نزدیک آیید زیرا خدا غرولندهای شما را شنیده است.

۱۰ هنگامی که اَهَرُون با تمام جماعت ییسرائل صحبت میکرد چنین شد که به بیابان رو کردند و اینک جلال خدا در ابر ظاهر شد.

וְהִנֵּה כְּבוֹד יהוה נִרְאָה בֶּעָנָן׃
ששי 11/12 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ שָׁמַעְתִּי אֶת־תְּלוּנֹּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל דַּבֵּר אֲלֵהֶם לֵאמֹר בֵּין הָעַרְבַּיִם תֹּאכְלוּ בָשָׂר וּבַבֹּקֶר
13 תִּשְׂבְּעוּ־לָחֶם וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃ וַיְהִי בָעֶרֶב
וַתַּעַל הַשְּׂלָו וַתְּכַס אֶת־הַמַּחֲנֶה וּבַבֹּקֶר הָיְתָה שִׁכְבַת הַטַּל
14 סָבִיב לַמַּחֲנֶה׃ וַתַּעַל שִׁכְבַת הַטָּל וְהִנֵּה עַל־פְּנֵי הַמִּדְבָּר דַּק
15 מְחֻסְפָּס דַּק כַּכְּפֹר עַל־הָאָרֶץ׃ וַיִּרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ
אֶל־אָחִיו מָן הוּא כִּי לֹא יָדְעוּ מַה־הוּא וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם
16 הוּא הַלֶּחֶם אֲשֶׁר נָתַן יהוה לָכֶם לְאָכְלָה׃ זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר
צִוָּה יהוה לִקְטוּ מִמֶּנּוּ אִישׁ לְפִי אָכְלוֹ עֹמֶר לַגֻּלְגֹּלֶת מִסְפַּר
17 נַפְשֹׁתֵיכֶם אִישׁ לַאֲשֶׁר בְּאָהֳלוֹ תִּקָּחוּ׃ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
18 וַיִּלְקְטוּ הַמַּרְבֶּה וְהַמַּמְעִיט׃ וַיָּמֹדּוּ בָעֹמֶר וְלֹא הֶעְדִּיף הַמַּרְבֶּה
19 וְהַמַּמְעִיט לֹא הֶחְסִיר אִישׁ לְפִי־אָכְלוֹ לָקָטוּ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
20 אֲלֵהֶם אִישׁ אַל־יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר׃ וְלֹא־שָׁמְעוּ אֶל־מֹשֶׁה
וַיּוֹתִרוּ אֲנָשִׁים מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וַיָּרֻם תּוֹלָעִים וַיִּבְאַשׁ וַיִּקְצֹף
21 עֲלֵהֶם מֹשֶׁה׃ וַיִּלְקְטוּ אֹתוֹ בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר אִישׁ כְּפִי אָכְלוֹ
22 וְחַם הַשֶּׁמֶשׁ וְנָמָס׃ וַיְהִי בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי לָקְטוּ לֶחֶם מִשְׁנֶה שְׁנֵי
23 הָעֹמֶר לָאֶחָד וַיָּבֹאוּ כָּל־נְשִׂיאֵי הָעֵדָה וַיַּגִּידוּ לְמֹשֶׁה׃ וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר יהוה שַׁבָּתוֹן שַׁבַּת־קֹדֶשׁ לַיהוה מָחָר
אֵת אֲשֶׁר־תֹּאפוּ אֵפוּ וְאֵת אֲשֶׁר־תְּבַשְּׁלוּ בַּשֵּׁלוּ וְאֵת כָּל־
24 הָעֹדֵף הַנִּיחוּ לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד־הַבֹּקֶר׃ וַיַּנִּיחוּ אֹתוֹ עַד־
הַבֹּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרִמָּה לֹא־הָיְתָה־בּוֹ׃
25 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אִכְלֻהוּ הַיּוֹם כִּי־שַׁבָּת הַיּוֹם לַיהוה הַיּוֹם לֹא
26 תִמְצָאֻהוּ בַּשָּׂדֶה׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקְטֻהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת
27 לֹא יִהְיֶה־בּוֹ׃ וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יָצְאוּ מִן־הָעָם לִלְקֹט וְלֹא
28 מָצָאוּ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אָנָה מֵאַנְתֶּם
29 לִשְׁמֹר מִצְוֺתַי וְתוֹרֹתָי׃ רְאוּ כִּי־יהוה נָתַן לָכֶם הַשַּׁבָּת עַל־

۱۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۲ غرولندهای فرزندان ییسرائل را شنیدم به آنها چنین صحبت کن: هنگام عصر (از نیم بعد از ظهر الی غروب آفتاب) گوشت خواهید خورد و بامداد با نان سیر خواهید شد تا بدانید که من خدا خداوند شما هستم.

۱۳ شامگاه بود بلدرچین بالا آمده اردوگاه را پوشانید و بامدادان لایه‌ای از شبنم در اطراف اردوگاه پدیدار بود.

۱۴ آن لایه‌ی شبنم بالا رفت و اینک بر سطح بیابان (چیز) ریز دانه دانه، ریز مثل شبنم یخ زده روی زمین بود.

۱۵ هنگامی که فرزندان ییسرائل مشاهده کردند به یکدیگر گفتند «مان (مائده) است» چونکه نمیدانستند آن چیست. مُشه به آنها گفت این همان نانی است که خدا برای خوردن شما داده است.

۱۶ آن چیزی که خدا فرمان داده اینست. از آن برچینید. هر کس به اندازه خوراکش یعنی هر نفر یک (پیمانه‌ی) عُومِر و به تعداد نفراتتان، هر کدام برای کسانیکه در چادرش هستند، بردارید.

۱۷ فرزندان ییسرائل چنین کردند. بعضی زیاد و بعضی کم برچیدند.

۱۸ با عُومر بیمانه کردند. آنکه اضافه برداشته بود زیادی نداشت و آنکه کم برداشته بود کسری نداشت. هر کدام به اندازه‌ی خوراک خود برچیده بود.

۱۹ مُشه به آنها گفت: کسی از آن (مان) تا بامداد باقی نگذارد.

۲۰ از مُشه اطاعت نکردند، افرادی (بودند که) از آن تا بامداد نگاه داشتند. کرم در آن پدید آمد و گندید. مُشه نسبت به آنها خشمگین شد.

۲۱ هر بامداد هر کدام به اندازه‌ی خوراک خود از آن برمی‌چید و همینکه آفتاب گرم میشد (آنچه در صحرا باقی می‌ماند) ذوب میگردید.

۲۲ روز جمعه شد. دو برابر خوراک خود برچیدند (یعنی) دو عُومِر برای یکنفر. تمام سران جماعت آمده به مُشه اطلاع دادند.

۲۳ به آنها گفت این همان است که خدا گفته است از جانب خدا فردا استراحت کامل و شبات مقدس است. آنچه (فردا) خواهید پخت (امروز) بپزید و آنچه (فردا) آب پز خواهید کرد (امروز) آب پز کنید و تمام اضافی را برای خود تا بامداد محفوظ نگهدارید.

۲۴ همانگونه که مُشه فرمان داد تا بامداد آنرا نگهداشتند و نگندید و کرم در آن به وجـود نیامد.

۲۵ مُشه گفت آن را امروز بخورید. چونکه امروز از جانب خدا شبات است. امروز در صحرا آن را نمی‌یابید.

۲۶ شش روز آن را برچینید و روز هفتم شبات است. در این روز (مان) وجود نخواهد داشت.

۲۷ روز هفتم بود. آن قوم برای برچیدن (مان) بیرون رفتند و نیافتند.

۲۸ خدا به مُشه گفت تا به کی از رعایت فرمانها و توراهای من (یعنی تورای کتبی و تورای شفاهی) ابا میکنید؟

۲۹ توجه کنید که این شبات را خدا به شما داده است. به همین جهت او در روز جمعه نان دو

כֵּן הוּא נֹתֵן לָכֶם בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי לֶחֶם יוֹמָיִם שְׁבוּ ׀ אִישׁ תַּחְתָּיו
30 אַל־יֵצֵא אִישׁ מִמְּקֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי׃ וַיִּשְׁבְּתוּ הָעָם בַּיּוֹם
31 הַשְּׁבִעִי׃ וַיִּקְרְאוּ בֵית־יִשְׂרָאֵל אֶת־שְׁמוֹ מָן וְהוּא כְּזֶרַע גַּד
32 לָבָן וְטַעְמוֹ כְּצַפִּיחִת בִּדְבָשׁ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר
צִוָּה יהוה מְלֹא הָעֹמֶר מִמֶּנּוּ לְמִשְׁמֶרֶת לְדֹרֹתֵיכֶם לְמַעַן ׀ יִרְאוּ
אֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר הֶאֱכַלְתִּי אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם
33 מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח צִנְצֶנֶת אַחַת
וְתֶן־שָׁמָּה מְלֹא־הָעֹמֶר מָן וְהַנַּח אֹתוֹ לִפְנֵי יהוה לְמִשְׁמֶרֶת
34 לְדֹרֹתֵיכֶם׃ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶל־מֹשֶׁה וַיַּנִּיחֵהוּ אַהֲרֹן לִפְנֵי
35 הָעֵדֻת לְמִשְׁמָרֶת׃ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אָכְלוּ אֶת־הַמָּן אַרְבָּעִים שָׁנָה
עַד־בֹּאָם אֶל־אֶרֶץ נוֹשָׁבֶת אֶת־הַמָּן אָכְלוּ עַד־בֹּאָם אֶל־
36 קְצֵה אֶרֶץ כְּנָעַן׃ וְהָעֹמֶר עֲשִׂרִית הָאֵיפָה הוּא׃
יז 1 וַיִּסְעוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּדְבַּר־סִין לְמַסְעֵיהֶם עַל־פִּי יהוה שביעי
2 וַיַּחֲנוּ בִּרְפִידִים וְאֵין מַיִם לִשְׁתֹּת הָעָם׃ וַיָּרֶב הָעָם עִם־מֹשֶׁה
וַיֹּאמְרוּ תְּנוּ־לָנוּ מַיִם וְנִשְׁתֶּה וַיֹּאמֶר לָהֶם מֹשֶׁה מַה־תְּרִיבוּן
3 עִמָּדִי מַה־תְּנַסּוּן אֶת־יהוה׃ וַיִּצְמָא שָׁם הָעָם לַמַּיִם וַיָּלֶן הָעָם
עַל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶּה הֶעֱלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָמִית אֹתִי
4 וְאֶת־בָּנַי וְאֶת־מִקְנַי בַּצָּמָא׃ וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יהוה לֵאמֹר
5 מָה אֶעֱשֶׂה לָעָם הַזֶּה עוֹד מְעַט וּסְקָלֻנִי׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־
מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעָם וְקַח אִתְּךָ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמַטְּךָ אֲשֶׁר
6 הִכִּיתָ בּוֹ אֶת־הַיְאֹר קַח בְּיָדְךָ וְהָלָכְתָּ׃ הִנְנִי עֹמֵד לְפָנֶיךָ
שָּׁם ׀ עַל־הַצּוּר בְּחֹרֵב וְהִכִּיתָ בַצּוּר וְיָצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וְשָׁתָה
7 הָעָם וַיַּעַשׂ כֵּן מֹשֶׁה לְעֵינֵי זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם
מַסָּה וּמְרִיבָה עַל־רִיב ׀ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נַסֹּתָם אֶת־יהוה
לֵאמֹר הֲיֵשׁ יהוה בְּקִרְבֵּנוּ אִם־אָיִן׃
8/9 וַיָּבֹא עֲמָלֵק וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל בִּרְפִידִם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־ 
יְהוֹשֻׁעַ בְּחַר־לָנוּ אֲנָשִׁים וְצֵא הִלָּחֵם בַּעֲמָלֵק מָחָר אָנֹכִי נִצָּב

روزه به شما میدهد هر کدام در جای خود بمانید و کسی در روز هفتم از مکان خود بیرون نرود.
۳۰ آن قوم در روز هفتم تعطیل کرد.
۳۱ خاندان ییسرائل نام آن (مائده) را «مان» گذاشتند و آن مانند تخم گشنیز سفید و مزه‌اش مثل کلوچه‌ی آغشته به شهد بود.
۳۲ مُشه گفت: این است آنچه خدا امر کرده است. یک عُومِر (پیمانه) از آن پر کن برای نسل اندر نسلتان نگهدارید تا نانی را که در موقع بیرون بردن شما از سرزمین مصر به شما خوراندم ببینند.
۳۳ مُشه به اَهَرُون گفت یک کوزه بردار و یک عُومِر پر از «مان» در آن بگذار و آن را به منظور نگهداری برای نسل اندر نسلتان در حضور خدا قرار بده.
۳۴ اَهَرُون همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود آن را به منظور نگهداری جلو (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینی») نهاد.
۳۵ و فرزندان ییسرائل تا ورودشان به سرزمین مسکونی چهل سال «مان» میخوردند. تا رسیدنشان به مرز کِنَعَن «مان» خوردند.
۳٦ عُومِر (پیمانه‌ای است) به اندازه‌ی یک دهم ایفا است.

بِشَلَح - فصل هفدهم

۱ تمام جماعت فرزندان ییسرائل بنابر امر خدا از بیابان به ترتیب منزلگاه‌هایشان سفر نمودند و در رفیدیم اردو زدند. آب برای نوشیدن آن قوم نبود.
۲ آن قوم با مُشه جدال نموده گفتند: به ما آب بدهید تا بنوشیم. مُشه به آنها گفت چرا با من جدال میکنید؟ چرا خدا را آزمایش مینمایید؟
۳ آن قوم در آنجا تشنه‌ی آب بود. پس آن قوم بر ضد مُشه غرولند کرده گفت: برای چه ما را از مصر بیرون آوردی که مرا و بچه‌هایم و مواشی‌ام را از تشنگی بکشی؟
۴ مُشه نزد خدا فریاد برآورده گفت با این قوم چه کنم؟ اندک مدتی دیگر مرا سنگسار خواهند کرد.
۵ خدا به مُشه گفت: از جلو آن قوم بگذر و از محترمین ییسرائل همراهت ببر و عصایت را که با آن رود نیل را ضربت زدی، بدست خود بگیر و برو.
٦ اینک من پیش تو آنجا روی آن صخره در حُورِو ایستاده‌ام. به آن صخره بزن تا از آن آب بیرون آید و آن قوم بنوشد. مُشه در نظر محترمین ییسرائل همینگونه عمل کرد.
۷ بخاطر جدال فرزندان ییسرائل و برای اینکه خدا را آزموده گفتند: «آیا خدا در میان ما هست یا نه» نام آن مکان را مَساوِمِریوا (آزمایش و جدال) گذاشت.
۸ عَمالِق آمده، با ییسرائل در رِفیدیم جنگید.

۹ مُشه به یِهوشِوَع گفت: برای خودمان نفراتی انتخاب کن و برو با عَمالِق بجنگ. فردا من بر سر آن تپه می‌ایستم و عصای خدا در دستم است.
۱۰ یِهوشوع همانگونه که مُشه برای جنگیدن با عَمالِق گفته بود عمل کرد و مُشه و اَهَرُون و حور از تپه بالا رفتند.

10 עַל־רֹ֥אשׁ הַגִּבְעָ֖ה וּמַטֵּ֥ה הָאֱלֹהִ֖ים בְּיָדִֽי׃ וַיַּ֣עַשׂ יְהוֹשֻׁ֗עַ כַּאֲשֶׁ֤ר
אָֽמַר־לוֹ֙ מֹשֶׁ֔ה לְהִלָּחֵ֖ם בַּעֲמָלֵ֑ק וּמֹשֶׁה֙ אַהֲרֹ֣ן וְח֔וּר עָל֖וּ רֹ֥אשׁ
11 הַגִּבְעָֽה׃ וְהָיָ֗ה כַּאֲשֶׁ֨ר יָרִ֥ים מֹשֶׁ֛ה יָד֖וֹ וְגָבַ֣ר יִשְׂרָאֵ֑ל וְכַאֲשֶׁ֥ר
12 יָנִ֛יחַ יָד֖וֹ וְגָבַ֥ר עֲמָלֵֽק׃ וִידֵ֤י מֹשֶׁה֙ כְּבֵדִ֔ים וַיִּקְחוּ־אֶ֛בֶן וַיָּשִׂ֥ימוּ
תַחְתָּ֖יו וַיֵּ֣שֶׁב עָלֶ֑יהָ וְאַהֲרֹ֨ן וְח֜וּר תָּֽמְכ֣וּ בְיָדָ֗יו מִזֶּ֤ה אֶחָד֙ וּמִזֶּ֣ה
13 אֶחָ֔ד וַיְהִ֥י יָדָ֛יו אֱמוּנָ֖ה עַד־בֹּ֥א הַשָּֽׁמֶשׁ׃ וַיַּחֲלֹ֧שׁ יְהוֹשֻׁ֛עַ אֶת־
עֲמָלֵ֥ק וְאֶת־עַמּ֖וֹ לְפִי־חָֽרֶב׃
מפטיר 14 וַיֹּ֨אמֶר יְהוָ֜ה אֶל־מֹשֶׁ֗ה כְּתֹ֨ב זֹ֤את זִכָּרוֹן֙ בַּסֵּ֔פֶר וְשִׂ֖ים בְּאָזְנֵ֣י
15 יְהוֹשֻׁ֑עַ כִּֽי־מָחֹ֤ה אֶמְחֶה֙ אֶת־זֵ֣כֶר עֲמָלֵ֔ק מִתַּ֖חַת הַשָּׁמָֽיִם׃ וַיִּ֥בֶן
16 מֹשֶׁ֖ה מִזְבֵּ֑חַ וַיִּקְרָ֥א שְׁמ֖וֹ יְהוָ֥ה ׀ נִסִּֽי׃ וַיֹּ֗אמֶר כִּי־יָד֙ עַל־כֵּ֣ס
יָ֔הּ מִלְחָמָ֥ה לַיהוָ֖ה בַּעֲמָלֵ֑ק מִדֹּ֖ר דֹּֽר׃
יתרו 1 וַיִּשְׁמַ֞ע יִתְר֨וֹ כֹהֵ֤ן מִדְיָן֙ חֹתֵ֣ן מֹשֶׁ֔ה אֵת֩ כָּל־אֲשֶׁ֨ר עָשָׂ֤ה אֱלֹהִים֙
לְמֹשֶׁ֔ה וּלְיִשְׂרָאֵ֖ל עַמּ֑וֹ כִּֽי־הוֹצִ֧יא יְהוָ֛ה אֶת־יִשְׂרָאֵ֖ל מִמִּצְרָֽיִם׃
2 וַיִּקַּ֗ח יִתְרוֹ֙ חֹתֵ֣ן מֹשֶׁ֔ה אֶת־צִפֹּרָ֖ה אֵ֣שֶׁת מֹשֶׁ֑ה אַחַ֖ר שִׁלּוּחֶֽיהָ׃
3 וְאֵ֖ת שְׁנֵ֣י בָנֶ֑יהָ אֲשֶׁ֨ר שֵׁ֤ם הָֽאֶחָד֙ גֵּֽרְשֹׁ֔ם כִּ֣י אָמַ֔ר גֵּ֣ר הָיִ֔יתִי
4 בְּאֶ֖רֶץ נָכְרִיָּֽה׃ וְשֵׁ֥ם הָאֶחָ֖ד אֱלִיעֶ֑זֶר כִּֽי־אֱלֹהֵ֤י אָבִי֙ בְּעֶזְרִ֔י
5 וַיַּצִּלֵ֖נִי מֵחֶ֥רֶב פַּרְעֹֽה׃ וַיָּבֹ֞א יִתְר֨וֹ חֹתֵ֥ן מֹשֶׁ֛ה וּבָנָ֥יו וְאִשְׁתּ֖וֹ
אֶל־מֹשֶׁ֑ה אֶל־הַמִּדְבָּ֕ר אֲשֶׁר־ה֛וּא חֹנֶ֥ה שָׁ֖ם הַ֥ר הָאֱלֹהִֽים׃
6 וַיֹּ֙אמֶר֙ אֶל־מֹשֶׁ֔ה אֲנִ֛י חֹתֶנְךָ֥ יִתְר֖וֹ בָּ֣א אֵלֶ֑יךָ וְאִ֨שְׁתְּךָ֔ וּשְׁנֵ֥י
7 בָנֶ֖יהָ עִמָּֽהּ׃ וַיֵּצֵ֨א מֹשֶׁ֜ה לִקְרַ֣את חֹֽתְנ֗וֹ וַיִּשְׁתַּ֙חוּ֙ וַיִּשַּׁק־ל֔וֹ
8 וַיִּשְׁאֲל֥וּ אִישׁ־לְרֵעֵ֖הוּ לְשָׁל֑וֹם וַיָּבֹ֖אוּ הָאֹֽהֱלָה׃ וַיְסַפֵּ֤ר מֹשֶׁה֙
לְחֹ֣תְנ֔וֹ אֵת֩ כָּל־אֲשֶׁ֨ר עָשָׂ֤ה יְהוָה֙ לְפַרְעֹ֣ה וּלְמִצְרַ֔יִם עַ֖ל אוֹדֹ֣ת
יִשְׂרָאֵ֑ל אֵ֤ת כָּל־הַתְּלָאָה֙ אֲשֶׁ֣ר מְצָאָ֣תַם בַּדֶּ֔רֶךְ וַיַּצִּלֵ֖ם יְהוָֽה׃
9 וַיִּ֣חַדְּ יִתְר֔וֹ עַ֚ל כָּל־הַטּוֹבָ֔ה אֲשֶׁר־עָשָׂ֥ה יְהוָ֖ה לְיִשְׂרָאֵ֑ל אֲשֶׁ֥ר
10 הִצִּיל֖וֹ מִיַּ֥ד מִצְרָֽיִם׃ וַיֹּאמֶר֮ יִתְרוֹ֒ בָּר֣וּךְ יְהוָ֔ה אֲשֶׁ֨ר הִצִּ֥יל
אֶתְכֶ֛ם מִיַּ֥ד מִצְרַ֖יִם וּמִיַּ֣ד פַּרְעֹ֑ה אֲשֶׁ֤ר הִצִּיל֙ אֶת־הָעָ֔ם מִתַּ֖חַת
11 יַד־מִצְרָֽיִם׃ עַתָּ֣ה יָדַ֔עְתִּי כִּֽי־גָד֥וֹל יְהוָ֖ה מִכָּל־הָאֱלֹהִ֑ים כִּ֣י

۱۱ و چنین میشد که وقتی مُشه دستش را بلند میکرد ییسرائل قوی میشد. و وقتی که دست خود را پایین می آورد عمالق قوی میشد.

۱۲ و دستان مُشه سنگینی میکرد سنگی برداشتند زیر او نهادند و او بر آن نشست و اَهَرُون و حُور دستانش را یکی از این طرف و آن یکی از آن طرف نگهداشتند. دستانش تا غروب آفتاب ثابت بود.

۱۳ یِهوشوَع عَمالِق و قومش را به ضرب شمشیر ضعیف کرد.

۱۴ خدا به مُشه گفت این را به عنوان یادبود در این کتاب بنویس و به سمع یِهوشوَع برسان که حتماً نام عَمالِق را از زیر آسمان محو خواهم ساخت.

۱۵ مُشه قربانگاهی بنا کرد و نامش را «خدانیسی» (قربانگاه خدا معجزه کننده من) گذاشت.

۱٦ (مُشه) گفت نظر به اینکه نیروی (عَمالِق) بر ضد مقام خداست خدا نسل اندر نسل (تا نابودیش) با عَمالِق جنگ دارد.

هفطارای معمولی بشلح در صفحه ۳۴۵

پاراشای ییترو - فصل هجدهم

۱ ییترُو کوهِن میدیان پدر زن مُشه آنچه را که خداوند برای مُشه و برای ییسرائل قومش عمل کرده بود و اینکه ییسرائل را از مصر بیرون آورده بود، شنید.

۲ ییترُو پدر زن مُشه صیپوراه زن مُشه را پس از اینکه (مُشه) او را روانه کرد(۱) با خود برداشت ...

۳ و همچنین دو پسر وی را که نام یکی گِرشُوم بود چونکه گفت در سرزمین بیگانه غریب بودم ... (با خود برد).

۴ و نام آن دیگری اِلیعِزِر (بود) نظر به اینکه (گفت) خداوند پدرم کمک من بود و از شمشیر پَرعُوه خلاصم کرد ...

۵ ییترُو پدر زن مُشه با پسران و زن او به بیابانی که مُشه چادر زده بود، یعنی به کوه خداوند نزد وی آمدند.

٦ به مُشه اطلاع داد من ییترو پدر زنت با زنت و دو پسرانش همراه وی نزد تو آمده‌ام.

۷ مُشه به استقبال ییترُو پدر زنش بیرون آمده سجده نمود و او را بوسید. سپس، از سلامت یکدیگر جویاگشته داخل چادر شدند.

۸ مُشه تمام آنچه که خدا بخاطر ییسرائل با پَرعُوه و با مصریها عمل کرده بود و تمام رنجی را که در راه به آنها رسیده بود و اینکه خدا خلاصشان نموده بود برای پدر زنش تعریف کرد.

۹ ییترُو بخاطر تمام خوبی‌هایی که خدا به ییسرائل کرده و اینکه از دست مصریها خلاصش نموده بود، شاد شد.

۱۰ ییترُو گفت خدا متبارک است که شما را از دست مصریها و پَرعُوه رهایی داد و این قوم

۱- مفسرین دربارهٔی جدا شدن صیپوُراه از مُشه دو نظریه دارند.

الف - مُشه برای اجرای مأموریت نجات بنی‌اسرائیل با زن و فرزندانش از میدیان عازم مصر بود ولی اَهَرُون برادرش او را از این کار بازداشت لذا مُشه آنها را نزد ییترُو بازگردانید.

ب - از زمانیکه مُشه به پیامبری مبعوث گردید دستور یافت که ترک عمل زناشویی کند، لذا مُشه مسئله را با صیپوُراه زنش در میان گذاشت و از آنجائیکه صیپوراه زنش با این امر موافقت نکرد مُشه او را رها کرد.

12 בַּדָּבָר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם׃ וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֹתֵן מֹשֶׁה עֹלָה וּזְבָחִים
לֵאלֹהִים וַיָּבֹא אַהֲרֹן וְכֹל ׀ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לֶאֱכָל־לֶחֶם עִם־חֹתֵן
13 מֹשֶׁה לִפְנֵי הָאֱלֹהִים׃ וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה לִשְׁפֹּט אֶת־ שני)(
14 הָעָם וַיַּעֲמֹד הָעָם עַל־מֹשֶׁה מִן־הַבֹּקֶר עַד־הָעָרֶב׃ וַיַּרְא חֹתֵן
מֹשֶׁה אֵת כָּל־אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה לָעָם וַיֹּאמֶר מָה־הַדָּבָר הַזֶּה
אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה לָעָם מַדּוּעַ אַתָּה יוֹשֵׁב לְבַדֶּךָ וְכָל־הָעָם
15 נִצָּב עָלֶיךָ מִן־בֹּקֶר עַד־עָרֶב׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹתְנוֹ כִּי־יָבֹא
16 אֵלַי הָעָם לִדְרֹשׁ אֱלֹהִים׃ כִּי־יִהְיֶה לָהֶם דָּבָר בָּא אֵלַי וְשָׁפַטְתִּי
בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ וְהוֹדַעְתִּי אֶת־חֻקֵּי הָאֱלֹהִים וְאֶת־תּוֹרֹתָיו׃
17 וַיֹּאמֶר חֹתֵן מֹשֶׁה אֵלָיו לֹא־טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה׃
18 נָבֹל תִּבֹּל גַּם־אַתָּה גַּם־הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי־כָבֵד מִמְּךָ
19 הַדָּבָר לֹא־תוּכַל עֲשֹׂהוּ לְבַדֶּךָ׃ עַתָּה שְׁמַע בְּקֹלִי אִיעָצְךָ וִיהִי
אֱלֹהִים עִמָּךְ הֱיֵה אַתָּה לָעָם מוּל הָאֱלֹהִים וְהֵבֵאתָ אַתָּה
20 אֶת־הַדְּבָרִים אֶל־הָאֱלֹהִים׃ וְהִזְהַרְתָּה אֶתְהֶם אֶת־הַחֻקִּים
וְאֶת־הַתּוֹרֹת וְהוֹדַעְתָּ לָהֶם אֶת־הַדֶּרֶךְ יֵלְכוּ בָהּ וְאֶת־הַמַּעֲשֶׂה
21 אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן׃ וְאַתָּה תֶחֱזֶה מִכָּל־הָעָם אַנְשֵׁי־חַיִל יִרְאֵי אֱלֹהִים
אַנְשֵׁי אֱמֶת שֹׂנְאֵי בָצַע וְשַׂמְתָּ עֲלֵהֶם שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת
22 שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת׃ וְשָׁפְטוּ אֶת־הָעָם בְּכָל־עֵת וְהָיָה
כָּל־הַדָּבָר הַגָּדֹל יָבִיאוּ אֵלֶיךָ וְכָל־הַדָּבָר הַקָּטֹן יִשְׁפְּטוּ־הֵם
23 וְהָקֵל מֵעָלֶיךָ וְנָשְׂאוּ אִתָּךְ׃ אִם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה תַּעֲשֶׂה וְצִוְּךָ
אֱלֹהִים וְיָכָלְתָּ עֲמֹד וְגַם כָּל־הָעָם הַזֶּה עַל־מְקֹמוֹ יָבֹא בְשָׁלוֹם׃
24/25 וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה לְקוֹל חֹתְנוֹ וַיַּעַשׂ כֹּל אֲשֶׁר אָמָר׃ וַיִּבְחַר שלישי
מֹשֶׁה אַנְשֵׁי־חַיִל מִכָּל־יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֹתָם רָאשִׁים עַל־הָעָם
26 שָׂרֵי אֲלָפִים שָׂרֵי מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת׃ וְשָׁפְטוּ
אֶת־הָעָם בְּכָל־עֵת אֶת־הַדָּבָר הַקָּשֶׁה יְבִיאוּן אֶל־מֹשֶׁה וְכָל־
27 הַדָּבָר הַקָּטֹן יִשְׁפּוּטוּ הֵם׃ וַיְשַׁלַּח מֹשֶׁה אֶת־חֹתְנוֹ וַיֵּלֶךְ לוֹ
אֶל־אַרְצוֹ׃

(فرزندان ییسرائل) را از زیر دست مصریها خلاص نمود.
۱۱ اکنون دانستم که خدا از تمام معبودان بزرگتر است چونکه با همان روشی که مصریها علیه بنی ییسرائل اقدام کردند به همان روش خدا نابودشان کرد.(۱)
۱۲ ییتژو پدر زن مُشه برای خداوند قربانی سوختنی و ذبحهایی آورد. اَهَرُون و تمام محترمین ییسرائل آمدند با ییترُو پدر زن مُشه در حضور خدا خوراک بخورند.
۱۳ فردای آن روز بود که مُشه نشست تا مردم را داوری کند. مردم از بامداد تا شام نزد مُشه ایستاده بودند.
۱۴ پدر زن مُشه آنچه را او برای مردم به عمل می آورد مشاهده نمود گفت: این چه کاری است تو با مردم میکنی؟ چرا تنها تو نشستهای و تمام این مردم از بامداد تا شام نزد تو می ایستند؟
۱۵ مُشه به پدر زنش گفت به این علت است که آن مردم برای پرسش از خداوند نزد من می آیند.
۱۶ هرگاه موضوعی داشته باشند نزد من می آیند بین این و آن داوری میکنم و قانونهای خداوند و توراههایش (تورای کتبی و تورای شفاهی) را به اطلاع آنها میرسانم.
۱۷ پدر زن مُشه به وی گفت: این کاری که تو میکنی خوب نیست.
۱۸ حتماً از پا در خواهی آمد، هم تو و هم این مردمی که نزد تو هستند. چونکه این کار برای تو سنگین است نمیتوانی به تنهایی آن را انجام دهی.
۱۹ اکنون به حرف من گوش بده. به تو توصیه میکنم اگر خداوند (هم در این امر) با تو (موافق) باشد تو برای آن قوم در پیش خداوند رابطی باش و آن مطاب را تو نزد خداوند ببر.
۲۰ آن قانونها و آن توراهها (تورای کتبی و تورای شفاهی) را به آنها تعلیم بده و راهی را که باید در آن بروند و کاری را که باید انجام دهند به آنها بشناسان.
۲۱ و تو از تمام آن قوم مردانی کاردان و درستکار که از خدا ترسیده دشمن سود نامشروع باشند پیش بینی کن و (آنها را) رئیسهای هزاره و صده، پنجاهه و دهه بر آنان (بر آن قوم) منصوب کن.
۲۲ و آنها آن قوم را، همیشه داوری کنند و چنین باشد که هر موضوع مهمی را پیش تو آورند و هر موضوع کوچکی را خود داوری نمایند و (سنگینی بار را) از دوش خود سبک کن و (آنها آنرا) با تو بدوش بکشند.
۲۳ اگر این کار را بکنی و خداوند (هم همین را) به تو سفارش کند میتوانی پایداری کنی و این مردم هم سالم به محل خود خواهند رسید.
۲۴ مُشه به حرف پدرزنش گوش داد و تمام آنچه را که گفت انجام داد.
۲۵ مُشه از تمام ییسرائل مردانی کاردان انتخاب کرد و آنها را رئیسهای آن قوم قرار داد. رئیسهای هزاره، صده، پنجاهه، و رئیسهای دهه.
۲۶ تا آن قوم را در هر زمانی داوری کنند و موضوع مشکل را نزد مُشه بیاورند و هر موضوع کوچک را خود داوری نمایند.
۲۷ مشه پدر زنش را روانه کرد و وی به سرزمین خود رفت.

۱- یکی از کارهای الهی اینست که هر عملی را چه مثبت و چه منفی برابر همان عمل پاداش و کیفر میدهد و در اینجا ییترو میگوید چون مصریها فرزندان ذکور ییسرائل در آب میانداختند خداوند آنها را در آب غرق کرد.



רביעי 1 בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה
2 בָּאוּ מִדְבַּר סִינָי: וַיִּסְעוּ מֵרְפִידִים וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר סִינַי וַיַּחֲנוּ
3 בַּמִּדְבָּר וַיִּחַן־שָׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר: וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל־הָאֱלֹהִים
וַיִּקְרָא אֵלָיו יהוה מִן־הָהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב
4 וְתַגֵּיד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְמִצְרָיִם
5 וָאֶשָּׂא אֶתְכֶם עַל־כַּנְפֵי נְשָׁרִים וָאָבִא אֶתְכֶם אֵלָי: וְעַתָּה
אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמְעוּ בְּקֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־בְּרִיתִי וִהְיִיתֶם לִי
6 סְגֻלָּה מִכָּל־הָעַמִּים כִּי־לִי כָּל־הָאָרֶץ: וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי מַמְלֶכֶת
כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
חמישי 7 וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא לְזִקְנֵי הָעָם וַיָּשֶׂם לִפְנֵיהֶם אֵת כָּל־הַדְּבָרִים
8 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יהוה: וַיַּעֲנוּ כָל־הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כֹּל
אֲשֶׁר־דִּבֶּר יהוה נַעֲשֶׂה וַיָּשֶׁב מֹשֶׁה אֶת־דִּבְרֵי הָעָם אֶל־
9 יהוה: וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב
הֶעָנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְּרִי עִמָּךְ וְגַם־בְּךָ יַאֲמִינוּ לְעוֹלָם
10 וַיַּגֵּד מֹשֶׁה אֶת־דִּבְרֵי הָעָם אֶל־יהוה: וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה
11 לֵךְ אֶל־הָעָם וְקִדַּשְׁתָּם הַיּוֹם וּמָחָר וְכִבְּסוּ שִׂמְלֹתָם: וְהָיוּ
נְכֹנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי יֵרֵד יהוה לְעֵינֵי כָל־
12 הָעָם עַל־הַר סִינָי: וְהִגְבַּלְתָּ אֶת־הָעָם סָבִיב לֵאמֹר הִשָּׁמְרוּ
לָכֶם עֲלוֹת בָּהָר וּנְגֹעַ בְּקָצֵהוּ כָּל־הַנֹּגֵעַ בָּהָר מוֹת יוּמָת:
13 לֹא־תִגַּע בּוֹ יָד כִּי־סָקוֹל יִסָּקֵל אוֹ־יָרֹה יִיָּרֶה אִם־בְּהֵמָה אִם־
14 אִישׁ לֹא יִחְיֶה בִּמְשֹׁךְ הַיֹּבֵל הֵמָּה יַעֲלוּ בָהָר: וַיֵּרֶד מֹשֶׁה
15 מִן־הָהָר אֶל־הָעָם וַיְקַדֵּשׁ אֶת־הָעָם וַיְכַבְּסוּ שִׂמְלֹתָם: וַיֹּאמֶר
אֶל־הָעָם הֱיוּ נְכֹנִים לִשְׁלֹשֶׁת יָמִים אַל־תִּגְּשׁוּ אֶל־אִשָּׁה:
16 וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד
עַל־הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל־הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה:
17 וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹהִים מִן־הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְּבוּ
18 בְּתַחְתִּית הָהָר: וְהַר סִינַי עָשַׁן כֻּלּוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו יהוה



فصل ۱۹ آیه یک الی فصل ۲۰ آیه ۲۳
توراه روز اول شاوعوت

۱ در سومین ماه از بیرون آمدن فرزندان ییسرائل از سرزمین مصر، در این روز (اول ماه) به بیابان «سینَی» رسیدند.

۲ از «رِفیدیم» حرکت کرده و به بیابان «سینَی» آمدند و در آن بیابان چادر زدند، یعنی ییسرائل آنجا مقابل آن کوه اردو زد.

۳ و مُشه به حضور خداوند رفت. خدا از آن کوه وی را صدا زده گفت به خاندان یعقوُو چنین بگو و به فرزندان ییسرائل اعلام بدار:

۴ شما آنچه را با مصریها کردم مشاهده کردید. شما را روی بالهای عقابها (ابرها) بلند کرده نزد خود آوردم.

۵ و حالا اگر حتماً به حرف من گوش دهید و پیمانم را رعایت کنید از میان تمام قومها برای من نخبه تر خواهید بود چونکه تمام کره‌ی زمین (هم) مال من است.

۶ و شما برای من «مَمِلخت کوُهَنیم» (ساکنان کشور مربیان جهانی خداشناسی) و ملتی مقدس باشید. اینها سخنانی است که به فرزندان ییسرائل خواهی گفت.

۷ مُشه آمد محترمین ییسرائل را صدا زد و تمام این سخنان را که خدا به او فرمان داده بود در برابر آنها بیان کرد.

۸ تمام آن قوم یک زبان پاسخ داده گفتند: تمام آنچه را که خدا گفته‌است انجام خواهیم داد. مُشه سخنان آن قوم را نزد خدا بازگو کرد.

۹ خدا به مُشه گفت برای اینکه آن قوم موقع سخن گفتنم با تو (سخنان مرا) بشنوند و به تو هم تا ابد ایمان بیاورند، اینک من در میان ابر غلیظ نزد تو می آیم. مُشه سخنان آن قوم را به خدا اطلاع داد.

۱۰ خدا به مُشه گفت نزد آن قوم برو و امروز و فردا آنها را آماده کن و لباسهای خود را بشویند.

۱۱ و برای روز سوم آماده باشند. چونکه در روز سوم خدا در نظر تمام آن قوم روی کوه «سینَی» نزول اجلال خواهد کرد.

۱۲ اطراف آن قوم را محدود کرده بگو مواظب خودتان باشید. از آن کوه بالا نیائید و با حدود آن تماس نداشته باشید. هرکس آن کوه را لمس کند، حتماً کشته میشود.

۱۳ دستی آن را لمس نکند چونکه خودبخود سنگسار شده و یا (از بلندی) پرتاب خواهد گشت. چه چارپا و چه انسان باشد، زنده نخواهد ماند. با یکنواخت شدن صدای کرنا آنها (میتوانند) بالای آن کوه بروند.

۱۴ مُشه از آن کوه به سوی آن قوم فرود آمد. آن قوم را آماده کرد و لباسهایشان را شستند.

۱۵ به آن قوم گفت: برای سه روز (دیگر) آماده باشید، به زن نزدیک نشوید.

۱۶ روز سوم همینکه صبح شد صداها و برقها و ابرسنگینی و صدای بسیار شدید کرنا در بالای آن کوه پدید آمد. تمام آن قوم که در اردوگاه بودند برخود لرزیدند.

۱۷ مُشه آن قوم را از اردوگاه به استقبال خداوند بیرون آورد و در پایین آن کوه ایستادند.

۱۸ و از تمامی کوه «سینَی» دود بیرون می آمد، برای اینکه خدا با آتش بر آن نازل گشت. دودش مثل دود کوره بالا میرفت. پس تمام آن کوه بسیار لرزان شد.

۱۹ صدای کرنا رفته رفته قویتر میشد. مُشه سخن میگفت و خداوند صدای او را تقویت میکرد.

19 בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׁנוֹ כְּעֶשֶׁן הַכִּבְשָׁן וַיֶּחֱרַד כָּל־הָהָר מְאֹד׃ וַיְהִי
קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל׃
20 וַיֵּרֶד יְהוָה עַל־הַר סִינַי אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא יְהוָה לְמֹשֶׁה ששי
21 אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה רֵד הָעֵד
22 בָּעָם פֶּן־יֶהֶרְסוּ אֶל־יְהוָה לִרְאוֹת וְנָפַל מִמֶּנּוּ רָב׃ וְגַם הַכֹּהֲנִים
23 הַנִּגָּשִׁים אֶל־יְהוָה יִתְקַדָּשׁוּ פֶּן־יִפְרֹץ בָּהֶם יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל־יְהוָה לֹא־יוּכַל הָעָם לַעֲלֹת אֶל־הַר סִינָי כִּי־אַתָּה הַעֵדֹתָה
24 בָּנוּ לֵאמֹר הַגְבֵּל אֶת־הָהָר וְקִדַּשְׁתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה לֶךְ־
רֵד וְעָלִיתָ אַתָּה וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אַל־יֶהֶרְסוּ
25 לַעֲלֹת אֶל־יְהוָה פֶּן־יִפְרָץ־בָּם׃ וַיֵּרֶד מֹשֶׁה אֶל־הָעָם וַיֹּאמֶר
כ 1 אֲלֵהֶם׃ וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
2 לֵאמֹר׃ אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ
3 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים׃ לֹא־יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
4 עַל־פָּנָי׃ לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל־תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל
5 וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ׃ לֹא־
תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא
פֹּקֵד עֲוֺן אָבֹת עַל־בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים לְשֹׂנְאָי׃
6/7 וְעֹשֶׂה חֶסֶד לַאֲלָפִים לְאֹהֲבַי וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָי׃ לֹא
תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא יְנַקֶּה יְהוָה אֵת
אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לַשָּׁוְא׃
8/9 זָכוֹר אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־
10 מְלַאכְתֶּךָ׃ וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָל־
מְלָאכָה אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ וּבְהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר
11 בִּשְׁעָרֶיךָ׃ כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ
אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם וַיָּנַח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל־כֵּן בֵּרַךְ
12 יְהוָה אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ׃ כַּבֵּד אֶת־אָבִיךָ
וְאֶת־אִמֶּךָ לְמַעַן יַאֲרִכוּן יָמֶיךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ

۲۰ خدا بالای کوه «سینَی» بر سر آن کوه نزول اجلال نمود. خدا مُشه را صدا زد که بر سر آن کوه (بالا) برود. پس مُشه بالا رفت.

۲۱ خدا به مُشه گفت پایین برو به آن قوم اخطار کن مبادا به منظور دیدن خدا (از حد) تجاوز کنند و از آنها زیاد کشته شود.

۲۲ و آن کوهنهایی (به عقیده مفسرین نخست زادگان) هم که پیش خدا مشرف میشوند خود را محدود بدانند. مبادا خدا آنها را منهدم کند.

۲۳ مُشه به خدا گفت آن قوم نمی تواند از کوه «سینَی» بالا آید. چونکه تو به ما اخطار کرده گفتی آن کوه را محدود کرده اختصاصیش نما.

۲۴ خدا به او گفت: برو فرود آی. تو بالا بیا و اَهَروُن با تو (بیاید). ولی کوُهِنها و آن قوم برای بالا آمدن بسوی خدا (از حد) تجاوز نکنند. مبادا آنها را منهدم نماید.

۲۵ مُشه نزد آن قوم فرود آمده به آنها گفت.

یِیترو - فصل بیستم

۱ خداوند صحبت کرده تمام این سخنان را گفت.

۲ من خدا خداوند توم که تو را از سرزمین مصر از خانه‌ی بندگی بیرون آوردم.

۳ در مقابل من معبودان دیگری برای تو وجود نداشته باشد.

۴ هیچ پیکره‌ای و هیچ تصویری از آنچه در بالای آسمان و در پایین بر روی زمین و آنچه در آب در زیر مین باشد برای خود نساز.(۱)

۵ به آنها سجده نکن و آنها را پرستش ننما چونکه من خدا خداوندت قادر غیور، بازخواست کننده‌ی گناه پدران از فرزندان، (فرزند و نوه) از نسل سوم تا چهارم دشمنانم (که پیرو پدر بدکار خود هستند) میباشم.

۶ نیکی کننده به هزاران (نسل) یعنی به دوستان و به کسانیکه فرمانهای مرا مراعات میکنند (که پیرو پدر نیکوکار خود هستند).

۷ نام خدا خداوندت را بیهوده بر زبان نیاور زیرا کسی را که نام او را بیهوده بر زبان آورد بدون مجازات نخواهد گذاشت.

۸ روز شبات را بخاطر داشته باش که آن را مقدس بداری.

۹ شش روز کار کن و تمام کارت را انجام بده.

۱۰ و روز هفتم برای خدا خداوندت شبات است. تو، پسرت، دخترت، غلامت، کنیزت، چارپایت و غریبت که تحت اختیار تو هستند، هیچ کاری نکنید.

۱۱ زیرا خدا آسمان و زمین و دریا و آنچه را که در آنهاست در شش روز ایجاد کرد و روز هفتم روز آسایش قرار داد. به همین جهت خدا روز شبات را برکت داده و آنرا مقدس کرد.

۱- چون روی سرپوش صندوق ده فرمان گواه (بر تجلی خدا و فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی» دو «کروویم» (فرشته‌هایی به شکل پسر بچه و دختر بچه) از طلا ساخته شده بود ساختن امثال آنها برای قرار دادن در سایر نقاط مانند عبادتگاهها یا خانه‌های شخصی منع شده است.

13 נֹתֵן לָךְ׃ לֹא תִרְצָח לֹא
תִנְאָף לֹא תִגְנֹב לֹא־
14 תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד שָׁקֶר׃ לֹא
תַחְמֹד בֵּית רֵעֶךָ לֹא־
תַחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ וְשׁוֹרוֹ וַחֲמֹרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
לְרֵעֶךָ׃
שביעי 15 וְכָל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹלֹת וְאֶת־הַלַּפִּידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר
16 וְאֶת־הָהָר עָשֵׁן וַיַּרְא הָעָם וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־
מֹשֶׁה דַּבֵּר־אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל־יְדַבֵּר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן־
17 נָמוּת׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַל־תִּירָאוּ כִּי לְבַעֲבוּר נַסּוֹת
אֶתְכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוּר תִּהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל־פְּנֵיכֶם לְבִלְתִּי
18 תֶחֱטָאוּ׃ וַיַּעֲמֹד הָעָם מֵרָחֹק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעֲרָפֶל אֲשֶׁר־
מפטיר 19 שָׁם הָאֱלֹהִים׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה כֹּה
תֹאמַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רְאִיתֶם כִּי מִן־הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי
20 עִמָּכֶם׃ לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי אֱלֹהֵי כֶסֶף וֵאלֹהֵי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ
21 לָכֶם׃ מִזְבַּח אֲדָמָה תַּעֲשֶׂה־לִּי וְזָבַחְתָּ עָלָיו אֶת־עֹלֹתֶיךָ
וְאֶת־שְׁלָמֶיךָ אֶת־צֹאנְךָ וְאֶת־בְּקָרֶךָ בְּכָל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
22 אַזְכִּיר אֶת־שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבֵרַכְתִּיךָ׃ וְאִם־מִזְבַּח אֲבָנִים
תַּעֲשֶׂה־לִּי לֹא־תִבְנֶה אֶתְהֶן גָּזִית כִּי חַרְבְּךָ הֵנַפְתָּ עָלֶיהָ
23 וַתְּחַלְלֶהָ׃ וְלֹא־תַעֲלֶה בְמַעֲלֹת עַל־מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא־תִגָּלֶה
עֶרְוָתְךָ עָלָיו׃

משפטים 1/2 וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תָּשִׂים לִפְנֵיהֶם׃ כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי כא
3 שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבַשְּׁבִעִת יֵצֵא לַחָפְשִׁי חִנָּם׃ אִם־בְּגַפּוֹ יָבֹא
4 בְּגַפּוֹ יֵצֵא אִם־בַּעַל אִשָּׁה הוּא וְיָצְאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ׃ אִם־אֲדֹנָיו
יִתֶּן־לוֹ אִשָּׁה וְיָלְדָה־לוֹ בָנִים אוֹ בָנוֹת הָאִשָּׁה וִילָדֶיהָ תִּהְיֶה
5 לַאדֹנֶיהָ וְהוּא יֵצֵא בְגַפּוֹ׃ וְאִם־אָמֹר יֹאמַר הָעֶבֶד אָהַבְתִּי
6 אֶת־אֲדֹנִי אֶת־אִשְׁתִּי וְאֶת־בָּנָי לֹא אֵצֵא חָפְשִׁי׃ וְהִגִּישׁוֹ אֲדֹנָיו

۱۲ پدر و مادرت را احترام بگذار تا اینکه در آن سرزمینی که خدا خداوندت به تو می‌دهد
عمرت طولانی شود.
۱۳ قتل نکن، زنا نکن، دزدی نکن، برای همنوعت شهادت دروغ نده.
۱۴ خانه‌ی همنوعت را آرزو نکن. زن همنوعت را غلامش کنیزش گاوش، الاغش را و هرچه را
مال همنوعت است آرزو نکن.
۱۵ و تمام آن قوم شاهد صداها، شعله‌ها، صدای کرنا و آن کوه پر از دود، بودند. پس آن قوم
با مشاهده‌ی آن (وضع) هراسان حرکت کرده از آنجا دور ایستادند.
۱٦ به مُشه گفتند: تو با ما سخن بگو و اطاعت خواهیم کرد و خداوند با ما سخن نگوید مبادا
بمیریم.
۱۷ مُشه به آن قوم گفت: هراسان نباشید زیرا خداوند بمنظور مفتخر کردن شما و برای اینکه
ترس وی بر شما باشد که خطا نکنید نزول اجلال فرموده است.
۱۸ پس آن قوم دور ایستاد و مُشه به سوی آن مه که خداوند در آن بود پیش رفت.
۱۹ خدا به مُشه گفت به فرزندان یِسرائل چنین بگو: شما ملاحظه نمودید که از آسمان با شما
صحبت کردم.
۲۰ تجسمی از من نسازید. معبود نقره‌ای و معبود طلایی برای خود درست نکنید.(۱) ؛
۲۱ قربانگاه خاکی (به زمین پیوسته) برای من بساز تا قربانیهای سلامت خود را از گوسفندان و
گاوانت روی آن ذبح کنی. در هرجا (ی مکان مقدس) که به تو اجازه دهم نامم را یاد آور
شوی (بطوریکه نوشته میشود بیان کنی) نزد تو آمده برکتت خواهم نمود.
۲۲ و اگر برای من قربانگاه سنگی بسازی آن (سنگ)ها را تراشیده درست نکن مبادا که ابزار
فلزی خود را روی آن حرکت دهی و آن را بی‌حرمت نمائی.
۲۳ به وسیله پلکان بر قربانگاه من بالا نرو تا شرمگاه تو بر آن ظاهر نگردد.

هفطارای معمولی یترو در صفحه ۳۴۷

پاراشای میشپاطیم - فصل بیست و یکم

۱ و اینها احکامی است که پیش آنها خواهی گذاشت.
۲ هرگاه غلامی عبری خریدی شش سال خدمت کند و در (سال) هفتم رایگان آزاد گردد.
۳ اگر خودش تنها آمده است، خودش تنها برگردد و اگر دارای زن است، زنش با او بازگردد.
۴ اگر اربابش کسی (یعنی کنیزی) را به همسری او در آورد و (آن کنیز) برای او پسران یا
دخترانی بزاید آن (کنیز) و بچه‌هایش نزد اربابش بمانند و او تنها آزاد گردد.
۵ و اگر آن غلام اصرار ورزیده بگوید اربابم را، زنم (کنیز ارباب) و بچه‌هایم را، دوست دارم.
به آزادی برنمیگردم.
٦ اربابش وی را نزد داور بیاورد و او را به در یا به باهو نزدیک کند. آقایش گوش (راست)
وی را با درفش سوراخ نماید، وی تا ابد (تا سال یُوول)(۲) برای او خدمت کند.

۱- چون در خانه‌ی خدا فرشته‌های طلایی درست کرده بودند در جای دیگر ساختن آن ممنوع شده است (فصل ۲۵ آیه ۱۸)

۲- سال یُووِل سالی است که طبق تقویم یهود مضربی از ۵۰ باشد.

אֶל־הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוֹ אֶל־הַדֶּלֶת אוֹ אֶל־הַמְּזוּזָה וְרָצַע אֲדֹנָיו
7 אֶת־אָזְנוֹ בַּמַּרְצֵעַ וַעֲבָדוֹ לְעֹלָם׃ וְכִי־יִמְכֹּר אִישׁ)(
8 אֶת־בִּתּוֹ לְאָמָה לֹא תֵצֵא כְּצֵאת הָעֲבָדִים׃ אִם־רָעָה בְּעֵינֵי
אֲדֹנֶיהָ אֲשֶׁר־לֹא יְעָדָהּ וְהֶפְדָּהּ לְעַם נָכְרִי לֹא־יִמְשֹׁל לְמָכְרָהּ לו
9/10 בְּבִגְדוֹ־בָהּ׃ וְאִם־לִבְנוֹ יִיעָדֶנָּה כְּמִשְׁפַּט הַבָּנוֹת יַעֲשֶׂה־לָּהּ׃ אִם־
11 אַחֶרֶת יִקַּח־לוֹ שְׁאֵרָהּ כְּסוּתָהּ וְעֹנָתָהּ לֹא יִגְרָע׃ וְאִם־שְׁלָשׁ־
12 אֵלֶּה לֹא יַעֲשֶׂה לָהּ וְיָצְאָה חִנָּם אֵין כָּסֶף׃ מַכֵּה)(
13 אִישׁ וָמֵת מוֹת יוּמָת׃ וַאֲשֶׁר לֹא צָדָה וְהָאֱלֹהִים אִנָּה לְיָדוֹ
14 וְשַׂמְתִּי לְךָ מָקוֹם אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה׃ וְכִי־
יָזִד אִישׁ עַל־רֵעֵהוּ לְהָרְגוֹ בְעָרְמָה מֵעִם מִזְבְּחִי תִּקָּחֶנּוּ
15/16 לָמוּת׃ וּמַכֵּה אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת׃ וְגֹנֵב
17 אִישׁ וּמְכָרוֹ וְנִמְצָא בְיָדוֹ מוֹת יוּמָת׃ וּמְקַלֵּל
18 אָבִיו וְאִמּוֹ מוֹת יוּמָת׃ וְכִי־יְרִיבֻן אֲנָשִׁים וְהִכָּה־
אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ בְּאֶבֶן אוֹ בְאֶגְרֹף וְלֹא יָמוּת וְנָפַל לְמִשְׁכָּב׃
19 אִם־יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל־מִשְׁעַנְתּוֹ וְנִקָּה הַמַּכֶּה רַק
20 שִׁבְתּוֹ יִתֵּן וְרַפֹּא יְרַפֵּא׃ וְכִי־יַכֶּה אִישׁ אֶת־עַבְדּוֹ שני)(
21 אוֹ אֶת־אֲמָתוֹ בַּשֵּׁבֶט וּמֵת תַּחַת יָדוֹ נָקֹם יִנָּקֵם׃ אַךְ אִם־יוֹם
22 אוֹ יוֹמַיִם יַעֲמֹד לֹא יֻקַּם כִּי כַסְפּוֹ הוּא׃ וְכִי־
יִנָּצוּ אֲנָשִׁים וְנָגְפוּ אִשָּׁה הָרָה וְיָצְאוּ יְלָדֶיהָ וְלֹא יִהְיֶה אָסוֹן
עָנוֹשׁ יֵעָנֵשׁ כַּאֲשֶׁר יָשִׁית עָלָיו בַּעַל הָאִשָּׁה וְנָתַן בִּפְלִלִים׃
23/24 וְאִם־אָסוֹן יִהְיֶה וְנָתַתָּה נֶפֶשׁ תַּחַת נָפֶשׁ׃ עַיִן תַּחַת עַיִן שֵׁן
25 תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רָגֶל׃ כְּוִיָּה תַּחַת כְּוִיָּה פֶּצַע
26 תַּחַת פָּצַע חַבּוּרָה תַּחַת חַבּוּרָה׃ וְכִי־יַכֶּה אִישׁ
אֶת־עֵין עַבְדּוֹ אוֹ־אֶת־עֵין אֲמָתוֹ וְשִׁחֲתָהּ לַחָפְשִׁי יְשַׁלְּחֶנּוּ
27 תַּחַת עֵינוֹ׃ וְאִם־שֵׁן עַבְדּוֹ אוֹ־שֵׁן אֲמָתוֹ יַפִּיל לַחָפְשִׁי יְשַׁלְּחֶנּוּ
תַּחַת שִׁנּוֹ׃
28 וְכִי־יִגַּח שׁוֹר אֶת־אִישׁ אוֹ אֶת־אִשָּׁה וָמֵת סָקוֹל יִסָּקֵל הַשּׁוֹר

۷ و هرگاه شخصی (یهودی) دخترش را به صورت کنیز بفروشد (آن دختر یهودی) مانند غلامها آزاد نگردد.

۸ اگر در نظر اربابش که او را برای خود نامزد کرده است بد باشد آزادش کند. بخاطر خیانت (پدر و ارباب) به او (پدر یا ارباب) مجاز نیست او را به قوم بیگانه بفروشد.

۹ و اگر او را برای پسرش نامزد کند طبق رسم دخترها با وی عمل کند.

۱۰ اگر برای خود زن دیگری (هم) بگیرد خوراک و پوشاک او و همخوابی با وی (آن کنیز) را کم نکند.

۱۱ اگر به (یکی از) این سه (طریق) عمل نکند (آن کنیز) رایگان و بدون دادن پول آزاد گردد.

۱۲ کسی که شخصی را بزند که فوت کند حتماً کشته شود.

۱۳ و چنانکه قصد (کشتن) نکرده باشد و خداوند بوسیله‌ی او (قتل را) فراهم کرده باشد برای تو مکانی تعیین خواهم کرد که بدانجا بگریزد.

۱۴ و هرگاه شخصی بر همنوعش قصد بد کند تا او را به حیله بکشد او را از پیش قربانگاه من هم (که در آنجا بست نشسته باشد) برای اعدام کردن ببرید.

۱۵ و کسی که پدر یا مادرش را بزند که (صدمه ببیند) حتماً کشته شود.

۱٦ و کسی که شخصی را بدزدد و وی را بفروشد و یا هنوز در اختیارش باشد حتماً کشته شود.

۱۷ و کسی که پدر یا مادرش را دشنام دهد، حتماً کشته شود.

۱۸ و هرگاه اشخاصی (با همدیگر) نزاع کنند و یکی دیگری را با سنگ و مشت بزند و نمیرد و به بستر بیماری بیفتد.

۱۹ اگر از (بستر بیماری) برخیزد و با نیروی خود در کوچه و بازار رفت و آمد کند زننده (از کشته شدن) معاف است. فقط زیان بیکاری وی را بپردازد و کاملاً معالجه (اش) کند.

۲۰ و هرگاه شخصی غلام یا کنیز خود را با چوبدستی بزند و زیر دستش بمیرد حتماً از او انتقام گرفته شود.

۲۱ لکن اگر یک روز یا دو روز باقی بماند انتقام گرفته نشود چون دارائی اوست.

۲۲ و هرگاه اشخاصی با هم نزاع کنند و زن بارداری را بزنند و بچه‌هایش ساقط شوند و (به آن زن) صدمه‌ای وارد نشود هر قدر شوهر آن زن تعیین کند طبق رأی دادگاه جریمه بپردازد.

۲۳ و اگر (آن زن) صدمه‌ای ببیند (خطاب به داور) جان به جای جان تعیین کن.

۲۴ چشم به جای چشم، دندان به جای دندان، دست به جای دست، پا به جای پا.

۲۵ سوختگی به جای سوختگی، زخم به جای زخم، کوفتگی به جای کوفتگی. (به تبصره‌های الف و ب آخر این فصل مراجعه شود).

۲۷ هرگاه شخصی چشم غلامش یا چشم کنیزش را ضربت بزند و آن را تباه نماید بخاطر (معیوب شدن) چشمش او را آزاد و روانه‌اش کند.

۲٦ و اگر دندان غلامش یا دندان کنیزش را بیندازد، بخاطر دندانش او را آزاد نموده روانه‌اش کند.

۲۸ و هرگاه گاوی مرد یا زنی را شاخ بزند که بمیرد آن گاو حتماً سنگسار شود ولی گوشتش خورده نشود و صاحب گاو مبراست.

29 וְלֹא יֵאָכֵל אֶת־בְּשָׂרוֹ וּבַעַל הַשּׁוֹר נָקִי׃ וְאִם שׁוֹר נַגָּח הוּא
מִתְּמֹל שִׁלְשֹׁם וְהוּעַד בִּבְעָלָיו וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ וְהֵמִית אִישׁ אוֹ
30 אִשָּׁה הַשּׁוֹר יִסָּקֵל וְגַם־בְּעָלָיו יוּמָת׃ אִם־כֹּפֶר יוּשַׁת עָלָיו וְנָתַן
31 פִּדְיֹן נַפְשׁוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר־יוּשַׁת עָלָיו׃ אוֹ־בֵן יִגָּח אוֹ־בַת יִגָּח כַּמִּשְׁפָּט
32 הַזֶּה יֵעָשֶׂה לּוֹ׃ אִם־עֶבֶד יִגַּח הַשּׁוֹר אוֹ אָמָה כֶּסֶף ׀ שְׁלֹשִׁים
33 שְׁקָלִים יִתֵּן לַאדֹנָיו וְהַשּׁוֹר יִסָּקֵל׃ וְכִי־יִפְתַּח
אִישׁ בּוֹר אוֹ כִּי־יִכְרֶה אִישׁ בֹּר וְלֹא יְכַסֶּנּוּ וְנָפַל־שָׁמָּה שּׁוֹר
34 אוֹ חֲמוֹר׃ בַּעַל הַבּוֹר יְשַׁלֵּם כֶּסֶף יָשִׁיב לִבְעָלָיו וְהַמֵּת יִהְיֶה־
35 לּוֹ׃ וְכִי־יִגֹּף שׁוֹר־אִישׁ אֶת־שׁוֹר רֵעֵהוּ וָמֵת
וּמָכְרוּ אֶת־הַשּׁוֹר הַחַי וְחָצוּ אֶת־כַּסְפּוֹ וְגַם אֶת־הַמֵּת יֶחֱצוּן׃
36 אוֹ נוֹדַע כִּי שׁוֹר נַגָּח הוּא מִתְּמוֹל שִׁלְשֹׁם וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ בְּעָלָיו
37 שַׁלֵּם יְשַׁלֵּם שׁוֹר תַּחַת הַשּׁוֹר וְהַמֵּת יִהְיֶה־לּוֹ׃ כִּי
יִגְנֹב־אִישׁ שׁוֹר אוֹ־שֶׂה וּטְבָחוֹ אוֹ מְכָרוֹ חֲמִשָּׁה בָקָר יְשַׁלֵּם
1 תַּחַת הַשּׁוֹר וְאַרְבַּע־צֹאן תַּחַת הַשֶּׂה׃ אִם־בַּמַּחְתֶּרֶת יִמָּצֵא כב
2 הַגַּנָּב וְהֻכָּה וָמֵת אֵין לוֹ דָּמִים׃ אִם־זָרְחָה הַשֶּׁמֶשׁ עָלָיו
3 דָּמִים לוֹ שַׁלֵּם יְשַׁלֵּם אִם־אֵין לוֹ וְנִמְכַּר בִּגְנֵבָתוֹ׃ אִם־הִמָּצֵא
תִמָּצֵא בְיָדוֹ הַגְּנֵבָה מִשּׁוֹר עַד־חֲמוֹר עַד־שֶׂה חַיִּים שְׁנַיִם
4 יְשַׁלֵּם׃ כִּי יַבְעֶר־אִישׁ שָׂדֶה אוֹ־כֶרֶם וְשִׁלַּח שלישי
אֶת־בְּעִירֹה וּבִעֵר בִּשְׂדֵה אַחֵר מֵיטַב שָׂדֵהוּ וּמֵיטַב כַּרְמוֹ
5 יְשַׁלֵּם׃ כִּי־תֵצֵא אֵשׁ וּמָצְאָה קֹצִים וְנֶאֱכַל
גָּדִישׁ אוֹ הַקָּמָה אוֹ הַשָּׂדֶה שַׁלֵּם יְשַׁלֵּם הַמַּבְעִר אֶת־
6 הַבְּעֵרָה׃ כִּי־יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ כֶּסֶף אוֹ־כֵלִים
7 לִשְׁמֹר וְגֻנַּב מִבֵּית הָאִישׁ אִם־יִמָּצֵא הַגַּנָּב יְשַׁלֵּם שְׁנָיִם׃ אִם־
לֹא יִמָּצֵא הַגַּנָּב וְנִקְרַב בַּעַל־הַבַּיִת אֶל־הָאֱלֹהִים אִם־לֹא שָׁלַח
8 יָדוֹ בִּמְלֶאכֶת רֵעֵהוּ׃ עַל־כָּל־דְּבַר־פֶּשַׁע עַל־שׁוֹר עַל־חֲמוֹר עַל־
שֶׂה עַל־שַׂלְמָה עַל־כָּל־אֲבֵדָה אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי־הוּא זֶה עַד
הָאֱלֹהִים יָבֹא דְּבַר־שְׁנֵיהֶם אֲשֶׁר יַרְשִׁיעֻן אֱלֹהִים יְשַׁלֵּם שְׁנַיִם

۲۹ و اگر گاوی سابقه‌ی شاخ زدن داشته باشد و به صاحب آن اخطار شـده بـاشد و از آن مواظبت نکند و مرد یا زنی را بکشد آن گاو سنگسار و صاحبش هم کشته خواهد شد.

۳۰ اگر خون بها برای او تعیین گردد بازخرید جانش را طبق آنچه بر عهده‌ی او (با نظریه‌ی دادگاه) تعیین گردد بپردازد.

۳۱ اگر (آن گاو) پسری یا دختری را شاخ بزند طبق همین قانون با او رفتار شود.

۳۲ اگر (آن گاو) غلام یا کنیزی را شاخ بزند (صاحب گاو) سی شِقِل نقره به ارباب (آن غلام یا کنیز) بدهد و آن گاو سنگسار گردد.

۳۳ و هرگاه شخصی چاه (پوشیده‌ای را) باز کند یا شخصی چاهی را (در محل رفت و آمـد عمومی) حفر کند و آنرا نپوشاند و گاو یا الاغی آنجا بیفتد.

۳۴ مالک گودال (موجد این خطر) تاوان داده پول به صاحب چارپا تأدیه کند و آن (حیوان مرده) برای او بماند.

۳۵ و هرگاه گاو کسی گاو همنوعش را بزند که بمیرد (اگر بهای هر دو گاو در زنده بودنشان برابر باشد) آن گاو زنده را فروخته پولش را نصف کنند و آن (گاو) مرده را هم نصف نمایند.

۳٦ اگر معلوم شود که گاو از پیش شاخ زن بوده و صاحبش مواظب آن نبوده حتماً گاوی به جای آن گاو عوض بدهد و آن گاو مرده برای او بماند.

۳۷ هرگاه شخصی گاو یا بره‌ای را بدزدد و آنرا ذبح کرده یا بفروشد بجای آن گاو، پنج گاو، به جای آن بره، چهار بره عوض بدهد.

میشپاطیم - فصل بیست و دوم

۱ اگر دزد در حال خراب کردن (در و دیوار یا احداث نقب) یافته شود و ضربت خورده بمیرد، خونش بازخواست ندارد.

۲ اگر پس از طلوع آفتاب (کشته شود) خونش بازخواست دارد. حتماً (دزد بهای اشـیاء دزدیده شده را) باز پرداخت کند. اگر ندارد بخاطر دزدیش (به غلامی) فروخته خواهد شد.

۳ اگر مال دزدیده شده - گاو یا الاغ یا بره‌ی زنده، در اختیار او پیدا شود دو برابر عوض بدهد.

۴ هرگاه شخصی کشتزار یا تاکستانی را از بین ببرد یعنی چهارپایش را آزاد بگـذارد تـا در کشتزار شخص دیگری خرابکاری نماید از بهترین کشتزار و بهترین تاکستانش عوض بدهد.

۵ هرگاه آتش (از حدود کسی) بیرون آید و به خارهایی برسد و توده‌ی محصول یا حاصل درو نشده، یا کشتزاری بسوزد، حتماً کسی که موجب آتش سوزی شده‌است (زیان) آتش سوزی را کاملاً بپردازد.

٦ هرگاه شخصی پول یا اشیایی برای نگهداری (بدون مزد نگهداری) به همنوعش بدهد و از خانه‌ی آن شخص دزدیده شود اگر دزد پیدا شود، دو برابر عوض بدهد.

۷ اگر دزد پیدا نشود صاحب خانه (امانت دار) که به مال همنوعش دست درازی نکرده است (برای قسم خوردن) نزد داور بیاید.

۸ در هر مورد کوتاهی کردن (در امانت داری) در مورد گاو و الاغ و بره، در مورد لباس و هر

نکاتی چند درباره‌ی غلام یا کنیز عبری

الف - کلمه‌ی غلام به چه کسی اطلاق می‌شد؟

۱) کسی که دزدی می‌کرد و پس از دستگیر شدن توانایی پرداخت قیمت مال دزدی و جریمه‌اش را نداشت و بوسیله‌ی دادگاه به شخص صالحی به فروش می‌رسید. (شموت ۲۲-۲).
۲) کسی که به علت نیاز مجبور می‌شد خود را (بصورت غلام) بفروشد و هیچگاه حاضر نبوده‌است در حال تنگدستی از کمکهای خیریه استفاده کند. (وییقرا فصل ۲۵ آیه‌های ۳۹ و ۴۳ و دواریم فصل ۱۵ آیه‌های ۷ و ۱۱).
۳) پدری دختر نابالغ خود را در حال تنگدستی به صورت کنیز می‌فروخت که این عمل جنایت محسوب میشد. (شموت ۲۱ آیه‌های ۷ و ۸).
۴) غلامی که بعد از شش سال خدمت تصمیم می‌گرفت بخدمت خود نزد خریدارش ادامه دهد و در اینصورت تا سال یُووِل به خدمت خود ادامه میداد. (شموت فصل ۲۱ آیه‌های ۵ و ۶ و تبصره‌ی ۲ همین فصل).

ب - شرایط غلامی و کنیزی

۱) حداکثر خدمت ۶ سال بود. (شِموت فصل ۲۱ آیه ۲).
۲) در پایان خدمت غلام یا کنیز بلاعوض آزاد میشد.
۳) خریدار غلام، مسئول تأمین معاش رایگان خانواده‌ی غلام هم بود. (شِموت ۲۱ آیه ۳).
۴) زن غلام آزاد بود.
۵) اگر خریدار، کنیز غیر یهودی خود را همسر غلام عبری میکرد در پایان خدمت غلام، این کنیز و بچه‌هایش برای خریدار باقی میماندند. (شِموت فصل ۲۱ آیه ۴ و بِرِشیت ۹ آیه‌های ۲۰ و ۲۶).
۶) رفتار خریدار باید در طول خدمت نسبت به غلام و کنیز عبری صمیمانه و برادرانه باشد (وییقرا ۲۵ آیه‌های ۳۹ و ۴۳).
۷) خریدار باید در پایان خدمت سرمایه‌ی مناسبی در حدود توانایی خویش در اختیار غلام بگذارد. (دِواریم ۵ آیه‌های ۱۳ و ۱۴).
۸) در مورد آزاد شدن دختر نابالغی که پدرش او را به کنیزی فروخته است تسهیلاتی پیش بینی شده است (شِموت ۲۱ آیه ۷).
۹) دختری که پدرش او را به صورت کنیز فروخته بود با پیدا شدن آثار بلوغ در او، آزاد می‌شد.
۱۰) خریدار کنیز مسئولیت داشت دختری را که به کنیزی گرفته است در موقع بلوغ سر و سامان بخشد. (شِموت ۲۱ آیه‌های ۸ و ۱۱).

تبصره‌ها و تذکراتی راجع به فصل بیست و یکم از کتاب شِموت

۱- به کتاب بِرِشیت فصل ۹ آیه‌های ۲۰ تا ۲۶ مراجعه شود.
۲- سال یُوول سالی است که طبق تقویم یهود مضربی از ۵۰ باشد.
۳- قاتل عمدی که قبلاً از چنگال عدالت انسانی گریخته باشد، در اینجا کشته میشود و قاتل غیر عمد که قبلاً از چنگال عدالت انسانی گریخته باشد و مرتکب قتل غیر عمد دیگری شود تبعید میگردد. به کتاب اعداد فصل ۳۵ آیه‌های ۲۲ و ۲۹ مراجعه شود.
۴- منظور از وی را بفروشد و در اختیارش باشد اینست: در صورتیکه شخص دزدیده شده را مورد معامله قرار داده و بها یا مبلغی از بهای او را دریافت نموده باشد و گواهان بر آن معامله گواهی دهند دزد محکوم به مرگ میشود در غیر اینصورت محکومیت دیگری خواهد داشت.
۵- نظر به اینکه قتل غیر عمد بوده و قاتل نیز شریک جرم دارد و توراه کلمهٔ کشتن را بکار نبرده است لذا مجازات این نوع قاتل و آسیب زننده مجازات عینی نیست بلکه جریمه باید با میزان خسارات وارده متناسب باشد.
تمام علمای یهود عبارت جان بجای جان و چشم، بجای چشم را بدین طریق تفسیر کرده‌اند:
الف - قاتل عمدی باید کشته شود.
ب - قاتل غیر عمدی تبعید میشود.
ج - کسی که مثلاً گاو شاخ زن داشته باشد و در اثر عدم مراقبت او قتلی انجام گیرد، در صورت رضایت دادن ولی خون کشته نمیشود و در غیر اینصورت کشته خواهد شد.
علما از کلمات (خونبها) نتیجه گرفته‌اند که اگر حکم قتل قطعی بود لزومی نداشت که بدادگاه مراجعه شود همینطور معنی دیگر کلمه « جان زیر جان» به ما می‌فهماند که میزان محکومیت کمتر از جان از دست رفته است و از کلمه مستفاد میشود که در صورتیکه قتل مستقیماً از کسی سرنزده باشد امکان خون بها دادن در میان است.
۶- اگر صاحب گاو رضایت ولی خون را بدست آورد چون خود او ضارب نبوده و قتل هم عمدی نیست، کشته نخواهد شد. به فصل ۳۵ آیه‌های ۱۶ و ۱۷ و ۱۸ از کتاب بمیدبار مراجعه شود.

9 לְרֵעֵהוּ׃ כִּֽי־יִתֵּן אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ חֲמוֹר אוֹ־שׁוֹר
אוֹ־שֶׂה וְכָל־בְּהֵמָה לִשְׁמֹר וּמֵת אוֹ־נִשְׁבַּר אוֹ־נִשְׁבָּה אֵין
10 רֹאֶה׃ שְׁבֻעַת יהוה תִּהְיֶה בֵּין שְׁנֵיהֶם אִם־לֹא שָׁלַח יָדוֹ
11 בִּמְלֶאכֶת רֵעֵהוּ וְלָקַח בְּעָלָיו וְלֹא יְשַׁלֵּם׃ וְאִם־גָּנֹב יִגָּנֵב
12 מֵעִמּוֹ יְשַׁלֵּם לִבְעָלָיו׃ אִם־טָרֹף יִטָּרֵף יְבִאֵהוּ עֵד הַטְּרֵפָה
לֹא יְשַׁלֵּם׃
13 וְכִי־יִשְׁאַל אִישׁ מֵעִם רֵעֵהוּ וְנִשְׁבַּר אוֹ־מֵת בְּעָלָיו אֵין־עִמּוֹ
14 שַׁלֵּם יְשַׁלֵּם׃ אִם־בְּעָלָיו עִמּוֹ לֹא יְשַׁלֵּם אִם־שָׂכִיר הוּא בָּא
15 בִּשְׂכָרוֹ׃ וְכִי־יְפַתֶּה אִישׁ בְּתוּלָה אֲשֶׁר לֹא־אֹרָשָׂה
16 וְשָׁכַב עִמָּהּ מָהֹר יִמְהָרֶנָּה לּוֹ לְאִשָּׁה׃ אִם־מָאֵן יְמָאֵן אָבִיהָ
17 לְתִתָּהּ לוֹ כֶּסֶף יִשְׁקֹל כְּמֹהַר הַבְּתוּלֹת׃ מְכַשֵּׁפָה
18/19 לֹא תְחַיֶּה׃ כָּל־שֹׁכֵב עִם־בְּהֵמָה מוֹת יוּמָת׃ זֹבֵחַ
20 לָאֱלֹהִים יָחֳרָם בִּלְתִּי לַיהוה לְבַדּוֹ׃ וְגֵר לֹא־תוֹנֶה וְלֹא
21 תִלְחָצֶנּוּ כִּי־גֵרִים הֱיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ כָּל־אַלְמָנָה וְיָתוֹם
22 לֹא תְעַנּוּן׃ אִם־עַנֵּה תְעַנֶּה אֹתוֹ כִּי אִם־צָעֹק יִצְעַק אֵלַי
23 שָׁמֹעַ אֶשְׁמַע צַעֲקָתוֹ׃ וְחָרָה אַפִּי וְהָרַגְתִּי אֶתְכֶם בֶּחָרֶב וְהָיוּ
נְשֵׁיכֶם אַלְמָנוֹת וּבְנֵיכֶם יְתֹמִים׃
24 אִם־כֶּסֶף ׀ תַּלְוֶה אֶת־עַמִּי אֶת־הֶעָנִי עִמָּךְ לֹא־תִהְיֶה לוֹ כְּנֹשֶׁה
25 לֹא־תְשִׂימוּן עָלָיו נֶשֶׁךְ׃ אִם־חָבֹל תַּחְבֹּל שַׂלְמַת רֵעֶךָ עַד־
26 בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ תְּשִׁיבֶנּוּ לוֹ׃ כִּי הִוא כְסוּתֹה לְבַדָּהּ הִוא שִׂמְלָתוֹ
לְעֹרוֹ בַּמֶּה יִשְׁכָּב וְהָיָה כִּי־יִצְעַק אֵלַי וְשָׁמַעְתִּי כִּי־חַנּוּן
27 אָנִי׃ אֱלֹהִים לֹא תְקַלֵּל וְנָשִׂיא בְעַמְּךָ לֹא תָאֹר׃ רביעי
28/29 מְלֵאָתְךָ וְדִמְעֲךָ לֹא תְאַחֵר בְּכוֹר בָּנֶיךָ תִּתֶּן־לִּי׃ כֵּן־תַּעֲשֶׂה
לְשֹׁרְךָ לְצֹאנֶךָ שִׁבְעַת יָמִים יִהְיֶה עִם־אִמּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
30 תִּתְּנוֹ־לִי׃ וְאַנְשֵׁי־קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי וּבָשָׂר בַּשָּׂדֶה טְרֵפָה לֹא
כג 1 תֹאכֵלוּ לַכֶּלֶב תַּשְׁלִכוּן אֹתוֹ׃ לֹא תִשָּׂא שֵׁמַע
2 שָׁוְא אַל־תָּשֶׁת יָדְךָ עִם־רָשָׁע לִהְיֹת עֵד חָמָס׃ לֹא־תִהְיֶה

گمشده‌ای که (شاهدی) بگوید که این همان (گمشده) است ادعای هر دو نزد داور برده شود. کسی که داور محکومش کند دو برابر به طرف خود بپردازد.

۹ هرگاه شخصی الاغ یا گاو یا بره و یا هر چارپائی را به رفیقش بدهد که (در قبال مزد) نگهداری کند و چارپا بمیرد یا عضوش بشکند یا به اسارت برده شود، و شاهدی نباشد.

۱۰ بین دو طرف، قسم خدا باشد که (امانت دار) به مال همنوعش دست درازی نکرده است و صاحب (آن امانت قسم را) بپذیرد ولی (امانت دار) به صاحبش عوض ندهد.

۱۱ و اگر حقیقتاً از پیش وی دزدیده شود (امانت دار) به صاحبش عوض بدهد.

۱۲ اگر واقعاً (بوسیله‌ی درندگان) نخجیر شده باشد (مانده) آنرا برای دلیل بیاورد. عوض آن نخجیر شده را ندهد.

۱۳ و هرگاه شخصی از همنوعش (چیزی) قرض بگیرد و (آن چیز) شکسته شود یا بمیرد، در صورتیکه صاحبش همراهش نباشد، (قرض گیرنده) حتماً عوض بدهد.

۱۴ اگر صاحبش همراهش باشد عوض ندهد. اگر (آن چیز) کرایه‌ای باشد (فقط) کرایه‌اش را به او (صاحبش) تعلق میگیرد.

۱۵ و هرگاه مردی دوشیزه‌ای را که نامزد نیست فریب داده با او همخوابی نماید باید حتماً با پرداخت مهریه، او را به عقد خود درآورد.

۱۶ اگر پدرش از دادن دختر به او ابا کند مطابق مهریه‌ی دوشیزگان، پول (بعنوان جریمه) بپردازد.

۱۷ جادوگر را زنده نگذار.

۱۸ هرکس با چارپایی همخوابی کند حتماً کشته شود.

۱۹ کسی که برای بت ذبح کند کشته شود، مگر اینکه فقط برای خدا (ذبح کرده باشد).

۲۰ و غریب را مغبون نکن و در فشار نگذار چونکه در سرزمین مصر غریب بودید.

۲۱ هیچ بیوه زن و یتیمی را نرنجانید.

۲۲ و اگر واقعاً او را برنجانی همینکه نزد من فریاد برآورد حتماً به فریادش گوش فرا خواهم داد.

۲۳ خشمم افروخته گشته شما را در جنگ به کشتن میدهم تا زنانتان بیوه و بچه‌هایتان یتیم بمانند.



تورات روز چهارم پسح
فصل ۲۲ آیه ۲۴ الی فصل ۲۳ آیه ۱۹

۲۴ اگر به قوم من - فقیری که پیش تو است وام دهی نسبت به او چون طلبکار نباش. بر آن نزول تعیین نکن.

۲۵ اگر پوشاک همنوعت را گرو بگیری تا غروب آفتاب آن را به وی پس بده.

۲۶ زیرا آن تنها پوشاک وی است. آن لباس برای (پوشاندن) بدنش است. در چه چیزی بخوابد؟ (رختخوابش هم حالت لباس دارد) چنین مقرر است موقعی که نزد من فریاد برآورد چونکه من مهربانم گوش فرا خواهم داد.

۲۷ بزرگان (قوم) را ناسزا نگو و رئیس قومت را نفرین نکن.

۲۸ (تقدیم کردن) نوبر و هدیه‌ات را به تأخیر نینداز. پسرهایی را که نخست زاد باشند به من اختصاص بده.

۲۹ در مورد گاوهایت و در مورد گوسفندانت همین کار را بکن (اول زاد آنها) هفت روز نزد مادرش بماند از روز هشتم (و به بعد) به من اختصاصش بده.

۳۰ و برای من مردمی مقدس باشید و گوشت نخجیر شده در محل تاخت و تاز درندگان را نخورید. آنرا پیش سگ بیندازید.

אַחֲרֵי־רַבִּים לְרָעֹת וְלֹא־תַעֲנֶה עַל־רִב לִנְטֹת אַחֲרֵי רַבִּים
3/4 לְהַטֹּת׃ וְדָל לֹא תֶהְדַּר בְּרִיבוֹ׃ כִּי תִפְגַּע שׁוֹר
5 אֹיִבְךָ אוֹ חֲמֹרוֹ תֹּעֶה הָשֵׁב תְּשִׁיבֶנּוּ לוֹ׃ כִּי־
תִרְאֶה חֲמוֹר שֹׂנַאֲךָ רֹבֵץ תַּחַת מַשָּׂאוֹ וְחָדַלְתָּ מֵעֲזֹב לוֹ עָזֹב
חמישי 6 תַּעֲזֹב עִמּוֹ׃ לֹא תַטֶּה מִשְׁפַּט אֶבְיֹנְךָ בְּרִיבוֹ׃
7 מִדְּבַר־שֶׁקֶר תִּרְחָק וְנָקִי וְצַדִּיק אַל־תַּהֲרֹג כִּי לֹא־אַצְדִּיק
8 רָשָׁע׃ וְשֹׁחַד לֹא תִקָּח כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר פִּקְחִים וִיסַלֵּף דִּבְרֵי
9 צַדִּיקִים׃ וְגֵר לֹא תִלְחָץ וְאַתֶּם יְדַעְתֶּם אֶת־נֶפֶשׁ הַגֵּר כִּי־
10 גֵרִים הֱיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע אֶת־אַרְצֶךָ
11 וְאָסַפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ׃ וְהַשְּׁבִיעִת תִּשְׁמְטֶנָּה וּנְטַשְׁתָּהּ וְאָכְלוּ
אֶבְיֹנֵי עַמֶּךָ וְיִתְרָם תֹּאכַל חַיַּת הַשָּׂדֶה כֵּן־תַּעֲשֶׂה לְכַרְמְךָ
12 לְזֵיתֶךָ׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מַעֲשֶׂיךָ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִּשְׁבֹּת
13 לְמַעַן יָנוּחַ שׁוֹרְךָ וַחֲמֹרֶךָ וְיִנָּפֵשׁ בֶּן־אֲמָתְךָ וְהַגֵּר׃ וּבְכֹל אֲשֶׁר־
אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם תִּשָּׁמֵרוּ וְשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים לֹא תַזְכִּירוּ
14/15 לֹא יִשָּׁמַע עַל־פִּיךָ׃ שָׁלֹשׁ רְגָלִים תָּחֹג לִי בַּשָּׁנָה׃ אֶת־חַג
הַמַּצּוֹת תִּשְׁמֹר שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ
לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב כִּי־בוֹ יָצָאתָ מִמִּצְרָיִם וְלֹא־יֵרָאוּ פָנַי
16 רֵיקָם׃ וְחַג הַקָּצִיר בִּכּוּרֵי מַעֲשֶׂיךָ אֲשֶׁר תִּזְרַע בַּשָּׂדֶה וְחַג
17 הָאָסִף בְּצֵאת הַשָּׁנָה בְּאָסְפְּךָ אֶת־מַעֲשֶׂיךָ מִן־הַשָּׂדֶה׃ שָׁלֹשׁ
18 פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶל־פְּנֵי הָאָדֹן ׀ יְהוִה׃ לֹא־
תִזְבַּח עַל־חָמֵץ דַּם־זִבְחִי וְלֹא־יָלִין חֵלֶב־חַגִּי עַד־בֹּקֶר׃
19 רֵאשִׁית בִּכּוּרֵי אַדְמָתְךָ תָּבִיא בֵּית יהוה אֱלֹהֶיךָ לֹא־תְבַשֵּׁל
גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ׃
ששי 20 הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ מַלְאָךְ לְפָנֶיךָ לִשְׁמָרְךָ בַּדָּרֶךְ וְלַהֲבִיאֲךָ אֶל־
21 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הֲכִנֹתִי׃ הִשָּׁמֶר מִפָּנָיו וּשְׁמַע בְּקֹלוֹ אַל־תַּמֵּר
22 בּוֹ כִּי לֹא יִשָּׂא לְפִשְׁעֲכֶם כִּי שְׁמִי בְּקִרְבּוֹ׃ כִּי אִם־שָׁמוֹעַ
תִּשְׁמַע בְּקֹלוֹ וְעָשִׂיתָ כֹּל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר וְאָיַבְתִּי אֶת־אֹיְבֶיךָ

۱ شایعه‌ی بی اساس را انتشار نده. با ظالم همدست نشو تا (برای او) شاهد دروغین باشی.
۲ (خطاب به داوران) برای محکومیتها (ی اعدام) دنباله رو اکثریت نباش (بلکه از حقیقت پیروی کن) و در مرافعه با منظور پیروی از اکثریت رأی ندهی که موجب تأیید اکثریت شوی (بلکه رأی حقیقی خود را بده).(۱)
۳ و از بینوا (هم) در مرافعه‌اش طرفداری نکن.
۴ هرگاه گاو یا الاغ دشمنت که سرگردان باشد برخورد کنی، حتماً آنرا به وی بازگردان.
۵ هرگاه الاغ دشمنت را دیدی که زیر بارش خوابیده مبادا از کمک کردن به او خودداری کنی، حتماً با او یاری نما.
۶ حق بیچاره‌ات را در مرافعه‌اش پایمال نکن.
۷ از سخن دروغ دوری جو شخص بیگناه و درستکار را نکش، زیرا ظالم را مبرا نخواهم کرد.
۸ و رشوه نگیر زیرا رشوه اشخاص بصیر را کور میکند و سخنان اشخاص منصف را منحرف مینماید.
۹ و غریب را زیر فشار قرار نده و شما احساسات غریب را میشناسید زیرا در سرزمین مصر غریب بودید.
۱۰ و شش سال زمینت را کشت کن و محصولش را جمع آوری نما.
۱۱ و (سال) هفتم رهایش کرده، آزادش بگذار تا بیچارگان قومت (محصول آن را) بخورند و زیادی آنها را حیوان صحرا بخورد. در مورد تاکستانت و زیتونت هم همین کار را بکن.
۱۲ شش روز کارهایت را انجام بده و روز هفتم تعطیل کن تا اینکه گاوت و الاغت استراحت کند و فرزند کنیزت و آن غریب تجدید قوا نماید.
۱۳ و در مورد آنچه که به شما گفتم مواظب باشید و نام معبودان دیگر را ذکر ننمائید. (نام آنها) از دهانت شنیده نشود.
۱۴ سه بار در سال برای من جشن بگیر.
۱۵ (الف) عید فطیر را در ماه آویو - نیسان (بهار) که در آن زمان از مصر بیرون آمدی. همانگونه که به تو دستور دادم رعایت کرده، هفت روز فطیر بخور و در پیشگاه من دست خالی حضور نیابید.
۱۶ (ب) و عید درو، نوبرهای محصولت که در کشتزار کشت میکنی (ج) و عید جمع آوری (محصولات) در پایان سال یعنی موقعی که محصولاتت را از کشتزار جمع آوری میکنی.
۱۷ (این) سه بار در سال هر مذکری از تو در پیشگاه خداوند، خدا حضور یابد.
۱۸ با (بودن) حامِص (خمیر مایه دار) بره‌ی (پسخ) مرا ذبح نکن و پیه (بره) قربانی من تا بامداد باقی نماند.
۱۹ اولین نوبرهای (محصول) زمینت را به خانه‌ی خداوندت بیاور. بچه‌ی چارپای حلال گوشت را در شیر مادرش نپز.(۲)
۲۰ اینک من فرشته‌ای پیشاپیش تو میفرستم تا تو را در راه محافظت کند و تو را به آن مکانی که آماده کرده‌ام، بیاورد.
۲۱ در برابر وی احتیاط کن و از سخنش اطاعت نما. از (دستور) او سرپیچی نکن. از آنجائی که

۱- این آیه از طرف علمای یهود اینطور تفسیر شده است: حکم اعدام دست کم با دو رأی اضافی قابل اجرا است.
۲- این آیه اینطور تفسیر شده که گوشت را با لبنیات نمی‌توان پخت یا خورد یا مورد هر استفاده دیگری قرار داد.

23 וְצַרְתִּי אֶת־צֹרְרֶיךָ׃ כִּי־יֵלֵךְ מַלְאָכִי לְפָנֶיךָ וֶהֱבִיאֲךָ אֶל־
24 הָאֱמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי וְהַכְּנַעֲנִי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי וְהִכְחַדְתִּיו׃ לֹא־
תִשְׁתַּחֲוֶה לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם וְלֹא תַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיהֶם
25 כִּי הָרֵס תְּהָרְסֵם וְשַׁבֵּר תְּשַׁבֵּר מַצֵּבֹתֵיהֶם׃ וַעֲבַדְתֶּם אֵת
יהוה אֱלֹהֵיכֶם וּבֵרַךְ אֶת־לַחְמְךָ וְאֶת־מֵימֶיךָ וַהֲסִרֹתִי מַחֲלָה
26 מִקִּרְבֶּךָ׃ לֹא תִהְיֶה מְשַׁכֵּלָה וַעֲקָרָה בְּאַרְצֶךָ שביעי
27 אֶת־מִסְפַּר יָמֶיךָ אֲמַלֵּא׃ אֶת־אֵימָתִי אֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ וְהַמֹּתִי
אֶת־כָּל־הָעָם אֲשֶׁר תָּבֹא בָּהֶם וְנָתַתִּי אֶת־כָּל־אֹיְבֶיךָ אֵלֶיךָ
28 עֹרֶף׃ וְשָׁלַחְתִּי אֶת־הַצִּרְעָה לְפָנֶיךָ וְגֵרְשָׁה אֶת־הַחִוִּי אֶת־
29 הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־הַחִתִּי מִלְּפָנֶיךָ׃ לֹא אֲגָרְשֶׁנּוּ מִפָּנֶיךָ בְּשָׁנָה
30 אֶחָת פֶּן־תִּהְיֶה הָאָרֶץ שְׁמָמָה וְרַבָּה עָלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה׃ מְעַט
מְעַט אֲגָרְשֶׁנּוּ מִפָּנֶיךָ עַד אֲשֶׁר תִּפְרֶה וְנָחַלְתָּ אֶת־הָאָרֶץ׃
31 וְשַׁתִּי אֶת־גְּבֻלְךָ מִיַּם־סוּף וְעַד־יָם פְּלִשְׁתִּים וּמִמִּדְבָּר עַד־
הַנָּהָר כִּי ׀ אֶתֵּן בְּיֶדְכֶם אֵת יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ וְגֵרַשְׁתָּמוֹ מִפָּנֶיךָ׃
32/33 לֹא־תִכְרֹת לָהֶם וְלֵאלֹהֵיהֶם בְּרִית׃ לֹא יֵשְׁבוּ בְּאַרְצְךָ
פֶּן־יַחֲטִיאוּ אֹתְךָ לִי כִּי תַעֲבֹד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי־יִהְיֶה לְךָ
לְמוֹקֵשׁ׃

כד 1 וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עֲלֵה אֶל־יהוה אַתָּה וְאַהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא
2 וְשִׁבְעִים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֹק׃ וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה
3 לְבַדּוֹ אֶל־יהוה וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ וְהָעָם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ׃ וַיָּבֹא
מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעָם אֵת כָּל־דִּבְרֵי יהוה וְאֵת כָּל־הַמִּשְׁפָּטִים
וַיַּעַן כָּל־הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר
4 יהוה נַעֲשֶׂה׃ וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֵת כָּל־דִּבְרֵי יהוה וַיַּשְׁכֵּם בַּבֹּקֶר
וַיִּבֶן מִזְבֵּחַ תַּחַת הָהָר וּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מַצֵּבָה לִשְׁנֵים עָשָׂר
5 שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁלַח אֶת־נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת
6 וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַיהוה פָּרִים׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם
7 וַיָּשֶׂם בָּאַגָּנֹת וַחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל־הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיִּקַּח סֵפֶר הַבְּרִית

بنام من سخن میگوید شما را نخواهد بخشید.
۲۲ اما اگر کاملاً از سخنش اطاعت کنی و به هر آنچه بگویم عمل نمائی، دشمنانت را دشمن خواهم داشت و با بد خواهانت مخالفت خواهم کرد.
۲۳ زیرا فرشته‌ی من پیشاپیش تو خواهد رفت و تو را به (سرزمین) اِمُوری و حیتی و پریزی و کِنَعَنی و حیوی و یووسی وارد کرده آن (ها) را نابود خواهم نمود.
۲۴ به معبودهای ایشان سجده نکن و آنها را پرستش ننما و مانند آنها عمل مکن. بلکه آنها را کاملاً از بین ببر. حتماً سکوهای (پرستشگاه) آنها را خرد کن.
۲۵ خدا - خداوند خودتان را پرستش کنید تا نان و آبت را برکت دهد و بیماری را از میان تو دور خواهم ساخت.
۲۶ در سرزمینت داغ دیده و سقط کننده و نازا نخواهد بود. تعداد روزهای عمرت را کامل خواهم کرد.
۲۷ وحشتم را پیشاپیش تو روانه کرده و تمام (افراد) آن قومی راکه بین آنها وارد شوی آشفته خواهم کرد و تمام دشمنانت را وادار به فرار از تو خواهم نمود.
۲۸ زنبورهای سرخ را پیشاپیش تو خواهم فرستاد تا حیوی و کِنَعَنی و حیتی را از جلو تو براند.
۲۹ طی یک سال آن (ها) را از پیش تو نخواهم راند، مبادا آن سرزمین ویرانه شده و حیوان صحرا علیه تو زیاد گردد.
۳۰ کم کم آن (ها) را از جلو تو میرانم تا بارور شوی و آن سرزمین را به ارث ببری.
۳۱ قلمروت را از دریای سرخ تا دریای پِلیشتیم (مدیترانه) و از بیابان تا آن نهر (فرات) قرار خواهم داد زیرا ساکنان این سرزمین را بدست شما میدهم تا آنها را از پیش خود برانی.
۳۲ و با آنها و با معبودانشان هم پیمان نشو.
۳۳ در سرزمینت ساکن نشوند مبادا تو را در مقابل من خطاکار کنند چونکه معبودان آنها را پرستش خواهی نمود و برای تو بمنزله‌ی دامی خواهد شد.

میشپاطیم - فصل بیست و چهارم

۱ و (خدا) به مُشه گفته بود: تو و اَهَروُن ناداو و اَویهو و هفتاد (نفر) از محترمین ییسرائل نزد خدا بالا آمده از دور سجده نمائید.
۲ مُشه به تنهایی به خدا نزدیک آید و آنها نزدیک نشوند و آن قوم همراه وی بالا نیایند.
۳ مُشه آمده برای آن قوم تمام سخنان خدا و تمام آن احکام را تعریف کرده بود. همه‌ی آن قوم یک صدا جواب داده گفتند: تمام سخنانی راکه خدا گفته است انجام خواهیم داد.
۴ مُشه تمام سخنان خدا را نوشت و بامدادان سحرخیزی نموده، قربانگاهی در دامنه‌ی آن کوه و دوازده سکو برابر دوازده سبطهای ییسرائل بنا کرد.
۵ نوجوانان (نخست زاده‌های) ییسرائل را فرستاد و آنها برای خدا قربانیهای سوختنی تقدیم کردند و گاوهایی به عنوان ذبح سلامت ذبح کردند.
۶ مُشه نصف آن خون را گرفته در ظرفهایی قرار داد و نصف (دیگر) آن خون را بر قربانگاه پاشید.

וַיִּקְרָ֖א בְּאָזְנֵ֣י הָעָ֑ם וַיֹּ֣אמְר֔וּ כֹּ֛ל אֲשֶׁר־דִּבֶּ֥ר יְהוָ֖ה נַעֲשֶׂ֥ה וְנִשְׁמָֽע׃
8 וַיִּקַּ֤ח מֹשֶׁה֙ אֶת־הַדָּ֔ם וַיִּזְרֹ֖ק עַל־הָעָ֑ם וַיֹּ֗אמֶר הִנֵּ֤ה דַם־הַבְּרִית֙
9 אֲשֶׁ֨ר כָּרַ֤ת יְהוָה֙ עִמָּכֶ֔ם עַ֥ל כָּל־הַדְּבָרִ֖ים הָאֵֽלֶּה׃ וַיַּ֥עַל מֹשֶׁ֖ה
10 וְאַהֲרֹ֑ן נָדָב֙ וַאֲבִיה֔וּא וְשִׁבְעִ֖ים מִזִּקְנֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃ וַיִּרְא֕וּ אֵ֖ת
אֱלֹהֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל וְתַ֣חַת רַגְלָ֗יו כְּמַעֲשֵׂה֙ לִבְנַ֣ת הַסַּפִּ֔יר וּכְעֶ֥צֶם
11 הַשָּׁמַ֖יִם לָטֹֽהַר׃ וְאֶל־אֲצִילֵי֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל לֹ֥א שָׁלַ֖ח יָד֑וֹ וַֽיֶּחֱזוּ֙
12 אֶת־הָ֣אֱלֹהִ֔ים וַיֹּאכְל֖וּ וַיִּשְׁתּֽוּ׃ וַיֹּ֨אמֶר יְהוָ֜ה אֶל־
מֹשֶׁ֗ה עֲלֵ֥ה אֵלַ֛י הָהָ֖רָה וֶהְיֵה־שָׁ֑ם וְאֶתְּנָ֨ה לְךָ֜ אֶת־לֻחֹ֣ת הָאֶ֗בֶן
13 וְהַתּוֹרָה֙ וְהַמִּצְוָ֔ה אֲשֶׁ֥ר כָּתַ֖בְתִּי לְהוֹרֹתָֽם׃ וַיָּ֣קָם מֹשֶׁ֔ה וִיהוֹשֻׁ֖עַ
14 מְשָׁרְת֑וֹ וַיַּ֥עַל מֹשֶׁ֖ה אֶל־הַ֥ר הָאֱלֹהִֽים׃ וְאֶל־הַזְּקֵנִ֤ים אָמַר֙
שְׁבוּ־לָ֣נוּ בָזֶ֔ה עַ֥ד אֲשֶׁר־נָשׁ֖וּב אֲלֵיכֶ֑ם וְהִנֵּ֨ה אַהֲרֹ֤ן וְחוּר֙ עִמָּכֶ֔ם
15 מִי־בַ֥עַל דְּבָרִ֖ים יִגַּ֥שׁ אֲלֵהֶֽם׃ וַיַּ֥עַל מֹשֶׁ֖ה אֶל־הָהָ֑ר וַיְכַ֥ס הֶעָנָ֖ן
מפטיר 16 אֶת־הָהָֽר׃ וַיִּשְׁכֹּ֤ן כְּבוֹד־יְהוָה֙ עַל־הַ֣ר סִינַ֔י וַיְכַסֵּ֥הוּ הֶעָנָ֖ן שֵׁ֣שֶׁת
17 יָמִ֑ים וַיִּקְרָ֧א אֶל־מֹשֶׁ֛ה בַּיּ֥וֹם הַשְּׁבִיעִ֖י מִתּ֥וֹךְ הֶעָנָֽן׃ וּמַרְאֵה֙
18 כְּב֣וֹד יְהוָ֔ה כְּאֵ֥שׁ אֹכֶ֖לֶת בְּרֹ֣אשׁ הָהָ֑ר לְעֵינֵ֖י בְּנֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃ וַיָּבֹ֥א
מֹשֶׁ֛ה בְּת֥וֹךְ הֶעָנָ֖ן וַיַּ֣עַל אֶל־הָהָ֑ר וַיְהִ֤י מֹשֶׁה֙ בָּהָ֔ר אַרְבָּעִ֣ים
י֔וֹם וְאַרְבָּעִ֖ים לָֽיְלָה׃

תרומה 1/2 וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ דַּבֵּר֙ אֶל־בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל וְיִקְחוּ־ כה
לִ֖י תְּרוּמָ֑ה מֵאֵ֤ת כָּל־אִישׁ֙ אֲשֶׁ֣ר יִדְּבֶ֣נּוּ לִבּ֔וֹ תִּקְח֖וּ אֶת־תְּרוּמָתִֽי׃
3/4 וְזֹאת֙ הַתְּרוּמָ֔ה אֲשֶׁ֥ר תִּקְח֖וּ מֵאִתָּ֑ם זָהָ֥ב וָכֶ֖סֶף וּנְחֹֽשֶׁת׃ וּתְכֵ֥לֶת
5 וְאַרְגָּמָ֖ן וְתוֹלַ֣עַת שָׁנִ֑י וְשֵׁ֖שׁ וְעִזִּֽים׃ וְעֹרֹ֨ת אֵילִ֧ם מְאָדָּמִ֛ים)(
6 וְעֹרֹ֥ת תְּחָשִׁ֖ים וַעֲצֵ֥י שִׁטִּֽים׃ שֶׁ֖מֶן לַמָּאֹ֑ר בְּשָׂמִים֙ לְשֶׁ֣מֶן
7 הַמִּשְׁחָ֔ה וְלִקְטֹ֖רֶת הַסַּמִּֽים׃ אַבְנֵי־שֹׁ֕הַם וְאַבְנֵ֖י מִלֻּאִ֑ים לָאֵפֹ֖ד
8/9 וְלַחֹֽשֶׁן׃ וְעָ֥שׂוּ לִ֖י מִקְדָּ֑שׁ וְשָׁכַנְתִּ֖י בְּתוֹכָֽם׃ כְּכֹ֗ל אֲשֶׁ֤ר אֲנִי֙
מַרְאֶ֣ה אוֹתְךָ֔ אֵ֚ת תַּבְנִ֣ית הַמִּשְׁכָּ֔ן וְאֵ֖ת תַּבְנִ֣ית כָּל־כֵּלָ֑יו וְכֵ֖ן
10 תַּעֲשֽׂוּ׃ וְעָשׂ֖וּ אֲר֣וֹן עֲצֵ֣י שִׁטִּ֑ים אַמָּתַ֨יִם וָחֵ֜צִי)(
11 אָרְכּ֗וֹ וְאַמָּ֤ה וָחֵ֙צִי֙ רָחְבּ֔וֹ וְאַמָּ֥ה וָחֵ֖צִי קֹמָתֽוֹ׃ וְצִפִּיתָ֤ אֹתוֹ֙ זָהָ֣ב

۷ پیمان نامه راگرفت و در حضور آن قوم خواند. آنهاگفتند، هر آنچه راکه خداگفته است انجام داده و اطاعت خواهیم کرد.

۸ مُشه آن خون راگرفت بر آن قوم پاشید گفت: این خون پیمانی است که خدا بخاطر تمام آن سخنان با شما منعقد نمود.

۹ مُشه و اَهَرُون ناداو و اَویهو و هفتاد نفر از محترمین ییسرائل بالا رفتند.

۱۰ خداوند ییسرائل را دیدند. در زیر پاهایش قرصی شفاف شبیه یاقوت کبود به پاکی آسمان وجود داشت.

۱۱ و (خدا) به محترمین فرزندان ییسرائل آسیبی نرسانید. پس خداوند را در رؤیا دیده خوردند و نوشیدند.

۱۲ خدا به مُشه گفت بر آن کوه نزد من بالا بیا و آنجا بمان تا آن لوح‌های سنگی و تعلیمات و فرمانهایی راکه نوشتم برای تعلیم دادن به آنها به تو بدهم.

۱۳ مُشه برخاست. همینطور یِهوشوَع خادم او (برای بدرقه‌ی) مُشه به سوی کوه خداوند بالا رفت.

۱۴ و به محترمین گفت اینجا منتظر ما بمانید تا نزد شما برگردیم و اینک اَهَرُون و حور پیش شما هستند. کسی که سخنی دارد به آنها مراجعه نماید.

۱۵ مُشه به طرف آن کوه بالا رفت و ابر آن کوه را پوشانید.

۱٦ جلال خدا بالای کوه «سینَی» باقی ماند. ابر شش روز آن (کوه) را پوشانید. روز هفتم (خدا) از میان ابر مُشه را صدا زد.

۱۷ و منظره‌ی جلال خدا در سر آن کوه به نظر فرزندان ییسرائل مثل آتش سوزانی بود.

۱۸ مُشه میان ابر آمد و بطرف آن کوه بالا رفت. مُشه در آن کوه چهل روز و چهل شب ماند.

پاراشای تروما - فصل بیست و پنجم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل صحبت کن برای من هدیه بگیرند. هدیه‌ی مرا از هر کس که قلبش او را راغب کند بگیرند.

۳ هدیه‌ای که از آنها خواهید گرفت، این است: طلا، نقره و مس.

۴ و پشم رنگ شده‌ی لاجوردی و پشم رنگ شده‌ی ارغوانی و پشم رنگ شده‌ی قرمز و کتان نازک و پشم بز.

۵ و پوستهای قوچ رنگ شده برنگ قرمز و پوستهای تَحَش (پستاندارا دریایی) و چوبهای اقاقیا.

٦ روغن برای روشنائی، عطریات برای مسح و برای بخور داروها (ی یازده گانه).

۷ سنگهای عقیق و سنگهای نگین برای پیش بند و برای سینه بند.

۸ برای من مکان مقدس بسازند تا در میان آنها ساکن شوم.

۹ ترکیب میشکان و ترکیب اسبابهایش را مانند آنچه که بتو نشان میدهم آنگونه بسازید.

۱۰ صندوقی از چوب اقاقیا درست کنند. درازایش دو و نیم اَما، پهنایش یک و نیم اَما و بلندیش یک و نیم اَما باشد (اَما واحد طول بوده است).

۱۱ آن را با طلای ناب روکش کن آن را از داخل و خارج روکش کن و برای پیرامون آن حاشیه‌ای

هفطارای معمولی میشپاطیم در صفحه ۳۴۸

טָהוֹר מִבַּיִת וּמִחוּץ תְּצַפֶּנּוּ וְעָשִׂיתָ עָלָיו זֵר זָהָב סָבִיב׃
12 וְיָצַקְתָּ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעֹת זָהָב וְנָתַתָּה עַל אַרְבַּע פַּעֲמֹתָיו
וּשְׁתֵּי טַבָּעֹת עַל־צַלְעוֹ הָאֶחָת וּשְׁתֵּי טַבָּעֹת עַל־צַלְעוֹ הַשֵּׁנִית׃
13/14 וְעָשִׂיתָ בַדֵּי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב׃ וְהֵבֵאתָ אֶת־הַבַּדִּים
15 בַּטַּבָּעֹת עַל צַלְעֹת הָאָרֹן לָשֵׂאת אֶת־הָאָרֹן בָּהֶם׃ בְּטַבְּעֹת
16 הָאָרֹן יִהְיוּ הַבַּדִּים לֹא יָסֻרוּ מִמֶּנּוּ׃ וְנָתַתָּ אֶל־הָאָרֹן אֵת
17 הָעֵדֻת אֲשֶׁר אֶתֵּן אֵלֶיךָ׃ וְעָשִׂיתָ כַפֹּרֶת זָהָב טָהוֹר אַמָּתַיִם שני
18 וָחֵצִי אָרְכָּהּ וְאַמָּה וָחֵצִי רָחְבָּהּ׃ וְעָשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרֻבִים זָהָב
19 מִקְשָׁה תַּעֲשֶׂה אֹתָם מִשְּׁנֵי קְצוֹת הַכַּפֹּרֶת׃ וַעֲשֵׂה כְּרוּב אֶחָד
מִקָּצָה מִזֶּה וּכְרוּב־אֶחָד מִקָּצָה מִזֶּה מִן־הַכַּפֹּרֶת תַּעֲשׂוּ אֶת־
20 הַכְּרֻבִים עַל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו׃ וְהָיוּ הַכְּרֻבִים פֹּרְשֵׂי כְנָפַיִם לְמַעְלָה
סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפֹּרֶת וּפְנֵיהֶם אִישׁ אֶל־אָחִיו אֶל־
21 הַכַּפֹּרֶת יִהְיוּ פְּנֵי הַכְּרֻבִים׃ וְנָתַתָּ אֶת־הַכַּפֹּרֶת עַל־הָאָרֹן
מִלְמָעְלָה וְאֶל־הָאָרֹן תִּתֵּן אֶת־הָעֵדֻת אֲשֶׁר אֶתֵּן אֵלֶיךָ׃
22 וְנוֹעַדְתִּי לְךָ שָׁם וְדִבַּרְתִּי אִתְּךָ מֵעַל הַכַּפֹּרֶת מִבֵּין שְׁנֵי
הַכְּרֻבִים אֲשֶׁר עַל־אֲרוֹן הָעֵדֻת אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוֶּה אוֹתְךָ
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

23 וְעָשִׂיתָ שֻׁלְחָן עֲצֵי שִׁטִּים אַמָּתַיִם אָרְכּוֹ וְאַמָּה רָחְבּוֹ וְאַמָּה
24 וָחֵצִי קֹמָתוֹ׃ וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר וְעָשִׂיתָ לּוֹ זֵר זָהָב סָבִיב׃
25 וְעָשִׂיתָ לּוֹ מִסְגֶּרֶת טֹפַח סָבִיב וְעָשִׂיתָ זֵר־זָהָב לְמִסְגַּרְתּוֹ
26 סָבִיב׃ וְעָשִׂיתָ לּוֹ אַרְבַּע טַבְּעֹת זָהָב וְנָתַתָּ אֶת־הַטַּבָּעֹת
27 עַל אַרְבַּע הַפֵּאֹת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו׃ לְעֻמַּת הַמִּסְגֶּרֶת תִּהְיֶיןָ
28 הַטַּבָּעֹת לְבָתִּים לְבַדִּים לָשֵׂאת אֶת־הַשֻּׁלְחָן׃ וְעָשִׂיתָ אֶת־
הַבַּדִּים עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב וְנִשָּׂא־בָם אֶת־הַשֻּׁלְחָן׃
29 וְעָשִׂיתָ קְּעָרֹתָיו וְכַפֹּתָיו וּקְשׂוֹתָיו וּמְנַקִּיֹּתָיו אֲשֶׁר יֻסַּךְ בָּהֵן
30 זָהָב טָהוֹר תַּעֲשֶׂה אֹתָם׃ וְנָתַתָּ עַל־הַשֻּׁלְחָן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי
תָּמִיד׃

از طلا بساز.

۱۲ چهار حلقه برای آن ریخته و بر چهار کناره‌اش قرار بده، دو حلقه بر این طرفش و دو حلقه آن طرفش (با هم موازی) باشد.

۱۳ تیرهایی از چوب اقاقیا درست کن و آنها را از طلا روکش نما.

۱۴ این تیرها را در حلقه‌های موجود بر دو طرف صندوق داخل کن تا بوسیله‌ی آنها صندوق را حمل کنند.

۱۵ تیرها در داخل حلقه‌های صندوق بمانند از آن دور نشوند.

۱۶ لوحه‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») را که به تو می‌دهم در آن صندوق بگذار.

۱۷ سرپوشی از طلای ناب درست کن دو و نیم اما درازای آن و یک و نیم اما پهنای آن باشد.

۱۸ دو «کِرووِیم» (فرشته‌هایی به شکل پسر بچه و دختر بچه) از طلا درست کن. آنها را یک پارچه در دو سوی آن سرپوش بساز.

۱۹ یک کِروو (۱) (فرشته) در انتهای این طرف باشد و یک کِروو در انتهای آن طرف باشد. کِرووها را بر دو انتهای آن از خود سرپوش بساز.

۲۰ این «کِرووِیم» (فرشته‌ها) بطرف بالا بال گسترده باشند و با بالهای خود روی سرپوش را بپوشانند. روبروی یکدیگر بوده و صورتهای کِرووِیم (فرشته‌ها) بطرف سرپوش باشد.

۲۱ آن سرپوش را از بالا روی آن صندوق قرار بده و لوحه‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») را که به تو خواهم داد درون آن صندوق بگذار.

۲۲ با تو در آنجا ملاقات خواهم داشت و از بالای سرپوش آن صندوق از میان آن دو کِرووِیم که روی صندوق لوحه‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی» است) آنچه را که برای فرزندان ییسرائل فرمان میدهم به تو خواهم گفت.

۲۳ میزی از چوب اقاقیا درست کن. دو اَما درازای آن و یک اَما پهنای آن و یک و نیم اَما بلندیش باشد.

۲۴ آن را از طلای ناب روکش کن و در پیرامون آن حاشیه‌ی طلا بساز.

۲۵ در پیرامون، برای آن قابی به اندازه‌ی یک «طِفَح» (واحد درازا) بساز. در پیرامون، برای قابش حاشیه‌ی طلا درست کن.

۲۶ چهار حلقه‌ی طلا برای آن بساز و آن حلقه را روی چهار کناری که مال چهار پایه‌ی آن است قرار بده.

۲۷ حلقه‌ها برای حمل میز در مقابل آن قاب باشد تا جایگاه (ورود) تیرها شوند.

۲۸ تیرها را از چوب اقاقیا درست کن و آنها را با طلا روکش نما تا آن میز بوسیله آنها حمل گردد.

۲۹ قالبهای نان و قاشق‌ها (جای کندری) و قیدهای ناودانی شکل و پایه‌های عمودی (آن میز) را که (نان) بوسیله‌ی آنها نگهداری میشود بساز. آنها را از طلای ناب بساز.

۳۰ روی آن میز نان دو رو بگذار. همیشه در حضور من باشد.

۳۱ چراغدانی از طلای ناب درست کن. یکپارچه ساخته شود. پایه و شاخه (ی وسطی)،

۱- کِروو نام عبری فرشته‌ای است بشکل پسر بچه و یا دختر بچه که فارسی آن کروبی است.

31 וְעָשִׂיתָ מְנֹרַת זָהָב טָהוֹר מִקְשָׁה תֵּעָשֶׂה הַמְּנוֹרָה יְרֵכָהּ
32 וְקָנָהּ גְּבִיעֶיהָ כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה יִהְיוּ: וְשִׁשָּׁה קָנִים
יֹצְאִים מִצִּדֶּיהָ שְׁלֹשָׁה ׀ קְנֵי מְנֹרָה מִצִּדָּהּ הָאֶחָד וּשְׁלֹשָׁה קְנֵי
33 מְנֹרָה מִצִּדָּהּ הַשֵּׁנִי: שְׁלֹשָׁה גְבִעִים מְשֻׁקָּדִים בַּקָּנֶה הָאֶחָד
כַּפְתֹּר וָפֶרַח וּשְׁלֹשָׁה גְבִעִים מְשֻׁקָּדִים בַּקָּנֶה הָאֶחָד כַּפְתֹּר
34 וָפָרַח כֵּן לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים מִן־הַמְּנֹרָה: וּבַמְּנֹרָה אַרְבָּעָה
35 גְבִעִים מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ: וְכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים
מִמֶּנָּה וְכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וְכַפְתֹּר תַּחַת־שְׁנֵי
36 הַקָּנִים מִמֶּנָּה לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים מִן־הַמְּנֹרָה: כַּפְתֹּרֵיהֶם
37 וּקְנֹתָם מִמֶּנָּה יִהְיוּ כֻּלָּהּ מִקְשָׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר: וְעָשִׂיתָ
אֶת־נֵרֹתֶיהָ שִׁבְעָה וְהֶעֱלָה אֶת־נֵרֹתֶיהָ וְהֵאִיר עַל־עֵבֶר פָּנֶיהָ:
38/39 וּמַלְקָחֶיהָ וּמַחְתֹּתֶיהָ זָהָב טָהוֹר: כִּכָּר זָהָב טָהוֹר יַעֲשֶׂה אֹתָהּ
40 אֵת כָּל־הַכֵּלִים הָאֵלֶּה: וּרְאֵה וַעֲשֵׂה בְּתַבְנִיתָם אֲשֶׁר־אַתָּה
שלישי 1 מָרְאֶה בָּהָר: וְאֶת־הַמִּשְׁכָּן תַּעֲשֶׂה עֶשֶׂר יְרִיעֹת כו
שֵׁשׁ מָשְׁזָר וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתֹלַעַת שָׁנִי כְּרֻבִים מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב
2 תַּעֲשֶׂה אֹתָם: אֹרֶךְ ׀ הַיְרִיעָה הָאַחַת שְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים בָּאַמָּה
וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאַמָּה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְכָל־הַיְרִיעֹת:
3 חֲמֵשׁ הַיְרִיעֹת תִּהְיֶיןָ חֹבְרֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ וְחָמֵשׁ יְרִיעֹת
4 חֹבְרֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ: וְעָשִׂיתָ לֻלְאֹת תְּכֵלֶת עַל שְׂפַת
הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקָּצָה בַּחֹבָרֶת וְכֵן תַּעֲשֶׂה בִּשְׂפַת הַיְרִיעָה
5 הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשֵּׁנִית: חֲמִשִּׁים לֻלָאֹת תַּעֲשֶׂה בַּיְרִיעָה
הָאֶחָת וַחֲמִשִּׁים לֻלָאֹת תַּעֲשֶׂה בִּקְצֵה הַיְרִיעָה אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת
6 הַשֵּׁנִית מַקְבִּילֹת הַלֻּלָאֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ: וְעָשִׂיתָ חֲמִשִּׁים
קַרְסֵי זָהָב וְחִבַּרְתָּ אֶת־הַיְרִיעֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ בַּקְּרָסִים
7 וְהָיָה הַמִּשְׁכָּן אֶחָד: וְעָשִׂיתָ יְרִיעֹת עִזִּים לְאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן
8 עַשְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת תַּעֲשֶׂה אֹתָם: אֹרֶךְ ׀ הַיְרִיעָה הָאַחַת
שְׁלֹשִׁים בָּאַמָּה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאַמָּה הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה

زینت‌های جام شکل، زینتهای سیبی شکل، و زینتهای گل شکل این چراغدان از خود آن باشد.

۳۲ و شش شاخه از دو طرف آن منشعب شود. سه شاخه‌ی چراغدان از یک طرف آن و سه شاخه‌ی چراغدان از طرف دوم آن.

۳۳ سه جام زینتی به شکل بادام، زینت سیبی شکل، زینت گل شکل در یک شاخه باشد و سه جام زینتی به شکل بادام، زینت سیبی شکل، زینت گل شکل در یک شاخه باشد. به همین منوال برای آن شش شاخه منشعب از چراغدان.

۳۴ و در (شاخه‌ی وسطی) این چراغدان چهار جام بادامی شکل باشد (به اضافه‌ی) زینتهای سیبی شکل و زینتهای گل شکل آن.

۳۵ و زیر دو شاخه از آن، زینت سیبی شکل باشد و نیز زیر دو شاخه از آن زینت سیبی شکل باشد. باز زیر دو شاخه از آن زینت سیبی شکلی باشد. برای شش شاخه‌ای که از آن (شاخه وسطی) چراغدان منشعب می‌شود.

۳۶ زینت‌های سیبی شکل و شاخه‌هایشان از خود آن چراغدان و تمام آن یکپارچه از طلای ناب باشد.

۳۷ هفت چراغ آن را بساز. (کوهِن بگونه‌ای) چراغهایش را برافروزد که (هر کدام) به سمت شاخه‌ی میانی آن روشنایی دهد.

۳۸ انبرهایش (که برای گرفتن فتیله‌ها لازم است) و سوخته گیرهای فتیله‌اش از طلای خالص باشد.

۳۹ آن (چراغدان) و همه‌ی اسبابها را با یک «کیکار» (وزنه‌ای است) از طلای ناب بساز.

۴۰ نگاه کن و مطابق شکل آنها که در آن کوه نشانت داده میشود، بساز.

تِروما - فصل بیست و ششم

۱ و میشکان را از ده پرده‌ی کتان نازک تابیده و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) سرخ درست کن. در (دو روی) آن (پرده‌ها) «کِرووِیم» (فرشته‌هایی) عمل نساج درست کن.

۲ درازای یک پرده بیست و هشت اَما و پهنای آن چهار اَما، اندازه‌ای است برای تمام پرده‌ها.

۳ پنج تا از آن پرده‌ها به یکدیگر پیوسته و پنج پرده‌ی دیگر به هم پیوسته باشند.

۴ جادگمه‌هایی از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی بر لبه‌ی هر پرده در محل اتصال آن درست کن. همین گونه در لبه‌ی پرده‌ی آخری در محل اتصال دومی.

۵ پنجاه جادگمه در پرده‌ی اول درست کن و پنجاه جادگمه در انتهای آن پرده در محل اتصال به دومی. جادگمه‌ها روبروی یکدیگر باشد.

۶ پنجاه قلاب بساز و آن پرده‌ها را با این قلابها به یکدیگر متصل کن تا میشکان یک (واحد) شود.

۷ پرده‌هایی از پشم بز برای چادر روی میشکان بساز. از این پرده‌ها یازده تا درست کن.

۸ درازای یک پرده سی اَما پهنای آن پرده چهار اَما اندازه‌ای است برای (هر یک از) یازده پرده.

9 אַחַת לְעַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת׃ וְחִבַּרְתָּ אֶת־חֲמֵשׁ הַיְרִיעֹת לְבָד
וְאֶת־שֵׁשׁ הַיְרִיעֹת לְבָד וְכָפַלְתָּ אֶת־הַיְרִיעָה הַשִּׁשִּׁית אֶל־
10 מוּל פְּנֵי הָאֹהֶל׃ וְעָשִׂיתָ חֲמִשִּׁים לֻלָאֹת עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה
הָאֶחָת הַקִּיצֹנָה בַּחֹבָרֶת וַחֲמִשִּׁים לֻלָאֹת עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה
11 הַחֹבֶרֶת הַשֵּׁנִית׃ וְעָשִׂיתָ קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים וְהֵבֵאתָ אֶת־
12 הַקְּרָסִים בַּלֻּלָאֹת וְחִבַּרְתָּ אֶת־הָאֹהֶל וְהָיָה אֶחָד׃ וְסֶרַח הָעֹדֵף
בִּירִיעֹת הָאֹהֶל חֲצִי הַיְרִיעָה הָעֹדֶפֶת תִּסְרַח עַל אֲחֹרֵי
13 הַמִּשְׁכָּן׃ וְהָאַמָּה מִזֶּה וְהָאַמָּה מִזֶּה בָּעֹדֵף בְּאֹרֶךְ יְרִיעֹת
הָאֹהֶל יִהְיֶה סָרוּחַ עַל־צִדֵּי הַמִּשְׁכָּן מִזֶּה וּמִזֶּה לְכַסֹּתוֹ׃
14 וְעָשִׂיתָ מִכְסֶה לָאֹהֶל עֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וּמִכְסֵה עֹרֹת
תְּחָשִׁים מִלְמָעְלָה׃
15/16 וְעָשִׂיתָ אֶת־הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲצֵי שִׁטִּים עֹמְדִים׃ עֶשֶׂר אַמּוֹת רביעי
17 אֹרֶךְ הַקָּרֶשׁ וְאַמָּה וַחֲצִי הָאַמָּה רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד׃ שְׁתֵּי
יָדוֹת לַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד מְשֻׁלָּבֹת אִשָּׁה אֶל־אֲחֹתָהּ כֵּן תַּעֲשֶׂה
18 לְכֹל קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן׃ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֶשְׂרִים
19 קֶרֶשׁ לִפְאַת נֶגְבָּה תֵימָנָה׃ וְאַרְבָּעִים אַדְנֵי־כֶסֶף תַּעֲשֶׂה
תַּחַת עֶשְׂרִים הַקָּרֶשׁ שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לִשְׁתֵּי
20 יְדֹתָיו וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לִשְׁתֵּי יְדֹתָיו׃ וּלְצֶלַע
21 הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית לִפְאַת צָפוֹן עֶשְׂרִים קָרֶשׁ׃ וְאַרְבָּעִים אַדְנֵיהֶם
כָּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ
22/23 הָאֶחָד׃ וּלְיַרְכְּתֵי הַמִּשְׁכָּן יָמָּה תַּעֲשֶׂה שִׁשָּׁה קְרָשִׁים׃ וּשְׁנֵי
24 קְרָשִׁים תַּעֲשֶׂה לִמְקֻצְעֹת הַמִּשְׁכָּן בַּיַּרְכָתָיִם׃ וְיִהְיוּ תֹאֲמִם
מִלְּמַטָּה וְיַחְדָּו יִהְיוּ תַמִּים עַל־רֹאשׁוֹ אֶל־הַטַּבַּעַת הָאֶחָת
25 כֵּן יִהְיֶה לִשְׁנֵיהֶם לִשְׁנֵי הַמִּקְצֹעֹת יִהְיוּ׃ וְהָיוּ שְׁמֹנָה קְרָשִׁים
וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שִׁשָּׁה עָשָׂר אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ
26 הָאֶחָד וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד׃ וְעָשִׂיתָ בְרִיחִם עֲצֵי
27 שִׁטִּים חֲמִשָּׁה לְקַרְשֵׁי צֶלַע־הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָד׃ וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִם

۹ پنج تا از این پرده‌ها را جداگانه متصل کن و آن شش پرده را جداگانه و پرده‌ی ششمی را مقابل مدخل چادر تا کن.

۱۰ پنجاه جادگمه بر لبه‌ی پرده‌ی انتهایی محل اتصال و پنجاه جادگمه بر لبه‌ی آن پرده محل اتصال دوم درست کن.

۱۱ پنجاه قلاب مسی درست کن و قلابها را در جادگمه‌ها داخل کن و آن چادر را متصل نما تا یک (واحد) شود.

۱۲ و دنباله‌ای که از پرده‌های آن چادر زیاد آمده یعنی نصف آن پرده زیاد آمده را در پشت میشکان آویزان کن.

۱۳ و از زیادی درازای آن چادر یک اَما به این طرف و یک اَما به آن طرف بر دو طرف میشکان برای پوشانیدن این طرف و آن طرف آن آویخته بماند.

۱۴ برای آن چادر پوششی از پوستهای رنگ قرمز شده‌ی قوچ درست کن و پوششی (دیگر) از پوستهای تَحَش (پستاندار دریایی) از بالا.

۱۵ و آن تخته‌های میشکان را از چوب اقاقیا درست کن، بطور عمودی قرار گیرند.

۱۶ درازای هر تخته ده اَما و پهنای هر تخته یک و نیم اَما باشد.

۱۷ هر تخته دو زبانه داشته باشد به یکدیگر کام و زبانه شود. همه‌ی تخته‌های میشکان را همین گونه درست کن.

۱۸ تخته‌ها را برای میشکان بساز برای ضلع جنوبی بیست تخته.

۱۹ و چهل پایه از نقره زیر آن بیست تخته درست کن زیر آن یک تخته دو پایه برای دو زبانه‌اش و زیر تخته‌ی دیگر دو پایه برای دو زبانه‌اش باشد.

۲۰ و برای ضلع دومی میشکان طرف شمال بیست تخته.

۲۱ پایه‌های آنها چهل عدد از نقره باشد. زیر یک تخته دو پایه زیر هر تخته دو پایه باشد.

۲۲ و برای انتهای میشکان طرف غرب شش تخته درست کن.

۲۳ و دو تخته برای کنج‌های میشکان در انتها بساز.

۲۴ (زبانه‌های تخته‌ها و پایه‌های نقره‌ای) از پایین با هم زوج زوج باشد و (تخته‌های مجاور بهم) از بالا هم نسبت به حلقه (چهارگوش) با هم زوج زوج باشد. همین گونه برای هر دو (تخته) ی آنها یعنی برای دو (تخته) ی کنجی.

۲۵ (و برای ضلع شرقی) هشت تخته و پایه‌ها نقره‌ای شان شانزده تا باشد: زیر یک تخته دو پایه و دو پایه‌ی دیگر زیر تخته‌ی دیگر.

۲۶ پشت بندهایی از چوب اقاقیا درست کن. برای تخته‌های این ضلع (یعنی ضلع شمالی) میشکان پنج تا باشد.

۲۷ و پنج پشت بند برای تخته‌های ضلع دوم (یعنی ضلع جنوبی) و پنج پشت بند برای تخته‌های ضلع انتهایی میشکان یعنی به طرف غرب.

۲۸ و آن پشت بند میانی از این سر تا آن سر در وسط از داخل تخته‌ها رد میشود.

לְקַרְשֵׁי צֶלַע־הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִם לְקַרְשֵׁי צֶלַע
28 הַמִּשְׁכָּן לַיַּרְכָתַיִם יָמָּה׃ וְהַבְּרִיחַ הַתִּיכֹן בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים
29 מַבְרִחַ מִן־הַקָּצֶה אֶל־הַקָּצֶה׃ וְאֶת־הַקְּרָשִׁים תְּצַפֶּה זָהָב
וְאֶת־טַבְּעֹתֵיהֶם תַּעֲשֶׂה זָהָב בָּתִּים לַבְּרִיחִם וְצִפִּיתָ אֶת־
30 הַבְּרִיחִם זָהָב׃ וַהֲקֵמֹתָ אֶת־הַמִּשְׁכָּן כְּמִשְׁפָּטוֹ אֲשֶׁר הָרְאֵיתָ
חמישי 31 בָּהָר׃ וְעָשִׂיתָ פָרֹכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
32 שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב יַעֲשֶׂה אֹתָהּ כְּרֻבִים׃ וְנָתַתָּה
אֹתָהּ עַל־אַרְבָּעָה עַמּוּדֵי שִׁטִּים מְצֻפִּים זָהָב וָוֵיהֶם זָהָב עַל־
33 אַרְבָּעָה אַדְנֵי־כָסֶף׃ וְנָתַתָּה אֶת־הַפָּרֹכֶת תַּחַת הַקְּרָסִים
וְהֵבֵאתָ שָׁמָּה מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֵת אֲרוֹן הָעֵדוּת וְהִבְדִּילָה
34 הַפָּרֹכֶת לָכֶם בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים׃ וְנָתַתָּ אֶת־
35 הַכַּפֹּרֶת עַל אֲרוֹן הָעֵדֻת בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים׃ וְשַׂמְתָּ אֶת־
הַשֻּׁלְחָן מִחוּץ לַפָּרֹכֶת וְאֶת־הַמְּנֹרָה נֹכַח הַשֻּׁלְחָן עַל צֶלַע
36 הַמִּשְׁכָּן תֵּימָנָה וְהַשֻּׁלְחָן תִּתֵּן עַל־צֶלַע צָפוֹן׃ וְעָשִׂיתָ מָסָךְ
לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר מַעֲשֵׂה
37 רֹקֵם׃ וְעָשִׂיתָ לַמָּסָךְ חֲמִשָּׁה עַמּוּדֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב
ששי 1 וָוֵיהֶם זָהָב וְיָצַקְתָּ לָהֶם חֲמִשָּׁה אַדְנֵי נְחֹשֶׁת׃ וְעָשִׂיתָ
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ עֲצֵי שִׁטִּים חָמֵשׁ אַמּוֹת אֹרֶךְ וְחָמֵשׁ אַמּוֹת רֹחַב
2 רָבוּעַ יִהְיֶה הַמִּזְבֵּחַ וְשָׁלֹשׁ אַמּוֹת קֹמָתוֹ׃ וְעָשִׂיתָ קַרְנֹתָיו עַל
3 אַרְבַּע פִּנֹּתָיו מִמֶּנּוּ תִּהְיֶיןָ קַרְנֹתָיו וְצִפִּיתָ אֹתוֹ נְחֹשֶׁת׃ וְעָשִׂיתָ
סִּירֹתָיו לְדַשְּׁנוֹ וְיָעָיו וּמִזְרְקֹתָיו וּמִזְלְגֹתָיו וּמַחְתֹּתָיו לְכָל־כֵּלָיו
4 תַּעֲשֶׂה נְחֹשֶׁת׃ וְעָשִׂיתָ לּוֹ מִכְבָּר מַעֲשֵׂה רֶשֶׁת נְחֹשֶׁת וְעָשִׂיתָ
5 עַל־הָרֶשֶׁת אַרְבַּע טַבְּעֹת נְחֹשֶׁת עַל אַרְבַּע קְצוֹתָיו׃ וְנָתַתָּה
אֹתָהּ תַּחַת כַּרְכֹּב הַמִּזְבֵּחַ מִלְּמָטָּה וְהָיְתָה הָרֶשֶׁת עַד חֲצִי
6 הַמִּזְבֵּחַ׃ וְעָשִׂיתָ בַדִּים לַמִּזְבֵּחַ בַּדֵּי עֲצֵי שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם
7 נְחֹשֶׁת׃ וְהוּבָא אֶת־בַּדָּיו בַּטַּבָּעֹת וְהָיוּ הַבַּדִּים עַל־שְׁתֵּי
8 צַלְעֹת הַמִּזְבֵּחַ בִּשְׂאֵת אֹתוֹ׃ נְבוּב לֻחֹת תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר

۲۹ و آن تخته‌ها را روکش طلا کن و حلقه‌های آنها را که جای پشت بندها هستند از طلا درست کن و آن پشت بندها را روکش طلا کن.

۳۰ میشکان را همانگونه که در آن کوه به تو نشان داده شده طبق دستورش برپا نما.

۳۱ پرده‌ی جایگاه دو لوحه‌ی ده فرمان را از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده درست کن روی آن استاد نساج شکل «کرووییم» درست کند.

۳۲ آن (پرده) را روی چهار ستون (از چوب) اقاقیا روکش طلا شده که میخهای سرکجشان هم طلا باشد قرار بده (ستونها) روی چهار پایه نقره باشد.

۳۳ این پرده (پرده‌هایی که بام را می‌پوشاند) را زیر قلابها قرار بده و صندوق لوحه‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») را در آنجا پشت آن پرده داخل (مکان فوق‌العاده مقدس) بگذار تا این پرده برای شما بین مکان مقدس و مکان فوق‌العاده مقدس جدائی اندازد.

۳۴ آن سرپوش را در مکان فوق‌العاده مقدس روی صندوق لوحه‌های ده فرمان گواه قرار بده.

۳۵ آن میز را بیرون آن پرده و آن چراغدان را مقابل آن میز سمت ضلع جنوبی میشکان بگذار. آن میز را در سمت ضلع شمالی بگذار.

۳۶ برای درگاه آن چادر پرده‌ای از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده کارگلدوز درست کن.

۳۷ و برای آن پرده پنج ستون (از چوب) اقاقیا درست کن و آنها را روکش طلا نما و میخهای سرکجشان طلا باشد و برای آن (ستون) ها پنج پایه‌ی مسی بریز.

تِروما - فصل بیست و هفتم

۱ قربانگاه (قربانی‌های سوختنی) را از چوب اقاقیا درست کن. پنج اَما درازا و پنج اَما پهنای آن قربانگاه مربع باشد و بلندیش سه اَما.

۲ شاخهایش را در چهارگوشه‌اش درست کن. شاخهایش از خودش باشد و آن را با مس روکش کن.

۳ خاکستردانهایش را برای اینکه آنرا جای خاکستر قرار بدهند درست کن و بیلچه‌ها و خون پاشها و چنگالها و مجمرهایش یعنی تمام اسبابهایش را از مس بساز.

۴ برای آن (قربانگاه) شبکه‌ی توری مسی بساز و بر آن توری چهار حلقه‌ی مسی بر چهار کناره‌هایش درست کن.

۵ آن (شبکه‌ی توری) را زیر حاشیه‌ی قربانگاه به پایین قرار بده. (بگونه‌ای که) آن (شبکه‌ی توری) تا نیمه‌ی قربانگاه برسد.

۶ برای قربانگاه تیرهایی درست کن. تیرهایی از چوبهای اقاقیا و آنها را از مس روکش کن.

۷ تیرهایش وارد حلقه‌ها شود بطوریکه موقع حمل تیرها بر دو پهلوی قربانگاه واقع گردد.

۸ آن (قربانگاه) را توخالی از تخته بساز. آنگونه در کوه بتو نشان داده شد همانگونه بسازند.

כז

9 הָרְאָה אֹתְךָ בָּהָר כֵּן יַעֲשׂוּ׃ וְעָשִׂיתָ אֵת חֲצַר שביעי
הַמִּשְׁכָּן לִפְאַת נֶגֶב־תֵּימָנָה קְלָעִים לֶחָצֵר שֵׁשׁ מָשְׁזָר מֵאָה
10 בָאַמָּה אֹרֶךְ לַפֵּאָה הָאֶחָת׃ וְעַמֻּדָיו עֶשְׂרִים וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים
11 נְחֹשֶׁת וָוֵי הָעַמֻּדִים וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף׃ וְכֵן לִפְאַת צָפוֹן בָּאֹרֶךְ
קְלָעִים מֵאָה אֹרֶךְ וְעַמֻּדָו עֶשְׂרִים וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים נְחֹשֶׁת
12 וָוֵי הָעַמֻּדִים וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף׃ וְרֹחַב הֶחָצֵר לִפְאַת־יָם קְלָעִים
13 חֲמִשִּׁים אַמָּה עַמֻּדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאַדְנֵיהֶם עֲשָׂרָה׃ וְרֹחַב הֶחָצֵר
14 לִפְאַת קֵדְמָה מִזְרָחָה חֲמִשִּׁים אַמָּה׃ וַחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה
15 קְלָעִים לַכָּתֵף עַמֻּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה׃ וְלַכָּתֵף
הַשֵּׁנִית חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה קְלָעִים עַמֻּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה׃
16 וּלְשַׁעַר הֶחָצֵר מָסָךְ ׀ עֶשְׂרִים אַמָּה תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר מַעֲשֵׂה רֹקֵם עַמֻּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנֵיהֶם
17 אַרְבָּעָה׃ כָּל־עַמּוּדֵי הֶחָצֵר סָבִיב מְחֻשָּׁקִים כֶּסֶף וָוֵיהֶם כָּסֶף מפטיר
18 וְאַדְנֵיהֶם נְחֹשֶׁת׃ אֹרֶךְ הֶחָצֵר מֵאָה בָאַמָּה וְרֹחַב ׀ חֲמִשִּׁים
19 בַּחֲמִשִּׁים וְקֹמָה חָמֵשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מָשְׁזָר וְאַדְנֵיהֶם נְחֹשֶׁת׃ לְכֹל
כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכָל־יְתֵדֹתָיו וְכָל־יִתְדֹת הֶחָצֵר
20 נְחֹשֶׁת׃ וְאַתָּה תְּצַוֶּה ׀ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ תצוה
21 אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד׃ בְּאֹהֶל
מוֹעֵד מִחוּץ לַפָּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדֻת יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן וּבָנָיו
מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר לִפְנֵי יהוה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתָם מֵאֵת בְּנֵי
כח 1 יִשְׂרָאֵל׃ וְאַתָּה הַקְרֵב אֵלֶיךָ אֶת־אַהֲרֹן אָחִיךָ וְאֶת־
בָּנָיו אִתּוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ־לִי אַהֲרֹן נָדָב וַאֲבִיהוּא
2 אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר בְּנֵי אַהֲרֹן׃ וְעָשִׂיתָ בִגְדֵי־קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךָ
3 לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת׃ וְאַתָּה תְּדַבֵּר אֶל־כָּל־חַכְמֵי־לֵב אֲשֶׁר
מִלֵּאתִיו רוּחַ חָכְמָה וְעָשׂוּ אֶת־בִּגְדֵי אַהֲרֹן לְקַדְּשׁוֹ לְכַהֲנוֹ־
4 לִי׃ וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאֵפוֹד וּמְעִיל וּכְתֹנֶת
תַּשְׁבֵּץ מִצְנֶפֶת וְאַבְנֵט וְעָשׂוּ בִגְדֵי־קֹדֶשׁ לְאַהֲרֹן אָחִיךָ וּלְבָנָיו

۹ حیاط میشکان را درست کن. در جهت جنوب برای حیاط پرده‌هایی از کتان نازک تابیده باشد. درازای این ضلع یکصد اَما باشد.

۱۰ ستونهای آن بیست تا و پایه‌هایشان بیست تا از مس. میخهای سرکج آن ستونها و زه‌هایشان از نقره باشد.

۱۱ و همینگونه در سمت شمال در طول حیاط پرده‌هایی به درازای یکصد (اَما) و ستونهای آن بیست عدد و پایه‌هایشان بیست تا از مس. میخهای سرکج ستونها و زه‌هایشان از نقره باشد.

۱۲ و پهنای حیاط برای ضلع غربی پنجاه اَما باشد ستونهایشان ده تا و پایه‌هایشان ده عدد باشد.

۱۳ و پهنای حیاط برای ضلع شرقی پنجاه اَما باشد.

۱۴ در یک کناره (ضلع شرقی) پانزده اَما پرده داشته باشد. ستونهایشان سه عدد و پایه‌هایشان سه تا باشد.

۱۵ و در کناره‌ی دوم (ضلع شرقی) پانزده اَما پرده داشته باشد. ستونهایشان سه عدد و پایه‌هایشان سه عدد باشد.

۱۶ در بزرگ حیاط پرده‌ای به درازای بیست اَما از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده گلدوزی شده داشته باشد. ستونهای آنها چهار تا و پایه‌هایشان چهار تا باشد.

۱۷ تمام ستونهای حیاط از اطراف با سیم‌های نقره زه بندی شده باشد. میخهای سرکج آنها از نقره و پایه‌هایشان از مس باشد.

۱۸ درازای زمین یکصد اَما و پهنای (حیاط) پنجاه در پنجاه و بلندی (پرده‌ها) پنج اَما از کتان نازک تابیده بوده، پایه‌هایشان از مس باشد.

۱۹ همه افزارهای میشکان برای هر منظوری و تمام میخهای آن و تمام میخهای حیاط از مس باشد.

هفطارای معمولی تروما در صفحه ۳۵۰

پاراشای تِصَوِه

۲۰ و تو به فرزندان ییسرائل دستور بده روغن زلال زیتون کوبیده برای چراغ نزدت بیاورند تا چراغ دائمی را روشن کنی.

۲۱ در چادر محل اجتماع خارج از پرده‌ای که پهلوی لوحه‌های ده فرمان گواه است اَهَرون و فرزندانش آنرا مرتب خواهند کرد تا اینکه از شامگاه تا بامداد در حضور خدا (روشن) باشد. برای نسل اندر نسلشان قانون ابدی خواهد بود (که این روغن) از مال فرزندان ییسرائل باشد.

تِصَوِه - فصل بیست و هشتم

۱ و تو از میان فرزندان ییسرائل اَهَرُون برادرت و پسرانش را با وی نزد خود بیاور تا برای من کهانت کند، اَهَرُون ناداو، اویهو، اِلعازار و ایتامار پسران اَهَرُون را.

۲ برای اَهَرُون برادرت لباسهای مقدسی درست کن که موجب احترام و افتخار او باشد.

۳ و تو به همه دانایانی که هر یک از آنها را از جوهر عقل پر کرده‌ام سخن بگو تا لباسهای اَهَرُون را برای مختص نمودن وی و کهانت کردنش جهت من درست کنند.

5 לְכַהֲנוֹ־לִי׃ וְהֵם יִקְחוּ אֶת־הַזָּהָב וְאֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן
וְאֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ׃
6 וְעָשׂוּ אֶת־הָאֵפֹד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן תּוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר
7 מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב׃ שְׁתֵּי כְתֵפֹת חֹבְרֹת יִהְיֶה־לּוֹ אֶל־שְׁנֵי קְצוֹתָיו
8 וְחֻבָּר׃ וְחֵשֶׁב אֲפֻדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כְּמַעֲשֵׂהוּ מִמֶּנּוּ יִהְיֶה זָהָב
9 תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־שְׁתֵּי
10 אַבְנֵי־שֹׁהַם וּפִתַּחְתָּ עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ שִׁשָּׁה מִשְּׁמֹתָם
עַל הָאֶבֶן הָאֶחָת וְאֶת־שְׁמוֹת הַשִּׁשָּׁה הַנּוֹתָרִים עַל־הָאֶבֶן
11 הַשֵּׁנִית כְּתוֹלְדֹתָם׃ מַעֲשֵׂה חָרַשׁ אֶבֶן פִּתּוּחֵי חֹתָם תְּפַתַּח
אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֻסַבֹּת מִשְׁבְּצוֹת
12 זָהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם׃ וְשַׂמְתָּ אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כִּתְפֹת הָאֵפֹד
אַבְנֵי זִכָּרֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָשָׂא אַהֲרֹן אֶת־שְׁמוֹתָם לִפְנֵי יְהוָה
13 שני עַל־שְׁתֵּי כְתֵפָיו לְזִכָּרֹן׃ וְעָשִׂיתָ מִשְׁבְּצֹת זָהָב׃
14 וּשְׁתֵּי שַׁרְשְׁרֹת זָהָב טָהוֹר מִגְבָּלֹת תַּעֲשֶׂה אֹתָם מַעֲשֵׂה עֲבֹת
15 וְנָתַתָּה אֶת־שַׁרְשְׁרֹת הָעֲבֹתֹת עַל־הַמִּשְׁבְּצֹת׃ וְעָשִׂיתָ
חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב כְּמַעֲשֵׂה אֵפֹד תַּעֲשֶׂנּוּ זָהָב תְּכֵלֶת
16 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ׃ רָבוּעַ יִהְיֶה
17 כָּפוּל זֶרֶת אָרְכּוֹ וְזֶרֶת רָחְבּוֹ׃ וּמִלֵּאתָ בוֹ מִלֻּאַת אֶבֶן אַרְבָּעָה
18 טוּרִים אָבֶן טוּר אֹדֶם פִּטְדָה וּבָרֶקֶת הַטּוּר הָאֶחָד׃ וְהַטּוּר
19 הַשֵּׁנִי נֹפֶךְ סַפִּיר וְיָהֲלֹם׃ וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לֶשֶׁם שְׁבוֹ וְאַחְלָמָה׃
20 וְהַטּוּר הָרְבִיעִי תַּרְשִׁישׁ וְשֹׁהַם וְיָשְׁפֵה מְשֻׁבָּצִים זָהָב יִהְיוּ
21 בְּמִלּוּאֹתָם׃ וְהָאֲבָנִים תִּהְיֶיןָ עַל־שְׁמֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים
עֶשְׂרֵה עַל־שְׁמֹתָם פִּתּוּחֵי חוֹתָם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תִּהְיֶיןָ לִשְׁנֵי
22 עָשָׂר שָׁבֶט׃ וְעָשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שַׁרְשֹׁת גַּבְלֻת מַעֲשֵׂה עֲבֹת
23 זָהָב טָהוֹר׃ וְעָשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׁתֵּי טַבְּעוֹת זָהָב וְנָתַתָּ אֶת־
24 שְׁתֵּי הַטַּבָּעוֹת עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וְנָתַתָּה אֶת־שְׁתֵּי עֲבֹתֹת
25 הַזָּהָב עַל־שְׁתֵּי הַטַּבָּעֹת אֶל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת

۴ و لباسهایی که درست خواهند کرد اینها هستند. سینه بن و پیش بند و ردا و پیراهن پیچازی، عمامه و کمربند. برای اَهَرُون برادرت و برای پسرانش لباسهای مقدس درست کنند تا برای من کهانت نمایند.

۵ و آن (خردمند) ها طلا و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک را بگیرند.

٦ پیش بند را از (نخ) طلا و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگشده قرمز و کتان نازک تابیده بطرز عمل استاد نساج درست کنند.

۷ دو انتهای آن (سینه‌بند) دو بند سردوشی متصل به خود داشته باشد که دو سر دیگر آن هم به یکدیگر متصل خواهد شد.

۸ و بند پیش بندش که روی آن قرار می‌گیرد مثل کار خود آن (پیش بند) از (نخ) طلا و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده یک تکه باشد.

۹ دو سنگ عقیق سلیمانی بگیر و نامهای فرزندان ییسرائل را روی آنها حکاکی کن.

۱۰ به ترتیب تولدشان شش تا از نامهای آنها را روی آن یک سنگ و نامهای آن شش تای باقیمانده را روی آن سنگ دوم.

۱۱ بر این دو سنگ نامهای فرزندان ییسرائل را، کار استاد گوهرتراش و مُهر کَن حکاکی کن. آنها را در جانگینهای دورگرفته شده‌ی طلا درست کن.

۱۲ این دو سنگ را روی سردوش‌های پیش بند قرار بده. برای فرزندان ییسرائل سنگهای یادگاری باشد و اَهَرون نامهای آنها را بعنوان یادبود بحضور خدا روی دو شانه خود حمل نماید.

۱۳ جانگین‌هایی از طلا (روی شانه‌ی پیش بند) بساز.

۱۴ و دو زنجیر محدود (از شانه تا انتهای سینه بند) از طلای ناب به شکل طناب بافته بساز و این زنجیرهای طنابی شکل را بر آن جانگین‌ها قرار بده.

۱۵ سینه بند داوری را کار هنرمند نساج درست کن. آن را مثل کار پیش بند درست کن. آنرا از (نخ) طلا و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده درست کن.

۱٦ مربعی باشد دولا. یک وجب درازایش و یک وجب پهنایش.

۱۷ با کارگذاشتن چهار ردیف سنگ قیمتی آنرا تکمیل کن. ردیف اول ردیف عقیق سرخ، زبرجد و زمرد باشد.

۱۸ و ردیف دوم فیروزه، یاقوت کبود و الماس.

۱۹ و ردیف سوم یاقوت زعفرانی، عقیق و یاقوت ارغوانی.

۲۰ و ردیف چهارم زمرد کبود، عقیق سلیمانی و یَشم (این سنگ‌ها) موقع کارگذاشتنشان در طلا نگین شوند.

۲۱ و این سنگها دوازده عدد به نامهای فرزندان ییسرائل باشد یعنی از روی نامهای آنها، نام هرکدام از دوازده سبط (بر هر یک از آنها) بصورت مُهرکَنی ساخته شده باشد.

۲۲ روی آن سینه بند زنجیرهای محدود (از سینه بند تا شانه) به شکل بافته از طلای ناب بساز.

שְׁתֵּ֣י הָֽעֲבֹתֹ֔ת תִּתֵּ֖ן עַל־שְׁתֵּ֣י הַֽמִּשְׁבְּצ֑וֹת וְנָתַתָּ֛ה עַל־כִּתְפ֥וֹת
26 הָאֵפֹ֖ד אֶל־מ֥וּל פָּנָֽיו׃ וְעָשִׂ֗יתָ שְׁתֵּי֙ טַבְּע֣וֹת זָהָ֔ב וְשַׂמְתָּ֣ אֹתָ֔ם
עַל־שְׁנֵ֖י קְצ֣וֹת הַחֹ֑שֶׁן עַל־שְׂפָת֕וֹ אֲשֶׁ֛ר אֶל־עֵ֥בֶר הָאֵפֹ֖ד בָּֽיְתָה׃
27 וְעָשִׂיתָ֮ שְׁתֵּ֣י טַבְּע֣וֹת זָהָב֒ וְנָתַתָּ֣ה אֹתָ֡ם עַל־שְׁתֵּי֩ כִתְפ֨וֹת
הָאֵפ֤וֹד מִלְּמַ֙טָּה֙ מִמּ֣וּל פָּנָ֔יו לְעֻמַּ֖ת מֶחְבַּרְתּ֑וֹ מִמַּ֕עַל לְחֵ֖שֶׁב
28 הָאֵפֽוֹד׃ וְיִרְכְּס֣וּ אֶת־הַ֠חֹשֶׁן מִטַּבְּעֹתָ֞ו אֶל־טַבְּעֹ֤ת הָאֵפֹד֙
בִּפְתִ֣יל תְּכֵ֔לֶת לִהְי֖וֹת עַל־חֵ֣שֶׁב הָאֵפ֑וֹד וְלֹֽא־יִזַּ֣ח הַחֹ֔שֶׁן מֵעַ֖ל
29 הָאֵפֽוֹד׃ וְנָשָׂ֣א אַ֠הֲרֹן אֶת־שְׁמ֨וֹת בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֜ל בְּחֹ֧שֶׁן הַמִּשְׁפָּ֛ט
30 עַל־לִבּ֖וֹ בְּבֹא֣וֹ אֶל־הַקֹּ֑דֶשׁ לְזִכָּרֹ֥ן לִפְנֵי־יְהוָ֖ה תָּמִֽיד׃ וְנָתַתָּ֞ אֶל־
חֹ֣שֶׁן הַמִּשְׁפָּ֗ט אֶת־הָֽאוּרִים֙ וְאֶת־הַתֻּמִּ֔ים וְהָיוּ֙ עַל־לֵ֣ב אַהֲרֹ֔ן
בְּבֹא֖וֹ לִפְנֵ֣י יְהוָ֑ה וְנָשָׂ֣א אַ֠הֲרֹן אֶת־מִשְׁפַּ֨ט בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֜ל עַל־
31 לִבּ֛וֹ לִפְנֵ֥י יְהוָ֖ה תָּמִֽיד׃ וְעָשִׂ֛יתָ אֶת־מְעִ֥יל הָאֵפ֖וֹד שלישי
32 כְּלִ֥יל תְּכֵֽלֶת׃ וְהָיָ֥ה פִֽי־רֹאשׁ֖וֹ בְּתוֹכ֑וֹ שָׂפָ֡ה יִהְיֶה֩ לְפִ֨יו סָבִ֜יב
33 מַעֲשֵׂ֣ה אֹרֵ֔ג כְּפִ֥י תַחְרָ֛א יִֽהְיֶה־לּ֖וֹ לֹ֥א יִקָּרֵֽעַ׃ וְעָשִׂ֣יתָ עַל־שׁוּלָ֗יו
רִמֹּנֵי֙ תְּכֵ֤לֶת וְאַרְגָּמָן֙ וְתוֹלַ֣עַת שָׁנִ֔י עַל־שׁוּלָ֖יו סָבִ֑יב וּפַעֲמֹנֵ֥י
34 זָהָ֛ב בְּתוֹכָ֖ם סָבִֽיב׃ פַּעֲמֹ֤ן זָהָב֙ וְרִמּ֔וֹן פַּעֲמֹ֥ן זָהָ֖ב וְרִמּ֑וֹן עַל־
35 שׁוּלֵ֥י הַמְּעִ֖יל סָבִֽיב׃ וְהָיָ֥ה עַֽל־אַהֲרֹ֖ן לְשָׁרֵ֑ת וְנִשְׁמַ֣ע ק֠וֹלוֹ בְּבֹא֨וֹ
36 אֶל־הַקֹּ֜דֶשׁ לִפְנֵ֧י יְהוָ֛ה וּבְצֵאת֖וֹ וְלֹ֥א יָמֽוּת׃ וְעָשִׂ֥יתָ
37 צִּ֖יץ זָהָ֣ב טָה֑וֹר וּפִתַּחְתָּ֤ עָלָיו֙ פִּתּוּחֵ֣י חֹתָ֔ם קֹ֖דֶשׁ לַֽיהוָֽה׃ וְשַׂמְתָּ֤
אֹתוֹ֙ עַל־פְּתִ֣יל תְּכֵ֔לֶת וְהָיָ֖ה עַל־הַמִּצְנָ֑פֶת אֶל־מ֥וּל פְּנֵֽי־
38 הַמִּצְנֶ֖פֶת יִהְיֶֽה׃ וְהָיָה֮ עַל־מֵ֣צַח אַהֲרֹן֒ וְנָשָׂ֨א אַהֲרֹ֜ן אֶת־עֲוֺ֣ן
הַקֳּדָשִׁ֗ים אֲשֶׁ֤ר יַקְדִּ֙ישׁוּ֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל לְכָל־מַתְּנֹ֖ת קָדְשֵׁיהֶ֑ם
39 וְהָיָ֤ה עַל־מִצְחוֹ֙ תָּמִ֔יד לְרָצ֥וֹן לָהֶ֖ם לִפְנֵ֥י יְהוָֽה׃ וְשִׁבַּצְתָּ֙ הַכְּתֹ֣נֶת
40 שֵׁ֔שׁ וְעָשִׂ֖יתָ מִצְנֶ֣פֶת שֵׁ֑שׁ וְאַבְנֵ֥ט תַּעֲשֶׂ֖ה מַעֲשֵׂ֥ה רֹקֵֽם׃ וְלִבְנֵ֤י
אַהֲרֹן֙ תַּעֲשֶׂ֣ה כֻתֳּנֹ֔ת וְעָשִׂ֥יתָ לָהֶ֖ם אַבְנֵטִ֑ים וּמִגְבָּעוֹת֙ תַּעֲשֶׂ֣ה
41 לָהֶ֔ם לְכָב֖וֹד וּלְתִפְאָֽרֶת׃ וְהִלְבַּשְׁתָּ֤ אֹתָם֙ אֶת־אַהֲרֹ֣ן אָחִ֔יךָ
וְאֶת־בָּנָ֖יו אִתּ֑וֹ וּמָשַׁחְתָּ֨ אֹתָ֜ם וּמִלֵּאתָ֧ אֶת־יָדָ֛ם וְקִדַּשְׁתָּ֥ אֹתָ֖ם

۲۳ برای آن سینه بند دو حلقه طلا بساز و این دو حلقه را بالای دوکناره سینه بند قرار بده.

۲۴ (دو سر) آن دو طناب طلا را به طرف کناره‌های آن سینه بند بر آن دو حلقه‌ی طلا قرار بده.

۲۵ دو سر (دیگر) آن دو طناب را بر آن دو جانگین‌ها روی بندهای سردوش پیش بند به طرف جلو (پیش بند) ش قرار بده.

۲۶ دو حلقه‌ی طلا درست کن و آنها را بر دوکناره‌ی سینه بند یعنی روی آن لبه‌اش که به طرف داخل پیش بند است نصب کن.

۲۷ دو حلقه‌ی طلا (ی دیگر) بساز و آنها را روی دو بند سردوش پیش بند در پایین به طرف جلو یعنی در برابر محل اتصال آن (بند سردوش یاکمربند) در بالای پیش بند قرار بده.

۲۸ حلقه‌های سینه بند را با ریسمان تابیده از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی به حلقه‌های پیش بند ببندند تا بر بند پیش بند باقی بماند و آن سینه بند از روی آن پیش بند جابجا نشود.

۲۹ اَهَرُون موقع ورودش به مکان مقدس نامهای فرزندان ییسرائل را بوسیله‌ی سینه بند داوری که روی قلبش است حمل نماید. در حضور خدا یادبود دائمی باشد.

۳۰ اوریم و تومیم را بین دولای سینه بند قرار بده. در موقع آمدن اَهَرُون به حضور خدا روی قلبش باشد و اَهَرُون همیشه داوری (درباره‌ی) فرزندان ییسرائل را بر قلبش به حضور خدا ببرد.

۳۱ ردای آن پیش بند را تماماً از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی درست کن.

۳۲ دهانه‌ی (ردا برای عبور) سرش به طرف داخل باشد گرداگرد دهانه‌اش سجاف سر خود، عمل بافنده داشته باشد برای آنکه پاره نشود. دهانه‌ای چون زره داشته باشد.

۳۳ بر لبه‌ها (ی پایین ردا) یش برگرداگرد لبه‌های آن از پشم رنگ شده لاجوردی و پشم رنگ شده ارغوانی و پشم رنگ شده قرمز زینت‌هایی اناری شکل درست کن و گرداگرد آن زنگوله‌هایی از طلا در میان آنها باشد.

۳۴ بر لبه‌های آن ردا زنگوله‌های طلا و زینت اناری شکل، زنگوله طلا و زینت اناری شکل باشد.

۳۵ (این ردا) هنگام خدمت کردن به تن اَهَرُون باشد تا هنگامی که به مکان مقدس به حضور خدا می آید صدای (زنگهای) آن شنیده شود. همینطور در موقع بیرون رفتنش تا نمیرد.

۳۶ ورقه‌ی نازکی از طلای ناب درست کن و روی آن (کلمه‌های) «قُودِش لاَدُونای» (مقدس برای خدا) را حکاکی کن.

۳۷ و آنرا با ریسمان تابیده‌ای از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی نصب نما و کنار عمامه قرار داشته باشد، بطرف جلو آن عمامه باشد.

۳۸ روی پیشانی اَهَرُون باشد و اَهَرُون گناه (احتمالی) وقفیات یعنی هر نوع هدیه‌ی مقدسی را که فرزندان ییسرائل وقف کنند (و ناآگاهانه خلاف موازین شرع باشد) متحمل شود. (آن ورقه نازک طلا که روی آن «قُودِش لِاَدونای» نوشته شده است) همیشه (در حین خدمت) روی پیشانی او باشد تا برای آنها در حضور خدا (آن وقف) مقبول افتد.

۳۹ آن پیراهن را از کتان نازک پیچازی درست کن. عمامه را از کتان نازک درست کن. کمربند را کار گلدوزی بساز.

42 וְכֹהֲנוּ־לִי׃ וַעֲשֵׂה לָהֶם מִכְנְסֵי־בָד לְכַסּוֹת בְּשַׂר עֶרְוָה מִמָּתְנַיִם
43 וְעַד־יְרֵכַיִם יִהְיוּ׃ וְהָיוּ עַל־אַהֲרֹן וְעַל־בָּנָיו בְּבֹאָם ׀ אֶל־אֹהֶל
מוֹעֵד אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ וְלֹא־יִשְׂאוּ עָוֹן
רביעי 1 וָמֵתוּ חֻקַּת עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו׃ וְזֶה הַדָּבָר כט
אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְקַדֵּשׁ אֹתָם לְכַהֵן לִי לְקַח פַּר אֶחָד בֶּן
2 בָּקָר וְאֵילִם שְׁנַיִם תְּמִימִם׃ וְלֶחֶם מַצּוֹת וְחַלֹּת מַצֹּת בְּלוּלֹת
בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן סֹלֶת חִטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתָם׃
3 וְנָתַתָּ אוֹתָם עַל־סַל אֶחָד וְהִקְרַבְתָּ אֹתָם בַּסָּל וְאֶת־הַפָּר
4 וְאֵת שְׁנֵי הָאֵילִם׃ וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תַּקְרִיב אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
5 מוֹעֵד וְרָחַצְתָּ אֹתָם בַּמָּיִם׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־הַבְּגָדִים וְהִלְבַּשְׁתָּ
אֶת־אַהֲרֹן אֶת־הַכֻּתֹּנֶת וְאֵת מְעִיל הָאֵפֹד וְאֶת־הָאֵפֹד וְאֶת־
6 הַחֹשֶׁן וְאָפַדְתָּ לוֹ בְּחֵשֶׁב הָאֵפֹד׃ וְשַׂמְתָּ הַמִּצְנֶפֶת עַל־רֹאשׁוֹ
7 וְנָתַתָּ אֶת־נֵזֶר הַקֹּדֶשׁ עַל־הַמִּצְנָפֶת׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־שֶׁמֶן
8 הַמִּשְׁחָה וְיָצַקְתָּ עַל־רֹאשׁוֹ וּמָשַׁחְתָּ אֹתוֹ׃ וְאֶת־בָּנָיו תַּקְרִיב
9 וְהִלְבַּשְׁתָּם כֻּתֳּנֹת׃ וְחָגַרְתָּ אֹתָם אַבְנֵט אַהֲרֹן וּבָנָיו וְחָבַשְׁתָּ
לָהֶם מִגְבָּעֹת וְהָיְתָה לָהֶם כְּהֻנָּה לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִלֵּאתָ יַד־
10 אַהֲרֹן וְיַד־בָּנָיו׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַפָּר לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְסָמַךְ
11 אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפָּר׃ וְשָׁחַטְתָּ אֶת־הַפָּר
12 לִפְנֵי יהוה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְלָקַחְתָּ מִדַּם הַפָּר וְנָתַתָּה עַל־
קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעֶךָ וְאֶת־כָּל־הַדָּם תִּשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד
13 הַמִּזְבֵּחַ׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־כָּל־הַחֵלֶב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֵת
הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן
14 וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחָה׃ וְאֶת־בְּשַׂר הַפָּר וְאֶת־עֹרוֹ וְאֶת־פִּרְשׁוֹ
15 תִּשְׂרֹף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה חַטָּאת הוּא׃ וְאֶת־הָאַיִל הָאֶחָד
16 תִּקָּח וְסָמְכוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאָיִל׃ וְשָׁחַטְתָּ
17 אֶת־הָאָיִל וְלָקַחְתָּ אֶת־דָּמוֹ וְזָרַקְתָּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְאֶת־
הָאַיִל תְּנַתֵּחַ לִנְתָחָיו וְרָחַצְתָּ קִרְבּוֹ וּכְרָעָיו וְנָתַתָּ עַל־נְתָחָיו

۴۰ و برای فرزندان اَهَرُون پیراهنها و کمربندهایی تهیه کن و برای آنها کلاه‌های لبه‌دار بمنظور احترام و افتخار درست کن.
۴۱ آنها را به اَهَرُون برادرت و به پسرانش همراه وی بپوشان و آنان را مسح نما و منصوب کن و اختصاص بده تا برای من کهانت نمایند.
۴۲ برای آنها بمنظور پوشانیدن قسمت شرمگاه شلوارهای نخی درست کن از کمر تا رانها باشد.
۴۳ موقع ورود آنها به چادر محل اجتماع یا نزدیک شدن آنها به قربانگاه برای خدمت در مکان مقدس (این لباسها) بر تن اَهَرُون و بر تن پسرانش باشد و مرتکب گناه نشوند تا نمیرند. برای او و برای نسلش بعد از او قانون ابدی است.

تِصَوه - فصل بیست و نهم

۱ و کاری که برای آنها میکنی تا آنها را اختصاص دهی برای من کهانت کنند اینست. یک گاو نر جوان و دو قوچ بی عیب بگیر.
۲ و نانهای فطیر و قرصهای فطیر سرشته در روغن و فطیرهای نازک روغن مالی شده. آنها را از آرد نرم گندم درست کن.
۳ آنها را روی سبدی بگذار. آنها را با آن سبد و همراه آن گاو و آن دو قوچ تقدیم بدار.
۴ و اَهَرُون و پسرانش را نزد درگاه چادر محل اجتماع نزدیک کرده آنها را در آب غسل بده.
۵ لباسها: آن پیراهن و ردای (حامل) آن پیش بند و خود آن پیش بند و آن سینه بند را بردار و به اَهَرُون بپوشان و با بند پیش بند بآن ببند.
۶ آن عمامه را بر سرش بنه و آن تاج مقدس راکنار آن عمامه قرار بده.
۷ روغن مسح را بردار و بر سرش بریز و او را مسح کن.
۸ پسرانش را پیش آور و به آنها پیراهن بپوشان.
۹ به (کمر) آنها به اَهَرُون و پسرانش کمربند ببند وکلاه‌های لبه‌دار بر سرشان بگذار و کهانت بصورت قانون ابدی متعلق به آنها باشد و اَهَرُون و پسرانش را منصوب کن.
۱۰ آن گاو نر را به پیش چادر محل اجتماع نزدیک کن و اَهَرُون و پسرانش دستهای خود را روی سر آن دوگاو تکیه دهند.
۱۱ و آن گاو نر را به حضور خدا در درگاه چادر محل اجتماع ذبح کن.
۱۲ از خون آن گاو نر بردار و با انگشت روی شاخهای آن قربانگاه بمال و تمام (بقیه‌ی) آن خون را بر پایه‌ی آن قربانگاه بریز.
۱۳ و تمام آن پیهی که احشاء را می‌پوشاند و آن غشای روی جگر و آن دو کلیه و پیهی را که روی آنهاست بردار و بر آن قربانگاه دود نما.
۱۴ وگوشت آن گاو نر و پوستش و مدفوعش را بیرون اردوگاه در آتش بسوزان. قربانی خطاست.
۱۵ یک قوچ را بردار و اَهَرُون و پسرانش دستان خود را بر سر آن قوچ تکیه دهند.
۱۶ آن قوچ را ذبح کن و خونش را برداشته روی آن قربانگاه گرداگر بپاش.
۱۷ و آن قوچ را بقطعاتش تقسیم نموده احشاء و پاچه‌هایش را بشوی و بر قطعات و کله‌اش بگذار.

18 וְעַל־רֹאשׁוֹ׃ וְהִקְטַרְתָּ אֶת־כָּל־הָאַיִל הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא
19 לַיהוָה רֵיחַ נִיחוֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה הוּא׃ וְלָקַחְתָּ אֵת הָאַיִל הַשֵּׁנִי חמישי
20 וְסָמַךְ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאָיִל׃ וְשָׁחַטְתָּ אֶת־
הָאַיִל וְלָקַחְתָּ מִדָּמוֹ וְנָתַתָּה עַל־תְּנוּךְ אֹזֶן אַהֲרֹן וְעַל־תְּנוּךְ
אֹזֶן בָּנָיו הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן רַגְלָם
21 הַיְמָנִית וְזָרַקְתָּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְלָקַחְתָּ מִן־הַדָּם
אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְהִזֵּיתָ עַל־אַהֲרֹן וְעַל־
בְּגָדָיו וְעַל־בָּנָיו וְעַל־בִּגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ וְקָדַשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבָנָיו
22 וּבִגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ׃ וְלָקַחְתָּ מִן־הָאַיִל הַחֵלֶב וְהָאַלְיָה וְאֶת־
הַחֵלֶב ׀ הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֵת יֹתֶרֶת הַכָּבֵד וְאֵת ׀ שְׁתֵּי
הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין כִּי אֵיל
23 מִלֻּאִים הוּא׃ וְכִכַּר לֶחֶם אַחַת וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק
24 אֶחָד מִסַּל הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה׃ וְשַׂמְתָּ הַכֹּל עַל כַּפֵּי
25 אַהֲרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וְהֵנַפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה׃ וְלָקַחְתָּ
אֹתָם מִיָּדָם וְהִקְטַרְתָּ הַמִּזְבֵּחָה עַל־הָעֹלָה לְרֵיחַ נִיחוֹחַ לִפְנֵי
26 יְהוָה אִשֶּׁה הוּא לַיהוָה׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־הֶחָזֶה מֵאֵיל הַמִּלֻּאִים
אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וְהֵנַפְתָּ אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה לְךָ לְמָנָה׃
27 וְקִדַּשְׁתָּ אֵת ׀ חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הוּנַף
וַאֲשֶׁר הוּרָם מֵאֵיל הַמִּלֻּאִים מֵאֲשֶׁר לְאַהֲרֹן וּמֵאֲשֶׁר לְבָנָיו׃
28 וְהָיָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו לְחָק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי תְרוּמָה
הוּא וּתְרוּמָה יִהְיֶה מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שַׁלְמֵיהֶם
29 תְּרוּמָתָם לַיהוָה׃ וּבִגְדֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן יִהְיוּ לְבָנָיו
30 אַחֲרָיו לְמָשְׁחָה בָהֶם וּלְמַלֵּא־בָם אֶת־יָדָם׃ שִׁבְעַת יָמִים
יִלְבָּשָׁם הַכֹּהֵן תַּחְתָּיו מִבָּנָיו אֲשֶׁר יָבֹא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְשָׁרֵת
31 בַּקֹּדֶשׁ׃ וְאֵת אֵיל הַמִּלֻּאִים תִּקָּח וּבִשַּׁלְתָּ אֶת־בְּשָׂרוֹ בְּמָקֹם
32 קָדֹשׁ׃ וְאָכַל אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־בְּשַׂר הָאַיִל וְאֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר
33 בַּסָּל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כֻּפַּר בָּהֶם לְמַלֵּא

۱۸ و تمام آن قوچ را بر قربانگاه دود کن. برای خدا قربانی سوختنی است. بوی خوش آیند بوده و برای خدا قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) می‌باشد.

۱۹ و آن قوچ دوم را بردار و اَهَرُوْن و پسرانش دستان خود را روی سر آن قوچ تکیه دهند.

۲۰ آن قوچ را ذبح کن و از خونش بردار و روی نرمه‌ی گوش راست اَهَرُوْن و پسرانش و روی شست دست راستشان و روی شست پای راستشان بمال و (بقیه‌ی) آن خون را روی قربانگاه گرداگرد بپاش.

۲۱ و از آن خونی که روی قربانگاه است و از آن روغن مسح بردار و بر اَهَرُوْن و بر لباسهایش و بر پسرانش و بر لباسهای پسرانش همراه وی بیفشان تا او و لباسهایش و پسرانش و لباسهای پسرانش با او اختصاصی شوند.

۲۲ و از آن قوچ پیه و دنبه و پیهی که احشاء را می‌پوشاند و غشای جگر و دو کلیه و پیهی که بر آنهاست و ساق راست را بردار چونکه قوچی است تقدیمی به مناسبت انتصاب (کُوْهِن).

۲۳ و یک گرده نان و یک قرص نان روغنی و یک نان نازک از سبد فطیرهایی که حضور خدا است (بردار).

۲۴ و همه را بر کف دستان اَهَرُوْن و بر کف دستان پسرانش بگذار و آنها را به حضور خدا تکان بده.

۲۵ سپس آنها را از دستشان بگیر و بر قربانگاه با آن قربانی سوختنی بمنظور بوئی مطبوع به حضور خدا دود کن. سهم خدا طعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

۲۶ و آن سینه را از قوچ نمایانگر انتصاب کُوْهِن که متعلق به اَهَرُوْن است بردار و آنرا به حضور خدا تکان بده و سهمی برای تو باشد.

۲۷ آن سینه‌ی جنبانیدنی و ساق (پای) هدیه‌ای را که جنبانیده شد و هدیه گشت از آن قوچ نمایانگر انتصاب کُوهِن از آنچه که متعلق به اَهَرُوْن و از آنچه متعلق به پسرانش است (بخودت) اختصاص بده.

۲۸ (سینه‌ی جنبانیدنی و ساق پای هدیه) از مال فرزندان ییسرائل بصورت قانون ابدی متعلق به اَهَرُوْن و پسرانش باشد. چون هدیه است هدیه‌ای که از مال فرزندان ییسرائل از ذبایح تندرستیشان خواهد بود. این هدیه‌ی آنها متعلق به خدا است.

۲۹ و لباسهای مقدسی که مال اَهَرُوْن است بعد از وی از آن پسرانش باشد تا بوسیله‌ی آن (لباس) ها مسح شوند و بوسیله‌ی آن‌ها آنانرا منصوب کنند.

۳۰ از پسرانش آن کوهِنی که برای خدمت کردن در مکان مقدس به چادر محل اجتماع جای وی بیاید هفت روز آنها را بپوشد.

۳۱ و از آن قوچ تقدیمی به مناسبت انتصاب (اَهَرُوْن و پسرانش به کهانت) بردار و (بقیه‌ی) گوشتش را در مکان مقدس بپز.

۳۲ اَهَرُوْن و پسرانش در درگاه محل اجتماع، گوشت آن قوچ و نانیرا که در آن سبد است بخورند.

۳۳ و آن (چیز)ها را که بوسیله آنها گناهشان بخشوده شده است بخورند تا آنها را منصوب کرده و اختصاصی نمائی و چون آن (گوشت) مقدس میباشد بیگانه‌ای (غیر کوهن از آن) نخورد.

۳۴ و اگر از این گوشت تقدیمی به مناسبت انتصاب کوهِن و از این نان تا بامداد زیاد آمد، زیادی را با آتش بسوزان. نظر به اینکه مقدس است خورده نشود.

۳۵ در مورد اَهَرُوْن و پسرانش اینطور عمل کن. طبق آنچه که به تو فرمان دادم هفت روز

34 אֶת־יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא־יֹאכַל כִּי־קֹדֶשׁ הֵם׃ וְאִם־
יִוָּתֵר מִבְּשַׂר הַמִּלֻּאִים וּמִן־הַלֶּחֶם עַד־הַבֹּקֶר וְשָׂרַפְתָּ אֶת־
35 הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל כִּי־קֹדֶשׁ הוּא׃ וְעָשִׂיתָ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
36 כָּכָה כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוִּיתִי אֹתָכָה שִׁבְעַת יָמִים תְּמַלֵּא יָדָם׃ וּפַר
חַטָּאת תַּעֲשֶׂה לַיּוֹם עַל־הַכִּפֻּרִים וְחִטֵּאתָ עַל־הַמִּזְבֵּחַ בְּכַפֶּרְךָ
37 עָלָיו וּמָשַׁחְתָּ אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ׃ שִׁבְעַת יָמִים תְּכַפֵּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ
וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים כָּל־הַנֹּגֵעַ בַּמִּזְבֵּחַ
ששי 38 יִקְדָּשׁ׃ וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כְּבָשִׂים
39 בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תָּמִיד׃ אֶת־הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה
40 בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃ וְעִשָּׂרֹן סֹלֶת
בָּלוּל בְּשֶׁמֶן כָּתִית רֶבַע הַהִין וְנֵסֶךְ רְבִיעִת הַהִין יָיִן לַכֶּבֶשׂ
41 הָאֶחָד׃ וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת
42 הַבֹּקֶר וּכְנִסְכָּהּ תַּעֲשֶׂה־לָּהּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ עֹלַת
תָּמִיד לְדֹרֹתֵיכֶם פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אִוָּעֵד
43 לָכֶם שָׁמָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם׃ וְנֹעַדְתִּי שָׁמָּה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
44 וְנִקְדַּשׁ בִּכְבֹדִי׃ וְקִדַּשְׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
45 וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו אֲקַדֵּשׁ לְכַהֵן לִי׃ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי
46 יִשְׂרָאֵל וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים׃ וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיהֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְשָׁכְנִי בְתוֹכָם אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם׃

ל שביעי 1/2 וְעָשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטַר קְטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ׃ אַמָּה
אָרְכּוֹ וְאַמָּה רָחְבּוֹ רָבוּעַ יִהְיֶה וְאַמָּתַיִם קֹמָתוֹ מִמֶּנּוּ קַרְנֹתָיו׃
3 וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גַּגּוֹ וְאֶת־קִירֹתָיו סָבִיב וְאֶת־
4 קַרְנֹתָיו וְעָשִׂיתָ לּוֹ זֵר זָהָב סָבִיב׃ וּשְׁתֵּי טַבְּעֹת זָהָב תַּעֲשֶׂה־
לּוֹ מִתַּחַת לְזֵרוֹ עַל שְׁתֵּי צַלְעֹתָיו תַּעֲשֶׂה עַל־שְׁנֵי צִדָּיו וְהָיָה
5 לְבָתִּים לְבַדִּים לָשֵׂאת אֹתוֹ בָּהֵמָּה׃ וְעָשִׂיתָ אֶת־הַבַּדִּים עֲצֵי
6 שִׁטִּים וְצִפִּיתָ אֹתָם זָהָב׃ וְנָתַתָּה אֹתוֹ לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל־

برنامه‌ی انتصاب شدنشان را اجرا کن.

۳٦ و هر روز گاو نری بعنوان قربانی خطا بخاطر بخشودگیها تقدیم کن و در حین طلب عفو کردنت کنار آن قربانگاه آن را مطهر کن و آنرا مسح کن تا آنرا اختصاصی نموده باشی.

۳۷ هفت روز قربانگاه را تطهیر نموده مقدسش کن تا آن قربانگاه فوق‌العاده مقدس گـردد. آنچه با آن قربانگاه تماس یابد مقدس شود.

۳۸ و آنچه بر قربانگاه تقدیم خواهی کرد اینست: بره‌ی (هشت روزه تا) یکساله بطور دائم هر روز دو رأس.

۳۹ یک بره را در بامداد تقدیم نموده و آن بره‌ی دوم را هنگام عصر تقدیم کن ...

۴۰ و یک دهم (ایفا) آرد نرم سرشته در یک چهارم هین (پیمانه‌ی مایعات) روغن (زیتون) کوبیده، و مایع ریختنی یک چهارم هین شراب برای هر بره‌ای.

۴۱ و بره دوم را هنگام عصر (از نیم ساعت بعد از ظهر تا غروب آفتاب) تقدیم کن و برای آن مانند هدیه‌ی آردی و مایع ریختنی آن در بامداد تقدیم نما. به منظور بوی خوش آیند برای خدا قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

۴۲ قربانی سوختنی دائم (همه روزه) برای نسل اندر نسل شما در درگاه چادر محل اجتماع در حضور خدا باشد همان جائیکه با شما ملاقات خواهم کرد تا در آنجا با تو صحبت کنم.

۴۳ آنجا با فرزندان ییسرائل ملاقات خواهم کرد تا (آن میشکان) بوسیله جلال من مقدس شود.

۴۴ چادر محل اجتماع و آن قربانگاه را مقدس خواهم کرد و اَهَرُوِن و پسرانش را مـقدس خواهم نمود تا برایم کهانت کنند.

۴۵ در میان فرزندان ییسرائل ساکن گشته برای آنها داور خواهم بود.

۴٦ تا بدانند که من خدا خداوندشان هستم که آنها را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا در میان آنان ساکن شوم. من خدا خداوند ایشان هستم.

تِصَوِه - فصل سی‌ام

۱ قربانگاهی درست کن که محل سوزاندن بخور (داروهای یازده‌گانه معطر) باشد. آن را از چوبهای اقاقیا بساز.

۲ یک اَما درازایش و یک اَما پهنایش مربع باشد و دو اَما بلندیش، شاخهایش از خـود آن باشد.

۳ آنرا با طلای ناب روکش کن یعنی بالایش وگرداگرد دیواره‌هایش و شاخهایش را. برای آن، گرداگرد حاشیه‌ی طلا بساز.

۴ و دو حلقه‌ی طلا برای آن در زیر حاشیه‌اش بساز. بر دو پهلویش بساز (این دو حلقه را) در دو طرف آن نصب کن تا جائی برای تیرها باشد که بوسیله‌ی آنها آن (قربانگاه) را حمل کنند.

۵ تیرها را از چوبهای اقاقیا ساخته آنها را با طلا روکش کن.

٦ آن را جلو پرده‌ای که پهلوی صندوق لوحه‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») میباشد یعنی جلو سرپوش صندوقی که روی همان لوحه‌هاست جائی که با تو ملاقات خواهم کرد قرار بده.

אָרֹ֣ן הָעֵדֻ֔ת לִפְנֵי֙ הַכַּפֹּ֔רֶת אֲשֶׁר֙ עַל־הָ֣עֵדֻ֔ת אֲשֶׁ֛ר אִוָּעֵ֥ד לְךָ֖
7 שָֽׁמָּה׃ וְהִקְטִ֥יר עָלָ֛יו אַהֲרֹ֖ן קְטֹ֣רֶת סַמִּ֑ים בַּבֹּ֣קֶר בַּבֹּ֗קֶר בְּהֵיטִיב֛וֹ
8 אֶת־הַנֵּרֹ֖ת יַקְטִירֶֽנָּה׃ וּבְהַעֲלֹ֨ת אַהֲרֹ֧ן אֶת־הַנֵּרֹ֛ת בֵּ֥ין הָעַרְבַּ֖יִם מפטיר
9 יַקְטִירֶ֑נָּה קְטֹ֧רֶת תָּמִ֛יד לִפְנֵ֥י יהוה לְדֹרֹתֵיכֶֽם׃ לֹֽא־תַעֲל֥וּ עָלָ֛יו
10 קְטֹ֥רֶת זָרָ֖ה וְעֹלָ֣ה וּמִנְחָ֑ה וְנֵ֕סֶךְ לֹ֥א תִסְּכ֖וּ עָלָֽיו׃ וְכִפֶּ֤ר אַהֲרֹן֙
עַל־קַרְנֹתָ֔יו אַחַ֖ת בַּשָּׁנָ֑ה מִדַּ֞ם חַטַּ֣את הַכִּפֻּרִ֗ים אַחַ֤ת בַּשָּׁנָה֙
יְכַפֵּ֤ר עָלָיו֙ לְדֹרֹ֣תֵיכֶ֔ם קֹֽדֶשׁ־קָֽדָשִׁ֥ים ה֖וּא לַיהוה׃
11/12 וַיְדַבֵּ֥ר יהוה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ כִּ֣י תִשָּׂ֞א אֶת־רֹ֥אשׁ בְּנֵֽי־יִשְׂרָאֵל֮ כי תשא
לִפְקֻדֵיהֶם֒ וְנָ֨תְנ֜וּ אִ֣ישׁ כֹּ֧פֶר נַפְשׁ֛וֹ לַיהוה בִּפְקֹ֣ד אֹתָ֑ם וְלֹא־
13 יִהְיֶ֥ה בָהֶ֛ם נֶ֖גֶף בִּפְקֹ֥ד אֹתָֽם׃ זֶ֣ה ׀ יִתְּנ֗וּ כָּל־הָעֹבֵר֙ עַל־הַפְּקֻדִ֔ים
מַחֲצִ֥ית הַשֶּׁ֖קֶל בְּשֶׁ֣קֶל הַקֹּ֑דֶשׁ עֶשְׂרִ֤ים גֵּרָה֙ הַשֶּׁ֔קֶל מַחֲצִ֣ית
14 הַשֶּׁ֔קֶל תְּרוּמָ֖ה לַיהוה׃ כֹּ֗ל הָעֹבֵר֙ עַל־הַפְּקֻדִ֔ים מִבֶּ֛ן עֶשְׂרִ֥ים)(
15 שָׁנָ֖ה וָמָ֑עְלָה יִתֵּ֖ן תְּרוּמַ֥ת יהוה׃ הֶעָשִׁ֣יר לֹֽא־יַרְבֶּ֗ה וְהַדַּל֙ לֹ֣א
יַמְעִ֔יט מִֽמַּחֲצִ֖ית הַשָּׁ֑קֶל לָתֵת֙ אֶת־תְּרוּמַ֣ת יהוה לְכַפֵּ֖ר עַל־
16 נַפְשֹׁתֵיכֶֽם׃ וְלָקַחְתָּ֞ אֶת־כֶּ֣סֶף הַכִּפֻּרִ֗ים מֵאֵת֙ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֔ל וְנָתַתָּ֣
אֹת֔וֹ עַל־עֲבֹדַ֖ת אֹ֣הֶל מוֹעֵ֑ד וְהָיָה֩ לִבְנֵ֨י יִשְׂרָאֵ֤ל לְזִכָּרוֹן֙ לִפְנֵ֣י
יהוה לְכַפֵּ֖ר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶֽם׃)(
17/18 וַיְדַבֵּ֥ר יהוה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ וְעָשִׂ֜יתָ כִּיּ֥וֹר נְחֹ֛שֶׁת וְכַנּ֥וֹ נְחֹ֖שֶׁת
לְרָחְצָ֑ה וְנָתַתָּ֣ אֹת֗וֹ בֵּֽין־אֹ֤הֶל מוֹעֵד֙ וּבֵ֣ין הַמִּזְבֵּ֔חַ וְנָתַתָּ֥ שָׁ֖מָּה
19/20 מָֽיִם׃ וְרָחֲצ֛וּ אַהֲרֹ֥ן וּבָנָ֖יו מִמֶּ֑נּוּ אֶת־יְדֵיהֶ֖ם וְאֶת־רַגְלֵיהֶֽם׃ בְּבֹאָ֞ם
אֶל־אֹ֧הֶל מוֹעֵ֛ד יִרְחֲצוּ־מַ֖יִם וְלֹ֣א יָמֻ֑תוּ א֣וֹ בְגִשְׁתָּ֤ם אֶל־הַמִּזְבֵּ֙חַ֙
21 לְשָׁרֵ֔ת לְהַקְטִ֥יר אִשֶּׁ֖ה לַיהוה׃ וְרָחֲצ֛וּ יְדֵיהֶ֥ם וְרַגְלֵיהֶ֖ם וְלֹ֣א
יָמֻ֑תוּ וְהָיְתָ֨ה לָהֶ֧ם חָק־עוֹלָ֛ם ל֥וֹ וּלְזַרְע֖וֹ לְדֹרֹתָֽם׃)(
22/23 וַיְדַבֵּ֥ר יהוה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ וְאַתָּ֣ה קַח־לְךָ֮ בְּשָׂמִ֣ים רֹאשׁ֒
מָר־דְּרוֹר֙ חֲמֵ֣שׁ מֵא֔וֹת וְקִנְּמָן־בֶּ֥שֶׂם מַחֲצִית֖וֹ חֲמִשִּׁ֣ים וּמָאתָ֑יִם
24 וּקְנֵה־בֹ֖שֶׂם חֲמִשִּׁ֥ים וּמָאתָֽיִם׃ וְקִדָּ֕ה חֲמֵ֥שׁ מֵא֖וֹת בְּשֶׁ֣קֶל
25 הַקֹּ֑דֶשׁ וְשֶׁ֥מֶן זַ֖יִת הִֽין׃ וְעָשִׂ֣יתָ אֹת֗וֹ שֶׁ֚מֶן מִשְׁחַת־קֹ֔דֶשׁ רֹ֥קַח

۷ اَهَروُن هر بامداد روی آن، بخور داروهای (یازده گانه) معطر را دود کند. موقعی که چراغها را مرتب میکند آنرا دود نماید.

۸ و در موقعی که اَهَروُن آن چراغها را روشن میکند (داروهای یازده گانه معطر را) هنگام عصر (از نیم ساعت بعد از ظهر تا غروب آفتاب) بعنوان بخور دائمی (همه روزه) بحضور خدا برای نسل اندر نسلتان دود کند.

۹ بخوری که با این نسبت و ترکیب نباشد و قربانی سوختنی و هدیه‌ی آردی روی آن (قربانگاه بخور) نبرید و مایع ریختنی روی آن نریزید.

۱۰ اَهَروُن سالی یکبار کنار شاخهای آن (قربانگاه) طلب عفو کند. در تمام نسل‌هایتان از خون قربانی خطا مخصوص کیپور سالی یکبار بر آن بمالد. آن قربانگاه برای خدا فوق‌العاده مقدس است.

پاراشای کی تیسا

فصل ۳۰ آیه ۱۱ الی ۱۶ مفطیر شبات شقالیم

۱۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت.

۱۲ هنگامی که فرزندان ییسرائل - آنهایی را که مشمول سرشماری میشوند، سرشماری می‌کنی، در موقع شمردن آنها هر مردی بهای رفع بلا از جانش را به خدا بدهد تا در موقع شمارش آنها برای ایشان بلایی پیش نیاید.

هفطارای معمولی تصوه در صفحه ۲۵۲



۱۳ هرکس برای سرشماری رد میشود این را بدهد. نیم شِقِل بر حسب شِقِل مقدس. این شِقِل (معادل) بیست گِرا است نصف این شِقِل هدیه‌ای از آن خدا است.

۱۴ از بیست ساله به بالا هرکس برای سرشماری رد میشود هدیه‌ی خدا را تقدیم کند.

۱۵ برای دادن هدیه‌ی خدا به منظور رفع بلا از جانهایتان، پولدار (بر این وزن) نیفزاید و فقیر از نیم شِقِل نکاهد.

۱۶ پول این رفع بلاها را از فرزندان ییسرائل بگیر و آن را برای کار چادر محل اجتماع اختصاص بده. و برای فرزندان ییسرائل برای رفع بلا از جانهایتان در حضور خدا بمنزله یادبودی باشد.

۱۷ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۸ برای شستشو، دستشوئی مسی بساز که پایه‌اش (هم) از مس باشد و آن را بین چادر محل اجتماع و بین قربانگاه (مسی) قرار داده در آن آب بریز.

۱۹ اَهَروُن و پسرانش دستها و پاهای خود را با آن (آب) بشویند.

۲۰ موقع ورودشان به چادر محل اجتماع یا موقع نزدیک شدن آنها به قربانگاه بمنظور خدمت یا دود کردن هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) برای خدا، با آب بشویند تا نمیرند.

۲۱ دستها و پاهای خود را بشویند تا نمیرند و برای آنها، برای وی و ذریه‌اش در تمام دوره‌های شان قانون ابدی باشد.

۲۲ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۳ و تو خود عطریات عالی بگیر. مُر (نوعی صمغ معطر) خالص پانصد (واحد) و دارچین معطر نصف آن دویست و پنجاه (واحد) و نی عطر دار دویست و پنجاه (واحد).

۲۴ سلیخه پانصد (واحد) با شِقِل مقدس و روغن زیتون یک هین (پیمانه‌ی مایعات).

26 מִרְקַחַת מַעֲשֵׂה רֹקֵחַ שֶׁמֶן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יִהְיֶה׃ וּמָשַׁחְתָּ בוֹ
27 אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת אֲרוֹן הָעֵדֻת׃ וְאֶת־הַשֻּׁלְחָן וְאֶת־כָּל־
28 כֵּלָיו וְאֶת־הַמְּנֹרָה וְאֶת־כֵּלֶיהָ וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת׃ וְאֶת־
29 מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ׃ וְקִדַּשְׁתָּ
30 אֹתָם וְהָיוּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים כָּל־הַנֹּגֵעַ בָּהֶם יִקְדָּשׁ׃ וְאֶת־אַהֲרֹן
31 וְאֶת־בָּנָיו תִּמְשָׁח וְקִדַּשְׁתָּ אֹתָם לְכַהֵן לִי׃ וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
32 תְּדַבֵּר לֵאמֹר שֶׁמֶן מִשְׁחַת־קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי לְדֹרֹתֵיכֶם׃ עַל־
בְּשַׂר אָדָם לֹא יִיסָךְ וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ לֹא תַעֲשׂוּ כָּמֹהוּ קֹדֶשׁ הוּא
33 קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם׃ אִישׁ אֲשֶׁר יִרְקַח כָּמֹהוּ וַאֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ
34 עַל־זָר וְנִכְרַת מֵעַמָּיו׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה
קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף ׀ וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד
35 בְּבַד יִהְיֶה׃ וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח
36 טָהוֹר קֹדֶשׁ׃ וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת
בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם׃
37 וְהַקְּטֹרֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בְּמַתְכֻּנְתָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם קֹדֶשׁ
38 תִּהְיֶה לְךָ לַיהוה׃ אִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כָמוֹהָ לְהָרִיחַ בָּהּ וְנִכְרַת
לא 1/2 מֵעַמָּיו׃ וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ רְאֵה
3 קָרָאתִי בְשֵׁם בְּצַלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה׃ וָאֲמַלֵּא
אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים בְּחָכְמָה וּבִתְבוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה׃
4/5 לַחְשֹׁב מַחֲשָׁבֹת לַעֲשׂוֹת בַּזָּהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת׃ וּבַחֲרֹשֶׁת
6 אֶבֶן לְמַלֹּאת וּבַחֲרֹשֶׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלָאכָה׃ וַאֲנִי הִנֵּה
נָתַתִּי אִתּוֹ אֵת אָהֳלִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמָךְ לְמַטֵּה־דָן וּבְלֵב כָּל־
7 חֲכַם־לֵב נָתַתִּי חָכְמָה וְעָשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ׃ אֵת ׀ אֹהֶל
מוֹעֵד וְאֶת־הָאָרֹן לָעֵדֻת וְאֶת־הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עָלָיו וְאֵת כָּל־
8 כְּלֵי הָאֹהֶל׃ וְאֶת־הַשֻּׁלְחָן וְאֶת־כֵּלָיו וְאֶת־הַמְּנֹרָה הַטְּהֹרָה
9 וְאֶת־כָּל־כֵּלֶיהָ וְאֵת מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת׃ וְאֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה
10 וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַכִּיּוֹר וְאֶת־כַּנּוֹ׃ וְאֵת בִּגְדֵי הַשְּׂרָד וְאֶת־

۲۵ با آن، روغن مسح مقدس درست کن. ترکیبی معطر کار عطر ساز باشد. روغن مسح مقدس
خواهد بود.
۲۶ با آن، چادر محل اجتماع و صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه ...
۲۷ و آن میز و تمام اسباب آن را و آن چراغدان و تمام اسبابش را و قربانگاه بخور را ...
۲۸ و قربانگاه قربانی سوختنی و تمام اسباب آن و آن دستشوئی و پایه‌اش را.
۲۹ آنها را اختصاصی کن تا فوق‌العاده مقدس باشند و هرچه با آنها تماس یابد مقدس گردد.
۳۰ و اَهَروُن و پسرانش را مسح کن. آنها را اختصاصی نما، برای من کهانت کنند.
۳۱ و به فرزندان ییسرائل صحبت کرده بگو برای تمام نسلهایتان این برایم روغن مسح خواهد
بود.
۳۲ روی بدن آدم ریخته نشود (ترکیبی) با این نسبت نظیر آن درست نکنید. اختصاصی
است. برای شما مقدس خواهد بود.
۳۳ کسیکه مانند آن ترکیب را بسازد و کسیکه از آن بر بیگانه بریزد از قوم خود نابود خواهد
گردید.
۳۴ خدا به مُشه گفت: داروهای خوشبو، بَلَسان و ناخنک و بارزد بگیر. داروهای خوشبو (ی
دیگر) و کندر خالص مساوی یکدیگر باشند.
۳۵ با آن بخور بساز. عطری عمل عطرساز مخلوط پاک و مقدس باشد.
۳۶ (مقداری) از آن را نرم بسای و (قدری) از آن را جلو (لوحه‌های ده فرمان) گـواه (بـر
تجلی خدا به فرزندان ییسرائل درکوه «سینَی») در چادر محل اجتماع جائی که با تـو
ملاقات خواهم داشت بگذار. برای شما فوق‌العاده مقدس باشد.
۳۷ و این بخوری که درست میکنی (ترکیبی) به همان نسبت برای خودتان درست نکنید (این
بخور) برای تو اختصاصی و بنام خدا است.
۳۸ کسی که مانند آن ترکیب را برای بوئیدن آن درست کند از قوم خود نابود خواهد شد.

کی تیسا - فصل سی و یکم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:
۲ توجه کن بِصَلئِل پسر اوری پسر حور از سبط یِهودا را نام بردم.
۳ از نظر عقل و فهم و دانش و هر هنری او را از روح خداوند، سرشار نمودم.
۴ برای انجام کارهای هنری برای کارکردن روی طلا و نقره و مس.
۵ و برای سنگ قیمتی جهت نگین گذاری و در هنر کار چوب، به منظور انجام هر کاری.
۶ اینک من آهالی آو پسر اَحیساماخ از سبط دان را تعیین کردم تا با وی باشد و در قلب هر
خردمندی حکمت نهادم تا هر آنچه راکه به تو فرمان دادم، بسازند.
۷ چادر محل اجتماع و صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا بـه فـرزندان
ییسرائل درکوه «سینَی») و سرپوشی که روی آن است و تمام اسبابهای آن چادر را.
۸ و آن میز و اسبابش و آن چراغدان پاک و تمام اسبابش و قربانگاه بخور را.
۹ و قربانگاه قربانی سوختنی و تمام اسبابش و دستشوئی و پایه‌اش را.
۱۰ پارچه‌های خدمت (برای حمل اشیاء مقدس در آنها) را و لباسهای مقدس را برای اَهَروُن
کُوهِن و لباسهای پسرانش را برای کهانت کردن.

11 בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בִּגְדֵי בָנָיו לְכַהֵן׃ וְאֶת שֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים לַקֹּדֶשׁ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוִּיתִךָ
יַעֲשׂוּ׃
12/13 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר אַךְ אֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמֹרוּ כִּי אוֹת הִוא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם
14 לְדֹרֹתֵיכֶם לָדַעַת כִּי אֲנִי יהוה מְקַדִּשְׁכֶם׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־
הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִוא לָכֶם מְחַלְלֶיהָ מוֹת יוּמָת כִּי כָּל־הָעֹשֶׂה
15 בָהּ מְלָאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמֶּיהָ׃ שֵׁשֶׁת יָמִים
יֵעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן קֹדֶשׁ לַיהוה
16 כָּל־הָעֹשֶׂה מְלָאכָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוּמָת׃ וְשָׁמְרוּ
בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית
17 עוֹלָם׃ בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִוא לְעֹלָם כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים
עָשָׂה יהוה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת
18 וַיִּנָּפַשׁ׃ וַיִּתֵּן אֶל־מֹשֶׁה כְּכַלֹּתוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ שני
בְּהַר סִינַי שְׁנֵי לֻחֹת הָעֵדֻת לֻחֹת אֶבֶן כְּתֻבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים׃
לב 1 וַיַּרְא הָעָם כִּי־בֹשֵׁשׁ מֹשֶׁה לָרֶדֶת מִן־הָהָר וַיִּקָּהֵל הָעָם עַל־
אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו קוּם ׀ עֲשֵׂה־לָנוּ אֱלֹהִים אֲשֶׁר יֵלְכוּ לְפָנֵינוּ
כִּי־זֶה ׀ מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ
2 מֶה־הָיָה לוֹ׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַהֲרֹן פָּרְקוּ נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר
3 בְּאָזְנֵי נְשֵׁיכֶם בְּנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְהָבִיאוּ אֵלָי׃ וַיִּתְפָּרְקוּ כָּל־
4 הָעָם אֶת־נִזְמֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר בְּאָזְנֵיהֶם וַיָּבִיאוּ אֶל־אַהֲרֹן׃ וַיִּקַּח
מִיָּדָם וַיָּצַר אֹתוֹ בַּחֶרֶט וַיַּעֲשֵׂהוּ עֵגֶל מַסֵּכָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה
5 אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיַּרְא אַהֲרֹן וַיִּבֶן
6 מִזְבֵּחַ לְפָנָיו וַיִּקְרָא אַהֲרֹן וַיֹּאמַר חַג לַיהוה מָחָר׃ וַיַּשְׁכִּימוּ
מִמָּחֳרָת וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיַּגִּשׁוּ שְׁלָמִים וַיֵּשֶׁב הָעָם לֶאֱכֹל וְשָׁתוֹ
וַיָּקֻמוּ לְצַחֵק׃
7 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֶךְ־רֵד כִּי שִׁחֵת עַמְּךָ אֲשֶׁר הֶעֱלֵיתָ

۱۱ و روغن مسح و بخور داروهای معطر را برای معبد مقدس همانگونه که به تو فرمان دادم بسازند.
۱۲ خدا به مُشه چنین گفت:
۱۳ و تو به فرزندان ییسرائل صحبت کرده بگو بهر صورت شبات‌ها (تعطیل‌ها) ی(۱) مرا رعایت نمائید زیرا بین من و شما در تمام نسل‌هایتان نشانه‌ای است که بدانید که من خدا مقدس کننده‌ی شما هستم.
۱۴ پس شبات را رعایت کنید چونکه برای شما مقدس است هرکس که آن را بی‌حرمت کند (آن را مانند روزهای عادی بشمار آورد) حتماً کشته شود، زیرا هرکس که در آن (روز) کار کند خود آن شخص از میان قومش نابود میگردد.
۱۵ شش روز کار انجام گیرد و در روز هفتم شبات (تعطیل تمام کارها) و استراحت کامل بوده از جانب خدا مقدس است. هر کس در روز شبات کار کند حتماً (بحکم دادگاه شرع) کشته شود.
۱۶ فرزندان ییسرائل شبات(۲) را رعایت کنند تا اینکه شبات را نسل اندر نسل برای خود پیمان ابدی قرار دهند.
۱۷ بین من و فرزندان ییسرائل برای ابد نشانه‌ای است که خدا آسمان و زمین را در شش روز درست کرد و در روز هفتم استراحت نموده آرام گرفت.
۱۸ همین که خدا در کوه سینَی صحبت کردن با وی را به پایان رسانید دو لوح ده فرمان گواه (بر تجلی خویش به فرزندان ییسرائل) لوحه‌های سنگی نوشته شده به قدرت خداوند را به مُشه عطا فرمود.

کی تیسا - فصل سی و دوم

۱ آن مردم (مصریانی که در خروج از مصر به فرزندان ییسرائل پیوسته بودند) دیدند که مُشه در فرود آمدن از کوه تأخیر کرده است. پس آن مردم کنار اَهَروُن اجتماع نموده به او گفتند برخیز برای ما مظهری از رهبر (فناناپذیر) بساز که پیشاپیش ما گام بردارد. زیرا نمی‌دانیم که این مُشه یعنی آن شخصیتی که ما را از سرزمین مصر بیرون آورد چه بر سرش آمده است.
۲ اَهَروُن به آنها گفت حلقه‌هایی طلایی را که در گوشهای زنان، پسران و دخترانتان است برداشته پیش من بیاورید.
۳ تمام آن مردم حلقه‌های طلائی را که در گوششان بود از خود جدا کرده پیش اَهَروُن آوردند.
۴ از دست آنها گرفت و آن (طلاها) را با قلم حکاکی شکل داد و با آن گوساله‌ای ریختگی درست نمود. (آن مردمی که همراه فرزندان ییسرائل از مصر بیرون آمده بودند) گفتند «ای ییسرائل این معبود توست که تو را از سرزمین مصر بیرون آورد».
۵ اَهَروُن (وضع را) مشاهده نموده تحت نظر خود قربانگاهی بنا کرد. اَهَروُن ندا داده گفت فردا برای خدا عید خواهد بود.
۶ فردای آن روز سحرخیزی کردند قربانیهای سوختنی تقدیم داشتند و قربانیهای تندرستی آوردند. آن مردم به خوردن و نوشیدن نشسته به عیش پرداختند.
۷ خدا به مُشه گفت گام برداشته پایین برو زیرا قومت که از سرزمین مصر بیرون آوردی فاسد شد.

۱- تذکر نگهداری شبات به اندازه‌ایست که حتی برای ساختن خانه خدا نمیتوان آن مقررات را نادیده گرفت.
۲-که روز شبات را با دیگر روزهای هفته عوض نکنید.

8 מארץ מצרים: סרו מהר מן־הדרך אשר צויתם עשו להם
עגל מסכה וישתחוו־לו ויזבחו־לו ויאמרו אלה אלהיך
9 ישראל אשר העלוך מארץ מצרים: ויאמר יהוה אל־משה
10 ראיתי את־העם הזה והנה עם־קשה־ערף הוא: ועתה הניחה

11 לי ויחר־אפי בהם ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול: ויחל משה
את־פני יהוה אלהיו ויאמר למה יהוה יחרה אפך בעמך אשר
12 הוצאת מארץ מצרים בכח גדול וביד חזקה: למה יאמרו
מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים ולכלתם
מעל פני האדמה שוב מחרון אפך והנחם על־הרעה לעמך:
13 זכר לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך אשר נשבעת להם
בך ותדבר אלהם ארבה את־זרעכם ככוכבי השמים וכל־
14 הארץ הזאת אשר אמרתי אתן לזרעכם ונחלו לעלם: וינחם
יהוה על־הרעה אשר דבר לעשות לעמו:
כה 15 ויפן וירד משה מן־ההר ושני לחת העדת בידו לחת כתבים
16 משני עבריהם מזה ומזה הם כתבים: והלחת מעשה אלהים
17 המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על־הלחת: וישמע
יהושע את־קול העם ברעה ויאמר אל־משה קול מלחמה
18 במחנה: ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה
19 קול ענות אנכי שמע: ויהי כאשר קרב אל־המחנה וירא
את־העגל ומחלת ויחר־אף משה וישלך מידו את־הלחת
20 וישבר אתם תחת ההר: ויקח את־העגל אשר עשו וישרף
באש ויטחן עד אשר־דק ויזר על־פני המים וישק את־בני
21 ישראל: ויאמר משה אל־אהרן מה־עשה לך העם הזה
22 כי־הבאת עליו חטאה גדלה: ויאמר אהרן אל־יחר אף
23 אדני אתה ידעת את־העם כי ברע הוא: ויאמרו לי עשה־
לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי־זה | משה האיש אשר
24 העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה־היה לו: ואמר להם

۸ از آن راهی که برای آنها تعیین کردم زود دور شدند. برای خـود گـوساله‌ای ریـختگی ساختند و به آن سجده نمودند، برایش ذبح کرده گفتند «ای ییسرائل این معبود توست که تو را از سرزمین مصر بیرون آورد».(۱)

۹ خدا به مُشه گفت این مردم را مشاهده کردم و اینک مردم گردن شقی هستند.

۱۰ و اکنون مرا رها کن (برای آنها دعا نکن) تا خشمم بر آنها برافروخته گردد و هلاکشان کنم و تو را به قومی عظیم مبدل نمایم.

۱۱ مُشه به درگاه خدا خداوند خود التماس نموده گفت ای خدا چرا خشمت بر قومت که از سرزمین مصر با نیرویی بزرگ و قدرتی قوی بیرون آوردی افروخته شود؟

۱۲ چرا مصریان چنین بگویند: آنها را برای بدبختی بیرون آورد تا ایشان را در کوهها بکشد و از روی زمین نابودشان کند ؟ از شدت خشمت بازگرد و از آن بدی به قومت صرف نظر فرما.

۱۳ اَوراهام و ییصحاق و ییسرائل بندگانت را مد نظر قرار بده که برای آنها به (ذات) خودت سوگند یادکردی و به آنها گفتی «نسلتان را مانند ستارگان آسمان زیاد خواهم کرد و تمام این سرزمینی را که گفته‌ام به نسلتان خواهم داد تا ابد مالک باشند».

۱۴ خدا از آن بدی ای که گفته بود قومش بکند صرفنظر فرمود.

۱۵ مُشه برگشت و از آن کوه پایین آمد و آن دو لوح ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) در دستش بود. لوحه‌هایی که بر دو روی آنها نوشته شده بود یعنی این طرف و آن طرف نوشته بود.

۱۶ و این لوح‌ها کار خدواند و خط، خط خداوند بود که بر لوح‌ها حک شده بود.

۱۷ یِهُوشوَع صدای آن مردم را در حال هلهله کردندشان شنید و به مُشه گفت: در اردوگاه صدای جنگ است.

۱۸ مُشه گفت: نه صدای هلهله پیروزی است و نه صدای ضجه‌ی شکست. من صـدای آواز میشنوم.

۱۹ موقعی که به اردوگاه نزدیک شد چنین اتفاق افتاد که آن گوساله و پایکوبی (مـردم) را مشاهده نمود. خشم مُشه برافروخته شد آن لوح‌ها را از دستان خود انداخت و آنها را در دامنه‌ی آن کوه شکست.

۲۰ آن گوساله‌ای را که درست کرده بودند گرفته در آتش سوزانید و آسیاب کرد تا این که گرد شد و بر روی آب پاشید و (از آن) به فرزندان ییسرائل نوشانید.

۲۱ مُشه به اَهَروُن گفت این جمعیت به تو چه کرده بود که او را مرتکب خطای بزرگی کردی؟

۲۲ اَهَروُن گفت خشم آقایم برافروخته نگردد تو میدانی که آن جمعیت متمایل به شرارت است.

۲۳ به من گفتند برای ما مظهری از رهبر (فناناپذیر) بساز که پیشاپیش مـا گـام بـردارد زیـرا نمی‌دانیم بر سر این مُشه، شخصیتی که ما را از سرزمین مصر بیرون آورد چه آمده است.

۱- به فصل دوازده آیه‌ی سی و هشت همین کتاب مراجعه شود. معلوم میشود بیگانگانی که همراه بنی اسرائیل از مصر بیرون آمدند. عامل ساختن بت بودند از جمله گفتند «ای ییسرائل این معبود توست که ترا از سرزمین مصر بیرون آورد» چنین مستفاد میشود که گویندگان گروهی از اقوام بیگانه و بت پرستی بودند و فرزندان ییسرائل، مخاطب آنها. شرح کلی در مورد گوساله طلایی در صفحه ۱۴۸ میباشد.

לְמִי זָהָב הִתְפָּרָקוּ וַיִּתְּנוּ־לִי וָאַשְׁלִכֵהוּ בָאֵשׁ וַיֵּצֵא הָעֵגֶל
25 הַזֶּה׃ וַיַּרְא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרֻעַ הוּא כִּי־פְרָעֹה אַהֲרֹן
26 לְשִׁמְצָה בְּקָמֵיהֶם׃ וַיַּעֲמֹד מֹשֶׁה בְּשַׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי
27 לַיהוָה אֵלָי וַיֵּאָסְפוּ אֵלָיו כָּל־בְּנֵי לֵוִי׃ וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּה־אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שִׂימוּ אִישׁ־חַרְבּוֹ עַל־יְרֵכוֹ עִבְרוּ וָשׁוּבוּ
מִשַּׁעַר לָשַׁעַר בַּמַּחֲנֶה וְהִרְגוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ
28 וְאִישׁ אֶת־קְרֹבוֹ׃ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־לֵוִי כִּדְבַר מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִן־הָעָם
29 בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אַלְפֵי אִישׁ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִלְאוּ יֶדְכֶם
הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ בִּבְנוֹ וּבְאָחִיו וְלָתֵת עֲלֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה׃
30 וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אַתֶּם חֲטָאתֶם חֲטָאָה
גְדֹלָה וְעַתָּה אֶעֱלֶה אֶל־יְהוָה אוּלַי אֲכַפְּרָה בְּעַד חַטַּאתְכֶם׃
31 וַיָּשָׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמַר אָנָּא חָטָא הָעָם הַזֶּה חֲטָאָה גְדֹלָה
32 וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב׃ וְעַתָּה אִם־תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם־אַיִן
33 מְחֵנִי נָא מִסִּפְרְךָ אֲשֶׁר כָּתָבְתָּ׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי
34 אֲשֶׁר חָטָא־לִי אֶמְחֶנּוּ מִסִּפְרִי׃ וְעַתָּה לֵךְ נְחֵה אֶת־הָעָם אֶל
אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הִנֵּה מַלְאָכִי יֵלֵךְ לְפָנֶיךָ וּבְיוֹם פָּקְדִי וּפָקַדְתִּי
35 עֲלֵהֶם חַטָּאתָם׃ וַיִּגֹּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־
לג 1 הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה אַהֲרֹן׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵךְ עֲלֵה מִזֶּה אַתָּה וְהָעָם אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר
2 לְזַרְעֲךָ אֶתְּנֶנָּה׃ וְשָׁלַחְתִּי לְפָנֶיךָ מַלְאָךְ וְגֵרַשְׁתִּי אֶת־הַכְּנַעֲנִי
3 הָאֱמֹרִי וְהַחִתִּי וְהַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי׃ אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב
וּדְבָשׁ כִּי לֹא אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ כִּי עַם־קְשֵׁה־עֹרֶף אַתָּה פֶּן־
4 אֲכֶלְךָ בַּדָּרֶךְ׃ וַיִּשְׁמַע הָעָם אֶת־הַדָּבָר הָרָע הַזֶּה וַיִּתְאַבָּלוּ
5 וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֶדְיוֹ עָלָיו׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל־
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אַתֶּם עַם־קְשֵׁה־עֹרֶף רֶגַע אֶחָד אֶעֱלֶה בְקִרְבְּךָ
וְכִלִּיתִיךָ וְעַתָּה הוֹרֵד עֶדְיְךָ מֵעָלֶיךָ וְאֵדְעָה מָה אֶעֱשֶׂה־לָּךְ׃

۲۴ به آنها گفتم کی طلا دارد؟ (طلا را) از خود جدا نموده به مـن دادنـد. آن را در آتش انداختم این گوساله بیرون آمد.

۲۵ مُشه دید که آن مردم لگام گسیخته هستند، زیرا اَهَرُون آن (مردم) را برای رسوائـی در مقابل دشمنانشان لگام گسیخته کرده بود.

۲۶ مُشه در دادگاه (مرکزی) اردوگاه ایستاده گفت هرکه طرفدار خدا است نزد من (بیاید). تمام فرزندان لِوی نزد وی جمع شدند.

۲۷ به آنها گفت خدا خداوند یسرائل چنین گفته است هر کدام شمشیر خود را بر ران خویش قرار داده از دادگاه (محلی) به آن دادگاه (مرکزی) که در اردوگاه است رفت و آمد کنید و هر کدام برادر خود و دوست خود و خویشاوند خود را (که بعد از اخطار، گوساله پرستی کرده باشد، با رأی دادگاه) بکشید.

۲۸ فرزندان لِوی طبق دستور «مُشه» عمل کردند و در آنروز تقریباً سه هزار نفر از آنقوم کشته شدند.

۲۹ مُشه (به لویها) گفت: چون کسی (از شما) به پسر و برادر خود ترحم نکرد امروز خود را به خدا اختصاص دهید (تا جای نخست زاده‌ها خدمت کنید) و خدا به شما برکت دهد.

۳۰ فردای آن روز شد، مُشه به آن مردم گفت: شما خطای بزرگی مرتکب شده‌اید و اکنون نزد خدا خواهم رفت شاید موجب بخشش خطای شما شوم.

۳۱ مُشه به نزد خدا برگشته گفت: افسوس این جمعیت خطای بزرگی مرتکب شده برای خود معبود طلا ساخته است.

۳۲ و اکنون یا خطای آنها را ببخش و یا اگر نمی‌بخشی خواهش دارم (نام) مرا از کتابت که نوشتی محو کن.

۳۳ خدا به مُشه گفت (نام) کسی را که به من خطا کرده است از کتابم محو خواهم کرد.

۳۴ و اکنون برو این مردم را به آنجا که گفتم راهنمائی کن. اینک فرشته‌ی من پیشاپیش تو خواهد آمد. و در روز مؤاخذه‌ام انتقام خطای آنها را از آنها خواهم گرفت.

۳۵ خدا آن قوم را بخاطر اینکه باعث شدند اَهَرُون آن گوساله را بسازد بلا زده نمود.

کی تیسا - فصل سی و سوم

۱ خدا به مُشه گفت تو آن قومی که از سرزمین مصر بیرون آورده‌ای از اینجا حرکت کرده به آن سرزمینی که به اوراهام یصحاق و یعقوو سوگند یاد نمودم گفتم عازم شو.

۲ پیشاپیش تو فرشته‌ای می‌فرستم و کِنَعَنی و اِمُوری و حیتی و پریزی، حیوی و یووسی را بیرون می‌کنم.

۳ به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است (عازم شو) زیرا تو قومی گردن شق هستی. در میان تو نخواهم آمد مبادا در راه نابودت کنم.

۴ آن قوم این خبر بد را شنیده سوگوار شدند و هیچکدام زیور خود را بر خود ننهادند.

۵ خدا به مُشه گفت: به فرزندان یسرائل بگو شما قوم گردن شقی هستید (اگر) یک لحظه در میانت بیایم نابودت خواهم کرد. لذا اکنون زیورت را از خودت بردار تا بدانم برای تو چه کنم. تبصره‌های کلی در مورد گوساله طلائی در صفحهٔ ۱۴۸.

6/7 וַיִּתְנַצְּלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֶדְיָם מֵהַר חוֹרֵב׃ וּמֹשֶׁה יִקַּח
אֶת־הָאֹהֶל וְנָטָה־לוֹ ׀ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֵק מִן־הַמַּחֲנֶה וְקָרָא
לוֹ אֹהֶל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מְבַקֵּשׁ יהוה יֵצֵא אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד
8 אֲשֶׁר מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃ וְהָיָה כְּצֵאת מֹשֶׁה אֶל־הָאֹהֶל יָקוּמוּ
כָּל־הָעָם וְנִצְּבוּ אִישׁ פֶּתַח אָהֳלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד־
9 בֹּאוֹ הָאֹהֱלָה׃ וְהָיָה כְּבֹא מֹשֶׁה הָאֹהֱלָה יֵרֵד עַמּוּד הֶעָנָן
10 וְעָמַד פֶּתַח הָאֹהֶל וְדִבֶּר עִם־מֹשֶׁה׃ וְרָאָה כָל־הָעָם אֶת־
עַמּוּד הֶעָנָן עֹמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וְקָם כָּל־הָעָם וְהִשְׁתַּחֲווּ אִישׁ
11 פֶּתַח אָהֳלוֹ׃ וְדִבֶּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה פָּנִים אֶל־פָּנִים כַּאֲשֶׁר
יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ וְשָׁב אֶל־הַמַּחֲנֶה וּמְשָׁרְתוֹ יְהוֹשֻׁעַ בִּן־
נוּן נַעַר לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ הָאֹהֶל׃



שלישי 12 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יהוה רְאֵה אַתָּה אֹמֵר אֵלַי הַעַל אֶת־הָעָם
הַזֶּה וְאַתָּה לֹא הוֹדַעְתַּנִי אֵת אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח עִמִּי וְאַתָּה אָמַרְתָּ
13 יְדַעְתִּיךָ בְשֵׁם וְגַם־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינָי׃ וְעַתָּה אִם־נָא מָצָאתִי
חֵן בְּעֵינֶיךָ הוֹדִעֵנִי נָא אֶת־דְּרָכֶךָ וְאֵדָעֲךָ לְמַעַן אֶמְצָא־חֵן
14 בְּעֵינֶיךָ וּרְאֵה כִּי עַמְּךָ הַגּוֹי הַזֶּה׃ וַיֹּאמַר פָּנַי יֵלֵכוּ וַהֲנִחֹתִי
15 לָךְ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו אִם־אֵין פָּנֶיךָ הֹלְכִים אַל־תַּעֲלֵנוּ מִזֶּה׃
16 וּבַמֶּה ׀ יִוָּדַע אֵפוֹא כִּי־מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲנִי וְעַמֶּךָ הֲלוֹא
בְּלֶכְתְּךָ עִמָּנוּ וְנִפְלֵינוּ אֲנִי וְעַמְּךָ מִכָּל־הָעָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
הָאֲדָמָה׃

רביעי 17 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה גַּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶעֱשֶׂה
18 כִּי־מָצָאתָ חֵן בְּעֵינַי וָאֵדָעֲךָ בְּשֵׁם׃ וַיֹּאמַר הַרְאֵנִי נָא אֶת־
19 כְּבֹדֶךָ׃ וַיֹּאמֶר אֲנִי אַעֲבִיר כָּל־טוּבִי עַל־פָּנֶיךָ וְקָרָאתִי בְשֵׁם
יהוה לְפָנֶיךָ וְחַנֹּתִי אֶת־אֲשֶׁר אָחֹן וְרִחַמְתִּי אֶת־אֲשֶׁר אֲרַחֵם׃
20 וַיֹּאמֶר לֹא תוּכַל לִרְאֹת אֶת־פָּנָי כִּי לֹא־יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי׃
21/22 וַיֹּאמֶר יהוה הִנֵּה מָקוֹם אִתִּי וְנִצַּבְתָּ עַל־הַצּוּר׃ וְהָיָה בַּעֲבֹר
כְּבֹדִי וְשַׂמְתִּיךָ בְּנִקְרַת הַצּוּר וְשַׂכֹּתִי כַפִּי עָלֶיךָ עַד־עָבְרִי׃

٦ فرزندان یِسرائل زیور (اعطائی در) کوه حُورِو را از خود دور ساختند.

۷ و مُشه آن خیمه را برمی‌داشت و خارج از اردوگاه دورتر از اردوگاه برای خود می‌افراشت و آن را چادر محل اجتماع می‌نامید و چنین می‌شد که هرکس خدا را می‌خواست بـه چادر محل اجتماع که خارج از اردوگاه بود، میرفت.

۸ و چنین بود همینکه مُشه بسوی خیمه روان می‌شد تمام قوم برخاسته و هرکس جلو درگاه چادر خود می‌ایستاد و مُشه را تا ورودش به آن خیمه با چشم تعقیب می‌کرد.

۹ و چنین می‌شد همینکه مُشه به آن چادر داخل می‌شد آن ستون ابر فرود می‌آمد و جلو درگاه آن خیمه قرار می‌گرفت (خدا) با مُشه صحبت می‌کرد.

۱۰ تمام آن قوم آن ستون ابر را می‌دیدند که جلو درگاه آن خیمه قرار می‌گرفت. تمام آن قوم بلند می‌شدند و هرکدام از درگاه خیمه خود سجده می‌کردند.

۱۱ همانگونه که شخصی با دوستش صحبت کند خدا با مُشه رو در رو صحبت می‌کرد. (بعد از آن مُشه) به اردوگاه برمی‌گشت و خادم نوجوان او یهُوشوع پسر نون از داخل خیمه بیرون نمی‌رفت.

توراه روز شبات میانی پسح و
توراه روز شبات میانی سوکوت
فصل ۳۳ آیه ۱۲ الی فصل ۳۴ آیه ۲۶

۱۲ مُشه به خدا گفت در نظر بگیر تو به من می‌گویی این قوم را ببر ولی تو به من اطلاع ندادی چه کسی را همراه من می‌فرستی و (حال آنکه) تو گفتی تو را به نام می‌شناسم و در نظر من آبرو یافته‌ای ...

۱۳ پس اکنون اگر در نظرت آبرو یافته‌ام خواهش دارم طریقت خود را به من بشناسانی تا تو را بشناسم و (بیشتر) در نظرت آبرو بیابم و در نظر بگیر که این گروه قوم تو هستند.

۱۴ (خدا) گفت: خودم پیشاپیش تو می‌روم و تو را راهنمایی می‌کنم.

۱۵ (مُشه) گفت: اگر خودت (پیشاپیش من و فرزندان یِسرائل) نمی‌روی ما را از اینجا نبر.

۱٦ پس به چه وسیله‌ای معلوم گردد که در نظرت آبرو یافته‌ام، (هم) من و (هم) قومت؟ مگر نه اینکه با حرکت کردنت بهمراه ما (چنین خواهد شد) تا من و قومت بر همه جمعیتی که بر روی زمین است امتیاز داشته باشیم.

۱۷ خدا به مُشه گفت این کار را هم که گفتی انجام می‌دهم چونکه به نظرم آبرو یافته‌ای و تو را بنام می‌شناسم.

۱۸ گفت آئینه‌ی وجودت را به من بنما.

۱۹ گفت من تمام صفاتم را از مقابل رویت می‌گذرانم. نام خدا را در حضور تو بیان می‌کنم (خود را نمایان نمی‌کنم). به هر کس (شایسته باشد) مهربانی کنم (به او) مهربانی خواهم کرد و به هر کس (شایسته باشد) ترحم کنم ترحم خواهم نمود.

۲۰ گفت نمی‌توانی روی مرا ببینی زیرا انسانی که مرا ببیند زنده نمی‌ماند.

۲۱ اینک در پیشگاه من محلی (تجلی گاهی) وجود دارد پس روی آن صخره بایست.

۲۲ و چنین اتفاق خواهد افتاد موقعی که آئینه‌ی وجودم رد شود تو را در شکاف آن صخره قرار خواهم داد و وقتی که رد شوم دستم را روی تو خواهم گسترانید.

۲۳ (بعد از رد شدنم) دستم را برمی‌دارم (می‌نمایانم)، قفای مرا (بعد از آفرینش را) خواهی دید ولی روی من (قبل از آفرینش) آشکار نخواهد شد.

23 וַהֲסִרֹתִי אֶת־כַּפִּי וְרָאִיתָ אֶת־אֲחֹרָי וּפָנַי לֹא יֵרָאוּ׃
לד 1 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה פְּסָל־לְךָ שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים חמישי 
וְכָתַבְתִּי עַל־הַלֻּחֹת אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלֻּחֹת
2 הָרִאשֹׁנִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ׃ וֶהְיֵה נָכוֹן לַבֹּקֶר וְעָלִיתָ בַבֹּקֶר אֶל־
3 הַר סִינַי וְנִצַּבְתָּ לִי שָׁם עַל־רֹאשׁ הָהָר׃ וְאִישׁ לֹא־יַעֲלֶה עִמָּךְ
וְגַם־אִישׁ אַל־יֵרָא בְּכָל־הָהָר גַּם־הַצֹּאן וְהַבָּקָר אַל־יִרְעוּ אֶל־
4 מוּל הָהָר הַהוּא׃ וַיִּפְסֹל שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים וַיַּשְׁכֵּם
מֹשֶׁה בַבֹּקֶר וַיַּעַל אֶל־הַר סִינַי כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֹתוֹ וַיִּקַּח
5 בְּיָדוֹ שְׁנֵי לֻחֹת אֲבָנִים׃ וַיֵּרֶד יהוה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם
6 וַיִּקְרָא בְשֵׁם יהוה׃ וַיַּעֲבֹר יהוה ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא יהוה ׀ יהוה
7 אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד
לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֺן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד ׀ עֲוֺן
8 אָבוֹת עַל־בָּנִים וְעַל־בְּנֵי בָנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים׃ וַיְמַהֵר
9 מֹשֶׁה וַיִּקֹּד אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ׃ וַיֹּאמֶר אִם־נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ
אֲדֹנָי יֵלֶךְ־נָא אֲדֹנָי בְּקִרְבֵּנוּ כִּי עַם־קְשֵׁה־עֹרֶף הוּא וְסָלַחְתָּ
10 לַעֲוֺנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָנֹכִי כֹּרֵת בְּרִית ששי
נֶגֶד כָּל־עַמְּךָ אֶעֱשֶׂה נִפְלָאֹת אֲשֶׁר לֹא־נִבְרְאוּ בְכָל־הָאָרֶץ
וּבְכָל־הַגּוֹיִם וְרָאָה כָל־הָעָם אֲשֶׁר־אַתָּה בְקִרְבּוֹ אֶת־מַעֲשֵׂה
11 יהוה כִּי־נוֹרָא הוּא אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּךְ׃ שְׁמָר־לְךָ אֵת אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם הִנְנִי גֹרֵשׁ מִפָּנֶיךָ אֶת־הָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי
12 וְהַפְּרִזִּי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי׃ הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב
13 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא עָלֶיהָ פֶּן־יִהְיֶה לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבֶּךָ׃ כִּי
אֶת־מִזְבְּחֹתָם תִּתֹּצוּן וְאֶת־מַצֵּבֹתָם תְּשַׁבֵּרוּן וְאֶת־אֲשֵׁרָיו
14 תִּכְרֹתוּן׃ כִּי לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל אַחֵר כִּי יהוה קַנָּא שְׁמוֹ אֵל
15 קַנָּא הוּא׃ פֶּן־תִּכְרֹת בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאָרֶץ וְזָנוּ ׀ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם
16 וְזָבְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְקָרָא לְךָ וְאָכַלְתָּ מִזִּבְחוֹ׃ וְלָקַחְתָּ מִבְּנֹתָיו
לְבָנֶיךָ וְזָנוּ בְנֹתָיו אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן וְהִזְנוּ אֶת־בָּנֶיךָ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן׃

فصل ۳۴ آیه یک الی ۲۶
تورات روز پنجم پسح

۱ خدا به مُشه گفت دو لوحه‌ی سنگی مانند (لوحه‌های) اولی بتراش تا مطالبی را که روی آن لوح‌های اولی که خرد کرده بودی، روی آن لوحه‌ها بنویسم.
۲ هنگام بامداد آماده باش. بامدادان به کوه «سینَی» بالا آمده نزد من آنجا بر قله آن کوه بایست.
۳ و کسی با تو بالا نیاید و کسی هم در تمام آن کوه دیده نشود. گوسفند و گاو هم در مقابل آن کوه چرا نکنند.
۴ مُشه دو لوحه‌ی سنگی مانند اولیها تراشید و همانگونه که خدا به او فرمان داده بود بامدادان سحرخیزی کرده بسوی کوه «سینَی» بالا رفت. دو لوحه‌ی سنگی را در دستش گرفت.
۵ خدا در ابر نزول اجلال فرمود و آنجا پیش او ایستاد و نام (خود) خدا را بیان نمود.
۶ خدا در مقابل روی وی عبور نموده اعلام داشت - ی - ه - و - ه خدا است. قادری است مهربان و بخشنده، دیر خشم و کثیرالاحسان و حقیقت محض.
۷ نیکی را برای هزاران نسل (که پیرو پدر نیکوکار خود هستند) حفظ می‌کند. بخشنده‌ی گناه و تقصیر و خطا (ی کسانی که توبه کنند) می‌باشد (ولی) هرگز بی‌مجازات نمی‌گذارد (توبه کننده را خُرده خُرده مجازات می‌کند و از ظالم) گناه پدران را از فرزندان و از فرزندان از نسل سوم تا نسل چهارم (ی که پیرو پدر بدکار خود باشند) بازخواست می‌کند.
۸ مُشه (موقعی که نام خدا را شنید) عجله کرده تا زمین خم شده و سجده کرد.
۹ گفت خداوند تقاضا آنکه اگر در نظرت آبرو یافته‌ام با اینکه این قوم گردن شق است، خداوندا در میان ما سلوک کن. گناهان و خطاهای ما را ببخش ما را تحت سرپرستی مستقیم خود قرار بده.
۱۰ (خداوند) گفت اینک من پیمان می‌بندم در حضور همه‌ی قومت معجزه‌هایی انجام دهم که در تمام دنیا و در میان تمام ملتها ایجاد نشده باشد و تمام قومی که تو در میانشان هستی کار خدا را که خیلی عجیب است و من برای تو به عمل خواهم آورد ببینند.
۱۱ آنچه را که من امروز به تو فرمان می‌دهم رعایت کن اینک من اِمُوری و کِنَعَنی و حیتی و پریزی و حیوی و یووسی را از پیش تو می‌رانم.
۱۲ مواظب باش مبادا با کسی از ساکنان آن سرزمین که تو به آن وارد می‌شود پیمان ببندی، مبادا که برای تو مبدل به دامی شود.
۱۳ بلکه قربانگاههای آنها را ویران کنید و ستونهای یادگاری آنها را خرد کنید و درختهای مورد پرستش آنها را ببرید.
۱۴ تا اینکه به معبودی دیگر سجده نکنی، زیرا خدا نامش غیور است قادر است با حمیت.
۱۵ مبادا با ساکنان آن سرزمین پیمان ببندی و آنها بدنبال معبودهایشان منحرف گشته برای آنها ذبح کنند و (کسی از آنها) از تو دعوت کند و از ذبح او بخوری ...
۱۶ از دخترانش برای پسرانت بگیری و دخترانش بدنبال معبودهایشان منحرف گشته و پسران تو را (هم) بدنبال معبودهایشان منحرف سازند.
۱۷ معبود ریختگی برای خود نساز.
۱۸ نظر به اینکه در ماه بهار (ماه نیسان) از مصر بیرون آمدی عید فطیر را رعایت نما. هفت روز موقع ماه بهار (نیسان) از فطیری که به تو فرمان دادم بخور.

17/18 אלהי מסכה לא תעשה־לך: את־חג המצות תשמר שבעת
ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש
19 האביב יצאת ממצרים: כל־פטר רחם לי וכל־מקנך תזכר
20 פטר שור ושה: ופטר חמור תפדה בשה ואם־לא תפדה
21 וערפתו כל בכור בניך תפדה ולא־יראו פני ריקם: ששת
ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת:
22 וחג שבעת תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת
23 השנה: שלש פעמים בשנה יראה כל־זכורך את־פני האדן ׀
24 יהוה אלהי ישראל: כי־אוריש גוים מפניך והרחבתי את־
גבלך ולא־יחמד איש את־ארצך בעלתך לראות את־פני יהוה
25 אלהיך שלש פעמים בשנה: לא־תשחט על־חמץ דם־זבחי
26 ולא־ילין לבקר זבח חג הפסח: ראשית בכורי אדמתך תביא
בית יהוה אלהיך לא־תבשל גדי בחלב אמו:
שביעי 27 ויאמר יהוה אל־משה כתב־לך את־הדברים האלה כי על־
28 פי ׀ הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת־ישראל: ויהי־שם
עם־יהוה ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים
לא שתה ויכתב על־הלחת את דברי הברית עשרת הדברים:
29 ויהי ברדת משה מהר סיני ושני לחת העדת ביד־משה ברדתו
30 מן־ההר ומשה לא־ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: וירא
אהרן וכל־בני ישראל את־משה והנה קרן עור פניו וייראו
31 מגשת אליו: ויקרא אלהם משה וישבו אליו אהרן וכל־
32 הנשאים בעדה וידבר משה אלהם: ואחרי־כן נגשו כל־בני
מפטיר 33 ישראל ויצום את כל־אשר דבר יהוה אתו בהר סיני: ויכל
34 משה מדבר אתם ויתן על־פניו מסוה: ובבא משה לפני
יהוה לדבר אתו יסיר את־המסוה עד־צאתו ויצא ודבר אל־
35 בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני־ישראל את־פני משה
כי קרן עור פני משה והשיב משה את־המסוה על־פניו עד־

۱۹ هر اولین گشاینده رحم مال من است و همه‌ی مواشی تو از گاو و بره‌ی مذکر که اولین گشاینده‌ی رحم باشد مال من است.

۲۰ و هر اولین گشاینده (رحم) الاغ را با بره بازخرید کن و اگر بازخرید نکنی آنرا گردن بزن و هر نخست زاده‌ای از پسران خود را (که از هر کدام از زنهایت زائیده شده باشد) بازخرید نما. دست خالی، در پیشگاه من برای زیارت نیائید.

۲۱ شش روز کار کن و روز هفتم تعطیل نما. (حتی) هنگام شخم و زمان درو (روز شبات را) تعطیل کن.

۲۲ و عید هفته‌ها آغاز دروگندم را برای خود برگزار کن. و عید جمع آوری (حاصل زمین) را که تحویل سال است.

۲۳ سه بار در سال هر مذکری از تو در حضور صاحب عالم خدا خداوند ییسرائل برای زیارت حضور یابد.

۲۴ زیرا که قومها را از جلو تو خواهم راند و حدود تو را وسعت خواهم بخشید و موقع عزیمت تو برای زیارت به پیشگاه خدا خداوندت سه بار (در سال)، کسی به سرزمین تو طمع نخواهد ورزید.

۲۵ با (بودن) حامص (خمیر مایه دار) بره‌ی ذبح (پِسَح) مرا سر نبر و (گوشت) قربانی بره‌ی پِسَح برای بامداد (باقی) نماند.

۲۶ اولین (حاصل) زمینت را به خانه‌ی خدا خداوندت بیاور. بچه‌ی چارپای حلال گوشت را در شیر مادرش نپز.(۱)

۲۷ خدا به مُشه گفت نظر به اینکه طبق این سخنان با تو و با ییسرائل پیمان بستم این سخنان را برای خودت بنویس.

۲۸ (مُشه) چهل روز و چهل شب آنجا پیش خدا ماند. غذا نخورد و آب ننوشید. (خدا) سخنان این پیمان، همان ده فرمان را روی آن لوح‌ها نوشت.

۲۹ موقعی که مُشه از کوه «سینَی» پایین می آمد، در حال پایین آمدن وی از آن کوه، دو لوح ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») در دستش بود. چنین شد که مُشه نمی‌دانست که موقع صحبت کردنش (صحبت کردن خدا) با وی، پوست صورتش پرتو افکن شده‌است.

۳۰ اَهَرُون و تمام فرزندان ییسرائل مشاهده کردند که اینک پوست صورت مُشه پرتوافکن شده است. پس از نزدیک شدن به او هراسان بودند.

۳۱ مُشه آنها را صدا زد. اَهَرُون و تمام سران جماعت نزد او برگشتند و مُشه با آنها صحبت کرد.

۳۲ سپس همه‌ی فرزندان ییسرائل پیش رفتند (مُشه) آنچه را در کوه «سینَی» خدا به او گفته بود به آنها سفارش کرد.

۳۳ مُشه از صحبت کردن با آنها فارغ شد و نقابی بر چهره‌ی خود گذاشت.

۳۴ و موقعی که مُشه حضور خدا می‌رسید که با او صحبت کند آن نقاب را تا مرخص شدن برمی‌داشت و آنگاه بیرون آمده آنچه را دستور گرفته بود به فرزندان ییسرائل می‌گفت.

۱- با مراجعه به فصل بیست و سه آیه‌ی نوزده همین کتاب و آیه‌ی بیست و یک از فصل چهارده کتاب دواریم این جمله بوسیله‌ی علمای یهودبدین طریق تفسیر شده است. گوشت را با لبنیات نمی‌توان پخت و یا خورد و یا مورد استفاده‌ی دیگری قرار داد.

1 בֹּאוֹ לְדַבֵּר אִתּוֹ׃ וַיַּקְהֵל מֹשֶׁה אֶת־כָּל־עֲדַת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשֹׂת
2 אֹתָם׃ שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם
3 קֹדֶשׁ שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן לַיהוָה כָּל־הָעֹשֶׂה בוֹ מְלָאכָה יוּמָת׃ לֹא־
תְבַעֲרוּ אֵשׁ בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת׃)(
4 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־
5 צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר׃ קְחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה לַיהוָה כֹּל נְדִיב
6 לִבּוֹ יְבִיאֶהָ אֵת תְּרוּמַת יְהוָה זָהָב וָכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת׃ וּתְכֵלֶת
7 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים׃ וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת
8 תְּחָשִׁים וַעֲצֵי שִׁטִּים׃ וְשֶׁמֶן לַמָּאוֹר וּבְשָׂמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה
9 וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים׃ וְאַבְנֵי־שֹׁהַם וְאַבְנֵי מִלֻּאִים לָאֵפוֹד וְלַחֹשֶׁן׃
10 וְכָל־חֲכַם־לֵב בָּכֶם יָבֹאוּ וְיַעֲשׂוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה׃)(
11 אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶת־אָהֳלוֹ וְאֶת־מִכְסֵהוּ אֶת־קְרָסָיו וְאֶת־קְרָשָׁיו
12 אֶת־בְּרִיחָו אֶת־עַמֻּדָיו וְאֶת־אֲדָנָיו׃ אֶת־הָאָרֹן וְאֶת־בַּדָּיו
13 אֶת־הַכַּפֹּרֶת וְאֵת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ׃ אֶת־הַשֻּׁלְחָן וְאֶת־בַּדָּיו
14 וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים׃ וְאֶת־מְנֹרַת הַמָּאוֹר וְאֶת־
15 כֵּלֶיהָ וְאֶת־נֵרֹתֶיהָ וְאֵת שֶׁמֶן הַמָּאוֹר׃ וְאֶת־מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת
וְאֶת־בַּדָּיו וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת קְטֹרֶת הַסַּמִּים וְאֶת־
16 מָסַךְ הַפֶּתַח לְפֶתַח הַמִּשְׁכָּן׃ אֵת ׀ מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־מִכְבַּר
הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ אֶת־בַּדָּיו וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־
17 כַּנּוֹ׃ אֵת קַלְעֵי הֶחָצֵר אֶת־עַמֻּדָיו וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֵת מָסַךְ
18 שַׁעַר הֶחָצֵר׃ אֶת־יִתְדֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־יִתְדֹת הֶחָצֵר וְאֶת־
19 מֵיתְרֵיהֶם׃ אֶת־בִּגְדֵי הַשְּׂרָד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ אֶת־בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ
20 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בִּגְדֵי בָנָיו לְכַהֵן׃ וַיֵּצְאוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־
21 יִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה׃ וַיָּבֹאוּ כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־נְשָׂאוֹ לִבּוֹ וְכֹל שני)(
אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ אֹתוֹ הֵבִיאוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לִמְלֶאכֶת
22 אֹהֶל מוֹעֵד וּלְכָל־עֲבֹדָתוֹ וּלְבִגְדֵי הַקֹּדֶשׁ׃ וַיָּבֹאוּ הָאֲנָשִׁים

۳۵ فرزندان ییسرائل صورت مُشه را می‌دیدند که پوست چهره‌ی مُشه پرتوافکن شده‌است. مُشه تا موقعی که به حضور او (خدا) می‌رسید که با او سخن گوید نقاب بر چهره داشت.

هفطارای معمولی کی تیسا در صفحه ۲۵۴

پاراشای وَیَقهِل - فصل سی و پنجم

۱ مُشه تمام جماعت فرزندان ییسرائل را فراخوانده به آنها گفت اینها مطالبی است که خدا فرمان داده است که آنها را انجام دهید.

۲ شش روز کار انجام گیرد و روز هفتم برای شما مقدس باشد. از جانب خدا شبات (تعطیل تمام کارها و) استراحت کامل است. هر کس در آن (روز) کاری انجام دهد کشته خواهد شد.

۳ در هر جائی که باشید در روز شبات آتش روشن نکنید.

۴ مُشه به تمام جماعت ییسرائل اینطور گفت موضوعی که خدا فرمان داده این است.

۵ از مال خودتان برای خدا هدیه‌ای بگیرید. هر داوطلبی آن (هدیه‌ی خدا) را بیاورد. طلا و نقره و مس باشد.

٦ و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک و پشم بز ...

۷ و پوستهای قوچ که به رنگ قرمز در آمده بود و پوستهای تَحَش (پستاندار دریایی) و چوبهای اقاقیا ...

۸ و روغن برای روشنائی. و عطریات برای روغن مسح و برای بخور داروها (ی یازده‌گانه) ...

۹ سنگهای عقیق و سنگهای نگین برای پیش بند و برای سینه بند.

۱۰ و هرکس در میان شما خردمند است بیاید و هرچه را خدا فرمان داده است بسازد.

۱۱ میشکان، چادرش و پوشش آن، قلابهایش و تخته‌ها، پشت بندها، ستونها و پایه‌های آن را ...

۱۲ آن صندوق و تیرهایش. آن سرپوش صندوق و آن پرده‌ی پوشش جایگاه دو لوحه‌ی ده فرمان را ...

۱۳ آن میز و تیرهای آن و تمام اسبابهایش و آن نان دورو را ...

۱۴ و آن چراغدان (برای) روشنایی و اسبابهایش و آن چراغهایش و روغن روشنایی را ...

۱۵ و آن قربانگاه بخور و تیرهایش و آن روغن مسح و آن بخور داروهای (یازده‌گانه) معطر را و پرده‌ی درگاه را برای آستانه‌ی میشکان ...

۱٦ و آن قربانگاه قربانی سوختنی و آن شبکه‌ی (توری) مسی که مال آن است و تیرهایش تمام اسبابهایش، آن دستشوئی و پایه‌اش را ...

۱۷ و آن پرده‌ی حیاط، ستونها و پایه‌های آن و پرده‌ی در بزرگ حیاط را ...

۱۸ میخهای آن میشکان و میخهای حیاط و طنابهایشان را ...

۱۹ پارچه‌های خدمت برای بکار بردن در مکان مقدس (برای حمل اشیاء مقدس در آنها). آن لباسهای مقدس مال اَهَرُون کُوهِن و لباسهای پسرانش را برای کهانت کردن.

۲۰ (آنگاه) تمام جماعت فرزندان ییسرائل از حضور مُشه بیرون رفتند.

עַל־הַנָּשִׁים כֹּל ׀ נְדִיב לֵב הֵבִיאוּ חָח וָנֶזֶם וְטַבַּעַת וְכוּמָז כָּל־
23 כְּלִי זָהָב וְכָל־אִישׁ אֲשֶׁר הֵנִיף תְּנוּפַת זָהָב לַיהוָה׃ וְכָל־אִישׁ
אֲשֶׁר־נִמְצָא אִתּוֹ תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ וְעִזִּים
24 וְעֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים הֵבִיאוּ׃ כָּל־מֵרִים תְּרוּמַת
כֶּסֶף וּנְחֹשֶׁת הֵבִיאוּ אֵת תְּרוּמַת יְהוָה וְכֹל אֲשֶׁר נִמְצָא אִתּוֹ
25 עֲצֵי שִׁטִּים לְכָל־מְלֶאכֶת הָעֲבֹדָה הֵבִיאוּ׃ וְכָל־אִשָּׁה חַכְמַת־
לֵב בְּיָדֶיהָ טָווּ וַיָּבִיאוּ מַטְוֶה אֶת־הַתְּכֵלֶת וְאֶת־הָאַרְגָּמָן
26 אֶת־תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת־הַשֵּׁשׁ׃ וְכָל־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לִבָּן
27 אֹתָנָה בְּחָכְמָה טָווּ אֶת־הָעִזִּים׃ וְהַנְּשִׂאִם הֵבִיאוּ אֵת אַבְנֵי
28 הַשֹּׁהַם וְאֵת אַבְנֵי הַמִּלֻּאִים לָאֵפוֹד וְלַחֹשֶׁן׃ וְאֶת־הַבֹּשֶׂם
29 וְאֶת־הַשֶּׁמֶן לְמָאוֹר וּלְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטֹרֶת הַסַּמִּים׃ כָּל־
אִישׁ וְאִשָּׁה אֲשֶׁר נָדַב לִבָּם אֹתָם לְהָבִיא לְכָל־הַמְּלָאכָה
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת בְּיַד־מֹשֶׁה הֵבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל נְדָבָה
לַיהוָה׃

שלישי /שני/ 30 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רְאוּ קָרָא יְהוָה בְשֵׁם בְּצַלְאֵל
31 בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה׃ וַיְמַלֵּא אֹתוֹ רוּחַ אֱלֹהִים
32 בְּחָכְמָה בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל־מְלָאכָה׃ וְלַחְשֹׁב מַחֲשָׁבֹת
33 לַעֲשֹׂת בַּזָּהָב וּבַכֶּסֶף וּבַנְּחֹשֶׁת׃ וּבַחֲרֹשֶׁת אֶבֶן לְמַלֹּאת
34 וּבַחֲרֹשֶׁת עֵץ לַעֲשׂוֹת בְּכָל־מְלֶאכֶת מַחֲשָׁבֶת׃ וּלְהוֹרֹת נָתַן
35 בְּלִבּוֹ הוּא וְאָהֳלִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמָךְ לְמַטֵּה־דָן׃ מִלֵּא אֹתָם
חָכְמַת־לֵב לַעֲשׂוֹת כָּל־מְלֶאכֶת חָרָשׁ ׀ וְחֹשֵׁב וְרֹקֵם בַּתְּכֵלֶת
וּבָאַרְגָּמָן בְּתוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ וְאֹרֵג עֹשֵׂי כָּל־מְלָאכָה
1 וְחֹשְׁבֵי מַחֲשָׁבֹת׃ וְעָשָׂה בְצַלְאֵל וְאָהֳלִיאָב וְכֹל ׀ אִישׁ חֲכַם־ לו
לֵב אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה חָכְמָה וּתְבוּנָה בָּהֵמָּה לָדַעַת לַעֲשֹׂת אֶת־
2 כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ לְכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה׃ וַיִּקְרָא
מֹשֶׁה אֶל־בְּצַלְאֵל וְאֶל־אָהֳלִיאָב וְאֶל כָּל־אִישׁ חֲכַם־לֵב
אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה חָכְמָה בְּלִבּוֹ כֹּל אֲשֶׁר נְשָׂאוֹ לִבּוֹ לְקָרְבָה

۲۱ هرکس قلبش تشویقش کرد آمد و هرکس روحش بخشنده‌اش کرد هدیه‌ای برای کار خیمه محل اجتماع برای هر کار آن و برای لباسهای مقدس آورد.

۲۲ مردها با زنها آمدند، هر داوطلبی حلقه‌ی بینی و حلقه‌ی گوش و حلقه‌ی انگشت و زینت آلات و هر نوع اسباب طلایی آورد و هر کس که طلا برای خدا کنار گذاشت (آن را آورد).

۲۳ و هرکس پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک و پشم بز و پوستهای قوچ به رنگ قرمز رنگ شده و پوستهای تَحَش (پستاندار دریایی) نزد وی یافت میشد آورد.

۲۴ همه‌ی کسانی که از نقره و از مس هدیه می‌کردند هدیهٔ خدا را آوردند و همه‌ی کسانی که چوبهای اقاقیا برای هر کار این خدمت نزدشان یافته می‌شد آوردند.

۲۵ و همهٔ زنان خردمند با دستان خود ریسندگی کرده و (مقداری) پشم ریسیده و رنگ شده (به رنگ لاجوردی) و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک را آوردند.

۲۶ و تمام زنهایی که قلبشان آنها را به زینت عقل مفتخر کره بود پشمهای بز ریسیدند.

۲۷ و رئیس‌ها (ی قوم) برای پیش بند و برای سینه بند، آن سنگهای عقیق و سنگهای نگین را آوردند.

۲۸ و آن عطر و آن روغن را برای روشنایی و برای روغن مسح و برای بخور داروها (ی یازده‌گانه) معطر.

۲۹ فرزند ییسرائیل هر مرد و زنی که دلشان آنها را داوطلب کرد تا برای انجام دادن هر کاری که خدا به وسیله‌ی مُشه فرمان داده بود چیزی بیاورند، داوطلبانه برای خدا آوردند.

۳۰ مُشه به فرزندان ییسرائل گفت: نگاه کنید خدا بِصَلئِل پسر اوری پسر حور از سبط یهودا را نام برده است.

۳۱ روح خداوند او را از نظر عقل و فهم و دانش و هر هنری سرشار کرده‌است.

۳۲ برای کار کردن و انجام کارهای هنری روی طلا و نقره و مس.

۳۳ برای تراش سنگ قیمتی جهت نگین گذاری و در هنر کار چوب بمنظور انجام هر کار هنری.

۳۴ (استعداد) راهنمائی را در دلش نهاد. وی و آهالی آو پسر اَحیساماخ را از سبط دان.

۳۵ آنها را از حکمت سرشار کرده است تا هر کار استادی و هنری وگلدوزی را انجام دهند و کسی که با پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک، گل در می آورد و بافنده یعنی عاملین هر کار و طراحان.

وَیَقهِل - فصل سی و ششم

۱ بِصَلئِل و آهالی آو و تمام خردمندانی که خدا عقل و فهم در آنها نهاده بود که بدانند کار کنند تمام کار خدمت مقدس را برای هر آنچه که خدا فرمان داده بود انجام دادند.

۲ مُشه از بَصَلئِل و آهالی آو و از هر خردمندی که خدا عقل در دلش نهاده بود - هر کس که

3 אֶל־הַמְּלָאכָה לַעֲשֹׂת אֹתָהּ: וַיִּקְחוּ מִלִּפְנֵי מֹשֶׁה אֵת כָּל־
הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הֵבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לִמְלֶאכֶת עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ
לַעֲשֹׂת אֹתָהּ וְהֵם הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר:
4 וַיָּבֹאוּ כָּל־הַחֲכָמִים הָעֹשִׂים אֵת כָּל־מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ אִישׁ
5 אִישׁ מִמְּלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־הֵמָּה עֹשִׂים: וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר
מַרְבִּים הָעָם לְהָבִיא מִדֵּי הָעֲבֹדָה לַמְּלָאכָה אֲשֶׁר־צִוָּה יהוה
6 לַעֲשֹׂת אֹתָהּ: וַיְצַו מֹשֶׁה וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בַּמַּחֲנֶה לֵאמֹר אִישׁ
וְאִשָּׁה אַל־יַעֲשׂוּ־עוֹד מְלָאכָה לִתְרוּמַת הַקֹּדֶשׁ וַיִּכָּלֵא הָעָם
7 מֵהָבִיא: וְהַמְּלָאכָה הָיְתָה דַיָּם לְכָל־הַמְּלָאכָה לַעֲשׂוֹת אֹתָהּ
8 וְהוֹתֵר: וַיַּעֲשׂוּ כָל־חֲכַם־לֵב בְּעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה רביעי
אֶת־הַמִּשְׁכָּן עֶשֶׂר יְרִיעֹת שֵׁשׁ מָשְׁזָר וּתְכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת
9 שָׁנִי כְּרֻבִים מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב עָשָׂה אֹתָם: אֹרֶךְ הַיְרִיעָה הָאַחַת
שְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים בָּאַמָּה וְרֹחַב אַרְבַּע בָּאַמָּה הַיְרִיעָה הָאֶחָת
10 מִדָּה אַחַת לְכָל־הַיְרִיעֹת: וַיְחַבֵּר אֶת־חֲמֵשׁ הַיְרִיעֹת אַחַת
11 אֶל־אֶחָת וְחָמֵשׁ יְרִיעֹת חִבַּר אַחַת אֶל־אֶחָת: וַיַּעַשׂ לֻלְאֹת
תְּכֵלֶת עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִקָּצָה בַּמַּחְבָּרֶת כֵּן עָשָׂה
12 בִּשְׂפַת הַיְרִיעָה הַקִּיצוֹנָה בַּמַּחְבֶּרֶת הַשֵּׁנִית: חֲמִשִּׁים לֻלָאֹת
עָשָׂה בַּיְרִיעָה הָאֶחָת וַחֲמִשִּׁים לֻלָאֹת עָשָׂה בִּקְצֵה הַיְרִיעָה
אֲשֶׁר בַּמַּחְבֶּרֶת הַשֵּׁנִית מַקְבִּילֹת הַלֻּלָאֹת אַחַת אֶל־אֶחָת:
13 וַיַּעַשׂ חֲמִשִּׁים קַרְסֵי זָהָב וַיְחַבֵּר אֶת־הַיְרִיעֹת אַחַת אֶל־אַחַת
בַּקְּרָסִים וַיְהִי הַמִּשְׁכָּן אֶחָד:
14 וַיַּעַשׂ יְרִיעֹת עִזִּים לְאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן עַשְׁתֵּי־עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת
15 עָשָׂה אֹתָם: אֹרֶךְ הַיְרִיעָה הָאַחַת שְׁלֹשִׁים בָּאַמָּה וְאַרְבַּע
אַמּוֹת רֹחַב הַיְרִיעָה הָאֶחָת מִדָּה אַחַת לְעַשְׁתֵּי עֶשְׂרֵה יְרִיעֹת:
16/17 וַיְחַבֵּר אֶת־חֲמֵשׁ הַיְרִיעֹת לְבָד וְאֶת־שֵׁשׁ הַיְרִיעֹת לְבָד: וַיַּעַשׂ
לֻלָאֹת חֲמִשִּׁים עַל שְׂפַת הַיְרִיעָה הַקִּיצֹנָה בַּמַּחְבָּרֶת וַחֲמִשִּׁים
18 לֻלָאֹת עָשָׂה עַל־שְׂפַת הַיְרִיעָה הַחֹבֶרֶת הַשֵּׁנִית: וַיַּעַשׂ

دلش تشویقش کرده بود برای این خدمت گامی پیش نهد که آنرا انجام دهد، دعوت بعمل آورد.

۳ همه‌ی آن هدیه‌ای را که فرزندان ییسرائل برای کار و خدمت مقدس به منظور اجرای آن آورده بودند از پیش مُشه بردند که آنرا اجرا کنند و آن (هدیه کننده) ها هر بامداد هدیه‌ای دیگر نزد وی (نزد مُشه) می آوردند.

۴ تمام دانشمندان عاملین هر کار مقدس هر کدام از سر کار خود که به آن مشغول بودند آمدند.

۵ به مُشه اینطور گفتند: آن قوم بیش از اندازه‌ی احتیاج برای خدمتی که خدا فرمان داده است آن را انجام دهیم، (هدیه) می آورند.

٦ مُشه فرمان داد اینطور جار زدند. دیگر هیچ مرد یا زنی برای هدیه‌ی مکان مقدس کاری انجام ندهد. آن قوم از آوردن (هدیه) بازداشته شدند.

۷ و آن لوازم برای آنها کافی بود که همه‌ی آن کار را انجام دهند و زیاد (هم) آمد.

۸ و تمام خردمندان از میان کارکنان، میشکان را از ده پرده‌ی کتان نازک تابیده و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز درست کردند. در (دو روی) آن (پرده) ها بِصَلئِل کِرووِیم (فرشته‌هایی) عمل نساج درست کرد.

۹ درازای یک پرده بیست و هشت اما و پهنای آن پرده چهار اَما اندازه‌ای بود برای همه‌ی پرده‌ها.

۱۰ پنج تا از آن پرده‌ها را یک به یک به هم پیوست و پنج تا پرده‌ها(ی دیگر) را یک به یک به هم پیوست.

۱۱ جا دگمه‌هایی از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی بر لبه‌ی هر پرده در محل اتصال آن درست کرد. همین گونه در لبه‌ی پرده‌ی آخری در محل اتصال دومی.

۱۲ پنجاه جا دگمه در (آن) پرده‌ی اول درست کرد و پنجاه جادگمه در انتهای آن پرده در محل اتصال دوم. جادگمه‌ها روبروی یکدیگر بودند.

۱۳ پنجاه قلاب طلا ساخت و آن پرده‌ها را با این قلابها به یکدیگر متصل کرد تا اینکه میشکان (واحد) یک شد.

۱۴ پرده‌هایی از پشم بز برای چادر روی میشکان ساخت. یازده تا از آن پرده‌ها درست کرد.

۱۵ درازای یک پرده سی اَما پهنای آن پرده چهار اَما اندازه‌ای بود برای (هر یک از) یازده پرده.

۱٦ پنج تا از این پرده‌ها را جداگانه متصل کرد و آن شش پرده را جداگانه.

۱۷ پنجاه جادگمه بر لبه‌ی پرده‌ی انتهایی در محل اتصال درست کرد و پنجاه جادگمه بر لبه‌ی آن پرده متصل کننده‌ی دومی.

۱۸ پنجاه قلاب مسی برای متصل کردن آن خیمه درست کرد تا یک (واحد) باشد.

۱۹ برای آن خیمه (ی محل اجتماع) پوششی از پوستهای قوچ قرمز رنگ شده درست کرد و پوششی (دیگر) از پوستهای تَحَش (پستاندار دریایی) بر روی آن.

۲۰ و تخته‌هایی برای میشکان درست کرد که از چوب اقاقیا بوده و عمودی قرار می‌گرفتند.

۲۱ درازای هر تخته ده اَما و پهنای هر تخته یک و نیم اَما باشد.

19 קַרְסֵי נְחֹשֶׁת חֲמִשִּׁים לְחַבֵּר אֶת־הָאֹהֶל לִהְיֹת אֶחָד׃ וַיַּעַשׂ
מִכְסֶה לָאֹהֶל עֹרֹת אֵילִם מְאָדָּמִים וּמִכְסֵה עֹרֹת תְּחָשִׁים
חמישי 20 מִלְמָעְלָה׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַקְּרָשִׁים לַמִּשְׁכָּן עֲצֵי
21 שִׁטִּים עֹמְדִים׃ עֶשֶׂר אַמֹּת אֹרֶךְ הַקָּרֶשׁ וְאַמָּה וַחֲצִי הָאַמָּה
22 רֹחַב הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד׃ שְׁתֵּי יָדֹת לַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד מְשֻׁלָּבֹת אַחַת
23 אֶל־אֶחָת כֵּן עָשָׂה לְכֹל קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַקְּרָשִׁים
24 לַמִּשְׁכָּן עֶשְׂרִים קְרָשִׁים לִפְאַת נֶגֶב תֵּימָנָה׃ וְאַרְבָּעִים אַדְנֵי־
כֶסֶף עָשָׂה תַּחַת עֶשְׂרִים הַקְּרָשִׁים שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־הַקֶּרֶשׁ
הָאֶחָד לִשְׁתֵּי יְדֹתָיו וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת־הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד לִשְׁתֵּי
25 יְדֹתָיו׃ וּלְצֶלַע הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית לִפְאַת צָפוֹן עָשָׂה עֶשְׂרִים
26 קְרָשִׁים׃ וְאַרְבָּעִים אַדְנֵיהֶם כָּסֶף שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ
27 הָאֶחָד וּשְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד׃ וּלְיַרְכְּתֵי הַמִּשְׁכָּן
28 יָמָּה עָשָׂה שִׁשָּׁה קְרָשִׁים׃ וּשְׁנֵי קְרָשִׁים עָשָׂה לִמְקֻצְעֹת הַמִּשְׁכָּן
29 בַּיַּרְכָתָיִם׃ וְהָיוּ תוֹאֲמִם מִלְּמַטָּה וְיַחְדָּו יִהְיוּ תַמִּים אֶל־רֹאשׁוֹ
30 אֶל־הַטַּבַּעַת הָאֶחָת כֵּן עָשָׂה לִשְׁנֵיהֶם לִשְׁנֵי הַמִּקְצֹעֹת׃ וְהָיוּ
שְׁמֹנָה קְרָשִׁים וְאַדְנֵיהֶם כֶּסֶף שִׁשָּׁה עָשָׂר אֲדָנִים שְׁנֵי אֲדָנִים
31 שְׁנֵי אֲדָנִים תַּחַת הַקֶּרֶשׁ הָאֶחָד׃ וַיַּעַשׂ בְּרִיחֵי עֲצֵי שִׁטִּים
32 חֲמִשָּׁה לְקַרְשֵׁי צֶלַע־הַמִּשְׁכָּן הָאֶחָת׃ וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִם לְקַרְשֵׁי
צֶלַע־הַמִּשְׁכָּן הַשֵּׁנִית וַחֲמִשָּׁה בְרִיחִם לְקַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן לַיַּרְכָתַיִם
33 יָמָּה׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַבְּרִיחַ הַתִּיכֹן לִבְרֹחַ בְּתוֹךְ הַקְּרָשִׁים מִן־
34 הַקָּצֶה אֶל־הַקָּצֶה׃ וְאֶת־הַקְּרָשִׁים צִפָּה זָהָב וְאֶת־טַבְּעֹתָם
35 עָשָׂה זָהָב בָּתִּים לַבְּרִיחִם וַיְצַף אֶת־הַבְּרִיחִם זָהָב׃ וַיַּעַשׂ אֶת־
הַפָּרֹכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר מַעֲשֵׂה
36 חֹשֵׁב עָשָׂה אֹתָהּ כְּרֻבִים׃ וַיַּעַשׂ לָהּ אַרְבָּעָה עַמּוּדֵי שִׁטִּים
37 וַיְצַפֵּם זָהָב וָוֵיהֶם זָהָב וַיִּצֹק לָהֶם אַרְבָּעָה אַדְנֵי־כָסֶף׃ וַיַּעַשׂ
מָסָךְ לְפֶתַח הָאֹהֶל תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר
38 מַעֲשֵׂה רֹקֵם׃ וְאֶת־עַמּוּדָיו חֲמִשָּׁה וְאֶת־וָוֵיהֶם וְצִפָּה רָאשֵׁיהֶם

۲۲ هر تخته دو زبانه داشت، با همدیگر کام و زبانه میشد. همه‌ی تخته‌های میشکان را همین گونه درست کرد.
۲۳ تخته‌ها را برای میشکان ساخت. برای ضلع جنوبی بیست تخته.
۲۴ و چهل پایه‌ی نقره برای زیر آن بیست تخته درست کرد. زیر یک تخته دو پایه برای دو زبانه‌اش و زیر تخته‌ی دیگر دو پایه برای دو زبانه‌اش.
۲۵ و برای ضلع دومی میشکان، ضلع شمالی، بیست تخته درست کرد.
۲۶ پایه‌های آنها چهل تا از نقره، زیر یک تخته دو پایه، زیر هر تخته دو پایه بود.
۲۷ و برای انتهای میشکان طرف غرب شش تخته درست کرد.
۲۸ و دو تخته برای کنج‌های میشکان در انتها ساخت.
۲۹ (زبانه‌های تخته‌ها و پایه‌های نقره‌ای) از پایین زوج زوج بودند.برای هر دو تای آن (تخته) ها یعنی برای دو تا (تخته) ی کنجی (زبانه‌های و پایه‌ها را) همینگونه ساخت.
۳۰ (و برای ضلع شرقی) هشت تخته و پایه‌ها نقره‌ای شان شانزده تا بودند، هر دو پایه زیر یک تخته.
۳۱ پشت بندهایی از چوب اقاقیا درست کرد. تخته‌های این ضلع (شمالی) میشکان پنج تا بود.
۳۲ پنج پشت بند برای تخته‌های ضلع دوم میشکان (جنوبی) و پنج پشت بند برای تخته‌های انتهای میشکان به طرف غرب.
۳۳ آن پشت بند میانی را (طوری) درست کرد که از این سر تا آن سر در میان تخته‌ها رد شود.
۳۴ و آن تخته‌ها را روکش طلا کرد و حلقه‌های آنها را که جای پشت بندها بودند از طلا درست کرد و آن پشت بندها را روکش طلا نمود.
۳۵ پرده‌ی جایگاه دو لوحه‌ی ده فرمان را از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده درست کرد. آن را به شکل کِروویم (یعنی روی آن - فرشته‌هایی به شکل پسر بچه و دختر بچه که از دو رو کار نساجی باشد) استاد نساج درست کرد.
۳۶ برای آن چهار ستون (از چوب اقاقیا) درست کرد و آنها را روکش طلا نمود. میخ‌های سرکجشان طلا بود و چهار پایه‌ی نقره برای آنها ریخت.
۳۷ برای درگاه آن چادر پرده‌ای از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی) و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده کار گلدوز درست کرد.
۳۸ و پنج ستون و میخ‌های سرکجشان را (ساخت) و سر آن (ستونها) و زه‌هایشان را روکش طلا کرد و پنج پایه‌ی آنها مسی بود.

وَیَقهِل - فصل سی و هفتم

۱ بِصَلئِل آن صندوق را از چوب اقاقیا درست کرد. درازایش دو و نیم اَما پهنایش یک و نیم اَما و بلندیش یک و نیم اَما بود.
۲ آن را از درون و برون از طلای ناب روکش کرد و گرداگرد آن حاشیه‌ی طلا ساخت.

וַחֲשֻׁקֵיהֶם זָהָב וְאַדְנֵיהֶם חֲמִשָּׁה נְחֹשֶׁת׃
לז 1 וַיַּעַשׂ בְּצַלְאֵל אֶת־הָאָרֹן עֲצֵי שִׁטִּים אַמָּתַיִם וָחֵצִי אָרְכּוֹ וְאַמָּה
2 וָחֵצִי רָחְבּוֹ וְאַמָּה וָחֵצִי קֹמָתוֹ׃ וַיְצַפֵּהוּ זָהָב טָהוֹר מִבַּיִת
3 וּמִחוּץ וַיַּעַשׂ לוֹ זֵר זָהָב סָבִיב׃ וַיִּצֹק לוֹ אַרְבַּע טַבְּעֹת זָהָב
עַל אַרְבַּע פַּעֲמֹתָיו וּשְׁתֵּי טַבָּעֹת עַל־צַלְעוֹ הָאֶחָת וּשְׁתֵּי טַבָּעֹת
4 עַל־צַלְעוֹ הַשֵּׁנִית׃ וַיַּעַשׂ בַּדֵּי עֲצֵי שִׁטִּים וַיְצַף אֹתָם זָהָב׃
5 וַיָּבֵא אֶת־הַבַּדִּים בַּטַּבָּעֹת עַל צַלְעֹת הָאָרֹן לָשֵׂאת אֶת־
6 הָאָרֹן׃ וַיַּעַשׂ כַּפֹּרֶת זָהָב טָהוֹר אַמָּתַיִם וָחֵצִי אָרְכָּהּ וְאַמָּה
7 וָחֵצִי רָחְבָּהּ׃ וַיַּעַשׂ שְׁנֵי כְרֻבִים זָהָב מִקְשָׁה עָשָׂה אֹתָם מִשְּׁנֵי
8 קְצוֹת הַכַּפֹּרֶת׃ כְּרוּב־אֶחָד מִקָּצָה מִזֶּה וּכְרוּב־אֶחָד מִקָּצָה מִזֶּה
9 מִן־הַכַּפֹּרֶת עָשָׂה אֶת־הַכְּרֻבִים מִשְּׁנֵי קצוותו׃ וַיִּהְיוּ הַכְּרֻבִים קְצוֹתָו
פֹּרְשֵׂי כְנָפַיִם לְמַעְלָה סֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל־הַכַּפֹּרֶת וּפְנֵיהֶם
אִישׁ אֶל־אָחִיו אֶל־הַכַּפֹּרֶת הָיוּ פְּנֵי הַכְּרֻבִים׃
10 וַיַּעַשׂ אֶת־הַשֻּׁלְחָן עֲצֵי שִׁטִּים אַמָּתַיִם אָרְכּוֹ וְאַמָּה רָחְבּוֹ
11 וְאַמָּה וָחֵצִי קֹמָתוֹ׃ וַיְצַף אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר וַיַּעַשׂ לוֹ זֵר זָהָב
12 סָבִיב׃ וַיַּעַשׂ לוֹ מִסְגֶּרֶת טֹפַח סָבִיב וַיַּעַשׂ זֵר־זָהָב לְמִסְגַּרְתּוֹ
13 סָבִיב׃ וַיִּצֹק לוֹ אַרְבַּע טַבְּעֹת זָהָב וַיִּתֵּן אֶת־הַטַּבָּעֹת עַל
14 אַרְבַּע הַפֵּאֹת אֲשֶׁר לְאַרְבַּע רַגְלָיו׃ לְעֻמַּת הַמִּסְגֶּרֶת הָיוּ
15 הַטַּבָּעֹת בָּתִּים לַבַּדִּים לָשֵׂאת אֶת־הַשֻּׁלְחָן׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַבַּדִּים
16 עֲצֵי שִׁטִּים וַיְצַף אֹתָם זָהָב לָשֵׂאת אֶת־הַשֻּׁלְחָן׃ וַיַּעַשׂ אֶת־
הַכֵּלִים ׀ אֲשֶׁר עַל־הַשֻּׁלְחָן אֶת־קְעָרֹתָיו וְאֶת־כַּפֹּתָיו וְאֵת
מְנַקִּיֹּתָיו וְאֶת־הַקְּשָׂוֺת אֲשֶׁר יֻסַּךְ בָּהֵן זָהָב טָהוֹר׃
17 וַיַּעַשׂ אֶת־הַמְּנֹרָה זָהָב טָהוֹר מִקְשָׁה עָשָׂה אֶת־הַמְּנֹרָה יְרֵכָהּ ששי (שלישי)
18 וְקָנָהּ גְּבִיעֶיהָ כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מִמֶּנָּה הָיוּ׃ וְשִׁשָּׁה קָנִים יֹצְאִים
מִצִּדֶּיהָ שְׁלֹשָׁה ׀ קְנֵי מְנֹרָה מִצִּדָּהּ הָאֶחָד וּשְׁלֹשָׁה קְנֵי מְנֹרָה
19 מִצִּדָּהּ הַשֵּׁנִי׃ שְׁלֹשָׁה גְבִעִים מְשֻׁקָּדִים בַּקָּנֶה הָאֶחָד כַּפְתֹּר
וָפֶרַח וּשְׁלֹשָׁה גְבִעִים מְשֻׁקָּדִים בְּקָנֶה אֶחָד כַּפְתֹּר וָפָרַח כֵּן

۳ چهار حلقه‌ی طلا برای چهار کناره‌اش ریخت که دو حلقه بر این طرفش و دو حلقه بر آن طرفش (با هم موازی) بود.

۴ تیرهایی از چوب اقاقیا درست کرد و آنها را با طلا روکش کرد.

۵ این تیرها را برای حمل آن صندوق در آن حلقه‌های روی دو طرف صندوق داخل کرد.

۶ سرپوشی از طلای ناب درست کرد، دو و نیم اَما درازای آن و یک و نیم اَما پهنای آن.

۷ دو کِروو (فرشته‌هایی به شکل پسر بچه و دختر بچه) از طلا درست کرد. آنها را یک پارچه از دو سوی آن سرپوش درست کرد.

۸ یک کِروو (فرشته) در انتهای این طرف و یک کِروو (فرشته) در انتهای آن طرف بود این کِرووها را بر دو انتهای آن از خود سرپوش ساخت.

۹ این کِرووِیم (فرشته‌ها) به طرف بالا بال گسترده بودند. با بالهای خود روی سرپوش را می‌پوشاندند و روبروی یکدیگر بوده و صورت‌های کِرووِیم (فرشته‌ها) به طرف سرپوش بود.

۱۰ آن میز را از چوب اقاقیا درست کرد. دو اَما درازای آن و یک اَما پهنای آن و یک و نیم اَما بلندی‌اش بود.

۱۱ آن را با طلای ناب روکش کرد و گرداگرد آن حاشیه‌ی طلا ساخت.

۱۲ در پیرامون آن قابی به اندازه‌ی یک طِفَح (واحد درازا) ساخت. در پیرامون برای قابش حاشیه‌ی طلا درست کرد.

۱۳ چهار حلقه‌ی طلا برایش ریخت و آن حلقه‌ها را روی چهار کناره‌ای که مال چهار پایه‌ی آن بود قرار داد.

۱۴ حلقه‌ها برای حمل میز در مقابل آن قاب بود تا جایگاه (ورود) تیرها شود.

۱۵ تیرهایی از چوب اقاقیا برای حمل آن میز درست کرد و آنها را روکش طلا نمود.

۱۶ اسبابهایی که با میز بود یعنی قالبهای نان و قاشق‌ها (جای کندری) و پایه‌های عمودیش و آن قیدهای ناودانی شکل راکه (نان) بوسیله‌ی آنها نگهداری میشد از طلای ناب ساخت.

۱۷ آن چراغدان را از طلای ناب درست کرد آن را یک پارچه ساخت. این چراغدان و شاخه (ی وسطی) اش زینت‌های جام شکل، زینتهای سیبی شکل و زینتهای گل شکلش از خود آن بود.

۱۸ و شش شاخه از دو طرف آن منشعب میشد. سه شاخه‌ی چراغدان از یک طرف آن و سه شاخه‌ی چراغدان از طرف دوم آن.

۱۹ سه جام زینتی به شکل بادام، زینت سیبی شکل و زینت گل شکل در یک شاخه بود و سه جام زینتی به شکل بادام، زینت سیبی شکل و زینت گل شکل در یک شاخه بود. به همین منوال برای آن شش شاخه منشعب از چراغدان.

۲۰ و در (شاخه‌ی وسطی) این چراغدان چهار جام به شکل بادام بود (به اضافه‌ی) زینتهای سیبی شکل و زینتهای گل شکل آن.

۲۱ و زیر دو شاخه از آن، زینت سیبی شکل بود و نیز زیر دو شاخه از آن زینت سیبی شکل بود و باز زیر دو شاخه از آن زینت سیبی شکل بود برای شش شاخه‌ای که از آن (شاخه وسطی) منشعب می‌شد.

20 לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים מִן־הַמְּנֹרָה׃ וּבַמְּנֹרָה אַרְבָּעָה גְבִעִים
21 מְשֻׁקָּדִים כַּפְתֹּרֶיהָ וּפְרָחֶיהָ׃ וְכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה
וְכַפְתֹּר תַּחַת שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה וְכַפְתֹּר תַּחַת־שְׁנֵי הַקָּנִים מִמֶּנָּה
22 לְשֵׁשֶׁת הַקָּנִים הַיֹּצְאִים מִמֶּנָּה׃ כַּפְתֹּרֵיהֶם וּקְנֹתָם מִמֶּנָּה הָיוּ
23 כֻּלָּהּ מִקְשָׁה אַחַת זָהָב טָהוֹר׃ וַיַּעַשׂ אֶת־נֵרֹתֶיהָ שִׁבְעָה
24 וּמַלְקָחֶיהָ וּמַחְתֹּתֶיהָ זָהָב טָהוֹר׃ כִּכָּר זָהָב טָהוֹר עָשָׂה אֹתָהּ
וְאֵת כָּל־כֵּלֶיהָ׃
25 וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבַּח הַקְּטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים אַמָּה אָרְכּוֹ וְאַמָּה רָחְבּוֹ
26 רָבוּעַ וְאַמָּתַיִם קֹמָתוֹ מִמֶּנּוּ הָיוּ קַרְנֹתָיו׃ וַיְצַף אֹתוֹ זָהָב
טָהוֹר אֶת־גַּגּוֹ וְאֶת־קִירֹתָיו סָבִיב וְאֶת־קַרְנֹתָיו וַיַּעַשׂ לוֹ
27 זֵר זָהָב סָבִיב׃ וּשְׁתֵּי טַבְּעֹת זָהָב עָשָׂה־לוֹ ׀ מִתַּחַת לְזֵרוֹ
עַל שְׁתֵּי צַלְעֹתָיו עַל שְׁנֵי צִדָּיו לְבָתִּים לְבַדִּים לָשֵׂאת אֹתוֹ
28/29 בָּהֶם׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַבַּדִּים עֲצֵי שִׁטִּים וַיְצַף אֹתָם זָהָב׃ וַיַּעַשׂ
אֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה קֹדֶשׁ וְאֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים טָהוֹר מַעֲשֵׂה
שביעי /רביעי/ רֹקֵחַ׃ וַיַּעַשׂ אֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה עֲצֵי שִׁטִּים חָמֵשׁ לח
1 אַמּוֹת אָרְכּוֹ וְחָמֵשׁ־אַמּוֹת רָחְבּוֹ רָבוּעַ וְשָׁלֹשׁ אַמּוֹת קֹמָתוֹ׃
2 וַיַּעַשׂ קַרְנֹתָיו עַל אַרְבַּע פִּנֹּתָיו מִמֶּנּוּ הָיוּ קַרְנֹתָיו וַיְצַף אֹתוֹ
3 נְחֹשֶׁת׃ וַיַּעַשׂ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ אֶת־הַסִּירֹת וְאֶת־הַיָּעִים
וְאֶת־הַמִּזְרָקֹת אֶת־הַמִּזְלָגֹת וְאֶת־הַמַּחְתֹּת כָּל־כֵּלָיו עָשָׂה
4 נְחֹשֶׁת׃ וַיַּעַשׂ לַמִּזְבֵּחַ מִכְבָּר מַעֲשֵׂה רֶשֶׁת נְחֹשֶׁת תַּחַת
5 כַּרְכֻּבּוֹ מִלְּמַטָּה עַד־חֶצְיוֹ׃ וַיִּצֹק אַרְבַּע טַבָּעֹת בְּאַרְבַּע
6 הַקְּצָוֹת לְמִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת בָּתִּים לַבַּדִּים׃ וַיַּעַשׂ אֶת־הַבַּדִּים
7 עֲצֵי שִׁטִּים וַיְצַף אֹתָם נְחֹשֶׁת׃ וַיָּבֵא אֶת־הַבַּדִּים בַּטַּבָּעֹת
עַל צַלְעֹת הַמִּזְבֵּחַ לָשֵׂאת אֹתוֹ בָּהֶם נְבוּב לֻחֹת עָשָׂה
8 אֹתוֹ׃ וַיַּעַשׂ אֵת הַכִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְאֵת כַּנּוֹ נְחֹשֶׁת בְּמַרְאֹת
9 הַצֹּבְאֹת אֲשֶׁר צָבְאוּ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיַּעַשׂ
אֶת־הֶחָצֵר לִפְאַת ׀ נֶגֶב תֵּימָנָה קַלְעֵי הֶחָצֵר שֵׁשׁ מָשְׁזָר מֵאָה

۲۲ زینت‌های سیبی شکل و شاخه‌هایشان از خود چراغدان و تمام آن یکپارچه از طلای ناب بود.

۲۳ چراغهایش را هفت تا درست کرد و انبرهایش (که برای گرفتن فتیله لازم بود) و سوخته گیرهای فتیله‌هایش از طلای ناب بود.

۲۴ آن (چراغدان) و تمام اسبابهایش را از یک کیکار (وزنه‌ایست برابر ۲۱/۵۰ کیلوگرم) طلای ناب ساخت.

۲۵ آن قربانگاه بخور را از چوبهای اقاقیا درست کرد. یک اَما درازایش و یک اَما پهنایش (به شکل مربع) و دو اَما بلندیش بود. شاخهایش از خود آن (یک پارچه بود).

۲٦ بام و دیواره‌هایش راگرداگرد و شاخهایش را با طلای ناب روکش کرد و برای پیرامون آن حاشیه‌ی طلا ساخت.

۲۷ دو حلقه‌ی طلا برای آن در زیر حاشیه‌اش بر دو پهلویش یعنی بر دو طرف آن ساخت (این دو حلقه) به منظور جایی برای تیرها بود که آن را به وسیله‌شان حمل نمایند.

۲۸ تیرها را از چوبهای اقاقیا ساخته آنها را با طلا روکش کرد.

۲۹ روغن مسح را اختصاصی و بخور داروهای (یازده گانه) معطر را پاک، به روال کار استاد عطار درست کرد.

وَیَقهِل - فصل سی و هشتم

۱ قربانگاه قربانی‌های سوختنی را از چوب اقاقیا ساخت. پنج اَما درازایش و پنج اَما پهنایش (به شکل) مربع بود و سه اَما بلندی آن.

۲ شاخهایش را در چهارگوشه‌هایش درست کرد. شاخهایش از خودش (یک پارچه) بود و آن را با مس روکش کرد.

۳ تمام اسبابهای آن قربانگاه، خاکستردانها، بیلچه‌ها، خونپاشها، چنگالها و مجمرها را ساخت. همه‌ی اسبابهایش را از مس ساخت.

۴ برای آن قربانگاه، زیر حاشیه‌اش از پایین تا نیمه‌ی آن شبکه‌ی توری مسی ساخت.

۵ چهار حلقه در چهارکنار، جائی برای تیرها برای آن توری مسی ساخت.

٦ آن تیرها را از چوب اقاقیا درست کرده آنها را با مس روکش کرد.

۷ آن تیرها را در آن حلقه‌های (دو) پهلوهای قربانگاه داخل کرد تا آن را به وسیله‌ی آنها حمل نمایند. آن (قربانگاه) را توخالی از تخته درست کرد.

۸ آن دستشوئی را از مس و پایه‌اش را از مس ساخت. (این مس‌ها) از آئینه‌های (مسی) آن زنان (سخاوتمندی) بود که در درگاه چادر محل اجتماع گرد آمده بودند.

۹ حیاط را درست کرد. در جهت جنوب پرده‌های حیاط از کتان تابیده (به درازای) صد اَما بود.

۱۰ ستونهایشان بیست تا و پایه‌های آنها بیست تا از مس. میخهای سرکج آن ستونها و زه‌هایشان از نقره بود.

۱۱ در جهت شمال (به درازای) صد اَما، ستونهای آنها بیست تا و پایه‌های آنها بیست تا از مس.

10 בָּאַמָּה: עַמּוּדֵיהֶם עֶשְׂרִים וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים נְחֹשֶׁת וָוֵי הָעַמֻּדִים
11 וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף: וְלִפְאַת צָפוֹן מֵאָה בָאַמָּה עַמּוּדֵיהֶם עֶשְׂרִים
12 וְאַדְנֵיהֶם עֶשְׂרִים נְחֹשֶׁת וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף: וְלִפְאַת
יָם קְלָעִים חֲמִשִּׁים בָּאַמָּה עַמּוּדֵיהֶם עֲשָׂרָה וְאַדְנֵיהֶם עֲשָׂרָה
13 וָוֵי הָעַמֻּדִים וַחֲשׁוּקֵיהֶם כָּסֶף: וְלִפְאַת קֵדְמָה מִזְרָחָה חֲמִשִּׁים
14 אַמָּה: קְלָעִים חֲמֵשׁ־עֶשְׂרֵה אַמָּה אֶל־הַכָּתֵף עַמּוּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה
15 וְאַדְנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה: וְלַכָּתֵף הַשֵּׁנִית מִזֶּה וּמִזֶּה לְשַׁעַר הֶחָצֵר
קְלָעִים חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אַמָּה עַמֻּדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַדְנֵיהֶם שְׁלֹשָׁה:
16/17 כָּל־קַלְעֵי הֶחָצֵר סָבִיב שֵׁשׁ מָשְׁזָר: וְהָאֲדָנִים לָעַמֻּדִים נְחֹשֶׁת
וָוֵי הָעַמּוּדִים וַחֲשׁוּקֵיהֶם כֶּסֶף וְצִפּוּי רָאשֵׁיהֶם כָּסֶף וְהֵם
18 מְחֻשָּׁקִים כֶּסֶף כֹּל עַמֻּדֵי הֶחָצֵר: וּמָסַךְ שַׁעַר הֶחָצֵר מַעֲשֵׂה מפטיר
רֹקֵם תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר וְעֶשְׂרִים
אַמָּה אֹרֶךְ וְקוֹמָה בְרֹחַב חָמֵשׁ אַמּוֹת לְעֻמַּת קַלְעֵי הֶחָצֵר:
19 וְעַמֻּדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְאַדְנֵיהֶם אַרְבָּעָה נְחֹשֶׁת וָוֵיהֶם כֶּסֶף וְצִפּוּי
20 רָאשֵׁיהֶם וַחֲשֻׁקֵיהֶם כָּסֶף: וְכָל־הַיְתֵדֹת לַמִּשְׁכָּן וְלֶחָצֵר סָבִיב
21 נְחֹשֶׁת: אֵלֶּה פְקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדֻת פקודי
אֲשֶׁר פֻּקַּד עַל־פִּי מֹשֶׁה עֲבֹדַת הַלְוִיִּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן
22 הַכֹּהֵן: וּבְצַלְאֵל בֶּן־אוּרִי בֶן־חוּר לְמַטֵּה יְהוּדָה עָשָׂה אֵת
23 כָּל־אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְאִתּוֹ אָהֳלִיאָב בֶּן־אֲחִיסָמָךְ
לְמַטֵּה־דָן חָרָשׁ וְחֹשֵׁב וְרֹקֵם בַּתְּכֵלֶת וּבָאַרְגָּמָן וּבְתוֹלַעַת
24 הַשָּׁנִי וּבַשֵּׁשׁ: כָּל־הַזָּהָב הֶעָשׂוּי לַמְּלָאכָה בְּכֹל)(
מְלֶאכֶת הַקֹּדֶשׁ וַיְהִי ׀ זְהַב הַתְּנוּפָה תֵּשַׁע וְעֶשְׂרִים כִּכָּר וּשְׁבַע
25 מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֵדָה מְאַת
כִּכָּר וְאֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:
26 בֶּקַע לַגֻּלְגֹּלֶת מַחֲצִית הַשֶּׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ לְכֹל הָעֹבֵר עַל־
הַפְּקֻדִים מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה לְשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת
27 אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים: וַיְהִי מְאַת כִּכַּר הַכֶּסֶף לָצֶקֶת

میخهای سرکج آن ستونها و زه‌هایشان از نقره بود.
۱۲ و در جهت غرب پرده‌هایی (به درازای) پنجاه اَما ستونهای آنها ده تا و پایه‌های آنها ده تا. میخهای سرکج آن ستونها و زه‌هایشان از نقره بود.
۱۳ و در جهت شرق (به پهنای) پنجاه اَما بود.
۱۴ طرف آن کناره (ضلع شرقی) پانزده اَما پرده داشت. ستونهایش سه تا و پایه‌هایش سه تا بود.
۱۵ و در کناره‌ی دوم از این طرف و آن طرف دروازه‌ی حیاط پانزده اَما پرده داشت. ستونهایشان سه تا و پایه‌هایشان سه تا بود.
۱۶ تمام پرده‌های گرداگرد حیاط از کتان تابیده بود.
۱۷ و پایه‌های آن ستونها از مس، میخهای سرکج ستونها و زه‌هایشان از نقره و روکش سرهای آنها از نقره و آنها یعنی تمام ستونهای حیاط زه شده از نقره بود.
۱۸ و پرده‌ی دروازه‌ی حیاط از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده کار گلدوزی بود و بیست اَما درازا داشت و بلندی (آن) از طرف پهنا پنج اَما به موازات پرده‌های حیاط بود.
۱۹ و ستونهای آن چهارتا، و پایه‌های آنها چهارتا از مس، میخهای سرکج آنها از نقره و روکش سرها و زه‌هایشان از نقره بود.
۲۰ و تمام میخها برای میشکان و برای حیاط گرداگرد از مس بود.

هفطارای معمولی ویقهل در صفحه ۲۵۶

پاراشای پِقودِی

۲۱ صورتحسابهای میشکان (جای لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان یسرائل در کوه «سینَی») که به امر مُشه به وسیله‌ی لِویها (مأموران حسابداری) زیر نظر ایتامار پسر اَهَرُون کوهِن مورد رسیدگی قرارگرفت از این قرار است.
۲۲ و بِصَلئِل پسر اوری پسر حور از سبط یِهودا هر آنچه راکه خدا به مُشه فرمان داده بود ساخت.
۲۳ و آهالی آو پسر اَحیساماخ از سبط دان استاد فن، نساجی و گلدوزی در کار پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک با وی بود.
۲۴ و تمام طلای به‌کار رفته برای آن کار یعنی برای همه‌کار مکان مقدس همان طلای هدیه شده بیست و نه کیکار (وزنه‌ایست) و هفتصد و سی شِقِل بر حسب شِقِل مقدس بود.
۲۵ و نقره‌ی سرشماری آن جماعت یکصد کیکار (وزنه‌ایست) و یکهزار و هفتصد و هفتاد و پنج شِقِل بر حسب شِقِل مقدس بود.
۲۶ یک بِقَع (وزنه‌ایست) یعنی نیم شِقِل بر حسب شِقِل مقدس برای هر فرد از افراد بیست ساله به بالا که از محل سرشماری عبور کردند. برای ششصد و سه هزار و پانصد و پنجاه نفر مرد.
۲۷ برای ریختن پایه‌های (ستونهای) مکان مقدس و پایه‌های (ستونهای) پرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان یکصد کیکار (وزنه‌ایست) نقره بود. یکصد پایه با یکصد کیکار یعنی یک کیکار برای هر پایه.
۲۸ و با آن یکهزار و هفتصد و هفتاد و پنج (شِقِل نقره) میخهای سرکج برای آن ستونها درست کرد

אֵת אַדְנֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אַדְנֵי הַפָּרֹכֶת מְאַת אֲדָנִים לִמְאַת
28 הַכִּכָּר כִּכָּר לָאָדֶן׃ וְאֶת־הָאֶלֶף וּשְׁבַע הַמֵּאוֹת וַחֲמִשָּׁה וְשִׁבְעִים)(
29 עָשָׂה וָוִים לָעַמּוּדִים וְצִפָּה רָאשֵׁיהֶם וְחִשַּׁק אֹתָם׃ וּנְחֹשֶׁת
30 הַתְּנוּפָה שִׁבְעִים כִּכָּר וְאַלְפַּיִם וְאַרְבַּע־מֵאוֹת שָׁקֶל׃ וַיַּעַשׂ
בָּהּ אֶת־אַדְנֵי פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֶת־
31 מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־לוֹ וְאֵת כָּל־כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת־אַדְנֵי
הֶחָצֵר סָבִיב וְאֶת־אַדְנֵי שַׁעַר הֶחָצֵר וְאֵת כָּל־יִתְדֹת הַמִּשְׁכָּן
1 וְאֶת־כָּל־יִתְדֹת הֶחָצֵר סָבִיב׃ וּמִן־הַתְּכֵלֶת וְהָאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת לט
הַשָּׁנִי עָשׂוּ בִגְדֵי־שְׂרָד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ
אֲשֶׁר לְאַהֲרֹן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃)(

שני /חמישי/ וַיַּעַשׂ אֶת־הָאֵפֹד זָהָב תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ
2 3 מָשְׁזָר׃ וַיְרַקְּעוּ אֶת־פַּחֵי הַזָּהָב וְקִצֵּץ פְּתִילִם לַעֲשׂוֹת בְּתוֹךְ
הַתְּכֵלֶת וּבְתוֹךְ הָאַרְגָּמָן וּבְתוֹךְ תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וּבְתוֹךְ הַשֵּׁשׁ
4 מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב׃ כְּתֵפֹת עָשׂוּ־לוֹ חֹבְרֹת עַל־שְׁנֵי קצוותו חֻבָּר׃ קְצוֹתָיו
5 וְחֵשֶׁב אֲפֻדָּתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו מִמֶּנּוּ הוּא כְּמַעֲשֵׂהוּ זָהָב תְּכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־
6 מֹשֶׁה׃ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־אַבְנֵי הַשֹּׁהַם מֻסַבֹּת מִשְׁבְּצֹת
7 זָהָב מְפֻתָּחֹת פִּתּוּחֵי חוֹתָם עַל־שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיָּשֶׂם
אֹתָם עַל כִּתְפֹת הָאֵפֹד אַבְנֵי זִכָּרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃

8 וַיַּעַשׂ אֶת־הַחֹשֶׁן מַעֲשֵׂה חֹשֵׁב כְּמַעֲשֵׂה אֵפֹד זָהָב תְּכֵלֶת
9 וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר׃ רָבוּעַ הָיָה כָּפוּל עָשׂוּ אֶת־
10 הַחֹשֶׁן זֶרֶת אָרְכּוֹ וְזֶרֶת רָחְבּוֹ כָּפוּל׃ וַיְמַלְאוּ־בוֹ אַרְבָּעָה טוּרֵי
11 אָבֶן טוּר אֹדֶם פִּטְדָה וּבָרֶקֶת הַטּוּר הָאֶחָד׃ וְהַטּוּר הַשֵּׁנִי נֹפֶךְ
12/13 סַפִּיר וְיָהֲלֹם׃ וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לֶשֶׁם שְׁבוֹ וְאַחְלָמָה׃ וְהַטּוּר
הָרְבִיעִי תַּרְשִׁישׁ שֹׁהַם וְיָשְׁפֵה מוּסַבֹּת מִשְׁבְּצֹת זָהָב בְּמִלֻּאֹתָם׃
14 וְהָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הֵנָּה שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל־שְׁמֹתָם

و سر آنها را روکش کرد و آنها را زه کشی نمود.
۲۹ و مس هدیه شده هفتاد کیکار و دو هزار و چهارصد شِقِل.
۳۰ با آن، پایه‌های (ستونهای) درگاه چادر محل اجتماع و قربانگاه مسی و آن شبکه‌ی (توری) مسی را که مال آنها بود و تمام اسباب قربانگاه (قربانیهای سوختنی) را ساخت.
۳۱ و پایه‌های (ستونهای) پیرامون حیاط و پایه‌های (ستونهای) دروازه حیاط و تمام میخهای سرکج میشکان و تمام میخهای حیاط را.

پِقودِی - فصل سی و نهم

۱ از آن پشم رنگ شده‌ی لاجوردی و آن پشم رنگ شده‌ی ارغوانی و آن پشم رنگ شده‌ی قرمز پارچه‌های خدمت برای بکار بردن در مکان مقدس (برای حمل اشیاء مقدس در آنها) درست کردند. لباسهای مقدسی را که برای اَهَرُون بود آنگونه که خدا فرمان داده بود درست کردند.
۲ آن پیش بند را از (نخ) طلا و پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی، پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده درست کرد.
۳ برای کار نساجی ورقه‌های طلا را نازک کرده تارهایی ببرید تا در میان آن پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی، پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک بکار ببرند.
۴ برای آن سردوشی‌های متصل درست کردند و سر دیگر آن هم به هم متصل بود.
۵ و بند پیش بندش که روی آن قرار می‌گرفت همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد مثل کار خود آن از (نخ) طلا از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز و کتان نازک تابیده بود.
۶ آن سنگهای عقیق سلیمانی را در جانگین‌های دورگرفته شده از طلا از روی نام‌های فرزندان ییسرائل به شکل مهرکَنی حکاکی شده ساختند.
۷ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود آنها را به عنوان سنگهای یادبود برای فرزندان ییسرائل روی سردوشی پیش بند قرار داد.
۸ آن سینه بند را مثل کار پیش بند از (نخ) طلا از پشم رنگ شده لاجوردی و پشم رنگ شده ارغوانی و پشم رنگ شده قرمز و کتان نازک تابیده کار نساجی درست کرد.
۹ بشکل مربع بود. سینه بند را دولا درست کردند. یک وجب درازای آن و یک وجب پهنایش، دولا.
۱۰ با کار گذاشتن چهار ردیف سنگ قیمتی در آن آنرا تکمیل کردند. ردیف اول ردیف عقیق سرخ، زبرجد و زمرد.
۱۱ و ردیف دوم فیروزه، یاقوت کبود و الماس.
۱۲ و ردیف سوم یاقوت زعفرانی، عقیق و یاقوت ارغوانی.
۱۳ و ردیف چهارم زمرد کبود، عقیق سلیمانی و یَشم. آنها را در جانگینی‌های دورگرفته از طلا کارگذاشته شده بود.
۱۴ و این سنگها دوازده تا به نامهای فرزندان ییسرائل، یعنی از روی نامهای آنها بودند، نام

15 פִּתּוּחֵי חֹתָם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ לִשְׁנֵים עָשָׂר שָׁבֶט׃ וַיַּעֲשׂוּ עַל־
16 הַחֹשֶׁן שַׁרְשְׁרֹת גַּבְלֻת מַעֲשֵׂה עֲבֹת זָהָב טָהוֹר׃ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי
מִשְׁבְּצֹת זָהָב וּשְׁתֵּי טַבְּעֹת זָהָב וַיִּתְּנוּ אֶת־שְׁתֵּי הַטַּבָּעֹת
17 עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וַיִּתְּנוּ שְׁתֵּי הָעֲבֹתֹת הַזָּהָב עַל־שְׁתֵּי
18 הַטַּבָּעֹת עַל־קְצוֹת הַחֹשֶׁן׃ וְאֵת שְׁתֵּי קְצוֹת שְׁתֵּי הָעֲבֹתֹת
נָתְנוּ עַל־שְׁתֵּי הַמִּשְׁבְּצֹת וַיִּתְּנֻם עַל־כִּתְפֹת הָאֵפֹד אֶל־מוּל
19 פָּנָיו׃ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי טַבְּעֹת זָהָב וַיָּשִׂימוּ עַל־שְׁנֵי קְצוֹת הַחֹשֶׁן
20 עַל־שְׂפָתוֹ אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאֵפֹד בָּיְתָה׃ וַיַּעֲשׂוּ שְׁתֵּי טַבְּעֹת
זָהָב וַיִּתְּנֻם עַל־שְׁתֵּי כִתְפֹת הָאֵפֹד מִלְּמַטָּה מִמּוּל פָּנָיו
21 לְעֻמַּת מֶחְבַּרְתּוֹ מִמַּעַל לְחֵשֶׁב הָאֵפֹד׃ וַיִּרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן
מִטַּבְּעֹתָיו אֶל־טַבְּעֹת הָאֵפֹד בִּפְתִיל תְּכֵלֶת לִהְיֹת עַל־
חֵשֶׁב הָאֵפֹד וְלֹא־יִזַּח הַחֹשֶׁן מֵעַל הָאֵפֹד כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה׃
22/23 וַיַּעַשׂ אֶת־מְעִיל הָאֵפֹד מַעֲשֵׂה אֹרֵג כְּלִיל תְּכֵלֶת׃ וּפִי־הַמְּעִיל שלישי (ששי)
24 בְּתוֹכוֹ כְּפִי תַחְרָא שָׂפָה לְפִיו סָבִיב לֹא יִקָּרֵעַ׃ וַיַּעֲשׂוּ עַל־
שׁוּלֵי הַמְּעִיל רִמּוֹנֵי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מָשְׁזָר׃
25 וַיַּעֲשׂוּ פַעֲמֹנֵי זָהָב טָהוֹר וַיִּתְּנוּ אֶת־הַפַּעֲמֹנִים בְּתוֹךְ הָרִמֹּנִים
26 עַל־שׁוּלֵי הַמְּעִיל סָבִיב בְּתוֹךְ הָרִמֹּנִים׃ פַּעֲמֹן וְרִמֹּן פַּעֲמֹן
וְרִמֹּן עַל־שׁוּלֵי הַמְּעִיל סָבִיב לְשָׁרֵת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
27 מֹשֶׁה׃ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַכָּתְנֹת שֵׁשׁ מַעֲשֵׂה אֹרֵג
28 לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו׃ וְאֵת הַמִּצְנֶפֶת שֵׁשׁ וְאֶת־פַּאֲרֵי הַמִּגְבָּעֹת שֵׁשׁ
29 וְאֶת־מִכְנְסֵי הַבָּד שֵׁשׁ מָשְׁזָר׃ וְאֶת־הָאַבְנֵט שֵׁשׁ מָשְׁזָר וּתְכֵלֶת
וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֵׂה רֹקֵם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
30 מֹשֶׁה׃ וַיַּעֲשׂוּ אֶת־צִיץ נֵזֶר־הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר
31 וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתַּב פִּתּוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ לַיהוָה׃ וַיִּתְּנוּ עָלָיו
פְּתִיל תְּכֵלֶת לָתֵת עַל־הַמִּצְנֶפֶת מִלְמָעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
32 אֶת־מֹשֶׁה׃ וַתֵּכֶל כָּל־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן אֹהֶל

هرکدام از دوازده سبط (بر آنها) بصورت مُهرکَنی حکاکی شده بود.
۱۵ روی آن سینه بند زنجیرهای محدود (از سینه بند تا شانه) به شکل طناب بافته از طلای ناب درست کردند.
۱۶ دو قاب طلا و دو حلقه‌ی طلا درست کردند و آن دو حلقـه را بالای دوکناره‌ی سینه بند قـرار دادند.
۱۷ و این دو طناب طلا را بالای کناره‌های آن سینه بند بر آن دو حلقه نصب نمودند.
۱۸ و دو سر (دیگر) این دو طناب را به آن دو قاب طلا وصل کردند. آنها را روی سردوشی‌های پیش بند یعنی به طرف جلو نصب نمودند.
۱۹ دو حلقه‌ی طلا درست کردند و روی دوکناره‌ی سینه بند، روی لبه‌اش که به طرف داخل پیش بند بود نصب کردند.
۲۰ دو حلقه‌ی طلا (ی دیگر) ساخته و آنها را روی دو بند سردوشی پیش بند در پایین به طرف جلو یعنی در محل اتصال آن (بند سردوشی باکمربند) در بالای بند پیش بند قرار دادند.
۲۱ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود آن سینه بند را با ریسمان تابیده از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی از حلقه‌هایش به حلقه‌های پیش بند بستند تا روی بندکمر پیش بند باقی بماند و آن سینه بند از روی آن پیش بند جابجا نشود.
۲۲ و ردای آن پیش بند را ازکار بافنده، تماماً از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی درست کرد.
۲۳ و دهانه آن ردا چون دهانه زره داخل خودش بود پیرامون دهانه‌اش سجاف داشت تا پاره نشود.
۲۴ بر لبه‌های (پایین) آن ردا زینت‌های اناری شکل از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمز تابیده درست کردند.
۲۵ زنگوله‌هایی از طلای ناب درست کردند و این زنگوله‌های را مابین زینتهای اناری شکل یعنی در وسط زینتهای اناری شکل بر لبه‌های (پایین) آن ردا، گرداگرد نصب نمودند.
۲۶ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد یک زنگوله و یک زینت اناری شکل، یک زنگوله و یک زینت اناری شکل بر لبه‌های (پائین) رداگرداگرد آن به منظور خدمت کردن درست کردند.
۲۷ پیراهن‌ها را ازکتان کار بافنده، برای اَهَرُوٌن و پسرانش درست کردند.
۲۸ عمامه را ازکتان وکلاههای لبه دار شکوهمند را ازکتان و شلوارهای کتانی را ازکتان نازک تابیده (درست کردند).
۲۹ و همانگونه که خدا به مُشه فرمان دادکمربند را ازکتان نازک تابیده و از پشم رنگ شده (به رنگ لاجوردی و پشم رنگ شده (به رنگ) ارغوانی و پشم رنگ شده (به رنگ) قرمزکار گلدوزی (درست کردند).
۳۰ و آن ورقه‌ی نازک تاج مقدس را از طلای ناب درست کردند و روی آن با حکاکی نوشتند «قودِش لَادونای» (مقدس برای خدا).
۳۱ و همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد بالای آن (ورقه نازک) ریسمانی تابیده از پشم رنگ شده (به رنگ) لاجوردی نصب کردند تا (آن تاج مقدس را) از بالا بر روی آن عـمامه قـرار دهند.
۳۲ همه‌ی کار میشکان، خیمه‌ی محل اجتماع، پایان یافت. فرزندان ییسرائل طبق آنچه که خدا به مُشه فرمان داد، عمل کردند و همانگونه ساختند.

מוֹעֵד וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן
עָשׂוּ׃
רביעי 33 וַיָּבִיאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן אֶל־מֹשֶׁה אֶת־הָאֹהֶל וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו
34 קְרָסָיו קְרָשָׁיו בְּרִיחָו וְעַמֻּדָיו וַאֲדָנָיו׃ וְאֶת־מִכְסֵה עוֹרֹת הָאֵילִם
הַמְאָדָּמִים וְאֶת־מִכְסֵה עֹרֹת הַתְּחָשִׁים וְאֵת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ׃
35/36 אֶת־אֲרוֹן הָעֵדֻת וְאֶת־בַּדָּיו וְאֵת הַכַּפֹּרֶת׃ אֶת־הַשֻּׁלְחָן אֶת־
37 כָּל־כֵּלָיו וְאֵת לֶחֶם הַפָּנִים׃ אֶת־הַמְּנֹרָה הַטְּהֹרָה אֶת־נֵרֹתֶיהָ
38 נֵרֹת הַמַּעֲרָכָה וְאֶת־כָּל־כֵּלֶיהָ וְאֵת שֶׁמֶן הַמָּאוֹר׃ וְאֵת מִזְבַּח
הַזָּהָב וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת קְטֹרֶת הַסַּמִּים וְאֵת מָסַךְ
39 פֶּתַח הָאֹהֶל׃ אֵת ׀ מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת וְאֶת־מִכְבַּר הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר־
40 לוֹ אֶת־בַּדָּיו וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו אֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ׃ אֵת קַלְעֵי
הֶחָצֵר אֶת־עַמֻּדֶיהָ וְאֶת־אֲדָנֶיהָ וְאֶת־הַמָּסָךְ לְשַׁעַר הֶחָצֵר
אֶת־מֵיתָרָיו וִיתֵדֹתֶיהָ וְאֵת כָּל־כְּלֵי עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן לְאֹהֶל
41 מוֹעֵד׃ אֶת־בִּגְדֵי הַשְּׂרָד לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ אֶת־בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ
42 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְאֶת־בִּגְדֵי בָנָיו לְכַהֵן׃ כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יהוה
43 אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הָעֲבֹדָה׃ וַיַּרְא מֹשֶׁה
אֶת־כָּל־הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עָשׂוּ אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה כֵּן עָשׂוּ
וַיְבָרֶךְ אֹתָם מֹשֶׁה׃

חמישי (שביעי) 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ בְּיוֹם־הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאֶחָד
3 לַחֹדֶשׁ תָּקִים אֶת־מִשְׁכַּן אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְשַׂמְתָּ שָׁם אֵת אֲרוֹן
4 הָעֵדוּת וְסַכֹּתָ עַל־הָאָרֹן אֶת־הַפָּרֹכֶת׃ וְהֵבֵאתָ אֶת־הַשֻּׁלְחָן
וְעָרַכְתָּ אֶת־עֶרְכּוֹ וְהֵבֵאתָ אֶת־הַמְּנֹרָה וְהַעֲלֵיתָ אֶת־נֵרֹתֶיהָ׃
5 וְנָתַתָּה אֶת־מִזְבַּח הַזָּהָב לִקְטֹרֶת לִפְנֵי אֲרוֹן הָעֵדֻת וְשַׂמְתָּ
6 אֶת־מָסַךְ הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן׃ וְנָתַתָּה אֵת מִזְבַּח הָעֹלָה לִפְנֵי
7 פֶּתַח מִשְׁכַּן אֹהֶל־מוֹעֵד׃ וְנָתַתָּ אֶת־הַכִּיֹּר בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד
8 וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁם מָיִם׃ וְשַׂמְתָּ אֶת־הֶחָצֵר סָבִיב וְנָתַתָּ
9 אֶת־מָסַךְ שַׁעַר הֶחָצֵר׃ וְלָקַחְתָּ אֶת־שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמָשַׁחְתָּ

۳۳ آن میشکان را نزد مُشه آوردند یعنی آن خیمه‌ی محل اجتماع و همه‌ی اسبابهایش، قلابها، تخته‌ها پشت بندها و ستونها و پایه‌هایش را ...

۳۴ و پوشش پوستهای قوچ قرمز رنگ شده و آن پوشش پوستهای تَحَش (پستاندار دریایی) و پرده‌ی پوشش جایگاه لوحه‌های ده فرمان را ...

۳۵ صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») و تیرهای آن و سرپوش (صندوق) را ...

۳۶ میز و همه‌ی اسبابهایش و نان دورو را ...

۳۷ چراغدان پاک و چراغهایش یعنی چراغهای منظم و همه‌ی اسبابهایش و روغن روشنایی را ...

۳۸ و قربانگاه طلا و آن روغن مسح و بخور داروهای (یازده گانه) معطر و پرده‌ی درگاه آن خیمه (محل اجتماع) را ...

۳۹ قربانگاه مسی و شبکه‌ی (توری) مسی مربوط به آن و تیرهای آن و همه‌ی اسبابهایش. دستشویی و پایه‌اش را.

۴۰ پرده‌های حیاط، ستونهای آن و پایه‌ها (ی جا زبانه‌ایها) یش را و آن پرده را برای دروازه‌ی حیاط و طنابهایش و میخهای سرکج آن و همه‌ی اسبابهای کار میشکان را برای خیمه‌ی محل اجتماع ...

۴۱ پارچه‌های خدمت برای بکار بردن در مکان مقدس (برای حمل اشیاء مقدس در آنها) لباسهای مقدس را برای اَهَرُون کُوهِن و لباسهای پسرانش را برای کهانت کردن.

۴۲ آن چنان که خدا به مُشه فرمان داد فرزندان ییسرائل همانگونه تمام کار را انجام دادند.

۴۳ مُشه تمام کار را بررسی کرد و اینک آن را انجام داده بودند. همانگونه که خدا فرمان داده بود همانطور انجام داده بودند. مُشه آنها را دعا نمود.

پِقودِی - فصل چهلم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت.

۲ در روز (رویت هلال) ماه اول (نیسان) یعنی در اول آن ماه میشکان یعنی خیمه‌ی محل اجتماع را بر پا نما.

۳ صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») را در آنجا بگذار و آن پرده‌ی جایگاه ده فرمان را پوشش آن صندوق قرار بده.

۴ میز را به داخل بیاور و ترتیب چیدن (نانهای دوروی) آن را بده. آن چراغدان را به داخل بیاور و چراغهایش را روشن کن.

۵ قربانگاه طلا را برای بخور جلو (پرده) صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») بگذار و پرده‌ی درگاه میشکان را نصب کن.

۶ قربانگاه قربانی سوختنی را جلو درگاه مسکن خیمه‌ی محل اجتماع قرار بده.

۷ دستشویی را بین چادر محل اجتماع و بین آن قربانگاه (قربانی سوختنی) قرار داده در آن آب بریز.

אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו
10 וְהָיָה קֹדֶשׁ׃ וּמָשַׁחְתָּ אֶת־מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְקִדַּשְׁתָּ
11 אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים׃ וּמָשַׁחְתָּ אֶת־הַכִּיֹּר
12 וְאֶת־כַּנּוֹ וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו אֶל־
13 פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְרָחַצְתָּ אֹתָם בַּמָּיִם׃ וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶת־אַהֲרֹן
14 אֵת בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ וּמָשַׁחְתָּ אֹתוֹ וְקִדַּשְׁתָּ אֹתוֹ וְכִהֵן לִי׃ וְאֶת־
15 בָּנָיו תַּקְרִיב וְהִלְבַּשְׁתָּ אֹתָם כֻּתֳּנֹת׃ וּמָשַׁחְתָּ אֹתָם כַּאֲשֶׁר
מָשַׁחְתָּ אֶת־אֲבִיהֶם וְכִהֲנוּ לִי וְהָיְתָה לִהְיֹת לָהֶם מָשְׁחָתָם
16 לִכְהֻנַּת עוֹלָם לְדֹרֹתָם׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
17 אֹתוֹ כֵּן עָשָׂה׃ וַיְהִי בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה ששי
18 הַשֵּׁנִית בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הוּקַם הַמִּשְׁכָּן׃ וַיָּקֶם מֹשֶׁה אֶת־
הַמִּשְׁכָּן וַיִּתֵּן אֶת־אֲדָנָיו וַיָּשֶׂם אֶת־קְרָשָׁיו וַיִּתֵּן אֶת־בְּרִיחָיו
19 וַיָּקֶם אֶת־עַמּוּדָיו׃ וַיִּפְרֹשׂ אֶת־הָאֹהֶל עַל־הַמִּשְׁכָּן וַיָּשֶׂם
אֶת־מִכְסֵה הָאֹהֶל עָלָיו מִלְמָעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
20 מֹשֶׁה׃ וַיִּקַּח וַיִּתֵּן אֶת־הָעֵדֻת אֶל־הָאָרֹן וַיָּשֶׂם
אֶת־הַבַּדִּים עַל־הָאָרֹן וַיִּתֵּן אֶת־הַכַּפֹּרֶת עַל־הָאָרֹן מִלְמָעְלָה׃
21 וַיָּבֵא אֶת־הָאָרֹן אֶל־הַמִּשְׁכָּן וַיָּשֶׂם אֵת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ וַיָּסֶךְ עַל
22 אֲרוֹן הָעֵדוּת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּתֵּן
אֶת־הַשֻּׁלְחָן בְּאֹהֶל מוֹעֵד עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן צָפֹנָה מִחוּץ
23 לַפָּרֹכֶת׃ וַיַּעֲרֹךְ עָלָיו עֵרֶךְ לֶחֶם לִפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
24 אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיָּשֶׂם אֶת־הַמְּנֹרָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד
25 נֹכַח הַשֻּׁלְחָן עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן נֶגְבָּה׃ וַיַּעַל הַנֵּרֹת לִפְנֵי יְהוָה
26 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיָּשֶׂם אֶת־מִזְבַּח
27 הַזָּהָב בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת׃ וַיַּקְטֵר עָלָיו קְטֹרֶת סַמִּים
28 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיָּשֶׂם אֶת־מָסַךְ שביעי
29 הַפֶּתַח לַמִּשְׁכָּן׃ וְאֵת מִזְבַּח הָעֹלָה שָׂם פֶּתַח מִשְׁכַּן אֹהֶל־
מוֹעֵד וַיַּעַל עָלָיו אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־הַמִּנְחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה

۸ حیاط را گرداگرد (میشکان) قرار بده و پرده‌ی دراوزه‌ی حیاط را نصب کن.
۹ روغن مسح را بردار و میشکان و آنچه را در آن است مسح کن و آن را و آنچه در آن است اختصاصی نما تا مقدس بماند.
۱۰ قربانگاه قربانی سوختنی و همه‌ی اسبابهایش را مسح کن و قربانگاه را اختصاصی نما تا آن قربانگاه فوق‌العاده مقدس بماند.
۱۱ دستشویی و پایه‌اش را مسح نموده آنها را اختصاصی نما.
۱۲ اَهَروُن و پسرانش را نزد درگاه خیمه‌ی محل اجتماع پیش آورده آنها را با آب غسل بده.
۱۳ آن لباسهای اختصاصی را به اَهَروُن بپوشان و او را مسح نموده مقدسش کن تا برای من کهانت کند.
۱۴ و پسرانش را پیش آورده به آنها پیراهن بپوشان.
۱۵ همانطوریکه پدرشان را مسح نمودی آنها را مسح نما تا برای من کهانت کنند و چنین باشد که با مسح شدن آنها نسل اندر نسلشان تا ابد کوُهِن بمانند.
۱۶ مُشه (کارها را) انجام داد. طبق آنچه که خدا به او فرمان داده بود همانگونه عمل نمود.
۱۷ در ماه اول (نیسان) در سال دوم در اول این ماه بود که میشکان برپا شد.
۱۸ مُشه آن میشکان را برپا کرد و پایه‌هایش را قرار داد و تخته‌هایش را گذاشت و پشت بندهایش را نصب کرد و ستونهایش را برپا داشت.
۱۹ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود چادر محل اجتماع را بر آن میشکان گسترد و پوشش (تَحش، پستاندار دریایی) آن خیمه را بر روی آن (چادر) از بالا قرار داد.
۲۰ (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») را گرفته در صندوق قرار داد و تیرها را بر صندوق نصب نمود و سرپوش صندوق را از بالا روی آن صندوق گذاشت.
۲۱ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود صندوق را به میشکان آورد. پرده‌ی پوشش جایگاه ده فرمان را نصب کرد. پوششی بر صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه «سینَی») قرار داد.
۲۲ میز را در چادر محل اجتماع بر سمت شمالی آن میشکان خارج از پرده‌ی جایگاه ده فرمان قرار داد.
۲۳ همانطور که خدا به مُشه فرمان داده بود روی آن در حضور خدا ترتیب نان (دورو) را داد.
۲۴ چراغدان را در چادر محل اجتماع روبروی آن میز در سمت جنوبی میشکان قرار داد.
۲۵ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود چراغها را در حضور خدا روشن کرد.
۲۶ قربانگاه طلا را در چادر محل اجتماع جلو پرده جایگاه ده فرمان قرار داد.
۲۷ آنگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود روی آن بخور داروها (ی یازده‌گانه) معطر را دود کرد.
۲۸ و پرده‌ی درگاه میشکان را نصب نمود.
۲۹ و قربانگاه سوختنی را در درگاه مسکن چادر محل اجتماع قرار داد. قربانی سوختنی و هدیه‌ی آردی را همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود روی آن تقدیم کرد.
۳۰ دستشوئی را بین چادر محل اجتماع و بین قربانگاه (قربانی سوختنی) قرار داده، در آن

30 אֶת־מֹשֶֽׁה׃ וַיָּ֨שֶׂם֙ אֶת־הַכִּיֹּ֔ר בֵּֽין־אֹ֥הֶל מוֹעֵ֖ד
31 וּבֵ֣ין הַמִּזְבֵּ֑חַ וַיִּתֵּ֥ן שָׁ֛מָּה מַ֖יִם לְרָחְצָֽה׃ וְרָחֲצ֣וּ מִמֶּ֔נּוּ מֹשֶׁ֖ה
32 וְאַהֲרֹ֣ן וּבָנָ֑יו אֶת־יְדֵיהֶ֖ם וְאֶת־רַגְלֵיהֶֽם׃ בְּבֹאָ֞ם אֶל־אֹ֣הֶל
מוֹעֵ֗ד וּבְקָרְבָתָ֛ם אֶל־הַמִּזְבֵּ֖חַ יִרְחָ֑צוּ כַּאֲשֶׁ֛ר צִוָּ֥ה יְהֹוָ֖ה אֶת־
33 מֹשֶֽׁה׃ וַיָּ֣קֶם אֶת־הֶחָצֵ֗ר סָבִיב֙
לַמִּשְׁכָּ֣ן וְלַמִּזְבֵּ֔חַ וַיִּתֵּ֕ן אֶת־מָסַ֖ךְ שַׁ֣עַר הֶחָצֵ֑ר וַיְכַ֥ל מֹשֶׁ֖ה אֶת־
הַמְּלָאכָֽה׃
מפטיר 34 וַיְכַ֥ס הֶעָנָ֖ן אֶת־אֹ֣הֶל מוֹעֵ֑ד וּכְב֣וֹד יְהֹוָ֔ה מָלֵ֖א אֶת־הַמִּשְׁכָּֽן׃
35 וְלֹא־יָכֹ֣ל מֹשֶׁ֗ה לָבוֹא֙ אֶל־אֹ֣הֶל מוֹעֵ֔ד כִּֽי־שָׁכַ֥ן עָלָ֖יו הֶעָנָ֑ן
36 וּכְב֣וֹד יְהֹוָ֔ה מָלֵ֖א אֶת־הַמִּשְׁכָּֽן׃ וּבְהֵעָל֤וֹת הֶֽעָנָן֙ מֵעַ֣ל הַמִּשְׁכָּ֔ן
37 יִסְע֖וּ בְּנֵ֣י יִשְׂרָאֵ֑ל בְּכֹ֖ל מַסְעֵיהֶֽם׃ וְאִם־לֹ֥א יֵעָלֶ֖ה הֶעָנָ֑ן וְלֹ֣א
38 יִסְע֔וּ עַד־י֖וֹם הֵעָלֹתֽוֹ׃ כִּי֩ עֲנַ֨ן יְהֹוָ֤ה עַֽל־הַמִּשְׁכָּן֙ יוֹמָ֔ם וְאֵ֕שׁ
תִּהְיֶ֥ה לַ֖יְלָה בּ֑וֹ לְעֵינֵ֥י כָל־בֵּֽית־יִשְׂרָאֵ֖ל בְּכָל־מַסְעֵיהֶֽם׃

برای شستشو آب ریخت.

۳۱ مُشه و اَهَرون و پسرانش دستها و پاهای خود را بوسیله آن شستند.

۳۲ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود هنگام ورودشان به چادر محل اجتماع و موقع نزدیک شدنشان به آن قربانگاه (دست و پای خود را) می‌شستند.

۳۳ حیاط را گرداگرد میشکان و قربانگاه (قربانی سوختنی) ایجادکرد و پرده‌ی دروازه‌ی حیاط را نصب کرد. مُشه کار را پایان داد.

۳۴ آن ابر، چادر محل اجتماع را پوشانید و میشکان از جلال خدا مملو شد.

۳۵ مُشه نمی‌توانست به چادر محل اجتماع داخل شود چونکه آن ابر بر آن قرارگرفته و میشکان آکنده از جلال خدا بود.

۳۶ فرزندان ییسرائل در تمام مسافرتهای خود هنگام بالا رفتن ابر از روی میشکان حرکت میکردند.

۳۷ و اگر آن ابر بالا نمیرفت تا روز بالا رفتن آن حرکت نمی‌نمودند.

۳۸ زیراکه در مقابل چشم تمام خاندان ییسرائل درکلیه مسافرت‌هایشان در روز، ابر خدا، و در شب، آتش (برای راهنمائی) بر میشکان مستقر بود.

هفطارای معمولی پقوده در صفحه ۲۵۸

۱- تبصره‌ی کلی در مورد گوساله طلائی

به دلایل زیر اَهَرُون کوشش میکرد وقت گذرانی کند و به هیچ وجه قصد ساختن بتی را نداشته است.

الف - پیشنهاد آوردن زینت آلات طلا که اصولاً زنها حاضر به از دست دادن آن نیستند.

ب - در شکل دادن طلا وقت گذرانی میکرد.

ج - ساختن قربانگاه تنها به دست خودش کاری بود که وقت زیادی لازم داشت.

د - به تعویق انداختن جشن به فردای آن روز چون میدانست مُشه خواهد آمد.

ه - تأکید بر اینکه جشن صرفاً برای خدا است.

و - فقط آن جمعیتی از مصریان که در مصر به فرزندان ییسرائل پیوسته بود باعث شد اَهَرُون گوساله را بسازد (آیه‌های ۱ و ۳۵ همین فصل).

پایان کتاب شموت

1 וַיִּקְרָא אֶל־מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר יהוה אֵלָיו מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר׃
2 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם כִּי־יַקְרִיב מִכֶּם
קָרְבָּן לַיהוה מִן־הַבְּהֵמָה מִן־הַבָּקָר וּמִן־הַצֹּאן תַּקְרִיבוּ אֶת־
3 קָרְבַּנְכֶם׃ אִם־עֹלָה קָרְבָּנוֹ מִן־הַבָּקָר זָכָר תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ
4 אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד יַקְרִיב אֹתוֹ לִרְצֹנוֹ לִפְנֵי יהוה׃ וְסָמַךְ
5 יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו׃ וְשָׁחַט אֶת־בֶּן)(
הַבָּקָר לִפְנֵי יהוה וְהִקְרִיבוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־הַדָּם וְזָרְקוּ
6 אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְהִפְשִׁיט
7 אֶת־הָעֹלָה וְנִתַּח אֹתָהּ לִנְתָחֶיהָ׃ וְנָתְנוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן
8 אֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עֵצִים עַל־הָאֵשׁ׃ וְעָרְכוּ בְּנֵי אַהֲרֹן
הַכֹּהֲנִים אֵת הַנְּתָחִים אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַפָּדֶר עַל־הָעֵצִים
9 אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ׃ וְקִרְבּוֹ וּכְרָעָיו יִרְחַץ בַּמָּיִם
וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַכֹּל הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחוֹחַ
10 לַיהוה׃ וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבָּנוֹ מִן־הַכְּשָׂבִים אוֹ)(
11 מִן־הָעִזִּים לְעֹלָה זָכָר תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ׃ וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ
הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יהוה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ
12 עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְנִתַּח אֹתוֹ לִנְתָחָיו וְאֶת־רֹאשׁוֹ וְאֶת־
פִּדְרוֹ וְעָרַךְ הַכֹּהֵן אֹתָם עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר
13 עַל־הַמִּזְבֵּחַ׃ וְהַקֶּרֶב וְהַכְּרָעַיִם יִרְחַץ בַּמָּיִם וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן
אֶת־הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ
לַיהוה׃)(

14 וְאִם מִן־הָעוֹף עֹלָה קָרְבָּנוֹ לַיהוה וְהִקְרִיב מִן־הַתֹּרִים אוֹ שני
15 מִן־בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת־קָרְבָּנוֹ׃ וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וּמָלַק
אֶת־רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ׃
16 וְהֵסִיר אֶת־מֻרְאָתוֹ בְּנֹצָתָהּ וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ
17 קֵדְמָה אֶל־מְקוֹם הַדָּשֶׁן׃ וְשִׁסַּע אֹתוֹ בִכְנָפָיו לֹא יַבְדִּיל וְהִקְטִיר
אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה עַל־הָעֵצִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ עֹלָה הוּא

۱ خدا مُشه را از چادر محل اجتماع صدا زده به او چنین گفت:(۱)
۲ با فرزندان ییسرائل صحبت نموده به ایشان بگو انسانی که از میان شما به خدا قربانی تقدیم میکند قربانیش را از چارپایان، از گاوان و گوسفندان تقدیم بدارد.
۳ اگر قربانی وی قربانی سوختنی باشد آن را از گاوان نر بی‌عیب تقدیم بدارد. نزدیک در چادر محل اجتماع به میل خودش به پیشگاه خدا تقدیم نماید.
۴ دستش را بر سر قربانی سوختنی تکیه بدهد. از وی پذیرفته میشود و برایش سبب عفو میگردد.
۵ گاو جوان را در پیشگاه خدا ذبح کند و فرزندان اَهَرُون که کُوهِن هستند خون را نزدیک آورده کنار قربانگاه که در چادر محل اجتماع است به اطراف (آن) بپاشند.
٦ قربانی سوختنی را پوست کنده به قطعاتش تقسیم کند.
۷ فرزندان اَهَرُون کوهِن آتش را روی قربانگاه قرار داده و هیزم‌هایی روی آتش بچینند.
۸ فرزندان اَهَرون که کوهِن هستند آن قطعه‌ها، کله و پیه روده را روی هیزم‌هائی که بر آتش روی قربانگاه است بچینند.
۹ و احشاء و پاچه‌هایش را با آب بشوید، و کوهِن تمام آنرا روی قربانگاه دود کند. برای خدا قربانی سوختنی - یا طعمه‌ی آتش (قربانگاه) - بوی خوش آیند می‌باشد.
۱۰ و اگر قربانیش به عنوان قربانی سوختنی از گوسفندان باشد آن را از بره‌ها یا از بزهای نر بی‌عیب تقدیم بدارد.
۱۱ و آن را در سمت شمالی قربانگاه در حضور خدا ذبح نماید. فرزندان اَهَرون که کوهِن هستند خونش را بر اطراف (قسمت بالای) قربانگاه بپاشند.
۱۲ کوهِن آن را به قطعاتش تقسیم نموده آنها را با کله و پیه روده‌اش بر هیزم هایی که روی آتش برقربانگاه است بچینند.
۱۳ و احشاء و پاچه‌ها را با آب بشوید و کوهِن تمام آن را نزدیک قربانگاه آورده دود کند. برای خدا بوی قربانی سوختنی یا طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خوش آیند می‌باشد.
۱۴ و اگر قربانی سوختنی تقدیمیش به خدا از بالداران است قربانیش را از قمری‌ها یا از جوجه‌های کبوتر تقدیم نماید.
۱۵ کُوهِن آن را نزدیک قربانگاه آورده سرش را پیچانده، با ناخن از قفا تا پوست گلو قطع کند و بر قربانگاه دود نماید خونش بر دیوار قربانگاه ریخته شود.
۱٦ چینه دان آن با پر و پوستِ روی آن (چینه دان) جدا کرده آن را نزدیک سمت شرقی قربانگاه پیش جای خاکستر ریزی بیندازد.
۱۷ و آن (پرنده) را از بالهایش چاک داده از هم جد نسازد، کوهِن آن را بر قربانگاه روی هیزم‌هایی که بر آتش است دود نماید. برای خدا بوی قربانی سوختنی یا طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خوش آیند است.

۱- بطوریکه ملاحظه می‌شود در اولین واژه این آیه حرف «اَلف» کوچک نوشته شده است. مفسرین علت آنرا چنین توضیح میدهند که حضرت مُشه خود را شایسته نمیدانست که خداوند با او روبرو متکلم گردد. لذا در اینجا بجای واژه «وَییقرا» که بمعنی «صدا کرد» است واژه «وَیقار» را بکار برد که به معنی پیش آمد و اتفاقی است.

1 אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וְנֶפֶשׁ כִּי־תַקְרִיב קָרְבַּן
מִנְחָה לַיהוָה סֹלֶת יִהְיֶה קָרְבָּנוֹ וְיָצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְנָתַן עָלֶיהָ
2 לְבֹנָה׃ וֶהֱבִיאָהּ אֶל־בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים וְקָמַץ מִשָּׁם מְלֹא קֻמְצוֹ
מִסָּלְתָּהּ וּמִשַּׁמְנָהּ עַל כָּל־לְבֹנָתָהּ וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אַזְכָּרָתָהּ
3 הַמִּזְבֵּחָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וְהַנּוֹתֶרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן
4 וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קָדָשִׁים מֵאִשֵּׁי יהוָה׃ וְכִי תַקְרִב
קָרְבַּן מִנְחָה מַאֲפֵה תַנּוּר סֹלֶת חַלּוֹת מַצֹּת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן
5 וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן׃ וְאִם־מִנְחָה עַל־
6 הַמַּחֲבַת קָרְבָּנֶךָ סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן מַצָּה תִהְיֶה׃ פָּתוֹת אֹתָהּ
שלישי 7 פִּתִּים וְיָצַקְתָּ עָלֶיהָ שָׁמֶן מִנְחָה הִוא׃ וְאִם־
8 מִנְחַת מַרְחֶשֶׁת קָרְבָּנֶךָ סֹלֶת בַּשֶּׁמֶן תֵּעָשֶׂה׃ וְהֵבֵאתָ אֶת־
הַמִּנְחָה אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה מֵאֵלֶּה לַיהוָה וְהִקְרִיבָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְהִגִּישָׁהּ
9 אֶל־הַמִּזְבֵּחַ׃ וְהֵרִים הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אַזְכָּרָתָהּ וְהִקְטִיר
10 הַמִּזְבֵּחָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וְהַנּוֹתֶרֶת מִן־הַמִּנְחָה לְאַהֲרֹן
11 וּלְבָנָיו קֹדֶשׁ קָדָשִׁים מֵאִשֵּׁי יהוָה׃ כָּל־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ
לַיהוָה לֹא תֵעָשֶׂה חָמֵץ כִּי כָל־שְׂאֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תַקְטִירוּ
12 מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיהוָה׃ קָרְבַּן רֵאשִׁית תַּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֶל־
13 הַמִּזְבֵּחַ לֹא־יַעֲלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ׃ וְכָל־קָרְבַּן מִנְחָתְךָ בַּמֶּלַח תִּמְלָח
וְלֹא תַשְׁבִּית מֶלַח בְּרִית אֱלֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחָתֶךָ עַל כָּל־קָרְבָּנְךָ
14 תַּקְרִיב מֶלַח׃ וְאִם־תַּקְרִיב מִנְחַת בִּכּוּרִים
לַיהוָה אָבִיב קָלוּי בָּאֵשׁ גֶּרֶשׂ כַּרְמֶל תַּקְרִיב אֵת מִנְחַת
15 בִּכּוּרֶיךָ׃ וְנָתַתָּ עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְשַׂמְתָּ עָלֶיהָ לְבֹנָה מִנְחָה הִוא׃
16 וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־אַזְכָּרָתָהּ מִגִּרְשָׂהּ וּמִשַּׁמְנָהּ עַל כָּל־לְבֹנָתָהּ
אִשֶּׁה לַיהוָה׃

רביעי 1 וְאִם־זֶבַח שְׁלָמִים קָרְבָּנוֹ אִם מִן־הַבָּקָר הוּא מַקְרִיב אִם־
2 זָכָר אִם־נְקֵבָה תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ לִפְנֵי יהוָה׃ וְסָמַךְ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ
קָרְבָּנוֹ וּשְׁחָטוֹ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים

۱ و شخصی که هدیه‌ی آردی به خدا تقدیم می‌دارد تقدیمش آرد نرم باشد که روی آن روغن ریخته بر آن کندر نهد.

۲ آن را نزد پسران اَهَرون، که کوهِن هستند بیاورد و کوهِن از آنجا از آرد نرم و روغن آن با تمام کندرش مشت پُری (به عنوان) یادبود برداشته بر قربانگاه دود کند. برای خدا بوی قربانی طعمه‌ی آتش، (قربانگاه) خوش آیند میباشد.

۳ و باقیمانده‌ی آن هدیه‌ی آردی برای اهرون و پسرانش خواهد ماند. در میان هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا این (هدیه) فوق‌العاده مقدس است.

۴ و هرگاه هدیه‌ای آردی را از پخته‌شده‌های در تنور تقدیم نمایی قرص‌های فطیر از آرد نرم سرشته شده در روغن یا فطیرهای نازک روغن مالی شده باشد.

۵ و اگر تقدیمی تو هدیه‌ی (پخته شده) در تابه است از آرد نرم سرشته شده در روغن مانند فطیر باشد.

٦ آنرا تکه تکه کرده و روی آن روغن بریز. این هدیه آردی است.

۷ و اگر تقدیمی‌یت هدیه‌ی (پخته شده) بر ساج است، از آرد نرم با روغن درست شود.

۸ هدیه‌ای راکه از اینها درست شده باشد برای خدا بیاور. آن را نزد کوهِن بیاورد تا تقدیم قربانگاه کند.

۹ کوهِن یادبودی از آن هدیه‌ی آردی بردارد آن را بر قربانگاه دود کند. برای خدا بوی قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خوش آیند می‌باشد.

۱۰ و باقیمانده‌ی آن هدیه برای اَهَرون و پسرانش بماند. در میان هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا فوق‌العاده مقدس است.

۱۱ هر هدیه‌ی آردی که به خدا تقدیم می‌دارید بصورت حامِص (ور آمده) درست نشود زیرا از هیچ خمیر مایه و هیچ شهدی هدیه‌ی طعمه‌ی آتش برای خدا دود نخواهید کرد.

۱۲ آن (خمیر و مایه شهد) ها را برای خدا هدیه‌ی نوبر بیاورید ولی بر قربانگاه به عنوان بوی خوش آیند تقدیم نگردد.

۱۳ و هر تقدیمی، هدیه‌ی آردیت را نمک بزن و نمک (نشانه‌ی) پیمان خداوندت را از هدیه‌ی آردیت قطع نکن. با هر قربانیت نمک تقدیم نما.

۱۴ اگر به خدا هدیه‌ی آردی نوبر تقدیم می‌داری هدیه‌ی نوبرت را خوشه‌ی بوداده در آتش بلغور تازه تقدیم کن.

۱۵ بر آن روغن بریز و روی آن کُندر بگذار. این هدیه‌ی آردی است.

۱٦ کوهِن یادبودی از بلغورش و از روغن آن با تمام کُندرش برای خدا دود کند. طعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

وییقرا - فصل سوم

۱ اگر قربانی (کسی) ذبح سلامت است در صورتی که از گاوان باشد چه نر و چه ماده، آن را بی‌عیب به حضور خدا تقدیم بدارد.

۲ دستش را بر سر قربانیش تکیه داده و آن را جلو درگاه چادر محل اجتماع ذبح نماید.

3 אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְהִקְרִיב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אִשֶּׁה
לַיהוָה אֶת־הַחֵלֶב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר
4 עַל־הַקֶּרֶב׃ וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר
עַל־הַכְּסָלִים וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד עַל־הַכְּלָיוֹת יְסִירֶנָּה׃
5 וְהִקְטִירוּ אֹתוֹ בְנֵי־אַהֲרֹן הַמִּזְבֵּחָה עַל־הָעֹלָה אֲשֶׁר עַל־הָעֵצִים
אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃
6 וְאִם־מִן־הַצֹּאן קָרְבָּנוֹ לְזֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה זָכָר אוֹ נְקֵבָה
7 תָּמִים יַקְרִיבֶנּוּ׃ אִם־כֶּשֶׂב הוּא־מַקְרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ וְהִקְרִיב
8 אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה׃ וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ וְשָׁחַט אֹתוֹ
לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃
9 וְהִקְרִיב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אִשֶּׁה לַיהוָה חֶלְבּוֹ הָאַלְיָה תְמִימָה
לְעֻמַּת הֶעָצֶה יְסִירֶנָּה וְאֶת־הַחֵלֶב הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֵת
10 כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב׃ וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב
אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכְּסָלִים וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד
11 עַל־הַכְּלָיֹת יְסִירֶנָּה׃ וְהִקְטִירוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה לֶחֶם אִשֶּׁה
לַיהוָה׃

12/13 וְאִם־עֵז קָרְבָּנוֹ וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי יְהוָה׃ וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁוֹ
וְשָׁחַט אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת־דָּמוֹ עַל־
14 הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ קָרְבָּנוֹ אִשֶּׁה לַיהוָה אֶת־הַחֵלֶב
15 הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב׃ וְאֵת
שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכְּסָלִים
16 וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד עַל־הַכְּלָיֹת יְסִירֶנָּה׃ וְהִקְטִירָם
הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה לֶחֶם אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ כָּל־חֵלֶב לַיהוָה׃
17 חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם כָּל־חֵלֶב וְכָל־דָּם
לֹא תֹאכֵלוּ׃

ד 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר חמישי
נֶפֶשׁ כִּי־תֶחֱטָא בִשְׁגָגָה מִכֹּל מִצְוֺת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא תֵעָשֶׂינָה

پسران اَهَرُون که کوهِن هستند آن خون را بر اطراف (قسمت بالای) قربانگاه بپاشند.

۳ از ذبح سلامت پیهی که احشاء را می‌پوشاند و تمام پیهی را که روی احشاء است هدیه‌ی طعمه‌ی آتش برای خدا تقدیم بدارد.

۴ و کلیه‌ها و پیه روی آنها را که در کنار تهی‌گاه‌هاست و غشاء روی جگر را در کنار کلیه‌ها جدا سازد.

۵ پسران اَهَرون آن را با قربانی سوختنی که روی هیزم‌ها بر آتش است بر قربانگاه دود کنند. برای خدا بوی قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خوش آیند می‌باشد.(۱)

۶ و اگر قربانی او به خدا برای ذبح سلامت از گوسفندان است آن را نر یا ماده‌ی بی‌عیب تقدیم کند.

۷ اگر وی قربانی خود را بره تقدیم می‌دارد آن را به حضور خدا تقدیم بدارد.

۸ دستش را بر سر قربانی خود تکیه داده آن را جلو چادر محل اجتماع ذبح نماید. پسران اَهَرون خونش را بر اطراف (قسمت بالای) قربانگاه بپاشند.

۹ از ذبح سلامت، برای خدا قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) بوی خوش آیند است. طعمه‌ی آتش تقدیم بدارد. پیه آن و تمامی دنبه‌ی مقابل دنبالچه را جدا نماید و پیهی که احشاء را می‌پوشاند و تمام پیهی که روی احشاء است ...

۱۰ و کلیه‌ها و پیه روی آنها را که در کنار تهی‌گاه هاست و غشاء روی جگر را در کنار کلیه‌ها جدا سازد.

۱۱ کوهِن آن را بر قربانگاه دود نماید. (اینها) به درگاه خدا طعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

۱۲ و اگر قربانیش بز باشد آن را به حضور خدا تقدیم بدارد.

۱۳ دست خود را بر سر آن تکیه داده و آن را جلو چادر محل اجتماع ذبح نماید. پسران اَهَرون خونش را بر اطراف (قسمت بالای) قربانگاه بپاشند.

۱۴ هدیه‌اش را از آن پیهی که احشاء را می‌پوشاند و تمامی پیهی که روی احشاء است تقدیم بدارد. برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

۱۵ و کلیه‌ها و پیه روی آنها را که در کنار تهی‌گاه‌هاست و غشاء روی جگر را در کنار کلیه‌ها جدا سازد.

۱۶ کوهِن آنها را بر قربانگاه دود نماید. بوی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خوش آیند است. هر پیهی (از آن) به خدا اختصاص دارد.

۱۷ برای نسل‌های شما قانون ابدی باشد. در هر جایی باشید هیچ پیهی (از چارپایانی که از آنها قربانی تقدیم میشود) و هیچ خونی نخورید.

وَییقرا - فصل چهارم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل چنین بگو: اگر کسی اشتباهاً از بین همه‌ی فرامین خدا یکی از اعمال

۱- علما «بوی خوش آیند» را وسیله‌ی فراهم نمودن رضایت خدا تفسیر کرده‌اند.

3 וְעָשָׂה מֵאַחַת מֵהֵנָּה׃ אִם הַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ יֶחֱטָא לְאַשְׁמַת
הָעָם וְהִקְרִיב עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא פַּר בֶּן־בָּקָר תָּמִים
4 לַיהוָה לְחַטָּאת׃ וְהֵבִיא אֶת־הַפָּר אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי
יְהוָה וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הַפָּר וְשָׁחַט אֶת־הַפָּר לִפְנֵי
5 יְהוָה׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ מִדַּם הַפָּר וְהֵבִיא אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל
6 מוֹעֵד׃ וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת־אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וְהִזָּה מִן־הַדָּם שֶׁבַע
7 פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה אֶת־פְּנֵי פָּרֹכֶת הַקֹּדֶשׁ׃ וְנָתַן הַכֹּהֵן מִן־
הַדָּם עַל־קַרְנוֹת מִזְבַּח קְטֹרֶת הַסַּמִּים לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּאֹהֶל
מוֹעֵד וְאֵת ׀ כָּל־דַּם הַפָּר יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד מִזְבַּח הָעֹלָה אֲשֶׁר־
8 פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְאֶת־כָּל־חֵלֶב פַּר הַחַטָּאת יָרִים מִמֶּנּוּ
אֶת־הַחֵלֶב הַמְכַסֶּה עַל־הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־
9 הַקֶּרֶב׃ וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עֲלֵיהֶן אֲשֶׁר עַל־
10 הַכְּסָלִים וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד עַל־הַכְּלָיוֹת יְסִירֶנָּה׃ כַּאֲשֶׁר
יוּרַם מִשּׁוֹר זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְהִקְטִירָם הַכֹּהֵן עַל מִזְבַּח הָעֹלָה׃
11 וְאֶת־עוֹר הַפָּר וְאֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ עַל־רֹאשׁוֹ וְעַל־כְּרָעָיו וְקִרְבּוֹ
12 וּפִרְשׁוֹ׃ וְהוֹצִיא אֶת־כָּל־הַפָּר אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם
טָהוֹר אֶל־שֶׁפֶךְ הַדֶּשֶׁן וְשָׂרַף אֹתוֹ עַל־עֵצִים בָּאֵשׁ עַל־שֶׁפֶךְ
הַדֶּשֶׁן יִשָּׂרֵף׃
13 וְאִם כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל יִשְׁגּוּ וְנֶעְלַם דָּבָר מֵעֵינֵי הַקָּהָל וְעָשׂוּ
14 אַחַת מִכָּל־מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר לֹא־תֵעָשֶׂינָה וְאָשֵׁמוּ׃ וְנוֹדְעָה
הַחַטָּאת אֲשֶׁר חָטְאוּ עָלֶיהָ וְהִקְרִיבוּ הַקָּהָל פַּר בֶּן־בָּקָר
15 לְחַטָּאת וְהֵבִיאוּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְסָמְכוּ זִקְנֵי הָעֵדָה
אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפָּר לִפְנֵי יְהוָה וְשָׁחַט אֶת־הַפָּר לִפְנֵי
16/17 יְהוָה׃ וְהֵבִיא הַכֹּהֵן הַמָּשִׁיחַ מִדַּם הַפָּר אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְטָבַל
הַכֹּהֵן אֶצְבָּעוֹ מִן־הַדָּם וְהִזָּה שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה אֶת־
18 פְּנֵי הַפָּרֹכֶת׃ וּמִן־הַדָּם יִתֵּן ׀ עַל־קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי
יְהוָה אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאֵת כָּל־הַדָּם יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד מִזְבַּח

ناکردنی را انجام داده خطاکار شود ...

۳ اگر کوهِنی که مسح شده است خطائی بکند و قوم را گناهکار نماید، بـرای خـطایی کـه کرده‌است گاو نر جوان بی‌عیبی را به عنوان قربانی گناه به درگاه خدا تقدیم بدارد.

۴ آن گاو نر را در حضور خدا جلو چادر محل اجتماع بیاورد. دستش را بر سر آن گاو تکیه داده (خطای خود را اعتراف نماید سپس) آن گاو را در حضور خدا ذبح کند.

۵ کوهِن مسح شده از خون آن گاو برداشته آن را به چادر محل اجتماع بیاورد.

٦ کوهِن انگشتش را در آن خون فرو برده و هفت مرتبه در حضور خدا از آن خون در برابر پرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان مکان مقدس بیفشاند.

۷ کوهِن از آن خون بر روی شاخهای قربانگاه بخور داروهای (یازده گانه) مـعطر کـه در خیمه‌ی محل اجتمع در حضور خدا میباشد بمالد و تمام (بقیه‌ی) آن خون را نـزدیک پایه‌ی قربانگاه سوختنی که جلو درگاه خیمه‌ی محل اجتماع است بریزد.

۸ تمام پیه گاو قربانی خطا را از آن بردارد. و پیهی که احشاء را می‌پوشاند و تمام پیهی که روی احشاء است ...

۹ و کلیه‌ها و پیهی که روی آنها در کنار تـهیگاه‌هاست و غشـاء روی جگـر راکـه در کـنار کلیه‌هاست جدا کند.

۱۰ همانطور که از گاو ذبح سلامت برداشته میشود کوهِن آنها را روی قربانگاه قربانی سوختنی دود کند.

۱۱ ولی پوست گاو و تمام گوشتش با کله و با پاچه‌ها و احشاء و مدفوعش ...

۱۲ تمام آن گاو را خارج از اردوگاه در جای پاکی در محل ریختن خاکستر بیاورد و آن را روی هیزم‌ها در آتش بسوزاند. در کنار محل ریختن خاکستر سوخته شود.

۱۳ اگر تمام جماعت ییسرائل اشتباه کنند و چیزی از نظر جماعت پـنهان بـماند و از بـین دستورات ناکردنی خدا یکی را انجام دهند و مقصر شوند ...

۱۴ و خطایی که در آن مورد مرتکب شده‌اند معلوم گردد، جماعت، گاو نر جوانی برای قربانی خطا تقدیم داشته و آن را جلو خیمه‌ی محل اجتماع بیاورند.

۱۵ سران جماعت در حضور خدا دست‌هایشان را روی سر آن گاو تکیه داده (خطای خود را اعتراف نمایند) سپس (ذابح) گاو را در حضور خدا ذبح کند.

۱٦ و کوهِن مسح شده از خون آن گاو به خیمه‌ی محل اجتماع بیاورد.

۱۷ کوهِن انگشتش را در آن خون فرو برده و هفت مرتبه در حضور خدا در برابر پـرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان بیفشاند.

۱۸ و از آن خون روی شاخهای قربانگاه که پیشگاه خدا در خیمه‌ی محل اجتماع می‌باشد، بمالد، و تمام (بقیه‌ی) آن خون را کنار پایه‌ی قربانگاه قربانی سوختنی که جلو درگاه محل چادر اجتماع است، بریزد.

۱۹ و تمام پیه‌اش را از آن برداشته روی قربانگاه دود کند.

19 הָעֹלָה אֲשֶׁר־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְאֵת כָּל־חֶלְבּוֹ יָרִים מִמֶּנּוּ
20 וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה׃ וְעָשָׂה לַפָּר כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְפַר הַחַטָּאת כֵּן
21 יַעֲשֶׂה־לּוֹ וְכִפֶּר עֲלֵהֶם הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לָהֶם׃ וְהוֹצִיא אֶת־הַפָּר
אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרַף אֹתוֹ כַּאֲשֶׁר שָׂרַף אֵת הַפָּר הָרִאשׁוֹן
חַטַּאת הַקָּהָל הוּא׃
22 אֲשֶׁר נָשִׂיא יֶחֱטָא וְעָשָׂה אַחַת מִכָּל־מִצְוֺת יהוה אֱלֹהָיו
23 אֲשֶׁר לֹא־תֵעָשֶׂינָה בִּשְׁגָגָה וְאָשֵׁם׃ אוֹ־הוֹדַע אֵלָיו חַטָּאתוֹ
אֲשֶׁר חָטָא בָּהּ וְהֵבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ שְׂעִיר עִזִּים זָכָר תָּמִים׃
24 וְסָמַךְ יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הַשָּׂעִיר וְשָׁחַט אֹתוֹ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר־
25 יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה לִפְנֵי יהוה חַטָּאת הוּא׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן
מִדַּם הַחַטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־
26 דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ אֶל־יְסוֹד מִזְבַּח הָעֹלָה׃ וְאֶת־כָּל־חֶלְבּוֹ יַקְטִיר
הַמִּזְבֵּחָה כְּחֵלֶב זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ
וְנִסְלַח לוֹ׃
27 וְאִם־נֶפֶשׁ אַחַת תֶּחֱטָא בִשְׁגָגָה מֵעַם הָאָרֶץ בַּעֲשֹׂתָהּ אַחַת ששי
28 מִמִּצְוֺת יהוה אֲשֶׁר לֹא־תֵעָשֶׂינָה וְאָשֵׁם׃ אוֹ הוֹדַע אֵלָיו
חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְהֵבִיא קָרְבָּנוֹ שְׂעִירַת עִזִּים תְּמִימָה נְקֵבָה
29 עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא׃ וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחַטָּאת
30 וְשָׁחַט אֶת־הַחַטָּאת בִּמְקוֹם הָעֹלָה׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ
בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ
31 אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת־כָּל־חֶלְבָּהּ יָסִיר כַּאֲשֶׁר הוּסַר חֵלֶב
מֵעַל זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוה
וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְנִסְלַח לוֹ׃
32 וְאִם־כֶּבֶשׂ יָבִיא קָרְבָּנוֹ לְחַטָּאת נְקֵבָה תְמִימָה יְבִיאֶנָּה׃
33 וְסָמַךְ אֶת־יָדוֹ עַל רֹאשׁ הַחַטָּאת וְשָׁחַט אֹתָהּ לְחַטָּאת
34 בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת
בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת־כָּל־דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ

۲۰ و همانگونه که با قربانی خطا عمل کرد با آن نیز عمل کند و کُوهِن برای آن (خطاکار) ها طلب عفو نماید. آنان بخشوده میشوند.

۲۱ آن گاو را بیرون اردوگاه آورده همانگونه که گاو اولی را سوزانید آن را بسوزاند. (این) قربانی خطای جماعت است.

۲۲ چنانچه رئیسی خطا کند و از بین فرامین خدا خداوندش یکی از اعمال ناکردنی را اشتباهاً انجام دهد و مجرم گردد ...

۲۳ به محض اینکه خطایی که مرتکب شده به وی اطلاع داده شود قربانیش را بز نر جوان بی‌عیبی بیاورد.

۲۴ دست خود را بر سر آن بُز تکیه داده (خطای خود را اعتراف نماید) سپس آن را در جائی که قربانی سوختنی ذبح می‌شود در حضور خدا ذبح نماید. (این) قربانی خطاست.

۲۵ کوهِن با انگشتش از خون آن قربانی خطا برداشته روی شاخهای قربانگاه قربانی سوختنی بمالد و (بقیه‌ی) خونش را نزدیک پایه‌ی قربانگاه سوختنی بریزد.

۲۶ و تمام پیه آن را مانند پیه ذبح سلامت بر قربانگاه دود کند و کوهِن به خاطر خطای او برایش طلب عفو کند، پس او بخشوده میگردد.

۲۷ و اگر شخصی از مردم عادی اشتباهاً خطا کند و از بین دستورات خدا یکی از اعمال ناکردنی را انجام داده مقصر گردد ...

۲۸ بمحض اینکه خطایی که مرتکب شد، به وی اطلاع داده شود قربانیش را بخاطر خطایی که مرتکب شده است بز ماده‌ی جوان بی‌عیبی بیاورد.

۲۹ دستش را بر سر آن قربانی خطا تکیه داده (خطای خود را اعتراف نماید) سپس آن قربانی خطا را در محل قربانی سوختنی ذبح کند.

۳۰ و کُوهِن از خون آن با انگشتش برداشته روی شاخهای قربانگاه قربانی سوختنی بمالد و تمام (بقیه‌ی) خونش را نزدیک پایه‌ی قربانگاه بریزد.

۳۱ همانگونه که از روی ذبح سلامت پیه جدا می‌شد تمام پیهش را جدا نماید و کوهِن (آنرا) بر قربانگاه بخاطر بوی خوش به درگاه خدا دود نموده طلب عفو کند. او بخشوده میگردد.

۳۲ و اگر بره‌ای را به عنوان قربانی خطا بیاورد آن را ماده‌ی بی‌عیب بیاورد.

۳۳ دست خود را بر سر قربانی خطا تکهیه داده (خطای خود را اعتراف نماید) سپس در محلی که قربانی سوختنی را ذبح میکند آن را بعنوان قربانی خطا ذبح کند.

۳۴ و کوهِن با انگشتش از خون آن قربانی خطا برداشته روی برآمدگیهای قربانگاه قربانی سوختنی بمالد و (پس از مالش) تمام خونش را نزدیک پایه‌ی قربانگاه بریزد.

تبصره کلی برای قربانیها

۱- اولاً باید دانست که تقدیم قربانی جزء دستورات بی چون چرای توراه است و کسی درباره آن نمیتواند قضاوت کند. کلمه «قربان» یعنی تقرب جستن به خدا است یعنی در صورتیکه کسی ندانسته خطا کرد میبایست اولاً کاملاً توبه نماید و سپس دستهای خود را بر روی آن حیوان قرار دهد و بخود بیاندیشد که من میبایست بخاطر گناهم کشته شوم ولیکن خدا بخاطر کثرت رحمهایش این چارپا بجای من قبول میفرماید.

35 אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת־כָּל־חֶלְבָּהּ יָסִיר כַּאֲשֶׁר יוּסַר חֵלֶב־
הַכֶּשֶׂב מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֹתָם הַמִּזְבֵּחָה עַל
אִשֵּׁי יְהוָה וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח
לוֹ׃

ה

1 וְנֶפֶשׁ כִּי־תֶחֱטָא וְשָׁמְעָה קוֹל אָלָה וְהוּא עֵד אוֹ רָאָה אוֹ יָדָע
2 אִם־לוֹא יַגִּיד וְנָשָׂא עֲוֹנוֹ׃ אוֹ נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע בְּכָל־דָּבָר טָמֵא
אוֹ בְנִבְלַת חַיָּה טְמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת בְּהֵמָה טְמֵאָה אוֹ בְּנִבְלַת
3 שֶׁרֶץ טָמֵא וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ וְהוּא טָמֵא וְאָשֵׁם׃ אוֹ כִי יִגַּע
בְּטֻמְאַת אָדָם לְכֹל טֻמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא בָּהּ וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ
4 וְהוּא יָדַע וְאָשֵׁם׃ אוֹ נֶפֶשׁ כִּי תִשָּׁבַע לְבַטֵּא בִשְׂפָתַיִם לְהָרַע ׀
אוֹ לְהֵיטִיב לְכֹל אֲשֶׁר יְבַטֵּא הָאָדָם בִּשְׁבֻעָה וְנֶעְלַם מִמֶּנּוּ
5 וְהוּא־יָדַע וְאָשֵׁם לְאַחַת מֵאֵלֶּה׃ וְהָיָה כִי־יֶאְשַׁם לְאַחַת
6 מֵאֵלֶּה וְהִתְוַדָּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ׃ וְהֵבִיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לַיהוָה
עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא נְקֵבָה מִן־הַצֹּאן כִּשְׂבָּה אוֹ־שְׂעִירַת
7 עִזִּים לְחַטָּאת וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ׃ וְאִם־לֹא תַגִּיעַ יָדוֹ
דֵּי שֶׂה וְהֵבִיא אֶת־אֲשָׁמוֹ אֲשֶׁר חָטָא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ־שְׁנֵי
8 בְנֵי־יוֹנָה לַיהוָה אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד לְעֹלָה׃ וְהֵבִיא אֹתָם
אֶל־הַכֹּהֵן וְהִקְרִיב אֶת־אֲשֶׁר לַחַטָּאת רִאשׁוֹנָה וּמָלַק אֶת־
9 רֹאשׁוֹ מִמּוּל עָרְפּוֹ וְלֹא יַבְדִּיל׃ וְהִזָּה מִדַּם הַחַטָּאת עַל־קִיר
הַמִּזְבֵּחַ וְהַנִּשְׁאָר בַּדָּם יִמָּצֵה אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ חַטָּאת הוּא׃
10 וְאֶת־הַשֵּׁנִי יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּמִּשְׁפָּט וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ
שביעי 11 אֲשֶׁר־חָטָא וְנִסְלַח לוֹ׃ וְאִם־לֹא תַשִּׂיג יָדוֹ
לִשְׁתֵּי תֹרִים אוֹ לִשְׁנֵי בְנֵי־יוֹנָה וְהֵבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ אֲשֶׁר חָטָא
עֲשִׂירִת הָאֵפָה סֹלֶת לְחַטָּאת לֹא־יָשִׂים עָלֶיהָ שֶׁמֶן וְלֹא־יִתֵּן
12 עָלֶיהָ לְבֹנָה כִּי חַטָּאת הִוא׃ וֶהֱבִיאָהּ אֶל־הַכֹּהֵן וְקָמַץ הַכֹּהֵן ׀
מִמֶּנָּה מְלוֹא קֻמְצוֹ אֶת־אַזְכָּרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה עַל אִשֵּׁי
13 יְהוָה חַטָּאת הִוא׃ וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר־חָטָא

۳۵ و همانگونه که پیه بره از ذبح سلامت جدا می‌شود تمام پیهش را جدا نماید. کوهِن آنها را بر قربانگاه روی آتش‌های (قربانگاه) خدا دود نماید. کوهِن بخاطر خطایی که او مرتکب شده برای وی عفو طلب کند، او بخشوده می‌گردد.

وَییقرا - فصل پنجم

۱ و شخصی که (به علت ندادن شهادت) خدا کند یعنی صدای نفرین (مظلوم) را بشنود و در حالی که او شاهد بوده یا دیده یا دانسته باشد اطلاع ندهد گناه آن (مظلوم) را به گردن خواهد گرفت ...

۲ یا شخصی که هر چیز ناپاکی را: خواه لاشه‌ی حیوان ناپاک و خواه لاشه‌ی چارپای ناپاک و خواه لاشه‌ی خزنده ناپاکی را لمس نموده و از خاطرش رفته باشد و در حال ناپاکی باشد، پس (شاهدی که اطلاع دارد و وی را مطلع نمی‌کند) مجرم است ...

۳ یا اگر کسی چیز ناپاک آدم، یعنی هرگونه چیز ناپاک وی را که به وسیله آن (انسان) ناپاک می‌شود لمس نموده و از خاطرش رفته باشد، اگر وی (شاهد) آگاهی یابد (با اطلاع ندادن) مجرم می‌باشد ...

۴ یا شخصی که برای بدی کردن یا خوبی کردن (به خود) منظور خود را با سوگند را از دهان درآورده باشد یا برای اجرای هر نوع عمل دیگری سوگند بر زبان رانده و از خاطرش رفته باشد و او (شاهد) آگاهی یافته و بخاطر یکی از این موارد مجرم شود ...

۵ چون برای یکی از موارد مجرم گردد (باید) آن خطایی را که مرتکب شده اعتراف نماید.

۶ و بخاطر خطایی که مرتکب شده است جریمه‌اش را برای خدا ماده بره‌ای از گوسفندان یا بز جوان ماده‌ای برای قربانی خطا بیاورد و کوهِن بخاطر خطایش برای او طلب عفو کند.

۷ و اگر به اندازه‌ی تهیه‌ی بره مقدورش نباشد قربانی تقصیری که مرتکب شده برای خدا دو قمری یا دو بچه کبوتر، یکی برای قربانی خطا و یکی برای قربانی سوختنی بیاورد.

۸ آنها را نزد کوهِن آورده آن را که برای خطاست اول قربانی نموده سرش را پیچانده با ناخن از قفا تا پوست گلو قطع کند، ولی از هم جدا نسازد.

۹ از خون آن قربانی خطا روی دیوار قربانگاه بیفشاند و باقیمانده‌ی آن خون در کنار پایه‌ی قربانگاه ریخته شود. (این) قربانی خطاست.

۱۰ و برای دومی طبق همان قانون قربانی سوختنی عمل کند و کوهِن بخاطر خطائی که وی مرتکب شده است طلب عفو نماید. او بخشوده خواهد شد.

۱۱ و اگر توانایی او به اندازه‌ی دو قمری یا دو جوجه کبوتر نباشد برای خطایی که مرتکب شده تقدیمی خود را یک دهم ایفا (پیمانه ایست) آرد نرم به عنوان قربانی خطا بیاورد. چونکه قربانی خطاست، روی آن روغن نریزد و بر آن کندر ننهد.

۱۲ آن را نزد کوهِن بیاورد و کوهِن از آن به عنوان یادبود، مشت پری برداشته روی آتش‌های (قربانگاه) خدا بر قربانگاه دود کند. قربانی خطاست.

۱۳ کوهن برای آن شخص بخاطر خطایی که در موردی از موارد بالا مرتکب شده طلب عفو

14 מֵאַחַת מֵאֵלֶּה וְנִסְלַח לוֹ וְהָיְתָה לַכֹּהֵן כַּמִּנְחָה׃ וַיְדַבֵּר
15 יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ נֶפֶשׁ כִּי־תִמְעֹל מַעַל וְחָטְאָה בִּשְׁגָגָה
מִקָּדְשֵׁי יהוה וְהֵבִיא אֶת־אֲשָׁמוֹ לַיהוה אַיִל תָּמִים מִן־הַצֹּאן
16 בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף־שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל־הַקֹּדֶשׁ לְאָשָׁם׃ וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא
מִן־הַקֹּדֶשׁ יְשַׁלֵּם וְאֶת־חֲמִישִׁתוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אֹתוֹ לַכֹּהֵן
וְהַכֹּהֵן יְכַפֵּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ׃
17 וְאִם־נֶפֶשׁ כִּי תֶחֱטָא וְעָשְׂתָה אַחַת מִכָּל־מִצְוֹת יהוה אֲשֶׁר
18 לֹא תֵעָשֶׂינָה וְלֹא־יָדַע וְאָשֵׁם וְנָשָׂא עֲוֺנוֹ׃ וְהֵבִיא אַיִל תָּמִים
מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכְּךָ לְאָשָׁם אֶל־הַכֹּהֵן וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן עַל
19 שִׁגְגָתוֹ אֲשֶׁר־שָׁגָג וְהוּא לֹא־יָדַע וְנִסְלַח לוֹ׃ אָשָׁם הוּא אָשֹׁם
אָשַׁם לַיהוה׃
20/21 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ נֶפֶשׁ כִּי תֶחֱטָא וּמָעֲלָה מַעַל
בַּיהוה וְכִחֵשׁ בַּעֲמִיתוֹ בְּפִקָּדוֹן אוֹ־בִתְשׂוּמֶת יָד אוֹ בְגָזֵל אוֹ
22 עָשַׁק אֶת־עֲמִיתוֹ׃ אוֹ־מָצָא אֲבֵדָה וְכִחֶשׁ בָּהּ וְנִשְׁבַּע עַל־
23 שָׁקֶר עַל־אַחַת מִכֹּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָאָדָם לַחֲטֹא בָהֵנָּה׃ וְהָיָה
כִּי־יֶחֱטָא וְאָשֵׁם וְהֵשִׁיב אֶת־הַגְּזֵלָה אֲשֶׁר גָּזָל אוֹ אֶת־הָעֹשֶׁק
אֲשֶׁר עָשָׁק אוֹ אֶת־הַפִּקָּדוֹן אֲשֶׁר הָפְקַד אִתּוֹ אוֹ אֶת־הָאֲבֵדָה
24 אֲשֶׁר מָצָא׃ אוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר־יִשָּׁבַע עָלָיו לַשֶּׁקֶר וְשִׁלַּם אֹתוֹ מפטיר
בְּרֹאשׁוֹ וַחֲמִשִׁתָיו יֹסֵף עָלָיו לַאֲשֶׁר הוּא לוֹ יִתְּנֶנּוּ בְּיוֹם אַשְׁמָתוֹ׃
25 וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא לַיהוה אַיִל תָּמִים מִן־הַצֹּאן בְּעֶרְכְּךָ לְאָשָׁם
26 אֶל־הַכֹּהֵן׃ וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יהוה וְנִסְלַח לוֹ עַל־אַחַת
מִכֹּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאַשְׁמָה בָהּ׃
ו1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ צַו אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו לֵאמֹר צו
זֹאת תּוֹרַת הָעֹלָה הִוא הָעֹלָה עַל מוֹקְדָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כָּל־
3 הַלַּיְלָה עַד־הַבֹּקֶר וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ תּוּקַד בּוֹ׃ וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ
בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר
תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃)(

کند او بخشوده میشود. (بقیه‌ی آن) مانند هدیه‌ی آردی برای کوهِن بماند.

۱۴ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۵ شخصی که اشتباهاً مرتکب خطا شود و به چیزهای مقدس خدا خیانت کند قوچ بی‌عیبی از گوسفندان بعنوان جریمه طبق برآورد کوهِن بر مبنای شِقِل‌های نقره یعنی شِقِل مقدس برای خدا بیاورد.

۱۶ و آنچه از مال مقدس خیانت کرده‌است بپردازد و یک پنجم آن را بر آن بیفزاید و آن را به کوهِن بدهد و کوهِن با قوچ قربانی تقصیر برایش طلب عفو کند، بخشوده می‌شود.

۱۷ اگر شخصی ندانسته خطا کرد و از بین فرامین خدا یکی از اعمال ناکردنی را انجام داد و مجرم شد، گناه آن را به گردن خواهد داشت.

۱۸ از میان گوسفندان قوچ بی‌عیبی مطابق برآورد برای قربانی تقصیر نزد کُوهِن بیاورد و بخاطر خطائی که ندانسته مرتکب شده‌است برای او طلب عفو کند، بخشوده می‌شود.

۱۹ این قربانی تقصیر است واقعاً در برابر خدا تقصیر کرده است.

۲۰ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۱ شخصی که خطا کرده به خدا خیانت ورزد یعنی در مورد امانت، یا در مورد مال شرکت، یا در مورد غصب (مالی) انکار کند یا به همنوعش اجحاف نماید.

۲۲ یا گمشده‌ای را بیابد و منکر آن گشته بدروغ سوگند یاد کند، در هر موردی که آدمی یکی از این اعمال را انجام دهد و از این راه‌ها مرتکب خطا شود ...

۲۳ و باشد همین که مرتکب خطا گشته مقصر گردد آن مالی را که بزور گرفته، یا آن حقی را که پایمال نموده است، یا آن امانتی را که به وی سپرده شده، یا آن گمشده‌ای را که یافته است پس بدهد.

۲۴ یا در مورد هر چیزی که برای آن به دروغ سوگند یاد کرده در روز محکومیتش اصل آن را به کسی که صاحب آن است پرداخته و یک پنجم آن را بر آن بیفزاید.

۲۵ طبق برآورد، جریمه‌ی خود را قوچ بی‌عیبی از گوسفندان برای خدا، به عنوان جریمه نزد کوهِن بیاورد.

۲۶ و کوهِن بخاطر هر کدام از اعمالی که کرده و به واسطه‌ی آن محکوم شده است به حضور خدا برای او طلب عفو کند، بخشوده خواهد شد.

هفطارای معمولی ویقرا در صفحه ۳۶۰

پاراشاس صَو - فصل ششم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به اَهَرُون و پسرانش چنین سفارش کن. قانون قربانی سوختنی این است: قربانی سوختنی تمام مدت شب تا صبح روی آتشدان بر قربانگاه خواهد بود و آتش قربانگاه فروزان باقی بماند.

۳ و کوهن پیراهن کتانی و شلوار کتانی خود را بر تن کند و خاکستر قربانی سوختنی را که

4 וּפָשַׁט֙ אֶת־בְּגָדָ֔יו וְלָבַ֖שׁ בְּגָדִ֣ים אֲחֵרִ֑ים וְהוֹצִ֤יא אֶת־הַדֶּ֙שֶׁן֙
5 אֶל־מִח֣וּץ לַֽמַּחֲנֶ֔ה אֶל־מָק֖וֹם טָהֽוֹר׃ וְהָאֵ֨שׁ עַל־הַמִּזְבֵּ֤חַ תּֽוּקַד־
בּוֹ֙ לֹ֣א תִכְבֶּ֔ה וּבִעֵ֨ר עָלֶ֧יהָ הַכֹּהֵ֛ן עֵצִ֖ים בַּבֹּ֣קֶר בַּבֹּ֑קֶר וְעָרַ֤ךְ
6 עָלֶ֙יהָ֙ הָעֹלָ֔ה וְהִקְטִ֥יר עָלֶ֖יהָ חֶלְבֵ֥י הַשְּׁלָמִֽים׃ אֵ֗שׁ תָּמִ֛יד תּוּקַ֥ד
7 עַל־הַמִּזְבֵּ֖חַ לֹ֥א תִכְבֶּֽה׃ וְזֹ֥את תּוֹרַ֖ת הַמִּנְחָ֑ה)(
8 הַקְרֵ֨ב אֹתָ֤הּ בְּנֵֽי־אַהֲרֹן֙ לִפְנֵ֣י יְהוָ֔ה אֶל־פְּנֵ֖י הַמִּזְבֵּֽחַ׃ וְהֵרִ֨ים
מִמֶּ֜נּוּ בְּקֻמְצ֗וֹ מִסֹּ֤לֶת הַמִּנְחָה֙ וּמִשַּׁמְנָ֔הּ וְאֵת֙ כָּל־הַלְּבֹנָ֔ה אֲשֶׁ֖ר
עַל־הַמִּנְחָ֑ה וְהִקְטִ֣יר הַמִּזְבֵּ֗חַ רֵ֧יחַ נִיחֹ֛חַ אַזְכָּרָתָ֖הּ לַיהוָֽה׃
9 וְהַנּוֹתֶ֣רֶת מִמֶּ֔נָּה יֹאכְל֖וּ אַהֲרֹ֣ן וּבָנָ֑יו מַצּ֤וֹת תֵּֽאָכֵל֙ בְּמָק֣וֹם
10 קָדֹ֔שׁ בַּחֲצַ֥ר אֹֽהֶל־מוֹעֵ֖ד יֹאכְלֽוּהָ׃ לֹ֤א תֵאָפֶה֙ חָמֵ֔ץ חֶלְקָ֛ם
11 נָתַ֥תִּי אֹתָ֖הּ מֵאִשָּׁ֑י קֹ֤דֶשׁ קָֽדָשִׁים֙ הִ֔וא כַּֽחַטָּ֖את וְכָאָשָֽׁם׃ כָּל־
זָכָ֞ר בִּבְנֵ֤י אַהֲרֹן֙ יֹֽאכֲלֶ֔נָּה חָק־עוֹלָם֙ לְדֹרֹ֣תֵיכֶ֔ם מֵאִשֵּׁ֖י יְהוָ֑ה
כֹּ֛ל אֲשֶׁר־יִגַּ֥ע בָּהֶ֖ם יִקְדָּֽשׁ׃)(
שני 12/13 וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ זֶ֡ה קָרְבַּן֩ אַהֲרֹ֨ן וּבָנָ֜יו אֲשֶׁר־
יַקְרִ֣יבוּ לַֽיהוָ֗ה בְּיוֹם֙ הִמָּשַׁ֣ח אֹת֔וֹ עֲשִׂירִ֨ת הָאֵפָ֥ה סֹ֛לֶת מִנְחָ֖ה
14 תָּמִ֑יד מַחֲצִיתָ֣הּ בַּבֹּ֔קֶר וּמַחֲצִיתָ֖הּ בָּעָֽרֶב׃ עַֽל־מַחֲבַ֗ת בַּשֶּׁ֛מֶן
תֵּעָשֶׂ֖ה מֻרְבֶּ֣כֶת תְּבִיאֶ֑נָּה תֻּפִינֵי֙ מִנְחַ֣ת פִּתִּ֔ים תַּקְרִ֥יב רֵֽיחַ־
15 נִיחֹ֖חַ לַֽיהוָֽה׃ וְהַכֹּהֵ֨ן הַמָּשִׁ֧יחַ תַּחְתָּ֛יו מִבָּנָ֖יו יַעֲשֶׂ֣ה אֹתָ֑הּ חָק־
16 עוֹלָ֕ם לַֽיהוָ֖ה כָּלִ֥יל תָּקְטָֽר׃ וְכָל־מִנְחַ֥ת כֹּהֵ֛ן כָּלִ֥יל תִּהְיֶ֖ה לֹ֥א
תֵאָכֵֽל׃
17/18 וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ דַּבֵּ֤ר אֶֽל־אַהֲרֹן֙ וְאֶל־בָּנָ֣יו לֵאמֹ֔ר
זֹ֥את תּוֹרַ֖ת הַֽחַטָּ֑את בִּמְק֡וֹם אֲשֶׁר֩ תִּשָּׁחֵ֨ט הָעֹלָ֜ה תִּשָּׁחֵ֤ט
19 הַֽחַטָּאת֙ לִפְנֵ֣י יְהוָ֔ה קֹ֥דֶשׁ קָֽדָשִׁ֖ים הִֽוא׃ הַכֹּהֵ֛ן הַֽמְחַטֵּ֥א אֹתָ֖הּ
20 יֹאכְלֶ֑נָּה בְּמָק֤וֹם קָדֹשׁ֙ תֵּֽאָכֵ֔ל בַּחֲצַ֖ר אֹ֥הֶל מוֹעֵֽד׃ כֹּ֛ל אֲשֶׁר־
יִגַּ֥ע בִּבְשָׂרָ֖הּ יִקְדָּ֑שׁ וַאֲשֶׁ֨ר יִזֶּ֤ה מִדָּמָהּ֙ עַל־הַבֶּ֔גֶד אֲשֶׁר֙ יִזֶּ֣ה
21 עָלֶ֔יהָ תְּכַבֵּ֖ס בְּמָק֥וֹם קָדֹֽשׁ׃ וּכְלִי־חֶ֛רֶשׂ אֲשֶׁ֥ר תְּבֻשַּׁל־בּ֖וֹ
22 יִשָּׁבֵ֑ר וְאִם־בִּכְלִ֤י נְחֹ֙שֶׁת֙ בֻּשָּׁ֔לָה וּמֹרַ֥ק וְשֻׁטַּ֖ף בַּמָּֽיִם׃ כָּל־זָכָ֥ר

آتش سوزانده است بردارد و کنار قربانگاه بگذارد.

۴ لباسهایش را بیرون آورده و لباسهای دیگری بپوشد و آن خاکستر را خارج از اردوگاه به مکان پاکی بیرون ببرد.

۵ و آن آتش روی قربانگاه سوزان بوده خاموش نگردد و هر صبح کوهِن بر آن هیزم بسوزاند و قربانی سوختنی را روی آن چیده و پیه‌های قربانی سلامت را بر آن دود کند.

٦ آتش روی قربانگاه دائماً مشتعل باشد و خاموش نگردد.

۷ اینست قانون هدیه آردی که فرزندان اَهَرون آنرا بر قربانگاه بحضور خدا تقدیم کنند.

۸ از آرد نرم آن هدیه و از روغنش و تمام کندری که روی آن هدیه است با مشت برداشته و بر قربانگاه بعنوان یادبود دود کند. برای خدا بوی خوش آیندی است.

۹ باقیمانده‌ی آن را اَهَروُن و فرزندانش بخورند. در محل مقدس (به صورت) فطیر خورده شود. آن را در داخل حیاط چادر محل اجتماع بخورند.

۱۰ بصورت حامِص (ور آمده) پخته نشود آن را از هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خودم به آنها سهم دادم مانند قربانی خطا و قربانی تقصیر فوق‌العاده مقدس است.

۱۱ هر مذکری از فرزندان اَهَرون آن را بخورد، برای نسلهای شما در مورد هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خدا قانون ابدی باشد هرچه که با آنها تماس یابد وقف شود.

۱۲ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۳ تقدیمی اَهَرون و فرزندانش که در روز مسح شدن، آن را به خدا تقدیم خواهد داشت این است. یک دهم ایفا آرد نرم هدیه‌ی دائم، نیمی از آن در صبح و نیمی از آن در شام.

۱۴ (آنرا) روی تابه با روغن خمیر کرده و آب پز شده بیاور. نانک‌های برشته‌ی تنوری تقدیم کن. برای خدا بوی خوش آیند است.

۱۵ از بین فرزندان (آن کوهِن) کوهِنی که به جای او مسح شود آن را درست کند. برای خدا قانون ابدی است تماماً دود شود.

۱٦ و هر هدیه آردی که از جانب (شخص) کوهن باشد، تماماً طعمه‌ی آتش قربانگاه شده، خورده نشود.

۱۷ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۸ به اَهَرون و فرزندانش بگو: قانون ابدی قربانی خطا این است. در جائی که قربانی سوختنی ذبح شود قربانی خطا (هم) ذبح شود. در حضور خدا فوق‌العاده مقدس است.

۱۹ کوهِنی که آن را به صورت قربانی خطا تقدیم میکند آن را بخورد. در محل مقدس داخل حیاط در چادر محل اجتماع خورده شود.

۲۰ هر چه با گوشت آن تماس یابد مقدس باشد و چنانچه خونش بر لباسی افشانده شود، موضعی را که (خون) بر آن افشانده شده در مکان مقدس بشوی.

۲۱ ظرف سفالینی که در آن پخته شود، شکسته گردد و اگر در ظرف مسی پخته شده باشد آنرا بسایند و با آب آبکشی شود.

۲۲ هر مذکری از کوهِن‌ها از آن بخورد. (قربانی خطا) فوق‌العاده مقدس است.

23 בַּכֹּהֲנִים יֹאכַל אֹתָהּ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא׃ וְכָל־חַטָּאת אֲשֶׁר
יוּבָא מִדָּמָהּ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ לֹא תֵאָכֵל בָּאֵשׁ
תִּשָּׂרֵף׃
ז 1/2 וְזֹאת תּוֹרַת הָאָשָׁם קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא׃ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחֲטוּ
אֶת־הָעֹלָה יִשְׁחֲטוּ אֶת־הָאָשָׁם וְאֶת־דָּמוֹ יִזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ
3 סָבִיב׃ וְאֵת כָּל־חֶלְבּוֹ יַקְרִיב מִמֶּנּוּ אֵת הָאַלְיָה וְאֶת־הַחֵלֶב
4 הַמְכַסֶּה אֶת־הַקֶּרֶב׃ וְאֵת שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר
עֲלֵיהֶן אֲשֶׁר עַל־הַכְּסָלִים וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת עַל־הַכָּבֵד עַל־הַכְּלָיֹת
5 יְסִירֶנָּה׃ וְהִקְטִיר אֹתָם הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחָה אִשֶּׁה לַיהוָה אָשָׁם
6 הוּא׃ כָּל־זָכָר בַּכֹּהֲנִים יֹאכְלֶנּוּ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ יֵאָכֵל קֹדֶשׁ
7 קָדָשִׁים הוּא׃ כַּחַטָּאת כָּאָשָׁם תּוֹרָה אַחַת לָהֶם הַכֹּהֵן אֲשֶׁר
8 יְכַפֶּר־בּוֹ לוֹ יִהְיֶה׃ וְהַכֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֶת־עֹלַת אִישׁ עוֹר הָעֹלָה
9 אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה׃ וְכָל־מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתַּנּוּר
וְכָל־נַעֲשָׂה בַמַּרְחֶשֶׁת וְעַל־מַחֲבַת לַכֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ
10 תִהְיֶה׃ וְכָל־מִנְחָה בְלוּלָה־בַשֶּׁמֶן וַחֲרֵבָה לְכָל־בְּנֵי אַהֲרֹן
תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו׃
11/12 וְזֹאת תּוֹרַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יַקְרִיב לַיהוָה׃ אִם עַל־תּוֹדָה שלישי
יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב ׀ עַל־זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן
וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת
13 בַּשָּׁמֶן׃ עַל־חַלֹּת לֶחֶם חָמֵץ יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ עַל־זֶבַח תּוֹדַת
14 שְׁלָמָיו׃ וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד מִכָּל־קָרְבָּן תְּרוּמָה לַיהוָה לַכֹּהֵן
15 הַזֹּרֵק אֶת־דַּם הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה׃ וּבְשַׂר זֶבַח תּוֹדַת שְׁלָמָיו
16 בְּיוֹם קָרְבָּנוֹ יֵאָכֵל לֹא־יַנִּיחַ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר׃ וְאִם־נֶדֶר ׀ אוֹ
נְדָבָה זֶבַח קָרְבָּנוֹ בְּיוֹם הַקְרִיבוֹ אֶת־זִבְחוֹ יֵאָכֵל וּמִמָּחֳרָת
17 וְהַנּוֹתָר מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל׃ וְהַנּוֹתָר מִבְּשַׂר הַזָּבַח בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
18 בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף׃ וְאִם הֵאָכֹל יֵאָכֵל מִבְּשַׂר־זֶבַח שְׁלָמָיו בַּיּוֹם
הַשְּׁלִישִׁי לֹא יֵרָצֶה הַמַּקְרִיב אֹתוֹ לֹא יֵחָשֵׁב לוֹ פִּגּוּל יִהְיֶה

۲۳ هر قربانی خطاکه از خون آن در مکان مقدس برای طلب عفو به چادر محل اجتماع وارد گردد خورده نشود و در آتش سوزانده شود.

صَو - فصل هفتم

۱ قانون قربانی تقصیر این است، فوق‌العاده مقدس می‌باشد.

۲ در محلی که قربانی سوختنی را ذبح می‌کنند قربانی تقصیر را (هم) ذبح کنند و خونش را به اطراف قربانگاه بپاشند.

۳ و از آن تمام پیه‌اش و دنبه و پیهی که احشاء را می‌پوشاند تقدیم بدارد.

۴ وکلیه ها و پیهی که روی آنها درکنار تهیگاه هاست و غشا روی جگر را درکنار کلیه ها جدا کند.

۵ کُوهِن آنها را بر قربانگاه برای خدا به عنوان طعمه‌ی آتش دود کند، (این) قربانی تقصیر است.

٦ هر مذکری ازکُوهِن ها از آن بخورد. در محل مقدسی خورده شود فوق‌العاده مقدس است.

۷ قربانی خطا چون قربانی تقصیر است، قانون یکسان دارند. (قربانی) متعلق بـه کُـوهِنی خواهد بود که برای او طلب عفو میکند.

۸ پوست قربانی سوختنی هرکس متعلق به کُوهِنی خواهد بود که آن قربانی سوختنی را تقدیم می‌دارد.

۹ و هر هدیه‌ی آردی که در تنور پخته شود و هر چه بر ساج و در تابه درست گردد برای همان کُوهِنی که آن را تقدیم نموده‌است، بماند.

۱۰ و هر هدیه‌ی آردی سرشته شده در روغن یا خشک (هدیه‌ی بی روغن) بطور مساوی به تمام فرزندان اَهَرون تعلق خواهد داشت.

۱۱ و قانون ذبح سلامت که به خدا تقدیم می‌دارد این است.

۱۲ اگر آن را به خاطر تشکر تقدیم بدارد با ذبح تشکر قرصهای فطیر سرشته شده در روغن و فطیرهای نازک روغن مالی شده و آرد نرم آب پز به صورت قرصهای سرشته شـده در روغن تقدیم دارد.

۱۳ تقدیمی تان را با قرصهای نان ورآمده و علاوه بر آن ذبح تشکر را برای سلامتش تقدیم نماید.

۱۴ از هر هدیه‌ای (نانی) یکی را برای خدا پیشکشی تقدیم نماید (بقیه) برای همان کوهِنی باشدکه خون قربانی سلامتی را می‌پاشد.

۱۵ وگوشت قربانی تشکر برای سلامت، در روز ذبح خورده شود. از آن تا صبح باقی نماند.

۱٦ و اگر ذبح تقدیمی او به صورت نذر یا داوطلبانه باشد در روزی که ذبح خود را تـقدیم می‌دارد خورده شود و باقیمانده‌ی آن هم فردای آن روز خورده شود.

۱۷ و باقیمانده‌ی گوشت آن قربانی در روز سوم در آتش سوخته شود.

۱۸ و اگر ازگوشت ذبح سلامت در روز سوم خورده شود پذیرفته نخواهد شد. تقدیمی کسی که آنرا تقدیم نموده است به حساب نمی‌آید و مردود خواهد بود و شخصی که از آن

19 וְהַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מִמֶּנּוּ עֲוֺנָהּ תִּשָּׂא׃ וְהַבָּשָׂר אֲשֶׁר־יִגַּע בְּכָל־
טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ יִשָּׂרֵף וְהַבָּשָׂר כָּל־טָהוֹר יֹאכַל בָּשָׂר׃
20 וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־תֹּאכַל בָּשָׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוה וְטֻמְאָתוֹ
21 עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ׃ וְנֶפֶשׁ כִּי־תִגַּע בְּכָל־טָמֵא
בְּטֻמְאַת אָדָם אוֹ בִּבְהֵמָה טְמֵאָה אוֹ בְּכָל־שֶׁקֶץ טָמֵא וְאָכַל
מִבְּשַׂר־זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לַיהוה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא
22/23 מֵעַמֶּיהָ׃ וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
24 לֵאמֹר כָּל־חֵלֶב שׁוֹר וְכֶשֶׂב וָעֵז לֹא תֹאכֵלוּ׃ וְחֵלֶב נְבֵלָה
25 וְחֵלֶב טְרֵפָה יֵעָשֶׂה לְכָל־מְלָאכָה וְאָכֹל לֹא תֹאכְלֻהוּ׃ כִּי
כָּל־אֹכֵל חֵלֶב מִן־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יַקְרִיב מִמֶּנָּה אִשֶּׁה לַיהוה
26 וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת מֵעַמֶּיהָ׃ וְכָל־דָּם לֹא תֹאכְלוּ בְּכֹל
27 מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לָעוֹף וְלַבְּהֵמָה׃ כָּל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר־תֹּאכַל כָּל־דָּם
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ׃
28/29 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
הַמַּקְרִיב אֶת־זֶבַח שְׁלָמָיו לַיהוה יָבִיא אֶת־קָרְבָּנוֹ לַיהוה
30 מִזֶּבַח שְׁלָמָיו׃ יָדָיו תְּבִיאֶינָה אֵת אִשֵּׁי יהוה אֶת־הַחֵלֶב עַל־
הֶחָזֶה יְבִיאֶנּוּ אֵת הֶחָזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ תְּנוּפָה לִפְנֵי יהוה׃
31 וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת־הַחֵלֶב הַמִּזְבֵּחָה וְהָיָה הֶחָזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו׃
32 וְאֵת שׁוֹק הַיָּמִין תִּתְּנוּ תְרוּמָה לַכֹּהֵן מִזִּבְחֵי שַׁלְמֵיכֶם׃
33 הַמַּקְרִיב אֶת־דַּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַחֵלֶב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לוֹ תִהְיֶה
34 שׁוֹק הַיָּמִין לְמָנָה׃ כִּי אֶת־חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה
לָקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִזִּבְחֵי שַׁלְמֵיהֶם וָאֶתֵּן אֹתָם
36 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחָק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ זֹאת
מִשְׁחַת אַהֲרֹן וּמִשְׁחַת בָּנָיו מֵאִשֵּׁי יהוה בְּיוֹם הִקְרִיב אֹתָם
36 לְכַהֵן לַיהוה׃ אֲשֶׁר צִוָּה יהוה לָתֵת לָהֶם בְּיוֹם מָשְׁחוֹ אֹתָם
37 מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתָם׃ זֹאת הַתּוֹרָה לָעֹלָה
38 לַמִּנְחָה וְלַחַטָּאת וְלָאָשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים׃ אֲשֶׁר

می‌خورد گناه آنرا به گردن خواهد گرفت.

۱۹ اگر آن گوشت (قربانی سلامت) با هر چیز ناپاکی تماس پیدا کند، خورده نشود در آتش سوزانده شود و در مورد گوشت (قربانی سلامت که پاک است)، هر کس که پاک باشد (در هر جائی) از آن گوشت بخورد.

۲۰ اگر شخصی که هنوز ناپاک است از گوشت قربانی سلامت که متعلق به خدا است بخورد، آن شخص از قومش نابود خواهد شد.

۲۱ و شخصی که با هر چیز ناپاکی، با ناپاکی آدم یا چارپایی ناپاک یا با هر جانور ناپاکی تماس حاصل کند، و از گوشت ذبح سلامت که برای خدا می‌باشد بخورد از قومش نابود خواهد شد.

۲۲ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۳ به فرزندان ییسرائل چنین سخن بگو: هیچ نوع پیه گاو و بره و بز نخورید.(۱)

۲۴ و پیه مردار یا ذبح حرام (نِولا) و پیه حیوان نخجیر شده یا حیوانی که نقص شرعی دارد (طِرفا) برای هر مصرفی به کار برده شود، ولی هرگز آن را نخورید.

۲۵ زیرا هر که پیه چارپائی راکه از آن هدیه‌ی طعمه‌ی آتش برای خدا تقدیم خواهد نمود بخورد، از قومش نابود خواهد شد.

۲۶ هر جایی که باشید هیچ خونی از بالداران و چارپایان نخورید.

۲۷ هر شخصی هر خونی (از چارپایان و پرندگان و بالداران) بخورد از قومش نابود خواهد شد.(۲)

۲۸ خدا به مُشه چنین گفت:

۲۹ به فرزندان ییسرائل چنین سخن بگو: کسی که قربانی سلامتش را برای خدا تقدیم می‌دارد (قسمتی از) قربانی خود راکه از ذبح سلامت اوست به حضور خدا بیاورد.

۳۰ قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خدا را با دستان خود بیاورد. پیه را با سینه بیاورد. سینه را برای تکان دادن به حضور خدا به عنوان هدیه‌ی جنبانیدنی (تقدیم بدارد).

۳۱ و کوهِن پیه را بر قربانگاه دود کند و سینه مال اَهَرون و فرزندانش باشد.

۳۲ و از ذبح‌های سلامتتان ساق راست را به کوهِن پیشکشی بدهید.

۳۳ ساق راست سهم همان کوهِنی از فرزندان اَهَرون باشد که خون و پیه قربانی سلامت را تقدیم میدارد.

۳۴ زیرا سینه‌ی جنبانیده شده و ساق پیشکش شده را از ذبح های سلامت فرزندان ییسرائل گرفتم. از طرف فرزندان ییسرائل به اَهَرون کوهِن و فرزندانش به رسم قانون ابدی بخشیدم.

۳۵ از روزی که (خدا) اَهَرون و پسرانش را مقرب کرد که برای خدا خدمت کنند، از هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خدا این (ها) را سهم آنها قرار داده است.

۳۶ روزی که (مُشه) آن کوهِن ها را مسح کرد، آنچه خدا فرمان داد از مال فرزندان ییسرائل به آنها بدهند برای نسل‌های ایشان قانون ابدی شد.

۳۷ این است قانون قربانی سوختنی، هدیه‌ی آردی، قربانی خطا، قربانی تقصیر و انتصاب (به کهانت) و ذبح سلامت.

۱ و ۲- خدای تعالی فرزندان ییسرائل از خوردن خون و پیه کاملاً بر حذر داشته نه بخاطر اینکه برای بدن مضرند بلکه بخاطر اینکه روی روان تأثیر منفی میگذارند خوردن خون آدمی را خونخوار و پیه انسان را خرف میسازد.

צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר סִינָי בְּיוֹם צַוֹּתוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְהַקְרִיב אֶת־קָרְבְּנֵיהֶם לַיהוָה בְּמִדְבַּר סִינָי׃
ח 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו אִתּוֹ רביעי
וְאֵת הַבְּגָדִים וְאֵת שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְאֵת ׀ פַּר הַחַטָּאת וְאֵת שְׁנֵי
3 הָאֵילִים וְאֵת סַל הַמַּצּוֹת׃ וְאֵת כָּל־הָעֵדָה הַקְהֵל אֶל־פֶּתַח
4 אֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקָּהֵל הָעֵדָה
5 אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעֵדָה זֶה הַדָּבָר
6 אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת׃ וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו
7 וַיִּרְחַץ אֹתָם בַּמָּיִם׃ וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הַכֻּתֹּנֶת וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בָּאַבְנֵט
וַיַּלְבֵּשׁ אֹתוֹ אֶת־הַמְּעִיל וַיִּתֵּן עָלָיו אֶת־הָאֵפֹד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ
8 בְּחֵשֶׁב הָאֵפֹד וַיֶּאְפֹּד לוֹ בּוֹ׃ וַיָּשֶׂם עָלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל־
9 הַחֹשֶׁן אֶת־הָאוּרִים וְאֶת־הַתֻּמִּים׃ וַיָּשֶׂם אֶת־הַמִּצְנֶפֶת עַל־
רֹאשׁוֹ וַיָּשֶׂם עַל־הַמִּצְנֶפֶת אֶל־מוּל פָּנָיו אֵת צִיץ הַזָּהָב נֵזֶר
10 הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־שֶׁמֶן
הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בּוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֹתָם׃
11 וַיַּז מִמֶּנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ שֶׁבַע פְּעָמִים וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
12 כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַכִּיֹּר וְאֶת־כַּנּוֹ לְקַדְּשָׁם׃ וַיִּצֹק מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה
13 עַל רֹאשׁ אַהֲרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקַדְּשׁוֹ׃ וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי
אַהֲרֹן וַיַּלְבִּשֵׁם כֻּתֳּנֹת וַיַּחְגֹּר אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מִגְבָּעוֹת
14 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיַּגֵּשׁ אֵת פַּר הַחַטָּאת וַיִּסְמֹךְ חמישי
15 אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ פַּר הַחַטָּאת׃ וַיִּשְׁחָט וַיִּקַּח
מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ וַיְחַטֵּא
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיְקַדְּשֵׁהוּ לְכַפֵּר
16 עָלָיו׃ וַיִּקַּח אֶת־כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב וְאֵת יֹתֶרֶת הַכָּבֵד
17 וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־חֶלְבְּהֶן וַיַּקְטֵר מֹשֶׁה הַמִּזְבֵּחָה׃ וְאֶת־
הַפָּר וְאֶת־עֹרוֹ וְאֶת־בְּשָׂרוֹ וְאֶת־פִּרְשׁוֹ שָׂרַף בָּאֵשׁ מִחוּץ
18 לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיַּקְרֵב אֵת אֵיל הָעֹלָה

۳۸ که خدا ضمن صدور فرمانش به فرزندان ییسرائل مبنی بر تقدیم قربانیهایشان در راه خدا در کوه سینَی به مُشه فرمان داد.

صَو - فصل هشتم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ اَهَرون و پسرانش را همراه او و لباسها و روغن مسح و آن گاو قربانی خطا و آن دو قوچ و آن سبد فطیرها را ببر.(۱)

۳ و تمام جماعت را به دَرِ چادر محل اجتماع فرا خوان.

۴ مُشه آنگونه که خدا به او فرمان داد عمل نمود و جماعت جلو در چادر محل اجتماع جمع شدند.

۵ مُشه به جماعت گفت مطلبی که خدا انجام آن را دستور داد از این قرار است.

٦ مُشه و اَهَرون و پسرانش را پیش آورده و آنها را در آب غسل داد.

۷ پیراهن را به تن او کرد. کمر وی را با کمربند بست. ردا را به او پوشانید و پیشبند را روی آن قرار داد و آنرا با بند پیشبند بست. آن را به وسیله‌ی آن (بند) گره زد.

۸ سینه بند را روی آن گذاشت. اوریم و تومیم را روی سینه بند قرار داد.

۹ عمامه را بر سرش گذاشت و کنار عمامه به طرف صورت او افسر طلا یا تاج مقدس را همانطوری که خدا به مُشه فرمان داد، گذاشت.

۱۰ مُشه روغن مسح را برداشته میشکان و هرآنچه را در آن بود مسح کرد و آنها را مقدس نمود.

۱۱ از آن هفت بار بر قربانگاه افشاند. قربانگاه و تمام اثاثش و دستشویی و پایه‌اش را برای مقدس کردنشان مسح کرد.

۱۲ از روغن مسح روی سر اَهَرون ریخت، او را برای اختصاصی نمودن مسح کرد.

۱۳ مُشه فرزندان اَهَرون را پیش آورده به آنها پیراهن پوشانید. کمربند بست. همانطوری که خدا به مُشه فرمان داد کلاه لبه دار بر سر آنها نهاد.

۱۴ گاو قربانی خطا را پیش آورد. اَهَرون و پسرانش دستهای خود را روی سر آن گاو قربانی خطا تکیه دادند.

۱۵ مُشه ذبح کرد و آن خون را برداشت با انگشتش روی اطراف شاخهای چهار گوشه‌ی قربانگاه مالید قربانگاه را تطهیر کرد و (بقیه‌ی) آن خون را کنار پایه‌ی قربانگاه ریخته مقدسش کرد تا روی آن طلب عفو کند.

۱٦ مُشه تمام پیهی را که روی احشاء بود و غشاء (روی) جگر و کلیه‌ها و پیهشان را برداشته بر قربانگاه دود کرد.

۱۷ و آن گاو و پوست و گوشت و مدفوعش را خارج از اردوگاه همانطور که خدا به مُشه دستور داد در آتش سوزانید.

۱- چون اَهَرون بخاطر خطای گوساله پرستی شرمنده بود که وارد کارهای مقدس شود خداوند به حضرت مُشه میفرماید او را «بگیر» یعنی با حرفهای دلپذیر او را راغب ساز تا مسئولیت کارهای مقدس را بعهده گیرد.

19 וַיִּסְמְכוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאָיִל׃ וַיִּשְׁחָט וַיִּזְרֹק
20 מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְאֶת־הָאַיִל נִתַּח לִנְתָחָיו
21 וַיַּקְטֵר מֹשֶׁה אֶת־הָרֹאשׁ וְאֶת־הַנְּתָחִים וְאֶת־הַפָּדֶר׃ וְאֶת־
הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעַיִם רָחַץ בַּמָּיִם וַיַּקְטֵר מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הָאַיִל
הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא לְרֵיחַ־נִיחֹחַ אִשֶּׁה הוּא לַיהוה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
ששי 22 יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיַּקְרֵב אֶת־הָאַיִל הַשֵּׁנִי אֵיל הַמִּלֻּאִים וַיִּסְמְכוּ
23 אַהֲרֹן וּבָנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאָיִל׃ וַיִּשְׁחָט ׀ וַיִּקַּח מֹשֶׁה
מִדָּמוֹ וַיִּתֵּן עַל־תְּנוּךְ אֹזֶן־אַהֲרֹן הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית
24 וְעַל־בֹּהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית׃ וַיַּקְרֵב אֶת־בְּנֵי אַהֲרֹן וַיִּתֵּן מֹשֶׁה מִן־
הַדָּם עַל־תְּנוּךְ אָזְנָם הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן
25 רַגְלָם הַיְמָנִית וַיִּזְרֹק מֹשֶׁה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וַיִּקַּח
אֶת־הַחֵלֶב וְאֶת־הָאַלְיָה וְאֶת־כָּל־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עַל־הַקֶּרֶב
וְאֵת יֹתֶרֶת הַכָּבֵד וְאֶת־שְׁתֵּי הַכְּלָיֹת וְאֶת־חֶלְבְּהֶן וְאֵת שׁוֹק
26 הַיָּמִין׃ וּמִסַּל הַמַּצּוֹת אֲשֶׁר ׀ לִפְנֵי יהוה לָקַח חַלַּת מַצָּה אַחַת
וְחַלַּת לֶחֶם שֶׁמֶן אַחַת וְרָקִיק אֶחָד וַיָּשֶׂם עַל־הַחֲלָבִים וְעַל
27 שׁוֹק הַיָּמִין׃ וַיִּתֵּן אֶת־הַכֹּל עַל כַּפֵּי אַהֲרֹן וְעַל כַּפֵּי בָנָיו וַיָּנֶף
28 אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יהוה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל כַּפֵּיהֶם וַיַּקְטֵר
הַמִּזְבֵּחָה עַל־הָעֹלָה מִלֻּאִים הֵם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה הוּא לַיהוה׃
29 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הֶחָזֶה וַיְנִיפֵהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יהוה מֵאֵיל הַמִּלֻּאִים
שביעי 30 לְמֹשֶׁה הָיָה לְמָנָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה
מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּז עַל־אַהֲרֹן
עַל־בְּגָדָיו וְעַל־בָּנָיו וְעַל־בִּגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֶת־אַהֲרֹן
31 אֶת־בְּגָדָיו וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־בִּגְדֵי בָנָיו אִתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו בַּשְּׁלוּ אֶת־הַבָּשָׂר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְשָׁם
תֹּאכְלוּ אֹתוֹ וְאֶת־הַלֶּחֶם אֲשֶׁר בְּסַל הַמִּלֻּאִים כַּאֲשֶׁר צִוֵּיתִי
32 לֵאמֹר אַהֲרֹן וּבָנָיו יֹאכְלֻהוּ׃ וְהַנּוֹתָר בַּבָּשָׂר וּבַלָּחֶם בָּאֵשׁ
מפטיר 33 תִּשְׂרֹפוּ׃ וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ שִׁבְעַת יָמִים עַד יוֹם

۱۸ قوچ قربانی سوختنی را پیش آورد و اَهَرون و پسرانش دستهای خود را روی سر آن قوچ تکیه دادند.

۱۹ مُشه ذبح کرده آن خون را روی قربانگاه به اطراف پاشید.

۲۰ و آن قوچ را به قطعاتش تقسیم نمود. مُشه کله و قطعات و پیه را دود کرد.

۲۱ مُشه همانطور که خدا به او فرمان داد، احشاء و پاچه‌ها را با آب شست. مُشه تمام آن قوچ را بر قربانگاه دود کرد. قربانی سوختنی بود. به منظور بوی خوش آیند برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) بود.

۲۲ قوچ دوم، قوچ انتصاب (کُوهِن) را پیش آورد و اَهَرون و پسرانش دستهای خود را روی سر آن قوچ تکیه دادند. (۱)

۲۳ مُشه آن را ذبح کرد و از خونش برداشته بر نرمه‌ی گـوش راست اَهَـرون و شست دست راست و شست پای راستش مالید.

۲۴ مُشه پسران اَهَرون را پیش آورد. از آن خون روی نـرمه‌ی گـوش راست و روی شست دست راست و روی شست پای راستشان مالید. مُشه (بقیه‌ی) آن خون را روی قربانگاه به اطراف پاشید.

۲۵ آن پیه و آن دنبه و تمام پیهی که روی احشاء است و غشای روی جگر و کلیه‌ها و پیهشان و ساق راست را برداشت.

۲۶ و از سبد فطیرهای حضور خدا یک قرص فطیر و یک قرص نان روغنی و یک نان نازک برداشته روی پیه‌ها و ساق راست گذاشت.

۲۷ همه را روی کف دست های اَهَرون و کف دستهای پسرانش قرار داد. آنها را حضور خدا تکان داد.

۲۸ مُشه آنها را از روی کف دستهای ایشان برداشته با قربانی سوختنی بر قربانگاه دود کرد. اینها قربانی انتصاب هستند که به منظور بوی خوش آیند برای خدا هدیه‌ی طـعمه‌ی آتش (قربانگاه) است.

۲۹ مُشه همانطوری که خدا به او فرمان داد سینه را برداشته آن را به حضور خدا تکان داد. سینه‌ی قوچ قربانی انتصاب سهم مُشه بود.

۳۰ مُشه از روغن مسح و از آن خونی که روی قربانگاه بود برداشت بر اَهَرون و بر لباسهایش و بر پسرانش و لباسهای پسرانش افشاند. پس اَهَرون و لباسهایش و پسران و لباسهای آنها را با هم اختصاصی کرد.

۳۱ مُشه به اَهَرون و پسرانش گفت: این گوشت را جلو درگاه چادر محل اجتماع بپزید و آن را با نانی که در سبد منصوب شدگان (یعنی کوهِنها) است در آنجا بخورید. همانطوری کـه دستور داده گفتم اَهَرون و پسرانش آن را بخورند.

۳۲ و باقیمانده‌ی آن گوشت و آن نان را با آتش بسوزانید.

۳۳ هفت روز تا روز پایان یافتن روزهای انتصابتان از درگاه چادر محل اجتماع بیرون نروید، زیرا هفت روز (طول می‌کشد) تا شما را منتصب کند.

۳۴ خدا فرموده است همانطوری که امروز (مُشه) عمل کرد عمل کنید تا شما را ببخشد.

34 מְלֹאת יְמֵי מִלֻּאֵיכֶם כִּי שִׁבְעַת יָמִים יְמַלֵּא אֶת־יֶדְכֶם׃ כַּאֲשֶׁר
35 עָשָׂה בַּיּוֹם הַזֶּה צִוָּה יְהוָה לַעֲשֹׂת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם׃ וּפֶתַח אֹהֶל
מוֹעֵד תֵּשְׁבוּ יוֹמָם וָלַיְלָה שִׁבְעַת יָמִים וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־מִשְׁמֶרֶת
36 יְהוָה וְלֹא תָמוּתוּ כִּי־כֵן צֻוֵּיתִי׃ וַיַּעַשׂ אַהֲרֹן וּבָנָיו אֵת כָּל־
ט 1 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃ וַיְהִי שמיני
2 בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר
אֶל־אַהֲרֹן קַח־לְךָ עֵגֶל בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה תְּמִימִם
3 וְהַקְרֵב לִפְנֵי יְהוָה׃ וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר קְחוּ שְׂעִיר־
4 עִזִּים לְחַטָּאת וְעֵגֶל וָכֶבֶשׂ בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם לְעֹלָה׃ וְשׁוֹר
וָאַיִל לִשְׁלָמִים לִזְבֹּחַ לִפְנֵי יְהוָה וּמִנְחָה בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן כִּי הַיּוֹם
5 יְהוָה נִרְאָה אֲלֵיכֶם׃ וַיִּקְחוּ אֵת אֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה אֶל־פְּנֵי אֹהֶל
6 מוֹעֵד וַיִּקְרְבוּ כָּל־הָעֵדָה וַיַּעַמְדוּ לִפְנֵי יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה זֶה
7 הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה תַּעֲשׂוּ וְיֵרָא אֲלֵיכֶם כְּבוֹד יְהוָה׃ וַיֹּאמֶר)(
מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קְרַב אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַעֲשֵׂה אֶת־חַטָּאתְךָ וְאֶת־
עֹלָתֶךָ וְכַפֵּר בַּעַדְךָ וּבְעַד הָעָם וַעֲשֵׂה אֶת־קָרְבַּן הָעָם וְכַפֵּר
8 בַּעֲדָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה׃ וַיִּקְרַב אַהֲרֹן אֶל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁחַט
9 אֶת־עֵגֶל הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ׃ וַיַּקְרִבוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֶת־הַדָּם אֵלָיו
וַיִּטְבֹּל אֶצְבָּעוֹ בַּדָּם וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יָצַק
10 אֶל־יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ׃ וְאֶת־הַחֵלֶב וְאֶת־הַכְּלָיֹת וְאֶת־הַיֹּתֶרֶת מִן־
הַכָּבֵד מִן־הַחַטָּאת הִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
11 מֹשֶׁה׃ וְאֶת־הַבָּשָׂר וְאֶת־הָעוֹר שָׂרַף בָּאֵשׁ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃)(
12 וַיִּשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה וַיַּמְצִאוּ בְּנֵי אַהֲרֹן אֵלָיו אֶת־הַדָּם וַיִּזְרְקֵהוּ
13 עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃ וְאֶת־הָעֹלָה הִמְצִיאוּ אֵלָיו לִנְתָחֶיהָ וְאֶת־
14 הָרֹאשׁ וַיַּקְטֵר עַל־הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיִּרְחַץ אֶת־הַקֶּרֶב וְאֶת־הַכְּרָעָיִם
15 וַיַּקְטֵר עַל־הָעֹלָה הַמִּזְבֵּחָה׃ וַיַּקְרֵב אֵת קָרְבַּן הָעָם וַיִּקַּח אֶת־
16 שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וַיִּשְׁחָטֵהוּ וַיְחַטְּאֵהוּ כָּרִאשׁוֹן׃ וַיַּקְרֵב
17 אֶת־הָעֹלָה וַיַּעֲשֶׂהָ כַּמִּשְׁפָּט׃ וַיַּקְרֵב אֶת־הַמִּנְחָה וַיְמַלֵּא כַפּוֹ שני)(

هفطارای معمولی صو در صفحه ۳۶۲

۳۵ هفت شبانه روز جلو درگاه چادر محل اجتماع بمانید و امر خدا را رعایت کنید تا نمیرید زیرا چنین دستور گرفتم.
۳٦ اَهَرون و پسرانش تمام مطالبی راکه خدا به وسیله‌ی مُشه امر کرد، انجام دادند.

پاراشای شِمینی - فصل نهم

۱ در روز هشتم بود که مُشه، اَهَرون و پسرانش و پیران یسرائل را فرا خواند.
۲ به اَهَرون گفت گوساله‌ی نر جوانی برای خودت به عنوان قربانی خطا و قوچی برای قربانی سوختنی (هر دو را) بی‌عیب بگیر و به حضور خدا تقدیم کن.
۳ و به فرزندان یسرائل چنین بگو. برای قربانی خطا بز نر جوانی و برای قربانی سوختنی گوساله و بره‌ای (هشت روزه تا) یکساله (همه را) بی‌عیب بگیرید.
۴ و برای قربانی سلامت، گاو و قوچی بمنظور ذبح به حضور خدا و هدیه‌ی آردی سرشته شده در روغن. چونکه امروز (جلال) خدا به شما ظاهر میشود.
۵ آنچه مُشه گفت گرفتند و نزدیک چادر محل اجتماع آوردند و تمام جماعت نزدیک شده به حضور خدا ایستادند.
٦ مُشه گفت کاری راکه خدا گفته است انجام دهید تا جلال خدا بر شما ظاهر شود، این است.
۷ مُشه به اَهَرون گفت: به قربانگاه نزدیک شو. قربانی خطا و قربانی سوختنیت را تقدیم بدار و برای خودت و برای قوم طلب عفو نما و قربانی آن قوم را تقدیم کن و همانطوری که خدا فرمان داده است برای آنها طلب عفو نما.
۸ اَهَرون به قربانگاه نزدیک شد وگوساله‌ی قربانی خطائی راکه متعلق به (شخص) خودش بود ذبح کرد.
۹ پسران اَهَرون آن خون را نزد او آوردند. انگشتش را در آن خون برده روی شاخهای قربانگاه مالید و (بقیه‌ی) آن خود راکنار پایه‌ی قربانگاه ریخت.
۱۰ و همان طوری که خدا به مُشه فرمان داده بود پیه وکلیه‌ها و آن غشاء روی جگر قربانی خطا را بر قربانگاه دود کرد.
۱۱ و آن گوشت و آن پوست را در آتش خارج از اردوگاه سوزانید.
۱۲ قربانی سوختنی را ذبح کرد. پسران اَهَرون آن خون را به وی رسانیدند (و آن را) روی قربانگاه به اطراف پاشید.
۱۳ و قربانی سوختنی را باکلیه‌ی قطعات آن و آن کله را به وی رسانیدند. روی قربانگاه دود کرد.
۱۴ احشاء و پاچه ها را شسته کنار قربانی سوختنی بر قربانگاه دود نمود.
۱۵ قربانی قوم را پیش آورد و بز نر قربانی خطا راکه مال قوم بودگرفته ذبح کرد و آن را مانند آن اولی به صورت قربانی خطا تقدیم کرد.
۱٦ قربانی سوختنی را پیش آورد. آن را طبق همان قاعده انجام داد.
۱۷ هدیه‌ی آردی را پیش آورد. دست خود را از آن پر کرده، علاوه بر قربانی سوختنی

18 מִמֶּ֑נָּה וַיַּקְטֵ֥ר עַל־הַמִּזְבֵּ֖חַ מִלְּבַ֖ד עֹלַ֥ת הַבֹּֽקֶר׃ וַיִּשְׁחַ֤ט אֶת־
הַשּׁוֹר֙ וְאֶת־הָאַ֔יִל זֶ֥בַח הַשְּׁלָמִ֖ים אֲשֶׁ֣ר לָעָ֑ם וַ֠יַּמְצִאוּ בְּנֵ֨י אַהֲרֹ֤ן
19 אֶת־הַדָּם֙ אֵלָ֔יו וַיִּזְרְקֵ֥הוּ עַל־הַמִּזְבֵּ֖חַ סָבִֽיב׃ וְאֶת־הַחֲלָבִ֖ים
מִן־הַשּׁ֑וֹר וּמִן־הָאַ֗יִל הָֽאַלְיָ֤ה וְהַֽמְכַסֶּה֙ וְהַכְּלָיֹ֔ת וְיֹתֶ֖רֶת הַכָּבֵֽד׃
20 וַיָּשִׂ֥ימוּ אֶת־הַחֲלָבִ֖ים עַל־הֶחָז֑וֹת וַיַּקְטֵ֥ר הַחֲלָבִ֖ים הַמִּזְבֵּֽחָה׃
21 וְאֵ֣ת הֶחָז֗וֹת וְאֵת֙ שׁ֣וֹק הַיָּמִ֔ין הֵנִ֧יף אַהֲרֹ֛ן תְּנוּפָ֖ה לִפְנֵ֣י יְהוָ֑ה
22 כַּאֲשֶׁ֖ר צִוָּ֥ה מֹשֶֽׁה׃ וַיִּשָּׂ֨א אַהֲרֹ֧ן אֶת־יָדָ֛ו אֶל־הָעָ֖ם וַֽיְבָרְכֵ֑ם
23 וַיֵּ֗רֶד מֵעֲשֹׂ֧ת הַֽחַטָּ֛את וְהָעֹלָ֖ה וְהַשְּׁלָמִֽים׃ וַיָּבֹ֨א מֹשֶׁ֤ה וְאַהֲרֹן֙
אֶל־אֹ֣הֶל מוֹעֵ֔ד וַיֵּ֣צְא֔וּ וַֽיְבָרְכ֖וּ אֶת־הָעָ֑ם וַיֵּרָ֥א כְבוֹד־יְהוָ֖ה אֶל־
שלישי 24 כָּל־הָעָֽם׃ וַתֵּ֤צֵא אֵשׁ֙ מִלִּפְנֵ֣י יְהוָ֔ה וַתֹּ֙אכַל֙ עַל־הַמִּזְבֵּ֔חַ אֶת־
הָעֹלָ֖ה וְאֶת־הַחֲלָבִ֑ים וַיַּ֤רְא כָּל־הָעָם֙ וַיָּרֹ֔נּוּ וַֽיִּפְּל֖וּ עַל־פְּנֵיהֶֽם׃
1 י וַיִּקְח֣וּ בְנֵֽי־אַ֠הֲרֹן נָדָ֨ב וַאֲבִיה֜וּא אִ֣ישׁ מַחְתָּת֗וֹ וַיִּתְּנ֤וּ בָהֵן֙ אֵ֔שׁ
וַיָּשִׂ֥ימוּ עָלֶ֖יהָ קְטֹ֑רֶת וַיַּקְרִ֜יבוּ לִפְנֵ֤י יְהוָה֙ אֵ֣שׁ זָרָ֔ה אֲשֶׁ֛ר לֹ֥א
2 צִוָּ֖ה אֹתָֽם׃ וַתֵּ֥צֵא אֵ֛שׁ מִלִּפְנֵ֥י יְהוָ֖ה וַתֹּ֣אכַל אוֹתָ֑ם וַיָּמֻ֖תוּ לִפְנֵ֥י
3 יְהוָֽה׃ וַיֹּ֨אמֶר מֹשֶׁ֜ה אֶֽל־אַהֲרֹ֗ן הוּא֩ אֲשֶׁר־דִּבֶּ֨ר יְהוָ֤ה ׀ לֵאמֹר֙
4 בִּקְרֹבַ֣י אֶקָּדֵ֔שׁ וְעַל־פְּנֵ֥י כָל־הָעָ֖ם אֶכָּבֵ֑ד וַיִּדֹּ֖ם אַהֲרֹֽן׃ וַיִּקְרָ֣א
מֹשֶׁ֗ה אֶל־מִֽישָׁאֵל֙ וְאֶ֣ל אֶלְצָפָ֔ן בְּנֵ֥י עֻזִּיאֵ֖ל דֹּ֣ד אַהֲרֹ֑ן וַיֹּ֣אמֶר
אֲלֵהֶ֗ם קִ֠רְב֞וּ שְׂא֤וּ אֶת־אֲחֵיכֶם֙ מֵאֵ֣ת פְּנֵי־הַקֹּ֔דֶשׁ אֶל־מִח֖וּץ
5 לַֽמַּחֲנֶֽה׃ וַֽיִּקְרְב֗וּ וַיִּשָּׂאֻם֙ בְּכֻתֳּנֹתָ֔ם אֶל־מִח֖וּץ לַֽמַּחֲנֶ֑ה כַּאֲשֶׁ֖ר
6 דִּבֶּ֥ר מֹשֶֽׁה׃ וַיֹּ֣אמֶר מֹשֶׁ֣ה אֶֽל־אַהֲרֹ֡ן וּלְאֶלְעָזָר֩ וּלְאִֽיתָמָ֨ר ׀ בָּנָ֜יו
רָֽאשֵׁיכֶ֥ם אַל־תִּפְרָ֣עוּ ׀ וּבִגְדֵיכֶ֤ם לֹֽא־תִפְרֹ֙מוּ֙ וְלֹ֣א תָמֻ֔תוּ וְעַ֥ל כָּל־
הָעֵדָ֖ה יִקְצֹ֑ף וַאֲחֵיכֶם֙ כָּל־בֵּ֣ית יִשְׂרָאֵ֔ל יִבְכּוּ֙ אֶת־הַשְּׂרֵפָ֔ה
7 אֲשֶׁ֖ר שָׂרַ֥ף יְהוָֽה׃ וּמִפֶּתַח֩ אֹ֨הֶל מוֹעֵ֜ד לֹ֤א תֵֽצְאוּ֙ פֶּן־תָּמֻ֔תוּ כִּי־
שֶׁ֛מֶן מִשְׁחַ֥ת יְהוָ֖ה עֲלֵיכֶ֑ם וַֽיַּעֲשׂ֖וּ כִּדְבַ֥ר מֹשֶֽׁה׃
8/9 וַיְדַבֵּ֣ר יְהוָ֔ה אֶֽל־אַהֲרֹ֖ן לֵאמֹֽר׃ יַ֣יִן וְשֵׁכָ֞ר אַל־תֵּ֣שְׁתְּ ׀ אַתָּ֣ה ׀
וּבָנֶ֣יךָ אִתָּ֔ךְ בְּבֹאֲכֶ֛ם אֶל־אֹ֥הֶל מוֹעֵ֖ד וְלֹ֣א תָמֻ֑תוּ חֻקַּ֥ת עוֹלָ֖ם
10 לְדֹרֹתֵיכֶֽם׃ וּֽלֲהַבְדִּ֔יל בֵּ֥ין הַקֹּ֖דֶשׁ וּבֵ֣ין הַחֹ֑ל וּבֵ֥ין הַטָּמֵ֖א וּבֵ֥ין

صبحگاهی روی قربانگاه دود نمود.

۱۸ آن گاو و آن قوچ قربانی سلامت را که مال قوم بود ذبح کرد. فرزندان اَهَرون آن خون را به وی رسانیدند. آن را روی قربانگاه به اطراف پاشید ...

۱۹ و پیه‌ها را از آن گاو، و از آن قوچ دنبه و پیه پوشاننده احشاء و کلیه‌ها و غشاء روی جگر را (پیش آورد) ...

۲۰ پیه‌ها را روی سینه قرار دادند و آنها را بر قربانگاه دود کرد.

۲۱ و اَهَرون همانطوری که مُشه دستور داد سینه‌ها و ران راست را به حضور خدا تکان داد.

۲۲ اَهَرون دستانش را به سوی آن قوم بلند نمود. ایشان را دعا کرد. پس از تقدیم قربانی خطا و قربانی سوختنی و قربانی سلامت (از بالای قربانگاه) پایین آمد.

۲۳ مُشه و اَهَرون به چادر محل اجتماع آمدند، خارج شده و آن قوم را دعا نمودند، جلال خدا بر تمام آن قوم ظاهر شد.

۲۴ از حضور خدا آتش خارج شده آن قربانی سوختنی و آن پیه‌ها را روی قربانگاه سوزانید. تمام قوم دیدند. از خوشحالی فریاد برآورده رو بر زمین نهادند.

شِمینی - فصل دهم

۱ ناداو و اَویهو پسران اَهَرون هر کدام مجمر خود را برداشته درون آنها آتش و روی آن (آتش) بخور گذاردند. آتش بیگانه را که به آنها فرمان داده نشده بود به حضور خدا تقدیم نمودند.(۱)

۲ از حضور خدا آتشی خارج شده آنها را سوزانید و در حضور خدا مردند.

۳ مُشه به اَهَرون گفت: این همان موضوعی است که خدا از آن صحبت کرد و گفت «به وسیله نزدیکانم تقدیس شده و در حضور تمام آن قوم از من تجلیل خواهد شد». اَهَرون ساکت شد.

۴ مُشه، میشائِل و اِلصافان، پسران عوزیئِل عموی اَهَرون را صدا زده به آنها گفت: نزدیک رفته (جسد) برادرانتان را از محل مقدس به خارج از اردوگاه حمل نمائید.

۵ همانطور که مُشه گفت (عموزاده‌های اَهَرون) نزدیک رفته (جسد) آنها را با پیراهن هایشان از اردوگاه به خارج حمل نمودند.

۶ مُشه به اَهَرون و اِلعازار و ایتامار پسران وی گفت: موی سر خود را بلند نکنید و لباسهایتان را چاک ندهید مبادا بمیرید یا (خدا) بر تمام جماعت غضب کند. برادران شما و تمام خاندان ییسرائل به علت این آتش سوزی که خدا ایجاد کرد گریه کنند.

۷ از درگاه چادر محل اجتماع بیرون نروید مبادا بمیرید زیرا روغن مسح خدا بر شما میباشد. آنها طبق سخن مُشه عمل کردند.

۸ خدا به اَهَرون چنین سخن گفت:

۹ تو و پسرانت با تو هنگام آمدنتان به چادر محل اجتماع، شراب و نوشابه‌ی الکلی ننوشید تا نمیرید. برای نسلهای شما قانون ابدی است.

۱۰ برای اینکه بین مقدس و غیر مقدس و ناپاک و پاک را تمیز دهید.

۱- منظور از آتش بیگانه، آتشی است که از روی قربانگاه گرفته نشده باشد.

11 הַטָּהוֹר׃ וּלְהוֹרֹת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל־הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר
יהוה אֲלֵיהֶם בְּיַד־מֹשֶׁה׃
12 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל אֶלְעָזָר וְאֶל־אִיתָמָר ׀ בָּנָיו הַנּוֹתָרִים רביעי
קְחוּ אֶת־הַמִּנְחָה הַנּוֹתֶרֶת מֵאִשֵּׁי יהוה וְאִכְלוּהָ מַצּוֹת אֵצֶל
13 הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא׃ וַאֲכַלְתֶּם אֹתָהּ בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ
14 כִּי חָקְךָ וְחָק־בָּנֶיךָ הִוא מֵאִשֵּׁי יהוה כִּי־כֵן צֻוֵּיתִי׃ וְאֵת
חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְאֵת ׀ שׁוֹק הַתְּרוּמָה תֹּאכְלוּ בְּמָקוֹם טָהוֹר
אַתָּה וּבָנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ אִתָּךְ כִּי־חָקְךָ וְחָק־בָּנֶיךָ נִתְּנוּ מִזִּבְחֵי
15 שַׁלְמֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ שׁוֹק הַתְּרוּמָה וַחֲזֵה הַתְּנוּפָה עַל אִשֵּׁי
הַחֲלָבִים יָבִיאוּ לְהָנִיף תְּנוּפָה לִפְנֵי יהוה וְהָיָה לְךָ וּלְבָנֶיךָ אִתְּךָ
16 לְחָק־עוֹלָם כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה׃ וְאֵת ׀ שְׂעִיר הַחַטָּאת דָּרֹשׁ חמישי
דָּרַשׁ מֹשֶׁה וְהִנֵּה שֹׂרָף וַיִּקְצֹף עַל־אֶלְעָזָר וְעַל־אִיתָמָר בְּנֵי אַהֲרֹן
17 הַנּוֹתָרִם לֵאמֹר׃ מַדּוּעַ לֹא־אֲכַלְתֶּם אֶת־הַחַטָּאת בִּמְקוֹם
הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הִוא וְאֹתָהּ ׀ נָתַן לָכֶם לָשֵׂאת אֶת־
18 עֲוֺן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי יהוה׃ הֵן לֹא־הוּבָא אֶת־דָּמָהּ
אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה אָכוֹל תֹּאכְלוּ אֹתָהּ בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוֵּיתִי׃
19 וַיְדַבֵּר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה הֵן הַיּוֹם הִקְרִיבוּ אֶת־חַטָּאתָם וְאֶת־
עֹלָתָם לִפְנֵי יהוה וַתִּקְרֶאנָה אֹתִי כָּאֵלֶּה וְאָכַלְתִּי חַטָּאת הַיּוֹם
20 הַיִיטַב בְּעֵינֵי יהוה׃ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּיטַב בְּעֵינָיו׃
יא 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אֲלֵהֶם׃ דַּבְּרוּ אֶל־ ששי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הַחַיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל־הַבְּהֵמָה
3 אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ׃ כֹּל ׀ מַפְרֶסֶת פַּרְסָה וְשֹׁסַעַת שֶׁסַע פְּרָסֹת
4 מַעֲלַת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה אֹתָהּ תֹּאכֵלוּ׃ אַךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ
מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמַּפְרִסֵי הַפַּרְסָה אֶת־הַגָּמָל כִּי־מַעֲלֵה גֵרָה
5 הוּא וּפַרְסָה אֵינֶנּוּ מַפְרִיס טָמֵא הוּא לָכֶם׃ וְאֶת־הַשָּׁפָן כִּי־
6 מַעֲלֵה גֵרָה הוּא וּפַרְסָה לֹא יַפְרִיס טָמֵא הוּא לָכֶם׃ וְאֶת־
הָאַרְנֶבֶת כִּי־מַעֲלַת גֵּרָה הִוא וּפַרְסָה לֹא הִפְרִיסָה טְמֵאָה

۱۱ و برای اینکه تمام قوانینی را که خدا برای فرزندان ییسرائل توسط مُشه گفته است به آنان تعلیم دهید.

۱۲ مُشه به اَهَرون و اِلعازار و ایتامار پسرانی که برای او باقی ماندند گفت: (بقیه) هدیه‌ی آردی را که از آتش (قربانگاه) خدا باقی مانده است بردارید و آن را نزدیک قربانگاه (به صورت) فطیر بخورید چونکه فوق‌العاده مقدس است.

۱۳ آن را در محل مقدس بخورید چونکه از هدیه‌های طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خدا حق تو و حق پسرانت میباشد، زیرا چنین دستور گرفتم.

۱۴ سینه‌ی جنبانیدنی و ساق پیشکشی (از قربانی) را تو و پسران و دخترانت با تو در محل پاک بخورید چونکه از ذبح‌های قربانیهای سلامت فرزندان ییسرائل، حق تو و حق فرزندانت تعیین شده است.

۱۵ ساق پیشکشی و سینه‌ی جنبانیدنی را که همراه پیه‌های روی آتشهای قربانگاه برای تکان دادن به حضور خدا خواهند آورد، همانطوری که خدا فرمان داد برای تو و برای فرزندانت با تو حق ابدی است.

۱۶ و مُشه درباره‌ی بز نر قربانی خطا که اینک سوزانیده شده بود جویا شد. بر اَلعازار و ایتامار پسرانی که برای اَهَرون باقی مانده بودند غضب کرده گفت:

۱۷ چرا قربانی خطا را که فوق‌العاده مقدس است در محل مقدس نخوردید؟ (خدا) آن را به شما داد که گناه جماعت را برشمرده و از حضور خدا برای آنها طلب عفو کنید.

۱۸ اینک خون آن (قربانی خطا) به داخل جایگاه مقدس آورده نشده است. البته میبایست آن (گوشت قربانی) را در جایگاه مقدس همانطوری که فرمان دادم خورده باشید.

۱۹ اَهَرون به مُشه گفت در چنین روزی (که مرده‌های من هنوز دفن نشده‌اند) آنها (جماعت) قربانی خطا و قربانی سوختنی خود را به حضور خدا تقدیم کردند و من از آن قربانی خطا خوردم. آیا به نظر خدا خوش می‌آید؟

۲۰ مُشه شنید و به نظرش خوش آمد.

شِمینی - فصل یازدهم

۱ خدا با مُشه و اَهَرون صحبت کرده به آنها چنین گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل صحبت کرده بگویید: از تمام چارپایانی که روی زمین اند حیواناتی که خواهید خورد اینها هستند.

۳ از چارپایان، هر سم داری را که بین سمها شکاف دارد و نشخوار کننده است، بخورید.

۴ اما از نشخوار کنندگان و سم داران اینها را نخورید. شتر که نشخوار کننده است ولی سم در نمی‌آورد برای شما ناپاک است.

۵ و خرگوش کوتاه گوش که نشخوار کننده است و سم در نمی‌آورد برای شما ناپاک است.

۶ و خرگوش درازگوش که نشخوار کننده است و سُم در نمی‌آورد برای شما ناپاک است.

7 הוּא לָכֶם׃ וְאֶת־הַחֲזִיר כִּי־מַפְרִיס פַּרְסָה הוּא וְשֹׁסַע שֶׁסַע
8 פַּרְסָה וְהוּא גֵּרָה לֹא־יִגָּר טָמֵא הוּא לָכֶם׃ מִבְּשָׂרָם לֹא
9 תֹאכֵלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגָּעוּ טְמֵאִים הֵם לָכֶם׃ אֶת־זֶה תֹּאכְלוּ
מִכֹּל אֲשֶׁר בַּמָּיִם כֹּל אֲשֶׁר־לוֹ סְנַפִּיר וְקַשְׂקֶשֶׂת בַּמַּיִם בַּיַּמִּים
10 וּבַנְּחָלִים אֹתָם תֹּאכֵלוּ׃ וְכֹל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סְנַפִּיר וְקַשְׂקֶשֶׂת
בַּיַּמִּים וּבַנְּחָלִים מִכֹּל שֶׁרֶץ הַמַּיִם וּמִכֹּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר
11 בַּמָּיִם שֶׁקֶץ הֵם לָכֶם׃ וְשֶׁקֶץ יִהְיוּ לָכֶם מִבְּשָׂרָם לֹא תֹאכֵלוּ
12 וְאֶת־נִבְלָתָם תְּשַׁקֵּצוּ׃ כֹּל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סְנַפִּיר וְקַשְׂקֶשֶׂת בַּמָּיִם
13 שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם׃ וְאֶת־אֵלֶּה תְּשַׁקְּצוּ מִן־הָעוֹף לֹא יֵאָכְלוּ שֶׁקֶץ
14 הֵם אֶת־הַנֶּשֶׁר וְאֶת־הַפֶּרֶס וְאֵת הָעָזְנִיָּה׃ וְאֶת־הַדָּאָה וְאֶת־
15/16 הָאַיָּה לְמִינָהּ׃ אֵת כָּל־עֹרֵב לְמִינוֹ׃ וְאֵת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֶת־
17 הַתַּחְמָס וְאֶת־הַשָּׁחַף וְאֶת־הַנֵּץ לְמִינֵהוּ׃ וְאֶת־הַכּוֹס וְאֶת־
18 הַשָּׁלָךְ וְאֶת־הַיַּנְשׁוּף׃ וְאֶת־הַתִּנְשֶׁמֶת וְאֶת־הַקָּאָת וְאֶת־
19 הָרָחָם׃ וְאֵת הַחֲסִידָה הָאֲנָפָה לְמִינָהּ וְאֶת־הַדּוּכִיפַת וְאֶת־
20 הָעֲטַלֵּף׃ כֹּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֹלֵךְ עַל־אַרְבַּע שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם׃
21 אַךְ אֶת־זֶה תֹּאכְלוּ מִכֹּל שֶׁרֶץ הָעוֹף הַהֹלֵךְ עַל־אַרְבַּע אֲשֶׁר־
לוֹ 22 לֹא כְרָעַיִם מִמַּעַל לְרַגְלָיו לְנַתֵּר בָּהֵן עַל־הָאָרֶץ׃ אֶת־אֵלֶּה
מֵהֶם תֹּאכֵלוּ אֶת־הָאַרְבֶּה לְמִינוֹ וְאֶת־הַסָּלְעָם לְמִינֵהוּ וְאֶת־
23 הַחַרְגֹּל לְמִינֵהוּ וְאֶת־הֶחָגָב לְמִינֵהוּ׃ וְכֹל שֶׁרֶץ הָעוֹף אֲשֶׁר־
24 לוֹ אַרְבַּע רַגְלָיִם שֶׁקֶץ הוּא לָכֶם׃ וּלְאֵלֶּה תִּטַּמָּאוּ כָּל־הַנֹּגֵעַ
25 בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְכָל־הַנֹּשֵׂא מִנִּבְלָתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו
26 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃ לְכָל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הִוא מַפְרֶסֶת פַּרְסָה
וְשֶׁסַע ׀ אֵינֶנָּה שֹׁסַעַת וְגֵרָה אֵינֶנָּה מַעֲלָה טְמֵאִים הֵם לָכֶם
27 כָּל־הַנֹּגֵעַ בָּהֶם יִטְמָא׃ וְכֹל ׀ הוֹלֵךְ עַל־כַּפָּיו בְּכָל־הַחַיָּה
הַהֹלֶכֶת עַל־אַרְבַּע טְמֵאִים הֵם לָכֶם כָּל־הַנֹּגֵעַ בְּנִבְלָתָם
28 יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְהַנֹּשֵׂא אֶת־נִבְלָתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָמֵא
29 עַד־הָעָרֶב טְמֵאִים הֵמָּה לָכֶם׃ וְזֶה לָכֶם הַטָּמֵא

۷ و خوک که سم در می آورد و شکاف هم بین سم دارد ولی نشخوار نمی‌کند برای شما ناپاک است.(۱)

۸ ازگوشتشان نخورید و لاشه‌هایشان را لمس نکنید، برای شما ناپاکند.

۹ از هرچه که در آب است اینها را بخورید: هرکدام در آبها، در دریاها یا در رودهاست و باله و فلس دارد آنها را بخورید.

۱۰ و هرچه در دریاها و در رودها یعنی هر موجود آبی و هر جانوری که در آب است اگر باله و فلس نداشته باشد برای شما تنفرآور و (ناپاک) میباشد.

۱۱ برای شما تنفرآور (ناپاک) باشند ازگوشتشان نخورید و لاشه آنها را تنفرآور بدانید.

۱۲ هرچه که در آب است و فلس ندارد برای شما تنفرآور (ناپاک) است.

۱۳ اینها را از بالداران تنفرآور (ناپاک) بدانید. خورده نشوند. تنفرآور و (ناپاک) هستند. عقاب و مرغ استخوان خوار و عقاب دریایی.

۱۴ کرکس و قوش به نوعش.

۱۵ هر کلاغی به نوعش.

۱۶ شتر مرغ و کوکو و مرغ نوروزی و باز به نوعش.

۱۷ بوم، قرقاز و جغد.

۱۸ جغد شاخدار و مرغ سقا و لاشخور.

۱۹ لک لک و ماهیخوار به نوعش و هدهد و خفاش.

۲۰ هر حشره‌ی بالداری که بر چهار پا میرود برای شما تنفرآور (ناپاک) است.

۲۱ ولی از هر حشره‌ی بالداری که بر چهار (پا) میرود اینها را بخورید. آنهایی که بالای پاهایشان پای (خمیده) دارند که به وسیله‌ی آنها روی زمین بجهند.

۲۲ اینها را از این (نوع) بخورید. انواع (ملخ): اَربه، سُلعام، حرگوُل، حاگاب.

۲۳ و هر حشره‌ی پرنده‌ای که چهار پا دارد برای شما تنفرآور (ناپاک) است.

۲۴ و بوسیله‌ی اینها (که در زیر ذکر میشود) ناپاک میشوید. هر کس لاشه‌ی آنها را لمس کند تا غروب ناپاک است.

۲۵ هرکس لاشه‌ی آنها را بردارد لباسهایش را بشوید، تا غروب ناپاک است.

۲۶ هر چهارپایی که سم دار است و شکاف ندارد و نشخوار نمیکند برای شما ناپاک است. هرکه آنها را لمس کند ناپاک میگردد.

۲۷ از حیواناتی که بر چهارپا راه میروند، هرکدام بر کف پاهایش راه برود برای شما ناپاک است. هرکس لاشه‌ی آنها را لمس کند تا غروب ناپاک میماند.

۲۸ و هرکس لاشه‌ی آنها را بردارد لباسهایش را بشوید، تا غروب ناپاک است. برای شما ناپاک است.

۲۹ و از جنبنده‌هایی که روی زمین زیاد تولید مثل میکنند برای شما اینها ناپاکند: موش کور و موش و لاک پشت بنوعش.

۱- گوشت خوک دارای کِرم تریشین است لیکن توراه ۳۳۰۰ سال قبل خوردن آنرا حرام کرده است. با آنکه امکان دارد ممنوعیتش بخاطر کرمش باشد ولی ما فرزندان ییسرائل این فرمان را بدون چون و چرا میپذیریم.

בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל־הָאָרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצָּב לְמִינֵהוּ׃
30/31 וְהָאֲנָקָה וְהַכֹּחַ וְהַלְּטָאָה וְהַחֹמֶט וְהַתִּנְשָׁמֶת׃ אֵלֶּה הַטְּמֵאִים
32 לָכֶם בְּכָל־הַשָּׁרֶץ כָּל־הַנֹּגֵעַ בָּהֶם בְּמֹתָם יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְכֹל
אֲשֶׁר־יִפֹּל עָלָיו מֵהֶם ׀ בְּמֹתָם יִטְמָא מִכָּל־כְּלִי־עֵץ אוֹ בֶגֶד אוֹ־
עוֹר אוֹ שָׂק כָּל־כְּלִי אֲשֶׁר־יֵעָשֶׂה מְלָאכָה בָּהֶם בַּמַּיִם יוּבָא וְטָמֵא
33 עַד־הָעֶרֶב וְטָהֵר׃ וְכָל־כְּלִי־חֶרֶשׂ אֲשֶׁר־יִפֹּל מֵהֶם אֶל־תּוֹכוֹ שביעי
34 כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא וְאֹתוֹ תִשְׁבֹּרוּ׃ מִכָּל־הָאֹכֶל אֲשֶׁר
יֵאָכֵל אֲשֶׁר יָבוֹא עָלָיו מַיִם יִטְמָא וְכָל־מַשְׁקֶה אֲשֶׁר יִשָּׁתֶה
35 בְּכָל־כְּלִי יִטְמָא׃ וְכֹל אֲשֶׁר־יִפֹּל מִנִּבְלָתָם ׀ עָלָיו יִטְמָא תַּנּוּר
36 וְכִירַיִם יֻתָּץ טְמֵאִים הֵם וּטְמֵאִים יִהְיוּ לָכֶם׃ אַךְ מַעְיָן וּבוֹר
37 מִקְוֵה־מַיִם יִהְיֶה טָהוֹר וְנֹגֵעַ בְּנִבְלָתָם יִטְמָא׃ וְכִי יִפֹּל מִנִּבְלָתָם
38 עַל־כָּל־זֶרַע זֵרוּעַ אֲשֶׁר יִזָּרֵעַ טָהוֹר הוּא׃ וְכִי יֻתַּן־מַיִם עַל־
39 זֶרַע וְנָפַל מִנִּבְלָתָם עָלָיו טָמֵא הוּא לָכֶם׃ וְכִי
יָמוּת מִן־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר־הִיא לָכֶם לְאָכְלָה הַנֹּגֵעַ בְּנִבְלָתָהּ
40 יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְהָאֹכֵל מִנִּבְלָתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד־
הָעָרֶב וְהַנֹּשֵׂא אֶת־נִבְלָתָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃
41/42 וְכָל־הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל־הָאָרֶץ שֶׁקֶץ הוּא לֹא יֵאָכֵל׃ כֹּל הוֹלֵךְ
עַל־גָּחוֹן וְכֹל ׀ הוֹלֵךְ עַל־אַרְבַּע עַד כָּל־מַרְבֵּה רַגְלַיִם לְכָל־
43 הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל־הָאָרֶץ לֹא תֹאכְלוּם כִּי־שֶׁקֶץ הֵם׃ אַל־
תְּשַׁקְּצוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל־הַשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ וְלֹא תִטַּמְּאוּ בָּהֶם
44 וְנִטְמֵתֶם בָּם׃ כִּי אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדִּשְׁתֶּם וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אָנִי וְלֹא תְטַמְּאוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּכָל־הַשֶּׁרֶץ
45 הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ׃ כִּי ׀ אֲנִי יהוה הַמַּעֲלֶה אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מפטיר
46 לִהְיֹת לָכֶם לֵאלֹהִים וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אָנִי׃ זֹאת
תּוֹרַת הַבְּהֵמָה וְהָעוֹף וְכֹל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת בַּמָּיִם וּלְכָל־
47 נֶפֶשׁ הַשֹּׁרֶצֶת עַל־הָאָרֶץ׃ לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהֹר וּבֵין
הַחַיָּה הַנֶּאֱכֶלֶת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר לֹא תֵאָכֵל׃

۳۰ مارمولک گرمسیری و بزمجه و مارمولک و چلپاسه و حربا.

۳۱ اینها در تمام جنبنده‌ها برای شما ناپاک هستند. هرکس بدن آنها را از لحظه مردن لمس کند تا غروب ناپاک است.

۳۲ و هرچه که قسمتی از بدن تازه مرده‌ی آنها برویش بیفتد ناپاک میشود. از قبیل هر اسباب چوبی یا پارچه‌ای یا چرمی یا از جنس گونی و هر وسیله‌ای که بکار گرفته میشود (که ناپاک شده باشد) اگر داخل آب برده شود تا غروب ناپاک است سپس پاک میشود.

۳۳ و هر ظرف سفالین که از آنها به داخلش بیفتد تمام آنچه که در داخلش باشد ناپاک خواهد شد و آنرا بشکنید.

۳۴ هر نوع خوراکی که خورده میشود چنانچه به آن (قبلاً) مایعات رسیده باشد ناپاکی پذیر است و هر نوع نوشیدنی قابل نوشیدن در هر ظرفی که باشد ناپاکی پذیر است.

۳۵ و هرچه که از لاشه‌ی آنها بر آن افتد ناپاک میگردد. تنور و اجاق خراب شود. ناپاک هستند و (اگر آنها را تطهیر نکنید) برای شما ناپاک خواهند ماند.

۳۶ اما چشمه و چاه و برکه آب قابلیت طاهر شدن دارند و کسی که (در حین غسل) با لاشه‌ی آن (چیز) ها (ی ناپاک) تماس یابد ناپاک خواهد ماند.

۳۷ و هرگاه از لاشه‌ی آنها روی هر بذر کاشتنی که کاشته خواهد شد بیفتد (آن بذر) پاک است.

۳۸ و چنانچه (قبلاً) روی آن بذر مایعات ریخته شده باشد و (بعد) از لاشه‌ی آنها روی آن بیفتد برای شما ناپاک است.

۳۹ هرگاه (یکی) از چارپایانی که برای شما خوردنی است بمیرد، کسی که لاشه‌اش را لمس کند تا غروب ناپاک خواهد بود.

۴۰ کسی که از لاشه‌اش میخورد لباسش را بشوید تا غروب ناپاک خواهد بود و کسی که آن را برمیدارد لباسش را بشوید تا غروب ناپاک خواهد بود.

۴۱ و هر حشره‌ای که روی زمین حرکت دارد تنفرآور و ناپاک است خورده نشود.

۴۲ در میان تمام حشراتی که روی زمین حرکت دارند آنهایی راکه بر شکم راه میروند آنهایی راکه بر چهارپا یا بر پاهای زیادی راه میروند نخورید چونکه تنفرآور و ناپاک هستند.

۴۳ روح‌های خود را با خوردن هر جنبنده‌ی ناپاکی پلید نکنید و به وسیله‌ی آنها خـود را ناپاک نسازید زیرا با (خوردن) آنها خرف خواهید شد.

۴۴ زیرا من خدا خداوند شما هستم. خود را آماده بسازید که مقدس (و مختص من) شوید، چونکه من مقدسم. جانهایتان را با (خوردن) هر جنبنده‌ی ناپاکی که روی زمین حرکت میکند ناپاک نکنید.

۴۵ چونکه من خدا هستم که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا داور شما باشم. پس نظر به اینکه من مقدسم شما مقدس باشید.

۴۶ این است قانون چارپایان و بالداران و تمام جانورانی که در آب حرکت دارند و برای هر جانداری که روی زمین حرکت میکند.

۴۷ برای تشخیص بین ناپاک و پاک و بین حیوانی که حلال گوشت است و حیوانی که حلال گوشت نیست.

۱ - درست است که غروب پاک میشود ولی گناهکار می‌ماند. به آیه‌های ۸، ۴۱، ۴۳، ۴۴ همین مراجعه شود.

1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
אִשָּׁה כִּי תַזְרִיעַ וְיָלְדָה זָכָר וְטָמְאָה שִׁבְעַת יָמִים כִּימֵי נִדַּת
3/4 דְּוֹתָהּ תִּטְמָא: וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמּוֹל בְּשַׂר עָרְלָתוֹ: וּשְׁלֹשִׁים
יוֹם וּשְׁלֹשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב בִּדְמֵי טָהֳרָה בְּכָל־קֹדֶשׁ לֹא־תִגָּע
5 וְאֶל־הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד־מְלֹאת יְמֵי טָהֳרָהּ: וְאִם־נְקֵבָה)(
תֵלֵד וְטָמְאָה שְׁבֻעַיִם כְּנִדָּתָהּ וְשִׁשִּׁים יוֹם וְשֵׁשֶׁת יָמִים תֵּשֵׁב
6 עַל־דְּמֵי טָהֳרָה: וּבִמְלֹאת ׀ יְמֵי טָהֳרָהּ לְבֵן אוֹ לְבַת תָּבִיא
כֶּבֶשׂ בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה וּבֶן־יוֹנָה אוֹ־תֹר לְחַטָּאת אֶל־פֶּתַח אֹהֶל־
7 מוֹעֵד אֶל־הַכֹּהֵן: וְהִקְרִיבוֹ לִפְנֵי יהוה וְכִפֶּר עָלֶיהָ וְטָהֲרָה
8 מִמְּקֹר דָּמֶיהָ זֹאת תּוֹרַת הַיֹּלֶדֶת לַזָּכָר אוֹ לַנְּקֵבָה: וְאִם־לֹא
תִמְצָא יָדָהּ דֵּי שֶׂה וְלָקְחָה שְׁתֵּי־תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֶחָד
לְעֹלָה וְאֶחָד לְחַטָּאת וְכִפֶּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהֵרָה:)(
יג 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: אָדָם כִּי־יִהְיֶה
בְעוֹר־בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ־סַפַּחַת אוֹ בַהֶרֶת וְהָיָה בְעוֹר־בְּשָׂרוֹ
לְנֶגַע צָרָעַת וְהוּבָא אֶל־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל־אַחַד מִבָּנָיו
3 הַכֹּהֲנִים: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע בְּעוֹר־הַבָּשָׂר וְשֵׂעָר בַּנֶּגַע
הָפַךְ ׀ לָבָן וּמַרְאֵה הַנֶּגַע עָמֹק מֵעוֹר בְּשָׂרוֹ נֶגַע צָרַעַת הוּא
4 וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן וְטִמֵּא אֹתוֹ: וְאִם־בַּהֶרֶת לְבָנָה הִוא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ
וְעָמֹק אֵין־מַרְאֶהָ מִן־הָעוֹר וּשְׂעָרָה לֹא־הָפַךְ לָבָן וְהִסְגִּיר
5 הַכֹּהֵן אֶת־הַנֶּגַע שִׁבְעַת יָמִים: וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
וְהִנֵּה הַנֶּגַע עָמַד בְּעֵינָיו לֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בָּעוֹר וְהִסְגִּירוֹ הַכֹּהֵן
6 שני שִׁבְעַת יָמִים שֵׁנִית: וְרָאָה הַכֹּהֵן אֹתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֵׁנִית)(
וְהִנֵּה כֵּהָה הַנֶּגַע וְלֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בָּעוֹר וְטִהֲרוֹ הַכֹּהֵן מִסְפַּחַת
7 הִוא וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְטָהֵר: וְאִם־פָּשֹׂה תִפְשֶׂה הַמִּסְפַּחַת בָּעוֹר
אַחֲרֵי הֵרָאֹתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן לְטָהֳרָתוֹ וְנִרְאָה שֵׁנִית אֶל־הַכֹּהֵן:
8 וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה פָּשְׂתָה הַמִּסְפַּחַת בָּעוֹר וְטִמְּאוֹ הַכֹּהֵן
צָרַעַת הִוא:

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان یِیسرائل چنین سخن بگو، هرگاه زنی بارور شده و پسر بزاید هفت روز ناپاک خواهد بود. مثل روزهای دوره‌ی قاعدگی دردناکش ناپاک خواهد بود.

۳ در روز هشتم زائده‌ی پوستی (سر) آلت آن (پسر) را ختنه کنند.

۴ و آن زن سی و سه روز (بخاطر احتمال خونریزی) در دوره پاکی صبر کرده و تاکامل شدن روزهای پاکیش هیچ چیز مقدسی را لمس نکند و به بیت همیقداش (خانه مقدس) نیاید.

۵ اگر دختر بزاید مانند (دوره) قاعدگیش دو هفته و (بخاطر احتمال خون ریزی) در دوره پاکی شصت و شش روز (از نزدیک شدن به بیت همیقداش) خودداری کند.

٦ موقع کامل شدن روزهای پاکیش برای پسر یا دختر بره‌ای (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی و جوجه‌ی کبوتر یا یک قمری برای قربانی خطا جلو درگاه چادر محل اجتماع پیش کوهِن بیاورد.

۷ و (کوهِن) آن را به حضور خدا تقدیم بدارد و برایش طلب عفو کند. (آن زن) پس از خونریزی از منبع خون (قاعدگی) ش، پاک خواهد بود. این است قانون زنی که پسر یا دختر بزاید.

۸ اگر به اندازه‌ی (تهیه‌ی) بره مقدورش نباشد، دو قمری یا دو جوجه کبوتر یکی برای قربانی سوختنی و یکی برای قربانی خطا بگیرد (کوهِن) برایش طلب عفو نماید تا پاک شود.

تَزریَع - فصل سیزدهم

۱ خدا به مُشه و اَهَرون چنین سخن گفت:

۲ آدمی که در پوست بدنش آماس (جلدی) یا جرب با لکه‌ای براق وجود دارد (و آن عارضه) در پوست بدنش بخاطر آسیب برص بوجود آمده باشد، نزد اهرون کوهن یا یکی از پسرانش که کوهِن باشد آورده شود.

۳ کوهِن آسیبی راکه در پوست بدن است مشاهده کند. (در صورتیکه) در محل آسیب، مو به سفیدی برگشته و منظره‌ی آن آسیب از پوست بدن اوگودتر باشد آسیب برص است. کوهِن آن را بازدید کرده حکم به ناپاکیش بدهد.

۴ و اگر در پوست بدنش لکه‌ی براق سفیدی باشد و منظره‌اش از آن پوست گودتر نباشد و مویش به سفیدی برنگشته باشد کوهِن محل آن آسیب را هفت روز ببندد.

۵ در روز هفتم کوهِن آن را بازدید نماید و اگر اینک آن آسیب در نظرش در پوست بجا مانده وگسترش نیافته است کوهِن محل آن آسیب پوستی را هفت روز دیگر ببندد.

٦ در روز هفتم هفته‌ی دوم، کوهِن از او بازدید کند (در صورتیکه) آن آسیب کم رنگ شده و در پوست گسترش نیافته باشد کوهِن حکم به پاکی او بدهد. نوعی جرب است. لباسهایش را بشوید پاک میشود.

۷ و اگر پس از ارائه آن به کوهِن برای (اعلام) پاکیش آن جرب در پوست کاملاً گسترش یافته باشد بار دوم به کوهِن نشان داده شود.

۱ - تفسیر علما درباره خطای زن زائو اینست که چون او در لحظاتی که میخواهد کودک را بدنیا آورد در اثر درد شدید تصمیماتی می‌گیرد که پس از زائیدن نمیتواند اجرا نماید.

هفطارای معمولی شمینی در صفحه ۳۶۴

9/10 נֶ֣גַע צָרַ֔עַת כִּ֥י תִהְיֶ֖ה בְּאָדָ֑ם וְהוּבָ֖א אֶל־הַכֹּהֵֽן׃ וְרָאָ֣ה הַכֹּהֵ֗ן
וְהִנֵּ֤ה שְׂאֵת־לְבָנָה֙ בָּע֔וֹר וְהִ֕יא הָפְכָ֖ה שֵׂעָ֣ר לָבָ֑ן וּמִחְיַ֛ת בָּשָׂ֥ר
11 חַ֖י בַּשְׂאֵֽת׃ צָ֠רַעַת נוֹשֶׁ֨נֶת הִוא֙ בְּע֣וֹר בְּשָׂר֔וֹ וְטִמְּא֖וֹ הַכֹּהֵ֑ן
12 לֹ֣א יַסְגִּרֶ֔נּוּ כִּ֥י טָמֵ֖א הֽוּא׃ וְאִם־פָּר֨וֹחַ תִּפְרַ֤ח הַצָּרַ֙עַת֙ בָּע֔וֹר
וְכִסְּתָ֣ה הַצָּרַ֗עַת אֵ֚ת כָּל־ע֣וֹר הַנֶּ֔גַע מֵרֹאשׁ֖וֹ וְעַד־רַגְלָ֑יו לְכָל־
13 מַרְאֵ֖ה עֵינֵ֥י הַכֹּהֵֽן׃ וְרָאָ֣ה הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֨ה כִסְּתָ֤ה הַצָּרַ֙עַת֙ אֶת־
14 כָּל־בְּשָׂר֔וֹ וְטִהַ֖ר אֶת־הַנָּ֑גַע כֻּלּ֛וֹ הָפַ֥ךְ לָבָ֖ן טָה֥וֹר הֽוּא׃ וּבְי֨וֹם
15 הֵרָא֥וֹת בּ֛וֹ בָּשָׂ֥ר חַ֖י יִטְמָֽא׃ וְרָאָ֧ה הַכֹּהֵ֛ן אֶת־הַבָּשָׂ֥ר הַחַ֖י
16 וְטִמְּא֑וֹ הַבָּשָׂ֥ר הַחַ֛י טָמֵ֥א ה֖וּא צָרַ֥עַת הֽוּא׃ א֣וֹ כִ֥י יָשׁ֛וּב הַבָּשָׂ֥ר
17 הַחַ֖י וְנֶהְפַּ֣ךְ לְלָבָ֑ן וּבָ֖א אֶל־הַכֹּהֵֽן׃ וְרָאָ֙הוּ֙ הַכֹּהֵ֔ן וְהִנֵּ֛ה נֶהְפַּ֥ךְ
הַנֶּ֖גַע לְלָבָ֑ן וְטִהַ֧ר הַכֹּהֵ֛ן אֶת־הַנֶּ֖גַע טָה֥וֹר הֽוּא׃
18/19 וּבָשָׂ֕ר כִּֽי־יִהְיֶ֥ה בֽוֹ־בְעֹר֖וֹ שְׁחִ֑ין וְנִרְפָּֽא׃ וְהָיָ֞ה בִּמְק֤וֹם הַשְּׁחִין֙ שְׂאֵ֣ת שלישי
20 לְבָנָ֔ה א֥וֹ בַהֶ֖רֶת לְבָנָ֣ה אֲדַמְדָּ֑מֶת וְנִרְאָ֖ה אֶל־הַכֹּהֵֽן׃ וְרָאָ֣ה
הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֤ה מַרְאֶ֙הָ֙ שָׁפָ֣ל מִן־הָע֔וֹר וּשְׂעָרָ֖הּ הָפַ֣ךְ לָבָ֑ן וְטִמְּא֧וֹ
21 הַכֹּהֵ֛ן נֶֽגַע־צָרַ֥עַת הִ֖וא בַּשְּׁחִ֥ין פָּרָֽחָה׃ וְאִ֣ם ׀ יִרְאֶ֣נָּה הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֤ה
אֵֽין־בָּהּ֙ שֵׂעָ֣ר לָבָ֔ן וּשְׁפָלָ֥ה אֵינֶ֛נָּה מִן־הָע֖וֹר וְהִ֣יא כֵהָ֑ה וְהִסְגִּיר֥וֹ
22 הַכֹּהֵ֖ן שִׁבְעַ֥ת יָמִֽים׃ וְאִם־פָּשֹׂ֥ה תִפְשֶׂ֖ה בָּע֑וֹר וְטִמֵּ֧א הַכֹּהֵ֛ן אֹת֖וֹ
23 נֶ֥גַע הִֽוא׃ וְאִם־תַּחְתֶּ֜יהָ תַּעֲמֹ֤ד הַבַּהֶ֙רֶת֙ לֹ֣א פָשָׂ֔תָה צָרֶ֥בֶת
24 הַשְּׁחִ֖ין הִ֑וא וְטִהֲר֖וֹ הַכֹּהֵֽן׃ א֣וֹ בָשָׂ֔ר כִּֽי־יִהְיֶ֥ה רביעי (שני)
בְעֹר֖וֹ מִכְוַת־אֵ֑שׁ וְהָיְתָ֞ה מִחְיַ֣ת הַמִּכְוָ֗ה בַּהֶ֛רֶת לְבָנָ֥ה אֲדַמְדֶּ֖מֶת
25 א֥וֹ לְבָנָֽה׃ וְרָאָ֣ה אֹתָ֣הּ הַכֹּהֵ֡ן וְהִנֵּ֣ה נֶהְפַּךְ֩ שֵׂעָ֨ר לָבָ֜ן בַּבַּהֶ֗רֶת
וּמַרְאֶ֙הָ֙ עָמֹ֣ק מִן־הָע֔וֹר צָרַ֣עַת הִ֔וא בַּמִּכְוָ֖ה פָּרָ֑חָה וְטִמֵּ֤א אֹתוֹ֙
26 הַכֹּהֵ֔ן נֶ֥גַע צָרַ֖עַת הִֽוא׃ וְאִ֣ם ׀ יִרְאֶ֣נָּה הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֤ה אֵֽין־בַּבַּהֶ֙רֶת֙
שֵׂעָ֣ר לָבָ֔ן וּשְׁפָלָ֥ה אֵינֶ֛נָּה מִן־הָע֖וֹר וְהִ֣וא כֵהָ֑ה וְהִסְגִּיר֥וֹ הַכֹּהֵ֖ן
27 שִׁבְעַ֥ת יָמִֽים׃ וְרָאָ֥הוּ הַכֹּהֵ֖ן בַּיּ֣וֹם הַשְּׁבִיעִ֑י אִם־פָּשֹׂ֤ה תִפְשֶׂה֙
28 בָּע֔וֹר וְטִמֵּ֤א הַכֹּהֵן֙ אֹת֔וֹ נֶ֥גַע צָרַ֖עַת הִֽוא׃ וְאִם־תַּחְתֶּ֨יהָ תַעֲמֹ֜ד
הַבַּהֶ֗רֶת לֹא־פָשְׂתָ֤ה בָעוֹר֙ וְהִ֣וא כֵהָ֔ה שְׂאֵ֥ת הַמִּכְוָ֖ה הִ֑וא

۸ کوهن آن را بازدید نماید و اگر اینک آن جرب در پوست گسترش یافته است پس کوهن حکم به ناپاکیش بدهد، برص است.

۹ هرگاه عارضه‌ی برص در انسان پدیدار گردد نزد کوهن آورده شود.

۱۰ کوهن بررسی کند اگر هم اکنون آماس سفیدی در پوست است و مو به سفیدی برگشته است و گوشت جدید زنده‌ای در آن آماس باشد.

۱۱ در پوست بدنش برص مزمن وجود دارد و کوهن حکم به ناپاکیش بدهد و آن را نبندد، چونکه ناپاک است.

۱۲ و اگر آن برص در پوست گسترش یابد و آن برص تمام پوست محل آسیب دیده را از سر تا پایش تا آنجا که کوهن میتواند ببیند، (به شرط بی‌عیب بودن چشم) پوشانده باشد ...

۱۳ کوهن مشاهده کند اگر اینک آن برص تمام بدنش را پوشانده‌است حکم به پاکی آن عارضه (دیده شده) بدهد (اگر) تمامش به سفیدی برگشته باشد پاک است.

۱۴ در روزی که گوشت زنده در آن نمودار گردد ناپاک خواهد بود.

۱۵ کوهن آن گوشت زنده را مشاهده کرده حکم به ناپاکی آن بدهد. آن گوشت زنده ناپاک میباشد. برص است.

۱۶ یا اگر (رنگ) آن گوشت زنده تغییر کرده به سفید مبدل گردد نزد کوهن بیاید.

۱۷ کوهن آن را مشاهده نماید اگر اینک آن آسیب به سفیدی برگشته است کوهن حکم به پاکی آن عارضه (دیده شده) بدهد، پاک است.

۱۸ بدنی که در پوست آن دمل وجود داشته و شفا یافته باشد ...

۱۹ و در جای دمل آماس سفید یا لکه‌ی سفید مایل به قرمز باشد به کوهن نشان داده شود.

۲۰ کوهن مشاهده نماید، اگر اینک منظره‌اش از پوست گودتر و مویش به سفیدی برگشته است کوهن به ناپاکیش حکم بدهد. عارضه‌ی برص است که در دمل بروز کرده‌است.

۲۱ اگر کوهن آن را مشاهده نماید که در آن موی سفید نیست و گودتر از پوست هم نمی‌باشد و کمرنگ است کوهن هفت روز آن را ببندد.

۲۲ و اگر در پوست گسترش یافته باشد کوهن حکم به ناپاکیش بدهد عارضه (ی برص) است.

۲۳ و اگر آن لکه سفید گسترش نیافته و در جایش بماند اثر زخم دمل است کوهن حکم به پاکیش بدهد.

۲۴ یا بدنی که بر پوستش جای سوختگی از آتش باشد و (رنگ) گوشت تازه جای سوختگی، لکه براق سفید مایل به قرمز یا سفید باشد ...

۲۵ کوهن آن را مشاهده نماید اگر در لکه‌ی سفید، مو به سفیدی برگشته و منظره‌اش از پوست گودتر (میباشد) برص است که در جای سوختگی بروز کرده است، کوهن حکم به ناپاکیش بدهد عارضه برص است.

۲۶ و اگر کوهن آن را مشاهده نماید که اینک در لکه‌ی سفید، موی سفید نبوده و از پوست گودتر نمی‌باشد ولی کمرنگ است کوهن آن را هفت روز ببندد.

۲۷ در روز هفتم کوهن آن را مشاهده نماید اگر آن لکه کاملاً در پوست گسترش یافته کوهن آن را ناپاک بداند، عارضه‌ی برص است.

וְטִֽהֲרוֹ֙ הַכֹּהֵ֔ן כִּֽי־צָרֶ֥בֶת הַמִּכְוָ֖ה הִֽוא׃
חמישי 29/30 וְאִישׁ֙ א֣וֹ אִשָּׁ֔ה כִּֽי־יִהְיֶ֥ה ב֖וֹ נָ֑גַע בְּרֹ֖אשׁ א֥וֹ בְזָקָֽן׃ וְרָאָ֨ה הַכֹּהֵ֜ן
אֶת־הַנֶּ֗גַע וְהִנֵּ֤ה מַרְאֵ֙הוּ֙ עָמֹ֣ק מִן־הָע֔וֹר וּב֛וֹ שֵׂעָ֥ר צָהֹ֖ב דָּ֑ק
וְטִמֵּ֨א אֹת֤וֹ הַכֹּהֵן֙ נֶ֣תֶק ה֔וּא צָרַ֧עַת הָרֹ֛אשׁ א֥וֹ הַזָּקָ֖ן הֽוּא׃
31 וְכִֽי־יִרְאֶ֨ה הַכֹּהֵ֜ן אֶת־נֶ֣גַע הַנֶּ֗תֶק וְהִנֵּ֤ה אֵין־מַרְאֵ֙הוּ֙ עָמֹ֣ק מִן־
הָע֔וֹר וְשֵׂעָ֥ר שָׁחֹ֖ר אֵ֣ין בּ֑וֹ וְהִסְגִּ֧יר הַכֹּהֵ֛ן אֶת־נֶ֥גַע הַנֶּ֖תֶק שִׁבְעַ֥ת
32 יָמִֽים׃ וְרָאָ֨ה הַכֹּהֵ֣ן אֶת־הַנֶּגַע֮ בַּיּ֣וֹם הַשְּׁבִיעִי֒ וְהִנֵּה֙ לֹא־פָשָׂ֣ה
הַנֶּ֔תֶק וְלֹא־הָ֥יָה ב֖וֹ שֵׂעָ֣ר צָהֹ֑ב וּמַרְאֵ֣ה הַנֶּ֔תֶק אֵ֥ין עָמֹ֖ק מִן־
33 הָעֽוֹר׃ וְהִ֨תְגַּלָּ֔ח וְאֶת־הַנֶּ֖תֶק לֹ֣א יְגַלֵּ֑חַ וְהִסְגִּ֨יר הַכֹּהֵ֧ן אֶת־הַנֶּ֛תֶק
34 שִׁבְעַ֥ת יָמִ֖ים שֵׁנִֽית׃ וְרָאָה֩ הַכֹּהֵ֨ן אֶת־הַנֶּ֜תֶק בַּיּ֣וֹם הַשְּׁבִיעִ֗י
וְ֠הִנֵּה לֹא־פָשָׂ֤ה הַנֶּ֙תֶק֙ בָּע֔וֹר וּמַרְאֵ֕הוּ אֵינֶ֥נּוּ עָמֹ֖ק מִן־הָע֑וֹר
35 וְטִהַ֤ר אֹתוֹ֙ הַכֹּהֵ֔ן וְכִבֶּ֥ס בְּגָדָ֖יו וְטָהֵֽר׃ וְאִם־פָּשֹׂ֥ה יִפְשֶׂ֛ה הַנֶּ֖תֶק
36 בָּע֑וֹר אַחֲרֵ֖י טׇהֳרָתֽוֹ׃ וְרָאָ֙הוּ֙ הַכֹּהֵ֔ן וְהִנֵּ֛ה פָּשָׂ֥ה הַנֶּ֖תֶק בָּע֑וֹר
37 לֹא־יְבַקֵּ֧ר הַכֹּהֵ֛ן לַשֵּׂעָ֥ר הַצָּהֹ֖ב טָמֵ֥א הֽוּא׃ וְאִם־בְּעֵינָ֞יו עָמַ֣ד
הַנֶּ֗תֶק וְשֵׂעָ֨ר שָׁחֹ֧ר צָֽמַח־בּ֛וֹ נִרְפָּ֥א הַנֶּ֖תֶק טָה֣וֹר ה֑וּא וְטִהֲר֖וֹ
38 הַכֹּהֵֽן׃ וְאִישׁ֙ אֽוֹ־אִשָּׁ֔ה כִּֽי־יִהְיֶ֥ה בְעוֹר־בְּשָׂרָ֖ם בֶּהָרֹ֑ת
39 בֶּהָרֹ֖ת לְבָנֹֽת׃ וְרָאָ֣ה הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֧ה בְעוֹר־בְּשָׂרָ֛ם בֶּהָרֹ֖ת כֵּה֣וֹת
40 ששי (שלישי) לְבָנֹ֑ת בֹּ֥הַק ה֛וּא פָּרַ֥ח בָּע֖וֹר טָה֥וֹר הֽוּא׃ וְאִ֕ישׁ
41 כִּ֥י יִמָּרֵ֖ט רֹאשׁ֑וֹ קֵרֵ֥חַ ה֖וּא טָה֥וֹר הֽוּא׃ וְאִם֙ מִפְּאַ֣ת פָּנָ֔יו יִמָּרֵ֖ט
42 רֹאשׁ֑וֹ גִּבֵּ֥חַ ה֖וּא טָה֥וֹר הֽוּא׃ וְכִֽי־יִהְיֶ֤ה בַקָּרַ֙חַת֙ א֣וֹ בַגַּבַּ֔חַת
נֶ֖גַע לָבָ֣ן אֲדַמְדָּ֑ם צָרַ֤עַת פֹּרַ֙חַת֙ הִ֔וא בְּקָרַחְתּ֖וֹ א֥וֹ בְגַבַּחְתּֽוֹ׃
43 וְרָאָ֨ה אֹת֜וֹ הַכֹּהֵ֗ן וְהִנֵּ֤ה שְׂאֵֽת־הַנֶּ֙גַע֙ לְבָנָ֣ה אֲדַמְדֶּ֔מֶת בְּקָרַחְתּ֖וֹ
44 א֣וֹ בְגַבַּחְתּ֑וֹ כְּמַרְאֵ֥ה צָרַ֖עַת ע֥וֹר בָּשָֽׂר׃ אִישׁ־צָר֥וּעַ ה֖וּא טָמֵ֣א
45 ה֑וּא טַמֵּ֧א יְטַמְּאֶ֛נּוּ הַכֹּהֵ֖ן בְּרֹאשׁ֥וֹ נִגְעֽוֹ׃ וְהַצָּר֜וּעַ אֲשֶׁר־בּ֣וֹ הַנֶּ֗גַע
בְּגָדָ֞יו יִהְי֤וּ פְרֻמִים֙ וְרֹאשׁוֹ֙ יִהְיֶ֣ה פָר֔וּעַ וְעַל־שָׂפָ֖ם יַעְטֶ֑ה וְטָמֵ֥א ׀
46 טָמֵ֖א יִקְרָֽא׃ כׇּל־יְמֵ֞י אֲשֶׁ֨ר הַנֶּ֥גַע בּ֛וֹ יִטְמָ֖א טָמֵ֣א ה֑וּא בָּדָ֣ד
47 יֵשֵׁ֔ב מִח֥וּץ לַֽמַּחֲנֶ֖ה מֽוֹשָׁבֽוֹ׃ וְהַבֶּ֙גֶד֙ כִּֽי־יִהְיֶ֥ה ב֖וֹ

۲۸ و اگر آن لکه‌ی سفید در پوست گسترش نیافته در جایش بماند ولی کمرنگ باشد آماس جای سوختگی است چونکه اثر زخم سوختگی است کوهِن حکم به پاکیش بدهد.

۲۹ مرد یا زنی که در او عارضه‌ای باشد خواه در سر خواه در ریش ...

۳۰ کوهِن محل آن آسیب را مشاهده نماید. اگر اینک منظره‌اش از پوست گودتر و در آن موی زرد نازک باشد کوهِن حکم به ناپاکیش بدهد بیماری جلدی است برص سر یا ریش است.

۳۱ و هنگامی که کوهِن محل عارضه‌ی جلدی را ببیند اگر اینک منظره‌اش از پوست گودتر نبوده و موی سیاه در آن نباشد کوهِن آن محل عارضه‌ی جلدی را هفت روز ببندد.

۳۲ در روز هفتم کوهِن محل آن آسیب را مشاهده نماید اگر اینک بیماری جلدی گسترش نیافته است و در آن موی زرد به وجود نیامده و منظره‌ی آن بیماری جلدی گودتر از پوست نیست ...

۳۳ (شخص آسیب دیده) موهای خود را بتراشد ولی جای بیماری جلدی را نتراشد و کوهِن آن بیماری جلدی را هفت روز دوم ببندد.

۳۴ در روز هفتم کوهِن آن بیماری جلدی را مشاهده نماید اگر آن بیماری جلدی در پوست گسترش نیافته است و منظره‌اش از پوست گودتر نیست کوهِن حکم به پاکیش بدهد. (آسیب دیده) لباسهایش را بشوید و پاک میباشد.

۳۵ و اگر بعد از پاکیش آن بیماری جلدی در پوست کاملاً گسترش یابد.

۳۶ کوهِن آن را مشاهده نماید. اگر آن بیماری جلدی در پوست گسترش یافته است کوهِن دنبال موی زرد نگردد ناپاک است.

۳۷ و اگر در نظرش آن بیماری جلدی ثابت مانده و موی سیاه در آن روئیده باشد آن بیماری جلدی شفا یافته است پاک است و کوهِن حکم به پاکیش بدهد.

۳۸ و مرد یا زنی که در پوست بدنشان لکه‌های براق سفید باشد.

۳۹ کوهِن (آنها را) مشاهده کند. اگر در پوست بدنشان لکه‌های براق کمرنگ سفید باشد، پیسی است که در پوست بروز نموده، پاک است.

۴۰ و مردی که موی سرش بریزد، طاس باشد، پاک است.

۴۱ و هرگاه از طرف پیشانی، موی سرش بریزد طاسی جلو سر است پاک میباشد.

۴۲ و هرگاه در این طاسی یا در ریختگی موی جلوی سر عارضه‌ی سفید مایل به قرمز باشد برص است که در طاسی یا در این ریختگی موی جلوی سرش عارضه‌ی سفید مایل به قرمز باشد برص است که در طاسی یا در این ریختگی موی جلو سرش بروز نموده است.

۴۳ و کوهِن آن را مشاهده نماید. اگر آماس آن عارضه سفید مایل به قرمز در طاسی یا در ریختگی موی جلو سرش چون منظره‌ی برص پوست بدن باشد ...

۴۴ (بهرحال) مردی که برص دار است، ناپاک میباشد. کوهِن حتماً حکم به ناپاکیش بدهد، عارضه در سرش است.

۴۵ و آن برص دار که عارضه در او قطعی است لباسهایش پاره و سرش برهنه (ژولیده) باشد. دهان را از سبیل به پایین بپوشاند و صدا بزند: ناپاک! ناپاک!

۴۶ تمام روزهایی که این عارضه در وی باشد ناپاک خواهد بود. ناپاک میماند. تنها بماند. جایش خارج از اردوگاه باشد.

۴۷ و لباسی که بر آن عارضه‌ی برص وجود داشته باشد چه در لباس پشمی چه در لباس کتانی.

48 נֶגַע צָרַעַת בַּבֶּגֶד צֶמֶר אוֹ בְּבֶגֶד פִּשְׁתִּים׃ אוֹ בִשְׁתִי אוֹ בְעֵרֶב
49 לַפִּשְׁתִּים וְלַצָּמֶר אוֹ בְעוֹר אוֹ בְּכָל־מְלֶאכֶת עוֹר׃ וְהָיָה הַנֶּגַע
יְרַקְרַק ׀ אוֹ אֲדַמְדָּם בַּבֶּגֶד אוֹ בָעוֹר אוֹ־בַשְּׁתִי אוֹ־בָעֵרֶב אוֹ
50 בְכָל־כְּלִי־עוֹר נֶגַע צָרַעַת הוּא וְהָרְאָה אֶת־הַכֹּהֵן׃ וְרָאָה
51 הַכֹּהֵן אֶת־הַנָּגַע וְהִסְגִּיר אֶת־הַנֶּגַע שִׁבְעַת יָמִים׃ וְרָאָה אֶת־
הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי כִּי־פָשָׂה הַנֶּגַע בַּבֶּגֶד אוֹ־בַשְּׁתִי אוֹ־בָעֵרֶב
אוֹ בָעוֹר לְכֹל אֲשֶׁר־יֵעָשֶׂה הָעוֹר לִמְלָאכָה צָרַעַת מַמְאֶרֶת
52 הַנֶּגַע טָמֵא הוּא׃ וְשָׂרַף אֶת־הַבֶּגֶד אוֹ אֶת־הַשְּׁתִי ׀ אוֹ אֶת־
הָעֵרֶב בַּצֶּמֶר אוֹ בַפִּשְׁתִּים אוֹ אֶת־כָּל־כְּלִי הָעוֹר אֲשֶׁר־
53 יִהְיֶה בוֹ הַנָּגַע כִּי־צָרַעַת מַמְאֶרֶת הִוא בָּאֵשׁ תִּשָּׂרֵף׃ וְאִם
יִרְאֶה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה לֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בַּבֶּגֶד אוֹ בַשְּׁתִי אוֹ בָעֵרֶב
54 אוֹ בְּכָל־כְּלִי־עוֹר׃ וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְכִבְּסוּ אֵת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנָּגַע
55 וְהִסְגִּירוֹ שִׁבְעַת־יָמִים שֵׁנִית׃ וְרָאָה הַכֹּהֵן אַחֲרֵי ׀ הֻכַּבֵּס שביעי /רביעי/
אֶת־הַנֶּגַע וְהִנֵּה לֹא־הָפַךְ הַנֶּגַע אֶת־עֵינוֹ וְהַנֶּגַע לֹא־פָשָׂה
טָמֵא הוּא בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפֶנּוּ פְּחֶתֶת הִוא בְּקָרַחְתּוֹ אוֹ בְגַבַּחְתּוֹ׃
56 וְאִם רָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה כֵּהָה הַנֶּגַע אַחֲרֵי הֻכַּבֵּס אֹתוֹ וְקָרַע
אֹתוֹ מִן־הַבֶּגֶד אוֹ מִן־הָעוֹר אוֹ מִן־הַשְּׁתִי אוֹ מִן־הָעֵרֶב׃
57 וְאִם־תֵּרָאֶה עוֹד בַּבֶּגֶד אוֹ־בַשְּׁתִי אוֹ־בָעֵרֶב אוֹ בְכָל־כְּלִי־ מפטיר
58 עוֹר פֹּרַחַת הִוא בָּאֵשׁ תִּשְׂרְפֶנּוּ אֵת אֲשֶׁר־בּוֹ הַנָּגַע׃ וְהַבֶּגֶד
אוֹ־הַשְּׁתִי אוֹ־הָעֵרֶב אוֹ־כָל־כְּלִי הָעוֹר אֲשֶׁר תְּכַבֵּס וְסָר
59 מֵהֶם הַנָּגַע וְכֻבַּס שֵׁנִית וְטָהֵר׃ זֹאת תּוֹרַת נֶגַע־צָרַעַת בֶּגֶד
הַצֶּמֶר ׀ אוֹ הַפִּשְׁתִּים אוֹ הַשְּׁתִי אוֹ הָעֵרֶב אוֹ כָּל־כְּלִי־עוֹר
לְטַהֲרוֹ אוֹ לְטַמְּאוֹ׃

מצרע

יד 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְּצֹרָע
3 בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ וְהוּבָא אֶל־הַכֹּהֵן׃ וְיָצָא הַכֹּהֵן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה
4 וְרָאָה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נֶגַע־הַצָּרַעַת מִן־הַצָּרוּעַ׃ וְצִוָּה הַכֹּהֵן
וְלָקַח לַמִּטַּהֵר שְׁתֵּי־צִפֳּרִים חַיּוֹת טְהֹרוֹת וְעֵץ אֶרֶז וּשְׁנִי תוֹלַעַת

۴۸ یا در تار یا در پود (آن لباس) کتانی و پشمی یا در چرم یا در هر مصنوع چرمی.
۴۹ آن عارضه مایل به سبز یا مایل به قرمز در لباس یا در چرم چه در تار چه در پود یا در هر مصنوع چرمی که باشد عارضه‌ی برص است و به کوهِن نشان داده شود.
۵۰ کوهِن آن عارضه را مشاهده کنده و آن را هفت روز ببندد.
۵۱ در روز هفتم آن عارضه را مشاهده کند اگر در آن پارچه یا تار و پود (بافته نشده) آن یا در چرم یا در هر مصنوع چرمی که به کار میرود گسترش یافته باشد این عارضه‌ی برص گسترش یابنده است ناپاک میباشد.
۵۲ آن پارچه یا تار و پود آن را خواه پشمی باشد خواه کتانی یا هر مصنوع چرمی را که این آسیب در آن باشد بسوزاند. چونکه برص خطرناک است، در آتش سوزانده شود.
۵۳ و اگر کوهِن مشاهده نماید که در آن پارچه یا تار و پود (بافته نشده) آن آسیب گسترش نیافته است.
۵۴ کوهِن دستور دهد هر چیزی را که در آن آسیب وجود دارد بشویند و آن (محل آسیب) را بار دیگر هفت روز ببندد.
۵۵ کوهِن پس از شسته شدن محل آن آسیب مشاهده کند. اگر آن آسیب رنگش برنگشته و گسترش نیافته است ناپاک میباشد. آن را در آتش بسوزاند. خوره‌ی موضعی یا کامل میباشد.
۵٦ و اگر کوهِن مشاهده نماید که محل آن آسیب پس از شسته شدن آن کمرنگ است آن را از پارچه یا از چرم یا از تار و پود (بافته نشده) پاره کند.
۵۷ اگر باز هم (آن آسیب) در آن پارچه یا در آن تار یا در آن پود یا در هر مصنوع از چرم مشاهده گردد (آسیب) در حال پیشرفت میباشد. آن شیئی آسیب دیده را در آتش بسوزاند.
۵۸ ولی آن پارچه یا تار یا پود و یا هر مصنوع از چرم را که بشوئی و آسیب از آن دور گردد، بار دیگر شسته شود پاک خواهد بود.
۵۹ این قانون آسیب برص پارچه پشمی یا کتانی یا تار و پود (بافته نشده) آن یا هر مصنوعی از چرم است برای پاک یا ناپاک اعلام نمودن آن.

هفطارای معمولی تزریع در صفحه ۳۶۶

پاراشای مِصوراع - فصل چهاردهم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۲ قانون برص دار در روز پاکیش چنین خواهد بود. نزد کوهِن آورده شود.
۳ کوهِن به خارج از اردوگاه رفته و مشاهده نماید آیا آسیب برص دار رفته شده است.
۴ کوهِن به آن کسیکه باید پاک شود دستور بدهد که دو پرنده‌ی حلال گوشت و چوب سرو

اصولاً عارضه بَرَص برای سخن چینی بود و هیچ نوع میکرب یا ویروسی آنرا بوجود نمیآورد و مداوایی نداشت و چون عمل سخن چینی باعث کینه و نفاق میشد، لذا شخص مبروص باید مدتی دور از انسانها زندگی میکرد و مزه‌ی نفاق و تنهایی را میچشید و بعداً که پشیمان میشد و توبه میکرد سالم میشد و به خانه‌ی خود میپیوست.

5 וְאֵזֹב׃ וְצִוָּה֙ הַכֹּהֵ֔ן וְשָׁחַ֖ט אֶת־הַצִּפּ֣וֹר הָאֶחָ֑ת אֶל־כְּלִי־חֶ֖רֶשׂ
6 עַל־מַ֥יִם חַיִּֽים׃ אֶת־הַצִּפֹּ֤ר הַֽחַיָּה֙ יִקַּ֣ח אֹתָ֔הּ וְאֶת־עֵ֥ץ הָאֶ֛רֶז
וְאֶת־שְׁנִ֥י הַתּוֹלַ֖עַת וְאֶת־הָאֵזֹ֑ב וְטָבַ֨ל אוֹתָ֜ם וְאֵ֣ת ׀ הַצִּפֹּ֣ר הַֽחַיָּ֗ה
7 בְּדַם֙ הַצִּפֹּ֣ר הַשְּׁחֻטָ֔ה עַ֖ל הַמַּ֥יִם הַֽחַיִּֽים׃ וְהִזָּ֗ה עַ֧ל הַמִּטַּהֵ֛ר
מִן־הַצָּרַ֖עַת שֶׁ֣בַע פְּעָמִ֑ים וְטִ֣הֲר֔וֹ וְשִׁלַּ֛ח אֶת־הַצִּפֹּ֥ר הַֽחַיָּ֖ה
8 עַל־פְּנֵ֥י הַשָּׂדֶֽה׃ וְכִבֶּס֩ הַמִּטַּהֵ֨ר אֶת־בְּגָדָ֜יו וְגִלַּ֣ח אֶת־כָּל־
שְׂעָר֗וֹ וְרָחַ֤ץ בַּמַּ֙יִם֙ וְטָהֵ֔ר וְאַחַ֖ר יָב֣וֹא אֶל־הַֽמַּחֲנֶ֑ה וְיָשַׁ֛ב
9 מִח֥וּץ לְאָהֳל֖וֹ שִׁבְעַ֥ת יָמִֽים׃ וְהָיָה֩ בַיּ֨וֹם הַשְּׁבִיעִ֜י יְגַלַּ֣ח אֶת־
כָּל־שְׂעָר֗וֹ אֶת־רֹאשׁ֤וֹ וְאֶת־זְקָנוֹ֙ וְאֵת֙ גַּבֹּ֣ת עֵינָ֔יו וְאֶת־כָּל־
שְׂעָר֖וֹ יְגַלֵּ֑חַ וְכִבֶּ֣ס אֶת־בְּגָדָ֗יו וְרָחַ֧ץ אֶת־בְּשָׂר֛וֹ בַּמַּ֖יִם וְטָהֵֽר׃
10 וּבַיּ֣וֹם הַשְּׁמִינִ֗י יִקַּ֤ח שְׁנֵֽי־כְבָשִׂים֙ תְּמִימִ֔ם וְכַבְשָׂ֥ה אַחַ֛ת בַּת־
שְׁנָתָ֖הּ תְּמִימָ֑ה וּשְׁלֹשָׁ֣ה עֶשְׂרֹנִ֗ים סֹ֤לֶת מִנְחָה֙ בְּלוּלָ֣ה בַשֶּׁ֔מֶן
11 וְלֹ֥ג אֶחָ֖ד שָֽׁמֶן׃ וְהֶעֱמִ֞יד הַכֹּהֵ֣ן הַֽמְטַהֵ֗ר אֵ֛ת הָאִ֥ישׁ הַמִּטַּהֵ֖ר
12 וְאֹתָ֑ם לִפְנֵ֣י יְהוָ֔ה פֶּ֖תַח אֹ֥הֶל מוֹעֵֽד׃ וְלָקַ֨ח הַכֹּהֵ֜ן אֶת־הַכֶּ֣בֶשׂ
הָֽאֶחָ֗ד וְהִקְרִ֥יב אֹת֛וֹ לְאָשָׁ֖ם וְאֶת־לֹ֣ג הַשָּׁ֑מֶן וְהֵנִ֥יף אֹתָ֛ם תְּנוּפָ֖ה
שני 13 לִפְנֵ֥י יְהוָֽה׃ וְשָׁחַ֣ט אֶת־הַכֶּ֗בֶשׂ בִּ֠מְקוֹם אֲשֶׁ֨ר יִשְׁחַ֧ט אֶת־
הַחַטָּ֛את וְאֶת־הָעֹלָ֖ה בִּמְק֣וֹם הַקֹּ֑דֶשׁ כִּ֡י כַּֽחַטָּאת֩ הָאָשָׁ֨ם ה֜וּא
14 לַכֹּהֵ֔ן קֹ֥דֶשׁ קָֽדָשִׁ֖ים הֽוּא׃ וְלָקַ֣ח הַכֹּהֵן֮ מִדַּ֣ם הָאָשָׁם֒ וְנָתַן֙
הַכֹּהֵ֔ן עַל־תְּנ֛וּךְ אֹ֥זֶן הַמִּטַּהֵ֖ר הַיְמָנִ֑ית וְעַל־בֹּ֤הֶן יָדוֹ֙ הַיְמָנִ֔ית
15 וְעַל־בֹּ֥הֶן רַגְל֖וֹ הַיְמָנִֽית׃ וְלָקַ֥ח הַכֹּהֵ֖ן מִלֹּ֣ג הַשָּׁ֑מֶן וְיָצַ֛ק עַל־
16 כַּ֥ף הַכֹּהֵ֖ן הַשְּׂמָאלִֽית׃ וְטָבַ֤ל הַכֹּהֵן֙ אֶת־אֶצְבָּע֣וֹ הַיְמָנִ֔ית מִן־
הַשֶּׁ֕מֶן אֲשֶׁ֥ר עַל־כַּפּ֖וֹ הַשְּׂמָאלִ֑ית וְהִזָּ֨ה מִן־הַשֶּׁ֧מֶן בְּאֶצְבָּע֛וֹ
17 שֶׁ֥בַע פְּעָמִ֖ים לִפְנֵ֥י יְהוָֽה׃ וּמִיֶּ֨תֶר הַשֶּׁ֜מֶן אֲשֶׁ֣ר עַל־כַּפּ֗וֹ יִתֵּ֤ן
הַכֹּהֵן֙ עַל־תְּנ֞וּךְ אֹ֤זֶן הַמִּטַּהֵר֙ הַיְמָנִ֔ית וְעַל־בֹּ֤הֶן יָדוֹ֙ הַיְמָנִ֔ית
18 וְעַל־בֹּ֖הֶן רַגְל֣וֹ הַיְמָנִ֑ית עַ֖ל דַּ֥ם הָאָשָֽׁם׃ וְהַנּוֹתָ֗ר בַּשֶּׁ֙מֶן֙ אֲשֶׁר֙
עַל־כַּ֣ף הַכֹּהֵ֔ן יִתֵּ֖ן עַל־רֹ֣אשׁ הַמִּטַּהֵ֑ר וְכִפֶּ֥ר עָלָ֛יו הַכֹּהֵ֖ן לִפְנֵ֥י
19 יְהוָֽה׃ וְעָשָׂ֤ה הַכֹּהֵן֙ אֶת־הַֽחַטָּ֔את וְכִפֶּ֕ר עַל־הַמִּטַּהֵ֖ר מִטֻּמְאָת֑וֹ

آزاد و پشم رنگ شده‌ی قرمز و زوفا بگیرد.(۱)

۵ کوهِن دستور دهد یک (ی از دو) پرنده را داخل ظرف سفالی درکنار آب روان سر ببرند.(۲)

۶ آن پرنده‌ی زنده را با چوب سرو آزاد و پشم رنگ شده‌ی قرمز و زوفا بگیرد و آنها را با پرنده‌ی زنده در خون پرنده‌ی سربریده در کنار آب روان فرو برد.

۷ و بر آن کسی که باید از برص پاک شود هفت بار بیفشاند و پاکش سازد و آن پرنده‌ی زنده را بر سطح صحرا آزاد سازد.

۸ آن کسی که باید پاک شود لباسهایش را بشوید تمام مویش را تراشیده در آب غسل کند تا پاک گردد و بعد به اردوگاه داخل شود. اما هفت روز خارج از منزلش بماند.

۹ و چنین مقرر است که در روز هفتم تمام مویش را بتراشد. سر، ریش و ابروها را، تمام موهایش را بتراشد. لباسهایش را بشوید بدنش را در آب غسل دهد تا پاک گردد.

۱۰ در روز هشتم دو بره‌ی نر بی‌عیب و بره‌ی ماده‌ی (هشت روزه تا) یکساله‌ی بی‌عیب و سه دهم (ایفا) آرد نرم هدیه‌ی آردی سرشته شه در روغن و یک لُگ (پیمانه) روغن بیاورد.

۱۱ کوهِنی که پاک میکند، مردی راکه باید پاک شود و آنها را به حضور خدا جلو درگاه محل اجتماع قرار دهد ...

۱۲ آن کوهِن یک بره را گرفته آن را با یک لُگ (پیمانه) روغن برای قربانی تقصیر تقدیم داشته و آنها را به حضور خدا بجنباند.

۱۳ آن بره را در محل مقدس جائی که قربانی خطا و قربانی سوختنی را ذبح میکند، ذبح نماید. چون قربانی تقصیر مانند قربانی خطاست، مال کوهِن باشد فوق‌العاده مقدس است.

۱۴ آن کوهِن از خون آن قربانی تقصیر بردارد روی نرمه‌ی گوش راست آن کسی که باید پاک شود و روی شست دست راست و روی شست پای راستش بمالد.

۱۵ آن کوهِن از لُگ (یعنی پیمانه روغن) روغن برداشته برکف دست چپ خود بریزد.

۱٦ آن کوهِن انگشت سبابه راستش را در روغنی که درکف دست چپش است فرو برده با انگشت سبابه‌اش هفت مرتبه از آن روغن به حضور خدا بیفشاند.

۱۷ آن کوهن از باقیمانده‌ی روغنی که روی کف دستش است روی نرمه‌ی گوش راست و روی شست دست راست و روی شست پای راست آن کسی که باید پاک شود، روی خون آن قربانی تقصیر بمالد.

۱۸ باقیمانده‌ی روغنی راکه روی کف (دست) آن کوهِن است روی سر آن کسی که باید پاک شود بمالد و آن کوهِن به حضور خدا برایش طلب عفو کند.

۱۹ آن کوهِن آن قربانی خطا را تقدیم بدارد و برای کسی که باید از ناپاکیش پاک شود طلب عفو کند و بعد قربانی سوختنی را ذبح نماید.

تبصره ۱ و ۲- برای پاک کردن شخص مبروص توراه دستور میدهد چوب سرو آزاد و زوفا بگیرند و آنرا در خون پرنده فرو ببرند و بر شخص مبروص بپاشند. دانشمندان روحانی مان فرموده‌اند چون شخص مبروص تکبر کرده است هم اکنون بایستی سرو آزاد که سمبل تکبر است بگیرند و در کنار زوفا که گیاه کم رشدی است و سمبل فروتنی است قرار بدهند و این خود برای شخص مبروص الگو خواهد بود که تکبر را از خود دور کرده فروتنی را جایگزین آن سازد.

20 וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת־הָעֹלָה׃ וְהֶעֱלָה הַכֹּהֵן אֶת־הָעֹלָה וְאֶת־
21 הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחָה וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהֵר׃ וְאִם־ שלישי /חמישי
דַּל הוּא וְאֵין יָדוֹ מַשֶּׂגֶת וְלָקַח כֶּבֶשׂ אֶחָד אָשָׁם לִתְנוּפָה לְכַפֵּר
22 עָלָיו וְעִשָּׂרוֹן סֹלֶת אֶחָד בָּלוּל בַּשֶּׁמֶן לְמִנְחָה וְלֹג שָׁמֶן׃ וּשְׁתֵּי
תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֲשֶׁר תַּשִּׂיג יָדוֹ וְהָיָה אֶחָד חַטָּאת
23 וְהָאֶחָד עֹלָה׃ וְהֵבִיא אֹתָם בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי לְטָהֳרָתוֹ אֶל־הַכֹּהֵן
24 אֶל־פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יהוה׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־כֶּבֶשׂ
הָאָשָׁם וְאֶת־לֹג הַשָּׁמֶן וְהֵנִיף אֹתָם הַכֹּהֵן תְּנוּפָה לִפְנֵי יהוה׃
25 וְשָׁחַט אֶת־כֶּבֶשׂ הָאָשָׁם וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדַּם הָאָשָׁם וְנָתַן עַל־
תְּנוּךְ אֹזֶן־הַמִּטַּהֵר הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן
26 רַגְלוֹ הַיְמָנִית׃ וּמִן־הַשֶּׁמֶן יִצֹק הַכֹּהֵן עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית׃
27 וְהִזָּה הַכֹּהֵן בְּאֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ
28 הַשְּׂמָאלִית שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יהוה׃ וְנָתַן הַכֹּהֵן מִן־הַשֶּׁמֶן ׀
אֲשֶׁר עַל־כַּפּוֹ עַל־תְּנוּךְ אֹזֶן הַמִּטַּהֵר הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן יָדוֹ
29 הַיְמָנִית וְעַל־בֹּהֶן רַגְלוֹ הַיְמָנִית עַל־מְקוֹם דַּם הָאָשָׁם׃ וְהַנּוֹתָר
מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּטַּהֵר לְכַפֵּר
30 עָלָיו לִפְנֵי יהוה׃ וְעָשָׂה אֶת־הָאֶחָד מִן־הַתֹּרִים אוֹ מִן־בְּנֵי
31 הַיּוֹנָה מֵאֲשֶׁר תַּשִּׂיג יָדוֹ׃ אֵת אֲשֶׁר־תַּשִּׂיג יָדוֹ אֶת־הָאֶחָד
חַטָּאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה עַל־הַמִּנְחָה וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל הַמִּטַּהֵר
32 לִפְנֵי יהוה׃ זֹאת תּוֹרַת אֲשֶׁר־בּוֹ נֶגַע צָרָעַת אֲשֶׁר לֹא־תַשִּׂיג
יָדוֹ בְּטָהֳרָתוֹ׃

33/34 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ י רביעי /ששי
כְּנַעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לַאֲחֻזָּה וְנָתַתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית
35 אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם׃ וּבָא אֲשֶׁר־לוֹ הַבַּיִת וְהִגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר
36 כְּנֶגַע נִרְאָה לִי בַּבָּיִת׃ וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּפִנּוּ אֶת־הַבַּיִת בְּטֶרֶם
יָבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל־אֲשֶׁר בַּבָּיִת וְאַחַר
37 כֵּן יָבֹא הַכֹּהֵן לִרְאוֹת אֶת־הַבָּיִת׃ וְרָאָה אֶת־הַנֶּגַע וְהִנֵּה

۲۰ کوهِن آن قربانی سوختنی و آن هدیه‌ی آردی را بر قربانگاه تقدیم نموده برایش طلب عفو کند تا پاک شود.

۲۱ و اگر بینواست و برایش مقدور نیست، یک بره‌ی قربای تقصیر برای جنبانیدن و یک دهم (ایفا) آرد نرم سرشته شده در روغن برای هدیه‌ی آردی و یک لُگ (پیمانه) روغن بگیرد تا برایش طلب عفو کند.

۲۲ و دو قمری یا دو جوجه کبوتر که مقدورش باشد (بگیرد) یکی برای قربانی خطا باشد و یکی برای قربانی سوختنی.

۲۳ و در روز هشتم پاکی‌اش آنها را نزد کوهن پیش درگاه چادر محل اجتماع به حضور خدا بیاورد.

۲۴ کوهن آن بره‌ی قربانی تقصیر و آن لُگ (یعنی پیمانه روغن) روغن را گرفته آنها را بحضور خدا بجنباند.

۲۵ آن بره‌ی قربانی تقصیر را ذبح نموده کوهِن از خون آن بگیرد روی نرمه‌ی گوش راست و روی شست دست راست و روی شست پای راست آن کسی که باید پاک شود بمالد.

۲٦ و کوهِن از آن روغن بر کف دست چپ خود بریزد.

۲۷ کوهِن با انگشت سبابه‌ی دست راستش از آن روغنی که کف دست چپش است هفت مرتبه به حضور خدا بیفشاند.

۲۸ کوهِن از آن روغنی که بر کف دستش است روی نرمه‌ی گوش راست و روی شست دست راست و روی شست پای راست آن کسی که باید پاک شود، روی محل خون قربانی تقصیر بمالد.

۲۹ و باقیمانده‌ی آن روغنی را که بر کف دست کوهِن است روی سر کسی که باید پاک شود مالیده برایش از حضور خدا طلب عفو کند.

۳۰ یکی از قمری‌ها یا جوجه کبوترها را بر حسب آنچه که مقدورش باشد (اول) تقدیم بدارد ...

۳۱ یعنی آنچه که مقدورش باشد یکی را قربانی خطا و یکی را قربانی سوختنی همراه هدیه‌ی آردی (تقدیم بدارد)، تا کوهِن برای کسی که باید پاک شود از حضور خدا طلب عفو کند.

۳۲ این قانون مربوط به کسی است که بیماری برص داشته و هنگام پاکیش امکاناتی نداشته باشد.

۳۳ خدا به مُشه و به اَهَروُن چنین سخن گفت:

۳۴ هنگامی که به سرزمین کِنَعَن که من به شما به ملکیت میدهم بیائید در خانه‌ی سرزمین ملکیتان آسیب برص خواهم داد.

۳۵ آن کسی که خانه از اوست، آمده، به کوهِن چنین بگوید: چنین آسیبی در خانه‌ی من پدیدار شده است.

۳٦ کوهِن قبل از اینکه برای مشاهده‌ی آن آسیب بیاید دستور دهد خانه را خالی کنند تا هرچه در خانه است، ناپاک نگردد. بعد از آن کوهِن بیاید خانه را مشاهده کند.

۳۷ آن آسیب را بررسی نماید. اگر آن آسیب در دیواره‌های خانه به صورت فرورفتگی سبز رنگ یا قرمز رنگ بوده و محل دید آنها پست تر از دیوار باشد ...

הַנֶּגַע בְּקִירֹת הַבַּיִת שְׁקַעֲרוּרֹת יְרַקְרַקֹּת אוֹ אֲדַמְדַּמֹּת וּמַרְאֵיהֶן
38 שָׁפָל מִן־הַקִּיר׃ וְיָצָא הַכֹּהֵן מִן־הַבַּיִת אֶל־פֶּתַח הַבָּיִת וְהִסְגִּיר
39 אֶת־הַבַּיִת שִׁבְעַת יָמִים׃ וְשָׁב הַכֹּהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהִנֵּה
40 פָּשָׂה הַנֶּגַע בְּקִירֹת הַבָּיִת׃ וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְחִלְּצוּ אֶת־הָאֲבָנִים
אֲשֶׁר בָּהֵן הַנָּגַע וְהִשְׁלִיכוּ אֶתְהֶן אֶל־מִחוּץ לָעִיר אֶל־מָקוֹם
41 טָמֵא׃ וְאֶת־הַבַּיִת יַקְצִעַ מִבַּיִת סָבִיב וְשָׁפְכוּ אֶת־הֶעָפָר אֲשֶׁר
הִקְצוּ אֶל־מִחוּץ לָעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא׃ וְלָקְחוּ אֲבָנִים אֲחֵרוֹת
42 וְהֵבִיאוּ אֶל־תַּחַת הָאֲבָנִים וְעָפָר אַחֵר יִקַּח וְטָח אֶת־הַבָּיִת׃
וְאִם־יָשׁוּב הַנֶּגַע וּפָרַח בַּבַּיִת אַחַר חִלֵּץ אֶת־הָאֲבָנִים וְאַחֲרֵי
43 הִקְצוֹת אֶת־הַבַּיִת וְאַחֲרֵי הִטּוֹחַ׃ וּבָא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה פָּשָׂה
44 הַנֶּגַע בַּבָּיִת צָרַעַת מַמְאֶרֶת הִוא בַּבַּיִת טָמֵא הוּא׃ וְנָתַץ
45 אֶת־הַבַּיִת אֶת־אֲבָנָיו וְאֶת־עֵצָיו וְאֵת כָּל־עֲפַר הַבָּיִת וְהוֹצִיא
אֶל־מִחוּץ לָעִיר אֶל־מָקוֹם טָמֵא׃ וְהַבָּא אֶל־הַבַּיִת כָּל־יְמֵי
46 הִסְגִּיר אֹתוֹ יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְהַשֹּׁכֵב בַּבַּיִת יְכַבֵּס אֶת־בְּגָדָיו
47 וְהָאֹכֵל בַּבַּיִת יְכַבֵּס אֶת־בְּגָדָיו׃ וְאִם־בֹּא יָבֹא הַכֹּהֵן וְרָאָה
48 וְהִנֵּה לֹא־פָשָׂה הַנֶּגַע בַּבַּיִת אַחֲרֵי הִטֹּחַ אֶת־הַבָּיִת וְטִהַר
הַכֹּהֵן אֶת־הַבַּיִת כִּי נִרְפָּא הַנָּגַע׃ וְלָקַח לְחַטֵּא אֶת־הַבַּיִת
49 שְׁתֵּי צִפֳּרִים וְעֵץ אֶרֶז וּשְׁנִי תוֹלַעַת וְאֵזֹב׃ וְשָׁחַט אֶת־הַצִּפֹּר
50 הָאֶחָת אֶל־כְּלִי־חֶרֶשׂ עַל־מַיִם חַיִּים׃ וְלָקַח אֶת־עֵץ־הָאֶרֶז
51 וְאֶת־הָאֵזֹב וְאֵת ׀ שְׁנִי הַתּוֹלַעַת וְאֵת הַצִּפֹּר הַחַיָּה וְטָבַל אֹתָם
בְּדַם הַצִּפֹּר הַשְּׁחוּטָה וּבַמַּיִם הַחַיִּים וְהִזָּה אֶל־הַבַּיִת שֶׁבַע
פְּעָמִים׃ וְחִטֵּא אֶת־הַבַּיִת בְּדַם הַצִּפּוֹר וּבַמַּיִם הַחַיִּים וּבַצִּפֹּר
52 הַחַיָּה וּבְעֵץ הָאֶרֶז וּבָאֵזֹב וּבִשְׁנִי הַתּוֹלָעַת׃ וְשִׁלַּח אֶת־הַצִּפֹּר
53 הַחַיָּה אֶל־מִחוּץ לָעִיר אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וְכִפֶּר עַל־הַבַּיִת וְטָהֵר׃
חמישי 54/55 זֹאת הַתּוֹרָה לְכָל־נֶגַע הַצָּרַעַת וְלַנָּתֶק׃ וּלְצָרַעַת הַבֶּגֶד וְלַבָּיִת׃
56/57 וְלַשְׂאֵת וְלַסַּפַּחַת וְלַבֶּהָרֶת׃ לְהוֹרֹת בְּיוֹם הַטָּמֵא וּבְיוֹם הַטָּהֹר
זֹאת תּוֹרַת הַצָּרָעַת׃

۳۸ آن کوهِن از خانه به در خانه بیرون آمده و آن خانه را هفت روز ببندد.

۳۹ آن کوهِن در روز هفتم برگشته بازدید نماید. اگر آن آسیب در دیوار خانه گسترش یافته باشد...

۴۰ کوهِن دستور بدهد سنگ‌هایی را که در آنها آسیب است کنده آنها را خارج از شهر در جای ناپاکی بیندازند.

۴۱ اطراف خانه را از داخل بتراشند و خاکی را که تراشیده‌اند بخارج شهر در جای ناپاکی بریزند.

۴۲ سنگهای دیگری گرفته جای آن سنگها بگذارند و خاک دیگری گرفته آن خاک را اندود کنند.

۴۳ و اگر بعد از کندن آن و بعد از تراشیدن آن خانه و بعد از اندود کردن، آن آسیب برگشته در آن خانه بروز نماید.

۴۴ کوهِن آمده بازدید نماید. اگر آن آسیب در خانه گسترش یافته است برص خطرناک در آن خانه وجود دارد، ناپاک میباشد.

۴۵ خانه، سنگها و چوب‌ها و تمام خاک آن را از بیخ و بن برکند و به خارج از شهر به محل ناپاکی ببرد.

۴٦ تمام روزهای بسته بودن آن هرکسی که به آن خانه بیاید تا غروب ناپاک است.

۴۷ وکسی که در آن خانه بخوابد لباسهایش را بشوید وکسی که در آنها خانه بخورد لباسهایش را بشوید.

۴۸ و اگر بعد از اندود کردن آن خانه، کوهِن آمده مشاهده نماید که آن آسیب در خانه گسترش نیافته است حکم به پاکی آن خانه بدهد چونکه آن آسیب شفا یافته است.

۴۹ دو پرنده و چوب سرو آزاد و پشم رنگ شده‌ی قرمز و زوفا برای پاک کردن خانه بگیرد.

۵۰ آن پرنده‌ی اولی را درون ظرف سفالی در کنار آب روان، سر ببرد.

۵۱ چوب سرو آزاد و زوفا و پشم رنگ شده‌ی قرمز و آن پرنده‌ی زنده را گرفته آنها را در خون پرنده سربریده و در آب روان فرو برده، بر خانه بیفشاند.

۵۲ آن خانه را با خون آن پرنده و با آب روان و با آن پرنده‌ی زنده و با چوب سرو آزاد و با زوفا و با پشم رنگ شده‌ی قرمز پاک کند.

۵۳ پرنده‌ی زنده را به سوی خارج از شهر بر سطح صحرا آزاد نموده و برای خانه طلب رفع ناپاکی نماید، تا پاک گردد.

۵۴ این قانونی است برای هرگونه آسیب برص و برای بیماری جلدی.

۵۵ و برای برص لباس و خانه.

۵٦ و برای آماس (جلدی) و جرب و لکه‌ی براق.

۵۷ (کوهِن) راهنمایی کند (آسیب دیده) چه روزی ناپاک و چه روزی پاک است. قانون برص اینست.

مِصوراع - فصل پانزدهم

۱ خدا به مُشه و اَهَرُون چنین سخن گفت:

۲ با فرزندان ییسرائل صحبت کرده به آنها بگویید هر مردی که از آلتش جریان (غیر ارادی)

1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: דַּבְּרוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַאֲמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ זוֹבוֹ טָמֵא הוּא:
3 וְזֹאת תִּהְיֶה טֻמְאָתוֹ בְּזוֹבוֹ רָר בְּשָׂרוֹ אֶת־זוֹבוֹ אוֹ־הֶחְתִּים
4 בְּשָׂרוֹ מִזּוֹבוֹ טֻמְאָתוֹ הִוא: כָּל־הַמִּשְׁכָּב אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עָלָיו
5 הַזָּב יִטְמָא וְכָל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־יֵשֵׁב עָלָיו יִטְמָא: וְאִישׁ אֲשֶׁר יִגַּע
6 בְּמִשְׁכָּבוֹ יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְהַיֹּשֵׁב
עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־יֵשֵׁב עָלָיו הַזָּב יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא
7 עַד־הָעָרֶב: וְהַנֹּגֵעַ בִּבְשַׂר הַזָּב יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא
8 עַד־הָעָרֶב: וְכִי־יָרֹק הַזָּב בַּטָּהוֹר וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם
9 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכָל־הַמֶּרְכָּב אֲשֶׁר יִרְכַּב עָלָיו הַזָּב יִטְמָא:
10 וְכָל־הַנֹּגֵעַ בְּכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה תַחְתָּיו יִטְמָא עַד־הָעָרֶב וְהַנּוֹשֵׂא
11 אוֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכֹל אֲשֶׁר
יִגַּע־בּוֹ הַזָּב וְיָדָיו לֹא־שָׁטַף בַּמָּיִם וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם
12 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וּכְלִי־חֶרֶשׂ אֲשֶׁר־יִגַּע־בּוֹ הַזָּב יִשָּׁבֵר וְכָל־
13 כְּלִי־עֵץ יִשָּׁטֵף בַּמָּיִם: וְכִי־יִטְהַר הַזָּב מִזּוֹבוֹ וְסָפַר לוֹ שִׁבְעַת
יָמִים לְטָהֳרָתוֹ וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמַיִם חַיִּים וְטָהֵר:
14 וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח־לוֹ שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וּבָא ׀ לִפְנֵי
15 יְהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּנְתָנָם אֶל־הַכֹּהֵן: וְעָשָׂה אֹתָם
הַכֹּהֵן אֶחָד חַטָּאת וְהָאֶחָד עֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה
16 מִזּוֹבוֹ: וְאִישׁ כִּי־תֵצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת־זָרַע וְרָחַץ ששי (שביעי)
17 בַּמַּיִם אֶת־כָּל־בְּשָׂרוֹ וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב: וְכָל־בֶּגֶד וְכָל־עוֹר
אֲשֶׁר־יִהְיֶה עָלָיו שִׁכְבַת־זָרַע וְכֻבַּס בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב:
18 וְאִשָּׁה אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֹתָהּ שִׁכְבַת־זָרַע וְרָחֲצוּ בַמַּיִם וְטָמְאוּ
עַד־הָעָרֶב:

וְאִשָּׁה כִּי־תִהְיֶה זָבָה דָּם יִהְיֶה זֹבָהּ בִּבְשָׂרָהּ שִׁבְעַת יָמִים
יה בְנִדָּתָהּ וְכָל־הַנֹּגֵעַ בָּהּ יִטְמָא עַד־הָעָרֶב: וְכֹל אֲשֶׁר
ב עָלָיו בְּנִדָּתָהּ יִטְמָא וְכֹל אֲשֶׁר־תֵּשֵׁב עָלָיו יִטְמָא: וְכָל־

داشته باشد (به سبب) جریانش ناپاک است.

۳ و ناپاکی او بخاطر جریانش اینست: یا آلتش (بی اراده) جریان را روان میسازد یا آلتش (بی اراده) جریان را متوقف میکند. ناپاکی وی همین است.

۴ هر بستری که آن جریان دار در آن بخوابد ناپاک بوده و هر اسبابی که رویش بنشیند ناپاک خواهد بود.

۵ وکسی که بستر او را لمس کند لباسهایش را بشوید، در آب غسل نماید و تا شامگاه ناپاک می‌باشد.

٦ وکسی که روی اسبابی که جریان دار (روی آن) می‌نشیند، بنشیند لباسهایش را بشوید در آب غسل نماید تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۷ وکسی که بدن جریان داری را لمس کند لباسهایش را بشوید در آب غسل نماید، تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۸ و هرگاه جریان داری به کسی که پاک است آب دهان بیندازد (آن کس) لباسهایش را بشوید و در آب غسل نماید تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۹ هر مَرکبی که جریان دار روی آن سوار شود ناپاک خواهد بود.

۱۰ و هرکسی هر چیزی راکه زیر وی باشد لمس کند تا شامگاه ناپاک خواهد بود وکسی که آنها را برمیدارد لباسهایش را بشوید و در آب غسل نماید تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۱۱ و هر کسی که جریان داری را (در حالی) که دستانش را (با بدنش یکجا) غسل نداده باشد، لمس کند لباسهایش را بشوید و در آب غسل نماید تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۱۲ و هر ظرف سفالی که جریان داری آن را لمس کند شکسته شود و هر ظرف چوبی آب کشیده شود.

۱۳ و هرگاه جریان داری از جریانش پاک گردد پیش خود هفت روز برای پاکیش بشمارد و لباسهایش را بشوید و بدن خود را در آب غسل دهد پاک خواهد بود.

۱۴ روز هشتم برای خود دو قمری یا دو جوجه کبوتر بگیرد به حضور خدا پیش درگاه چادر محل اجتماع آمده آنها را به کوهِن بدهد.

۱۵ کوهِن یکی از آنها را قربانی خطا و دیگری را قربانی سوختنی کند و آن کوهِن از حضور خدا برای وی به سبب جریانش طلب عفو نماید.

۱٦ و مردی که از او منی خارج میگردد تمام بدنش را در آب غسل دهد تا شام ناپاک خواهد بود.

۱۷ و هر لباس و (مصنوع) چرمی که منی رویش باشد با آب شسته شود و تا شام ناپاک میباشد.

۱۸ و زنی که مردی (شوهرش) با وی بخوابد و نزدیکی کنند خود را با آب بشویند تا شامگاه ناپاک خواهند بود.

۱۹ و زنی که جریان دار بوده یعنی خون از آلتش جاری باشد هفت روز (بعد از پایان خونریزی) در قاعدگی خود بماند و هرکس او را لمس کند تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۲۰ و هرچه هنگام قاعدگیش روی آن بخوابد ناپاک خواهد بود و هرکسی که روی آن بنشیند ناپاک خواهد بود.

۲۱ و هرکس بستر وی را لمس کند لباسهایشرا بشوید و در آب غسل نماید تا شام ناپاک خواهد بود.

הַנֹּגֵעַ בְּמִשְׁכָּבָהּ יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃
22 וְכָל־הַנֹּגֵעַ בְּכָל־כְּלִי אֲשֶׁר־תֵּשֵׁב עָלָיו יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם
23 וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃ וְאִם עַל־הַמִּשְׁכָּב הוּא אוֹ עַל־הַכְּלִי אֲשֶׁר־
24 הִוא יֹשֶׁבֶת־עָלָיו בְּנָגְעוֹ־בוֹ יִטְמָא עַד־הָעָרֶב׃ וְאִם שָׁכֹב יִשְׁכַּב
אִישׁ אֹתָהּ וּתְהִי נִדָּתָהּ עָלָיו וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים וְכָל־הַמִּשְׁכָּב
25 אֲשֶׁר־יִשְׁכַּב עָלָיו יִטְמָא׃ וְאִשָּׁה כִּי־יָזוּב זוֹב
דָּמָהּ יָמִים רַבִּים בְּלֹא עֶת־נִדָּתָהּ אוֹ כִי־תָזוּב עַל־נִדָּתָהּ כָּל־
26 יְמֵי זוֹב טֻמְאָתָהּ כִּימֵי נִדָּתָהּ תִּהְיֶה טְמֵאָה הִוא׃ כָּל־הַמִּשְׁכָּב
אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלָיו כָּל־יְמֵי זוֹבָהּ כְּמִשְׁכַּב נִדָּתָהּ יִהְיֶה־לָּהּ
וְכָל־הַכְּלִי אֲשֶׁר תֵּשֵׁב עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה כְּטֻמְאַת נִדָּתָהּ׃
27 וְכָל־הַנּוֹגֵעַ בָּם יִטְמָא וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד־
28 הָעָרֶב׃ וְאִם־טָהֲרָה מִזּוֹבָהּ וְסָפְרָה־לָּהּ שִׁבְעַת יָמִים וְאַחַר
שביעי 29 תִּטְהָר׃ וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִּקַּח־לָהּ שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה
30 וְהֵבִיאָה אוֹתָם אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְעָשָׂה הַכֹּהֵן
אֶת־הָאֶחָד חַטָּאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה וְכִפֶּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן לִפְנֵי
מפטיר 31 יהוה מִזּוֹב טֻמְאָתָהּ׃ וְהִזַּרְתֶּם אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִטֻּמְאָתָם
32 וְלֹא יָמֻתוּ בְּטֻמְאָתָם בְּטַמְּאָם אֶת־מִשְׁכָּנִי אֲשֶׁר בְּתוֹכָם׃ זֹאת
33 תּוֹרַת הַזָּב וַאֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת־זֶרַע לְטָמְאָה־בָהּ׃ וְהַדָּוָה
בְּנִדָּתָהּ וְהַזָּב אֶת־זוֹבוֹ לַזָּכָר וְלַנְּקֵבָה וּלְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־
טְמֵאָה׃

אחרי מות 1 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקָרְבָתָם טז 
2 לִפְנֵי־יהוה וַיָּמֻתוּ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן אָחִיךָ
וְאַל־יָבֹא בְכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת
3 אֲשֶׁר עַל־הָאָרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בֶּעָנָן אֵרָאֶה עַל־הַכַּפֹּרֶת׃ בְּזֹאת
יָבֹא אַהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה׃
4 כְּתֹנֶת־בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ וּמִכְנְסֵי־בַד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֵט
בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת בַּד יִצְנֹף בִּגְדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת־

۲۲ و هر کس هر اسبابی را که (آن زن) روی آن نشسته باشد لمس کند لباسهای خود را بشوید و در آب غسل نماید تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۲۳ و اگر او (آن مرد) کنار بستر یا کنار اسبابی باشد که زن (ناپاک) روی آن نشسته است با لمس کردن آن تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۲۴ و اگر مردی با وی همخوابی کند ناپاکی وی به او منتقل می‌شود. (آن مرد) هفت روز ناپاک خواهد بود و هر بستری که وی روی آن بخوابد ناپاک خواهد شد.

۲۵ زنی که جریان خونش روزهای زیادی غیر از زمان قاعدگیش روان باشد تمام روزهـای جریان ناپاکیش مانند روزهای قاعدگیش است ناپاک میباشد.

۲۶ هر بستری که تمام روزهای جریانش روی آن بخوابد برای او مانند بستر قاعدگیش خواهد بود و هر اسبابی که روی آن بنشیند مثل (دوره‌ی) ناپاکی قاعدگیش ناپاک خواهد بود.

۲۷ هرکس آنها را لمس کند ناپاک خواهد شد. لباسهایش را بشوید و در آب غسل نماید تـا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۲۸ اگر از جریانش پاک شد پیش خود هفت روز شمرده، غسل نماید و بعد پاک خواهد بود.

۲۹ در روز هشتم دو قمری یا دو جوجه‌ی کبوتر برای خود گرفته آنها را نزد کوهِن پیش دِرگاه چادر محل اجتماع بیاورد.

۳۰ کوهِن یکی را قربانی خطا و آن یکی را قربای سوختنی نماید. کوهِن در حـضور خـدا برایش به سبب جریان ناپاکیش طلب عفو نماید.

۳۱ فرزندان ییسرائل را از ناپاکیشان جدا کنید تا به علت ناپاکی شان، با ناپاک کردن میشکان من که در بین آنهاست نمیرند.(۱)

۳۲ اینست قانون شخص جریان دار و کسیکه از او منی خارج میگردد و بوسیله آن نـاپاک میشود.

۳۳ و زن قاعده در (دوره‌ی) ناپاکیش و کسی که چه مذکر و چه مؤنث جریانش روان باشد و مردیکه با (زن) ناپاک بخوابد.

هفطارای معمولی مصوراع در صفحه ۲۶۸

پاراشای اَحَری موت - فصل شانزدهم

فصل ۱۶ آیه یک الی ۳۴
توراه صبح کیپور



۱ بعد از فوت دو نفر پسران اَهَرون که هنگام نزدیک شدن به حضور خدا مردند خدا به مُشه سخن گفت.

۲ خدا به مُشه گفت به اَهرون برادرت بگو که همه وقت به مکان مقدس داخـل پـرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان به طرف جلو سرپوش که روی صندوق‌های لوحـه‌های ده فرمان است نیاید تا نمیرد. زیرا روی آن سرپوش در ابر ظاهر خواهم شد.

۳ اَهرون با این (چیزها) به مکان مقدس بیاید: با گاو نر جوانی برای قربانی خطا و قوچی برای قربانی سوختنی.

۴ پیراهن کتانی مقدس بپوشد و شلوار کتانی بر بدنش باشد و کمرش را با کمربند کتانی ببندد

۱- بنا به مفاد آیه‌های زیر شخص ناپاک فقط از ورود به بیت هَمیقداش (معبد مقدس) که در اورشلیم بود و از خوردن چیزهای مقدس تا پایان ناپاکی یعنی تا غسل کردن محروم بوده است و ورودش به جاهای دیگر منع نشده است.

5 בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם׃ וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים
6 לְחַטָּאת וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה׃ וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת
7 אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ׃ וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם)(
8 וְהֶעֱמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְנָתַן אַהֲרֹן עַל־
שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם גֹּרָלוֹת גּוֹרָל אֶחָד לַיהוָה וְגוֹרָל אֶחָד לַעֲזָאזֵל׃
9 וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־הַשָּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַיהוָה
10 וְעָשָׂהוּ חַטָּאת׃ וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד־
חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה׃
11 וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד
12 בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ׃ וְלָקַח מְלֹא־הַמַּחְתָּה)(
גַּחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמְלֹא חָפְנָיו קְטֹרֶת סַמִּים
13 דַּקָּה וְהֵבִיא מִבֵּית לַפָּרֹכֶת׃ וְנָתַן אֶת־הַקְּטֹרֶת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי
יְהוָה וְכִסָּה ׀ עֲנַן הַקְּטֹרֶת אֶת־הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדוּת וְלֹא
14 יָמוּת׃ וְלָקַח מִדַּם הַפָּר וְהִזָּה בְאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת קֵדְמָה
15 וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת יַזֶּה שֶׁבַע־פְּעָמִים מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ׃ וְשָׁחַט
אֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וְהֵבִיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבֵּית
לַפָּרֹכֶת וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר וְהִזָּה אֹתוֹ עַל־
16 הַכַּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת׃ וְכִפֶּר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וּמִפִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד הַשֹּׁכֵן אִתָּם
17 בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם׃ וְכָל־אָדָם לֹא־יִהְיֶה ׀ בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּבֹאוֹ
לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ עַד־צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־
18 קְהַל יִשְׂרָאֵל׃ וְיָצָא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי־יְהוָה וְכִפֶּר עָלָיו שני)(
וְלָקַח מִדַּם הַפָּר וּמִדַּם הַשָּׂעִיר וְנָתַן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב׃
19 וְהִזָּה עָלָיו מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים וְטִהֲרוֹ וְקִדְּשׁוֹ
20 מִטֻּמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְכִלָּה מִכַּפֵּר אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל
21 מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרִיב אֶת־הַשָּׂעִיר הֶחָי׃ וְסָמַךְ אַהֲרֹן
אֶת־שְׁתֵּי יָדָו עַל־רֹאשׁ הַשָּׂעִיר הַחַי וְהִתְוַדָּה עָלָיו אֶת־כָּל־

و با عمامه کتانی (سر خود را) بپیچد. اینها لباسهای مقدس هستند بدن خود را در آب غسل داده، آنها را بپوشد.

۵ از جماعت بیسرائل دو بز نر برای قربانی خطا بگیرد و قوچی برای قربانی سوختنی.

٦ و اَهَرون گاوی را برای قربانی خطای خود تقدیم و برای خود خانواده‌اش طلب عفو کند.

۷ این دو بز نر را گرفته آنها را به حضور خدا جلو درگاه چادر محل اجتماع وادارد.

۸ اَهَرون قرعه‌هایی بر آن دو بز نر بگذارد یکی برای خدا و یکی برای (بردن به کوه) عَزازِل.

۹ اَهَرون بز نری را که بر آن قرعه‌ی خدا (از صندوق) بیرون آید، نزدیک نموده و آن را به صورت قربانی خطا تقدیم کند.

۱۰ و آن بز نری که قرعه‌ی عَزازِل بر آن از صندوق بیرون آید، زنده در حضور خدا قرار داده شود تا روی آن طلب عفو نموده آنرا به طرف (کوه) عَزازِل به بیابان روانه سازد.

۱۱ اَهَرون گاو قربانی خطایی را که مال خودش است پیش آورده برای خودش و برای خاندانش (یعنی خاندان کوهِن) طلب عفو نموده گاو قربانی خطای خود را ذبح کند.

۱۲ و مجمری پر از ذغال‌های افروخته را از روی قربانگاه از حضور خدا و دو مشت پر از داروهای معطر (یازده گانه) بصورت گرد را برداشته و به داخل پرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان بیاورد.

۱۳ و آن بخور را در حضور خدا روی آتش بنهد تا دود بخور سرپوش صندوق را که روی لوحه‌های ده فرمان (گواه بر تجلی خدا به فرزندان بیسرائل در کوه سینَی) است بپوشاند، تا نمیرد.

۱۴ از خون گاو برداشته با انگشت سبابه‌اش به سمت شرق در جهت بالای سرپوش لوحه‌های ده فرمان بیفشاند و در جلو سرپوش صندوق هم (بر زمین) با انگشت سبابه‌اش هفت مرتبه از آن خون بیفشاند.

۱۵ و بز نر قربانی خطا را که مال مردم است ذبح کرده خونش را از پرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان بداخل بیاورد و همانطوری که با خون گاو عمل کرد با خون آن عمل نماید. یعنی آن را در جهت بالای سرپوش (صندوق لوحه‌های ده فرمان) و در جلو آن (بر زمین) بیفشاند.

١٦ برای فرزندان بیسرائل که سهواً یا قصداً خبط و خطا کرده، در حال ناپاکی وارد مکان مقدس شده‌اند طلب عفو نماید و همینطور از خیمه‌ی محل اجتماع جائی که خدا (حتی) در حال ناپاکی آنها در میان آنان ساکن می‌باشد، همین کار رفع ناپاکی را انجام دهد.

۱۷ و موقعیکه (کوهِن) میآید تا از مکان مقدس رفع ناپاکی کند تا هنگام خارج شدنش هیچ آدمی در چادر محل اجتماع نباشد و برای خود و خانواده‌اش و برای تمام جمعیت بیسرائل طلب عفو نماید.

۱۸ به سوی قربانگاه که به حضور خدا است پیش رفته و برای آن رفع ناپاکی کند و از خون گاو و از خون بز نر برداشته روی شاخهای قربانگاه به اطراف بمالد.

۱۹ و از آن خون با انگشتش هفت مرتبه بر آن بیفشاند و از ناپاکیهای فرزندان بیسرائل پاک و مقدسش نماید.

۲۰ پس از رفع ناپاکی از مکان مقدس و چادر محل اجتماع و قربانگاه، بز نر زنده را پیش آورد.

۲۱ اَهَرون دو دست خود را روی سر آن بز نر زنده تکیه داده تمام گناهان فرزندان بیسرائل و تمام تقصیرات با تمام خطاهایشان را روی آن اعتراف نماید و آنها را (آن گناهان را) بر سر

עֲוֺנֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־פִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְנָתַן אֹתָם
22 עַל־רֹאשׁ הַשָּׂעִיר וְשִׁלַּח בְּיַד־אִישׁ עִתִּי הַמִּדְבָּרָה׃ וְנָשָׂא
הַשָּׂעִיר עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֺנֹתָם אֶל־אֶרֶץ גְּזֵרָה וְשִׁלַּח אֶת־הַשָּׂעִיר
23 בַּמִּדְבָּר׃ וּבָא אַהֲרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת־בִּגְדֵי הַבָּד
24 אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם׃ וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ
25 בַמַּיִם בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת־בְּגָדָיו וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת־עֹלָתוֹ
שלישי (שני) וְאֶת־עֹלַת הָעָם וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד הָעָם׃ וְאֵת חֵלֶב הַחַטָּאת
26 יַקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה׃ וְהַמְשַׁלֵּחַ אֶת־הַשָּׂעִיר לַעֲזָאזֵל יְכַבֵּס בְּגָדָיו
27 וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה׃ וְאֵת
פַּר הַחַטָּאת וְאֵת ׀ שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר הוּבָא אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר
בַּקֹּדֶשׁ יוֹצִיא אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת־עֹרֹתָם וְאֶת־
28 בְּשָׂרָם וְאֶת־פִּרְשָׁם׃ וְהַשֹּׂרֵף אֹתָם יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת־
29 בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה׃ וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת
עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תְּעַנּוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
30 וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֶזְרָח וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם׃ כִּי־בַיּוֹם
הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה
31 תִּטְהָרוּ׃ שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הִיא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם חֻקַּת
32 עוֹלָם׃ וְכִפֶּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר־יִמְשַׁח אֹתוֹ וַאֲשֶׁר יְמַלֵּא אֶת־יָדוֹ
33 לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת־בִּגְדֵי הַבָּד בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ׃ וְכִפֶּר
אֶת־מִקְדַּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ יְכַפֵּר וְעַל
34 הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם הַקָּהָל יְכַפֵּר׃ וְהָיְתָה־זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת
עוֹלָם לְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטֹּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃
רביעי 1/2 יז וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו וְאֶל
כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
3 לֵאמֹר׃ אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט שׁוֹר אוֹ־כֶשֶׂב
4 אוֹ־עֵז בַּמַּחֲנֶה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃ וְאֶל־פֶּתַח

آن بز نهاده و (آن بز را) بوسیله‌ی مرد معین شده‌ای به آن بیابان (به کوه عَزازِل) روانه نماید.

۲۲ آن بز نر تمام گناهان ایشان را با خود به سرزمین ویران و پر از صخره خواهد برد. پس آن بز نر را در آن بیابان (به کوه عَزازِل) روانه سازد.

۲۳ اَهَرون به چادر محل اجتماع آمده لباسهای کتانی را که هنگام ورودش به مکان مقدس پوشیده بود کنده آنها را آنجا بگذارد.

۲۴ و بدنش را در محل مقدس در آب غسل داده و لباسهایش را بپوشد. (آنگاه) خارج شده قربانی سوختنی خود و قربانی سوختنی مردم را تقدیم بدارد و برای خود و برای مردم طلب عفو نماید.

۲۵ و پیه قربانی خطا را بر قربانگاه دود کند.

۲۶ و کسی که آن بز نر را از (کوه) عَزازِل رها میکند لباسهایش را بشوید و بدنش را در آب غسل داده بعد از آن وارد اردوگاه شود.

۲۷ و گاو قربانی خطا و بز نر قربانی خطا را که خونشان برای (طلب عفو مردم و) رفع ناپاکی مکان مقدس به مکان مقدس آورده شده بود به خارج از اردوگاه بیرون ببرد و پوست و گوشت و مدفوعشان را بسوزاند.

۲۸ و کسی که آنها را میسوزاند لباسهایش را بشوید و بدن خود را در آب غسل بدهد و بعد از آن وارد اردوگاه شود.

۲۹ برای شما شبات یعنی تعطیل کامل است جانهای خود را در ماه هفتم در دهمین روز رنج بدهید (روزه بگیرید). قانون ابدی است.

۳۰ زیرا در این روز (کوهِن بزرگ) برای شما طلب عفو میکند تا شما را مبرا نماید. لذا شما از تمام خطاهایتان (که) نسبت به خدا (مرتکب شده‌اید) مبرا خواهید شد.

۳۱ برای شما شبات یعنی تعطیل کامل است جانهای خود را رنج بدهید (روزه بگیرید). قانون ابدی است.

۳۲ و کوهِنی که (مرجع صلاحیت دار) وی را مسح کرده و منتصب نماید که جای پدرش کوهِنی کند (آن) لباسهای کتانی یعنی لباسهای مقدس را بپوشد و طلب عفو نماید.

۳۳ از آن مکان مقدس و از خیمه‌ی محل اجتماع و از قربانگاه، رفع ناپاکی کند و برای کوهِنها و برای تمام اجتماع مردم طلب عفو نماید.

۳۴ این (دستورات) برای شما قانون ابدی باشد که سالی یک مرتبه برای فرزندان ییسرائل از تمام خطاهایشان طلب عفو کنید (اَهَرون) همانطوری که خدا به مُشه فرمان داد عمل نمود.

اَحَرِی مُت - فصل هفدهم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:

۲ به اَهَرون و پسرانش و به تمام فرزندان ییسرائل خطاب نموده به آنها بگو این است مطلبی که خدا فرمان داده است تا بگویم.

۳ هر شخصی از خاندان ییسرائل که در اردوگاه یا خارج از اردوگاه گاو یا بره یا بزی را ذبح نماید ...

۴ و آنرا برای قربانی نمودن به درگاه خدا به جلو چادر محل اجتماع پیش میشکان نیاورد ...

۱ – طبق بعضی از تفاسیر: لذا شما از خطاهای خودکه نسبت به خدا مرتکب شده‌اید مبرا خواهید شد. نه خطاهائی که نسبت به همنوع کرده‌اید، مگر با رضایت همنوع بخشوده می‌شوید.

אֹהֶל מוֹעֵד לֹא הֱבִיאוֹ לְהַקְרִיב קָרְבָּן לַיהוָה לִפְנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה
דָּם יֵחָשֵׁב לָאִישׁ הַהוּא דָּם שָׁפָךְ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מִקֶּרֶב
5 עַמּוֹ: לְמַעַן אֲשֶׁר יָבִיאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־זִבְחֵיהֶם אֲשֶׁר הֵם
זֹבְחִים עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה וֶהֱבִיאֻם לַיהוָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
6 אֶל־הַכֹּהֵן וְזָבְחוּ זִבְחֵי שְׁלָמִים לַיהוָה אוֹתָם: וְזָרַק הַכֹּהֵן אֶת־
הַדָּם עַל־מִזְבַּח יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְטִיר הַחֵלֶב לְרֵיחַ
7 נִיחֹחַ לַיהוָה: וְלֹא־יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת־זִבְחֵיהֶם לַשְּׂעִירִם אֲשֶׁר הֵם
8 זֹנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּהְיֶה־זֹּאת לָהֶם לְדֹרֹתָם: וַאֲלֵהֶם חמישי (שלישי)
תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר אֲשֶׁר־יָגוּר בְּתוֹכָם
9 אֲשֶׁר־יַעֲלֶה עֹלָה אוֹ־זָבַח: וְאֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יְבִיאֶנּוּ
10 לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ לַיהוָה וְנִכְרַת הָאִישׁ הַהוּא מֵעַמָּיו: וְאִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יֹאכַל כָּל־דָּם
וְנָתַתִּי פָנַי בַּנֶּפֶשׁ הָאֹכֶלֶת אֶת־הַדָּם וְהִכְרַתִּי אֹתָהּ מִקֶּרֶב
11 עַמָּהּ: כִּי־נֶפֶשׁ הַבָּשָׂר בַּדָּם הִוא וַאֲנִי נְתַתִּיו לָכֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ
12 לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי־הַדָּם הוּא בַּנֶּפֶשׁ יְכַפֵּר: עַל־כֵּן
אָמַרְתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל כָּל־נֶפֶשׁ מִכֶּם לֹא־תֹאכַל דָּם וְהַגֵּר
13 הַגָּר בְּתוֹכְכֶם לֹא־יֹאכַל דָּם: וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־
הַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יָצוּד צֵיד חַיָּה אוֹ־עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל
14 וְשָׁפַךְ אֶת־דָּמוֹ וְכִסָּהוּ בֶּעָפָר: כִּי־נֶפֶשׁ כָּל־בָּשָׂר דָּמוֹ בְנַפְשׁוֹ
הוּא וָאֹמַר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דַּם כָּל־בָּשָׂר לֹא תֹאכֵלוּ כִּי נֶפֶשׁ
15 כָּל־בָּשָׂר דָּמוֹ הִוא כָּל־אֹכְלָיו יִכָּרֵת: וְכָל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל
נְבֵלָה וּטְרֵפָה בָּאֶזְרָח וּבַגֵּר וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא
16 עַד־הָעֶרֶב וְטָהֵר: וְאִם לֹא יְכַבֵּס וּבְשָׂרוֹ לֹא יִרְחָץ וְנָשָׂא
עֲוֹנוֹ:



יח 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
3 אֲלֵהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־מִצְרַיִם אֲשֶׁר יְשַׁבְתֶּם־
בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־כְּנַעַן אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם

(این عمل) برای آن شخص قتل محسوب خواهد شد. او خون ریخته است و آن شخص
از میان قوم خود نابود خواهد شد.
۵ از این نظر است که فرزندان ییسرائل (باید) ذبح‌های خود اکه در صحرا میکنند برای خدا
به در چادر محل اجتماع نزد کوهِن آورده آنها را برای خدا به صورت قربانی سلامت ذبح
نمایند.
٦ و کوهِن آن خون را بر قربانگاه خدا در درگاه چادر محل اجتماع بپاشد و آن پیه را به
عنوان بوی خوش آیندی برای خدا دود کند.
۷ و دیگر ذبح‌های خود را برای شیاطین که به دنبال آنها منحرف میگردند ذبح نکنند. این
برای آنها و نسلهایشان قانون ابدی خواهد بود.
۸ به آنها بگو هر شخصی از خاندان ییسرائل و از غریبی که در میان آنها زندگی کند که قربانی
سوختنی یا ذبحی تقدیم بدارد ...
۹ و برای تقدیم آن، آنرا به حضور خدا به چادر محل اجتماع نیاورد آن شخص از میان قوم
خود نابود خواهد شد.
۱۰ و هر شخصی از خاندان ییسرائل و از غریبی که در میان شما زندگی میکند که هر نوع خونی
بخورد خشمم را متوجه خورنده خون ساخته و او را از میان قومش نابود میسازم.
۱۱ زیرا جان هر بشری به (جریان) خونش بستگی دارد و من برای شما آنرا برای قربانگاه
تخصیص دادم تا برای جان‌های شما سبب عفو شود، زیرا خونست که برای شخص سبب
عفو میگردد.
۱۲ به این جهت به فرزندان ییسرائل گفتم هیچ کسی از شما و از غریبی که در میان شما زندگی
میکند، خون نخورد.
۱۳ و هر شخصی از فرزندان ییسرائل و از غریبی که در میان آنها زندگی میکند که حیوان
صحرایی یا بالداری راکه خوردنی است شکار میکند خونش را ریخته (۱) با خاک بپوشاند.
۱۴ زیرا در وجود هر جنبنده‌ای (جریان) خون به منزله‌ی جان اوست. از این جهت است که
به فرزندان ییسرائل گفتم خون هیچ جنبنده‌ای را نخورید زیرا جان هر جنبنده‌ای
خونش است هر کس آن را بخورد نابود می‌گردد.
۱۵ هر شخصی، خواه تابع خواه غریب که مردار (ذبح حرام - نِولا) و نخجیر شده (طِرفا)
بخورد لباسهایش را بشوید در آب غسل نماید، تا شام ناپاک خواهد بود، پاک میشود.(۲)
۱٦ و اگر لباسهایش را نشوید و بدنش را غسل ندهد گناهکار خواهد بود.

اَحَرِی مُوت - فصل هجدهم



تورات مینحا کیپور
فصل ۱۸ آیه یک الی ۳۰

۱ خدا به مُشه چنین گفت:
۲ به فرزندان ییسرائل خطاب کرده به ایشان بگو من خدا داور شما هستم.

۱- چون اصطلاح «خونش را ریخته» به معنی قتل کردن است لذا توراه با بکار بردن این اصطلاح به ما می‌آموزد که صید حالت ذبح غیر شرعی دارد. فقط در صورتی که شکار از قسمت پاچه زخمی شود می‌توان آن را ذبح کرده خورد.

۲- پاک میشود که بتواند به محل مقدس بیاید یا از چیزهای مقدس بخورد. ولی بر طبق متن آیه‌های ۴۳ و ۴۴ از فصل یازدهم گناهکار میگردد.

4 שמה לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו: את־משפטי תעשו
5 ואת־חקתי תשמרו ללכת בהם אני יהוה אלהיכם: ושמרתם
את־חקתי ואת־משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני
ששי 6 יהוה: איש איש אל־כל־שאר בשרו לא תקרבו
7 לגלות ערוה אני יהוה: ערות אביך וערות אמך
8 לא תגלה אמך הוא לא תגלה ערותה: ערות
9 אשת־אביך לא תגלה ערות אביך הוא: ערות
אחותך בת־אביך או בת־אמך מולדת בית או מולדת חוץ
10 לא תגלה ערותן: ערות בת־בנך או בת־
11 בתך לא תגלה ערותן כי ערותך הנה: ערות
בת־אשת אביך מולדת אביך אחותך הוא לא תגלה
12 ערותה: ערות אחות־אביך לא תגלה שאר
13 אביך הוא: ערות אחות־אמך לא תגלה כי־
14 שאר אמך הוא: ערות אחי־אביך לא תגלה אל־
15 אשתו לא תקרב דדתך הוא: ערות כלתך לא
16 תגלה אשת בנך הוא לא תגלה ערותה: ערות
17 אשת־אחיך לא תגלה ערות אחיך הוא: ערות
אשה ובתה לא תגלה את־בת־בנה ואת־בת־בתה לא
18 תקח לגלות ערותה שארה הנה זמה הוא: ואשה אל־
19 אחתה לא תקח לצרר לגלות ערותה עליה בחייה: ואל־
20 אשה בנדת טמאתה לא תקרב לגלות ערותה: ואל־אשת
21 עמיתך לא־תתן שכבתך לזרע לטמאה־בה: ומזרעך לא־
22/23 תתן להעביר למלך ולא תחלל את־שם אלהיך אני יהוה:
שביעי /רביעי/ ואת־זכר לא תשכב משכבי אשה תועבה הוא: ובכל־בהמה
לא־תתן שכבתך לטמאה־בה ואשה לא־תעמד לפני בהמה
24 לרבעה תבל הוא: אל־תטמאו בכל־אלה כי בכל־אלה
25 נטמאו הגוים אשר־אני משלח מפניכם: ותטמא הארץ

۳ مانند (اهالی) سرزمین مصر که در آن ساکن بودید عمل نکنید و چون (اهالی) سرزمین کِنَعَن که من شما را به آنجا می آورم عمل نکنید و به قانون‌های آنان رفتار ننمائید.
۴ احکام مرا انجام دهید و قانون های مرا رعایت نموده طبق آنها رفتار کنید من خدا داور شما هستم.
۵ قانون‌ها و احکام مرا که اگر آدمی آنها را انجام بدهد به وسیله‌ی آنها زنده میماند مراعات کنید. من خدا هستم.
٦ هیچ کدام از شما با هیچ یک از خویشان نزدیک یعنی محارم ازدواج نکنید من خدا هستم.
۷ با زن پدرت (نامادری مطلقه) و با مادرت ازدواج نکن. مادرت است با او همخوابگی نکن (۱).
۸ با زن (بیوه‌ی) پدرت همخوابگی نکن ناموس پدرت است.
۹ با خواهرت دختر پدرت یا دختر مادرت خواه فرزند مشروع یا غیر مشروع باشد همخوابگی نکن.
۱۰ با دختر پسرت یا دختر دخترت همخوابگی نکن چونکه ناموس تو هستند.
۱۱ با دختر زن پدرت متولد از پدرت همخوابگی نکن خواهرت است.
۱۲ با خواهر پدرت همخوابگی نکن خویشاوند نزدیک (یعنی هم خون) پدرت است.
۱۳ با خواهر مادرت همخوابگی نکن زیرا خویشاوند نزدیک (یعنی هم خون) مادرت است.
۱۴ با ناموس برادر پدرت که زن عموی توست اقدام به همخوابگی نکن.
۱۵ با عروست همخوابگی نکن زن پسرت است با وی همخوابگی نکن.
۱٦ با زن برادرت که ناموس برادرت است همخوابگی نکن.
۱۷ با زنی و دخترش همخوابگی نکن. (پس از ازدواج با او) دختر پسرش و دختر دخترش را نگیر. که با وی همخوابگی کنی. خویشاوند نزدیک هستند عمل زشتی است.
۱۸ زنی را با خواهرش نگیر که با وی همخوابگی کرده در حیات وی برایش هوو فراهم کنی.
۱۹ در موقع قاعدگی زن، بخاطر ناپاکیش به او نزدیک نشو که با وی همخوابگی کنی.
۲۰ با زن همنوعت (اگر هم از شوهرش حامله نشود) همبستری مکن و موجب بارداری او نشو. تا خود را با او ناپاک نسازی.
۲۱ نگذار از فرزندانت کسی را برای مولخ (۲) (بت مخصوصی است) نابود کنند و نام خداوندت را خوار نکن من خدا هستم.
۲۲ با مذکر مانند زن همخوابگی نکن کار زشتی است.
۲۳ با هیچ چارپایی ارتباط جنسی برقرار نکن که با آن ناپاک گردی. زن با چارپا ارتباط جنسی برقرار نکند. عملی غیر طبیعی است.
۲۴ خویشتن را با هیچیک از اینها ناپاک نسازید زیرا قومهایی که من آنها را از پیش شما میرانم با تمام اینها ناپاک گشتند.
۲۵ این سرزمین ناپاک شد وگناه آنرا بخاطر (ناپاک شدن) آن انتقام گرفتم. پس آن سرزمین ساکنان خود را بیرون ریخت.

۱- در این فصل، منظور از «همخوابگی نکن» ازدواج نکردن با محارم است که نمونه‌هایی از محارم را برشمرده است.

۲- بت پرستان بچه خود را از بین دو توده آتش بسوی مُولخ میبردند و بچه با آتشی که درون آن بت بود میسوخت.

26 ואפקד עונה עליה ותקא הארץ את־ישביה׃ ושמרתם אתם
את־חקתי ואת־משפטי ולא תעשו מכל התועבת האלה
27 האזרח והגר הגר בתוככם׃ כי את־כל־התועבת האל עשו
28 אנשי־הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ׃ ולא־תקיא הארץ מפטיר
אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה את־הגוי אשר לפניכם׃
29 כי כל־אשר יעשה מכל התועבת האלה ונכרתו הנפשות
30 העשת מקרב עמם׃ ושמרתם את־משמרתי לבלתי עשות
מחקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני
יהוה אלהיכם׃

יט 1/2 וידבר יהוה אל־משה לאמר׃ דבר אל־כל־עדת בני־ישראל קדשים
ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם׃
3 איש אמו ואביו תיראו ואת־שבתתי תשמרו אני יהוה
4 אלהיכם׃ אל־תפנו אל־האלילם ואלהי מסכה לא תעשו
5 לכם אני יהוה אלהיכם׃ וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה)(
6 לרצנכם תזבחהו׃ ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד־
7 יום השלישי באש ישרף׃ ואם האכל יאכל ביום השלישי
8 פגול הוא לא ירצה׃ ואכליו עונו ישא כי־את־קדש יהוה
9 חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה׃ ובקצרכם את־קציר
ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט׃
10 וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב
11 אתם אני יהוה אלהיכם׃ לא תגנבו ולא־תכחשו ולא־תשקרו)(
12 איש בעמיתו׃ ולא־תשבעו בשמי לשקר וחללת את־שם
13 אלהיך אני יהוה׃ לא־תעשק את־רעך ולא תגזל לא־תלין
14 פעלת שכיר אתך עד־בקר׃ לא־תקלל חרש ולפני עור לא
15 תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה׃ לא־תעשו עול במשפט שני/חמישי)(
לא־תשא פני־דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך׃
16 לא־תלך רכיל בעמיך לא תעמד על־דם רעך אני יהוה׃

۲۶ شما قانون‌ها و احکام مرا مراعات نمائید و تابع یا غریبی که در میان شما زندگی میکند هیچیک از این کارهای زشت را انجام ندهد.

۲۷ زیرا تمام این کارهای زشت را مردم آن سرزمین که قبل از شما بودند، میکردند و آن سرزمین ناپاک گشت.

۲۸ تا آن سرزمین همانطور که آن گروه را قبل از شما بیرون ریخت، شما را به خاطر ناپاک کردن آن (سرزمین) بیرون نریزد.

۲۹ زیرا هر کسی که هر یک از این کارهای زشت را انجام دهد آن اشخاص انجام دهنده از میان قومشان نابود خواهند شد.

۳۰ از امر من اطاعت نمائید و به هیچیک از مراسم زشتی که قبل از شما انجام میشد عمل نکنید و با آنها خویشتن را ناپاک نسازید من خدا خداوندتان هستم.

هفطارای معمولی اَحری موت در صفحه ۳۷۰

پاراشای قدوشیم - فصل نوزدهم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:

۲ به تمام جمعیت فرزندان ییسرائل خطاب کرده به آنها بگو مقدس باشید چونکه من مقدسم. من خدا خداوندتان هستم.

۳ هر یک از شما از پدر و مادر خودتان ترس داشته باشید و تعطیلات (شبات های) مرا مراعات نمائید. من خدا خداوندتان هستم.

۴ به بتها گرایش نداشته و معبودهای ریختگی برای خودتان نسازید. من خدا خداوندتان هستم.

۵ و هرگاه قربانی سلامت برای خدا ذبح میکنید آن را با رضایت خودتان ذبح کنید.

۶ در روز ذبح کردنتان و فردای آن روز خورده شود. بقیه تا روز سوم در آتش سوزانده شود.

۷ و اگر روز سوم خورده شود (قربانی) مردود است، مورد قبول واقع نخواهد شد.

۸ و خورندگان آن (هرکدام) گناهش را به گردن میگیرند زیرا چیز مقدس خدا را بی‌حرمت کرده است و آن شخص از قومش نابود خواهد شد.

۹ هنگامی که حاصل زمین خود را درو میکنید گوشه‌ی صحرایت را کاملاً درو نکن خوشه‌ی ریخته درو خود را برنچین.

۱۰ خوشه‌های کم دانه تاکت را نچین. دانه‌های ریخته شده‌ی انگور تاکستانت را جمع نکن. آنها را برای فقیر و غریب رها کن. من خدا خداوندتان هستم.

۱۱ دزدی نکنید. حاشا نکنید و به همنوع خود دروغ نگویید.

۱۲ به نام من به دروغ سوگند یاد نکنید که نام خداوندت را بی‌حرمت کنی. من خدا هستم.

۱۳ به همنوعت ستم نکن، به حق او تجاوز منما. مزد مزدور (روزکار) تا صبح پیش تو نماند.

۱۴ کر را دشنام نده و سر راه کور مانع نگذار و از خداوند ترس داشته باش. من خدا هستم.

۱۵ در داوری بی عدالتی نکنید، از بینوا طرفداری نکن و بزرگ را محترم ندار و همنوعت را با عدالت داوری نما.

۱۶ در میان قومت برای سخن چینی رفت و آمد نکن، خطر جانی همنوعت را نادیده نگیر. من خدا هستم.

17 לֹא־תִשְׂנָא אֶת־אָחִיךָ בִּלְבָבֶךָ הוֹכֵחַ תּוֹכִיחַ אֶת־עֲמִיתֶךָ וְלֹא־
18 תִשָּׂא עָלָיו חֵטְא: לֹא־תִקֹּם וְלֹא־תִטֹּר אֶת־בְּנֵי עַמֶּךָ וְאָהַבְתָּ
19 לְרֵעֲךָ כָּמוֹךָ אֲנִי יהוה: אֶת־חֻקֹּתַי תִּשְׁמֹרוּ בְּהֶמְתְּךָ לֹא־תַרְבִּיעַ
כִּלְאַיִם שָׂדְךָ לֹא־תִזְרַע כִּלְאָיִם וּבֶגֶד כִּלְאַיִם שַׁעַטְנֵז לֹא יַעֲלֶה
20 עָלֶיךָ: וְאִישׁ כִּי־יִשְׁכַּב אֶת־אִשָּׁה שִׁכְבַת־זֶרַע וְהִוא שִׁפְחָה
נֶחֱרֶפֶת לְאִישׁ וְהָפְדֵּה לֹא נִפְדָּתָה אוֹ חֻפְשָׁה לֹא נִתַּן־לָהּ
21 בִּקֹּרֶת תִּהְיֶה לֹא יוּמְתוּ כִּי־לֹא חֻפָּשָׁה: וְהֵבִיא אֶת־אֲשָׁמוֹ
22 לַיהוה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֵיל אָשָׁם: וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן
בְּאֵיל הָאָשָׁם לִפְנֵי יהוה עַל־חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ
מֵחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא:
שלישי 23 וְכִי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ וּנְטַעְתֶּם כָּל־עֵץ מַאֲכָל וַעֲרַלְתֶּם עָרְלָתוֹ
24 אֶת־פִּרְיוֹ שָׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל: וּבַשָּׁנָה
25 הָרְבִיעִת יִהְיֶה כָּל־פִּרְיוֹ קֹדֶשׁ הִלּוּלִים לַיהוה: וּבַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁת
תֹּאכְלוּ אֶת־פִּרְיוֹ לְהוֹסִיף לָכֶם תְּבוּאָתוֹ אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם:
26/27 לֹא תֹאכְלוּ עַל־הַדָּם לֹא תְנַחֲשׁוּ וְלֹא תְעוֹנֵנוּ: לֹא תַקִּפוּ
28 פְּאַת רֹאשְׁכֶם וְלֹא תַשְׁחִית אֵת פְּאַת זְקָנֶךָ: וְשֶׂרֶט לָנֶפֶשׁ
לֹא תִתְּנוּ בִּבְשַׂרְכֶם וּכְתֹבֶת קַעֲקַע לֹא תִתְּנוּ בָּכֶם אֲנִי יהוה:
29 אַל־תְּחַלֵּל אֶת־בִּתְּךָ לְהַזְנוֹתָהּ וְלֹא־תִזְנֶה הָאָרֶץ וּמָלְאָה
30 הָאָרֶץ זִמָּה: אֶת־שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ אֲנִי יהוה:
31 אַל־תִּפְנוּ אֶל־הָאֹבֹת וְאֶל־הַיִּדְּעֹנִים אַל־תְּבַקְשׁוּ לְטָמְאָה
32 בָהֶם אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם: מִפְּנֵי שֵׂיבָה תָּקוּם וְהָדַרְתָּ פְּנֵי זָקֵן
33 רביעי (ששי) וְיָרֵאתָ מֵּאֱלֹהֶיךָ אֲנִי יהוה: וְכִי־יָגוּר אִתְּךָ גֵּר
34 בְּאַרְצְכֶם לֹא תוֹנוּ אֹתוֹ: כְּאֶזְרָח מִכֶּם יִהְיֶה לָכֶם הַגֵּר | הַגָּר
אִתְּכֶם וְאָהַבְתָּ לוֹ כָּמוֹךָ כִּי־גֵרִים הֱיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי
35 יהוה אֱלֹהֵיכֶם: לֹא־תַעֲשׂוּ עָוֶל בַּמִּשְׁפָּט בַּמִּדָּה בַּמִּשְׁקָל
36 וּבַמְּשׂוּרָה: מֹאזְנֵי צֶדֶק אַבְנֵי־צֶדֶק אֵיפַת צֶדֶק וְהִין צֶדֶק יִהְיֶה
לָכֶם אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:

۱۷ برادرت را در دل دشمن مدار، همنوعت را حتماً نصیحت بنما تا بخاطر او خطاکار نشوی.
۱۸ از افراد قومت انتقام نگیر، کینه توزی نکن، همنوعت را چون خودت دوست بدار من خدا هستم.
۱۹ قانونهای مرا مراعات کنید. چارپایت را با غیر جنس خودش جفت نکن، مزرعه‌ات را با دو جنس تخم کشت نکن. لباس دو جنسه از پشم و کتان، بر تن خود نکن.
۲۰ اگر مردی با زنی خوابیده و نزدیکی کند در حالیکه آن (زن) کنیز نامزد شده‌ی دیگری بوده، بازخرید کامل نشده باشد یعنی به او آزادی (کامل) داده نشده باشد محاکمه بعمل آید. آنها کشته نشوند زیرا آن زن (کاملاً) آزاد نبوده است.
۲۱ (آن مرد) جریمه‌اش را برای خدا یک قوچ قربانی تقصیر به درگاه چادر محل اجتماع بیاورد.
۲۲ و کوهِن با آن قوچ قربانی تقصیر، به خاطر خطایی که آن مرد مرتکب شده است برایش از حضور خدا طلب عفو کند. خطایی که مرتکب شده است بخشوده میشود.
۲۳ هرگاه وارد آن سرزمین شده و هر نوع درختیکه میوه‌اش خوردنی است بکارید (در سالهای اول) از میوه‌اش استفاده نکنید. میوه‌اش برای شما سه سال غیر قابل استفاده باشد. خورده نشود.
۲۴ و در سال چهارم تمام میوه‌اش برای شکرگزاری خدا وقف باشد.
۲۵ و از سال پنجم میوه‌اش را بخورید تا حاصلش را برایتان افزایش دهد من خدا خداوندتان هستم.
۲۶ چیزی را با خونابه نخورید. فال نگیرید. غیبگویی نکنید.(۱)
۲۷ دور سر خود را نتراشیده و گوشه (های) ریشت را (با تیغ) نزن.
۲۸ بخاطر (فوت) کسی بدنتان را خراش ندهید. بر (تن) خودتان خالکوبی نکنید. من خدا هستم.
۲۹ دخترت را بدون عقد به کسی مده که او را به فاحشگی واداری تا مردم آن سرزمین مرتکب زنا نشوند و آن سرزمین پر از کار زشت نشود.
۳۰ تعطیلهای مرا مراعات کنید و مکان مقدس مرا مورد احترام قرار دهید من خدا هستم.
۳۱ به احضارکنندگان روح و جادوگران مراجعه نکنید. خواستار ناپاک شدن به وسیله‌ی آنها نباشید من خدا هستم.
۳۲ از پیش پای ریش سفید (بحالت احترام) برخیز و عالم دینی را احترام بگزار و از خدایت ترس داشته باش من خدا هستم.
۳۳ هرگاه در سرزمینتان غریبی نزد تو اقامت داشته باشد او را مغبون نکنید.
۳۴ آن غریبی که با شما اقامت دارد چون تابعی از (کشور) خودتان باشد. او را چون خودت دوست بدار چونکه در سرزمین مصر غریب بودید. من خدا خداوندتان هستم.
۳۵ در داوری و اندازه‌گیری و وزن و پیمانه بی انصافی نکنید.
۳۶ ترازوی درست وزنه‌های درست، ایفای (پیمانه برای جامدات) درست و هین (پیمانه برای مایعات) درست داشته باشید. من خدا خداوندتان هستم که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم.
۳۷ تمام قانونها و احکام مرا رعایت نموده آنها را انجام دهید من خدا هستم.

۱- منع خوردن خون چندین مرتبه در تورای مقدس تأکید شده است حال برای اینکه گوشت را کاملاً از خون جدا کنیم باید طبق دستورات زیر عمل نمائیم.
الف - با سر بریدن حیوان قسمتی از خون را از گوشت خارج کنیم.
ب - با خیساندن گوشت در آب قسمتی دیگر از خون را از گوشت خارج کنیم.
ج - با نمک زدن گوشت آخرین مانده‌های خون (داخل آن) را از گوشت جدا نمائیم.

37 וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־כָּל־חֻקֹּתַי וְאֶת־כָּל־מִשְׁפָּטַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
אֲנִי יְהוָה׃
כ 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תֹּאמַר אִישׁ חמישי
אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר ׀ הַגָּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִתֵּן מִזַּרְעוֹ
3 לַמֹּלֶךְ מוֹת יוּמָת עַם הָאָרֶץ יִרְגְּמֻהוּ בָאָבֶן׃ וַאֲנִי אֶתֵּן אֶת־
פָּנַי בָּאִישׁ הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ כִּי מִזַּרְעוֹ נָתַן
4 לַמֹּלֶךְ לְמַעַן טַמֵּא אֶת־מִקְדָּשִׁי וּלְחַלֵּל אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי׃ וְאִם
הַעְלֵם יַעְלִימוּ עַם הָאָרֶץ אֶת־עֵינֵיהֶם מִן־הָאִישׁ הַהוּא בְּתִתּוֹ
5 מִזַּרְעוֹ לַמֹּלֶךְ לְבִלְתִּי הָמִית אֹתוֹ׃ וְשַׂמְתִּי אֲנִי אֶת־פָּנַי בָּאִישׁ
הַהוּא וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ וְאֵת ׀ כָּל־הַזֹּנִים אַחֲרָיו לִזְנוֹת
6 אַחֲרֵי הַמֹּלֶךְ מִקֶּרֶב עַמָּם׃ וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל־הָאֹבֹת
וְאֶל־הַיִּדְּעֹנִים לִזְנֹת אַחֲרֵיהֶם וְנָתַתִּי אֶת־פָּנַי בַּנֶּפֶשׁ הַהִוא
7 וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ׃ וְהִתְקַדִּשְׁתֶּם וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים כִּי
8 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־חֻקֹּתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי ששי (שביעי)
9 יְהוָה מְקַדִּשְׁכֶם׃ כִּי־אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר יְקַלֵּל אֶת־אָבִיו וְאֶת־
10 אִמּוֹ מוֹת יוּמָת אָבִיו וְאִמּוֹ קִלֵּל דָּמָיו בּוֹ׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף
אֶת־אֵשֶׁת אִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת־אֵשֶׁת רֵעֵהוּ מוֹת־יוּמַת הַנֹּאֵף
11 וְהַנֹּאָפֶת׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־אֵשֶׁת אָבִיו עֶרְוַת אָבִיו גִּלָּה
12 מוֹת־יוּמְתוּ שְׁנֵיהֶם דְּמֵיהֶם בָּם׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־כַּלָּתוֹ
13 מוֹת יוּמְתוּ שְׁנֵיהֶם תֶּבֶל עָשׂוּ דְּמֵיהֶם בָּם׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב
אֶת־זָכָר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תּוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוּמָתוּ דְּמֵיהֶם
14 בָּם׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת־אִשָּׁה וְאֶת־אִמָּהּ זִמָּה הִוא בָּאֵשׁ
15 יִשְׂרְפוּ אֹתוֹ וְאֶתְהֶן וְלֹא־תִהְיֶה זִמָּה בְּתוֹכְכֶם׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר
16 יִתֵּן שְׁכָבְתּוֹ בִּבְהֵמָה מוֹת יוּמָת וְאֶת־הַבְּהֵמָה תַּהֲרֹגוּ׃ וְאִשָּׁה
אֲשֶׁר תִּקְרַב אֶל־כָּל־בְּהֵמָה לְרִבְעָה אֹתָהּ וְהָרַגְתָּ אֶת־הָאִשָּׁה
17 וְאֶת־הַבְּהֵמָה מוֹת יוּמָתוּ דְּמֵיהֶם בָּם׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִקַּח אֶת־
אֲחֹתוֹ בַּת־אָבִיו אוֹ בַת־אִמּוֹ וְרָאָה אֶת־עֶרְוָתָהּ וְהִיא תִרְאֶה

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل بگو از فرزندان ییسرائل و از غریبی که در (میان قوم) ییسرائل زندگی میکند هرکس از نسلش (کسی را) برای مولِخ (بت مخصوصی است) تخصیص دهد حتماً کشته شود. عامه‌ی مردم او را سنگباران کنند.

۳ و من خشمم رامتوجه آن شخص میکنم و او را از میان قومش نابود میسازم. چونکه به خاطر ناپاک کردن مکان مقدس من و برای بی‌حرمت ساختن نام مقدسم از نسل خود (کسی را) برای (بت) مولِخ تخصیص داده است.

۴ و اگر عامه‌ی مردم از کشتن آن مرد در حالیکه از نسلش (کسی) را به مُولِخ داده چشم بپوشند (بدین منظور) که او را نکشند.

۵ من خشمم را متوجه آن مرد و خانواده‌اش نموده، او را و همه‌ی کسانی راکه از او پیروی میکنند تا به دنبال مولِخ منحرف شوند از میان قومشان نابود میکنم.

٦ اگر کسی به احضارکننده‌ی روح و جادوگر رجوع کند تا با پیروی از آنها منحرف شود من خشمم را متوجه آن شخص نموده او را از میان قومش نابود خواهم کرد.

۷ خود را (به خدا) اختصاص دهید تا مقدس بمانید زیرا من خدا خداوندتان هستم.

۸ قانون‌های مرا رعایت کرده آنها را اجرا کنید. من خدا مقدس کننده‌ی شما هستم.

۹ هرگاه کسی پدر و مادرش را (حتی بعد از درگذشتشان) دشنام دهد حتماً کشته شود. (چون) پدر و مادرش را دشنام داده کشته شود خونش به‌گردن خود اوست.

۱۰ اگر مردی با زن عقد شده یعنی با زن همنوعش زنا کند، مرد و زن زنا کننده حتماً کشته شوند.

۱۱ مردی که با زن پدرش همخوابگی کند با ناموس پدرش همخوابگی کرده است هر دو حتماً کشته شوند خونشان به‌گردن خودشان است.

۱۲ اگر مردی با عروسش همخوابگی کند هر دو کشته شوند. (چون) مرتکب فجور شده‌اند کشته شوند. خونشان بگردن خودشان است.

۱۳ و مردی که با مذکری همانند آمیزش با زن همخوابگی کند هر دویشان حتماً کشته شوند (چون) کار زشتی کرده‌اند کشته شوند خونشان بگردن خودشان است.

۱۴ و (عمل) مردی که زنی و مادرش را بگیرد زشت است او و آنها را با آتش بسوزانید. در میان شما عمل زشت نباشد.

۱۵ کسی که با چارپا همخواب شود حتماً کشته شود و آن چارپا را (نیز) بکشید.

۱٦ و زنی که به هر چارپایی نزدیک شود تا با او جماع کند آن زن و آن چارپا را بکش. حتماً کشته شوند خونشان بگردن خودشان است.

۱۷ اگر مردی خواهر خود یعنی دختر پدر یا دختر مادرش را بگیرد و یا عورت او را ببیند و آن خواهر هم عورت او را ببیند این عمل شرم آور است. در حضور اهل قومشان به مرگ نابهنگام خواهند مرد. (و چون آن برادر مسئولیت مستقیم دارد) با همخوابگی با خواهرش متحمل گناه هم میشود.

۱۸ و مردیکه با زنی قاعده خوابیده نزدیکی کند منبع خون (قاعدگی) او را آشکار کرده و آنزن هم منبع خون (قاعدگی) خود را آشکار کرده است هر دو از میان قوم خود به مرگ نابهنگام خواهند مرد.

אֶת־עֶרְוָתוֹ חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמָּם עֶרְוַת אֲחֹתוֹ
18 גִּלָּה עֲוֺנוֹ יִשָּׂא׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִשְׁכַּב אֶת־אִשָּׁה דָּוָה וְגִלָּה אֶת־
עֶרְוָתָהּ אֶת־מְקֹרָהּ הֶעֱרָה וְהִוא גִּלְּתָה אֶת־מְקוֹר דָּמֶיהָ וְנִכְרְתוּ
19 שְׁנֵיהֶם מִקֶּרֶב עַמָּם׃ וְעֶרְוַת אֲחוֹת אִמְּךָ וַאֲחוֹת אָבִיךָ לֹא
20 תְגַלֵּה כִּי אֶת־שְׁאֵרוֹ הֶעֱרָה עֲוֺנָם יִשָּׂאוּ׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב
21 אֶת־דֹּדָתוֹ עֶרְוַת דֹּדוֹ גִּלָּה חֶטְאָם יִשָּׂאוּ עֲרִירִים יָמֻתוּ׃ וְאִישׁ
אֲשֶׁר יִקַּח אֶת־אֵשֶׁת אָחִיו נִדָּה הִוא עֶרְוַת אָחִיו גִּלָּה עֲרִירִים
22 יִהְיוּ׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־כָּל־חֻקֹּתַי וְאֶת־כָּל־מִשְׁפָּטַי וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְלֹא־תָקִיא אֶתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה
שביעי 23 לָשֶׁבֶת בָּהּ׃ וְלֹא תֵלְכוּ בְּחֻקֹּת הַגּוֹי אֲשֶׁר־אֲנִי מְשַׁלֵּחַ מִפְּנֵיכֶם
24 כִּי אֶת־כָּל־אֵלֶּה עָשׂוּ וָאָקֻץ בָּם׃ וָאֹמַר לָכֶם אַתֶּם תִּירְשׁוּ
אֶת־אַדְמָתָם וַאֲנִי אֶתְּנֶנָּה לָכֶם לָרֶשֶׁת אֹתָהּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב
וּדְבָשׁ אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים׃
מפטיר 25 וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין־הַבְּהֵמָה הַטְּהֹרָה לַטְּמֵאָה וּבֵין־הָעוֹף הַטָּמֵא
לַטָּהֹר וְלֹא־תְשַׁקְּצוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכֹל
26 אֲשֶׁר תִּרְמֹשׂ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטַמֵּא׃ וִהְיִיתֶם לִי
קְדֹשִׁים כִּי קָדוֹשׁ אֲנִי יהוה וָאַבְדִּל אֶתְכֶם מִן־הָעַמִּים לִהְיוֹת
27 לִי׃ וְאִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי־יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְּעֹנִי מוֹת יוּמָתוּ
בָּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמֵיהֶם בָּם׃

כא אמר 1 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה אֱמֹר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ
2 אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא־יִטַּמָּא בְּעַמָּיו׃ כִּי אִם־לִשְׁאֵרוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו
3 לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וְלִבְנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאָחִיו׃ וְלַאֲחֹתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוֹבָה
4 אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטַּמָּא׃ לֹא יִטַּמָּא בַּעַל בְּעַמָּיו
לְהֵחַלּוֹ׃ לֹא־יקרחה קָרְחָה בְּרֹאשָׁם וּפְאַת זְקָנָם לֹא יְגַלֵּחוּ יִקְרְחוּ
5 6 וּבִבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שָׂרָטֶת׃ קְדֹשִׁים יִהְיוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא
יְחַלְּלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אִשֵּׁי יהוה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם
7 מַקְרִיבִם וְהָיוּ קֹדֶשׁ׃ אִשָּׁה זֹנָה וַחֲלָלָה לֹא יִקָּחוּ וְאִשָּׁה גְּרוּשָׁה)(

۱۹ با خواهر مادرت و خواهر پدرت همخوابگی نکن زیرا کسانی که با خویشاوند (محارم) خود هم خوابگی کنند گناهشان را به گردن خواهند داشت.

۲۰ و مردی که با زن عمو یا زن دائی خود همبستر شود با ناموس عمو یا ناموس دائیش همخوابگی کرده است. خطایشان را به گردن خواهند داشت بی فرزند خواهند مرد.

۲۱ و کسی که زن برادرش را (که بعد از فوت شوهرش بچه دار باشد) بگیرد عملش زشت است. با ناموس برادرش همخوابگی کرده است بی فرزند خواهند مرد.

۲۲ تمام قانونها و احکام مرا مراعات نموده آنها را انجام دهید. تا آن سرزمینی که من شما را به آنجا می آورم که ساکن آن گردید شما را بیرون نریزد.

۲۳ به قانونهای قومی که من از پیش شما اخراج میکنم عمل نکنید زیرا (آنها) تمام این کارها را میکردند و از آنها بیزار شدم.

۲۴ بشما گفتم شما زمینشان را وارث خواهید شد و من آنرا یعنی سرزمینی که در آن شیر و شهد جاریست بشما خواهم داد که آنرا ارث ببرید. من خدا خداوندتان هستم که شما را از (سایر) اقوام مجزا ساختم.

۲۵ پس ما بین چارپای حلال گوشت و حرام گوشت و مابین پرنده‌ی بالدار حرام گوشت و حلال گوشت تمیز دهید. با چارپا و با پرنده‌ی بالدار و با هرچیزی که روی خاک می جنبد یعنی آن چیزهایی که برایتان مشخص نمودم که ناپاک بدانید وجود خود را ناپاک نکنید.

۲۶ برای من مقدس باشید چون که من خدا هستم، مقدس میباشم. پس شما را از دیگر اقوام مجزا ساختم، برای من باقی بمانید.

۲۷ و مرد یا زنی که بین آنها عمل احضار روح یا جادوگری باشد حتماً کشته شوند. آنها را سنگباران کنند خونشان بگردن خودشان است.

هفطارای معمولی قدوشیم در صفحه ۳۷۱

پاراشای اِمور - فصل بیست و یکم

۱ خدا به مُشه گفت به کوهنها پسران اَهَرون اعلام داشته به آنها بگو اگر کسانی برای کفن و دفن میت حضور داشته باشند، خود را با مرده‌ای ناپاک نسازند.

۲ مگر برای خویشاوندی که به او نزدیک باشد. برای مادر و پدر و پسر و دختر و برادرش.

۳ و برای خواهر دوشیزه‌اش که در خانه است، یعنی مجرد میباشد یا عقد شده و هنوز به خانه‌ی شوهر نرفته است میتواند خود را ناپاک سازد.

۴ شوهری (کوهِن با جسد زنش) خود را ناپاک نکند تا خود را از قدوسیت خارج نسازد.

۵ (بخاطر درگذشت کسی) با کندن مو در سر خود طاسی ایجا نکنند و گوشه‌های ریششان را (با تیغ) نتراشند و در بدن خود خراش وارد نسازند.

۶ برای خداوند خود مقدس بمانند تا نام خداوندشانرا بیحرمت نکرده باشند زیرا ایشان هدیه‌های طعمه‌ی آتش خدا یعنی نان (مقدس) خداوند خود را تقدیم میدارند، پس مقدس باشند.

۷ و زن فاحشه و زنی را که دارای شرایط اختصاصی نباشد نگیرند و زنی را که از شوهرش طلاق گرفته باشد اختیار نکنند چون آن (کوهِن) برای خداوندش مقدس است.(۱)

۱- اگر مرد کوهِنی زنی گرفته باشد که طبق شرایط مذهبی نباشد او را وادار میکنند آن زن را طلاق دهد.

8 מאישה לא יקחו כי־קדש הוא לאלהיו: וקדשתו כי־את־
לחם אלהיך הוא מקריב קדש יהיה־לך כי קדוש אני יהוה
9 מקדשכם: ובת איש כהן כי תחל לזנות את־אביה היא
10 מחללת באש תשרף: והכהן הגדול מאחיו
אשר־יוצק על־ראשו ׀ שמן המשחה ומלא את־ידו ללבש
11 את־הבגדים את־ראשו לא יפרע ובגדיו לא יפרם: ועל כל־
12 נפשת מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא: ומן־המקדש
לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו כי נזר שמן משחת
13/14 אלהיו עליו אני יהוה: והוא אשה בבתוליה יקח: אלמנה)(
וגרושה וחללה זנה את־אלה לא יקח כי אם־בתולה
15 מעמיו יקח אשה: ולא־יחלל זרעו בעמיו כי אני יהוה
16/17 מקדשו: וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר שני)(
אל־אהרן לאמר איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום לא
18 יקרב להקריב לחם אלהיו: כי כל־איש אשר־בו מום לא
19 יקרב איש עור או פסח או חרם או שרוע: או איש אשר־
20 יהיה בו שבר רגל או שבר יד: או־גבן או־דק או תבלל בעינו
21 או גרב או ילפת או מרוח אשך: כל־איש אשר־בו מום
מזרע אהרן הכהן לא יגש להקריב את־אשי יהוה מום בו
22 את לחם אלהיו לא יגש להקריב: לחם אלהיו מקדשי
23 הקדשים ומן־הקדשים יאכל: אך אל־הפרכת לא יבא ואל־
המזבח לא יגש כי־מום בו ולא יחלל את־מקדשי כי אני
24 יהוה מקדשם: וידבר משה אל־אהרן ואל־בניו ואל־כל־
בני ישראל:

כב 1/2 וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־אהרן ואל־בניו וינזרו
מקדשי בני־ישראל ולא יחללו את־שם קדשי אשר הם
3 מקדשים לי אני יהוה: אמר אלהם לדרתיכם כל־איש ׀ אשר־
יקרב מכל־זרעכם אל־הקדשים אשר יקדישו בני־ישראל

۸ چون من خدا - مقدس کننده‌ی شما هستم و وی (آن کوهِن) نان مقدس خداوندت را تقدیم میدارد. او را تقدیس کن. برای تو مقدس باشد.

۹ و دختر مرد کوهِنی که (عقده شده باشد و) اقدام به فاحشگی کند پدرش را بی‌حرمت کرده است، در آتش سوزانده شود.

۱۰ و کوهِنی که بر برادران خود (سایر کوهِنها) مقام ریاست دارد یعنی بر سرش روغن مسح ریخته شده است و وی را مرجع صلاحیت دار منتصب کرده است که آن لباسها را بپوشد (به علت عزاداری) سرش را برهنه (و ژولیده) نکند و لباسهایش را پاره نکند.

۱۱ و به هیچ مرده‌ای نزدیک نشود. برای پدر و مادرش (هم) خود را ناپاک نسازد.

۱۲ چونکه تاج یعنی روغن مسح خداوندش بر (سر) اوست. از مکان مقدس (برای مشایعت مرده) خارج نشود و مکان مقدس خداوندش را بی‌حرمت نکند. من خدا هستم.

۱۳ و او با دختر باکره ازدواج کند.

۱۴ با اینها ازدواج نکند: زن بیوه، طلاق گرفته، زنی که دارای شرایط اختصاصی نیست و زن فاحشه. مگر اینکه با دختر باکره‌ای از قومش ازدواج کند.

۱۵ (با ازدواج با یهودی شدگان هم) نسلش را از قدوسیت خارج نکند. چونکه من خدا مقدس کننده‌ی او هستم.

۱۶ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۷ به اَهَرون چنین بگو: در هر دوره از نسل تو، مردی که در او عیبی باشد برای تقدیم نان مقدس خداوندش جلو نیاید.

۱۸ زیرا هر مردی که در او نقصی باشد نباید (برای خدمت) جلو بیاید. مثلاً مرد کور یا شل یا بینی فرو رفته یا دارای اعضای بی‌تناسب نباید تقرب حاصل کند.

۱۹ یا مردی که در او شکستگی پا یا شکستگی دست باشد.

۲۰ یا گوژپشت یا کسی که در چشم غباری باشد یا کسی که سفیدی و سیاهی چشمش در هم شده باشد یا جرب دار یا مبتلا به سودا یا بیضه له شده.

۲۱ هر مردی از نسل اَهَرون کوهِن، که در او نقصی باشد برای تقدیم هدیه‌های طعمه‌ی آتش خدا نزدیک نیاید (زیرا) عیب در اوست برای تقدیم نان (مقدس) خداوندش نزدیک نیاید.

۲۲ از نان خداوندش که از فوق‌العاده مقدسها است و از چیزهای مقدس بخورد.

۲۳ چون عیب در اوست فقط نزدیک پرده‌ی جایگاه لوحه‌های ده فرمان نیاید و بقربانگاه نزدیک نگردد و چون من خدا مقدس کننده‌ی آنها هستم مکانهای مقدسم را بیحرمت نکند.

۲۴ مُشه به اَهَرون و پسرانش و تمام فرزندان ییسرائل (این مطالب را) گفت:

اِمُور - فصل بیست و دوم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به اَهَرون و فرزندانش بگو (هنگامی که ناپاک باشند) از موقوفه‌های فرزندان ییسرائل که آنها برای من وقف میکنند دوری جسته، نام مقدس مرا بی‌حرمت نسازند. من خدا هستم.

לַיהוָה וְטֻמְאָתוֹ עָלָיו וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִלְּפָנַי אֲנִי יְהוָה׃
4 אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אַהֲרֹן וְהוּא צָרוּעַ אוֹ זָב בַּקֳּדָשִׁים לֹא יֹאכַל
עַד אֲשֶׁר יִטְהָר וְהַנֹּגֵעַ בְּכָל־טְמֵא־נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תֵּצֵא
5 מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת־זָרַע׃ אוֹ־אִישׁ אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל־שֶׁרֶץ אֲשֶׁר יִטְמָא־
6 לוֹ אוֹ בְאָדָם אֲשֶׁר יִטְמָא־לוֹ לְכֹל טֻמְאָתוֹ׃ נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תִּגַּע־
בּוֹ וְטָמְאָה עַד־הָעָרֶב וְלֹא יֹאכַל מִן־הַקֳּדָשִׁים כִּי אִם־רָחַץ
7 בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם׃ וּבָא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהֵר וְאַחַר יֹאכַל מִן־הַקֳּדָשִׁים
8 כִּי לַחְמוֹ הוּא׃ נְבֵלָה וּטְרֵפָה לֹא יֹאכַל לְטָמְאָה־בָהּ אֲנִי יְהוָה׃
9 וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתִּי וְלֹא־יִשְׂאוּ עָלָיו חֵטְא וּמֵתוּ בוֹ כִּי יְחַלְּלֻהוּ
10 אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם׃ וְכָל־זָר לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשַׁב כֹּהֵן וְשָׂכִיר
11 לֹא־יֹאכַל קֹדֶשׁ׃ וְכֹהֵן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיַן כַּסְפּוֹ הוּא יֹאכַל
12 בּוֹ וִילִיד בֵּיתוֹ הֵם יֹאכְלוּ בְלַחְמוֹ׃ וּבַת־כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ
13 זָר הִוא בִּתְרוּמַת הַקֳּדָשִׁים לֹא תֹאכֵל׃ וּבַת־כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה
אַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה וְזֶרַע אֵין לָהּ וְשָׁבָה אֶל־בֵּית אָבִיהָ כִּנְעוּרֶיהָ
14 מִלֶּחֶם אָבִיהָ תֹּאכֵל וְכָל־זָר לֹא־יֹאכַל בּוֹ׃ וְאִישׁ כִּי־יֹאכַל
קֹדֶשׁ בִּשְׁגָגָה וְיָסַף חֲמִשִׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לַכֹּהֵן אֶת־הַקֹּדֶשׁ׃
15 וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת־קָדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת אֲשֶׁר־יָרִימוּ לַיהוָה׃
16 וְהִשִּׂיאוּ אוֹתָם עֲוֺן אַשְׁמָה בְּאָכְלָם אֶת־קָדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה
מְקַדְּשָׁם׃
שלישי 17/18 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו וְאֶל
כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן־
הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יַקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל־נִדְרֵיהֶם וּלְכָל־נִדְבוֹתָם
19 אֲשֶׁר־יַקְרִיבוּ לַיהוָה לְעֹלָה׃ לִרְצֹנְכֶם תָּמִים זָכָר בַּבָּקָר
20 בַּכְּשָׂבִים וּבָעִזִּים׃ כֹּל אֲשֶׁר־בּוֹ מוּם לֹא תַקְרִיבוּ כִּי־לֹא לְרָצוֹן
21 יִהְיֶה לָכֶם׃ וְאִישׁ כִּי־יַקְרִיב זֶבַח־שְׁלָמִים לַיהוָה לְפַלֵּא־נֶדֶר
אוֹ לִנְדָבָה בַּבָּקָר אוֹ בַצֹּאן תָּמִים יִהְיֶה לְרָצוֹן כָּל־מוּם לֹא
22 יִהְיֶה־בּוֹ׃ עַוֶּרֶת אוֹ שָׁבוּר אוֹ־חָרוּץ אוֹ־יַבֶּלֶת אוֹ גָרָב אוֹ

۳ به آنها بگو نسل اندر نسلتان هر مردی از تمام نسل شما اگر در حال ناپاکی به موقوفه‌هایی که فرزندان ییسرائل برای خدا وقف کنند نزدیک شود آن شخص از حضور من نابود خواهد شد. من خدا هستم.

۴ هرکس از نسل اَهَرون که برص دارد یا جریان دار است تا موقعیکه پاک شود از چیزهای مقدس نخورد و همچنین کسی که به شخصی دست بزند که آن شخص مرده‌ای را لمس نموده یا از او منی خارج شده باشد (از چیزهای مقدس نخورد).

۵ یا کسیکه به شخصی دست بزند که آن شخص بوسیله (قطعه‌ای از بدن) هر جنبنده‌ای یا بوسیله (قطعه‌ای از بدن) آدم مرده‌ای ناپاک شده باشد (از چیزهای مقدس نخورد).

٦ شخصی که آنها را لمس کند تا غروب ناپاک است و از چیزهای مقدس نخورد مگر هنگام غروب پس از اینکه بدنش را در آب غسل بدهد.

۷ و غروب که شد پاک است بعداً از آن چیزهای مقدس بخورد چونکه خوراک اوست.

۸ مردار (ذبح حرام - نِولا) و نخجیر شده (طِرفا) راکه با آن ناپاک میشود نخورد من خدا هستم.

۹ امر مرا رعایت کنند و به خاطر (عدم رعایت) آن، خطا به‌گردن نگیرند چون هرگاه آن را بی‌حرمت کنند خواهند مرد. من خدا مقدس کننده‌ی ایشان هستم.

۱۰ و هیچ بیگانه‌ای چیز مقدس نخورد. مهمان کوهِن یا مزدور (او هم) چیز مقدس نخورد.

۱۱ کسی راکه کوهِن خرید، زر خرید اوست، وی از آن (چیز مقدس) بخورد. خانه زادهای کوهِن هم از خوراکش (چیز مقدس) بخورند.

۱۲ و دختر کوهِنی که به مرد بیگانه (غیر کوهِن) شوهر کند از پیشکشی‌های مقدس نخورد.

۱۳ و دختر کوهِنی که بیوه شود و یا طلاق بگیرد و بچه‌ای نداشته باشد و مثل زمان نوجوانیش به خانه‌ی پدرش برگردد از نان (مقدس) پدرش بخورد و هیچ بیگانه‌ای (غیر کوهِن) از آن نخورد.

۱۴ و مردیکه سهواً از چیز مقدس بخورد یک پنجم آن مقدس را بدان افزوده به کوهن بدهد.

۱۵ موقوفه‌های فرزندان ییسرائل راکه به خدا پیشکشی میدهند (کوهِنها با هدیه نمودن آنها به دیگران) بی‌حرمت نسازند.

۱٦ موقعی که آن (بیگانه) ها از چیزهای مقدس ایشان میخورند (کوهِنها) باعث گناهکاری و مجرمیت آنان میشوند. چونکه من خدا مقدس کننده‌ی آنها (یعنی چیزهای مقدس) هستم.

۱۷ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۸ به اَهَرون و پسرانش و تمام فرزندان ییسرائل سخن گفته به آنها اعلام کن. هر کس از خاندان ییسرائل و از غریبی که در جامعه‌ی ییسرائل باشد قربانی خود راکه خواه به صورت نذر و خواه داوطلبانه تقدیم میدارد برای خدا به صورت قربانی سوختنی تقدیم بدارد.

۱۹ (آن قربانی‌ها) به میل خودتان از گاو یا از بره یا از بز نر، که بی‌عیب هستند (می تواند) باشد.

۲۰ هرچه راکه در آن عیب باشد قربانی نکنید زیرا قربانی پذیرفته نخواهد شد.

۲۱ و مردیکه برای خدا ذبح سلامت بیاورد تا نذرش را اداکرده باشد و یا (آن ذبح) داوطلبانه باشد، از گاو یا گوسفند تقدیم نماید. اگر بی نقص باشد و در آن هیچ عیبی نباشد مورد قبول است.

۲۲ کور، شکسته، یا حیوانی که قسمتی از بدن آن چاک خورده باشد یا آبله دار یا جرب دار یا

יַלֶּפֶת לֹא־תַקְרִיבוּ אֵלֶּה לַיהוָה וְאִשֶּׁה לֹא־תִתְּנוּ מֵהֶם עַל־
23 הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה: וְשׁוֹר וָשֶׂה שָׂרוּעַ וְקָלוּט נְדָבָה תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ
24 וּלְנֵדֶר לֹא יֵרָצֶה: וּמָעוּךְ וְכָתוּת וְנָתוּק וְכָרוּת לֹא תַקְרִיבוּ
25 לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: וּמִיַּד בֶּן־נֵכָר לֹא תַקְרִיבוּ אֶת־
לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־אֵלֶּה כִּי מָשְׁחָתָם בָּהֶם מוּם בָּם לֹא יֵרָצוּ
26/27 לָכֶם: וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: שׁוֹר אוֹ־
כֶשֶׂב אוֹ־עֵז כִּי יִוָּלֵד וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי
28 וָהָלְאָה יֵרָצֶה לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה: וְשׁוֹר אוֹ־שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת־
29 בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ בְּיוֹם אֶחָד: וְכִי־תִזְבְּחוּ זֶבַח־תּוֹדָה לַיהוָה
30 לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחוּ: בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־
31 בֹּקֶר אֲנִי יהוה: וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֺתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יהוה:
32 וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי
33 יהוה מְקַדִּשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יהוה:

כג 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ רביעי
אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יהוה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
3 הֵם מוֹעֲדָי: שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת
שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבָּת הִוא לַיהוָה
בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם:

4 אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יהוה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:
5 בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבָּיִם פֶּסַח
6 לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג הַמַּצּוֹת לַיהוָה
7 שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
8 לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה
שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ:

9/10 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ

مبتلا به سودا، اینها را برای خدا قربانی نکنید و از اینها برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش روی قربانگاه نگذارید.

۲۳ وگاو و بره‌ای راکه اعضایشان ناهنجار و یا چسبیده سم باشند، قربانی داوطلبانه بکن ولی برای نذر پذیرفته نخواهد شد.

۲۴ چارپایانی راکه بیضه‌اش له شده یاکوبیده شده یا مجرای بیضه‌اش گسیخته یا قطع شده است برای خدا قربانی نکنید و در سرزمین خود به چنین کارهایی دست نزنید.

۲۵ از مال بیگانه هم از اینها به عنوان طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خداوندتان تقدیم ننمائید. هنگامی‌که نقصشان در آنها (باقی) است عیب در آنهاست از شما قبول نخواهد شد.

۲۶ خدا به مُشه چنین سخن‌گفت:

۲۷ گاو یا بره یا بزی‌که به دنیا می‌آید هفت روز نزد مادرش باشد و از روز هشتم به بعد جهت قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) برای خدا پذیرفته خواهد شد.

۲۸ گاو یاگوسفند را با بچه‌اش در یک روز ذبح نکنید.

۲۹ و هرگاه برای خدا قربانی شکرانه ذبح‌کنید با میل و رغبت خود ذبح‌کنید.

۳۰ در همان روز خورده شود. از آن تا صبح باقی نگذارید. من خدا هستم.

۳۱ فرمانهای مرا مراعات نموده آنهارا انجام دهید من خدا هستم.

۳۲ نام مرا بی‌حرمت نکنید تا در میان فرزندان ییسرائل مقدس‌گردم. من خدا مقدس کننده‌ی شما هستم...

۳۳ که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا داور شما بمانم. من خدا هستم.

اِمُور - فصل بیست و سوم

۱ خدا به مُشه چنین سخن‌گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل سخن‌گفته به آنها اعلام‌کن. عیدهای من یعنی عیدهای خداکه آنها را روزهای اجتماع مقدس اعلام خواهیدکرد اینها هستند.

۳ شش روزکار انجام‌گیرد و روز هفتم شبات تعطیل‌کامل، (و روز) اجتماع مقدس است. هیچ کاری نکنید. در هر جایی‌که باشید، شبات متعلق به خدا است.(۱)

۴ اینها زمانهای (عیدهای) خدا - روزهای اجتماع مقدس میباشدکه (شما) در موقع مقررشان آنها را اعلام خواهیدکرد.

۵ در ماه اول در روز چهاردهم آن هنگام عصر (از نیم بعد از ظهر الی غروب آفتاب) موقع ذبح‌کرن قربانی پِسَح برای خدا است.

۶ در پانزدهمین روز همین ماه برای خدا عید مَصوت (فطیر) است. هفت روز فطیر بخورید.

۷ روز اول برای شما روز اجتماع مقدس خواهد بود. هیچ‌کاری (غیر از پخت و پز) نکنید.

۸ هفت روز هدیه طعمه‌ی آتش (قربانگاه) برای خدا تقدیم نمائید. روز هفتم روز اجتماع مقدس میباشد. هیچ‌کاری (غیر از پخت) نکنید.

۱- چون در خانه‌ی خدا، روز شبات هم برای سوزاندن قربانی، آتش می‌افروختند (وَیقرا فصل ۶ - آیه‌های ۵ و ۶) در این آیه قید مکان بکار رفته است‌که کسی فکر نکند مجاز است آتش بیفروزد یا کاری انجام دهد.

אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם
אֶת־קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן׃
11 וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יהוה לִרְצֹנְכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפֶנּוּ
12 הַכֹּהֵן׃ וַעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־
13 שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה׃ וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת בְּלוּלָה
בַשֶּׁמֶן אִשֶּׁה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ וְנִסְכֹּה יַיִן רְבִיעִת הַהִין׃
14 וְלֶחֶם וְקָלִי וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד
הֲבִיאֲכֶם אֶת־קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל
15 מֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת
מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת
16 תִּהְיֶינָה׃ עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם
17 וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה׃ מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ ׀ לֶחֶם
תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים
18 לַיהוָה׃ וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי
שָׁנָה וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם
19 וְנִסְכֵּיהֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וַעֲשִׂיתֶם שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד
20 לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים׃ וְהֵנִיף הַכֹּהֵן ׀
אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכֻּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי יהוה עַל־שְׁנֵי כְּבָשִׂים
21 קֹדֶשׁ יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן׃ וּקְרָאתֶם בְּעֶצֶם ׀ הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם
22 בְּכָל־מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם׃ וּבְקֻצְרְכֶם אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם
לֹא־תְכַלֶּה פְּאַת שָׂדְךָ בְּקֻצְרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי
וְלַגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃
חמישי 23/24 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן זִכְרוֹן תְּרוּעָה
25 מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה
26/27 לַיהוָה׃ וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ אַךְ

۹ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۰ با فرزندان ییسرائل سخن گفته به آنها اعلام کن: هنگامیکه به آن سرزمینی که من به شما میدهم بیایید و حاصل آن را دروکنید اولین عومِر (پیمانه) درو تان را نزد کوهِن بیاورید.

۱۱ (کوهِن) فردای آن روز تعطیل (اول عید فطیر) آن عومِر (پیمانه جو) را در حضور خدا بجنباند تا (خدا) از شما رضایت داشته باشد.

۱۲ روزی که آن عومِر (پیمانه‌ی جو) را می‌جنبانید برای خدا بره‌ای بی‌عیب (هشت روزه تا) یکساله به صورت قربانی سوختنی تقدیم بدارید.

۱۳ هدیه‌ی آردی که آن دو دهم (ایفا) آرد نرم سرشته شده‌ی در روغن باشد. برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) بوی خوش آیند است. و هدیه‌ی مایع آن یک چهارم هین (پیمانه مایعات) شراب است.

۱۴ تا خود این روز تا آوردن تقدیمی خداوندتان (از حاصل گندم و جو تازه) به صورت نان و یا بو داده و یا آب پز نخورید. در هر جایی که باشید برای نسل اندر نسل شما قانون ابدی است.

۱۵ از فردای آن روز تعطیل (اول عید فطیر) از روزی که آن عومِر (پیمانه‌ی) جنبانیدنی را می‌آورید هفت هفته کامل برای خود بشمارید.

۱۶ تا فردا هفته‌ی هفتم پنجاه روز بشمارید و هدیه آردی تازه‌ای (از گندم) برای خدا تقدیم بنمائید.

۱۷ از مسکن‌های خود (داخل کشور) دو نان هدیه‌ی جنبانیدنی بیاورید. دو دهم (ایفا) آرد نرم باشد. حامِص (ور آمده) پخته شود. نوبر است و به خدا تعلق دارد.

۱۸ و با آن نان، هفت بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه) تا یکساله و یک گاو نر جوان و دو قوچ تقدیم بدارید. برای خدا قربانی سوختنی باشد. هدیه‌ی آردی و هدیه‌ی مایع آنها برای خدا بوی خوش آیند هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه است).

۱۹ و یک بز نر جوان برای قربانی خطا و دو بره (از هشت روزه) تا یکساله برای ذبح سلامت ترتیب دهید.

۲۰ کوهِن آنها را با نان (ی که از گندم نوبر پخته شود) و با دو بره به حضور خدا تکان دهد. برای خدا - برای کوهِن وقف خواهند بود.

۲۱ در خود این روز اعلام دارید «برایتان روز اجتماع مقدس است هیچکاری (غیر از پخت و پز) نکنید» در هر جایی باشید برای نسل اندر نسلتان قانون ابدی است.(۱)

۲۲ و هنگام درو کردن محصول سرزمینتان گوشه‌ی مزرعه‌ات را تماماً درو نکن و خوشه‌ی ریخته‌ی دروت را برنچین. آنها را برای فقیر و غریب رها کن. من خدا خداوندتان هستم.

۲۳ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۴ به فرزندان ییسرائل بگو در ماه هفتم اول ماه برای شما (روز) تعطیل و یاد بود به صدا در آوردن شوفار (به علامت آژیر خطر) و روز اجتماع مقدس باشد.

۲۵ هیچ کاری (به غیر از پخت و پز) نکنید. هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) برای خدا تقدیم نمائید.

۱- غیر از تهیه و پختن غذا از مواد موجود انجام کارهای دیگر ممنوع میباشد.

בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפֻּרִים הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה׃
28 וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא
29 לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־
30 תְעֻנֶּה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמֶּיהָ׃ וְכָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
תַּעֲשֶׂה כָּל־מְלָאכָה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְהַאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ
31 הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּהּ׃ כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם
32 לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם
אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּ
שַׁבַּתְּכֶם׃
33/34 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר ששי
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת
35 יָמִים לַיהוָה׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
36 לֹא תַעֲשׂוּ׃ שִׁבְעַת יָמִים תַּקְרִיבוּ אִשֶּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הִוא
37 כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה
38 זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם בְּיוֹמוֹ׃ מִלְּבַד שַׁבְּתֹת יְהוָה וּמִלְּבַד
מַתְּנוֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְרֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר
39 תִּתְּנוּ לַיהוָה׃ אַךְ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָסְפְּכֶם
אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ תָּחֹגּוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם
40 הָרִאשׁוֹן שַׁבָּתוֹן וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן׃ וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם
הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף עֵץ־עָבֹת וְעַרְבֵי־
41 נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים׃ וְחַגֹּתֶם
אֹתוֹ חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
42 בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ אֹתוֹ׃ בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל־
43 הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בַּסֻּכֹּת׃ לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי בַסֻּכּוֹת

٢٦ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

٢٧ اما روز دهم این ماه هفتم، روز کیپوریم (عفوگناهان) است. برای شما روز اجتماع مقدس است. جانهایتان را رنج دهید (روزه بگیرید) و برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) تقدیم نمائید.

٢٨ در خود این روز هیچ کاری نکنید چونکه روز کیپوریم است. برای شما روز طلب مغفرت از حضور خدا خداوندتان می‌باشد.

٢٩ پس هر کسی که در خود این روز رنج نبیند (روزه نگیرد) از قومش نابود خواهد شد.

٣٠ و هر شخصی که در خود این روز هر کاری انجام دهد آن شخص را از میان قومش نابود خواهم کرد.

٣١ در هر جا باشید هیچ کاری نکنید. برای نسل اندر نسلتان قانون ابدی باشد.

٣٢ برای شما شبات استراحت کامل است. از غروب نهم ماه جانهایتان را رنج دهید (روزه بگیرید) از غروب تا غروب (روز بعد) تعطیل کنید.

٣٣ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

٣۴ به فرزندان ییسرائل چنین بگو: از روز پانزدهم ماه هفتم برای خدا هفت روز عید سوکوت (سایبانها) است.

٣۵ روز اول روز اجتماع مقدس است. هیچ کاری (غیر از پخت و پز) نکنید.

٣٦ هفت روز برای خدا هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) تقدیم نمائید. روز هشتم برای شما روز اجتماع مقدس باشد. برای خدا هدیه طعمه‌ی آتش (قربانگاه) تقدیم نمائید. عَصِرِت (جشن عمومی) است. هیچ کاری (غیر از پخت و پز) نکنید.

٣٧ اینها هستند عیدهای خدا که آنها را روز اجتماع مقدس اعلام خواهید کرد. تا برای خدا هدیه طعمه‌ی آتش (قربانگاه) قربانی سوختنی. هدیهٔ آردی، ذبح و هدیه‌های مایع هر روز را در روز خودش تقدیم نمائید.

٣٨ غیر از (قربانی‌های) شباتهای خدا و غیر از هدیه‌هایتان و غیر از تمام نذرهایتان و غیر از همه پیشکشی‌هایتان که به خدا تقدیم خواهید نمود.

٣٩ اما از روز پانزدهم ماه هفتم پس از آنکه حاصل زمین را جمع آوری کردید روز عید خدا را جشن بگیرید. روز اول تعطیل و روز هشتم تعطیل میباشد.

۴٠ در روز اول میوه‌ی درخت مرکبات، شاخه‌ی درخت خرما، شاخه‌ی درخت مورد و بیدهای (کنار) نهر، برای خودتان بگیرید. در حضور خدا خداوندتان هفت روز شادی کنید.

۴١ هفت روز در سال این (عید) را برای خدا جشن بگیرید. برای نسل اندرنسلتان قانون ابدی باشد. در ماه هفتم آن را جشن بگیرید.

۴٢ هفت روز در سایبانها زندگی کنید. هر تابعی از جامعه‌ی (فرزندان) ییسرائل در سایبانها زندگی کند.

۴٣ تا نسل اندر نسلتان بدانند که فرزندان ییسرائل را موقعی که از سرزمین مصر بیرون آوردم و در سایبانها ساکن نمودم. من خداوندتان هستم.

הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:

שביעי 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ כד
3 שֶׁמֶן זַיִת זָךְ כָּתִית לַמָּאוֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: מִחוּץ לְפָרֹכֶת
הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אֹתוֹ אַהֲרֹן מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר לִפְנֵי
4 יְהוָה תָּמִיד חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: עַל הַמְּנֹרָה הַטְּהֹרָה יַעֲרֹךְ
אֶת־הַנֵּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד:

5 וְלָקַחְתָּ סֹלֶת וְאָפִיתָ אֹתָהּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה חַלּוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים יִהְיֶה
6 הַחַלָּה הָאֶחָת: וְשַׂמְתָּ אוֹתָם שְׁתַּיִם מַעֲרָכוֹת שֵׁשׁ הַמַּעֲרָכֶת
7 עַל הַשֻּׁלְחָן הַטָּהֹר לִפְנֵי יְהוָה: וְנָתַתָּ עַל־הַמַּעֲרֶכֶת לְבֹנָה
8 זַכָּה וְהָיְתָה לַלֶּחֶם לְאַזְכָּרָה אִשֶּׁה לַיהוָה: בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת יַעַרְכֶנּוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
9 וְהָיְתָה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וַאֲכָלֻהוּ בְּמָקוֹם קָדֹשׁ כִּי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים
10 הוּא לוֹ מֵאִשֵּׁי יְהוָה חָק־עוֹלָם: וַיֵּצֵא בֶּן־אִשָּׁה
יִשְׂרְאֵלִית וְהוּא בֶּן־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנָּצוּ בַּמַּחֲנֶה
11 בֶּן הַיִּשְׂרְאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרְאֵלִי: וַיִּקֹּב בֶּן־הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרְאֵלִית
אֶת־הַשֵּׁם וַיְקַלֵּל וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֹמִית
12 בַּת־דִּבְרִי לְמַטֵּה־דָן: וַיַּנִּיחֻהוּ בַּמִּשְׁמָר לִפְרֹשׁ לָהֶם עַל־פִּי
יְהוָה:

13/14 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: הוֹצֵא אֶת־הַמְקַלֵּל אֶל־מִחוּץ
לַמַּחֲנֶה וְסָמְכוּ כָל־הַשֹּׁמְעִים אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וְרָגְמוּ אֹתוֹ
15 כָּל־הָעֵדָה: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־
16 יְקַלֵּל אֱלֹהָיו וְנָשָׂא חֶטְאוֹ: וְנֹקֵב שֵׁם־יְהוָה מוֹת יוּמָת רָגוֹם
17 יִרְגְּמוּ־בוֹ כָּל־הָעֵדָה כַּגֵּר כָּאֶזְרָח בְּנָקְבוֹ־שֵׁם יוּמָת: וְאִישׁ כִּי
18 יַכֶּה כָּל־נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוּמָת: וּמַכֵּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה
19 נֶפֶשׁ תַּחַת נָפֶשׁ: וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוּם בַּעֲמִיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵּן

مُشه عیدهای خدا را به فرزندان ییسرائل اعلام کرد.

اِمُور - فصل بیست و چهارم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل چنین دستور بده، برای روشنائی یعنی برای روشن کردن چراغ دائم، روغن زیتون کوبیده زلال به نزدت بیاورند.

۳ اَهَرون آن را در خارج از پرده‌ی جایگاه (لوحه‌های) ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) در چادر محل اجتماع مرتب کند. از شامگاه تا بامداد، دائم در حضور خدا (روشن) باشد. برای نسل اندرنسلتان قانون ابدی است.

۴ چراغها را همیشه روی چراغدان پاک در حضور خدا مرتب کند.

۵ آرد نرم بردار و با آن دوازده قرص نان بپز. هر قرص نان دو دَهم (ایفا) باشد.

۶ آنها را در دو ردیف شش تائی روی آن میز پاک به حضور خدا قرار بده.

۷ روی هر ردیف کُندر پاکیزه بگذار تا (آن کُندر) برای آن نان یادبودی به صورت هدیه‌ی طعمه (قربانگاه) برای خدا باشد.

۸ در هر روز شبات (تعطیل عمومی) همیشه آن را به حضور ترتیب دهد از طرف فرزندان ییسرائل پیمانی است ابدی.

۹ (آن نان) به اَهَرون و به پسرانش تعلق یابد. آن را در محل مقدس بخورند. زیرا از هدیه‌های (قربانگاه) خدا برای او فوق‌العاده مقدس است. قانون ابدی است.

۱۰ پسر زنی یهودی که پسر مردی مصری بود از میان فرزندان ییسرائل بیرون آمد. پسر آن زن یهودی و مردی یهودی در اردوگاه نزاع کردند.

۱۱ پسر آن زن یهودی، آن نام (یعنی نام خدا) را بر زبان جاری ساخته ناسزا گفت. وی را که نام مادرش شِلُومیت دختر دیوری از سبط دان بود، نزد مُشه آوردند.

۱۲ وی را در بازداشتگاه گذاردند تا (نوع مجازات) طبق امر خدا برای آنها روشن گردد.

۱۳ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۴ کسی را که ناسزا گفته است به خارج از اردوگاه ببر و تمام کسانی که شنیده‌اند دستشان را روی سر وی بگذارند. سپس تمام جماعت وی را سنگباران کنند.

۱۵ و به فرزندان ییسرائل اینطور اعلام کن. هرکس که خداوندش را ناسزا گوید خطای خود را به گردن میگیرد.

۱۶ وکسی که نام خدا را کفر گوید حتماً کشته شود. حتماً تمام جماعت او را سنگباران کنند. چه غریب و چه تابع وقتی که نام (صریح خدا) را کفر گوید کشته خواهد شد.

۱۷ وکسی که جان آدمی را مورد حمله قرار دهد (و او را بکشد) حتماً کشته شود.

۱۸ وکسی که جان چارپائی را مورد حمله قرار دهد (و او را بکشد) (عوض) آن را بپردازد.

۱۹ وکسی که موجب نقصی در بدن همنوعش گردد آنچنان که کرده همانطور با وی عمل شود.

20 יַעָשֶׂה לּוֹ: שֶׁבֶר תַּחַת שֶׁבֶר עַיִן תַּחַת עַיִן שֵׁן תַּחַת שֵׁן כַּאֲשֶׁר
21 מפטיר יִתֵּן מוּם בָּאָדָם כֵּן יִנָּתֶן בּוֹ: וּמַכֵּה בְהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה וּמַכֵּה
22 אָדָם יוּמָת: מִשְׁפַּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם כַּגֵּר כָּאֶזְרָח יִהְיֶה כִּי אֲנִי
23 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיּוֹצִיאוּ אֶת־
הַמְקַלֵּל אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבֶן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
כה 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בהר סיני
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
3 וְשָׁבְתָה הָאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה: שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךָ וְשֵׁשׁ
4)(שָׁנִים תִּזְמֹר כַּרְמֶךָ וְאָסַפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ: וּבַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת
שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן יִהְיֶה לָאָרֶץ שַׁבָּת לַיהוָה שָׂדְךָ לֹא תִזְרָע וְכַרְמְךָ
5 לֹא תִזְמֹר: אֵת סְפִיחַ קְצִירְךָ לֹא תִקְצוֹר וְאֶת־עִנְּבֵי נְזִירֶךָ
6 לֹא תִבְצֹר שְׁנַת שַׁבָּתוֹן יִהְיֶה לָאָרֶץ: וְהָיְתָה שַׁבַּת הָאָרֶץ
לָכֶם לְאָכְלָה לְךָ וּלְעַבְדְּךָ וְלַאֲמָתֶךָ וְלִשְׂכִירְךָ וּלְתוֹשָׁבְךָ הַגָּרִים
7 עִמָּךְ: וְלִבְהֶמְתְּךָ וְלַחַיָּה אֲשֶׁר בְּאַרְצֶךָ תִּהְיֶה כָל־תְּבוּאָתָהּ
8)(לֶאֱכֹל: וְסָפַרְתָּ לְךָ שֶׁבַע שַׁבְּתֹת שָׁנִים שֶׁבַע
שָׁנִים שֶׁבַע פְּעָמִים וְהָיוּ לְךָ יְמֵי שֶׁבַע שַׁבְּתֹת הַשָּׁנִים תֵּשַׁע
9 וְאַרְבָּעִים שָׁנָה: וְהַעֲבַרְתָּ שׁוֹפַר תְּרוּעָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִעִי בֶּעָשׂוֹר
10 לַחֹדֶשׁ בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר בְּכָל־אַרְצְכֶם: וְקִדַּשְׁתֶּם
אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרָאתֶם דְּרוֹר בָּאָרֶץ לְכָל־יֹשְׁבֶיהָ
יוֹבֵל הִוא תִּהְיֶה לָכֶם וְשַׁבְתֶּם אִישׁ אֶל־אֲחֻזָּתוֹ וְאִישׁ אֶל־
11 מִשְׁפַּחְתּוֹ תָּשֻׁבוּ: יוֹבֵל הִוא שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּהְיֶה לָכֶם
לֹא תִזְרָעוּ וְלֹא תִקְצְרוּ אֶת־סְפִיחֶיהָ וְלֹא תִבְצְרוּ אֶת־נְזִרֶיהָ:
12 כִּי יוֹבֵל הִוא קֹדֶשׁ תִּהְיֶה לָכֶם מִן־הַשָּׂדֶה תֹּאכְלוּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ:
13/14)(שני)(בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל הַזֹּאת תָּשֻׁבוּ אִישׁ אֶל־אֲחֻזָּתוֹ: וְכִי־תִמְכְּרוּ
מִמְכָּר לַעֲמִיתֶךָ אוֹ קָנֹה מִיַּד עֲמִיתֶךָ אַל־תּוֹנוּ אִישׁ אֶת־
15 אָחִיו: בְּמִסְפַּר שָׁנִים אַחַר הַיּוֹבֵל תִּקְנֶה מֵאֵת עֲמִיתֶךָ בְּמִסְפַּר

۲۰ شکستگی بجای شکستگی، چشم به جای چشم، دندان به جای دندان، اگر موجب نقصی در شخصی بشود، همان عمل را در مورد او انجام دهند.

۲۱ کسیکه چارپایی را بزند (و بکشد) باید عوضش را بپردازد و کسی که آدمی را (منظور پدر و مادرند) بزند (که صدمه ببیند) کشته خواهد شد.

۲۲ قانون واحد داشته باشید. خواه غریب باشد و خواه بومی، زیرا من خدا خداوند شما هستم.

۲۳ مُشه (امر خدا را) به فرزندان ییسرائل اعلام کرد. پس آن کسی را که کفر گفته بود بیرون از اردوگاه برده، وی را با سنگ سنگباران نمودند. و فرزندان ییسرائل همانطور که خدا به مُشه فرمان داده بود عمل کردند.

هفطارای معمولی امور در صفحه ۳۷۳

پاراشای بِهَر سینَی - فصل بیست و پنجم

۱ خدا در کوه سینی به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل اعلام کرده به آنها بگو، هنگامی که به سرزمینی که من به شما میدهم وارد شدید، (کار کشاورزی) آن سرزمین تعطیل باشد. تعطیلی از جانب خدا است.

۳ شش سال کشتزارت را بکار و شش سال تاکت را هرس کن و حاصلش را جمع آوری نما.

۴ در سال هفتم برای آن سرزمین شبات و تعطیل کامل است (محصول خودروی) سال هفتم از آن خدا (یعنی وقف) است. کشتزارت را نکار و تاکت را هرس ننما.

۵ حاصل خود روی بدست آمده از درو سابقت را درو نکن و انگورهای تاک هرس نکرده‌ات را نچین. برای آن زمین سال استراحت کامل باشد.

۶ حاصل (خودروی سال) تعطیل زمین مختص خوراک شما باشد. برای تو و غلامت و کنیزت و مزدورت و مهمانی که پیش تو زندگی میکند، خواهد بود.

۷ و تمام حاصل آن برای مصرف خوراک چهار پایت و حیوانی که در سرزمین توست باشد.

۸ هفت بار تعطیل یکساله یعنی هفت مرتبه هفت سال برای خود بشمار و سالهای این هفت تعطیل چهل و نه سال باشد.

۹ در روز دهم از ماه هفتم صدای لرزان و بلند کرنا را پخش کنید. در روز کیپور در تمام سرزمینتان صدای کرنا را پخش کنید.

۱۰ و این سال پنجاهم را مقدس نموده در آن سرزمین برای تمام ساکنانش اعلام آزادی کنید.

۱۱ برای شما یُوِوِل (سال پنجاهم) است. از شما هر کس به ملک و به خانواده‌ی خود برگردد.

۱۲ سال پنجاهم برای شما یووِل باشد (زمین را) نکارید. محصولات خودرویش را درو نکنید و انگورهای تاک‌های هرس نکرده را نچینید.

۱۳ چونکه یووِل است برای شما مقدس باشد. محصول کشت زار را بخورید. (ولی نفروشید). در این سال یووِل، هرکس به ملک خود برگردد.

۱۴ و هرگاه ملک فروختنی را به همنوع خود بفروشید، یا مستقیماً از همنوع خود بخرید، یکدیگر را مغبون نکنید.

۱۵ به نسبت سالهائیکه از یُووِل گذشته از همنوع خود بخر. بتعداد سالهای محصول بتو بفروشد.

۱ - به منظور درک آیه‌های اخیر به کتاب شموت صفحه ۱۱۴ رجوع شود.
۲ - تمام مردم مانند صاحب آن محصول مجازند از آن بهره برداری کنند.

16 שְׁנֵי־תְבוּאֹת יִמְכָּר־לָךְ׃ לְפִי ׀ רֹב הַשָּׁנִים תַּרְבֶּה מִקְנָתוֹ
וּלְפִי מְעֹט הַשָּׁנִים תַּמְעִיט מִקְנָתוֹ כִּי מִסְפַּר תְּבוּאֹת הוּא
17 מֹכֵר לָךְ׃ וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת־עֲמִיתוֹ וְיָרֵאתָ מֵּאֱלֹהֶיךָ כִּי
18 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ
19 שלישי /שני/ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וִישַׁבְתֶּם עַל־הָאָרֶץ לָבֶטַח׃ וְנָתְנָה הָאָרֶץ
20 פִּרְיָהּ וַאֲכַלְתֶּם לָשֹׂבַע וִישַׁבְתֶּם לָבֶטַח עָלֶיהָ׃ וְכִי תֹאמְרוּ
מַה־נֹּאכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִת הֵן לֹא נִזְרָע וְלֹא נֶאֱסֹף אֶת־
21 תְּבוּאָתֵנוּ׃ וְצִוִּיתִי אֶת־בִּרְכָתִי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשִּׁשִּׁית וְעָשָׂת
22 אֶת־הַתְּבוּאָה לִשְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים׃ וּזְרַעְתֶּם אֵת הַשָּׁנָה הַשְּׁמִינִת
וַאֲכַלְתֶּם מִן־הַתְּבוּאָה יָשָׁן עַד ׀ הַשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִת עַד־בּוֹא
23 תְּבוּאָתָהּ תֹּאכְלוּ יָשָׁן׃ וְהָאָרֶץ לֹא תִמָּכֵר לִצְמִתֻת כִּי־לִי
24 הָאָרֶץ כִּי־גֵרִים וְתוֹשָׁבִים אַתֶּם עִמָּדִי׃ וּבְכֹל אֶרֶץ אֲחֻזַּתְכֶם
רביעי גְּאֻלָּה תִּתְּנוּ לָאָרֶץ׃ כִּי־יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָכַר
25 מֵאֲחֻזָּתוֹ וּבָא גֹאֲלוֹ הַקָּרֹב אֵלָיו וְגָאַל אֵת מִמְכַּר אָחִיו׃
26 וְאִישׁ כִּי לֹא יִהְיֶה־לּוֹ גֹּאֵל וְהִשִּׂיגָה יָדוֹ וּמָצָא כְּדֵי גְאֻלָּתוֹ׃
27 וְחִשַּׁב אֶת־שְׁנֵי מִמְכָּרוֹ וְהֵשִׁיב אֶת־הָעֹדֵף לָאִישׁ אֲשֶׁר מָכַר־
28 לוֹ וְשָׁב לַאֲחֻזָּתוֹ׃ וְאִם לֹא־מָצְאָה יָדוֹ דֵּי הָשִׁיב לוֹ וְהָיָה
מִמְכָּרוֹ בְּיַד הַקֹּנֶה אֹתוֹ עַד שְׁנַת הַיּוֹבֵל וְיָצָא בַּיֹּבֵל וְשָׁב
חמישי /שלישי/ לַאֲחֻזָּתוֹ׃ וְאִישׁ כִּי־יִמְכֹּר בֵּית־מוֹשַׁב עִיר
29 חוֹמָה וְהָיְתָה גְּאֻלָּתוֹ עַד־תֹּם שְׁנַת מִמְכָּרוֹ יָמִים תִּהְיֶה
30 גְאֻלָּתוֹ׃ וְאִם לֹא־יִגָּאֵל עַד־מְלֹאת לוֹ שָׁנָה תְמִימָה וְקָם
לוֹ הַבַּיִת אֲשֶׁר־בָּעִיר אֲשֶׁר־לֹא חֹמָה לַצְּמִיתֻת לַקֹּנֶה אֹתוֹ
31 לְדֹרֹתָיו לֹא יֵצֵא בַּיֹּבֵל׃ וּבָתֵּי הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם
חֹמָה סָבִיב עַל־שְׂדֵה הָאָרֶץ יֵחָשֵׁב גְּאֻלָּה תִּהְיֶה־לּוֹ וּבַיֹּבֵל
32 יֵצֵא׃ וְעָרֵי הַלְוִיִּם בָּתֵּי עָרֵי אֲחֻזָּתָם גְּאֻלַּת עוֹלָם תִּהְיֶה
33 לַלְוִיִּם׃ וַאֲשֶׁר יִגְאַל מִן־הַלְוִיִּם וְיָצָא מִמְכַּר־בַּיִת וְעִיר
אֲחֻזָּתוֹ בַּיֹּבֵל כִּי בָתֵּי עָרֵי הַלְוִיִּם הִוא אֲחֻזָּתָם בְּתוֹךְ בְּנֵי

۱۶ بر حسب زیادی سالهای (برداشت محصول) بهای خریدش را زیاد کن و برحسب کمی آن سالها بهای خریدش را کم کن. چونکه او تعداد محصولها (ی سالانه) را به تو می‌فروشد.

۱۷ یکدیگر را مغبون نکنید. از خداوند ترس داشته باشید. چون که من خدا - خداوند شما هستم.

۱۸ قانونهای مرا انجام دهید و احکام مرا رعایت نموده به آنها عمل کنید، تا در آن سرزمین با امنیت ساکن شوید.

۱۹ و آن سرزمین محصولش را بدهد تا به سیری بخورید و در آن با امنیت ساکن شوید.

۲۰ و اگر بگویید در سال هفتم چه بخوریم اینک که کشت نکرده‌ایم محصولمان را جمع آوری نخواهیم کرد.(۱)

۲۱ در سال ششم شما را برکت میدهم تا برای سه سال محصول ببار آورد.

۲۲ (بطوری که) سال هشتم را کشت خواهید کرد (ولی) از محصول قبلی خواهید خورد. تا سال نهم که محصول آن برسد، از محصول پیشین خواهید خورد.

۲۳ و آن زمین بطور ابدی به فروش نرود. چونکه زمین مال من است. زیرا شما پیش من غریب و مقیم هستید.

۲۴ و در تمام زمین ملکیتان برای آن سرزمین حق بازخرید تعیین کنید.

۲۵ اگر برادرت تهیدست گشته (قسمتی) از ملک خود را بفروشد. کسی که حق بازخرید دارد و خویشاوند اوست (ملک) فروخته شده برادرش را بازخرید کند.

۲۶ و کسی که (زمینش) بازخرید کننده نداشته باشد (در صورتی که خود او) مقدورش شود و قدرت بازخرید آنرا پیدا کند ...

۲۷ سالهایی را که از فروش ملکش گذشته است حساب کند باقی‌مانده را به آن مردی که به او فروخته است پس داده به ملک خود بازگردد.

۲۸ و اگر به اندازه‌ای که باید به او پس دهد نداشته باشد ملک فروخته شده تا سال یووِل در دست خریدار بماند و در (سال) یووِل از دست خریدار خارج شده و او (فروشنده) به ملکش برگردد.

۲۹ و کسی که در شهر حصارداری خانه‌ی مسکونی بفروشد (موعد) بازخریدش تا پایان سال فروش باشد (موعد) بازخریدش تا یکسال باشد.

۳۰ و اگر تا پایان یکسال کامل آن خانه‌ایکه در شهر حصاردار است، برای او بازخرید نشود بطور دائم به خریدار آن برای نسل اندرنسلش انتقال میابد. در یووِل بازگشت داده نخواهد شد.

۳۱ و خانه‌های روستایی که حصار ندارند (هر یک) در زمره‌ی کشتزار آن سرزمین محسوب میشود. حق بازخرید داشته باشد. در یووِل بازگشت داده شود.

۳۲ در مورد شهرهای لِویها و خانه‌های شهرهایی که آنها مالکشان هستند برای لِوی حق بازخرید دائمی وجود دارد.

۳۳ اگر کسی از لِویها بازخرید کند در یووِل خانه‌ی فروخته شده واقع در شهر ملکی (به لِوی) بازگردانده میشود زیرا خانه‌های واقع در شهرهای لوویها در میان فرزندان یسرائل ملکشان است.

۱- تورای مقدس ما به ما اطمینان میدهد که برکت از طرف خداست و به کوشش و قدرت بازوی انسان بستگی ندارد و در اینجا مشاهده میشود که با آنکه سه سال زمین کشت و زرع نمیشد خداوند ما را مطمئن میکند که برکتش شامل محصول یکسال خواهد شد، و این محصول یکسال برای سه سال کافی خواهد بود.

34 יִשְׂרָאֵל׃ וּשְׂדֵה מִגְרַשׁ עָרֵיהֶם לֹא יִמָּכֵר כִּי־אֲחֻזַּת עוֹלָם הוּא
35 לָהֶם׃ וְכִי־יָמוּךְ אָחִיךָ וּמָטָה יָדוֹ עִמָּךְ וְהֶחֱזַקְתָּ
36 בּוֹ גֵּר וְתוֹשָׁב וָחַי עִמָּךְ׃ אַל־תִּקַּח מֵאִתּוֹ נֶשֶׁךְ וְתַרְבִּית וְיָרֵאתָ
37 מֵאֱלֹהֶיךָ וְחֵי אָחִיךָ עִמָּךְ׃ אֶת־כַּסְפְּךָ לֹא־תִתֵּן לוֹ בְּנֶשֶׁךְ
38 וּבְמַרְבִּית לֹא־תִתֵּן אָכְלֶךָ׃ אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לָתֵת לָכֶם אֶת־אֶרֶץ כְּנַעַן לִהְיוֹת לָכֶם
39 לֵאלֹהִים׃ וְכִי־יָמוּךְ אָחִיךָ עִמָּךְ וְנִמְכַּר־לָךְ לֹא־ ששי /רביעי
40 תַעֲבֹד בּוֹ עֲבֹדַת עָבֶד׃ כְּשָׂכִיר כְּתוֹשָׁב יִהְיֶה עִמָּךְ עַד־שְׁנַת
41 הַיֹּבֵל יַעֲבֹד עִמָּךְ׃ וְיָצָא מֵעִמָּךְ הוּא וּבָנָיו עִמּוֹ וְשָׁב אֶל־
42 מִשְׁפַּחְתּוֹ וְאֶל־אֲחֻזַּת אֲבֹתָיו יָשׁוּב׃ כִּי־עֲבָדַי הֵם אֲשֶׁר־
43 הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לֹא יִמָּכְרוּ מִמְכֶּרֶת עָבֶד׃ לֹא־
44 תִרְדֶּה בוֹ בְּפָרֶךְ וְיָרֵאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ׃ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ אֲשֶׁר יִהְיוּ־
לָךְ מֵאֵת הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיכֶם מֵהֶם תִּקְנוּ עֶבֶד וְאָמָה׃
45 וְגַם מִבְּנֵי הַתּוֹשָׁבִים הַגָּרִים עִמָּכֶם מֵהֶם תִּקְנוּ וּמִמִּשְׁפַּחְתָּם
אֲשֶׁר עִמָּכֶם אֲשֶׁר הוֹלִידוּ בְּאַרְצְכֶם וְהָיוּ לָכֶם לַאֲחֻזָּה׃
46 וְהִתְנַחַלְתֶּם אֹתָם לִבְנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם לָרֶשֶׁת אֲחֻזָּה לְעֹלָם בָּהֶם
תַּעֲבֹדוּ וּבְאַחֵיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אִישׁ בְּאָחִיו לֹא־תִרְדֶּה בוֹ
47 בְּפָרֶךְ׃ וְכִי תַשִּׂיג יַד גֵּר וְתוֹשָׁב עִמָּךְ וּמָךְ אָחִיךָ שביעי
48 עִמּוֹ וְנִמְכַּר לְגֵר תּוֹשָׁב עִמָּךְ אוֹ לְעֵקֶר מִשְׁפַּחַת גֵּר׃ אַחֲרֵי
49 נִמְכַּר גְּאֻלָּה תִּהְיֶה־לּוֹ אֶחָד מֵאֶחָיו יִגְאָלֶנּוּ׃ אוֹ־דֹדוֹ אוֹ בֶן־
דֹּדוֹ יִגְאָלֶנּוּ אוֹ־מִשְּׁאֵר בְּשָׂרוֹ מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ יִגְאָלֶנּוּ אוֹ־הִשִּׂיגָה
50 יָדוֹ וְנִגְאָל׃ וְחִשַּׁב עִם־קֹנֵהוּ מִשְּׁנַת הִמָּכְרוֹ לוֹ עַד שְׁנַת הַיֹּבֵל
51 וְהָיָה כֶּסֶף מִמְכָּרוֹ בְּמִסְפַּר שָׁנִים כִּימֵי שָׂכִיר יִהְיֶה עִמּוֹ׃ אִם־
52 עוֹד רַבּוֹת בַּשָּׁנִים לְפִיהֶן יָשִׁיב גְּאֻלָּתוֹ מִכֶּסֶף מִקְנָתוֹ׃ וְאִם־
מְעַט נִשְׁאַר בַּשָּׁנִים עַד־שְׁנַת הַיֹּבֵל וְחִשַּׁב־לוֹ כְּפִי שָׁנָיו יָשִׁיב
53 אֶת־גְּאֻלָּתוֹ׃ כִּשְׂכִיר שָׁנָה בְּשָׁנָה יִהְיֶה עִמּוֹ לֹא־יִרְדֶּנּוּ בְּפֶרֶךְ
54 לְעֵינֶיךָ׃ וְאִם־לֹא יִגָּאֵל בְּאֵלֶּה וְיָצָא בִּשְׁנַת הַיֹּבֵל הוּא וּבָנָיו

۳۴ زمین کشاورزی حومه‌ی شهرهای ایشان فروخته نشود، چونکه ملک ابدی ایشان است.

۳۵ و اگر برادرت یا غریب و مقیمی که نزد توست تهیدست شده متزلزل گردد دستش را بگیر تا با تو زندگی کند.

۳۶ از او نزول و سود نگیر، از خداوند خود ترس داشته باش تا برادرت در کنار تو زندگی کند.

۳۷ پولت را به تنزیل و خواربارت را به او به سود نده.

۳۸ من خدا خداوندتان هستم که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا سرزمین کِنَعَن را به شما داده برای شما داور باشم.

۳۹ هرگاه برادرت که نزد توست تهیدست شده و به تو فروخته شود کار غلامی به او تحمیل نکن.

۴۰ پیش تو مثل مزدور، مانند مقیم باشد. تا سال یووِل (که ممکن است در بین شش سال خدمت آن غلام واقع شود) نزد تو خدمت کند.

۴۱ آنگاه از پیش تو خارج شده همراه فرزندانش به خانواده و به ملک پدرانش بازگردد.

۴۲ چونکه آنها غلامان من هستند که آنها را از سرزمین مصر بیرون آوردم، به صورت غلام فروخته نشوند.

۴۳ با ستم بر او فرمانروایی نکن. از خداوند خود ترس داشته باش.

۴۴ اگر غلام و کنیز میخواهید از آن اقوامی که اطرافتان هستند، غلام و کنیز بخرید.

۴۵ و همچنین از اهالی مقیم که پیش شما زندگی میکنند و از قبیله‌ی آنانی که پیش شما هستند یعنی در سرزمین شما به دنیا آورده شده‌اند بخرید و جزء ملک شما باشند.

۴۶ آنها را بعد از خودتان برای فرزندانتان به ارث بگذارید تا به صورت ملک به ارث ببرید. برای همیشه به آنها خدمت محول کنید. ولی نسبت به برادران خود فرزندان ییسرائل، با همدیگر با ستم فرمانروائی نکنید.

۴۷ هرگاه غریب و یا مقیمی که پیش تو مسکن دارد استطاعت مالی پیدا کند و برادرت که پیش اوست تهیدست شود و به غریب و مقیم که نزد توست یا به اولاد خانواده‌ی غریب دیگری فروخته شود.

۴۸ پس از اینکه فروخته شد برای او حق بازخرید وجود داشته باشد و یکی از برادرانش او را بازخرید کند.

۴۹ یا عمویش یا پسر عمویش او را بازخرید کند یا از خویشاوندانش که از خاندان خودش باشد او را بازخرید کند و یا اگر خودش استطاعت یابد بازخرید شود.

۵۰ از سال فروخته شدنش تا سال یووِل با خریدار خود حساب کند و پول فروش او بر حسب تعداد سالها باشد. یعنی مثل سالهای مزدوریش در نزد وی باشد.

۵۱ اگر هنوز سالهای بسیاری (تا فرارسیدن سال یووِل) باقی مانده است، پول بازخریدش را برحسب آن سالها به نسبت قیمت خریدش پس بدهد.

۵۲ اگر تا سال یووِل سالهای کمی باقی مانده باشد برایش حساب کند. برحسب سالهای باقی مانده پول بازخریدش را پس بدهد.

۵۳ نزد او چون مزدور سالانه باشد. نگذاری (مالک او) پیش چشم تو با ستم بر او فرمانروایی کند.

۵۴ اگر باینصورتها بازخرید نشود او فرزندانش با او در سال یُووِل (از خدمت) خارج شوند.

מפטיר 55 עַמּוֹ׃ כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדַי הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי
1 אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם כו
אֱלִילִם וּפֶסֶל וּמַצֵּבָה לֹא־תָקִימוּ לָכֶם וְאֶבֶן מַשְׂכִּית לֹא תִתְּנוּ
2 בְּאַרְצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֺת עָלֶיהָ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ אֶת־שַׁבְּתֹתַי
תִּשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ אֲנִי יְהוָה׃

בחקתי 3/4 אִם־בְּחֻקֹּתַי תֵּלֵכוּ וְאֶת־מִצְוֺתַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם׃ וְנָתַתִּי
גִשְׁמֵיכֶם בְּעִתָּם וְנָתְנָה הָאָרֶץ יְבוּלָהּ וְעֵץ הַשָּׂדֶה יִתֵּן פִּרְיוֹ׃
5 וְהִשִּׂיג לָכֶם דַּיִשׁ אֶת־בָּצִיר וּבָצִיר יַשִּׂיג אֶת־זָרַע וַאֲכַלְתֶּם
שני 6 לַחְמְכֶם לָשֹׂבַע וִישַׁבְתֶּם לָבֶטַח בְּאַרְצְכֶם׃ וְנָתַתִּי שָׁלוֹם בָּאָרֶץ)(
וּשְׁכַבְתֶּם וְאֵין מַחֲרִיד וְהִשְׁבַּתִּי חַיָּה רָעָה מִן־הָאָרֶץ וְחֶרֶב
7 לֹא־תַעֲבֹר בְּאַרְצְכֶם׃ וּרְדַפְתֶּם אֶת־אֹיְבֵיכֶם וְנָפְלוּ לִפְנֵיכֶם
8 לֶחָרֶב׃ וְרָדְפוּ מִכֶּם חֲמִשָּׁה מֵאָה וּמֵאָה מִכֶּם רְבָבָה יִרְדֹּפוּ
9 וְנָפְלוּ אֹיְבֵיכֶם לִפְנֵיכֶם לֶחָרֶב׃ וּפָנִיתִי אֲלֵיכֶם וְהִפְרֵיתִי אֶתְכֶם
10 שלישי/חמישי וְהִרְבֵּיתִי אֶתְכֶם וַהֲקִימֹתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם׃ וַאֲכַלְתֶּם יָשָׁן)(
11 נוֹשָׁן וְיָשָׁן מִפְּנֵי חָדָשׁ תּוֹצִיאוּ׃ וְנָתַתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא־
12 תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם׃ וְהִתְהַלַּכְתִּי בְּתוֹכְכֶם וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים
13 וְאַתֶּם תִּהְיוּ־לִי לְעָם׃ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִהְיֹת לָהֶם עֲבָדִים וָאֶשְׁבֹּר מֹטֹת עֻלְּכֶם וָאוֹלֵךְ
אֶתְכֶם קוֹמְמִיּוּת׃)(

14/15 וְאִם־לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל־הַמִּצְוֺת הָאֵלֶּה׃ וְאִם־
בְּחֻקֹּתַי תִּמְאָסוּ וְאִם אֶת־מִשְׁפָּטַי תִּגְעַל נַפְשְׁכֶם לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת
16 אֶת־כָּל־מִצְוֺתַי לְהַפְרְכֶם אֶת־בְּרִיתִי׃ אַף־אֲנִי אֶעֱשֶׂה־זֹּאת
לָכֶם וְהִפְקַדְתִּי עֲלֵיכֶם בֶּהָלָה אֶת־הַשַּׁחֶפֶת וְאֶת־הַקַּדַּחַת
מְכַלּוֹת עֵינַיִם וּמְדִיבֹת נָפֶשׁ וּזְרַעְתֶּם לָרִיק זַרְעֲכֶם וַאֲכָלֻהוּ
17 אֹיְבֵיכֶם׃ וְנָתַתִּי פָנַי בָּכֶם וְנִגַּפְתֶּם לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם וְרָדוּ בָכֶם
18 שֹׂנְאֵיכֶם וְנַסְתֶּם וְאֵין־רֹדֵף אֶתְכֶם׃ וְאִם־עַד־אֵלֶּה לֹא תִשְׁמְעוּ
19 לִי וְיָסַפְתִּי לְיַסְּרָה אֶתְכֶם שֶׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם׃ וְשָׁבַרְתִּי אֶת־

۵۵ زیرا فرزندان ییسرائل برای من غلام هستند، غلامان منندکه آنها را از سرزمین مصر بیرون آوردم. من خدا خداوندتان هستم.

هفطارای معمولی بهرسینی در صفحه ۳۷۵

بِهَرسینَی - فصل بیست و ششم

۱ برای خود بتهایی نسازید و مجسمه و ستون پرستشگاه برپا نکنید و در سرزمین خود سنگ مصور قرار ندهیدکه به آن سجده کنید. زیرا من خدا خداوندتان هستم.

۲ تعطیل‌های مرا مراعات نمائید و مکان مقدس مرا محترم بدارید، من خدا هستم.

پاراشای بحوقُوتَی

۳ اگر به قانونهای من عمل نمائید و فرمانهای مرا مراعات نموده آنها را انجام دهید ...

۴ بارانهای شما را به موقع خودش خواهم داد و آن سرزمین حاصل ببار آورده و درخت کشت زار، میوه‌اش را خواهد داد.

۵ خرمن کوبی شما تا هنگام انگورچینی و انگورچینی شما تا موقع بذرافشانی ادامه خواهد یافت. نانتان را تا سیر شدن خورده، در سرزمینتان با امنیت ساکن خواهید شد.

٦ در آن سرزمین صلح برقرار میکنم. بخوابید و نگران کننده‌ای نخواهد بود. حیوان درنده را از آن سرزمین دور می‌کنم و در سرزمین شما شمشیر عبور نخواهدکرد.

۷ دشمنانتان را در (حدودشان) تعقیب خواهیدکرد، پیش شما بضرب شمشیر خواهند افتاد.

۸ پنج نفر از شما یک صد نفر را و یکصد نفر از شما ده هزار نفر را تعقیب خواهند کرد و دشمنانتان به ضرب شمشیر پیش شما خواهند افتاد.

۹ به شما توجه میکنم شما را بارور نموده زیاد خواهم کرد و به پیمانم با شما وفا خواهم نمود.

۱۰ از محصول پیشین خواهید خورد و محصول قبلی را به خاطر (عوض کردن با) محصول تازه (از انبار) بیرون خواهید آورد.

۱۱ مکان سکونتم را در میان شما قرار داده و روحم از شما نفرت نخواهد داشت.

۱۲ سایه‌ام را بر سر شماگسترانیده داور شما خواهم بود و شما قوم من خواهید ماند.

۱۳ من خدا خداوند شما هستم‌که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا غلامان آنها نباشید بندهای اسارت شما راگسیخته و شما را سربلند نگاه داشته رهبری خواهم کرد.

۱۴ اگر از من اطاعت نکنید و تمام این فرمانها را انجام ندهید ...

۱۵ و اگر از قانونهای من نفرت داشته باشید و اگر افکارتان دستورات مرا ردکند و هیچیک از فرمانهای مرا انجام ندهید و در صورتی‌که پیمانم را نقض کنید ...

۱٦ منهم با شما چنین میکنم: وحشت و سل و تب راکه چشمها را تباه میکند و جانرا میگدازد بر شما مستولی میکنم. بذر خود را بیفایده خواهیدکاشت و دشمنانتان آنرا خواهند خورد.

۱۷ خشم خود را متوجه شما خواهم کرد تا از دشمنانتان شکست بخورید و دشمنانتان بر شما فرمانروائی کنند و بدون اینکه تعقیب کننده‌ای درکار باشد بگریزید.

גְאוֹן עֻזְּכֶם וְנָתַתִּי אֶת־שְׁמֵיכֶם כַּבַּרְזֶל וְאֶת־אַרְצְכֶם כַּנְּחֻשָׁה׃
20 וְתַם לָרִיק כֹּחֲכֶם וְלֹא־תִתֵּן אַרְצְכֶם אֶת־יְבוּלָהּ וְעֵץ הָאָרֶץ
21 לֹא יִתֵּן פִּרְיוֹ׃ וְאִם־תֵּלְכוּ עִמִּי קֶרִי וְלֹא תֹאבוּ לִשְׁמֹעַ לִי
22 וְיָסַפְתִּי עֲלֵיכֶם מַכָּה שֶׁבַע כְּחַטֹּאתֵיכֶם׃ וְהִשְׁלַחְתִּי בָכֶם אֶת־
חַיַּת הַשָּׂדֶה וְשִׁכְּלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת־בְּהֶמְתְּכֶם וְהִמְעִיטָה
23 אֶתְכֶם וְנָשַׁמּוּ דַּרְכֵיכֶם׃ וְאִם־בְּאֵלֶּה לֹא תִוָּסְרוּ לִי וַהֲלַכְתֶּם
24 עִמִּי קֶרִי׃ וְהָלַכְתִּי אַף־אֲנִי עִמָּכֶם בְּקֶרִי וְהִכֵּיתִי אֶתְכֶם גַּם־
25 אָנִי שֶׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם׃ וְהֵבֵאתִי עֲלֵיכֶם חֶרֶב נֹקֶמֶת
נְקַם־בְּרִית וְנֶאֱסַפְתֶּם אֶל־עָרֵיכֶם וְשִׁלַּחְתִּי דֶבֶר בְּתוֹכְכֶם
26 וְנִתַּתֶּם בְּיַד־אוֹיֵב׃ בְּשִׁבְרִי לָכֶם מַטֵּה־לֶחֶם וְאָפוּ עֶשֶׂר נָשִׁים
לַחְמְכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהֵשִׁיבוּ לַחְמְכֶם בַּמִּשְׁקָל וַאֲכַלְתֶּם וְלֹא
27 תִשְׂבָּעוּ׃ וְאִם־בְּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי וַהֲלַכְתֶּם
28 עִמִּי בְּקֶרִי׃ וְהָלַכְתִּי עִמָּכֶם בַּחֲמַת־קֶרִי וְיִסַּרְתִּי אֶתְכֶם אַף־
29 אָנִי שֶׁבַע עַל־חַטֹּאתֵיכֶם׃ וַאֲכַלְתֶּם בְּשַׂר בְּנֵיכֶם וּבְשַׂר בְּנֹתֵיכֶם
30 תֹּאכֵלוּ׃ וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת־בָּמֹתֵיכֶם וְהִכְרַתִּי אֶת־חַמָּנֵיכֶם וְנָתַתִּי
31 אֶת־פִּגְרֵיכֶם עַל־פִּגְרֵי גִּלּוּלֵיכֶם וְגָעֲלָה נַפְשִׁי אֶתְכֶם׃ וְנָתַתִּי
אֶת־עָרֵיכֶם חָרְבָּה וַהֲשִׁמּוֹתִי אֶת־מִקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אָרִיחַ בְּרֵיחַ
32 נִיחֹחֲכֶם׃ וַהֲשִׁמֹּתִי אֲנִי אֶת־הָאָרֶץ וְשָׁמְמוּ עָלֶיהָ אֹיְבֵיכֶם
33 הַיֹּשְׁבִים בָּהּ׃ וְאֶתְכֶם אֱזָרֶה בַגּוֹיִם וַהֲרִיקֹתִי אַחֲרֵיכֶם חָרֶב
34 וְהָיְתָה אַרְצְכֶם שְׁמָמָה וְעָרֵיכֶם יִהְיוּ חָרְבָּה׃ אָז תִּרְצֶה הָאָרֶץ
אֶת־שַׁבְּתֹתֶיהָ כֹּל יְמֵי הָשַּׁמָּה וְאַתֶּם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיכֶם אָז תִּשְׁבַּת
35 הָאָרֶץ וְהִרְצָת אֶת־שַׁבְּתֹתֶיהָ׃ כָּל־יְמֵי הָשַּׁמָּה תִּשְׁבֹּת אֵת
36 אֲשֶׁר לֹא־שָׁבְתָה בְּשַׁבְּתֹתֵיכֶם בְּשִׁבְתְּכֶם עָלֶיהָ׃ וְהַנִּשְׁאָרִים
בָּכֶם וְהֵבֵאתִי מֹרֶךְ בִּלְבָבָם בְּאַרְצֹת אֹיְבֵיהֶם וְרָדַף אֹתָם קוֹל
37 עָלֶה נִדָּף וְנָסוּ מְנֻסַת־חֶרֶב וְנָפְלוּ וְאֵין רֹדֵף׃ וְכָשְׁלוּ אִישׁ־
בְּאָחִיו כְּמִפְּנֵי־חֶרֶב וְרֹדֵף אָיִן וְלֹא־תִהְיֶה לָכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי
38 אֹיְבֵיכֶם׃ וַאֲבַדְתֶּם בַּגּוֹיִם וְאָכְלָה אֶתְכֶם אֶרֶץ אֹיְבֵיכֶם׃

۱۸ اگر تا این حد از من اطاعت نکنید هفت برابر خطاهایتان به تنبیه شما ادامه خواهم داد.

۱۹ غرور و قدرت شما را خواهم شکست. آسمان شما را چون آهن، و زمین شما را مثل مس قرار خواهم داد.

۲۰ و نیروی شما بیهوده تمام خواهد شد. زمین شما محصولش را ببار نخواد آورد ودرخت آن سرزمین میوه‌اش را نخواهد داد.

۲۱ و اگر تنبیه مرا به تصادف نسبت دهید ومایل نباشید از من اطاعت نمایید هفت برابر خطاهایتان بر ضربات علیه شما خواهم افزود.

۲۲ حیوانات درنده‌ی صحرا را به میان شما می‌آورم تا شما را بی‌بچه سازند و چارپایانتان را نابود نموده (عده‌ی) شما را کم کنند و راههای شما ویران خواهد شد.

۲۳ و اگر پس از این (کار) ها در برابر من متنبه نشوید و تنبیه مرا به تصادف نسب دهید ...

۲۴ منهم برای شما تصادف ایجاد میکنم و منهم هفت برابر خطاهایتان به شما ضربت خواهم زد

۲۵ و شمشیر انتقام را بر شما فرود میاورم تا تلافی (عهد) شکنی را بکند هنگامیکه در شهرهای خود اجتماع نمائید، وبا را به میان شما خواهم فرستاد تا به دست دشمن تسلیم گردید.

۲۶ پشت‌گرمی شما را از داشتن خواربار از بین میبرم تا آنجاکه ده خانوار نانشان را در یک تنور بپزند و نان شما را به صورت جیره برگردانند. میخورید و سیر نمیشوید.

۲۷ و اگر با وجود این از من اطاعت نکنید و تنبیه مرا به تصادف نسبت دهید.

۲۸ بشدت برایتان تصادف ایجاد میکنم. منهم شما را هفت برابر خطاهایتان تنبیه خواهم کرد.

۲۹ گوشت پسران و دخترانتان را خواهید خورد.

۳۰ دژهای شما را منهدم خواهم کرد و مظاهر آفتاب پرستیتان را نابود خواهم ساخت و جسدهای شما را روی لاشه‌ی بت هایتان خواهم انداخت و ذات من از شما نفرت خواهد داشت.

۳۱ شهرهای شما را به ویرانه مبدل کرده میقداشهای (اشاره به معبد اول و دوم) شما را خراب خواهم نمود و بوی خوش (قربانی‌های) شما را نخواهم بوئید.

۳۲ و من آن سرزمین را ویران خواهم نمود و دشمنان شما هم که در آن ساکن خواهند شد روی آسایش نخواهند دید.

۳۳ و شما را در بین قومها پراکنده ساخته و پشت سر شما شمشیر خواهم کشید. سرزمینتان ویرانه شده شهرهایتان خراب میگردد.

۳۴ در تمام سالهایی که شما در سرزمین دشمنان خود هستید آن سرزمین ویران، سالهای تعطیلات خود را جبران خواهد کرد، یعنی آن وقت آن سرزمین استراحت نموده سالهای تعطیلات خود را تلافی خواهدنمود.

۳۵ (آن سرزمین) که در سالهای تعطیلات شما وقتی که روی آن ساکن بودید استراحت نکرد در تمام سالهای ویرانی استراحت خواهد کرد.

۳۶ در دل آنهایی از شما که در سرزمین‌های دشمنانتان باقی بمانند حالت ترس پدید می‌آورم و صدای برگ رها شده‌ای آنها را تعقیب کند و مثل کسی که از جنگ بگریزد گریخته و بدون تعقیب کننده‌ی خواهند افتاد.

۳۷ و مثل اینکه در جنگ باشند بدون اینکه کسی آنها را تعقیب کند با یکدیگر تصادم میکنند.

39 וְהַנִּשְׁאָרִים בָּכֶם יִמַּקּוּ בַּעֲוֺנָם בְּאַרְצֹת אֹיְבֵיכֶם וְאַף בַּעֲוֺנֹת
40 אֲבֹתָם אִתָּם יִמָּקּוּ׃ וְהִתְוַדּוּ אֶת־עֲוֺנָם וְאֶת־עֲוֺן אֲבֹתָם בְּמַעֲלָם
41 אֲשֶׁר מָעֲלוּ־בִי וְאַף אֲשֶׁר־הָלְכוּ עִמִּי בְּקֶרִי׃ אַף־אֲנִי אֵלֵךְ
עִמָּם בְּקֶרִי וְהֵבֵאתִי אֹתָם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם אוֹ־אָז יִכָּנַע לְבָבָם
42 הֶעָרֵל וְאָז יִרְצוּ אֶת־עֲוֺנָם׃ וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר׃
43 וְהָאָרֶץ תֵּעָזֵב מֵהֶם וְתִרֶץ אֶת־שַׁבְּתֹתֶיהָ בָּהְשַׁמָּה מֵהֶם וְהֵם
יִרְצוּ אֶת־עֲוֺנָם יַעַן וּבְיַעַן בְּמִשְׁפָּטַי מָאָסוּ וְאֶת־חֻקֹּתַי גָּעֲלָה
44 נַפְשָׁם׃ וְאַף גַּם־זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אֹיְבֵיהֶם לֹא־מְאַסְתִּים
וְלֹא־גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיהֶם׃
45 וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי־אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
46 לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יהוה׃ אֵלֶּה הַחֻקִּים
וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַתּוֹרֹת אֲשֶׁר נָתַן יהוה בֵּינוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּהַר סִינַי בְּיַד־מֹשֶׁה׃

כז רביעי (ששי) 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
3 אֲלֵהֶם אִישׁ כִּי יַפְלִא נֶדֶר בְּעֶרְכְּךָ נְפָשֹׁת לַיהוה׃ וְהָיָה עֶרְכְּךָ
הַזָּכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַד בֶּן־שִׁשִּׁים שָׁנָה וְהָיָה עֶרְכְּךָ
4 חֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ וְאִם־נְקֵבָה הִוא וְהָיָה
5 עֶרְכְּךָ שְׁלֹשִׁים שָׁקֶל׃ וְאִם מִבֶּן־חָמֵשׁ שָׁנִים וְעַד בֶּן־עֶשְׂרִים
שָׁנָה וְהָיָה עֶרְכְּךָ הַזָּכָר עֶשְׂרִים שְׁקָלִים וְלַנְּקֵבָה עֲשֶׂרֶת שְׁקָלִים׃
6 וְאִם מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן־חָמֵשׁ שָׁנִים וְהָיָה עֶרְכְּךָ הַזָּכָר חֲמִשָּׁה
7 שְׁקָלִים כָּסֶף וְלַנְּקֵבָה עֶרְכְּךָ שְׁלֹשֶׁת שְׁקָלִים כָּסֶף׃ וְאִם מִבֶּן־
שִׁשִּׁים שָׁנָה וָמַעְלָה אִם־זָכָר וְהָיָה עֶרְכְּךָ חֲמִשָּׁה עָשָׂר שָׁקֶל
8 וְלַנְּקֵבָה עֲשָׂרָה שְׁקָלִים׃ וְאִם־מָךְ הוּא מֵעֶרְכֶּךָ וְהֶעֱמִידוֹ לִפְנֵי
הַכֹּהֵן וְהֶעֱרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן עַל־פִּי אֲשֶׁר תַּשִּׂיג יַד הַנֹּדֵר יַעֲרִיכֶנּוּ
9 הַכֹּהֵן׃ וְאִם־בְּהֵמָה אֲשֶׁר יַקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָּן
10 לַיהוה כֹּל אֲשֶׁר יִתֵּן מִמֶּנּוּ לַיהוה יִהְיֶה־קֹּדֶשׁ׃ לֹא יַחֲלִיפֶנּוּ

در برابر دشمنانتان تاب مقاومت نخواهید داشت.

۳۸ در میان ملتها آواره خواهید شد و سرزمین دشمنانتان شما را فنا خواهد نمود.

۳۹ کسانی که از شما باقی خواهند ماند در سرزمین دشمنانتان به خاطر گناهشان تحلیل خواهند رفت و همچنین بخاطر اینکه گناهان پدران خود را ادامه میدهند منهدم خواهند شد.

۴۰ به خاطر خیانتی که به من کرده‌اند (یعنی) به خاطر اینکه به تنبیه‌های من نسبت تصادف داده‌اند (بالاخره) به گناه خود و به گناه پدران خود اعتراف خواهند کرد.

۴۱ من هم برای آنها تصادف ایجاد میکنم و آنها را به سرزمین دشمنانشان می آورم. پس آن وقت است که قلب سختشان نرم شده و به مکافات گناهشان خواهند رسید.

۴۲ پس پیمانم را با یعقُوو در مدنظر قرار خواهم داد و همچنین عهدم را با ییصحاق و اَوراهام به خاطر خواهم داشت. پس آن سرزمین را در مد نظر قرار خواهم داد.

۴۳ فقط به سبب اینکه از احکام من نفرت داشتند و طرز فکرشان قانونهای مرا مردود نمود آن سرزمین بخاطر (گناه) آنها متروک خواهد شد. و چون در تعطیلات (سالهای هفتم) خود، روی آسایش ندیده بود حال روی آسایش خواهد دید و آنها به مکافات گناهان خود خواهند رسید.

۴۴ با وجود این وقتی هم در سرزمین دشمنانشان باشند چونکه من خدا خداوندشان هستم آنها را منفور نکرده و مردود نخواهم کرد که ایشان را تباه کنم و پیمانم را با آنها باطل نمایم.

۴۵ پیمان اولیه را (با اَوراهام و ییصحاق و یعقُوو) که (به خاطر آن) آنها را از سرزمین مصر جلو چشمان اقوام بیرون آوردم تا برای آنها داور باشم بیاد خواهم داشت. من خدا هستم.

۴۶ اینها قانونها و احکام و تعلیماتی است که خدا بین خود و بین فرزندان ییسرائل به وسیله‌ی مُشه در کُه سینَی ابلاغ نمود.

بِحوقُوتَی - فصل بیست و هفتم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل سخن گفته به آنها بگو کسی که صریحاً نذری میکند و نذرش مربوط به (سلامت) انسانی باشد برحسب ارزیابی مقرر (ذیل) (نذرش) از آن خدا خواهد بود.

۳ ارزیابی برای مذکر اینست: از بیست ساله تا شصت ساله ارزشش پنجاه شِقِل نقره بر حسب شِقِل مقدس باشد.

۴ و اگر مؤنث باشد ارزشش سی شِقِل باشد.

۵ و اگر پنج ساله تا بیست ساله باشد ارزش مذکر بیست شِقِل و در مورد مؤنث ده شِقِل باشد.

۶ و اگر یکماهه تا پنجساله باشد ارزش مذکر پنج شِقِل نقره و مؤنث سه شِقِل نقره باشد.

۷ و اگر شصت ساله ببالا است اگر مذکر است ارزشش پانزده شِقِل باشد و در مورد مؤنث ده شِقِل.

۸ و اگر (نذرکننده) تهیدست بوده و قادر به پرداخت این مبلغ نباشد وی را جلو کوهِن وادارد تا کوهِن او را ارزشیابی کند. کوهِن بر حسب توانایی نذرکننده وی را ارزشیابی کند.

۹ و اگر چارپایانی باشند که از آنها به خدا قربانی تقدیم میدارند هرچه از آنها به خدا اختصاص دهد، وقف خواهد بود.

וְלֹא־יָמִיר אֹתוֹ טוֹב בְּרָע אוֹ־רַע בְּטוֹב וְאִם־הָמֵר יָמִיר בְּהֵמָה
11 בִּבְהֵמָה וְהָיָה־הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה־קֹּדֶשׁ׃ וְאִם כָּל־בְּהֵמָה
טְמֵאָה אֲשֶׁר לֹא־יַקְרִיבוּ מִמֶּנָּה קָרְבָּן לַיהוָה וְהֶעֱמִיד אֶת־
12 הַבְּהֵמָה לִפְנֵי הַכֹּהֵן׃ וְהֶעֱרִיךְ הַכֹּהֵן אֹתָהּ בֵּין טוֹב וּבֵין רָע
13 כְּעֶרְכְּךָ הַכֹּהֵן כֵּן יִהְיֶה׃ וְאִם־גָּאֹל יִגְאָלֶנָּה וְיָסַף חֲמִישִׁתוֹ עַל־
14 עֶרְכֶּךָ׃ וְאִישׁ כִּי־יַקְדִּשׁ אֶת־בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַיהוָה וְהֶעֱרִיכוֹ הַכֹּהֵן
15 בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יַעֲרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יָקוּם׃ וְאִם־
הַמַּקְדִּישׁ יִגְאַל אֶת־בֵּיתוֹ וְיָסַף חֲמִישִׁית כֶּסֶף־עֶרְכְּךָ עָלָיו
16 וְהָיָה לוֹ׃ וְאִם ׀ מִשְּׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ יַקְדִּישׁ אִישׁ לַיהוָה וְהָיָה עֶרְכְּךָ חמישי /שביעי/
17 לְפִי זַרְעוֹ זֶרַע חֹמֶר שְׂעֹרִים בַּחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כָּסֶף׃ אִם־מִשְּׁנַת
18 הַיֹּבֵל יַקְדִּישׁ שָׂדֵהוּ כְּעֶרְכְּךָ יָקוּם׃ וְאִם־אַחַר הַיֹּבֵל יַקְדִּישׁ
שָׂדֵהוּ וְחִשַּׁב־לוֹ הַכֹּהֵן אֶת־הַכֶּסֶף עַל־פִּי הַשָּׁנִים הַנּוֹתָרֹת
19 עַד שְׁנַת הַיֹּבֵל וְנִגְרַע מֵעֶרְכֶּךָ׃ וְאִם־גָּאֹל יִגְאַל אֶת־הַשָּׂדֶה
20 הַמַּקְדִּישׁ אֹתוֹ וְיָסַף חֲמִשִׁית כֶּסֶף־עֶרְכְּךָ עָלָיו וְקָם לוֹ׃ וְאִם־
לֹא יִגְאַל אֶת־הַשָּׂדֶה וְאִם־מָכַר אֶת־הַשָּׂדֶה לְאִישׁ אַחֵר לֹא־
21 יִגָּאֵל עוֹד׃ וְהָיָה הַשָּׂדֶה בְּצֵאתוֹ בַיֹּבֵל קֹדֶשׁ לַיהוָה כִּשְׂדֵה
22 הַחֵרֶם לַכֹּהֵן תִּהְיֶה אֲחֻזָּתוֹ׃ וְאִם אֶת־שְׂדֵה מִקְנָתוֹ אֲשֶׁר לֹא ששי
23 מִשְּׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ יַקְדִּישׁ לַיהוָה׃ וְחִשַּׁב־לוֹ הַכֹּהֵן אֵת מִכְסַת
הָעֶרְכְּךָ עַד שְׁנַת הַיֹּבֵל וְנָתַן אֶת־הָעֶרְכְּךָ בַּיּוֹם הַהוּא קֹדֶשׁ
24 לַיהוָה׃ בִּשְׁנַת הַיּוֹבֵל יָשׁוּב הַשָּׂדֶה לַאֲשֶׁר קָנָהוּ מֵאִתּוֹ
25 לַאֲשֶׁר־לוֹ אֲחֻזַּת הָאָרֶץ׃ וְכָל־עֶרְכְּךָ יִהְיֶה בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ
26 עֶשְׂרִים גֵּרָה יִהְיֶה הַשָּׁקֶל׃ אַךְ־בְּכוֹר אֲשֶׁר יְבֻכַּר לַיהוָה
בִּבְהֵמָה לֹא־יַקְדִּישׁ אִישׁ אֹתוֹ אִם־שׁוֹר אִם־שֶׂה לַיהוָה
27 הוּא׃ וְאִם בַּבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה וּפָדָה בְעֶרְכֶּךָ וְיָסַף חֲמִשִׁתוֹ עָלָיו
28 וְאִם־לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַּר בְּעֶרְכֶּךָ׃ אַךְ כָּל־חֵרֶם אֲשֶׁר יַחֲרִם אִישׁ
לַיהוָה מִכָּל־אֲשֶׁר־לוֹ מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְּׂדֵה אֲחֻזָּתוֹ לֹא יִמָּכֵר
29 וְלֹא יִגָּאֵל כָּל־חֵרֶם קֹדֶשׁ־קָדָשִׁים הוּא לַיהוָה׃ כָּל־חֵרֶם שביעי

۱۰ آن را عوض نکند و خوب را به بد یا بد را به خوب تبدیل ننماید و اگر چارپائی را به چارپائی تبدیل کند هم آن و هم بدل آن وقف خواهند بود.

۱۱ و اگر هر نوع چارپای حرام‌گوشتی باشد که از آن به خدا قربانی تقدیم نمی‌کنند آن چارپا را به حضور کوهِن وادارد.

۱۲ کوهِن آن را چه خوب و چه بد ارزیابی کند همان قدر که کوهِن ارزیابی کند خواهد بود.

۱۳ و اگر بخواهد آن را بازخرید کند یک پنجم بر مبلغ ارزیابی آن بیفزاید.

۱۴ و شخصی که خانه‌اش را برای خدا وقف کند کوهِن چه خوب و چه بد آن را ارزیابی نماید.
ارزش آن طبق ارزیابی کوهِن ثابت بماند.

۱۵ و اگر وقف کننده (بخواهد) خانه‌اش را بازخرید نماید یک پنجم بر قیمت ارزیابی شده آن بیفزاید پس (خانه) برای خودش بماند.

۱۶ و اگر کسی قسمتی از کشتزار موروثی خود را برای خدا وقف کند ارزش آن بر حسب مقدار بذر کاشته شده در آن هر عومِر (ده ایفا) از جو، پنجاه شِقِل نقره باشد.

۱۷ اگر کشتزار خود را از سال یووِل وقف کند بر حسب ارزیابی مقرر، (کشتزار) برای وی باقی می‌ماند.

۱۸ و اگر بعد از یووِل کشتزارش را وقف نماید کوهِن پول آن را بر حسب سالهایی که تا سال یووِل باقیمانده است برای او حساب کرده از مبلغ ارزیابی کسر کند.

۱۹ و اگر وقف کننده بخواهد کشتزار را بازخرید کند (باید) یک پنجم مبلغ ارزیابی را بر آن بیفزاید تا (کشتزار) برای او بماند.

۲۰ و اگر (وقف کننده) کشتزار را بازخرید نکند در صورتی که (خریدار) کشتزار را به شخص دیگری بفروشد آن کشتزار دیگر قابل بازخرید نخواهد بود.

۲۱ و هنگامی که آن کشتزار در سال یووِل آزاد میشود برای خدا وقف خواهد ماند. مانند کشتزار تحریم شده ملکیت آن برای کوهِن خواهد بود.

۲۲ و اگر (کسی) کشتزار خریداری شده‌اش را که کشتزار موروثیش نیست وقف کند ...

۲۳ کوهِن (برای بازخرید آن قسمت کشتزار) سهم او (یعنی سهم خریدار کشتزار از کشتزار) را تا سال یووِل با ارزیابی حساب کند. (خریدار کشتزار پول بازخرید) این قسمت را در آن روز بپردازد. (این پول) متعلق به خدا خواهد بود.

۲۴ در سال یووِل این کشتزار به شخصی که خریدار آنرا از او خریداری کرده است یعنی به کسی که کشتزار، ملکیت موروثی وی است برمی‌گردد.

۲۵ و ارزیابی بر حسب شِقِل مقدس باشد، یک شِقِل بیست گِرا میباشد.

۲۶ اما نباید کسی نخست زاد چارپا را چه گاو و چه بره وقف کند، زیرا از نظر خدا نخست زاده محسوب می‌شود و متعلق به خدا است.

۲۷ و اگر چارپای حرام‌گوشت باشد پس از ارزیابی آن را بازخرید کرده و یک پنجم آن (مبلغ) را بر آن بیفزاید و اگر بازخرید نشود به موجب ارزیابی بفروش برسد.

۲۸ اما هر تحریم شده‌ای که کسی از هر چه که دارد برای خدا وقف کند از آدم و چارپا و از کشتزار موروثیش (تا انتقال آن وقفی به مسئول موقوفات) فروخته نشود (بوسیله وقف

۱ - فقط قربانی سوختنی میکنند - به کتاب بمیدبار فصل ۱۸ آیه ۱۷ مراجعه شود.

30 אֲשֶׁר יָחֳרַם מִן־הָאָדָם לֹא יִפָּדֶה מוֹת יוּמָת׃ וְכָל־מַעְשַׂר
הָאָרֶץ מִזֶּרַע הָאָרֶץ מִפְּרִי הָעֵץ לַיהוָה הוּא קֹדֶשׁ לַיהוָה׃
מפטיר 31/32 וְאִם־גָּאֹל יִגְאַל אִישׁ מִמַּעַשְׂרוֹ חֲמִשִׁיתוֹ יֹסֵף עָלָיו׃ וְכָל־
33 מַעְשַׂר בָּקָר וָצֹאן כֹּל אֲשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת הַשָּׁבֶט הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה־
34 קֹּדֶשׁ לַיהוָה׃ לֹא יְבַקֵּר בֵּין־טוֹב לָרַע וְלֹא יְמִירֶנּוּ וְאִם־הָמֵר
יְמִירֶנּוּ וְהָיָה־הוּא וּתְמוּרָתוֹ יִהְיֶה־קֹּדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל׃ אֵלֶּה
הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינָי׃

کننده‌ی آن) بازخرید نگردد. هر تحریم شده‌ای برای خدا فوق‌العاده مقدس است.

۲۹ هر آدم محکوم به مرگی (که به وسیله‌ی دادگاه شرع به مرگ محکوم شود) بازخرید نشده حتماً کشته شود.

۳۰ و هر ده یک محصول زمین چه از کشت زمین و چه از میوه‌ی درخت از آن خدا است. به خدا اختصاص دارد.

۳۱ و اگر کسی بخواهد (قسمتی) از ده یک محصولش را بازخرید کند یک پنجم آن (مبلغ) را بر آن بیفزاید.

۳۲ و ده یک از (تعداد) گاو و گوسفند، هرچه که زیر چوب بگذرد دهمی آن برای خدا وقف خواهد بود.

۳۳ خوب یا بد را جدا نکند و آن را عوض نکند و اگر آن را عوض کند هم آن و هم عوض آن وقف خواهد بود. بازخرید نشود.

۳۴ اینها فرمان‌هایی است که خدا برای فرزندان ییسرائل در کوه سینَی به مُشه امر فرمود.

هفطارای معمولی بِحوقوتی در صفحه ۳۷۷

پایان کتاب وَییقرا

1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
2 הַשֵּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר׃ שְׂאוּ אֶת־
רֹאשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר
3 שֵׁמוֹת כָּל־זָכָר לְגֻלְגְּלֹתָם׃ מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל־יֹצֵא
4 צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתָם לְצִבְאֹתָם אַתָּה וְאַהֲרֹן׃ וְאִתְּכֶם
5 יִהְיוּ אִישׁ אִישׁ לַמַּטֶּה אִישׁ רֹאשׁ לְבֵית־אֲבֹתָיו הוּא׃ וְאֵלֶּה)(
שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יַעַמְדוּ אִתְּכֶם לִרְאוּבֵן אֱלִיצוּר בֶּן־
6/7 שְׁדֵיאוּר׃ לְשִׁמְעוֹן שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִישַׁדָּי׃ לִיהוּדָה נַחְשׁוֹן בֶּן־
8/9 עַמִּינָדָב׃ לְיִשָּׂשכָר נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃ לִזְבוּלֻן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃
10 לִבְנֵי יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד לִמְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־
11/12 פְּדָהצוּר׃ לְבִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן־גִּדְעֹנִי׃ לְדָן אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי׃
13/14/15 לְאָשֵׁר פַּגְעִיאֵל בֶּן־עָכְרָן׃ לְגָד אֶלְיָסָף בֶּן־דְּעוּאֵל׃ לְנַפְתָּלִי
16 אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן׃ אֵלֶּה קריאי הָעֵדָה נְשִׂיאֵי מַטּוֹת אֲבוֹתָם רָאשֵׁי קְרוּאֵי
17 אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל הֵם׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֵת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה)(
18 אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְּשֵׁמוֹת׃ וְאֵת כָּל־הָעֵדָה הִקְהִילוּ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
הַשֵּׁנִי וַיִּתְיַלְדוּ עַל־מִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת
19 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה לְגֻלְגְּלֹתָם׃ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
20 מֹשֶׁה וַיִּפְקְדֵם בְּמִדְבַּר סִינָי׃ וַיִּהְיוּ בְנֵי־רְאוּבֵן שני)(
בְּכֹר יִשְׂרָאֵל תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר
שֵׁמוֹת לְגֻלְגְּלֹתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא
21 צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה רְאוּבֵן שִׁשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
מֵאוֹת׃
22 לִבְנֵי שִׁמְעוֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם פְּקֻדָיו בְּמִסְפַּר
שֵׁמוֹת לְגֻלְגְּלֹתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא
23 צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה שִׁמְעוֹן תִּשְׁעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ
מֵאוֹת׃
24 לִבְנֵי גָד תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת

۱ در اولین روز ماه دوم از دومین سال خروج آنها (فرزندان ییسرائل) از سرزمین مصر، خدا در بیابان سینَی در چادر محل اجتماع به مُشه چنین گفت:

۲ تمام جمعیت فرزندان ییسرائل را بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان سرشماری کنید، سرشماری آنها از روی تعداد اسامی مردها باشد.

۳ تو و اَهَرون آنها را از بیست ساله به بالا هر کسی راکه در ییسرائل مشمول خدمت زیر پرچم میباشد، بر حسب جمعیتشان به حساب بیاورید.

۴ از هر سبطی یک نفر، کسی که رئیس خاندان پدریش است با شما باشد.

۵ نامهای آن کسانی که با شما حضور خواهند یافت اینها هستند: برای (سبط) رِئووِن اِلیصور پسر شِدِاور.

۶ برای (سبط) شیمعُون شِلومیئِل پسر صوری شَدای.

۷ برای (سبط) یِهودا نَحشُون پسر عَمی ناداو.

۸ برای (سبط) ییساخار نِتَن ئِل پسر صوعار.

۹ برای (سبط) زِوولون اَلی آو پسر حِلُون.

۱۰ برای فرزندان یوسف برای (سبط) اِفرَئیم اِلیشاماع پسر عَمیهود، برای (سبط) مِنَشه گَملیئِل پسر پداهصور.

۱۱ برای (سبط) بینیامین اَویدان پسر گیدعُونی.

۱۲ برای (سبط) دان اَحیعِزِر پسر عَمی شَدای.

۱۳ برای (سبط) آشر پَگعیئِل پسر عُوخران.

۱۴ برای (سبط) گاد اِلیاساف پسر دعوئِل.

۱۵ برای (سبط) نَفتالی اَحیرَع پسر عِنان.

۱۶ اینها دعوت شدگان جمعیت، رؤسای قبیله‌های پدریشان سران هزاره‌های (فرزندان) ییسرائل میباشند.

۱۷ مُشه و اَهَرُون این اشخاص راکه به نام معرفی شده بودند به همکاری خود برگزیدند.

۱۸ و تمام جمعیت را در اول ماه دوم جمع کردند. آنها نسبت افراد ذکور بیست ساله به بالای خود را فرد فرد بر حسب قبیله و خاندان پدری تعیین کردند.

۱۹ مُشه همانگونه که خدا فرمان داد آنها را در بیابان سینَی شمرد.

۲۰ فرزندان رِئووِن نخست زاده‌ی ییسرائل، تمام مردان بیست ساله به بالا، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، هر نفر از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۲۱ شمرده شدگان سبط رِئووِن چهل و شش هزار و پانصد (نفر).

۲۲ فرزندان (سبط) شیمعُون، مردان بیست ساله به بالا، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، شمرده شده طبق نسب نامه‌ی آنها بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، هر نفر از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۲۳ شمرده شدگان سبط شیمعُون پنجاه و نه هزار و سیصد (نفر).

۲۴ فرزندان گاد، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها

25 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה גָד
חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃
26 לִבְנֵי יְהוּדָה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת
27 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה יְהוּדָה
אַרְבָּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃
28 לִבְנֵי יִשָּׂשכָר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר
29 שֵׁמֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה
יִשָּׂשכָר אַרְבָּעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃
30 לִבְנֵי זְבוּלֻן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת
31 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה זְבוּלֻן
שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃
32 לִבְנֵי יוֹסֵף לִבְנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם
33 בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם
לְמַטֵּה אֶפְרָיִם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
34 לִבְנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת
35 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה מְנַשֶּׁה
שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמָאתָיִם׃
36 לִבְנֵי בִנְיָמִן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת
37 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה בִנְיָמִן
חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃
38 לִבְנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת מִבֶּן
39 עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה דָן שְׁנַיִם
וְשִׁשִּׁים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת׃
40 לִבְנֵי אָשֵׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת
41 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה אָשֵׁר
אֶחָד וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
42 בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת

بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۲۵ شمرده شدگان سبط گاد - چهل و پنج هزار و ششصد و پنجاه (نفر).

۲۶ فرزندان یهودا، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۲۷ شمرده شدگان سبط یِهودا هفتاد و چهار هزار و ششصد (نفر).

۲۸ فرزندان ییساخار، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۲۹ شمرده شدگان سبط ییساخار پنجاه و چهار هزار و چهارصد (نفر).

۳۰ فرزندان زِوولون، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۳۱ شمرده شدگان سبط زِوولون پنجاه و هفت هزار و چهارصد (نفر).

۳۲ فرزندان یوسف، از فرزندان اِفرَئیم، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۳۳ شمرده شدگان سبط اِفرئیم چهل هزار و پانصد (نفر).

۳۴ فرزندان مِنَشه، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۳۵ شمرده شدگان سبط مِنَشه سی و دو هزار و دویست (نفر).

۳۶ فرزندان بینیامین، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۳۷ شمرده شدگان سبط بینیامین سی و پنج هزار و چهارصد (نفر).

۳۸ فرزندان دان، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۳۹ شمرده شدگان سبط دان شصت و دو هزار و هفتصد (نفر).

۴۰ فرزندان آشِر، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۴۱ شمرده شدگان سبط آشر چهل و یک هزار و پانصد (نفر).

۴۲ فرزندان نَفتالی، تمام مشمولان خدمت زیر پرچم، از بیست ساله به بالا، طبق نسب نامه‌ی آنها، بر حسب قبیله و خانواده‌ی پدریشان، از روی تعداد نامها به قرار زیر بودند.

۴۳ شمرده شدگان سبط نَفتالی پنجاه و سه هزار و چهارصد (نفر).

۴۴ اینها سرشماری شدگانی هستند که مُشه و اَهَرُون و رئیس‌های دوازده‌گانه‌ی ییسرائل که هر کدام از خاندان پدری خود بودند، شمردند.

۴۵ تمام سرشماری شدگان فرزندان ییسرائل بر حسب خانواده‌ی پدریشان از بیست ساله به بالا تمام مشمولان خدمت زیر پرچم در ییسرائل به قرار زیر بودند.

۴۶ تمام سرشماری شدگان ششصد و سه هزار و پانصد و پنجاه (نفر)

43 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כֹּל יֹצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמַטֵּה נַפְתָּלִי
שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃
44 אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנֵים
45 עָשָׂר אִישׁ אִישׁ־אֶחָד לְבֵית־אֲבֹתָיו הָיוּ׃ וַיִּהְיוּ כָּל־פְּקוּדֵי בְנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה כָּל־יֹצֵא צָבָא
46 בְּיִשְׂרָאֵל׃ וַיִּהְיוּ כָּל־הַפְּקֻדִים שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים
47 וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ וְהַלְוִיִּם לְמַטֵּה אֲבֹתָם לֹא הָתְפָּקְדוּ
בְּתוֹכָם׃
48/49 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ אַךְ אֶת־מַטֵּה לֵוִי לֹא תִפְקֹד
50 וְאֶת־רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְאַתָּה הַפְקֵד אֶת־
הַלְוִיִּם עַל־מִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְעַל כָּל־כֵּלָיו וְעַל כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ הֵמָּה
יִשְׂאוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְהֵם יְשָׁרְתֻהוּ וְסָבִיב לַמִּשְׁכָּן
51 יַחֲנוּ׃ וּבִנְסֹעַ הַמִּשְׁכָּן יוֹרִידוּ אֹתוֹ הַלְוִיִּם וּבַחֲנֹת הַמִּשְׁכָּן יָקִימוּ
52 אֹתוֹ הַלְוִיִּם וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת׃ וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־
53 מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל־דִּגְלוֹ לְצִבְאֹתָם׃ וְהַלְוִיִּם יַחֲנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן
הָעֵדֻת וְלֹא־יִהְיֶה קֶצֶף עַל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׁמְרוּ הַלְוִיִּם
54 אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדוּת׃ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ׃
ב 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ אִישׁ עַל־דִּגְלוֹ שלישי
בְאֹתֹת לְבֵית אֲבֹתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאֹהֶל־
3 מוֹעֵד יַחֲנוּ׃ וְהַחֹנִים קֵדְמָה מִזְרָחָה דֶּגֶל מַחֲנֵה יְהוּדָה לְצִבְאֹתָם
4 וְנָשִׂיא לִבְנֵי יְהוּדָה נַחְשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם
5 אַרְבָּעָה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ וְהַחֹנִים עָלָיו מַטֵּה
6 יִשָּׂשכָר וְנָשִׂיא לִבְנֵי יִשָּׂשכָר נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו
7 אַרְבָּעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ מַטֵּה זְבוּלֻן וְנָשִׂיא
8 לִבְנֵי זְבוּלֻן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים
9 אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה יְהוּדָה מְאַת אֶלֶף

۴۷ و لِوی ها از سبط پدریشان در میان آنها شمرده نشدند.
۴۸ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۴۹ اما سبط لِوی را به حساب نیاور و آنها را در میان فرزندان ییسرائل سرشماری نکن.
۵۰ و تو لِوی‌ها را بر میشکان (مسکن) لوح‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) و بر همه‌ی اسبابهای آن و بر هرچه دارد مأمور کن. آنها میشکان و تمام اسبابهایش را حمل کنند و خدمت آنرا انجام دهند و پیرامون میشکان اردو بزنند.(۱)
۵۱ و در موقع حرکت میشکان، لِوی‌ها آن را پائین آورند و در موقع اردو زدن میشکان، لِوی‌ها آن را برپا نمایند. و بیگانه‌ای که (به آن) نزدیک شود کشته خواهد شد.
۵۲ فرزندان ییسرائل در اردوی (سبط) خود و هر کدام در کنار پرچم (بخش سه سبطی) لشکرهایشان اردو زنند.
۵۳ و لِوی‌ها پیرامون میشکان (مسکن)لوح‌های ده فرمان (گواه بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) اردو زنند تا بر جمعیت فرزندان ییسرائل غضبی وارد نشود. پس لِوی‌ها پاسگاه میشکان (مسکن) لوحه‌های ده فرمان (گواه) را نگهبانی کنند.
۵۴ فرزندان ییسرائل موافق آنچه که خدا به مُشه فرمان داده بود عمل کردند. همانگونه عمل کردند.

بَمیدبار - فصل دوم

۱ خدا به مُشه و اَهَروُن چنین سخن گفت:
۲ فرزندان ییسرائل هر کدام در کنار پرچم خود (که هر کدام مربوط به سه سبط بود) نزدیک نشانه‌های خاندان پدری (۲) خود اردو بزنند. در برابر پیرامون چادر محل اجتماع (به فاصله‌ی تقریبی دو هزار اَما) اردو بزنند.
۳ و کسانی که جلو دَرِ سمت شرقی (میشکان) اردو میزنند (زیر) پرچم (سبط) یهودا با تمام جمعیتشان و رئیس فرزندان یَهودا نَحشوُن پسر عَمیناداو.
۴ جمعیت و مشمولین آنها هفتاد و چهار هزار و ششصد (نفر).
۵ و کسانی که پهلوی او اردو میزدند (عبارتند از) سبط ییساخار و رئیس فرزندان ییساخار نِتَن ئِل پسر صوعار.

۱- فرزندان ییسرائل همیشه به صورت مربع اردو میزدند و جالب اینجاست که نام رؤسائی که در وسط هر ضلع قرار میگرفتند نامشان با اِل خاتمه مییافت مانند نِتَن اِل، شلومی اِل، پیگی اِل و بدین معنی است که خداوند همیشه ملت ییسرائل را در احاطه خود دارد.

۲- نشانه‌های خاندان پدری عبارت بودند:

الف - برای رنگ سبطهای دوازده‌گانه به کتاب شموت فصل ۲۸ آیه‌های ۱۷ الی ۲۰ مراجعه شود.

ب - نشان‌های سبطهای فرزندان ییسرائل عبارتند از:

رئوون: مِهر گیاه، ییساخار: خورشید و ماه، دان: مار، اِفرئیم: گاو، شیمعُون: شمشیر، زوولون: کشتی، آشِر: درخت زیتون، مِنَشه: گاو وحشی، یِهودا: شیر، نَفتالی: گوزن - درخت، گاد: پرچم - خیمه، بینیامین: گرگ.

וּשְׁמֹנִים אֶלֶף וְשֵׁשֶׁת־אֲלָפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת לְצִבְאֹתָם רִאשֹׁנָה
10 יִסָּעוּ׃ דֶּגֶל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תֵּימָנָה לְצִבְאֹתָם
11 וְנָשִׂיא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוּר בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדָיו
12 שִׁשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וְהַחוֹנִם עָלָיו מַטֵּה שִׁמְעוֹן
13 וְנָשִׂיא לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִישַׁדָּי׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם
14 תִּשְׁעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת׃ וּמַטֵּה גָּד וְנָשִׂיא לִבְנֵי גָד
15 אֶלְיָסָף בֶּן־רְעוּאֵל׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף
16 וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה רְאוּבֵן מְאַת
אֶלֶף וְאֶחָד וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע־מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים לְצִבְאֹתָם
17 וּשְׁנִיִּם יִסָּעוּ׃ וְנָסַע אֹהֶל־מוֹעֵד מַחֲנֵה
הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֹת כַּאֲשֶׁר יַחֲנוּ כֵּן יִסָּעוּ אִישׁ עַל־יָדוֹ
18 לְדִגְלֵיהֶם׃ דֶּגֶל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצִבְאֹתָם
19 יָמָּה וְנָשִׂיא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם
20 אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וְעָלָיו מַטֵּה מְנַשֶּׁה וְנָשִׂיא לִבְנֵי
21 מְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים
22 אֶלֶף וּמָאתָיִם׃ וּמַטֵּה בִּנְיָמִן וְנָשִׂיא לִבְנֵי בִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן־
23 גִּדְעֹנִי׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃
24 כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה אֶפְרַיִם מְאַת אֶלֶף וּשְׁמֹנַת־אֲלָפִים וּמֵאָה
25 לְצִבְאֹתָם וּשְׁלִשִׁים יִסָּעוּ׃ דֶּגֶל מַחֲנֵה דָן צָפֹנָה
26 לְצִבְאֹתָם וְנָשִׂיא לִבְנֵי דָן אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם
27 שְׁנַיִם וְשִׁשִּׁים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת׃ וְהַחֹנִם עָלָיו מַטֵּה אָשֵׁר
28 וְנָשִׂיא לִבְנֵי אָשֵׁר פַּגְעִיאֵל בֶּן־עָכְרָן׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אֶחָד
29 וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וּמַטֵּה נַפְתָּלִי וְנָשִׂיא לִבְנֵי נַפְתָּלִי
30 אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן׃ וּצְבָאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע
31 מֵאוֹת׃ כָּל־הַפְּקֻדִים לְמַחֲנֵה דָן מְאַת אֶלֶף וְשִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים
אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת לָאַחֲרֹנָה יִסְעוּ לְדִגְלֵיהֶם׃
32 אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם כָּל־פְּקוּדֵי הַמַּחֲנֹת

۶ و جمعیت مشمولین او پنجاه و چهار هزار و چهارصد (نفر).
۷ سبط زِوولون رئیس فرزندان زِوولون اِلی آو پسر حِلوُن.
۸ و جمعیت مشمولین او پنجاه و هفت هزار و چهارصد (نفر).
۹ همه‌ی مشمولین اردوی یهودا بر حسب جمعیتشان یک صد و هشتاد و شش هزار و چهارصد (نفر)، اول حرکت کنند.
۱۰ پرچم اردوی رِئووِن بحسب جمعیتشان طرف جنوب و رئیس فرزندان رئوون الیصور پسر شداور.
۱۱ و جمعیت و مشمولین او چهل و شش هزار و پانصد (نفر).
۱۲ کسانی که پهلوی او اردو میزنند سبط شیمعون و رئیس فرزندان شیمعون شِلومیئِل پسر صوری شدای.
۱۳ و جمعیت و مشمولین آنها پنجاه و نه هزار و سیصد (نفر).
۱۴ و سبط گاد و رئیس فرزندان گاد الیاساف پسر رِعوئِل.
۱۵ جمعیت و مشمولین آنها چهل و پنج هزار و ششصد و پنجاه (نفر).
۱۶ همه‌ی مشمولین اردوی رِئووِن بر حسب جمعیتشان یکصد و پنجاه و یکهزار و چهار صد و پنجاه (نفر) و دوم حرکت کنند.
۱۷ چادر محل اجتماع - اردوگاه لِوی‌ها در میان اردوها حرکت کند. هر کس بر جای خود نسبت به پرچم‌های خود همانگونه که اردو میزنند همانگونه حرکت نمایند.
۱۸ پرچم اردوی افرئیم بر حسب جمعیت شان به طرف مغرب و رئیس فرزندان (سبط) افرئیم اِلی شاماع پسر عَمی هُود.
۱۹ جمعیت و مشمولین آنها چهل هزار و پانصد (نفر).
۲۰ پهلوی او سبط مِنشه و رئیس فرزندان مِنشه گملیئل پس پداهَصور.
۲۱ و جمعیت و مشمولین آنها سی و دو هزار و دویست (نفر).
۲۲ سبط بینیامین و رئیس فرزندان بینیامین اَویدان پسر گیدعُونی.
۲۳ و جمعیت و مشمولین آنها سی و پنج هزار و چهارصد (نفر).
۲۴ همه‌ی مشمولین اردوی (سبط) افرئیم بر حسب جمعیت شان یکصد و هشت هزار و یکصد (نفر) و سوم حرکت کنند.
۲۵ پرچم اردوگاه (سبط) دان بر حسب جمعیت شان طرف شمال و رئیس فرزندان دان اَحیعزِر پسر عَمی شُدای.
۲۶ جمعیت و مشمولین آنها شصت و دو هزار و هفتصد (نفر).
۲۷ وکسانی که پهلوی او اردو میزنند سبط آشر و رئیس فرزندان آشر پَگعیئِل پسر عُوخران.
۲۸ جمعیت و مشمولین آنها چهل و یک هزار و پانصد (نفر).
۲۹ سبط نَفتالی و رئیس فرزندان نَفتالی اَحیرَع پسر عِینان.
۳۰ جمعیت و مشمولین آنها پنجاه و سه هزار و چهارصد (نفر).
۳۱ همه‌ی مشمولین اردوی دان یکصد و پنجاه و هفت هزار و ششصد (نفر) بر حسب پرچم‌هایشان (همیشه) در آخر حرکت کنند.
۳۲ اینها بر حسب خاندان پدریشان مشمولین فرزندان ییسرائل هستند. همه‌ی سرشماری

לְצִבְאֹתָם שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת
33 וַחֲמִשִּׁים׃ וְהַלְוִיִּם לֹא הָתְפָּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה
34 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה כֵּן־חָנוּ לְדִגְלֵיהֶם וְכֵן נָסָעוּ אִישׁ לְמִשְׁפְּחֹתָיו עַל־
בֵּית אֲבֹתָיו׃

רביעי
ג 1 וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אַהֲרֹן וּמֹשֶׁה בְּיוֹם דִּבֶּר יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר
2 סִינָי׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־אַהֲרֹן הַבְּכֹר ׀ נָדָב וַאֲבִיהוּא אֶלְעָזָר
3 וְאִיתָמָר׃ אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים הַמְּשֻׁחִים אֲשֶׁר־מִלֵּא
4 יָדָם לְכַהֵן׃ וַיָּמָת נָדָב וַאֲבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהַקְרִבָם אֵשׁ זָרָה
לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבַּר סִינַי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיְכַהֵן אֶלְעָזָר
וְאִיתָמָר עַל־פְּנֵי אַהֲרֹן אֲבִיהֶם׃
5/6 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ הַקְרֵב אֶת־מַטֵּה לֵוִי וְהַעֲמַדְתָּ
7 אֹתוֹ לִפְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וְשֵׁרְתוּ אֹתוֹ׃ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ
וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת כָּל־הָעֵדָה לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת
8 הַמִּשְׁכָּן׃ וְשָׁמְרוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת
9 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן׃ וְנָתַתָּה אֶת־הַלְוִיִּם
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו נְתוּנִם נְתוּנִם הֵמָּה לוֹ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
10 וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנָּתָם וְהַזָּר הַקָּרֵב
יוּמָת׃
11/12 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ וַאֲנִי הִנֵּה לָקַחְתִּי אֶת־הַלְוִיִּם
מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
13 וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם׃ כִּי לִי כָּל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה
לִי יִהְיוּ אֲנִי יְהוָה׃

חמישי
14/15 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי לֵאמֹר׃ פְּקֹד אֶת־בְּנֵי לֵוִי
לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה תִּפְקְדֵם׃
16/17 וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוָּה׃ וַיִּהְיוּ־אֵלֶּה בְנֵי־

شدگان اردوگاهها بر حسب مشمولین ششصد و سه هزار و پانصد و پنجاه (نفر) بودند.

۳۳ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد لِوی‌ها در میان فرزندان ییسرائل شمرده نشدند.

۳۴ فرزندان ییسرائل طبق آنچه خدا به مُشه فرمان داد عمل کردند. همه بر حسب قبیله‌ها و هر یک پهلوی خاندان پدریش همانگونه اردو زدند و همانگونه حرکت نمودند.

بَمیدبار - فصل سوم

۱ تاریخچه‌ی خانواده‌ی اَهَرون و مُشه در روزی که خدا در کوه سینَی به مُشه سخن گفت این است.

۲ نامهای فرزندان اَهَرون اینها هستند نخست زاده‌ی اوناداو است، اَویهو اِلعازار و ایتامار.

۳ اینها نامهای فرزندان اَهَرون یعنی کوهِن‌های مسح شده‌ای هستند که (مُشه) آنها را برای خدمت منصوب کرد.

۴ موقعیکه ناداو و اَویهو آتش بیگانه به حضور خدا آوردند، در بیابان سینَی در حضور خدا مردند و فرزندانی نداشتند. اِلعازار و ایتامار در حیات اَهَرُون پدرشان خدمت کهانت میکردند.

۵ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۶ سبط لِوی را پیش آورده آن (سبط) را در حضور اَهَرون کوهِن وادار تا نزد وی خدمت کنند.

۷ به منظور انجام دادن خدمت میشکان امر او (کوهِن) را اطاعت نموده و (آنها) مراقب انجام وظیفه‌ی تمام جماعتی که جلو چادر محل اجتماع هستند، باشند.

۸ به منظور انجام دادن خدمت میشکان همه‌ی اسبابهای چادر محل اجتماع را نگهداری نموده و مراقب انجام وظیفه‌ی فرزندان ییسرائل باشند.

۹ لِوی‌ها را به اَهَرون و به پسرانش واگذار. از میان فرزندان ییسرائل، آنها همگی به وی واگذار شده‌اند.

۱۰ به اَهَرون و پسرانش امر کن کهانت خود را مراعات کنند و بیگانه‌ای که (به مکان مقدس) نزدیک شود کشته خواهد شد.

۱۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۲ و اینک من لِوی‌ها را از میان فرزندان ییسرائل به جای نخست زاده‌ی مذکر یعنی اولین گشاینده رحم، از فرزندان ییسرائل برداشتم تا لِوی‌ها متعلق به من باشند.

۱۳ زیرا از روزی که هر نخست زاده‌ای را در سرزمین مصر ضربت زدم هر نخست زادی به من تعلق دارد. از میان ییسرائل هر نخست زادی از انسان تا حیوان را به خود اختصاص دادم. آنها از آن من خواهند بود. من خدا هستم.

۱۴ خدا در بیابان سینَی به مُشه چنین سخن گفت:

۱۵ فرزندان لِوی را بر حسب خانواده‌ی پدری و قبیله‌هایشان سرشماری کن. هر مذکری را از آنها از یک ماهه به بالا بشمار.

۱ – آتشی که از روی قربانگاه برداشته نشده باشد، آتش بیگانه نامیده می‌شود.

18 לֵוִי בִּשְׁמֹתָם גֵּרְשׁוֹן וּקְהָת וּמְרָרִי׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־גֵרְשׁוֹן
19 לְמִשְׁפְּחֹתָם לִבְנִי וְשִׁמְעִי׃ וּבְנֵי קְהָת לְמִשְׁפְּחֹתָם עַמְרָם וְיִצְהָר
20 חֶבְרוֹן וְעֻזִּיאֵל׃ וּבְנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם מַחְלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה הֵם
21 מִשְׁפְּחֹת הַלֵּוִי לְבֵית אֲבֹתָם׃ לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלִּבְנִי וּמִשְׁפַּחַת
22 הַשִּׁמְעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי׃ פְּקֻדֵיהֶם בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר
מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה פְּקֻדֵיהֶם שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃
23/24 מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ יָמָּה׃ וּנְשִׂיא בֵית־אָב
25 לַגֵּרְשֻׁנִּי אֶלְיָסָף בֶּן־לָאֵל׃ וּמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי־גֵרְשׁוֹן בְּאֹהֶל מוֹעֵד
26 הַמִּשְׁכָּן וְהָאֹהֶל מִכְסֵהוּ וּמָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְקַלְעֵי הֶחָצֵר
וְאֶת־מָסַךְ פֶּתַח הֶחָצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב
27 וְאֵת מֵיתָרָיו לְכֹל עֲבֹדָתוֹ׃ וְלִקְהָת מִשְׁפַּחַת
הָעַמְרָמִי וּמִשְׁפַּחַת הַיִּצְהָרִי וּמִשְׁפַּחַת הַחֶבְרֹנִי וּמִשְׁפַּחַת
28 הָעָזִּיאֵלִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי׃ בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר מִבֶּן
חֹדֶשׁ וָמָעְלָה שְׁמֹנַת אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת
29/30 הַקֹּדֶשׁ׃ מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־קְהָת יַחֲנוּ עַל יֶרֶךְ הַמִּשְׁכָּן תֵּימָנָה׃ וּנְשִׂיא
31 בֵית־אָב לְמִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי אֱלִיצָפָן בֶּן־עֻזִּיאֵל׃ וּמִשְׁמַרְתָּם
הָאָרֹן וְהַשֻּׁלְחָן וְהַמְּנֹרָה וְהַמִּזְבְּחֹת וּכְלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ
32 בָּהֶם וְהַמָּסָךְ וְכֹל עֲבֹדָתוֹ׃ וּנְשִׂיא נְשִׂיאֵי הַלֵּוִי אֶלְעָזָר בֶּן־
33 אַהֲרֹן הַכֹּהֵן פְּקֻדַּת שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ׃ לִמְרָרִי מִשְׁפַּחַת
34 הַמַּחְלִי וּמִשְׁפַּחַת הַמּוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפְּחֹת מְרָרִי׃ וּפְקֻדֵיהֶם
בְּמִסְפַּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמָאתָיִם׃
35 וּנְשִׂיא בֵית־אָב לְמִשְׁפְּחֹת מְרָרִי צוּרִיאֵל בֶּן־אֲבִיחָיִל עַל יֶרֶךְ
36 הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ צָפֹנָה׃ וּפְקֻדַּת מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי מְרָרִי קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן
37 וּבְרִיחָיו וְעַמֻּדָיו וַאֲדָנָיו וְכָל־כֵּלָיו וְכֹל עֲבֹדָתוֹ׃ וְעַמֻּדֵי הֶחָצֵר
38 סָבִיב וְאַדְנֵיהֶם וִיתֵדֹתָם וּמֵיתְרֵיהֶם׃ וְהַחֹנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן
קֵדְמָה לִפְנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד מִזְרָחָה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבָנָיו שֹׁמְרִים
מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת׃

۱٦ مُشه همانگونه که فرمان گرفته بود طبق امر خدا آنها را شمرد.
۱۷ نامهای فرزندان لِوی از این قرا بود: گِرشون، قِهات و مِراری.
۱۸ و نامهای فرزندان گِرشون بر حسب قبیله‌هایشان اینها هستند: لیونی و شیمعی.
۱۹ و فرزندان قِهات بر حسب قبیله‌هایشان: عَمرام، یِیصهار، حِورُون و عوزیئل هستند.
۲۰ و فرزندان مِراری بر حسب قبیله‌هایشان مَحلی و موشی هستند. اینها قبیله‌های لِوی بر حسب خانواده‌ی پدریشان می‌باشند.
۲۱ گِرشون قبیله‌ی لیونی و قبیله‌ی شیمعی را داشت اینها قبیله‌های گِشونی هستند.
۲۲ شمرده شده‌های آنها با محاسبه هر مذکری از یک ماهه به بالا هفت هزار و پانصد (نفر) سرشماری شدند.
۲۳ قبیله‌های گِرشونی پشت میشکان طرف غرب اردو بزنند.
۲۴ و رئیس خاندادن پدری گِرشونی الیاساف پسر لائِل باشد.
۲۵ پاسداری فرزندان گِرشوُن در چادر محل اجتماع: میشکان و چادر و پوشش آن و پرده‌ی درگاه چادر محل اجتماع باشد.
۲٦ (و همچنین) پرده‌های حیاط و پرده‌های درگاه حیاط که کنار میشکان است و کنار آن قربانگاه (قربانی سوختنی) در پیرامون آن است و طنابهای متعلق به تمام خدمات مربوط به آن.
۲۷ قِهات قبیله‌ی عَمرامی و قبیله‌ی یِیصهاری و قبیله‌ی حِوروُتی و قبیله‌ی عوزیئِلی را داشت. اینها قبیله‌های قِهاتی هستند.
۲۸ با محاسبه‌ی هر مذکری از یک ماهه به بالا هشت هزار و ششصد (نفر) نگهبان پاسگاه مکان مقدس باشند.
۲۹ قبیله‌های فرزندان قِهات کنار میشکان سمت جنوب اردو بزنند.
۳۰ رئیس خاندادن پدری قبیله‌های قِهات اِلی صافان پسر عوزیئِل باشد.
۳۱ و پاسداری آنها: صندوق و میز و چراغدان و قربانگاهها و اسبابهای مکان مقدس و آن پرده که با آنها خدمت خواهند کرد و تمام خدمات مربوط به آن باشند.
۳۲ رئیس رئیسهای (سبط) لِوی اِلعازار پسر اَهَروُن کوهِن باشد. او سرپرست نگهبانان و پاسداران مکان مقدس باشد.
۳۳ مِراری قبیله‌ی «مَحلی» و قبیله‌ی «موشی» را داشت. اینها قبیله‌های مِراری هستند.
۳۴ شمرده شدگان آنها با محاسبه‌ی هر مذکر از یک ماهه به بالا شش هزار و دویست (نفر).
۳۵ رئیس خاندان پدری قبیله‌های مِراری صوریئِل پسر اَوی حَییل باشد. آنها کنار میشکان سمت شمال اردو بزنند.
۳٦ فرزندان مِراری ناظر بر نگهبانی تخته‌های میشکان و پشت بندها و ستونها و پایه‌ها (جای زبانه‌ای) یش و تمام اسبابهای آن و کارهای مربوط به آن باشند.
۳۷ و ستونهای پیرامون حیاط و پایه‌های (جای زبانه‌ای) شان و میخ‌ها و طنابهای آنها.
۳۸ کسانی که در جلو میشکان طرف شرقی جلو چادر محل اجتماع اردو میزنند مُشه و اَهَرون و پسرانش باشند. آنها به منظور مواظبت از فرزندان یِیسرائل مأمور نگهبانی مکان مقدس باشند و بیگانه‌ای که (غیر از سبط لِوی) (به آن مکان مقدس) نزدیک شود کشته خواهد شد.

39 כָּל־פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה
לְמִשְׁפְּחֹתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
40 אָלֶף׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פְּקֹד כָּל־בְּכֹר ששי
זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה וְשָׂא אֵת מִסְפַּר שְׁמֹתָם׃
41 וְלָקַחְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל־בְּכֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאֵת בֶּהֱמַת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבֶהֱמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
42 וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
43 וַיְהִי כָל־בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שֵׁמֹת מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה לִפְקֻדֵיהֶם
שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמָאתָיִם׃
44/45 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ קַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר
בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בֶּהֱמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֶמְתָּם וְהָיוּ־לִי
46 הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה׃ וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשִּׁבְעִים וְהַמָּאתָיִם
47 הָעֹדְפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְלָקַחְתָּ חֲמֵשֶׁת
חֲמֵשֶׁת שְׁקָלִים לַגֻּלְגֹּלֶת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקָּח עֶשְׂרִים גֵּרָה
48 הַשָּׁקֶל׃ וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֹדְפִים בָּהֶם׃
49 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֵת כֶּסֶף הַפִּדְיוֹם מֵאֵת הָעֹדְפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם׃
50 מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת־הַכָּסֶף חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים
51 וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאֶלֶף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף
הַפְּדֻיִם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה׃

ד 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ נָשֹׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי שביעי
3 קְהָת מִתּוֹךְ בְּנֵי לֵוִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם׃ מִבֶּן שְׁלֹשִׁים
שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־בָּא לַצָּבָא לַעֲשׂוֹת
4 מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ זֹאת עֲבֹדַת בְּנֵי־קְהָת בְּאֹהֶל מוֹעֵד
5 קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים׃ וּבָא אַהֲרֹן וּבָנָיו בִּנְסֹעַ הַמַּחֲנֶה וְהוֹרִדוּ אֵת
6 פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ וְכִסּוּ־בָהּ אֵת אֲרֹן הָעֵדֻת׃ וְנָתְנוּ עָלָיו כְּסוּי
עוֹר תַּחַשׁ וּפָרְשׂוּ בֶגֶד־כְּלִיל תְּכֵלֶת מִלְמַעְלָה וְשָׂמוּ בַּדָּיו׃

۳۹ لِوی های سرشماری شده که مُشه و اَهَروُن آنها را طبق امر خدا بر حسب قبیله‌هایشان تمام مذکرهای از یک ماهه به بالا را شمردند، بیست و دو هزار (نفر) بودند.

۴۰ خدا به مُشه گفت نخست زاده‌های مذکر از فرزندان ییسرائل را از یک ماهه به بالا بشمار و تعداد و نامهایشان را بدست آور.

۴۱ من خدا هستم. به جای هر نخست زادی در بین فرزندان ییسرائل، لِوی ها را و به جای هر نخست زادی از چارپایان فرندان ییسرائل، چارپایان لِوی ها را برای من بردار.

۴۲ مُشه همانگونه که خدا به او فرمان داده بود تمام نخست زاده‌های فرزندان ییسرائل را سرشماری کرد.

۴۳ تمام افراد مذکر از یک ماهه به بالا بر حسب شمارش نامها سرشماری شدند بیست و دو هزار و دویست و هفتاد و سه نفر بودند.

۴۴ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۴۵ لِوی‌ها را به جای هر نخست زادی از بین فرزندان ییسرائل و چارپایان لِوی‌ها را به جای چارپایان آنها بردار، و لِوی‌ها برای من باشند. من خدا هستم.

۴۶ و از آن دویست و هفتاد و سه نفر باز خرید شده از نخست زاده‌های فرزندان ییسرائل که اضافه بر لِوی‌ها هستند ...

۴۷ برای هر نفر پنج شِقِل بر حسب شِقِل مقدس بگیر. هر شِقِل بیست گراست.

۴۸ و آن پول یعنی (پول) بازخرید شده‌های تعداد اضافی بر (لِویها) را به اَهَرون و فرزندانش بده.

۴۹ مُشه پول بازخرید شده‌ها را از اول زادانی که اضافه بر عده لِویها بودند دریافت کرد.

۵۰ آن پولی که برحسب شِقِل مقدس از نخست‌زاده‌های فرزندان ییسرائل گرفت یکهزار و سیصد و شصت و پنج شِقِل بود.

۵۱ مُشه پول آن بازخرید شده‌ها را طبق امر خدا همانگونه که (خدا) به او فرمان داده بود به اَهَروُن و پسرانش داد.

بَمیدبار - فصل چهارم

۱ خدا به مُشه و اَهَروُن چنین گفت:

۲ پسران قِهات را از میان فرزندان لِوی بر حسب قبیله‌ها و خانواده‌ی پدریشان سرشماری کن.

۳ از سی ساله به بالا و تا پنجاه ساله هر کس که وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشود تا در چادر محل اجتماع کاری انجام دهد (سرشماری شود).

۴ کار پسران قِهات در چادر محل اجتماع - مکان فوق‌العاده مقدس اینست:

۵ موقع حرکت اردو، اَهَروُن و پسرانش بیایند و آن پرده‌ی پوشش جایگاه لوحه‌های ده فرمان را پایین آورند و با آن صندوق (لوحه‌های ده فرمان) گواه را بپوشانند ...

۶ روی آن پوششی از پوست تَحَش (پستاندار دریایی) قرار دهند و بر بالای آن پارچه‌ای تماماً از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی بگسترانند و تیرهای آن را جای خود قرار دهند.

۷ روی میز (نان) دو رو و پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی گسترانیده روی آن

7 וְעַל שֻׁלְחַן הַפָּנִים יִפְרְשׂוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְנָתְנוּ עָלָיו אֶת־הַקְּעָרֹת
וְאֶת־הַכַּפֹּת וְאֶת־הַמְּנַקִּיֹּת וְאֵת קְשׂוֹת הַנָּסֶךְ וְלֶחֶם הַתָּמִיד
8 עָלָיו יִהְיֶה׃ וּפָרְשׂוּ עֲלֵיהֶם בֶּגֶד תּוֹלַעַת שָׁנִי וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמִכְסֵה
9 עוֹר תָּחַשׁ וְשָׂמוּ אֶת־בַּדָּיו׃ וְלָקְחוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֶת־
מְנֹרַת הַמָּאוֹר וְאֶת־נֵרֹתֶיהָ וְאֶת־מַלְקָחֶיהָ וְאֶת־מַחְתֹּתֶיהָ
10 וְאֵת כָּל־כְּלֵי שַׁמְנָהּ אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ־לָהּ בָּהֶם׃ וְנָתְנוּ אֹתָהּ וְאֶת־
11 כָּל־כֵּלֶיהָ אֶל־מִכְסֵה עוֹר תָּחַשׁ וְנָתְנוּ עַל־הַמּוֹט׃ וְעַל מִזְבַּח
הַזָּהָב יִפְרְשׂוּ בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמִכְסֵה עוֹר תָּחַשׁ וְשָׂמוּ
12 אֶת־בַּדָּיו׃ וְלָקְחוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַשָּׁרֵת אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ־בָם בַּקֹּדֶשׁ
וְנָתְנוּ אֶל־בֶּגֶד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אוֹתָם בְּמִכְסֵה עוֹר תָּחַשׁ וְנָתְנוּ
13/14 עַל־הַמּוֹט׃ וְדִשְּׁנוּ אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וּפָרְשׂוּ עָלָיו בֶּגֶד אַרְגָּמָן׃ וְנָתְנוּ
עָלָיו אֶת־כָּל־כֵּלָיו אֲשֶׁר יְשָׁרְתוּ עָלָיו בָּהֶם אֶת־הַמַּחְתֹּת אֶת־
הַמִּזְלָגֹת וְאֶת־הַיָּעִים וְאֶת־הַמִּזְרָקֹת כֹּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ וּפָרְשׂוּ
15 עָלָיו כְּסוּי עוֹר תַּחַשׁ וְשָׂמוּ בַדָּיו׃ וְכִלָּה אַהֲרֹן־וּבָנָיו לְכַסֹּת אֶת־
הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בִּנְסֹעַ הַמַּחֲנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְנֵי־
קְהָת לָשֵׂאת וְלֹא־יִגְּעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וָמֵתוּ אֵלֶּה מַשָּׂא בְנֵי־קְהָת
16 בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וּפְקֻדַּת אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאוֹר
וּקְטֹרֶת הַסַּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַּת כָּל־
הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ וּבְכֵלָיו׃
17/18 מפטיר ד וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ אַל־תַּכְרִיתוּ אֶת־
19 שֵׁבֶט מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם׃ וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחָיוּ
וְלֹא יָמֻתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים אַהֲרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ
20 אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מַשָּׂאוֹ׃ וְלֹא־יָבֹאוּ לִרְאוֹת
כְּבַלַּע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וָמֵתוּ׃

נשא 21/22 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ נָשֹׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם־
23 הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם׃ מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה עַד
בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה תִּפְקֹד אוֹתָם כָּל־הַבָּא לִצְבֹא צָבָא לַעֲבֹד

قالبهای نان و قاشق‌ها و پایه‌های عمودی و قیدهای ناودانی شکل نگهدارنده (ی نان) را قرار دهند و نان دائم روی آن باشد.

۸ و روی آنها پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی قرمز پهن کنند و آن را با پوششی از پوست تَحش (پستاندار دریایی) بپوشانند و تیرهای آن را قرار دهند.

۹ و پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی برداشته آن چراغدان روشنایی بخش و چراغهایش و انبرهایش (که برای برداشتن فتیله‌ها لازم است) و مجمرهایش و تمام ظرفهای روغنی راکه بوسیله‌ی آنها خدمت آن (چراغدان) را میکنند، بپوشاند.

۱۰ آنرا و تمام اسبابهایش را توی پوششی از پوست تَحَش گذارده رویِ تیر بگذارند.

۱۱ و روی آن قربانگاه طلا، پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی گسترانیده و آن را با پوششی از پوست تَحَش (پستاندار دریایی) بپوشانند و تیرهای آن را قرار دهند.

۱۲ و تمام اسبابهای خدمت راکه در مکان مقدس با آنها خدمت میکنند بردارند و در پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی قرار دهند و آنها را پوششی از پوست تَحش بپوشانند و روی تیر بگذارند.

۱۳ آن قربانگاه (سوختنی) را از خاکستر خالی کنند و رویش پارچه‌ای از پشم رنگ شده‌ی ارغوانی بگسترانند.

۱۴ و تمام اسبابهایش راکه با آنها روی آن قربانگاه خدمت میکنند و مجمرها و چنگالها و بیلچه‌ها و خون پاشها و تمام اسبابهای قربانگاه را رویش بگذارند و روی آن پوششی از پوست تَحَش (پستاندار دریایی) گسترانیده و تیرهایش را قرار دهند.

۱۵ درموقع حرکت اردو، اَهَرُن و پسرانش کار پوشاندن چیز مقدس (صندوق لوحه‌های ده فرمان) و قربانگاه و تمام اسبابهای مقدس را به پایان رسانند و پس از آن پسران قِهات برای حمل بیایند و چیزهای مقدس را لمس نکنند تا نمیرند. کار پسران قِهات در چادر محل اجتماع این است.

۱۶ و اِلعازار پسر اَهَرون کوهِن سرپرست روغن روشنایی و بخور داروها (ی یازده گانه) و هدیه‌ی آردی همیشگی و روغن مسح باشد. یعنی سرپرستی تمام میشکان و تمام آنچه در آن است را چه از نظر مکان مقدس و چه از نظر اسبابهایش برعهده داشته باشد.

۱۷ خدا به مُشه و اَهَرُن چنین سخن گفت:

۱۸ باعث نابودی جمعیت قبیله‌های قِهاتی از میان لِوی‌ها نشوید.

۱۹ و این کار را برای آنها انجام دهید تا هنگام نزدیک شدنشان به مکان فوق‌العاده مقدس زنده مانده، نمیرند. اَهَرُن و پسرانش بیایند و آنها را هر یک بر خدمت و بارش بگمارند.

۲۰ موقع پوشانیدن آن چیز مقدس (صندوق لوحه‌های ده فرمان) برای دیدن آن نیایند تا نمیرند.

هفطارای معمولی بمیدبار در صفحه ۳۷۸

پاراشای ناسُو

۲۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۲ پسران گِرشُون را هم بر حسب خانواده‌ی پدری و قبیله‌هایشان سرشماری کن.

24 עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפְּחֹת הַגֵּרְשֻׁנִּי לַעֲבֹד
25 וּלְמַשָּׂא׃ וְנָשְׂאוּ אֶת־יְרִיעֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵהוּ)(
וּמִכְסֵה הַתַּחַשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְמָעְלָה וְאֶת־מָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל
26 מוֹעֵד׃ וְאֵת קַלְעֵי הֶחָצֵר וְאֶת־מָסַךְ ׀ פֶּתַח ׀ שַׁעַר הֶחָצֵר אֲשֶׁר
עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מֵיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי
27 עֲבֹדָתָם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה לָהֶם וְעָבָדוּ׃ עַל־פִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו
תִּהְיֶה כָּל־עֲבֹדַת בְּנֵי הַגֵּרְשֻׁנִּי לְכָל־מַשָּׂאָם וּלְכֹל עֲבֹדָתָם
28 וּפְקַדְתֶּם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת כָּל־מַשָּׂאָם׃ זֹאת עֲבֹדַת
מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי הַגֵּרְשֻׁנִּי בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּמִשְׁמַרְתָּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־
29 אַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית־)(
30 אֲבֹתָם תִּפְקֹד אֹתָם׃ מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים
שָׁנָה תִּפְקְדֵם כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃
31 וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מַשָּׂאָם לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד קַרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן
32 וּבְרִיחָיו וְעַמּוּדָיו וַאֲדָנָיו׃ וְעַמּוּדֵי הֶחָצֵר סָבִיב וְאַדְנֵיהֶם וִיתֵדֹתָם
וּמֵיתְרֵיהֶם לְכָל־כְּלֵיהֶם וּלְכֹל עֲבֹדָתָם וּבְשֵׁמֹת תִּפְקְדוּ אֶת־
33 כְּלֵי מִשְׁמֶרֶת מַשָּׂאָם׃ זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי מְרָרִי לְכָל־
34 עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ וַיִּפְקֹד
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂיאֵי הָעֵדָה אֶת־בְּנֵי הַקְּהָתִי לְמִשְׁפְּחֹתָם וּלְבֵית
35 אֲבֹתָם׃ מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־
36 הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפְּחֹתָם
37 אַלְפַּיִם שְׁבַע מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת הַקְּהָתִי
כָּל־הָעֹבֵד בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה
38 בְּיַד־מֹשֶׁה׃ וּפְקוּדֵי בְּנֵי גֵּרְשׁוֹן לְמִשְׁפְּחוֹתָם שני)(
39 וּלְבֵית אֲבֹתָם׃ מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים
40 שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וַיִּהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם
41 לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם אַלְפַּיִם וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים׃ אֵלֶּה
פְּקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כָּל־הָעֹבֵד בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד

۲۳ آنها را یعنی کسی را وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشود تا در چادر محل اجتماع خدمت کند از سی سال به بالا تا پنجاه ساله سرشماری کن.

۲۴ کار قبیله‌های گِرشونی برای خدمت و باربری از این قرار است.

۲۵ حمل پرده‌های میشکان و چادر محل اجتماع، پوشش آن و پوششی از تَحَش (پستاندار دریایی) که از بالا روی آن است و پرده‌ی درگاه چادر محل اجتماع.

۲۶ و پرده‌های حیاط و پرده‌ی درگاه درِ بزرگ حیاطی که در اطراف میشکان و قربانگاه است و طنابهای آنها و تمام اسبابهای خدمتی آنها و آنچه برای آنها و برای نظام خدمت آنها طبق فرمان اَهَروُن و پسرانش باشد. باربری آنها را به نوبت برای آنها تعیین کنید.

۲۷ همه‌ی کار پسران گِرشونی برای تمام باربری آنها و برای نظام خدمت آنها طبق فرمان اَهَرون و پسرانش باشد. باربری آنها را به نوبت برای آنها تعیین کنید.

۲۸ کار قبیله‌های پسران گِرشونی، در چادر محل اجتماع است و نوبت کار آنها تحت سرپرستی ایتامار پسر اَهَرون کوهِن باشد.

۲۹ پسران مراری را بر حسب قبیله‌ها و خانواده‌ی پدریشان بشمار.

۳۰ آنها را یعنی هر کسی را که وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشود تا در چادر محل اجتماع خدمت کند از سی ساله به بالا تا پنجاه ساله سرشماری کن.

۳۱ و وظیفه‌ی باربری آنها برای همه‌ی کارهایشان در چادر محل اجتماع عبارت است از (حمل) تخته‌های میشکان و پشت بندها و ستونها و پایه‌ها (ی جا زبانه‌ای) یش ...

۳۲ و (حمل) ستونهای پیرامون حیاط و پایه‌های (جا زبانه‌ای) آنها و میخ‌های سرکج و طنابهایشان برای همه‌ی اسبابها و برای تمام کار آنها بر حسب نامهای اسبابها وظیفه‌ی باربری آنها را تعیین کنید.

۳۳ این است کار قبیله‌های پسران مِراری برای هرگونه خدمت آنها در چادر محل اجتماع که تحت سرپرستی ایتامار پسر اَهَرون کوهِن باشد.

۳۴ مُشه و اَهَرون و رئیس‌های جماعت، پسران قِهاتی را بحسب قبیله‌ها و خانواده پدریشان شمردند.

۳۵ از سی ساله به بالا تا پنجاه ساله تمام کسانی را که وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشدند تا در چادر محل اجتماع خدمت کنند (سرشماری کردند).

۳۶ و سرشماری شدگان آنها بر حسب قبیله‌هایشان دو هزار و هفتصد و پنجاه (نفر) بودند.

۳۷ اینها سرشماری شدگان قبیله‌های قِهاتی یعنی همه‌کسانی بودند که در چادر محل اجتماع خدمت میکردند و مُشه و اَهَرون طبق فرمان خدا به مُشه آنها را شمردند.

۳۸ و سرشماری شدگان پسران گِرشوُن برحسب قبیله‌های خانواده‌ی پدریشان.

۳۹ از سی ساله به بالا تا پنجاه ساله همه‌ی کسانی را که وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشدند تا در چادر محل اجتماع خدمت کنند (سرشماری کردند).

۴۰ سرشماری شدگان آنها بر حسب قبیله‌های خانواده پدریشان دو هزار و ششصد و سی (نفر) بودند.

۴۱ اینها سرشماری شدگان قبیله‌های پسران گِرشوُن یعنی همه‌ی کسانی بودند که در چادر محل اجتماع خدمت میکردند و مُشه و اَهَرون طبق فرمان خدا آنها را شمردند.

۴۲ و سرشماری شدگان پسران مِراری بر حسب قبیله‌ها و خانواده‌ی پدریشان.

42 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה: וּפְקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפְּחֹתָם
43 לְבֵית אֲבֹתָם: מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים
44 שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַצָּבָא לַעֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם
45 לְמִשְׁפְּחֹתָם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמָאתָיִם: אֵלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפְּחֹת
בְּנֵי מְרָרִי אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:
46 כָּל־הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־
47 הַלְוִיִּם לְמִשְׁפְּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם: מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וָמַעְלָה
וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַעֲבֹד עֲבֹדַת עֲבֹדָה וַעֲבֹדַת
48 מַשָּׂא בְּאֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּהְיוּ פְּקֻדֵיהֶם שְׁמֹנַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת
49 וּשְׁמֹנִים: עַל־פִּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ
וְעַל־מַשָּׂאוֹ וּפְקֻדָיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
שלישי 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִישַׁלְּחוּ מִן־
3 הַמַּחֲנֶה כָּל־צָרוּעַ וְכָל־זָב וְכֹל טָמֵא לָנָפֶשׁ: מִזָּכָר עַד־נְקֵבָה
תְּשַׁלֵּחוּ אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה תְּשַׁלְּחוּם וְלֹא יְטַמְּאוּ אֶת־מַחֲנֵיהֶם
4 אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם: וַיַּעֲשׂוּ־כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְשַׁלְּחוּ אוֹתָם
אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:
5/6 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹ־
אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל־חַטֹּאת הָאָדָם לִמְעֹל מַעַל בַּיהוָה
7 וְאָשְׁמָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא: וְהִתְוַדּוּ אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהֵשִׁיב
אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וַחֲמִישִׁתוֹ יֹסֵף עָלָיו וְנָתַן לַאֲשֶׁר אָשַׁם
8 לוֹ: וְאִם־אֵין לָאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאָשָׁם אֵלָיו הָאָשָׁם הַמּוּשָׁב
9 לַיהוָה לַכֹּהֵן מִלְּבַד אֵיל הַכִּפֻּרִים אֲשֶׁר יְכַפֶּר־בּוֹ עָלָיו: וְכָל־
תְּרוּמָה לְכָל־קָדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יַקְרִיבוּ לַכֹּהֵן לוֹ
10 יִהְיֶה: וְאִישׁ אֶת־קֳדָשָׁיו לוֹ יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר־יִתֵּן לַכֹּהֵן לוֹ
יִהְיֶה:
רביעי 11/12 ה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ

۴۳ از سی ساله به بالا تا پنجه ساله همه‌ی کسانی را که وارد جمعیت خدمتگزاران کار مقدس میشدند تا در چادر محل اجتماع خدمت کنند (سرشماری کردند).

۴۴ سرشماری شدگان آنها بر حسب قبیله‌هایشان سه هزار و دویست (نفر) بودند.

۴۵ اینها سرشماری شدگان قبیله‌های پسران مِراری بودند و مُشه و اَهَرون طبق فرمان خدا به مُشه آنها را شمردند.

۴٦ تمام سرشماری شدگانی که مُشه و اَهَرون و رئیسهای ییسرائل از لِویها بر حسب قبیله‌ها و خانواده‌ی پدریشان شمردند ...

۴۷ از سی ساله به بالا تا پنجاه ساله همه‌ی کسانی که برای کار خدمت و کار باربری در چادر محل اجتماع وارد میشدند ...

۴۸ سرشماری شدگان آنها هشت هزار و پانصد و هشتاد نفر بودند.

۴۹ مُشه برحسب فرمان خدا هرکدام را بر خدمت و بارش گماشت و سرشماری شدگان کسانی بودند که خدا برای مُشه تعیین کرده بود.

ناسُو - فصل پنجم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل فرمان بده هر برص دار و هر جریان داری و هرکسی را که بخاطر لمس جسد مرده ناپاک است از اردوگاه بیرون کنند.

۳ از مذکر تا مؤنث بیرون کنید. آنها را به خارج از اردوگاه روانه سازید تا اردوگاه خود را که من در میانشان هستم، ناپاک نکنند.

۴ فرزندان ییسرائل چنین عمل کردند. آنها را به خارج از اردوگاه روانه نمودند فرزندان ییسرائل همانگونه که خدا به مُشه سخن گفته بود عمل کردند.

۵ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

٦ به فرزندان ییسرائل بگو هرگاه مرد یا زنی مرتکب هرگونه خطاهای انسانی (داد و ستد بدون مدرک) گردد و (باعث شود با سوگند یاد کردن) به خدا خیانت شود و در اینصورت آن شخص گناهکار گردد.

۷ آنها (طلب کار به خاطر نگرفتن مدرک و بدهکار به خاطر خیانت و سوگند دروغ) به خطایی که کرده‌اند اعتراف نمایند و ابتدا (آن شخص) اصل آن را برگرداند و یک پنجم آن را بر آن اضافه نماید به آن کسی که به او خیانت شده است، بدهد.

۸ و اگر آن مرد وارثی نداشته باشد که آن اصل (پول) به وی برگردد آن اصل (پول) پس داده شده متعلق به خدا یعنی از آن کوهِن خواهد بود و این علاوه بر آن قوچ کفاره‌ی (گناهان) است که با آن برای وی طلب عفو میگردد.

۹ از تمام موقوفه‌های فرزندان ییسرائل هر هدیه (نوبرانه) ای که به کوهِن تقدیم میدارند متعلق به خود او (آن کوهِن) خواهد بود.

۱۰ هرکسی اختیار موقوفه‌هایش را دارد که به هر کوهِنی تقدیم کند. هرگاه کسی (موقوفه‌های خود را) به کوهِنی بدهد به همان کس تعلق خواهد گرفت.

13 אֱלֹהִ֑ים אִ֥ישׁ אִישׁ֙ כִּֽי־תִשְׂטֶ֣ה אִשְׁתּ֔וֹ וּמָעֲלָ֥ה ב֖וֹ מָֽעַל׃ וְשָׁכַ֨ב
אִ֥ישׁ אֹתָהּ֮ שִׁכְבַת־זֶ֒רַע֒ וְנֶעְלַם֙ מֵעֵינֵ֣י אִישָׁ֔הּ וְנִסְתְּרָ֖ה וְהִ֣יא
14 נִטְמָ֑אָה וְעֵד֙ אֵ֣ין בָּ֔הּ וְהִ֖וא לֹ֥א נִתְפָּֽשָׂה׃ וְעָבַ֨ר עָלָ֧יו רֽוּחַ־
קִנְאָ֛ה וְקִנֵּ֥א אֶת־אִשְׁתּ֖וֹ וְהִ֣וא נִטְמָ֑אָה אוֹ־עָבַ֨ר עָלָ֤יו רֽוּחַ־
15 קִנְאָה֙ וְקִנֵּ֣א אֶת־אִשְׁתּ֔וֹ וְהִ֖יא לֹ֥א נִטְמָֽאָה׃ וְהֵבִ֨יא הָאִ֣ישׁ
אֶת־אִשְׁתּוֹ֮ אֶל־הַכֹּהֵן֒ וְהֵבִ֤יא אֶת־קָרְבָּנָהּ֙ עָלֶ֔יהָ עֲשִׂירִ֥ת הָאֵיפָ֖ה
קֶ֣מַח שְׂעֹרִ֑ים לֹֽא־יִצֹ֨ק עָלָ֜יו שֶׁ֗מֶן וְלֹֽא־יִתֵּ֤ן עָלָיו֙ לְבֹנָ֔ה כִּֽי־
16 מִנְחַ֤ת קְנָאֹת֙ ה֔וּא מִנְחַ֥ת זִכָּר֖וֹן מַזְכֶּ֥רֶת עָוֺֽן׃ וְהִקְרִ֥יב אֹתָ֖הּ
17 הַכֹּהֵ֑ן וְהֶֽעֱמִדָ֖הּ לִפְנֵ֥י יְהוָֽה׃ וְלָקַ֧ח הַכֹּהֵ֛ן מַ֥יִם קְדֹשִׁ֖ים בִּכְלִי־
חָ֑רֶשׂ וּמִן־הֶֽעָפָ֗ר אֲשֶׁ֤ר יִהְיֶה֙ בְּקַרְקַ֣ע הַמִּשְׁכָּ֔ן יִקַּ֥ח הַכֹּהֵ֖ן וְנָתַ֥ן
18 אֶל־הַמָּֽיִם׃ וְהֶעֱמִ֨יד הַכֹּהֵ֥ן אֶֽת־הָאִשָּׁה֮ לִפְנֵ֣י יְהוָה֒ וּפָרַע֙ אֶת־
רֹ֣אשׁ הָֽאִשָּׁ֔ה וְנָתַ֣ן עַל־כַּפֶּ֗יהָ אֵ֚ת מִנְחַ֣ת הַזִּכָּר֔וֹן מִנְחַ֥ת קְנָאֹ֖ת
19 הִ֑וא וּבְיַ֤ד הַכֹּהֵן֙ יִהְי֔וּ מֵ֥י הַמָּרִ֖ים הַמְאָרְרִֽים׃ וְהִשְׁבִּ֨יעַ אֹתָ֜הּ
הַכֹּהֵ֗ן וְאָמַ֤ר אֶל־הָֽאִשָּׁה֙ אִם־לֹ֨א שָׁכַ֥ב אִישׁ֙ אֹתָ֔ךְ וְאִם־לֹ֥א
שָׂטִ֛ית טֻמְאָ֖ה תַּ֣חַת אִישֵׁ֑ךְ הִנָּקִ֕י מִמֵּ֛י הַמָּרִ֥ים הַֽמְאָרְרִ֖ים הָאֵֽלֶּה׃
20 וְאַ֗תְּ כִּ֥י שָׂטִ֛ית תַּ֥חַת אִישֵׁ֖ךְ וְכִ֣י נִטְמֵ֑את וַיִּתֵּ֨ן אִ֥ישׁ בָּךְ֙ אֶת־
21 שְׁכָבְתּ֔וֹ מִֽבַּלְעֲדֵ֖י אִישֵֽׁךְ׃ וְהִשְׁבִּ֨יעַ הַכֹּהֵ֥ן אֶֽת־הָאִשָּׁה֮ בִּשְׁבֻעַ֣ת
הָאָלָה֒ וְאָמַ֤ר הַכֹּהֵן֙ לָֽאִשָּׁ֔ה יִתֵּ֨ן יְהוָ֥ה אוֹתָ֛ךְ לְאָלָ֥ה וְלִשְׁבֻעָ֖ה
בְּת֣וֹךְ עַמֵּ֑ךְ בְּתֵ֨ת יְהוָ֤ה אֶת־יְרֵכֵךְ֙ נֹפֶ֔לֶת וְאֶת־בִּטְנֵ֖ךְ צָבָֽה׃
22 וּ֠בָאוּ הַמַּ֨יִם הַמְאָרְרִ֤ים הָאֵ֙לֶּה֙ בְּמֵעַ֔יִךְ לַצְבּ֥וֹת בֶּ֖טֶן וְלַנְפִּ֣ל יָרֵ֑ךְ
23 וְאָמְרָ֥ה הָאִשָּׁ֖ה אָמֵ֥ן ׀ אָמֵֽן׃ וְ֠כָתַב אֶת־הָאָלֹ֥ת הָאֵ֛לֶּה הַכֹּהֵ֖ן
24 בַּסֵּ֑פֶר וּמָחָ֖ה אֶל־מֵ֥י הַמָּרִֽים׃ וְהִשְׁקָה֙ אֶת־הָ֣אִשָּׁ֔ה אֶת־מֵ֥י
25 הַמָּרִ֖ים הַמְאָרְרִ֑ים וּבָ֥אוּ בָ֛הּ הַמַּ֥יִם הַמְאָרְרִ֖ים לְמָרִֽים׃ וְלָקַ֣ח
הַכֹּהֵן֙ מִיַּ֣ד הָֽאִשָּׁ֔ה אֵ֖ת מִנְחַ֣ת הַקְּנָאֹ֑ת וְהֵנִ֤יף אֶת־הַמִּנְחָה֙
26 לִפְנֵ֣י יְהוָ֔ה וְהִקְרִ֥יב אֹתָ֖הּ אֶל־הַמִּזְבֵּֽחַ׃ וְקָמַ֨ץ הַכֹּהֵ֤ן מִן־הַמִּנְחָה֙
אֶת־אַזְכָּ֣רָתָ֔הּ וְהִקְטִ֖יר הַמִּזְבֵּ֑חָה וְאַחַ֛ר יַשְׁקֶ֥ה אֶת־הָאִשָּׁ֖ה אֶת־
27 הַמָּֽיִם׃ וְהִשְׁקָ֣הּ אֶת־הַמַּ֗יִם וְהָיְתָ֣ה אִֽם־נִטְמְאָה֮ וַתִּמְעֹ֣ל מַ֣עַל

۱۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۲ به فرزندان ییسرائل صحبت کرده به آنها بگو هر مردی که زنش منحرف گشته واقعاً به او خیانت کند.

۱۳ و مردی به منظور نزدیکی کردن با او همخواب شود و موضوع از نظر شوهر مخفی بماند یعنی او (آن زن) پنهان شده ناپاک گردد و شاهدی وجود نداشته باشد و او به زور برده نشده باشد ...

۱۴ و به او (به شوهر) حالت سوءظن دست داده به زنش مشکوک گردد و وی ناپاک شده باشد، یا به او سوءظن دست دهد و نسبت به زنش مشکوک گردد و او ناپاک نشده باشد.

۱۵ آن مرد زنش را نزد کوهِن آورده و تقدیمی او (یعنی تقدیمی زن خود) راهمراه وی (یعنی همراه زنش) یک دهم ایفا آرد جو بیاورد. نظر به اینکه هدیه‌ی سوءظن ها یعنی هدیه‌ی یادآوری گناه می‌باشد روی آن روغن نریزد و بر آن کندر ننهد.

۱۶ آن کوهِن وی (یعنی آن زن) را پیش آورده در حضور خدا وادارد.

۱۷ آن کوهِن با ظرف سفالی آب مقدس برداشته و از خاکی که در زمین میشکان خواهد بود بردار و توی آن آب بریزد.

۱۸ کوهِن آن زن را به حضور خدا واداشته و سر آن زن را برهنه (ژولیده) کند و هدیه‌ی یادبود را که همان هدیه‌ی سوءظن‌هاست روی کف دستهایش بگذارد و آن آب تلخ کامی لعنت آور، در دست کوهِن باشد.

۱۹ آن کوهِن وی را سوگند داده به آن زن بگوید «اگر مردی با تو همخوابی نکرده باشد و اگر در حالی که به شوهرت تعلق داری منحرف نشده باشی که ناپاک گردی، از این آب تلخ کامی لعنت آور مصون بمانی ...

۲۰ «و اگر تو در حالی که به شوهرت تعلق داشته‌ای منحرف گشته و ناپاک شده باشی و غیر شوهرت مردی با تو همبستر شده باشد ...»

۲۱ آن کوهِن آن زن را با سوگند همراه نفرین سوگند دهد و آن کوهِن (سخن را ادامه داده) به آن زن بگوید «خدا موجب شود رانت بیفتد و شکمت باد کند تا در میان قومت نمونه‌ی سوگند همراه نفرین قرار گیری».

۲۲ «و این آب لعنت آور وارد روده‌هایت شود تا شکمت باد کند و رانت را ساقط کند» و آن زن بگوید آمِن آمِن.

۲۳ آن کوهِن این نفرینهای همراه با سوگند را در ورقه‌ای نوشته و در آن آب تلخ کامی بشوید.

۲۴ و آن آب تلخ کامی لعنت آور را به آن زن بنوشاند تا آن آب لعنت آور برای تلخ کامی وارد (شکم) او شود.

۲۵ و آن کوهِن از دست آن زن آن هدیه‌ی آردی سوءظن را بگیرد و آن هدیه‌ی آردی را به حضور خدا تکان داده آن را نزدیک آن قربانگاه پیش آورد.

۲٦ آن کوهِن از آن هدیه‌ی آردی مشتی به عنوان یادبود بردارد و روی آن قربانگاه دود کند و بعد آن آب را به آن زن بنوشاند.

۲۷ آن آب را باو بنوشاند. اگر ناپاک شده به شوهرش خیانت کرده باشد آن آب لعنت آور

בְּאִשָּׁה וּבָאוּ בָהּ הַמַּיִם הַמְאָרְרִים לְמָרִים וְצָבְתָה בִטְנָהּ
28 וְנָפְלָה יְרֵכָהּ וְהָיְתָה הָאִשָּׁה לְאָלָה בְּקֶרֶב עַמָּהּ: וְאִם־לֹא
29 נִטְמְאָה הָאִשָּׁה וּטְהֹרָה הִוא וְנִקְּתָה וְנִזְרְעָה זָרַע: זֹאת
תּוֹרַת הַקְּנָאֹת אֲשֶׁר תִּשְׂטֶה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁהּ וְנִטְמָאָה:
30 אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְאָה וְקִנֵּא אֶת־אִשְׁתּוֹ
וְהֶעֱמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יהוה וְעָשָׂה לָהּ הַכֹּהֵן אֵת כָּל־
31 הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וְנִקָּה הָאִישׁ מֵעָוֹן וְהָאִשָּׁה הַהִוא תִּשָּׂא אֶת־
עֲוֹנָהּ:
1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יַפְלִא לִנְדֹּר נֶדֶר נָזִיר לְהַזִּיר לַיהוה:
3 מִיַּיִן וְשֵׁכָר יַזִּיר חֹמֶץ יַיִן וְחֹמֶץ שֵׁכָר לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל־מִשְׁרַת
4 עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה וַעֲנָבִים לַחִים וִיבֵשִׁים לֹא יֹאכֵל: כֹּל יְמֵי
נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יֵעָשֶׂה מִגֶּפֶן הַיַּיִן מֵחַרְצַנִּים וְעַד־זָג לֹא יֹאכֵל:
5 כָּל־יְמֵי נֶדֶר נִזְרוֹ תַּעַר לֹא־יַעֲבֹר עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מְלֹאת הַיָּמִם
6 אֲשֶׁר־יַזִּיר לַיהוה קָדֹשׁ יִהְיֶה גַּדֵּל פֶּרַע שְׂעַר רֹאשׁוֹ: כָּל־יְמֵי
7 הַזִּירוֹ לַיהוה עַל־נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֹא: לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו
וּלְאַחֹתוֹ לֹא־יִטַּמָּא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל־רֹאשׁוֹ:
8/9 כֹּל יְמֵי נִזְרוֹ קָדֹשׁ הוּא לַיהוה: וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע
פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
10 יְגַלְּחֶנּוּ: וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבִא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה אֶל־
11 הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לְחַטָּאת וְאֶחָד
לְעֹלָה וְכִפֶּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנָּפֶשׁ וְקִדַּשׁ אֶת־רֹאשׁוֹ
12 בַּיּוֹם הַהוּא: וְהִזִּיר לַיהוה אֶת־יְמֵי נִזְרוֹ וְהֵבִיא כֶּבֶשׂ בֶּן־שְׁנָתוֹ
13 לְאָשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשֹׁנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ: וְזֹאת תּוֹרַת
הַנָּזִיר בְּיוֹם מְלֹאת יְמֵי נִזְרוֹ יָבִיא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
14 וְהִקְרִיב אֶת־קָרְבָּנוֹ לַיהוה כֶּבֶשׂ בֶּן־שְׁנָתוֹ תָמִים אֶחָד לְעֹלָה
וְכַבְשָׂה אַחַת בַּת־שְׁנָתָהּ תְּמִימָה לְחַטָּאת וְאַיִל־אֶחָד תָּמִים

برای تلخ کامی (شکم) وی شده شکمش باد رده و رانش ساقط خواهد گشت و آن زن در
میان قومش نمونه‌ی نفرین خواهد شد.
۲۸ و اگر آن زن ناپاک نشده و پاک باشد مصون مانده (اگر نازا باشد) حتماً بچه‌دار خواهد شد.
۲۹ این قانون سوءظن در مورد زنی است که با داشتن شوهر منحرف شده ناپاک گردد.
۳۰ یا مردی که حالت سوءظن به او دست دهد و به زنش مشکوک گردد. آن زن را نزد خدا
وادارد و کوهِن این دستورات را برایش انجام دهد.
۳۱ آن مرد از گناه مبرا میماند و آن زن گناهش را به گردن خواهد داشت.

ناسُو - فصل ششم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۲ به فرزندان ییسرائل صحبت کرده به آنها بگو مرد یا زنی که صریحاً نذر کند که نازیر
(پرهیزکار) باشد، یعنی خود را به خدا اختصاص دهد.
۳ از شراب تازه و کهنه دوری کند، سرکه‌ی (تهیه شده از) شراب تازه و سرکه‌ی شراب کهنه
ننوشد و مایعی که در آن انگور خیسانده باشند ننوشد و انگور تر و خشک نخورد.
۴ تمام روزهای پرهیزش از هر چیزی که از تاک به عمل آید از هسته‌ها تا پوست (انگور)
نخورد.
۵ تمام روزهای نذر و پرهیزکاریش تیغ بر سرش نگذارد. تا تکمیل شدن روزهایی که پرهیز
خواهد کرد با رشد دادن انبوه موی سرش برای خدا مقدس بماند.
٦ تمام روزهاییکه خود را به خدا اختصاص داده به محل سرپوشیده که در آن میت باشد
واردنشود.
۷ نظر به اینکه موی تقدیس شده از جانب خداوند بر سرش است بخاطر فوت پدر و مادر و
برادر و خواهرش خود را ناپاک نکند.
۸ تمام روزهای پرهیزش، او تقدیس شده‌ی خدا است.
۹ و هرگاه کسی ناگهان در نزدیکی او بمیرد و موی تقدیس شده سرش را ناپاک سازد سر خود
را در روز پاک شدنش (از عزا) بتراشد. در روز هفتم آن را بتراشد.
۱۰ در روز هشتم دو قمری یا دو جوجه کبوتر نزد کوهِن به درگاه چادر محل اجتماع بیاورد.
۱۱ آن کوهِن یکی را برای قربانی خطا تقدیم کند و یکی را برای قربانی سوختنی و چون او
به خاطر مرده‌ای خطاکار شده برای او طلب عفو کند. (از نو) سرش را در آن روز مقدس
نماید.
۱۲ (مجدداً) روزهای پرهیزش را برای خدا اختصاص دهد و بره‌ای (از هشت روزه تا) یکساله
برای قربانی جریمه بیاورد و چون در (دوران) پرهیزش ناپاک شده آن روزهای اولیه به
حساب نمی آید.
۱۳ دستور آن پرهیزدار اینست. هنگام کامل شدن روزهای پرهیزش آن (قربانی) را نزد درگاه
چادر محل اجتماع بیاورد.
۱۴ تقدیمی خود را یک بره (از هشت روزه تا) یکساله بی‌عیب برای قربانی سوختنی و یک
بره‌ی ماده (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی خطا و یک قوچ بی‌عیب برای قربانی
سلامت به خدا تقدیم نماید.

15 לִשְׁלָמִים: וְסַל מַצּוֹת סֹלֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת
16 מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם: וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה
17 וְעָשָׂה אֶת־חַטָּאתוֹ וְאֶת־עֹלָתוֹ: וְאֶת־הָאַיִל יַעֲשֶׂה זֶבַח
שְׁלָמִים לַיהוָה עַל סַל הַמַּצּוֹת וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־
18 נִסְכּוֹ: וְגִלַּח הַנָּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נִזְרוֹ וְלָקַח
אֶת־שְׂעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:
19 וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזְּרֹעַ בְּשֵׁלָה מִן־הָאַיִל וְחַלַּת מַצָּה אַחַת
מִן־הַסַּל וּרְקִיק מַצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנָּזִיר אַחַר הִתְגַּלְּחוֹ
20 אֶת־נִזְרוֹ: וְהֵנִיף אוֹתָם הַכֹּהֵן | תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ הוּא
לַכֹּהֵן עַל חֲזֵה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחַר יִשְׁתֶּה הַנָּזִיר
21 יָיִן: זֹאת תּוֹרַת הַנָּזִיר אֲשֶׁר יִדֹּר קָרְבָּנוֹ לַיהוָה עַל־נִזְרוֹ מִלְּבַד
אֲשֶׁר־תַּשִּׂיג יָדוֹ כְּפִי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדֹּר כֵּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת
נִזְרוֹ:
22/23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה
24 תְבָרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמוֹר לָהֶם: יְבָרֶכְךָ יְהוָה
25/26 וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא
27 יְהוָה | פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי
ז 1 עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם: וַיְהִי בְּיוֹם כַּלּוֹת מֹשֶׁה חמישי 
לְהָקִים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו
2 וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּמְשָׁחֵם וַיְקַדֵּשׁ אֹתָם: וַיַּקְרִיבוּ
נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל רָאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂיאֵי הַמַּטֹּת הֵם
3 הָעֹמְדִים עַל־הַפְּקֻדִים: וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שֵׁשׁ־
עֶגְלֹת צָב וּשְׁנֵי־עָשָׂר בָּקָר עֲגָלָה עַל־שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר
4 לְאֶחָד וַיַּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
5 לֵּאמֹר: קַח מֵאִתָּם וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְנָתַתָּה
6 אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֲגָלֹת
7 וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם: אֵת | שְׁתֵּי הָעֲגָלוֹת וְאֵת

۱۵ به علاوه سبدی فطیر از آرد نرم، قرصهای سرشته شده در روغن و فطیرهای نازک روغن مالیده شده و هدیه‌ی آردی و مایع‌های ریختنیشان را تقدیم بدارد.

۱٦ آن کوهِن آنها را نزد خدا پیش آورده (مراسم) قربانی خطا و سوختنیش را انجام دهد.

۱۷ و علاوه بر سبد فطیرها، آن قوچ را بصورت ذبح سلامت به خدا تقدیم نماید و آن کوهِن به هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش رسیدگی نماید.

۱۸ آن پرهیزدار موی تقدیس شده‌ی سرش را در درگاه محل اجتماع بتراشد و موی تقدیس شده‌ی سرش را برداشته روی آن آتشی که زیر قربانی سلامت است، بگذارد.

۱۹ بعد از اینکه آن پرهیزدار موی تقدیس شده‌ی سرش را تراشید، آن کوهِن دست آب پز شده‌ی آن قوچ را به علاوه یک قرص فطیر از آن سبد و یک فطیر نازک برداشته روی کف دستهای آن پرهیزدار بگذارد.

۲۰ آن کوهِن آنها را به حضور خدا تکان دهد. (آنها) با سینه‌ی تکان دادنی و با ساق آن هدیه برای آن کوهِن وقف است و بعد از آن پرهیزدار شراب بنوشد.

۲۱ دستور پرهیزداری که به مناسبت نذرش برای خدا قربانی نذر کند چنین است. علاوه بر آنچه که استطاعت دارد مطابق دستور نذرش، نذری را که کرده است همانگونه ادا نماید.

۲۲ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۳ به اَهَروُن و پسرانش صحبت کرده بگو به فرزندان ییسرائل خطاب نموده آنها را اینگونه دعا نمایید.

۲۴ خدا تو را برکت دهد و نگهدارت باشد.

۲۵ خدا به تو روی خوش نشان داده مورد مرحمتت قرار دهد.

۲٦ خدا خواسته‌های (مشروع) تو را اجابت کند و برایت آرامش (امنیت) برقرار نماید.

۲۷ نام مرا بر فرزندان ییسرائل بگذارند و من آنها را برکت خواهم نمود.

ناسُو - فصل هفتم

تورات روز اول حنوکا فصل ۷ آیه یک الی ۱۷



۱ هنگامیکه مُشه برپا داشتن میشکان را پایان داد مُشه آن (میشکان) و تمام اسبابش و قربانگاه و تمام ظروفش را مسح نموده اختصاصی نمود. همه‌ی آنها را با هم مسح نموده اختصاصی کرد.

۲ رئیس‌های ییسرائل، سران خاندان که رؤسای سبط‌ها بودند همان کسانی که بر شمارش (آن قوم) نظارت کردند، هدیه تقدیم داشتند.

۳ هدیه‌ی خود را به حضور خدا شش گاری سرپوشیده و دوازده گاو آوردند. یک گاری از طرف دو رئیس و یک گاو نر از طرف هر یک و آنها را جلو میشکان تقدیم داشتند.

۴ خدا به مُشه چنین گفت:

۵ (این هدیه‌ها را) از آنها بگیر و برای انجام دادن کار چادر محل اجتماع بکار گرفته شوند و آنها را به لِویها، به هر کسی بر حسب کارش بده.

٦ مُشه آن گاری‌ها و آن گاوها را گرفت و آنها را به لِوی‌ها داد.

8 אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם׃ וְאֵת ׀ אַרְבַּע
הָעֲגָלֹת וְאֵת שְׁמֹנַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד
9 אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ וְלִבְנֵי קְהָת לֹא נָתָן כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ
10 עֲלֵהֶם בַּכָּתֵף יִשָּׂאוּ׃ וַיַּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֵת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם
11 הִמָּשַׁח אֹתוֹ וַיַּקְרִיבוּ הַנְּשִׂיאִם אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יַקְרִיבוּ
12 אֶת־קָרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ׃ וַיְהִי הַמַּקְרִיב בַּיּוֹם
13 הָרִאשׁוֹן אֶת־קָרְבָּנוֹ נַחְשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב לְמַטֵּה יְהוּדָה׃ וְקָרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
14/15 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד
16 בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים
17 אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נַחְשׁוֹן
בֶּן־עַמִּינָדָב׃

18/19 בַּיּוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר נְשִׂיא יִשָּׂשכָר׃ הִקְרִב
אֶת־קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק
אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת
20 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃
21 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃
22/23 שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם
חֲמִשָּׁה עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן
נְתַנְאֵל בֶּן־צוּעָר׃

24/25 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי נָשִׂיא לִבְנֵי זְבוּלֻן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן׃ קָרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
26/27 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד

۷ دوگاری و چهارگاو را بر حسب کارشان به پسران گِرشون داد.
۸ و آن چهارگاری و هشت گاو را به پسران مِراری برابر کارشان که زیر نظر ایتامار پسر اَهَرون کوهِن بود، داد.
۹ و به فرزندان قِهات نداد زیرا اسبابهای مقدسی را که بر عهده‌ی آنها بود با دوش حمل میکردند.
۱۰ رئیس‌ها برای جشن افتتاح آن قربانگاه در روز مسح شدنش هدیه آوردند. رئیس‌ها هدیه‌ی خود را جلو آن قربانگاه تقدیم نمودند.
۱۱ خدا به مُشه گفت یک روز یک رئیس و روز بعد رئیس دیگر هدیه‌ی خود را برای جشن افتتاح قربانگاه تقدیم بدارند.
۱۲ کسی که اولین روز هدیه‌ی خود را تقدیم کرد نَحشُون پسر عَمینادا‌و از سبط یهودا بود.
۱۳ و هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شقل مقدس، هر دوی آنها را که برای هدیه‌ی آردی پر از آرد نرم سرشته شده در روغن تقدیم کرد.
۱۴ یک قاشق به وزن ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داورهای یازده گانه).(۱)
۱۵ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۱۶ یک بز نر جوان برای قربانی خطا.
۱۷ و برای ذبح سلامت دوگاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی نحشون پسر عَمینادا‌و.
۱۸ در روز دوم نَتن اِل پسر صوعار رئیس (سبط) ییساخار تقدیم کرد.
۱۹ هدیه‌ی خود را یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها را که برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن تقدیم کرد.
۲۰ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده گانه).
۲۱ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۲۲ یک بز نر جوان برای قربانی خطا.
۲۳ و برای ذبح سلامت دوگاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله، این بوده هدیه‌ی نِتَن اِل پسر صوعار.
۲۴ در روز سوم رئیس فرزندان زوولون اِلی آو پسر حِلُون.
۲۵ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها را که برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن تقدیم کرد.
۲۶ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده گانه).

تورا‌ه روز دوم حنوکا فصل ۷ آیه ۱۸ الی ۲۳

تورا‌ه روز سوم حنوکا فصل ۷ آیه ۲۴ الی ۲۹

۱- بخور (داروهای یازده گانه) از ده چیز خوشبو و یک صمغ بدبو تهیه میشد و علت این بود در صورتیکه اقلیتی از گناهکاران با اجتماع باشند معذالک خداوند آنها را بقومیت خود قبول دارد.

28 בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים
29 אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִיאָב
בֶּן־חֵלֹן׃

30/31 בַּיּוֹם הָרְבִיעִי נָשִׂיא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיצוּר בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃ קָרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
32/33 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר
34 אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־
35 עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִיצוּר
בֶּן־שְׁדֵיאוּר׃

36 בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי נָשִׂיא לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֻמִיאֵל בֶּן־צוּרִישַׁדָּי׃
37 קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד
כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
38/39 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר
40 אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־
41 עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן שְׁלֻמִיאֵל
בֶּן־צוּרִישַׁדָּי׃

ששי
42/43 בַּיּוֹם הַשִּׁשִּׁי נָשִׂיא לִבְנֵי גָד אֶלְיָסָף בֶּן־דְּעוּאֵל׃ קָרְבָּנוֹ קַעֲרַת־
כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים
שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן
44/45 לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד בֶּן־
46 בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים
47 אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֶלְיָסָף

۲۷ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۲۸ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۲۹ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اِلی آو پسر حِلُون.

توراه روز چهارم حنوکا — فصل ۷ آیه ۳۰ الی ۳۵

۳۰ در روز چهارم رئیس فرزندان رِئوون اِلیصور پسر شِداور.(۱)
۳۱ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.
۳۲ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده گانه).
۳۳ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۳۴ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۳۵ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اِلیصور پسر شِداور.

توراه روز پنجم حنوکا — فصل ۷ آیه ۳۰ الی ۴۱

۳۶ در روز پنجم رئیس فرزندان شیمعوُن شِلومیئِل پسر صوری شَدای.
۳۷ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.
۳۸ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده گانه).
۳۹ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۴۰ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۴۱ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی شِلومیئِل پسر صوری شَدای.

توراه روز ششم حنوکا اگر مصادف با شبات و روش حودش باشد — فصل ۷ آیه ۴۲ الی ۴۷

۴۲ در روز ششم رئیس فرزندان گاد اِلیاساف پسر دِعوئل.
۴۳ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.
۴۴ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده گانه).
۴۵ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۴۶ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۴۷ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اِلیاساف پسر دِعوئل.
۴۸ در روز هفتم رئیس فرزندان اِفرئیم اِلی شاماع پسر عَمیهود.

۱- علت اینکه هدیه‌های تقدیمی رؤسای فرزندان ییسرائل چندین مرتبه تکرار کرده است اینست که تبعیضی بین آنها قائل نشده باشد و نظر به اینکه اولین کسی که بمیان دریای سرخ پرید (نخشون پسر عَمی ناداو) رئیس سبط یهودا بود، لذا به همین مناسبت اغلب در رأس ملت ییسرائل قرار داشت.

בֶּן־דְּעוּאֵל׃



48//49 בַּיּוֹם֙ הַשְּׁבִיעִ֔י נָשִׂ֖יא לִבְנֵ֣י אֶפְרָ֑יִם אֱלִֽישָׁמָ֖ע בֶּן־עַמִּיהֽוּד׃ קָרְבָּנ֞וֹ
קַֽעֲרַת־כֶּ֣סֶף אַחַ֗ת שְׁלֹשִׁ֣ים וּמֵאָה֮ מִשְׁקָלָהּ֒ מִזְרָ֥ק אֶחָד֙ כֶּ֔סֶף
שִׁבְעִ֥ים שֶׁ֖קֶל בְּשֶׁ֣קֶל הַקֹּ֑דֶשׁ שְׁנֵיהֶ֣ם ׀ מְלֵאִ֗ים סֹ֛לֶת בְּלוּלָ֥ה
50/51 בַשֶּׁ֖מֶן לְמִנְחָֽה׃ כַּ֥ף אַחַ֛ת עֲשָׂרָ֥ה זָהָ֖ב מְלֵאָ֥ה קְטֹֽרֶת׃ פַּ֣ר אֶחָ֞ד
52 בֶּן־בָּקָ֗ר אַ֧יִל אֶחָ֛ד כֶּֽבֶשׂ־אֶחָ֥ד בֶּן־שְׁנָת֖וֹ לְעֹלָֽה׃ שְׂעִיר־עִזִּ֥ים
53 אֶחָ֖ד לְחַטָּֽאת׃ וּלְזֶ֣בַח הַשְּׁלָמִים֮ בָּקָ֣ר שְׁנַ֒יִם֒ אֵילִ֤ם חֲמִשָּׁה֙
עַתֻּדִ֣ים חֲמִשָּׁ֔ה כְּבָשִׂ֥ים בְּנֵֽי־שָׁנָ֖ה חֲמִשָּׁ֑ה זֶ֛ה קָרְבַּ֥ן אֱלִֽישָׁמָ֖ע
בֶּן־עַמִּיהֽוּד׃



54/55 בַּיּוֹם֙ הַשְּׁמִינִ֔י נָשִׂ֖יא לִבְנֵ֣י מְנַשֶּׁ֑ה גַּמְלִיאֵ֖ל בֶּן־פְּדָהצֽוּר׃ קָרְבָּנ֞וֹ
קַֽעֲרַת־כֶּ֣סֶף אַחַ֗ת שְׁלֹשִׁ֣ים וּמֵאָה֮ מִשְׁקָלָהּ֒ מִזְרָ֥ק אֶחָד֙ כֶּ֔סֶף
שִׁבְעִ֥ים שֶׁ֖קֶל בְּשֶׁ֣קֶל הַקֹּ֑דֶשׁ שְׁנֵיהֶ֣ם ׀ מְלֵאִ֗ים סֹ֛לֶת בְּלוּלָ֥ה
56/57 בַשֶּׁ֖מֶן לְמִנְחָֽה׃ כַּ֥ף אַחַ֛ת עֲשָׂרָ֥ה זָהָ֖ב מְלֵאָ֥ה קְטֹֽרֶת׃ פַּ֣ר אֶחָ֞ד
58 בֶּן־בָּקָ֗ר אַ֧יִל אֶחָ֛ד כֶּֽבֶשׂ־אֶחָ֥ד בֶּן־שְׁנָת֖וֹ לְעֹלָֽה׃ שְׂעִיר־עִזִּ֥ים
59 אֶחָ֖ד לְחַטָּֽאת׃ וּלְזֶ֣בַח הַשְּׁלָמִים֮ בָּקָ֣ר שְׁנַ֒יִם֒ אֵילִ֤ם חֲמִשָּׁה֙
עַתֻּדִ֣ים חֲמִשָּׁ֔ה כְּבָשִׂ֥ים בְּנֵֽי־שָׁנָ֖ה חֲמִשָּׁ֑ה זֶ֛ה קָרְבַּ֥ן גַּמְלִיאֵ֖ל
בֶּן־פְּדָהצֽוּר׃

60/61 בַּיּוֹם֙ הַתְּשִׁיעִ֔י נָשִׂ֖יא לִבְנֵ֣י בִנְיָמִ֑ן אֲבִידָ֖ן בֶּן־גִּדְעֹנִֽי׃ קָרְבָּנ֞וֹ
קַֽעֲרַת־כֶּ֣סֶף אַחַ֗ת שְׁלֹשִׁ֣ים וּמֵאָה֮ מִשְׁקָלָהּ֒ מִזְרָ֥ק אֶחָד֙ כֶּ֔סֶף
שִׁבְעִ֥ים שֶׁ֖קֶל בְּשֶׁ֣קֶל הַקֹּ֑דֶשׁ שְׁנֵיהֶ֣ם ׀ מְלֵאִ֗ים סֹ֛לֶת בְּלוּלָ֥ה
62/63 בַשֶּׁ֖מֶן לְמִנְחָֽה׃ כַּ֥ף אַחַ֛ת עֲשָׂרָ֥ה זָהָ֖ב מְלֵאָ֥ה קְטֹֽרֶת׃ פַּ֣ר אֶחָ֞ד
64 בֶּן־בָּקָ֗ר אַ֧יִל אֶחָ֛ד כֶּֽבֶשׂ־אֶחָ֥ד בֶּן־שְׁנָת֖וֹ לְעֹלָֽה׃ שְׂעִיר־עִזִּ֥ים
65 אֶחָ֖ד לְחַטָּֽאת׃ וּלְזֶ֣בַח הַשְּׁלָמִים֮ בָּקָ֣ר שְׁנַ֒יִם֒ אֵילִ֤ם חֲמִשָּׁה֙
עַתֻּדִ֣ים חֲמִשָּׁ֔ה כְּבָשִׂ֥ים בְּנֵֽי־שָׁנָ֖ה חֲמִשָּׁ֑ה זֶ֛ה קָרְבַּ֥ן אֲבִידָ֖ן
בֶּן־גִּדְעֹנִֽי׃

66/67 בַּיּוֹם֙ הָֽעֲשִׂירִ֔י נָשִׂ֖יא לִבְנֵ֣י דָ֑ן אֲחִיעֶ֖זֶר בֶּן־עַמִּֽישַׁדָּֽי׃ קָרְבָּנ֞וֹ
קַֽעֲרַת־כֶּ֣סֶף אַחַ֗ת שְׁלֹשִׁ֣ים וּמֵאָה֮ מִשְׁקָלָהּ֒ מִזְרָ֥ק אֶחָד֙ כֶּ֔סֶף

۴۹ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود. تَوراه روز هفتم حنوکا فصل ۷ آیه ۴۸ الی ۵۳

۵۰ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).

۵۱ یک‌گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.

۵۲ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.

۵۳ و برای ذبح سلامت دوگاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اِلی شاماع پسر عَمی هود.

۵۴ در روز هشتم رئیس فرزندان مِنَشه‌گَملیئِل پسر پِداه صور. تَوراه روز هشتم حنوکا فصل ۷ آیه ۵۴ الی فصل ۸ آیه ۴

۵۵ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.

۵٦ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).

۵۷ یک‌گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.

۵۸ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.

۵۹ و برای ذبح سلامت دوگاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی گَملیئِل پسر پِداه صور.

٦۰ در روز نهم رئیس فرزندان بینیامین اَویدان پسر گیدعُونی.

٦۱ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.

٦۲ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).

٦۳ یک‌گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.

٦۴ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.

٦۵ و برای ذبح سلامت دوگاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اَویدان پسر گیدعونی.

٦٦ در روز دهم رئیس فرزندان دان، اَحیعِزر پسر عَمی شَدای.

٦۷ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.

تبصره کلی برای دادن هدایا در موقع برپایی میشکان:
علت اینکه در موقع برپایی میشکان فقط رؤسای ییسرائل هدیه‌هایی تقدیم داشتند اینست که زمانیکه خداوند فرمود میشکان را بسازند روسا گفتند ما صبر میکنیم تا توده‌ی ملت هدیه‌های خود را تقدیم دارند و هرچه کسر بود ما جبران خواهیم کرد ولیکن در آنجا نتوانستند شرکت فعالانه داشته باشند این است که موقع افتتاح آنها فوراً خود را داوطلب کردند واین هدایا را تقدیم نمودند.

שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
68/69 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר
70 אֶחָד בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־
71 עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קׇרְבַּן אֲחִיעֶזֶר
בֶּן־עַמִּישַׁדָּי׃

72/73 בְּיוֹם עַשְׁתֵּי עָשָׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי אָשֵׁר פַּגְעִיאֵל בֶּן־עׇכְרָן׃ קׇרְבָּנוֹ שביעי
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
74/75 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד
76 בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים
77 אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קׇרְבַּן פַּגְעִיאֵל
בֶּן־עׇכְרָן׃

78/79 בְּיוֹם שְׁנֵים עָשָׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי נַפְתָּלִי אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן׃ קׇרְבָּנוֹ
קַעֲרַת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה
80/81 בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה׃ כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת׃ פַּר אֶחָד
82 בֶּן־בָּקָר אַיִל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה׃ שְׂעִיר־עִזִּים
83 אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה
עַתֻּדִים חֲמִשָּׁה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קׇרְבַּן אֲחִירַע
בֶּן־עֵינָן׃

84 זֹאת ׀ חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הִמָּשַׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל
קַעֲרֹת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרְקֵי־כֶסֶף שְׁנֵים עָשָׂר כַּפּוֹת זָהָב
85 שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה׃ שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקְּעָרָה הָאַחַת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים
הַמִּזְרָק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אַלְפַּיִם וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל
86 הַקֹּדֶשׁ׃ כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה מְלֵאֹת קְטֹרֶת עֲשָׂרָה

٦٨ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).
٦٩ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۷۰ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۷۱ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اَحیعِزِر پسر عَمی شدای.
۷۲ در روز یازدهم رئیس فرزندان آشِر پَگعیئِل پسر عُوخران.
۷۳ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.
۷۴ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).
۷۵ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۷٦ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۷۷ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی پَگعیئِل پسر عُوخران.
۷۸ در روز داوزدهم رئیس فرزندان نَفتالی اَحیرعَ پسر عِنان.
۷۹ هدیه‌اش یک قالب نان از نقره به وزن یک صد و سی (شِقِل)، یک خون پاش نقره (به وزن) هفتاد شِقِل بر حسب شِقِل مقدس، هر دوی آنها راکه برای هدیه‌ی آردی بود پر از آرد نرم سرشته شده در روغن بود.
۸۰ یک قاشق (به وزن) ده (شِقِل) از طلا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه).
۸۱ یک گاو نر جوان، یک قوچ، یک بره (از هشت روزه تا) یکساله برای قربانی سوختنی.
۸۲ یک بُز نر جوان برای قربانی خطا.
۸۳ و برای ذبح سلامت دو گاو نر، پنج قوچ، پنج بز نر، پنج بره (از هشت روزه تا) یکساله. این بود هدیه‌ی اَحیرَع پسر عَنان.
۸۴ (جمع هدیه‌های) جشن افتتاح آن قربانگاه در روز مسح شدنش از جانب سران (فرزندان) ییسرائل از این قرار است. قالب‌های نان از نقره دوازده عدد، خون پاشهای نقره دوازده عدد، قاشقهای طلا دوازه عدد.
۸۵ (وزن) هر قالب نان از نقره یکصد و سی (شِقِل)، و هر خونپاش هفتاد (شِقِل)، جمع نقره‌ی ظرفها بر حسب شِقِل مقدس دو هزار و چهار صد.
۸٦ قاشقهای طلا دوازه تا پر از بخور (داروهای یازده‌گانه) هر قاشق بر حسب شِقِل مقدس (به وزن) ده شِقِل، جمع طلای آن قاشقها یکصد و بیست شِقِل.
۸۷ تمام گاوهای نر برای قربانی سوختنی دوازده (رأس)، قوچ دوازده (رأس)، بره‌های (از هشت روزه تا) یکساله دوازده (رأس)، علاوه بر هدیه‌ی آردی آنها، و بزهای نر جوان دوازه رأس برای قربانی خطا.

(نکاتی چند درباره‌ی شِقِل) شِقِل یکی از واحدهای وزن است که در تورا از آن استفاده میشود و اندازه‌گیریهای پول میز با شِقِل انجام میشده است و ارزش آن حدوداً بین ۷/۲ و ۹/٦ گرم نقره‌ی ناب میباشد.

מפטיר 87 הַכַּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זְהַב הַכַּפּוֹת עֶשְׂרִים וּמֵאָה׃ כָּל־הַבָּקָר
לָעֹלָה שְׁנֵים עָשָׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנֵים־עָשָׂר כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
88 שְׁנֵים עָשָׂר וּמִנְחָתָם וּשְׂעִירֵי עִזִּים שְׁנֵים עָשָׂר לְחַטָּאת׃ וְכֹל
בְּקַר ׀ זֶבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שִׁשִּׁים
עַתֻּדִים שִׁשִּׁים כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁשִּׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ
89 אַחֲרֵי הִמָּשַׁח אֹתוֹ׃ וּבְבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ
וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדַּבֵּר אֵלָיו מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲרֹן
הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו׃

בהעלתך ח וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו
1/2 בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת־הַנֵּרֹת אֶל־מוּל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יָאִירוּ שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת׃
3 וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן אֶל־מוּל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הֶעֱלָה נֵרֹתֶיהָ כַּאֲשֶׁר
4 צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃ וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנֹרָה מִקְשָׁה זָהָב עַד־
יְרֵכָהּ עַד־פִּרְחָהּ מִקְשָׁה הִוא כַּמַּרְאֶה אֲשֶׁר הֶרְאָה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֶת־הַמְּנֹרָה׃)(
5/6 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ קַח אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
7 וְטִהַרְתָּ אֹתָם׃ וְכֹה־תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרָם הַזֵּה עֲלֵיהֶם מֵי
חַטָּאת וְהֶעֱבִירוּ תַעַר עַל־כָּל־בְּשָׂרָם וְכִבְּסוּ בִגְדֵיהֶם וְהִטֶּהָרוּ׃
8 וְלָקְחוּ פַּר בֶּן־בָּקָר וּמִנְחָתוֹ סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וּפַר־שֵׁנִי בֶן־
9 בָּקָר תִּקַּח לְחַטָּאת׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד
10 וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם)(
11 לִפְנֵי יְהוָה וְסָמְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם׃ וְהֵנִיף
אַהֲרֹן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ
12 לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת יְהוָה׃ וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ
הַפָּרִים וַעֲשֵׂה אֶת־הָאֶחָד חַטָּאת וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה לַיהוָה
13 לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם׃ וְהַעֲמַדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אַהֲרֹן וְלִפְנֵי בָנָיו
14 וְהֵנַפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה׃ וְהִבְדַּלְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי
שני 15 יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם׃ וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־)(

۸۸ همه‌ی گاوهای قربانی سلامت بیست و چهار (رأس) گاو نر بود، قوچ شصت (رأس)، بز نر شصت (رأس)، بره‌ی (از هشت روزه تا) یکساله شصت (رأس)، این است (هدیه هـای) جشن افتتاح آن قربانگاه بعد از مسح شدن آن.(۱)

۸۹ و موقعی که مُشه به چادر محل اجتماع وارد میشد (تا خدا) با وی سخن گوید آن صدا را که با او صحبت میکرد از بالای سرپوشی که روی صندوق (لوح‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) بود می‌شنید یعنی (خدا) از بین دو کِرووِیم (فرشته‌ها) با وی سخن می‌گفت.

پاراشای بِهَعَلوتخا - فصل هشتم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به اَهَرون صحبت نموده به او بگو موقعی که چراغها را روشن میکنی آن هفت چراغ به طرف شاخه‌ی میانی چراغدان روشنایی بدهد.(۱)

۳ اَهَرُون همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود عمل کرد. چراغـهای آن را بـه طـرف شاخه‌ی میانی چراغدان روشن کرد.

۴ ساختمان آن چراغدان حتی پایه‌ی آن را با زینت گل شکل آن یک پارچ از طلا بـود چراغدان را همانگونه و مثل آن شکلی که خدا به مُشه نشان داده بود، ساخت.

۵ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۶ لِوی‌ها را از میان فرزندان ییسرائل بردار و آنها را تطهیر کن.(۲)

۷ و برای تطهیر آنها اینگونه عمل نما. آب «خطات» (تطهیر) بر آنها بیفشان و بر تمام بدن خود تیغ بگذرانند و لباسهای خود را بشویند تا مطهر شوند.

۸ علاوه بر هدیه‌ی آرد نرم سرشته شده در روغن، گاو نر جوانی بگیرند و تو گاو نر جوان دومی را برای قربانی خطا بگیر.

۹ لِوی‌ها را جلو چادر محل اجتماع نزدیک بیاور و تمام جمعیت فرزندان ییسرائل را جمع کن.

۱۰ لِویها را بحضور خدا نزدیک بیاور و فرزندان ییسرائل دستهایشانرا روی لِویها تکیه دهند.

۱۱ اَهَرون از جانب فرزندان ییسرائل لِویها را حضور خدا حرکت دهد تا مختص خدمت بخدا شوند.

۱۲ و لِوی‌ها دستهای خود را به منظور طلب عفو روی سر آن گاوهای نر تکیه دهند. یکی از آن گاوها را برای خدا به صورت قربانی خطا تقدیم کن و یکـی را بـه صـورت قـربانی سوختنی.

۱۳ و لِوی‌ها را جلو اَهَرُون و پسرانش وادار و آنها را در حضور خدا حرکت بده.

۱۴ لِوی‌ها را از میان فرزندان ییسرائل جدا کن تا آنها مال من باشند.

۱۵ و بعد از این لِوی‌ها بیایند و در چادر محل اجتماع خدمت بکنند و آنها را تطهیر کـرده حرکت بده.

۱- برای افتتاح «میشکان» همه سران اسباط هدیه‌هایی تقدیم داشتند. چون چیزی برای تقدیم کردن سبط لِوی باقی نماند اَهَرون ناراحت بود پس خداوند فرمود افتخار روشن کردن چراغدان برای اهرون محفوظ بماند.

۲- چون سر و کار لویها با خانه‌ی خدا بود لازم بود که از ناپاکی حادث از لمس مرده پاک شوند.

16 אֹהֶל מוֹעֵד וְטִהַרְתָּ אֹתָם וְהֵנַפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה׃ כִּי נְתֻנִים
נְתֻנִים הֵמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פִּטְרַת כׇּל־רֶחֶם בְּכוֹר
17 כֹּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַחְתִּי אֹתָם לִי׃ כִּי לִי כׇל־בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה בְּיוֹם הַכֹּתִי כׇל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי
18 אֹתָם לִי׃ וָאֶקַּח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כׇּל־בְּכוֹר בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
19 וָאֶתְּנָה אֶת־הַלְוִיִּם נְתֻנִים ׀ לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר עַל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נֶגֶף בְּגֶשֶׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־
20 הַקֹּדֶשׁ׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכׇל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַלְוִיִּם
כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לַלְוִיִּם כֵּן־עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי
21 יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּתְחַטְּאוּ הַלְוִיִּם וַיְכַבְּסוּ בִּגְדֵיהֶם וַיָּנֶף אַהֲרֹן אֹתָם
22 תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וַיְכַפֵּר עֲלֵיהֶם אַהֲרֹן לְטַהֲרָם׃ וְאַחֲרֵי־כֵן
בָּאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אַהֲרֹן
וְלִפְנֵי בָנָיו כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם כֵּן עָשׂוּ
23/24 לָהֶם׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ זֹאת אֲשֶׁר
לַלְוִיִּם מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה יָבוֹא לִצְבֹא צָבָא בַּעֲבֹדַת
25 אֹהֶל מוֹעֵד׃ וּמִבֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצְּבָא הָעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד
26 עוֹד׃ וְשֵׁרֵת אֶת־אֶחָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִשְׁמֹר מִשְׁמֶרֶת וַעֲבֹדָה
לֹא יַעֲבֹד כָּכָה תַּעֲשֶׂה לַלְוִיִּם בְּמִשְׁמְרֹתָם׃
ט 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְמִדְבַּר־סִינַי בַּשָּׁנָה הַשֵּׁנִית לְצֵאתָם שלישי 
2 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר׃ וְיַעֲשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
3 אֶת־הַפָּסַח בְּמוֹעֲדוֹ׃ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר־יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין
הָעַרְבַּיִם תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמֹעֲדוֹ כְּכׇל־חֻקֹּתָיו וּכְכׇל־מִשְׁפָּטָיו
4 תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשֹׂת הַפָּסַח׃
5 וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח בָּרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין
הָעַרְבַּיִם בְּמִדְבַּר סִינָי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ
6 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא־

۱۶ زیرا آنها از میان فرزندان ییسرائل کاملاً برای من اختصاص یافته‌اند. آنها را به جای اولین گشاینده هر رحم یعنی هر نخست زاده‌ای از فرزندان ییسرائل برای خود برداشتیم.

۱۷ زیرا هر نخست زادی از فرزندان ییسرائل چه انسان و چه چارپا مال من است. روزی که هر اول زادی را در سرزمین مصر کشتم آنها را برای خود اختصاص دادم.

۱۸ یعنی به جای هر نخست زاده‌ای از فرزندان ییسرائل لِوی‌ها را برداشتم.

۱۹ و لِوی‌ها را از میان فرزندان ییسرائل به اَهَرون و پسرانش هدیه دادم تا خدمت فرزندان ییسرائل را در چادر محل اجتماع انجام دهند و برای فرزندان ییسرائل طلب عفو کنند و موقعی که فرزندان ییسرائل (در حال ناپاکی) به آن مکان مقدس نزدیک شوند (لوی‌ها با اخطار از نزدیک شدن آنها جلوگیری نمایند تا) بر سر فرزندان ییسرائل بلایی نازل نشود.

۲۰ مُشه و اَهَرون و تمام جماعت فرزندان ییسرائل طبق آنچه خدا درباره‌ی لِوی‌ها به مُشه فرمان داده بود با لِوی‌ها عمل کردند.

۲۱ لِوی‌ها خود را پاک کردند و لباسهای خود را شستند و اَهَرون آنها را جلو خدا حرکت داد و اَهَرُون درباره‌ی آنها طلب عفو کرد تا آنها را تطهیر نماید.

۲۲ و بعد از آن لِوی‌ها آمدند تا خدمت خود را در چادر محل اجتماع در حضور اَهَرون و در حضور پسراش انجام دهند. همانگونه که خدا به مُشه درباره‌ی لِوی‌ها فرمان داده بود نسبت به آنها عمل کردند.

۲۳ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۴ آنچه مربوط به لِوی‌هاست این است. (لِوی) از بیست و پنج ساله به بالا بیاید و وارد جمعیت خدمتگزاران در کار چادر محل اجتماع شود.

۲۵ و در پنجاه سالگی از جمعیت خدمتگزاران خارج شود و دیگر خدمت (سخت) نکند.

۲۶ خدمت پاسداری برداران خود را در چادر محل اجتماع بکند، ولی کار (سختی) انجام ندهد با لِوی‌ها در پاسداریشان چنین عمل کن.

بِهَعَلوتخا - فصل نهم

فصل ۹ آیه یک الی ۱۴ تورات روز ششم پسح

۱ خدادر ماه اول سال دوم بیرون آمدن آنها (یعنی فرزندان ییسرائل) از سرزمین مصر در بیابان سینَی به مُشه چنین سخن گفت:

۲ فرزندان ییسرائل (آئین قربانی) پِسَح را در موقعش برگزار نمایند.

۳ در روز چهاردهم همین ماه در موقعش هنگام عصر (از نیم بعد از ظهر الی غروب آفتاب) آن را برگزار کنید. آن را طبق تمام قانونها و طبق تمام دستورهایش انجام دهید.

۴ مُشه با فرزندان ییسرائل صحبت کرد که (آئین قربانی) پِسَح را برگزار کنند.

۵ (آیین قربانی) پِسَح را در روز چهاردهم ماه اول هنگام عصر در بیابان سینَی برگزار کردند. فرزندان ییسرائل طبق آنچه خدا به مُشه فرمان داده بود، عمل کردند.

۶ اشخاصی بودند که بخاطر لمس کردن مرده ناپاک بودند و نتوانستند در آنروز (آیین

יָכְלוּ לַעֲשֹׂת־הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי
7 אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא׃ וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הָהֵמָּה אֵלָיו אֲנַחְנוּ
טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגָּרַע לְבִלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קָרְבַּן יהוה
8 בְּמֹעֲדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עִמְדוּ וְאֶשְׁמְעָה
מַה־יְצַוֶּה יהוה לָכֶם׃
9/10 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
אִישׁ אִישׁ כִּי־יִהְיֶה טָמֵא ׀ לָנֶפֶשׁ אוֹ בְדֶרֶךְ רְחֹקָה לָכֶם אוֹ
11 לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוה׃ בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם בֵּין הָעַרְבַּיִם יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־מַצּוֹת וּמְרֹרִים יֹאכְלֻהוּ׃
12 לֹא־יַשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּ־בוֹ כְּכָל־חֻקַּת
13 הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ׃ וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבְדֶרֶךְ לֹא־
הָיָה וְחָדַל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֶּיהָ
כִּי ׀ קָרְבַּן יהוה לֹא הִקְרִיב בְּמֹעֲדוֹ חֶטְאוֹ יִשָּׂא הָאִישׁ הַהוּא׃
14 וְכִי־יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר וְעָשָׂה פֶסַח לַיהוה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח
וּכְמִשְׁפָּטוֹ כֵּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר וּלְאֶזְרַח
רביעי 15 הָאָרֶץ׃ וּבְיוֹם הָקִים אֶת־הַמִּשְׁכָּן כִּסָּה הֶעָנָן
אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאֹהֶל הָעֵדֻת וּבָעֶרֶב יִהְיֶה עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּמַרְאֵה־
16 אֵשׁ עַד־בֹּקֶר׃ כֵּן יִהְיֶה תָמִיד הֶעָנָן יְכַסֶּנּוּ וּמַרְאֵה־אֵשׁ לָיְלָה׃
17 וּלְפִי הֵעָלוֹת הֶעָנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
18 וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכָּן־שָׁם הֶעָנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ עַל־
פִּי יהוה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יהוה יַחֲנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר
19 יִשְׁכֹּן הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יַחֲנוּ׃ וּבְהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן
יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יהוה וְלֹא יִסָּעוּ׃
20 וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן יָמִים מִסְפָּר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יהוה
21 יַחֲנוּ וְעַל־פִּי יהוה יִסָּעוּ׃ וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הֶעָנָן מֵעֶרֶב עַד־
בֹּקֶר וְנַעֲלָה הֶעָנָן בַּבֹּקֶר וְנָסָעוּ אוֹ יוֹמָם וָלַיְלָה וְנַעֲלָה הֶעָנָן
22 וְנָסָעוּ׃ אוֹ־יֹמַיִם אוֹ־חֹדֶשׁ אוֹ־יָמִים בְּהַאֲרִיךְ הֶעָנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן

قربانی) پَسَح را برگزار نمایند. در آن روز پیش مُشه و اَهَروُن حضور یافتند.

۷ آن اشخاص به وی گفتند: ما به خاطر لمس آدم مرده ناپاک هستیم چرا در میان فرزندان ییسرائل از تقدیم قربانی خدا در موعدش محروم شویم.

۸ مُشه به آنها گفت: صبر کنید تا بشنوم خدا درباره‌ی شما چه دستوری می‌دهد.

۹ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۰ بفرزندان ییسرائل چنین صحبت کن: هر مردی که به خاطر لمس انسان (مرده) ناپاک بوده یا در راه دور باشد چه در مورد شما و چه در مورد نسل اندر نسل شما (آیین) قربانی پَسَح را برای خدا برگزار کند.

۱۱ در ماه دوم در چهاردهم هنگام عصر آن را برگزار نمایند. آن را با فطیرها و سبزیهای تلخ بخورند.

۱۲ از آن، تا بامداد باقی نگذارند و استخوانی از آن را نشکنند. آن را طبق قانون (قربانی) پَسَح برگزار نمایند.

۱۳ اما آن مردی که پاک است و در راه دور نبوده است و برگزار کردن (آیین قربانی) پَسَح خودداری کند، آن شخص از قوم خود نابود خواهد شد. نظر به اینکه قربانی خدا را در موقعش تقدیم نداشته است آن مردگناه خود را به گردن خواهد داشت.

۱۴ و هرگاه غریبی که نزد شما زندگی می‌کند، یهودی شود (قربانی) پَسَح را برای خدا تقدیم بدارد. طبق قانون (قربانی) پَسَح و دستور آن رفتار کند. برای شما و برای آن غریب و بومی سرزمین یک قانون برقرار باشد.

۱۵ در روز برپا کردن میشکان آن ابر میشکان را که چادر لوح‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) در آن بود پوشانید و در غروب آن روز تا بامداد (آن ابر) بر میشکان چون منظره‌ی آتش نمودار میشد.

۱۶ همیشه همین گونه میشد (روز) آن ابر آن را می‌پوشانید و شب منظره‌ی آتش (داشت).

۱۷ بعد از موقعی که ابر از بالای چادر برمیخاست فرزندان ییسرائل عزیمت میکردند و در جائی که آن ابر در آن متوقف میشد، فرزندان ییسرائل در آنجا اردو میزدند.

۱۸ فرزندان ییسرائل بر حسب امر خدا حرکت میکردند و بر حسب امر خدا اردو میزدند. تمام روزهایی که آن ابر بالای میشکان میماند اردو میزدند.

۱۹ وموقعی که آن ابر روزهای زیادی روی آن میشکان توقف میکرد، فرزندان ییسرائل امر خدا را رعایت کرده، حرکت نمی‌کردند.

۲۰ و مواردی بود که آن ابر چند روز روی آن میشکان می‌ماند و بر حسب امر خدا اردو میزدند و بر حسب امر خدا حرکت میکردند.

۲۱ و در مواردی که آن ابر از شامگاه تا بامداد میماند، همینکه بامداد آن ابر بالا میرفت حرکت میکردند اگر یک شبانه روز میماند وقتی که آن ابر بالا میرفت حرکت میکردند.

۲۲ هر زمانیکه ابر بالای میشکان میماند، اگر دو روز یا یکماه یا یکسال میماند فرزندان ییسرائل اردو میزدند و حرکت نمی‌کردند ولی هنگام بالا رفتن آن (ابر) حرکت می‌نمودند.

۲۳ بر حسب امر خدا اردو میزدند و بر حسب امر خدا حرکت میکردند، فرمان خدا را

23 לְשַׁכֹּ֤ן עָלָיו֙ יַחֲנ֣וּ בְנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֔ל וְלֹ֣א יִסָּ֑עוּ וּבְהֵעָלֹת֖וֹ יִסָּֽעוּ׃ עַל־
פִּ֤י יהוה֙ יַחֲנ֔וּ וְעַל־פִּ֥י יהוה יִסָּ֑עוּ אֶת־מִשְׁמֶ֤רֶת יהוה֙ שָׁמָ֔רוּ עַל־
פִּ֥י יהוה בְּיַד־מֹשֶֽׁה׃

י 1/2 וַיְדַבֵּ֥ר יהוה אֶל־מֹשֶׁ֥ה לֵּאמֹֽר׃ עֲשֵׂ֣ה לְךָ֗ שְׁתֵּי֙ חֲצוֹצְרֹ֣ת כֶּ֔סֶף
מִקְשָׁ֖ה תַּעֲשֶׂ֣ה אֹתָ֑ם וְהָי֤וּ לְךָ֙ לְמִקְרָ֣א הָעֵדָ֔ה וּלְמַסַּ֖ע אֶת־
3 הַמַּחֲנֽוֹת׃ וְתָקְע֖וּ בָּהֵ֑ן וְנֽוֹעֲד֤וּ אֵלֶ֙יךָ֙ כָּל־הָ֣עֵדָ֔ה אֶל־פֶּ֖תַח אֹ֥הֶל
4 מוֹעֵֽד׃ וְאִם־בְּאַחַ֖ת יִתְקָ֑עוּ וְנוֹעֲד֤וּ אֵלֶ֙יךָ֙ הַנְּשִׂיאִ֔ים רָאשֵׁ֖י
5 אַלְפֵ֥י יִשְׂרָאֵֽל׃ וּתְקַעְתֶּ֖ם תְּרוּעָ֑ה וְנָֽסְעוּ֙ הַמַּחֲנ֔וֹת הַחֹנִ֖ים קֵֽדְמָה׃
6 וּתְקַעְתֶּ֤ם תְּרוּעָה֙ שֵׁנִ֔ית וְנָֽסְעוּ֙ הַמַּחֲנ֔וֹת הַחֹנִ֖ים תֵּימָ֑נָה תְּרוּעָ֥ה
7 יִתְקְע֖וּ לְמַסְעֵיהֶֽם׃ וּבְהַקְהִ֖יל אֶת־הַקָּהָ֑ל תִּתְקְע֖וּ וְלֹ֥א תָרִֽיעוּ׃
8 וּבְנֵ֤י אַהֲרֹן֙ הַכֹּ֣הֲנִ֔ים יִתְקְע֖וּ בַּחֲצֹצְר֑וֹת וְהָי֥וּ לָכֶ֛ם לְחֻקַּ֥ת עוֹלָ֖ם
9 לְדֹרֹתֵיכֶֽם׃ וְכִֽי־תָבֹ֨אוּ מִלְחָמָ֜ה בְּאַרְצְכֶ֗ם עַל־הַצַּר֙ הַצֹּרֵ֣ר אֶתְכֶ֔ם
וַהֲרֵעֹתֶ֖ם בַּחֲצֹצְרֹ֑ת וְנִזְכַּרְתֶּ֗ם לִפְנֵי֙ יהוה אֱלֹ֣הֵיכֶ֔ם וְנוֹשַׁעְתֶּ֖ם
10 מֵאֹֽיְבֵיכֶֽם׃ וּבְי֨וֹם שִׂמְחַתְכֶ֥ם וּֽבְמוֹעֲדֵיכֶם֮ וּבְרָאשֵׁ֣י חָדְשֵׁיכֶם֒
וּתְקַעְתֶּ֣ם בַּחֲצֹֽצְרֹ֗ת עַ֚ל עֹלֹ֣תֵיכֶ֔ם וְעַ֖ל זִבְחֵ֣י שַׁלְמֵיכֶ֑ם וְהָי֨וּ לָכֶ֤ם
לְזִכָּרוֹן֙ לִפְנֵ֣י אֱלֹהֵיכֶ֔ם אֲנִ֖י יהוה אֱלֹהֵיכֶֽם׃

11 וַיְהִ֞י בַּשָּׁנָ֧ה הַשֵּׁנִ֛ית בַּחֹ֥דֶשׁ הַשֵּׁנִ֖י בְּעֶשְׂרִ֣ים בַּחֹ֑דֶשׁ נַעֲלָה֙ הֶֽעָנָ֔ן חמישי
12 מֵעַ֖ל מִשְׁכַּ֥ן הָעֵדֻֽת׃ וַיִּסְע֧וּ בְנֵֽי־יִשְׂרָאֵ֛ל לְמַסְעֵיהֶ֖ם מִמִּדְבַּ֣ר סִינָ֑י
13 וַיִּשְׁכֹּ֥ן הֶעָנָ֖ן בְּמִדְבַּ֥ר פָּארָֽן׃ וַיִּסְע֖וּ בָּרִאשֹׁנָ֑ה עַל־פִּ֥י יהוה בְּיַד־
14 מֹשֶֽׁה׃ וַיִּסַּ֞ע דֶּ֣גֶל מַחֲנֵ֧ה בְנֵי־יְהוּדָ֛ה בָּרִאשֹׁנָ֖ה לְצִבְאֹתָ֑ם וְעַ֨ל־
15 צְבָא֔וֹ נַחְשׁ֖וֹן בֶּן־עַמִּינָדָֽב׃ וְעַ֨ל־צְבָ֔א מַטֵּ֖ה בְּנֵ֣י יִשָּׂשכָ֑ר נְתַנְאֵ֖ל
16/17 בֶּן־צוּעָֽר׃ וְעַ֨ל־צְבָ֔א מַטֵּ֖ה בְּנֵ֣י זְבוּלֻ֑ן אֱלִיאָ֖ב בֶּן־חֵלֹֽן׃ וְהוּרַ֖ד
18 הַמִּשְׁכָּ֑ן וְנָסְע֤וּ בְנֵֽי־גֵרְשׁוֹן֙ וּבְנֵ֣י מְרָרִ֔י נֹשְׂאֵ֖י הַמִּשְׁכָּֽן׃ וְנָסַ֗ע דֶּ֚גֶל
19 מַחֲנֵ֣ה רְאוּבֵ֔ן לְצִבְאֹתָ֑ם וְעַ֨ל־צְבָא֔וֹ אֱלִיצ֖וּר בֶּן־שְׁדֵיאֽוּר׃ וְעַ֨ל־
20 צְבָ֔א מַטֵּ֖ה בְּנֵ֣י שִׁמְע֑וֹן שְֽׁלֻמִיאֵ֖ל בֶּן־צוּרִֽישַׁדָּֽי׃ וְעַ֨ל־צְבָ֔א מַטֵּ֖ה
21 בְּנֵי־גָ֑ד אֶלְיָסָ֖ף בֶּן־דְּעוּאֵֽל׃ וְנָֽסְעוּ֙ הַקְּהָתִ֔ים נֹשְׂאֵ֖י הַמִּקְדָּ֑שׁ
22 וְהֵקִ֥ימוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּ֖ן עַד־בֹּאָֽם׃ וְנָסַ֗ע דֶּ֛גֶל מַחֲנֵ֥ה בְנֵֽי־אֶפְרַ֖יִם

همانگونه که خدا امر کرده بود رعایت میکردند.

بِهَعَلوتخا - فصل دهم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۲ برای خود دو شیپور از نقره بساز آنها را یکپارچه درست کن تا برای فراخواندن جماعت و حرکت دادن اردوها داشته باشی.
۳ آنها را یکنواخت بنوازید تا تمام جماعت پیش درگاه محل اجتماع نزد تو حضور یابند.
۴ و اگر یکی از آنها را یکنواخت بنوازید رئیسها، سران هزاره‌های ییسرائل نزد تو حضور یابند.
۵ و (چون) یکنواخت و لرزش دار بنوازید اردوهاییکه سمت شرق اردو میزنند حرکت کنند.
٦ اگر دفعه دوم یکنواخت و لرزش دار به صدا درآورید اردوهایی که سمت جنوب اردو میزنند حرکت کنند. مواقع عزیمتشان لرزش دار و یکنواخت بنوازید.
۷ و موقع جمع کردن جمعیت، یکنواخت به صدا درآورید و لرزش دار به صدا در نیاورید.
۸ پسران اَهَرون، کوهِن‌ها آن شیپورها را به صدا درآورند. برای شما نسل اندر نسلتان به منزله‌ی قانون ابدی باشد.
۹ موقعیکه علیه دشمن فعال خود در سرزمین تان وارد جنگ می‌شوید شیپورها را (به علامت آژیر خطر) بنوازید تا مد نظر خدا خداوندتان قرار بگیرید و از دشمنان خود نجات یابید.
۱۰ و در روز شادی و در عیدها و در اول ماههای خود شیپورها را پیش قربانیهای سوختنی و پیش ذبحهای سلامتتان یکنواخت بنوازید تا برای شما پیش خداوندتان به منزله‌ی یادبودی باشد. من خدا خداوندتان هستم.
۱۱ در سال دوم در ماه دوم در بیستم همین ماه بود که آن ابر از بالای میشکان (لوح‌های ده فرمان) گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینی) برخاست.
۱۲ فرزندان ییسرائل از بیابان سینَی: به ترتیب حرکت خود کوچ کردند. آن ابر در بیابان پاران ساکن شد.
۱۳ برای اولین بار بر حسب امر صادره از سوی خدا به وسیله‌ی مُشه حرکت کرده بودند.
۱۴ پرچم اردوی فرزندان یِهودا در ردیف اول جمعیتشان حرکت نمود و در رأس جمعیتش نحشُون پسر عَمی ناداو بود.
۱۵ و در کنار سپاه، سبط فرزندان ییساخار نَتِنئِل پسر صُوعار بود.
۱٦ و در کنار سپاه، سبط فرزندان زِوولون که الیآو پسر حِلون بود.
۱۷ میشکان پایین آورده شد. فرزندان گِرشون و فرزندان مِراری حاملین میشکان حرکت کردند.
۱۸ پرچم اردوگاه رِئووِن طبق جمعیتشان حرکت نمود و در رأس جمعیتش اِلیصوُر پسر شَداور بود.
۱۹ و در کنار سپاه، سبط فرزندان شیمعون شلومیئل پسر صورشدای بود.
۲۰ و در کنار سپاه، سبط فرزندان گاد الی آساف پسر دعوئل بود.
۲۱ و قِهاتی‌ها حمل کنندگان اسبابهای مقدس حرکت نمودند تا رسیدن آنها (قِهاتی)ها، (فرزندان گِرشوُن و مِراری در منزلگاه بعدی) میشکان را برپا میداشتند.
۲۲ و پرچم اردوی فرزندان اِفرئیم بر حسب جمعیت شان حرکت نمود و در رأس جمعیتش

23 לְצִבְאֹתָם וְעַל־צְבָאוֹ אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד׃ וְעַל־צְבָא מַטֵּה
24 בְּנֵי מְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר׃ וְעַל־צְבָא מַטֵּה בְּנֵי בִנְיָמִן
25 אֲבִידָן בֶּן־גִּדְעוֹנִי׃ וְנָסַע דֶּגֶל מַחֲנֵה בְנֵי־דָן מְאַסֵּף לְכָל־
26 הַמַּחֲנֹת לְצִבְאֹתָם וְעַל־צְבָאוֹ אֲחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדָּי׃ וְעַל־
27 צְבָא מַטֵּה בְּנֵי אָשֵׁר פַּגְעִיאֵל בֶּן־עָכְרָן׃ וְעַל־צְבָא מַטֵּה
28 בְּנֵי נַפְתָּלִי אֲחִירַע בֶּן־עֵינָן׃ אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְצִבְאֹתָם
29 וַיִּסָּעוּ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹבָב בֶּן־רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי
חֹתֵן מֹשֶׁה נֹסְעִים ׀ אֲנַחְנוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יהוה אֹתוֹ
אֶתֵּן לָכֶם לְכָה אִתָּנוּ וְהֵטַבְנוּ לָךְ כִּי־יהוה דִּבֶּר־טוֹב עַל־יִשְׂרָאֵל׃
30 וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלֵךְ כִּי אִם־אֶל־אַרְצִי וְאֶל־מוֹלַדְתִּי אֵלֵךְ׃
31 וַיֹּאמֶר אַל־נָא תַּעֲזֹב אֹתָנוּ כִּי ׀ עַל־כֵּן יָדַעְתָּ חֲנֹתֵנוּ בַּמִּדְבָּר
32 וְהָיִיתָ לָּנוּ לְעֵינָיִם׃ וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה ׀ הַטּוֹב הַהוּא
33 אֲשֶׁר יֵיטִיב יהוה עִמָּנוּ וְהֵטַבְנוּ לָךְ׃ וַיִּסְעוּ מֵהַר יהוה דֶּרֶךְ
שְׁלֹשֶׁת יָמִים וַאֲרוֹן בְּרִית־יהוה נֹסֵעַ לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת
34 יָמִים לָתוּר לָהֶם מְנוּחָה׃ וַעֲנַן יהוה עֲלֵיהֶם יוֹמָם בְּנָסְעָם מִן־
ששי הַמַּחֲנֶה׃ ׆ וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ׀
35 יהוה וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ׃ וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה
36 יהוה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ ׆

1 וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאֹנְנִים רַע בְּאָזְנֵי יהוה וַיִּשְׁמַע יהוה וַיִּחַר אַפּוֹ יא
2 וַתִּבְעַר־בָּם אֵשׁ יהוה וַתֹּאכַל בִּקְצֵה הַמַּחֲנֶה׃ וַיִּצְעַק הָעָם
3 אֶל־מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל־יהוה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ׃ וַיִּקְרָא שֵׁם־
4 הַמָּקוֹם הַהוּא תַּבְעֵרָה כִּי־בָעֲרָה בָם אֵשׁ יהוה׃ וְהָאסַפְסֻף
אֲשֶׁר בְּקִרְבּוֹ הִתְאַוּוּ תַּאֲוָה וַיָּשֻׁבוּ וַיִּבְכּוּ גַּם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ
5 מִי יַאֲכִלֵנוּ בָּשָׂר׃ זָכַרְנוּ אֶת־הַדָּגָה אֲשֶׁר־נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חִנָּם
אֵת הַקִּשֻּׁאִים וְאֵת הָאֲבַטִּחִים וְאֶת־הֶחָצִיר וְאֶת־הַבְּצָלִים
6 וְאֶת־הַשּׁוּמִים׃ וְעַתָּה נַפְשֵׁנוּ יְבֵשָׁה אֵין כֹּל בִּלְתִּי אֶל־הַמָּן
7/8 עֵינֵינוּ׃ וְהַמָּן כִּזְרַע־גַּד הוּא וְעֵינוֹ כְּעֵין הַבְּדֹלַח׃ שָׁטוּ הָעָם

اِلی شاماع پسر عمی هود بود.
۲۳ و در کنار سپاه، سبط فرزندان مِنشه گملیئِل پسر پداه صور بود.
۲۴ و در کنار سپاه، سبط فرزندان بینیامین اَویدان پسر گیدعوُنی بود.
۲۵ و پرچم اردوی فرزندان دان عقب دار همه‌ی اردوها بر حسب جمعیتشان حرکت میکرد. در رأس جمعیتش اَحیعزر پسر عَمی شدای بود.
۲۶ و در کنار سپاه، سبط فرزندان آشر پیگعیئل پسر عُوخران بود.
۲۷ و در کنار سپاه، سبط فرزندان نفتالی اَحیرَع پسر عرینان بود.
۲۸ اینها ترتیب مسافرتهای فرزندان ییسرائل بود که بر حسب جمعیت خود حرکت میکردند.
۲۹ مُشه به حُوواو، پسر رِعوئل میدیانی پدر زن خود گفت به سوی آن مکانی که خدا گفته است آن را به شما میدهم، حرکت میکنیم. با ما بیا تا به تو خوبی کنیم، زیرا خداگفته است که به ییسرائِل خوبی میکند.
۳۰ (حُوواو) به او گفت نخواهم آمد، بلکه به سرزمین خود و به زادگاه خویش خواهم رفت.
۳۱ گفت چون از اردو زدن ما خبرداری ما را ترک نکن تا راهنمای ما باشی.
۳۲ و چنین خواهد شد که اگر با ما بیائی آن احسانی را که خدا بما خواهد کرد، ما هم با تو خواهیم کرد.
۳۳ از کوه خدا راه سه روزه پیمودند و صندوق پیمان خدا در این راه سه روزه پیشاپیش آنها در حرکت بود تا برای آنها توقفگاهی تعیین کند.
۳۴ و وقتی که از اردوگاه حرکت میکردند ابر خدا ساعات روز بالای سر آنها بود.
۳۵ هنگامی که زمان حرکت صندوق (لوحه‌های ده فرمان) فرا میرسید، مُشه مـیگفت: «ای خدا قیام کن تا دشمنانت پراکنده گردند و بدخواهانت از پیش تو بگریزند».
۳۶ و در موقع قرارگرفتن آن می‌گفت: «ای خدا نزد هزاران هزار ییسرائل برگرد».

بِهَعَلوتخا - فصل یازدهم

۱ (چون) آن قوم مانند اشخاص غرولند کن (عمل می‌کرد) در نظر خدا ناپسند بود. خدا شنید. خشمش افروخته شد. آتش خدا در میان آنها مشتعل گشت و عده‌ای را در اردوگاه سوزانید.
۲ آن قوم نزد مُشه فریاد برآورد. مُشه نزد خدا دعاکرد آن آتش فرونشست.
۳ چون آتش خدا در میان آنها مشتعل شده بود نام آن مکان را تَوعِرا (آتش سوزی) نامید.
۴ و جمعیتی از قومهای بیگانه که در میان آنها بودند، به هوس افتادند. فرزندان ییسرائل هم تغییر رویه داده گریستند و گفتند کی به ما گوشت میخوراند؟
۵ ماهیهائی را که در مصر رایگان می‌خوردیم، کدوها، هندوانه‌ها، تره‌ها و پیازها و سیرها را به یاد داریم.
۶ و اکنون قوای ما تحلیل رفته‌است، هیچ چیز نیست فقط چشم ما به مان است.
۷ و آن مانند تخم گشنیز و رنگش مثل رنگ بلور بود.

וְלָקְטוּ וְטָחֲנוּ בָרֵחַיִם אוֹ דָכוּ בַּמְּדֹכָה וּבִשְּׁלוּ בַּפָּרוּר וְעָשׂוּ אֹתוֹ
9 עֻגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעַם לְשַׁד הַשָּׁמֶן׃ וּבְרֶדֶת הַטַּל עַל־הַמַּחֲנֶה
10 לָיְלָה יֵרֵד הַמָּן עָלָיו׃ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בֹּכֶה לְמִשְׁפְּחֹתָיו
11 אִישׁ לְפֶתַח אָהֳלוֹ וַיִּחַר־אַף יְהוָה מְאֹד וּבְעֵינֵי מֹשֶׁה רָע׃ וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לָמָה הֲרֵעֹתָ לְעַבְדֶּךָ וְלָמָּה לֹא־מָצָתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ
12 לָשׂוּם אֶת־מַשָּׂא כָּל־הָעָם הַזֶּה עָלָי׃ הֶאָנֹכִי הָרִיתִי אֵת כָּל־הָעָם
הַזֶּה אִם־אָנֹכִי יְלִדְתִּיהוּ כִּי־תֹאמַר אֵלַי שָׂאֵהוּ בְחֵיקֶךָ כַּאֲשֶׁר
יִשָּׂא הָאֹמֵן אֶת־הַיֹּנֵק עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתָיו׃
13 מֵאַיִן לִי בָּשָׂר לָתֵת לְכָל־הָעָם הַזֶּה כִּי־יִבְכּוּ עָלַי לֵאמֹר תְּנָה־
14 לָּנוּ בָשָׂר וְנֹאכֵלָה׃ לֹא־אוּכַל אָנֹכִי לְבַדִּי לָשֵׂאת אֶת־כָּל־הָעָם
15 הַזֶּה כִּי כָבֵד מִמֶּנִּי׃ וְאִם־כָּכָה ׀ אַתְּ־עֹשֶׂה לִּי הָרְגֵנִי נָא הָרֹג אִם־
מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאַל־אֶרְאֶה בְּרָעָתִי׃
16 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֶסְפָה־לִּי שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יָדַעְתָּ כִּי־הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשֹׁטְרָיו וְלָקַחְתָּ אֹתָם אֶל־אֹהֶל
17 מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ׃ וְיָרַדְתִּי וְדִבַּרְתִּי עִמְּךָ שָׁם וְאָצַלְתִּי
מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְשַׂמְתִּי עֲלֵיהֶם וְנָשְׂאוּ אִתְּךָ בְּמַשָּׂא
18 הָעָם וְלֹא־תִשָּׂא אַתָּה לְבַדֶּךָ׃ וְאֶל־הָעָם תֹּאמַר הִתְקַדְּשׁוּ
לְמָחָר וַאֲכַלְתֶּם בָּשָׂר כִּי בְּכִיתֶם בְּאָזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר מִי יַאֲכִלֵנוּ
בָּשָׂר כִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרָיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר וַאֲכַלְתֶּם׃
19 לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּן וְלֹא יוֹמָיִם וְלֹא ׀ חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא
20 עֲשָׂרָה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם׃ עַד ׀ חֹדֶשׁ יָמִים עַד אֲשֶׁר־
יֵצֵא מֵאַפְּכֶם וְהָיָה לָכֶם לְזָרָא יַעַן כִּי־מְאַסְתֶּם אֶת־יְהוָה
אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וַתִּבְכּוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶּה יָצָאנוּ מִמִּצְרָיִם׃
21 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי הָעָם אֲשֶׁר אָנֹכִי בְּקִרְבּוֹ
22 וְאַתָּה אָמַרְתָּ בָּשָׂר אֶתֵּן לָהֶם וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים׃ הֲצֹאן וּבָקָר
יִשָּׁחֵט לָהֶם וּמָצָא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֵף לָהֶם וּמָצָא
לָהֶם׃

۸ آن قوم متفرق میشدند و (از آن) جمع نموده با آسیاب دستی آسیاب میکردند یا در هاون میکوبیدند و در دیگ می‌پختند و از آن نانک درست میکردند و مزه‌اش مانند مـزه‌ی کلوچه‌ی روغنی بود.

۹ و موقعی که شب شبنم روی اردوگاه می‌بارید، آن مان روی آن فرود می آمد.

۱۰ مُشه (صدای) آن قوم را که هر کدام با افراد خانواده خود پیش درگاه چـادرش گـریه می‌کرد، شنید. خشم خدا به شدت افروخته شد و (این عمل) در نظر مُشه هم بد بود.

۱۱ مُشه به خداگفت: چرا به بنده‌ات (به من) بدی کردی و چرا در نظرت پسندیده نیامدم و بار تمام این قوم را بر من نهادی؟

۱۲ آیا من این قوم را آبستن بودم یا من آن را زائیدم که به من می‌گویی همانطوریکه لله، (کودک) شیرخواره را، در آغوش می‌گیرد او را در آغوش خود تا آن سرزمینی که بـه اجدادش سوگند یاد نمودم حمل کن.

۱۳ از کجا گوشت دارم به این قوم بدهم که پیش من گریه کرده میگویند به ما گوشت بده تا بخوریم.

۱۴ من به تنهایی نخواهم توانست (زحمت) تمام این قوم را تحمل نمایم چون از (توان) من سنگینتر است.

۱۵ و اگر تو با من چنین عمل میکنی، خواهشمندم حتماً مرا بکش. اگر در نظرت پسندیده آمده‌ام نگذار شاهد بدبختی خود باشم.

۱٦ خدا به مُشه گفت: هفتاد نفر از پیران ییسرائل را از کسانیکه مـیدانـی پـیران آن قـوم و پاسبانهایش هستند برای من جمع کن و آنها را به چادر محل اجتماع ببر و در آنجا پیش تو بایستند.

۱۷ فرود آمده آنجا با تو سخن خواهم گفت و از آن روحی که بر توست فیضی برداشته به آنها خواهم داد تا بار زحمت آن قوم را با تو بر دوش کشند و تو به تـنهایی آن را مـتحمل نشوی.

۱۸ و به آن قوم بگو خود را برای فردا آماده کنید تا گوشت بخورید. چون در حضور خدا گریه کرده گفتید «کی به ما گوشت میخوراند زیرا مصر برای ما خوب بود» پس خد به شما گوشت خواهد داد تا بخورید.

۱۹ نه یک روز خواهید خورد نه دو روز و نه پنج روز و نه ده روز و نه بیست روز.

۲۰ تا مدت یک ماه خواهید خورد تا از بینی شما بیرون آید و برای شما نفرت آورگردد. برای اینکه خدا را که در میان شماست حقیر شمردید و در حضور وی گریسته گفتید چرا از مصر بیرون آمدیم.

۲۱ مُشه گفت این قوم که من در میانش هستم، ششصد هزار نفر پیاده است و تو گفتی به آنها گوشت خواهم داد تا مدت یک ماه بخورند.

۲۲ آیا اگر گوسفندان وگاوان برای آنها سربریده شوند هوسشان را ارضا خواهد کرد؟ اگر تمام ماهیهای دریا برای آنها جمع آوری شود، هوسشان را ارضا خواهد کرد؟

۲۳ خدا به مُشه گفت مگر قدرت خدا کم است. اکنون خواهی دید که آنچه گفته‌ام برایت پیش خواهد آمد یا نه؟

۲۴ مُشه بیرون آمده سخنان خدا را به آن قوم گفت و هفتاد نفر از پیران آن قوم را جمع کرد

יא 23 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה הֲיַד יהוה תִּקְצָר עַתָּה תִרְאֶה הֲיִקְרְךָ
24 דְבָרִי אִם־לֹא׃ וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֵת דִּבְרֵי יהוה
וַיֶּאֱסֹף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת הָאֹהֶל׃
25 וַיֵּרֶד יהוה ׀ בֶּעָנָן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיָּאצֶל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתֵּן
עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזְּקֵנִים וַיְהִי כְּנוֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ
26 וְלֹא יָסָפוּ׃ וַיִּשָּׁאֲרוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים ׀ בַּמַּחֲנֶה שֵׁם הָאֶחָד ׀ אֶלְדָּד
וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מֵידָד וַתָּנַח עֲלֵהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה בַּכְּתֻבִים וְלֹא יָצְאוּ
27 הָאֹהֱלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בַּמַּחֲנֶה׃ וַיָּרָץ הַנַּעַר וַיַּגֵּד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמַר
28 אֶלְדָּד וּמֵידָד מִתְנַבְּאִים בַּמַּחֲנֶה׃ וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן מְשָׁרֵת
29 מֹשֶׁה מִבְּחֻרָיו וַיֹּאמַר אֲדֹנִי מֹשֶׁה כְּלָאֵם׃ וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה
הַמְקַנֵּא אַתָּה לִי וּמִי יִתֵּן כָּל־עַם יהוה נְבִיאִים כִּי־יִתֵּן יהוה
שביעי 30 אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם׃ וַיֵּאָסֵף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחֲנֶה הוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
31 וְרוּחַ נָסַע ׀ מֵאֵת יהוה וַיָּגָז שַׂלְוִים מִן־הַיָּם וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחֲנֶה
כְּדֶרֶךְ יוֹם כֹּה וּכְדֶרֶךְ יוֹם כֹּה סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה וּכְאַמָּתַיִם עַל־
32 פְּנֵי הָאָרֶץ׃ וַיָּקָם הָעָם כָּל־הַיּוֹם הַהוּא וְכָל־הַלַּיְלָה וְכֹל ׀ יוֹם
הַמָּחֳרָת וַיַּאַסְפוּ אֶת־הַשְּׂלָו הַמַּמְעִיט אָסַף עֲשָׂרָה חֳמָרִים
33 וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שָׁטוֹחַ סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה׃ הַבָּשָׂר עוֹדֶנּוּ בֵּין שִׁנֵּיהֶם
טֶרֶם יִכָּרֵת וְאַף יהוה חָרָה בָעָם וַיַּךְ יהוה בָּעָם מַכָּה רַבָּה
34 מְאֹד׃ וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא קִבְרוֹת הַתַּאֲוָה כִּי־
35 שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעָם הַמִּתְאַוִּים׃ מִקִּבְרוֹת הַתַּאֲוָה נָסְעוּ הָעָם
חֲצֵרוֹת וַיִּהְיוּ בַּחֲצֵרוֹת׃

1 וַתְּדַבֵּר מִרְיָם וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה עַל־אֹדוֹת הָאִשָּׁה הַכֻּשִׁית אֲשֶׁר
2 לָקָח כִּי־אִשָּׁה כֻשִׁית לָקָח׃ וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אַךְ־בְּמֹשֶׁה דִּבֶּר יהוה
3 הֲלֹא גַּם־בָּנוּ דִבֵּר וַיִּשְׁמַע יהוה׃ וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנָו מְאֹד מִכֹּל
4 הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ וַיֹּאמֶר יהוה
פִּתְאֹם אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מִרְיָם צְאוּ שְׁלָשְׁתְּכֶם אֶל־
5 אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלָשְׁתָּם׃ וַיֵּרֶד יהוה בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֹד

و آنها را در اطراف آن چادر (محل اجتماع) وا داشت.
۲۵ خدا در ابر فرود آمده با او صحبت کرد و از آن روحی که بر او بود فیضی برداشته بر آن هفتاد پیرمرد محترم نهاد و آن روح بر آنها قرار گرفت نبوت کردند و (نبوتشان) ادامه نیافت.
۲۶ دو نفر در اردوگاه باقی مانده بودند نام یکی اِلداد و نام دومی میداد بود. آن روح بر آنها قرار گرفت آنها جزء ثبت شدگان بودند و به آن چادر (محل اجتماع) نرفتند و در اردوگاه نبوت کردند.
۲۷ آن جوان (پسر مُشه) دویده به مُشه اطلاع داد و گفت اِلداد و میداد در اردوگاه نبوت میکنند.
۲۸ یهوشوَع پسر نون خادم مُشه از برگزیدگان او خروشید و گفت: آقایم مُشه، آنها را زندانی کن.
۲۹ مُشه به او گفت آیا به جای من حسادت می‌ورزی؟ ایکاش همه‌ی قوم خدا پیغمبر می‌بودند و خدا روحش را بر آنها می‌نهاد.
۳۰ مُشه و پیران پیسرائل به اردوگاه پیوستند.
۳۱ و از جانب خدا بادی به حرکت آمده بلدرچین‌هایی را از سمت دریا پرواز داد و روی اردوگاه به فاصله‌ی یک روز راه از اینطرفت و یک روز راه از آنطرف پیرامون اردوگاه و تقریباً (به ارتفاع) دو اَما بر روی سطح زمین به پرواز درآورد.
۳۲ آن قوم برخاست. تمام آن روز و تمام آن شب و تمام فردای آن روز بلدرچنین جمع کردند.
کسی که کم (جمع) کرده بود، ده توده جمع نموده بود. (آنها آن را) برای خود در اطرف اردوگاه پهن کردند.
۳۳ آن گوشت هنوز بین دندانهایشان بود و قبل از آنکه جویده شود خشم خدا بر آن قوم افروخته گشت و خدا به آن قوم ضربه‌ی بسیار شدیدی زد.
۳۴ نظر به اینکه افراد آن قومی که به هوس افتاده بودند آنجا مدفون شدند آن مکان قیوروُت هَتاؤا (قبرستان هوس) نامیده شد.
۳۵ از قیورُت هَتاؤا آن قوم به حَصِروت سفر کردند و در حَصِروُت توقف کردند.

بِهَعَلوتخا - فصل دوازدهم

۱ میریام و اَهَرون در مورد مُشه که زنی زیباگرفته بود بدگویی کردند زیرا که زنی زیباگرفته بود.
۲ می‌گفتند: آیا خدا فقط با مُشه سخن گفته است (که به خاطر آن از زنش کناره گیری کرده است) مگر با ما هم سخن نگفته است؟ خدا (این سخنان را) شنید.
۳ ولی آن شخصیت (یعنی) مُشه از هر انسانی که بر روی زمین است بسیار متواضع تر بود.
۴ ناگهان خدا به مُشه و اَهَرون و میریام گفت شما سه نفر به چادر محل اجتماع بروید. هر سه نفر رفتند.
۵ خدا در ستون ابری فرود آمده جلوی درگاه چادر محل اجتماع ایستاد و صدا زد. اَهَروُن و میریام هر دو نفر بیرون رفتند.
۶ (به آنها) گفت اکنون سخنان مرا بشنوید اگر پیغمبری از جانب خدا باشد در رؤیا خود را به او معرفی

יב

6 פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אַהֲרֹן וּמִרְיָם וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם׃ וַיֹּאמֶר שִׁמְעוּ־
נָא דְבָרָי אִם־יִהְיֶה נְבִיאֲכֶם יהוה בַּמַּרְאָה אֵלָיו אֶתְוַדָּע בַּחֲלוֹם
7/8 אֲדַבֶּר־בּוֹ׃ לֹא־כֵן עַבְדִּי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא׃ פֶּה
אֶל־פֶּה אֲדַבֶּר־בּוֹ וּמַרְאֶה וְלֹא בְחִידֹת וּתְמֻנַת יהוה יַבִּיט
9 וּמַדּוּעַ לֹא יְרֵאתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְמֹשֶׁה׃ וַיִּחַר־אַף יהוה בָּם
10 וַיֵּלַךְ׃ וְהֶעָנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִנֵּה מִרְיָם מְצֹרַעַת כַּשָּׁלֶג
11 וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל־מִרְיָם וְהִנֵּה מְצֹרָעַת׃ וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־
מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנִי אַל־נָא תָשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר
12 חָטָאנוּ׃ אַל־נָא תְהִי כַּמֵּת אֲשֶׁר בְּצֵאתוֹ מֵרֶחֶם אִמּוֹ וַיֵּאָכֵל
13 חֲצִי בְשָׂרוֹ׃ וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יהוה לֵאמֹר אֵל נָא רְפָא נָא
לָהּ׃
14 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאָבִיהָ יָרֹק יָרַק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִכָּלֵם מפטיר
שִׁבְעַת יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֵף׃
15 וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע
16 עַד־הֵאָסֵף מִרְיָם׃ וְאַחַר נָסְעוּ הָעָם מֵחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר
פָּארָן׃

יג 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ שְׁלַח־לְךָ אֲנָשִׁים וְיָתֻרוּ אֶת־ שלח
אֶרֶץ כְּנַעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד
3 לְמַטֵּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כֹּל נָשִׂיא בָהֶם׃ וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה
מִמִּדְבַּר פָּארָן עַל־פִּי יהוה כֻּלָּם אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
4/5 הֵמָּה׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹתָם לְמַטֵּה רְאוּבֵן שַׁמּוּעַ בֶּן־זַכּוּר׃ לְמַטֵּה)(
6/7 שִׁמְעוֹן שָׁפָט בֶּן־חוֹרִי׃ לְמַטֵּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה׃ לְמַטֵּה
8/9 יִשָּׂשכָר יִגְאָל בֶּן־יוֹסֵף׃ לְמַטֵּה אֶפְרָיִם הוֹשֵׁעַ בִּן־נוּן׃ לְמַטֵּה
10/11 בִנְיָמִן פַּלְטִי בֶּן־רָפוּא׃ לְמַטֵּה זְבוּלֻן גַּדִּיאֵל בֶּן־סוֹדִי׃ לְמַטֵּה
12 יוֹסֵף לְמַטֵּה מְנַשֶּׁה גַּדִּי בֶּן־סוּסִי׃ לְמַטֵּה דָן עַמִּיאֵל בֶּן־גְּמַלִּי׃
13/14 לְמַטֵּה אָשֵׁר סְתוּר בֶּן־מִיכָאֵל׃ לְמַטֵּה נַפְתָּלִי נַחְבִּי בֶּן־וָפְסִי׃
15/16 לְמַטֵּה גָד גְּאוּאֵל בֶּן־מָכִי׃ אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שָׁלַח

خواهم نمود. در خواب با وی سخن خواهم گفت.

۷ مُشه بنده‌ام اینطور نیست او در بین تمام اهل خانه‌ام (یعنی فرشتگان) امین است.

۸ رو به رو با او صحبت میکنم (وکلمات را) نشان میدهم ولی نه بصورت معما. او تجلی خدا را مشاهده میکند پس چرا نترسیدید که درباره‌ی بنده‌ام مُشه بدگویی نمائید.

۹ خشم خدا بر آنها افروخته گشته (از آن ابر) دور شد.

۱۰ و (همینکه) آن ابر از بالای چادر (محل اجتماع) دور شد. اینک میریام مبروص شده بود و (بدنش) چون برف بود اَهَرون رو به میریام کرد (دید) که اینک برص دار است.

۱۱ اَهَرون به مُشه گفت: ای آقای من تمنی اینکه گناهی راکه از روی نادانی نموده و خطائی راکه کردیم با ما خطا حساب نکنی.

۱۲ تمنا اینکه چون (کودک) مرده‌ای که هنگام بیرون آمدن از رحم مادرش نیمی از بدنش فاسد گشته باشد، نباشی.

۱۳ مُشه به درگاه خدا فریاد برآورد وگفت ای قادر، تمنا اینکه هم اکنون وی را شفا دهی.

۱۴ خدا به مُشه گفت اگر پدرش فقط آب دهان به پیش وی می‌انداخت، آیا هفت روز خجلت زده نمیشد؟ پس هفت روز بیرون از اردوگاه بازداشت باشد و سپس به اردوگاه بپیوندد.

۱۵ میریام هفت روز بیرون از اردوگاه بازداشت بود و تا پیوستن میریام (به اردوگاه) آن قوم حرکت نکرد.

۱٦ سپس آن قوم از حَصِروت حرکت نموده، در بیابان پاران اردو زد.

هفطارای معمولی بهعلوتخا در صفحه ۲۸۲

پاراشای شِلح لِخا - فصل سیزدهم

۱ خدا با مُشه چنین سخن گفت:

۲ اشخاصی را بفرست از سرزمین کِنَعَن که من به فرزندان ییسرائل خواهم داد، بازدید کنند. هر شخصی را از سبط پدرش یعنی هر رئیسی راکه در بین آنهاست، بفرستید.

۳ مُشه بر حسب امر خدا ایشان را از بیابان پاران فرستاد. تمام آنها اشخاص بزرگ، سران فرزندان ییسرائل بودند.

۴ و نامهای آنها به این قرار است: از سبط رِئووِن، شَموعَ پسر زکور.

۵ از سبط شیمعون شافاط پسر حُووری.

٦ از سبط یهودا کالِو پسر یفونه.

۷ از سبط ییساخار ییگ آل پسر یوسف.

۸ از سبط افرئیم (بخشی از سبط یوسف) هوشِیَع پسر نون.

۹ از سبط بینیامین پَلطی پسر رافو.

۱۰ از سبط زِوولون گدیئِل پسر سُودی.

۱۱ از (بخش دیگر) سبط یوسف از سبط منشه گدی پسر سوسی.

۱۲ از سبط دان عَمیئِل پسر گِمَلی.

מֹשֶׁה לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בִּן־נוּן יְהוֹשֻׁעַ׃
17 וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לָתוּר אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עֲלוּ
18 זֶה בַּנֶּגֶב וַעֲלִיתֶם אֶת־הָהָר׃ וּרְאִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ מַה־הִוא
וְאֶת־הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הֶחָזָק הוּא הֲרָפֶה הַמְעַט הוּא אִם־
19 רָב׃ וּמָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בָּהּ הֲטוֹבָה הִוא אִם־רָעָה
וּמָה הֶעָרִים אֲשֶׁר־הוּא יוֹשֵׁב בָּהֵנָּה הַבְּמַחֲנִים אִם בְּמִבְצָרִים׃
20 וּמָה הָאָרֶץ הַשְּׁמֵנָה הִוא אִם־רָזָה הֲיֵשׁ־בָּהּ עֵץ אִם־אַיִן
וְהִתְחַזַּקְתֶּם וּלְקַחְתֶּם מִפְּרִי הָאָרֶץ וְהַיָּמִים יְמֵי בִּכּוּרֵי עֲנָבִים׃
שני 21 וַיַּעֲלוּ וַיָּתֻרוּ אֶת־הָאָרֶץ מִמִּדְבַּר־צִן עַד־רְחֹב לְבֹא חֲמָת׃
22 וַיַּעֲלוּ בַנֶּגֶב וַיָּבֹא עַד־חֶבְרוֹן וְשָׁם אֲחִימַן שֵׁשַׁי וְתַלְמַי יְלִידֵי
23 הָעֲנָק וְחֶבְרוֹן שֶׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֹעַן מִצְרָיִם׃ וַיָּבֹאוּ
עַד־נַחַל אֶשְׁכֹּל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוֹרָה וְאֶשְׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד
21 וַיִּשָּׂאֻהוּ בַמּוֹט בִּשְׁנָיִם וּמִן־הָרִמֹּנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים׃ לַמָּקוֹם
הַהוּא קָרָא נַחַל אֶשְׁכּוֹל עַל אֹדוֹת הָאֶשְׁכּוֹל אֲשֶׁר־כָּרְתוּ מִשָּׁם
25/26 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיָּשֻׁבוּ מִתּוּר הָאָרֶץ מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם׃ וַיֵּלְכוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־
מִדְבַּר פָּארָן קָדֵשָׁה וַיָּשִׁיבוּ אֹתָם דָּבָר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיַּרְאוּם
27 אֶת־פְּרִי הָאָרֶץ׃ וַיְסַפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאנוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
28 שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הִוא וְזֶה־פִּרְיָהּ׃ אֶפֶס כִּי־עַז
הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ וְהֶעָרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלֹת מְאֹד וְגַם־יְלִדֵי
29 הָעֲנָק רָאִינוּ שָׁם׃ עֲמָלֵק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי
וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בָּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יֹשֵׁב עַל־הַיָּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן׃
30 וַיַּהַס כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עָלֹה נַעֲלֶה וְיָרַשְׁנוּ
31 אֹתָהּ כִּי־יָכוֹל נוּכַל לָהּ׃ וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא
32 נוּכַל לַעֲלוֹת אֶל־הָעָם כִּי־חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ׃ וַיֹּצִיאוּ דִּבַּת הָאָרֶץ
אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ
בָהּ לָתוּר אֹתָהּ אֶרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הִוא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־

۱۳ از سبط آشِر سِتور پسر میخائل.
۱۴ از سبط نفتالی نَحبی پسر وُفسی.
۱۵ از سبط گاد گِئوئِل پسر ماخی.
۱۶ اینها نامهای اشخاصی است که مُشه فرستاد تا از آن سرزمین بازدید کنند. مُشه هوشَع پسر نون را یِهوشوَع نامید.
۱۷ مُشه آنها را فرستاد تا از سرزمین کِنَعَن بازدید کنند و به آنها گفت از اینجا به نِگِو عزیمت نموده از آن کوه بالا روید.
۱۸ ببینید آن سرزمین چگونه است؟ و آیا آن قومی که در آن ساکن است قوی است یا ضعیف؟ کم است یا زیاد؟
۱۹ و آن سرزمینی که (قوم) در آن سکونت دارد چگونه است؟ خوب است یا بد؟ و آن شهرهایی که در آنها زندگی میکند چگونه است؟ در خیمه هستند یا در شهرهای حصاردار؟
۲۰ و آن سرزمین چگونه است؟ آیا حاصلخیز است یا کم حاصل؟ آیا در آن درخت وجود دارد یا نه؟ دلیر باشید و از میوه‌ی آن سرزمین بیاورید. آن روزها، روزهای نوبر انگور بود.
۲۱ (آنها) عازم گشته و از آن سرزمین از بیابان صین تا رحوُو نرسیده به حَمات بازدید کردند.
۲۲ به نِگِو عزیمت کردند و (کالو) تا حِوروُن رفت و اَحیمان و شِشی و تَلمی فرزندان عَناق آنجا بودند. و حِوروُن هفت سال قبل از (شهر) صُوعَن مصر ساخته شده بود.
۲۳ تا نَحَل اشکول رفتند و از آنجا قطعه‌ای از شاخه‌ای را با یک خوشه انگور بریدند. آنرا دو نفری (بخاطر سنگینی) وسیله‌ی تیر حمل کردند و از انارها و از انجیرها (چیدند).
۲۴ به خاطری خوشه‌ای که فرزندان یِیسرائل از آنجا بریده بودند، آن مکان را نَحَل اِشکول نامیدند.
۲۵ پس از چهل روز، از بازدید آن سرزمین برگشتند.
۲۶ راه پیموده نزد مُشه و اَهَروُن و تمام جماعت یِیسرائل به طرف بیابان پاران به قادِش آمدند و برای آنها و برای تمام جماعت خبر آوردند و میوه‌ی آن سرزمین را به آنها نشان دادند.
۲۷ برای او (مُشه) شرح داده گفتند. ما به آن سرزمینی که ما را فرستادی رفتیم و در آن شیر و شهد هم جاری است، و این میوه‌ی آن است.
۲۸ اما آن قومی که در آن سرزمین ساکن است زورمند است و آن شهرها دارای حصارهای بسیار بزرگی هستند و فرزندان غول پیکران را هم آنجا دیدیم.
۲۹ عَمالِق در سرزمین نِگِو ساکن است و حیتی و یِووسی و اَمُوری در آن کوهستان و کِنَعَنی کنار دریا و پهلوی یَردِن می‌نشینند.
۳۰ کالِو آن قوم را در برابر مُشه ساکت کرد و گفت حتماً عازم گشته آن را وارث خواهیم شد، چون که یقیناً حریف (اهالی) آن سرزمین خواهیم شد.
۳۱ و آن اشخاصی که با او عازم گشته بودند، گفتند: نخواهیم توانست بسوی آن قوم عزیمت کنیم چون که از ما قوی‌تر است.
۳۲ از آن سرزمینی که بازدیدش کرده بودند نزد فرزندان یِیسرائل بدگویی کرده گفتند آن سرزمینی که از آن گذر کردیم که بازدیدش کنیم سرزمین نابودکننده‌ی ساکنانش میباشد.

33 רָאִינוּ בְתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מִדּוֹת׃ וְשָׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִילִים בְּנֵי
עֲנָק מִן־הַנְּפִלִים וַנְּהִי בְעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם׃
יד 1 וַתִּשָּׂא כָּל־הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכּוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא׃
2 וַיִּלֹּנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כֹּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם כָּל־
הָעֵדָה לוּ־מַתְנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה לוּ־מָתְנוּ׃
3 וְלָמָה יהוה מֵבִיא אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת לִנְפֹּל בַּחֶרֶב נָשֵׁינוּ
4 וְטַפֵּנוּ יִהְיוּ לָבַז הֲלוֹא טוֹב לָנוּ שׁוּב מִצְרָיְמָה׃ וַיֹּאמְרוּ אִישׁ
5 אֶל־אָחִיו נִתְּנָה רֹאשׁ וְנָשׁוּבָה מִצְרָיְמָה׃ וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
6 עַל־פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָּל־קְהַל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן
7 וְכָלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה מִן־הַתָּרִים אֶת־הָאָרֶץ קָרְעוּ בִּגְדֵיהֶם׃ וַיֹּאמְרוּ
אֶל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבַרְנוּ בָהּ לָתוּר
8 אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד׃ אִם־חָפֵץ בָּנוּ יהוה וְהֵבִיא שלישי
אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּנְתָנָהּ לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר־הִוא זָבַת חָלָב
9 וּדְבָשׁ׃ אַךְ בַּיהוה אַל־תִּמְרֹדוּ וְאַתֶּם אַל־תִּירְאוּ אֶת־עַם הָאָרֶץ
כִּי לַחְמֵנוּ הֵם סָר צִלָּם מֵעֲלֵיהֶם וַיהוה אִתָּנוּ אַל־תִּירָאֻם׃
10 וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעֵדָה לִרְגּוֹם אֹתָם בָּאֲבָנִים וּכְבוֹד יהוה נִרְאָה
בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃
11 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אָנָה יְנַאֲצֻנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד־אָנָה
12 לֹא־יַאֲמִינוּ בִי בְּכֹל הָאֹתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ׃ אַכֶּנּוּ בַדֶּבֶר
13 וְאוֹרִשֶׁנּוּ וְאֶעֱשֶׂה אֹתְךָ לְגוֹי־גָּדוֹל וְעָצוּם מִמֶּנּוּ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל־יהוה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי־הֶעֱלִיתָ בְכֹחֲךָ אֶת־הָעָם הַזֶּה
14 מִקִּרְבּוֹ׃ וְאָמְרוּ אֶל־יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי־אַתָּה יהוה
בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר־עַיִן בְּעַיִן נִרְאָה ׀ אַתָּה יהוה וַעֲנָנְךָ
עֹמֵד עֲלֵהֶם וּבְעַמֻּד עָנָן אַתָּה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבְעַמּוּד אֵשׁ
15 לָיְלָה׃ וְהֵמַתָּה אֶת־הָעָם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־
16 שָׁמְעוּ אֶת־שִׁמְעֲךָ לֵאמֹר׃ מִבִּלְתִּי יְכֹלֶת יהוה לְהָבִיא אֶת־
17 הָעָם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר׃ וְעַתָּה

و تمام افراد آن قومی که در میان آن دیدیم اشخاص قد بلندی هستند.
۳۳ آنجا مردم بلند قد - فرزندان (عَناق) نسل آن مردم غول پیکر را دیدیم و در نظر خودمان (نسبت به آنها) مانند ملخ بودیم و به نظر آنها (هم) همانگونه بودیم.

شِلَح لِخا - فصل چهاردهم

۱ تمام جمعیت فریاد برآورده صدای خود را بلند کردند. آن شب آن قوم گریست.
۲ تمام فرزندان ییسرائل نسبت به مُشه و اَهَرون غرولند کردند. تمام آن جمعیت گفتند ایکاش در سرزمین مصر یا در این بیابان می‌مردیم.
۳ پس چرا خدا ما را به این سرزمین آورد که به ضرب شمشیر بیفتیم. زنان و بچه‌هایمان اسیر شوند. آیا برای ما برگشتن به مصر بهتر نیست؟
۴ به یکدیگر گفتند رئیس تعیین کنیم و به مصر برگردیم.
۵ مُشه و اَهَرُون در حضور تمام افراد جامعه‌ی فرزندان ییسرائل به التماس افتادند.
۶ یِهوشوَع پسر نون و کالِو پسر یِفونه که از بازدیدکنندگان آن سرزمین بودند، لباس خود را دریدند.
۷ به تمام جمعیت فرزندان ییسرائل چنین گفتند: آن سرزمین که از آن گذر کردیم تا آن را بازدید کنیم، بسیار بسیار سرزمین خوبی است.
۸ اگر خدا به ما علاقمند باشد، ما را به آن سرزمین وارد خواهد کرد و سرزمینی را که در آن شیر و شهد جاری است به ما خواهد داد.
۹ به شرطی که به خدا یاغی نشوید و شما از قوم آن سرزمین هراسی نداشته باشید. چونکه طعمه ما هستند. بی پناه مانده‌اند و خدا با ماست، از آنها هراس نداشته باشید.
۱۰ آن جمعیت از سنگباران آنها با سنگ سخن می‌گفتند که جلال خدا در چادر محل اجتماع به همه‌ی فرزندان ییسرائل آشکار شد.
۱۱ خدا به مُشه گفت تا به کی این قوم با وجود تمام آیاتی که در میانش انجام داده‌ام مرا حقیر می‌شمرند تا به کی به من ایمان نخواهند داشت.
۱۲ (بگذار) او را با (بیماری) وبا بزنم و نابودش سازم و تو را به قومی بزرگتر و قوی‌تر از او مبدل نمایم.
۱۳ مُشه به خدا گفت: مصریها که این قوم را از میانشان با نیروی خود بیرون آوردی (از موضوع) مطلع خواهند شد.
۱۴ پس به ساکنین این سرزمین خواهند گفت که شنیده‌اند تو، خدا در میان این قوم هستی و تو بر آنها روبرو ظاهر می‌شوی و ابر تو بر آنها قرار دارد و در مدت روز تو با ستون ابر و در شب با ستون آتش پیشاپیش آنها می‌روی.
۱۵ و اگر این قوم را چون فرد واحدی بکشی قومهائیکه آوازه‌ات را شنیده‌اند خواهند گفت:
۱۶ خدا که به آن قوم سوگند یاد کرد که آنها را به آن سرزمین ببرد، به علت ناتوانی، آنها را در این بیابان به هلاکت رسانید.

18 יִגְדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃ יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם
וְרַב־חֶסֶד נֹשֵׂא עָוֺן וָפָשַׁע וְנַקֵּה לֹא יְנַקֶּה פֹּקֵד עֲוֺן אָבוֹת עַל־
19 בָּנִים עַל־שִׁלֵּשִׁים וְעַל־רִבֵּעִים׃ סְלַח־נָא לַעֲוֺן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל
20 חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־הֵנָּה׃ וַיֹּאמֶר
21 יְהוָה סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ׃ וְאוּלָם חַי־אָנִי וְיִמָּלֵא כְבוֹד־יְהוָה אֶת־
22 כָּל־הָאָרֶץ׃ כִּי כָל־הָאֲנָשִׁים הָרֹאִים אֶת־כְּבֹדִי וְאֶת־אֹתֹתַי
אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי בְמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיְנַסּוּ אֹתִי זֶה עֶשֶׂר פְּעָמִים
23 וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי׃ אִם־יִרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבֹתָם
24 וְכָל־מְנַאֲצַי לֹא יִרְאוּהָ׃ וְעַבְדִּי כָלֵב עֵקֶב הָיְתָה רוּחַ אַחֶרֶת
עִמּוֹ וַיְמַלֵּא אַחֲרָי וַהֲבִיאֹתִיו אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בָּא שָׁמָּה וְזַרְעוֹ
25 יוֹרִשֶׁנָּה׃ וְהָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב בָּעֵמֶק מָחָר פְּנוּ וּסְעוּ לָכֶם
הַמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יַם־סוּף׃
רביעי 26/27 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ עַד־מָתַי לָעֵדָה
הָרָעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הֵמָּה מַלִּינִים עָלָי אֶת־תְּלֻנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
28 אֲשֶׁר הֵמָּה מַלִּינִים עָלַי שָׁמָעְתִּי׃ אֱמֹר אֲלֵהֶם חַי־אָנִי נְאֻם־
29 יְהוָה אִם־לֹא כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנָי כֵּן אֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ בַּמִּדְבָּר
הַזֶּה יִפְּלוּ פִגְרֵיכֶם וְכָל־פְּקֻדֵיכֶם לְכָל־מִסְפַּרְכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים
30 שָׁנָה וָמָעְלָה אֲשֶׁר הֲלִינֹתֶם עָלָי׃ אִם־אַתֶּם תָּבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר נָשָׂאתִי אֶת־יָדִי לְשַׁכֵּן אֶתְכֶם בָּהּ כִּי אִם־כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה
31 וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן׃ וְטַפְּכֶם אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם לָבַז יִהְיֶה וְהֵבֵיאתִי
32 אֹתָם וְיָדְעוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם בָּהּ׃ וּפִגְרֵיכֶם אַתֶּם
33 יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה׃ וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רֹעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה
34 וְנָשְׂאוּ אֶת־זְנוּתֵיכֶם עַד־תֹּם פִּגְרֵיכֶם בַּמִּדְבָּר׃ בְּמִסְפַּר הַיָּמִים
אֲשֶׁר־תַּרְתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם יוֹם לַשָּׁנָה יוֹם לַשָּׁנָה
תִּשְׂאוּ אֶת־עֲוֺנֹתֵיכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה וִידַעְתֶּם אֶת־תְּנוּאָתִי׃
35 אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי אִם־לֹא ׀ זֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל־הָעֵדָה הָרָעָה
36 הַזֹּאת הַנּוֹעָדִים עָלָי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתַּמּוּ וְשָׁם יָמֻתוּ׃ וְהָאֲנָשִׁים

۱۷ و اکنون تمنا اینکه قدرت (بردباری) خدا (در نظر قوم‌هایی که بزرگواری تو را شنیده‌اند) با تمام عظمتش باقی بماند. چنانکه گفتی:

۱۸ خدا (برای کسانی که توبه کنند) دیر خشم و پر احسان بخشنده‌ی گناه و تقصیر می‌باشد (ولی) هرگز از گناه (کسی که توبه نکرده باشد) در نمی‌گذرد. گناه پدران را از فرزندان (فرزند و نوه) از نسل سوم و از نسل چهارم بازخواست میکند.

۱۹ و همانگونه که این قوم را از مصر تا اینجا بخشودی، تمنا اینکه به خاطر بزرگی احسانت گناه این قوم را ببخشائی.

۲۰ خدا گفت طبق سخنان تو (آن قوم را) بخشودم.

۲۱ و اما (سوگند به این حقیقت که) من زنده‌ام و جلال خدا تمام زمین را پر کرده‌است ...

۲۲ چون تمام آن اشخاصی که جلال و آیاتم را که در سرزمین مصر و در این بیابان بظهور رساندم دیده و اینک ده مرتبه است مرا آزموده و به حرفم گوش نداده‌اند ...

۲۳ آن سرزمینی را که به پدرانشان سوگند یاد نمودم، نخواهند دید و تمام حقیر شمارندگان من (بدگویان آن سرزمین فوراً خواهند مرد و) آنرا نخواهند دید.

۲۴ و کالِو بنده‌ام را در ازاء اینکه احساس دیگری داشت و از من پیروی کامل نمود، به آن سرزمینی که بدانجا رفت وارد خواهم کرد و نسلش آن را وارث خواهد شد.

۲۵ و عَمالِقی و کِنَعنی در دشت ساکنند. فردا برگردید و بطرف بیابان راه دریای سرخ بروید.

۲۶ خدا به مُشه و اَهرُون چنین سخن گفت:

۲۷ تا به کی این جمعیت دارای این خصلت بد خواهند بود که آنها را بر ضد من وادار به غرولند نمایند. غرولندهای فرزندان ییسرائل را که آنها را بر علیه من وادارشان میکنند شنیدم.

۲۸ به آنها بگو، این گفته‌ی خدا است: (سوگند به این حقیقت که) من «جاودانی هستم» همانگونه که در حضور من گفتید همانگونه با شما عمل خواهم نمود.

۲۹ جسدهای شما و سایر سرشماری شدگان از شما، که بر ضد من غرولند کردید، از بیست ساله به بالا، بر حسب تعدادتان در این بیابان خواهند افتاد.

۳۰ و از شما کسی به آن سرزمینی که دستم را (به عنوان سوگند) بلند نمودم تا شما را در آن ساکن سازم وارد نخواهد شد مگر کالِو پسر یِفونِه و یهُوشوَع پسر نون.

۳۱ و بچه‌هایتان را که گفتید مورد غارت قرار خواهند گرفت وارد خواهم کرد تا آن سرزمین را که شما از آن نفرت کردید بشناسند.

۳۲ و جسدهای خود شما (و نه زنان شما) در این بیابان خواهد افتاد.

۳۳ تا تباه شدن جسدهای شما در این بیابان فرزندانتان چهل سال در همین بیابان سرگردان خواهند بود و (جزای) انحرافات شما را متحمل خواهند شد.

۳۴ به تعداد آن روزهایی که از آن سرزمین بازدید کردید یعنی چهل روز، برای هر روز یک سال، روزی یک سال، (مدت) چهل سال (مجازات) گناهان خود را متحمل خواهید شد (و نتیجه) مخالفت مرا خواهید دانست.

۳۵ من که خدا هستم گفته‌ام که برای تمام این جمعیت بد که علیه من اجتماع کرده‌اند این کار را خواهم کرد. در این بیابان تباه شده و آنجا خواهند مرد.

אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ וַיָּשֻׁבוּ וילונו עָלָיו אֶת־ וַיַּלִּינוּ
37 כָּל־הָעֵדָה לְהוֹצִיא דִבָּה עַל־הָאָרֶץ׃ וַיָּמֻתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצִאֵי
38 דִבַּת־הָאָרֶץ רָעָה בַּמַּגֵּפָה לִפְנֵי יהוה׃ וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן וְכָלֵב
בֶּן־יְפֻנֶּה חָיוּ מִן־הָאֲנָשִׁים הָהֵם הַהֹלְכִים לָתוּר אֶת־הָאָרֶץ׃
39 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ
40 הָעָם מְאֹד׃ וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל־רֹאשׁ־הָהָר לֵאמֹר
41 הִנֶּנּוּ וְעָלִינוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר יהוה כִּי חָטָאנוּ׃ וַיֹּאמֶר
מֹשֶׁה לָמָּה זֶּה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־פִּי יהוה וְהִוא לֹא תִצְלָח׃
42 אַל־תַּעֲלוּ כִּי אֵין יהוה בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִּנָּגְפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם׃
43 כִּי הָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לִפְנֵיכֶם וּנְפַלְתֶּם בֶּחָרֶב כִּי־עַל־כֵּן
44 שַׁבְתֶּם מֵאַחֲרֵי יהוה וְלֹא־יִהְיֶה יהוה עִמָּכֶם׃ וַיַּעְפִּלוּ לַעֲלוֹת
אֶל־רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן בְּרִית־יהוה וּמֹשֶׁה לֹא־מָשׁוּ מִקֶּרֶב
45 הַמַּחֲנֶה׃ וַיֵּרֶד הָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא וַיַּכּוּם
וַיַּכְּתוּם עַד־הַחָרְמָה׃
טו 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל־אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם׃
3 וַעֲשִׂיתֶם אִשֶּׁה לַיהוה עֹלָה אוֹ־זֶבַח לְפַלֵּא־נֶדֶר אוֹ בִנְדָבָה
אוֹ בְּמֹעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוה מִן־הַבָּקָר אוֹ מִן־
4 הַצֹּאן׃ וְהִקְרִיב הַמַּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיהוה מִנְחָה סֹלֶת עִשָּׂרוֹן
5 בָּלוּל בִּרְבִעִית הַהִין שָׁמֶן׃ וְיַיִן לַנֶּסֶךְ רְבִיעִית הַהִין תַּעֲשֶׂה
6 עַל־הָעֹלָה אוֹ לַזָּבַח לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד׃ אוֹ לָאַיִל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה
7 סֹלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהִין׃ וְיַיִן לַנֶּסֶךְ
8 שְׁלִשִׁית הַהִין תַּקְרִיב רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוה׃ וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בָּקָר חמישי
9 עֹלָה אוֹ־זָבַח לְפַלֵּא־נֶדֶר אוֹ־שְׁלָמִים לַיהוה׃ וְהִקְרִיב עַל־
בֶּן־הַבָּקָר מִנְחָה סֹלֶת שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים בָּלוּל בַּשֶּׁמֶן חֲצִי הַהִין׃
יא וְיַיִן תַּקְרִיב לַנֶּסֶךְ חֲצִי הַהִין אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוה׃ כָּכָה
10/11 יֵעָשֶׂה לַשּׁוֹר הָאֶחָד אוֹ לָאַיִל הָאֶחָד אוֹ־לַשֶּׂה בַכְּבָשִׂים אוֹ

۳٦ و آن اشخاصی که مُشه برای بازدید آن سرزمین فرستاده بود و برگشته و دربارهٔی آن سرزمین خبر بد انتشار داده بودند و تمام جمعیت را بر ضد او (خدا) به غرولند واداشته بودند ...

۳۷ یعنی آن کسانی که از آن سرزمین بدگویی کرده بودند گرفتار (بلا) شده و در حضور خدا مردند.

۳۸ و از بین آنهائیکه برای بازدید آن سرزمین رفته بودند، یهوشوَع پسر نون و کالِو پسر یِفونه زنده ماندند.

۳۹ مُشه این سخنان را به همهٔی فرزندان ییسرائل گفت. آن قوم بسیار سوگواری کردند.

۴۰ بامدادان سحرخیزی نموده به قلهٔی آن کوه رفته گفتند: نظر به اینکه خطاکردیم اینک ما به آن مکانی که خدا دستور داده است عزیمت خواهیم نمود.

۴۱ مُشه گفت چرا شما از امر خدا تخلف میکنید. این کار موفقیت آمیز نیست.

۴۲ نظر به اینکه خدا در میان شما نیست عزیمت نکنید تا از دشمنان خود صدمه نبینید.

۴۳ زیرا عَمالِقی و کِنَعنی آنجا در مقابل شما هستند و چون که از پیروی خدا روگردانیدید خدا با شما نخواهد بود و به ضرب شمشیر خواهید افتاد.

۴۴ (ولی آنها) با جسارت بقله آنکوه رفتند ولی صندوق پیمان خدا و مُشه از میان اردوگاه دور نشدند.

۴۵ عمالِقی و کنَعنی ساکنان آن کوه فرود آمده تا (محل) «حُرماه» آنها را زدند و سرکوب نمودند.

شلَح لِخا - فصل پانزدهم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائل صحبت کرده به آنها بگو موقعی که به سرزمین مسکونی خود که من به شما میدهم، وارد شوید.

۳ و به منظور ادای نذر یا بطور داوطلب یا در عیدهایتان برای خدا قربانی طعمه آتش: قربانی سوختنی یا ذبح از گاو یا گوسفند تقدیم بدارید که بوی خوش آیند برای خدا درست کرده باشید ...

۴ آن کسی که قربانی خود را برای خدا می‌آورد هدیهٔی آردی یک دهم (ایفا) آرد نرم سرشته شده در ربع هین (پیمانه‌ای است) روغن تقدیم بدارد.

۵ و روی قربانی سوختنی یا برای ذبح یعنی برای هر برهٔ‌ای ربع «هین» شراب به عنوان هدیهٔی مایع ریختنی تقدیم بدار.

٦ یا بَرای هر قوچی هدیه آردی دو دهم (ایفا) آرد نرم سرشته شده در ثلث (۱/۳) هین روغن تقدیم بدار.

۷ و برای هدیه مایع ریختنی یک ثلث هین شراب تقدیم بدار. برای خدا بوی خوشایندی است.

۸ و هرگاه به منظور ادای نذر یا قربانی سلامت گاو نر جوای را برای خدا قربانی سوختنی نموده یا ذبح کنی ...

۹ و علاوه بر آن گاو نر جوان سه دهم ایفا آرد نرم سرشته شده در نیم هین روغن به صورت هدیه آردی تقدیم بدار.

۱۰ و برای هدیهٔی مایع ریختنی نیم هین شراب (تقدیم بدار). برای خدا بوی قربانی طعمهٔی آتش (قربانگاه) بوی خوش آیند است.

12 בָּעִזִּים׃ כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָּכָה תַּעֲשׂוּ לָאֶחָד כְּמִסְפָּרָם׃
13 כָּל־הָאֶזְרָח יַעֲשֶׂה־כָּכָה אֶת־אֵלֶּה לְהַקְרִיב אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
14 לַיהוָה׃ וְכִי־יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה
15 אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יַעֲשֶׂה׃ הַקָּהָל חֻקָּה
אַחַת לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה
16 לִפְנֵי יְהוָה׃ תּוֹרָה אַחַת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וְלַגֵּר הַגָּר
אִתְּכֶם׃
ששי 17/18 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
19 אֲלֵהֶם בְּבֹאֲכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה׃ וְהָיָה
20 בַּאֲכָלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תָּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה׃ רֵאשִׁית עֲרִסֹתֵכֶם
21 חַלָּה תָּרִימוּ תְרוּמָה כִּתְרוּמַת גֹּרֶן כֵּן תָּרִימוּ אֹתָהּ׃ מֵרֵאשִׁית
22 עֲרִסֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה תְּרוּמָה לְדֹרֹתֵיכֶם׃ וְכִי
תִשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל־הַמִּצְוֺת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה
23 אֶל־מֹשֶׁה׃ אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּיַד־מֹשֶׁה מִן־
24 הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וָהָלְאָה לְדֹרֹתֵיכֶם׃ וְהָיָה אִם מֵעֵינֵי
הָעֵדָה נֶעֶשְׂתָה לִשְׁגָגָה וְעָשׂוּ כָל־הָעֵדָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד
לְעֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפָּט וּשְׂעִיר־עִזִּים
25 אֶחָד לְחַטָּת׃ וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח
לָהֶם כִּי־שְׁגָגָה הִוא וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם אִשֶּׁה לַיהוָה
26 וְחַטָּאתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל־שִׁגְגָתָם׃ וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שביעי 27 וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם בִּשְׁגָגָה׃ וְאִם־
נֶפֶשׁ אַחַת תֶּחֱטָא בִשְׁגָגָה וְהִקְרִיבָה עֵז בַּת־שְׁנָתָהּ לְחַטָּאת׃
28 וְכִפֶּר הַכֹּהֵן עַל־הַנֶּפֶשׁ הַשֹּׁגֶגֶת בְּחֶטְאָה בִשְׁגָגָה לִפְנֵי יְהוָה
29 לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ׃ הָאֶזְרָח בִּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם
30 תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לָעֹשֶׂה בִּשְׁגָגָה׃ וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה ׀
בְּיָד רָמָה מִן־הָאֶזְרָח וּמִן־הַגֵּר אֶת־יְהוָה הוּא מְגַדֵּף וְנִכְרְתָה
31 הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּהּ׃ כִּי דְבַר־יְהוָה בָּזָה וְאֶת־מִצְוָתוֹ

۱۱ در مورد هرگاو نری یا هر قوچی یا هر بره‌ای از گوسفندها یا از بزها همین‌گوه عمل شود.

۱۲ به تعدادی که (چارپا) قربانی می‌کنید برای هر یک از آنها بر حسب تعدادشان به همان نسبت (هدیه‌ی آردی و مایع ریختنی) تقدیم بدارید.

۱۳ هر تابعی به منظور تقدیم بوی خوش آیند قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) - متعلق به خدا این (هدیه) ها را همین‌گونه تقدیم بدارد.

۱۴ و هرگاه غریبی با شما زندگی‌کند یا نسل اندر نسل در میان شما باشد و بخواهد بوی خوش آیند قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا را تقدیم بدارد او هم مانند شما تقدیم بدارد.

۱۵ ای جماعت، برای شما و برای غریبی‌که (نزد شما) زندگی میکند یک قانون وجود داشته باشد. برای نسل اندر نسل شما در حضور خدا قانون ابدی است شما و غریب (یهودی شده) یکسان باشید.

۱۶ برای شما و برای آن غریبی‌که نزد شماست یک قانون و یک دستور باشد.

۱۷ خدا به مُشه چنین سخن‌گفت:

۱۸ بفرزندان ییسرائل صحبت‌کرده به آنها بگو پس از ورودتان بآن سرزمینی‌که من شما را میبرم.

۱۹ موقعی‌که از نان آن سرزمین میخورید هدیه‌ای برای خدا اختصاص دهید.

۲۰ از سر خمیر خود چونه‌ای هدیه‌کنید آن را مثل هدیه‌ی محصول خرمنگاه هدیه نمائید.

۲۱ برای خدا از سر خمیر خود نسل اندر نسلتان هدیه تقدیم‌کنید.

۲۲ و هرگاه اشتباه‌کرده و تمام این فرمانها راکه خدا به مُشه اعلام‌کرده است انجام ندهید ...

۲۳ یعنی آنچه راکه خدا از روزی‌که فرمانهای خود را به وسیله مُه به شما داده است و بعد از آن هم خدا برای نسلهای بعدی شما امر کرد.

۲۴ اگر آن عمل اشتباهاً بدون آن‌که جامعه از آن اطلاع داشته باشد انجام‌گرفته باشد تمام آن جماعت یک‌گاو نر جوان برای قربانی سوختنی به منظور بوئی خوش و هدیه‌ی آردی و هدیه مایع ریختنی، و نیز یک بز نر جوان طبق همان دستور برای قربانی خطا به خدا تقدیم بدارند.

۲۵ آن‌کوهن برای همه‌ی جمعیت فرزندان ییسرائل طلب عفو نماید، بخشوده خواهند شد. زیرا اشتباه رخ داده است و ایشان قربانی خود یعنی قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا و قربانی خطای خود را به خاطر اشتباهشان به حضور خدا آوردند.

۲۶ نظر به اینکه تمام آن قوم و تمام جمعیت فرزندان ییسرائل و آن غریبی‌که در میان آنان است، اشتباه‌کرده‌اند بخشوده میشوند.

۲۷ اگرکسی سهواً خطاکند یک بره ماده (هشت روزه تا) یکساله برای قربانی خطا تقدیم نماید.

۲۸ آن‌کوهِن برای آن شخص اشتباه‌کننده نسبت به خطای سهوی (وی)، در حضور خدا طلب عفوکند، با طلب عفو نمودن (کوهِن) برای او، وی بخشوده میگردد.

۲۹ (برای) آن تابع‌که در میان فرزندان ییسرائل است و برای آن غریبی‌که در میان آنها زندگی میکند و در موردکسی‌که اشتباهاً عملی انجام میدهد یک قانون وجود داشته باشد.

۳۰ کسی‌که چه تابع و چه غریب باشد عمداً خلاف نموده به خدا توهین‌کند، آن شخص از میان قوم خود نابود میگردد.

۳۱ زیرا امر خدا را خوارکرده فرمانش را باطل نموده است حتماً آن شخص نابود خواهد

הִכָּרֵת ׀ תִּכָּרֵת הַנֶּפֶשׁ הַהִוא עֲוֺנָה בָהּ׃
32 וַיִּהְיוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מְקֹשֵׁשׁ עֵצִים בְּיוֹם
33 הַשַּׁבָּת׃ וַיַּקְרִיבוּ אֹתוֹ הַמֹּצְאִים אֹתוֹ מְקֹשֵׁשׁ עֵצִים אֶל־מֹשֶׁה
34 וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל כָּל־הָעֵדָה׃ וַיַּנִּיחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמָר כִּי לֹא פֹרַשׁ
35 מַה־יֵּעָשֶׂה לוֹ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה מוֹת
יוּמַת הָאִישׁ רָגוֹם אֹתוֹ בָאֲבָנִים כָּל־הָעֵדָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה׃
36 וַיֹּצִיאוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ בָּאֲבָנִים
וַיָּמֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃
37/38 וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ מפטיר
אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־
39 צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֺת יהוה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי
40 לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
41 וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֺתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃ אֲנִי יהוה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃
טז 1 וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְהָר בֶּן־קְהָת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב קרח
2 וְאוֹן בֶּן־פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן׃ וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וַאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמָאתָיִם נְשִׂיאֵי עֵדָה קְרִאֵי מוֹעֵד אַנְשֵׁי־שֵׁם׃
3 וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־
הָעֵדָה כֻּלָּם קְדֹשִׁים וּבְתוֹכָם יהוה וּמַדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהַל
4/5 יהוה׃ וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו׃ וַיְדַבֵּר אֶל־קֹרַח וְאֶל־כָּל־)(
עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר וְיֹדַע יהוה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ וְאֶת־הַקָּדוֹשׁ וְהִקְרִיב
6 אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר־בּוֹ יַקְרִיב אֵלָיו׃ זֹאת עֲשׂוּ קְחוּ־לָכֶם
7 מַחְתּוֹת קֹרַח וְכָל־עֲדָתוֹ׃ וּתְנוּ־בָהֵן ׀ אֵשׁ וְשִׂימוּ עֲלֵיהֶן ׀ קְטֹרֶת
לִפְנֵי יהוה מָחָר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר־יִבְחַר יהוה הוּא הַקָּדוֹשׁ
8 רַב־לָכֶם בְּנֵי לֵוִי׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח שִׁמְעוּ־נָא בְּנֵי לֵוִי׃)(

شد. گناهش به عهده خودش است.

۳۲ فرزندان ییسرائل در بیابان بودند مردی را یافتند که روز شبات هیزم جمع می‌کرد.

۳۳ کسانی که او را در حال برچیدن هیزم یافته بودند وی را نزد مُشه و اَهَرون و تمام آن جماعت بردند.

۳۴ چون تصریح نشده بود چگونه باید عمل (اعدام) اجرا شود وی را در بازداشتگاه نگهداشتند.

۳۵ خدا به مُشه گفت آن مرد حتماً کشته شود. تمام جمعیت در خارج از اردوگاه وی را با سنگ سنگباران کنند.

۳۶ تمام جمعیت او را به خارج از اردوگاه بردند و همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود وی را با سنگ سنگباران کردند تا مرد.

۳۷ خدا به مُشه چنین گفت:

۳۸ به فرزندان ییسرائل صحبت نموده به آنها بگو نسل اندر نسل روی گوشه‌های لباسایشان برای خود صیصیت (بندهای تابیده‌ی مخصوص) درست کنند. در کنار صیصیت (بندهای تابیده‌ی مخصوص) در هر گوشه، بند تابیده‌ای از پشم رنگ شده‌ی لاجوردی قرار دهند.

۳۹ (این بند تابیده‌ی لاجوردی را) بعنوان صیصیت برای خود داشته باشید تا آن را دیده تمام فرمانهای خدا را به یاد بیاورید و آنها را انجام دهید و از قلب و چشمهای خود پیروی نکنید، چونکه شما به دنبال آنها به انحراف می‌گرائید.

۴۰ تا اینکه تمام فرمانهای مرا بیاد آورده انجام دهید و برای خداوند خود مقدس بمانید.

۴۱ من خدا خداوند شما هستم که شما را از سرزمین مصر بیرون آوردم تا داور شما باشم. من خدا خداوند شما هستم.

هفطارای معمولی شِلَخ لِخا در صفحه ۲۸۴

پاراشای قُورَح - فصل شانزدهم

۱ قورَح پسر ییصهار پسر قِهات پسر لِوی به همراهی داتان و اَویرام پسران اِلیآو و اُون پسر پِلِت فرزندان رِئوون دست بکار تحریک شد.

۲ با اشخاصی از فرزندان ییسرائل یعنی دویست و پنجاه نفر رئیسهای اجتماع، دعوت شدگان به چادر محل اجتماع و اشخاص نامی علیه مُشه قیام نمودند.

۳ بر ضد مُشه و اَهَرون اجتماع نموده به آنها گفتند (فخر فروشی) برای شما کافی است چون که جمعیت تماماً مقدس هستند و خدا در میان آنهاست چرا بر جمعیت خدا فخر می‌فروشید؟

۴ مُشه شنید و روی خود را بر زمین نهاد.

۵ به قورَح و به همه‌ی جمعیتش چنین سخن گفت: همینکه بامداد شود خدا آن کسی را که از آن وی می‌باشد، معرفی خواهد کرد و آن کسی را که مقدس است مقرب درگاهش خواهد کرد و آن کسی را که انتخابش نماید به خویشتن نزدیک خواهد نمود.

۶ این کار را بکنید. ای قورَح با همه‌ی جمعیتت برای خود مجمرهایی بردارید.

۷ فردا حضور خدا در آنها آتش نهاده روی آن بخور (داروهای یازده‌گانه) بگذارید و چنین شود که آن مردی را که خدا انتخاب نماید او مقدس است. ای فرزندان لِوی این برای شما کافی است.

9 הַמְעַט מִכֶּם כִּֽי־הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֲדַת יִשְׂרָאֵל
לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יהוה וְלַעֲמֹד
10 לִפְנֵי הָעֵדָה לְשָׁרְתָם׃ וַיַּקְרֵב אֹתְךָ וְאֶת־כָּל־אַחֶיךָ בְנֵֽי־לֵוִי אִתָּךְ
11 וּבִקַּשְׁתֶּם גַּם־כְּהֻנָּה׃ לָכֵן אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הַנֹּעָדִים עַל־יהוה
12 וְאַהֲרֹן מַה־הוּא כִּי תלונו עָלָיו׃ וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן תַּלִּינוּ
13 וְלַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה׃ הַמְעַט כִּי הֶעֱלִיתָנוּ
מֵאֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ לַהֲמִיתֵנוּ בַּמִּדְבָּר כִּֽי־תִשְׂתָּרֵר עָלֵינוּ
שני 14 גַּם־הִשְׂתָּרֵר׃ אַף לֹא אֶל־אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ הֲבִיאֹתָנוּ
וַתִּתֶּן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וָכָרֶם הַעֵינֵי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תְּנַקֵּר לֹא
15 נַעֲלֶה׃ וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יהוה אַל־תֵּפֶן אֶל־
מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נָשָׂאתִי וְלֹא הֲרֵעֹתִי אֶת־אַחַד
16 מֵהֶם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח אַתָּה וְכָל־עֲדָתְךָ הֱיוּ לִפְנֵי יהוה
17 אַתָּה וָהֵם וְאַהֲרֹן מָחָר׃ וּקְחוּ ׀ אִישׁ מַחְתָּתוֹ וּנְתַתֶּם עֲלֵיהֶם
קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתֶּם לִפְנֵי יהוה אִישׁ מַחְתָּתוֹ חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם
18 מַחְתֹּת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מַחְתָּתוֹ׃ וַיִּקְחוּ אִישׁ מַחְתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ
עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיָּשִׂימוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וַיַּעַמְדוּ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד
19 וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃ וַיַּקְהֵל עֲלֵיהֶם קֹרַח אֶת־כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
שלישי 20 מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יהוה אֶל־כָּל־הָעֵדָה׃ וַיְדַבֵּר
21 יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ הִבָּדְלוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה
22 הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע׃ וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל
אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בָּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד יֶחֱטָא וְעַל כָּל־הָעֵדָה
23/24 תִּקְצֹף׃ וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר
אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֵעָלוּ מִסָּבִיב לְמִשְׁכַּן־קֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם׃
25 וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל־דָּתָן וַאֲבִירָם וַיֵּלְכוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃
26 וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אָהֳלֵי הָאֲנָשִׁים הָרְשָׁעִים
הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְּעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסָּפוּ בְּכָל־חַטֹּאתָם׃
27 וַיֵּעָלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קֹרַח דָּתָן וַאֲבִירָם מִסָּבִיב וְדָתָן וַאֲבִירָם

۸ مُشه به قُورح گفت ای فرزندان لِوی خواهشمندم گوش بدهید.

۹ آیا از برای شما کم است که خداوند ییسرائل شما را از جمعیت ییسرائل جدا ساخته تا شما را مقرب درگاهش کند و خدمت میشکان خدا را انجام دهید و جلو جمعیت ایستاده برایشان خدمت نمائید؟

۱۰ و (به خصوص) تو و برادرانت فرزندان لِوی (خداندان قِهات) را همراه تو مقرب تر نمود؟ (حالا) خواستار کوهِن شدن هم هستید؟

۱۱ بنابراین تو و تمام جمعیت متفق تو، بر ضد خدا میباشید. مگر اَهَرون چکاره است که (مردم را) بر ضد وی به غرولند وامیدارید؟

۱۲ مُشه برای دعوت (به آشتی کسی را) نزد داتان و اویرام پسران اِلیاو فرستاد (آنها) گفتند نمیآئیم.

۱۳ آیا کم است که ما را از سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است بیرون آوردی و ما را در بیابان به کشتن دادی که بر ما ریاست کنی؟ او (یعنی اَهَرون) هم ریاست کرده‌است.

۱۴ ما را به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است نبردی و ملک کشتزار و تاکستان هم به ما ندادی. آیا این اشخاص را گول می‌زنی؟ نخواهیم آمد.

۱۵ مُشه بسیار خشمگین شد و به خدا گفت: به هدیه‌ی آنها توجه نکن، نه خری از آنان گرفتم و نه به یکی از آنها بدی کردم.

۱٦ مُشه به قُورَح گفت: تو و تمام جمعیتت، فردا حضور خدا باشید. تو و آنها و اَهَرون.

۱۷ هر کدام مجمر خود را بردارید و روی آنها بخور بگذارید و هر کدام مجمر خود - دویست و پنجاه مجمر را - در حضور خدا تقدیم کنید و تو و اَهَرون هر کدام مجمر خود را.

۱۸ هر کدام مجمر خود را برداشته و روی آنها آتش نهادند وبر آنها بخور گذاشتند. جلوی درگاه چادر محل اجتماع ایستادند و مُشه و اَهَرون هم (همینگونه).

۱۹ قورَح تمام جمعیت را جلوی درگاه چادر محل اجتماع بر ضد آنها جمع کرد. جلال خدا به همه آن جمعیت ظاهر شد.

۲۰ خدا به مُشه و اَهَرون چنین سخن گفت:

۲۱ از میان این جمعیت جدا شوید تا آنها را در لحظه‌ای نابود کنم.

۲۲ (مُشه و اَهَرون) روی بر زمین نهاده گفتند: ای قادر. ای خداوند روح‌های تمام افراد بشر. این یک مرد خطا میکند و تو به تمام آن جمعیت غضب میکنی؟

۲۳ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۴ با این جمعیت صحبت کرده بگو خود را از اطراف مسکن قورَح و داتان و اَویرام کنار بکشید.

۲۵ مُشه برخاست و نزد داتان و اَویرام رفت. محترمین ییسرائل به دنبال وی رفتند (شاید آنها را پشیمان کنند).

۲٦ به آن جمعیت چنین سخن گفت: تمنا دارم از پهلوی چادرهای این اشخاص شریر دور شوید و به آنچه دارند دست نزنید مبادا به خاطر تمام خطاهای آنها از بین بروید.

۲۷ خود را از پهلو مسکن قورَح داتان و اویرام و اطراف آن کنار کشیدند و داتان و اَویرام و زنها و فرزندان (بزرگ) شان و بچه‌های کوچکشان از در چادرهای خود بیرون آمده قد علم کردند.

28 יצאו נצבים פתח אהליהם ונשיהם ובניהם וטפם: ויאמר
משה בזאת תדעון כי־יהוה שלחני לעשות את כל־המעשים
29 האלה כי־לא מלבי: אם־כמות כל־האדם ימתון אלה ופקדת
30 כל־האדם יפקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם־בריאה יברא
יהוה ופצתה האדמה את־פיה ובלעה אתם ואת־כל־אשר
להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה
31 את־יהוה: ויהי ככלתו לדבר את כל־הדברים האלה ותבקע
32 האדמה אשר תחתיהם: ותפתח הארץ את־פיה ותבלע אתם
33 ואת־בתיהם ואת כל־האדם אשר לקרח ואת כל־הרכוש: וירדו
הם וכל־אשר להם חיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו
34 מתוך הקהל: וכל־ישראל אשר סביבתיהם נסו לקלם כי
35 אמרו פן־תבלענו הארץ: ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את
1 החמשים ומאתים איש מקריבי הקטרת: וידבר
2 יהוה אל־משה לאמר: אמר אל־אלעזר בן־אהרן הכהן וירם
את־המחתת מבין השרפה ואת־האש זרה־הלאה כי קדשו:
3 את מחתות החטאים האלה בנפשתם ועשו אתם רקעי
פחים צפוי למזבח כי־הקריבם לפני־יהוה ויקדשו ויהיו לאות
4 לבני ישראל: ויקח אלעזר הכהן את מחתות הנחשת אשר
5 הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבח: זכרון לבני ישראל
למען אשר לא־יקרב איש זר אשר לא מזרע אהרן הוא
להקטיר קטרת לפני יהוה ולא־יהיה כקרח וכעדתו כאשר
דבר יהוה ביד־משה לו:
6 וילנו כל־עדת בני־ישראל ממחרת על־משה ועל־אהרן
7 לאמר אתם המתם את־עם יהוה: ויהי בהקהל העדה
על־משה ועל־אהרן ויפנו אל־אהל מועד והנה כסהו
8 הענן וירא כבוד יהוה: ויבא משה ואהרן אל־פני אהל
9/10 מועד: וידבר יהוה אל־משה לאמר: הרמו רביעי

۲۸ مُشه گفت بدین وسیله خواهید دانست که مرا خدا فرستاده است تا تمام این کارها را انجام دهم و از جانب خودم (کاری) نمی‌کنم.

۲۹ اگر اینها (قورَح و پیروانش) مثل هر انسانی بمیرند و مانند هر آدمی کیفر ببینند خدا مرا نفرستاده است.

۳۰ اگر خدا وضع تازه‌ای بیافریند که زمین دهان بگشاید و آنها و تمام آنچه را متعلق به آنهاست ببلعد و زنده به‌گور فرو روند، بدانید که این اشخاص خدا را حقیر شمرده‌اند.

۳۱ چنین شد. همینکه (مُشه) بیان تمام این مطالب را بپایان رسانید واقع شد که زمینی که زیر (پای) آنها بود شکافته شد.

۳۲ آن زمین دهان خود را بازکرده آنها و خانه‌ها و تمام اشخاصی راکه متعلق به قُورَح بودند و همه دارائی آنها را بلعید.

۳۳ آنها و هرچه داشتند زنده به‌گور فرو رفتند و از میان جماعت نابود شدند و (شکافِ) زمین بر روی آنها بسته شد.

۳۴ و تمام ییسرائل که در اطراف آنها بودند در اثر شیون آنهاگریختند زیرا می‌گفتند مبادا آن زمین ما را (هم) ببلعد.

۳۵ و از جانب خدا آتش آمده آن دویست و پنجاه نفر آورندگان بخور را سوزانید.

قُورَح - فصل هفدهم

۱ خدا به مُشه چنین گفت:

۲ به اِلعازار پسر اَهَروُن کوهِن بگو نظر به اینکه آن مجمرها مقدس شده‌اند از میان آن آتش سوزان برداشته و آن آتش را دور بریز.

۳ اما مجمرهای این کسانی که علیه جان خود خطا کردند را به صورت ورقه‌های نازک پوششی برای قربانگاه بسازند تا به عنوان نشانه برای فرزندان ییسرائل بماند. زیرا آنها را به حضور خدا آورده‌اند و مقدس می‌باشند.

۴ اِلعازار کوهِن آن مجمرهای مسی راکه آن سوخته شدگان آورده بودند، برداشت. پس آنها را برای روکش قربانگاه ورقه کردند.

۵ (پوشش قربانگاه که از این ورقه‌ها ساخته میشود) یادبودی برای فرزندان ییسرائل باشد. تا مردی بیگانه که از نسل اَهَرون نیست، به حضور خدا نزدیک نشود تا بخور دود کند و همانطوریکه مُشه (درباره‌ی اَهَروُن) گفته بود مانند قوُرَح و جمعیتش (نابود) نشود.

۶ فردای آن روز تمام جمعیت فرزندان ییسرائل بر ضد مُشه و اَهَروُن غرولند کرده گفتند شما قوم خدا را به کشتن دادید.

۷ موقعی که جمعیت بر ضد مُشه و اَهَروُن جمع شده بودند متوجه چادر محل اجتماع شدند که اینک ابر آن را پوشانیده و جلال خدا ظاهر شده است.

۸ مُشه و اَهَروُن به سوی چادر محل اجتماع رفتند.

מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וַאֲכַלֶּה אֹתָם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם׃
11 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמַּחְתָּה וְתֶן־עָלֶיהָ אֵשׁ
מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מְהֵרָה אֶל־הָעֵדָה וְכַפֵּר
12 עֲלֵיהֶם כִּי־יָצָא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הֵחֵל הַנָּגֶף׃ וַיִּקַּח אַהֲרֹן
כַּאֲשֶׁר ׀ דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיָּרָץ אֶל־תּוֹךְ הַקָּהָל וְהִנֵּה הֵחֵל הַנֶּגֶף בָּעָם
13 וַיִּתֵּן אֶת־הַקְּטֹרֶת וַיְכַפֵּר עַל־הָעָם׃ וַיַּעֲמֹד בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין
14 הַחַיִּים וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה׃ וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים בַּמַּגֵּפָה אַרְבָּעָה עָשָׂר
15 אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלְּבַד הַמֵּתִים עַל־דְּבַר־קֹרַח׃ וַיָּשָׁב אַהֲרֹן
אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַמַּגֵּפָה נֶעֱצָרָה׃
חמישי 16/17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר ׀ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח
מֵאִתָּם מַטֶּה מַטֶּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל־נְשִׂיאֵהֶם לְבֵית אֲבֹתָם
18 שְׁנֵים עָשָׂר מַטּוֹת אִישׁ אֶת־שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל־מַטֵּהוּ׃ וְאֵת שֵׁם
אַהֲרֹן תִּכְתֹּב עַל־מַטֵּה לֵוִי כִּי מַטֶּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם׃
19 וְהִנַּחְתָּם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אִוָּעֵד לָכֶם שָׁמָּה׃
20 וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְחַר־בּוֹ מַטֵּהוּ יִפְרָח וַהֲשִׁכֹּתִי מֵעָלַי אֶת־
21 תְּלֻנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מַלִּינִם עֲלֵיכֶם׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו ׀ כָּל־נְשִׂיאֵיהֶם מַטֶּה לְנָשִׂיא אֶחָד
מַטֶּה לְנָשִׂיא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנֵים עָשָׂר מַטּוֹת וּמַטֵּה
22 אַהֲרֹן בְּתוֹךְ מַטּוֹתָם׃ וַיַּנַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֹּת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל
23 הָעֵדֻת׃ וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל־אֹהֶל הָעֵדוּת וְהִנֵּה פָּרַח
מַטֵּה־אַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֹּצֵא פֶרַח וַיָּצֵץ צִיץ וַיִּגְמֹל שְׁקֵדִים׃
24 וַיֹּצֵא מֹשֶׁה אֶת־כָּל־הַמַּטֹּת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מַטֵּהוּ׃
ששי 25 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הָשֵׁב אֶת־מַטֵּה אַהֲרֹן לִפְנֵי הָעֵדוּת
לְמִשְׁמֶרֶת לְאוֹת לִבְנֵי־מֶרִי וּתְכַל תְּלוּנֹּתָם מֵעָלַי וְלֹא יָמֻתוּ׃
26 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ כֵּן עָשָׂה׃
27 וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר הֵן גָּוַעְנוּ אָבַדְנוּ כֻּלָּנוּ

۹ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۰ از میان این جمعیت جدا شوید تا آنها را در لحظه‌ای نابود کنم. (مُشه و اَهَرون) روی خود را بر زمین نهادند.

۱۱ مُشه به اَهَرون گفت نظر به اینکه از سوی خدا غضب شده مرگ و میر زیاد آغاز گشته است. مجمر را بردار و از روی قربانگاه بر آن آتش بنه و بخور بگذار و زود نزد آن جمعیت ببر و برای آنها طلب عفو نما.

۱۲ همینکه مُشه سخن گفت اَهَرون (مجمر را) برداشت و در میان آن جماعت دوید و اینک مرگ و میر زیاد در آن قوم آغاز شده بود، بخور را گذاشت و درباره‌ی آن قوم طلب عفو نمود.

۱۳ بین مرده‌ها و زنده‌ها ایستاد. فاجعه متوقف شد.

۱۴ و مرده‌های این فاجعه غیر از کسانی که به خاطر قُورَح کشته شده بودند چهارده هزار و هفتصد (نفر) بودند.

۱۵ (همینکه) اَهَرُون نزد مُشه به چادر محل اجتماع برگشت آن بلا متوقف شده بود ...

۱۶ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۱۷ به فرزندان ییسرائل سخن بگو و از آنها بر حسب خاندان پدری از هر یک عصائی بگیر. (تعداد عصاها) از جانب تمام رؤسای آنها بر حسب خاندان پدریشان دوازده عصا باشد و نام هر کدام را روی عصایش بنویس.

۱۸ و نام اَهَرُون را روی عصای لِوی بنویس، چون که هر یک از رؤسای خاندان پدریشان یک عصا خواهند داشت.

۱۹ آنها را در چادر محل اجتماع مقابل لوح‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) همانجا که با شما ملاقات خواهم داشت بگذار.

۲۰ عصای آن شخصی که انتخابش کنم گل خواهد کرد و غرولندهایی را که فرزندانی ییسرائل بر ضد شما میکنند در حضور خود ساکت خواهم نمود.

۲۱ مُشه به فرزندان ییسرائل صحبت کرد. همه‌ی رئیسهای آنها بر حسب خاندان پدری خود هر رئیسی یک عصا جمعاً دوازده عصا به وی دادند و عصای اَهَرُون در میان عصاهای آنها بود.

۲۲ مُشه آنها عصاها را در حضور خدا در چادر لوح‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) گذاشت.

۲۳ فردای آن روز فرا رسید. مُشه به چادر لوح‌های ده فرمان گواه (بر تجلی خدا به فرزندان ییسرائل در کوه سینَی) آمد و اینک عصای اَهَرُون متعلق به خاندان لِوی شکوفا شده گل درآورده بود و غنچه کرده بادام داده بود.

۲۴ مُشه همه‌ی عصاها را از حضور خدا نزد تمام فرزندان ییسرائل برد (آن عصاها را) مشاهده کردند و هرکس عصای خود را برداشت.

۲۵ خدا به مُشه گفت عصای اَهَرُون را برای نگهداری جلو لوح‌های ده فرمان بازگردان که برای متمردین نشانه‌ای باشد و (این نشانه) به غرولندهای آنها در حضور من پایان دهد و نمیرند.

۲۶ مشه همانگونه که خدا به او فرمان داد، عمل نمود.

۲۷ فرزندان ییسرائل به مُشه چنین گفتند: اینک هلاک شدیم، نابود شدیم همه‌ی ما از بین رفتیم.

28 אָבַדְנוּ׃ כֹּל הַקָּרֵב ׀ הַקָּרֵב אֶל־מִשְׁכַּן יהוה יָמוּת הַאִם תַּמְנוּ
יח 1 לִגְוֹעַ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה וּבָנֶיךָ וּבֵית־
אָבִיךָ אִתָּךְ תִּשְׂאוּ אֶת־עֲוֺן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ תִּשְׂאוּ
2 אֶת־עֲוֺן כְּהֻנַּתְכֶם׃ וְגַם אֶת־אַחֶיךָ מַטֵּה לֵוִי שֵׁבֶט אָבִיךָ הַקְרֵב
אִתָּךְ וְיִלָּווּ עָלֶיךָ וִישָׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבָנֶיךָ אִתָּךְ לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדֻת׃
3 וְשָׁמְרוּ מִשְׁמַרְתְּךָ וּמִשְׁמֶרֶת כָּל־הָאֹהֶל אַךְ אֶל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ
4 וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרָבוּ וְלֹא־יָמֻתוּ גַם־הֵם גַּם־אַתֶּם׃ וְנִלְווּ
עָלֶיךָ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד לְכֹל עֲבֹדַת הָאֹהֶל
5 וְזָר לֹא־יִקְרַב אֲלֵיכֶם׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֵת מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ וְאֵת
6 מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַאֲנִי
הִנֵּה לָקַחְתִּי אֶת־אֲחֵיכֶם הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם
7 מַתָּנָה נְתֻנִים לַיהוה לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃ וְאַתָּה
וּבָנֶיךָ אִתְּךָ תִּשְׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וּלְמִבֵּית
לַפָּרֹכֶת וַעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת מַתָּנָה אֶתֵּן אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם וְהַזָּר הַקָּרֵב
יוּמָת׃
8 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־אַהֲרֹן וַאֲנִי הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ אֶת־מִשְׁמֶרֶת
תְּרוּמֹתָי לְכָל־קָדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֶיךָ
9 לְחָק־עוֹלָם׃ זֶה יִהְיֶה לְךָ מִקֹּדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם
לְכָל־מִנְחָתָם וּלְכָל־חַטָּאתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי
10 קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְךָ הוּא וּלְבָנֶיךָ׃ בְּקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים תֹּאכְלֶנּוּ כָּל־
11 זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ׃ וְזֶה־לְּךָ תְּרוּמַת מַתָּנָם לְכָל־
תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים וּלְבָנֶיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ לְחָק־
12 עוֹלָם כָּל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אֹתוֹ׃ כֹּל חֵלֶב יִצְהָר וְכָל־חֵלֶב
13 תִּירוֹשׁ וְדָגָן רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוה לְךָ נְתַתִּים׃ בִּכּוּרֵי
כָּל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יָבִיאוּ לַיהוה לְךָ יִהְיֶה כָּל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ
14/15 יֹאכְלֶנּוּ׃ כָּל־חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לְךָ יִהְיֶה׃ כָּל־פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל־
בָּשָׂר אֲשֶׁר־יַקְרִיבוּ לַיהוה בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה יִהְיֶה־לָּךְ אַךְ ׀ פָּדֹה

۲۸ هر کس به میشکان خدا زیاد نزدیک شود میمیرد. آیا محکوم به فنا شدیم؟

قُورح - فصل هیجدهم

۱ خدا به اَهَرون گفت تو و پسرانت و خاندان پدریت (قهات) با توگناه (نزدیک شدن بیگانه به) مکان مقدس را به گردن خواهید داشت و تو و پسرانت همراه توگناه (نزدیک شدن لِوی‌ها به کارهای) کهانتتان را بر عهده خواهید داشت.

۲ و برادرانت سبط لِوی سبط پدریت (گِرشُون و مِراری) را هم نزد خود بیاور. به تو بپیوندند و برای تو خدمت نمایند. و تو و پسرانت با تو جلوی چادر لوح‌های ده فرمان گواه باشید.

۳ فرمان تو و پاسداری تمام آن چادر را (تحت سرپرستی تو) مراعات نمایند لیکن به اسبابهای مقدس و به قربانگاه نزدیک نشوند تا نمیرند نه آنها و نه شما.

۴ با تو همراه شوند و نوبت پاسداری چادر محل اجتماع را برای هر خدمت آن چادر محل اجتماع مراعات کنند و بیگانه‌ای به شما نزدیک نشود.

۵ پاسداری اشیاء مقدس و پاسداری آن قربانگاه را مراعات کنید تا دیگر (از جانب من) غضبی برای فرزندان ییسرائل نباشد.

٦ و اینک من برادران شما لِوی‌ها را از میان فرزندان ییسرائل گرفتم. (آنها) برای خدا، برای انجام خدمت چادر محل اجتماع به شما هدیه شده‌اند.

۷ و تو و پسرانت با تو برای هر کار مربوط به قربانگاه و برای داخل پرده‌ی جایگاه لوح‌های ده فرمان کهانت خود را رعایت نموده خدمت کنید. خدمت کهانت را به صورت هدیه به شما میدهم و هر بیگانه‌ای که نزدیک شود، کشته خواهد شد.

۸ خدا به اَهَرون گفت و من اینک مواظبت از هدیه‌هایم را به تو سپردم (که مانع ناپاک شدن آنها شوید) تمام موقوفه‌های فرزندان ییسرائل را به صورت قانون ابدی بعنوان حق مسح شدن بتو و پسرانت دادم.

۹ بخشی از قربانیهای فوق‌العاده مقدس که نباید سوخته شود به تو تعلق دارد. از تمام قربانیهای آنها و از تمام هدیه‌های آردی آنها و از تمام قربانیهای خطای آنها و از تمام قربانیهای جریمه که بمن بازمیگردانند برای تو و همچنین برای پسرانت فوق‌العاده مقدس میباشد.

۱۰ آنرا در مکان فوق‌العاده مقدس بخورید. هر مذکری آنرا بخورد. کاملاً بتو اختصاص خواهد داشت.

۱۱ و این مال تو خواهد بود:
(الف) سهم هدیه‌ی آنها از (تمام) هدیه‌های تکان دادنی فرزندان ییسرائل را بصورت قانون ابدی بتو و به پسرانت و به دخترانت با تو دادم. هرکسی از خانواده‌ی تو پاک باشد، آنرا بخورد.

۱۲ (ب) بهترین چربی و بهترین شیره و غله‌ی نوبرشان راکه به خدا خواهند داد به تو دادم.

۱۳ (ج) نوبرانه‌ی هر چیزی که در سرزمین ایشان است که برای خدا خواهند آورد مال تو باشد. هرکس در خانواده‌ی تو پاک است از آن بخورد.

۱۴ (د) هر چیزی راکه کسی در ییسرائل بر خود حرام کند به تو تعلق خواهد داشت.

תִּפְדֶּה אֵת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֵת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה׃
16 וּפְדוּיָו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכְּךָ כֶּסֶף חֲמֵשֶׁת שְׁקָלִים בְּשֶׁקֶל
17 הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא׃ אַךְ בְּכוֹר־שׁוֹר אוֹ־בְכוֹר כֶּשֶׂב אוֹ־
בְכוֹר עֵז לֹא תִפְדֶּה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ
18 וְאֶת־חֶלְבָּם תַּקְטִיר אִשֶּׁה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוה׃ וּבְשָׂרָם יִהְיֶה־
19 לָּךְ כַּחֲזֵה הַתְּנוּפָה וּכְשׁוֹק הַיָּמִין לְךָ יִהְיֶה׃ כֹּל ׀ תְּרוּמֹת
הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יָרִימוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוה נָתַתִּי לְךָ וּלְבָנֶיךָ
וְלִבְנֹתֶיךָ אִתְּךָ לְחָק־עוֹלָם בְּרִית מֶלַח עוֹלָם הִוא לִפְנֵי יהוה
20 לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אִתָּךְ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־אַהֲרֹן בְּאַרְצָם לֹא תִנְחָל
וְחֵלֶק לֹא־יִהְיֶה לְךָ בְּתוֹכָם אֲנִי חֶלְקְךָ וְנַחֲלָתְךָ בְּתוֹךְ בְּנֵי
שביעי 21 יִשְׂרָאֵל׃ וְלִבְנֵי לֵוִי הִנֵּה נָתַתִּי כָּל־מַעֲשֵׂר בְּיִשְׂרָאֵל
לְנַחֲלָה חֵלֶף עֲבֹדָתָם אֲשֶׁר־הֵם עֹבְדִים אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃
22 וְלֹא־יִקְרְבוּ עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לָשֵׂאת חֵטְא
23 לָמוּת׃ וְעָבַד הַלֵּוִי הוּא אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ
עֲוֺנָם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם וּבְתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחֲלוּ
24 נַחֲלָה׃ כִּי אֶת־מַעְשַׂר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוה תְּרוּמָה
נָתַתִּי לַלְוִיִּם לְנַחֲלָה עַל־כֵּן אָמַרְתִּי לָהֶם בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לֹא יִנְחֲלוּ נַחֲלָה׃

25/26 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ וְאֶל־הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי
לָכֶם מֵאִתָּם בְּנַחֲלַתְכֶם וַהֲרֵמֹתֶם מִמֶּנּוּ תְּרוּמַת יהוה מַעֲשֵׂר
27 מִן־הַמַּעֲשֵׂר׃ וְנֶחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדָּגָן מִן־הַגֹּרֶן וְכַמְלֵאָה
28 מִן־הַיָּקֶב׃ כֵּן תָּרִימוּ גַם־אַתֶּם תְּרוּמַת יהוה מִכֹּל מַעְשְׂרֹתֵיכֶם
אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּנְתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יהוה
29 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן׃ מִכֹּל מַתְּנֹתֵיכֶם תָּרִימוּ אֵת כָּל־תְּרוּמַת יהוה
מפטיר 30 מִכָּל־חֶלְבּוֹ אֶת־מִקְדְּשׁוֹ מִמֶּנּוּ׃ וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בַּהֲרִימְכֶם
אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנֶחְשַׁב לַלְוִיִּם כִּתְבוּאַת גֹּרֶן וְכִתְבוּאַת יָקֶב׃

۱۵ (ه) هر اولین گشاینده‌ی رحمی از هر موجود زنده‌ای که به خدا تقدیم خواهند داشت. چه آدم و چه چارپا به تو تعلق داشته باشد. لیکن نخست زاده‌ی آدم را حتماً بازخرید کن و نخست زاده‌ی این چارپای ناپاک (خر) را (هم با بره) بازخرید کن.

۱۶ و پول بازخرید آن (پسر بچه‌ی آدم) از یکماهه (به بالا) به ارزش پنج شقل برحسب شقل مقدس که بیست گراست باشد.

۱۷ (و) لیکن نخست زادگاو یا بره یا بز را بازخرید نکن آنها وقف میباشند و خون آنها را روی قربانگاه بپاش و پیهشان را دود کن. برای خدا قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) به منزله‌ی بوی خوش میباشند.

۱۸ وگوشت آنها مال تو باشد: مانند سینه‌ی تکان دادنی و ساق راست به تو تعلق یابد.

۱۹ (ز) تمام هدیه‌های مقدسی راکه فرزندان ییسرائل به خدا هدیه می‌کنند به صورت قانون ابدی به تو و پسرانت و دخترانت با تو دادم برای تو و نسل تو حضور خدا پیمان زوال ناپذیر ابدی است.

۲۰ خدا به اَهَروُن گفت در سرزمین آنها نصیبی و در میان آنها سهمی نداشته باش. در میان فرزندان ییسرائل سهم و نصیب تو من هستم.

۲۱ و در مورد پسران لِوی در عوض خدمتشان که در چادر محل اجتماع انجام می‌دهند اینک هر ده یکی را از (محصول) ییسرائل (به آنها) دادم.

۲۲ و فرزندان ییسرائل دیگر به چادر محل اجتماع نزدیک نشوند که خطاکار شده بمیرند.

۲۳ (سبط) لِوی خودش خدمت چادر محل اجتماع را انجام دهد و آنها گناه (کوتاهی در انجام وظیفه) را به گردن خواهند داشت. برای نسل اندر نسلتان قانون ابدی است و در میان فرزندان ییسرائل سهمی (از زمین) نبرند.

۲۴ نظر به اینکه ده یکی راکه فرزندان ییسرائل برای خدا هدیه میکنند سهم لِوی‌ها قرار دادم به آنها اعلام داشتم در میان فرزندان ییسرائل سهمی (از زمین) نبرند.

۲۵ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲۶ به لِوی‌ها صحبت کرده به آنها بگو موقعی که از فرزندان ییسرائل ده یکی راکه از مال آنها به صورت میراث برایتان سهم دادم گرفتید هدیه خدا یعنی ده یک از ده یک آنرا جدا سازید.

۲۷ و هدیه‌های شما مثل غله از خرمنگاه و مثل فرآورده‌ی کامل از چرخشت برای شما محسوب خواهد گشت.

۲۸ شما هم همینگونه هدیه‌ی خدا را از ده یکهای خود که از فرزندان ییسرائل خواهید گرفت تقدیم نمائید، یعنی از آن (ده یک‌های خود) هدیه‌ی خدا را به اَهَروُن کوهِن بدهید.

۲۹ از همه‌ی بخشش‌های دریافتیتان تمام هدیه‌ی خدا یعنی اختصاص دادنی آن را از بهترین آن جدا سازید.

۳۰ و به آنها بگو موقعی که بهترین آن را از آن جدا می‌کنید برای لِویها مثل محصول خرمنگاه و مثل فرآورده‌های کامل چرخشت محسوب میگردد.

۳۱ چون این (ده یک ها) مزدی است در قبال خدمتتان در چادر محل اجتماع، شما و خانواده‌ی شما (میتوانید) آن را در هرجا بخورید.

31 וַאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל־מָקוֹם אַתֶּם וּבֵיתְכֶם כִּי־שָׂכָר הוּא לָכֶם
32 חֵלֶף עֲבֹדַתְכֶם בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ וְלֹא־תִשְׂאוּ עָלָיו חֵטְא בַּהֲרִימְכֶם
אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קָדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תְחַלְּלוּ וְלֹא
תָמוּתוּ׃
יט 1/2 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה חקת
אֲשֶׁר־צִוָּה יהוה לֵאמֹר דַּבֵּר ׀ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אֵלֶיךָ פָרָה
אֲדֻמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל׃
3 וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה
4 וְשָׁחַט אֹתָהּ לְפָנָיו׃ וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה
5 אֶל־נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים׃ וְשָׂרַף אֶת־
הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת־עֹרָהּ וְאֶת־בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דָּמָהּ עַל־פִּרְשָׁהּ
6 יִשְׂרֹף׃ וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרֶז וְאֵזוֹב וּשְׁנִי תוֹלָעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל־
7 תּוֹךְ שְׂרֵפַת הַפָּרָה׃ וְכִבֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם)(
8 וְאַחַר יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד־הָעָרֶב׃ וְהַשֹּׂרֵף אֹתָהּ
יְכַבֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְטָמֵא עַד־הָעָרֶב׃
9 וְאָסַף ׀ אִישׁ טָהוֹר אֵת אֵפֶר הַפָּרָה וְהִנִּיחַ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם
טָהוֹר וְהָיְתָה לַעֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת לְמֵי נִדָּה חַטָּאת
10 הִוא׃ וְכִבֶּס הָאֹסֵף אֶת־אֵפֶר הַפָּרָה אֶת־בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד־)(
הָעָרֶב וְהָיְתָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם לְחֻקַּת עוֹלָם׃
11/12 הַנֹּגֵעַ בְּמֵת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת יָמִים׃ הוּא יִתְחַטָּא־
בוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהָר וְאִם־לֹא יִתְחַטָּא בַּיּוֹם
13 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהָר׃ כָּל־הַנֹּגֵעַ בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ
הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יהוה טִמֵּא וְנִכְרְתָה
הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה לֹא־זֹרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה
14 עוֹד טֻמְאָתוֹ בוֹ׃ זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי־יָמוּת בְּאֹהֶל כָּל־
15 הַבָּא אֶל־הָאֹהֶל וְכָל־אֲשֶׁר בָּאֹהֶל יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים׃ וְכֹל
16 כְּלִי פָתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צָמִיד פָּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא׃ וְכֹל אֲשֶׁר־

۳۲ و موقعی که بهترینش را از آن جدا کردید به خاطر آن خطا به گردن نخواهید گرفت و موقوفه‌های فرزندان ییسرائل را بی‌حرمت ننموده و نخواهید مرد.

هفطارای معمولی قورح در صفحه ۶۸۴

پاراشای حُوقَت - فصل نوزدهم



فصل ۱۹ آیه یک الی ۲۲ مفطیر شبات پارا

۱ خدا به مُشه و اَهَرون چنین سخن گفت:

۲ قانون توراه که خدا فرمان داده است، چنین است: به فرزندان ییسرائل بگو ماده گاو قرمز رنگ بی‌عیبی را که نقصی در آن نبوده و یوغ بر آن گذاشته نشده باشد نزد تو بیاورند.

۳ آن را به اِلعازار کوهِن بدهید تا آن را بیرون اردوگاه ببرد و در حضور خودش آن را سر ببرد.

۴ اِلعازار کوهِن از خون آن با انگشتش بردارد و آن خون را هفت بار به مقابل روی چادر محل اجتماع بیفشاند.

۵ و در مقابل چشمش آن ماده گاو را بسوزاند، پوستش و گوشتش و خونش را با مدفوعش بسوزاند.

۶ کوهِن، چوب سرو آزاد و زوفا و پشم رنگ شده به رنگ قرمز گرفته و داخل آتشی که آن ماده گاو در آن میسوزد بیندازد.

۷ کوهِن لباسهایش را شسته بدنش را در آب غسل دهد و بعد به اردوگاه بازگردد و آن کوهِن تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۸ و آن کسی که آن را میسوزاند لباسهایش را در آب بشوید و بدنش را در آب غسل دهد و تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

۹ مردی پاک خاکستر آن ماده گاو را جمع نماید و به بیرون از اردوگاه در جای پاکی بگذارد و برای جمعیت فرزندان ییسرائل به عنوان «مِی نیدا»(۱) نگاهداری شود (فقط) همین پاک کننده است.

۱۰ و جمع آوری کننده‌ی خاکستر آن ماده گاو، لباسهایش را بشوید و تا شامگاه ناپاک خواهد بود (این) برای فرزندان ییسرائل و برای غریبی که در میان آنها زندگی میکند قانون ابدی است.

۱۱ هرکس مرده‌ای از هر آدمی که باشد (مرده یا جنین چهل روزه به بالا و یا قسمتی از بدن آنها) را لمس نماید هفت روز ناپاک خواهد بود.

۱۲ وی در روز سوم و در روز هفتم به وسیله‌ی آن (مِی نیدا) خود را پاک نماید، پاک خواهد شد و اگر در روز سوم و در روز هفتم خود را پاک ننماید پاک نخواهد شد.

۱۳ هرکس مرده‌ای - جسد آدمی را که به نحوی مرده باشد لمس نموده و خود را پاک نکند (اگر وارد میشکان شد) میشکان خدا را ناپاک کرده است. پس آن شخص از ییسرائل نابود خواهد شد. چونکه (مِی نیدا) بر او افشانده نشده است ناپاک خواهد بود هنوز ناپاکیش در اوست.

۱۴ دستور این است: آدمی که در مسکنی سرپوشیده بمیرد هرکس به آن مسکن بیاید و هرچه در آن مسکن است هفت روز ناپاک خواهد بود.

۱۵ و هر ظرف دربازی که روی آن کاملاً با سرپوشی پوشیده نشده باشد، ناپاک خواهد بود.

۱- «مِی نیدا» آبی بود که با خاکستر گاو قرمز تهیه میشد و برای تطهیر کردن اشخاص ناپاک بکار میرفت.

יִגַּע עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה בַּחֲלַל־חֶרֶב אוֹ בְמֵת אוֹ־בְעֶצֶם אָדָם אוֹ
17 בְקָבֶר יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים: וְלָקְחוּ לַטָּמֵא מֵעֲפַר שְׂרֵפַת
שני 18 הַחַטָּאת וְנָתַן עָלָיו מַיִם חַיִּים אֶל־כֶּלִי: וְלָקַח אֵזוֹב וְטָבַל בַּמַּיִם
אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל־הָאֹהֶל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־הַנְּפָשׁוֹת
אֲשֶׁר הָיוּ־שָׁם וְעַל־הַנֹּגֵעַ בַּעֶצֶם אוֹ בֶחָלָל אוֹ בַמֵּת אוֹ בַקָּבֶר:
19 וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל־הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטְּאוֹ
20 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר בָּעָרֶב: וְאִישׁ
אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקָּהָל
כִּי אֶת־מִקְדַּשׁ יהוה טִמֵּא מֵי נִדָּה לֹא־זֹרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:
21 וְהָיְתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמַזֵּה מֵי־הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֹּגֵעַ
22 בְּמֵי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד־הָעָרֶב: וְכֹל אֲשֶׁר־יִגַּע־בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא
וְהַנֶּפֶשׁ הַנֹּגַעַת תִּטְמָא עַד־הָעָרֶב:

כ 1 וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה מִדְבַּר־צִן בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיֵּשֶׁב
2 הָעָם בְּקָדֵשׁ וַתָּמָת שָׁם מִרְיָם וַתִּקָּבֵר שָׁם: וְלֹא־הָיָה מַיִם
3 לָעֵדָה וַיִּקָּהֲלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן: וַיָּרֶב הָעָם עִם־מֹשֶׁה
4 וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוּ גָוַעְנוּ בִּגְוַע אַחֵינוּ לִפְנֵי יהוה: וְלָמָה הֲבֵאתֶם
אֶת־קְהַל יהוה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוּת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירֵנוּ:
5 וְלָמָה הֶעֱלִיתֻנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֹתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הָרָע הַזֶּה
6 לֹא ׀ מְקוֹם זֶרַע וּתְאֵנָה וְגֶפֶן וְרִמּוֹן וּמַיִם אַיִן לִשְׁתּוֹת: וַיָּבֹא
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהָל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם
וַיֵּרָא כְבוֹד־יהוה אֲלֵיהֶם:
שלישי / שני / וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: קַח אֶת־הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל אֶת־
7/8 הָעֵדָה אַתָּה וְאַהֲרֹן אָחִיךָ וְדִבַּרְתֶּם אֶל־הַסֶּלַע לְעֵינֵיהֶם
וְנָתַן מֵימָיו וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן־הַסֶּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת־הָעֵדָה
9 וְאֶת־בְּעִירָם: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֶּה מִלִּפְנֵי יהוה כַּאֲשֶׁר
10 צִוָּהוּ: וַיַּקְהִלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקָּהָל אֶל־פְּנֵי הַסָּלַע וַיֹּאמֶר
לָהֶם שִׁמְעוּ־נָא הַמֹּרִים הֲמִן־הַסֶּלַע הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מָיִם:

۱٦ و هرکسی که بر روی زمینی سرباز، کشته یا مرده یا استخوان آدم یا قبری را لمس نماید هفت روز ناپاک خواهد بود.

۱۷ برای آن ناپاک، از خاکستر سوختهٔی قربانی پاک‌کننده برداشته و روی آن در ظرفی آب جاری بریزد.

۱۸ و مردی پاک، زوفا برداشته در آن آب فرو برد (و از آن) بر مسکن سرپوشیده و بر همهٔی آن ظرفها و بر آن اشخاصی که آنجا بودند و بر آن‌کسی که آن استخوان یا آن‌کشته یا آن مرده یا آن قبر را لمس‌کرده است، بیفشاند.

۱۹ آن شخص پاک در روز سوم و در روز هفتم بر آن شخص ناپاک بیفشاند و در روز هفتم پاکش سازد. (آنگاه) لباسهای خود را بشوید و در آب غسل‌کند تا شامگاه پاک خواهد شد.

۲۰ و شخصی که ناپاک باشد و خود را پاک نسازد (اگر وارد میشکان بشود) آن جان از بین جماعت نابود خواهد شد زیرا مکان مقدس خدا را ناپاک‌کرده است، زیرا «مِی نیدا» (آب از بین برندهٔی ناپاکی) بر وی افشانده نشده است ناپاک میباشد.

۲۱ برای آنها به منزلهٔی قانون ابدی باشد و افشانندهٔی «مِی نیدا» (آب از بـین بـرندهٔی ناپاکی) لباسهای خود را بشوید و لمس‌کننده (ی مِی نیدا) تا شامگاه ناپاک خواهد بود.(۱)

۲۲ هرچه راکه شخص ناپاکی لمس‌کند ناپاک میشود وکسی‌که شخص ناپاک (شده از مُرده) را لمس‌کند تا شامگاه ناپاک خواهد بود.

حوقَت - فصل بیستم

۱ همهٔی جمعیت فرزندان ییسرائل در ماه اول به بیابان صین آمدند و آن قوم در قادِش ساکن شد. میریام در آنجا درگذشت و آنجا به خاک سپرده شد.

۲ و آن جمعیت آب نداشت پس علیه مُشه و اَهَرون اجتماع‌کردند.

۳ آن قوم با مُشه نزاع‌کرده اینطورگفتند: ای‌کاش موقعی‌که برادران ما حضور خدا هلاک شدند ما هم هلاک میشدیم.

۴ پس چرا جماعت خدا را به این بیابان آوردید تا ما و چارپایانمان در آن بمیریم؟

۵ چرا ما را از مصر بیرون آوردیدکه ما را به این مکان بد بیاورید. نه جای‌کشت است و (نه جای) درخت انجیر و انگور و انار و آب (هم) برای آشامیدن نیست.

٦ مُشه و اَهَرون از حضور آن جماعت به آستانهٔی چادر محل اجتماع آمده روی خود را بر زمین نهادند جلال خدا به آنها ظاهر شد.

۷ خدا به مُشه چنین سخن‌گفت:

۸ آن عصا را بردار و تو و اَهَرون برادرت آن جمعیت را جمع‌کنید و پیش چشم آنها به آن صخره بگویید تا آبهای خود را بدهد و از آن صخره برای آنـها آب بـیرون آورده آن جمعیت و چارپایانشان را بنوشان.

۹ مُشه همانگونه‌که (خدا) به وی فرمان داده بود آن عصا را از حضور خدا برداشت.

۱– «مِی نیدا» که با خاکستر گاو قرمز تهیه میشد و برای تطهیر کردن اشخاص ناپاک بکار میرفت.

11 וַיָּרֶם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ אֶת־הַסֶּלַע בְּמַטֵּהוּ פַּעֲמָיִם וַיֵּצְאוּ
12 מַיִם רַבִּים וַתֵּשְׁתְּ הָעֵדָה וּבְעִירָם׃ וַיֹּאמֶר יהוה
אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקָּהָל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
13 נָתַתִּי לָהֶם׃ הֵמָּה מֵי מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־
14 יהוה וַיִּקָּדֵשׁ בָּם׃ וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקָּדֵשׁ רביעי
אֶל־מֶלֶךְ אֱדוֹם כֹּה אָמַר אָחִיךָ יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל־
15 הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מְצָאָתְנוּ׃ וַיֵּרְדוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרַיְמָה וַנֵּשֶׁב בְּמִצְרַיִם
16 יָמִים רַבִּים וַיָּרֵעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וְלַאֲבֹתֵינוּ׃ וַנִּצְעַק אֶל־יהוה
וַיִּשְׁמַע קֹלֵנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיֹּצִאֵנוּ מִמִּצְרָיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְקָדֵשׁ
17 עִיר קְצֵה גְבוּלֶךָ׃ נַעְבְּרָה־נָּא בְאַרְצֶךָ לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה וּבְכֶרֶם
וְלֹא נִשְׁתֶּה מֵי בְאֵר דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלֵךְ לֹא נִטֶּה יָמִין וּשְׂמֹאול
18 עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלֶךָ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֱדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶּן־
19 בַּחֶרֶב אֵצֵא לִקְרָאתֶךָ׃ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמְסִלָּה נַעֲלֶה
וְאִם־מֵימֶיךָ נִשְׁתֶּה אֲנִי וּמִקְנַי וְנָתַתִּי מִכְרָם רַק אֵין־דָּבָר בְּרַגְלַי
20 אֶעֱבֹרָה׃ וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וַיֵּצֵא אֱדוֹם לִקְרָאתוֹ בְּעַם כָּבֵד
21 וּבְיָד חֲזָקָה׃ וַיְמָאֵן ׀ אֱדוֹם נְתֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֲבֹר בִּגְבֻלוֹ וַיֵּט
יִשְׂרָאֵל מֵעָלָיו׃

22/23 וַיִּסְעוּ מִקָּדֵשׁ וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה הֹר הָהָר׃ וַיֹּאמֶר חמישי *(שלישי)*
יהוה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּהֹר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֱדוֹם
24 לֵאמֹר׃ יֵאָסֵף אַהֲרֹן אֶל־עַמָּיו כִּי לֹא יָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר־מְרִיתֶם אֶת־פִּי לְמֵי מְרִיבָה׃
25/26 קַח אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְהַעַל אֹתָם הֹר הָהָר׃ וְהַפְשֵׁט
אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו וְהִלְבַּשְׁתָּם אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וְאַהֲרֹן יֵאָסֵף
27 וּמֵת שָׁם׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה וַיַּעֲלוּ אֶל־הֹר הָהָר
28 לְעֵינֵי כָּל־הָעֵדָה׃ וַיַּפְשֵׁט מֹשֶׁה אֶת־אַהֲרֹן אֶת־בְּגָדָיו וַיַּלְבֵּשׁ
אֹתָם אֶת־אֶלְעָזָר בְּנוֹ וַיָּמָת אַהֲרֹן שָׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיֵּרֶד מֹשֶׁה

۱۰ مُشه و اهرون جماعترا جلوی صخره جمع کردند. پس (مُشه) به آنها گفت: این نافرمان‌ها تمنی میشود گوش بدهید. آیا (میخواهید) از این صخره برای شما آب بیرون آوریم؟

۱۱ مُش دستش را بلند نموده آن صخره را دوبار با عصایش زد، آب زیـادی بـیرون آمـد. جمعیت و چارپایانشان نوشیدند.

۱۲ خدا به مُشه و اَهَرُون گفت چون موجب ایمان آوردن به من نگشتید تا در نظر فرزندان ییسرائل مقدسم کرده باشید این جماعت را به آن سرزمینی که به آنها دادم نخواهید برد.

۱۳ این «مِی مِریوا» (آب نزاع) است که فرزندان ییسرائل با خدا نزاع نمودند و (خدا) بـه وسیله‌ی آنها (به وسیله‌ی تنبیه مُشه و اَهَرون) مقدس شد.

۱۴ مُشه از قادش فرستادگانی نزد پادشاه اِدوم فرستاد که (اعلام بدارند) ییسرائل بـرادرت چنین گفته است: «تو همه‌ی رنجی راکه به ما رسیده است میدانی».

۱۵ پدران ما وارد مصر شدند. روزگار زیادی ساکن (سرزمین) مصر شدیم. مصریها بـه مـا و پدرانمان بدی کردند.

۱۶ نزد خدا فریاد برآوردیم. سخن ما را اجابت کرد. فرشته‌ای فرستاد ما را از مـصر بـیرون آورد. اینک ما در قادِش در انتهای مرز تو هستیم.

۱۷ تمنی اینکه (به ما اجازه دهی) از سرزمین‌ات بگذریم. ازکشتزار و تاکستان رد نخواهیم شد و آب چاه نخواهیم نوشید از شاهراه عبور خواهیم نمود تا از مرز تو بگذریم. به راست و به چپ منحرف نمی‌گردیم.

۱۸ (پادشاه)اِدُوم به وی گفت از (سرزمین) من عبور نکن مبادا با شمشیر به استقبالت بیایم.

۱۹ فرزندان ییسرائل به او گفتند از جاده عزیمت خواهیم کرد و اگر من و مـواشـیم از آب سرزمین تو بنوشیم بهای آنرا خواهیم پرداخت. بنابراین اهمیتی ندارد، اجازه بده پیاده بگذرم.

۲۰ گفت عبور نکن. اِدُوم با جمعیت سنگین و با نیروی قوی به استقبال وی بیرون آمد.

۲۱ اِدوم از اینکه به ییسرائل اجازه بدهد از مرزش بگذرد ابا نمود. پس ییسرائل ازکنار وی روگردانید.

۲۲ تمام جمعیت ییسرائل از قادِش حرکت نموده به کوه هُر آمدند.

۲۳ خدا در کوه هُرکنار مرز اِدُوم به مُشه و اَهَرون چنین گفت:

۲۴ اَهَرُون به (گذشتگان) قوم خود بپیوندد. بخاطر اینکه در مورد «مِی مِریوا» (آب نزاع) از امر من تمرد کردید اَهَرون به آن سرزمین که به فرزندان ییسرائل دادم نخواهد رفت.

۲۵ اَهَرُون و اِلعازار پسرش را برداشته آنها را ازکوه هُر بالا ببر.

۲۶ و لباسهای اَهَرُون را بکن و آنها را به اِلعازار پسرش بپوشان و اَهَرُون درگذشته آنجا وفات نماید.

۲۷ مُشه همانگونه که خدا فرمان داده بود عمل کرد. در نظر تمام آن جمعیت به کوه هُر بالا رفتند.

۲۸ مُشه لباسهای اَهَرُون راکنده آنها را به اِلعازار پسرش پوشانید. اَهَرُون در سر آن کوه وفات نمود. مُشه و اِلعازار از آن کوه فرود آمدند.

۲۹ تمام آن جمعیت مشاهده کردند که اَهَرون جان تسلیم نموده است تمام خاندان ییسرائل سی روز برای وی گریه کردند.

29 וְאֶלְעָזָר מִן־הָהָר׃ וַיִּרְאוּ כָּל־הָעֵדָה כִּי גָוַע אַהֲרֹן וַיִּבְכּוּ אֶת־
1 אַהֲרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כֹּל בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁמַע כא
הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ־עֲרָד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים
2 וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבְּ ׀ מִמֶּנּוּ שֶׁבִי׃ וַיִּדַּר יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לַיהוָה
וַיֹּאמַר אִם־נָתֹן תִּתֵּן אֶת־הָעָם הַזֶּה בְּיָדִי וְהַחֲרַמְתִּי אֶת־
3 עָרֵיהֶם׃ וַיִּשְׁמַע יהוה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת־הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֵם
אֶתְהֶם וְאֶת־עָרֵיהֶם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם חָרְמָה׃
4 וַיִּסְעוּ מֵהֹר הָהָר דֶּרֶךְ יַם־סוּף לִסְבֹב אֶת־אֶרֶץ אֱדוֹם וַתִּקְצַר
5 נֶפֶשׁ־הָעָם בַּדָּרֶךְ׃ וַיְדַבֵּר הָעָם בֵּאלֹהִים וּבְמֹשֶׁה לָמָה הֶעֱלִיתֻנוּ
מִמִּצְרַיִם לָמוּת בַּמִּדְבָּר כִּי אֵין לֶחֶם וְאֵין מַיִם וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה
6 בַּלֶּחֶם הַקְּלֹקֵל׃ וַיְשַׁלַּח יהוה בָּעָם אֵת הַנְּחָשִׁים הַשְּׂרָפִים
7 וַיְנַשְּׁכוּ אֶת־הָעָם וַיָּמָת עַם־רָב מִיִּשְׂרָאֵל׃ וַיָּבֹא הָעָם אֶל־
מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ חָטָאנוּ כִּי־דִבַּרְנוּ בַיהוָה וָבָךְ הִתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה
8 וְיָסֵר מֵעָלֵינוּ אֶת־הַנָּחָשׁ וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה בְּעַד הָעָם׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲשֵׂה לְךָ שָׂרָף וְשִׂים אֹתוֹ עַל־נֵס וְהָיָה כָּל־
9 הַנָּשׁוּךְ וְרָאָה אֹתוֹ וָחָי׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נְחַשׁ נְחֹשֶׁת וַיְשִׂמֵהוּ
עַל־הַנֵּס וְהָיָה אִם־נָשַׁךְ הַנָּחָשׁ אֶת־אִישׁ וְהִבִּיט אֶל־נְחַשׁ
ששי 10/11 הַנְּחֹשֶׁת וָחָי׃ וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּאֹבֹת׃ וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת
וַיַּחֲנוּ בְּעִיֵּי הָעֲבָרִים בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מוֹאָב מִמִּזְרַח
12/13 הַשָּׁמֶשׁ׃ מִשָּׁם נָסָעוּ וַיַּחֲנוּ בְּנַחַל זָרֶד׃ מִשָּׁם נָסָעוּ וַיַּחֲנוּ מֵעֵבֶר
אַרְנוֹן אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר הַיֹּצֵא מִגְּבֻל הָאֱמֹרִי כִּי אַרְנוֹן גְּבוּל מוֹאָב
14 בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֱמֹרִי׃ עַל־כֵּן יֵאָמַר בְּסֵפֶר מִלְחֲמֹת יְהוָה
15 אֶת־וָהֵב בְּסוּפָה וְאֶת־הַנְּחָלִים אַרְנוֹן׃ וְאֶשֶׁד הַנְּחָלִים אֲשֶׁר
16 נָטָה לְשֶׁבֶת עָר וְנִשְׁעַן לִגְבוּל מוֹאָב׃ וּמִשָּׁם בְּאֵרָה הִוא
הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר יהוה לְמֹשֶׁה אֱסֹף אֶת־הָעָם וְאֶתְּנָה לָהֶם
17 מָיִם׃ אָז יָשִׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת עֲלִי
18 בְאֵר עֱנוּ־לָהּ׃ בְּאֵר חֲפָרוּהָ שָׂרִים כָּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בִּמְחֹקֵק

۱ کِنَعَنی پادشاه عراد ساکن نِگِو شنید که ییسرائل از راه آتاریم می آید پس با ییسرائل جنگ نموده از وی اسیر گرفت.

۲ ییسرائل در حضور خدا تعهد کرده گفت اگر حتماً این قوم را به دست من بدهی شهرهایشان را تباه خواهم کرد.

۳ خدا سخن ییسرائل را اجابت نمود و کِنَعَنی را (به آنها) تسلیم کرد و آنها ایشان و شهرهایشان را تباه نموده و نام آن محل را حُرما (نابودی) گذاشتند.

۴ از کوه هُر، بسوی دریای سرخ حرکت کردند تا سرزمین اِدُوم را دور بزنند. پس آن قوم در این راه به تنگ آمد.

۵ آن قوم از خداوند و از مُشه گله کرد: چرا ما را از مصر بیرون آوردید که در این بیابان بمیریم چون که نان نیست و آب (هم) نیست و جان ما از این نان بی‌ارزش (مان) بیزار شده است.

۶ خدا مارهای سمی بمیان آن قوم فرستاد که آن قوم را گزیدند عده زیادی از ییسرائل مردند.

۷ آن قوم نزد مُشه آمده گفتند: خطا کردیم که از خدا و از تو گله نمودیم. نزد خدا دعا کن تا این مارها را از کنار ما دور بسازد. مُشه در حق آن قوم دعا نمود.

۸ خدا به مُشه گفت ماری به رنگ آتش برای خود بساز و آن را روی چوب بلندی قرار بده. چنین مقرر است که هر مارگزیده‌ای که آن را ببیند بهبودی یابد.

۹ مُشه مار مسی ساخت و آن را روی چوب بلندی قرار داد و چنین شد که اگر کسی را مارگزیده بود و به آن مار مسی نگاه میکرد بهبود می‌یافت.

۱۰ فرزندان ییسرائل حرکت نموده در اُووُت اردو زدند.

۱۱ از اُووُت حرکت کرده در عییِها عواریم در بیابانی که در برابر موآو است سمت شرق اردو زدند.

۱۲ از آنجا حرکت نمودند و در دره‌ی زرد اردو زدند.

۱۳ از آنجا حرکت کردند به آن طرف «اَرنوُن» که در بیابان است که از مرز اِمُوری بیرون می آید اردو زدند. چون که اَرنوُن مرز موآو یعنی بین موآو و اِمُوری بود.

۱۴ در کتاب میلحُموُت خدا از «واهِو در سوفا» و از رودهای «اَرنُون» سخن به میان آمده است.

۱۵ و همینطور از آبشار رودهایی که به محل مسکونی شهر عار که در حوالی مُوآو ادامه داشت (سخن رفته است).

۱۶ و (فرزندان ییسرائل) از آنجا به سوی چاه یعنی همان چاهی که خدا به مُشه گفته بود مردم را جمع کن تا به آنها آب بدهم (عزیمت کردند).

۱۷ آنگاه ییسرائل این سرود را سرائید. برای (سرود) آن (چاه بعنوان) ترجیع بند بگوئید «ای چاه بالا بیا».

۱۸ چاهی که سران (قوم) حفر کردند. رادمردان قوم با وسیله‌ی حفاری و با عصاهایشان آن را کندند. و از بیابان به مَتانا (عزیمت کردند).

۱۹ و از مَتانا به نَحَلیئِل و از نَحَلیئِل به بامُوت.

۲۰ و از بامُوت به دره‌ای که در صحرای مُوآو است و (از آنجا) به نوک قله مشرف به پهنه‌ی آن بیابان (عزیمت کردند).

۲۱ ییسرائل فرستادگانی نزد سیحُون پادشاه اِمُوری فرستاده گفت:

19 במשענתם וממדבר מתנה: וממתנה נחליאל ומנחליאל
20 במות: ומבמות הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה ונשקפה
על־פני הישימן:
21 וישלח ישראל מלאכים אל־סיחן מלך־האמרי לאמר: שביעי (רביעי)
22 אעברה בארצך לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר
23 בדרך המלך נלך עד אשר־נעבר גבלך: ולא־נתן סיחן את־
ישראל עבר בגבלו ויאסף סיחן את־כל־עמו ויצא לקראת
24 ישראל המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל: ויכהו ישראל
לפי־חרב ויירש את־ארצו מארנן עד־יבק עד־בני עמון כי
25 עז גבול בני עמון: ויקח ישראל את כל־הערים האלה וישב
26 ישראל בכל־ערי האמרי בחשבון ובכל־בנתיה: כי חשבון
עיר סיחן מלך האמרי הוא והוא נלחם במלך מואב הראשון
27 ויקח את־כל־ארצו מידו עד־ארנן: על־כן יאמרו המשלים
28 באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון: כי־אש יצאה מחשבון
29 להבה מקרית סיחן אכלה ער מואב בעלי במות ארנן: אוי־
לך מואב אבדת עם־כמוש נתן בניו פליטם ובנתיו בשבית
30 למלך אמרי סיחון: ונירם אבד חשבון עד־דיבן ונשים עד־
31/32 נפח אשר עד־מידבא: וישב ישראל בארץ האמרי: וישלח
משה לרגל את־יעזר וילכדו בנתיה ויירש את־האמרי אשר־ ויורש
33 שם: ויפנו ויעלו דרך הבשן ויצא עוג מלך־הבשן לקראתם
34 הוא וכל־עמו למלחמה אדרעי: ויאמר יהוה אל־משה אל־ מפטיר
תירא אתו כי בידך נתתי אתו ואת־כל־עמו ואת־ארצו ועשית
לו כאשר עשית לסיחן מלך האמרי אשר יושב בחשבון:
35 ויכו אתו ואת־בניו ואת־כל־עמו עד־בלתי השאיר־לו שריד
כב 1 ויירשו את־ארצו: ויסעו בני ישראל ויחנו בערבות מואב
2 מעבר לירדן ירחו: וירא בלק בן־צפור את יט בלק
3 כל־אשר־עשה ישראל לאמרי: ויגר מואב מפני העם מאד

۲۲ (اجازه بده) از سرزمینت عبور کنیم. به کشتزار و به سمت تاکستان متمایل نمی‌شویم. آب چاه نمی‌نوشیم از شاهراه می‌رویم تا از مرز تو بگذریم.

۲۳ سیحُون به ییسرائل اجازه نداد از مرزش عبور کند. سیحُون تمام قومش را جمع آوری نموده برای رویارویی با ییسرائل به آن بیابان و به یاهِص رفت و با ییسرائل به جنگ پرداخت.

۲۴ ییسرائل وی را به ضرب شمشیر از پا درآورد و سرزمینش را از اَرنون تا یبُوق تا بِنی عَمون وارث شد چون که مرز بِنی عَمون مستحکم بود.

۲۵ ییسرائل تمام این شهرها را گرفت. ییسرائل در تمام شهرهای اِموری در حشبُون و در تمام حومه آن ساکن شد.

۲۶ زیرا حشبُون شهر سیحُون پادشاه اِمُوری بود که با پادشاه پیشین مو آو جنگ کرده تمام سرزمینش را تا اَرنون از دستش گرفته بود.

۲۷ از این روز تمثیل گویان (بیلعام و بعور پدرش) به اِموری‌ها میگفتند به حشبُون بیائید (که تصرفش کنید) شهر سیحون (یعنی همان حشبُون که تصرف خواهد شد) آباد شده استوار خواهد گشت.

۲۸ زیرا آتشی از حِشبون برخاست و شعله‌ای از شهر بزرگ سیحون شهر عار مو آو را که صاحب بلندیهای اَرنون بود، تباه کرد.

۲۹ وای بر تو ای مو آو قوم «بِت کِمُوش» که نابود شدی. (بت کِمُوش) پسرانش را وادار به فرار کرد و دخترانش را به سیحُون پادشان اِموری به اسارت تسلیم نمود.

۳۰ حکومت آنها از حشبُون تا دیوُن از بین رفت و تا نُوفَح را که نزدیک مِدو است ویران ساختیم.

۳۱ ییسرائل در سرزمین اِمُوری ساکن شد.

۳۲ مُشه (کسانی را) فرستاد، تا در یَعزِر جاسوسی کنند. حومه‌هایش را مسخر نموده اِمُوری‌ها را که آنجا بودند بیرون راند.

۳۳ آنگاه دور زده از راه باشان عزیمت کردند، عُوگ پادشاه باشان، خود و قومش برای رویاروئی با آنها و برای جنگ به اِدرِعی رفتند.

۳۴ خدا به مُشه گفت: از او هراسی نداشته باش زیرا وی و تمام قومش و سرزمینش را به تو تسلیم خواهم نمود و همانطوریکه با سیحُون پادشاه اِمُوری که در حشبُون ساکن بود، عمل کردی با وی عمل نما.

۳۵ وی و فرزندان و تمام قومش را کشتند بطوریکه بازمانده‌ای برایش باقی نگذاشتند و سرزمینش را وارث شدند.

پاراشای بالاق - فصل بیست و دوم

۱ فرزندان ییسرائل حرکت نموده در بادیه‌های مو آو اینطرف یَردن یعنی (مقابل) یریحو اردو زدند.

۲ بالاق پسر صیپور از تمام آنچه ییسرائل با اِمُوری کرده بود آگاهی یافت.

۳ مو آو از آن قوم بسیار هراسان گشت چون که (عده‌ی آنها) زیاد بود. پس مو آو در مقابل فرزندان ییسرائل وحشت زده شد.

هفطارای معمولی خوقت در صفحه ۲۸۸

4 כִּי רַב־הוּא וַיָּקָץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־
זִקְנֵי מִדְיָן עַתָּה יְלַחֲכוּ הַקָּהָל אֶת־כָּל־סְבִיבֹתֵינוּ כִּלְחֹךְ הַשּׁוֹר
אֵת יֶרֶק הַשָּׂדֶה וּבָלָק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהִוא׃)(
5 וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־בִּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר פְּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל־הַנָּהָר
אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לִקְרֹא־לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עַם יָצָא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה
6 כִסָּה אֶת־עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יֹשֵׁב מִמֻּלִי׃ וְעַתָּה לְכָה־נָּא אָרָה־
לִּי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עָצוּם הוּא מִמֶּנִּי אוּלַי אוּכַל נַכֶּה־בּוֹ
וַאֲגָרְשֶׁנּוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יָדַעְתִּי אֵת אֲשֶׁר־תְּבָרֵךְ מְבֹרָךְ וַאֲשֶׁר
7 תָּאֹר יוּאָר׃ וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וּקְסָמִים בְּיָדָם וַיָּבֹאוּ
8 אֶל־בִּלְעָם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דִּבְרֵי בָלָק׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינוּ פֹה)(
הַלַּיְלָה וַהֲשִׁבֹתִי אֶתְכֶם דָּבָר כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר יהוה אֵלָי וַיֵּשְׁבוּ
9 שָׂרֵי־מוֹאָב עִם־בִּלְעָם׃ וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמֶר מִי
10 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ׃ וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק בֶּן־
11 צִפֹּר מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח אֵלָי׃ הִנֵּה הָעָם הַיֹּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיְכַס
אֶת־עֵין הָאָרֶץ עַתָּה לְכָה קָבָה־לִּי אֹתוֹ אוּלַי אוּכַל לְהִלָּחֶם
12 בּוֹ וְגֵרַשְׁתִּיו׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם לֹא תֵלֵךְ עִמָּהֶם לֹא
שני (חמישי) תָאֹר אֶת־הָעָם כִּי בָרוּךְ הוּא׃ וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיֹּאמֶר)(
13 אֶל־שָׂרֵי בָלָק לְכוּ אֶל־אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יהוה לְתִתִּי לַהֲלֹךְ
14 עִמָּכֶם׃ וַיָּקוּמוּ שָׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל־בָּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בִּלְעָם
15 הֲלֹךְ עִמָּנוּ׃ וַיֹּסֶף עוֹד בָּלָק שְׁלֹחַ שָׂרִים רַבִּים וְנִכְבָּדִים מֵאֵלֶּה׃
16 וַיָּבֹאוּ אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמְרוּ לוֹ כֹּה אָמַר בָּלָק בֶּן־צִפּוֹר אַל־
17 נָא תִמָּנַע מֵהֲלֹךְ אֵלָי׃ כִּי־כַבֵּד אֲכַבֶּדְךָ מְאֹד וְכֹל אֲשֶׁר־
18 תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וּלְכָה־נָּא קָבָה־לִּי אֵת הָעָם הַזֶּה׃ וַיַּעַן
בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדֵי בָלָק אִם־יִתֶּן־לִי בָלָק מְלֹא בֵיתוֹ
כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־פִּי יהוה אֱלֹהָי לַעֲשׂוֹת קְטַנָּה
19 אוֹ גְדוֹלָה׃ וְעַתָּה שְׁבוּ נָא בָזֶה גַּם־אַתֶּם הַלָּיְלָה וְאֵדְעָה מַה־
20 יֹּסֵף יהוה דַּבֵּר עִמִּי׃ וַיָּבֹא אֱלֹהִים ׀ אֶל־בִּלְעָם לַיְלָה וַיֹּאמֶר

۴ موآو به محترمین میدیان اعلام داشت اکنون که این گروه چون گاوی که سبزه‌ی کشتزاری را از بین ببرد همه چیر را در اطراف ما از بین خواهد برد و در آن موقع بالاق پسر صیپور پادشاه موآو بود.(۱)

۵ فرستادگانی را به پتوُر که کنار آن نهر است، به سرزمین فرزندان قومش نزد بیلعام پسر بعُور اعزام کرد تا از وی دعوت کنند و بگویند: اینک قومی از مصر بیرون آمده و هم اکنون (به علت زیادی) روی زمین را پوشانیده و در برابر من مستقر شده است.

٦ و اکنون لطفاً بیا و آن قوم راکه قوی‌تر از من است برای من لعنت کن شاید بتوانم او را شکست دهم و او را از این سرزمین بیرون برانم. زیرا میدانم هرکه را دعاکنی متبرک است و هرکه را نفرین کنی لعنت خواهد شد.

۷ محترمین مُوآو و محترمین میدیان در حالی که وسایل تفأل در دست داشتند راه پیموده نزد بلیعام آمدند و سخنان بالاق را به وی گفتند.

۸ به آنها گفت امشب اینجا منزل کنید تا همانگونه که خدا به من بگوید به شما پاسخ بدهم. سران موآو پیش بیلعام ماندند.

۹ فرشته‌ای نزد بیلعام آمده گفت این اشخاص که با تو هستند کیستند؟

۱۰ بیلعام به آن فرشته گفت: (آنها را) بالاق پسر صیپور پادشاه مُوآو نزد من فرستاده است (که به من اعلام بدارد):

۱۱ اینک آن قومی که از مصر بیرون آمده (از زیادی) روی زمین را پوشانیده است. اکنون بیا وی را نفرین کن شاید بتوانم با وی بجنگم و او را بیرون کنم.

۱۲ فرشته به بیلعام گفت همراه آنها نرو آن قوم را لعنت نکن زیرا برکت شده می‌باشد.

۱۳ بیلعام بامداد برخاسته به سران بالاق گفت به سرزمین خود بروید چون که خدا اباکرد که به من اجازه دهد همراه شما بیایم.

۱۴ سران مُوآو برخاستند و نزد بالاق رفته گفتند: بیلعام اباکرد همراه ما بیاید.

۱۵ بار دیگر بالاق سرانی زیادتر و محترم‌تر از آنها نزد بیلعام فرستاد.

۱٦ (آنها) نزد بیلعام آمده به وی گفتند: «بالاق پسر صیپوُر چنین گفته است تمنا دارم از آمدن نزد من خودداری نکنی».

۱۷ زیرا حتماً تو را احترام خواهم نمود و آنچه به من بگویی خواهم کرد. پس خواهشمندم بیا این قوم را برای من نفرین کن.

۱۸ بیلعام به خادمان بالاق پاسخ داده گفت: «اگر بالاق خانه‌اش را پر از نقره و طلا (کند و) به من بدهد نخواهم توانست از امر خدا خداوندم تخلف نموده (چیزی) کم یا زیاد کنم.

۱۹ اکنون خواهشمندم شما هم امشب اینجا بمانید تا بدانم خدا بار دیگر به من چه خواهد گفت.

۲۰ شبانگاه فرشته نزد بیلعام آمده به وی گفت: اگر این اشخاص برای دعوت کردنت آمده‌اند برخیز و با آنها برو ولیکن آنچه راکه من به تو بگویم آن را انجام بده.

۱- بالاق یکی از دولتمردان میدیان بود و شایستگی پادشاهی را نداشت و نظر به اینکه پادشاه موآو در جنگ کشته شده بود بناچار او را برای پادشاهی انتخاب کرده بودند اینست که در اینجا جمله «در آن موقع» بکار رفته است.

לוֹ אִם־לִקְרֹא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם לֵךְ אִתָּם וְאַךְ אֶת־הַדָּבָר
21 אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תַעֲשֶׂה׃ וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ שלישי
22 אֶת־אֲתֹנוֹ וַיֵּלֶךְ עִם־שָׂרֵי מוֹאָב׃ וַיִּחַר־אַף אֱלֹהִים כִּי־הוֹלֵךְ
הוּא וַיִּתְיַצֵּב מַלְאַךְ יהוה בַּדֶּרֶךְ לְשָׂטָן לוֹ וְהוּא רֹכֵב עַל־אֲתֹנוֹ
23 וּשְׁנֵי נְעָרָיו עִמּוֹ׃ וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יהוה נִצָּב בַּדֶּרֶךְ
וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וַתֵּט הָאָתוֹן מִן־הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה וַיַּךְ
24 בִּלְעָם אֶת־הָאָתוֹן לְהַטֹּתָהּ הַדָּרֶךְ׃ וַיַּעֲמֹד מַלְאַךְ יהוה בְּמִשְׁעוֹל
25 הַכְּרָמִים גָּדֵר מִזֶּה וְגָדֵר מִזֶּה׃ וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יהוה
וַתִּלָּחֵץ אֶל־הַקִּיר וַתִּלְחַץ אֶת־רֶגֶל בִּלְעָם אֶל־הַקִּיר וַיֹּסֶף
26 לְהַכֹּתָהּ׃ וַיּוֹסֶף מַלְאַךְ־יהוה עֲבוֹר וַיַּעֲמֹד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר
27 אֵין־דֶּרֶךְ לִנְטוֹת יָמִין וּשְׂמֹאול׃ וַתֵּרֶא הָאָתוֹן אֶת־מַלְאַךְ יהוה
וַתִּרְבַּץ תַּחַת בִּלְעָם וַיִּחַר־אַף בִּלְעָם וַיַּךְ אֶת־הָאָתוֹן בַּמַּקֵּל׃
28 וַיִּפְתַּח יהוה אֶת־פִּי הָאָתוֹן וַתֹּאמֶר לְבִלְעָם מֶה־עָשִׂיתִי לְךָ
29 כִּי הִכִּיתַנִי זֶה שָׁלֹשׁ רְגָלִים׃ וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לָאָתוֹן כִּי הִתְעַלַּלְתְּ
30 בִּי לוּ יֶשׁ־חֶרֶב בְּיָדִי כִּי עַתָּה הֲרַגְתִּיךְ׃ וַתֹּאמֶר הָאָתוֹן אֶל־
בִּלְעָם הֲלוֹא אָנֹכִי אֲתֹנְךָ אֲשֶׁר־רָכַבְתָּ עָלַי מֵעוֹדְךָ עַד־הַיּוֹם
31 הַזֶּה הַהַסְכֵּן הִסְכַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לְךָ כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא׃ וַיְגַל יהוה
אֶת־עֵינֵי בִלְעָם וַיַּרְא אֶת־מַלְאַךְ יהוה נִצָּב בַּדֶּרֶךְ וְחַרְבּוֹ
32 שְׁלֻפָה בְּיָדוֹ וַיִּקֹּד וַיִּשְׁתַּחוּ לְאַפָּיו׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאַךְ יהוה
עַל־מָה הִכִּיתָ אֶת־אֲתֹנְךָ זֶה שָׁלוֹשׁ רְגָלִים הִנֵּה אָנֹכִי יָצָאתִי
33 לְשָׂטָן כִּי־יָרַט הַדֶּרֶךְ לְנֶגְדִּי׃ וַתִּרְאַנִי הָאָתוֹן וַתֵּט לְפָנַי זֶה שָׁלֹשׁ
רְגָלִים אוּלַי נָטְתָה מִפָּנַי כִּי עַתָּה גַּם־אֹתְכָה הָרַגְתִּי וְאוֹתָהּ
34 הֶחֱיֵיתִי׃ וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־מַלְאַךְ יהוה חָטָאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי
כִּי אַתָּה נִצָּב לִקְרָאתִי בַּדָּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רַע בְּעֵינֶיךָ אָשׁוּבָה
35 לִּי׃ וַיֹּאמֶר מַלְאַךְ יהוה אֶל־בִּלְעָם לֵךְ עִם־הָאֲנָשִׁים וְאֶפֶס
אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֹתוֹ תְדַבֵּר וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־
36 שָׂרֵי בָלָק׃ וַיִּשְׁמַע בָּלָק כִּי־בָא בִלְעָם וַיֵּצֵא לִקְרָאתוֹ אֶל־

۲۱ بیلعام در همان بامداد برخاست بر ماده الاغش پالان گذاشت و همراه سران مو آو رفت.

۲۲ چونکه او برای همکاری میرفت خشم خداوند برافروخته شد. پس در حالیکه بـر مـاده الاغش سوار بود و دو نوکرهایش همراهش بودند فرشته‌ی خدا برای مزاحمت بر سر راه او ایستاد.

۲۳ آن ماده الاغ فرشته‌ی خدا را در راه ایستاده دید که شمشیرش را از غلاف کشیده و در دستش است. آن ماده الاغ از راه منحرف شد و به کشتزار رفت. بیلعام آن ماده الاغ را زد تا او را به راه بیاورد.

۲۴ فرشته‌ی خدا در راه باریک تاکستانها ایستاد. دیواری در این طرف و دیواری در آن طرف بود.

۲۵ آن ماده الاغ فرشته‌ی خدا را دید و خود را به دیوار فشرد و پای بیلعام را به دیوار فشار داد. (بیلعام) بار دیگر آن را زد.

۲۶ بار دیگر فرشته‌ی خدا عبور نموده در مکانی تنگ که برای منحرف شدن به راست و به چپ جا نباشد، ایستاد.

۲۷ آن ماده الاغ فرشته‌ی خدا را دید و زیر بیلعام زانو زد. خشم بیلعام افروخته شد. آن ماده الاغ را با چوب زد.

۲۸ خدا دهان آن ماده الاغ راگشود. (آن ماده الاغ) به بیلعام گفت: «به تو چه کردم که اینک سه مرتبه مرا زدی؟»

۲۹ بیلعام به آن ماده الاغ گفت: ای کاش شمشیر در دستم می‌بود و هم اکنون تو را می‌کشتم چون که مرا بازیچه قرار دادی.

۳۰ آن ماده الاغ به بیلعام گفت: «مگر من الاغت نیستم که از ابتدای زندگیت تا امروز بر من سوار شده‌ای؟ آیا واقعاً عادت داشتم که با تو چنین کنم؟» گفت نه.

۳۱ خدا پرده از چشمهای بیلعام برداشت. فرشته‌ی خدا را در راه ایستاده دید که شمشیرش را از غلاف کشیده، دردستش است. پس خم شد و سر بر زمین فرود آورد.

۳۲ فرشته‌ی خدا به او گت: «چرا سه مرتبه ماده الاغت را زدی؟ اینک من برای مزاحـمت آمدم چون که این راه (تو) بر خلاف میل من انحرافی میباشد.

۳۳ آن ماده الاغ مرا دید و تا حال سه مرتبه از پیش من منحرف شد. اگر از جلو من منحرف نمی‌شد تاکنون تو را کشته و آن را زنده گذاشته بودم».

۳۴ بیلعام به فرشته‌ی خدا گفت: «خطا کردم زیرا نـمی‌دانسـتم تـو در مـقابلم در ایـن راه ایستاده‌ای و حال اگر در نظرت بد است من برخواهم گشت».

۳۵ فرشته‌ی خدا به بیلعام گفت: «همراه این اشخاص برو ولیکن آن سخنی را که به تو خواهم گفت آن را بگو». بیلعام همراه سران بالاق رفت.

۳۶ بالاق شنید که بیلعام به شهر مُوآو که نزدیک مرز اَرنُون و در انتهای مرز میباشد میاید، به استقبال وی رفت.

۳۷ بالاق به بیلعام گفت: «مگر نزد تو نفرستادم تا دعوتت کنم؟ چرا نزد من نیامدی؟ آیا واقعاً نخواهم توانست تو را احترام کنم.

۳۸ بیلعام به بالاق گفت: «اینک نزد تو آمده‌ام آیا اکنون میتوانم چیزی بگویم؟ آن سخنی را که خداوند در دهانم بنهد آن را خواهم گفت.

37 עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אַרְנֹן אֲשֶׁר בִּקְצֵה הַגְּבוּל: וַיֹּאמֶר
בָּלָק אֶל־בִּלְעָם הֲלֹא שָׁלֹחַ שָׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ לִקְרֹא־לָךְ לָמָּה
38 לֹא־הָלַכְתָּ אֵלָי הַאֻמְנָם לֹא אוּכַל כַּבְּדֶךָ: וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־
בָּלָק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ עַתָּה הֲיָכֹל אוּכַל דַּבֵּר מְאוּמָה הַדָּבָר
39 רביעי אֲשֶׁר יָשִׂים אֱלֹהִים בְּפִי אֹתוֹ אֲדַבֵּר: וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־בָּלָק
40 *וששיו* וַיָּבֹאוּ קִרְיַת חֻצוֹת: וַיִּזְבַּח בָּלָק בָּקָר וָצֹאן וַיְשַׁלַּח לְבִלְעָם
41 וְלַשָּׂרִים אֲשֶׁר אִתּוֹ: וַיְהִי בַבֹּקֶר וַיִּקַּח בָּלָק אֶת־בִּלְעָם וַיַּעֲלֵהוּ
1 בָּמוֹת בָּעַל וַיַּרְא מִשָּׁם קְצֵה הָעָם: וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק
בְּנֵה־לִי בָזֶה שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וְהָכֵן לִי בָּזֶה שִׁבְעָה פָרִים וְשִׁבְעָה
2 אֵילִים: וַיַּעַשׂ בָּלָק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בִּלְעָם וַיַּעַל בָּלָק וּבִלְעָם פַּר
3 וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לְבָלָק הִתְיַצֵּב עַל־עֹלָתֶךָ וְאֵלְכָה
אוּלַי יִקָּרֵה יהוה לִקְרָאתִי וּדְבַר מַה־יַּרְאֵנִי וְהִגַּדְתִּי לָךְ וַיֵּלֶךְ
4 שֶׁפִי: וַיִּקָּר אֱלֹהִים אֶל־בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֶת־שִׁבְעַת הַמִּזְבְּחֹת
5 עָרַכְתִּי וָאַעַל פָּר וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ: וַיָּשֶׂם יהוה דָּבָר בְּפִי בִלְעָם
6 וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכֹה תְדַבֵּר: וַיָּשָׁב אֵלָיו וְהִנֵּה נִצָּב עַל־
7 עֹלָתוֹ הוּא וְכָל־שָׂרֵי מוֹאָב: וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר מִן־אֲרָם
יַנְחֵנִי בָלָק מֶלֶךְ־מוֹאָב מֵהַרְרֵי־קֶדֶם לְכָה אָרָה־לִּי יַעֲקֹב וּלְכָה
8 זֹעֲמָה יִשְׂרָאֵל: מָה אֶקֹּב לֹא קַבֹּה אֵל וּמָה אֶזְעֹם לֹא זָעַם
9 יהוה: כִּי־מֵרֹאשׁ צֻרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגְּבָעוֹת אֲשׁוּרֶנּוּ הֶן־עָם
10 לְבָדָד יִשְׁכֹּן וּבַגּוֹיִם לֹא יִתְחַשָּׁב: מִי מָנָה עֲפַר יַעֲקֹב וּמִסְפָּר
אֶת־רֹבַע יִשְׂרָאֵל תָּמֹת נַפְשִׁי מוֹת יְשָׁרִים וּתְהִי אַחֲרִיתִי
11 כָּמֹהוּ: וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם מֶה עָשִׂיתָ לִי לָקֹב אֹיְבַי
12 לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה בֵּרַכְתָּ בָרֵךְ: וַיַּעַן וַיֹּאמַר הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יָשִׂים
חמישי 13 יהוה בְּפִי אֹתוֹ אֶשְׁמֹר לְדַבֵּר: וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק לְךָ־נָּא אִתִּי
אֶל־מָקוֹם אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֶפֶס קָצֵהוּ תִרְאֶה וְכֻלּוֹ
14 לֹא תִרְאֶה וְקָבְנוֹ־לִי מִשָּׁם: וַיִּקָּחֵהוּ שְׂדֵה צֹפִים אֶל־רֹאשׁ
15 הַפִּסְגָּה וַיִּבֶן שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וַיַּעַל פַּר וָאַיִל בַּמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר

۳۹ بیلعام همراه بالاق رفته به قیریَت حوصُوت وارد شدند.

۴۰ بالاق گاو و گوسفند ذبح کرده برای بیلعام و برای سرانی که با او بودند فرستاد.

۴۱ هنگامی که بامداد شد بالاق بیلعام را گرفته او را به بامُوت بَعَل بالا برد. از آنجا گوشه‌ای از آن قوم را می‌دید.

بالاق - فصل بیست و سوم

۱ بیلعام به بالاق گفت در اینجا برای من هفت قربانگاه بساز و هفت گاو نر و هفت قوچ برای من در اینجا آماده کن.

۲ بالاق آنطوریکه بیلعام گفت عمل کرد. بالاق و بیلعام گاو نر قوچ، بر قربانگاه قربانی کردند.

۳ بیلعام به بالاق گفت پهلوی قربانیت بایست تا من بروم شاید خدا اتفاقاً به من ندا دهد و چیزی به من نشان دهد و به تو بگویم. پس بر تپه‌ای رفت.

۴ خداوند اتفاقاً نزد بیلعام آمد، (بیلعام) به او گفت این هفت قربانگاه را ترتیب دادم و گاو و قوچ بر آن قربانگاه تقدیم داشتم.

۵ خدا سخنی در دهان بیلعام نهاده گفت نزد بالاق برگرد و چنین سخن بگو:

٦ نزد وی برگشت و اینک او با تمام سران موآو در کنار قربانی خود ایستاده بود.

۷ سخن خود را ایراد کرده گفت: بالاق پادشاه موآو مرا از اَرام از کوهستان‌های شرق آورده که بیا برای من یعقوُو را لعنت کن و ییسرائل را مورد خشم قرار بده.

۸ چگونه نفرین کنم؟ قادر (وی را) نفرین نکرده است، و چگونه مورد خشم قرار دهم؟ خدا (او را) مورد خشم قرار نداده است.

۹ چونکه او را از سر صخره‌ها می‌بینم و از تپه‌ها مشاهده‌اش می‌کنم، اینک قومی است که (از سایر امتها) مجزا می‌ماند و اگر در زمره سایر امت‌ها قرار گیرد، ارجی نخواهد داشت.

۱۰ چه کسی خاک (یعنی جمعیت) یعقوُو را شمرده و جامعه‌ی ییسرائل را شمارش کرده است. کاش مردن جانم چون مردن شایستگان (این قوم) و عاقبتم چون (عاقبت) آن (قوم) باشد.

۱۱ بالاق به بیلعام گفت به من چه کردی؟ تو را برای نفرین کردن دشمن‌هایم آوردم و اینک واقعاً (آنها را) دعا کردی.

۱۲ (بیلعام) پاسخ گفت مگر نه اینکه رعایت خواهم کرد تا هرچه را که خدا در دهانم بگذارد بگویم.

۱۳ بالاق به وی گفت لطفاً با من به مکان (نزدیک‌تر) دیگری بیا که از آنجا آن (قوم) را ببینی. اما قسمتی از آنرا خواهی دید ولی تمام آنرا نخواهی دید و از آنجا آنها را برایم نفرین کن.

۱۴ وی را بکشتزار صوفیم به سر قله برده هفت قربانگاه بنا کرد و گاو و قوچ در آن قربانی نمود.

۱۵ به بالاق گفت اینجا کنار قربانی خود بایست و من اینجا منتظر اتفاق (رسیدن ندا) خواهم ماند.

۱٦ خدا (اتفاقی) بر بیلعام نازل شد و سخنی در دهانش نهاده گفت نزد بالاق برگرد و چنین بگو.

16 אל־בלק התיצב כה על־עלתך ואנכי אקרה כה: ויקר יהוה
אל־בלעם וישם דבר בפיו ויאמר שוב אל־בלק וכה תדבר:
17 ויבא אליו והנו נצב על־עלתו ושרי מואב אתו ויאמר לו
18 בלק מה־דבר יהוה: וישא משלו ויאמר קום בלק ושמע
19 האזינה עדי בנו צפר: לא איש אל ויכזב ובן־אדם ויתנחם
20 ההוא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקימנה: הנה ברך לקחתי
21 וברך ולא אשיבנה: לא־הביט און ביעקב ולא־ראה עמל
22 בישראל יהוה אלהיו עמו ותרועת מלך בו: אל מוציאם
23 ממצרים כתועפת ראם לו: כי לא־נחש ביעקב ולא־קסם
24 בישראל כעת יאמר ליעקב ולישראל מה־פעל אל: הן־עם
כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד־יאכל טרף ודם־
25 חללים ישתה: ויאמר בלק אל־בלעם גם־קב לא תקבנו
26 גם־ברך לא תברכנו: ויען בלעם ויאמר אל־בלק הלא
27 דברתי אליך לאמר כל אשר־ידבר יהוה אתו אעשה: ויאמר ששי (שביעי)
בלק אל־בלעם לכה־נא אקחך אל־מקום אחר אולי יישר בעיני
28 האלהים וקבתו לי משם: ויקח בלק את־בלעם ראש הפעור
29 הנשקף על־פני הישימן: ויאמר בלעם אל־בלק בנה־לי בזה
30 שבעה מזבחת והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש
כד 1 בלק כאשר אמר בלעם ויעל פר ואיל במזבח: וירא בלעם
כי טוב בעיני יהוה לברך את־ישראל ולא־הלך כפעם־בפעם
2 לקראת נחשים וישת אל־המדבר פניו: וישא בלעם את־עיניו
3 וירא את־ישראל שכן לשבטיו ותהי עליו רוח אלהים: וישא
משלו ויאמר נאם בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם העין:
4 נאם שמע אמרי־אל אשר מחזה שדי יחזה נפל וגלוי עינים:
5/6 מה־טבו אהליך יעקב משכנתיך ישראל: כנחלים נטיו כגנת
7 עלי נהר כאהלים נטע יהוה כארזים עלי־מים: יזל־מים
מדליו וזרעו במים רבים וירם מאגג מלכו ותנשא מלכתו:

۱۷ (بیلعام) نزد وی رفت و اینک وی پهلوی قربانی خود ایستاده بود و سران مُوآو همراه وی
(بودند) بالاق به او گفت خدا چه سخنی گفت.
۱۸ (بیلعام) سخن ایراد کرده گفت: «بالاق برخیز و بشنو پسر صیپُور به من گوش فرا ده».
۱۹ (خدای) قادر، انسان نیست که دروغ بگوید یا بنی آدم، که پشیمان شود. او اعلام داشته
است. آیا عمل نخواهد کرد؟ و سخن گفته است آیا انجام نخواهد داد؟»
۲۰ اینک دستور دعا کردن گرفتم (خدا) برکت کرده است و من نمیتوانم آن را نقض کنم.
۲۱ در میان (فرزندان) یعقُو تبهکاری مشاهده نکرده است و در میان (فرزندان) ییسرائل
شرارت ندیده است، خدا خداوندش با اوست و پادشاه (عالم) به او دلخوش است.
۲۲ (خدای) قادر است که آنها را از مصر بیرون میآورد و برای آن (قوم) چون نیروی گاو
وحشی است.
۲۳ نظر به اینکه در میان (فرزندان) یَعقُوو افسونگری نیست و تفأل در میان (فرزندان)
ییسرائل وجود ندارد. در چنین موقعی آنچه قادر (برای آینده) پدید آورده است به
یَعقُوو و به ییسرائل اعلام میگردد.
۲۴ اینک قومی است که چون شیر نری برخواهد خاست و چون شیر بلند خواهد شد. آرام
نخواهد گرفت تا اینکه شکار را بخورد و خون کشته‌ها را بنوشد.
۲۵ بالاق به بیلعام گفت: «وی را اصلاً نفرین نکن و به هیچ وجه دعایش هم منما».
۲۶ بیلعام پاسخ داده به بالاق گفت مگر بتو نگفتم هرچه خدا بگوید آنرا عمل خواهم نمود؟
۲۷ بالاق به بیلعام گفت: «لطفاً بیا تو را به مکانی دیگر ببرم شاید در نظر خداوند پسندیده آید
و آن (قوم) را از آنجا برای من نفرین کن».
۲۸ بالاق بیلعام را بر قله‌ی کوه پِعُور که مشرف بر سطح آن بیابان است برد.
۲۹ بیلعام به بالاق گفت: «در اینجا برایم هفت قربانگاه بساز و هفت گاو نر و هفت قوچ برایم در
اینجا حاضر کن».
۳۰ بالاق همانگونه که بیلعام گفت عمل کرده گاو و قوچ را در آن قربانگاه قربانی نمود.

بالاق - فصل بیست و چهارم

۱ بیلعام درک کرد که دعا کردن ییسرائل در نظر خدا پسندیده است پس مانند دیگر دفعات در
پی افسون نرفت. روی خود را متوجه نمود.
۲ بیلعام چشمانش را بلند کرده ییسرائل را دید که طبق سبط‌هایش مستقرند روح خداوند بر
او قرار گرفت.
۳ سخن خود را ایراد کرده گفت: «گفته‌ی بیلعام بسر بِعُور و گفته‌ی آن مرد روشن بین».
۴ سخن شنونده‌ی گفته‌های قادر متعال، کسی که رؤیای (قادر) مطلق را می‌بیند. می‌افتد و
چشمان (باطنش) باز میشود.
۵ ای یعقُوو خیمه‌هایت و ای ییسرائل مسکن‌هایت چقدر خوب هستند.
۶ (خیمه‌هایش) چون رودها ادامه دارند، مثل باغهای کنار نهر، چون درختان معطر که خدا

8 אֵל מוֹצִיאוֹ מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעֲפֹת רְאֵם לוֹ יֹאכַל גּוֹיִם צָרָיו
9 וְעַצְמֹתֵיהֶם יְגָרֵם וְחִצָּיו יִמְחָץ׃ כָּרַע שָׁכַב כַּאֲרִי וּכְלָבִיא מִי
10 יְקִימֶנּוּ מְבָרְכֶיךָ בָרוּךְ וְאֹרְרֶיךָ אָרוּר׃ וַיִּחַר־אַף בָּלָק אֶל־
בִּלְעָם וַיִּסְפֹּק אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם לָקֹב אֹיְבַי
11 קְרָאתִיךָ וְהִנֵּה בֵּרַכְתָּ בָרֵךְ זֶה שָׁלֹשׁ פְּעָמִים׃ וְעַתָּה בְּרַח־לְךָ
אֶל־מְקוֹמֶךָ אָמַרְתִּי כַּבֵּד אֲכַבֶּדְךָ וְהִנֵּה מְנָעֲךָ יְהוָה מִכָּבוֹד׃
12 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק הֲלֹא גַּם אֶל־מַלְאָכֶיךָ אֲשֶׁר־שָׁלַחְתָּ
13 אֵלַי דִּבַּרְתִּי לֵאמֹר׃ אִם־יִתֶּן־לִי בָלָק מְלֹא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב
לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־פִּי יְהוָה לַעֲשׂוֹת טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלִּבִּי
שביעי 14 אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אֹתוֹ אֲדַבֵּר׃ וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה
15 אִיעָצְךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְּךָ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים׃ וַיִּשָּׂא
מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר נְאֻם בִּלְעָם בְּנוֹ בְעֹר וּנְאֻם הַגֶּבֶר שְׁתֻם הָעָיִן׃
16 נְאֻם שֹׁמֵעַ אִמְרֵי־אֵל וְיֹדֵעַ דַּעַת עֶלְיוֹן מַחֲזֵה שַׁדַּי יֶחֱזֶה נֹפֵל
17 וּגְלוּי עֵינָיִם׃ אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עַתָּה אֲשׁוּרֶנּוּ וְלֹא קָרוֹב דָּרַךְ כּוֹכָב
מִיַּעֲקֹב וְקָם שֵׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל וּמָחַץ פַּאֲתֵי מוֹאָב וְקַרְקַר כָּל־
18 בְּנֵי־שֵׁת׃ וְהָיָה אֱדוֹם יְרֵשָׁה וְהָיָה יְרֵשָׁה שֵׂעִיר אֹיְבָיו וְיִשְׂרָאֵל
19/20 עֹשֶׂה חָיִל׃ וְיֵרְדְּ מִיַּעֲקֹב וְהֶאֱבִיד שָׂרִיד מֵעִיר׃ וַיַּרְא אֶת־
עֲמָלֵק וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמָלֵק וְאַחֲרִיתוֹ עֲדֵי
21 אֹבֵד׃ וַיַּרְא אֶת־הַקֵּינִי וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר אֵיתָן מוֹשָׁבֶךָ וְשִׂים
22 בַּסֶּלַע קִנֶּךָ׃ כִּי אִם־יִהְיֶה לְבָעֵר קָיִן עַד־מָה אַשּׁוּר תִּשְׁבֶּךָּ׃
23/24 וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ וַיֹּאמַר אוֹי מִי יִחְיֶה מִשֻּׂמוֹ אֵל׃ וְצִים מִיַּד כִּתִּים
25 וְעִנּוּ אַשּׁוּר וְעִנּוּ־עֵבֶר וְגַם־הוּא עֲדֵי אֹבֵד׃ וַיָּקָם בִּלְעָם וַיֵּלֶךְ
וַיָּשָׁב לִמְקֹמוֹ וְגַם־בָּלָק הָלַךְ לְדַרְכּוֹ׃

1 וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בַּשִּׁטִּים וַיָּחֶל הָעָם לִזְנוֹת אֶל־בְּנוֹת מוֹאָב׃
2 וַתִּקְרֶאןָ לָעָם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכַל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן׃
3/4 וַיִּצָּמֶד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיִּחַר־אַף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח אֶת־כָּל־רָאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיהוָה

نشانیده باشد، مثل درختان سرو آزاد در کنار آب.

۷ از سطلهایش آب جاری خواهد شد و کشاورزیش با آب فراوان (خواهد بود) پادشاهش از اَگاگ عالی مقامتر می‌شود و سلطنتش بلند مرتبه می‌گردد.

۸ «قادر (متعال)» وی را از مصر بیرون آورده برای او چون نیروی گاو وحشی است. قومها یعنی دشمنانش را نابود خواهد کرد استخوانهای آنها را شکسته و تیرهایشان را خرد خواهد نمود.

۹ زانو زده چون شیر و چون شیر نری خوابیده است. کیست که او را بلند نماید. دعا کنندگانت برکت شده و لعنت کنندگانت ملعون باشند».

۱۰ خشم بالاق نسبت به بیلعام برافروخته شد، دست بر دست زد. بالاق به بیلعام گفت: برای نفرین کردن دشمنانم دعوتت کردم و اینک واقعاً سه بار است که آنها را برکت کردی.

۱۱ و اکنون به محل خود فرار کن. گفته بودم واقعاً احترامت کنم و اینک خدا مانع محترم شدن تو شد.

۱۲ بیلعام به بالاق گفت: مگر به فرستادگانت هم که نزد من فرستادی چنین نگفتم:

۱۳ اگر بالاق خانه‌اش را پر از نقره و طلا (کند و) به من بدهد نخواهم توانست امر خدا را رد کنم و به دلخواه خود خوبی یا بدی نمایم آنچه خدا بگوید آن را خواهم گفت.

۱۴ و هم اکنون من نزد قومم میروم. بیا درباره‌ی عملی که این قوم در دوره‌های آخر به قوم تو خواهد کرد تو را راهنمایی کنم.

۱۵ سخن خود را ایراد کرده گفت: «گفته‌ی بیلعام پسر بِعُور و گفته‌ی آن مرد روشن بین.

۱۶ پیش بینی شنونده‌ی گفته‌های قادر (متعادل) و کسی که از دانش باری تعالی آگاه است و کسی که رؤیای (قادر) مطلق را می‌بیند. می‌افتد و چشمان (باطن) ش باز می‌شود.

۱۷ درباره‌اش پیش بینی میکنم ولی مربوط به حال نیست. آینده‌ی او را می‌نگرم ولی نه به این زودی، ستاره‌ای از یعقوو طلوع میکند و قبیله‌ای از ییسرائل قیام خواهد کرد و مُوآو را شکست خواهد داد و همه‌ی فرزندان شِت را درهم خواهد کوبید.

۱۸ اِدُوم میراث (فرزندان ییسرائل) میگردد و سِعیر به وسیله‌ی دشمنانش (یعنی فرزندان ییسرائل) به ارث برده خواهد شد و ییسرائل کامیاب خواهد گشت.

۱۹ از یَعقوُو کسی فرمانروایی کرده، دشمنی راکه از شهری فرار کرده باشد نابود خواهد ساخت.

۲۰ به عمالِق نظر کرد، سخن خود را ایراد کرده گفت: اولینِ قومها (که به ییسرائل حمله کرد) عمالِق است و عاقبتش به نابودی کشیده خواهد شد.

۲۱ به قِینی (ییترُو) نظر کرد و سخن خود را ایراد کرده گفت: مسکنت مستحکم است و آشیانه‌ات را در پناه (ییسرائل) قرار بده.

۲۲ زیرا اگر (در پناه خدای ییسرائل بودن) در بدری برای قَیین (قینی) همراه داشته باشد، (ای قِینی) مگر آشور تا به کی تو را اسیر خواهد کرد؟

۲۳ سخن خود را ایراد کرده گفت: «وای، پس از انجام یافتن اینها چه کسی زنده خواهد ماند؟

۲۴ کشتی‌های جنگی از جانب کی تیها (رومی‌ها) آشور و عِور را ذلیل خواهند کرد و او هم به نابودی کشیده خواهد شد».

۲۵ بیلعام برخاست و رفت و به محل خودش برگشت. بالاق هم به راه خود رفت.

5 נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ וְיָשֹׁב חֲרוֹן אַף־יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
6 שֹׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הִרְגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר׃ וְהִנֵּה
אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיַּקְרֵב אֶל־אֶחָיו אֶת־הַמִּדְיָנִית לְעֵינֵי
מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְהֵמָּה בֹכִים פֶּתַח אֹהֶל
7 מוֹעֵד׃ וַיַּרְא פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיָּקָם מִתּוֹךְ מפטיר
8 הָעֵדָה וַיִּקַּח רֹמַח בְּיָדוֹ׃ וַיָּבֹא אַחַר אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֻּבָּה
וַיִּדְקֹר אֶת־שְׁנֵיהֶם אֵת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־הָאִשָּׁה אֶל־קֳבָתָהּ
9 וַתֵּעָצַר הַמַּגֵּפָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּהְיוּ הַמֵּתִים בַּמַּגֵּפָה אַרְבָּעָה
וְעֶשְׂרִים אָלֶף׃
10/11 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ פִּינְחָס בֶּן־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן כב פינחס
הֵשִׁיב אֶת־חֲמָתִי מֵעַל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקַנְאוֹ אֶת־קִנְאָתִי בְּתוֹכָם
12 וְלֹא־כִלִּיתִי אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי׃ לָכֵן אֱמֹר הִנְנִי נֹתֵן לוֹ
13 אֶת־בְּרִיתִי שָׁלוֹם׃ וְהָיְתָה לּוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם)(
14 תַּחַת אֲשֶׁר קִנֵּא לֵאלֹהָיו וַיְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְשֵׁם אִישׁ
יִשְׂרָאֵל הַמֻּכֶּה אֲשֶׁר הֻכָּה אֶת־הַמִּדְיָנִית זִמְרִי בֶּן־סָלוּא נְשִׂיא
15 בֵית־אָב לַשִּׁמְעֹנִי׃ וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמֻּכָּה הַמִּדְיָנִית כָּזְבִּי בַת־
צוּר רֹאשׁ אֻמּוֹת בֵּית־אָב בְּמִדְיָן הוּא׃)(
16/17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ צָרוֹר אֶת־הַמִּדְיָנִים וְהִכִּיתֶם
18 אוֹתָם׃ כִּי־צֹרְרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלֵיהֶם אֲשֶׁר־נִכְּלוּ לָכֶם עַל־דְּבַר
פְּעוֹר וְעַל־דְּבַר כָּזְבִּי בַת־נְשִׂיא מִדְיָן אֲחֹתָם הַמֻּכָּה בְיוֹם־
כו 1 הַמַּגֵּפָה עַל־דְּבַר פְּעוֹר׃ וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגֵּפָה
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר׃
2 שְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֲדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה
3 לְבֵית אֲבֹתָם כָּל־יֹצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
4 הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃ מִבֶּן עֶשְׂרִים
שָׁנָה וָמָעְלָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַיֹּצְאִים
5 מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוֹךְ מִשְׁפַּחַת שני)(

۱ ییسرائل در شیطیم ساکن شد. آن قوم شروع به زناکردن با دختران مُوآو نمود.
۲ (آن زنها) برای (خوردن) ذبح‌های معبود خود از آن قوم، دعوت به عمل آوردند. آن قوم خورده و به معبود آنها سجده نمود.
۳ ییسرائل از بُت پِعُور پیروی نمود. لذا خشم خدا بر ییسرائل برافروخته شد.
۴ خدا به مُشه گفت: همه‌ی سران آن قوم را (به داوری) بگیر و (محکوم شدگان) آنها را حضور خدا آشکارا بدار بیاویز تا شدت خشم خدا از ییسرائل فرو نشیند.
۵ مُشه به داوران ییسرائل گفت هرکدام از افراد خود راکه به بُت پِعور پیوسته است بکشید.
٦ و اینک مردی از فرزندان ییسرائل آمد و پیش چشم مُشه و تمام جمعیت فرزندان ییسرائل و در حالیکه آنها (مُشه و تمام محترمین) در درگاه چادر محل اجتماع میگریستند. آن زن میدیانی را نزد برادرانش آورد.
۷ پینحاس پسر اِلعازار پسر اَهَرُون کوهِن مشاهده‌کرده از میان جمعیت برخاست و نیزه‌ای در دست گرفت.
۸ به دنبال آن مرد به آن چادر داخل شد و هر دوی آنها، آن مرد ییسرائل و آن زن را، از زیر شکمش به نیزه کشید. پس آن مصیبت در فرزندان ییسرائل متوقف شد.
۹ کشته شده‌های این فاجعه بیست و چهار هزار نفر بودند.

هفطارای معمولی بالاق در صفحه ۳۹۱

پاراشای پینحاس

۱۰ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۱۱ پینحاس پسر اِلعازار پسر اَهَرُون کوهِن در بین فرزندان ییسرائل به جای من حمیت نشان داد و خشم مرا فرو نشانید و من با خشمم فرزندان ییسرائل را نابود ننمودم.
۱۲ بنابراین اعلام بدار اینک من پیمان سلامت بخش جاودانه خود را به او می‌بخشم.
۱۳ به خاطر اینکه به جای خداوند خود غیرت ورزید و موجبات عفو فرزندان ییسرائل را فراهم کرد. پیمان کوهِن بودن ابدی مال او و بعد از وی از آن نسلش خواهد بود.
۱۴ و نام مرد ییسرائلی که با آن زن میدیانی کشته شد زیمری پسر سالو رئیس خاندان پدری شیمعُون بود.
۱۵ نام آن زن میدیانی که کشته شد کُزوی بود. او دختر صور رئیس قبیله‌های خاندان پدری در میدیان بود.
۱٦ خدا به مُشه چنین گفت:
۱۷ «با میدیانیها دشمنی ورزیده آنها را بکشید».
۱۸ زیرا آنها بخاطر حیله‌هایی که در مورد (وادارکردن شما به پرستش) بُت پِعُور بکار بردند همینطور بخاطر کُزوی دختر رئیس میدیان خواهرشان که روز فاجعه در رابطه با بت پِعُور کشته شد، دشمن شما میباشند.

پینحاس - فصل بیست و ششم

۱ بعد از آن فاجعه بود که خدا به مُشه و اِلعازار پسر اَهَرُون کوهِن چنین گفت:

6 הַחֲנֹכִי לְפַלּוּא מִשְׁפַּחַת הַפַּלֻּאִי׃ לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרוֹנִי
7 לְכַרְמִי מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הָרְאוּבֵנִי וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם
8 שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים׃ וּבְנֵי פַלּוּא
9 אֱלִיאָב׃ וּבְנֵי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וַאֲבִירָם הוּא־דָתָן וַאֲבִירָם
קרואי הָעֵדָה אֲשֶׁר הִצּוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּעֲדַת־קֹרַח קְרִיאֵי
10 בְּהַצֹּתָם עַל־יְהוָה׃ וַתִּפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם
וְאֶת־קֹרַח בְּמוֹת הָעֵדָה בַּאֲכֹל הָאֵשׁ אֵת חֲמִשִּׁים וּמָאתַיִם
11/12 אִישׁ וַיִּהְיוּ לְנֵס׃ וּבְנֵי־קֹרַח לֹא־מֵתוּ׃ בְּנֵי
שִׁמְעוֹן לְמִשְׁפְּחֹתָם לִנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיָמִין מִשְׁפַּחַת
13 הַיָּמִינִי לְיָכִין מִשְׁפַּחַת הַיָּכִינִי׃ לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי לְשָׁאוּל
14 מִשְׁפַּחַת הַשָּׁאוּלִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַשִּׁמְעֹנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
15 אֶלֶף וּמָאתָיִם׃ בְּנֵי גָד לְמִשְׁפְּחֹתָם לִצְפוֹן מִשְׁפַּחַת
16 הַצְּפוֹנִי לְחַגִּי מִשְׁפַּחַת הַחַגִּי לְשׁוּנִי מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּנִי׃ לְאָזְנִי מִשְׁפַּחַת
17 הָאָזְנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת הָעֵרִי׃ לַאֲרוֹד מִשְׁפַּחַת הָאֲרוֹדִי לְאַרְאֵלִי
18 מִשְׁפַּחַת הָאַרְאֵלִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־גָד לִפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעִים
19 אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ בְּנֵי יְהוּדָה עֵר וְאוֹנָן וַיָּמָת
20 עֵר וְאוֹנָן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ וַיִּהְיוּ בְנֵי־יְהוּדָה לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשֵׁלָה
מִשְׁפַּחַת הַשֵּׁלָנִי לְפֶרֶץ מִשְׁפַּחַת הַפַּרְצִי לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזַּרְחִי׃
21 וַיִּהְיוּ בְנֵי־פֶרֶץ לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרֹנִי לְחָמוּל מִשְׁפַּחַת הֶחָמוּלִי׃
22 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יְהוּדָה לִפְקֻדֵיהֶם שִׁשָּׁה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
23 מֵאוֹת׃ בְּנֵי יִשָּׂשכָר לְמִשְׁפְּחֹתָם תּוֹלָע מִשְׁפַּחַת
24 הַתּוֹלָעִי לְפֻוָּה מִשְׁפַּחַת הַפּוּנִי׃ לְיָשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיָּשֻׁבִי לְשִׁמְרֹן
25 מִשְׁפַּחַת הַשִּׁמְרֹנִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יִשָּׂשכָר לִפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעָה
26 וְשִׁשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת׃ בְּנֵי זְבוּלֻן לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְסֶרֶד מִשְׁפַּחַת הַסַּרְדִּי לְאֵלוֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵלֹנִי לְיַחְלְאֵל מִשְׁפַּחַת
27 הַיַּחְלְאֵלִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַזְּבוּלֹנִי לִפְקֻדֵיהֶם שִׁשִּׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ
28 מֵאוֹת׃ בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפְּחֹתָם מְנַשֶּׁה וְאֶפְרָיִם׃

۲ تمام جمعیت فرزندان ییسرائل را از بیست ساله به بالا هر کس که در ییسرائل مشمول خدمت زیر پرچم میباشد، بر حسب خاندان پدریشان سرشماری کنید.
۳ مُشه و اِلعازار کوُهن در بادیه‌ی مُوآو، کنار یَردن یِرحُو، به آنها (به فرزندان ییسرائل) چنین سخن گفتند:
۴ آنهایی را که از مصر بیرون آمده‌اند از بیست ساله به بالا همانگونه که خدا به مُشه و فرزندان ییسرائل فرمان داده است (سرشماری کنید).
۵ رِئووِن اول زاد ییسرائل است. پسران رِئووِن، حَنُوخ، قبیلهٔ حَنُوخی از پَلوء قبیله پَلوئی.
۶ از حِصروُن قبیله حِصروُنی، از کرمی قبیله کَرمی.
۷ اینها قبیله‌های رِئوونی هستند که شمرده شدگان شان چهل و سه هزار و هفتصد و سی (نفر) بودند.
۸ و پسران پَلوُالیآو.
۹ پسران اِلیآو نِموئل، داتان و اَویرام هستند. همان داتان و اَویرامی که در گروه قُورَح دعوت شده و با مُشه و اَهَرون نزاع کرده بودند و این هنگامی بود که بر ضد خدا قیام کردند ...
۱۰ که زمین دهانه‌ی خود را باز کرده آنها را با قُورَح هنگام نابودن شدن آن گروه بلعید. همان موقعی که آن دویست و پنجاه نفر را آتش سوزانید و آنها موجب عبرت (دیگران) شدند.
۱۱ و پسران قُورَح نمردند.
۱۲ پسران شیمعُون بر حسب قبیله‌هایشان از نِموئول قبیله نِموئلی از یامین قبله یامینی از یاخین قبیله یاخینی.
۱۳ از زِرَح قبیله‌ی زِرَحی از شائول قبیله‌ی شائولی.
۱۴ اینها قبیله‌های شیمعوُنی هستند. بیست و دو هزار و دویست (نفر) بودند.
۱۵ پسران گاد بر حسب قبیله هایشان از صِفُون قبیله‌ی صِفُونی از حَگی قبیله‌ی حَگی از شونی قبیله‌ی شونی.
۱۶ از اَزنی قبیله‌ی اُزنی از عِری قبیله‌ی عِری.
۱۷ از اَرُود قبیله‌ی اَرُودی از اَرئِلی قبیله‌ی اَرئِلی.
۱۸ اینها قبیله‌های پسران گاد هستند. سرشماری شدگانشان چهل هزار و پانصد (نفر) بودند.
۱۹ پسران یهودا عِر و اوُنان هستند. عِر و اُونان در سرزمین کِنَعَن مردند.
۲۰ پسران یهودا بر حسب قبیله هایشان از شِلاه قبیله‌ی شِلانی، از پِرِص قبیله‌ی پِرِصی، از زِرَح قبیله‌ی زِرَحی.
۲۱ پسران پِرِص از حِصروُن قبیله‌ی حِصروُنی، از حامول قبیله‌ی حامولی.
۲۲ اینها قبیله‌های یهودا هستند. سرشماری شدگانشان هفتاد و شش هزار و پانصد (نفر) بودند.
۲۳ فرزندان ییساخار بر حسب قبیله‌هایشان، تولاع قبیله‌ی تولاعی، از پووا قبیله‌ی پونی.
۲۴ از یاشوو قبیله‌ی یاشووی، از شیمروُن قبیله‌ی شیمروُنی.
۲۵ اینها قبیله‌های ییساخار هستند سرشماری شدگانشان شصت و چهار هزار و سیصد (نفر) بودند.
۲۶ پسران زِوولون بر حسب قبیله‌هایشان، از سِرِد قبیله‌ی سَرَدی از اِلون قبیله‌ی اِلُونی از

29 בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמָכִיר מִשְׁפַּחַת הַמָּכִירִי וּמָכִיר הוֹלִיד אֶת־גִּלְעָד
30 לְגִלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי׃ אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אִיעֶזֶר מִשְׁפַּחַת
31 הָאִיעֶזְרִי לְחֵלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֶלְקִי׃ וְאַשְׂרִיאֵל מִשְׁפַּחַת הָאַשְׂרְאֵלִי
32 וְשֶׁכֶם מִשְׁפַּחַת הַשִּׁכְמִי׃ וּשְׁמִידָע מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמִידָעִי וְחֵפֶר
33 מִשְׁפַּחַת הַחֶפְרִי׃ וּצְלָפְחָד בֶּן־חֵפֶר לֹא־הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם־
בָּנוֹת וְשֵׁם בְּנוֹת צְלָפְחָד מַחְלָה וְנֹעָה חָגְלָה מִלְכָּה וְתִרְצָה׃
34 אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת מְנַשֶּׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁבַע
35 מֵאוֹת׃ אֵלֶּה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשׁוּתֶלַח
מִשְׁפַּחַת הַשֻּׁתַלְחִי לְבֶכֶר מִשְׁפַּחַת הַבַּכְרִי לְתַחַן מִשְׁפַּחַת
36/37 הַתַּחֲנִי׃ וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוּתָלַח לְעֵרָן מִשְׁפַּחַת הָעֵרָנִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת
בְּנֵי־אֶפְרַיִם לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת אֵלֶּה
38 בְנֵי־יוֹסֵף לְמִשְׁפְּחֹתָם׃ בְּנֵי בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְבֶלַע מִשְׁפַּחַת הַבַּלְעִי לְאַשְׁבֵּל מִשְׁפַּחַת הָאַשְׁבֵּלִי לַאֲחִירָם
39 מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי׃ לִשְׁפוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּפָמִי לְחוּפָם מִשְׁפַּחַת
40 הַחוּפָמִי׃ וַיִּהְיוּ בְנֵי־בֶלַע אַרְדְּ וְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הָאַרְדִּי לְנַעֲמָן
41 מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי׃ אֵלֶּה בְנֵי־בִנְיָמִן לְמִשְׁפְּחֹתָם וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה
42 וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ אֵלֶּה בְנֵי־
דָן לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשׁוּחָם מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּחָמִי אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת דָּן
43 לְמִשְׁפְּחֹתָם׃ כָּל־מִשְׁפְּחֹת הַשּׁוּחָמִי לִפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעָה וְשִׁשִּׁים
44 אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ בְּנֵי אָשֵׁר לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְיִמְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לְיִשְׁוִי מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁוִי לִבְרִיעָה
45 מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי׃ לִבְנֵי בְרִיעָה לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי
46/47 לְמַלְכִּיאֵל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי׃ וְשֵׁם בַּת־אָשֵׁר שָׂרַח׃ אֵלֶּה
מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי־אָשֵׁר לִפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע
48 מֵאוֹת׃ בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחֹתָם לְיַחְצְאֵל מִשְׁפַּחַת
49 הַיַּחְצְאֵלִי לְגוּנִי מִשְׁפַּחַת הַגּוּנִי׃ לְיֵצֶר מִשְׁפַּחַת הַיִּצְרִי לְשִׁלֵּם
50 מִשְׁפַּחַת הַשִּׁלֵּמִי׃ אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחֹתָם וּפְקֻדֵיהֶם

یَحلئِل قبیله‌ی یَحلئِلی.
۲۷ اینها قبیله‌های زِوولونی هستند سرشماری شدگانشان شصت هزار و پانصد (نفر) بودند.
۲۸ پسران یوسف بر حسب قبیله‌هایشان مِنَشه و اِفرَئیم هستند.
۲۹ پسران مِنَشه از ماخیر قبیله‌ی ماخیری و ماخیر گیلعاد را به دنیا آورد از گیلعاد قبیله‌ی گیلعادی.
۳۰ پسران گیلعاد اینها هستند: ایعِزِر قبلیه‌ی ایعِزری از حِلِق حقبیله‌ی حِلقِی.
۳۱ و اسرئیل قبیله‌ای اسرئیلی، شِخِم قبیله‌ی شِخمی.
۳۲ و شمیداع قبیله‌ی شِمیداعی، و حِفِر قبیله‌ی حِفری.
۳۳ و صِلوُفحاد پسر حِفِر پسرانی نداشت. فقط دخترانی داشت و نام دختران صِلوُفاد: مَحلا و نُوعا و حوگلا، میلکا و تیرصا بود.
۳۴ اینها قبیله‌های مِنَشه هستند و شمرده شدگان آنها پنجاه و دو هزار و هفتصد (نفر) بودند.
۳۵ اینها بر حسب قبیله‌هایشان پسران اِفرئیم هستند. از شوتلَح قبیله‌ی شوتلَحی از بِخِر قبیله‌ی بِخِری از تَحَن قبیله‌ی تَحَنی.
۳٦ و اینها فرزندان شوتِلَح هستند از عِران قبیله‌ی عِرانی.
۳۷ اینها قبیله‌های پسران اِفرَئیم هستند. شمرده‌شدگانشان سی و دو هزار و پانصد (نفر) میباشند اینها بر حسب قبیله‌هایشان پسران یوسف هستند.
۳۸ پسران بینیامین بر حسب قبیله‌هایشان از بِلَع قبیله‌ی بِلَعی، از اَشبِل قبیله‌ی اَشبِلی، از اَحیرام قبیله‌ی اَحیرامی.
۳۹ از شوفام قبیله‌ی شوفامی، از حوفام قبیله‌ی حوفامی.
۴۰ پسران بِلَع اَرد و نَعمان بودند. قبیله‌ی اَردی از نَعمان قبیله‌ی نَعَمی.
۴۱ اینها بر حسب قبیله‌ها و شمرده شدگانشان پسران بینیامین هستند. چهل و پنج هزار و ششصد (نفر) بودند.
۴۲ اینها بر حسب قبیله‌هایشان پسران دان می‌باشند. از شوحام قبیله‌ی شوحامی. اینها بر حسب قبیله‌هایشان قبیله‌های دان هستند.
۴۳ تمام قبیله‌های شوحامی طبق سرشماریشان شصت و چهار هزار و چهارصد (نفر) بودند.
۴۴ پسران آشِر طبق قبیله‌هایشان از ییمنا قبیله ییمنا از ییشوی قبیله ییشوی از بِریعا قبیله‌ی بِریعی.
۴۵ از پسران بِریعا از حِوِر قبله‌ی حِوری از مَلکیئِل قبیله‌ی مَلکیئِلی.
۴٦ و نام دخر آشر سِرَح است.
۴۷ اینها قبیله‌های پسران آشر هستند سرشماری شدگانشان پنجاه و سه هزار و چهارصد (نفر) بودند.
۴۸ پسران نفتالی بر طبق قبیله‌هایشان از یَحصِئِل قبیله‌ی یَحصئِلی از گونی قبیله‌ی گونی.
۴۹ از یِصِر قبیله‌ی ییصری از شیلِم قبیله‌ی شیلِمی.
۵۰ اینها بر حسب قبیله‌هایشان قبیله‌های نفتالِی هستند و شمرده شدگانشان چهل و پنج هزار و چهارصد (نفر) بودند.
۵۱ اینها شمرده شدگان پسران ییسرائل میباشند. ششصد و یک هزار و هفتصد و سی (نفر).

51 חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת׃ אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וָאָלֶף שְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים׃
שלישי וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ לָאֵלֶּה תֵּחָלֵק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה 52/53
54 בְּמִסְפַּר שֵׁמוֹת׃ לָרַב תַּרְבֶּה נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תַּמְעִיט נַחֲלָתוֹ
55 אִישׁ לְפִי פְקֻדָיו יֻתַּן נַחֲלָתוֹ׃ אַךְ־בְּגוֹרָל יֵחָלֵק אֶת־הָאָרֶץ
56 לִשְׁמוֹת מַטּוֹת־אֲבֹתָם יִנְחָלוּ׃ עַל־פִּי הַגּוֹרָל תֵּחָלֵק נַחֲלָתוֹ
57 בֵּין רַב לִמְעָט׃ וְאֵלֶּה פְקוּדֵי הַלֵּוִי לְמִשְׁפְּחֹתָם
לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשֻׁנִּי לִקְהָת מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי לִמְרָרִי
58 מִשְׁפַּחַת הַמְּרָרִי׃ אֵלֶּה ׀ מִשְׁפְּחֹת לֵוִי מִשְׁפַּחַת הַלִּבְנִי מִשְׁפַּחַת
הַחֶבְרֹנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחְלִי מִשְׁפַּחַת הַמּוּשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקָּרְחִי
59 וּקְהָת הוֹלִד אֶת־עַמְרָם׃ וְשֵׁם ׀ אֵשֶׁת עַמְרָם יוֹכֶבֶד בַּת־לֵוִי
אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֵוִי בְּמִצְרָיִם וַתֵּלֶד לְעַמְרָם אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־
60 מֹשֶׁה וְאֵת מִרְיָם אֲחֹתָם׃ וַיִּוָּלֵד לְאַהֲרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא
61 אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר׃ וַיָּמָת נָדָב וַאֲבִיהוּא בְּהַקְרִיבָם
62 אֵשׁ־זָרָה לִפְנֵי יְהוָה׃ וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף כָּל־
זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמָעְלָה כִּי ׀ לֹא הָתְפָּקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי
63 לֹא־נִתַּן לָהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה
וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַרְבֹת מוֹאָב
64 עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃ וּבְאֵלֶּה לֹא־הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
65 הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר סִינָי׃ כִּי־אָמַר יְהוָה
לָהֶם מוֹת יָמֻתוּ בַּמִּדְבָּר וְלֹא־נוֹתַר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם־כָּלֵב
1 בֶּן־יְפֻנֶּה וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן׃ וַתִּקְרַבְנָה בְּנוֹת צְלָפְחָד
בֶּן־חֵפֶר בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפְּחֹת מְנַשֶּׁה בֶן־
יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחְלָה נֹעָה וְחָגְלָה וּמִלְכָּה וְתִרְצָה׃
2 וַתַּעֲמֹדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי הַנְּשִׂיאִם וְכָל־
3 הָעֵדָה פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לֵאמֹר׃ אָבִינוּ מֵת בַּמִּדְבָּר וְהוּא לֹא־
הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנּוֹעָדִים עַל־יְהוָה בַּעֲדַת־קֹרַח כִּי־בְחֶטְאוֹ

۵۲ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۵۳ آن سرزمین برای ارث به تعداد نامها بین اینها تقسیم شود.

۵۴ به آنهایی که جمعیت زیاد دارند، زمین ارثی زیادتری و به آنهایی که کم جمعیت هستند، زمین ارثی کمتری بده. به هر کدام طبق شمرده شدگانش زمین ارثی داده شود.

۵۵ لیکن آن سرزمین به قید قرعه تقسیم شود. بر حسب نامهای سبط های پدریشان زمین ارثی بگیرند.

۵۶ زمین ارثیش (ارثی هر سبطی) به قید قرعه بین خانواده‌ی پر جمعیت و کم جمعیت تقسیم گردد.

۵۷ و شمرده شدگان لِوی بر حسب قبیله‌هایشان اینها هستند. از گِرشون قبیله‌ی گِرشونی از قِهات قبیله‌ی قِهاتی از مِراری قبیله‌ی مِراری.

۵۸ قبیله‌های لِوی اینها هستند: قبیله لیونی قبیله‌ی حِورُونی قبیله مَحلی قبیله‌ی موشی قبیله‌ی قُورحی و قهات عَمرام را به دنیا آورد.

۵۹ نام زن عَمرام یُوخِود دختر لِوی بود که (زن لِوی) او را برای لِوی در مصر زائید (وی) برای عَمرام اَهَرُون و مُشه و میریام خواهرشان را زائید.

۶۰ برای اَهَرون ناداو و اَویهو و اِلعازار و ایتامار به دنیا آمدند.

۶۱ ناداو و اَویهو موقع پیش آوردن آتش بیگانه (۱) (برای تقدیم بخور) به حضور خدا مردند.

۶۲ شمرده شدگان آنها تمام مذکرها از یک ماهه به بالا بیست و سه هزار (نفر) بودند و جزء پسران ییسرائل شمرده نشده بودند، چون که در میان پسران ییسرائل به آنها زمین ارثی داده نشد.

۶۳ اینها شمرده شدگان توسط مُشه و اِلعازار کوهِن میباشند که پسران ییسرائل را در بادیه‌ی مو آو و کنار یَردِن یریحُو شمردند.

۶۴ و در بین این (سرشماری شده‌ها) از کسانی که (بعد از خروج از مصر هنگامی که) مُشه و اَهَرُون کوهِن فرزندان ییسرائل را در بیابان سینَی سرشماری کردند، کسی نبود.

۶۵ زیرا خدا به آنها اعلام داشته بود که در آن بیابان حتماً خواهند مرد. از آنها کسی باقی نمانده بود مگر کالِو پسر یِفونه و یهوُشوَع پسر نون.

پینحاس - فصل بیست و هفتم

۱ و دختران صِلوفحاد پسر حِفِر پسر گیلعاد پسر مِنشه پسر یوسف (به حضور مُشه) مشرف شدند و اینها نامهای دخترانش هستند: مَحلاه، نوعا، حوگلاه، میلکا و تیرصا ...

۲ حضور مُشه و اِلعازار کوهِن و آن رئیسها و تمام آن جمعیت در درگاه چادر محل اجتماع ایستاده گفتند:

۳ پدر ما در بیابان مرده است و او در میان جمعیتی که بر ضد خدا متفق شده بودند - در جمعیت قورَح نبود بلکه به خاطر خطای خودش مرده است و پسرانی نداشته است.

۱- منظور از آتش بیگانه، آتشی است که از روی قربانگاه گرفته نشده باشد.

4 מֵת וּבָנִים לֹא־הָיוּ לוֹ׃ לָמָּה יִגָּרַע שֵׁם־אָבִינוּ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ
5 כִּי אֵין לוֹ בֵּן תְּנָה־לָּנוּ אֲחֻזָּה בְּתוֹךְ אֲחֵי אָבִינוּ׃ וַיַּקְרֵב מֹשֶׁה
אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה׃
6/7 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ כֵּן בְּנוֹת צְלָפְחָד דֹּבְרֹת נָתֹן תִּתֵּן רביעי
לָהֶם אֲחֻזַּת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִיהֶם וְהַעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת
8 אֲבִיהֶן לָהֶן׃ וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֵן
9 אֵין לוֹ וְהַעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבִתּוֹ׃ וְאִם־אֵין לוֹ בַּת וּנְתַתֶּם
10 אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאֶחָיו׃ וְאִם־אֵין לוֹ אַחִים וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ
11 לַאֲחֵי אָבִיו׃ וְאִם־אֵין אַחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לִשְׁאֵרוֹ
הַקָּרֹב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וְיָרַשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת
מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃
12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה אֶל־הַר הָעֲבָרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־
13 הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְרָאִיתָה אֹתָהּ וְנֶאֱסַפְתָּ אֶל־
14 עַמֶּיךָ גַּם־אָתָּה כַּאֲשֶׁר נֶאֱסַף אַהֲרֹן אָחִיךָ׃ כַּאֲשֶׁר מְרִיתֶם פִּי
בְּמִדְבַּר־צִן בִּמְרִיבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי בַמַּיִם לְעֵינֵיהֶם הֵם מֵי־
15 מְרִיבַת קָדֵשׁ מִדְבַּר־צִן׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה
16 לֵאמֹר׃ יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה׃
17 אֲשֶׁר־יֵצֵא לִפְנֵיהֶם וַאֲשֶׁר יָבֹא לִפְנֵיהֶם וַאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וַאֲשֶׁר
יְבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֲדַת יְהוָה כַּצֹּאן אֲשֶׁר אֵין־לָהֶם רֹעֶה׃
18 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן אִישׁ אֲשֶׁר־
19 רוּחַ בּוֹ וְסָמַכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו׃ וְהַעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֶלְעָזָר
20 הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם׃ וְנָתַתָּה מֵהוֹדְךָ
21 עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְלִפְנֵי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
יַעֲמֹד וְשָׁאַל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי יְהוָה עַל־פִּיו יֵצְאוּ וְעַל־
22 פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל־הָעֵדָה׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמִדֵהוּ לִפְנֵי אֶלְעָזָר
23 הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָּל־הָעֵדָה׃ וַיִּסְמֹךְ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיְצַוֵּהוּ כַּאֲשֶׁר

۴ چرا باید نام پدر ما چون که پسر ندارد از میان قبیله‌اش گم گردد. لطفاً قطعه زمینی در میان برادران پدرمان (به ملکیت) به ما بده.

۵ مُشه دعوی آنها را به حضور خدا برد.

٦ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۷ دختران صِلوفحاد درست میگویند: حتماً در میان برادران پدرشان قطعه زمین ارثی به ملکیت به آنها بده یعنی سهم زمین پدرشان را به آنها انتقال بده.

۸ و به فرزندان ییسرائل چنین صحبت کن: مردی که بمیرد و پسر نداشته باشد، سهم زمین او را به دخترانش انتقال دهید.

۹ و اگر دختر هم نداشته باشد سهم زمین او را به برادرانش بدهید.

۱۰ و اگر برادرهایی نداشته باشد سهم زمین او را به برادرهای پدرش بدهید.

۱۱ و اگر پدرش برادرهایی نداشته باشد سهم زمین او را به خویشاوند نزدیک او از قبیله‌اش بدهید تا آن را به ارث ببرد و برای فرزندان ییسرائل همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد به منزله‌ی قانون حقوقی باشد.

۱۲ خدا به مُشه گفت بر این کوه عَواریم بالا برو و آن سرزمینی را که به فرزندان ییسرائل دادم، مشاهده کن.

۱۳ آن (سرزمین) را ببین و همانگونه که اَهَرون برادرت به (درگذشتگان) قوم خود پیوست تو هم (به آنها) بپیوند.

۱۴ چون در نزاع آن جمعیت در بیابان صین از امر من تمرد کردید و مرا در نظر آنها به وسیله‌ی آب یعنی «مِی مِریوا» (آب نزاع) در قادِش بیابان صین تقدیس ننمودید.

۱۵ مُشه به خدا چنین سخن گفت:

١٦ تمنا اینکه خدا خداوند روح‌های تمام افراد بشر، مردی را بر آن جمعیت بگمارد ...

۱۷ که پیشاپیش آنها برود و پیشاپیش آنها بیاید و آنها را خارج کند و آنها را داخل کند و جمعیت خدا مانند گوسفندانی که چوپان ندارند نباشد.

۱۸ خدا به مُشه گفت: یهوشوَع پسر نون مردی را که در او روح (خداوند) وجود دارد بردار و دستت را بر او تکیه بده.

۱۹ او را حضور اِلعازار کوهِن و حضور تمام آن جمعیت وادار و در حضور آنها به او سفارش کن.

۲۰ از شکوه خودت بر او بگذار تا همه‌ی جمعیت فرزندان ییسرائل (از او یعنی یهوشوَع) اطاعت نمایند.

۲۱ و حضور اِلعازار کوهِن بایستد و (اِلعازار) از حضور خدا به وسیله‌ی حکم «اوریم» برای او سؤال نماید. او و همه‌ی فرزندان ییسرائل همراه او، تمام جمعیت بر حسب امر او (اِلعازار) خارج شوند و بر حسب امر او داخل شوند.

۲۲ مُشه همانگونه که خدا به او فرمان داده بود یهوشوَع را برداشت و او را در حضور اِلعازار کوهِن و حضور تمام آن جمعیت واداشت.

۲۳ دستهایش را بر او تکیه داد و همانگونه که خدا به مُشه سخن گفته بود به او سفارش کرد.

דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה׃
חמישי 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ 
אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב
3 לִי בְּמוֹעֲדוֹ׃ וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה
4 כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָמִיד׃ אֶת־הַכֶּבֶשׂ
אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם׃
5 וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת
6 הַהִין׃ עֹלַת תָּמִיד הָעֲשֻׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה׃
7 וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה׃
8 וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ
תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃
9 וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת 
10 מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ׃ עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ׃
11 וּבְרָאשֵׁי חָדְשֵׁיכֶם תַּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
12 וְאַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃ וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַפָּר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת
13 מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לָאַיִל הָאֶחָד׃ וְעִשָּׂרֹן עִשָּׂרוֹן סֹלֶת
מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה
14 לַיהוָה׃ וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהִין יִהְיֶה לַפָּר וּשְׁלִישִׁת הַהִין לָאַיִל
וּרְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ יָיִן זֹאת עֹלַת חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ לְחָדְשֵׁי הַשָּׁנָה׃
15 וּשְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת לַיהוָה עַל־עֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה
 ששי 16 וְנִסְכּוֹ׃ וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם
17 לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה׃ וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת
18 יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת
19 עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־ 
בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ

توراه روش حودش فصل ۲۸ آیه ۱۱ تا ۱۵

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ بفرزندان ییسرائل فرمان داده به آنها بگو: قربانی تقدیمی به من را کـه از جـانب مـن
طعمه‌ای برای آتشهای (قربانگاه) میباشد و بوی خوشایندیست رعایت کنید و در موقعش
بحضورم قربانی نمائید.

۳ و به آنها بگو هدیه‌ی آتش (قربانگاه) که به حضور خدا تقدیم خواهید نمود این است:
بره‌های نر (از هشت روزه تا) یکساله بی‌عیب روزانه دو رأس جـهت قـربانی سـوختنی
دائمی.

۴ یک بره را در بامداد تقدیم داشته و آن بره‌ی دوم را هنگام عصر تقدیم بدار.

۵ و نیز یک دهم ایفا آرد نرم برای هدیه‌ی آردی، سرشته شده در یک چهارم هین روغن
(زیتون) کوبیده.

۶ قربانی سوختنی دائمی مقرر شده در کوه سینَی است تا به عنوان بوئی خوش برای خدا
هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) باشد.

۷ و مایع ریختنی که به حضور خدا درمکان مقدس برای یک بره یک چهارم هین باشد. مایع
ریختنی را نوشابه‌ی الکلی بریز.

۸ و آن بره‌ی دومی را هنگام عصر تقدیم بدار. مانند هدیه‌ی آردی بامداد و مایع ریختنی
آن عمل کن طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا است، بوی خوشایندی است.

توراه شبات و روش حودش فصل ۲۸ آیه ۹ الی ۱۵

۹ و در روز شبات دو بره‌ی (از هشت روزه تا) یکساله بی‌عیب و دو دهم (ایفا) آرد نرم، هدیه
آردی سرشته شده در روغن بعلاوه مایع ریختنی آن.

۱۰ قربانی سوختنی هر شبات در همان شبات تقدیم گردد و علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و
مایع ریختنی آن باشد.

۱۱ و در اوایل (اول و دوم) ماه‌هایتان قربانی سوختنی بحضور خدا تقدیم بدارید. گاوهای نر
جوان دو رأس، قوچ یک رأس، بره‌های (از هشت روزه تا) یکساله هفت رأس، بی‌عیب
باشند ...

۱۲ و سه دهم (ایفا) آرد نرم هدیه‌ی آردی سرشته شده در روغن برای هر گاو و دو دهم (ایفا)
آرد نرم، هدیه‌ی آردی سرشته شده در روغن برای آن یک قوچ.

۱۳ و هر یک دهم (ایفا) آرد نرم هدیه‌ی آردی سرشته شده در روغن برای هر بره‌ای قربانی
سوختنی بوی خوش آیند است، طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا است.

۱۴ و مایع‌های ریختنی آنها شراب (باشد). نصف هین برای هر گاو و یک سوم هین برای آن
قوچ و یک چهارم هین برای هر بره. این قربانی سوختنی هر ماه است. در همان ماه از
ماههای سال تقدیم شود.

مفطیر روز اول و دوم پسح فصل ۲۸ آیه ۱۶ الی ۲۸

۱۵ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و مایع ریختنی آن یک بز نر جوان به عنوان قربانی خطا
به حضور خدا تقدیم شود.

۱۶ و در ماه اول، چهاردهمین روز ماه برای خدا (موقع قربانی) پسح است.

۱۷ و پانزدهمین روز این ماه عید است، هفت روز فطیر خورده شود.

۱۸ روز اول روز اجتماع مقدس بوده (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید.

۱۹ هدیه‌ی طعمه‌ی آتش قربانی سوختنی را به حضور خدا تقدیم بدارید. دوگاو نر جوان و
یک قوچ و هفت بره (هشت روزه تا) یکساله بی‌عیب برای خود آماده داشته باشید.

20 לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי
21 עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
22/23 לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְּבַד
24 עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: כָּאֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־
25 עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה
26 לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:  וּבְיוֹם
הַבִּכּוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשָׁבֻעֹתֵיכֶם
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
27 וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם אַיִל
28 אֶחָד שִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן
29 שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד: עִשָּׂרוֹן
30 עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד
31 לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשׂוּ תְּמִימִם
יִהְיוּ־לָכֶם וְנִסְכֵּיהֶם:
כט 1 וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
2 מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים
3 בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
4 עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל: וְעִשָּׂרוֹן אֶחָד לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
5 לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:
6 מִלְּבַד עֹלַת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם
7 כְּמִשְׁפָּטָם לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה:  וּבֶעָשׂוֹר
לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־
8 נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיהוָה רֵיחַ
נִיחֹחַ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם
9 יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר

مفطیر روزهای ۲-۳-۴-۵-۶-۷-۸ و شبات میانی پسح فصل ۲۸ آیه ۱۹ الی ۲۵

۲۰ و هدیه‌ی آردی آنها، آرد نرم سرشته شده در روغن باشد سه دهم (ایفا) برای هر گاو دو دهم (ایفا) برای آن قوچ تقدیم بدارید.

۲۱ برای هر بره از هفت بره یکدهم (ایفا آرد نرم) تقدیم بدار.

۲۲ و بزی برای قربانی خطا به منظور طلب بخشایش برای شما.

۲۳ غیر از قربانی سوختنی بامداد که عنوان قربانی سوختنی دائمی دارد، اینها را تقدیم بدارید.

۲۴ (مدت) هفت روز هر روز همچنان عمل کنید. طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا است، بوی خوشایندیست که علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و مایع ریختنیش تقدیم گردد.

۲۵ و روز هفتم برایتان روز اجتماع مقدس باشد (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید(۱).

تورات روز اول شاوعوت فصل ۲۸ آیه ۲۶ الی ۳۱

۲۶ در روز (عید) نوبرها - (عید) هفته‌هایتان موقعی که شما هدیه‌ی آردی تازه به حضور خدا تقدیم میدارید روز اجتماع مقدس باشد (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید.

۲۷ قربانی سوختنی به منظور بوی خوش آیندی به حضور خدا تقدیم بدارید. دو گاو نر جوان، یک قوچ، هفت بره (از هشت روزه تا) یکساله.

۲۸ و هدیه‌ی آردی آنها، آرد نرم سرشته شده در روغن باشد. سه دهم (ایفا) برای هر گاو دو دهم (ایفا) برای آن قوچ.

۲۹ برای هر بره‌ای از آن هفت بره یک دهم (ایفا آرد نرم).

۳۰ یک بز نر جوان به منظور طلب بخشایش برای شما.

۳۱ (اینها را) علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی آن تقدیم بدارید. (همه‌ی آنها را) علاوه بر مایع‌های ریختنی آنها بی‌عیب آماده داشته باشید.

پینحاس - فصل بیست و نهم

مفطیر روز اول روش هشانا فصل ۲۹ آیه یک الی ۶

۱ و روز اول ماه هفتم برای شما روز اجتماع مقدس باشد. (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید. برای شما روز به صدا درآوردن شوفار (به علامت آژیر خطر) باشد.

۲ به منظور بوئی خوش برای خدا یک گاو نر جوان، یک قوچ و هفت بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله به عنوان قربانی سوختنی تقدیم کنیم.

۳ و هدیه‌ی آردی آنها، آرد نرم سرشته شده در روغن باشد. سه دهم (ایفا) برای آن گاو و دو دهم (ایفا) برای آن یک قوچ.

۴ و برای هر بره‌ای از هفت بره یکدهم (ایفا آرد نرم).

۵ و یک بز نر جوان قربانی خطا به منظور طلب بخشایش برای شما.

۶ علاوه بر قربانی سوختنی ماهانه و هدیه‌ی آردی آن و قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی آن و مایع‌های ریختنیشان. قربانی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) را طبق قاعده‌ی آن به منظور بویی خوش به حضور خدا تقدیم بدارید.

مفطیر صبح روز کیپور فصل ۲۹ آیه ۷ الی ۱۱

۷ و روز دهم از ماه هفتم برایتان روز اجتماع مقدس باشد. خودتانرا رنج دهید (روزه بگیرید) هیچکاری نکنید.

۸ به حضور خدا به منظور بویی خوش یک گاو نر جوان و یک قوچ و هفت بره (از هشت روزه تا) یکساله تقدیم کنید. بی‌عیب آماده داشته باشید.

۱- غیر از تهیه و پختن غذا از مواد موجود بقیه‌ی کارها اصطلاحاً پر زحمت خوانده میشود.

10 שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד׃ עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת
11 הַכְּבָשִׂים׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד חַטַּאת הַכִּפֻּרִים
שביעי 12 וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם׃ וּבַחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת
13 עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגֹּתֶם חַג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים׃ וְהִקְרַבְתֶּם
עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֵילִם
14 שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם יִהְיוּ׃ וּמִנְחָתָם
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר הָאֶחָד לִשְׁלֹשָׁה עָשָׂר
15 פָּרִים שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד לִשְׁנֵי הָאֵילִם׃ וְעִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן
16 לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְאַרְבָּעָה עָשָׂר כְּבָשִׂים׃ וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת
17 מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם
הַשֵּׁנִי פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנֵים עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
18 אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם
19 וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד
20 עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם׃ וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
פָּרִים עַשְׁתֵּי־עָשָׂר אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה
21 עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים
22 בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
23 וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים עֲשָׂרָה
24 אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ מִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃
25 וּשְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ
26 וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תִּשְׁעָה אֵילִם שְׁנָיִם
27 כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
28 לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר חַטָּאת
29 אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ וּבַיּוֹם
הַשִּׁשִּׁי פָּרִים שְׁמֹנָה אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה

۹ و هدیه‌ی آردی آنها، آرد نرم سرشته شده در روغن باشد. برای هر گاو سه دهم (ایفا)، برای آن یک قوچ دو دهم (ایفا).
۱۰ برای هر بره‌ای از آن هفت بره یکدهم (ایفا آرد نرم).
۱۱ یک بز نر جوان قربانی خطا علاوه بر قربانی خطای کیپور و قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی آن و مایع‌های ریختنیشان (تقدیم بدارید).

فصل ۲۹ آیه ۱۲ الی ۱۶ مفطیر روز اول و دوم سوکوت

۱۲ پانزدهمین روز ماه هفتم برای شما روز اجتماع مقدس باشد. (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید و هفت روز برای خدا جشن بگیرید.
۱۳ به حضور خدا به منظور بویی خوش، سیزده گاو نر جوان دو قوچ و چهارده بره (از هشت روزه تا) یکساله قربانی سوختنی - هدیه‌ی طعمه آتش (قربانگاه) تقدیم کنید. بی‌عیب باشند.
۱۴ و هدیه‌ی آردی آنها آرد نرم سرشته شده در روغن باشد. برای هر گاوی از آن سیزده گاو سه دهم (ایفا) برای هر قوچی از آن دو قوچ دو دهم (ایفا).
۱۵ برای هر بره‌ای از آن چهارده بره یکدهم (ایفا آرد نرم).
۱۶ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی، هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر جوان، قربانی خطا (تقدیم بدارید).

فصل ۲۹ آیه ۱۷ الی ۲۵ توراه روز سوم سوکوت

۱۷ و در روز دوم دوازده گاو نر جوان، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۱۸ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۱۹ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی آن و مایع‌های ریختنیشان یک بز نر جوان قربانی خطا (تقدیم بدارید).

فصل ۲۹ آیه ۲۰ الی ۲۸ توراه روز چهارم سوکوت

۲۰ و در روز سوم یازده گاو، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۲۱ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۲۲ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر جوان قربانی خطا (تقدیم بدارید).

فصل ۲۹ آیه ۲۳ الی ۳۱ توراه روز پنجم سوکوت

۲۳ و در روز چهارم ده گاو، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۲۴ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۲۵ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر جوان قربانی خطا (تقدیم بدارید).

فصل ۲۹ آیه ۲۶ الی ۳۴ توراه روز ششم سوکوت و هشنا ربا

۲۶ و در روز پنجم نه گاو، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۲۷ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۲۸ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر قربانی خطا (تقدیم بدارید).
۲۹ و در روز ششم هشت گاو، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۳۰ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۳۱ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر جوان قربانی خطا (تقدیم بدارید).

30 עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים
31 בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד
32 מִנְחָתָהּ וּנְסָכֶיהָ׃ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָּרִים שִׁבְעָה
33 אֵילִם שְׁנָיִם כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם׃ וּמִנְחָתָם
34 וְנִסְכֵּהֶם לַפָּרִים לָאֵילִם וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם׃ וּשְׂעִיר
35 חַטָּאת אֶחָד מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ בַּיּוֹם מפטיר 
הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
36 וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פַּר אֶחָד אַיִל אֶחָד
37 כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם׃ מִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּר
38 לָאַיִל וְלַכְּבָשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט׃ וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד
39 מִלְּבַד עֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ׃ אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לַיהוָה
בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנִּדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם
ל 1 וּלְנִסְכֵּיכֶם וּלְשַׁלְמֵיכֶם׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל
אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃
2 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר מטות
3 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה׃ אִישׁ כִּי־יִדֹּר נֶדֶר לַיהוָה אוֹ־הִשָּׁבַע שְׁבֻעָה
לֶאְסֹר אִסָּר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא יַחֵל דְּבָרוֹ כְּכָל־הַיֹּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה׃
4 וְאִשָּׁה כִּי־תִדֹּר נֶדֶר לַיהוָה וְאָסְרָה אִסָּר בְּבֵית אָבִיהָ בִּנְעֻרֶיהָ׃
5 וְשָׁמַע אָבִיהָ אֶת־נִדְרָהּ וֶאֱסָרָהּ אֲשֶׁר אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ וְהֶחֱרִישׁ
לָהּ אָבִיהָ וְקָמוּ כָּל־נְדָרֶיהָ וְכָל־אִסָּר אֲשֶׁר־אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ
6 יָקוּם׃ וְאִם־הֵנִיא אָבִיהָ אֹתָהּ בְּיוֹם שָׁמְעוֹ כָּל־נְדָרֶיהָ וֶאֱסָרֶיהָ
אֲשֶׁר־אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם וַיהוָה יִסְלַח־לָהּ כִּי־הֵנִיא
7 אָבִיהָ אֹתָהּ׃ וְאִם־הָיוֹ תִהְיֶה לְאִישׁ וּנְדָרֶיהָ עָלֶיהָ אוֹ מִבְטָא
8 שְׂפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ׃ וְשָׁמַע אִישָׁהּ בְּיוֹם שָׁמְעוֹ
וְהֶחֱרִישׁ לָהּ וְקָמוּ נְדָרֶיהָ וֶאֱסָרֶהָ אֲשֶׁר־אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ
9 יָקֻמוּ׃ וְאִם בְּיוֹם שְׁמֹעַ אִישָׁהּ יָנִיא אוֹתָהּ וְהֵפֵר אֶת־נִדְרָהּ
אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְאֵת מִבְטָא שְׂפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָה עַל־נַפְשָׁהּ וַיהוָה

۳۲ و در روز هفتم هفت گاو، دو قوچ، چهارده بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه تا) یکساله.
۳۳ و هدیه آردی و مایعهای ریختنیشان برای گاوها، قوچها و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده آنها.
۳۴ و علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی و مایع ریختنیش یک بز نر جوان قربانی خطا (تقدیم بدارید).



۳۵ در روز هشتم برای شما عَصِرت (جشن ویژه) میباشد (غیر از پخت و پز) هیچ کار پر زحمتی نکنید.
۳۶ به منظور بویی خوش آیند یک گاو و یک قوچ و هفت بره‌ی بی‌عیب (از هشت روزه) تا یکساله به حضور خدا قربانی سوختنی تقدیم کنید. هدیه‌ی طعمه‌ی آتش (قربانگاه) متعلق به خدا است. بوی خوش آیندی است.
۳۷ هدیه‌ی آردی و مایع‌های ریختنیشان برای آن گاو، آن قوچ و بره‌ها بر حسب تعدادشان طبق قاعده.
۳۸ علاوه بر قربانی سوختنی دائمی و هدیه‌ی آردی آن و مایع ریختنیش یک بز نر قربانی خطا (تقدیم بدارید).
۳۹ اینها را علاوه بر نذرها و هدیه‌های داوطلبانه‌ی خود در زمانها (ی عیدها) یتان برای خدا تقدیم بدارید.

فصل ۲۹ آیه ۳۵ الی فصل ۳۰ آیه یک
مفطیر شمینی عصرت

هفطارای معمولی پینحاس در صفحه ۳۹۲

پینحاس - فصل سی ام

۱ مُشه تمام آنچه را که خدا به او فرمان داده بود، به فرزندان ییسرائل اعلام داشت.

پاراشای مَطوت

۲ مُشه تمام این سخنان را به سران سبط‌ها، (برای بازگو کردن) به فرزندان ییسرائل بیان کرد: فرمانی که خدا داده این است.
۳ مردی که برای خدا نذری کند یا سوگندی یاد نماید که چیزی را بر خودش حرام کند، نباید سخن خود را نقض نماید. (باید) آنچه را از دهانش بیرون آمده است انجام دهد.
۴ دختریکه در دوران کودکی در خانه پدرش برای خدا نذری نموده و چیزی را بر خود حرام کند.
۵ و پدرش نذر وی را و چیزی را که بر خودش حرام کرده است بشنود و پدرش در مقابل او سکوت نماید پس تمام نذرهایش و هرچیزی که (او) بر خودش حرام کرده، استوار خواهد ماند.
۶ و اگر پدرش در روز شنیدن، (نذر) او را منع نماید، هیچیک از نذرها و تحریم‌هایی که بر خودش کرده استوار نخواهد ماند و چون پدرش او را منع کرده، خدا وی را خواهد بخشید.
۷ و اگر به عقد مردی در آمده (و هنوز به خانه‌ی شوهر نرفته باشد) و نذرها یا قول شفاهی او بعهده او باقی مانده باشد.
۸ در هر روزی که شوهرش (نذرها و تحریم‌های او را) بشنود در مقابل او سکوت نماید نذرها و چیزهایی که بر خودش حرام کرده است، استوار خواهد ماند.
۹ و اگر در روزی که شوهرش می‌شنود او را منع کند و نذری را که وی بر عهده دارد و چیزی را که شفاهاً بر خودش حرام کرده است باطل نماید، خدا او را خواهد بخشید.

10 יסלח־לה: ונדר אלמנה וגרושה כל אשר־אסרה על־נפשה
11 יקום עליה: ואם־בית אישה נדרה או־אסרה אסר על־נפשה
12 בשבעה: ושמע אישה והחרש לה לא הניא אתה וקמו כל־
13 נדריה וכל־אסר אשר־אסרה על־נפשה יקום: ואם־הפר
יפר אתם ׀ אישה ביום שמעו כל־מוצא שפתיה לנדריה
14 ולאסר נפשה לא יקום אישה הפרם ויהוה יסלח־לה: כל־
נדר וכל־שבעת אסר לענת נפש אישה יקימנו ואישה יפרנו:
15 ואם־החרש יחריש לה אישה מיום אל־יום והקים את־כל־
נדריה או את־כל־אסריה אשר עליה הקים אתם כי־החרש
16 לה ביום שמעו: ואם־הפר יפר אתם אחרי שמעו ונשא את־
17 עונה: אלה החקים אשר צוה יהוה את־משה בין איש
לאשתו בין־אב לבתו בנעריה בית אביה:
שני 1/2 וידבר יהוה אל־משה לאמר: נקם נקמת בני ישראל מאת
3 המדינים אחר תאסף אל־עמיך: וידבר משה אל־העם לאמר
החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על־מדין לתת נקמת־
4 יהוה במדין: אלף למטה אלף למטה לכל מטות ישראל
5 תשלחו לצבא: וימסרו מאלפי ישראל אלף למטה שנים־
6 עשר אלף חלוצי צבא: וישלח אתם משה אלף למטה לצבא
אתם ואת־פינחס בן־אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש וחצצרות
7 התרועה בידו: ויצבאו על־מדין כאשר צוה יהוה את־משה
8 ויהרגו כל־זכר: ואת־מלכי מדין הרגו על־חלליהם את־אוי
ואת־רקם ואת־צור ואת־חור ואת־רבע חמשת מלכי מדין
9 ואת בלעם בן־בעור הרגו בחרב: וישבו בני־ישראל את־
נשי מדין ואת־טפם ואת כל־בהמתם ואת־כל־מקנהם ואת־
10 כל־חילם בזזו: ואת כל־עריהם במושבתם ואת כל־טירתם
11 שרפו באש: ויקחו את־כל־השלל ואת כל־המלקוח באדם
12 ובבהמה: ויבאו אל־משה ואל־אלעזר הכהן ואל־עדת בני־

۱۰ اما هر نذری که زن بیوه یا مطلقه بر عهده گرفته و هر تحریمی که بر خود پذیرفته باشد برای او به قوت خود باقی است.

۱۱ و اگر در خانه‌ی شوهرش نذر کرده یا چیزی را با ادای سوگند بر خود حرام نموده باشد ...

۱۲ و شوهرش بشنود و در مقابل او ساکت مانده او را منع ننماید، تمام نذرهایش استوار مانده و هرچیزی که بر خودش حرام نموده است به قوت خود باقی خواهد ماند.

۱۳ و اگر شوهرش در روز شنیدن (نذر) واقعاً آنها را باطل کند، هیچیک از گفته‌هایی که بر زبان آورده است در مورد نذرها و در مورد تحریم بر خودش استوار نخواهد ماند و خدا او را خواهد بخشید.

۱۴ شوهرش میتواند هر نذر یا سوگند تحریم آور (زن) را که موجب رنج دادن جان باشد، تثبیت یا باطل نماید.

۱۵ اگر شوهرش از آن روز تا روز دیگر در برابر او ساکت بماند پس تمام نذرها و تمام تحریم‌هایی را که بر عهده‌ی اوست استوار نموده است، زیرا در روز آگاهی یافتنش در برابر او ساکت مانده است.

۱٦ اگر او (یعنی شوهرش) بعد از تأیید آن (نذر) ها، آنها را باطل کند گناه وی (یعنی گناه زنش را) بگردن خواهد گرفت.

۱۷ اینها قانونهایی است که خدا به مُشه داد تا بین مردی و همسرش و بین پدری و دخترش تا زمانی که نوجوان است و در خانه‌ی پدرش زندگی میکند حاکم باشد.

مَطوُت - فصل سی و یکم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ انتقام فرزندان ییسرائل را از میدیانیها بگیر بعد به (درگذشتگان) قوم خود بپیوند.

۳ مُشه به آن قوم چنین سخن گفت: برای گرفتن انتقام خدا از میدیان از میان خودتان برای جنگ اشخاصی مسلح شوند که به میدیان حمله کنند.

۴ از تمام سبط‌های ییسرائل یعنی از هر سبطی یک هزار نفر برای جنگ بفرستید.

۵ از (میان) هزاره‌های ییسرائل از هر سبطی یک هزار نفر (جمعاً) دوازده هزار نفر مسلح برای جنگ بسیج شدند.

٦ مُشه آنها را از هر سبطی یک هزار نفر برای جنگ فرستاد. آنها و پینحاس پسر اِلعازار کوهِن را که اسباب مقدس و شیپورها برای به صدا درآوردن (آژیر خطر) در اختیارش بود برای لشکرکشی (فرستاد).

۷ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود علیه میدیان لشکرکشیدند و هر مذکری را کشتند.

۸ و علاوه بر کشته شدگان، پادشاهان میدیان: اِوی و رِقِم و صور و حور و رِوَع، پنج پادشاه میدیان را هم کشتند و بیلعام پسر بِعور را (هم) با شمشیر کشتند.

۹ فرزندان ییسرائل زنان میدیان و اطفالشان را به اسارت آوردند و تمام چارپایان و مواشی و دارائی آنها را غارت کردند.

۱۰ و تمام شهرهای آنها را با آبادیهایشان و تمام کاخهای آنها را آتش زدند.

ישראל את־השבי ואת־המלקוח ואת־השלל אל־המחנה
13 אל־ערבת מואב אשר על־ירדן ירחו: ויצאו שלישי (ושני)
משה ואלעזר הכהן וכל־נשיאי העדה לקראתם אל־מחוץ
14 למחנה: ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי
15 המאות הבאים מצבא המלחמה: ויאמר אליהם משה
16 החייתם כל־נקבה: הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם
למסר־מעל ביהוה על־דבר פעור ותהי המגפה בעדת יהוה:
17 ועתה הרגו כל־זכר בטף וכל־אשה ידעת איש למשכב
18 זכר הרגו: וכל הטף בנשים אשר לא־ידעו משכב זכר החיו
19 לכם: ואתם חנו מחוץ למחנה שבעת ימים כל הרג נפש
וכל ׀ נגע בחלל תתחטאו ביום השלישי וביום השביעי אתם
20 ושביכם: וכל־בגד וכל־כלי־עור וכל־מעשה עזים וכל־כלי־
21 עץ תתחטאו: ויאמר אלעזר הכהן אל־אנשי
הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר־צוה יהוה
22 את־משה: אך את־הזהב ואת־הכסף את־הנחשת את־הברזל
23 את־הבדיל ואת־העפרת: כל־דבר אשר־יבא באש תעבירו
באש וטהר אך במי נדה יתחטא וכל אשר לא־יבא באש
24 תעבירו במים: וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם
25 ואחר תבאו אל־המחנה: ויאמר יהוה אל־ רביעי
26 משה לאמר: שא את ראש מלקוח השבי באדם ובבהמה
27 אתה ואלעזר הכהן וראשי אבות העדה: וחצית את־המלקוח
28 בין תפשי המלחמה היצאים לצבא ובין כל־העדה: והרמת
מכס ליהוה מאת אנשי המלחמה היצאים לצבא אחד נפש
מחמש המאות מן־האדם ומן־הבקר ומן־החמרים ומן־הצאן:
29 ממחציתם תקחו ונתתה לאלעזר הכהן תרומת יהוה:
30 וממחצת בני־ישראל תקח ׀ אחד ׀ אחז מן־החמשים מן־האדם
מן־הבקר מן־החמרים ומן־הצאן מכל־הבהמה ונתתה אתם

۱۱ تمام غارتی‌ها و غنایم را از انسان تا چارپا برداشتند.
۱۲ اسیر و غنیمت و غارتی را، به اردوگاه به بادیه‌ی موآو که کنار یَردن یِریحُواست نزد مُشه و اِلعازار کوهِن و جمعیت فرزندان ییسرائل آوردند.
۱۳ مُشه و اِلعازار کوهِن و تمام رئیس‌های جمعیت برای استقبال آنها به خارج از اردوگاه رفتند.
۱۴ مُشه نسبت به فرماندگان لشکر، رئیس‌های هزاره و رئیس‌های صده که از جنگ می آمدند غضبناک گشت.
۱۵ مُشه به آنها گفت آیا همه‌ی مؤنث‌ها را زنده نگهداشتید؟
۱۶ خود اینها به دستور بیلعام موجب شدند که فرزندان ییسرائل در قضیه‌ی پِعُور نسبت به خدا خیانت ورزند و بر جمعیت بلا نازل شود.
۱۷ پس اکنون هر مذکری را از میان اطفال بکشید و هر زنی را (هم) که از امور زناشویی با اطلاع است بکشید.
۱۸ و هر طفل مؤنثی را که از امور زناشویی با اطلاع نبوده و (باکره باقی مانده) است برای خودتان زنده نگهدارید.
۱۹ و شما هفت روز در خارج از اردوگاه توقف کنید هرکس (از شما) که کسی را کشته است و هر کس که (جسد) کشته‌ای را لمس کرده است، چه شما و چه اسیر شما، در روز سوم و روز هفتم خود را تطهیر کنید ...
۲۰ و همینطور هر لباسی و هر اسباب چرمی و هر مصنوع از پشم بز و هر اسباب چوبی را تطهیر کنید.
۲۱ اِلعازار کوهِن به افراد ارتش که به جنگ رفته بودند گفت: قانون توراه که خدا به مُشه دستور داده است چنین است.
۲۲ اما آن طلا و نقره و مس و آهن و قلع و سرب را ...
۲۳ هر چیزی را که میشود در آتش گذرانید در آتش بگذرانید تا پاک شود. اما با «مِی نیدا» (آب تطهیرکننده‌ی ناپاکی) پاک شود و هرچه را نمیشود در آتش بگذرانید در آن آب (مِی نیدا) فرو ببرید.(۱)
۲۴ روز هفتم لباسهای خود را بشوئید تا پاک گردد بعداً به اردوگاه داخل شوید.
۲۵ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۲۶ تو و اِلعازار کوهِن و سران پدری جماعت، اسیران و غنایم این اسارت را از انسان و چارپا سرشماری کنید.
۲۷ و این غنیمت را بین جنگجویانی که به جنگ رفته‌اند و تمام جمعیت، به طور مساوی تقسیم کن.
۲۸ و از سهم افراد جنگی که به جنگ رفته‌اند یک پانصدم از انسان و از گاو و از الاغ و از گوسفندها را به خدا به عنوان هدیه اختصاص بده.
۲۹ (این هدیه را) از نصف آنها بردارید و به عنوان هدیه‌ی خدا به اِلعازار کوهِن بده.

۱- «مِی نیدا» آبی بود که با خاکستر گاو قرمز تهیه میشد و برای تطهیر کردن اشخاص ناپاکی که تماس با مرده یا قبر ناپاک شده بودند بکار میرفت.

31 לַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יהוה׃ וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
32 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃ וַיְהִי הַמַּלְקוֹחַ יֶתֶר הַבָּז אֲשֶׁר בָּזְזוּ
עַם הַצָּבָא צֹאן שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמֵשֶׁת אֲלָפִים׃
33/34/35 וּבָקָר שְׁנַיִם וְשִׁבְעִים אָלֶף׃ וַחֲמֹרִים אֶחָד וְשִׁשִּׁים אָלֶף׃ וְנֶפֶשׁ
אָדָם מִן־הַנָּשִׁים אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר כָּל־נֶפֶשׁ שְׁנַיִם
36 וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃ וַתְּהִי הַמֶּחֱצָה חֵלֶק הַיֹּצְאִים בַּצָּבָא מִסְפַּר
הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְשִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ
37 מֵאוֹת׃ וַיְהִי הַמֶּכֶס לַיהוה מִן־הַצֹּאן שֵׁשׁ מֵאוֹת חָמֵשׁ וְשִׁבְעִים׃
38 וְהַבָּקָר שִׁשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף וּמִכְסָם לַיהוה שְׁנַיִם וְשִׁבְעִים׃
39 וַחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת וּמִכְסָם לַיהוה אֶחָד וְשִׁשִּׁים׃
40 וְנֶפֶשׁ אָדָם שִׁשָּׁה עָשָׂר אָלֶף וּמִכְסָם לַיהוה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים נָפֶשׁ׃
41 וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־מֶכֶס תְּרוּמַת יהוה לְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה
חמישי 42 יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃ וּמִמַּחֲצִית בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חָצָה מֹשֶׁה מִן־
43 הָאֲנָשִׁים הַצֹּבְאִים׃ וַתְּהִי מֶחֱצַת הָעֵדָה מִן־הַצֹּאן שְׁלֹשׁ־מֵאוֹת
44 אֶלֶף וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וּבָקָר שִׁשָּׁה
45/46 וּשְׁלֹשִׁים אָלֶף׃ וַחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וְנֶפֶשׁ אָדָם
47 שִׁשָּׁה עָשָׂר אָלֶף׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִמַּחֲצִת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָאָחֻז
אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אֹתָם לַלְוִיִּם
שֹׁמְרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יהוה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃
48 וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר לְאַלְפֵי הַצָּבָא שָׂרֵי הָאֲלָפִים
49 וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת׃ וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה עֲבָדֶיךָ נָשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ
50 אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר בְּיָדֵנוּ וְלֹא־נִפְקַד מִמֶּנּוּ אִישׁ׃ וַנַּקְרֵב
אֶת־קָרְבַּן יהוה אִישׁ אֲשֶׁר מָצָא כְלִי־זָהָב אֶצְעָדָה וְצָמִיד
51 טַבַּעַת עָגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵינוּ לִפְנֵי יהוה׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה
52 וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאִתָּם כֹּל כְּלִי מַעֲשֶׂה׃ וַיְהִי ׀ כָּל־
זְהַב הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הֵרִימוּ לַיהוה שִׁשָּׁה עָשָׂר אֶלֶף שְׁבַע־
מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים שָׁקֶל מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וּמֵאֵת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת׃

۳۰ و از نصف (متعلق به) فرزندان ییسرائل یک پنجاهم از آدم از گاو از الاغ و از گوسفندها یعنی از هر (نوع) چارپا برداشته و آنها را به لِوی‌ها، نگهبانان محل کشیک میشکان خدا بده.

۳۱ مُشه و اِلعازار کوهِن همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد، عمل نمودند.

۳۲ غنیمت (جاندار) اضافه بر (اثاثه‌ی) تاراجی که گروه ارتشی تاراج کردند: گوسفند ششصد هفتاد و پنج هزار (رأس).

۳۳ هفتاد و دو هزار رأس گاو.

۳۴ شصت و یک هزار رأس الاغ.

۳۵ تعداد انسانهای مؤنث که از امور زناشویی بی‌اطلاع بودند (یعنی باکره مانده بودند) جمعاً سی و دو هزار نفر بودند.

۳۶ نصف آن یعنی سهم کسانی که به جنگ رفته بودند: تعداد گوسفندها سیصد و سی و هفت هزار و پانصد رأس.

۳۷ هدیه برای خدا از گوسفندها ششصد وهفتاد و پنج رأس.

۳۸ و گاوها سی و شش هزار رأس بود و هدیه‌ی سهم خدا از آنها هفتاد و دو رأس.

۳۹ و الاغ ها سی هزار و پانصد رأس بود و هدیه‌ی سهم خدا از آنها شصت و یک رأس.

۴۰ و نفرات انسانی شانزده هزار نفر بودند و هدیه‌ی سهم خدا از آنها سی و دو نفر.

۴۱ همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود مُشه هدیه‌ی اختصاصی خدا را به اِلعازار کوهِن داد.

۴۲ همه‌ی سهم فرزندان ییسرائل که مُشه از غنایم مردان جنگی جدا کرده بود (عبارت بود از).

۴۳ نیمه‌ی متعلق به جماعت از گوسفندها سیصد و سی هفت هزار و پانصد رأس.

۴۴ و گاوها سی و شش هزار رأس.

۴۵ و الاغها سی هزار و پانصد رأس.

۴۶ و نفرات انسانی شانزده هزار نفر.

۴۷ مُشه از نیمه‌ی (متعلق به) فرزندان ییسرائل یک پنجاهم را از آدم و از چارپا گرفت و همانگونه که خدا به مُشه فرمان داده بود آنها را به لِویها، نگهبانان محل کشیک میشکان خدا داد.

۴۸ فرماندهان هزاره‌های ارتش یعنی رئیسهای هزاره و رئیسهای صده پیش مُشه آمدند.

۴۹ به مُشه گفتند: بندگانت افراد جنگی را که در اختیارمان است سرشماری کردند. کسی از ما کسر نیامده است.

۵۰ هر کدام (از ما) که اسباب طلا: بازوبند و دستبند، حلقه، گوشواره و شیئی زینتی (دیگر) پیدا کرده است تقدیمی خدا را آورده‌ایم تا عوض جانهایمان (که به سلامت برگشته‌ایم) در حضور خدا فدیه باشد.

۵۱ مُشه و اِلعازار کوهِن همه‌ی زینت آلات ساخته شده از طلا را از آنها گرفتند.

۵۲ تمام طلای هدیه شده‌ای که از جانب رئیس‌های هزاره و رئیسهای صده برای خدا هدیه شده بود شانزده هزار و هفتصد و پنجاه شِقِل بود.

۵۳ افراد جنگی هر یک برای خود تاراج کرده بودند.

53/54 אַנְשֵׁי הַצָּבָא בָּזְזוּ אִישׁ לוֹ: וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב
מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאוֹת וַיָּבִאוּ אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד זִכָּרוֹן
לִבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי יהוה:
לב 1 וּמִקְנֶה ׀ רַב הָיָה לִבְנֵי רְאוּבֵן וְלִבְנֵי־גָד עָצוּם מְאֹד וַיִּרְאוּ אֶת־ ששי ושליש
2 אֶרֶץ יַעְזֵר וְאֶת־אֶרֶץ גִּלְעָד וְהִנֵּה הַמָּקוֹם מְקוֹם מִקְנֶה: וַיָּבֹאוּ
בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל־
3 נְשִׂיאֵי הָעֵדָה לֵאמֹר: עֲטָרוֹת וְדִיבֹן וְיַעְזֵר וְנִמְרָה וְחֶשְׁבּוֹן
4 וְאֶלְעָלֵה וּשְׂבָם וּנְבוֹ וּבְעֹן: הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה יהוה לִפְנֵי עֲדַת
5 יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מִקְנֶה הִוא וְלַעֲבָדֶיךָ מִקְנֶה: וַיֹּאמְרוּ
אִם־מָצָאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יֻתַּן אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לַאֲחֻזָּה
6 אַל־תַּעֲבִרֵנוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לִבְנֵי־גָד וְלִבְנֵי רְאוּבֵן
7 הַאַחֵיכֶם יָבֹאוּ לַמִּלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה: וְלָמָּה תנואון אֶת־ תְנִיאוּ
8 לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֲבֹר אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם יהוה: כֹּה
עָשׂוּ אֲבֹתֵיכֶם בְּשָׁלְחִי אֹתָם מִקָּדֵשׁ בַּרְנֵעַ לִרְאוֹת אֶת־הָאָרֶץ:
9 וַיַּעֲלוּ עַד־נַחַל אֶשְׁכּוֹל וַיִּרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וַיָּנִיאוּ אֶת־לֵב בְּנֵי
10 יִשְׂרָאֵל לְבִלְתִּי־בֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם יהוה: וַיִּחַר־אַף
11 יהוה בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשָּׁבַע לֵאמֹר: אִם־יִרְאוּ הָאֲנָשִׁים הָעֹלִים
מִמִּצְרַיִם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וָמַעְלָה אֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי
12 לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב כִּי לֹא־מִלְאוּ אַחֲרָי: בִּלְתִּי כָּלֵב
13 בֶּן־יְפֻנֶּה הַקְּנִזִּי וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן כִּי מִלְאוּ אַחֲרֵי יהוה: וַיִּחַר־
אַף יהוה בְּיִשְׂרָאֵל וַיְנִעֵם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד־תֹּם כָּל־
14 הַדּוֹר הָעֹשֶׂה הָרַע בְּעֵינֵי יהוה: וְהִנֵּה קַמְתֶּם תַּחַת אֲבֹתֵיכֶם
תַּרְבּוּת אֲנָשִׁים חַטָּאִים לִסְפּוֹת עוֹד עַל חֲרוֹן אַף־יהוה אֶל־
15 יִשְׂרָאֵל: כִּי תְשׁוּבֻן מֵאַחֲרָיו וְיָסַף עוֹד לְהַנִּיחוֹ בַּמִּדְבָּר וְשִׁחַתֶּם
16 לְכָל־הָעָם הַזֶּה: וַיִּגְּשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ גִּדְרֹת צֹאן
17 נִבְנֶה לְמִקְנֵנוּ פֹּה וְעָרִים לְטַפֵּנוּ: וַאֲנַחְנוּ נֵחָלֵץ חֻשִׁים לִפְנֵי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם־הֲבִיאֹנֻם אֶל־מְקוֹמָם וְיָשַׁב טַפֵּנוּ בְּעָרֵי

۵۴ مُشه و اِلعازار کوهِن آن طلا را از جانب رئیسهای هزاره و صده گرفته آن را به عنوان یادبودی از فرزندان ییسرائل حضور خدا به چادر محل اجتماع آوردند.

مَطوُت - فصل سی و دوم

۱ فرزندان رِئووِن و فرزندان گاد مواشی زیادی داشتند، فوق‌العاده زیاد. سرزمین یَعزِر و گیلعاد را دیدند که اینک آن مکان (محل مناسب) مواشی است.

۲ فرزندان گاد و رِئووِن آمده به مُشه و اِلعازار کوهِن و رئیس‌های جمعیت چنین گفتند:

۳ عَطاروُت و دیوُن و یَعزِر و نیماره و حِشبوُن و اِلعاله و سِوام و نووُ و بِعُون ...

۴ سرزمینی که خدا در حضور جمعیت ییسرائل ضربت زد سرزمین (مناسب) مواشی است و بندگانت (هم) مواشی دارند.

۵ گفتند اگر در نظرت آبرو یافته‌ایم این سرزمین بعنوان زمین ملکی به بندگانت داده شود. ما را از یَردن عبور نده.

٦ مُشه به فرزندان گاد و رِئووِن گفت: برادران شما بجنگ بروند و شما اینجا بمانید؟

۷ چرا فرزندان ییسرائل را از رفتن به سرزمینی که خدا به ایشان داده است دلسرد میکنید؟

۸ پدران شما (هم) وقتی آنها را از قادِش برنیعَ فرستادم تا آن سرزمین را ببینند، همینگونه عمل کردند.

۹ تا نَحَل اِشکوُول عزیمت کرده از آن سرزمین بازدید بعمل آوردند و فرزندان ییسرائل را دلسرد کردند تا به آن سرزمینی که خدا به آنها داده است، نروند.

۱۰ در آن روز خشم خدا افروخته شد و چنین سوگند یاد نمود:

۱۱ چون اشخاصی از بیست ساله به بالا که از مصر بیرون آمدند از من کاملاً پیروی ننمودند (آنها) سرزمینی را که برای اَوراهام و ییصحاق و یَعقوُو سوگند یاد نمودم نخواهند دید.

۱۲ غیر از کالِو پسر یَفونه قِنیزی و یهوُشوَع پسر نون که از خدا کاملاً پیروی نمودند.

۱۳ خشم خدا بر ییسرائل افروخته شد و آنها را تا تمام شدن همه‌ی آن نسلی که در نظر خدا آن بدی را انجام داده بودند، چهل سال در بیابان سرگردان کرد.

۱۴ و اینک بجای پدران خود انبوه مردمی خطاکار قد علم کرده‌اید که باز هم برافروختگی خشم خدا را نسبت به ییسرائل بیفزایید.

۱۵ زیرا که از او رو میگردانید و باز (خدا) به نگاهداشتن آن (قوم) در بیابان ادامه خواهد داد و تمام این قوم را تباه خواهید کرد.

۱٦ (آنها) مشرف شدگان به حضور او، گفتند: اینجا آغل‌هایی برای مواشی خود و شهرهایی برای اطفالمان خواهیم ساخت.

۱۷ و ما پیشاپیش فرزندان ییسرائل با شتاب بسیج خواهیم شد تا آنها را به مکانشان وارد کنیم. اما اطفال ما بخاطر ساکنین آن سرزمین در شهرهای حصاردار ساکن شوند.

۱۸ بخانه‌هایمان برنمی‌گردیم تا هر یک از (خانواده‌های) فرزندان ییسرائل زمین موروثیش را مالک گردد.

18 הַמִּבְצָר מִפְּנֵי יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ׃ לֹא נָשׁוּב אֶל־בָּתֵּינוּ עַד הִתְנַחֵל בְּנֵי
19 יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלָתוֹ׃ כִּי לֹא נִנְחַל אִתָּם מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וָהָלְאָה
כִּי בָאָה נַחֲלָתֵנוּ אֵלֵינוּ מֵעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה׃
20 שביעי (רביעי) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם־תַּעֲשׂוּן אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה אִם־תֵּחָלְצוּ
21 לִפְנֵי יְהוָה לַמִּלְחָמָה׃ וְעָבַר לָכֶם כָּל־חָלוּץ אֶת־הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי
22 יְהוָה עַד הוֹרִישׁוֹ אֶת־אֹיְבָיו מִפָּנָיו׃ וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה
וְאַחַר תָּשֻׁבוּ וִהְיִיתֶם נְקִיִּם מֵיְהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהָיְתָה הָאָרֶץ
23 הַזֹּאת לָכֶם לַאֲחֻזָּה לִפְנֵי יְהוָה׃ וְאִם־לֹא תַעֲשׂוּן כֵּן הִנֵּה חֲטָאתֶם
24 לַיהוָה וּדְעוּ חַטַּאתְכֶם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶתְכֶם׃ בְּנוּ־לָכֶם עָרִים
25 לְטַפְּכֶם וּגְדֵרֹת לְצֹנַאֲכֶם וְהַיֹּצֵא מִפִּיכֶם תַּעֲשׂוּ׃ וַיֹּאמֶר בְּנֵי־
גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר עֲבָדֶיךָ יַעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר אֲדֹנִי
26 מְצַוֶּה׃ טַפֵּנוּ נָשֵׁינוּ מִקְנֵנוּ וְכָל־בְּהֶמְתֵּנוּ יִהְיוּ־שָׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד׃
27 וַעֲבָדֶיךָ יַעַבְרוּ כָּל־חֲלוּץ צָבָא לִפְנֵי יְהוָה לַמִּלְחָמָה כַּאֲשֶׁר
28 אֲדֹנִי דֹּבֵר׃ וַיְצַו לָהֶם מֹשֶׁה אֵת אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ
29 בִּן־נוּן וְאֶת־רָאשֵׁי אֲבוֹת הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֲלֵהֶם אִם־יַעַבְרוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי־רְאוּבֵן ׀ אִתְּכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן כָּל־
חָלוּץ לַמִּלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וּנְתַתֶּם
30 לָהֶם אֶת־אֶרֶץ הַגִּלְעָד לַאֲחֻזָּה׃ וְאִם־לֹא יַעַבְרוּ חֲלוּצִים אִתְּכֶם
31 וְנֹאחֲזוּ בְתֹכְכֶם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃ וַיַּעֲנוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן לֵאמֹר
32 אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל־עֲבָדֶיךָ כֵּן נַעֲשֶׂה׃ נַחְנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים
לִפְנֵי יְהוָה אֶרֶץ כְּנָעַן וְאִתָּנוּ אֲחֻזַּת נַחֲלָתֵנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן׃
33 וַיִּתֵּן לָהֶם ׀ מֹשֶׁה לִבְנֵי־גָד וְלִבְנֵי רְאוּבֵן וְלַחֲצִי ׀ שֵׁבֶט ׀ מְנַשֶּׁה
בֶן־יוֹסֵף אֶת־מַמְלֶכֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וְאֶת־מַמְלֶכֶת עוֹג
34 מֶלֶךְ הַבָּשָׁן הָאָרֶץ לְעָרֶיהָ בִּגְבֻלֹת עָרֵי הָאָרֶץ סָבִיב׃ וַיִּבְנוּ
35 בְנֵי־גָד אֶת־דִּיבֹן וְאֶת־עֲטָרֹת וְאֵת עֲרֹעֵר׃ וְאֶת־עַטְרֹת שׁוֹפָן
36 וְאֶת־יַעְזֵר וְיָגְבְּהָה׃ וְאֶת־בֵּית נִמְרָה וְאֶת־בֵּית הָרָן עָרֵי מִבְצָר
37 וְגִדְרֹת צֹאן׃ וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת־חֶשְׁבּוֹן וְאֶת־אֶלְעָלֵא וְאֶת

۱۹ زیرا از آن طرف یَردن ببعد با آنها زمینی ارثی نخواهیم داشت. چونکه زمین ارثی ما این طرف در طرف مشرق یردن، به ما رسیده است.

۲۰ مُشه به آنها گفت اگر این کار را بکنید، اگر در حضور خدا برای جنگ بسیج بشوید ...

۲۱ و (اگر) هرکدام از شما مجهز زیر نظر خدا از یَردن بگذرد تا وی (یعنی خدا) دشمنانش را از جلو آن (قوم) بیرون کند ...

۲۲ و تا آن سرزمین زیر نظر خدا به تصرف درآید و بعداً برگردید تا از نظر خدا و از نظر ییسرائل مبرا باشید، پس این سرزمین در حضور خدا برای شما بعنوان زمین ملکی باقی بماند.

۲۳ و اگر چنین نکنید اینک به خدا خطاکرده‌اید، از خطایتان که گریبانتان را خواهد گرفت، آگاه باشید.

۲۴ شهرهایی برای اطفالتان و آغل‌هایی برای گوسفندانتان بسازید و آنچه را از دهان شما بیرون آمده است، انجام دهید.

۲۵ فرزدان گاد و فرزندان رِئووِن به مُشه چنین گفتند: بندگانت همانگونه که آقای ما فرمان میدهد عمل خواهند کرد.

۲۶ اطفال، زنان، مواشی و چارپایان ما آنجا در شهرهای گیلعاد خواهند ماند.

۲۷ و آنگونه که آقایم میگوید بندگانت، تمام بسیج شدگان زیر نظر خدا به جنگ خواهند رفت.

۲۸ مُشه درباره‌ی آنها به اِلعازار کوهِن و یهوشوَع پسر نون و سران پدری سبطهای فرزندان ییسرائل دستور داد.

۲۹ مُشه به آنها گفت اگر فرزندان گاد و رِئووِن تماماً زیر نظر خدا برای جنگ بسیج شده، همراه شما از یَردن بگذرند و آن سرزمین به تصرف شما درآید، سرزمین گیلعاد را به ملکیت به آنها بدهید.

۳۰ و اگر همراه شما بسیج شده عبور نکنند، در سرزمین کِنَعَن در میان شما مالک زمین ارثی شوند.

۳۱ فرزندان گاد و فرزندان رِئووِن چنین پاسخ دادند. آنچه را خدا به بندگانت سخن گفته است همانگونه عمل خواهیم کرد.

۳۲ ما زیر نظر خدا بسیج شده به سرزمین کِنَعَن خواهیم رفت. ولی سرزمین ملکی ما در این طرف یَردِن در اختیار ما بماند.

۳۳ مُشه کشور سیحوُن پادشاه اِموری وکشور عُوگ پاشاه باشان را به فرزندان گاد و رِئووِن و به نصف سبط مِنشه پسر یوسف داد. آن سرزمین را با شهرهای داخل مرزهای آن یعنی سراسر آن سرزمین را (به آنها داد).

۳۴ فرزندان گاد دیووُن و عَطاروُت و عِروُعِر را نوسازی کردند.

۳۵ و عَطروُت شوُفان، و یَعزِر و یوگبها را.

۳۶ و بیت نیمرا و بیت هاران شهرهای حصاردار و آغل‌های گوسفندان را.

۳۷ و فرزندان رِئووِن حشبُون و اِلعاله و قیریاتییم را نوسازی کردند.

۳۸ و نامهای نُوو و بَعَل مِعُون و سیرما تغییر داده شد و بشهرهاییکه نوسازی نمودند نامهایی دادند.

۳۹ فرزندان ماخیر پسر مِنشه به گیلعاد رفته آنرا تسخیر نمود و اِموری راکه در آن بود بیرون راندند.

۴۰ مُشه گیلعاد را به ماخیر پسر مِنَشه داد و او در آن سرزمین ساکن شد.

38 קִרְיָתָיִם׃ וְאֶת־נְבוֹ וְאֶת־בַּעַל מְעוֹן מוּסַבֹּת שֵׁם וְאֶת־שִׂבְמָה
39 וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁמֹת אֶת־שְׁמוֹת הֶעָרִים אֲשֶׁר בָּנוּ׃ וַיֵּלְכוּ בְּנֵי
מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה גִּלְעָדָה וַיִּלְכְּדֻהָ וַיּוֹרֶשׁ אֶת־הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־
40 בָּהּ׃ וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־הַגִּלְעָד לְמָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ׃ מפטיר
41 וְיָאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה הָלַךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־חַוֺּתֵיהֶם וַיִּקְרָא אֶתְהֶן חַוֺּת
42 יָאִיר׃ וְנֹבַח הָלַךְ וַיִּלְכֹּד אֶת־קְנָת וְאֶת־בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא לָה
נֹבַח בִּשְׁמוֹ׃

לג 1 אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצִבְאֹתָם מסעי
2 בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן׃ וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצָאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם
3 עַל־פִּי יהוה וְאֵלֶּה מַסְעֵיהֶם לְמוֹצָאֵיהֶם׃ וַיִּסְעוּ מֵרַעְמְסֵס
בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן מִמָּחֳרַת
4 הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיָד רָמָה לְעֵינֵי כָּל־מִצְרָיִם׃ וּמִצְרַיִם)(
מְקַבְּרִים אֵת אֲשֶׁר הִכָּה יהוה בָּהֶם כָּל־בְּכוֹר וּבֵאלֹהֵיהֶם
5 עָשָׂה יהוה שְׁפָטִים׃ וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵרַעְמְסֵס וַיַּחֲנוּ בְּסֻכֹּת׃
6/7 וַיִּסְעוּ מִסֻּכֹּת וַיַּחֲנוּ בְאֵתָם אֲשֶׁר בִּקְצֵה הַמִּדְבָּר׃ וַיִּסְעוּ מֵאֵתָם)(
וַיָּשָׁב עַל־פִּי הַחִירֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי בַּעַל צְפוֹן וַיַּחֲנוּ לִפְנֵי מִגְדֹּל׃
8 וַיִּסְעוּ מִפְּנֵי הַחִירֹת וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם הַמִּדְבָּרָה וַיֵּלְכוּ דֶּרֶךְ
9 שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבַּר אֵתָם וַיַּחֲנוּ בְּמָרָה׃ וַיִּסְעוּ מִמָּרָה וַיָּבֹאוּ
אֵילִמָה וּבְאֵילִם שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים
10/11 וַיַּחֲנוּ־שָׁם׃ וַיִּסְעוּ מֵאֵילִם וַיַּחֲנוּ עַל־יַם־סוּף׃ וַיִּסְעוּ מִיַּם־סוּף שני)(
12/13 וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר־סִין׃ וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַּר־סִין וַיַּחֲנוּ בְּדָפְקָה׃ וַיִּסְעוּ
14 מִדָּפְקָה וַיַּחֲנוּ בְּאָלוּשׁ׃ וַיִּסְעוּ מֵאָלוּשׁ וַיַּחֲנוּ בִּרְפִידִם וְלֹא־
15 הָיָה שָׁם מַיִם לָעָם לִשְׁתּוֹת׃ וַיִּסְעוּ מֵרְפִידִם וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר
16/17 סִינָי׃ וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַּר סִינָי וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרֹת הַתַּאֲוָה׃ וַיִּסְעוּ מִקִּבְרֹת
18/19 הַתַּאֲוָה וַיַּחֲנוּ בַּחֲצֵרֹת׃ וַיִּסְעוּ מֵחֲצֵרֹת וַיַּחֲנוּ בְּרִתְמָה׃ וַיִּסְעוּ
20 מֵרִתְמָה וַיַּחֲנוּ בְּרִמֹּן פָּרֶץ׃ וַיִּסְעוּ מֵרִמֹּן פָּרֶץ וַיַּחֲנוּ בְּלִבְנָה׃
21/22 וַיִּסְעוּ מִלִּבְנָה וַיַּחֲנוּ בְּרִסָּה׃ וַיִּסְעוּ מֵרִסָּה וַיַּחֲנוּ בִּקְהֵלָתָה׃

هفطارای معمولی مَطوت در صفحه ۳۹۴

۴۱ یائیر پسر مِنشه رفت روستاهای آنها را تسخیر کرد و آنها را روستاهای یائیر نامید.

۴۲ و نُووَح رفت قِنات و حومه‌هایش را تسخیر کرد و آنرا به نام خودش نُووَح نامید.

پاراشای مَسعِی - فصل سی و سوم

۱ اینها منزل‌گاههای فرزندان ییسرائل میباشد که با جمعیت خود تحت رهبری مُشه و اَهَرون از سرزمین مصر بیرون آمدند.

۲ مُشه طبق امر خدا مبدأهای خروج آنها را بر حسب مسافرتهایشان نوشت و منزلگاههای آنها بر حسب مبدأهای خروجشان اینها هستند.

۳ در ماه اول در روز پانزدهم ماه اول، از رَعَمِسس حرکت نمودند. یعنی فرزندان ییسرائل فردای (عید) پِسَح با دست بلند جلوی چشم همه‌ی مصریها بیرون آمدند.

۴ مصریها کسانی را که خدا از میان آنها کشته بود، یعنی هر اول زادی را دفن میکردند و خدا معبودهای آنها را هم کیفر داده بود.

۵ فرزندان ییسرائل از رَعَمِسس حرکت نموده در سوکُوت اردو زدند.

۶ از سوکُوت حرکت نموده در ایتام که درگوشه‌ای از بیابان است اردو زدند.

۷ از ایتام حرکت نموده به‌کنار پی حیروت که مقابل (بت) بَعَل صِفُون است برگشتند و جلوی میگدُول اردو زدند.

۸ از جلوی حیروُت حرکت نموده از میان دریا بسوی آن بیابان عبور کردند و در بیابان «ایتام» راه سه روزه رفتند و در «ماراه» اردو زدند.

۹ از «ماراه» حرکت نموده به «اِلیم» آمدند و در «اِلیم» دوازده چشمه آب و هفتاد درخت خرما بود. آنجا اردو زدند.

۱۰ از «اِلیم» حرکت نموده کنار دریای سرخ اردو زدند.

۱۱ از دریای سرخ حرکت کرده در بیابان «سین» اردو زدند.

۱۲ از بیابان «سین» حرکت کرده در «دُفقا» اردو زدند.

۱۳ از بیابان «دَفقا» حرکت نموده در «آلوش» اردو زدند.

۱۴ از «آلوش» حرکت نموده در «رِفیدیم» اردو زدند و آنجا برای آن قوم آب برای نوشیدن نبود.

۱۵ از رِفیدیم حرکت نموده در بیابان «سینَی» اردو زدند.

۱۶ از بیابان «سینَی» حرکت نموده در «قیوروُت هَتَأوا» اردو زدند.

۱۷ از «قیوروُت هَتَأوا» حرکت نموده در «حَصِروُت» اردو زدند.

۱۸ از حَصِروُت حرکت نموده در «ریتما» اردو زدند.

۱۹ از ریتما حرکت نموده در «ریمُون پرِص» ارود زدند.

۲۰ از ریمُون پرِص حرکت نموده در «لیونا» اردو زدند.

۲۱ از «لیونا» حرکت نموده در «ریساه» اروده زدند.

۲۲ از «ریساه» حرکت نموده در «قِهلاتاه» اردو زدند.

۲۳ از «قِهلاتاه» حرکت نموده در کوه «شِفِر» اردو زدند.

23/24 וַיִּסְעוּ מִקְּהֵלָתָה וַיַּחֲנוּ בְּהַר־שָׁפֶר׃ וַיִּסְעוּ מֵהַר־שָׁפֶר וַיַּחֲנוּ
25/26 בַּחֲרָדָה׃ וַיִּסְעוּ מֵחֲרָדָה וַיַּחֲנוּ בְּמַקְהֵלֹת׃ וַיִּסְעוּ מִמַּקְהֵלֹת
27/28 וַיַּחֲנוּ בְּתָחַת׃ וַיִּסְעוּ מִתָּחַת וַיַּחֲנוּ בְּתָרַח׃ וַיִּסְעוּ מִתָּרַח וַיַּחֲנוּ
29/30 בְּמִתְקָה׃ וַיִּסְעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְּחַשְׁמֹנָה׃ וַיִּסְעוּ מֵחַשְׁמֹנָה
31/32 וַיַּחֲנוּ בְּמֹסֵרוֹת׃ וַיִּסְעוּ מִמֹּסֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בִּבְנֵי יַעֲקָן׃ וַיִּסְעוּ מִבְּנֵי
33 יַעֲקָן וַיַּחֲנוּ בְּחֹר הַגִּדְגָּד׃ וַיִּסְעוּ מֵחֹר הַגִּדְגָּד וַיַּחֲנוּ בְּיָטְבָתָה׃
34/35 וַיִּסְעוּ מִיָּטְבָתָה וַיַּחֲנוּ בְּעַבְרֹנָה׃ וַיִּסְעוּ מֵעַבְרֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּעֶצְיֹן
36/37 גָּבֶר׃ וַיִּסְעוּ מֵעֶצְיֹן גָּבֶר וַיַּחֲנוּ בְמִדְבַּר־צִן הִוא קָדֵשׁ׃ וַיִּסְעוּ
38 מִקָּדֵשׁ וַיַּחֲנוּ בְּהֹר הָהָר בִּקְצֵה אֶרֶץ אֱדוֹם׃ וַיַּעַל אַהֲרֹן
הַכֹּהֵן אֶל־הֹר הָהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בִּשְׁנַת הָאַרְבָּעִים
לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בְּאֶחָד
39 לַחֹדֶשׁ׃ וְאַהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמְאַת שָׁנָה בְּמֹתוֹ בְּהֹר
40 הָהָר׃ וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֲרָד וְהוּא־יֹשֵׁב
41 בַּנֶּגֶב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּסְעוּ מֵהֹר הָהָר וַיַּחֲנוּ
42/43 בְּצַלְמֹנָה׃ וַיִּסְעוּ מִצַּלְמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפוּנֹן׃ וַיִּסְעוּ מִפּוּנֹן וַיַּחֲנוּ
44 בְּאֹבֹת׃ וַיִּסְעוּ מֵאֹבֹת וַיַּחֲנוּ בְּעִיֵּי הָעֲבָרִים בִּגְבוּל מוֹאָב׃
45/46 וַיִּסְעוּ מֵעִיִּים וַיַּחֲנוּ בְּדִיבֹן גָּד׃ וַיִּסְעוּ מִדִּיבֹן גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעַלְמֹן
47 דִּבְלָתָיְמָה׃ וַיִּסְעוּ מֵעַלְמֹן דִּבְלָתָיְמָה וַיַּחֲנוּ בְּהָרֵי הָעֲבָרִים
48 לִפְנֵי נְבוֹ׃ וַיִּסְעוּ מֵהָרֵי הָעֲבָרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן
49 יְרֵחוֹ׃ וַיַּחֲנוּ עַל־הַיַּרְדֵּן מִבֵּית הַיְשִׁמֹת עַד אָבֵל הַשִּׁטִּים בְּעַרְבֹת
50 שלישי (חמישי) מוֹאָב׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב
51 עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
52 כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־אֶרֶץ כְּנָעַן׃ וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת־
כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְאִבַּדְתֶּם אֵת כָּל־מַשְׂכִּיֹּתָם וְאֵת
53 כָּל־צַלְמֵי מַסֵּכֹתָם תְּאַבֵּדוּ וְאֵת כָּל־בָּמוֹתָם תַּשְׁמִידוּ׃ וְהוֹרַשְׁתֶּם
אֶת־הָאָרֶץ וִישַׁבְתֶּם־בָּהּ כִּי לָכֶם נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ לָרֶשֶׁת
54 אֹתָהּ׃ וְהִתְנַחַלְתֶּם אֶת־הָאָרֶץ בְּגוֹרָל לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם לָרַב

۲۴ از کوه «شِفر» حرکت نموده در «حرَاداه» اردو زدند.
۲۵ از «حَراداه» حرکت نموده در «مَقهلُوت» اردو زدند.
۲۶ از «مَقهلُوت» حرکت نموده در «تَحَت» اردو زدند.
۲۷ از «تَحَت» حرکت نموده در «تِرَح» اردو زدند.
۲۸ از «تِرَح» حرکت نموده در «میتقاه» اردو زدند.
۲۹ از «میتقاه» حرکت نموده در «حَشمؤناه» اردو زدند.
۳۰ از «حَشمؤناه» حرکت نموده در «موسرؤت» اردو زدند.
۳۱ از «مُوسرؤت» حرکت نموده در «بِنی یَعقان» اردو زدند.
۳۲ از «بِنی یَعقان» حرکت نموده در «حُرگیدگاد» اردو زدند.
۳۳ از «حُرگیدگاد» حرکت نموده در «یوطواتاه» اردو زدند.
۳۴ از «یوطواتاه» حرکت نموده در «عَورؤناه» اردو زدند.
۳۵ از «عُورؤناه» حرکت نموده در «عَصیوُن گِور» اردو زدند.
۳۶ از «عَصیوُن گِور» حرکت نموده در بیابان صین که همان قادِش است اردو زدند.
۳۷ از قادِش حرکت نموده درکوه هُر در انتهای سرزمین اِدُوم اردو زدند.
۳۸ اَهَرؤن بر حسب امر خدا ازکوه هُر بالا رفت. در سال چهلم بیرون آمدن فرزندان ییسرائل از سرزمین مصر در ماه پنجم در اول ماه در آنجا درگذشت.
۳۹ و اَهَرؤن موقع درگذشتش درکوه هُر یکصد و بیست و سه ساله بود.
۴۰ کِنَعَنی پادشاه عَراد که ساکن نِگِو در سرزمین کِنَعَن بود از ورود فرزندان ییسرائل (و درگذشت اهرون) آگاهی یافت.
۴۱ ازکوه هُر حرکت نموده در صَلموناه اردو زدند.
۴۲ از صَلموناه حرکت نموده در پوُتون اردو زدند.
۴۳ از پوُتون حرکت نموده در اوُوُت اردو زدند.
۴۴ از اوُوُت حرکت نموده در عییی‌ها عَواریم در مرز موآو اردو زدند.
۴۵ از عییی‌ها عَواریم حرکت نموده در دیووُن‌گاد اردو زدند.
۴۶ از دیووُن‌گاد حرکت نموده در عَلموُن دیولا تایماه اردو زدند.
۴۷ از عَلموُن دیولا تایماه حرکت نموده درکوههای عَواریم روبروی نوؤ.
۴۸ ازکوههای عَواریم حرکت نموده در بادیه مُوآوکنار یَردن یریخُو اردو زدند.
۴۹ کنار یَردِن از بیت یشیموُت تا آوِل شیطیم در بادیه‌ی موُآو اردو زدند.
۵۰ خدا در بادیه‌ی موُآوکنار یَردِن یریحو به مُشه، چنین سخن‌گفت:
۵۱ بفرزندان ییسرائل سخن‌گفته به آنها بگو هنگامیکه از یردن بطرف سرزمین کِنَعن عبور میکنید،
۵۲ تمام ساکنین آن سرزمین را از پیش خود برانید و سنگهای مصور آنها را نابودکنید و همه‌ی پیکره‌های ریختگیشان را از بین ببرید و تمام مکانهای بلند (قربانگاههای) شان را نابود سازید.
۵۳ آن سرزمین را وارث‌گشته در آن ساکن شوید زیرا آن سرزمین را برای ارث بردن به شما دادم.
۵۴ و از آن سرزمین برای قبیله‌هایش با قرعه سهم ملک ببرید. سهم زمین (قبیله) پرجمعیت را

תַּרְבּוּ אֶת־נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תַּמְעִיט אֶת־נַחֲלָתוֹ אֶל אֲשֶׁר־יֵצֵא
55 לוֹ שָׁמָּה הַגּוֹרָל לוֹ יִהְיֶה לְמַטּוֹת אֲבֹתֵיכֶם תִּתְנֶחָלוּ׃ וְאִם־
לֹא תוֹרִישׁוּ אֶת־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְהָיָה אֲשֶׁר תּוֹתִירוּ
מֵהֶם לְשִׂכִּים בְּעֵינֵיכֶם וְלִצְנִינִם בְּצִדֵּיכֶם וְצָרְרוּ אֶתְכֶם עַל־
56 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ׃ וְהָיָה כַּאֲשֶׁר דִּמִּיתִי לַעֲשׂוֹת
לָהֶם אֶעֱשֶׂה לָכֶם׃

לד 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם כִּי־אַתֶּם בָּאִים אֶל־הָאָרֶץ כְּנָעַן זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
3 תִּפֹּל לָכֶם בְּנַחֲלָה אֶרֶץ כְּנַעַן לִגְבֻלֹתֶיהָ׃ וְהָיָה לָכֶם פְּאַת־
נֶגֶב מִמִּדְבַּר־צִן עַל־יְדֵי אֱדוֹם וְהָיָה לָכֶם גְּבוּל נֶגֶב מִקְצֵה יָם־
4 הַמֶּלַח קֵדְמָה׃ וְנָסַב לָכֶם הַגְּבוּל מִנֶּגֶב לְמַעֲלֵה עַקְרַבִּים וְעָבַר
צִנָה והיה תּוֹצְאֹתָיו מִנֶּגֶב לְקָדֵשׁ בַּרְנֵעַ וְיָצָא חֲצַר־אַדָּר וְעָבַר וְהָיוּ
5 עַצְמֹנָה׃ וְנָסַב הַגְּבוּל מֵעַצְמוֹן נַחְלָה מִצְרָיִם וְהָיוּ תוֹצְאֹתָיו
6 הַיָּמָּה׃ וּגְבוּל יָם וְהָיָה לָכֶם הַיָּם הַגָּדוֹל וּגְבוּל זֶה־יִהְיֶה לָכֶם
7 גְּבוּל יָם׃ וְזֶה־יִהְיֶה לָכֶם גְּבוּל צָפוֹן מִן־הַיָּם הַגָּדֹל תְּתָאוּ לָכֶם
8 הֹר הָהָר׃ מֵהֹר הָהָר תְּתָאוּ לְבֹא חֲמָת וְהָיוּ תּוֹצְאֹת הַגְּבֻל
9 צְדָדָה׃ וְיָצָא הַגְּבֻל זִפְרֹנָה וְהָיוּ תוֹצְאֹתָיו חֲצַר עֵינָן זֶה־יִהְיֶה
10 לָכֶם גְּבוּל צָפוֹן׃ וְהִתְאַוִּיתֶם לָכֶם לִגְבוּל קֵדְמָה מֵחֲצַר עֵינָן
11 שְׁפָמָה׃ וְיָרַד הַגְּבֻל מִשְּׁפָם הָרִבְלָה מִקֶּדֶם לָעָיִן וְיָרַד הַגְּבֻל וּמָחָה
12 עַל־כֶּתֶף יָם־כִּנֶּרֶת קֵדְמָה׃ וְיָרַד הַגְּבוּל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאֹתָיו
13 יָם הַמֶּלַח זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם הָאָרֶץ לִגְבֻלֹתֶיהָ סָבִיב׃ וַיְצַו מֹשֶׁה
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּתְנַחֲלוּ אֹתָהּ בְּגוֹרָל
14 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לְתִשְׁעַת הַמַּטּוֹת וַחֲצִי הַמַּטֶּה׃ כִּי לָקְחוּ
מַטֵּה בְנֵי הָראוּבֵנִי לְבֵית אֲבֹתָם וּמַטֵּה בְנֵי־הַגָּדִי לְבֵית אֲבֹתָם
15 וַחֲצִי מַטֵּה מְנַשֶּׁה לָקְחוּ נַחֲלָתָם׃ שְׁנֵי הַמַּטּוֹת וַחֲצִי הַמַּטֶּה לָקְחוּ
נַחֲלָתָם מֵעֵבֶר לְיַרְדֵּן יְרֵחוֹ קֵדְמָה מִזְרָחָה׃

16/17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־ רביעי /ששי

زیاد و سهم زمین (قبیله) کم جمعیت را کم بدهید. هرجایی که قرعه به نامش اصابت کند، آنجا مال او باشد. بر حسب سبطهای پدریتان سهم ملک ببرید.

۵۵ و اگر ساکنین آن سرزمین را از پیش خود نرانید، کسانی که از آنها باقی بگذارید چون خارهایی در چشمهای شما و چون تیغهایی در پهلوهای شما خواهند بود و در آن سرزمینی که شما در آن ساکن میباشید با شما دشمنی خواهند ورزید.

۵٦ پس آنچه راکه قصد داشتم بر سر آنها بیاورم نسبت به شما عمل خواهم نمود.

مَسعِی - فصل سی و چهارم

۱ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

۲ به فرزندان ییسرائِل دستور داده به آنها بگو هنگامی که شما به سرزمین کِنَعَن وارد میشوید مرزهای سرزمین کِنَعَن، سرزمینی که (به قید قرعه) به شما به صورت ملکیت داده میشود، اینست:

۳ برای شما بر جنوبی از بیابان صین حد اِدُوم باشد یعنی مرز جنوبی از انتهای دریای نمک به طرف شرق خواهد بود.

۴ برای شما آن مرز از جنوب به «مَعَله عَقرَبیم» دور خواهد زد و از صین گذشته و انتهای آن از جنوب تا «قادِش بَرنِیَع» است سپس از «حَصَراَدار» رد شده تا «عَصمُون» میرسد.

۵ آن مرز از «عَصمُون» به طرف رود مصر دور خواهد زد و انتهای آن دریا (ی مدیترانه) خواهد بود.

٦ و مرز غربی برای شما دریای مدیترانه و قلمرو آن خواهد بود همین برای شما حد غرب باشد.

۷ و مرز شمال برای شما چنین خواهد بود: از دریای مدیترانه تا کوه «هُر» برای خود نشانه گذاری کنید.

۸ از کوه «هُر» بطرف مدخل «حَمات» نشانه گذاری نمائید و انتهای مرز تا «صداد» باشد.

۹ آن مرز بطرف «زیفرُون» رد شده و انتهایش «حَصَر عینان» میباشد. این برایتان مرز شمال خواهد بود.

۱۰ برای خود مرز شرقی را از «حَصَرعِینان» به طرف «شِفام» نشانه گذاری نمائید.

۱۱ و آن مرز «شِفام» که شرق «عَیین» است به «ریولا» سرازیر خواهد شد. این مرز سرازیر گشته به کناره شرقی دریاچه‌ی «کینِرت» خواهد رسید.

۱۲ این مرز به طرف «یَردِن» سرازیر شده و انتهایش دریای نمک خواهد بود. اینست سرزمینی که شما بر حسب حدود و پیرامونش خواهید داشت.

۱۳ مُشه به فرزندان ییسرائل سفارش کرده گفت اینست سرزمینی که آن را با قرعه به ملکیت خواهید گرفت و خدا فرمان داده است آن را به آن نه سبط و نیم بدهید.

۱۴ زیرا سبط فرزندان «رِئووِن» بر حسب خاندان پدری و سبط فرزندان «گاد» بر حسب خاندان پدری خود (زمین) گرفته‌اند و نصف سبط «مِنَشه» زمین ملکیشان را برده‌اند.

۱۵ این دو ونیم سبط در جلو، در سمت شرق یَردِن، مقابل یِریحُو، زمین ملکی خود را گرفته‌اند.

۱٦ خدا به مُشه چنین سخن گفت:

18 יִנְחֲלוּ לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן׃ וְנָשִׂיא
19 אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמַּטֶּה תִּקְחוּ לִנְחֹל אֶת־הָאָרֶץ׃ וְאֵלֶּה שְׁמוֹת
20 הָאֲנָשִׁים לְמַטֵּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה׃ וּלְמַטֵּה בְּנֵי שִׁמְעוֹן
21/22 שְׁמוּאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד׃ לְמַטֵּה בִנְיָמִן אֱלִידָד בֶּן־כִּסְלוֹן׃ וּלְמַטֵּה
23 בְנֵי־דָן נָשִׂיא בֻּקִּי בֶּן־יָגְלִי׃ לִבְנֵי יוֹסֵף לְמַטֵּה בְנֵי־מְנַשֶּׁה נָשִׂיא
24 חַנִּיאֵל בֶּן־אֵפֹד׃ וּלְמַטֵּה בְנֵי־אֶפְרַיִם נָשִׂיא קְמוּאֵל בֶּן־שִׁפְטָן׃
25/26 וּלְמַטֵּה בְנֵי־זְבוּלֻן נָשִׂיא אֱלִיצָפָן בֶּן־פַּרְנָךְ׃ וּלְמַטֵּה בְנֵי־יִשָּׂשכָר
27 נָשִׂיא פַּלְטִיאֵל בֶּן־עַזָּן׃ וּלְמַטֵּה בְנֵי־אָשֵׁר נָשִׂיא אֲחִיהוּד בֶּן־שְׁלֹמִי׃
28/29 וּלְמַטֵּה בְנֵי־נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדַהְאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד׃ אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה לְנַחֵל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן׃
חמישי 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר׃
2 צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתְנוּ לַלְוִיִּם מִנַּחֲלַת אֲחֻזָּתָם עָרִים לָשָׁבֶת
3 וּמִגְרָשׁ לֶעָרִים סְבִיבֹתֵיהֶם תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם׃ וְהָיוּ הֶעָרִים לָהֶם
לָשָׁבֶת וּמִגְרְשֵׁיהֶם יִהְיוּ לִבְהֶמְתָּם וְלִרְכֻשָׁם וּלְכֹל חַיָּתָם׃
4 וּמִגְרְשֵׁי הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם מִקִּיר הָעִיר וָחוּצָה אֶלֶף אַמָּה
5 סָבִיב׃ וּמַדֹּתֶם מִחוּץ לָעִיר אֶת־פְּאַת־קֵדְמָה אַלְפַּיִם בָּאַמָּה
וְאֶת־פְּאַת־נֶגֶב אַלְפַּיִם בָּאַמָּה וְאֶת־פְּאַת־יָם ׀ אַלְפַּיִם בָּאַמָּה
וְאֵת פְּאַת צָפוֹן אַלְפַּיִם בָּאַמָּה וְהָעִיר בַּתָּוֶךְ זֶה יִהְיֶה לָהֶם
6 מִגְרְשֵׁי הֶעָרִים׃ וְאֵת הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם אֵת שֵׁשׁ־עָרֵי
הַמִּקְלָט אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָנֻס שָׁמָּה הָרֹצֵחַ וַעֲלֵיהֶם תִּתְּנוּ אַרְבָּעִים
7 וּשְׁתַּיִם עִיר׃ כָּל־הֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַלְוִיִּם אַרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה עִיר
8 אֶתְהֶן וְאֶת־מִגְרְשֵׁיהֶן׃ וְהֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ מֵאֲחֻזַּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
מֵאֵת הָרַב תַּרְבּוּ וּמֵאֵת הַמְעַט תַּמְעִיטוּ אִישׁ כְּפִי נַחֲלָתוֹ אֲשֶׁר
יִנְחָלוּ יִתֵּן מֵעָרָיו לַלְוִיִּם׃
9/10 ששי /שביעי/ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
11 אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אַרְצָה כְּנָעַן׃ וְהִקְרִיתֶם
לָכֶם עָרִים עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם וְנָס שָׁמָּה רֹצֵחַ מַכֵּה־

۱۷ اینست نامهای کسانی که برای شما آن سرزمین را تقسیم خواهند کرد: العازار کوهِن و یهوشوع پسر نون.
۱۸ و از هر سبطی یک رئیس برای تقسیم نمودن آن سرزمین بگیرید.
۱۹ و نامهای آن اشخاص از این قرار است از سبط یهودا، کالِو پسر یِفونه.
۲۰ و از سبط فرزندان شیمعُون، شموئل پسر عَمی هود.
۲۱ از سبط بینیامین، اِلیداد پسر کیسلُون.
۲۲ و رئیس از سبط پسران دان، بوقی پسر یُوگلی.
۲۳ از سبط فرزندان یوسف برای سبط فرزندان مِنَشه، رئیس حنیئِل پسر اِفُود.
۲۴ و رئیس از سبط فرزندان افرَئیم، قِموئل پسر شیفطان.
۲۵ و رئیس از سبط فرزندان زِوولون، اِلیصافان پسر پر ناخ.
۲۶ و رئیس از سبط فرزندان یِیساخار، پلطیئِل پسر عَزان.
۲۷ و رئیس از سبط فرزندان آشر، اَحی هود پسرشلوُمی.
۲۸ و رئیس از سبط فرزندان نَفتالی، پِدَهئِل پسر عَمی هود.
۲۹ اینها هستند کسانی که خدا فرمان داد به فرزندان یِیسرائل در سرزمین کِنَعَن زمین ملکی بدهند.

مَسِعی - فصل سی و پنجم

۱ خدا در بادیه‌ی مُوآو در کنار یَردن مقابل یریحُو به مُشه چنین سخن گفت:
۲ به فرزندان یِیسرائل فرمان بده از سهم زمین ملکی خود شهرهایی برای سکونت به لِویها بدهند. در اطراف این شهرها هم زمینی به لِوی‌ها بدهید.
۳ آن شهرها برای سکونتشان باشد و زمینهایش برای چارپا و اموال و هرگونه نیازشان باشد.
۴ زمینهای شهرهاییکه به لِوی‌ها می‌دهید از دیوار اطراف شهر به خارج هزار اَما باشد.
۵ (علاوه بر آن) در خارج شهر در سمت خاور دو هزار اَما و در سمت جنوب دو هزار اَما و در سمت باختر دو هزار اَما و از طرف شمال دو هزار اَما اندازه بگیرید و شهر در میان آن باشد. اینست زمینهای شهرهای آن (لِوی) ها.
۶ از آن شهرهایی که به لِویها میدهید شش شهر را برای پناهگاه اختصاص دهید تا قاتل برای بست نشستن به آنها بگریزد و علاوه بر آن چهل و دو شهر به (آنها) بدهید.
۷ تمام شهرهایی که به لِویها خواهید داد چهل هشت شهر خواهد بود: منظور از آن (شهر) ها و زمینهایشان میباشد.
۸ شهرهایی که از زمین ملکی فرزندان یِیسرائل (به لِویها) خواهید داد از مال آنکه بیشتر (زمین) دارد بیشتر و از مال آنکه کمتر (زمین) دارد کمتر بدهید. هرکس بر حسب سهمی که از زمین می‌برد از شهر خود به لِویها بدهد.
۹ خدا به مُشه چنین سخن گفت:
۱۰ به فرزندان یِیسرائل صحبت نموده به آنها بگو: موقعیکه از یَردن بسوی زمین کِنَعَن عبور میکنید.

12 נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה: וְהָיוּ לָכֶם הֶעָרִים לְמִקְלָט מִגֹּאֵל וְלֹא יָמוּת הָרֹצֵחַ
13 עַד־עָמְדוֹ לִפְנֵי הָעֵדָה לַמִּשְׁפָּט: וְהֶעָרִים אֲשֶׁר תִּתֵּנוּ שֵׁשׁ־
14 עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם: אֵת ׀ שְׁלֹשׁ הֶעָרִים תִּתְּנוּ מֵעֵבֶר
לַיַּרְדֵּן וְאֵת שְׁלֹשׁ הֶעָרִים תִּתְּנוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה:
15 לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַתּוֹשָׁב בְּתוֹכָם תִּהְיֶינָה שֵׁשׁ־הֶעָרִים הָאֵלֶּה
16 לְמִקְלָט לָנוּס שָׁמָּה כָּל־מַכֵּה־נֶפֶשׁ בִּשְׁגָגָה: וְאִם־בִּכְלִי בַרְזֶל ׀
17 הִכָּהוּ וַיָּמֹת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ: וְאִם בְּאֶבֶן יָד אֲשֶׁר־
18 יָמוּת בָּהּ הִכָּהוּ וַיָּמֹת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ: אוֹ בִּכְלִי
עֵץ־יָד אֲשֶׁר־יָמוּת בּוֹ הִכָּהוּ וַיָּמֹת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוּמַת הָרֹצֵחַ:
19/20 גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת־הָרֹצֵחַ בְּפִגְעוֹ־בוֹ הוּא יְמִתֶנּוּ: וְאִם־
21 בְּשִׂנְאָה יֶהְדָּפֶנּוּ אוֹ־הִשְׁלִיךְ עָלָיו בִּצְדִיָּה וַיָּמֹת: אוֹ בְאֵיבָה
הִכָּהוּ בְיָדוֹ וַיָּמֹת מוֹת־יוּמַת הַמַּכֶּה רֹצֵחַ הוּא גֹּאֵל הַדָּם יָמִית
22 אֶת־הָרֹצֵחַ בְּפִגְעוֹ־בוֹ: וְאִם־בְּפֶתַע בְּלֹא־אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ־
23 הִשְׁלִיךְ עָלָיו כָּל־כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה: אוֹ בְכָל־אֶבֶן אֲשֶׁר־יָמוּת
בָּהּ בְּלֹא רְאוֹת וַיַּפֵּל עָלָיו וַיָּמֹת וְהוּא לֹא־אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מְבַקֵּשׁ
24 רָעָתוֹ: וְשָׁפְטוּ הָעֵדָה בֵּין הַמַּכֶּה וּבֵין גֹּאֵל הַדָּם עַל הַמִּשְׁפָּטִים
25 הָאֵלֶּה: וְהִצִּילוּ הָעֵדָה אֶת־הָרֹצֵחַ מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וְהֵשִׁיבוּ אֹתוֹ
הָעֵדָה אֶל־עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר־נָס שָׁמָּה וְיָשַׁב בָּהּ עַד־מוֹת
26 הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר־מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ: וְאִם־יָצֹא יֵצֵא
27 הָרֹצֵחַ אֶת־גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה: וּמָצָא אֹתוֹ
גֹּאֵל הַדָּם מִחוּץ לִגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ וְרָצַח גֹּאֵל הַדָּם אֶת־הָרֹצֵחַ
28 אֵין לוֹ דָּם: כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד־מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי־
29 מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל יָשׁוּב הָרֹצֵחַ אֶל־אֶרֶץ אֲחֻזָּתוֹ: וְהָיוּ אֵלֶּה
30 לָכֶם לְחֻקַּת מִשְׁפָּט לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: כָּל־מַכֵּה־
נֶפֶשׁ לְפִי עֵדִים יִרְצַח אֶת־הָרֹצֵחַ וְעֵד אֶחָד לֹא־יַעֲנֶה בְנֶפֶשׁ
31 לָמוּת: וְלֹא־תִקְחוּ כֹפֶר לְנֶפֶשׁ רֹצֵחַ אֲשֶׁר־הוּא רָשָׁע לָמוּת
32 כִּי־מוֹת יוּמָת: וְלֹא־תִקְחוּ כֹפֶר לָנוּס אֶל־עִיר מִקְלָטוֹ לָשׁוּב

۱۱ شهرهایی برای خود تعیین کنید. برایتان شهرهای پناهگاه باشد تا قاتلی که کسی سهواً کشته به آنجا بگریزد.

۱۲ این شهرها برای شما به منزله‌ی پناهگاهی از ولی خون باشد و قاتل تا موقعی که در حضور جمعیت (دادگاه) محاکمه نشود کشته نشود.

۱۳ و (از) شهرهایی که خواهید داد برای شما شش شهر پناهگاه باشد.

۱۴ سه تا از این شهرها را این طرف یَردن و آن سه شهر (دیگر) را در سرزمین کِنَعَن بدهید، شهرهای پناهگاه باشد.

۱۵ برای فرزندان ییسرائل و برای غریب و برای مقیم در میان آنها این شش شهر پناهگاه باشد تا هر ضاربی که بطور غیر عمد کسی را بکشد، به آنجا بگریزد.

۱٦ و اگر (ضارب) با آلت آهنی او را زد (او) مرد، او قاتل است آن قاتل حتماً کشته شود.

۱۷ و اگر با سنگ قابل حمل با دست، که به وسیله‌ی آن کسی میمیرد او را زد و (او) مرد، (ضارب) قاتل است. آن قاتل حتماً کشته شود.

۱۸ اگر با چوبدستی که میتواند موجب مرگ شود او را بزند و او بمیرد، آن شخص قاتل است. قاتل حتماً کشته شود.

۱۹ خود وَلِی آن خون (به حکم دادگاه) آن قاتل را بکشد. (و نیز او حق دارد در حال فرار قاتل) هنگام برخورد با او وی را بکشد.

۲۰ و اگر از روی بغض او را هل دهد یا قصداً (چیزی) بسوی او پرتاب کند و (وی) بمیرد ...

۲۱ یا از روی دشمنی با دست خود او را بزند و او بمیرد آن ضارب قاتل است حتماً کشته شود. وَلِی آن خون (حق دارد) آن قاتل را هنگام برخورد با او (حین فرار) بکشد.

۲۲ و اگر غفلتاً بدون دشمنی او را هل دهد یا هر آلتی را بدون قصد به طرف او بیندازد ...

۲۳ یا سنگی را که با آن خواهد مرد بدون توجه بر او بیندازد و بمیرد ولی دشمن او نبوده و بدی او را نمی‌خواسته است.

۲۴ آن جمعیت (دادگاه) بین ضارب و آن وَلِی خون بر اساس این احکام داوری کنند.

۲۵ آن جمعیت (دادگاه) آن قاتل را از دست آن وَلی خون برهانند و وی را به شهر پناهگاهش که به آنجا گریخته بود بازگردانند و تا درگذشتن آن کوهِن بزرگ که (مرجع صلاحیت دار او را) با روغن مقدس مسحش کرده است در آن (شهر) ساکن بماند.

۲٦ و اگر واقعاً قاتل از حد شهر پناهگاه خود که به آنجا گریخته است بیرون رود.....

۲۷ و وَلی خون بیرون شهر پناهگاه وی، او را بیابد و قاتل را بکشد خونش بازخواست ندارد.

۲۸ مگر اینکه تا (هنگام) درگذشتن کوهِن بزرگ، در شهر پناهگاهش بماند و بعد از درگذشتن کوهِن بزرگ، قاتل به سرزمین ملکی خود بازگردد.

۲۹ اینها برای شما، نسل اندر نسلتان، در هر جا باشید به منزله‌ی قانون دادرسی باشد.

۳۰ هر کس بنا بر گواهی گواهان قاتل شناخته شود (به حکم دادگاه) آن قاتل (بوسیله‌ی گواه یا وَلی خون) کشته شود. یک گواه برای محکومیت کافی نیست.

۳۱ در عوض جان قاتلی که محکوم به اعدام است خون بها نگیرید، بلکه حتماً اعدام شود.

۳۲ از کسی که به شهر پناهگاهش گریخته (یعنی قاتل غیر عمد) خون بها نگیرید. که قبل

33 לָשֶׁבֶת בָּאָרֶץ עַד־מוֹת הַכֹּהֵן׃ וְלֹא־תַחֲנִיפוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אַתֶּם בָּהּ כִּי הַדָּם הוּא יַחֲנִיף אֶת־הָאָרֶץ וְלָאָרֶץ לֹא־יְכֻפַּר
34 לַדָּם אֲשֶׁר שֻׁפַּךְ־בָּהּ כִּי־אִם בְּדַם שֹׁפְכוֹ׃ וְלֹא תְטַמֵּא אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם יֹשְׁבִים בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָהּ כִּי אֲנִי
יהוה שֹׁכֵן בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃

שביעי 1 וַיִּקְרְבוּ רָאשֵׁי הָאָבוֹת לְמִשְׁפַּחַת בְּנֵי־גִלְעָד בֶּן־מָכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה
מִמִּשְׁפְּחֹת בְּנֵי יוֹסֵף וַיְדַבְּרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלִפְנֵי הַנְּשִׂאִים רָאשֵׁי
2 אָבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמְרוּ אֶת־אֲדֹנִי צִוָּה יהוה לָתֵת אֶת־הָאָרֶץ
בְּנַחֲלָה בְּגוֹרָל לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַאדֹנִי צֻוָּה בַיהוה לָתֵת אֶת־נַחֲלַת
3 צְלָפְחָד אָחִינוּ לִבְנֹתָיו׃ וְהָיוּ לְאֶחָד מִבְּנֵי שִׁבְטֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
לְנָשִׁים וְנִגְרְעָה נַחֲלָתָן מִנַּחֲלַת אֲבֹתֵינוּ וְנוֹסַף עַל נַחֲלַת הַמַּטֶּה
4 אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִגֹּרַל נַחֲלָתֵנוּ יִגָּרֵעַ׃ וְאִם־יִהְיֶה הַיֹּבֵל לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְנוֹסְפָה נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמַּטֶּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם
5 וּמִנַּחֲלַת מַטֵּה אֲבֹתֵינוּ יִגָּרַע נַחֲלָתָן׃ וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
6 עַל־פִּי יהוה לֵאמֹר כֵּן מַטֵּה בְנֵי־יוֹסֵף דֹּבְרִים׃ זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה
יהוה לִבְנוֹת צְלָפְחָד לֵאמֹר לַטּוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אַךְ
7 לְמִשְׁפַּחַת מַטֵּה אֲבִיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים׃ וְלֹא־תִסֹּב נַחֲלָה
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמַּטֶּה אֶל־מַטֶּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מַטֵּה אֲבֹתָיו
8 יִדְבְּקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְכָל־בַּת יֹרֶשֶׁת נַחֲלָה מִמַּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְאֶחָד מִמִּשְׁפַּחַת מַטֵּה אָבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירְשׁוּ
9 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו׃ וְלֹא־תִסֹּב נַחֲלָה מִמַּטֶּה
10 לְמַטֶּה אַחֵר כִּי־אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְבְּקוּ מַטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כַּאֲשֶׁר
מפטיר 11 צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה כֵּן עָשׂוּ בְּנוֹת צְלָפְחָד׃ וַתִּהְיֶינָה מַחְלָה
תִרְצָה וְחָגְלָה וּמִלְכָּה וְנֹעָה בְּנוֹת צְלָפְחָד לִבְנֵי דֹדֵיהֶן לְנָשִׁים׃
12 מִמִּשְׁפְּחֹת בְּנֵי־מְנַשֶּׁה בֶן־יוֹסֵף הָיוּ לְנָשִׁים וַתְּהִי נַחֲלָתָן עַל־
13 מַטֵּה מִשְׁפַּחַת אֲבִיהֶן׃ אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה
יהוה בְּיַד־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעַרְבֹת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ׃

هفطارای معمولی مسعی در صفحه ۳۹۶

از درگذشت آن کوهِن (بزرگ) برگردد و در آن سرزمین سکونت کند.

۳۳ و سرزمینی را که شما در آن هستید آلوده نسازید چونکه قتل، آن سرزمین را آلوده خواهد کرد. و آن سرزمین بخاطر خونی که در آن ریخته شده است پاک نخواهد شد. مگر باکشتن کسی که آن (خون) را ریخته است.

۳۴ و آن سرزمینی را که شما در آن سکونت دارید و من در میان آن ساکن هستم ناپاک نساز. چون من خدا در میان فرزندان ییسرائل ساکن میباشم.

مَسعِی - فصل سی و ششم

۱ سران پدری قبیله‌ی فرزندان گیلعاد پسر ماخیر پسر مِنَشه از قبیله‌های فرزندان یوسف حضور مُشه و آن رئیسها یعنی سران فرزندان ییسرائل مشرف شده صحبت کردند.

۲ وگفتند خدا برای دادن آن سرزمین به فرزندان ییسرائل به قید قرعه به آقایم فرمان داده است و آقایم از جانب خدا برای دادن ملک صِلوُفحاد برادرمان به دخترانش مأمور شده است.

۳ و اگر (هرکدام) به یکی از پسران سبط های فرزندان ییسرائل شوهر کنند ملک آنها از ملک پدران ماکم خواهد شد و به ملک سبطی که به آنها تعلق یابند افزوده خواهد گردید و از ملک قرعه کشی شده ماکسر خواهد شد.

۴ و اگر سال یُووِل برای فرزندان ییسرائل فرا رسد ملک آنها بر ملک سبطی که به آنها تعلق خواهد یافت افزوده گشته و ملکشان از ملک سبط پدران ماکم خواهد شد.

۵ مُشه بر طبق دستور خدا به فرزندان ییسرائل چنین گفت: فرزندان سبط یُوسف درست میگویند.

۶ چیزی که خدا برای دختران صِلوُفحاد فرمان داده است بگویم این است: به هر کسی که می پسندند شوهر کنند ولی در قبیله‌ی سبط پدری خود شوهر کنند.

۷ و در میان فرزندان یسرائل ملک از سبطی به سبطی انتقال نیابد بلکه فرزندان ییسرائل هر کدام به ملک سبط پدران خویش پیوسته باشند.

۸ و هر دختری از سبطهای فرزندان ییسرائل که وارث ملکی باشد به یک نفر از قبیله‌ی سبط پدریش شوهر کند تا اینکه فرزندان ییسرائل هرکدام ملک پدری خود را وارث گردند.

۹ و ملک از سبطی به سبط دیگر انتقال نیابد تا اینکه هرکس از سبطهای فرزندان ییسرائل به ملک خویش پیوسته باشد.

۱۰ دختران صِلوُفحاد همانگونه که خدا به مُشه فرمان داد عمل کردند.

۱۱ پس مَحلا، تیرصاه و حُوگلاه و میلکاه و نوُعا، دختران صِلوُفحاد به پسران عموهای خود شوهر کردند.

۱۲ در قبیله‌های فرزندان مِنَشه پسر یُوسف شوهر کردند و ملکشان در قبیله‌ی پدریشان باقی ماند.

۱۳ اینها فرمانها و احکامی است که خدا به وسیله‌ی مُشه در بادیه‌ی «مُوآو و کنار «یَردِن یِرِحُو» برای فرزندان ییسرائل صادر کرد.

پایان کتاب بَمیدبار

1 אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן
בַּמִּדְבָּר בָּעֲרָבָה מוֹל סוּף בֵּין־פָּארָן וּבֵין־תֹּפֶל וְלָבָן וַחֲצֵרֹת
2 וְדִי זָהָב: אַחַד עָשָׂר יוֹם מֵחֹרֵב דֶּרֶךְ הַר־שֵׂעִיר עַד קָדֵשׁ בַּרְנֵעַ:
3 וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעַשְׁתֵּי־עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר
4 מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֹתוֹ אֲלֵהֶם: אַחֲרֵי)(
הַכֹּתוֹ אֵת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן וְאֵת עוֹג
5 מֶלֶךְ הַבָּשָׁן אֲשֶׁר־יוֹשֵׁב בְּעַשְׁתָּרֹת בְּאֶדְרֶעִי: בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן
בְּאֶרֶץ מוֹאָב הוֹאִיל מֹשֶׁה בֵּאֵר אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר:
6 יהוה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחֹרֵב לֵאמֹר רַב־לָכֶם שֶׁבֶת בָּהָר
7 הַזֶּה: פְּנוּ ׀ וּסְעוּ לָכֶם וּבֹאוּ הַר הָאֱמֹרִי וְאֶל־כָּל־שְׁכֵנָיו בָּעֲרָבָה
בָהָר וּבַשְּׁפֵלָה וּבַנֶּגֶב וּבְחוֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְּבָנוֹן עַד־)(
8 הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר־פְּרָת: רְאֵה נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם אֶת־הָאָרֶץ בֹּאוּ
וּרְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יהוה לַאֲבֹתֵיכֶם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
9 וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם וּלְזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם: וָאֹמַר אֲלֵכֶם בָּעֵת הַהִוא
10 לֵאמֹר לֹא־אוּכַל לְבַדִּי שְׂאֵת אֶתְכֶם: יהוה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה
11 אֶתְכֶם וְהִנְּכֶם הַיּוֹם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב: יהוה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם שני)(
יֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וִיבָרֵךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם:
12/13 אֵיכָה אֶשָּׂא לְבַדִּי טָרְחֲכֶם וּמַשַּׂאֲכֶם וְרִיבְכֶם: הָבוּ לָכֶם אֲנָשִׁים
14 חֲכָמִים וּנְבֹנִים וִידֻעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וַאֲשִׂימֵם בְּרָאשֵׁיכֶם: וַתַּעֲנוּ
15 אֹתִי וַתֹּאמְרוּ טוֹב־הַדָּבָר אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ לַעֲשׂוֹת: וָאֶקַּח אֶת־
רָאשֵׁי שִׁבְטֵיכֶם אֲנָשִׁים חֲכָמִים וִידֻעִים וָאֶתֵּן אוֹתָם רָאשִׁים
עֲלֵיכֶם שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי מֵאוֹת וְשָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֲשָׂרֹת
16 וְשֹׁטְרִים לְשִׁבְטֵיכֶם: וָאֲצַוֶּה אֶת־שֹׁפְטֵיכֶם בָּעֵת הַהִוא לֵאמֹר
שָׁמֹעַ בֵּין־אֲחֵיכֶם וּשְׁפַטְתֶּם צֶדֶק בֵּין־אִישׁ וּבֵין־אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ:
17 לֹא־תַכִּירוּ פָנִים בַּמִּשְׁפָּט כַּקָּטֹן כַּגָּדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תָגוּרוּ
מִפְּנֵי־אִישׁ כִּי הַמִּשְׁפָּט לֵאלֹהִים הוּא וְהַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם
18 תַּקְרִבוּן אֵלַי וּשְׁמַעְתִּיו: וָאֲצַוֶּה אֶתְכֶם בָּעֵת הַהִוא אֵת כָּל־

۱ اینست سخنانیکه مُشه در آن سوی یَردن (سمت مشرق) در بیابان، در آن بادیه مقابل دریای سرخ بین پاران و توُفل و لاوان و حَصِروُت و دیزاها و به تمام (قوم) ییسرائل گفت:
۲ از راه کوه «سعیر - از حُورِو» تا «قادِش بَرنیع» یازده روز (راه) است.
۳ در سال چهلم، ماه یازدهم، (روز) اول ماه بود که مُشه با فرزندان ییسرائل طبق آنچه که خدا به او درباره‌ی آنها فرمان داده بود، سخن گفت.
۴ بعد از اینکه او «سیحُون» پادشاه اَموری راکه ساکن «حِشبُون» بود و «عُوگ» پادشاه باشان راکه ساکن «عَشتارُوت - ادرِعی» بود شکست داد ...
۵ مُشه در آن سوی یَردِن (سمت مشرق) در سرزمین «موُآو» مبادرت نموده این توراه را چنین شرح داد.
٦ خدا خداوند ما در حُورِو به ما چنین سخن گفت: ماندن شما در این کوه کافی است.
۷ برگردید به سوی کوهستان اَمُوری و به طرف تمام سرزمین‌های همجوار به طرف آن بیابان و آن کوهستان حرکت کنید. به شِفلا و نِگو به ساحل دریا یعنی سرزمین کِنعَن و لوانون تا آن رودخانه‌ی بزرگ یعنی رودخانه‌ی پرات پیش بروید.
۸ توجه کن آن سرزمین را در برابر شما قرار دادم بیایید آن سرزمین راکه خدا به پدرانتان یعنی به اَوراهام، ییصحاق و یعقُو سوگند یاد نمود که (آنرا) به آنها و بعد از آنها به نسلشان بدهد وارث شوید.
۹ در آن موقع به شما چنین گفتم: نخواهم توانست به تنهایی زحمات شما را تحمل کنم.
۱۰ خدا خداوندتان شما را افزون نموده و اینک امروز از زیادی مانند ستارگان آسمان هستید.
۱۱ خدا خداوند پدرانتان هزار برابر چون شما بر شما بیفزاید، و چنانکه به شما گفت، شما را برکت دهد.
۱۲ چگونه من به تنهایی متحمل زحمت و بار و مرافعه‌ی شما شوم.
۱۳ از بین سبطهای خود مردانی دانا، فهمیده و معروف بیاورید تا آنها را در رأس شما قرار دهم.
۱۴ به من جواب داده گفتید: موضوعی که گفتی انجام بدهیم، خوب است.(۱)
۱۵ پس (من) سران سبط های شما - مردان دانا و معروف راگرفته آنها را بر شما سران هزاره و صده و پنجاهه و دهه و مأموران اجرا برای سبطهایتان قرار دادم.
١٦ در آن وقت به داوران شما چنین فرمان دادم. به (اختلاف‌های بین) برادرانتان گوش بدهید و بین هر کس با طرف یهودی یا بیگانه‌اش با عدالت داوری کنید.
۱۷ در داوری طرفداری نکنید. به موضوع یا به مدعی، چه کوچک چه بزرگ باشد گوش بدهید. از حضور کسی نهراسید چونکه داوری از آن خداوند است. موضوعی که برای شما دشوار باشد نزد من بیاورید و من به آن گوش خواهم داد.
۱۸ در آن وقت تمام کارهایی راکه باید بکنید بشما دستور دادم.

۱- در این آیه درمی‌یابیم که مُشه رَبنو در ادامه نصایح خود بفرزندان ییسرائل غیر مستقیم گله میکند که بشما فرزندان ییسرائل پیشنهاد کردم اشخاصی دانا و فهمیده انتخاب کنید و به رهبری خود بگمارید. بعوض اینکه پیشنهاد مرا رد کنید و بگویید «خیر فقط ترا به رهبری قبول داریم» فوراً با پیشنهاد من موافقت گردید.

19 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן׃ וַנִּסַּע מֵחֹרֵב וַנֵּלֶךְ אֵת כָּל־הַמִּדְבָּר
הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רְאִיתֶם דֶּרֶךְ הַר הָאֱמֹרִי כַּאֲשֶׁר
20 צִוָּה יהוה אֱלֹהֵינוּ אֹתָנוּ וַנָּבֹא עַד קָדֵשׁ בַּרְנֵעַ׃ וָאֹמַר אֲלֵכֶם
21 בָּאתֶם עַד־הַר הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־יהוה אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ׃ רְאֵה נָתַן
יהוה אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ אֶת־הָאָרֶץ עֲלֵה רֵשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יהוה
שלישי 22 אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אַל־תִּירָא וְאַל־תֵּחָת׃ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כֻּלְּכֶם
וַתֹּאמְרוּ נִשְׁלְחָה אֲנָשִׁים לְפָנֵינוּ וְיַחְפְּרוּ־לָנוּ אֶת־הָאָרֶץ וְיָשִׁבוּ
אֹתָנוּ דָּבָר אֶת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נַעֲלֶה־בָּהּ וְאֵת הֶעָרִים אֲשֶׁר נָבֹא
23 אֲלֵיהֶן׃ וַיִּיטַב בְּעֵינַי הַדָּבָר וָאֶקַּח מִכֶּם שְׁנֵים עָשָׂר אֲנָשִׁים אִישׁ
24 אֶחָד לַשָּׁבֶט׃ וַיִּפְנוּ וַיַּעֲלוּ הָהָרָה וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל אֶשְׁכֹּל וַיְרַגְּלוּ
25 אֹתָהּ׃ וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרִי הָאָרֶץ וַיּוֹרִדוּ אֵלֵינוּ וַיָּשִׁבוּ אֹתָנוּ
26 דָבָר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יהוה אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ׃ וְלֹא
27 אֲבִיתֶם לַעֲלֹת וַתַּמְרוּ אֶת־פִּי יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃ וַתֵּרָגְנוּ בְאָהֳלֵיכֶם
וַתֹּאמְרוּ בְּשִׂנְאַת יהוה אֹתָנוּ הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לָתֵת
28 אֹתָנוּ בְּיַד הָאֱמֹרִי לְהַשְׁמִידֵנוּ׃ אָנָה ׀ אֲנַחְנוּ עֹלִים אַחֵינוּ הֵמַסּוּ
אֶת־לְבָבֵנוּ לֵאמֹר עַם גָּדוֹל וָרָם מִמֶּנּוּ עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצוּרֹת
29 בַּשָּׁמָיִם וְגַם־בְּנֵי עֲנָקִים רָאִינוּ שָׁם׃ וָאֹמַר אֲלֵכֶם לֹא־תַעַרְצוּן
30 וְלֹא־תִירְאוּן מֵהֶם׃ יהוה אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם הוּא יִלָּחֵם
31 לָכֶם כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה אִתְּכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֵיכֶם׃ וּבַמִּדְבָּר
אֲשֶׁר רָאִיתָ אֲשֶׁר נְשָׂאֲךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא־אִישׁ אֶת־
בְּנוֹ בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הֲלַכְתֶּם עַד־בֹּאֲכֶם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה׃
32/33 וּבַדָּבָר הַזֶּה אֵינְכֶם מַאֲמִינִם בַּיהוה אֱלֹהֵיכֶם׃ הַהֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם
בַּדֶּרֶךְ לָתוּר לָכֶם מָקוֹם לַחֲנֹתְכֶם בָּאֵשׁ ׀ לַיְלָה לַרְאֹתְכֶם בַּדֶּרֶךְ
34 אֲשֶׁר תֵּלְכוּ־בָהּ וּבֶעָנָן יוֹמָם׃ וַיִּשְׁמַע יהוה אֶת־קוֹל דִּבְרֵיכֶם
35 וַיִּקְצֹף וַיִּשָּׁבַע לֵאמֹר׃ אִם־יִרְאֶה אִישׁ בָּאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַדּוֹר
הָרָע הַזֶּה אֵת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָתֵת לַאֲבֹתֵיכֶם׃
36 זוּלָתִי כָּלֵב בֶּן־יְפֻנֶּה הוּא יִרְאֶנָּה וְלוֹ־אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר

۱۹ همانطوریکه خدا خداوندمان به ما فرمان داد از حُورِو حرکت کرده تمام آن بیابان بزرگ و خوفناکی راکه دیدید از راه کوه اِمُوری پیموده به قادِش بَرنیع رسیدیم.

۲۰ بشما اعلام داشتم به کوهستان اموری که خدا خداوندمان بما میدهد رسیده‌اید.

۲۱ توجه کن خدا خداوندت این سرزمین را پیش تو نهاد. همانطور که خداوند پدرانت بتو سخن گفت، بالا آمده (آنرا) تصرف کن. ترسان و هراسان مباش.

۲۲ تمام شما پیش من آمدید و گفتید: مردانی را پیشاپیش خود بفرستیم تا آن سرزمین را برای ما تفتیش نمایند و درباره‌ی راهی که از آن خواهیم رفت و شهرهایی که به آنها وارد خواهیم شد برای ماگزارش بیاورند.(۱)

۲۳ این کار بنظر من خوش آمد. دوازده مرد را، از شما، از هر سبط یک نفر انتخاب کردم.

۲۴ (آنها) به آن کوه روکرده عازم شدند تا نَخَل اِشکُول رسیدند و در آن جاسوسی کردند.

۲۵ از میوه‌ی آن سرزمین با دست خود گرفته پیش ما آوردند. بماگزارش داده گفتند آن سرزمین که خدا خداوندمان بما میدهد، خوب است.

۲۶ نخواستید عزیمت کنید و از امر خدا خداوند خود تمرد کردید.

۲۷ در چادرهای خود غرولند کرده گفتید خدا بخاطر دشمنی با ما، ما را از سرزمین مصر بیرون آورد. تا ما را بدست اِموری تسلیم نماید که نابودمان کند ...

۲۸ ما بکجا عزیمت کنیم؟ برادرانمان قلب ما را مشوش نموده گفتند (اهالی آن سرزمین) قومی بزرگ و از ما قد بلندترند. شهرها بزرگ و تا آسمان محصور است و فرزندان عَناق (غول) را هم آنجا مشاهده نمودیم.

۲۹ به شماگفتم از آنها نهراسید و ترس نداشته باشید.

۳۰ خدا خداوندتان که پیشاپیش شما میرود، به همانگونه‌ای که برای [illegible]
بامصریان عمل نمود برای شما خواهد جنگید.

۳۱ در بیابان هم دیدی همانطوریکه مردی فرزندش را نگهداری میکند، در تمام راهی که پیمودید تا رسیدنتان به این محل، خدا خداوندتان تو را نگهداری میکرد.

۳۲ و در این مورد شما به خدا خداوندتان ایمان ندارید ...

۳۳ (خداوندی) که شب در آتش و روز در ابر برای نشان دادن راهی که آنرا خواهید پیمود پیشاپیش شما میرفت تا محلی را برای اردو زدنتان به شما نشان دهد.

۳۴ خدا صدای سخنان شما را شنیده خشمگین شد و چنین سوگند یاد نمود:

۳۵ که از بین مردم این نسل، کسی، آن سرزمین خوبی راکه سوگند یاد کردم به پدرانتان بدهم، نخواهد دید.

۳۶ بجز «کالِو» پسر «یِفونه» بخاطر اینکه کاملاً از خدا پیروی نمود. او آنرا خواهد دید و آن سرزمینی راکه بر آن گام نهاد به وی و به فرزندانش خواهم داد.

۱- با آنکه خداوند فرموده بود کشور ییسرائل را به ملکیت فرزندان ییسرائل درخواهد آورد و ساکنین آنجا را که گناهکار بودند نابود خواهد کرد طبق آیه ۲۲ از همین فصل ملت خواستند جاسوسانی بدانجا بفرستند و موقع برگشت آنها قدرت الهی را ناچیز شمرده و مردم را از آن غول پیکران ترساندند و فرزندان ییسرائل نخواستند بدانجا عزیمت کنند پس تمام آن افراد در بیابان از بین رفتند.

37 דָּרַךְ־בָּהּ וּלְבָנָיו יַעַן אֲשֶׁר מִלֵּא אַחֲרֵי יְהוָה: גַּם־בִּי הִתְאַנַּף
38 יְהוָה בִּגְלַלְכֶם לֵאמֹר גַּם־אַתָּה לֹא־תָבֹא שָׁם: יְהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן
הָעֹמֵד לְפָנֶיךָ הוּא יָבֹא שָׁמָּה אֹתוֹ חַזֵּק כִּי־הוּא יַנְחִלֶנָּה אֶת־
39 יִשְׂרָאֵל: וְטַפְּכֶם אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם לָבַז יִהְיֶה וּבְנֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא־ רביעי
יָדְעוּ הַיּוֹם טוֹב וָרָע הֵמָּה יָבֹאוּ שָׁמָּה וְלָהֶם אֶתְּנֶנָּה וְהֵם
40/41 יִירָשׁוּהָ: וְאַתֶּם פְּנוּ לָכֶם וּסְעוּ הַמִּדְבָּרָה דֶּרֶךְ יַם־סוּף: וַתַּעֲנוּ
וַתֹּאמְרוּ אֵלַי חָטָאנוּ לַיהוָה אֲנַחְנוּ נַעֲלֶה וְנִלְחַמְנוּ כְּכֹל אֲשֶׁר־
צִוָּנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַתַּחְגְּרוּ אִישׁ אֶת־כְּלֵי מִלְחַמְתּוֹ וַתָּהִינוּ
42 לַעֲלֹת הָהָרָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אֱמֹר לָהֶם לֹא תַעֲלוּ וְלֹא
43 תִלָּחֲמוּ כִּי אֵינֶנִּי בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִּנָּגְפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם: וָאֲדַבֵּר
אֲלֵיכֶם וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וַתַּמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה וַתָּזִדוּ וַתַּעֲלוּ הָהָרָה:
44 וַיֵּצֵא הָאֱמֹרִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא לִקְרַאתְכֶם וַיִּרְדְּפוּ אֶתְכֶם
כַּאֲשֶׁר תַּעֲשֶׂינָה הַדְּבֹרִים וַיַּכְּתוּ אֶתְכֶם בְּשֵׂעִיר עַד־חָרְמָה:
45 וַתָּשֻׁבוּ וַתִּבְכּוּ לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־שָׁמַע יְהוָה בְּקֹלְכֶם וְלֹא הֶאֱזִין
46 אֲלֵיכֶם: וַתֵּשְׁבוּ בְקָדֵשׁ יָמִים רַבִּים כַּיָּמִים אֲשֶׁר יְשַׁבְתֶּם:
ב 1 וַנֵּפֶן וַנִּסַּע הַמִּדְבָּרָה דֶּרֶךְ יַם־סוּף כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלָי וַנָּסָב
2 אֶת־הַר־שֵׂעִיר יָמִים רַבִּים: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי חמישי
3/4 לֵאמֹר: רַב־לָכֶם סֹב אֶת־הָהָר הַזֶּה פְּנוּ לָכֶם צָפֹנָה: וְאֶת־הָעָם
צַו לֵאמֹר אַתֶּם עֹבְרִים בִּגְבוּל אֲחֵיכֶם בְּנֵי־עֵשָׂו הַיֹּשְׁבִים
5 בְּשֵׂעִיר וְיִירְאוּ מִכֶּם וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד: אַל־תִּתְגָּרוּ בָם כִּי לֹא־
אֶתֵּן לָכֶם מֵאַרְצָם עַד מִדְרַךְ כַּף־רָגֶל כִּי־יְרֻשָּׁה לְעֵשָׂו נָתַתִּי
6 אֶת־הַר שֵׂעִיר: אֹכֶל תִּשְׁבְּרוּ מֵאִתָּם בַּכֶּסֶף וַאֲכַלְתֶּם וְגַם־
7 מַיִם תִּכְרוּ מֵאִתָּם בַּכֶּסֶף וּשְׁתִיתֶם: כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ
בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶךָ יָדַע לֶכְתְּךָ אֶת־הַמִּדְבָּר הַגָּדֹל הַזֶּה זֶה אַרְבָּעִים
8 שָׁנָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ לֹא חָסַרְתָּ דָּבָר: וַנַּעֲבֹר מֵאֵת אַחֵינוּ
בְנֵי־עֵשָׂו הַיֹּשְׁבִים בְּשֵׂעִיר מִדֶּרֶךְ הָעֲרָבָה מֵאֵילַת וּמֵעֶצְיֹן
9 גָּבֶר וַנֵּפֶן וַנַּעֲבֹר דֶּרֶךְ מִדְבַּר מוֹאָב: וַיֹּאמֶר

۳۷ خدا بخاطر شما به منهم خشم کرده گفت: تو هم وارد آنجا نخواهی شد.

۳۸ «یهوُشوَع» پسر «نون» که پیش تو ایستاده است، وارد آنجا خواهد شد. وی را تقویت نما، زیرا او آن (سرزمین) را تقسیم کرده به مالکیت ییسرائل درخواهد آورد.

۳۹ اطفالتان که (دربارهٔ آنها) گفته بودید غارت خواهند شد و فرزندانتان که امروز خوب و بد را تمیز نمیدهند، وارد آن خواهند شد. آنرا به آنها خواهم داد و ایشان وارث آن خواهند شد.

۴۰ پس شما بسوی بیابان متمایل شده از راه دریای سرخ حرکت کنید.

۴۱ جواب داده به من گفتید، نسبت به خدا خطا کردیم. طبق آنچه خدا خداوندمان به ما فرمان داده است ما عازم شده جنگ خواهیم کرد. هر کدام وسایل جنگی خود را بسته حاضر شدید تا از آن کوه بالا بروید.

۴۲ خدا به من گفت به آنها بگو چونکه من در میان شما نیستم عزیمت نکنید و نجنگید تا از دشمنانتان شکست نخورید.

۴۳ به شما گفتم، گوش ندادید. از امر خدا تمرد کردید و گستاخی نموده از آن کوه بالا رفتید.

۴۴ اِمُوری که در آن کوهستان ساکن بود، به مقابله با شما در آمده مانند زنبورها شما را تعقیب کردند و شما را در «سعِیر» تا «حُورما» در هم کوبیدند.

۴۵ برگشتید در حضور خدا گریستید. خدا به حرف شما توجه نکرد و به شما گوش نداد.

۴۶ پس به اندازهٔ مدت توقف خود (در سایر منزل گاهها)، سالهای زیادی در «قادِش» ماندید.

دِواریم - فصل دوم

۱ همچنانکه خدا به من سخن گفته بود، از سمت راه دریای سرخ متمایل شدیم و به طرف بیابان حرکت نموده روزگار زیادی کوه «سِعیر» را دور زدیم.

۲ خدا به من چنین سخن گفت:

۳ دور زدن این کوه برای شما کافی است، به طرف شمال روی آورید ...

۴ بقوم چنین فرمان بده: شما از مرز برادرانتان - فرزندان «عِساو» که در سِعیر ساکنند عبور میکنید. از شما ترسانند، زیاد احتیاط کنید.

۵ با آنها درنیفتید، چونکه از سرزمین آنها حتی به اندازهٔ جای کف پائی به شما نخواهم داد. زیرا کوهستان «سِعیر» را به «عِساو» به ارث دادم.

۶ (مواد) خوراکی را از آنها با پول خریده بخورید و آب را هم از آنها با پول خریده بنوشید.

۷ زیرا خدا خداوندت ترا در تمام کسب و کارت برکت داد. از مسیرت در این بیابان بزرگ اطلاع داشت. اینک چهل سال است که خدا خداوندت با توست چیزی کسر نداشتی.

۸ از کنار برادران خود - فرزندان عِساو که ساکن سِعیر هستند از راه آن بادیه، از «ایلَت» و «عِصیُون گور» عبور کردیم. پس متمایل گشته از بیابان مُوآو گذشتیم.

۹ خدا بمن گفت «مُوآو» را محاصره نکن و با آنها به جنگ نپرداز زیرا از سرزمینش بتو ارث نخواهم داد. چونکه «عار» را به فرزندان «لوط» به ارث دادم.

יְהוָ֜ה אֵלַ֗י אַל־תָּ֙צַר֙ אֶת־מוֹאָ֔ב וְאַל־תִּתְגָּ֥ר בָּ֖ם מִלְחָמָ֑ה כִּ֠י
לֹֽא־אֶתֵּ֨ן לְךָ֤ מֵֽאַרְצוֹ֙ יְרֻשָּׁ֔ה כִּ֣י לִבְנֵי־ל֔וֹט נָתַ֥תִּי אֶת־עָ֖ר יְרֻשָּֽׁה׃
10/11 הָאֵמִ֥ים לְפָנִ֖ים יָ֣שְׁבוּ בָ֑הּ עַ֣ם גָּד֥וֹל וְרַ֛ב וָרָ֖ם כָּעֲנָקִֽים׃ רְפָאִ֛ים
12 יֵחָשְׁב֥וּ אַף־הֵ֖ם כָּעֲנָקִ֑ים וְהַמֹּ֣אָבִ֔ים יִקְרְא֥וּ לָהֶ֖ם אֵמִֽים׃ וּבְשֵׂעִ֞יר
יָשְׁב֣וּ הַחֹרִים֮ לְפָנִים֒ וּבְנֵ֧י עֵשָׂ֣ו יִֽירָשׁ֗וּם וַיַּשְׁמִידוּם֙ מִפְּנֵיהֶ֔ם וַיֵּשְׁב֖וּ
תַּחְתָּ֑ם כַּאֲשֶׁ֧ר עָשָׂ֣ה יִשְׂרָאֵ֗ל לְאֶ֙רֶץ֙ יְרֻשָּׁת֔וֹ אֲשֶׁר־נָתַ֥ן יְהוָ֖ה
13 לָהֶֽם׃ עַתָּ֗ה קֻ֛מוּ וְעִבְר֥וּ לָכֶ֖ם אֶת־נַ֣חַל זָ֑רֶד וַנַּעֲבֹ֖ר אֶת־נַ֥חַל זָֽרֶד׃
14 וְהַיָּמִ֞ים אֲשֶׁר־הָלַ֣כְנוּ ׀ מִקָּדֵ֣שׁ בַּרְנֵ֗עַ עַ֤ד אֲשֶׁר־עָבַ֙רְנוּ֙ אֶת־נַ֣חַל
זֶ֔רֶד שְׁלֹשִׁ֥ים וּשְׁמֹנֶ֖ה שָׁנָ֑ה עַד־תֹּ֨ם כָּל־הַדּ֜וֹר אַנְשֵׁ֤י הַמִּלְחָמָה֙
15 מִקֶּ֣רֶב הַֽמַּחֲנֶ֔ה כַּאֲשֶׁ֛ר נִשְׁבַּ֥ע יְהוָ֖ה לָהֶֽם׃ וְגַ֤ם יַד־יְהוָה֙ הָ֣יְתָה בָּ֔ם
16 לְהֻמָּ֖ם מִקֶּ֣רֶב הַֽמַּחֲנֶ֑ה עַ֖ד תֻּמָּֽם׃ וַיְהִ֨י כַאֲשֶׁר־תַּ֜מּוּ כָּל־אַנְשֵׁ֧י
17 הַמִּלְחָמָ֛ה לָמ֖וּת מִקֶּ֥רֶב הָעָֽם׃ וַיְדַבֵּ֥ר יְהוָ֖ה אֵלַ֥י
18/19 לֵאמֹֽר׃ אַתָּ֨ה עֹבֵ֥ר הַיּ֛וֹם אֶת־גְּב֥וּל מוֹאָ֖ב אֶת־עָֽר׃ וְקָֽרַבְתָּ֗
מ֚וּל בְּנֵ֣י עַמּ֔וֹן אַל־תְּצֻרֵ֖ם וְאַל־תִּתְגָּ֣ר בָּ֑ם כִּ֣י לֹֽא־אֶ֠תֵּן מֵאֶ֨רֶץ
20 בְּנֵֽי־עַמּ֤וֹן לְךָ֙ יְרֻשָּׁ֔ה כִּ֥י לִבְנֵי־ל֖וֹט נְתַתִּ֥יהָ יְרֻשָּֽׁה׃ אֶֽרֶץ־רְפָאִ֥ים
תֵּחָשֵׁ֖ב אַף־הִ֑וא רְפָאִ֤ים יָֽשְׁבוּ־בָהּ֙ לְפָנִ֔ים וְהָֽעַמֹּנִ֔ים יִקְרְא֥וּ לָהֶ֖ם
21 זַמְזֻמִּֽים׃ עַ֣ם גָּד֥וֹל וְרַ֛ב וָרָ֖ם כָּעֲנָקִ֑ים וַיַּשְׁמִידֵ֤ם יְהוָה֙ מִפְּנֵיהֶ֔ם
22 וַיִּירָשֻׁ֖ם וַיֵּשְׁב֥וּ תַחְתָּֽם׃ כַּאֲשֶׁ֤ר עָשָׂה֙ לִבְנֵ֣י עֵשָׂ֔ו הַיֹּשְׁבִ֖ים בְּשֵׂעִ֑יר
אֲשֶׁ֨ר הִשְׁמִ֤יד אֶת־הַחֹרִי֙ מִפְּנֵיהֶ֔ם וַיִּירָשֻׁם֙ וַיֵּשְׁב֣וּ תַחְתָּ֔ם עַ֖ד הַיּ֥וֹם
23 הַזֶּֽה׃ וְהָעַוִּ֛ים הַיֹּשְׁבִ֥ים בַּחֲצֵרִ֖ים עַד־עַזָּ֑ה כַּפְתֹּרִים֙ הַיֹּצְאִ֣ים
24 מִכַּפְתֹּ֔ר הִשְׁמִידֻ֖ם וַיֵּשְׁב֥וּ תַחְתָּֽם׃ ק֣וּמוּ סְּע֗וּ וְעִבְרוּ֮ אֶת־נַ֣חַל
אַרְנֹן֒ רְאֵ֨ה נָתַ֜תִּי בְ֠יָדְךָ אֶת־סִיחֹ֨ן מֶֽלֶךְ־חֶשְׁבּ֧וֹן הָאֱמֹרִ֛י וְאֶת־
25 אַרְצ֖וֹ הָחֵ֣ל רָ֑שׁ וְהִתְגָּ֥ר בּ֖וֹ מִלְחָמָֽה׃ הַיּ֣וֹם הַזֶּ֗ה אָחֵל֙ תֵּ֤ת פַּחְדְּךָ֙
וְיִרְאָ֣תְךָ֔ עַל־פְּנֵי֙ הָֽעַמִּ֔ים תַּ֖חַת כָּל־הַשָּׁמָ֑יִם אֲשֶׁ֤ר יִשְׁמְעוּן֙ שִׁמְעֲךָ֔
26 וְרָגְז֥וּ וְחָל֖וּ מִפָּנֶֽיךָ׃ וָאֶשְׁלַ֤ח מַלְאָכִים֙ מִמִּדְבַּ֣ר קְדֵמ֔וֹת אֶל־
27 סִיח֖וֹן מֶ֣לֶךְ חֶשְׁבּ֑וֹן דִּבְרֵ֥י שָׁל֖וֹם לֵאמֹֽר׃ אֶעְבְּרָ֣ה בְאַרְצֶ֔ךָ בַּדֶּ֥רֶךְ
28 בַּדֶּ֣רֶךְ אֵלֵ֑ךְ לֹ֥א אָס֖וּר יָמִ֥ין וּשְׂמֹֽאול׃ אֹ֣כֶל בַּכֶּ֤סֶף תַּשְׁבִּרֵ֙נִי֙

۱۰ قبلاً در آن (سرزمین) «اِمیها» که مانند «عَناقیها» قومی بزرگ و کثیر و قد بلند بودند، مسکن داشتند.

۱۱ آنها هم مانند «عَناقیها» (جزء) «رِفائیم» محسوب میگردند و «مؤآویها» آنها را «اِمیم» میخواندند.

۱۲ همانگونه که ییسرائل با سرزمین موروثی خود که خدا به آنها داد عمل کرد فرزندان عِساو هم «حُوریها» راکه قبلاً در «سِعیر» ساکن بودند بیرون رانده از پیش خود نابودشان کردند و جای آنها ساکن شدند.

۱۳ اکنون برخاسته از رود «زِرِد» بگذرید. پس از رود زِرِد گذشتیم.

۱۴ از زمانیکه از «قادِش بَرنِیَع» رفتیم تا موقعیکه از رود «زِرِد» گذشتیم سی و هشت سال طول کشید. و همانگونه‌ای که خدا برای آنها سوگند یاد کرده بود، نسل مردان جنگی از میان اردوگاه نابود شد.

۱۵ و قدرت خدا هم بمنظور آشفته کردن آنها تا فنا شدنشان، دخالت کرد.

۱۶ هنگامیکه تمام مردان جنگی از میان آن قوم نابود شدند ...(۱)

۱۷ خدا به من چنین گفت:

۱۸ تو امروز از «عار» سر حد مُوآو» عبور میکنی.

۱۹ مقابل «بِنی عَمؤن» پیش میروی. آنها را محاصره مکن و با آنها در نیفت زیرا از سرزمین «بِنی عَمُون» به تو ارث نمی‌دهم چونکه آنرا بفرزندان «لُوط» به ارث دادم.

۲۰ آنهم سرزمین «رِفائیم» بحساب میآمد. قبلاً «رِفائی‌ها» در آن ساکن بودند و «عَموُنیها» آنها را «زَمزومیها» میخواندند.

۲۱ قومی بزرگ و انبوه و مانند «عَناقیها» قد بلند (بودند) که خدا آنها را از پیش ایشان نابود ساخت. پس وارث آنها شده جای ایشان ساکن شدند.

۲۲ نسبت به فرزندان «عِساو» هم که ساکن «سِعیر» هستند (خدا) همانگونه عمل نمود و «حُوری» را از برابرشان نابود کرد. پس (فرزندان عِساو) وارث آنها شده تا امروز در جای ایشان ساکن شدند.

۲۳ «کفتوُریها» که از «کَفتُور» خارج شده بودند، «عُویها» راکه ساکن «حَصِریم» تا «عَـزا» بودند، نابود کرده، جای ایشان ساکن شدند.

۲۴ برخیزید و حرکت نموده از رود «اَرنؤن» بگذرید. توجه کن «سیحُون» پادشاه «حِشبُون» اِمُوری و سرزمینش را بدست تو دادم. شروع کن تصرف نما و با او درافتاده بجنگ.

۲۵ امروز شروع کرده ترس و خوف تو را بر اقوام زیر تمام آسمان مستولی خواهم گردانید. بطوریکه به محض شنیدن آوازه‌ی تو بر خود لرزیده در برابر تو وحشت زده شوند.

۲۶ پس فرستادگانی با سخنان صلح آمیز از بیابان «قِدِموُت» نزد «سیحُون» پادشاه «حِشبؤن» فرستاده گفتم:

۲۷ اجازه بده از سرزمینت عبور نموده فقط در مسیر جاده، طی طریق نمایم. براست و بچپ متمایل نخواهم گشت.

۱- برای درک بهتر این آیه به بمیدبار فصول ۱۳ و ۱۴ مراجعه شود.

וְאָכַלְתִּי וּמַיִם בַּכֶּסֶף תִּתֶּן־לִי וְשָׁתִיתִי רַק אֶעְבְּרָה בְרַגְלָי׃
29 כַּאֲשֶׁר עָשׂוּ־לִי בְּנֵי עֵשָׂו הַיֹּשְׁבִים בְּשֵׂעִיר וְהַמּוֹאָבִים הַיֹּשְׁבִים
בְּעָר עַד אֲשֶׁר־אֶעֱבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יהוה
30 אֱלֹהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ׃ וְלֹא אָבָה סִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן הַעֲבִרֵנוּ בּוֹ
כִּי־הִקְשָׁה יהוה אֱלֹהֶיךָ אֶת־רוּחוֹ וְאִמֵּץ אֶת־לְבָבוֹ לְמַעַן תִּתּוֹ
31 בְיָדְךָ כַּיּוֹם הַזֶּה׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֵלַי רְאֵה הַחִלֹּתִי ששי
תֵּת לְפָנֶיךָ אֶת־סִיחֹן וְאֶת־אַרְצוֹ הָחֵל רָשׁ לָרֶשֶׁת אֶת־אַרְצוֹ׃
32/33 וַיֵּצֵא סִיחֹן לִקְרָאתֵנוּ הוּא וְכָל־עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה יָהְצָה׃ וַיִּתְּנֵהוּ
34 יהוה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ וַנַּךְ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ׃ וַנִּלְכֹּד
אֶת־כָּל־עָרָיו בָּעֵת הַהִוא וַנַּחֲרֵם אֶת־כָּל־עִיר מְתִם וְהַנָּשִׁים
35 וְהַטָּף לֹא הִשְׁאַרְנוּ שָׂרִיד׃ רַק הַבְּהֵמָה בָּזַזְנוּ לָנוּ וּשְׁלַל הֶעָרִים
36 אֲשֶׁר לָכָדְנוּ׃ מֵעֲרֹעֵר אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת־נַחַל אַרְנֹן וְהָעִיר אֲשֶׁר
בַּנַּחַל וְעַד־הַגִּלְעָד לֹא הָיְתָה קִרְיָה אֲשֶׁר שָׂגְבָה מִמֶּנּוּ אֶת־
37 הַכֹּל נָתַן יהוה אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵינוּ׃ רַק אֶל־אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹן לֹא
קָרָבְתָּ כָּל־יַד נַחַל יַבֹּק וְעָרֵי הָהָר וְכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יהוה אֱלֹהֵינוּ׃
ג 1 וַנֵּפֶן וַנַּעַל דֶּרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן לִקְרָאתֵנוּ הוּא
2 וְכָל־עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה אֶדְרֶעִי׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֵלַי אַל־תִּירָא אֹתוֹ
כִּי בְיָדְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־אַרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לּוֹ כַּאֲשֶׁר
3 עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן׃ וַיִּתֵּן יהוה
אֱלֹהֵינוּ בְּיָדֵנוּ גַּם אֶת־עוֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וַנַּכֵּהוּ
4 עַד־בִּלְתִּי הִשְׁאִיר־לוֹ שָׂרִיד׃ וַנִּלְכֹּד אֶת־כָּל־עָרָיו בָּעֵת הַהִוא
לֹא הָיְתָה קִרְיָה אֲשֶׁר לֹא־לָקַחְנוּ מֵאִתָּם שִׁשִּׁים עִיר כָּל־חֶבֶל
5 אַרְגֹּב מַמְלֶכֶת עוֹג בַּבָּשָׁן׃ כָּל־אֵלֶּה עָרִים בְּצֻרֹת חוֹמָה גְבֹהָה
6 דְּלָתַיִם וּבְרִיחַ לְבַד מֵעָרֵי הַפְּרָזִי הַרְבֵּה מְאֹד׃ וַנַּחֲרֵם אוֹתָם
כַּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְסִיחֹן מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן הַחֲרֵם כָּל־עִיר מְתִם הַנָּשִׁים
7/8 וְהַטָּף׃ וְכָל־הַבְּהֵמָה וּשְׁלַל הֶעָרִים בַּזּוֹנוּ לָנוּ׃ וַנִּקַּח בָּעֵת הַהִוא
אֶת־הָאָרֶץ מִיַּד שְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִנַּחַל

۲۸ خوراک را در برابر پول بمن بفروش تا بخورم و آب را در برابر نقره بمن بده تا بنوشم فقط اجازه بده پیاده عبور نمایم.

۲۹ همانگونه که فرزندان «عِساو» که در «سِعیر» ساکن هستند و «مُوآویها» که ساکن «عـار» میباشند، با من عمل کردند. تا بسوی سرزمینی که خدا خداوند بما میدهد از «یَـردِن» بگذرم.

۳۰ ولی «سیحُون» پادشاه «حِشبُون» نخواست در خاک خود به ما راه عبور بدهد زیرا خدا خداوندت روحش را سخت و دلش را قوی نمود، که او را چون امروز بـدستت تسـلیم نماید.

۳۱ خدا بمن گفت توجه کن شرع کردم که سیحون و کشورش را در برابر تو تسلیم کنم. شروع کن و آنرا تصرف نما تا وارث سرزمین وی گردی.

۳۲ پس «سیحُون» با تمام قومش برای رویارویی و جنگیدن با ما بسوی «یَحَص» پیش آمد.

۳۳ خدا خداوندمان او را در برابر ما تسلیم نمود. پس او و فرزندانش و تمام قومش را شکست دادیم.

۳۴ در آنوقت تمام شهرهایش را تسخیر نموده و تمام اهالی آن شهر و زنان و اطفال را تباه کردیم. نگذاشتیم کسی رهایی یابد.

۳۵ فقط چارپایان و غنیمت شهرهایی راکه تصرف کردیم برای خود تاراج نمودیم.

۳۶ از «عِروُعِر» که در کناره‌ی رود «ارنُوُن» است و شهری که داخل دره میباشد تا «گیلعاد» شهرکی نبود که از دسترس ما خارج باشد. همه را خدا خداوندمان در برابر ما تسلیم نمود.

۳۷ فقط به سرزمین فرزندان «عَمُون» - تمام کناره رود «یَبُوق» و شهرهای آن کوهستان و هر محلی که خدا خداوند ما فرموده بود - نزدیک نشدی.

دِواریم فصل سوم

۱ پس متمایل گشته از راه باشان بالا رفتیم. «عوُگ» پادشاه باشان، خود با تمام قومش، برای جنگ در برابر ما به «اِدرعی» آمد.

۲ خدا به من گفت از او ترس نداشته باش زیرا او و تمام قومش و تمام سرزمینش را بدست تو تسلیم کردم. پس همانگونه که با «سیحُون» پادشاه «اَمُوری» که در «حِشبُون» ساکن بود، عمل کردی با او عمل کن.

۳ خدا خداوند ما، «عُوگ» پادشاه «باشان» و تمام قومش را هم بدست ما تسلیم کرد تا حدی که وی را شکست دادیم و رهایی یافته‌ای برای او باقی نگذاشتیم.

۴ در آنوقت تمام شهرهایش یعنی شصت شهر - تمام منطقه «اَرگـوُو» - تـمام مـملکت «عوُگ» در «باشان» را تسخیر نمودیم. شهرکی نبود که آنرا نگرفته باشیم.

۵ علاوه بر شهرهای بی‌حصاری که بسیار زیاد بود، تمام اینها شهرهایی بـود حـصاردار بـا دیوارهای بلند و درهای دو لنگه‌ای با پشت بند.

۶ همانطور که با «سیحُون» پادشاه «حِبشُون» عمل کرده بودیم، آنها را یعنی تمام اهالی شهر و زنان و اطفال را تباه ساختیم.

۷ و تمام چارپایان و غنیمت آن شهرها را برای خود تاراج کردیم.

۸ در آنوقت آن سرزمین را از رود «اَرنُون» تا کوه «حِرموُن» که در شرق «یَردِن است» از

9 אַרְנֹן עַד־הַר חֶרְמוֹן׃ צִידֹנִים יִקְרְאוּ לְחֶרְמוֹן שִׂרְיֹן וְהָאֱמֹרִי
10 יִקְרְאוּ־לוֹ שְׂנִיר׃ כֹּל ׀ עָרֵי הַמִּישֹׁר וְכָל־הַגִּלְעָד וְכָל־הַבָּשָׁן עַד־
11 סַלְכָה וְאֶדְרֶעִי עָרֵי מַמְלֶכֶת עוֹג בַּבָּשָׁן׃ כִּי רַק־עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
נִשְׁאַר מִיֶּתֶר הָרְפָאִים הִנֵּה עַרְשׂוֹ עֶרֶשׂ בַּרְזֶל הֲלֹה הִוא בְּרַבַּת
בְּנֵי עַמּוֹן תֵּשַׁע אַמּוֹת אָרְכָּהּ וְאַרְבַּע אַמּוֹת רָחְבָּהּ בְּאַמַּת־
12 אִישׁ׃ וְאֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת יָרַשְׁנוּ בָּעֵת הַהִוא מֵעֲרֹעֵר אֲשֶׁר־עַל־
13 נַחַל אַרְנֹן וַחֲצִי הַר־הַגִּלְעָד וְעָרָיו נָתַתִּי לָראוּבֵנִי וְלַגָּדִי׃ וְיֶתֶר
הַגִּלְעָד וְכָל־הַבָּשָׁן מַמְלֶכֶת עוֹג נָתַתִּי לַחֲצִי שֵׁבֶט הַמְנַשֶּׁה
14 כֹּל חֶבֶל הָאַרְגֹּב לְכָל־הַבָּשָׁן הַהוּא יִקָּרֵא אֶרֶץ רְפָאִים׃ יָאִיר
בֶּן־מְנַשֶּׁה לָקַח אֶת־כָּל־חֶבֶל אַרְגֹּב עַד־גְּבוּל הַגְּשׁוּרִי וְהַמַּעֲכָתִי
וַיִּקְרָא אֹתָם עַל־שְׁמוֹ אֶת־הַבָּשָׁן חַוֺּת יָאִיר עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃
שביעי 15/16 וּלְמָכִיר נָתַתִּי אֶת־הַגִּלְעָד׃ וְלָראוּבֵנִי וְלַגָּדִי נָתַתִּי מִן־הַגִּלְעָד
וְעַד־נַחַל אַרְנֹן תּוֹךְ הַנַּחַל וּגְבֻל וְעַד יַבֹּק הַנַּחַל גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן׃
17 וְהָעֲרָבָה וְהַיַּרְדֵּן וּגְבֻל מִכִּנֶּרֶת וְעַד יָם הָעֲרָבָה יָם הַמֶּלַח תַּחַת
18 אַשְׁדֹּת הַפִּסְגָּה מִזְרָחָה׃ וָאֲצַו אֶתְכֶם בָּעֵת הַהִוא לֵאמֹר יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ חֲלוּצִים תַּעַבְרוּ
19 לִפְנֵי אֲחֵיכֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־בְּנֵי־חָיִל׃ רַק נְשֵׁיכֶם וְטַפְּכֶם
וּמִקְנֵכֶם יָדַעְתִּי כִּי־מִקְנֶה רַב לָכֶם יֵשְׁבוּ בְּעָרֵיכֶם אֲשֶׁר נָתַתִּי
20 מפטיר לָכֶם׃ עַד אֲשֶׁר־יָנִיחַ יְהוָה ׀ לַאֲחֵיכֶם כָּכֶם וְיָרְשׁוּ גַם־הֵם אֶת־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נֹתֵן לָהֶם בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן וְשַׁבְתֶּם
21 אִישׁ לִירֻשָּׁתוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם׃ וְאֶת־יְהוֹשׁוּעַ צִוֵּיתִי בָּעֵת
הַהִוא לֵאמֹר עֵינֶיךָ הָרֹאֹת אֵת כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
לִשְׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה כֵּן־יַעֲשֶׂה יְהוָה לְכָל־הַמַּמְלָכוֹת אֲשֶׁר
22 אַתָּה עֹבֵר שָׁמָּה׃ לֹא תִּירָאוּם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם
ואתחנן 23 לָכֶם׃ וָאֶתְחַנַּן אֶל־יְהוָה בָּעֵת הַהִוא לֵאמֹר׃
24 אֲדֹנָי יֱהֹוִה אַתָּה הַחִלּוֹתָ לְהַרְאוֹת אֶת־עַבְדְּךָ אֶת־גָּדְלְךָ וְאֶת־
יָדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי־אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה כְמַעֲשֶׂיךָ

دست این دو پادشاه اِموری گرفتیم.

۹ صیدوُنی‌ها «حِرموُن» را، «سیریوُن»، و «اِمُوریها» آنرا، «سِنیر» میخواندند.

۱۰ تمام شهرهای آن دشت و تمام گیلعاد و تمام «باشان» تا «سَلخا» و «اِدرِعی»، شهرهای کشور «عُوگ» در «باشان» بود.

۱۱ زیرا از بقیه «رِفائیم» فقط «عُوگ» پادشاه «باشان» باقی مانده بود. هم اکنون گهواره آهنین او در (شهر) رَبَت (متعلق به) فرزندان عَموُن موجود است. طولش نه اَما و عرض آن چهار اَمای مردانه است.

۱۲ و آن سرزمین را آنوقت تصرف کردیم. از عَرُعِر که کنار رود اَرنُون است، و نصف کوه گیلعاد و شهرهایش را به رِئووِنی‌ها و گادی‌ها دادم.

۱۳ و بقیه گیلعاد و تمام باشان - کشور عُوگ را به نصف سبط مِنَشِه دادم. تمام منطقه اَرگوو، یعنی تمام باشان سرزمین رِفائیها خوانده میشد.

۱۴ یائیر پسر مِنَشِه تمام منطقه اَرگُو تا مرز گشوری و مَعَخاتی راگرفت و آنها را بنام خود خواند. باشان را، حَووُت یائیر (نامید) که تا امروز (به همین نام) باقی است.

۱۵ وگیلعاد را به «ماخیر» دادم.

۱۶ و از گیلعاد و تا رود اَرنُون داخل دره و تا انتهای مرز را را رِئووِنی‌ها و گادی‌ها دادم و تا رود یبُوق که مرز فرزندان عَمون است ...

۱۷ علاوه بر آن بادیه و یَردن و تا انتهای مرز، از کینِرِت تادریای آن بادیه که همان دریای نمک است، پایین دامنه آن قله بطرف شرق.

۱۸ در آنوقف به شما فرمان داده گفتم: خدا خداوندتان این سرزمین را به شما داده است تا آن را تصرف کنید. پس شما همه‌ی مردان دلیر پیشاپیش برادران خود - فرزان ییسرائل - مجهز عبور نمایید.

۱۹ فقط زنان و اطفال و مواشی شما، که میدانم مواشی زیاد دارید، در شهرهایتان که آنها را به شما دادم بمانند.

۲۰ تا خدا به برادران شما چون شما آسایش بخشد و آنها هم سرزمینی راکه خدا خداوندتان در آن طرف یَردن به آنها میدهد تصرف نمایند. پس هر کدام به زمین ملکی خود که به شما دادم بازگردید.

۲۱ و در آنوقت به یِهُوشوَع دستور داده گفتم: عملی راکه خدا خداوندتان با این دو پادشاه کرد دیدی. خدا با تمام کشورهایی که تو بسوی آنها میروی، همینطور عمل خواهد کرد.

۲۲ از آنها ترس نداشته باشید زیرا خدا خداوند شماست که برای شما جنگ میکند.

هفطارای معمولی دواریم در صفحه ۳۹۸

پاراشای وائِتحَنَن

۲۳ در آنوقت به خدا التماس کرده گفتم:

۲۴ خدا خداوند، تو شروع کردی که بزرگواری و قدرت زیادت را به بنده‌ات نشان دهی، چونکه کدام نیرویی در آسمان و زمین وجود دارد که کارها و دلاوری‌های تو را انجام دهد.

25 וְכִגְבוּרֹתֶךָ׃ אֶעְבְּרָה־נָּא וְאֶרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר
26 הַיַּרְדֵּן הָהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְּבָנֹן׃ וַיִּתְעַבֵּר יהוה בִּי לְמַעַנְכֶם
וְלֹא שָׁמַע אֵלָי וַיֹּאמֶר יהוה אֵלַי רַב־לָךְ אַל־תּוֹסֶף דַּבֵּר אֵלַי
27 עוֹד בַּדָּבָר הַזֶּה׃ עֲלֵה ׀ רֹאשׁ הַפִּסְגָּה וְשָׂא עֵינֶיךָ יָמָּה וְצָפֹנָה
וְתֵימָנָה וּמִזְרָחָה וּרְאֵה בְעֵינֶיךָ כִּי־לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה׃
28 וְצַו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וְחַזְּקֵהוּ וְאַמְּצֵהוּ כִּי־הוּא יַעֲבֹר לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה
29 וְהוּא יַנְחִיל אוֹתָם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּרְאֶה׃ וַנֵּשֶׁב בַּגָּיְא מוּל
בֵּית פְּעוֹר׃
ד 1 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל שְׁמַע אֶל־הַחֻקִּים וְאֶל־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת לְמַעַן תִּחְיוּ וּבָאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ
2 אֲשֶׁר יהוה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם נֹתֵן לָכֶם׃ לֹא תֹסִפוּ עַל־הַדָּבָר
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם וְלֹא תִגְרְעוּ מִמֶּנּוּ לִשְׁמֹר אֶת־מִצְוֹת
3 יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם׃ עֵינֵיכֶם הָרֹאוֹת אֵת
אֲשֶׁר־עָשָׂה יהוה בְּבַעַל פְּעוֹר כִּי כָל־הָאִישׁ אֲשֶׁר הָלַךְ אַחֲרֵי
4 בַעַל־פְּעוֹר הִשְׁמִידוֹ יהוה אֱלֹהֶיךָ מִקִּרְבֶּךָ׃ וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים
5 בַּיהוה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם׃ רְאֵה ׀ לִמַּדְתִּי אֶתְכֶם חֻקִּים שני
וּמִשְׁפָּטִים כַּאֲשֶׁר צִוַּנִי יהוה אֱלֹהָי לַעֲשׂוֹת כֵּן בְּקֶרֶב הָאָרֶץ
6 אֲשֶׁר אַתֶּם בָּאִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הִוא
חָכְמַתְכֶם וּבִינַתְכֶם לְעֵינֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֵת כָּל־הַחֻקִּים
7 הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עַם־חָכָם וְנָבוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה׃ כִּי מִי־
גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ אֱלֹהִים קְרֹבִים אֵלָיו כַּיהוה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־
8 קָרְאֵנוּ אֵלָיו׃ וּמִי גּוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר־לוֹ חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צַדִּיקִם
9 כְּכֹל הַתּוֹרָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם׃ רַק הִשָּׁמֶר
לְךָ וּשְׁמֹר נַפְשְׁךָ מְאֹד פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר־רָאוּ
עֵינֶיךָ וּפֶן־יָסוּרוּ מִלְּבָבְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וְלִבְנֵי
10 בָנֶיךָ׃ יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בֶּאֱמֹר יהוה
אֵלַי הַקְהֶל־לִי אֶת־הָעָם וְאַשְׁמִעֵם אֶת־דְּבָרָי אֲשֶׁר יִלְמְדוּן

۲۵ تمنی اینکه (اجازه دهی از یَردِن) عبور نمایم و آن سرزمین خوبی راکه در آنطرف یَردِن است یعنی این کوه زیبا و لِوانُون را ببینم.

۲٦ خدا بسبب شما بمن خشم کرد و به سخنم گوش نداد. خدا بمن گفت: تو را بس است. بار دیگر در این مورد با من به صحبت ادامه نده.

۲۷ بر سر این قله برآمده و چشمانت را به باختر و شمال و جنوب و خاور متوجه کن و با چشمانت ببین زیرا از این یَردن نخواهی گذشت.

۲۸ به یِهوُشوَع فرمان بده. او را تقویت و تشجیع کن زیرا او پیشاپیش این قوم خواهد گذشت و او آن سرزمین راکه میبینی، به ملکیت آنان درخواهد آورد.

۲۹ پس در «گی» مقابل بِت (خانه‌ی) پِعُور ماندیم.

وائِتحَنَن - فصل چهارم

۱ و اکنون ای ییسرائل برای اینکه زنده بمانید و به آن سرزمینی که خدا خداوند اجدادتان به شما میدهد وارد شده آنرا تصرف نمائید به قانونها و احکامی که من به شما یاد میدهم که انجام دهی گوش بده.

۲ بر چیزی که من به شما فرمان میدهم، نیفزائید و از آن کسر ننمائید و فرمانهای خدا خداوندان راکه من به بشما فرمان میدهم رعایت کنید.

۳ چشمان شما ناظرند که خدا در مورد بُتِ پِعُور چه کرد. زیرا خدا خداوند تو هر کسی راکه به دنبال بُتِ پِعُور رفت: از میان تو نابود کرد.

۴ ولی شما که با خدا خداوندتان پیوند دارید تمامتان امروز زنده‌اید.

۵ توجه کن که همانطور که خدا خداوندم به من فرمان داد قانونها و احکام را بشما یاد دادم. تا در آن سرزمینی که شما برای تصرفش بدانجا وارد میشوید همینگونه عمل کنید.

٦ رعایت نموده عمل کنید، زیرا این «توراه» در نظر اقوام، عقل و فهم شماست که اگر از تمام این قانون‌ها خبر یابند خواهند گفت این قوم بزرگ، تنها قوم عاقل و فهیم است.

۷ زیرا کدام قوم بزرگی است که معبودی چون خدا داشته باشد که هر زمانیکه به درگهش فریاد برآورد، به او نزدیک باشد.

۸ و کدام قوم بزرگی است که قانونها و احکامی عادلانه مانند تمام این تُورائی که من امروز در مقابل شا میگذارم داشته باشد؟

۹ فقط مواظب خودت باش و جانت را کاملاً حفظ نما، مبادا این چیزها راکه چشمانت دیدند فراموش کنی و مبادا در تمام روزهای زندگیت از دلت بیرون برود. آنها را به آگاهی فرزندان و فرزندان فرزندانت برسان.(۱)

۱۰ روزی راکه در حوُرِو در مقابل خدا خداوند خودت ایستادی (فراموش مکن). آن

۱- واقعه‌ی ظاهر گشتن صدای باریتعالی بفرزندان ییسرائل در کوه «سینَی» و ارزانی داشتن توراه به آنها واقعه‌ای است فراموش نشدنی که هر فرد یهودی باید آن را همیشه بخاطر داشته باشد.

לִירְאָה אֹתִי כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל־הָאֲדָמָה וְאֶת־
11 בְּנֵיהֶם יְלַמֵּדוּן׃ וַתִּקְרְבוּן וַתַּעַמְדוּן תַּחַת הָהָר וְהָהָר בֹּעֵר
12 בָּאֵשׁ עַד־לֵב הַשָּׁמַיִם חֹשֶׁךְ עָנָן וַעֲרָפֶל׃ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֲלֵיכֶם
מִתּוֹךְ הָאֵשׁ קוֹל דְּבָרִים אַתֶּם שֹׁמְעִים וּתְמוּנָה אֵינְכֶם רֹאִים
13 זוּלָתִי קוֹל׃ וַיַּגֵּד לָכֶם אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת
14 עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים וַיִּכְתְּבֵם עַל־שְׁנֵי לֻחוֹת אֲבָנִים׃ וְאֹתִי צִוָּה
יְהוָה בָּעֵת הַהִוא לְלַמֵּד אֶתְכֶם חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים לַעֲשֹׂתְכֶם
15 אֹתָם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וְנִשְׁמַרְתֶּם
מְאֹד לְנַפְשֹׁתֵיכֶם כִּי לֹא רְאִיתֶם כָּל־תְּמוּנָה בְּיוֹם דִּבֶּר יְהוָה
16 אֲלֵיכֶם בְּחֹרֵב מִתּוֹךְ הָאֵשׁ׃ פֶּן־תַּשְׁחִתוּן וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל
7 תְּמוּנַת כָּל־סָמֶל תַּבְנִית זָכָר אוֹ נְקֵבָה׃ תַּבְנִית כָּל־בְּהֵמָה אֲשֶׁר
18 בָּאָרֶץ תַּבְנִית כָּל־צִפּוֹר כָּנָף אֲשֶׁר תָּעוּף בַּשָּׁמָיִם׃ תַּבְנִית כָּל־
רֹמֵשׂ בָּאֲדָמָה תַּבְנִית כָּל־דָּגָה אֲשֶׁר־בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ׃
19 וּפֶן־תִּשָּׂא עֵינֶיךָ הַשָּׁמַיְמָה וְרָאִיתָ אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ וְאֶת־הַיָּרֵחַ
וְאֶת־הַכּוֹכָבִים כֹּל צְבָא הַשָּׁמַיִם וְנִדַּחְתָּ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם
וַעֲבַדְתָּם אֲשֶׁר חָלַק יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֹתָם לְכֹל הָעַמִּים תַּחַת
20 כָּל־הַשָּׁמָיִם׃ וְאֶתְכֶם לָקַח יְהוָה וַיּוֹצִא אֶתְכֶם מִכּוּר הַבַּרְזֶל
21 מִמִּצְרָיִם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם נַחֲלָה כַּיּוֹם הַזֶּה׃ וַיהוָה הִתְאַנַּף־
בִּי עַל־דִּבְרֵיכֶם וַיִּשָּׁבַע לְבִלְתִּי עָבְרִי אֶת־הַיַּרְדֵּן וּלְבִלְתִּי־בֹא
22 אֶל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה׃ כִּי אָנֹכִי
מֵת בָּאָרֶץ הַזֹּאת אֵינֶנִּי עֹבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן וְאַתֶּם עֹבְרִים וִירִשְׁתֶּם
23 אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־תִּשְׁכְּחוּ אֶת־בְּרִית
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּכֶם וַעֲשִׂיתֶם לָכֶם פֶּסֶל תְּמוּנַת
24 כֹּל אֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֹכְלָה הוּא
אֵל קַנָּא׃



25 כִּי־תוֹלִיד בָּנִים וּבְנֵי בָנִים וְנוֹשַׁנְתֶּם בָּאָרֶץ וְהִשְׁחַתֶּם וַעֲשִׂיתֶם
פֶּסֶל תְּמוּנַת כֹּל וַעֲשִׂיתֶם הָרַע בְּעֵינֵי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיסוֹ׃

زمانیکه به من گفت این قوم را جمع کن تا سخنان خود را به گوش آنها برسانم تا در تمام مدتی که بر روی زمین زندگی میکنند از من بترسند و آن را به فرزندان خود تعلیم دهند.

۱۱ پیش آمده زیر کوه ایستادید، و آن کوه تا قلب آسمان در آتش مشتعل بود و بخاطر ابر و مه تار بود.

۱۲ خدا از میان آتش با شما سخن میگفت: شما صدای سخنان را شنیدید و شکلی را نمیدیدید فقط صدا (را می‌شنیدید).

۱۳ پیمانش - ده فرمان - را به شما اعلام داشت که انجام دهید و آنها را روی دو لوح سنگی نوشت.

۱۴ و در آن موقع خدا به من فرمان داد که قانونها و احکام را به شما یاد بدهم تا آنها را در سرزمینی که شما بسوی آن میروید تا آنرا تصرف نمائید، انجام دهید.

۱۵ خیلی مواظب جانهای خود باشید زیرا در روزیکه خدا در حُورِو از درون آتش به شما سخن گفت هیچ شکلی را ندیدید.

۱۶ مبادا فاسد شوید و برای خود تصویری - یا هر تمثالی که نمایانگر چیزی باشد، ترکیب مذکر یا مؤنثی بسازید.(۱)

۱۷ شکل هر چارپایی که در زمین است شکل هر پرنده‌ی بالداری که در آسمان پرواز کند ...

۱۸ شکل هر جنبنده‌ی خاکی، شکل هر موجودی در سطح آبها از سطح زمین به پایین.

۱۹ مبادا چشمانت را بسوی آسمان بلند کنی و خورشید و ماه و ستارگان یعنی تمام اجرام آسمانی را ببینی و منحرف گشته به آنها سجده نمائی و آنها را پرستش کنی - چونکه خدا خداوندت آن (اجرام آسمانی) را به همه‌ی اقوام زیر آسمان (از آن جمله قوم ییسرائل) سهم داده است. (تا از خواص آنها بهره‌برداری کنند نه که آنها را پرستش کنند).

۲۰ و اما خدا شما را گرفته از کوره‌ی (ذوب) آهن یعنی از مصر بیرون آورد تا مانند امروز قوم اختصاصی او باشید.

۲۱ و خدا بخاطر سخنان شما به من غضب کرد و بر سر عدم عبور من از یَردِن و اینکه به آن سرزمین خوبی که خدا خداوندت به ملکیت بتو میدهد وارد نشوم سوگند یاد کرد.

۲۲ زیرا من در این سرزمین میمیرم، از یَردِن عبور نخواهم کرد ولی شما عبور میکنید و آن سرزمین خوب را به ارث خواهید برد.

۲۳ مواظب خودتان باشید مبادا پیمانی راکه خدا خداوندتان با شما بسته است فراموش نموده، و شکل هر چیزی راکه خدا خداوندت تو را منع کرده است برای خود بسازی.

۲۴ زیرا خدا خداوند، آتش سوزاننده و قادر غیور است.



۲۵ هرگاه فرزندان و نوادگانی بوجود آوری و در آن سرزمین مدت زیادی اقامت کرده فاسد شوید و مجسمه‌ی شکل هر چیزی را بسازید و در نظر خدا خداوندت بمنظور عصبانی نمودن او آن بدی (بت پرستی) را انجام دهید؛

۲۶ امروز آسمان و زمین را برای شما شاهد میگیرم که از آن سرزمینی که شما از یَردِن به آنجا عبور میکنید.

تورات صبح روز نهم آو
فصل ۴ آیه ۲۵ الی ۴۰

۱- توراه میفرماید دارا بودن هر نوع مجسمه برای فرزندان ییسرائل ممنوع است و این امر برای هر دوره و زمان صادق است.

26 הַעִידֹ֨תִי בָכֶ֜ם הַיּ֗וֹם אֶת־הַשָּׁמַ֣יִם וְאֶת־הָאָ֘רֶץ֒ כִּֽי־אָבֹ֣ד תֹּאבֵד֮וּן֮
מַהֵ֗ר מֵעַ֤ל הָאָ֨רֶץ֙ אֲשֶׁ֨ר אַתֶּ֜ם עֹבְרִ֧ים אֶת־הַיַּרְדֵּ֛ן שָׁ֖מָּה לְרִשְׁתָּ֑הּ
27 לֹא־תַאֲרִיכֻ֤ן יָמִים֙ עָלֶ֔יהָ כִּ֥י הִשָּׁמֵ֖ד תִּשָּׁמֵדֽוּן׃ וְהֵפִ֧יץ יְהוָ֛ה אֶתְכֶ֖ם
בָּעַמִּ֑ים וְנִשְׁאַרְתֶּם֙ מְתֵ֣י מִסְפָּ֔ר בַּגּוֹיִ֕ם אֲשֶׁ֨ר יְנַהֵ֧ג יְהוָ֛ה אֶתְכֶ֖ם
28 שָֽׁמָּה׃ וַעֲבַדְתֶּם־שָׁ֣ם אֱלֹהִ֔ים מַעֲשֵׂ֖ה יְדֵ֣י אָדָ֑ם עֵ֣ץ וָאֶ֔בֶן אֲשֶׁ֤ר
29 לֹא־יִרְאוּן֙ וְלֹ֣א יִשְׁמְע֔וּן וְלֹ֥א יֹֽאכְל֖וּן וְלֹ֥א יְרִיחֻֽן׃ וּבִקַּשְׁתֶּ֥ם מִשָּׁ֛ם
אֶת־יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ וּמָצָ֑אתָ כִּ֣י תִדְרְשֶׁ֔נּוּ בְּכָל־לְבָבְךָ֖ וּבְכָל־
30 נַפְשֶֽׁךָ׃ בַּצַּ֣ר לְךָ֔ וּמְצָא֕וּךָ כֹּ֖ל הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֑לֶּה בְּאַחֲרִית֙ הַיָּמִ֔ים
31 וְשַׁבְתָּ֙ עַד־יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ וְשָׁמַעְתָּ֖ בְּקֹלֽוֹ׃ כִּ֣י אֵ֤ל רַחוּם֙ יְהוָ֣ה
אֱלֹהֶ֔יךָ לֹ֥א יַרְפְּךָ֖ וְלֹ֣א יַשְׁחִיתֶ֑ךָ וְלֹ֤א יִשְׁכַּח֙ אֶת־בְּרִ֣ית אֲבֹתֶ֔יךָ
32 אֲשֶׁ֥ר נִשְׁבַּ֖ע לָהֶֽם׃ כִּ֣י שְׁאַל־נָ֠א לְיָמִ֨ים רִאשֹׁנִ֜ים אֲשֶׁר־הָי֣וּ לְפָנֶ֗יךָ
לְמִן־הַיּוֹם֙ אֲשֶׁר֩ בָּרָ֨א אֱלֹהִ֤ים ׀ אָדָם֙ עַל־הָאָ֔רֶץ וּלְמִקְצֵ֥ה הַשָּׁמַ֖יִם
וְעַד־קְצֵ֣ה הַשָּׁמָ֑יִם הֲנִֽהְיָ֗ה כַּדָּבָ֤ר הַגָּדוֹל֙ הַזֶּ֔ה א֖וֹ הֲנִשְׁמַ֥ע כָּמֹֽהוּ׃
33 הֲשָׁ֣מַֽע עָם֩ ק֨וֹל אֱלֹהִ֜ים מְדַבֵּ֧ר מִתּוֹךְ־הָאֵ֛שׁ כַּאֲשֶׁר־שָׁמַ֥עְתָּ
34 אַתָּ֖ה וַיֶּֽחִי׃ א֣וֹ ׀ הֲנִסָּ֣ה אֱלֹהִ֗ים לָבוֹא֩ לָקַ֨חַת ל֣וֹ ג֘וֹי֮ מִקֶּ֣רֶב גּוֹי֒
בְּמַסֹּת֩ בְּאֹתֹ֨ת וּבְמוֹפְתִ֜ים וּבְמִלְחָמָ֗ה וּבְיָ֤ד חֲזָקָה֙ וּבִזְר֣וֹעַ נְטוּיָ֔ה
וּבְמוֹרָאִ֖ים גְּדֹלִ֑ים כְּכֹל֩ אֲשֶׁר־עָשָׂ֨ה לָכֶ֜ם יְהוָ֧ה אֱלֹהֵיכֶ֛ם בְּמִצְרַ֖יִם
35 לְעֵינֶֽיךָ׃ אַתָּה֙ הָרְאֵ֣תָ לָדַ֔עַת כִּ֥י יְהוָ֖ה ה֣וּא הָאֱלֹהִ֑ים אֵ֥ין ע֖וֹד
36 מִלְּבַדּֽוֹ׃ מִן־הַשָּׁמַ֛יִם הִשְׁמִֽיעֲךָ֥ אֶת־קֹל֖וֹ לְיַסְּרֶ֑ךָּ וְעַל־הָאָ֗רֶץ
37 הֶרְאֲךָ֙ אֶת־אִשּׁ֣וֹ הַגְּדוֹלָ֔ה וּדְבָרָ֥יו שָׁמַ֖עְתָּ מִתּ֥וֹךְ הָאֵֽשׁ׃ וְתַ֗חַת
כִּ֤י אָהַב֙ אֶת־אֲבֹתֶ֔יךָ וַיִּבְחַ֥ר בְּזַרְע֖וֹ אַחֲרָ֑יו וַיּוֹצִֽאֲךָ֧ בְּפָנָ֛יו בְּכֹח֥וֹ
38 הַגָּדֹ֖ל מִמִּצְרָֽיִם׃ לְהוֹרִ֗ישׁ גּוֹיִ֛ם גְּדֹלִ֧ים וַעֲצֻמִ֛ים מִמְּךָ֖ מִפָּנֶ֑יךָ
39 לַהֲבִֽיאֲךָ֗ לָֽתֶת־לְךָ֛ אֶת־אַרְצָ֥ם נַחֲלָ֖ה כַּיּ֥וֹם הַזֶּֽה׃ וְיָדַעְתָּ֣ הַיּ֗וֹם
וַהֲשֵׁבֹתָ֮ אֶל־לְבָבֶךָ֒ כִּ֤י יְהוָה֙ ה֣וּא הָֽאֱלֹהִ֔ים בַּשָּׁמַ֣יִם מִמַּ֔עַל וְעַל־
40 הָאָ֖רֶץ מִתָּ֑חַת אֵ֖ין עֽוֹד׃ וְשָׁמַרְתָּ֞ אֶת־חֻקָּ֣יו וְאֶת־מִצְוֺתָ֗יו אֲשֶׁ֨ר אָנֹכִ֤י
מְצַוְּךָ֙ הַיּ֔וֹם אֲשֶׁר֙ יִיטַ֣ב לְךָ֔ וּלְבָנֶ֖יךָ אַחֲרֶ֑יךָ וּלְמַ֨עַן תַּאֲרִ֤יךְ יָמִים֙ עַל־
הָ֣אֲדָמָ֔ה אֲשֶׁ֨ר יְהוָ֧ה אֱלֹהֶ֛יךָ נֹתֵ֥ן לְךָ֖ כָּל־הַיָּמִֽים׃

تا آنرا تصرف کنید، حتماً دربدر میشوید. بر آن، عمر طولانی نخواهید داشت بلکه حتماً آواره خواهید شد.

۲۷ خدا شما را میان قومها پراکنده خواهد کرد و میان قومهایی که خدا شما را به آنجا میبرد جمعیت کمی باقی خواهید ماند.

۲۸ و آنجا بتهای چوبی و سنگی ساخت دست انسان را، که نمی‌بینند و نمی‌شنوند و نمیخورند و نمی‌بویند پرستش خواهید کرد.

۲۹ (بالاخره) در آنجا خدا خداوندت را طلب خواهید کرد، چنانچه با تمام قلبت و با تمام جانت او را جستجو کنی (ویرا) خواهی یافت.

۳۰ در موقع مذلتت وقتی تمام این چیزها بسر تو آمد، در دوره‌های آخر، بدرگاه خدا خداوندت بازگشت نموده گفته‌های او را اطاعت خواهی کرد.

۳۱ نظر به اینکه خدا خداوندت مهربان است ترا ترک نخواهد کرد و نابودت نخواهد نمود و پیمان پدرانت را که به آنها سوگند یاد کرد به فراموشی نخواهد سپرد.

۳۲ فقط درباره‌ی روزهای پیشین که قبل از تو بوده است - از روزیکه خداوند آدم را روی زمین آفرید، از این سوی آسمان تا آن سوی آن جویا شو، آیا چنین کار بزرگی انجام یافته است؟ آیا مانند آن شنیده شده است؟

۳۳ آیا قومی (هست که) صدای خداوند را که از میان آتش سخن بگوید همانگونه که تو شنیدی، شنیده و زنده مانده باشد؟

۳۴ آیا (هرگز) معبودی کوشش کرده است آنسان که خدا خداوندتان جلو چشم تو در مصر برای شما عمل کرد وارد شده، با آزمایشات و آیات و معجزات و جنگ و با قدرتی قوی و بازویی افراشته و با کارهای شگفت انگیز و عظیم گروهی را از میان گروهی دیگر برای خود بیرون ببرد؟

۳۵ (اینها) بتو نشان داده شد تا بدانی که خدا همان خداوند است و بجز او (خداوندی) نیست.

۳۶ از آسمانها صدایش را بتو شنوانید تا ترا تأدیب نماید و روی زمین آتش بزرگش را نشانت داد و سخنانش را از میان آتش شنیدی.

۳۷ به علت اینکه پدرانت را دوست میداشت نسل او (نسل یعقُوْ) را بعد از او انتخاب نمود. پس تو را با حضور خود بوسیله‌ی نیروی بزرگش از مصر بیرون آورد.

۳۸ تا قومهای بزرگ و دلیرتر از تو را از مقابل تو براند و تو را به سرزمین ایشان آورده و مانند امروز (که میبینی) سرزمین آنها را به ملکیت تو در آورد.

۳۹ پس امروز بدان و قلبت را (به این امر) متمایل کن که از آسمان به بالا و روی زمین به پایین خدا خداوند است و دیگر (خدائی) نیست.

۴۰ پس قانونها و فرمانهایی را که من امروز به تو دستور میدهم رعایت نما تا وضع تو و فرزندان تو بعد از تو بهتر شود، و برای اینکه روی آن سرزمینی که خدا خداوندت بتو میدهد، تمام روزگار، عمر طولانی داشته باشی.

۴۱ آنوقت مُشه در این طرف یَردِن، در سمت شرقی، سه شهر جدا کرد.

שלישי 41/42 אָז יַבְדִּיל מֹשֶׁה שָׁלֹשׁ עָרִים בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרְחָה שָׁמֶשׁ׃ לָנֻס
שָׁמָּה רוֹצֵחַ אֲשֶׁר יִרְצַח אֶת־רֵעֵהוּ בִּבְלִי־דַעַת וְהוּא לֹא־שֹׂנֵא
43 לוֹ מִתְּמֹל שִׁלְשֹׁם וְנָס אֶל־אַחַת מִן־הֶעָרִים הָאֵל וָחָי׃ אֶת־בֶּצֶר
בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ הַמִּישֹׁר לָראוּבֵנִי וְאֶת־רָאמֹת בַּגִּלְעָד לַגָּדִי
44 וְאֶת־גּוֹלָן בַּבָּשָׁן לַמְנַשִּׁי׃ וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי
45 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ אֵלֶּה הָעֵדֹת וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה
46 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם׃ בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בַּגַּיְא מוּל
בֵּית פְּעוֹר בְּאֶרֶץ סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן אֲשֶׁר
47 הִכָּה מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם׃ וַיִּירְשׁוּ אֶת־אַרְצוֹ
וְאֶת־אֶרֶץ ׀ עוֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן שְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר
48 הַיַּרְדֵּן מִזְרַח שָׁמֶשׁ׃ מֵעֲרֹעֵר אֲשֶׁר עַל־שְׂפַת־נַחַל אַרְנֹן וְעַד־הַר
49 שִׂיאֹן הוּא חֶרְמוֹן׃ וְכָל־הָעֲרָבָה עֵבֶר הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה וְעַד יָם
הָעֲרָבָה תַּחַת אַשְׁדֹּת הַפִּסְגָּה׃
1 וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹּבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם
2 וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֹׂתָם׃ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ
3 בְּרִית בְּחֹרֵב׃ לֹא אֶת־אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יְהוָה אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת
4 כִּי אִתָּנוּ אֲנַחְנוּ אֵלֶּה פֹה הַיּוֹם כֻּלָּנוּ חַיִּים׃ פָּנִים ׀ בְּפָנִים דִּבֶּר
5 יְהוָה עִמָּכֶם בָּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ׃ אָנֹכִי עֹמֵד בֵּין־יְהוָה וּבֵינֵיכֶם
בָּעֵת הַהִוא לְהַגִּיד לָכֶם אֶת־דְּבַר יְהוָה כִּי יְרֵאתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ
6 וְלֹא־עֲלִיתֶם בָּהָר לֵאמֹר׃ אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
7 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים׃ לֹא־יִהְיֶה לְךָ
8 אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פָּנָי׃ לֹא־תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל כָּל־תְּמוּנָה
אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם
9 מִתַּחַת לָאָרֶץ׃ לֹא־תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תָעָבְדֵם כִּי אָנֹכִי יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֹּקֵד עֲוֺן אָבוֹת עַל־בָּנִים וְעַל־שִׁלֵּשִׁים
10 וְעַל־רִבֵּעִים לְשֹׂנְאָי׃ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לַאֲלָפִים לְאֹהֲבַי וּלְשֹׁמְרֵי

۴۲ تا قاتلی که همنوع خود را غیر عمدی به قتل رسانیده و قبلاً دشمن وی نبوده باشد به یکی از این شهرها بگریزد و زنده بماند.

۴۳ (شهرهای مذکور عبارت است از:) بِصِر در بیابان در سرزمین جلگه بـرای رِئـوُوِنی‌ها، و راموُت در گیلعاد برای گادیها و گوُلان در باشان برای مِنَشه‌ای ها.

۴۴ شریعتی که مُشه پیش فرزندان ییسرائل قرار داد به شرح زیر است:

۴۵ اینها فرمانها (ی گواه بر وجود خدا) و قانونها و احکامی است که مُشه هنگام بیرون آمدن فرزندان ییسرائل از مصر به آنها گفته بود.

۴٦ مُشه و فرزندان ییسرائل هنگام خروجشان از مصر، در آنسوی یردن، در گی، مـقابل بِت پِعُور، در سرزمین سیحُون پادشاه اَمُوری که ساکن حِشبُون بود وی را شکست داده بودند.

۴۷ (بعد از آنکه) سرزمین وی و سرزمین عُوگ پادشاه باشان - دو پادشاه اِمُوری راکه در این سوی یَردِن در سمت شرق است به ارث برده بودند.(۱)

۴۸ از عَروُعِر که درکنار رود اَرنُون است و تاکوه سیئون یعنی همان حِرموُن.

۴۹ و تمام بادیه‌ی طرف شرقی یَردن و تا دریای آن بادیه زیر سراشیبی‌های قله.

وائِتحَنَن - فصل پنجم

۱ مُشه تمام فرزندان ییسرائل را فرا خوانده به آنها گفت: ای ییسرائل به قانونها و احکامی که من امروز در حضور شما میگویم گوش داده و آنها را بیاموزید و رعایت نموده عمل کنید.

۲ خدا خداوند ما، در حُورِو با ما پیمان بست.

۳ نه تنها خدا این پیمان را با پدران ما (بست) بلکه با ما، خود ما، اینهائیکه امروز همگی اینجا زنده‌ایم، منعقد نمود.

۴ خدا در آن کوه، رویارو، از میان آتش با شما سخن گفت.

۵ نظر به اینکه از آن آتش ترس داشتید و بالای کوه نرفتید، من در آنوقت بین خدا و شما ایستادم تاکلام خدا را با شما باین شرح اطلاع دهم.

٦ من خدا خداوند توام که ترا از سرزمین مصر از خانه‌ی بندگی بیرون آوردم.

۷ در مقابل من معبودان دیگری برای تو وجود نداشته باشد.

۸ هیچ تصویری - هیچ شکلی: از آنچه در آسمان و بالای آن و در زمین و پایین آن و در اعماق آبها باشد برای خود نساز.

۹ به آنها سجده نکن و آنها را پرستش ننما. چونکه من خدا خداوندت قادر غیور بازخواست کننده‌ی گناه پدران از فرزندان (فرزند و نوه) و از نسل سوم و از نسل چهارم دشمنانم (که پیرو پدر بدکار خود باشند) میباشم.

۱- حضرت مُشه نظر به اینکه مشاهده کرد فرزندان ییسرائل میگویند تاکنون که ما مواجه جنگ نبودیم با ما بود ولی هم اکنون که میخواهد ما را ترک کند و به آخریت بپیوندند این بود که مُشه با دو قدرتمند بزرگ یعنی با سیخون و عوگ جنگید و آنها را شکست داد سپس برای پیوستن به ابدیت حاضر گشت.

11 מצותו: לֹא תִשָּׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַשָּׁוְא כִּי לֹא מִצְוֺתָי
12 יְנַקֶּה יְהוָה אֵת אֲשֶׁר־יִשָּׂא אֶת־שְׁמוֹ לַשָּׁוְא: שָׁמוֹר
13 אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים
14 תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל־מְלַאכְתֶּךָ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָל־מְלָאכָה אַתָּה ׀ וּבִנְךָ־וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ־
וַאֲמָתֶךָ וְשׁוֹרְךָ וַחֲמֹרְךָ וְכָל־בְּהֶמְתֶּךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן
15 יָנוּחַ עַבְדְּךָ וַאֲמָתְךָ כָּמוֹךָ: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
וַיֹּצִאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרֹעַ נְטוּיָה עַל־כֵּן צִוְּךָ
16 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־יוֹם הַשַּׁבָּת: כַּבֵּד
אֶת־אָבִיךָ וְאֶת־אִמֶּךָ כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן ׀ יַאֲרִיכֻן
יָמֶיךָ וּלְמַעַן יִיטַב לָךְ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן
17 לָךְ: לֹא תִרְצָח וְלֹא
תִנְאָף וְלֹא תִגְנֹב וְלֹא
18 תַעֲנֶה בְרֵעֲךָ עֵד שָׁוְא: וְלֹא
תַחְמֹד אֵשֶׁת רֵעֶךָ וְלֹא
תִתְאַוֶּה בֵּית רֵעֶךָ שָׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ שׁוֹרוֹ וַחֲמֹרוֹ וְכֹל אֲשֶׁר
19 לְרֵעֶךָ: אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה אֶל־כָּל־ חמישי
קְהַלְכֶם בָּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הֶעָנָן וְהָעֲרָפֶל קוֹל גָּדוֹל וְלֹא יָסָף
20 וַיִּכְתְּבֵם עַל־שְׁנֵי לֻחֹת אֲבָנִים וַיִּתְּנֵם אֵלָי: וַיְהִי כְּשָׁמְעֲכֶם אֶת־
הַקּוֹל מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בֹּעֵר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל־רָאשֵׁי
21 שִׁבְטֵיכֶם וְזִקְנֵיכֶם: וַתֹּאמְרוּ הֵן הֶרְאָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת־כְּבֹדוֹ
וְאֶת־גָּדְלוֹ וְאֶת־קֹלוֹ שָׁמַעְנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה רָאִינוּ כִּי־
22 יְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וָחָי: וְעַתָּה לָמָּה נָמוּת כִּי תֹאכְלֵנוּ
הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם־יֹסְפִים ׀ אֲנַחְנוּ לִשְׁמֹעַ אֶת־קוֹל יְהוָה
23 אֱלֹהֵינוּ עוֹד וָמָתְנוּ: כִּי מִי כָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים
24 חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ־הָאֵשׁ כָּמֹנוּ וַיֶּחִי: קְרַב אַתָּה וּשְׁמָע אֵת כָּל־
אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַתְּ ׀ תְּדַבֵּר אֵלֵינוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר

۱۰ نیکی کننده به هزاران (نسل) یعنی به دوستانم و به کسانی که فرمان‌های مرا مراعات میکند (یعنی کسانیکه پیرو پدر نیکوکار خود هستند میباشم).

۱۱ نام خدا خداوندت را بیهوده بر زبان نیاور زیرا کسی را که نام او را بیهوده بر زبان آورد بدون مجازات نخواهد گذاشت.

۱۲ همانطوریکه خدا خداوندت ترا فرمان داد، مواظب باش روز شبات را مقدس بداری.

۱۳ شش روز کار کن و تمام کارت را انجام بده.

۱۴ و روز هفتم برای خدا خداوندت شبات است، تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و گاوت و الاغت و هر چارپایی که از آن تو باشد و غریبت که تحت اختیار تو هستند هیچ کاری نکنید. تا اینکه غلامت وکنیزت چون تو استراحت کنند.(۱)

۱۵ بیاد آور که در سرزمین مصر غلام بودی و خدا خداوندت با قدرت قوی و بازوی افراشته ترا از آنجا بیرون آورد. بهمین جهت خدا خداوندت به تو فرمان داد (دستورات) روز شبات را رعایت کنی.

۱۶ همانگونه که خدا خداوندت بتو فرمان داد به پدرت و مادرت احترام بگذار تا اینکه عمرت طولانی شود و تا اینکه روی آن سرزمینی که خدا خداوندت بتو میدهد وضع خوبی داشته باشی.

۱۷ قتل نکن، زنا نکن و دزدی نکن. برای همنوعت شهادت دروغ نده.

۱۸ و حسرت زن همنوعت را مبر و خانه‌ی همنوعت را - کشتزارش و غلامش وکنیزش، گاوش و الاغش و هرچه را مال همنوعت است آرزو نکن.

۱۹ خدا در کوه از داخل آتش ابر و مه این سخنان را با صدای بلند گفت و تکرار نکرد. آنها را بر دو لوح سنگی نوشته بمن داد.(۲)

۲۰ چنین واقع شد هنگامیکه این صداها را از داخل تاریکی شنیدید و آن کوه در آتش افروخته بود تمام سران سبط و پیرانتان پیش من آمدید.

۲۱ وگفتید اینک خدا خداوند ما جلال و بزرگی خود را به ما نشان داد و صدایش را از داخل آتش در این روز شنیدیم، دیدیم (ممکن است) خداوند با انسان سخن بگوید و او (انسان) زنده بماند.

۲۲ و اکنون چرا بمیریم زیرا این آتش عظیم ما را خواهد سوزاند. اگر باز هم بار دیگر ما صدای خدا خداوند خود را بشنویم خواهیم مرد.

۲۳ زیرا کدام بشری است که صدای خداوند حی را که از داخل آتش صحبت کند مانند ما شنیده باشد و زنده مانده باشد؟

۲۴ تو پیش برو و آنچه را خدا خداوند ما میگوید بشنو و تو آنچه را که خدا خداوند تو بگوید بما بگو تا بشنویم و انجام دهیم.

۱- در ده فرمان اول آمده است «روز شبات را بخاطر داشته باش» و در ده فرمان دوم آمده است «مواظب باش روز شبات را مقدس بداری» علت این تغییر اینست چون فرزندان بیسرائل در بیابان به کاری مشغول نبودند چون غذای آنها از مائده‌ی آسمانی تأمین و لباسشان فرسوده نمیشد همان قدری که بخاطر داشتند که روز شبات در پیش است کافی بود. در حالیکه حال باید وارد سرزمین خود گردند و مشغول کار شوند بایستی تذکر داده میشد مواظب روز شبات باش تا آنرا مقدس بداری.

۲- منظور از کلمه تکرار نکرد اینست که خدا دیگر در میان جمعیت تجلی ننموده و تکلم نکرد.

25 יְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וְשָׁמַעְנוּ וְעָשִׂינוּ: וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת־
קוֹל דִּבְרֵיכֶם בְּדַבֶּרְכֶם אֵלָי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שָׁמַעְתִּי אֶת־קוֹל
26 דִּבְרֵי הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ אֵלֶיךָ הֵיטִיבוּ כָּל־אֲשֶׁר דִּבֵּרוּ: מִי־
יִתֵּן וְהָיָה לְבָבָם זֶה לָהֶם לְיִרְאָה אֹתִי וְלִשְׁמֹר אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי
27 כָּל־הַיָּמִים לְמַעַן יִיטַב לָהֶם וְלִבְנֵיהֶם לְעֹלָם: לֵךְ אֱמֹר לָהֶם שׁוּבוּ
28 לָכֶם לְאָהֳלֵיכֶם: וְאַתָּה פֹּה עֲמֹד עִמָּדִי וַאֲדַבְּרָה אֵלֶיךָ אֵת כָּל־
הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תְּלַמְּדֵם וְעָשׂוּ בָאָרֶץ אֲשֶׁר
29 אָנֹכִי נֹתֵן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ: וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
30 אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לֹא תָסֻרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל: בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תֵּלֵכוּ לְמַעַן תִּחְיוּן וְטוֹב לָכֶם וְהַאֲרַכְתֶּם
1 יָמִים בָּאָרֶץ אֲשֶׁר תִּירָשׁוּן: וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בָּאָרֶץ אֲשֶׁר
2 אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: לְמַעַן תִּירָא אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לִשְׁמֹר אֶת־כָּל־חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּךָ אַתָּה וּבִנְךָ
3 וּבֶן־בִּנְךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יַאֲרִכֻן יָמֶיךָ: וְשָׁמַעְתָּ יִשְׂרָאֵל
וְשָׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטַב לְךָ וַאֲשֶׁר תִּרְבּוּן מְאֹד כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:
ששי ו 4/5 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ׀ אֶחָד: וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה
6 אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
7 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ
וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ:
8/9 וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם
10 עַל־מְזֻזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ: וְהָיָה כִּי־יְבִיאֲךָ ׀ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
11 וּלְיַעֲקֹב לָתֶת לָךְ עָרִים גְּדֹלֹת וְטֹבֹת אֲשֶׁר לֹא־בָנִיתָ: וּבָתִּים
מְלֵאִים כָּל־טוּב אֲשֶׁר לֹא־מִלֵּאתָ וּבֹרֹת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא־
12 חָצַבְתָּ כְּרָמִים וְזֵיתִים אֲשֶׁר לֹא־נָטָעְתָּ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמֶר

۲۵ خدا صدای سخنان شما را که به من صحبت کردید شنید. پس خدا بمن گفت صدای سخنان این قوم را که با تو صحبت کردند شنیدم. خوب کاری کردند که تمام این سخنان را گفتند.

۲٦ ایکاش تمام روزگار همین قلب را داشته باشند و از من بترسند و تمام فرمانهایم را رعایت کنند. برای اینکه تا ابد وضع آنها و فرزندانشان خوب باشد.

۲۷ برو به آنها بگو «به چادرهای خودتان بازگردید».

۲۸ و تو اینجا پیش من بمان که تمام فرمان‌ها و قانونها و احکامی را که به آنها یاد خواهی داد بتو بگویم تا در سرزمینی که من آنرا به آنها برای ارث بردن میدهم، انجام دهند.

۲۹ مواظب باشید همانگونه که خدا خداوندتان به شما فرمان داد عمل نمائید. به راست و چپ منحرف نشوید.

۳۰ در هر راهی که خدا خداوندتان به شما فرمان داد، بروید. تا اینکه زنده بمانید و وضعتان خوب باشد، و در آن سرزمینی که ارث میبرید عمر طولانی داشته باشید.

وائِتحنن - فصل ششم

۱ این است فرمان - قانونها و احکامیکه خدا خداوندتان فرموده است به شما تعلیم بدهم تا در سرزمینی که شما برای وارث شدنش به آنجا میروید، انجام دهید.

۲ تا اینکه از خدا خداوند خود ترس داشته و تمام قانونها و فرمان‌هایش را که من به تو و به فرزندت و فرزند فرزندت دستور میدهم در تمام مدت عمرت رعایت نمائی و عمرت طولانی شود.

۳ ای ییسرائل (آنها را) گوش داده مواظب باش انجام دهی تا وضع تو خوب شود و همانگونه که خدا خداوند پدرانت بتو گفت در آن سرزمینی که در آن شیر و شهد جاریست بسیار زیاد گردید.

۴ ای ییسرائل گوش بده خدا خداوند ما است، خدا یکتاست.

۵ خدا خداوند خود را با تمام قلبت و با تمام جانت و با تما دارائیت دوست بدار.

٦ و این سخنانیکه من امروز بتو فرمان میدهم، روی قلبت (مورد توجه تو) باشد.

۷ هنگام نشستنت در خانه و راه رفتنت و در وقت خوابیدن و برخاستنت، آنها را خوب به فرزندانت یاد بده و در مورد آنها گفتگو نما.

۸ آنها را بعنوان علامت روی دستت ببند و بمنزله زینت بین چشمانت قرارگیرد.(۱)

۹ آنها را بر باهوهای در خانه و بر دروازه‌های خویش بنویس.(۲)

۱۰ و واقع شود هنگامیکه خدا خداوندت تو را به آن سرزمینی که به پدرانت، به اوراهام و ییصحاق و یَعقوُو سوگند یادکرد آنرا به تو بدهد، بیاورد، یعنی (به) شهرهای بزرگ و خوبی که تو نساختی ...

۱۱ و به خانه‌های پر از نعمت که تو پر نکردی و چاهای حفر شده‌ای که تو حفر نکردی، تاکستانها و زیتون‌هایی که تو غرس ننمودی (وارد شده) بخوری و سیر شوی ...

۱- منظورر از «بین چشمها» جای تفیلین بالای پیشانی و محل رستنگاه موی سر به بالا است.

۲- منظور از باهو: ستون عمودی سمت راست چارچوب درهای ورودی اتاق‌ها و ساختمان و حیاط (بجز توالت و حمام) میباشد. به فصل ۶ آیه ۹ و فصل ۱۱ آیه‌ی ۲۰ از همین کتاب مراجعه شود.

לְךָ֔ פֶּן־תִּשְׁכַּ֖ח אֶת־יְהוָ֑ה אֲשֶׁ֧ר הוֹצִֽיאֲךָ֛ מֵאֶ֥רֶץ מִצְרַ֖יִם מִבֵּ֥ית
13/14 עֲבָדִֽים׃ אֶת־יְהוָ֧ה אֱלֹהֶ֛יךָ תִּירָ֖א וְאֹת֣וֹ תַעֲבֹ֑ד וּבִשְׁמ֖וֹ תִּשָּׁבֵֽעַ׃ לֹ֣א
תֵֽלְכ֔וּן אַחֲרֵ֖י אֱלֹהִ֣ים אֲחֵרִ֑ים מֵאֱלֹהֵי֙ הָֽעַמִּ֔ים אֲשֶׁ֖ר סְבִיבוֹתֵיכֶֽם׃
15 כִּ֣י אֵ֥ל קַנָּ֛א יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ בְּקִרְבֶּ֑ךָ פֶּן־יֶ֠חֱרֶה אַף־יְהוָ֤ה אֱלֹהֶ֙יךָ֙
16 בָּ֔ךְ וְהִשְׁמִ֣ידְךָ֔ מֵעַ֖ל פְּנֵ֥י הָאֲדָמָֽה׃ לֹ֣א תְנַסּ֔וּ אֶת־
17 יְהוָ֖ה אֱלֹהֵיכֶ֑ם כַּאֲשֶׁ֥ר נִסִּיתֶ֖ם בַּמַּסָּֽה׃ שָׁמ֣וֹר תִּשְׁמְר֔וּן אֶת־
18 מִצְוֺ֖ת יְהוָ֣ה אֱלֹהֵיכֶ֑ם וְעֵדֹתָ֥יו וְחֻקָּ֖יו אֲשֶׁ֥ר צִוָּֽךְ׃ וְעָשִׂ֛יתָ הַיָּשָׁ֥ר
וְהַטּ֖וֹב בְּעֵינֵ֣י יְהוָ֑ה לְמַ֙עַן֙ יִ֣יטַב לָ֔ךְ וּבָ֗אתָ וְיָֽרַשְׁתָּ֙ אֶת־הָאָ֣רֶץ
19 הַטֹּבָ֔ה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּ֥ע יְהוָ֖ה לַאֲבֹתֶֽיךָ׃ לַהֲדֹ֥ף אֶת־כָּל־אֹיְבֶ֖יךָ
20 מִפָּנֶ֑יךָ כַּאֲשֶׁ֖ר דִּבֶּ֥ר יְהוָֽה׃ כִּֽי־יִשְׁאָלְךָ֥ בִנְךָ֛ מָחָ֖ר
לֵאמֹ֑ר מָ֣ה הָעֵדֹ֗ת וְהַֽחֻקִּים֙ וְהַמִּשְׁפָּטִ֔ים אֲשֶׁ֥ר צִוָּ֛ה יְהוָ֥ה אֱלֹהֵ֖ינוּ
21 אֶתְכֶֽם׃ וְאָמַרְתָּ֣ לְבִנְךָ֔ עֲבָדִ֛ים הָיִ֥ינוּ לְפַרְעֹ֖ה בְּמִצְרָ֑יִם וַיֹּצִיאֵ֧נוּ
22 יְהוָ֛ה מִמִּצְרַ֖יִם בְּיָ֥ד חֲזָקָֽה׃ וַיִּתֵּ֣ן יְהוָה֩ אוֹתֹ֨ת וּֽמֹפְתִ֜ים גְּדֹלִ֨ים
23 וְרָעִ֧ים ׀ בְּמִצְרַ֛יִם בְּפַרְעֹ֥ה וּבְכָל־בֵּית֖וֹ לְעֵינֵֽינוּ׃ וְאוֹתָ֖נוּ הוֹצִ֣יא
מִשָּׁ֑ם לְמַ֙עַן֙ הָבִ֣יא אֹתָ֔נוּ לָ֤תֶת לָ֙נוּ֙ אֶת־הָאָ֔רֶץ אֲשֶׁ֥ר נִשְׁבַּ֖ע
24 לַאֲבֹתֵֽינוּ׃ וַיְצַוֵּ֣נוּ יְהוָ֗ה לַעֲשׂוֹת֙ אֶת־כָּל־הַחֻקִּ֣ים הָאֵ֔לֶּה לְיִרְאָ֖ה
אֶת־יְהוָ֣ה אֱלֹהֵ֑ינוּ לְט֥וֹב לָ֙נוּ֙ כָּל־הַיָּמִ֔ים לְחַיֹּתֵ֖נוּ כְּהַיּ֥וֹם הַזֶּֽה׃
25 וּצְדָקָ֖ה תִּֽהְיֶה־לָּ֑נוּ כִּֽי־נִשְׁמֹ֨ר לַעֲשׂ֜וֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָ֣ה הַזֹּ֗את
ז 1 לִפְנֵ֛י יְהוָ֥ה אֱלֹהֵ֖ינוּ כַּאֲשֶׁ֥ר צִוָּֽנוּ׃ כִּ֤י יְבִֽיאֲךָ֙ יְהוָ֣ה שביעי
אֱלֹהֶ֔יךָ אֶל־הָאָ֕רֶץ אֲשֶׁר־אַתָּ֥ה בָא־שָׁ֖מָּה לְרִשְׁתָּ֑הּ וְנָשַׁ֣ל גּֽוֹיִם־
רַבִּ֣ים ׀ מִפָּנֶ֡יךָ הַֽחִתִּי֩ וְהַגִּרְגָּשִׁ֨י וְהָאֱמֹרִ֜י וְהַכְּנַעֲנִ֣י וְהַפְּרִזִּ֗י וְהַֽחִוִּי֙
2 וְהַיְבוּסִ֔י שִׁבְעָ֣ה גוֹיִ֔ם רַבִּ֥ים וַעֲצוּמִ֖ים מִמֶּֽךָּ׃ וּנְתָנָ֞ם יְהוָ֧ה אֱלֹהֶ֛יךָ
לְפָנֶ֖יךָ וְהִכִּיתָ֑ם הַחֲרֵ֤ם תַּחֲרִים֙ אֹתָ֔ם לֹא־תִכְרֹ֥ת לָהֶ֛ם בְּרִ֖ית
3 וְלֹ֥א תְחָנֵּֽם׃ וְלֹ֥א תִתְחַתֵּ֖ן בָּ֑ם בִּתְּךָ֙ לֹא־תִתֵּ֣ן לִבְנ֔וֹ וּבִתּ֖וֹ לֹא־
4 תִקַּ֥ח לִבְנֶֽךָ׃ כִּֽי־יָסִ֤יר אֶת־בִּנְךָ֙ מֵאַֽחֲרַ֔י וְעָבְד֖וּ אֱלֹהִ֣ים אֲחֵרִ֑ים
5 וְחָרָ֤ה אַף־יְהוָה֙ בָּכֶ֔ם וְהִשְׁמִידְךָ֖ מַהֵֽר׃ כִּ֣י אִם־כֹּ֤ה תַעֲשׂוּ֙
לָהֶ֔ם מִזְבְּחֹתֵיהֶ֣ם תִּתֹּ֔צוּ וּמַצֵּבֹתָ֖ם תְּשַׁבֵּ֑רוּ וַאֲשֵֽׁירֵהֶם֙ תְּגַדֵּע֔וּן

۱۲ مواظب خود باش، مبادا خدا راکه ترا از سرزمین مصر از خانه غلامی بیرون آورد فراموش کنی.
۱۳ از خدا خداوند خود ترس داشته باش و او را ستایش نما و (در صورت لزوم به امر دادگاه) بنام وی سوگند یاد کن.
۱۴ بدنبال دیگر معبودها، از معبودهای قومهاییکه اطراف شما هستند نروید.(۱)
۱۵ زیرا خدا خداوندت قادر غیور در میان توست، مبادا خشم خدا خداوندت بر تو افروخته شده از روی زمین نابودت سازد.
۱۶ خدا خداوندتان را همانگونه که در مَسا آزمودید نیازمائید.
۱۷ فرمانهای خدا خداوندتان و دستوراتش را (که اجرای آنهاگواهی دادن بر وجودش میباشد) که بشما داد حتماً رعایت کنید.
۱۸ آنچه که در نظر خدا پسندیده و نیکوست به عمل آور تا وضعت خوب شود و تا به آن سرزمین خوبی که خدا به پدرانت سوگند یاد کرد، وارد شوی و وارث آن گردی.
۱۹ تا اینکه همانگونه که خداگفت دشمنانت را از مقابل تو دفع کند.
۲۰ چنانچه در آینده، پسرت از تو پرسیده بگوید این فرامین (گواه بر وجود خدا) و قانونها و احکامیکه خدا خداوند ما به شما فرمان داد چیست؟
۲۱ به پسرت بگو در مصر غلام پَرعُوه بودیم. خدا ما را از مصر با قدرتی بیرون آورد.
۲۲ خدا در مصر، در نظر ما آیات و معجزات بزرگ و مصیبت باری برای پَرعُوه و تمام خاندانش ظاهر ساخت.
۲۳ و ما را از آنجا خارج کرد تا اینکه ما را از آن سرزمینی که (در مورد آن) به پدران ما سوگند یاد کرده بود آورده و (آنرا) بما بدهد.
۲۴ پس خدا به ما فرمان داد تمام این قانونها را بمنظور ترسیدن از خدا خداوند خود و خوشبخت بودن در تمام عمر انجام دهیم تا مانند امروز به ما زندگی ببخشد.
۲۵ و اگر مواظب بوده تمام این فرمانها را همانگونه که به ما فرمان داده است، در حضور خدا خداوند خود عمل نمائیم سعادت خواهیم داشت.

وائتحنن - فصل هفتم

۱ هنگامیکه خدا خداوندت تو را به آن سرزمینی که به آنجا وارد میشوی تا آنرا متصرف شوی برد و قومهای بسیاری یعنی: حیتی، گیرگاشی، اِمُوری، کِنَعنی، پِریزی، حیوی و یِبوسی، همان هفت قومی راکه پرجمعیت تر و نیرومندتر از تو هستند از پیش تو راند ...
۲ و خدا خداوند تو آنها را به تو تسلیم نمود تا آنها را مغلوب نمایی، آنها را حتماً قتل عام کن، با آنها پیمان نبند و به آنها ترحم نکن.
۳ با آنها ازدواج نکن دخترت را به پسرش نده و دخترش را برای پسرت نگیر.
۴ چونکه پسرت را از پیروی از من منحرف خواهد کرد و دیگر معبودان را ستایش خواهند نمود. پس خشم خدا بر شما افروخته خواهد شد و تو را بزودی نابود خواهد ساخت.
۵ بلکه با آنها اینچنین عمل کنید. قربانگاههای آنها را ویران نموده ستونهای جای پرستش

۱- چون انسان تحت تأثیر محیط قرار دارد کلمه اطراف بعنوان تأکید آمده است به آیه ۷ از فصل ۵ مراجعه شود.

6 וּפְסִילֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בָּאֵשׁ: כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּךָ בָּחַר ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכֹּל הָעַמִּים
7 אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: לֹא מֵרֻבְּכֶם מִכָּל־הָעַמִּים חָשַׁק יְהוָה
8 בָּכֶם וַיִּבְחַר בָּכֶם כִּי־אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל־הָעַמִּים: כִּי מֵאַהֲבַת
יְהוָה אֶתְכֶם וּמִשָּׁמְרוֹ אֶת־הַשְּׁבֻעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֵיכֶם
הוֹצִיא יְהוָה אֶתְכֶם בְּיָד חֲזָקָה וַיִּפְדְּךָ מִבֵּית עֲבָדִים מִיַּד פַּרְעֹה
מפטיר 9 מֶלֶךְ־מִצְרָיִם: וְיָדַעְתָּ כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל
הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָו לְאֶלֶף
10 דּוֹר: וּמְשַׁלֵּם לְשֹׂנְאָיו אֶל־פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יְאַחֵר לְשֹׂנְאוֹ אֶל־
11 פָּנָיו יְשַׁלֶּם־לוֹ: וְשָׁמַרְתָּ אֶת־הַמִּצְוָה וְאֶת־הַחֻקִּים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם:
עקב 12 וְהָיָה ׀ עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֵת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם וְשָׁמַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת־הַבְּרִית וְאֶת־הַחֶסֶד אֲשֶׁר
13 נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ: וַאֲהֵבְךָ וּבֵרַכְךָ וְהִרְבֶּךָ וּבֵרַךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי־
אַדְמָתֶךָ דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ שְׁגַר־אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרֹת צֹאנֶךָ
14 עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לָתֶת לָךְ: בָּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל־
15 הָעַמִּים לֹא־יִהְיֶה בְךָ עָקָר וַעֲקָרָה וּבִבְהֶמְתֶּךָ: וְהֵסִיר יְהוָה
מִמְּךָ כָּל־חֹלִי וְכָל־מַדְוֵי מִצְרַיִם הָרָעִים אֲשֶׁר יָדַעְתָּ לֹא יְשִׂימָם
16 בָּךְ וּנְתָנָם בְּכָל־שֹׂנְאֶיךָ: וְאָכַלְתָּ אֶת־כָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לֹא־תָחוֹס עֵינְךָ עֲלֵיהֶם וְלֹא תַעֲבֹד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם
17 כִּי־מוֹקֵשׁ הוּא לָךְ: כִּי תֹאמַר בִּלְבָבְךָ רַבִּים
18 הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִמֶּנִּי אֵיכָה אוּכַל לְהוֹרִישָׁם: לֹא תִירָא מֵהֶם
זָכֹר תִּזְכֹּר אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְפַרְעֹה וּלְכָל־מִצְרָיִם:
19 הַמַּסֹּת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר־רָאוּ עֵינֶיךָ וְהָאֹתֹת וְהַמֹּפְתִים וְהַיָּד הַחֲזָקָה
וְהַזְּרֹעַ הַנְּטוּיָה אֲשֶׁר הוֹצִאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כֵּן־יַעֲשֶׂה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
20 לְכָל־הָעַמִּים אֲשֶׁר־אַתָּה יָרֵא מִפְּנֵיהֶם: וְגַם אֶת־הַצִּרְעָה
יְשַׁלַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּם עַד־אֲבֹד הַנִּשְׁאָרִים וְהַנִּסְתָּרִים מִפָּנֶיךָ:

آنها را خرد کنید و درختهای مورد پرستش آنها را بشکنید و بتهای آنها را با آتش بسوزانید.

٦ زیرا تو برای خدا خداوند خود قوم مقدسی هستی. خدا خداوندت تو را انتخاب کرد تا در میان تمام قوم‌های روی زمین برای وی قومی نخبه باشی.

۷ خدا نه بخاطر زیادتر بودن شما از قومهای دیگر به شما زیاد علاقمند شد و شما را انتخاب کرد، زیرا شما از تمام قومها کم جمعیت ترید.

۸ بلکه بخاطر محبت خدا به شما و بخاطر رعایت سوگندی که برای پدران شما یاد کرده است خدا شما را با قدرتی قوی بیرون آورد و تو را از دست پَرعُوه پادشاه مصر از خانهٔ بردگی بازخرید.

۹ پس بدان که خدا خداوند تو، خداست. قادری است وفادار که پیمان و احسانش را نسبت به دوستدارانش و کسانی که فرامینش را رعایت میکنند برای هزار نسل مراعات میکند.

۱۰ و به هر یک از دشمنان خود (بپاس کار نیکی که احتمالاً انجام داده باشد) در زندگیش پاداش میدهد تا (در آخرت) نابودش سازد و نسبت به دشمنش تأخیر روا نمیدارد، در زندگیش به او پاداش میدهد. (به فصل ۵ آیه‌های ۹ و ۱۰ مراجعه شود).

۱۱ پس فرمانها و قانونها و احکامی را که من امروز به تو میدهم رعایت کرده به آنها عمل نما.

هفطارای معمولی واِتحنن در صفحه ۴۰۰

پاراشای عِقِو

۱۲ چنین مقرر است، در ازای اینکه به این احکام گوش داده و آنها را رعایت نمائی خدا خداوند تو پیمان و احسانی را که به پدرانت سوگند یاد کرد در حق تو مراعات خواهد نمود.

۱۳ دوستت خواهد داشت و برکتت خواهد دا و افزونت خواهد گردانید. ثمره‌ی شکمت و میوه‌ی زمینت، غله و شیره و روغنت - بچه‌ی گاوهایت و نتاج گوسفندانت را روی زمینی که به پدرانت سوگند یاد کرد تا به تو بدهد، برکت خواهد داد.

۱۴ از تمام قومها مبارکتر خواهی بود. در میان تو مرد و زن عقیم وجود نخواهد داشت و همینگونه در میان چارپایان تو.

۱۵ خدا هرگونه بیماری‌ای را از تو دور خواهد کرد و هیچیک از دردهای درمان ناپذیر مصریان را که میشناسی، بر تو مستولی نخواهد نمود، بلکه آنها را به دشمنان تو خواهد داد.

۱٦ تمام قومهایی را که خدا خداوندت به تو تسلیم میکند فناساز، نسبت به آنها چشم پوشی نکن. معبودانشان را پرستش ننما زیرا این برای تو دامی خواهد بود.

۱۷ اگر با خود بگویی این قومها از من افزون ترند، چگونه میتوانم آنها را بیرون کنم؟

۱۸ از آنها ترس نداشته باش، آنچه را خدا خداوندت با پَرعُوه و با تمام مصریان عمل کرد بیاد آور.

۱۹ یعنی تجربه‌های بزرگ و آیات و معجزات و قدرتی قوی و بازویی افراشته را که چشمانت مشاهد نمود که خدا، خداوندت (به وسیله‌ی آنها) تو را بیرون آورد (بیاد آور). خدا خداوندت با همه‌ی قومهاییکه تو از حضور آنها ترس داری چنین عمل خواهند نمود.

۲۰ خدا خداوندت زنبورهای سرخ را به میان آنها روانه خواهد نمود و پنهان شدگانشان را از پیش تو نابود سازد.

21 לֹא תַעֲרֹץ מִפְּנֵיהֶם כִּי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּקִרְבֶּךָ אֵל גָּדוֹל וְנוֹרָא׃)(
22 וְנָשַׁל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵל מִפָּנֶיךָ מְעַט מְעָט לֹא
23 תוּכַל כַּלֹּתָם מַהֵר פֶּן־תִּרְבֶּה עָלֶיךָ חַיַּת הַשָּׂדֶה׃ וּנְתָנָם יְהוָה
24 אֱלֹהֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָמָם מְהוּמָה גְדֹלָה עַד הִשָּׁמְדָם׃ וְנָתַן מַלְכֵיהֶם
בְּיָדֶךָ וְהַאֲבַדְתָּ אֶת־שְׁמָם מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם לֹא־יִתְיַצֵּב אִישׁ בְּפָנֶיךָ
25 עַד הִשְׁמִדְךָ אֹתָם׃ פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בָּאֵשׁ לֹא־תַחְמֹד
כֶּסֶף וְזָהָב עֲלֵיהֶם וְלָקַחְתָּ לָךְ פֶּן תִּוָּקֵשׁ בּוֹ כִּי תוֹעֲבַת יְהוָה
26 אֱלֹהֶיךָ הוּא׃ וְלֹא־תָבִיא תוֹעֵבָה אֶל־בֵּיתֶךָ וְהָיִיתָ חֵרֶם כָּמֹהוּ
שַׁקֵּץ ׀ תְּשַׁקְּצֶנּוּ וְתַעֵב ׀ תְּתַעֲבֶנּוּ כִּי־חֵרֶם הוּא׃
ח 1 כָּל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת לְמַעַן
תִּחְיוּן וּרְבִיתֶם וּבָאתֶם וִירִשְׁתֶּם אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע יְהוָה
2 לַאֲבֹתֵיכֶם׃ וְזָכַרְתָּ אֶת־כָּל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר לְמַעַן עַנֹּתְךָ לְנַסֹּתְךָ לָדַעַת אֶת־
3 אֲשֶׁר בִּלְבָבְךָ הֲתִשְׁמֹר מִצְוֺתָו אִם־לֹא׃ וַיְעַנְּךָ וַיַּרְעִבֶךָ וַיַּאֲכִלְךָ
אֶת־הַמָּן אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ וְלֹא יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעֲךָ
כִּי לֹא עַל־הַלֶּחֶם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל־כָּל־מוֹצָא פִי־
4 יְהוָה יִחְיֶה הָאָדָם׃ שִׂמְלָתְךָ לֹא בָלְתָה מֵעָלֶיךָ וְרַגְלְךָ לֹא)(
5 בָצֵקָה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה׃ וְיָדַעְתָּ עִם־לְבָבֶךָ כִּי כַּאֲשֶׁר יְיַסֵּר
6 אִישׁ אֶת־בְּנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְיַסְּרֶךָּ׃ וְשָׁמַרְתָּ אֶת־מִצְוֺת יְהוָה
7 אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בִּדְרָכָיו וּלְיִרְאָה אֹתוֹ׃ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְבִיאֲךָ
אֶל־אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם עֲיָנֹת וּתְהֹמֹת יֹצְאִים בַּבִּקְעָה
8 וּבָהָר׃ אֶרֶץ חִטָּה וּשְׂעֹרָה וְגֶפֶן וּתְאֵנָה וְרִמּוֹן אֶרֶץ־זֵית שֶׁמֶן
9 וּדְבָשׁ׃ אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְמִסְכֵּנֻת תֹּאכַל־בָּהּ לֶחֶם לֹא־תֶחְסַר
כֹּל בָּהּ אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבָנֶיהָ בַרְזֶל וּמֵהֲרָרֶיהָ תַּחְצֹב נְחֹשֶׁת׃
10 וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל־הָאָרֶץ הַטֹּבָה
11 אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ׃ הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־תִּשְׁכַּח אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְבִלְתִּי שני)(
12 שְׁמֹר מִצְוֺתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם׃ פֶּן־

۲۱ از آنها نهراس زیرا خدا خداوندت که قادری بزرگ و مهیب است در میان توست.
۲۲ خدا خداوندت این قومها را بتدریج از پیش تو میراند. نباید آنها را زود فنا نمائی مبادا که حیوانات صحرا علیه تو بسیار شوند.
۲۳ خدا خداوندت آنها را در برابر تو تسلیم میکند و تا نابودیشان آنها را فوق‌العاده آشفته میگرداند.
۲۴ پادشاهان آنها را بدست تو تسلیم خواهد کرد تا نامشان را از زیر آسمان محو سازی. کسی را در برابر تو یارای مقاومت نخواهد بود تا آنکه آنها را نابود گردانی.
۲۵ پیکره‌های معبودانشان را با آتش بسوزانید. آرزو نکن که نقره و طلائی را که بر آنهاست برای خود برداری. مبادا با آن بدام افتی، چونکه (این عمل) در نظر خدا خداوندت ناپسند است.
۲٦ و چیز ناپسند را وارد خانه‌ات نکن تا مثل آن (چیز) تحریم نگردی. از آن نهایت نفرت را داشته و کاملاً آنرا زشت بدان چونکه حرام است.

عِقِو - فصل هشتم

۱ مواظب باشید هر فرمانی را که من امروز به شما میدهم، انجام دهید تا اینکه زنده مانده افزون شوید و بیائید آن سرزمینی را که خدا (درباره‌ی آن) به پدرشان سوگند یاد کرد به تصرف درآورید.
۲ تمام راهی را که در بیابان خدا خداوندت ترا در این چهل سال رهبری نمود بیاد آور. برای این بود که ترا رنج داده بیازماید (۱) و بداند در قلبت چیست؟ و آیا فرمانش را رعایت مینمایی یا نه؟
۳ تو را رنج داد و گرسنه گذاشت. «مان» را که نمیشناختی و پدرانت نمی‌شناختند بتو خورانید تا اینکه بتو بفهماند که آدمی تنها بوسیله‌ی غذا زنده نمی‌ماند بلکه بخاطر هر امری که (برای زنده ماندن کسی) از سوی خدا صادر شده است زنده میماند.
۴ اینک چهل سال است لباس تو در برت فرسوده نشد و پایت آماس نکرد.
۵ پس با شعورت تشخیص بده همانطوری که کسی فرزندش را تأدیب میکند خدا خداوندت تو را تأدیب مینماید.(۲)
٦ پس دستور خدا خداوندت را مراعات نما تا در راههایش گام نهی و از او ترس داشته باشی.
۷ هنگامیکه خدا خداوندت تو را بسرزمین خوبی بیاورد - سرزمین رودهای آب، که چشمه‌ها و سیلابهایش از دره‌ها و کوهها بیرون می‌آیند ...
۸ سرزمین گندم و جو و تاک و انجیر و انار - سرزمین زیتون پر روغن و شهد (خرما) ...
۹ سرزمینی که در آن در حال فقر امرار معاش نکنی - چیزی در آن کسر نداشته باشی - سرزمینی که از سنگهایش آهن و از کوهستان هایش مس استخراج کنی ...
۱۰ میخوری و سیر میشوی، خدا خداوند خود را بخاطر آن سرزمین خوبی که بتو داده سپاس بگو.
۱۱ مواظب خود باش مبادا خدا خداوند خود را فراموش کنی و فرمانها و احکام و قانونهایش را که من امروز بتو امر میکنم مراعات نکنی ...

۱- خدا میدانست و احتیاج به آزمودن نداشت ولی آزمود تا به امت‌هایی که به محبت‌های خدا نسبت به ییسرائل اعتراض دارند و آنرا تبعیض می‌پندارند پاسخ بدهد. به کتاب یرمیا فصل ۲ آیه‌های ۱-۳ مراجعه شود.
۲- به فصل ۳۲ آیه ۴ مراجعه شود.

13 תֹּאכַל וְשָׂבָעְתָּ וּבָתִּים טֹבִים תִּבְנֶה וְיָשָׁבְתָּ׃ וּבְקָרְךָ וְצֹאנְךָ
14 יִרְבְּיֻן וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבֶּה־לָּךְ וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ יִרְבֶּה׃ וְרָם לְבָבֶךָ
וְשָׁכַחְתָּ אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ הַמּוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית
15 עֲבָדִים׃ הַמּוֹלִיכְךָ בַּמִּדְבָּר ׀ הַגָּדֹל וְהַנּוֹרָא נָחָשׁ ׀ שָׂרָף וְעַקְרָב
וְצִמָּאוֹן אֲשֶׁר אֵין־מָיִם הַמּוֹצִיא לְךָ מַיִם מִצּוּר הַחַלָּמִישׁ׃
16 הַמַּאֲכִלְךָ מָן בַּמִּדְבָּר אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן עַנֹּתְךָ
17 וּלְמַעַן נַסֹּתֶךָ לְהֵיטִבְךָ בְּאַחֲרִיתֶךָ׃ וְאָמַרְתָּ בִּלְבָבֶךָ כֹּחִי וְעֹצֶם
18 יָדִי עָשָׂה לִי אֶת־הַחַיִל הַזֶּה׃ וְזָכַרְתָּ אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ כִּי הוּא
הַנֹּתֵן לְךָ כֹּחַ לַעֲשׂוֹת חָיִל לְמַעַן הָקִים אֶת־בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע
לַאֲבֹתֶיךָ כַּיּוֹם הַזֶּה׃
19 וְהָיָה אִם־שָׁכֹחַ תִּשְׁכַּח אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ וְהָלַכְתָּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וַעֲבַדְתָּם וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לָהֶם הַעִדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם כִּי אָבֹד
20 תֹּאבֵדוּן׃ כַּגּוֹיִם אֲשֶׁר יהוה מַאֲבִיד מִפְּנֵיכֶם כֵּן תֹּאבֵדוּן עֵקֶב
לֹא תִשְׁמְעוּן בְּקוֹל יהוה אֱלֹהֵיכֶם׃

ט 1 שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתָּה עֹבֵר הַיּוֹם אֶת־הַיַּרְדֵּן לָבֹא לָרֶשֶׁת גּוֹיִם
2 גְּדֹלִים וַעֲצֻמִים מִמֶּךָּ עָרִים גְּדֹלֹת וּבְצֻרֹת בַּשָּׁמָיִם׃ עַם־גָּדוֹל
וָרָם בְּנֵי עֲנָקִים אֲשֶׁר אַתָּה יָדַעְתָּ וְאַתָּה שָׁמַעְתָּ מִי יִתְיַצֵּב לִפְנֵי
3 בְּנֵי עֲנָק׃ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם כִּי יהוה אֱלֹהֶיךָ הוּא־הָעֹבֵר לְפָנֶיךָ אֵשׁ
אֹכְלָה הוּא יַשְׁמִידֵם וְהוּא יַכְנִיעֵם לְפָנֶיךָ וְהוֹרַשְׁתָּם וְהַאֲבַדְתָּם
שלישי 4 מַהֵר כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יהוה לָךְ׃ אַל־תֹּאמַר בִּלְבָבְךָ בַּהֲדֹף יהוה
אֱלֹהֶיךָ אֹתָם ׀ מִלְּפָנֶיךָ לֵאמֹר בְּצִדְקָתִי הֱבִיאַנִי יהוה לָרֶשֶׁת
אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת וּבְרִשְׁעַת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה יהוה מוֹרִישָׁם מִפָּנֶיךָ׃
5 לֹא בְצִדְקָתְךָ וּבְיֹשֶׁר לְבָבְךָ אַתָּה בָא לָרֶשֶׁת אֶת־אַרְצָם כִּי
בְּרִשְׁעַת ׀ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה יהוה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישָׁם מִפָּנֶיךָ וּלְמַעַן
הָקִים אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יהוה לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק
6 וּלְיַעֲקֹב׃ וְיָדַעְתָּ כִּי לֹא בְצִדְקָתְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ אֶת־
7 הָאָרֶץ הַטּוֹבָה הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ כִּי עַם־קְשֵׁה־עֹרֶף אָתָּה׃ זְכֹר

۱۲ مبادا بخوری و سیر شوی، خانه‌های خوب بسازی و بنشینی ...

۱۳ رمه و گله‌ات افزون شود، نقره و طلایت زیادگشته، آنچه داری افزون گردد...

۱۴ آنگاه دلت مغرور شود و خدا خداوند خود را که تو را از سرزمین مصر و از خانه‌ی غلامی بیرون آورد فراموش کنی ...(۱)

۱۵ تو را در بیابان بزرگ و خوفناکی که جای مار، مار سمی و عقرب میباشد و خشک و بی آب است رهبری میکند، برای تو از سنگ خارا آب بیرون میکشد ...

۱۶ در بیابان، «مان» را که پدرانت نمیشناختند به تو میخوراند. برای اینکه تو را رنج داده بیازماید تا تو را عاقبت به خیر گرداند ...

۱۷ (مبادا) در دلت بگویی این نیرو و قوت دستم بود که این توانگری را برای من بوجود آورد.

۱۸ بلکه خدا خداوند خود را بیاد داشته باش، زیرا اوست که بتو نیرو میدهد تا توانایی حاصل کنی تا چنانکه امروز می‌بینی به پیمان خود که برای پدرانت سوگند یادکرده است وفاکند.

۱۹ امروز به شما اخطار کردم که چنین مقرر است که اگر خدا خداوند خود را فراموش کنی و بدنبال دیگر معبودان رفته آنها را ستایش نمائی و به آنها سجده کنی حتماً آواره میشوید.

۲۰ در نتیجه‌ی عدم اطاعتتان از سخن خدا خداوند خود، مانند قومهایی که خدا از پیش شما نابود میکند، دربدر خواهید شد.

عِقِو - فصل نهم

۱ ای ییسرائل گوش فرا دار: تو امروز از یَردِن میگذری تا بیایی قومهای بزرگ و قویتر از خود و شهرهای بزرگی را که حصارهایشان سر به آسمان میساید به تصرف درآوری.

۲ قومی بزرگ و بلند قد یعنی فرزندان عَناقیها (غولها) را تو می‌شناسی و درباره‌ی آنها شنیده‌ای: کیست که در برابر فرزندان عَناق (غول) مقاومت کند؟

۳ امروز بدان که خدا، خداوند توست. او آتشی است سوزان که پیشاپیش تو میگذرد. او نابودشان میکند و در برابر تو تسلیمشان میکند. همانگونه که خدا به تو گفت زود آنها را بیرون رانده نابودشان کن.

۴ هنگامیکه خدا خداوندت آنها را از پیش تو دفع کرد چنین مگو که خدا به سبب عدالت من مرا آورد تا این سرزمین را بتصرف در آورم بلکه به سبب شرارت این قوم‌هاست که خدا آنها را از پیش تو میراند.

۵ بسبب عدالت و پاکدلیت نیست که میائی سرزمین آنها را به تصرف درآوری بلکه بسبب شرارت این قومهاست که خدا خداوندت آنها را از پیش تو میراند و بخاطر وفاکردن به سوگندی است که برای پدرانت، اوراهام، ییصحاق و یَعقوُو یادکرده است.

۶ بدان، بسبب عدالت تو نیست که خدا خداوندت این سرزمین خود را بتو میدهد که آنرا

۱- در چندین جای توراه اشاره شده است که ثروتمند شدن همواره خطر پشت پا زدن به فرامین توراه و دور شدن از خداوند را ممکن است همراه داشته باشد و حخامیم فرموده‌اند که غرش شیر بدین خاطر است که همیشه در حال خوردن گوشت و اگر چنانچه کاه میخورد هیچوقت پادشاه حیوانات نمی‌شد.

אַל־תִּשְׁכַּח אֵת אֲשֶׁר־הִקְצַפְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמִּדְבָּר לְמִן־
הַיּוֹם אֲשֶׁר־יָצָאתָ ׀ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־בֹּאֲכֶם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה
8 מַמְרִים הֱיִיתֶם עִם־יְהוָה׃ וּבְחֹרֵב הִקְצַפְתֶּם אֶת־יְהוָה וַיִּתְאַנַּף
9 יְהוָה בָּכֶם לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם׃ בַּעֲלֹתִי הָהָרָה לָקַחַת לוּחֹת
הָאֲבָנִים לוּחֹת הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם וָאֵשֵׁב בָּהָר
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי׃
10 וַיִּתֵּן יְהוָה אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לוּחֹת הָאֲבָנִים כְּתֻבִים בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים
וַעֲלֵיהֶם כְּכָל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בָּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ
11 בְּיוֹם הַקָּהָל׃ וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה נָתַן יְהוָה
12 אֵלַי אֶת־שְׁנֵי לֻחֹת הָאֲבָנִים לֻחוֹת הַבְּרִית׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי קוּם
רֵד מַהֵר מִזֶּה כִּי שִׁחֵת עַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרָיִם סָרוּ מַהֵר
13 מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִם עָשׂוּ לָהֶם מַסֵּכָה׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי
14 לֵאמֹר רָאִיתִי אֶת־הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עַם־קְשֵׁה־עֹרֶף הוּא׃ הֶרֶף
מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְאֶמְחֶה אֶת־שְׁמָם מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם וְאֶעֱשֶׂה
15 אוֹתְךָ לְגוֹי־עָצוּם וָרָב מִמֶּנּוּ׃ וָאֵפֶן וָאֵרֵד מִן־הָהָר וְהָהָר בֹּעֵר
16 בָּאֵשׁ וּשְׁנֵי לוּחֹת הַבְּרִית עַל שְׁתֵּי יָדָי׃ וָאֵרֶא וְהִנֵּה חֲטָאתֶם
לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם עֲשִׂיתֶם לָכֶם עֵגֶל מַסֵּכָה סַרְתֶּם מַהֵר מִן־
17 הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶתְכֶם׃ וָאֶתְפֹּשׂ בִּשְׁנֵי הַלֻּחֹת וָאַשְׁלִכֵם
18 מֵעַל שְׁתֵּי יָדָי וָאֲשַׁבְּרֵם לְעֵינֵיכֶם׃ וָאֶתְנַפַּל לִפְנֵי יְהוָה כָּרִאשֹׁנָה
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַלְתִּי וּמַיִם לֹא שָׁתִיתִי
עַל כָּל־חַטַּאתְכֶם אֲשֶׁר חֲטָאתֶם לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
19 לְהַכְעִיסוֹ׃ כִּי יָגֹרְתִּי מִפְּנֵי הָאַף וְהַחֵמָה אֲשֶׁר קָצַף יְהוָה עֲלֵיכֶם
20 לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֵלַי גַּם בַּפַּעַם הַהִוא׃ וּבְאַהֲרֹן
הִתְאַנַּף יְהוָה מְאֹד לְהַשְׁמִידוֹ וָאֶתְפַּלֵּל גַּם־בְּעַד אַהֲרֹן בָּעֵת
21 הַהִוא׃ וְאֶת־חַטַּאתְכֶם אֲשֶׁר־עֲשִׂיתֶם אֶת־הָעֵגֶל לָקַחְתִּי וָאֶשְׂרֹף
אֹתוֹ ׀ בָּאֵשׁ וָאֶכֹּת אֹתוֹ טָחוֹן הֵיטֵב עַד אֲשֶׁר־דַּק לְעָפָר וָאַשְׁלִךְ
22 אֶת־עֲפָרוֹ אֶל־הַנַּחַל הַיֹּרֵד מִן־הָהָר׃ וּבְתַבְעֵרָה וּבְמַסָּה

به تصرف درآوری چونکه تو قومی گردن شق هستی.

۷ به یاد داشته باش فراموش نکن که خداوندت را در بیابان خشمگین کردی. از همان روزیکه از سرزمین مصر بیرون آمدی تا رسیدنتان به این محل در برابر خدا نافرمان بودید.

۸ و در حُورِو خدا را خشمگین کردید و خدا به شما غضب کرد تا شما را نابود کند.

۹ هنگامیکه از آن کوه بالا رفتم که لوح‌های سنگی - لوح‌های پیمانی راکه خدا با شما منعقد کرد بگیرم، چهل روز و چهل شب در آن کوه ماندم. غذا نخوردم و آب ننوشیدم.

۱۰ خدا آن دو لوح سنگی راکه با قدرت خداوند نوشته شده بود، به من داد و روی آنها تمام این سخنانی که خدا در آن کوه از میان آتش در روز آن اجتماع در برابر شما گفت (نوشته شده) بود.

۱۱ در پایان چهل روز و چهل شب بود که خدا آن دو لوح سنگی - لوح‌های پیمان را، بمن داد.

۱۲ خدا به من گفت: برخیز زود از اینجا پایین برو چونکه قومت که از مصر بیرون آوردی، فاسد شده است. فوراً از آن راهیکه به آنها فرمان دادم دور شدند و برای خود بت ریختگی ساختند.(۱)

۱۳ خدا بمن گفت: این قوم را ملاحظه کردم که اینک قومی گردن شق است.

۱۴ مانع نشو تا نابودشان سازم و نامشان را از زیر آسمان محو سازم و تو را به قومی قوی‌تر و افزون‌تر از او تبدیل نمایم.

۱۵ در حالیکه آن کوه در آتش افروخته و دو لوح پیمان روی دو دستهای من بود بازگشته و از کوه پایین آمدم.

۱۶ مشاهده کردم که اینک به خدا خداوند خود خطا کردید. برای خود گوساله‌ی ریختگی درست نمودید. بزودی از آن راهی که خدا به شما سفارش کرده بود دور شدید.

۱۷ دو لوح را گرفتم. از روی دو دستم انداخته آنها را جلو چشمان شما خرد کردم.

۱۸ بخاطر تمام خطایی که شما مرتکب شده بودید و آن کار بد (گوساله پرستی) را در نظرش انجام دادید تا عصبانیش کنید، مانند بار اول بحضور خدا روی بر زمین نهادم. چهل روز و چهل شب غذا نخوردم و آب ننوشیدم.

۱۹ زیرا از خشم و غضبی که خدا بر شما کرد تا شما را نابود کند ترسیدم. خدا این بار هم با من موافقت کرد.

۲۰ خدا نسبت به اَهَرون بسیار خشمگین گشت (و میخواست که) نابودش کند. برای اَهَرون هم در آن وقت دعا کردم.

۲۱ نشانه‌ی خطایتان را، یعنی آن گوساله‌ای راکه ساخته بودید - گرفتم و آنرا در آتش سوزاندم و آن را کوبیده خوب نرم کردم تا اینکه چون خاک نرم شد و گرد آن را در رودی که از آن کوه سرازیر میشد ریختم.

۲۲ و در تَوعِرا و در مَساو قیوروُت هَتَاوا، خدا را غضبناک میکردید.

۱- علمای یهود فرموده‌اند، اینکه خداوند به مُشه ربنو میفرماید «برخیز و زود از اینجا پایین برو» منظور خداوند اینهم بوده است که چون فرزندان ییسرائل با گناه (گوساله پرستی) کردن از درجه روحانی نزول کردند پس همینطور هم رهبر فرزندان ییسرائل (مُشه) هم باید از درجه روحانی خود نزول کند.

23 וּבְקִבְרֹת הַתַּאֲוָה מַקְצִפִים הֱיִיתֶם אֶת־יהוה׃ וּבִשְׁלֹחַ יהוה
אֶתְכֶם מִקָּדֵשׁ בַּרְנֵעַ לֵאמֹר עֲלוּ וּרְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי
לָכֶם וַתַּמְרוּ אֶת־פִּי יהוה אֱלֹהֵיכֶם וְלֹא הֶאֱמַנְתֶּם לוֹ וְלֹא
24 שְׁמַעְתֶּם בְּקֹלוֹ׃ מַמְרִים הֱיִיתֶם עִם־יהוה מִיּוֹם דַּעְתִּי אֶתְכֶם׃
25 וָאֶתְנַפַּל לִפְנֵי יהוה אֵת אַרְבָּעִים הַיּוֹם וְאֶת־אַרְבָּעִים הַלַּיְלָה
26 אֲשֶׁר הִתְנַפָּלְתִּי כִּי־אָמַר יהוה לְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם׃ וָאֶתְפַּלֵּל
אֶל־יהוה וָאֹמַר אֲדֹנָי יֱהוִה אַל־תַּשְׁחֵת עַמְּךָ וְנַחֲלָתְךָ אֲשֶׁר
27 פָּדִיתָ בְּגָדְלֶךָ אֲשֶׁר־הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה׃ זְכֹר לַעֲבָדֶיךָ
לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אַל־תֵּפֶן אֶל־קְשִׁי הָעָם הַזֶּה וְאֶל־
28 רִשְׁעוֹ וְאֶל־חַטָּאתוֹ׃ פֶּן־יֹאמְרוּ הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָנוּ מִשָּׁם
מִבְּלִי יְכֹלֶת יהוה לַהֲבִיאָם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־דִּבֶּר לָהֶם וּמִשִּׂנְאָתוֹ
29 אוֹתָם הוֹצִיאָם לַהֲמִתָם בַּמִּדְבָּר׃ וְהֵם עַמְּךָ וְנַחֲלָתֶךָ אֲשֶׁר
הוֹצֵאתָ בְּכֹחֲךָ הַגָּדֹל וּבִזְרֹעֲךָ הַנְּטוּיָה׃
רביעי 1 בָּעֵת הַהִוא אָמַר יהוה אֵלַי פְּסָל־לְךָ שְׁנֵי־לוּחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים
2 וַעֲלֵה אֵלַי הָהָרָה וְעָשִׂיתָ לְּךָ אֲרוֹן עֵץ׃ וְאֶכְתֹּב עַל־הַלֻּחֹת אֶת־
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל־הַלֻּחֹת הָרִאשֹׁנִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ וְשַׂמְתָּם
3 בָּאָרוֹן׃ וָאַעַשׂ אֲרוֹן עֲצֵי שִׁטִּים וָאֶפְסֹל שְׁנֵי־לֻחֹת אֲבָנִים
4 כָּרִאשֹׁנִים וָאַעַל הָהָרָה וּשְׁנֵי הַלֻּחֹת בְּיָדִי׃ וַיִּכְתֹּב עַל־הַלֻּחֹת
כַּמִּכְתָּב הָרִאשׁוֹן אֵת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יהוה אֲלֵיכֶם
5 בָּהָר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ בְּיוֹם הַקָּהָל וַיִּתְּנֵם יהוה אֵלָי׃ וָאֵפֶן וָאֵרֵד
מִן־הָהָר וָאָשִׂם אֶת־הַלֻּחֹת בָּאָרוֹן אֲשֶׁר עָשִׂיתִי וַיִּהְיוּ שָׁם כַּאֲשֶׁר
6 צִוַּנִי יהוה׃ וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל נָסְעוּ מִבְּאֵרֹת בְּנֵי־יַעֲקָן מוֹסֵרָה שָׁם
7 מֵת אַהֲרֹן וַיִּקָּבֵר שָׁם וַיְכַהֵן אֶלְעָזָר בְּנוֹ תַּחְתָּיו׃ מִשָּׁם נָסְעוּ
8 הַגֻּדְגֹּדָה וּמִן־הַגֻּדְגֹּדָה יָטְבָתָה אֶרֶץ נַחֲלֵי מָיִם׃ בָּעֵת הַהִוא
הִבְדִּיל יהוה אֶת־שֵׁבֶט הַלֵּוִי לָשֵׂאת אֶת־אֲרוֹן בְּרִית־יהוה
9 לַעֲמֹד לִפְנֵי יהוה לְשָׁרְתוֹ וּלְבָרֵךְ בִּשְׁמוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃ עַל־
כֵּן לֹא־הָיָה לְלֵוִי חֵלֶק וְנַחֲלָה עִם־אֶחָיו יהוה הוּא נַחֲלָתוֹ

۲۳ وموقعیکه خدا شما را از قادِش بَرنیعَ فرستاده گفت عازم شوید و آن سرزمینی را که به شما
دادم به ارث ببرید، امر خدا خداوند خود را رد کردید و به او اعتماد نکرده به حرفش
گوش ندادید.

۲۴ از روزیکه من شما را شناخته‌ام نسبت به خدا نافرمان بوده‌اید.

۲۵ چهل روز و چهل شبی که در حضور خدا رو بر زمین نهاده بودم التماس کردم. چونکه قصد
داشت شما را نابود کند.

۲۶ بحضور خدا استدعا نموده گفتم: خدا خداوندا، قوم و نصیبت را که با بزرگواری خـود
بازخریدی و با قدرتی قوی از مصر بیرون آوردی، فنا نکن.

۲۷ بندگانت اوراهام ییصحاق و یَعقُوو را بیاد داشته باش و به لجاجت این قوم و به شرارت و
خطایش نگاه نکن.

۲۸ مبادا (مردم) آن سرزمینی که ما را از آنجا بیرون آوردی بگویند که چون خدا توانایی
نداشت آنان را به آن سرزمینی که به آنها گفته بود وارد کند، و از آنجاییکه با آنها دشمنی
داشت، بیرونشان آورد تا آنها را در این بیابان بکشد.

۲۹ لیکن آنها قوم و نصیب تو هستند که با نیروی بزرگ و بازوی افراشته‌ات (از مصر) بیرون
آوردی.

عِقِو - فصل دهم

۱ در آنوقت خدا به من گفت دو لوح سنگی مانند اولیها بتراش و به حضور من به کوه بیا و
صندوقی از چوب برای خود بساز.(۱)

۲ تا کلماتی که روی لوح‌های اول که شکستنی بود بر این لوح‌ها بنویسم که آنها را در صندوق
قرار دهی.

۳ پس صندوقی از چوبهای اقاقیا ساختم و دو لوح سنگی مانند اولی‌ها تراشیدم و در حالیکه
آن دو لوح در دستم بود، به کوه برآمدم.

۴ خدا ده فرمان را روی آن لوح‌ها طبق نوشته‌ی اولی و آنچه خدا در روز آن اجتماع در
آن کوه از میان آتش به شما گفته بود، نوشت و آن را به من داد.

۵ برگشته از کوه پایین آمدم و آن لوح‌ها را در آن صندوقی که ساخته بودم قرار دادم. پس
همانطور که خدا به من فرمان داد، آنجا باقی ماندند.

۶ فرزندان ییسرائل از بِئِروُت بِنی یعقان به مُسِرا کوچ کردند. آنجا اَهَرون درگذشت و همانجا
به خاک سپرده شد و اِلعازار پسرش بجای او به کهانت رسید.

۷ از آنجا به گود گوُد و از گود گوُد به یوطواه، سرزمین رودهای آب کوچ نمودید.

۸ در آنوقت خدا سبط لِوی را برای حمل صندوق پیمان خدا جدا کرد تا به حضور خدا
بایستند و او را خدمت کرده (و ییسرائل) را تا امروز به نام او برکت کنند.

۹ باین جهت لِوی در میان برادرانش (در میان اسباط دیگر) سهم و زمین و ملکی ندارد.

۱- مُشه فقط این دو لوح را تراشید، به کتاب شموت فصل سی و دو آیه ۱۶ مراجعه شود.

10 כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יהוה אֱלֹהֶיךָ לוֹ׃ וְאָנֹכִי עָמַדְתִּי בָהָר כַּיָּמִים
הָרִאשֹׁנִים אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה וַיִּשְׁמַע יהוה אֵלַי גַּם
11 בַּפַּעַם הַהִוא לֹא־אָבָה יהוה הַשְׁחִיתֶךָ׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֵלַי קוּם
לֵךְ לְמַסַּע לִפְנֵי הָעָם וְיָבֹאוּ וְיִירְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי
לַאֲבֹתָם לָתֵת לָהֶם׃
12 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מָה יהוה אֱלֹהֶיךָ שֹׁאֵל מֵעִמָּךְ כִּי אִם־לְיִרְאָה חמישי
אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בְּכָל־דְּרָכָיו וּלְאַהֲבָה אֹתוֹ וְלַעֲבֹד
13 אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ׃ לִשְׁמֹר אֶת־מִצְוֺת
14 יהוה וְאֶת־חֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לְטוֹב לָךְ׃ הֵן לַיהוה
15 אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמָיִם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר־בָּהּ׃ רַק
בַּאֲבֹתֶיךָ חָשַׁק יהוה לְאַהֲבָה אוֹתָם וַיִּבְחַר בְּזַרְעָם אַחֲרֵיהֶם
16 בָּכֶם מִכָּל־הָעַמִּים כַּיּוֹם הַזֶּה׃ וּמַלְתֶּם אֵת עָרְלַת לְבַבְכֶם
17 וְעָרְפְּכֶם לֹא תַקְשׁוּ עוֹד׃ כִּי יהוה אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים
וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים הָאֵל הַגָּדֹל הַגִּבֹּר וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא פָנִים
18 וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד׃ עֹשֶׂה מִשְׁפַּט יָתוֹם וְאַלְמָנָה וְאֹהֵב גֵּר לָתֶת לוֹ
19 לֶחֶם וְשִׂמְלָה׃ וַאֲהַבְתֶּם אֶת־הַגֵּר כִּי־גֵרִים הֱיִיתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם׃
20 אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ תִּירָא אֹתוֹ תַעֲבֹד וּבוֹ תִדְבָּק וּבִשְׁמוֹ תִּשָּׁבֵעַ׃
21 הוּא תְהִלָּתְךָ וְהוּא אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר־עָשָׂה אִתְּךָ אֶת־הַגְּדֹלֹת
22 וְאֶת־הַנּוֹרָאֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ׃ בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ
אֲבֹתֶיךָ מִצְרָיְמָה וְעַתָּה שָׂמְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם
יא 1 לָרֹב׃ וְאָהַבְתָּ אֵת יהוה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַרְתָּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְחֻקֹּתָיו
2 וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֺתָיו כָּל־הַיָּמִים׃ וִידַעְתֶּם הַיּוֹם כִּי לֹא אֶת־בְּנֵיכֶם
אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ וַאֲשֶׁר לֹא־רָאוּ אֶת־מוּסַר יהוה אֱלֹהֵיכֶם אֶת־
3 גָּדְלוֹ אֶת־יָדוֹ הַחֲזָקָה וּזְרֹעוֹ הַנְּטוּיָה׃ וְאֶת־אֹתֹתָיו וְאֶת־מַעֲשָׂיו
אֲשֶׁר עָשָׂה בְּתוֹךְ מִצְרָיִם לְפַרְעֹה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וּלְכָל־אַרְצוֹ׃
4 וַאֲשֶׁר עָשָׂה לְחֵיל מִצְרַיִם לְסוּסָיו וּלְרִכְבּוֹ אֲשֶׁר הֵצִיף אֶת־מֵי
יַם־סוּף עַל־פְּנֵיהֶם בְּרָדְפָם אַחֲרֵיכֶם וַיְאַבְּדֵם יהוה עַד הַיּוֹם

همانطوریکمه خدا خداوندت باو گفت نصیب او خدا است.

۱۰ و من مانند روزهای اول - چهل روز و چهل شب در آن کوه ماندم. این بار هم خـدا (تقاضای) مرا اجابت کرد. خدا نخواست شما را فنا کند.

۱۱ خدا بمن گفت برخیز و برای کوچ کردن پیشاپیش این قوم برو تا بیایند و آن سرزمینی را که به پدرانشان سوگند یاد کردم به آنها بدهم، به ارث ببرند.

۱۲ حال این ییسرائل، خدا خداوندت از تو چه میخواهد؟ جز اینکه از خدا خداوندت ترس داشته باشی و در همه‌ی راههایش گام برداری و او را دوست بداری و خدا خداوند خود را با تمام قلبت و با تمام جانت ستایش کنی ...

۱۳ و فرمانهای خدا و قانونهایی راکه من امروز به صلاح تو، به تو فرمان میدهم رعایت نمائی.

۱۴ اینک این آسمان و دیگر آسمانها، این زمین و هرچه در آنست از آن خدا - خداوند تو است.

۱۵ خدا نسبت به پدران شما علاقه‌ی مفرطی نشان میداد که آنها را دوست بدارد. پس بعد از ایشان نسل آنها یعنی شما را مانند امروز از بین تمام قومها انتخاب کرد.

۱۶ بی‌عاطفگی را از خود دور نموده و دیگر گردن شقی نکنید.

۱۷ زیرا خدا خدواند شما داور داوران و سرور سروران است. قادر بزرگ و دلیر و خوفناکی است که نه طرفداری میکند و نه رشوه میگیرد.

۱۸ به حق یتیم و بیوه زن رسیدگی میکند و غریب را دوست میدارد تا به او خوراک و پوشاک بدهد.

۱۹ نظر به اینکه در سرزمین مصر غریب بودید غریب را دوست بدارید.

۲۰ از خدا خداوند خود ترس داشته او را ستایش کن و به او پیوسته باش (در صورت لزوم به امر دادگاه) بنام وی سوگند یاد کن.

۲۱ او مایه‌ی افتخار توست، او خداوند توست که این کارهای بزرگ و مهیب راکه چشمانت مشاهده کرد برای تو انجام داد.

۲۲ اجدادت به تعداد هفتاد نفر وارد مصر شدند و اکنون خدا خداوندت ترا مانند ستارگان آسمان فزونی داده است.

عِقِو - فصل یازدهم

۱ خدا خداوند خود را دوست بدار و هـمواره اوامـر، احکـام (بـدون چـون و چـرا) و فرمانهایش را رعایت کن.

۲ و امروز بدانید که روی سخنم با فرزندان شما، که شناخت و درکی از حکمت و بزرگواری و قدرتمندی و بازوی توانای خدا خداوندتان ندارند، نیست ...

۳ و (نیز از) آیات و کارهای او که در مصر به پَرعُوه پادشاه مصر و به تمام کشورش کرد ...

۴ و (نیز از) آنچه نسبت به لشگریان مصر - به اسبها و ارابه‌اش کرد، در حالیکه دنبال شـما میآمدند آنها را با آبهای دریای سرخ پوشانید و خدا تا امروز نابودشان کرد ...

5 הַזֶּה׃ וַאֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם בַּמִּדְבָּר עַד־בֹּאֲכֶם עַד־הַמָּקוֹם הַזֶּה׃
6 וַאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָתָן וְלַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב בֶּן־רְאוּבֵן אֲשֶׁר פָּצְתָה
הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלָעֵם וְאֶת־בָּתֵּיהֶם וְאֶת־אָהֳלֵיהֶם וְאֵת כָּל־
7 הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם בְּקֶרֶב כָּל־יִשְׂרָאֵל׃ כִּי עֵינֵיכֶם הָרֹאֹת
8 אֶת כָּל־מַעֲשֵׂה יְהוָה הַגָּדֹל אֲשֶׁר עָשָׂה׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־כָּל־
הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לְמַעַן תֶּחֶזְקוּ וּבָאתֶם וִירִשְׁתֶּם
9 אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וּלְמַעַן תַּאֲרִיכוּ
יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
ששי 10 וּלְזַרְעָם אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ׃ כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא כְאֶרֶץ מִצְרַיִם הִוא אֲשֶׁר יְצָאתֶם
11 מִשָּׁם אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת־זַרְעֲךָ וְהִשְׁקִיתָ בְרַגְלְךָ כְּגַן הַיָּרָק׃ וְהָאָרֶץ
אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ אֶרֶץ הָרִים וּבְקָעֹת לִמְטַר
12 הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתֶּה־מָּיִם׃ אֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ דֹּרֵשׁ אֹתָהּ
תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מֵרֵשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית
13 שָׁנָה׃ וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֺתַי אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
14 בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם׃ וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
15 וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ׃ וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ
16 לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ׃ הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
17 וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם׃ וְחָרָה
אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה
לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
18 יְהוָה נֹתֵן לָכֶם׃ וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־
נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין
19 עֵינֵיכֶם׃ וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
20 וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ׃ וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת
21 בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ׃ לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה

۵ و (نیز از) آنچه در بیابان برای شما کرد تا به این مکان رسیدید ...
۶ و (نیز از) آنچه به داتان و اَویرام پسران اِلی آو پسر رِئووِن کرد که آن زمین دهان خود را گشوده آنها و خانواده‌ها و چادرهایشان و هر موجودی را که در میان تمام ییسرائل تابع ایشان بود در خود فرو برد ...
۷ (بلکه روی سخنم با شماست) چونکه خودتان ناظر همه‌ی کاری که خدا بـزرگوار (عـالَم) انجام داد بودید.
۸ پس تمام فرمانهایی را که من امروز به شما میدهم مراعات کنید تا اینکه قوی شده و بیایید آن سرزمینی را که شما برای تصرفش به آنجا میروید به ارث ببرید.
۹ و تا اینکه بر آن زمینی که خدا برای پدرانتان سوگند یاد نمود که به آنها و نسلشان بدهد - سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است - عمر تان طولانی شود.
۱۰ چون این سرزمینی که تو برای به ارث بردن آن به آنجا میایی مثل سرزمین مصر که از آنجا خارج شدی نیست که بذر خود را بکاری و مانند مزرعه‌ی سبزیجات با (خسته کردن) پایت آنرا آبیاری کنی.
۱۱ سرزمینی که شما بدانجا میآیید که آنرا به ارث ببرید، سرزمینی است کوهستانی و دره‌ای، (آن سرزمین) از بارندگی آسمان آبیاری خواهد شد.
۱۲ سرزمینی است که خدا خداوند تو مراقب آن است. نظر خدا خداوندت از ابتدای سال تا انتهای سال همیشه متوجه آنست.
۱۳ چنین مقرر است که اگر به فرامینی که من امروز به شما فرمان میدهم جداً گوش فرا دهید و خدا خداوند خود را دوست بدارید و او را با تمام قلب و جان خود پرستش نمائید،
۱۴ بارندگی زمین شما یعنی باران پائیزه و باران بهاره را به موقعش خواهم داد تا غله و شیره و چربی خود را جمع آوری کنی.
۱۵ برای چارپایانت در صحرای تو علوفه میدهم (تا نتایج آنها زیاد شوند) بـخوری و سـیر شوی.
۱۶ مواظب خودتان باشید مبادا دلتان فریفته شده و منحرف شـوید و دیگـر مـعبودان را پرستش کرده به آنها سجده نمائید.
۱۷ خشم خدا بر شما افروخته خواهد شد (درهای) آسمان را خواهد بست، بارندگی نخواهد بود. آن زمین محصولش را نخواهد داد و بزودی از آن سرزمین خوبی که خدا به شما میدهد، آواره خواهید شد.
۱۸ به این سخنان من با تمام قلب و با تمام جانتان توجه کنید و آنها را بعنوان نشـانه روی دست خود گره بزنید و بمنزله‌ی زینت بین چشمهایتان باشد.
۱۹ آنها (یعنی سخنان توراه) را در حین نشستنت در خانه و راه رفتنت و وقت خوابـیدن و برخاستنت به فرزندانتان یاد دهید تا از آنها گفتگو کنند.
۲۰ آنها را بر باهوهای در خانه و بر دروازه‌های خود بنویس.
۲۱ تا اینکه عمر شما و عمر فرزندان شما روی زمینی که خدا به پدرانتان سوگند یاد نمود که به آنها بدهد مثل عمر آسمان بر زمین زیاد شود.

אשר נשבע יהוה לאבתיכם לתת להם כימי השמים על-
22 הארץ: כי אם-שמר תשמרון את-כל- שביעי ומפטי
המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשתה לאהבה
23 את-יהוה אלהיכם ללכת בכל-דרכיו ולדבקה-בו: והוריש
יהוה את-כל-הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים
24 ועצמים מכם: כל-המקום אשר תדרך כף-רגלכם בו לכם
יהיה מן-המדבר והלבנון מן-הנהר נהר-פרת ועד הים האחרון
25 יהיה גבלכם: לא-יתיצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן ׀
יהוה אלהיכם על-פני כל-הארץ אשר תדרכו-בה כאשר דבר
26 לכם: ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה ראה
27 וקללה: את-הברכה אשר תשמעו אל-מצות יהוה אלהיכם
28 אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם-לא תשמעו
אל-מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן-הדרך אשר אנכי
מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא-
29 ידעתם: והיה כי יביאך יהוה אלהיך אל-
הארץ אשר-אתה בא-שמה לרשתה ונתתה את-הברכה
30 על-הר גרזים ואת-הקללה על-הר עיבל: הלא-המה בעבר
הירדן אחרי דרך מבוא השמש בארץ הכנעני הישב בערבה
31 מול הגלגל אצל אלוני מרה: כי אתם עברים את-הירדן
לבא לרשת את-הארץ אשר-יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם
32 אתה וישבתם-בה: ושמרתם לעשות את כל-החקים ואת-)(
יב 1 המשפטים אשר אנכי נתן לפניכם היום: אלה החקים
והמשפטים אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה
אלהי אבתיך לך לרשתה כל-הימים אשר-אתם חיים על-
2 האדמה: אבד תאבדון את-כל-המקמות אשר עבדו-שם
הגוים אשר אתם ירשים אתם את-אלהיהם על-ההרים
3 הרמים ועל-הגבעות ותחת כל-עץ רענן: ונתצתם את-

هفطارای معمولی عِقِو در صفحه ۴۰۲

۲۲ زیرا اگر بمنظور دوست داشتن خدا خداوند خود تمام این فرمانی را که من برای انجام دادنش به شما فرمان میدهم حتماً مراعات کنید یعنی در تمام راههایش گام بردارید و به او بپیوندید ...

۲۳ خدا تمام این قومها را از پیشتان میراند تا (سرزمین) قومهای بزرگتر و دلیرتر از خود را به تصرف درآورید.

۲۴ هر مکانی که کف پای شما بر آن قرار گیرد مال شما خواهد بود. از این بیابان ولِوانُون از آن رودخانه یعنی رودخانه‌ی پِرات تا دریای مدیترانه مرز شما خواهد بود.

۲۵ کسی در مقابل شما ایستادگی نخواهد کرد. همانگونه که خدا خداوندتان به شما گفته است ترس و هراس شما را بر تمام (مردم) آن سرزمینی که بر آن گام می‌نهید مستولی خواهد کرد.

پاراشای رِئِه

۲۶ توجه کن من امروز برکت و نفرین را پیش شما میگذارم.

۲۷ برکت را برای اینکه از فرمانهای خدا خداوند خود که من امروز (آنها را) به شما ابـلاغ میکنم اطاعت نمائید.

۲۸ و نفرین را، اگر از فرمانهای خدا خداوند خود اطاعت نکنید و از راهی که من امروز به شما فرمان میدهم دور شده، بدنبال دیگر معبودان که نمی‌شناسید بروید.

۲۹ و هنگامیکه خدا خداوندت تو را به آن سرزمینی که تو برای تصرف کردنش بدانجا میروی ببرد موقع برکت، کردن، رویت را به طرف کوه گِریزیم و موقع لعنت رویت را بطرف کوه عِوال بگذار.(۱)

۳۰ مگر نه اینکه آن (کوه) ها در آنطرف یَردِن، سمت غرب، در سرزمین کِنَعَنی ساکن آن بادیه مقابل گیلگال نزدیک اِلُونه مؤرِه میباشند.

۳۱ زیرا شما از یَردِن میگذرید تا بیائید آن سرزمینی را که خدا خداوندتان به شما مـیدهد بتصرف درآورید. آنرا به ارث خواهید برد و در آن ساکن خواهید شد.

۳۲ مواظب باشید بتمام قانونها و احکامیکه من امروز پیش شما میگذارم عمل کنید.

رِئِه - فصل دوازدهم

۱ این است قوانین و احکامی که شما باید در تمام مدتی که روی زمین زندگی میکنید آنها را در سرزمینی که خداوند پدرانت برای به ارث بردن آن به شما داد، مراعات کرده انجام دهید.

۲ تمام مکانهایی را که آن قومهاییکه شما (سرزمین) آنها را به تصرف در میآورید بر کوههای بلند و روی تپه‌ها و زیر درختهای خرّم محل عبادت بتها قرار داده بودند، حتماً نابود کنید.

۱- شش سبط از فرزندان ایسرائل روی کوه گِریزیم و شش سبط دیگر روی کوه عِوال ایستادند و بین این دو کوه سبط لِوی قرار گرفته با گرداندن روی خود به سوی کوه گِریزیم دعا مینمود و با گرداندن روی خود به کوه عِوال نفرین میکرد و هر دو گروه شش سبطی آمین میگفتند.

מִזְבְּחֹתָם וְשִׁבַּרְתֶּם אֶת־מַצֵּבֹתָם וַאֲשֵׁרֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בָּאֵשׁ
וּפְסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תְּגַדֵּעוּן וְאִבַּדְתֶּם אֶת־שְׁמָם מִן־הַמָּקוֹם הַהוּא׃
4/5 לֹא־תַעֲשׂוּן כֵּן לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־שִׁבְטֵיכֶם לָשׂוּם אֶת־שְׁמוֹ שָׁם לְשִׁכְנוֹ
6 תִדְרְשׁוּ וּבָאתָ שָּׁמָּה׃ וַהֲבֵאתֶם שָׁמָּה עֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם וְאֵת
מַעְשְׂרֹתֵיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת יֶדְכֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבֹתֵיכֶם וּבְכֹרֹת
7 בְּקַרְכֶם וְצֹאנְכֶם׃ וַאֲכַלְתֶּם־שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּשְׂמַחְתֶּם
בְּכֹל מִשְׁלַח יֶדְכֶם אַתֶּם וּבָתֵּיכֶם אֲשֶׁר בֵּרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃
8 לֹא תַעֲשׂוּן כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ עֹשִׂים פֹּה הַיּוֹם אִישׁ כָּל־הַיָּשָׁר
9 בְּעֵינָיו׃ כִּי לֹא־בָאתֶם עַד־עָתָּה אֶל־הַמְּנוּחָה וְאֶל־הַנַּחֲלָה
10 אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ׃ וַעֲבַרְתֶּם אֶת־הַיַּרְדֵּן וִישַׁבְתֶּם
בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מַנְחִיל אֶתְכֶם וְהֵנִיחַ לָכֶם מִכָּל־
11 שני אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וִישַׁבְתֶּם־בֶּטַח׃ וְהָיָה הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם בּוֹ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם שָׁמָּה תָבִיאוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם עוֹלֹתֵיכֶם וְזִבְחֵיכֶם מַעְשְׂרֹתֵיכֶם וּתְרֻמַת יֶדְכֶם
12 וְכֹל מִבְחַר נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְּרוּ לַיהוָה׃ וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אַתֶּם וּבְנֵיכֶם וּבְנֹתֵיכֶם וְעַבְדֵיכֶם וְאַמְהֹתֵיכֶם וְהַלֵּוִי
13 אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֵיכֶם כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה אִתְּכֶם׃ הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן־
14 תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ בְּכָל־מָקוֹם אֲשֶׁר תִּרְאֶה׃ כִּי אִם־בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־
יִבְחַר יְהוָה בְּאַחַד שְׁבָטֶיךָ שָׁם תַּעֲלֶה עֹלֹתֶיךָ וְשָׁם תַּעֲשֶׂה כֹּל
15 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּךָּ׃ רַק בְּכָל־אַוַּת נַפְשְׁךָ תִּזְבַּח ׀ וְאָכַלְתָּ בָשָׂר
כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ הַטָּמֵא וְהַטָּהוֹר
16 יֹאכְלֶנּוּ כַּצְּבִי וְכָאַיָּל׃ רַק הַדָּם לֹא תֹאכֵלוּ עַל־הָאָרֶץ תִּשְׁפְּכֶנּוּ
17 כַּמָּיִם׃ לֹא־תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְׁעָרֶיךָ מַעְשַׂר דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ
וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ וְכָל־נְדָרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדֹּר וְנִדְבֹתֶיךָ וּתְרוּמַת
18 יָדֶךָ׃ כִּי אִם־לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹּאכְלֶנּוּ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר

۳ قربانگاههای آنها را ویران و ستونهای جای پرستش آنها را خرد کنید. درختهای مورد پرستششان را در آتش بسوزانید و پیکره‌های معبودان آنها را قطع کنید و نامشان را از آن مکان محو نمائید.

۴ با خدا خداوند خود چنین عمل نکنید.

۵ فقط در آن مکانی که خدا خداوند شما از بین تمام سبطهایتان برای قرار دادن نامش برخواهد گزید، مسکن او را جستجو نموده به آنجا برو.

٦ قربانیهای سوختنی و ذبحها و ده یکها و هدیه‌ای که با رضایت کامل میآوری (نوبرها) و نذرها و تقدیمهای داوطلبانه و نخست زاده‌های ماده گاوها و گوسفندهای خود را بآنجا بیاورید.

۷ در هر پیشه‌ای که خدا خداوندت به تو برکت داده است شما و خانواده‌هایتان آنجا در حضور خدا خداوندتان (هنگام زیارت) بخورید و شادی کنید.

۸ طبق آنچه امروز ما در اینجا (در مورد ذبایح) عمل میکنیم یعنی هر کس هر طور بنظر خوش میاید، عمل نکنید.

۹ زیرا تا کنون به محل آسایش و زمین موروثی ای که خدا خداوندت بتو میدهد وارد نشده‌اید.

۱۰ از یَردِن عبود خواهید نمود و در آن سرزمینی ک خدا خداوندتان به شما به ارث میدهد ساکن خواهید گشت. او به شما آرامش خواهد داد تا در میان تمام دشمنان اطرافتان در امنیت ساکن شوید.

۱۱ چنین مقرر است که خدا خداوندتان مکانی را برای مستقر ساختن نامش در آنجا انتخاب خواهد نمود. هر آنچه را من به شما فرمان میدهم یعنی قربانیهای سوختنی و ذبحها، ده یکها و هدیه‌ی تان را که با رضایت کامل میآورید (یعنی نوبرها) و تمام نذرهای خود را که از بهترین چیزها خواهد بود وبرای خدا نذر میکنید، به آنجا بیاورید.

۱۲ شما با پسران و دخترانتان، غلامها و کنیزهایتان و لِوی که در قلمروتان است و سهم و ملک (زراعتی) پیش شما ندارد، در حضور خدا شاد باشید.

۱۳ مواظب باش مبادا قربانیهای سوختنیت را در هر جایی که انتخاب میکنی تقدیم بداری.

۱۴ مگر در آن محلی که خدا در میان یکی از سبطهای تو انتخاب کند، آنجا قربانیهای سوختنیت را تقدیم کن و آنچه من به تو فرمان میدهم در آنجا عمل نما.

۱۵ فقط هر بار هوس شدید داری برحسب برکتی که خدا خداوندت در قلمروت بتو داده است ذبح کرده گوشت بخور. (انسان) ناپاک و یا پاک آنرا همچون (جنس) آهو و گوزن (که از آنها قربانی آورده نمیشود) بخورد.

۱٦ فقط خون نخورید، آنرا مثل آب بر زمین بپاشید.

۱۷ ده یک غله و شیره و چربیَت و نخست زاده گان ماده گاوهایت و گوسفندانت و همه‌ی نذرهایی که میکنی و هدیه‌هایت و هدیه‌ی داوطلبانه‌ات (نوبر) را نمیتوانی در قلمروهایت بخوری ...

۱۸ مگر اینکه، تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و لِوی که در قلمروهای توست در آن مکانیکه خدا خداوندت انتخاب خواهد کرد آنرا بخوری و در هر پیشه‌ای که داری در حضور خدا خداوندت شاد باشی.

۱۹ مواظب باش مبادا در تمام مدت عمر که روی زمینت هستی لِوی را ترک کنی.

19 בִּשְׁעָרֶ֑יךָ וְשָׂמַחְתָּ֗ לִפְנֵי֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ בְּכֹ֖ל מִשְׁלַ֥ח יָדֶֽךָ׃ הִשָּׁ֣מֶר
20 לְךָ֔ פֶּֽן־תַּעֲזֹ֖ב אֶת־הַלֵּוִ֑י כָּל־יָמֶ֖יךָ עַל־אַדְמָתֶֽךָ׃ כִּֽי־
יַרְחִיב֩ יְהוָ֨ה אֱלֹהֶ֥יךָ אֶת־גְּבֻלְךָ֮ כַּאֲשֶׁ֣ר דִּבֶּר־לָךְ֒ וְאָמַרְתָּ֙ אֹכְלָ֣ה
בָשָׂ֔ר כִּֽי־תְאַוֶּ֥ה נַפְשְׁךָ֖ לֶאֱכֹ֣ל בָּשָׂ֑ר בְּכָל־אַוַּ֥ת נַפְשְׁךָ֖ תֹּאכַ֥ל
21 בָּשָֽׂר׃ כִּֽי־יִרְחַ֨ק מִמְּךָ֜ הַמָּק֗וֹם אֲשֶׁ֨ר יִבְחַ֜ר יְהוָ֣ה אֱלֹהֶיךָ֮ לָשׂ֣וּם
שְׁמ֣וֹ שָׁם֒ וְזָבַחְתָּ֞ מִבְּקָרְךָ֣ וּמִצֹּֽאנְךָ֗ אֲשֶׁ֨ר נָתַ֤ן יְהוָה֙ לְךָ֔ כַּאֲשֶׁ֖ר
22 צִוִּיתִ֑ךָ וְאָֽכַלְתָּ֙ בִּשְׁעָרֶ֔יךָ בְּכֹ֖ל אַוַּ֥ת נַפְשֶֽׁךָ׃ אַ֗ךְ כַּאֲשֶׁ֨ר יֵאָכֵ֤ל
אֶֽת־הַצְּבִי֙ וְאֶת־הָ֣אַיָּ֔ל כֵּ֖ן תֹּאכְלֶ֑נּוּ הַטָּמֵא֙ וְהַטָּה֔וֹר יַחְדָּ֖ו
23 יֹאכֲלֶֽנּוּ׃ רַ֣ק חֲזַ֗ק לְבִלְתִּי֙ אֲכֹ֣ל הַדָּ֔ם כִּ֥י הַדָּ֖ם ה֣וּא הַנָּ֑פֶשׁ וְלֹא־
24 תֹאכַ֥ל הַנֶּ֖פֶשׁ עִם־הַבָּשָֽׂר׃ לֹ֖א תֹּאכְלֶ֑נּוּ עַל־הָאָ֥רֶץ תִּשְׁפְּכֶ֖נּוּ
25 כַּמָּֽיִם׃ לֹ֖א תֹּאכְלֶ֑נּוּ לְמַ֨עַן יִיטַ֤ב לְךָ֙ וּלְבָנֶ֣יךָ אַחֲרֶ֔יךָ כִּֽי־תַעֲשֶׂ֥ה
26 הַיָּשָׁ֖ר בְּעֵינֵ֥י יְהוָֽה׃ רַ֧ק קָֽדָשֶׁ֛יךָ אֲשֶׁר־יִהְי֥וּ לְךָ֖ וּנְדָרֶ֑יךָ תִּשָּׂ֣א וּבָ֔אתָ
27 אֶל־הַמָּק֖וֹם אֲשֶׁר־יִבְחַ֥ר יְהוָֽה׃ וְעָשִׂ֤יתָ עֹלֹתֶ֙יךָ֙ הַבָּשָׂ֣ר וְהַדָּ֔ם עַל־
מִזְבַּ֖ח יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֑יךָ וְדַם־זְבָחֶ֗יךָ יִשָּׁפֵךְ֙ עַל־מִזְבַּח֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ
28 וְהַבָּשָׂ֖ר תֹּאכֵֽל׃ שְׁמֹ֣ר וְשָׁמַעְתָּ֗ אֵ֚ת כָּל־הַדְּבָרִ֣ים הָאֵ֔לֶּה אֲשֶׁ֥ר
אָנֹכִ֖י מְצַוֶּ֑ךָּ לְמַ֩עַן֩ יִיטַ֨ב לְךָ֜ וּלְבָנֶ֤יךָ אַחֲרֶ֙יךָ֙ עַד־עוֹלָ֔ם כִּ֤י תַעֲשֶׂה֙
29 הַטּ֣וֹב וְהַיָּשָׁ֔ר בְּעֵינֵ֖י יְהוָ֥ה אֱלֹהֶֽיךָ׃ כִּֽי־יַכְרִית֩ שלישי
יְהוָ֨ה אֱלֹהֶ֜יךָ אֶת־הַגּוֹיִ֗ם אֲשֶׁ֨ר אַתָּ֥ה בָא־שָׁ֛מָּה לָרֶ֥שֶׁת אוֹתָ֖ם
30 מִפָּנֶ֑יךָ וְיָרַשְׁתָּ֣ אֹתָ֔ם וְיָשַׁבְתָּ֖ בְּאַרְצָֽם׃ הִשָּׁ֣מֶר לְךָ֗ פֶּן־תִּנָּקֵשׁ֙
אַחֲרֵיהֶ֔ם אַחֲרֵ֖י הִשָּׁמְדָ֣ם מִפָּנֶ֑יךָ וּפֶן־תִּדְרֹ֨שׁ לֵאלֹהֵיהֶ֜ם לֵאמֹ֗ר
אֵיכָ֨ה יַעַבְד֜וּ הַגּוֹיִ֤ם הָאֵ֙לֶּה֙ אֶת־אֱלֹ֣הֵיהֶ֔ם וְאֶֽעֱשֶׂה־כֵּ֖ן גַּם־אָֽנִי׃
31 לֹא־תַעֲשֶׂ֣ה כֵ֔ן לַיהוָ֖ה אֱלֹהֶ֑יךָ כִּי֩ כָל־תּוֹעֲבַ֨ת יְהוָ֜ה אֲשֶׁ֣ר שָׂנֵ֗א
עָשׂוּ֙ לֵאלֹ֣הֵיהֶ֔ם כִּ֣י גַ֤ם אֶת־בְּנֵיהֶם֙ וְאֶת־בְּנֹ֣תֵיהֶ֔ם יִשְׂרְפ֥וּ בָאֵ֖שׁ
יג 1 לֵאלֹהֵיהֶֽם׃ אֵ֣ת כָּל־הַדָּבָ֗ר אֲשֶׁ֤ר אָנֹכִי֙ מְצַוֶּ֣ה אֶתְכֶ֔ם אֹת֥וֹ תִשְׁמְר֖וּ
לַעֲשׂ֑וֹת לֹא־תֹסֵ֣ף עָלָ֔יו וְלֹ֥א תִגְרַ֖ע מִמֶּֽנּוּ׃
2 כִּֽי־יָק֤וּם בְּקִרְבְּךָ֙ נָבִ֔יא א֖וֹ חֹלֵ֣ם חֲל֑וֹם וְנָתַ֥ן אֵלֶ֛יךָ א֖וֹת א֥וֹ
3 מוֹפֵֽת׃ וּבָ֤א הָאוֹת֙ וְהַמּוֹפֵ֔ת אֲשֶׁר־דִּבֶּ֥ר אֵלֶ֖יךָ לֵאמֹ֑ר נֵֽלְכָ֞ה

۲۰ هرگاه خدا خداوندت مرز تو را همانگونه که به تو گفت گسترش دهد و بگویی چونکه هوس شدید خوردن گوشت دارم گوشت بخورم، هر باری که هوس شدید داشتی گوشت بخور.

۲۱ هرگاه مکانی که خدا خداوندت برای قرار دادن نامش در آنجا انتخاب خواهد کرد از تو دور باشد میتوانی از گاو و از گوسفندت که خدا به تو داده است همانگونه که به تو فرمان دادم ذبح کنی و هر بار که هوسی شدید داشتی در قلمروت بخوری.(۱)

۲۲ اما همانگونه که جنس آهو و گوزن خورده میشود آنرا بخور. (انسان) پاک یا ناپاک همسان (میتواند) از آن بخورد.

۲۳ فقط حذر کن که خون نخوری چون خون همان مایه زندگی است. پس مایه زندگی را با گوشت نخور.

۲۴ آن (خون) را نخور، مانند آب بر زمین بپاش.

۲۵ آنرا نخور تا اینکه بسود تو و بعد از تو بسود فرزندانت باشد. چونکه (با نخوردن آن) بنظر خداکار پسندیده‌ای انجام خواهی داد.(۲)

۲۶ فقط قربانیهای مقدسی که به تو تعلق دارد و نذرهایت را بردار و به آن مکـانیکه خـدا انتخاب خواهد کرد برو.

۲۷ و قربانیهای سوختنیت -گوشت و خون را بر قربانگاه خدا خداوندت تقدیم کن ولی خون ذبح‌هایت بر قربانگاه خدا خداوندت ریخته شود و گوشت آن (ذبح) را بخور.

۲۸ تمام این مطالبی را که من بتو فرمان میدهم مراعات کرده اطاعت نما تا وضعیت و بعد از تو وضع فرزندانت برای همیشه خوب شود. چونکه آنچه در نظر خدا خداوندت خوب و پسندیده است انجام خواهی داد.

۲۹ هرگاه خدا خداوندت آن قومهایی را که میروی تا در آنجا، از آنها سلب مالکیت کـنی، نابود کند و تو وارث آنها شده در سرزمینشان ساکن گردی ...

۳۰ مواظب خودت باش مبادا بعد از نابود شدن آنها با پیروی از آنها بدام افتی و مبادا در مورد معبودانشان جویا شده بگویی این قومها چگونه معبودانشان را میپرستیدند، منهم آنچنان کنم.

۳۱ نسبت به خدا خداوندت چنین نکن چونکه آنها کار ناپسندی را که خدا دشمن مـیدارد برای معبودانشان میکردند و حتی پسران و دختران خود را برای معبودانشـان در آتش میسوزانیدند.

رِئِه - فصل سیزدهم

۱ مواظب تمام آن چیزیکه من بشما فرمان میدهم باشید و آنرا انجام دهید. بر آن نیفزا و از آن کم نکن.

۲ هرگاه پیغمبر یا خواب بیننده‌ای در میان تو برخیزد و بتو آیت یا معجزه‌ای نشان بدهد.

۱- از کلمات «همانگونه که بتو فرمان دادم» چنین نتیجه میشود که: در کوه سینَی از جـانب خـدا بـطور شـفاهی توضیحاتی درباره‌ی دستورات توراه از جمله دستورات ذبح داده شده است که بعداً بصورت کتابهای میشنا و تـلمود درآمده است.

۲- منع خوردن خون که سه مرتبه در آیه‌های ۲۳، ۲۴، ۲۵ نسبت به آن تأکید شده حاکی از این است که گوشت را کاملاً از خون جدا کنیم و طبق دستورات زیر عمل نمائیم.

الف - با سر بریدن حیوان قسمتی از خون آنرا خارج کنیم.

ب - با خیساندن گوشت در آب قسمتی دیگر از خون را از گوشت خارج کنیم.

ج - با نمک زدن گوشت آخرین مانده‌های خون (داخل آن) را از گوشت جدا نمائیم.

4 אַחֲרֵ֨י אֱלֹהִ֧ים אֲחֵרִ֛ים אֲשֶׁ֥ר לֹא־יְדַעְתָּ֖ם וְנָעָבְדֵֽם׃ לֹ֣א תִשְׁמַ֗ע
אֶל־דִּבְרֵי֙ הַנָּבִ֣יא הַה֔וּא א֛וֹ אֶל־חוֹלֵ֥ם הַחֲל֖וֹם הַה֑וּא כִּ֧י מְנַסֶּ֨ה
יְהוָ֤ה אֱלֹֽהֵיכֶם֙ אֶתְכֶ֔ם לָדַ֗עַת הֲיִשְׁכֶ֤ם אֹֽהֲבִים֙ אֶת־יְהוָ֣ה
5 אֱלֹֽהֵיכֶ֔ם בְּכָל־לְבַבְכֶ֖ם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶֽם׃ אַחֲרֵ֨י יְהוָ֧ה אֱלֹהֵיכֶ֛ם
תֵּלֵ֖כוּ וְאֹת֣וֹ תִירָ֑אוּ וְאֶת־מִצְוֹתָ֤יו תִּשְׁמֹ֙רוּ֙ וּבְקֹל֣וֹ תִשְׁמָ֔עוּ וְאֹת֥וֹ
6 תַעֲבֹ֖דוּ וּב֥וֹ תִדְבָּקֽוּן׃ וְהַנָּבִ֣יא הַה֡וּא א֣וֹ חֹלֵם֩ הַחֲל֨וֹם הַה֜וּא
יוּמָ֗ת כִּ֣י דִבֶּר־סָ֠רָה עַל־יְהוָ֨ה אֱלֹהֵיכֶ֜ם הַמּוֹצִ֥יא אֶתְכֶ֣ם ׀ מֵאֶ֣רֶץ
מִצְרַ֗יִם וְהַפֹּֽדְךָ֙ מִבֵּ֣ית עֲבָדִ֔ים לְהַדִּֽיחֲךָ֙ מִן־הַדֶּ֔רֶךְ אֲשֶׁ֧ר צִוְּךָ֛ יְהוָ֥ה
7 אֱלֹהֶ֖יךָ לָלֶ֣כֶת בָּ֑הּ וּבִעַרְתָּ֥ הָרָ֖ע מִקִּרְבֶּֽךָ׃ כִּ֣י
יְסִֽיתְךָ֡ אָחִ֣יךָ בֶן־אִ֩מֶּ֨ךָ אֽוֹ־בִנְךָ֜ אֽוֹ־בִתְּךָ֗ א֣וֹ ׀ אֵ֣שֶׁת חֵיקֶ֗ךָ א֧וֹ
רֵֽעֲךָ֛ אֲשֶׁ֥ר כְּנַפְשְׁךָ֖ בַּסֵּ֣תֶר לֵאמֹ֑ר נֵֽלְכָ֗ה וְנַֽעַבְדָה֙ אֱלֹהִ֣ים אֲחֵרִ֔ים
8 אֲשֶׁר֙ לֹ֣א יָדַ֔עְתָּ אַתָּ֖ה וַאֲבֹתֶֽיךָ׃ מֵאֱלֹהֵ֣י הָעַמִּ֗ים אֲשֶׁר֙ סְבִיבֹ֣תֵיכֶ֔ם
הַקְּרֹבִ֣ים אֵלֶ֔יךָ א֖וֹ הָרְחֹקִ֣ים מִמֶּ֑ךָּ מִקְצֵ֥ה הָאָ֖רֶץ וְעַד־קְצֵ֥ה
9 הָאָֽרֶץ׃ לֹא־תֹאבֶ֣ה ל֔וֹ וְלֹ֥א תִשְׁמַ֖ע אֵלָ֑יו וְלֹא־תָח֤וֹס עֵֽינְךָ֙ עָלָ֔יו
10 וְלֹֽא־תַחְמֹ֥ל וְלֹֽא־תְכַסֶּ֖ה עָלָֽיו׃ כִּ֤י הָרֹג֙ תַּֽהַרְגֶ֔נּוּ יָדְךָ֛ תִּֽהְיֶה־בּ֥וֹ
11 בָרִאשׁוֹנָ֖ה לַהֲמִית֑וֹ וְיַ֥ד כָּל־הָעָ֖ם בָּאַחֲרֹנָֽה׃ וּסְקַלְתּ֥וֹ בָאֲבָנִ֖ים
וָמֵ֑ת כִּ֣י בִקֵּ֗שׁ לְהַדִּֽיחֲךָ֙ מֵעַל֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ הַמּוֹצִיאֲךָ֛ מֵאֶ֥רֶץ
12 מִצְרַ֖יִם מִבֵּ֥ית עֲבָדִֽים׃ וְכָ֨ל־יִשְׂרָאֵ֔ל יִשְׁמְע֖וּ וְיִֽרָא֑וּן וְלֹֽא־יוֹסִ֣פוּ
13 לַעֲשׂ֗וֹת כַּדָּבָ֥ר הָרָ֛ע הַזֶּ֖ה בְּקִרְבֶּֽךָ׃ כִּֽי־תִשְׁמַ֞ע
בְּאַחַ֣ת עָרֶ֗יךָ אֲשֶׁר֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ נֹתֵ֥ן לְךָ֛ לָשֶׁ֥בֶת שָׁ֖ם לֵאמֹֽר׃
14 יָצְא֞וּ אֲנָשִׁ֤ים בְּנֵֽי־בְלִיַּ֙עַל֙ מִקִּרְבֶּ֔ךָ וַיַּדִּ֛יחוּ אֶת־יֹשְׁבֵ֥י עִירָ֖ם לֵאמֹ֑ר
15 נֵֽלְכָ֗ה וְנַֽעַבְדָ֛ה אֱלֹהִ֥ים אֲחֵרִ֖ים אֲשֶׁ֥ר לֹא־יְדַעְתֶּֽם׃ וְדָרַשְׁתָּ֧
וְחָקַרְתָּ֛ וְשָׁאַלְתָּ֖ הֵיטֵ֑ב וְהִנֵּ֤ה אֱמֶת֙ נָכ֣וֹן הַדָּבָ֔ר נֶעֶשְׂתָ֛ה הַתּוֹעֵבָ֥ה
16 הַזֹּ֖את בְּקִרְבֶּֽךָ׃ הַכֵּ֣ה תַכֶּ֗ה אֶת־יֹשְׁבֵ֛י הָעִ֥יר הַהִ֖וא לְפִי־חָ֑רֶב
הַחֲרֵ֨ם אֹתָ֧הּ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּ֛הּ וְאֶת־בְּהֶמְתָּ֖הּ לְפִי־חָֽרֶב׃
17 וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָ֗הּ תִּקְבֹּץ֮ אֶל־תּ֣וֹךְ רְחֹבָהּ֒ וְשָׂרַפְתָּ֣ בָאֵ֡שׁ אֶת־
הָעִ֨יר וְאֶת־כָּל־שְׁלָלָ֜הּ כָּלִ֔יל לַיהוָ֖ה אֱלֹהֶ֑יךָ וְהָיְתָה֙ תֵּ֣ל עוֹלָ֔ם

۳ و آن آیت یا معجزه‌ای که بتو گفته یا اعلام داشته است اتفاق افتد (پس بتو بگوید) بدنبال دیگر معبودانی که تو آنها را نمیشناختی برویم و آنها را پرستش کنیم.

۴ به سخنان آن پیغمبر یا آن خواب بیننده گوش نده چونکه خدا خداوندتان شما را می آزماید تا بداند آیا خداوند خود را با تمام قلبتان و با تمام جانتان دوست دارید (یا نه؟)

۵ از خدا خداوند خود پیروی کنید و از وی ترس داشته باشید. فرمانهایش را مراعات نموده به حرفش گوش دهید. او را پرستیده به او بپیوندید.

٦ آن پیغمبر یا آن خواب بیننده کشته خواهد شد چونکه درباره‌ی خدا - خداوندتان که شما را از سرزمین مصر بیرون آورد و از خانه‌ی غلامی بازخرید، سخن از ارتدادگفت تا تو را از راهی که خدا - خداوندت فرمان داد از آن پیروی کنی، دور سازد. (بدین طریق) آن بدی را از میان خود نابود کن.

۷ هرگاه از برادرت (از پدر) یا پسر مادرت یا پسرت یا دخترت یا زن هم آغوشت یا رفیقت که چون جان تو باشد، در خفا تو را فریفته بگوید برویم دیگر معبودانی را که تو و پدرانت نمیشناختی بپرستیم ...

۸ از معبودان قومهاییکه اطرافتان هستند، آنهاییکه بتو نزدیکند یا از تو دورند از این گوشه‌ی دنیا تا آن گوشه‌ی دنیا ...

۹ از او اطاعت نکن و به او گوش نده و چشمت بَر وِی رحم نکند و دلسوزی نکن و از شناساندن وی (بدادگاه) خودداری ننما.

۱۰ بلکه حتماً او را بکش. ابتدا نیروی تو علیه او بکار رود بعد نیروی تمام مردم.

۱۱ وی را با سنگ سنگباران کنید تا بمیرد چونکه میخواست تو را از خدا خداوندت که تو را از سرزمین مصر از خانه‌ی غلامی بیرون آورد دور سازد.

۱۲ تا تمام ییسرائل‌ها بشنوند و ترس داشته باشند و بار دیگر در میان شما مرتکب چنین کار بدی نشوند.

۱۳ هرگاه درباره‌ی یکی از شهرهایت که خدا خداوندت بتو میدهد تا در آن سکونت کنی چنین اطلاع حاصل کنی که:

۱۴ مردمی فاسد از میان (قوم) تو بیرون آمده و ساکنین شهر خود را منحرف کرده گفته‌اند: «برویم دیگر معبودانی را که نمی‌شناسید، بپرستیم».

۱۵ خوب جویا شو و رسیدگی کن و بپرس که آیا این موضوع راست و درست است و این عمل زشت در میان (قوم) تو رخ داده است.

۱٦ حتماً ساکنین آن شهر را بضرب شمشیر بکش. آنرا و آنچه را در آن است و چارپاهایش را به ضرب شمشیر نابود کن.

۱۷ تمام غنیمتش را در میان میدان آن (شهر) گرد آور، آن شهر و تمام غنیمتش را کاملاً بخاطر خدا خداوندت به آتش بکش. تا ابد خرابه بماند و دیگر آباد نگردد.

۱۸ و از آن مال حرام چیزی بوسیله‌ی تو برداشته نشود، تا اینکه از شدت خشمش صرف نظر کرده. همانگونه که به پدرانت سوگند یا نمود ترحمش را شامل حال تو نماید یعنی به تو ترحم نموده زیادت کند ...

18 לֹא תִבָּנֶה עוֹד׃ וְלֹא־יִדְבַּק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן־הַחֵרֶם לְמַעַן יָשׁוּב
יְהוָה מֵחֲרוֹן אַפּוֹ וְנָתַן־לְךָ רַחֲמִים וְרִחַמְךָ וְהִרְבֶּךָ כַּאֲשֶׁר
19 נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ׃ כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר אֶת־
כָּל־מִצְוֺתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה
יד 1 אֱלֹהֶיךָ׃ בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם לֹא תִתְגֹּדְדוּ רביעי
2 וְלֹא־תָשִׂימוּ קָרְחָה בֵּין עֵינֵיכֶם לָמֵת׃ כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְךָ בָּחַר יְהוָה לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה מִכֹּל
3 הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה׃ לֹא תֹאכַל כָּל־
4 תּוֹעֵבָה׃ זֹאת הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר תֹּאכֵלוּ שׁוֹר שֵׂה כְשָׂבִים וְשֵׂה
5/6 עִזִּים׃ אַיָּל וּצְבִי וְיַחְמוּר וְאַקּוֹ וְדִישֹׁן וּתְאוֹ וָזָמֶר׃ וְכָל־בְּהֵמָה
מַפְרֶסֶת פַּרְסָה וְשֹׁסַעַת שֶׁסַע שְׁתֵּי פְרָסוֹת מַעֲלַת גֵּרָה בַּבְּהֵמָה
7 אֹתָהּ תֹּאכֵלוּ׃ אַךְ אֶת־זֶה לֹא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגֵּרָה וּמִמַּפְרִיסֵי
הַפַּרְסָה הַשְּׁסוּעָה אֶת־הַגָּמָל וְאֶת־הָאַרְנֶבֶת וְאֶת־הַשָּׁפָן כִּי־
8 מַעֲלֵה גֵרָה הֵמָּה וּפַרְסָה לֹא הִפְרִיסוּ טְמֵאִים הֵם לָכֶם׃ וְאֶת־
הַחֲזִיר כִּי־מַפְרִיס פַּרְסָה הוּא וְלֹא גֵרָה טָמֵא הוּא לָכֶם מִבְּשָׂרָם
9 לֹא תֹאכֵלוּ וּבְנִבְלָתָם לֹא תִגָּעוּ׃ אֶת־זֶה
תֹּאכְלוּ מִכֹּל אֲשֶׁר בַּמָּיִם כֹּל אֲשֶׁר־לוֹ סְנַפִּיר וְקַשְׂקֶשֶׂת תֹּאכֵלוּ׃
10 וְכֹל אֲשֶׁר אֵין־לוֹ סְנַפִּיר וְקַשְׂקֶשֶׂת לֹא תֹאכֵלוּ טָמֵא הוּא
11/12 לָכֶם׃ כָּל־צִפּוֹר טְהֹרָה תֹּאכֵלוּ׃ וְזֶה אֲשֶׁר לֹא־
13 תֹאכְלוּ מֵהֶם הַנֶּשֶׁר וְהַפֶּרֶס וְהָעָזְנִיָּה׃ וְהָרָאָה וְאֶת־הָאַיָּה וְהַדַּיָּה
14/15 לְמִינָהּ׃ וְאֵת כָּל־עֹרֵב לְמִינוֹ׃ וְאֵת בַּת הַיַּעֲנָה וְאֶת־הַתַּחְמָס וְאֶת־
16 הַשָּׁחַף וְאֶת־הַנֵּץ לְמִינֵהוּ׃ אֶת־הַכּוֹס וְאֶת־הַיַּנְשׁוּף וְהַתִּנְשָׁמֶת׃
17/18 וְהַקָּאָת וְאֶת־הָרָחָמָה וְאֶת־הַשָּׁלָךְ׃ וְהַחֲסִידָה וְהָאֲנָפָה לְמִינָהּ
19 וְהַדּוּכִיפַת וְהָעֲטַלֵּף׃ וְכֹל שֶׁרֶץ הָעוֹף טָמֵא הוּא לָכֶם לֹא יֵאָכֵלוּ׃
20/21 כָּל־עוֹף טָהוֹר תֹּאכֵלוּ׃ לֹא תֹאכְלוּ כָל־נְבֵלָה לַגֵּר אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ
תִּתְּנֶנָּה וַאֲכָלָהּ אוֹ מָכֹר לְנָכְרִי כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
לֹא־תְבַשֵּׁל גְּדִי בַּחֲלֵב אִמּוֹ׃

۱۹ چونکه حرف خدا خداوندت را اطاعت کرده‌ای و تمام فرمانهایش راکه من امروز به تو فرمان میدهم رعایت نموده‌ای و آنچه را در نظر خدا پسندیده است انجام داده‌ای.

رِئِه - فصل چهاردهم

۱ شما به منزله‌ی فرزندان خدا خداوندتان هستید. خویشتن را بخاطر مرده، زخمی نکنید و بین چشمان خویش (روی سر) باکندن مو، طاسی ایجاد ننمائید.

۲ زیرا تو برای خدا خداوندت، قوم مقدسی هستی و خدا تو را انتخاب کرد تا بین تمام قومهاییکه روی زمین هستند، برای وی قومی نخبه باشی.

۳ هیچ چیز تنفرآوری نخور.

۴ چارپائیکه خواهید خورد اینست: گاو، گوسفند، بز.

۵ گوزن، آهو و گوزن زرد، بز کوهی، قوچ کوهی، گاو کوهی و زرافه.

۶ هر چارپای سم داری راکه شکافی بین دو سم دارد و نشخوار میکند، بخورید (حتی بچه‌ی درون شکم چارپا را بخورید).

۷ اما از نشخوارکنندگان و یا سم داران شکافدار اینها را نخورید: شتر، خرگوش درازگوش و خرگوش کوتاه گوش، که نشخوار کننده هستند ولی سم در نمی آورند برای شما ناپاک هستند.

۸ و خوک که سم در می آورد و نشخوار کننده نیست برای شما ناپاک است، از گوشت آنها نخورید و به لاشه‌ی آنها دست نزنید.

۹ از آنچه در آب است اینها را بخورید: هرچه را باله و فلس دارد بخورید.

۱۰ هرچه را باله و فلس ندارد نخورید، برای شما ناپاک است.

۱۱ هر پرنده‌ی حلال گوشت را بخورید.

۱۲ از پرندگان اینها را نخورید. عقاب و مرغ استخوان خوار و عقاب دریایی.

۱۳ و کرکس و قوش و زغن.

۱۴ و هر کلاغی به نوعش.

۱۵ و شتر مرغ و مرغ کوکو نوروزی و باز بنوعش.

۱۶ و بوم و جغد و جغد شاخدار.

۱۷ مرغ سقا و لاشخور و قره قاز.

۱۸ و لک لک و ماهی‌خوار به نوعش و هدهد و خفاش.

۱۹ و هر حشره‌ی بالداری برای شما ناپاک است، خورده نشود.

۲۰ هر پرنده‌ی پاکی را بخورید.

۲۱ هیچ (نوع) مردار یا ذبح حرامی (نِولا) نخورید. آنرا به غریب (کافر) ی که در بین مرزهایت است، بدهید تا بخورد یا به بیگانه (کافر) بفروش. زیرا تو برای خدا خداوندت قومی مقدس هستی. (گوشت) بچه‌ی چارپای حلال گوشت را در شیر مادرش نپز.(۱)

۱- حخامیم این آیه را بدینطریق تفسیر کرده‌اند که نباید گوشت را با لبنیات خورد یا مورد استفاده دیگری قرار داد.



חמישי 22 עַשֵּׂר תְּעַשֵּׂר אֵת כָּל־תְּבוּאַת זַרְעֶךָ הַיֹּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה׃
23 וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ׀ יהוה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ
שָׁם מַעְשַׂר דְּגָנְךָ תִּירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ לְמַעַן
24 תִּלְמַד לְיִרְאָה אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ כָּל־הַיָּמִים׃ וְכִי־יִרְבֶּה
מִמְּךָ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאֵתוֹ כִּי־יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחַר יהוה אֱלֹהֶיךָ לָשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרֶכְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ׃
25 וְנָתַתָּה בַּכָּסֶף וְצַרְתָּ הַכֶּסֶף בְּיָדְךָ וְהָלַכְתָּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
26 יִבְחַר יהוה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ׃ וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף בְּכֹל אֲשֶׁר־תְּאַוֶּה
נַפְשְׁךָ בַּבָּקָר וּבַצֹּאן וּבַיַּיִן וּבַשֵּׁכָר וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּשְׁאָלְךָ
נַפְשֶׁךָ וְאָכַלְתָּ שָּׁם לִפְנֵי יהוה אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַחְתָּ אַתָּה וּבֵיתֶךָ׃
27 וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרֶיךָ לֹא תַעַזְבֶנּוּ כִּי אֵין לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה
28 עִמָּךְ׃ מִקְצֵה ׀ שָׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת־כָּל־מַעְשַׂר
29 תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַהִוא וְהִנַּחְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ׃ וּבָא הַלֵּוִי כִּי אֵין־
לוֹ חֵלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ
וְאָכְלוּ וְשָׂבֵעוּ לְמַעַן יְבָרֶכְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדְךָ
1 ששי אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה׃ מִקֵּץ שֶׁבַע־שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה׃
2 וְזֶה דְּבַר הַשְּׁמִטָּה שָׁמוֹט כָּל־בַּעַל מַשֵּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יַשֶּׁה בְּרֵעֵהוּ
3 לֹא־יִגֹּשׂ אֶת־רֵעֵהוּ וְאֶת־אָחִיו כִּי־קָרָא שְׁמִטָּה לַיהוה׃ אֶת־
4 הַנָּכְרִי תִּגֹּשׂ וַאֲשֶׁר יִהְיֶה לְךָ אֶת־אָחִיךָ תַּשְׁמֵט יָדֶךָ׃ אֶפֶס
כִּי לֹא יִהְיֶה־בְּךָ אֶבְיוֹן כִּי־בָרֵךְ יְבָרֶכְךָ יהוה בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יהוה
5 אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן־לְךָ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ׃ רַק אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל
יהוה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר
6 אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם׃ כִּי־יהוה אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ
וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים
7 וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ׃ כִּי־יִהְיֶה בְךָ אֶבְיוֹן מֵאַחַד
אַחֶיךָ בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ בְּאַרְצְךָ אֲשֶׁר־יהוה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לֹא
8 תְאַמֵּץ אֶת־לְבָבְךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת־יָדְךָ מֵאָחִיךָ הָאֶבְיוֹן׃ כִּי־

فصل ۱۴ آیه ۲۲ الی فصل ۱۶ آیه ۱۷
توراه روز هشتم پسح اگر شبات باشد
و توراه شمینی عصرت



۲۲ از تمام محصول کشت خود که از صحرا حاصل میشود سال به سال حتماً ده یک بده.

۲۳ ده یک (۱) غله و شیره و چربی و نخست زاده‌های ماده‌ی گاوها و گوسفندانت را در حضور خدا خداوندت در مکانیکه برای قرار دادن نامش آنجا را انتخاب کرده است بخور تا اینکه بیاموزی تمام مدت عمر از خدا خداوندت ترس داشته باشی. (به فصل ۱۵ آیه ۱۹ مراجعه شود)

۲۴ هرگاه خدا خداوندت به تو برکت بدهد و راه تو طولانی باشد و آن مکانیکه خدا خداوندت انتخاب کرده است تا نام خود را بر آن بگذارد از تو دور باشد و نتوانی آن (ده یک) را به آنجا حمل کنی ...

۲۵ آنرا بپول تبدیل کن، آن پولرا با خود بردار و بآن مکانی که خدا خداوندت انتخاب خواهد کرد برو.

۲۶ آن پول را برای هرچه بسیار هوس کنی یعنی برای گاو و گوسفند و شراب و نوشابه الکلی و هرچیزی که دلت خواستار شود بده و آنجا در حضور خدا خداوندت بخور و خودت و خانواده‌ات شاد باشید.

۲۷ و لِوی را که در قلمروهای توست ترک نکن چونکه نزد تو سهم و زمین زراعتی ندارد.

۲۸ در پایان هر سه سال همه‌ی ده یک محصول آن سال خود را از اختیار خود خارج نموده در اختیار مراجع صلاحیت دار قرار بده ...

۲۹ تا لِوی که پیش تو سهم و زمین کشاورزی ندارد و غریب و یتیم و بیوه زنی که در قلمروهای تو هستند بیایند بخورند و سیر شوند. تا اینکه خدا خداوندت در تمام کسب و کارت به تو برکت دهد.

رِئِه - فصل پانزدهم

۱ در آخر هر هفت سال، شِمیطا (یا فرمان صرفنظر کردن از طلب) را اجرا کن.

۲ و موضوع صرف نظر کردن این است: هنگامی که (مرجع صلاحیت دار) شِمیطا را از جانب خدا اعلام میکند هر بستانکاری باید از آنچه به همنوعش وام داده است صرفنظر کند. همنوع و برادرش را در فشار نگذارد. فرمان صرفنظر کردن از (وام) از جانب خدا است.

۳ از بیگانه (کافر) مطالبه کن و از آنچه پیش برادرت داری دست بردار.

۴ تا اینکه در میان تو مسکین نباشد، زیرا در سرزمینی که خدا خداوندت بتو بملکیت میدهد که وارث آن گردی، حتماً برکتت خواهد داد ...

۵ این فقط در صورتی است که حرف خدا خداوندت را اطاعت کنی و تمام این فرمانی را که من امروز به تو میدهم رعایت نموده انجام دهی.

۶ زیرا خدا خداوندت همانگونه که به تو گفت تو را برکت داده است تا به قومهای زیادی در قبال گروی قرض بدهی و تو در قبال (گروی) قرض نگیری و بر قومهای زیادی فرمانروایی کنی و بر تو فرمانروایی نکنند.

۷ هرگاه در میان تو یعنی در یکی از قلمروهایت یکی از برادرانت در سرزمینی که خدا خداوندت بتو میدهد مسکین باشد دلت را بر برادر مسکینت سخت نکن و دستت را نبند.

۱- ده یکی که به لِویها و دو درصدیکه به کوهنها و ده یکی که به فقرا داده میشود و غیره، غیر از آن ده یکی است که صاحب آن در وقت مشرف شدن به خانه‌ی خدا در یروشالیم آنرا میخورد.

פָּתֹ֧חַ תִּפְתַּ֛ח אֶת־יָדְךָ֖ ל֑וֹ וְהַעֲבֵט֙ תַּעֲבִיטֶ֔נּוּ דֵּ֚י מַחְסֹר֔וֹ אֲשֶׁ֥ר
9 יֶחְסַ֖ר לֽוֹ׃ הִשָּׁ֣מֶר לְךָ֡ פֶּן־יִהְיֶ֣ה דָבָר֩ עִם־לְבָבְךָ֨ בְלִיַּ֜עַל לֵאמֹ֗ר
קָֽרְבָ֣ה שְׁנַֽת־הַשֶּׁבַע֮ שְׁנַ֣ת הַשְּׁמִטָּה֒ וְרָעָ֣ה עֵֽינְךָ֗ בְּאָחִ֙יךָ֙ הָֽאֶבְי֔וֹן
10 וְלֹ֥א תִתֵּ֖ן ל֑וֹ וְקָרָ֤א עָלֶ֙יךָ֙ אֶל־יְהוָ֔ה וְהָיָ֥ה בְךָ֖ חֵֽטְא׃ נָת֤וֹן תִּתֵּן֙
ל֔וֹ וְלֹא־יֵרַ֥ע לְבָבְךָ֖ בְּתִתְּךָ֣ ל֑וֹ כִּ֞י בִּגְלַ֣ל ׀ הַדָּבָ֣ר הַזֶּ֗ה יְבָרֶכְךָ֙ יְהוָ֣ה
11 אֱלֹהֶ֔יךָ בְּכָל־מַעֲשֶׂ֔ךָ וּבְכֹ֖ל מִשְׁלַ֥ח יָדֶֽךָ׃ כִּ֛י לֹא־יֶחְדַּ֥ל אֶבְי֖וֹן
מִקֶּ֣רֶב הָאָ֑רֶץ עַל־כֵּ֞ן אָנֹכִ֤י מְצַוְּךָ֙ לֵאמֹ֔ר פָּ֠תֹחַ תִּפְתַּ֨ח אֶת־
12 יָדְךָ֜ לְאָחִ֧יךָ לַעֲנִיֶּ֛ךָ וּלְאֶבְיֹנְךָ֖ בְּאַרְצֶֽךָ׃ כִּֽי־יִמָּכֵ֨ר
לְךָ֜ אָחִ֣יךָ הָֽעִבְרִ֗י א֚וֹ הָֽעִבְרִיָּ֔ה וַעֲבָֽדְךָ֖ שֵׁ֣שׁ שָׁנִ֑ים וּבַשָּׁנָה֙ הַשְּׁבִיעִ֔ת
13 תְּשַׁלְּחֶ֥נּוּ חָפְשִׁ֖י מֵעִמָּֽךְ׃ וְכִֽי־תְשַׁלְּחֶ֥נּוּ חָפְשִׁ֖י מֵֽעִמָּ֑ךְ לֹ֥א תְשַׁלְּחֶ֖נּוּ
14 רֵיקָֽם׃ הַעֲנֵ֤יק תַּעֲנִיק֙ ל֔וֹ מִצֹּ֣אנְךָ֔ וּמִגָּרְנְךָ֖ וּמִיִּקְבֶ֑ךָ אֲשֶׁ֧ר בֵּֽרַכְךָ֛
15 יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ תִּתֶּן־לֽוֹ׃ וְזָכַרְתָּ֗ כִּ֣י עֶ֤בֶד הָיִ֙יתָ֙ בְּאֶ֣רֶץ מִצְרַ֔יִם
וַֽיִּפְדְּךָ֖ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֑יךָ עַל־כֵּ֞ן אָנֹכִ֧י מְצַוְּךָ֛ אֶת־הַדָּבָ֥ר הַזֶּ֖ה הַיּֽוֹם׃
16 וְהָיָה֙ כִּֽי־יֹאמַ֣ר אֵלֶ֔יךָ לֹ֥א אֵצֵ֖א מֵעִמָּ֑ךְ כִּ֤י אֲהֵֽבְךָ֙ וְאֶת־בֵּיתֶ֔ךָ
17 כִּי־ט֥וֹב ל֖וֹ עִמָּֽךְ׃ וְלָקַחְתָּ֣ אֶת־הַמַּרְצֵ֗עַ וְנָתַתָּ֤ה בְאָזְנוֹ֙ וּבַדֶּ֔לֶת
18 וְהָיָ֥ה לְךָ֖ עֶ֣בֶד עוֹלָ֑ם וְאַ֥ף לַאֲמָתְךָ֖ תַּעֲשֶׂה־כֵּֽן׃ לֹא־יִקְשֶׁ֣ה בְעֵינֶ֗ךָ
בְּשַׁלֵּחֲךָ֨ אֹת֤וֹ חָפְשִׁי֙ מֵֽעִמָּ֔ךְ כִּ֚י מִשְׁנֶה֙ שְׂכַ֣ר שָׂכִ֔יר עֲבָֽדְךָ֖ שֵׁ֣שׁ
שָׁנִ֑ים וּבֵֽרַכְךָ֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ בְּכֹ֖ל אֲשֶׁ֥ר תַּעֲשֶֽׂה׃
19 כָּֽל־הַבְּכ֡וֹר אֲשֶׁ֣ר יִוָּלֵד֩ בִּבְקָרְךָ֨ וּבְצֹֽאנְךָ֜ הַזָּכָ֗ר תַּקְדִּ֖ישׁ לַיהוָ֣ה שביעי 
20 אֱלֹהֶ֑יךָ לֹ֤א תַעֲבֹד֙ בִּבְכֹ֣ר שׁוֹרֶ֔ךָ וְלֹ֥א תָגֹ֖ז בְּכ֥וֹר צֹאנֶֽךָ׃ לִפְנֵי֩
יְהוָ֨ה אֱלֹהֶ֤יךָ תֹֽאכְלֶ֙נּוּ֙ שָׁנָ֣ה בְשָׁנָ֔ה בַּמָּק֖וֹם אֲשֶׁר־יִבְחַ֣ר יְהוָ֑ה
21 אַתָּ֖ה וּבֵיתֶֽךָ׃ וְכִֽי־יִהְיֶ֨ה ב֜וֹ מ֗וּם פִּסֵּ֙חַ֙ א֣וֹ עִוֵּ֔ר כֹּ֖ל מ֣וּם רָ֑ע
22 לֹ֣א תִזְבָּחֶ֔נּוּ לַיהוָ֖ה אֱלֹהֶֽיךָ׃ בִּשְׁעָרֶ֖יךָ תֹּאכְלֶ֑נּוּ הַטָּמֵ֤א וְהַטָּהוֹר֙
23 יַחְדָּ֔ו כַּצְּבִ֖י וְכָאַיָּֽל׃ רַ֥ק אֶת־דָּמ֖וֹ לֹ֣א תֹאכֵ֑ל עַל־הָאָ֥רֶץ תִּשְׁפְּכֶ֖נּוּ
כַּמָּֽיִם׃
טז 1 שָׁמוֹר֙ אֶת־חֹ֣דֶשׁ הָאָבִ֔יב וְעָשִׂ֣יתָ פֶּ֔סַח לַיהוָ֖ה אֱלֹהֶ֑יךָ כִּ֞י בְּחֹ֣דֶשׁ
2 הָֽאָבִ֗יב הוֹצִ֨יאֲךָ֜ יְהוָ֧ה אֱלֹהֶ֛יךָ מִמִּצְרַ֖יִם לָֽיְלָה׃ וְזָבַ֥חְתָּ פֶּ֛סַח

۸ بلکه حتماً دستت را برای او باز کن. حتماً به اندازه‌ی نیازش، آنچه را کسر دارد به او در
برابر گروی وام بده.
۹ مواظب خود باش مبادا در دلت اندیشه‌ی فاسدی باشد که بگویی سال هفتم یعنی سال
صرفنظر کردن (از طلب) نزدیک است و نظرت به برادر مسکینت بد باشد و به او (وام)
ندهی و علیه تو به درگاه خدا فریاد برآورد و تو خطاکار شوی.
۱۰ حتماً به او (وام) بده. موقعیکه به او (وام) میدهی متأسف نباش زیرا بخاطر همین کار خدا
خداوندت در هر پیشه‌ای (که داری) و در تمام کسب و کارت تو را برکت خواهد داد.
۱۱ چونکه در آن سرزمین، مسکین نایاب نخواهد بود. باین جهت من بتو فرمان داده میگویم:
برای برادرت یعنی فقیر و مسکینت در سرزمین خود دستت را باز کن.
۱۲ هرگاه برادرت که مرد عبری یا (خواهرت که) زن عبری باشد بتو فروخته شود، شش سال
برایت خدمت کند و در سال هفتم او را از پیش خود روانه کن.
۱۳ و هنگامی که از پیش خود روانه‌اش میکنی، دست خالی روانه‌اش نکن.
۱۴ از گوسفندانت - از محصول خرمنگاه و چرخشتت باو بخشش فراوان کن. - از آنچه
خداوندت تو را برکت داده است باو بده.
۱۵ و بیاد داشته باش که در سرزمین مصر غلام بودی و خدا خداوندت تو را بازخرید. به
اینجهت است که من امروز این موضوع را به تو فرمان میدهم.
۱۶ چنین مقرر است که اگر بگوید: از پیش تو بیرون نخواهم رفت چونکه تو و خانواده‌ات را
دوست میدارد یعنی چونکه او از بودن پیش تو خشنود است.
۱۷ آنگاه درفشی برداشته وگوش او و در (اتاق) را (با هم) سوراخ کن تا غلام ابدی تو شود و با
کنیزت هم، چنین عمل نما. (منظور از ابدی سال یوول است)
۱۸ چون در مدت شش سال برای تو به اندازه‌ی دو برابر مزد خدمت کرده‌است وقتی او را از
پیش خود آزاد میکنی در نظرت سخت نیاید، تا خدا خداوندت ترا در هر کاریکه میکنی
برکت دهد.

و توراه روز هشتم پسح اگر شبات نباشد فصل ۱۵ آیه ۱۹ الی فصل ۱۶ آیه ۱۷
توراه روز دوم شاوعوت

۱۹ هر نخست زاده‌ی نری را که در بین گاوان و گوسفندانت متولد گردد، برای خدا
خداوندت وقف نما، نخست زاده‌ی گاوت را بکار نگیر و پشم اول زادگوسفندانت را نچین.
۲۰ (ای کوهن) در آن مکانی که خدا انتخاب خواهد کرد همه سال تو با خانواده‌ات آن
(چارپای نخست زاده نر) را در حضور خدا خداوندت بخور.
۲۱ و هرگاه در آن عیبی باشد، مثلاً شل یا کور یا دارای نقص درمان ناپذیر باشد آنرا برای خدا
خداوندت ذبح نکن.
۲۲ خواه ناپاک و خواه پاک باشی در قلمروهایت آن (چارپای) سالم را مانند (جنس) آهو و
گوزن (که از آنها قربانی آورده نمیشود) بخور.
۲۳ فقط خونش را نخور و آنرا مثل آب بر زمین بپاش.

رِئِه - فصل شانزدهم

۱ مواظب باش که در ماه بهار (ماه نیسان) (مراسم) قربانی پِسَح را برای خدا خداوندت
برگزار نمائی، زیرا در ماه بهار خدا خداوندت تو را شبانه (۱) از مصر بیرون آورد.

۱ - زمان صدور فرمان خروج از مصر از طرف پرعُوه شب بود (به فصل ۱۲ آیه ۳۱ کتاب شموت مراجعه شود).

לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה לְשַׁכֵּן
3 שְׁמוֹ שָׁם׃ לֹא־תֹאכַל עָלָיו חָמֵץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל־עָלָיו מַצּוֹת
לֶחֶם עֹנִי כִּי בְחִפָּזוֹן יָצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת־יוֹם
4 צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ׃ וְלֹא־יֵרָאֶה לְךָ שְׂאֹר בְּכָל־
גְּבֻלְךָ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא־יָלִין מִן־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב
5 בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֹּקֶר׃ לֹא תוּכַל לִזְבֹּחַ אֶת־הַפָּסַח בְּאַחַד
6 שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ׃ כִּי אִם־אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־
יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם תִּזְבַּח אֶת־הַפֶּסַח בָּעָרֶב
7 כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרָיִם׃ וּבִשַּׁלְתָּ וְאָכַלְתָּ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפָנִיתָ בַבֹּקֶר וְהָלַכְתָּ לְאֹהָלֶיךָ׃
8 שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מַצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצֶרֶת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ
9 לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה׃ שִׁבְעָה שָׁבֻעֹת תִּסְפָּר־לָךְ
10 מֵהָחֵל חֶרְמֵשׁ בַּקָּמָה תָּחֵל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שָׁבֻעוֹת׃ וְעָשִׂיתָ חַג
שָׁבֻעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסַּת נִדְבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כַּאֲשֶׁר
11 יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְשָׂמַחְתָּ לִפְנֵי ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אַתָּה וּבִנְךָ
וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם
וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
12 לְשַׁכֵּן שְׁמוֹ שָׁם׃ וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרָיִם וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ
אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה׃
מפטיר 13 חַג הַסֻּכֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאָסְפְּךָ מִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ׃
14 וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר
15 וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ׃ שִׁבְעַת יָמִים תָּחֹג לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה כִּי יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־
16 תְּבוּאָתְךָ וּבְכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וְהָיִיתָ אַךְ שָׂמֵחַ׃ שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים ׀
בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר
יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה
17 אֶת־פְּנֵי יְהוָה רֵיקָם׃ אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ

۲ قربانی پسح را از گاو و گوسفند در آن مکانی که خدا انتخاب خواهد کرد تا نامش را بر آن قرار دهد برای خدا خداوندت ذبح کن.

۳ با آن (قربانی پسح) چیز حامِص (خمیر مایه دار) نخور. نظر به اینکه با عجله از سرزمین مصر بیرون آمدی هفت روز فطیر یعنی نان فقیرانه بخور. تا اینکه در تمام مدت عمرت روز بیرون آمدن خود را از سرزمین مصر بیاد آوری.

۴ هفت روز در هیچ جای محدوده‌ات خمیر مایه دیده نشود و از گوشت (قربانی پِسَح) که شامگاه ذبح میکنی برای صبح روز اول (عید) باقی نماند.

۵ در هیچ یک از جاهای قلمروت که خدا خداوندت به تو میدهد نمی‌توانی (قربانی) پسح را ذبح کنی.

٦ مگر در آن مکانی که خدا خداوندت انتخاب خواهد کرد که نامش را بر آن قرار دهد، آنجا در روز قبل از عید و طرف عصر (مقارن) زمان بیرون آمدن تو از مصر، (قربانی) پِسح را ذبح کن.

۷ در آن مکانیکه خدا خداوندت انتخاب خواهد کرد (آنرا) بپز و بخور و صبح روز دوم عید (در صورت تمایل) میتوانی بازگردی و به مسکن خود بروی.

۸ شش روز فطیر بخور و روز هفتم برای خدا خداوندت روز اجتماع مقدس است، هیچ کاری (غیر از پخت و پز) نکن.

۹ هفت هفته برای خود بشمار. این هفت هفته را از آغاز (کار) داس زدن بر محصول درو نشده جو)، شروع کن.

۱۰ عید شاووعُوت (هفته‌ها) را برای خدا خداوندت با تقدیم هدیه‌ی داوطلبانه و بر مبنای توانائیت و به میزانی که خدا خداوندت به تو برکت داده است برگزار نما.

۱۱ تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و لِوی که در بین قلمروهایت باشد و غریب و یتیم و بیوه زنیکه نزد تو باشد بحضور خدا خداوندت در آن مکانیکه خدا خداونت انتخاب کند که نامش را بر آن قرار دهد، شادی کنید.

۱۲ و بیاد آور که در مصر غلام بودی، پس این قانونها را مراعات نموده اجرا کن.

۱۳ هنگام جمع آوری (محصول) از خرمنگاه و از چرخشت خود، عید سایبان‌ها را هفت روز برای خود برگزار کن.

۱۴ در عیدت شادی کن: تو و پسرت و دخترت و غلامت و کنیزت و آن لِوی و یتیم و بیوه زنیکه در قلمرو توست؛

۱۵ در آن مکانیکه خدا انتخاب خواهد کرد، هفت روز برای خدا خداوندت جشن بگیر. چونکه خدا خداوندت در هر نوع محصولت و در هر پیشه‌ای که داشته باشی ترا برکت خواهد داد. کاملاً شاد باش.

۱٦ سه بار در سال: در عید فطیر، در عیده هفته‌ها و در عید سایبانها هر مذکری از تو بحضور خدا خداوندت در آن مکانیکه انتخاب خواهد کرد به زیارت بیاید و دست خالی برای زیارت به حضور خدا نیاید.

۱۷ هر کس مطابق استطاعتش به میزان برکتی که خدا خداوندت به او داده است (تقدیمی بیاورد)

۱ - شش روز از محصول جدید و یک روز (حداقل حتماً) از محصول سال گذشته باید فطیر تهیه شود.

18 אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ׃ שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן־לְךָ בְּכָל־
שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לִשְׁבָטֶיךָ וְשָׁפְטוּ אֶת־הָעָם
19 מִשְׁפַּט־צֶדֶק׃ לֹא־תַטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תַכִּיר פָּנִים וְלֹא־תִקַּח
20 שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יְעַוֵּר עֵינֵי חֲכָמִים וִיסַלֵּף דִּבְרֵי צַדִּיקִם׃ צֶדֶק
צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תִּחְיֶה וְיָרַשְׁתָּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
21 נֹתֵן לָךְ׃ לֹא־תִטַּע לְךָ אֲשֵׁרָה כָּל־עֵץ אֵצֶל)(
22 מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה־לָּךְ׃ וְלֹא־תָקִים לְךָ מַצֵּבָה
יז 1 אֲשֶׁר שָׂנֵא יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ לֹא־תִזְבַּח לַיהוָה
אֱלֹהֶיךָ שׁוֹר וָשֶׂה אֲשֶׁר יִהְיֶה בוֹ מוּם כֹּל דָּבָר רָע כִּי תוֹעֲבַת
2 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא׃ כִּי־יִמָּצֵא בְקִרְבְּךָ בְּאַחַד
שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
3 אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה־אֱלֹהֶיךָ לַעֲבֹר בְּרִיתוֹ׃ וַיֵּלֶךְ וַיַּעֲבֹד אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחוּ לָהֶם וְלַשֶּׁמֶשׁ ׀ אוֹ לַיָּרֵחַ אוֹ לְכָל־צְבָא הַשָּׁמַיִם
4 אֲשֶׁר לֹא־צִוִּיתִי׃ וְהֻגַּד־לְךָ וְשָׁמָעְתָּ וְדָרַשְׁתָּ הֵיטֵב וְהִנֵּה אֱמֶת
5 נָכוֹן הַדָּבָר נֶעֶשְׂתָה הַתּוֹעֵבָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל׃ וְהוֹצֵאתָ אֶת־
הָאִישׁ הַהוּא אוֹ אֶת־הָאִשָּׁה הַהִוא אֲשֶׁר עָשׂוּ אֶת־הַדָּבָר הָרָע
הַזֶּה אֶל־שְׁעָרֶיךָ אֶת־הָאִישׁ אוֹ אֶת־הָאִשָּׁה וּסְקַלְתָּם בָּאֲבָנִים
6 וָמֵתוּ׃ עַל־פִּי ׀ שְׁנַיִם עֵדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֵדִים יוּמַת הַמֵּת לֹא יוּמַת
7 עַל־פִּי עֵד אֶחָד׃ יַד הָעֵדִים תִּהְיֶה־בּוֹ בָרִאשֹׁנָה לַהֲמִיתוֹ וְיַד כָּל־
הָעָם בָּאַחֲרֹנָה וּבִעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ׃
8 כִּי יִפָּלֵא מִמְּךָ דָבָר לַמִּשְׁפָּט בֵּין־דָּם ׀ לְדָם בֵּין־דִּין לְדִין וּבֵין
נֶגַע לָנֶגַע דִּבְרֵי רִיבֹת בִּשְׁעָרֶיךָ וְקַמְתָּ וְעָלִיתָ אֶל־הַמָּקוֹם
9 אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ׃ וּבָאתָ אֶל־הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם וְאֶל־
הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיָּמִים הָהֵם וְדָרַשְׁתָּ וְהִגִּידוּ לְךָ אֵת דְּבַר
10 הַמִּשְׁפָּט׃ וְעָשִׂיתָ עַל־פִּי הַדָּבָר אֲשֶׁר יַגִּידוּ לְךָ מִן־הַמָּקוֹם
הַהוּא אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה וְשָׁמַרְתָּ לַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יוֹרוּךָ׃)(
11 עַל־פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרוּךָ וְעַל־הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר־יֹאמְרוּ לְךָ

هفطارای معمولی رئه در صفحه ۴۰۴

۱۸ درتمام قلمروهایت که خدا خداوندت بر حسب سبطهایت بتو میدهد داوران و ماموران اجرائی برای خودت تعیین کن تا قوم را عادلانه داوری کنند.

۱۹ بسود یک طرف داوری غلط نکن، رودربایستی ننما و رشوه نگیر. چونکه رشوه چشمان اشخاص عاقل راکور میکند و آرای اشخاص منصف را منحرف میسازد.

۲۰ برای اینکه زنده بمانی و آن سرزمینی راکه خدا خداوندت بتو میدهد به ارث ببری از عدالت کامل پیروی نما.

۲۱ اطراف قربانگاهی که برای خدا خداوندت میسازی درخت پرستیدنی و هیچ درخت دیگری نکار.

۲۲ برای خود ستون پرستشگاهی برپا نکن چونکه خدا خداوندت (از آن) تنفر دارد.

پاراشای شوفطیم - فصل هفدهم

۱ گاو یاگوسفندی راکه در آن نقص یا هر چیز مردودکننده‌ای باشد برای خدا خداوندت ذبح نکن زیرا این (عمل) در نظر خدا خداوندت ناپسند است.

۲ هرگاه در یکی از قلمروهایت که خدا خداوندت بتو میدهد نزد تو مرد یا زنی پیدا شودکه این بدی را در نظر خدا خداوندت انجام دهد و از پیمانش تخلف نماید ...

۳ یعنی برود و دیگر معبودان و خورشید یا ماه یا هر یک از اجرام آسمان راکه من فرمان نداده‌ام پرستش نموده به آنها سجده نماید ...

۴ (و این کار) به تو اطلاع داده شود و آگاهی یابی خوب جویا شوکه آیا این موضوع حقیقت محض است و این عمل ناشایسته در ییسرائل رخ داده است.

۵ همان مرد یا همان زنی راکه این کار بد راکرده است بطرف دروازه‌ی شهرت بیرون ببر، البته همان مرد یا همان زن را. آنها را با سنگ سنگباران کن تا بمیرند.

۶ طبق (شهادت) دو شاهد یا سه شاهد (به بالا) آن محکوم بمرگ، کشته خواهد شد. طبق شهادت یک شاهد کشته نشود.

۷ در ابتدا دست شاهدان و در آخر (کار)، دست تمام قوم، برای کشتن وی دراز شود. آن عمل بد را از میان خود دورکن.

۸ هرگاه در قلمروهایت داوری موضوعی برای تو زیاد دشوار باشد و موضوع‌های مرافعه درباره‌ی خون (قاعدگی) و خون (زخم رحم) و یا درباره‌ی خسارت جانی و خسارت مالی و یا درباره آسیب انسانی و آسیب لباس و خانه باشد برخیز و به آن مکانی که خدا خداوندت آن را انتخاب خواهدکرد برو.(۱)

۹ و نزد کُوهِن‌ها از سبط لِوی یا نزد داوری که در آن روزها باشد برو و جویا شو تا تو را در مورد این داوری آگاه کنند.

۱۰ پس طبق آن مطلبی که از آن مکانیکه خدا انتخاب خواهدکرد به تو اعلام دارند عمل نما و مواظب باش طبق آنچه تو را راهنمایی کنند عمل نمائی.

۱۱ بر طبق دستوری که راهنماییت کنند و بر حسب آن حکمی که به تو اعلام کنند عمل نما. از

۱- به کتاب وَییقرا فصلهای ۱۲ و ۱۳ و کتاب شموت فصلهای ۲۱ و ۲۲ مراجعه شود.

תַּעֲשֶׂה לֹא תָסוּר מִן־הַדָּבָר אֲשֶׁר־יַגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמֹאל׃
12 וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְזָדוֹן לְבִלְתִּי שְׁמֹעַ אֶל־הַכֹּהֵן הָעֹמֵד
לְשָׁרֶת שָׁם אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ אוֹ אֶל־הַשֹּׁפֵט וּמֵת הָאִישׁ הַהוּא
13 וּבִעַרְתָּ הָרָע מִיִּשְׂרָאֵל׃ וְכָל־הָעָם יִשְׁמְעוּ וְיִרָאוּ וְלֹא יְזִידוּן
שני 14 עוֹד׃ כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יהוה אֱלֹהֶיךָ)(
נֹתֵן לָךְ וִירִשְׁתָּהּ וְיָשַׁבְתָּה בָּהּ וְאָמַרְתָּ אָשִׂימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל־
15 הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתָי׃ שׂוֹם תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יהוה
אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקֶּרֶב אַחֶיךָ תָּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוּכַל לָתֵת
16 עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא־אָחִיךָ הוּא׃ רַק לֹא־יַרְבֶּה־לּוֹ סוּסִים
וְלֹא־יָשִׁיב אֶת־הָעָם מִצְרַיְמָה לְמַעַן הַרְבּוֹת סוּס וַיהוה אָמַר
17 לָכֶם לֹא תֹסִפוּן לָשׁוּב בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה עוֹד׃ וְלֹא יַרְבֶּה־לּוֹ נָשִׁים
18 וְלֹא יָסוּר לְבָבוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יַרְבֶּה־לּוֹ מְאֹד׃ וְהָיָה כְשִׁבְתּוֹ
עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת־מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־
19 סֵפֶר מִלִּפְנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם׃ וְהָיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בוֹ כָּל־יְמֵי
חַיָּיו לְמַעַן יִלְמַד לְיִרְאָה אֶת־יהוה אֱלֹהָיו לִשְׁמֹר אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
20 הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשֹׂתָם׃ לְבִלְתִּי רוּם־לְבָבוֹ
מֵאֶחָיו וּלְבִלְתִּי סוּר מִן־הַמִּצְוָה יָמִין וּשְׂמֹאול לְמַעַן יַאֲרִיךְ
שלישי 1 יָמִים עַל־מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל׃ לֹא־ יח
יִהְיֶה לַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כָּל־שֵׁבֶט לֵוִי חֵלֶק וְנַחֲלָה עִם־יִשְׂרָאֵל
2 אִשֵּׁי יהוה וְנַחֲלָתוֹ יֹאכֵלוּן׃ וְנַחֲלָה לֹא־יִהְיֶה־לּוֹ בְּקֶרֶב אֶחָיו
3 יהוה הוּא נַחֲלָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לוֹ׃ וְזֶה יִהְיֶה
מִשְׁפַּט הַכֹּהֲנִים מֵאֵת הָעָם מֵאֵת זֹבְחֵי הַזֶּבַח אִם־שׁוֹר אִם־
4 שֶׂה וְנָתַן לַכֹּהֵן הַזְּרֹעַ וְהַלְּחָיַיִם וְהַקֵּבָה׃ רֵאשִׁית דְּגָנְךָ תִּירֹשְׁךָ
5 וְיִצְהָרֶךָ וְרֵאשִׁית גֵּז צֹאנְךָ תִּתֶּן־לוֹ׃ כִּי בוֹ בָּחַר יהוה אֱלֹהֶיךָ
6 מִכָּל־שְׁבָטֶיךָ לַעֲמֹד לְשָׁרֵת בְּשֵׁם־יהוה הוּא וּבָנָיו כָּל־
רביעי הַיָּמִים׃ וְכִי־יָבֹא הַלֵּוִי מֵאַחַד שְׁעָרֶיךָ מִכָּל־
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־הוּא גָּר שָׁם וּבָא בְּכָל־אַוַּת נַפְשׁוֹ אֶל־הַמָּקוֹם

آن راهی که به تو اعلام میدارند به راست یا چپ منحرف نشو.

۱۲ اگر کسی تمرد کرده از ان کوُهِنی که ایستاده تا خدا خداوندت را خدمت کند، یا از آن داور اطاعت ننماید همان کس را بکش و این عمل بد را از ییسرائل دور ساز.

۱۳ تا تما قوم آگاه شوند و ترس داشته باشند و دیگر تمرد نکنند.

۱۴ هرگاه به سرزمینی که خدا خداوندت به تو میدهد وارد شوی و آن را به ارث برده در آن ساکن گردی و بگویی: «مانند تمام قومهاییکه در اطرافم هستند بر خود پادشاهی منصوب کنم ...»

۱۵ حتماً پادشاهی راکه خدا خداوندت انتخاب کند منصوب کن. از میان برادران یهودی تو پادشاهی برای خود معین کن. نمی‌توانی مردی بیگانه راکه از برادران یهودی تو نیست برای خود پادشاه تعیین کنی.

۱٦ فقط برای خود اسب زیاد نکند (به خدا توکل کند نه به زیادی اسلحه) و با افزون کردن نیرو قوم را به مصر بازنگرداند. و حال آنکه خدا به شما امر کرد بار دیگر به این راه برنگردید ...

۱۷ و زن برای خود زیاد نکند تا قلبش منحرف نشود. برای خود نقره و طلا هم به مقدار بسیار، زیاد نکند.

۱۸ چنین مقرر است، هنگامی که بر تخت سلطنتش جلوس کرد نسخه‌ای از این توراه راکه پیش کوهِن‌های سبط لِوی است برای خود روی طومار بنویسد.

۱۹ (این توراه) همراه وی باشد، و تمام ایام عمرش آن را مطالعه کند. تا اینکه بیاموزد که از خدا خداوندش ترس داشته، مواظب باشد، تمام مطالب این توراه و این قانونها را اجرا کند.

۲۰ تا دلش بر برادرانش مغرور نگردد و از این فرمان به راست یا چپ منحرف نشود. تا اینکه (وی) و پسرانش در میان ییسرائل در (دوره‌ی) پادشاهیش عمر طولانی داشته باشند.

شوفطیم - فصل هیجدهم

۱ کوهِنهای (سبط) لِوی - تمام سبط لِوی با ییسرائل سهم و زمین زراعی نخواهند داشت. آنچه از بعضی از قربانی‌هایی که طعمه‌ی آتش (قربانگاه) خدا میشود باقی میماند و سهم او (یعنی سهم خدا) را خواهند خورد.

۲ در میان برادرانش (سایر اسباط)، زمین زراعی نخواهد داشت. همانگونه که خدا به او گفته است آنچه که مختص خدا است سهم او میباشد.

۳ مقرری کوهِنها از طرف قوم یعنی از طرف ذبح کنندگان گاو یا بره از این قرار خواهد بود. دست و گونه‌ها و شکمبه را به کوُهِن بدهند. (به فصل ۱۸ از کتاب بمیدبار مراجعه شود)

۴ اولین (محصول) غله، شیره و چربی خود و (حاصل) اولین پشم چینی گوسفندت را به او بده.

۵ چونکه خدا خداوند تو، از میان همه‌ی سبطهایت او را انتخاب کرده است تا او و پسرانش ایستاده تمام عمر بنام خدا خدمت کنند.

٦ و هرگاه (کوهِنی از سبط) لوی از یکی از قلروهایت یعنی از هر محل ییسرائل نشین که وی در آن زندگی میکند بی‌نوبت) بیاید، و بخاطر علاقه‌ی کاملش به آن مکانیکه خدا انتخاب میکند آمده باشد.

7 אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה׃ וְשֵׁרֵת בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהָיו כְּכָל־אֶחָיו הַלְוִיִּם
8 הָעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי יְהוָה׃ חֵלֶק כְּחֵלֶק יֹאכֵלוּ לְבַד מִמְכָּרָיו
9 עַל־הָאָבוֹת׃ כִּי אַתָּה בָּא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ לֹא־תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּתוֹעֲבֹת הַגּוֹיִם הָהֵם׃
10 לֹא־יִמָּצֵא בְךָ מַעֲבִיר בְּנוֹ־וּבִתּוֹ בָּאֵשׁ קֹסֵם קְסָמִים מְעוֹנֵן
11 וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף׃ וְחֹבֵר חָבֶר וְשֹׁאֵל אוֹב וְיִדְּעֹנִי וְדֹרֵשׁ אֶל־
12 הַמֵּתִים׃ כִּי־תוֹעֲבַת יְהוָה כָּל־עֹשֵׂה אֵלֶּה וּבִגְלַל הַתּוֹעֵבֹת
13 הָאֵלֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפָּנֶיךָ׃ תָּמִים תִּהְיֶה עִם
14 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ כִּי ׀ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אַתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם אֶל־ חמישי
מְעֹנְנִים וְאֶל־קֹסְמִים יִשְׁמָעוּ וְאַתָּה לֹא כֵן נָתַן לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃
15 נָבִיא מִקִּרְבְּךָ מֵאַחֶיךָ כָּמֹנִי יָקִים לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵלָיו תִּשְׁמָעוּן׃
16 כְּכֹל אֲשֶׁר־שָׁאַלְתָּ מֵעִם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּיוֹם הַקָּהָל לֵאמֹר
לֹא אֹסֵף לִשְׁמֹעַ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהָי וְאֶת־הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת
17 לֹא־אֶרְאֶה עוֹד וְלֹא אָמוּת׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי הֵיטִיבוּ אֲשֶׁר
18 דִּבֵּרוּ׃ נָבִיא אָקִים לָהֶם מִקֶּרֶב אֲחֵיהֶם כָּמוֹךָ וְנָתַתִּי דְבָרַי
19 בְּפִיו וְדִבֶּר אֲלֵיהֶם אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲצַוֶּנּוּ׃ וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר
לֹא־יִשְׁמַע אֶל־דְּבָרַי אֲשֶׁר יְדַבֵּר בִּשְׁמִי אָנֹכִי אֶדְרֹשׁ מֵעִמּוֹ׃
20 אַךְ הַנָּבִיא אֲשֶׁר יָזִיד לְדַבֵּר דָּבָר בִּשְׁמִי אֵת אֲשֶׁר לֹא־צִוִּיתִיו
לְדַבֵּר וַאֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וּמֵת הַנָּבִיא הַהוּא׃
21 וְכִי תֹאמַר בִּלְבָבֶךָ אֵיכָה נֵדַע אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבְּרוֹ
22 יְהוָה׃ אֲשֶׁר יְדַבֵּר הַנָּבִיא בְּשֵׁם יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה הַדָּבָר וְלֹא
יָבֹא הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבְּרוֹ יְהוָה בְּזָדוֹן דִּבְּרוֹ הַנָּבִיא לֹא
יט 1 תָגוּר מִמֶּנּוּ׃ כִּי־יַכְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ אֶת־אַרְצָם וִירִשְׁתָּם וְיָשַׁבְתָּ בְעָרֵיהֶם
2 וּבְבָתֵּיהֶם׃ שָׁלוֹשׁ עָרִים תַּבְדִּיל לָךְ בְּתוֹךְ אַרְצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה
3 אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ׃ תָּכִין לְךָ הַדֶּרֶךְ וְשִׁלַּשְׁתָּ אֶת־גְּבוּל
אַרְצְךָ אֲשֶׁר יַנְחִילְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָיָה לָנוּס שָׁמָּה כָּל־רֹצֵחַ׃

۷ و مانند تمام برادران (سبط) لِوی که آنجا به حضور خدا ایستاده‌اند، بنام خدا خداوند
خود خدمت کند ...
۸ غیر از مستمری تعیین شده اجدادی (از دیگر قربانیها) بطور مساوی بخورند.
۹ موقعیکه تو به سرزمینی که خدا خداوندت به تو میدهد وارد شوی، یادنگیر مانند آن
قومها کارهای ناپسند انجام دهی.
۱۰ بین تو، کسیکه پسر یا دخترش را در آتش نابود کند، شعبده باز، غیبگو، فالگیر و جادوگر
نباشد ...
۱۱ و افسون کننده (گزندگان) و احضار کننده روح و ساحر و کسیکه از مردگان پرسش کند.
۱۲ زیرا هر که عامل این کارهاست، در نظر خدا ناپسند میباشد و بخاطر همین کارهای زشت
(آنها)، خدا خداوندت آنها را از جلو تو میراند.
۱۳ در برابر خدا خداوندت ساده و بی‌ریا باش.
۱۴ زیرا این قومهائیکه تو آنها را بیرون میکنی، به غیبگویان و شعبده بازان گوش میدادند و
خدا خداوندت به تو چنین اجازه‌ای نداده است.
۱۵ خدا خداوندت از میان تو یعنی از برادران (یهودی) تو مانند من برای تو پیغمبر مبعوث
خواهد کرد. به او گوش بدهید.
۱۶ آنچه که در روز اجتماع در حُورِو از خدا خداوندت تقاضا نموده گفتی (این بود): «بار
دیگر صدای خدا خداوند خود را نشنوم و این آتش بزرگ را نبینم تا نمیرم» ...
۱۷ خدا به من گفت، آنچه گفتند خوب بود.
۱۸ برای آنها از میان برادران (یهودی) شان مانند تو پیغمبر مبعوث خواهم کرد و سخنانم را
در دهانش خواهم گذاشت، تا آنچه را به او فرمان میدهم به آنها بگوید.
۱۹ چنین مقرر است که اگر کسی از سخنانی که او بنام من بگوید اطاعت نکند من از او
بازخواست خواهم کرد.
۲۰ اما آن پیغمبری که قصد بد کند و سخنی راکه من برای گفتن به او فرمان ندادم بنام من، و
یا بنام دیگر معبودان بگوید، کشته شود.
۲۱ اگر در قلب خود بگویید: چگونه تشخیص دهیم که خدا این سخن را نگفته است؟
۲۲ آنچه آن پیغمبر بنام خدا بگوید و آن موضوع رخ ندهد و یا واقع نشود، موضوعی است
که خدا آنرا نگفته است، آن پیغمبر از روی قصد بد سخن گفته است. از او نهراس.

شوفطیم - فصل نوزدهم

۱ هنگامیکه خدا خداوندت آن قومها را نابود کرد تا آنکه خدا خداوندت سرزمینشان را به
تو بدهد که وارث آنهاگشته در شهرها و خانه‌های ایشان ساکن شوی ...
۲ در میان سرزمینی که خدا خداوندت برای وارث شدنش به تو میدهد، سه شهر برای خود
جدا کن.
۳ جاده سازی نما و حدود سرزمین خود راکه خدا خداوندت به تو به ملکیت میدهد سه قسمت

۱ - به فصل سیزدهم آیه سوم همین کتاب مراجعه شود.

4 וְזֶה דְּבַר הָרֹצֵחַ אֲשֶׁר־יָנוּס שָׁמָּה וָחָי אֲשֶׁר יַכֶּה אֶת־רֵעֵהוּ
5 בִּבְלִי־דַעַת וְהוּא לֹא־שֹׂנֵא לוֹ מִתְּמֹל שִׁלְשֹׁם׃ וַאֲשֶׁר יָבֹא אֶת־
רֵעֵהוּ בַיַּעַר לַחְטֹב עֵצִים וְנִדְּחָה יָדוֹ בַגַּרְזֶן לִכְרֹת הָעֵץ וְנָשַׁל
הַבַּרְזֶל מִן־הָעֵץ וּמָצָא אֶת־רֵעֵהוּ וָמֵת הוּא יָנוּס אֶל־אַחַת
6 הֶעָרִים־הָאֵלֶּה וָחָי׃ פֶּן־יִרְדֹּף גֹּאֵל הַדָּם אַחֲרֵי הָרֹצֵחַ כִּי יֵחַם
לְבָבוֹ וְהִשִּׂיגוֹ כִּי־יִרְבֶּה הַדֶּרֶךְ וְהִכָּהוּ נָפֶשׁ וְלוֹ אֵין מִשְׁפַּט־
7 מָוֶת כִּי לֹא שֹׂנֵא הוּא לוֹ מִתְּמוֹל שִׁלְשׁוֹם׃ עַל־כֵּן אָנֹכִי מְצַוְּךָ
8 לֵאמֹר שָׁלֹשׁ עָרִים תַּבְדִּיל לָךְ׃ וְאִם־יַרְחִיב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־
גְּבֻלְךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ וְנָתַן לְךָ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
9 דִּבֶּר לָתֵת לַאֲבֹתֶיךָ׃ כִּי־תִשְׁמֹר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לַעֲשֹׂתָהּ
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְלָלֶכֶת בִּדְרָכָיו
10 כָּל־הַיָּמִים וְיָסַפְתָּ לְךָ עוֹד שָׁלֹשׁ עָרִים עַל הַשָּׁלֹשׁ הָאֵלֶּה׃ וְלֹא
יִשָּׁפֵךְ דָּם נָקִי בְּקֶרֶב אַרְצְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה
וְהָיָה עָלֶיךָ דָּמִים׃

11 וְכִי־יִהְיֶה אִישׁ שֹׂנֵא לְרֵעֵהוּ וְאָרַב לוֹ וְקָם עָלָיו וְהִכָּהוּ נֶפֶשׁ וָמֵת
12 וְנָס אֶל־אַחַת הֶעָרִים הָאֵל׃ וְשָׁלְחוּ זִקְנֵי עִירוֹ וְלָקְחוּ אֹתוֹ מִשָּׁם
13 וְנָתְנוּ אֹתוֹ בְּיַד גֹּאֵל הַדָּם וָמֵת׃ לֹא־תָחוֹס עֵינְךָ עָלָיו וּבִעַרְתָּ דַם־
ששי 14 הַנָּקִי מִיִּשְׂרָאֵל וְטוֹב לָךְ׃ לֹא תַסִּיג גְּבוּל רֵעֲךָ
אֲשֶׁר גָּבְלוּ רִאשֹׁנִים בְּנַחֲלָתְךָ אֲשֶׁר תִּנְחַל בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
15 אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ׃ לֹא־יָקוּם עֵד אֶחָד
בְּאִישׁ לְכָל־עָוֹן וּלְכָל־חַטָּאת בְּכָל־חֵטְא אֲשֶׁר יֶחֱטָא עַל־
16 פִּי ׀ שְׁנֵי עֵדִים אוֹ עַל־פִּי שְׁלֹשָׁה־עֵדִים יָקוּם דָּבָר׃ כִּי־יָקוּם עֵד־
17 חָמָס בְּאִישׁ לַעֲנוֹת בּוֹ סָרָה׃ וְעָמְדוּ שְׁנֵי־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם
הָרִיב לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים וְהַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר יִהְיוּ בַּיָּמִים
18 הָהֵם׃ וְדָרְשׁוּ הַשֹּׁפְטִים הֵיטֵב וְהִנֵּה עֵד־שֶׁקֶר הָעֵד שֶׁקֶר עָנָה
19 בְאָחִיו׃ וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאָחִיו וּבִעַרְתָּ הָרָע
20 מִקִּרְבֶּךָ׃ וְהַנִּשְׁאָרִים יִשְׁמְעוּ וְיִרָאוּ וְלֹא־יֹסִפוּ לַעֲשׂוֹת עוֹד כַּדָּבָר

کن تا هر قاتلی به آنجا بگریزد.

۳ و دستور قاتلی که به آنجا بگریزد تا زنده بماند اینست: کسیکه همنوع خود را ندانسته بکشد و با وی دشمنی قبلی نداشته باشد ...

۵ وکسیکه با همنوعش برای بریدن درختان به جنگل برود و دستش با تبر برای قطع درخت فرو آید و آهن آن تبر از چوب (دسته‌ی چوبی) جدا شده و به همنوعش اصابت کند و (همنوعش) بمیرد، به یکی از این شهرها گریخته زنده بماند.

٦ مبادا ولی خون که قلبش در هیجان است قاتل را تعقیب کند، و نظر به اینکه راه زیاد است، به او برسد و او را بکشد. (در صورتیکه) وی مستوجب مرگ نیست زیرا از قبل دشمن او (یعنی مقتول) نبوده است.

۷ به این سبب است که من چنین فرمان میدهم «سه شهر برای خود جدا کن».

۸ اگر خدا خداوندت همانگونه که به پدرانت سوگند یاد کرده است حدودت را توسعه دهد و تمام سرزمینی راکه گفته است به پدرانت میبخشد به تو بدهد.

۹ برای اینست که تمامی این فرمانی راکه من امروز به تو دستور میدهم رعایت کرده و آن را اجرا کنی و خدا خداوند خود را دوست داشته باشی و تمام عمر در راه اوگام برداری. پس سه شهر (دیگر) به این سه (شهر) اضافه کن.

۱۰ تا در میان سرزمینت که خدا خداوندت به ملکیت به تو میدهد خون ناحق ریخته نشود (وگرنه) مسئول قتل‌ها تو خواهی بود.

۱۱ و هرگاه شخصی دشمن همنوعش بود و در کمین او بنشیند و علیه او قیام کرده، او را بزند که بمیرد و به یکی از این شهرها بگریزد ...

۱۲ داوران شهرش فرستاده او را از آنجا بیاورند و بدست ولی خون تسلیم نمایند تاکشته شود.

۱۳ از وی صرف نظر نکن وگناه آن خون ناحق را از ییسرائل دور نما تا وضعت خوب بماند.

۱۴ در سرزمینی که خدا خداوندت آن را برای ارث بردن بتو میدهد از سهمی که (از زمین) خواهی برد، به مرز همنوعت که پیشینیان تعیین کردند تجاوز نکن.

۱۵ گواهی یک نفر در مورد هرگناه و خبط و خطایی که کسی مرتکب شده باشد قوت قانونی نخواهد داشت. طبق گواهی دو یا سه نفر (به بالا) موضوع ثابت خواهد ماند.

۱٦ هرگاه گواه ظالمی بر کسی قیام نماید که علیه وی شهادت دروغ بدهد ...

۱۷ آن دو نفری که دعوا مربوط به آنهاست در حضور خدا - در حضور کُوهِنها و داورانی که در آن روزگار باشند بایستند.

۱۸ آن داوران خوب جویا شوند اگر آن گواه، گواه دروغگو باشد و درباره‌ی برادرش به دروغ گواهی داده باشد ...

۱۹ همانطوریکه او قصد کرد با برادرش عمل نماید، با او عمل نمائید و آن فساد را از میان خود نابود کن.

۲۰ تا بقیه بشنوند و ترس داشته باشند و بار دیگر در میان شما چنین کار بدی را مرتکب نشوند.

۱ - در هر تقاطعی بین راه تابلوئی قرار بده! به سوی شهر پناهگاه.

21 הָרָע הַזֶּה בְּקִרְבֶּךָ׃ וְלֹא תָחוֹס עֵינֶךָ נֶפֶשׁ בְּנֶפֶשׁ עַיִן בְּעַיִן שֵׁן
כ 1 בְּשֵׁן יָד בְּיָד רֶגֶל בְּרָגֶל׃ כִּי־תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל־
אֹיְבֶךָ וְרָאִיתָ סוּס וָרֶכֶב עַם רַב מִמְּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי־יְהוָה
2 אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וְהָיָה כְּקָרָבְכֶם אֶל־
3 הַמִּלְחָמָה וְנִגַּשׁ הַכֹּהֵן וְדִבֶּר אֶל־הָעָם׃ וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל אַתֶּם קְרֵבִים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל־אֹיְבֵיכֶם אַל־יֵרַךְ
4 לְבַבְכֶם אַל־תִּירְאוּ וְאַל־תַּחְפְּזוּ וְאַל־תַּעַרְצוּ מִפְּנֵיהֶם׃ כִּי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם הַהֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֶם עִם־אֹיְבֵיכֶם לְהוֹשִׁיעַ
5 אֶתְכֶם׃ וְדִבְּרוּ הַשֹּׁטְרִים אֶל־הָעָם לֵאמֹר מִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה
בַיִת־חָדָשׁ וְלֹא חֲנָכוֹ יֵלֵךְ וְיָשֹׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־יָמוּת בַּמִּלְחָמָה
6 וְאִישׁ אַחֵר יַחְנְכֶנּוּ׃ וּמִי־הָאִישׁ אֲשֶׁר נָטַע כֶּרֶם וְלֹא חִלְּלוֹ יֵלֵךְ
7 וְיָשֹׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־יָמוּת בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יְחַלְּלֶנּוּ׃ וּמִי־
הָאִישׁ אֲשֶׁר אֵרַשׂ אִשָּׁה וְלֹא לְקָחָהּ יֵלֵךְ וְיָשֹׁב לְבֵיתוֹ פֶּן־יָמוּת
8 בַּמִּלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר יִקָּחֶנָּה׃ וְיָסְפוּ הַשֹּׁטְרִים לְדַבֵּר אֶל־הָעָם
וְאָמְרוּ מִי־הָאִישׁ הַיָּרֵא וְרַךְ הַלֵּבָב יֵלֵךְ וְיָשֹׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יִמַּס
9 אֶת־לְבַב אֶחָיו כִּלְבָבוֹ׃ וְהָיָה כְּכַלֹּת הַשֹּׁטְרִים לְדַבֵּר אֶל־הָעָם
10 וּפָקְדוּ שָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ הָעָם׃ כִּי־תִקְרַב אֶל־ שביעי
11 עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ וְקָרָאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם׃ וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם
תַּעַנְךָ וּפָתְחָה לָךְ וְהָיָה כָּל־הָעָם הַנִּמְצָא־בָהּ יִהְיוּ לְךָ לָמַס
12 וַעֲבָדוּךָ׃ וְאִם־לֹא תַשְׁלִים עִמָּךְ וְעָשְׂתָה עִמְּךָ מִלְחָמָה וְצַרְתָּ
13 עָלֶיהָ׃ וּנְתָנָהּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיָדֶךָ וְהִכִּיתָ אֶת־כָּל־זְכוּרָהּ לְפִי־
14 חָרֶב׃ רַק הַנָּשִׁים וְהַטַּף וְהַבְּהֵמָה וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה בָעִיר כָּל־
שְׁלָלָהּ תָּבֹז לָךְ וְאָכַלְתָּ אֶת־שְׁלַל אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
15 לָךְ׃ כֵּן תַּעֲשֶׂה לְכָל־הֶעָרִים הָרְחֹקֹת מִמְּךָ מְאֹד אֲשֶׁר לֹא־מֵעָרֵי
16 הַגּוֹיִם־הָאֵלֶּה הֵנָּה׃ רַק מֵעָרֵי הָעַמִּים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
17 נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה לֹא תְחַיֶּה כָּל־נְשָׁמָה׃ כִּי־הַחֲרֵם תַּחֲרִימֵם הַחִתִּי
וְהָאֱמֹרִי הַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי הַחִוִּי וְהַיְבוּסִי כַּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃

۲۱ از وی صرفنظر نکن. جان در مقابل جان، چشم در مقابل چشم، دندان در مقابل دندان، دست در مقابل دست، پا در مقابل پا.(۱)

شُوفطیم - فصل بیستم

۱ هرگاه علیه دشمنت به جنگ رفتی، اسب و عرابه و جمعیت زیادتر از خود دیدی از آنها ترسی نداشته باش، زیرا خدا خداوندت که تو را از سرزمین مصر بیرون آورد با توست.

۲ موقع نزدیک شدنتان به جنگ، چنین مقرر است که کوهِن پیش آمده با جمعیت صحبت کند.

۳ به آنها بگوید: ای ییسرائل گوش بده. «شما امروز بجنگ علیه دشمنانتان نزدیک میگردید. رقت قلب پیدا نکنید، ترس نداشته باشید، مضطرب نشوید و از آنها نهراسید.

۴ زیرا خدا خداوند شماست که برای نجات شما با شما میرود تا برای شما علیه دشمنانتان جنگ کند».

۵ مأمورین اجرا با قوم چنین صحبت کنند. آن شخصیکه خانه‌ی نو بنا کرده و جشن افتتاح آنرا نگرفته است کیست، برود بخانه‌ی خود برگردد. مبادا در جنگ بمیرد و شخص دیگری آن (خانه) را افتتاح نماید.

۶ و آن شخصی که تاکستانی بنیاد نهاده و (محصول) آنرا حلال نکرده است کیست برود و بخانه‌اش بازگردد مبادا در جنگ بمیرد و شخص دیگری (محصول) آنرا حلال کند.(۲)

۷ و کیست شخصی که زنی را نامزد کرده و با او ازدواج ننموده است. برود و بخانه‌اش بازگردد مبادا در جنگ بمیرد و شخص دیگری با (نامزد) او ازدواج کند.

۸ آن صاحب منصبان به سخن گفتن با آن جمعیت ادامه داده بگویند: کیست شخصی که ترس و رقت قلب دارد برود و به خانه‌اش بازگردد تا دل برادرانش را مثل دل خودش به رقت در نیاورد.

۹ همینکه آن صاحب منصبان سخن گفتن با آن جمعیت را بپایان رسانند چنین مقرر است که سران لشکرها را در رأس آن جمعیت بگمارند.

۱۰ هرگاه برای جنگ کردن علیه شهری به آن نزدیک شوی به آن پیشنهاد صلح بده.

۱۱ اگر به تو پاسخ صلح آمیز بدهد و (دروازه‌هایش را) به روی تو بگشاید پس چنین مقرر است که تمام جمعیتی که در آن یافته میشود باجگزار تو شده و تو را خدمت نمایند.

۱۲ و اگر با تو صلح ننماید و با تو جنگ کند آنرا محاصره کن.

۱۳ خدا خداوندت آنرا بدست تو تسلیم خواهد کرد. پس تمام (افراد) ذکورش را بضرب شمشیر بکش.

۱۴ فقط زنان و اطفال و چارپا و آنچه در آن شهر باشد - تمام غنیمت آنرا برای خود غارت کن و از غنیمت دشمنانت که خدا خداوندت بتو بخشید استفاده کن.

۱۵ با تمام شهرهای بسیار دورتر از خودت که از شهرهای این قومها نیستند، همینگونه عمل نما.

۱۶ اما در شهرهای این قومهاییکه خدا خداوندت به تو بملکیت میدهد ذیحیاتی را زنده نگذار.

۱- به تبصره‌ی ۵ مربوط به آیه‌های ۲۳ الی ۲۵ فصل ۲۱ کتاب شموت مراجعه شود.

۲- حلال کردن میوه درخت با اجرای مفاد آیه‌های ۲۳ الی ۲۵ از فصل ۱۹ کتاب وییقرا

18 לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יְלַמְּדוּ אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת כְּכֹל תּוֹעֲבֹתָם אֲשֶׁר
19 עָשׂוּ לֵאלֹהֵיהֶם וַחֲטָאתֶם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ כִּי־
תָצוּר אֶל־עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ לְתָפְשָׂהּ לֹא־תַשְׁחִית
אֶת־עֵצָהּ לִנְדֹּחַ עָלָיו גַּרְזֶן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכֵל וְאֹתוֹ לֹא תִכְרֹת כִּי
20 הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לָבֹא מִפָּנֶיךָ בַּמָּצוֹר׃ רַק עֵץ אֲשֶׁר־תֵּדַע כִּי־לֹא־
עֵץ מַאֲכָל הוּא אֹתוֹ תַשְׁחִית וְכָרָתָּ וּבָנִיתָ מָצוֹר עַל־הָעִיר
אֲשֶׁר־הִוא עֹשָׂה עִמְּךָ מִלְחָמָה עַד רִדְתָּהּ׃
1 כִּי־יִמָּצֵא חָלָל בָּאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לְרִשְׁתָּהּ נֹפֵל
2 בַּשָּׂדֶה לֹא נוֹדַע מִי הִכָּהוּ׃ וְיָצְאוּ זְקֵנֶיךָ וְשֹׁפְטֶיךָ וּמָדְדוּ אֶל־
3 הֶעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבֹת הֶחָלָל׃ וְהָיָה הָעִיר הַקְּרֹבָה אֶל־הֶחָלָל
וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא עֶגְלַת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא־עֻבַּד בָּהּ אֲשֶׁר
4 לֹא־מָשְׁכָה בְּעֹל׃ וְהוֹרִדוּ זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא אֶת־הָעֶגְלָה אֶל־
נַחַל אֵיתָן אֲשֶׁר לֹא־יֵעָבֵד בּוֹ וְלֹא יִזָּרֵעַ וְעָרְפוּ־שָׁם אֶת־הָעֶגְלָה
5 בַּנָּחַל׃ וְנִגְּשׁוּ הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי כִּי בָם בָּחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁרְתוֹ
6 וּלְבָרֵךְ בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל־רִיב וְכָל־נָגַע׃ וְכֹל
מפטיר זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא הַקְּרֹבִים אֶל־הֶחָלָל יִרְחֲצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־
שָׁפְכוּ 7 הָעֶגְלָה הָעֲרוּפָה בַנָּחַל׃ וְעָנוּ וְאָמְרוּ יָדֵינוּ לֹא שפכה אֶת־
8 הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵינוּ לֹא רָאוּ׃ כַּפֵּר לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־פָּדִיתָ
יְהוָה וְאַל־תִּתֵּן דָּם נָקִי בְּקֶרֶב עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְנִכַּפֵּר לָהֶם
9 הַדָּם׃ וְאַתָּה תְּבַעֵר הַדָּם הַנָּקִי מִקִּרְבֶּךָ כִּי־תַעֲשֶׂה הַיָּשָׁר
כי תצא 10 בְּעֵינֵי יְהוָה׃ כִּי־תֵצֵא לַמִּלְחָמָה עַל־אֹיְבֶיךָ
11 וּנְתָנוֹ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיָדֶךָ וְשָׁבִיתָ שִׁבְיוֹ׃ וְרָאִיתָ בַּשִּׁבְיָה אֵשֶׁת
12 יְפַת־תֹּאַר וְחָשַׁקְתָּ בָהּ וְלָקַחְתָּ לְךָ לְאִשָּׁה׃ וַהֲבֵאתָהּ אֶל־
13 תּוֹךְ בֵּיתֶךָ וְגִלְּחָה אֶת־רֹאשָׁהּ וְעָשְׂתָה אֶת־צִפָּרְנֶיהָ׃ וְהֵסִירָה
אֶת־שִׂמְלַת שִׁבְיָהּ מֵעָלֶיהָ וְיָשְׁבָה בְּבֵיתֶךָ וּבָכְתָה אֶת־אָבִיהָ
וְאֶת־אִמָּהּ יֶרַח יָמִים וְאַחַר כֵּן תָּבוֹא אֵלֶיהָ וּבְעַלְתָּהּ וְהָיְתָה
14 לְךָ לְאִשָּׁה׃ וְהָיָה אִם־לֹא חָפַצְתָּ בָּהּ וְשִׁלַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ

۱۷ بلکه همانطوریکه خدا خداوندت به تو فرمان داد حیتی، اِمُوری،کِنَعَنی، پِریزی، حیوی
ویبوسی را حتماً قتل عام کن.
۱۸ تا اینکه همان کارهای زشتی را که برای معبودانشان میکردند به شما یاد ندهند که انجام
دهید و نسبت به خدا خداوندتان خطاکار شوید.
۱۹ هرگاه مدت زیادی شهری را محاصره کنی و برای تصرف آن با آن جنگ نمائی، درختش
را با تبر زدن بر آن قطع نکن، چون از آن میخوری آنرا نابود نکن. مگر درخت صحرا
انسان است که در مقابل توبه محاصره درآمده باشد؟
۲۰ فقط درختی را که بدانی میوه‌اش خوردنی نیست تباه نموده آنرا قطع کن و علیه آن
شهریکه با تو جنگ میکند سنگر بساز تا سقوط کند.

هفطارای معمولی شوفطیم در صفحه ۴۰۵

شُوفطیم - فصل بیست و یکم

۱ هرگاه در زمینی که خدا خداوندت بتو میدهد تا تصرفش کنی، کشته‌ای پیدا شود که در
صحرا افتاده و معلوم نباشد چه کسی او را کشته است ...
۲ محترمین و داوران تو بیرون بیایند و فاصله‌ی شهرهایی را که در اطراف آن مقتول است
(تا آن کشته) اندازه بگیرند.
۳ چنین مقرر است که شهری که به آن مقتول نزدیکتر باشد، محترمین همان شهر ماده
گوساله‌ی جوانی را که با آن شخم نشده و یوغ نکشیده باشد، بگیرند.
۴ محترمین همان شهر آن ماده‌گوساله را کنار رودی که همیشه در آن آب جاری است، و در
آن شخم و کشت نشود بیاورند و آن ماده‌گوساله را آنجا در آن رود گردن بزنند.
۵ و کوُهِن‌ها - فرزندان لِوی که خدا خداوندت آنها را انتخاب کرده است که برای او
خدمت کنند نزدیک شوند و بنام خدا دعا نمایند و فتوی هر نزاعی و هر آسیبی بعهده‌ی
آنها باشد ...
۶ و تمام محترمین همان شهری که به آن کشته نزدیک است دستان خود را کنار آن ماده
گوساله گردن زده شده در آن رود بشویند.
۷ (سپس) سرفرود آورده اعلام دارند: «دستان ما، این خون را نریخته و چشمان ما (ریخته
شدن آنرا) ندیده است».
۸ ای خدا، قومت ییسرائل را که بازخریدی ببخش و خون ناحق را به ییسرائل قومت نسبت
نده. پس گناه آن قتل به آنها بخشوده میشود.
۹ و تو خون ناحق را از میان خود نابود کن تا در نظر خدا عمل شایسته انجام داده باشی.

پاراشای کی تِصِه

۱۰ هرگاه علیه دشمنانت بجنگ بروی و خدا خداوندت آن (دشمنان) را بدست تو تسلیم
نماید و اسیرش را به اسارت در آوری؛
۱۱ و در بین اسیران زنی خوش قیافه ببینی و عاشق او شوی و (بخواهی) او را به همسری
انتخاب کنی؛
۱۲ او را به داخل خانه‌ات بیاور، سرش را بتراش و ناخنهایش را از مُد خارج کند.

וּמָכֹר לֹא־תִמְכְּרֶנָּה בַּכָּסֶף לֹא־תִתְעַמֵּר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר
15 עִנִּיתָהּ׃ כִּי־תִהְיֶיןָ לְאִישׁ שְׁתֵּי נָשִׁים הָאַחַת
אֲהוּבָה וְהָאַחַת שְׂנוּאָה וְיָלְדוּ־לוֹ בָנִים הָאֲהוּבָה וְהַשְּׂנוּאָה
16 וְהָיָה הַבֵּן הַבְּכֹר לַשְּׂנִיאָה׃ וְהָיָה בְּיוֹם הַנְחִילוֹ אֶת־בָּנָיו אֵת
אֲשֶׁר־יִהְיֶה לוֹ לֹא יוּכַל לְבַכֵּר אֶת־בֶּן־הָאֲהוּבָה עַל־פְּנֵי בֶן־
17 הַשְּׂנוּאָה הַבְּכֹר׃ כִּי אֶת־הַבְּכֹר בֶּן־הַשְּׂנוּאָה יַכִּיר לָתֶת לוֹ
פִּי שְׁנַיִם בְּכֹל אֲשֶׁר־יִמָּצֵא לוֹ כִּי־הוּא רֵאשִׁית אֹנוֹ לוֹ מִשְׁפַּט
18 הַבְּכֹרָה׃ כִּי־יִהְיֶה לְאִישׁ בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה אֵינֶנּוּ
שֹׁמֵעַ בְּקוֹל אָבִיו וּבְקוֹל אִמּוֹ וְיִסְּרוּ אֹתוֹ וְלֹא יִשְׁמַע אֲלֵיהֶם׃
19 וְתָפְשׂוּ בוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ וְהוֹצִיאוּ אֹתוֹ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ וְאֶל־שַׁעַר
20 מְקֹמוֹ׃ וְאָמְרוּ אֶל־זִקְנֵי עִירוֹ בְּנֵנוּ זֶה סוֹרֵר וּמֹרֶה אֵינֶנּוּ שֹׁמֵעַ
21 בְּקֹלֵנוּ זוֹלֵל וְסֹבֵא׃ וּרְגָמֻהוּ כָּל־אַנְשֵׁי עִירוֹ בָאֲבָנִים וָמֵת וּבִעַרְתָּ
22 הָרָע מִקִּרְבֶּךָ וְכָל־יִשְׂרָאֵל יִשְׁמְעוּ וְיִרָאוּ׃ וְכִי־ שני
יִהְיֶה בְאִישׁ חֵטְא מִשְׁפַּט־מָוֶת וְהוּמָת וְתָלִיתָ אֹתוֹ עַל־עֵץ׃
23 לֹא־תָלִין נִבְלָתוֹ עַל־הָעֵץ כִּי־קָבוֹר תִּקְבְּרֶנּוּ בַּיּוֹם הַהוּא כִּי־
קִלְלַת אֱלֹהִים תָּלוּי וְלֹא תְטַמֵּא אֶת־אַדְמָתְךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
כב 1 נֹתֵן לְךָ נַחֲלָה׃ לֹא־תִרְאֶה אֶת־שׁוֹר אָחִיךָ אוֹ
2 אֶת־שֵׂיוֹ נִדָּחִים וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הָשֵׁב תְּשִׁיבֵם לְאָחִיךָ׃ וְאִם־
לֹא קָרוֹב אָחִיךָ אֵלֶיךָ וְלֹא יְדַעְתּוֹ וַאֲסַפְתּוֹ אֶל־תּוֹךְ בֵּיתֶךָ וְהָיָה
3 עִמְּךָ עַד דְּרֹשׁ אָחִיךָ אֹתוֹ וַהֲשֵׁבֹתוֹ לוֹ׃ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לַחֲמֹרוֹ וְכֵן
תַּעֲשֶׂה לְשִׂמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל־אֲבֵדַת אָחִיךָ אֲשֶׁר־תֹּאבַד
4 מִמֶּנּוּ וּמְצָאתָהּ לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם׃ לֹא־תִרְאֶה
אֶת־חֲמוֹר אָחִיךָ אוֹ שׁוֹרוֹ נֹפְלִים בַּדֶּרֶךְ וְהִתְעַלַּמְתָּ מֵהֶם הָקֵם
5 תָּקִים עִמּוֹ׃ לֹא־יִהְיֶה כְלִי־גֶבֶר עַל־אִשָּׁה וְלֹא־
יִלְבַּשׁ גֶּבֶר שִׂמְלַת אִשָּׁה כִּי תוֹעֲבַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל־עֹשֵׂה
אֵלֶּה׃
6 כִּי יִקָּרֵא קַן־צִפּוֹר ׀ לְפָנֶיךָ בַּדֶּרֶךְ בְּכָל־עֵץ ׀ אוֹ עַל־הָאָרֶץ יז

۱۳ لباس اسارتش را از تنش دور نماید و در خانه‌ی تو بماند و مدت یکماه برای پدر و مادرش گریه کند و بعد از این با او همخوابی کرده شوهرش بشو و او همسر تو باشد.

۱۴ چنین مقرر است که اگر به او راغب نباشی، آزادش کن هرجا میخواهد برود مبادا او را در برابر پول (یا در برابر چیزی دیگر) بفروشی. بخاطر اینکه به او تجاوز کردی با او بدرفتاری نکن.

۱۵ هرگاه مردی دو زن داشته باشد یکی محبوب و یکی نامحبوب و آن (دو زن) محبوب و نامحبوب برایش پسرانی بزایند و پسر نخست زاد از آن زن مورد نفرت باشد.

۱۶ چنین مقرر است، روزی که آنچه راکه دارد بین پسرانش تقسیم میکند نمیتواند به پسر زن محبوب به جای پسر زن نامحبوب که نخست زاد است، حق نخست زادی بدهد.

۱۷ بلکه باید پسر زن نامحبوب را نخست زاد بشناسد و از هرچه دارد به او دو برابر (سهم) بدهد زیرا آن پسر اولین نسل اوست، حق نخست زادی از آن او میباشد.

۱۸ هرگاه شخصی پسری منحرف و نافرمان داشته باشد که از فرمان پدر و مادرش اطاعت نکند و او را تنبیه کنند و (باز هم) از آنها اطاعت نکند.

۱۹ پدر و مادرش او راگرفته پیش محترمین شهر و دادگاه محلی خود ببرند.

۲۰ به محترمین شهر وی بگویند: «این پسر ما منحرف و نافرمان است، از فرمان ما اطاعت نمیکند، هرزه و میگسار است».

۲۱ تمام مردم شهرش (بدستور دادگاه) او را با سنگ سنگباران نمایند تا بمیرد و آن فساد را از میان خود نابود کن تا تمام ییسرائل بشنوند و ترس داشته باشند.

۲۲ و هرگاه مردی خطایی بکند که مستوجب اعدام باشد و کشته شود و (جسد) او را بدار بیاویزی ...

۲۳ جسدش تا شب روی دار نماند، بلکه البته در همان روز او را بخاک بسپار زیرا بالای دار ماندن (او) اهانت بخداوند است. پس زمینت راکه خدا خداوند به تو ارث میدهد ناپاک نساز.

کی تِصِه - فصل بیست و دوم

۱ مبادا گاو یا گوسفند سرگردان برادر (یعنی همنوع) ت را ببینی و آنها را نادیده بگیری. حتماً آنرا به برادر خود بازگردان.

۲ و اگر برادر (یعنی همنوع) ت بتو نزدیک نیست و او را نمیشناسی، آنرا بداخل خانه‌ات ببر تا (هنگامی) که برادرت آنرا جستجو کند، پیش تو بماند تا آن (یا معادل آن) را به او بازگردانی.

۳ همین عمل را نسبت به الاغش بکن، همین عمل را نسبت به لباسش بکن و با هرگمشده‌ی برادرت که از او گم شود و تو آنرا بیابی، همین عمل را انجام بده نمیتوانی (آنرا) نادیده بگیری.

۴ تماشاگر الاغ برادر (یعنی همنوع) ت، یا گاوش که در راه افتاده است نباش که از آنها روبگردانی. حتماً (آنرا) باکمک خودش بلندکن.

۵ زن، لوازم (ویژه‌ی) مرد را بکار نبرد و مرد لباس زن نپوشد. زیرا هرکس این کارها را میکند در نظر خدا خداوند ناپسند میباشد.

۶ هرگاه بطور تصادفی بسر راه تو بر هر درختی یا روی زمین آشیانه‌ی پرنده‌ای پیدا شود (و در آن) جوجه‌ها یا تخمهایی باشند، و مادر روی جوجه‌ها یا روی تخمها خوابیده باشد

אֶפְרֹחִים אוֹ בֵיצִים וְהָאֵם רֹבֶצֶת עַל־הָאֶפְרֹחִים אוֹ עַל־הַבֵּיצִים
7 לֹא־תִקַּח הָאֵם עַל־הַבָּנִים׃ שַׁלֵּחַ תְּשַׁלַּח אֶת־הָאֵם וְאֶת־הַבָּנִים
שלישי 8 תִּקַּח־לָךְ לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהַאֲרַכְתָּ יָמִים׃ כִּי
תִבְנֶה בַּיִת חָדָשׁ וְעָשִׂיתָ מַעֲקֶה לְגַגֶּךָ וְלֹא־תָשִׂים דָּמִים בְּבֵיתֶךָ
9 כִּי־יִפֹּל הַנֹּפֵל מִמֶּנּוּ׃ לֹא־תִזְרַע כַּרְמְךָ כִּלְאָיִם פֶּן־תִּקְדַּשׁ
10 הַמְלֵאָה הַזֶּרַע אֲשֶׁר תִּזְרָע וּתְבוּאַת הַכָּרֶם׃ לֹא־
11 תַחֲרֹשׁ בְּשׁוֹר־וּבַחֲמֹר יַחְדָּו׃ לֹא תִלְבַּשׁ שַׁעַטְנֵז צֶמֶר וּפִשְׁתִּים
12 יַחְדָּו׃ גְּדִלִים תַּעֲשֶׂה־לָּךְ עַל־אַרְבַּע כַּנְפוֹת
13 כְּסוּתְךָ אֲשֶׁר תְּכַסֶּה־בָּהּ׃ כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
14 וּבָא אֵלֶיהָ וּשְׂנֵאָהּ׃ וְשָׂם לָהּ עֲלִילֹת דְּבָרִים וְהוֹצִא עָלֶיהָ
שֵׁם רָע וְאָמַר אֶת־הָאִשָּׁה הַזֹּאת לָקַחְתִּי וָאֶקְרַב אֵלֶיהָ וְלֹא־
15 מָצָאתִי לָהּ בְּתוּלִים׃ וְלָקַח אֲבִי הַנַּעֲרָ וְאִמָּהּ וְהוֹצִיאוּ אֶת־
16 בְּתוּלֵי הַנַּעֲרָ אֶל־זִקְנֵי הָעִיר הַשָּׁעְרָה׃ וְאָמַר אֲבִי הַנַּעֲרָ אֶל־
17 הַזְּקֵנִים אֶת־בִּתִּי נָתַתִּי לָאִישׁ הַזֶּה לְאִשָּׁה וַיִּשְׂנָאֶהָ׃ וְהִנֵּה־הוּא
שָׂם עֲלִילֹת דְּבָרִים לֵאמֹר לֹא־מָצָאתִי לְבִתְּךָ בְּתוּלִים וְאֵלֶּה
18 בְּתוּלֵי בִתִּי וּפָרְשׂוּ הַשִּׂמְלָה לִפְנֵי זִקְנֵי הָעִיר׃ וְלָקְחוּ זִקְנֵי הָעִיר־
19 הַהִוא אֶת־הָאִישׁ וְיִסְּרוּ אֹתוֹ׃ וְעָנְשׁוּ אֹתוֹ מֵאָה כֶסֶף וְנָתְנוּ
לַאֲבִי הַנַּעֲרָה כִּי הוֹצִיא שֵׁם רָע עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל וְלוֹ־תִהְיֶה
20 לְאִשָּׁה לֹא־יוּכַל לְשַׁלְּחָהּ כָּל־יָמָיו׃ וְאִם־אֱמֶת הָיָה
21 הַדָּבָר הַזֶּה לֹא־נִמְצְאוּ בְתוּלִים לַנַּעֲרָ׃ וְהוֹצִיאוּ אֶת־הַנַּעֲרָ
אֶל־פֶּתַח בֵּית־אָבִיהָ וּסְקָלוּהָ אַנְשֵׁי עִירָהּ בָּאֲבָנִים וָמֵתָה
כִּי־עָשְׂתָה נְבָלָה בְּיִשְׂרָאֵל לִזְנוֹת בֵּית אָבִיהָ וּבִעַרְתָּ הָרָע
22 מִקִּרְבֶּךָ׃ כִּי־יִמָּצֵא אִישׁ שֹׁכֵב ׀ עִם־אִשָּׁה בְעֻלַת
בַּעַל וּמֵתוּ גַּם־שְׁנֵיהֶם הָאִישׁ הַשֹּׁכֵב עִם־הָאִשָּׁה וְהָאִשָּׁה וּבִעַרְתָּ
23 הָרָע מִיִּשְׂרָאֵל׃ כִּי יִהְיֶה נַעֲרָ בְתוּלָה מְאֹרָשָׂה
24 לְאִישׁ וּמְצָאָהּ אִישׁ בָּעִיר וְשָׁכַב עִמָּהּ׃ וְהוֹצֵאתֶם אֶת־שְׁנֵיהֶם אֶל־
שַׁעַר ׀ הָעִיר הַהִוא וּסְקַלְתֶּם אֹתָם בָּאֲבָנִים וָמֵתוּ אֶת־הַנַּעֲרָ עַל־

مادر را با جوجه‌ها برندار.

۷ حتماً مادر را آزاد کن و جوجه‌ها را برای خودت بردار تا اینکه وضع تو خـوب شـود و عمرت طولانی گردد.

۸ هرگاه خانه‌ی جدید ساختی برای بامت نرده درست کن. زیرا کسیکه افتادنی باشد از آن میافتد. پس نگذار در خانه‌ات خون ریخته شود.

۹ در تاکستانت دو نوع (گیاه) نکار مبادا بذری که میکاری و محصول تاکستان تماماً حرام گردد (و سوخته شود).

۱۰ گاو و الاغ (یعنی دو نوع چارپا) را با هم برای شخم بکار نگیر.

۱۱ شعتطنز ◦ یعنی جنس پشم و کتانرا با هم (در یک ملبوس اعم از دوخته یا بافته و غیره) نپوش.

۱۲ بر چهارگوشه پوشاکت که (خود را) با آن میپوشانی بندهای تابیده‌ی (مخصوص) درست کن.

۱۳ هرگاه مردی زنی (دختر باکره) بگیرد و با او همخوابگی نموده سپس از او متنفر شود ...

۱۴ و به او تهمت ناروا بزند و برایش موجب بدنامی شده بگوید: این زن را گـرفته و بـا او نزدیکی کردم و او را دوشیزه نیافتم؛»

۱۵ پدر آن دختر و مادرش (آثار) دوشیزگی آن دختر را پیش محترمین شهر بدادگاه بیاورند.

۱۶ و پدر آن دختر به محترمین بگوید: دخترم را به این مرد به همسری دادم و (این مرد) از او متنفر شده است.

۱۷ و اینک به او تهمت ناروا زده میگوید: «دخترت را باکره نیافتم» و اینها (آثار) دوشیزگی دختر من میباشد و آن پارچه را در حضور محترمین شهر بگستراند.

۱۸ محترمین آن شهر آن شوهر را گرفته تنبیهش کنند.

۱۹ چونکه موجب بدنامی دوشیزه‌ی ییسرائل شده است، او را صد کِسِف (واحد پول) جریمه نموده (پول را) به پدر آن دختر بدهند و (آن دختر) زن او خواهد ماند و در تمام مدت عمرش نمیواند او را طلاق دهد.

۲۰ اگر این موضوع راست بود (و آثار) دوشیزگی آن دختر پیدا نشد.

۲۱ آن دختر را بدرخانه‌ی پدرش آورده مردم شهرش او را با سنگ سنگباران نمایند تا بمیرد. چونکه در ییسرائل بی‌عفتی کرده یعنی در خانه‌ی پدرش زنا کرده است. آن فساد را از میان خود نابود کن.

۲۲ هرگاه مردی یافته شود که با زن شوهرداری همخوابی کرده باشد، هر دوی آنها را نابود کن. یعنی آن مردی که با آن زن همخوابی نموده و آن زن با هم کشته شوند. آن فساد را از میان ییسرائل نابود کن.

۲۳ هرگاه دختری – دوشیزه، نامزد عقد شده‌ی مردی باشد، مردی او را در شهر یافته با او همخوابی کند؛(۱)

۲۴ هر دو نفرشان را به بیرون شهر ببرید آنها را با سنگ سنگباران نمائید تا بمیرند. آن دختر را برای اینکه در شهر فریاد بر نیاورد، و آن مرد را برای اینکه به زن همنوعش تجاوز کرد، و آن فساد را از میان خود نابود کن.

۱– در مورد دختری بحث میشود که باکره به عقد شوهر درآمده و هنوز به خانه‌ی شوهر نرفته است.

דְּבַר אֲשֶׁר לֹא־צָעֲקָה בָעִיר וְאֶת־הָאִישׁ עַל־דְּבַר אֲשֶׁר־עִנָּה אֶת־
25 אֵשֶׁת רֵעֵהוּ וּבִעַרְתָּ הָרָע מִקִּרְבֶּךָ׃ וְאִם־בַּשָּׂדֶה
יִמְצָא הָאִישׁ אֶת־הַנַּעֲרָ הַמְאֹרָשָׂה וְהֶחֱזִיק־בָּהּ הָאִישׁ וְשָׁכַב
26 עִמָּהּ וּמֵת הָאִישׁ אֲשֶׁר־שָׁכַב עִמָּהּ לְבַדּוֹ׃ וְלַנַּעֲרָ לֹא־תַעֲשֶׂה
דָבָר אֵין לַנַּעֲרָ חֵטְא מָוֶת כִּי כַּאֲשֶׁר יָקוּם אִישׁ עַל־רֵעֵהוּ וּרְצָחוֹ
27 נֶפֶשׁ כֵּן הַדָּבָר הַזֶּה׃ כִּי בַשָּׂדֶה מְצָאָהּ צָעֲקָה הַנַּעֲרָ הַמְאֹרָשָׂה
28 וְאֵין מוֹשִׁיעַ לָהּ׃ כִּי־יִמְצָא אִישׁ נַעֲרָ בְתוּלָה
29 אֲשֶׁר לֹא־אֹרָשָׂה וּתְפָשָׂהּ וְשָׁכַב עִמָּהּ וְנִמְצָאוּ׃ וְנָתַן הָאִישׁ
הַשֹּׁכֵב עִמָּהּ לַאֲבִי הַנַּעֲרָ חֲמִשִּׁים כָּסֶף וְלוֹ־תִהְיֶה לְאִשָּׁה תַּחַת
כג 1 אֲשֶׁר עִנָּהּ לֹא־יוּכַל שַׁלְּחָהּ כָּל־יָמָיו׃ לֹא־יִקַּח
2 אִישׁ אֶת־אֵשֶׁת אָבִיו וְלֹא יְגַלֶּה כְּנַף אָבִיו׃ לֹא־
3 יָבֹא פְצוּעַ־דַּכָּא וּכְרוּת שָׁפְכָה בִּקְהַל יְהוָה׃ לֹא־
יָבֹא מַמְזֵר בִּקְהַל יְהוָה גַּם דּוֹר עֲשִׂירִי לֹא־יָבֹא לוֹ בִּקְהַל
4 יְהוָה׃ לֹא־יָבֹא עַמּוֹנִי וּמוֹאָבִי בִּקְהַל יְהוָה גַּם
5 דּוֹר עֲשִׂירִי לֹא־יָבֹא לָהֶם בִּקְהַל יְהוָה עַד־עוֹלָם׃ עַל־דְּבַר אֲשֶׁר
לֹא־קִדְּמוּ אֶתְכֶם בַּלֶּחֶם וּבַמַּיִם בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם
וַאֲשֶׁר שָׂכַר עָלֶיךָ אֶת־בִּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר מִפְּתוֹר אֲרַם נַהֲרַיִם
6 לְקַלְלֶךָּ׃ וְלֹא־אָבָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹעַ אֶל־בִּלְעָם וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה
7 אֱלֹהֶיךָ לְּךָ אֶת־הַקְּלָלָה לִבְרָכָה כִּי אֲהֵבְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ לֹא־
8 תִדְרֹשׁ שְׁלֹמָם וְטֹבָתָם כָּל־יָמֶיךָ לְעוֹלָם׃ לֹא־ רביעי
תְתַעֵב אֲדֹמִי כִּי אָחִיךָ הוּא לֹא־תְתַעֵב מִצְרִי כִּי־גֵר הָיִיתָ
9 בְאַרְצוֹ׃ בָּנִים אֲשֶׁר־יִוָּלְדוּ לָהֶם דּוֹר שְׁלִישִׁי יָבֹא לָהֶם בִּקְהַל
10 יְהוָה׃ כִּי־תֵצֵא מַחֲנֶה עַל־אֹיְבֶיךָ וְנִשְׁמַרְתָּ
11 מִכֹּל דָּבָר רָע׃ כִּי־יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִהְיֶה טָהוֹר מִקְּרֵה־
12 לָיְלָה וְיָצָא אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה לֹא יָבֹא אֶל־תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה׃ וְהָיָה
לִפְנוֹת־עֶרֶב יִרְחַץ בַּמָּיִם וּכְבֹא הַשֶּׁמֶשׁ יָבֹא אֶל־תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה׃
13/14 וְיָד תִּהְיֶה לְךָ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְיָצָאתָ שָׁמָּה חוּץ׃ וְיָתֵד תִּהְיֶה לְךָ

۲۵ و اگر آن مرد در صحرا آن دختر نامزد عقد شده را بیابد و آن مرد بزور با او همخوابی کند، فقط آن مردی که با او همخوابی کرده است، کشته شود.

۲۶ و به آن دختر کاری نکن، آن دختر (بخاطر) خطایش مستوجب مرگ نیست، زیرا این عمل مانند آنست که کسی علیه همنوعش قیام نماید و او را بکشد.

۲۷ زیرا او را در صحرا یافته است، آن دختر نامزد عقد شده، فریاد برآورده است و نجات دهنده‌ای برای وی نبوده است.

۲۸ هرگاه مردی دوشیزه‌ای راکه نامزد عقده شده نباشد یافته او را بزور بگیرد و با او همخوابی کند و پیدا شوند ...

۲۹ آن مردی که با او همخوابی کرده است به پدر آن دختر پنجاه کِسِف (واحد پول بعنوان جریمه) بدهد و (آن دختر) زن او باشد و نظر به اینکه به او تجاوز کرده است، نمیتواند تا آخر عمرش او را طلاق بدهد.

کی تِصِه - فصل بیست و سوم

۱ کسی زن پدرش را نگیرد و به ناموس پدرش تجاوز نکند.

۲ شخص بیضه له شده و آلت بریده داخل جماعت خدا نشود.

۳ حرام زاده داخل جماعت خدا نشود، حتی پشت دهم او داخل جماعت خدا نشود.

۴ عَمۆنی و مُوآوی داخل جماعت خدا نشود. حتی پشت دهم آنها هرگز داخل جماعت خدا نشود.

۵ چونکه موقع خارج شدنتان از مصر در راه، شما را با نان و آب استقبال نکردند و بخاطر اینکه بیلعام پسر بِعُور را از پِتُوراَرَم نَهَرَیم برای نفرین کردن تو اجیر نمود.

۶ و خدا خداوندت نخواست با بیلعام موافقت کند چونکه خدا خداوندت تو را دوست میداشت. خدا خداوندت آن نفرین را برای تو به برکت تبدیل نمود.

۷ ابداً در تمام عمرت خواستار خیر و خوبی آنها نباش.

۸ از اِدوُمی تنفر نداشته باش چونکه برادرت است، از مصری تنفر نداشته باش چونکه در سرزمینش غریب بودی.

۹ فرزندانیکه از آنها بدنیا آیند، از پشت سوم (به بعد میتوانند) داخل جماعت خدا شوند.

۱۰ هرگاه با سپاه، علیه دشمنت بیرون روی از هر چیز بد بپرهیز.

۱۱ هرگاه بین تو مردی باشد که بخاطر احتلام شب، پاک نباشد، از اردوگاه (ییسرائل) بیرون رود. وارد اردوگاه نشود.

۱۲ چنین مقرر است که نزدیک غروب در آب غسل نموده و همینکه خورشید غروب کرد به داخل اردوگاه بیاید.

۱۳ و خارج از اردوگاه مکانی داشته باش که برای رفع حاجت به آنجا بروی.

۱۴ و در اسباب خود میخی داشته باش که برای موقع رفع جاجتت با آن (خاک را) بکنی و برگشته مدفوع خود را بپوشانی.

עַל־אֲזֵנֶךָ וְהָיָה בְּשִׁבְתְּךָ חוּץ וְחָפַרְתָּה בָהּ וְשַׁבְתָּ וְכִסִּיתָ אֶת־
15 צֵאָתֶךָ׃ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ ׀ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ לְהַצִּילְךָ וְלָתֵת
אֹיְבֶיךָ לְפָנֶיךָ וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קָדוֹשׁ וְלֹא־יִרְאֶה בְךָ עֶרְוַת דָּבָר
16 וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ׃ לֹא־תַסְגִּיר עֶבֶד אֶל־אֲדֹנָיו אֲשֶׁר־
17 יִנָּצֵל אֵלֶיךָ מֵעִם אֲדֹנָיו׃ עִמְּךָ יֵשֵׁב בְּקִרְבְּךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־יִבְחַר
18 בְּאַחַד שְׁעָרֶיךָ בַּטּוֹב לוֹ לֹא תּוֹנֶנּוּ׃ לֹא־תִהְיֶה
19 קְדֵשָׁה מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא־יִהְיֶה קָדֵשׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ לֹא־תָבִיא
אֶתְנַן זוֹנָה וּמְחִיר כֶּלֶב בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְכָל־נֶדֶר כִּי תוֹעֲבַת
20 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ גַּם־שְׁנֵיהֶם׃ לֹא־תַשִּׁיךְ לְאָחִיךָ נֶשֶׁךְ
21 כֶּסֶף נֶשֶׁךְ אֹכֶל נֶשֶׁךְ כָּל־דָּבָר אֲשֶׁר יִשָּׁךְ׃ לַנָּכְרִי תַשִּׁיךְ וּלְאָחִיךָ
לֹא תַשִּׁיךְ לְמַעַן יְבָרֶכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מִשְׁלַח יָדֶךָ עַל־הָאָרֶץ
22 אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ כִּי־תִדֹּר נֶדֶר
לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תְאַחֵר לְשַׁלְּמוֹ כִּי־דָרֹשׁ יִדְרְשֶׁנּוּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
23 מֵעִמָּךְ וְהָיָה בְךָ חֵטְא׃ וְכִי תֶחְדַּל לִנְדֹּר לֹא־יִהְיֶה בְךָ חֵטְא׃
24 מוֹצָא שְׂפָתֶיךָ תִּשְׁמֹר וְעָשִׂיתָ כַּאֲשֶׁר נָדַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ נְדָבָה
חמישי 25 אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּפִיךָ׃ כִּי תָבֹא בְּכֶרֶם רֵעֶךָ וְאָכַלְתָּ
26 עֲנָבִים כְּנַפְשְׁךָ שָׂבְעֶךָ וְאֶל־כֶּלְיְךָ לֹא תִתֵּן׃ כִּי
תָבֹא בְּקָמַת רֵעֶךָ וְקָטַפְתָּ מְלִילֹת בְּיָדֶךָ וְחֶרְמֵשׁ לֹא תָנִיף עַל
כד 1 קָמַת רֵעֶךָ׃ כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וּבְעָלָהּ וְהָיָה אִם־לֹא
תִמְצָא־חֵן בְּעֵינָיו כִּי־מָצָא בָהּ עֶרְוַת דָּבָר וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת
2 וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ׃ וְיָצְאָה מִבֵּיתוֹ וְהָלְכָה וְהָיְתָה
3 לְאִישׁ־אַחֵר׃ וּשְׂנֵאָהּ הָאִישׁ הָאַחֲרוֹן וְכָתַב לָהּ סֵפֶר כְּרִיתֻת
וְנָתַן בְּיָדָהּ וְשִׁלְּחָהּ מִבֵּיתוֹ אוֹ כִי יָמוּת הָאִישׁ הָאַחֲרוֹן אֲשֶׁר־
4 לְקָחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה׃ לֹא־יוּכַל בַּעְלָהּ הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר־שִׁלְּחָהּ לָשׁוּב
לְקַחְתָּהּ לִהְיוֹת לוֹ לְאִשָּׁה אַחֲרֵי אֲשֶׁר הֻטַּמָּאָה כִּי־תוֹעֵבָה
הִוא לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא תַחֲטִיא אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן
ששי 5 לְךָ נַחֲלָה׃ כִּי־יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה לֹא יֵצֵא

۱۵ زیرا خدا خداوندت در میان اردویت میخرامد تا تو را رهانیده و دشمنانت را تسلیم تو کند. پس اردویت مقدس باشد، و چیز بدی در تو نبیند که از تو روی بگرداند.
۱٦ غلامی را که از نزد اربابش به تو پناهنده شود، به آقایش تسلیم نکن.
۱۷ در میان تو - در مکانیکه انتخاب کند یعنی در یک از جاهای قلمروهایت که برایش خوب باشد با تو ساکن شود. به او آزار نرسان.
۱۸ بین دختران ییسرائل زن هرجایی نباشد، و بین پسران ییسرائل خودفروش نباشد.(۱)
۱۹ مزد روسپی و بهای سگ را بخانه‌ی خدا خداوندت برای هیچ نذری نیاور چونکه هر دوی آنها (یا هرچیزی که با آن پول‌ها تهیه شود) برای خدا خداوندت ناپسند است.
۲۰ به برادرت سود وام نده، هرچیزی که سود وام محسوب شود، خواه سود پول، خواه سود خواربار.
۲۱ به بیگانه سود وام بده ولی به برادرت سود وام نداه تا اینکه خدا خداوندت در آن سرزمینی که تو برای وارث شدنش به آنجا وارد میشود در هر شغلی که داری برکتت بدهد.
۲۲ هرگاه برای خدا خداوندت نذری کردی در ادای آن تأخیر نکن زیرا خدا خداوندت آنرا حتماً از تو مطالبه میکند و (در صورت تأخیر) برای تو خطا محسوب خواهد شد.
۲۳ و اگر از نذرکردن خودداری کنی برای تو خطایی محسوب نخواهد شد.
۲۴ طبق آنچه برای خدا خداوندت نذر کردی یعنی آنچه با دهانت داوطلبانه گفتی، گفته‌ی زبانت را رعایت کرده عمل کن.
۲۵ هنگامیکه (بعنوان کارگر) به تاکستان همنوعت میآیی بقدر میلت انگور بخور تا سیر شوی. در ظرف خود (چیزی برای بردن) نگذار.
۲٦ هنگامیکه (بعنوان کارگر) بر حاصل درو نشده‌ی همنوعت میروی میتوانی با دستِ خود خوشه‌هایی بچینی ولی بر حاصل درو نشده‌ی همنوعت داس بکار نبر.

کی تِصِه - فصل بیست و چهارم

۱ هرگاه مردی زنی بگیرد و با او ازدواج کند چنین مقرر است، اگر چیز ناپسندی در او بیابد و در نظرش پسندیده نیاید و برایش طلاق نامه‌ای نوشته بدستش بهد و از خانه‌ی خود بیرونش کند ...
۲ و (آن زن) از خانه‌ی او بیرون آمده و برود همسر مرد دیگری شود ...
۳ شوهر اخیر هم از او متنفر شده و (او هم) برایش طلاق نامه‌ای بنویسد و بدستش بدهد و او را از خانه‌ی خود روانه کند، یا شوهر اخیر که او را بزنی گرفته است بمیرد؛
۴ (در اینصورت) شوهر اولیش که او را طلاق داده بود نمیتواند پس از آنکه (آن زن) قانوناً (نبت به وی) ناپاک بحساب آمده است برگشته او را بگیرد که (دوباره) همسر وی شود. زیرا در حضور خداکار ناپسندی است. (خطاب به دادگاه) پس باعث آلودگی آن سرزمینی که خدا خداوندت به تو به ارث میدهد نشو.
۵ هرگاه مردی همسر جدید گرفت به سربازی نرود و هیچ کاری (از امور ارتش) بعهده وی گذاشته نشود. یکسال بخاطر خانواده‌اش آزاد باشد تا همسری را که گرفته است شاد کند.

۱ - این فرمان به مراجع مسئول خطاب شده است که از ایجاد مراکز فساد جلوگیری بعمل آورند.

۲ - به کتاب وییقرا فصل ۲۵ آیه‌های ۳٦ و ۳۷ مراجعه شود.

בַּצָּבָא וְלֹא־יַעֲבֹר עָלָיו לְכָל־דָּבָר נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שָׁנָה אֶחָת
6 וְשִׂמַּח אֶת־אִשְׁתּוֹ אֲשֶׁר־לָקָח׃ לֹא־יַחֲבֹל רֵחַיִם וָרָכֶב כִּי־נֶפֶשׁ
7 הוּא חֹבֵל׃ כִּי־יִמָּצֵא אִישׁ גֹּנֵב נֶפֶשׁ מֵאֶחָיו מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהִתְעַמֶּר־בּוֹ וּמְכָרוֹ וּמֵת הַגַּנָּב הַהוּא וּבִעַרְתָּ הָרָע
8 מִקִּרְבֶּךָ׃ הִשָּׁמֶר בְּנֶגַע־הַצָּרַעַת לִשְׁמֹר מְאֹד
וְלַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר־יוֹרוּ אֶתְכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִם
9 תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת׃ זָכוֹר אֵת אֲשֶׁר־עָשָׂה יהוה אֱלֹהֶיךָ לְמִרְיָם
10 בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם׃ כִּי־תַשֶּׁה בְרֵעֲךָ
11 מַשַּׁאת מְאוּמָה לֹא־תָבֹא אֶל־בֵּיתוֹ לַעֲבֹט עֲבֹטוֹ׃ בַּחוּץ
תַּעֲמֹד וְהָאִישׁ אֲשֶׁר אַתָּה נֹשֶׁה בוֹ יוֹצִיא אֵלֶיךָ אֶת־הַעֲבוֹט
12/13 הַחוּצָה׃ וְאִם־אִישׁ עָנִי הוּא לֹא תִשְׁכַּב בַּעֲבֹטוֹ׃ הָשֵׁב תָּשִׁיב
לוֹ אֶת־הַעֲבוֹט כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְשָׁכַב בְּשַׂלְמָתוֹ וּבֵרְכֶךָּ וּלְךָ
14 תִּהְיֶה צְדָקָה לִפְנֵי יהוה אֱלֹהֶיךָ׃ לֹא־תַעֲשֹׁק שביעי
שָׂכִיר עָנִי וְאֶבְיוֹן מֵאַחֶיךָ אוֹ מִגֵּרְךָ אֲשֶׁר בְּאַרְצְךָ בִּשְׁעָרֶיךָ׃
15 בְּיוֹמוֹ תִתֵּן שְׂכָרוֹ וְלֹא־תָבוֹא עָלָיו הַשֶּׁמֶשׁ כִּי עָנִי הוּא וְאֵלָיו
הוּא נֹשֵׂא אֶת־נַפְשׁוֹ וְלֹא־יִקְרָא עָלֶיךָ אֶל־יהוה וְהָיָה בְךָ
16 חֵטְא׃ לֹא־יוּמְתוּ אָבוֹת עַל־בָּנִים וּבָנִים לֹא־
17 יוּמְתוּ עַל־אָבוֹת אִישׁ בְּחֶטְאוֹ יוּמָתוּ׃ לֹא תַטֶּה
18 מִשְׁפַּט גֵּר יָתוֹם וְלֹא תַחֲבֹל בֶּגֶד אַלְמָנָה׃ וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ
בְּמִצְרַיִם וַיִּפְדְּךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם עַל־כֵּן אָנֹכִי מְצַוְּךָ לַעֲשׂוֹת
19 אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה׃ כִּי תִקְצֹר קְצִירְךָ בְשָׂדֶךָ וְשָׁכַחְתָּ כ
עֹמֶר בַּשָּׂדֶה לֹא תָשׁוּב לְקַחְתּוֹ לַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה יִהְיֶה
20 לְמַעַן יְבָרֶכְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ׃ כִּי
תַחְבֹּט זֵיתְךָ לֹא תְפַאֵר אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה יִהְיֶה׃
21 כִּי תִבְצֹר כַּרְמְךָ לֹא תְעוֹלֵל אַחֲרֶיךָ לַגֵּר לַיָּתוֹם וְלָאַלְמָנָה יִהְיֶה׃
22 וְזָכַרְתָּ כִּי־עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם עַל־כֵּן אָנֹכִי מְצַוְּךָ לַעֲשׂוֹת
כה 1 אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה׃ כִּי־יִהְיֶה רִיב בֵּין אֲנָשִׁים וְנִגְּשׁוּ

۶ (کسی) آسیاب دستی یا سنگ رویی آسیاب را بگرو نگیرد، زیرا وسیله‌ی (مایحتاج) زندگی را بگرو میگیرد.

۷ هرگاه شخصی یافته شود که یکی از برادرانش یعنی از فرزندان یسرائل را بدزدد، به وی ظلم نموده او را بفروشد، آن دزد کشته شود. پس آن فساد را از میان خود نابود کن.

۸ درباره‌ی آسیب برص مواظب باش (که دستورات) آنرا زیاد رعایت کرده عمل کنی.
همانگونه که به کوهن‌های سبط لِوی دستور دادم، هرآنچه به شما راهنمایی کنند رعایت نموده عمل کنید.

۹ آنچه راکه خدا خداوندت در زمان بیرون آمدنت از سرزمین مصر، بین راه با میریام عمل کرد بخاطر داشته باش.

۱۰ هرگاه به همنوعت چیزی وام دادی برای گرفتن گروی آن بخانه وی داخل نشو.

۱۱ بیرون بایست تا آن شخصی که تو به او وام میدهی گروی را نزد تو بیرون آورد.

۱۲ و اگر او شخص فقیری است تا زمانیکه گروی او نزد توست آرام نگیر.

۱۳ حتماً موقعیکه آفتاب غروب میکند آن گروی را به او بازگردان تا در پوشش خود بخوابد و تورا دعاکند و (این عمل) در پیشگاه خدا خداوندت برای تو نیکوکاری بشمار آید.

۱۴ به مزدور فقیر و مسکین، از برادرانت یا از غریبی که در سرزمینت یعنی در قلروت (باشد) احجاف نکن.

۱۵ در همان روز قبل از غروب آفتاب مزدش را بده زیرا فقیر است و جانش به آن بستگی دارد. تا علیه تو نزد خدا فریاد برنیاورد مبادا برای تو خطایی محسوب شود.(۱)

۱۶ پدران بموجب (گواهی) فرزندان کشته نشوند و فرزندان بموجب (گواهی) پدران به قتل نرسند. هرکدام بخاطر خطای خویش کشته شود.

۱۷ حق غریب یا یتیم را پایمال نکن. لباس بیوه زن راگرو نگیر.

۱۸ و بیاد داشته باش که در مصر غلام بودی و خدا خداوندت تو را از آنجا بازخرید نمود. باین جهت من بتو فرمان میدهم که این کار را بکنی.

۱۹ هرگاه حاصل خود را در صحرایت درو کنی و دسته‌ای از خوشه‌ها را فراموش نمایی برنگرد که آنرا برداری.برای غریب، یتیم و بیوه زن بماند. تا اینکه خدا خداوندت تو را در تمام کسب و کارت برکت دهد.(۲)

۲۰ هرگاه درخت زیتون (و هرگونه محصول روغن دار) خود را تکاندی (آنرا) بکلی عاری از میوه نکن، برای غریب، یتیم و بیوه زن بماند.

۲۱ هرگاه تاکستان خود را میوه چینی کردی، خوشه‌های کم دانه راکه جاگذاشتی نچین. برای غریب، یتیم و بیوه زن بماند.

۲۲ بیاد داشته باش که در سرزمین مصر غلام بودی بدینجهت من به تو فرمان میدهم این کار را بکنی.

۱- این در موردی است که کارگر شب کار باشد و در مورد کارگر روزکار به کتاب ویقرا فصل ۱۹ آیه ۱۳ مراجعه شود.
۲- توراه برای کمک کردن به اشخاص بی‌بضاعت چندین فرمان مجزا درنظر گرفته است که بسیاری از این فرمانها مربوط به زارعین میباشد.

אֶל־הַמִּשְׁפָּ֖ט וּשְׁפָט֑וּם וְהִצְדִּ֙יקוּ֙ אֶת־הַצַּדִּ֔יק וְהִרְשִׁ֖יעוּ אֶת־
2 הָרָשָֽׁע׃ וְהָיָ֛ה אִם־בִּ֥ן הַכּ֖וֹת הָרָשָׁ֑ע וְהִפִּיל֤וֹ הַשֹּׁפֵט֙ וְהִכָּ֣הוּ
3 לְפָנָ֔יו כְּדֵ֥י רִשְׁעָת֖וֹ בְּמִסְפָּֽר׃ אַרְבָּעִ֥ים יַכֶּ֖נּוּ לֹ֣א יֹסִ֑יף פֶּן־יֹסִ֨יף
4 לְהַכֹּת֤וֹ עַל־אֵ֙לֶּה֙ מַכָּ֣ה רַבָּ֔ה וְנִקְלָ֥ה אָחִ֖יךָ לְעֵינֶֽיךָ׃ לֹא־תַחְסֹ֥ם
5 שׁ֖וֹר בְּדִישֽׁוֹ׃ כִּֽי־יֵשְׁב֨וּ אַחִ֜ים יַחְדָּ֗ו וּמֵ֨ת אַחַ֤ד
מֵהֶם֙ וּבֵ֣ן אֵֽין־ל֔וֹ לֹא־תִהְיֶ֧ה אֵֽשֶׁת־הַמֵּ֛ת הַח֖וּצָה לְאִ֣ישׁ זָ֑ר יְבָמָהּ֙
6 יָבֹ֣א עָלֶ֔יהָ וּלְקָחָ֥הּ ל֛וֹ לְאִשָּׁ֖ה וְיִבְּמָֽהּ׃ וְהָיָ֗ה הַבְּכוֹר֙ אֲשֶׁ֣ר תֵּלֵ֔ד
7 יָק֕וּם עַל־שֵׁ֥ם אָחִ֖יו הַמֵּ֑ת וְלֹֽא־יִמָּחֶ֥ה שְׁמ֖וֹ מִיִּשְׂרָאֵֽל׃ וְאִם־
לֹ֤א יַחְפֹּץ֙ הָאִ֔ישׁ לָקַ֖חַת אֶת־יְבִמְתּ֑וֹ וְעָלְתָה֩ יְבִמְתּ֨וֹ הַשַּׁ֜עְרָה
אֶל־הַזְּקֵנִ֗ים וְאָֽמְרָה֙ מֵאֵ֨ן יְבָמִ֜י לְהָקִ֨ים לְאָחִ֥יו שֵׁם֙ בְּיִשְׂרָאֵ֔ל
8 לֹ֥א אָבָ֖ה יַבְּמִֽי׃ וְקָֽרְאוּ־ל֥וֹ זִקְנֵֽי־עִיר֖וֹ וְדִבְּר֣וּ אֵלָ֑יו וְעָמַ֣ד וְאָמַ֔ר
9 לֹ֥א חָפַ֖צְתִּי לְקַחְתָּֽהּ׃ וְנִגְּשָׁ֨ה יְבִמְתּ֣וֹ אֵלָיו֮ לְעֵינֵ֣י הַזְּקֵנִים֒ וְחָלְצָ֤ה
נַעֲלוֹ֙ מֵעַ֣ל רַגְל֔וֹ וְיָרְקָ֖ה בְּפָנָ֑יו וְעָֽנְתָה֙ וְאָ֣מְרָ֔ה כָּ֚כָה יֵעָשֶׂ֣ה לָאִ֔ישׁ
10 אֲשֶׁ֥ר לֹא־יִבְנֶ֖ה אֶת־בֵּ֥ית אָחִֽיו׃ וְנִקְרָ֥א שְׁמ֖וֹ בְּיִשְׂרָאֵ֑ל בֵּ֖ית חֲל֥וּץ
11 הַנָּֽעַל׃ כִּֽי־יִנָּצ֨וּ אֲנָשִׁ֤ים יַחְדָּו֙ אִ֣ישׁ וְאָחִ֔יו וְקָֽרְבָה֙
אֵ֣שֶׁת הָֽאֶחָ֔ד לְהַצִּ֥יל אֶת־אִישָׁ֖הּ מִיַּ֣ד מַכֵּ֑הוּ וְשָׁלְחָ֣ה יָדָ֔הּ וְהֶחֱזִ֖יקָה
12/13 בִּמְבֻשָֽׁיו׃ וְקַצֹּתָ֖ה אֶת־כַּפָּ֑הּ לֹ֥א תָח֖וֹס עֵינֶֽךָ׃ לֹא־
14 יִהְיֶ֥ה לְךָ֛ בְּכִֽיסְךָ֖ אֶ֣בֶן וָאָ֑בֶן גְּדוֹלָ֖ה וּקְטַנָּֽה׃ לֹא־יִהְיֶ֥ה לְךָ֛ בְּבֵיתְךָ֖
15 אֵיפָ֣ה וְאֵיפָ֑ה גְּדוֹלָ֖ה וּקְטַנָּֽה׃ אֶ֣בֶן שְׁלֵמָ֤ה וָצֶ֙דֶק֙ יִֽהְיֶה־לָּ֔ךְ אֵיפָ֧ה
שְׁלֵמָ֛ה וָצֶ֖דֶק יִֽהְיֶה־לָּ֑ךְ לְמַ֙עַן֙ יַאֲרִ֣יכוּ יָמֶ֔יךָ עַ֚ל הָֽאֲדָמָ֔ה אֲשֶׁר־
16 יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ נֹתֵ֥ן לָֽךְ׃ כִּ֧י תוֹעֲבַ֛ת יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ כָּל־עֹ֣שֵׂה אֵ֑לֶּה
כֹּ֖ל עֹ֥שֵׂה עָֽוֶל׃



מפטיר 17/18 זָכ֕וֹר אֵ֛ת אֲשֶׁר־עָשָׂ֥ה לְךָ֖ עֲמָלֵ֑ק בַּדֶּ֖רֶךְ בְּצֵאתְכֶ֥ם מִמִּצְרָֽיִם׃ אֲשֶׁ֨ר
קָֽרְךָ֜ בַּדֶּ֗רֶךְ וַיְזַנֵּ֤ב בְּךָ֙ כָּל־הַנֶּחֱשָׁלִ֣ים אַֽחֲרֶ֔יךָ וְאַתָּ֖ה עָיֵ֣ף וְיָגֵ֑עַ וְלֹ֥א
19 יָרֵ֖א אֱלֹהִֽים׃ וְהָיָ֡ה בְּהָנִ֣יחַ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֣יךָ ׀ לְ֠ךָ֠ מִכָּל־אֹ֨יְבֶ֜יךָ מִסָּבִ֗יב
בָּאָ֙רֶץ֙ אֲשֶׁ֣ר־יְהוָֽה־אֱ֠לֹהֶ֠יךָ נֹתֵ֨ן לְךָ֤ נַחֲלָה֙ לְרִשְׁתָּ֔הּ תִּמְחֶה֙ אֶת־
זֵ֣כֶר עֲמָלֵ֔ק מִתַּ֖חַת הַשָּׁמָ֑יִם לֹ֖א תִּשְׁכָּֽח׃

۱ هرگاه بین اشخاص مرافعه‌ای باشد و برای محاکمه بیایند و دادرسان آنها را داوری کنند کسی را که حق دارد محق بشناسند و ظالم را محکوم نمایند.

۲ چنین مقرر است که اگر آن ظالم مستحق تازیانه خوردن باشد آن داور او را بخواباند و در حضور خود او را بمیزان شرارتش، با شماره تازیانه بزنند.

۳ او را (تا) چهل تازیانه بزند، اضافه نکند. مبادا بر این تعداد افزوده او را تازیانه‌ی بیشتری بزند و برادرت درنظرت خوار شود.

۴ دهان گاو را در موقع خرمن کوبیش نبند.

۵ اگر برادرانی با هم معاصر باشند و یکی از آنها بمیرد که فرزندی نداشته باشد، (و زنش هم باردار نباشد) زن آن مرده (از این خانواده) خارج نشود که همسر (مرد) غریبی گردد. برادر شوهرش با او ازدواج نموده او را برای خود به همسری بگیرد و وظیفه‌ی برادر شوهری را که برادرش مرده است، نسبت به وی بجا آورد.(۱)

٦ چنین مقرر است، آن نخست زاده‌ای که بزاید بنام برادر درگذشته باقی بماند و نام (برادر) ش از ییسرائل محو نگردد.

۷ و اگر آن مرد نخواهد زن برادرش را بگیرد، زن برادرش بدادگاه نزد محترمین رفته بگوید: برادر شوهرم از احیای نام برادرش در ییسرائل خودداری میکند، نمیخواهد وظیفه‌ی برادرشوهری را که برادرش مرده است نسبت به من بجا آورد.

۸ محترمین شهرش او را دعوت کرده با او صحبت کنند. ولی اگر (آن مرد باز هم) اصرار نموده بگوید نمیخواهم او را بگیرم ...

۹ زن برادرش درحضر محترمین به او نزدیک شده وکفش او را از پایش درآورد و پیش وی (بر زمین) تف بیندازد و اعلام داشته بگوید: با مردیکه خاندان برادرش را احیا نکند چنین عمل میشود.

۱۰ و در ییسرائل نامش (نام برادر شوهر) «خانواده‌ی کفش کنده» گذاشته شود.

۱۱ هرگاه مردانی با هم یعنی یکی با دیگری گلاویز شوند و همسر یکی، برای نجات شوهر خود از دست کسی که او را میزند، پیش رفته دست خود را دراز کند و شرمگاه دیگری را بگیرد ...

۱۲ دست او را از مچ قطع کن، از او صرفنظر نکن.

۱۳ درکیسه خود دو نوع وزنه بزرگ وکوچک (یعنی سنگین و سبک برای تقلب) نداشته باش.

۱۴ در نزد خود دو نوع ایفا، (پیمانه) بزرگ وکوچک (زیاد وکم برای تقلب) نداشته باش.

۱۵ وزنه‌ی کامل و درست داشته باش، ایفای (پیمانه‌ی) تمام و درست داشته باش تا اینکه روی آن زمینی که خدا خداوندت بتو میدهد عمرت دراز شود.

۱٦ زیرا هر شخص بی انصافی یعنی هر کسیکه اینکارها را میکند مورد تنفر خدا خداوندت است.



۱۷ آنچه راکه عمالِق موقع بیرون آمدنتان از مصر در راه با توکرد بیاد داشته باش.

۱۸ در حالیکه تو خسته وکوفته بودی، در راه با تو مواجه شد. از پشت سرت تمام واماندگان را که عقب تو بودند از بین برد و از خداوند ترس نداشت.

فصل ۲۵ آیه ۱۷ الی ۱۹ مفطیر شبات زاخور

۱- اگر مردی فوت کند و فرزندی از او باقی نمانده بجاست آن مرد با زن برادر متوفی ازدواج کند تانام برادرش از بین نرود. اگر برادر نخواهد یا عملاً نتواند به این ازدواج تن دردهد در این صورت تصمیم نهایی با دادگاه خواهد بود.

1 וְהָיָה֙ כִּֽי־תָב֣וֹא אֶל־הָאָ֔רֶץ אֲשֶׁר֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ נֹתֵ֥ן לְךָ֖ נַחֲלָ֑ה
2 וִירִשְׁתָּ֖הּ וְיָשַׁ֥בְתָּ בָּֽהּ׃ וְלָקַחְתָּ֞ מֵרֵאשִׁ֣ית ׀ כָּל־פְּרִ֣י הָאֲדָמָ֗ה אֲשֶׁ֨ר
תָּבִ֧יא מֵֽאַרְצְךָ֛ אֲשֶׁ֨ר יְהוָ֧ה אֱלֹהֶ֛יךָ נֹתֵ֥ן לָ֖ךְ וְשַׂמְתָּ֣ בַטֶּ֑נֶא וְהָֽלַכְתָּ֙
3 אֶל־הַמָּק֔וֹם אֲשֶׁ֤ר יִבְחַר֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ לְשַׁכֵּ֥ן שְׁמ֖וֹ שָֽׁם׃ וּבָאתָ֙
אֶל־הַכֹּהֵ֔ן אֲשֶׁ֥ר יִהְיֶ֖ה בַּיָּמִ֣ים הָהֵ֑ם וְאָמַרְתָּ֣ אֵלָ֗יו הִגַּ֤דְתִּי הַיּוֹם֙
לַיהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ כִּי־בָ֙אתִי֙ אֶל־הָאָ֔רֶץ אֲשֶׁ֨ר נִשְׁבַּ֧ע יְהוָ֛ה לַאֲבֹתֵ֖ינוּ
4 לָ֥תֶת לָֽנוּ׃ וְלָקַ֧ח הַכֹּהֵ֛ן הַטֶּ֖נֶא מִיָּדֶ֑ךָ וְהִנִּיח֔וֹ לִפְנֵ֕י מִזְבַּ֖ח יְהוָ֥ה)(
5 אֱלֹהֶֽיךָ׃ וְעָנִ֨יתָ וְאָמַרְתָּ֜ לִפְנֵ֣י ׀ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֗יךָ אֲרַמִּי֙ אֹבֵ֣ד אָבִ֔י וַיֵּ֣רֶד
מִצְרַ֔יְמָה וַיָּ֥גָר שָׁ֖ם בִּמְתֵ֣י מְעָ֑ט וַֽיְהִי־שָׁ֕ם לְג֥וֹי גָּד֖וֹל עָצ֥וּם וָרָֽב׃
6/7 וַיָּרֵ֧עוּ אֹתָ֛נוּ הַמִּצְרִ֖ים וַיְעַנּ֑וּנוּ וַיִּתְּנ֥וּ עָלֵ֖ינוּ עֲבֹדָ֥ה קָשָֽׁה׃ וַנִּצְעַ֕ק
אֶל־יְהוָ֖ה אֱלֹהֵ֣י אֲבֹתֵ֑ינוּ וַיִּשְׁמַ֤ע יְהוָה֙ אֶת־קֹלֵ֔נוּ וַיַּ֧רְא אֶת־
8 עָנְיֵ֛נוּ וְאֶת־עֲמָלֵ֖נוּ וְאֶת־לַחֲצֵֽנוּ׃ וַיּוֹצִאֵ֤נוּ יְהוָה֙ מִמִּצְרַ֔יִם בְּיָ֤ד חֲזָקָה֙
9 וּבִזְרֹ֣עַ נְטוּיָ֔ה וּבְמֹרָ֖א גָּדֹ֑ל וּבְאֹת֖וֹת וּבְמֹפְתִֽים׃ וַיְבִאֵ֖נוּ אֶל־
הַמָּק֣וֹם הַזֶּ֑ה וַיִּתֶּן־לָ֙נוּ֙ אֶת־הָאָ֣רֶץ הַזֹּ֔את אֶ֛רֶץ זָבַ֥ת חָלָ֖ב וּדְבָֽשׁ׃
10 וְעַתָּ֗ה הִנֵּ֤ה הֵבֵ֙אתִי֙ אֶת־רֵאשִׁית֙ פְּרִ֣י הָאֲדָמָ֔ה אֲשֶׁר־נָתַ֥תָּה לִּ֖י
יְהוָ֑ה וְהִנַּחְתּ֗וֹ לִפְנֵי֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהֶ֔יךָ וְהִֽשְׁתַּחֲוִ֔יתָ לִפְנֵ֖י יְהוָ֥ה אֱלֹהֶֽיךָ׃
11 וְשָׂמַחְתָּ֣ בְכָל־הַטּ֗וֹב אֲשֶׁ֧ר נָֽתַן־לְךָ֛ יְהוָ֥ה אֱלֹהֶ֖יךָ וּלְבֵיתֶ֑ךָ אַתָּה֙
12 וְהַלֵּוִ֔י וְהַגֵּ֖ר אֲשֶׁ֥ר בְּקִרְבֶּֽךָ׃ כִּ֣י תְכַלֶּ֞ה לַעְשֵׂ֨ר אֶת־ שני)(
כָּל־מַעְשַׂ֧ר תְּבוּאָתְךָ֛ בַּשָּׁנָ֥ה הַשְּׁלִישִׁ֖ת שְׁנַ֣ת הַמַּעֲשֵׂ֑ר וְנָתַתָּ֣ה
13 לַלֵּוִ֗י לַגֵּר֙ לַיָּת֣וֹם וְלָאַלְמָנָ֔ה וְאָכְל֥וּ בִשְׁעָרֶ֖יךָ וְשָׂבֵֽעוּ׃ וְאָמַרְתָּ֡
לִפְנֵי֩ יְהוָ֨ה אֱלֹהֶ֜יךָ בִּעַ֧רְתִּי הַקֹּ֣דֶשׁ מִן־הַבַּ֗יִת וְגַ֨ם נְתַתִּ֤יו לַלֵּוִי֙
וְלַגֵּר֙ לַיָּת֣וֹם וְלָאַלְמָנָ֔ה כְּכָל־מִצְוָתְךָ֖ אֲשֶׁ֣ר צִוִּיתָ֑נִי לֹֽא־עָבַ֥רְתִּי
14 מִמִּצְוֺתֶ֖יךָ וְלֹ֥א שָׁכָֽחְתִּי׃ לֹא־אָכַ֨לְתִּי בְאֹנִ֜י מִמֶּ֗נּוּ וְלֹא־בִעַ֤רְתִּי
מִמֶּ֙נּוּ֙ בְּטָמֵ֔א וְלֹא־נָתַ֥תִּי מִמֶּ֖נּוּ לְמֵ֑ת שָׁמַ֗עְתִּי בְּקוֹל֙ יְהוָ֣ה אֱלֹהָ֔י
15 עָשִׂ֕יתִי כְּכֹ֖ל אֲשֶׁ֥ר צִוִּיתָֽנִי׃ הַשְׁקִ֩יפָה֩ מִמְּע֨וֹן קָדְשְׁךָ֜ מִן־הַשָּׁמַ֗יִם
וּבָרֵ֤ךְ אֶֽת־עַמְּךָ֙ אֶת־יִשְׂרָאֵ֔ל וְאֵת֙ הָאֲדָמָ֔ה אֲשֶׁ֥ר נָתַ֖תָּה לָ֑נוּ כַּאֲשֶׁ֤ר
16 נִשְׁבַּ֙עְתָּ֙ לַאֲבֹתֵ֔ינוּ אֶ֛רֶץ זָבַ֥ת חָלָ֖ב וּדְבָֽשׁ׃ הַיּ֣וֹם שלישי)(

هفطارای معمولی کی تصه در صفحه ۴۰۷

۱۹ پس چنین مقرر است، در سرزمینی که خدا خداوندت برای ارث بردن آن به ملکیت بتو میدهد هنگامیکه خداوندت از تمام دشمنان اطراف بتو آرامش بخشید، خاطره‌ی عَمالِق را از زیر آسمان محو کن. فراموش ننمائی.

پاراشای تاوُو - فصل بیست و ششم

۱ چنین مقرر است، هنگامیکه به آن سرزمینی که خدا خداوندت بملکیت بتو میدهد وارد شوی آنرا به ارث برده در آن ساکن گردی ...

۲ از نوبر تمام حاصل زمینی که خدا خداوندت بتو میدهد برداشته در سبد بگذار و به آن مکانی که خدا خداوندت برای ساکن کردن نامش انتخاب خواهد کرد، برو.

۳ و نزد کوهِنی که در آن روزها باشد رفته به او بگو: امروز در پیشگاه خدا خداوندت اعلام میدارم که به آن سرزمینی که خدا به پدران ما سوگند یاد نمود بما بدهد وارد شده‌ام.

۴ کوُهِن آن سبد را از دست تو گرفته آنرا جلو قربانگاه خدا خداوندت بگذارد.

۵ بحضور خدا خداوندت سرفرود آورده اعلام بدار: (لاوان) اَرَمی خواست جدم (یَعقُون) را نابود کند ... (یَعقُوو) به سوی مصر سرازیر شد و با عده‌ی کمی در آنجا اقامت گزید و در آنجا بقومی بزرگ و قوی و انبوه تبدیل گردید.

۶ مصریان با ما بدی کردند، رنجمان دادند، کار سخت بما واگذار نمودند ...

۷ به حضور خدا خداوند اجداد خود فریاد برآوردیم، خدا صدای ما را شنید، بیچارگی، رنج و فشار (وارد بر) ما را در نظر گرفت ...

۸ ما را با قدرتی قوی و بازوی افراشته و با کار شگفت انگیز و با آیات و معجزات، از مصر بیرون آورد ...

۹ ما را به این مکان آورده این سرزمین - سرزمینی را که در آن شیر و شهد جاری است - بما بخشید ...

۱۰ و اکنون نوبر حاصل زمینی را که تو خدا بمن دادی آورده‌ام. پس آنرا در حضور خدا خداوندت نهاده، به خاطر خداوندت سجده نما.

۱۱ و بخاطر تمام آن برکتی که خدا خداوندت به تو و به خانواده‌ات بخشیده است تو و لِوی و غریبی که در بین توست مسرور باشید.

۱۲ هنگامیکه دادن ده یک محصولت را در سال سوم که سال ده یک است به پایان رساندی و به لِوی، و غریب و یتیم و بیوه زن که در میان مرزهایت میباشند دادی تا بخورند و سیر شوند؛

۱۳ در پیشگاه خدا خداوندت اعلام بدار: «مطابق فرمانی که بمن دادی چیز مقدس را از خانه دور ساختم و همچنین آنرا به لِوی، و غریب، و یتیم و به بیوه زن دادم. از فرمانهای تو تخلف نکردم و آنها را فراموش ننمودم ...

۱۴ در حال سوگواریم از آن نخوردم، از آن در حال ناپاک بودن صرف نکردم، و از آن برای مرده مصرف نکردم. کلام خدا خداوندم را اطاعت کردم مطابق آنچه به من فرمان دادی عمل کردم.

۱۵ از مکان مقدست - از آسمان - نظر افکن و همانگونه که به پدران ما سوگند یاد نمودی قومت ییسرائل و آن زمینی را که به ما بخشیدی، سرزمینی را که در آن شیر و شهد جاری است برکت نما».

הַזֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מְצַוְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת־
הַמִּשְׁפָּטִים וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ׃
17 אֶת־יְהוָה הֶאֱמַרְתָּ הַיּוֹם לִהְיוֹת לְךָ לֵאלֹהִים וְלָלֶכֶת בִּדְרָכָיו
18 וְלִשְׁמֹר חֻקָּיו וּמִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְלִשְׁמֹעַ בְּקֹלוֹ׃ וַיהוָה הֶאֱמִירְךָ
הַיּוֹם לִהְיוֹת לוֹ לְעַם סְגֻלָּה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־לָךְ וְלִשְׁמֹר כָּל־מִצְוֹתָיו׃
19 וּלְתִתְּךָ עֶלְיוֹן עַל כָּל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה לִתְהִלָּה וּלְשֵׁם וּלְתִפְאָרֶת
וְלִהְיֹתְךָ עַם־קָדֹשׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֵּר׃
רביעי 1 וַיְצַו מֹשֶׁה וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הָעָם לֵאמֹר שָׁמֹר אֶת־כָּל־הַמִּצְוָה כז
2 אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם׃ וְהָיָה בַּיּוֹם אֲשֶׁר תַּעַבְרוּ אֶת־
הַיַּרְדֵּן אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ וַהֲקֵמֹתָ לְךָ אֲבָנִים
3 גְּדֹלוֹת וְשַׂדְתָּ אֹתָם בַּשִּׂיד׃ וְכָתַבְתָּ עֲלֵיהֶן אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
הַזֹּאת בְּעָבְרֶךָ לְמַעַן אֲשֶׁר תָּבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ ׀
נֹתֵן לְךָ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי־אֲבֹתֶיךָ
4 לָךְ׃ וְהָיָה בְּעָבְרְכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן תָּקִימוּ אֶת־הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם בְּהַר עֵיבָל וְשַׂדְתָּ אוֹתָם בַּשִּׂיד׃
5 וּבָנִיתָ שָּׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִזְבַּח אֲבָנִים לֹא־תָנִיף עֲלֵיהֶם
6 בַּרְזֶל׃ אֲבָנִים שְׁלֵמוֹת תִּבְנֶה אֶת־מִזְבַּח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַעֲלִיתָ
7 עָלָיו עוֹלֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְזָבַחְתָּ שְׁלָמִים וְאָכַלְתָּ שָּׁם וְשָׂמַחְתָּ
8 לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְכָתַבְתָּ עַל־הָאֲבָנִים אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
9 הַזֹּאת בַּאֵר הֵיטֵב׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם
אֶל כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הַסְכֵּת ׀ וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיֵיתָ
10 לְעָם לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְעָשִׂיתָ אֶת־
חמישי 11 מִצְוֹתָו וְאֶת־חֻקָּיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם׃ וַיְצַו
12 מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר׃ אֵלֶּה יַעַמְדוּ לְבָרֵךְ אֶת־
הָעָם עַל־הַר גְּרִזִּים בְּעָבְרְכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן שִׁמְעוֹן וְלֵוִי וִיהוּדָה
13 וְיִשָּׂשכָר וְיוֹסֵף וּבִנְיָמִן׃ וְאֵלֶּה יַעַמְדוּ עַל־הַקְּלָלָה בְּהַר עֵיבָל
14 רְאוּבֵן גָּד וְאָשֵׁר וּזְבוּלֻן דָּן וְנַפְתָּלִי׃ וְעָנוּ הַלְוִיִּם וְאָמְרוּ אֶל־כָּל־

۱۶ امروز خدا خداوندت به تو فرمان میدهد که این قانونها و احکام را عمل نمائی. پس مراقبت نما که آنها را با تمام قلبت و جانت انجام دهی.

۱۷ امروز خدا را مورد ستایش قرار دادی که داور تو باشد و در راههایش گام برداری و قانونها و فرمانها و احکامش را مراعات نمائی و از سخنش اطاعت کنی.

۱۸ و خدا همچنانکه با تو سخن گفت تو را امروز مورد احترام قرار داد تا برای او قوم نخبه‌ای باشی و تمام فرمانهایش را رعایت کنی.(۱)

۱۹ و تو را بر همه‌ی قومهاییکه ایجاد کرده است، از لحاظ افتخار و شهرت و شکوه، برتری بخشید تا همانگونه که گفت، برای خدا خداوندت قوم مقدس بمانی.

کی تاوُو - فصل بیست و هفتم

۱ مُشه و محترمین ییسرائل به جماعت چنین سفارش کردند. تمام این فرمانها راکه امروز من بشما میدهم، رعایت کنید.

۲ چنین مقرر است که در روزیکه از یَردِن بطرف آن سرزمینی که خدا خداوندت بتو میدهد بگذرید سنگهای بزرگی برای خود برپا داشته و آنها را با گچ سفید کنی.

۳ پس از گذشتنت، تمام دستورات این توراه را بر آنها بنویس برای اینکه همانگونه که خدا خداوند پدرانت بتو سخن گفت به آن سرزمینی که خدا خداوندت بتو میده به زمینی که در آن شیر و شهد جاری است، وارد شوی ...

۴ چنین مقرر است که پس از عبورتان از یَردِن این سنگها راکه من امروز به شما فرمان میدهم در کوه عِوال برپا نموده و آنرا باگچ سفید کنی.

۵ آنجا برای خدا خداوندت قربانگاهی بساز. قربانگاه سنگی باشد. بر آنها ابزار آهنی بکار نبر.

۶ قربانگاه خدا خداوندت را از سنگهای سالم بساز. قربانیهای سوختنی را روی آن به خداوندت تقدیم بدار.

۷ قربانیهای سلامت ذبح نموده در آنجا بخور و در حضور خدا خداوندت شادمانی کن.

۸ روی این سنگها تمام دستورات این توراه را خوب و واضح بنویس.

۹ مُشه و کُوهِنها از سبط لِوی به تمام ییسرائل اعلام داشته گفتند: این ییسرائل ساکت باش و گوش بده، امروز قوم خدا خداوندت شدی.

۱۰ پس سخن خدا خداوندت را اطاعت کن و فرمانها و قانونهایش راکه من امروز بتو میدهم انجام بده.

۱۱ در آنروز مُشه به قوم چنین فرمان داد.

۲ موقعی که از یَردِن عبور کردید اینها شیمعُون، لِوی، یِهودا، ییساخار، و یوُسف و بینیامین برای دعا کردن آن قوم کنار کوه گِریزیم بایستند.

۱۳ و اینها: رِئووِن، گاد، آشِر، زِوُولون، دان و نفتالی برای نفرین کار کوه عِوال بایستند.

۱۴ لِوی‌ها صدایشان را بلند کرده خطاب به هر فرد ییسرائل با صدای بلند اعلام دارند:

۱- فرزندان ییسرائل باین علت قومی نخبه خوانده شده‌اند زیرا در آنزمان فقط آنها یکتاپرستی را پذیرفتند.

15 אִישׁ יִשְׂרָאֵל קוֹל רָם׃ אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
פֶסֶל וּמַסֵּכָה תּוֹעֲבַת יהוה מַעֲשֵׂה יְדֵי חָרָשׁ וְשָׂם בַּסָּתֶר וְעָנוּ
16 כָל־הָעָם וְאָמְרוּ אָמֵן׃ אָרוּר מַקְלֶה אָבִיו וְאִמּוֹ
17 וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר מַסִּיג גְּבוּל רֵעֵהוּ
18 וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר מַשְׁגֶּה עִוֵּר בַּדָּרֶךְ
19 וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר מַטֶּה מִשְׁפַּט גֵּר־
20 יָתוֹם וְאַלְמָנָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר שֹׁכֵב עִם־אֵשֶׁת
21 אָבִיו כִּי גִלָּה כְּנַף אָבִיו וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר
22 שֹׁכֵב עִם־כָּל־בְּהֵמָה וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר
שֹׁכֵב עִם־אֲחֹתוֹ בַּת־אָבִיו אוֹ בַת־אִמּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם
23 אָמֵן׃ אָרוּר שֹׁכֵב עִם־חֹתַנְתּוֹ וְאָמַר כָּל־הָעָם
24 אָמֵן׃ אָרוּר מַכֵּה רֵעֵהוּ בַּסָּתֶר וְאָמַר כָּל־הָעָם
25 אָמֵן׃ אָרוּר לֹקֵחַ שֹׁחַד לְהַכּוֹת נֶפֶשׁ דַּם נָקִי
26 וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן׃ אָרוּר אֲשֶׁר לֹא־יָקִים
אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וְאָמַר כָּל־הָעָם
אָמֵן׃
כח 1 וְהָיָה אִם־שָׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יהוה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־
כָּל־מִצְוֺתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּנְתָנְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ עֶלְיוֹן
2 עַל כָּל־גּוֹיֵי הָאָרֶץ׃ וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגֻךָ
3 כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יהוה אֱלֹהֶיךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה בָּעִיר וּבָרוּךְ אַתָּה
4 בַּשָּׂדֶה׃ בָּרוּךְ פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי אַדְמָתְךָ וּפְרִי בְהֶמְתֶּךָ שְׁגַר
5/6 אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרוֹת צֹאנֶךָ׃ בָּרוּךְ טַנְאֲךָ וּמִשְׁאַרְתֶּךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה
7 בְּבֹאֶךָ וּבָרוּךְ אַתָּה בְּצֵאתֶךָ׃ יִתֵּן יהוה אֶת־אֹיְבֶיךָ הַקָּמִים ששי
עָלֶיךָ נִגָּפִים לְפָנֶיךָ בְּדֶרֶךְ אֶחָד יֵצְאוּ אֵלֶיךָ וּבְשִׁבְעָה דְרָכִים
8 יָנוּסוּ לְפָנֶיךָ׃ יְצַו יהוה אִתְּךָ אֶת־הַבְּרָכָה בַּאֲסָמֶיךָ וּבְכֹל
9 מִשְׁלַח יָדֶךָ וּבֵרַכְךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יהוה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ׃ יְקִימְךָ
יהוה לוֹ לְעַם קָדוֹשׁ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע־לָךְ כִּי תִשְׁמֹר אֶת־מִצְוֺת

۱۵ لعنت بر، آن کسیکه بت تراشیده شده و ریخته شده دست استاد فتن که برای خدا ناپسند
است بسازد و (آنرا) در محل نهانی قرار دهد و تمام قوم صدای خود را بلند کرده بگویند
آمِن.
۱۶ لعنت بر کسیکه پدر و مادرش را سبک کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۱۷ لعنت بر کسیکه به مرز همنوعش تجاوز کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۱۸ لعنت بر کسیکه کور (ی یا فرد بی‌اطلاع) ی را در راه گمراه کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۱۹ لعنت بر کسیکه حق غریب، یتیم و بیوه زن را پایمال کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۰ لعنت بر کسیکه (حتی بعد از درگذشتن پدر) با زن پدرش همخوابی کند چونکه ناموس
پدرش را بی‌حرمت کرده است و تمام قوم بگوید آمِن.(۱)
۲۱ لعنت بر کسیکه با هرچارپایی همخوابی کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۲ لعنت بر کسیکه با خواهرش: دختر پدر (حتی بعد از درگذشتن پدر) یا دختر مادر (حتی
بعد از درگذشتن مادر) همخوابی کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۳ لعنت بر کسیکه (حتی بعد از فوت پدر زن) با مادر زنش همخوابی کند و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۴ لعنت بر کسیکه همنوع خود را پنهانی بکشد و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۵ لعنت بر کسیکه رشوه بگیرد تا شخص بیگناهی را بکشد و تمام قوم بگوید آمِن.
۲۶ لعنت بر کسیکه به دستورات این توراه اعتبار نبخشد و در نتیجه از اجرای آن سرباز زند و
تمام قوم بگوید آمِن.

کی تاوُو - فصل بیست و هشتم

۱ چنین مقرر است که اگر حتماً از سخن خدا خداوندت اطاعت کنی و تمام فرمانهایش را که
من امروز بتو میدهم مراعات نموده انجام دهی خدا خداوندت ترا از همه‌ی قومهای
جهان برتر کند.
۲ نظر به اینکه سخن خدا خداوندت را اطاعت نمودی تمام این برکتها بر تو وارد شده بتو
خواهد رسید.
۳ در شهر برکت شده، و در صحرا برکت شده خواهی بود.
۴ ثمره‌ی شکمت و میوه‌ی زمینت و ثمره‌ی چارپایت، بچه‌ی گاوهایت و نتاج گوسفندانت
برکت شده خواهد بود.
۵ میوه و محصولت و تغار خمیرت برکت شده خواهد بود.
۶ هنگام وارد شدنت برکت شده بوده در حال خارج شدنت برکت شده خواهی بود.
۷ خدا دشمنانت را که علیه تو قیام میکنند در برابرت شکسته داده تسلیم خواهد کرد
(دشمنانت) از یک راه بسوی تو آمده از هفت راه از پیش تو خواهند گریخت.
۸ خدا فرمان خواهد داد که در انبارهای تو در هر پیشه‌ای که داری برکت با تو باشد و در آن
سرزمینی که خدا خداوندت بتو میدهد تو را برکت خواهد داد.
نظر به اینکه فرمانهای خدا خداوندت را مراعات مینمائی و در راه‌هایش گام برمیداری،

۱- منع ازدواج با محارم و یا همخوابی با آنها در کتاب وَییقرا فصل ۱۸ آیه ۹ آمده است.

10 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהָלַכְתָּ בִּדְרָכָיו׃ וְרָאוּ כָּל־עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם
11 יְהוָה נִקְרָא עָלֶיךָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָּ׃ וְהוֹתִרְךָ יְהוָה לְטוֹבָה בִּפְרִי
בִטְנְךָ וּבִפְרִי בְהֶמְתְּךָ וּבִפְרִי אַדְמָתֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
12 יְהוָה לַאֲבֹתֶיךָ לָתֶת לָךְ׃ יִפְתַּח יְהוָה ׀ לְךָ אֶת־אוֹצָרוֹ הַטּוֹב
אֶת־הַשָּׁמַיִם לָתֵת מְטַר־אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ וּלְבָרֵךְ אֵת כָּל־מַעֲשֵׂה
13 יָדֶךָ וְהִלְוִיתָ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תִלְוֶה׃ וּנְתָנְךָ יְהוָה לְרֹאשׁ
וְלֹא לְזָנָב וְהָיִיתָ רַק לְמַעְלָה וְלֹא תִהְיֶה לְמָטָּה כִּי־תִשְׁמַע אֶל־
מִצְוֺת ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת׃
14 וְלֹא תָסוּר מִכָּל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם יָמִין
וּשְׂמֹאול לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים לְעָבְדָם׃
15 וְהָיָה אִם־לֹא תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־
מִצְוֺתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת
16/17 הָאֵלֶּה וְהִשִּׂיגוּךָ׃ אָרוּר אַתָּה בָּעִיר וְאָרוּר אַתָּה בַּשָּׂדֶה׃ אָרוּר
18 טַנְאֲךָ וּמִשְׁאַרְתֶּךָ׃ אָרוּר פְּרִי־בִטְנְךָ וּפְרִי אַדְמָתֶךָ שְׁגַר אֲלָפֶיךָ
19 וְעַשְׁתְּרֹת צֹאנֶךָ׃ אָרוּר אַתָּה בְּבֹאֶךָ וְאָרוּר אַתָּה בְּצֵאתֶךָ׃
20 יְשַׁלַּח יְהוָה ׀ בְּךָ אֶת־הַמְּאֵרָה אֶת־הַמְּהוּמָה וְאֶת־הַמִּגְעֶרֶת
בְּכָל־מִשְׁלַח יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַד הִשָּׁמֶדְךָ וְעַד־אֲבָדְךָ מַהֵר
21 מִפְּנֵי רֹעַ מַעֲלָלֶיךָ אֲשֶׁר עֲזַבְתָּנִי׃ יַדְבֵּק יְהוָה בְּךָ אֶת־הַדָּבֶר עַד
כַּלֹּתוֹ אֹתְךָ מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃
22 יַכְּכָה יְהוָה בַּשַּׁחֶפֶת וּבַקַּדַּחַת וּבַדַּלֶּקֶת וּבַחַרְחֻר וּבַחֶרֶב
23 וּבַשִּׁדָּפוֹן וּבַיֵּרָקוֹן וּרְדָפוּךָ עַד אָבְדֶךָ׃ וְהָיוּ שָׁמֶיךָ אֲשֶׁר עַל־
24 רֹאשְׁךָ נְחֹשֶׁת וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר־תַּחְתֶּיךָ בַּרְזֶל׃ יִתֵּן יְהוָה אֶת־
מְטַר אַרְצְךָ אָבָק וְעָפָר מִן־הַשָּׁמַיִם יֵרֵד עָלֶיךָ עַד הִשָּׁמְדָךְ׃
25 יִתֶּנְךָ יְהוָה ׀ נִגָּף לִפְנֵי אֹיְבֶיךָ בְּדֶרֶךְ אֶחָד תֵּצֵא אֵלָיו וּבְשִׁבְעָה
26 דְרָכִים תָּנוּס לְפָנָיו וְהָיִיתָ לְזַעֲוָה לְכֹל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ׃ וְהָיְתָה
27 נִבְלָתְךָ לְמַאֲכָל לְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ וְאֵין מַחֲרִיד׃
יַכְּכָה יְהוָה בִּשְׁחִין מִצְרַיִם וּבַעְפֹלִים וּבַגָּרָב וּבֶחָרֶס אֲשֶׁר לֹא־ וּבַטְּחֹרִים

خدا همانگونه که برای تو سوگند یاد کرد، تو را بعنوان قوم مقدس برای خـود تـثبیت خواهد نمود.

۱۰ همه‌ی قومهای جهان مشاهده خواهند کرد که نام خدا بر تو خوانده شده است و از تو ترس خواهند داشت.

۱۱ خدا روی آن سرزمینی که برای پدرانت سوگند یاد نمود که بتو بدهد، از حیث ثمره‌ی بطن تو و ثمره‌ی چارپایانت و محصول زمینت (همه چیز) تو را به خوبی افزون خواهد کرد.

۱۲ خدا منبع احسانش - آسمانرا بر تو خواهد گشود تا بارندگی سرزمینت را در موقعش بدهد و به تمام کار دستت برکت خواهد داد. به قومهای زیادی وام خـواهـی داد و تـو وام نخواهی گرفت.

۱۳ نظر به اینکه فرمانهای خدا خداوندت را اطاعت میکنی و آنچه من امروز به تو فـرمان میدهم رعایت نموده انجام میدهد. خدا موجب میگردد که تو سرور باشی نه زیر دست و فقط در رتبه‌های بالا قرارگیری و در رتبه‌ی پایین قرار نداشته باشی.

۱۴ پس، از این سخنانی که من امروز به شما فرمان میدهم بچپ و راست منحرف نشـو کـه بدنبال دیگر معبودان رفته آنها را پرستش نمائی.(۱)

۱۵ اگر به سخنان خدا خداوندت گوش فراندهی تا تمام احکام و قواین او را که من امروز به تو سفارش میکنم انجام دهی چنین مقرر است که تمام این نفرین‌ها بر تو وارد شود و بتو برسد.

۱۶ در شهر لعنت شده بوده، و در صحرا لعنت شده خواهی بود.

۱۷ میوه و محصولات و تغار خمیرت لعنت شده خواهد بود.

۱۸ ثمره شکمت و میوه‌ی زمینت و بچه‌ی گاوهایت و نتایج گوسفندهایت لعنت شده خواهد بود.

۱۹ هنگام وارد شدنت لعنت شده بوده، و در حال خارج شدنت لعنت شده خواهی بود.

۲۰ به علت بدی کردارت که مرا ترک کردی خدا تا آواره شدنت و تا از بین رفتن فوری تو، لعنت، آشفتگی و کمبودی را در هر پیشه‌ای که داری برای تو خواهد فرستاد.

۲۱ خدا وبا را در میان تو شایع خواهد کرد تا حدی که تو را از روی سرزمینی که تو بدانجا وارد میشوی تا آنرا به ارث ببری، در بدر کند.

۲۲ خدا تو را به سل، مالاریا و به التهاب، تب سوزان، خشکیدگی بدن، گرمازدگی و یـرقان مبتلا خواهد کرد و ترا تا آوارگیت دنبال خواهد نمود.

۲۳ آسمان که بالای سرت است (چون) مس خواهد شد و زمینی که زیر (پای) توست (چون) آهن خواهد گشت.

۲۴ خدا بارش سرزمینت راگرد و خاک مقرر میکند که تا دربدر شدنت از آسمان بر تو خواهد بارید.

۲۵ خدا تو را در برابر دشمنانت شکست داده تسلیم خواهد کرد. از یک راه بسوی او (بسوی دشمن) آمده و از هفت راه از پیش او خواهی گریخت و برای همه‌ی کشورهای دنیا (از ترس) نمونه وحشت خواهی بود.

۲۶ جسد شما طعمه‌ی پرندگان آسمان و چارپای زمین میشود و (برای آنها) مزاحمی نخواهد بود.

۲۷ خدا تو را به دمل مصری و بواسیر و اگزمای خشک و خارش مبتلا خواهد کرد بطوریکه نتوانی شفا یابی.

۱- خداوند میفرماید از توراه ای که در سینَی بشما عطا کردم به هیچوجه لغرشی ننمائید و فرامین آنرا مو به مو انجام دهید.

28 תוּכַל לְהֵרָפֵא׃ יַכְּכָה יהוה בְּשִׁגָּעוֹן וּבְעִוָּרוֹן וּבְתִמְהוֹן לֵבָב׃
29 וְהָיִיתָ מְמַשֵּׁשׁ בַּצָּהֳרַיִם כַּאֲשֶׁר יְמַשֵּׁשׁ הָעִוֵּר בָּאֲפֵלָה וְלֹא תַצְלִיחַ
אֶת־דְּרָכֶיךָ וְהָיִיתָ אַךְ עָשׁוּק וְגָזוּל כָּל־הַיָּמִים וְאֵין מוֹשִׁיעַ׃
30 אִשָּׁה תְאָרֵשׂ וְאִישׁ אַחֵר ישגלנה בַּיִת תִּבְנֶה וְלֹא־תֵשֵׁב בּוֹ יִשְׁכָּבֶנָּה
31 כֶּרֶם תִּטַּע וְלֹא תְחַלְּלֶנּוּ׃ שׁוֹרְךָ טָבוּחַ לְעֵינֶיךָ וְלֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ
חֲמֹרְךָ גָּזוּל מִלְּפָנֶיךָ וְלֹא יָשׁוּב לָךְ צֹאנְךָ נְתֻנוֹת לְאֹיְבֶיךָ וְאֵין לְךָ
32 מוֹשִׁיעַ׃ בָּנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ נְתֻנִים לְעַם אַחֵר וְעֵינֶיךָ רֹאוֹת וְכָלוֹת
33 אֲלֵיהֶם כָּל־הַיּוֹם וְאֵין לְאֵל יָדֶךָ׃ פְּרִי אַדְמָתְךָ וְכָל־יְגִיעֲךָ יֹאכַל
34 עַם אֲשֶׁר לֹא־יָדָעְתָּ וְהָיִיתָ רַק עָשׁוּק וְרָצוּץ כָּל־הַיָּמִים׃ וְהָיִיתָ
35 מְשֻׁגָּע מִמַּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה׃ יַכְּכָה יהוה בִּשְׁחִין רָע
עַל־הַבִּרְכַּיִם וְעַל־הַשֹּׁקַיִם אֲשֶׁר לֹא־תוּכַל לְהֵרָפֵא מִכַּף רַגְלְךָ
36 וְעַד קָדְקֳדֶךָ׃ יוֹלֵךְ יהוה אֹתְךָ וְאֶת־מַלְכְּךָ אֲשֶׁר תָּקִים עָלֶיךָ
אֶל־גּוֹי אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ אַתָּה וַאֲבֹתֶיךָ וְעָבַדְתָּ שָּׁם אֱלֹהִים
37 אֲחֵרִים עֵץ וָאָבֶן׃ וְהָיִיתָ לְשַׁמָּה לְמָשָׁל וְלִשְׁנִינָה בְּכֹל הָעַמִּים
38 אֲשֶׁר־יְנַהֶגְךָ יהוה שָׁמָּה׃ זֶרַע רַב תּוֹצִיא הַשָּׂדֶה וּמְעַט תֶּאֱסֹף
39 כִּי יַחְסְלֶנּוּ הָאַרְבֶּה׃ כְּרָמִים תִּטַּע וְעָבָדְתָּ וְיַיִן לֹא־תִשְׁתֶּה וְלֹא
40 תֶאֱגֹר כִּי תֹאכְלֶנּוּ הַתֹּלָעַת׃ זֵיתִים יִהְיוּ לְךָ בְּכָל־גְּבוּלֶךָ וְשֶׁמֶן
41 לֹא תָסוּךְ כִּי יִשַּׁל זֵיתֶךָ׃ בָּנִים וּבָנוֹת תּוֹלִיד וְלֹא־יִהְיוּ לָךְ כִּי
42/43 יֵלְכוּ בַּשֶּׁבִי׃ כָּל־עֵצְךָ וּפְרִי אַדְמָתֶךָ יְיָרֵשׁ הַצְּלָצַל׃ הַגֵּר אֲשֶׁר
בְּקִרְבְּךָ יַעֲלֶה עָלֶיךָ מַעְלָה מָּעְלָה וְאַתָּה תֵרֵד מַטָּה מָּטָּה׃
44 הוּא יַלְוְךָ וְאַתָּה לֹא תַלְוֶנּוּ הוּא יִהְיֶה לְרֹאשׁ וְאַתָּה תִּהְיֶה לְזָנָב׃
45 וּבָאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַקְּלָלוֹת הָאֵלֶּה וּרְדָפוּךָ וְהִשִּׂיגוּךָ עַד הִשָּׁמְדָךְ
כִּי־לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יהוה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר
46/47 צִוָּךְ׃ וְהָיוּ בְךָ לְאוֹת וּלְמוֹפֵת וּבְזַרְעֲךָ עַד־עוֹלָם׃ תַּחַת אֲשֶׁר
לֹא־עָבַדְתָּ אֶת־יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוּב לֵבָב מֵרֹב כֹּל׃
48 וְעָבַדְתָּ אֶת־אֹיְבֶיךָ אֲשֶׁר יְשַׁלְּחֶנּוּ יהוה בָּךְ בְּרָעָב וּבְצָמָא
וּבְעֵירֹם וּבְחֹסֶר כֹּל וְנָתַן עֹל בַּרְזֶל עַל־צַוָּארֶךָ עַד הִשְׁמִידוֹ

۲۸ خدا تو را به دیوانگی و نابینایی و دلهره مبتلا خواهد نمود.

۲۹ در نیمروز چون کوری که در ظلمات با کورمالی راه برود، با کورمالی راه خواهی رفت و نخواهی توانست اقداماتت را با کامیابی قرین سازی. فقط همیشه ستمدیده و چپاول شده باشی و نجات دهنده‌ای وجود نخواهد داشت.

۳۰ با زنی نامزدی خواهی کرد و مرد دیگری با او همخوابی خواهد نمود. خانه بنا خواهی کرد ولی در آن ساکن نخواهی شد. تاکستان غرس خواهی نمود و میوه‌اش را برای خوردن حلال نخواهی کرد.(۱)

۳۱ گاوت در مقابل چشمت کشته شده و از آن نخواهی خورد. خرت از جلوت ربوده شده و بتو پس داده نمیشود. گوسفندانت به دشمنانت داده میشود و نجات دهنده‌ای نخواهی داشت.

۳۲ پسرانت و دخترانت به قوم دیگری تسلیم خواهند شد و چشمانت مشاهده کرده تمام مدت روز چشمانت در انتظار آنها تحلیل خواهد رفت و کاری از دستت برنخواهد آمد.

۳۳ قومی که نمی‌شناسی، میوه‌ی زمینت و تمام دسترنجت را خواهد خورد و تمام عمر مسلماً ستم دیده و خرد شده خواهی بود.

۳۴ از آنچه با چشمانت رؤیت میکنی دیوانه خواهی شد.

۳۵ خدا زانوها و ساقها، و از کف پا تا فرق سرت را، به دمل بدکه از آن شفا نتوانی یافت مبتلا خواهد ساخت.

۳۶ خدا، تو و پادشاهی راکه بر خود منصوب میکنی بسوی قومی که تو و پدرانت نشناختید خواهد برد و در آنجا دیگر معبوان از چوب و سنگ را پرستش خواهی نمود.

۳۷ در بین تمام قومهایی که خدا تو را بدانجا خواهد راند نمونه‌ی وحشت و مایه‌ی عبرت و وسیله تمسخر خواهی شد.

۳۸ بذر زیادی کشتزار خواهی برد ولی کم جمع آوری خواهی نمود، چونکه ملخ آنرا تباه خواهد کرد.

۳۹ تاکستان‌هایی نشانیده زحمت (آنرا) خواهی کشید و چون کرم آنرا خواهد خورد شراب نخواهی نوشید و جمع آوری نخواهی کرد.

۴۰ در تمام قلمروت زیتون خواهی داشت ولی برای ضماد هم روغن نخواهی داشت چونکه زیتون تو (نارس) خواهد ریخت.

۴۱ پسران و دختران بدنیا خواهی آورد ولی مال تو نخواهند بود چونکه به اسارت خواهند رفت.

۴۲ تمام (میوه‌ی) درختان و ثمره‌ی زمینت را ملخ نابود خواهد کرد.

۴۳ غریبی که در میان توست از تو برتر خواهد شد و تو بیش از پیش تنزل خواهی کرد.

۴۴ او بتو وام خواهد داد و تو بوی وام نخواهی داد. او در رأس بوده، تو بی‌اهمیت خواهی ماند.

۴۵ تمام این نفرین‌ها بر سرت خواهد آمد و تا آواره شدن تو، ترا دنبال نموده بتو خواهد رسید. زیرا فرمان خدا خداوندت را اطاعت نکردی و دستورات و قانونهایش راکه بتو داد رعایت ننمودی.

۴۶ و این (لعنت) ها برای همیشه در تو و در نسل تو بمنزله‌ی هشدار و عبرت (دیگران) خواهد بود.

۴۷ زیرا هنگام وفور نعمت، خدا خداوندت را با شادی و دلخوشی پرستش نکردی.

۴۸ در حال گرسنگی و تشنگی و برهنگی و نیاز به هر چیزی، خدمت دشمنانت راکه خدا به میان تو خواهد فرستاد خواهی کرد. بر گردنت یوغ آهنین خواهد گذاشت تا آواره‌ات کند.

۱- حلال کردن میوه‌ی درخت با اجرای مفاد آیه‌های ۲۳، ۲۴ و ۲۵ از فصل نوزدهم کتاب وَییقرا (لاویان) عملی میشود.

49 אֹתָךְ׃ יִשָּׂא יהוה עָלֶיךָ גּוֹי מֵרָחֹק מִקְצֵה הָאָרֶץ כַּאֲשֶׁר יִדְאֶה
50 הַנָּשֶׁר גּוֹי אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁמַע לְשֹׁנוֹ׃ גּוֹי עַז פָּנִים אֲשֶׁר לֹא־יִשָּׂא
51 פָנִים לְזָקֵן וְנַעַר לֹא יָחֹן׃ וְאָכַל פְּרִי בְהֶמְתְּךָ וּפְרִי־אַדְמָתְךָ
עַד הִשָּׁמְדָךְ אֲשֶׁר לֹא־יַשְׁאִיר לְךָ דָּגָן תִּירוֹשׁ וְיִצְהָר שְׁגַר אֲלָפֶיךָ
52 וְעַשְׁתְּרֹת צֹאנֶךָ עַד הַאֲבִידוֹ אֹתָךְ׃ וְהֵצַר לְךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ עַד
רֶדֶת חֹמֹתֶיךָ הַגְּבֹהֹת וְהַבְּצֻרוֹת אֲשֶׁר אַתָּה בֹּטֵחַ בָּהֵן בְּכָל־
אַרְצֶךָ וְהֵצַר לְךָ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ בְּכָל־אַרְצְךָ אֲשֶׁר נָתַן יהוה
53 אֱלֹהֶיךָ לָךְ׃ וְאָכַלְתָּ פְרִי־בִטְנְךָ בְּשַׂר בָּנֶיךָ וּבְנֹתֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־
54 לְךָ יהוה אֱלֹהֶיךָ בְּמָצוֹר וּבְמָצוֹק אֲשֶׁר־יָצִיק לְךָ אֹיְבֶךָ׃ הָאִישׁ
הָרַךְ בְּךָ וְהֶעָנֹג מְאֹד תֵּרַע עֵינוֹ בְאָחִיו וּבְאֵשֶׁת חֵיקוֹ וּבְיֶתֶר
55 בָּנָיו אֲשֶׁר יוֹתִיר׃ מִתֵּת ׀ לְאַחַד מֵהֶם מִבְּשַׂר בָּנָיו אֲשֶׁר יֹאכֵל
מִבְּלִי הִשְׁאִיר־לוֹ כֹּל בְּמָצוֹר וּבְמָצוֹק אֲשֶׁר יָצִיק לְךָ אֹיִבְךָ
56 בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ׃ הָרַכָּה בְךָ וְהָעֲנֻגָּה אֲשֶׁר לֹא־נִסְּתָה כַף־רַגְלָהּ
הַצֵּג עַל־הָאָרֶץ מֵהִתְעַנֵּג וּמֵרֹךְ תֵּרַע עֵינָהּ בְּאִישׁ חֵיקָהּ וּבִבְנָהּ
57 וּבְבִתָּהּ׃ וּבְשִׁלְיָתָהּ הַיּוֹצֵת ׀ מִבֵּין רַגְלֶיהָ וּבְבָנֶיהָ אֲשֶׁר תֵּלֵד
כִּי־תֹאכְלֵם בְּחֹסֶר־כֹּל בַּסָּתֶר בְּמָצוֹר וּבְמָצוֹק אֲשֶׁר יָצִיק לְךָ
58 אֹיִבְךָ בִּשְׁעָרֶיךָ׃ אִם־לֹא תִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
הַזֹּאת הַכְּתֻבִים בַּסֵּפֶר הַזֶּה לְיִרְאָה אֶת־הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא
59 הַזֶּה אֵת יהוה אֱלֹהֶיךָ׃ וְהִפְלָא יהוה אֶת־מַכֹּתְךָ וְאֵת מַכּוֹת
60 זַרְעֶךָ מַכּוֹת גְּדֹלֹת וְנֶאֱמָנוֹת וָחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים׃ וְהֵשִׁיב
בְּךָ אֵת כָּל־מַדְוֵה מִצְרַיִם אֲשֶׁר יָגֹרְתָּ מִפְּנֵיהֶם וְדָבְקוּ בָּךְ׃
61 גַּם כָּל־חֳלִי וְכָל־מַכָּה אֲשֶׁר לֹא כָתוּב בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֹּאת יַעְלֵם
62 יהוה עָלֶיךָ עַד הִשָּׁמְדָךְ׃ וְנִשְׁאַרְתֶּם בִּמְתֵי מְעָט תַּחַת אֲשֶׁר
הֱיִיתֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לָרֹב כִּי־לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יהוה אֱלֹהֶיךָ׃
63 וְהָיָה כַּאֲשֶׁר־שָׂשׂ יהוה עֲלֵיכֶם לְהֵיטִיב אֶתְכֶם וּלְהַרְבּוֹת אֶתְכֶם
כֵּן יָשִׂישׂ יהוה עֲלֵיכֶם לְהַאֲבִיד אֶתְכֶם וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם
64 וְנִסַּחְתֶּם מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וֶהֱפִיצְךָ

۴۹ خدا قومی را که چون عقاب پرواز میکند و زبانش را نخواهی فهمید از دور، از آن سوی جهان بر ضد تو خواهد فرستاد ...

۵۰ قومی گستاخ که رعایت احترام پیران را نکرده، به کودک ترحم نخواهد نمود ...

۵۱ ثمره‌ی چارپایانت و میوه‌ی زمینت را خواهد خورد تا نابود شوی. بطوریکه غله و شیره و چربی و بچه‌ی گاوانت و نتاج گوسفندانت را برایتو باقی نخواهد گذاشت تا تو را دربدر سازد ...

۵۲ در تمام قلمروت تو را محاصره خواهد کرد تا اینکه دیوارهای بلند و مستحکمی که تو به آنها اطمینان داری، در تمام سرزمینت فرو ریزد و در تمام قلمروت در سرتاسر سرزمینت که خدا خداوندت به تو داد تو را تحت فشار قرار خواهد داد.

۵۳ در محاصره و تنگنائی که دشمنت برای تو ایجاد خواهد کرد ثمره‌ی بطنت یعنی گوشت پسرانت و دخترانت را که خدا خداوندت بتو داده است خواهی خورد.

۵۴ مرد لطیف طبع و بسیار نازپرورده‌ای که در میان توست نسبت به برادر خود و زنی که هم آغوشش میباشد و به سایر فرزندانش که عزیز میدارد، تنگ نظری خواهد نمود ...

۵۵ و به هیچیک از آنها از گوشت فرزندان خود که میخورد نخواهد داد. در تنگنا و محاصره‌ای که دشمنت در تمام قلمرو تو پدید خواهد آورد (آن مرد) چیزی برای او (یکی از آنها) باقی نخواهد گذارد.

۵٦ از بین شما آن (بانوی) لطیف طبع و ناز پرورده‌ای که از شدت نازپروردگی و لطافت سعی میکرد کف پایش را بر زمین نگذارد، به شوهر هم آغوشش و پسر و دختر خود با تنگ نظری نگاه خواهد کرد.

۵۷ در محاصره و تنگنایی که دشمنت در قلمروت ایجاد خواهد نمود، در اثر فقدان همه چیز در خفا، از (گوشت) جنین و جفتی که از شکمش بیرون میآید و از فرزندانی که خواهد زائید، خوهد خورد.

۵۸ اگر مواظب اجرای تمام سخنان این توراه که در این کتاب نوشته شده است نباشی تا از این نام مورد احترام و مهیب یعنی خدا خداوندت ترس داشته باشی؛

۵۹ خدا بطور شگفت انگیزی بر تو و اولادت بلاهای سخت و مزمن و بیماریهای بی‌درمان و بادوام نازل خواهد کرد.

٦۰ و تمام ناخوشی‌های مصریان را که از آنها بیم داشتی بر تو خواهد آورد و (آن بیماریها) بتو سرایت خواهد کرد.

٦۱ خدا هر بیماری و هر بلایی را هم که در این کتاب توراه نوشته نشده است بر تو خواهد آورد تا نابودگردی.

٦۲ چون از سخن خدا خداوندت اطاعت نکردی با اینکه از زیادی مانند ستارگان آسمان بودید، تعداد کمی باقی خواهید ماند.

٦۳ چنین مقرر است که همانگونه که خدا از نیکی کردن به شما و افزون کردن شما شاد میشد، همانطور از آواره و در بدر نمودن شما خوشحال خواهد شد و از آن سرزمینی که برای تصرفش به آن وارد میشوی ریشه کن خواهی شد.

٦۴ خدا تو را در میان تمام قومها از این سر تا آن سر جهان پراکنده خواهد کرد و آنجا معبودان دیگری را که تو و پدرانت نمی‌شناختند یعنی (معبودانی از) چوب و سنگ را پرستش خواهی نمود.

יְהוָה בְּכָל־הָעַמִּים מִקְצֵה הָאָרֶץ וְעַד־קְצֵה הָאָרֶץ וְעָבַדְתָּ שָּׁם
65 אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא־יָדַעְתָּ אַתָּה וַאֲבֹתֶיךָ עֵץ וָאָבֶן׃ וּבַגּוֹיִם
הָהֵם לֹא תַרְגִּיעַ וְלֹא־יִהְיֶה מָנוֹחַ לְכַף־רַגְלֶךָ וְנָתַן יְהוָה לְךָ
66 שָׁם לֵב רַגָּז וְכִלְיוֹן עֵינַיִם וְדַאֲבוֹן נָפֶשׁ׃ וְהָיוּ חַיֶּיךָ תְּלֻאִים לְךָ
67 מִנֶּגֶד וּפָחַדְתָּ לַיְלָה וְיוֹמָם וְלֹא תַאֲמִין בְּחַיֶּיךָ׃ בַּבֹּקֶר תֹּאמַר מִי־
יִתֵּן עֶרֶב וּבָעֶרֶב תֹּאמַר מִי־יִתֵּן בֹּקֶר מִפַּחַד לְבָבְךָ אֲשֶׁר תִּפְחָד
68 וּמִמַּרְאֵה עֵינֶיךָ אֲשֶׁר תִּרְאֶה׃ וֶהֱשִׁיבְךָ יְהוָה ׀ מִצְרַיִם בָּאֳנִיּוֹת
בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי לְךָ לֹא־תֹסִיף עוֹד לִרְאֹתָהּ וְהִתְמַכַּרְתֶּם
69 שָׁם לְאֹיְבֶיךָ לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת וְאֵין קֹנֶה׃ אֵלֶּה
דִבְרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לִכְרֹת אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
בְּאֶרֶץ מוֹאָב מִלְּבַד הַבְּרִית אֲשֶׁר־כָּרַת אִתָּם בְּחֹרֵב׃
כט 1 וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַתֶּם רְאִיתֶם אֵת שביעי
כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְעֵינֵיכֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לְפַרְעֹה וּלְכָל־
2 עֲבָדָיו וּלְכָל־אַרְצוֹ׃ הַמַּסּוֹת הַגְּדֹלֹת אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ הָאֹתֹת
3 וְהַמֹּפְתִים הַגְּדֹלִים הָהֵם׃ וְלֹא־נָתַן יְהוָה לָכֶם לֵב לָדַעַת
4 וְעֵינַיִם לִרְאוֹת וְאָזְנַיִם לִשְׁמֹעַ עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃ וָאוֹלֵךְ אֶתְכֶם
אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר לֹא־בָלוּ שַׂלְמֹתֵיכֶם מֵעֲלֵיכֶם וְנַעַלְךָ לֹא־
5 בָלְתָה מֵעַל רַגְלֶךָ׃ לֶחֶם לֹא אֲכַלְתֶּם וְיַיִן וְשֵׁכָר לֹא שְׁתִיתֶם
6 לְמַעַן תֵּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ וַתָּבֹאוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַזֶּה מפטיר
וַיֵּצֵא סִיחֹן מֶלֶךְ־חֶשְׁבּוֹן וְעוֹג מֶלֶךְ־הַבָּשָׁן לִקְרָאתֵנוּ לַמִּלְחָמָה
7 וַנַּכֵּם׃ וַנִּקַּח אֶת־אַרְצָם וַנִּתְּנָהּ לְנַחֲלָה לָרְאוּבֵנִי וְלַגָּדִי וְלַחֲצִי
8 שֵׁבֶט הַמְנַשִּׁי׃ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־דִּבְרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וַעֲשִׂיתֶם
אֹתָם לְמַעַן תַּשְׂכִּילוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן׃
9 אַתֶּם נִצָּבִים הַיּוֹם כֻּלְּכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם רָאשֵׁיכֶם שִׁבְטֵיכֶם כג נצבים
10 זִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל׃ טַפְּכֶם נְשֵׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר
11 בְּקֶרֶב מַחֲנֶיךָ מֵחֹטֵב עֵצֶיךָ עַד שֹׁאֵב מֵימֶיךָ׃ לְעָבְרְךָ בִּבְרִית
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּבְאָלָתוֹ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כֹּרֵת עִמְּךָ הַיּוֹם׃)(

۶۵ و در میان آن قومها آرامش نخواهی داشت، جای راحتی برای کف پایت نخواهد بود و خدا در آنجا به تو قلب لرزان، حالت انتظار و تألم خاطر، خواهد داد.

۶۶ در برابر خود، زندگی بلاتکلیفی خواهی داشت، شب و روز خواهی ترسید و به زندگی خود اطمینان نخواهی داشت.

۶۷ از ترسی که در دلت داری و از منظره‌ای که چشمانت می‌بیند، در بامداد خواهی گفت: ای کاش شام میشد و شامگاه خواهی گفت: ای کاش بامداد میگشت.

۶۸ خدا تو را با کشتیها به مصر یعنی در راهی که گفتم دگربار آنرا نخواهی دید باز خواهد گردانید. و در آنجا به عنوان غلام و کنیز به دشمنانت عرضه خواهی شد و خریداری نخواهد بود.

۶۹ اینها مطالب پیمانی است که خدا به مُشه فرمان داد که در سرزمین موآو با فرزندان ییسرائل منعقد نماید. (این پیمان) غیر از پیمانی است که در «حُورِو» با آنها منعقد نموده بود.

هفطارای معمولی کی‌تاوو در صفحه ۴۰۸

کی تاوُو - فصل بیست و نهم

۱ مُشه تمام ییسرائل‌ها را فراخوانده به آنها گفت: شما تمام آنچه را خدا درنظر شما در سرزمین مصر نسبت به پَرعُوه و تمام غلامان و تمام سرزمینش بعمل آورد دیدید.

۲ (یعنی) آن آزمایشهای بزرگی که چشمان تو مشاهده کرد و همان آیات و معجزات بزرگ را.

۳ مگر خدا تا به امروز به شما شعور برای تشخیص، چشم برای جویا شدن و گوش برای اطاعت نداده است؟ (تا الطاف خدا را منظور داشته باشید؟)

۴ چهل سال شما را در بیابان رهبری کردم، لباسهایتان بر (تن) شما فرسوده نشده و کفشت بر پایت مندرس نگردید.

۵ نان نخوردید و شراب و نوشابه‌ی الکلی ننوشیدید (از زمین بهره‌برداری نکردید) تا بدانید که من خدا خداوندتان هستم. (به فصل ۸ آیه ۳ مراجعه شود)

۶ به این مکان وارد شدید، سیحُون پادشاه حِشبُون و عُوگ پادشاه باشان در مقابل ما بجنگ آمدند و آنها را شکست دادیم.

۷ سرزمینشان را گرفتیم و آنرا به رِئووِن و گاد و نصف سبط مِنَشه بملکیت دادیم.

۸ پس سخنان این پیمان را مراعات نموده آنها را انجام دهید تا اینکه در هر کاری که میکنید کامیاب شوید.

پاراشای نیصاویم

۹ امروز همه‌ی شما: سرانتان، سبط‌هایتان، محترمینتان و مأمورین اجرای قانونتان یعنی تمام ییسرائل در پیشگاه خدا خداوند خود حضور دارید.

۱۰ اطفالتان، زنانتان، و غریبی که در میان اردوگاهت است، از هیزم شکن تا کسی که برای تو آب میکشد (حضور دارید) ...

שני 12 לְמַעַן הָקִים־אֹתְךָ הַיּוֹם ׀ לוֹ לְעָם וְהוּא יִהְיֶה־לְּךָ לֵאלֹהִים כַּאֲשֶׁר
דִּבֶּר־לָךְ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב׃
13 וְלֹא אִתְּכֶם לְבַדְּכֶם אָנֹכִי כֹּרֵת אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת־הָאָלָה
14 הַזֹּאת׃ כִּי אֶת־אֲשֶׁר יֶשְׁנוֹ פֹּה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם לִפְנֵי יהוה אֱלֹהֵינוּ
שלישי 15 וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה עִמָּנוּ הַיּוֹם׃ כִּי־אַתֶּם יְדַעְתֶּם אֵת אֲשֶׁר־
יָשַׁבְנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וְאֵת אֲשֶׁר־עָבַרְנוּ בְּקֶרֶב הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
16 עֲבַרְתֶּם׃ וַתִּרְאוּ אֶת־שִׁקּוּצֵיהֶם וְאֵת גִּלֻּלֵיהֶם עֵץ וָאֶבֶן כֶּסֶף
17 וְזָהָב אֲשֶׁר עִמָּהֶם׃ פֶּן־יֵשׁ בָּכֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפָּחָה אוֹ־
שֵׁבֶט אֲשֶׁר לְבָבוֹ פֹנֶה הַיּוֹם מֵעִם יהוה אֱלֹהֵינוּ לָלֶכֶת לַעֲבֹד
אֶת־אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פֶּן־יֵשׁ בָּכֶם שֹׁרֶשׁ פֹּרֶה רֹאשׁ וְלַעֲנָה׃
18 וְהָיָה בְּשָׁמְעוֹ אֶת־דִּבְרֵי הָאָלָה הַזֹּאת וְהִתְבָּרֵךְ בִּלְבָבוֹ לֵאמֹר
שָׁלוֹם יִהְיֶה־לִּי כִּי בִּשְׁרִרוּת לִבִּי אֵלֵךְ לְמַעַן סְפוֹת הָרָוָה אֶת־
19 הַצְּמֵאָה׃ לֹא־יֹאבֶה יהוה סְלֹחַ לוֹ כִּי אָז יֶעְשַׁן אַף־יהוה וְקִנְאָתוֹ
בָּאִישׁ הַהוּא וְרָבְצָה בּוֹ כָּל־הָאָלָה הַכְּתוּבָה בַּסֵּפֶר הַזֶּה וּמָחָה
20 יהוה אֶת־שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמָיִם׃ וְהִבְדִּילוֹ יהוה לְרָעָה מִכֹּל
שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אָלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה
21 הַזֶּה׃ וְאָמַר הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יָקוּמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם
וְהַנָּכְרִי אֲשֶׁר יָבֹא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת־מַכּוֹת הָאָרֶץ הַהִוא
22 וְאֶת־תַּחֲלֻאֶיהָ אֲשֶׁר־חִלָּה יהוה בָּהּ׃ גָּפְרִית וָמֶלַח שְׂרֵפָה
כָל־אַרְצָהּ לֹא תִזָּרַע וְלֹא תַצְמִחַ וְלֹא־יַעֲלֶה בָהּ כָּל־עֵשֶׂב
כְּמַהְפֵּכַת סְדֹם וַעֲמֹרָה אַדְמָה וצביים אֲשֶׁר הָפַךְ יהוה בְּאַפּוֹ וּצְבוֹיִם
23 וּבַחֲמָתוֹ׃ וְאָמְרוּ כָּל־הַגּוֹיִם עַל־מֶה עָשָׂה יהוה כָּכָה לָאָרֶץ
24 הַזֹּאת מֶה חֳרִי הָאַף הַגָּדוֹל הַזֶּה׃ וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת־
בְּרִית יהוה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאוֹ אֹתָם
25 מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ וַיֵּלְכוּ וַיַּעַבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם
26 אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־יְדָעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם׃ וַיִּחַר־אַף יהוה
בָּאָרֶץ הַהִוא לְהָבִיא עָלֶיהָ אֶת־כָּל־הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בַּסֵּפֶר

۱۱ تا اینکه در پیمان متضمن نفرین و سوگند خدا خداوندت که امروز خدا خداوند با تـو منعقد میکند وارد شوی.

۱۲ تا اینکه همانگونه که به توگفت و همانگونه که به پدرانت اوراهام، ییصحاق و یَعقُوو سوگند یاد نمود تو را امروز برای خود بر پا نگهدارد که قوم او باشی و او داور تو باشد.

۱۳ و من نه تنها با شما این پیمان و این نفرین همراه با سوگند را منعقد میکنم ...

۱۴ بلکه با آن کسی که امروز اینجا با ما معاصر است و اینجا در پیشگاه خدا خداوندمان ایستاده است و با آن کسیکه امروز اینجا با ما معاصر نیست (و بعداً متولد میشود، پیمان می‌بندم).

۱۵ زیرا شما آگاهی دارید چگونه در سرزمین مصر ساکن بودیم و چطور از میان اقوامی که از بین آنها عبور میکردید، گذشتیم.

۱٦ (شما) اعمال زشت، بت‌های نفرت انگیز آنها راکه از چوب و سنگ و نقره و طلا نزد آنها بود دیدید.

۱۷ مبادا در میان شما مرد یا زن یا خانواده یا قبیله‌ای باشد که امروز دلش از خدا خداوند ما برگشته برود معبودان آن قومها را پرستش نماید، مبادا در میان شما ریشه‌ای بـاشد کـه حنظل و افسنطین ببار آورد ...

۱۸ و چنین شود که هنگام شنیدن این نفرین‌های همراه با سوگند در درونش بر خود ببالد و بگوید: «با اینکه به دلخواهم رفتار میکنم ایمنی خواهم داشت» و بدین طریق افراد بـا ایمان را به بی‌ایمانی بکشاند.

۱۹ خدا به بخشودن وی رضایت نخواهد داد. بلکه آنوقت خشم خدا و غیرتش بر آن شخص افروخته خواهد شد و تمام نفرین همراه با قسم نوشته شده در این کتاب بر او نازل میشود و خدا نام وی را از زیر آسمان محو خواهد نمود.

۲۰ خدا برای بدبخت نمودنش طبق تمام نفرین‌های همراه با قسم این پیمان که دراین کتاب توراه، نوشته شده است ویرا از تمام سبط‌های ییسرائل مجزا خواهد ساخت.

۲۱ نسل آینده یعنی فرزندان شما که بعد از شما برخواهند خـاست و آن بـیگانه‌ای کـه از سرزمین دور خواهد آمد بلاهای آن سرزمین و بیماریهایی راکه خدا بر (اهالی) آن وارد آورده است، مشاهده نموده به فکر فرود خواهند رفت:

۲۲ (آه) تمام سرزمینش گوگرد و نمک و توده‌ی آتش شده است نه کاشته میشود و نه (چیزی در آن) میروید و نه هیچ گیاهی در آن نمود میکند و مانند سِدُوم و عَـمُوراه و اَدمـا و صِووُییم که خدا به خشم و غضبش (آنها را) منهدم ساخت، شده است.

۲۳ پس تمام قومها خواهند گفت: به چه سبب خدا با این سرزمین اینسان عمل کرد و شدت این خشم عظیم برای چیست؟

۲۴ پس خواهند گفت: برای این است که (آنها) پیمان خدا خداوند پدرانشان که در موقع بیرون آوردنشان از سرزمین مصر با آنها بسته بود، رها کردند.

۲۵ و رفتند و دیگر معبودان، یعنی معبودانی راکه نمی‌شناختند و (هیچیک از آنها) به ایشان خدمتی نمیکرد پرستیدند و به آنها سجده نمودند.

۲٦ پس خشم خدا بر سرزمین افروخته شد و تمام نفرین نوشته شده در این کتاب را بر آن وارد نمود.

27 הַזֶּה׃ וַיִּתְּשֵׁם יְהוָה מֵעַל אַדְמָתָם בְּאַף וּבְחֵמָה וּבְקֶצֶף גָּדוֹל
28 וַיַּשְׁלִכֵם אֶל־אֶרֶץ אַחֶרֶת כַּיּוֹם הַזֶּה׃ הַנִּסְתָּרֹת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
ל 1 הַזֹּאת׃ וְהָיָה כִי־יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה רביעי (שני)
הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ בְּכָל־
2 הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיחֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה׃ וְשַׁבְתָּ עַד־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְקֹלוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר־אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם אַתָּה
3 וּבָנֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשֶׁךָ׃ וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ
וְרִחֲמֶךָ וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
4 שָׁמָּה׃ אִם־יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמָיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְהוָה
5 אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ׃ וֶהֱבִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־
6 יָרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וִירִשְׁתָּהּ וְהֵיטִבְךָ וְהִרְבְּךָ מֵאֲבֹתֶיךָ׃ וּמָל יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
7 בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ׃ וְנָתַן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵת חמישי (שלישי)
8 כָּל־הָאָלוֹת הָאֵלֶּה עַל־אֹיְבֶיךָ וְעַל־שֹׂנְאֶיךָ אֲשֶׁר רְדָפוּךָ׃ וְאַתָּה
תָשׁוּב וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעָשִׂיתָ אֶת־כָּל־מִצְוֺתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי
9 מְצַוְּךָ הַיּוֹם׃ וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל ׀ מַעֲשֵׂה יָדֶךָ בִּפְרִי
בִטְנְךָ וּבִפְרִי בְהֶמְתְּךָ וּבִפְרִי אַדְמָתְךָ לְטֹבָה כִּי ׀ יָשׁוּב יְהוָה
10 לָשׂוּשׂ עָלֶיךָ לְטוֹב כַּאֲשֶׁר־שָׂשׂ עַל־אֲבֹתֶיךָ׃ כִּי תִשְׁמַע
בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר מִצְוֺתָיו וְחֻקֹּתָיו הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר
הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־
11 נַפְשֶׁךָ׃ כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם ששי
12 לֹא־נִפְלֵאת הִוא מִמְּךָ וְלֹא־רְחֹקָה הִוא׃ לֹא בַשָּׁמַיִם הִוא
לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה־לָּנוּ הַשָּׁמַיְמָה וְיִקָּחֶהָ לָּנוּ וְיַשְׁמִעֵנוּ אֹתָהּ
13 וְנַעֲשֶׂנָּה׃ וְלֹא־מֵעֵבֶר לַיָּם הִוא לֵאמֹר מִי יַעֲבָר־לָנוּ אֶל־עֵבֶר
14 הַיָּם וְיִקָּחֶהָ לָּנוּ וְיַשְׁמִעֵנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָּה׃ כִּי־קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדָּבָר
15 מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשֹׂתוֹ׃ רְאֵה נָתַתִּי לְפָנֶיךָ שביעי ומפטיר (רביעי)

۲۷ خدا آنها را با خشم و غیظ و غضب عظیم، از سرزمینشان کنده مانند امروز به سرزمین دیگر انداخت.

۲۸ آنچه پوشیده است از آن خدا خداوند ماست و آنچه آشکار است اجرای مطالب این توراه است که برای همیشه بر عهده‌ی ما و اولاد ماست.

نیصاویم - فصل سی ام

۱ و هنگامیکه در بین تمام قوم‌هایی که خدا خداوندت تو را در آنجا پراکنده نمود و این مطالب یعنی برکت و نفرینی که در برابر تو قرار دادم بر تو وارد آمد، چنین خواهد شد که تو بخود خواهی آمد.

۲ تو و فرزندانت با تمام قلب و با تمام جانت به سوی خدا خداوندت بازگشت خواهی نمود و طبق آنچه من امروز به تو فرمان میدهم از امرش اطاعت خواهی کرد.

۳ خدا خداوندت تو را به وضع نخستینت بازگردانده به تو ترحم خواهد نمود و مجدداً تو را از میان تمام قومهایی که خدا خداوندت بین آنها پراکنده ساخت جمع آوری خواهد نمود.

۴ اگر (محل) آوارگان تو در آن سوی آسمان باشد خدا خداوندت تو را از آنجا جمع آوری نموده بیرون خواهد آورد.

۵ خدا خداوندت تو را به آن سرزمینی که پدرانت وارث شدند خواهد برد تا آنرا به ارث ببری و وضع تو را از پدرانت بهتر و تو را افزونتر از آنها خواهد کرد.

٦ خدا خداوند، بی عاطفگی را از تو و از نسلت دور خواهد کرد تا خدا خداوندت را بخاطر زندگیت با تمام قلبت و با تمام جانت دوست بداری.

۷ و خدا خداوندت تمام این نفرین‌های همراه با سوگند را به دشمنان و به بدخواهان تو که ترا آزار میدادند وارد خواهد ساخت.

۸ و تو توبه نموده از سخن خدا اطاعت خواهی کرد و تمام فرمانهایش را که امروز من به تو توصیه میکنم انجام خواهی داد.

۹ خدا خداوندت در تمام کسب و کار، ثمره‌ی شکم، ثمره‌ی چارپایان، و میوه‌ی زمینت، تو را بسیار برکت خواهد داد زیرا همانگونه که خدا بخاطر نیکی کردن به پدرانت شاد میشد از خوبی کردن به تو مسرور خواهد شد.

۱۰ زیرا به سخن خدا خداوندت گوش داده از فرامین و قوانین او که در این کتاب توراه نوشته شده اطاعت خواهی نمود. یعنی با تمام قلب و با تمام جانت در حضور خدا خداوندت توبه خواهی کرد.

۱۱ زیرا این فرمانی که من امروز به تو میدهم نه از توان تو خارج است و نه (از دسترس تو) دور است.

۱۲ نه در آسمان است که بگویید: کی بخاطر ما به آسمان میرود تا آنرا برای ما بیاورد و آنرا به آگاهی ما برساند که انجامش دهیم ...

۱۳ و نه آنسوی دریاست که بگویید: کی بخاطر ما به آنسوی دریا میرود تا آنرا برای ما بیاورد و آنرا به آگاهی ما برساند تا انجامش دهیم.

۱۴ زیرا این موضوع به تو بسیار نزدیک است، در دهان تو و در قلب توست تا آنرا انجام دهی.

16 הַיּוֹם אֶת־הַחַיִּים וְאֶת־הַטּוֹב וְאֶת־הַמָּוֶת וְאֶת־הָרָע׃ אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בִּדְרָכָיו
וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקֹּתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחָיִיתָ וְרָבִיתָ וּבֵרַכְךָ יְהוָה
17 אֱלֹהֶיךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃ וְאִם־יִפְנֶה
לְבָבְךָ וְלֹא תִשְׁמָע וְנִדַּחְתָּ וְהִשְׁתַּחֲוִיתָ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים
18 וַעֲבַדְתָּם׃ הִגַּדְתִּי לָכֶם הַיּוֹם כִּי אָבֹד תֹּאבֵדוּן לֹא־תַאֲרִיכֻן
יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתָּה עֹבֵר אֶת־הַיַּרְדֵּן לָבוֹא שָׁמָּה
19 לְרִשְׁתָּהּ׃ הַעִדֹתִי בָכֶם הַיּוֹם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ הַחַיִּים
וְהַמָּוֶת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבָחַרְתָּ בַּחַיִּים לְמַעַן
20 תִּחְיֶה אַתָּה וְזַרְעֶךָ׃ לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹעַ בְּקֹלוֹ
וּלְדָבְקָה־בוֹ כִּי הוּא חַיֶּיךָ וְאֹרֶךְ יָמֶיךָ לָשֶׁבֶת עַל־הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת
לָהֶם׃

וילך וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר לא
1/2 אֲלֵהֶם בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי הַיּוֹם לֹא־אוּכַל עוֹד
לָצֵאת וְלָבוֹא וַיהוָה אָמַר אֵלַי לֹא תַעֲבֹר אֶת־הַיַּרְדֵּן הַזֶּה׃
3 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא ׀ עֹבֵר לְפָנֶיךָ הוּא־יַשְׁמִיד אֶת־הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה
מִלְּפָנֶיךָ וִירִשְׁתָּם יְהוֹשֻׁעַ הוּא עֹבֵר לְפָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה׃)(
שני 4 וְעָשָׂה יְהוָה לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְסִיחוֹן וּלְעוֹג מַלְכֵי הָאֱמֹרִי
5 וּלְאַרְצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם׃ וּנְתָנָם יְהוָה לִפְנֵיכֶם וַעֲשִׂיתֶם
6 לָהֶם כְּכָל־הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם׃ חִזְקוּ וְאִמְצוּ אַל־תִּירְאוּ
וְאַל־תַּעַרְצוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי ׀ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הַהֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא
שלישי וחמישי יַרְפְּךָ וְלֹא יַעַזְבֶךָּ׃ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לִיהוֹשֻׁעַ וַיֹּאמֶר)(
7 אֵלָיו לְעֵינֵי כָל־יִשְׂרָאֵל חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תָּבוֹא אֶת־הָעָם
הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתָם לָתֵת לָהֶם וְאַתָּה
8 תַּנְחִילֶנָּה אוֹתָם׃ וַיהוָה הוּא ׀ הַהֹלֵךְ לְפָנֶיךָ הוּא יִהְיֶה עִמָּךְ
9 לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַעַזְבֶךָּ לֹא תִירָא וְלֹא תֵחָת׃ וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־

۱۵ توجه کن امروز زندگانی و خوبی و مرگ و بدی را پیش تو نهادم.

۱٦ از این جهت است که من امروز به تو فرمان میدهم که خدا خداوندت را دوست بداری، در راههایش گام برداری و فرمانها و قانونها و احکامش را مراعات نمائی، تا زنده بمانی و افزون گردی و در آن سرزمین که تو برای تصرف کردن آن بدانجا وارد میشوی، خدا خداوندت تو را برکت دهد.

۱۷ و اگر دلت برگردد و اطاعت نکنی و دور شده به دیگر معبودان سجده نمایی و آنها را پرستش کنی ...

۱۸ امروز به شما اطلاع دادم که حتماً آواره خواهید شد. در آن سرزمینی که تو از یـردِن میگذری تا برای تصرفش به آن وارد شوی، عمر طولانی نخواهید داشت.

۱۹ امروز آسمان و زمین را در مقابل شما شاهد میگیرم. زندگی و مرگ یعنی برکت و نفرین، را پیش تو قرار دادم. پس زندگی را انتخاب کن تا تو و نسلت زنده بمانی.(۱)

۲۰ پس خدا خداوندت را دوست بدار، از فرمانش اطاعت نما و به او بپیوند. زیرا او مایه‌ی زندگی و طول عمر توست، تا روی زمینی که خدا به پدرانت، به اَوراهام و ییصحاق و یَعقُو سوگند یاد کرد به آنها بدهد، مستقر بمانی.

هفطارای معمولی نیصاویم در صفحه ۴۱۰

پاراشای وَیِلِخ - فصل سی و یکم

۱ مُشه رفت و این سخنان را به جمیع ییسرائل‌ها اظهار داشت:

۲ به آنها گفت: امروز من یکصد و بیست ساله‌ام دیگر نمیتوانم (در رأس قوم) رفت و آمد کنم، خدا بمن اعلام داشته است: «تو از یَردِن نخواهی گذشت».

۳ خدا خداوند، خودش پیشاپیشت عبور میکند. او این قومها (ساکن در ییسرائل) را از پیش تو نابود خواهد کرد تا آنها را بیرون کنی. چنانکه خدا گفته است یَـهوشوع خـودش پیشاپیش تو عبور خواهد نمود.

۴ خدا چنانکه با سیحُون و با عُوگ پادشاهان اِمُوری و با سرزمینشان عمل کرد، با آنها نیز رفتار نموده آنها را نابود خواهد کرد.

۵ خدا آنها را تسلیم شما خواهد نمود. طبق فرمانیکه به شما دادم با آنها عمل کنید.

٦ قوی و دلیر باشید، ترس نداشته باشید و در مقابل آنها نهراسید زیرا خدا خداوندت با تو همراه است و تو را سست نکرده ترکت نخواهد کرد

۷ مُشه، یِهوُشوَع را فراخوانده پیش چشم جمیع ییسرائل‌ها باو گفت: قوی و دلیرباش زیرا تو با این قوم به آن سرزمینی که خدا به پدران آنها سوگند یاد نمود که به آنها بدهد خواهی رفت، و تو آنرا برای ملکیت بین آنها تقسیم خواهی کرد.

۸ و خدا است که پیشاپیش تو میرود. او با تو خواهد بود. تورا سست نکرده ترکت نخواهد نمود، نترس و هراسان نباش.

۱- با آنکه خداوند از تمام گذشته و آینده مطلع است معذالک طبق این آیه بشر را فاعل مختار خلق کرده است و انسان درباره خداپرستی و اجرای فرامین آزاد و مختار میباشد.

10 הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָהּ אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי הַנֹּשְׂאִים אֶת־אֲרוֹן
11 בְּרִית יהוה וְאֶל־כָּל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְצַו מֹשֶׁה אוֹתָם לֵאמֹר רביעי
מִקֵּץ ׀ שֶׁבַע שָׁנִים בְּמֹעֵד שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה בְּחַג הַסֻּכּוֹת׃ בְּבוֹא
12 כָל־יִשְׂרָאֵל לֵרָאוֹת אֶת־פְּנֵי יהוה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר
תִּקְרָא אֶת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד כָּל־יִשְׂרָאֵל בְּאָזְנֵיהֶם׃ הַקְהֵל
אֶת־הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנָּשִׁים וְהַטַּף וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לְמַעַן
13 יִשְׁמְעוּ וּלְמַעַן יִלְמְדוּ וְיָרְאוּ אֶת־יהוה אֱלֹהֵיכֶם וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת
אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃ וּבְנֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ
וְלָמְדוּ לְיִרְאָה אֶת־יהוה אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם
חַיִּים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה
14 לְרִשְׁתָּהּ׃)(
וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה הֵן קָרְבוּ יָמֶיךָ לָמוּת קְרָא אֶת־יְהוֹשֻׁעַ חמישי וששיו
15 וְהִתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל מוֹעֵד וַאֲצַוֶּנּוּ וַיֵּלֶךְ מֹשֶׁה וִיהוֹשֻׁעַ וַיִּתְיַצְּבוּ בְּאֹהֶל
16 מוֹעֵד׃ וַיֵּרָא יהוה בָּאֹהֶל בְּעַמּוּד עָנָן וַיַּעֲמֹד עַמּוּד הֶעָנָן עַל־
פֶּתַח הָאֹהֶל׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֶל־מֹשֶׁה הִנְּךָ שֹׁכֵב עִם־אֲבֹתֶיךָ
17 וְקָם הָעָם הַזֶּה וְזָנָה ׀ אַחֲרֵי ׀ אֱלֹהֵי נֵכַר־הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוּא בָא־
שָׁמָּה בְּקִרְבּוֹ וַעֲזָבַנִי וְהֵפֵר אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אִתּוֹ׃ וְחָרָה
אַפִּי בוֹ בַיּוֹם־הַהוּא וַעֲזַבְתִּים וְהִסְתַּרְתִּי פָנַי מֵהֶם וְהָיָה לֶאֱכֹל
18 וּמְצָאֻהוּ רָעוֹת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל כִּי־
אֵין אֱלֹהַי בְּקִרְבִּי מְצָאוּנִי הָרָעוֹת הָאֵלֶּה׃ וְאָנֹכִי הַסְתֵּר אַסְתִּיר
19 פָּנַי בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל־הָרָעָה אֲשֶׁר עָשָׂה כִּי פָנָה אֶל־אֱלֹהִים
אֲחֵרִים׃ וְעַתָּה כִּתְבוּ לָכֶם אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת וְלַמְּדָהּ אֶת־בְּנֵי־
20 יִשְׂרָאֵל שִׂימָהּ בְּפִיהֶם לְמַעַן תִּהְיֶה־לִּי הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְעֵד בִּבְנֵי
יִשְׂרָאֵל׃ כִּי־אֲבִיאֶנּוּ אֶל־הָאֲדָמָה ׀ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבֹתָיו זָבַת ששי ושביעיו
21 חָלָב וּדְבַשׁ וְאָכַל וְשָׂבַע וְדָשֵׁן וּפָנָה אֶל־אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבָדוּם
וְנִאֲצוּנִי וְהֵפֵר אֶת־בְּרִיתִי׃ וְהָיָה כִּי־תִמְצֶאןָ אֹתוֹ רָעוֹת רַבּוֹת
וְצָרוֹת וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד כִּי לֹא תִשָּׁכַח מִפִּי

۹ مُشه این توراه را نوشته آنرا به کوُهِنها - فرزندان لِوی که حامل صندوق پیمان خدا
بودند، و به تمام بزرگان ییسرائل داد.

۱۰ مُشه به آنها فرمان داده گفت: در پایان هر هفت سال، در سال صرفنظر کردن (از وام و از
کار و زمین و محصول) یعنی در عید سوکوُت (بعد از هر هفت سال).

۱۱ موقعیکه جمیع ییسرائل‌ها برای زیارت خدا خداوندت در آن مکانیکه انتخاب خواهد
کرد میآیند، این توراه را در مقابل تمام ییسرائل یعنی در حضورشان بخوان.

۱۲ آن قوم یعنی مردها، زنها، اطفال و غریبت راکه در قلمروت میباشد جمع کن. برای اینکه
بشنوند و برای اینکه بیاموزند و از خدا خداوندتان ترس داشته مواظب باشند، تمام
(فرامین) این توراه را انجام دهند.

۱۳ در تمام روزهایی که پس از عبور از یَردِن در آن سرزمینی که به ارث خواهید برد، زنده
خواهید بود فرزندان آنها که هیچگونه اطلاعی نداشتند، بشنوند و یاد بگیرند که از خدا
ترس داشته باشند.

۱۴ خدا به مُشه اعلام کرد: اینک زمان درگذشتن تو نزدیک شده است یِهوشوَع را فراخوان و
در چادر محل اجتماع بایستید تا به او فرمان بدهم. مُشه و یِهوشوَع رفتند و در چادر محل
اجتماع ایستادند.

۱۵ خدا در میان ستونی از ابر در آن چادر ظاهر شد. پس آن ستون ابر جلو درگاه آن چادر
قرار گرفت.

۱٦ خدا به مُشه گفت: اینک تو به اجدادت می‌پیوندی و این قوم قیام کرده به دنبال معبودان
(اقوام) بیگانه‌ی آن سرزمین که او در میانشان وارد میشود، منحرف خواهد شد و مرا ترک
کرده پیمانم راکه با او منعقد نمودم نقض خواهد کرد.

۱۷ در آنروز خشمم برافروخته شده ترکشان خواهم کرد و روی خود را از آنها خواهم پوشانید و در
معرض نابودی قرار خواهد گرفت بدیهای زیاد و عذابهایی بسرش خواهد آمد. پس در آنروز
خواهد گفت: مگر نه اینست که چون خداوندم، با من نیست این بدبختی‌ها بسرم آمد؟

۱۸ و من در آنروز بخاطر تمام عمل بدی که انجام داده یعنی به دیگر معبودان رو آورده است
حتماً رویم را از او خواهم پوشانید.(۱)

۱۹ و حال این سرود را برای خود بنویسید و آنرا به فرزندان ییسرائل یاد بده، و آنرا در دهان
آنها قرار بده تا اینکه این سرود، برای من در مقابل فرزندان ییسرائل چون شاهدی
باشد.(۲)

۲۰ زیرا من آن (قوم) را به سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری است و به اجدادش سوگند
یاد کردم، وارد خواهم کرد. میخورد و سیر میشود و فربه میگردد و به دیگر معبودان رو
آورده آنها را پرستش خواهد نمود. پس به من اهانت کرده پیمانم را باطل خواهد کرد.

۲۱ چنین مقرر است، که هنگامیکه مصیبت‌های زیاد و عذابهایی گریبانگیرش شود این سرود بر

۱- مفسرین این آیه را با آیه ۹ از فصل ۲ کتاب شیرهَشیریم چنین نتیجه گرفته‌اند که برای فرزندان ییسرائل بخاطر اعمالشان دیگر معجزه علنی صورت نمی‌گیرد ولیکن خدای متعال مواظب آنان خواهد بود تا آنکه اشخاص درصدد نابودی آنها برنیایند.

۲- خداوند به فرزندان ییسرائل تأکید میکند که این سرود را خوب فراگیرید زیرا آینده‌تان به صورت رمز در آن گنجانیده شده است.

22 זַרְעוֹ כִּי יָדַעְתִּי אֶת־יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה הַיּוֹם בְּטֶרֶם אֲבִיאֶנּוּ
23 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבָּעְתִּי׃ וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת
בַּיּוֹם הַהוּא וַיְלַמְּדָהּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וַיְצַו אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בִּן־
24 נוּן וַיֹּאמֶר חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תָּבִיא אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־
הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי לָהֶם וְאָנֹכִי אֶהְיֶה עִמָּךְ׃ וַיְהִי׀ כְּכַלּוֹת
25/26 מֹשֶׁה לִכְתֹּב אֶת־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה־הַזֹּאת עַל־סֵפֶר עַד תֻּמָּם׃
שביעי וַיְצַו מֹשֶׁה אֶת־הַלְוִיִּם נֹשְׂאֵי אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה לֵאמֹר׃ לָקֹחַ
27 אֵת סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה וְשַׂמְתֶּם אֹתוֹ מִצַּד אֲרוֹן בְּרִית־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וְהָיָה־שָׁם בְּךָ לְעֵד׃ כִּי אָנֹכִי יָדַעְתִּי אֶת־מֶרְיְךָ
28 וְאֶת־עָרְפְּךָ הַקָּשֶׁה הֵן בְּעוֹדֶנִּי חַי עִמָּכֶם הַיּוֹם מַמְרִים הֱיִתֶם
מפטיר עִם־יְהוָה וְאַף כִּי־אַחֲרֵי מוֹתִי׃ הַקְהִילוּ אֵלַי אֶת־כָּל־זִקְנֵי
29 שִׁבְטֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם וַאֲדַבְּרָה בְאָזְנֵיהֶם אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְאָעִידָה בָּם אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ׃ כִּי יָדַעְתִּי אַחֲרֵי מוֹתִי
כִּי־הַשְׁחֵת תַּשְׁחִתוּן וְסַרְתֶּם מִן־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתִי אֶתְכֶם וְקָרָאת
30 אֶתְכֶם הָרָעָה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים כִּי־תַעֲשׂוּ אֶת־הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה
לְהַכְעִיסוֹ בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם׃ וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל
אֶת־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת עַד תֻּמָּם׃

1

האזינו הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה   וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי־פִי׃
2 יַעֲרֹף כַּמָּטָר לִקְחִי   תִּזַּל כַּטַּל אִמְרָתִי
3 כִּשְׂעִירִם עֲלֵי־דֶשֶׁא   וְכִרְבִיבִים עֲלֵי־עֵשֶׂב׃
4 כִּי שֵׁם יְהוָה אֶקְרָא   הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ׃)(
הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ   כִּי כָל־דְּרָכָיו מִשְׁפָּט
5 אֵל אֱמוּנָה וְאֵין עָוֶל   צַדִּיק וְיָשָׁר הוּא׃
6 שִׁחֵת לוֹ לֹא בָּנָיו מוּמָם   דּוֹר עִקֵּשׁ וּפְתַלְתֹּל׃
הַ לַיהוָה תִּגְמְלוּ־זֹאת   עַם נָבָל וְלֹא חָכָם
הֲלוֹא־הוּא אָבִיךָ קָּנֶךָ   הוּא עָשְׂךָ וַיְכֹנְנֶךָ׃)(

ضد وی گواه خواهد بود زیرا هرگز از دهان نسلش فراموش نخواهد شد. چونکه قبل از اینکه به آن سرزمین که سوگند یاد نمودم واردش نمایم و از اندیشه‌ی او که امروز به عمل در میآورد آگاهی داشتم.

۲۲ مُشه در آنروز این سرود را نوشته آنرا به فرزندان ییسرائل یاد داد.

۲۳ (خدا به یِهوُشوَع پسر نون فرمان داده گفت: قوی و دلیر باش زیرا تو فرزند ییسرائل را به آن سرزمینی که (درباره آن) سوگند یاد نمودم خواهی برد و من با تو خواهم بود.

۲۴ و هنگامیکه مُشه نوشتن سخنان این توراه را روی طومار تا پایانش خاتمه داد ...

۲۵ مُشه به لِویها که حامل صندوق پیمان خدا بودند چنین فرمان داد:

۲۶ این کتاب توراه را بگیرید و آنرا کنار صندوق پیمان خدا خداوند خود بگذارید، آنجا بماند و برای تو بمنزله‌ی شاهد (مدرک) باشد (نه مطالعه از روی آن)

۲۷ زیرا من از نافرمانی وگردن شقی تو آگاهم. هم اکنون در حالیکه امروز زنده و با شما هستم در برابر خدا نافرمان بوده‌اید تا چه رسد به بعد از درگذشتن من.

۲۸ تمام محترمین سبطها و مأموران اجرای خود را نزد من جمع کنید تا در حضور آنها تمام این سخنان را بگویم و آسمان و زمین را در مقابل آنها بشهادت بطلبم.

۲۹ زیرا میدانم بعد از درگذشتن من حتماً فاسد خواهید شد و از راهیکه به شما فرمان دادم دور خواهید گشت و چونکه این عمل را در نظر خدا انجام خواهید داد که او را با اعمال خود عصبانی کنید، این مصیبت در دوره‌های آخر بر شما نازل خواهد شد.

۳۰ مُشه سخنان این سرود را تا پایانش در حضور تمام جماعت ییسرائل بیان کرد.

هفطارای معمولی ویلخ در صفحه ۴۱۲

پاراشای هَئَزینو - فصل سی و دوم

۱ این آسمانها گوش فرا دارید تا سخن بگویم و زمین گفتارهای دهان مرا بشنود.

۲ گفتار من چون باران خواهد بارید و سخن من چون شبنم فرو خواهد ریخت. چون ریزه باران بر سبزه، چون درشت باران بر گیاه.

۳ هنگامیکه نام خدا را بر زبان میآورم، بزرگواری خداوند ما را بستائید.

۴ پروردگاری که کارش بی‌عیب است، زیرا که تمام روش‌هایش از روی انصاف است.
قادری امین، بدون ظلم و درستکار و عادل است.(۱)

۵ آیا (خدا) به او (به آن قوم) ظلم روا داشته است؟ نه. این (طرز تفکر)، عیب فرزندان اوست که از نسلی لجوج و کج رفتار هستند.

۶ ای قوم نادان و بی‌خرد، آیا به خدا چنین پاداش میدهید؟ مگر نه اینکه او پدر تو و مالک توست و تو را ساخته و پرداخته است.

۱- نظر به اینکه مُشه تفیلاهای زیادی خواند که به کشور ییسرائل برود و خداوند نپذیرفت این آیه را مُشه برای این نوشت تا ملت فکر نکنند که او از خدا گله مند میباشد بلکه او تقدیر الهی را با نهایت ایمان پذیرفت.

7 זְכֹר יְמוֹת עוֹלָם   בִּינוּ שְׁנוֹת דֹּר־וָדֹר   שני
שְׁאַל אָבִיךָ וְיַגֵּדְךָ   זְקֵנֶיךָ וְיֹאמְרוּ לָךְ:
8 בְּהַנְחֵל עֶלְיוֹן גּוֹיִם   בְּהַפְרִידוֹ בְּנֵי אָדָם
יַצֵּב גְּבֻלֹת עַמִּים   לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
9 כִּי חֵלֶק יהוה עַמּוֹ   יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ:
10 יִמְצָאֵהוּ בְּאֶרֶץ מִדְבָּר   וּבְתֹהוּ יְלֵל יְשִׁמֹן
יְסֹבְבֶנְהוּ יְבוֹנְנֵהוּ   יִצְּרֶנְהוּ כְּאִישׁוֹן עֵינוֹ:
11 כְּנֶשֶׁר יָעִיר קִנּוֹ   עַל־גּוֹזָלָיו יְרַחֵף
יִפְרֹשׂ כְּנָפָיו יִקָּחֵהוּ   יִשָּׂאֵהוּ עַל־אֶבְרָתוֹ:
12 יְהֹוָה בָּדָד יַנְחֶנּוּ   וְאֵין עִמּוֹ אֵל נֵכָר: שלישי
13 יַרְכִּבֵהוּ עַל־בָּמוֹתֵי אָרֶץ   וַיֹּאכַל תְּנוּבֹת שָׂדָי   (בָּמֳתֵי)
וַיֵּנִקֵהוּ דְבַשׁ מִסֶּלַע   וְשֶׁמֶן מֵחַלְמִישׁ צוּר:
14 חֶמְאַת בָּקָר וַחֲלֵב צֹאן   עִם־חֵלֶב כָּרִים
וְאֵילִים בְּנֵי־בָשָׁן וְעַתּוּדִים   עִם־חֵלֶב כִּלְיוֹת חִטָּה
15 וְדַם־עֵנָב תִּשְׁתֶּה־חָמֶר: וַיִּשְׁמַן יְשֻׁרוּן וַיִּבְעָט
שָׁמַנְתָּ עָבִיתָ כָּשִׂיתָ   וַיִּטֹּשׁ אֱלוֹהַּ עָשָׂהוּ
16 וַיְנַבֵּל צוּר יְשֻׁעָתוֹ:   יַקְנִאֻהוּ בְּזָרִים
17 בְּתוֹעֵבֹת יַכְעִיסֻהוּ:   יִזְבְּחוּ לַשֵּׁדִים לֹא אֱלֹהַ
אֱלֹהִים לֹא יְדָעוּם   חֲדָשִׁים מִקָּרֹב בָּאוּ
18 לֹא שְׂעָרוּם אֲבֹתֵיכֶם: צוּר יְלָדְךָ תֶּשִׁי
19 וַתִּשְׁכַּח אֵל מְחֹלְלֶךָ:   וַיַּרְא יהוה וַיִּנְאָץ   רביעי
20 מִכַּעַס בָּנָיו וּבְנֹתָיו: וַיֹּאמֶר אַסְתִּירָה פָנַי מֵהֶם
אֶרְאֶה מָה אַחֲרִיתָם   כִּי דוֹר תַּהְפֻּכֹת הֵמָּה
21 בָּנִים לֹא־אֵמֻן בָּם: הֵם קִנְאוּנִי בְלֹא־אֵל
כִּעֲסוּנִי בְּהַבְלֵיהֶם   וַאֲנִי אַקְנִיאֵם בְּלֹא־עָם
22 בְּגוֹי נָבָל אַכְעִיסֵם: כִּי־אֵשׁ קָדְחָה בְאַפִּי
וַתִּיקַד עַד־שְׁאוֹל תַּחְתִּית   וַתֹּאכַל אֶרֶץ וִיבֻלָהּ

۷ روزگار پیشین را بیاد آور. به سالهای هر دوره‌ای تأمل نما. از پدرت بپرس تا تو را خبردار کند، از پیرانت (سؤال کن) تا بتو بگویند.

۸ هنگامیکه باری تعالی قومها را مالک (سرزمین‌ها) میکرد، موقعیکه فرزندان آدم را از یکدیگر جدا مینمود، محدوده‌های قومها را بر حسب تعداد فرزندان ییسرائل (هفتاد نفری که به مصر وارد شدند) تعیین کرد.

۹ زیرا (در بین امتها) نصیب خدا قوم اوست (۱) و محدوده‌ی (امت) یعقوُو ملک (معبد مقدس) اوست.

۱۰ او را در سرزمین بایر و در ویرانه‌ی هولناک (سازگار) یافت. او را احاطه کرده مورد توجه قرار داد و چون مردمک چشم خود حفظش نمود.

۱۱ چون عقابی که (جوجه‌های) آشیانه‌اش را آگاه کند و بخاطر دفاع از جوجه‌هایش پر و بال بزند و بالهای خود را گسترانیده آنرا بلند کند و روی بال و پر خویش او را حمل نماید ...

۱۲ خدا ویرا جداگانه رهبری کرده است و کنار او نیروی دیگری وجود ندارد.

۱۳ او را بر بلندیهای زمین ساکن نموده است تا فرآورده‌های کشت زارهایم را بخورد و شهد صخره و روغن سنگ خارا را به او بنوشاند.

۱۴ (همینطور) کره‌ی گاوی و شیر گوسفندی را علاوه بر (گوشت) بهترین بره‌های فربه و قوچهایی پرورش یافته باشان و بزهای نر را همراه بهترین و درشت‌ترین گندم (خواهی خورد) و از آب انگور شراب خواهی نوشید.

۱۵ یشورون (خطاب به همه‌ی مؤمن‌های قوم) چاق شد و لگدپرانی کرد. (تو عامه‌ی ملت) چاق شدی، فربه و ستبر گشتی. (ییسرائل) خداوندی راکه ایجادش کرده بود ترک نموده صخره‌ی نجات خود را خوار شمرد.

۱۶ او را با (پرستش معبودان) بیگانگان به غیرت خواهند آورد، با کارهای تنفر آور عصبانی‌اش خواهند کرد.

۱۷ برای دیوها که خداوند نیستند یعنی بتهاییکه نمی‌شناختند و برای (بتهای) تازه‌ای که جدیداً بوجود آمده بودند و پدرانشان از آنها ترس نداشتند، ذبح خواهند کرد.

۱۸ پروردگاری راکه به وجودت آورد ترک نمودی و قادری راکه خالق توست بدست فراموشی رها کردی.

۱۹ خدا مشاهده نمود که پسران و دختران (یعنی ییسرائل) موجب خشم او شدند پس او (از آنها) متنفر گردید.

۲۰ گفت: روی خود را از آنها خواهم پوشانید تا ببینم عاقبتشان چه میشود، زیرا نسلی دمدمی (مزاج) هستند، فرزندانی که اعتمادی به آنها نیست.

۲۱ آنها با چیزی که خدا نیست غیرت مرا برانگیختند، با بتهای خود عصبانیم کردند، منهم آنها را باکسانیکه قومی (واقعی) نیستند به غیرت خواهم آورد. بوسیله‌ی گروه نادان، عصبانی شان خواهم کرد.

۲۲ زیرا آتش غضب من افروخته شد و تا عمق گور را سوزانید. زمین و حاصلش را فنا کرد و بنیاد کوهها را شعله‌ور ساخت.

۱– به آیه‌ی ۲۰ از فصل چهارم بمیدبار مراجعه شود.

23 וַתְּלַהֵט מוֹסְדֵי הָרִים: אַסְפֶּה עָלֵימוֹ רָעוֹת
24 חִצַּי אֲכַלֶּה־בָּם: מְזֵי רָעָב וּלְחֻמֵי רֶשֶׁף
וְקֶטֶב מְרִירִי וְשֶׁן־בְּהֵמֹת אֲשַׁלַּח־בָּם
25 עִם־חֲמַת זֹחֲלֵי עָפָר: מִחוּץ תְּשַׁכֶּל־חֶרֶב
וּמֵחֲדָרִים אֵימָה גַּם־בָּחוּר גַּם־בְּתוּלָה
26 יוֹנֵק עִם־אִישׁ שֵׂיבָה: אָמַרְתִּי אַפְאֵיהֶם
27 אַשְׁבִּיתָה מֵאֱנוֹשׁ זִכְרָם: לוּלֵי כַּעַס אוֹיֵב אָגוּר
פֶּן־יְנַכְּרוּ צָרֵימוֹ פֶּן־יֹאמְרוּ יָדֵנוּ רָמָה
28 וְלֹא יהוה פָּעַל כָּל־זֹאת: כִּי־גוֹי אֹבַד עֵצוֹת הֵמָּה
חמישי 29 וְאֵין בָּהֶם תְּבוּנָה: לוּ חָכְמוּ יַשְׂכִּילוּ זֹאת
30 יָבִינוּ לְאַחֲרִיתָם: אֵיכָה יִרְדֹּף אֶחָד אֶלֶף
וּשְׁנַיִם יָנִיסוּ רְבָבָה אִם־לֹא כִּי־צוּרָם מְכָרָם
31 וַיהוה הִסְגִּירָם: כִּי לֹא כְצוּרֵנוּ צוּרָם
32 וְאֹיְבֵינוּ פְּלִילִים: כִּי־מִגֶּפֶן סְדֹם גַּפְנָם
וּמִשַּׁדְמֹת עֲמֹרָה עֲנָבֵמוֹ עִנְּבֵי־רוֹשׁ
33 אַשְׁכְּלֹת מְרֹרֹת לָמוֹ: חֲמַת תַּנִּינִם יֵינָם
34 וְרֹאשׁ פְּתָנִים אַכְזָר: הֲלֹא־הוּא כָּמֻס עִמָּדִי
35 חָתוּם בְּאוֹצְרֹתָי: לִי נָקָם וְשִׁלֵּם
לְעֵת תָּמוּט רַגְלָם כִּי קָרוֹב יוֹם אֵידָם
36 וְחָשׁ עֲתִדֹת לָמוֹ: כִּי־יָדִין יהוה עַמּוֹ
וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם כִּי יִרְאֶה כִּי־אָזְלַת יָד
37 וְאֶפֶס עָצוּר וְעָזוּב: וְאָמַר אֵי אֱלֹהֵימוֹ
38 צוּר חָסָיוּ בוֹ: אֲשֶׁר חֵלֶב זְבָחֵימוֹ יֹאכֵלוּ
יִשְׁתּוּ יֵין נְסִיכָם יָקוּמוּ וְיַעְזְרֻכֶם
39 יְהִי עֲלֵיכֶם סִתְרָה: רְאוּ ׀ עַתָּה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא
וְאֵין אֱלֹהִים עִמָּדִי אֲנִי אָמִית וַאֲחַיֶּה
מָחַצְתִּי וַאֲנִי אֶרְפָּא וְאֵין מִיָּדִי מַצִּיל:

۲۳ بلاها را بر آنها جمع خواهم کرد، تیرهایم را علیه آنها به اتمام خواهم رسانید.

۲۴ لاغری حاصل از قحطی و تب سوزان و طاعون مهلک و دندان درندگان را با زهر خزندگان زمین به میان آنها روانه میدارم.

۲۵ شمشیر در بیرون نابود کند و بیم در داخل. چه پسر جوان و چه دوشیزه را، بچه شیرخوار را با مرد ریش سفید.

۲٦ (با خود) گفتم که آنها را کنار بگذارم، خاطره‌ی آنها را از میان انسانها محو سازم ...

۲۷ اگر از تکبر دشمن هراس نمی‌داشتم که مبادا دشمنانشان موضوع را وارونه تعبیر کنند و مباداکه بگویند:
«نیروی ما غالب آمد و خدا هیچیک از این (کار) ها را انجام نداده است» (این کار را میکردم)

۲۸ زیرا آن (دشمن) ها قومی هستند که قدرت قضاوت ندارند و در آنها فهم نیست.

۲۹ ای کاش عاقل بودند که این را درک نمایند تا به عاقبت خود تأمل کنند.

۳۰ اگر پروردگارشان (پروردگار ییسرائل) آنها را (یعنی ییسرائل را) تسلیم نمیکرد و خدا آنها را گرفتار نمیساخت چگونه (امکان داشت که) یکنفر هزار نفر را دنبال نموده دو نفر ده هزار را وادار به گریز نمایند.

۳۱ زیرا معبود آن (کافر) ها مانند پروردگار ما نیست حتی اگر دشمن‌های ما حَکَم باشند.

۳۲ زیرا مؤ آنها مؤسدؤم، و از تاکستانهای عَمؤراه است. انگورشان انگورهای زهرآگین است، خوشه‌های تلخ دارد.

۳۳ شرابشان زهر مارها و سم افعی‌های کشنده است.

۳۴ مگر نه (اینکه عمل) آن (دشمنان) نزد من نهفته و در خزانه‌های من مهر و موم شده است؟

۳۵ وقتی پای آنها لغزش یابد، کیفر و جزا در اختیار من است. چون روز مصیبت آنها نزدیک است. پیش آمد آینده (یعنی سزای عملشان) بسوی آنها شتاب میکند.

۳٦ زیرا خداوند هنگامیکه میبیند قومش فاقد توانائی است و در مرز نیستی قرار گرفته است و درمانده و بی‌کس میباشد قوم خود را داوری میکند و از تنبیه (بیشتر) بندگانش (فرزندان ییسرائل) صرفنظر مینماید.

۳۷ پس (خدا) خواهد گفت: معبودان آنها و صخره‌ای که به آن پناه میبردند کجاست؟ ...

۳۸ که پیه ذبایح خود را برای آنها میسوزاندند و از شراب تقدیم شده به آنها مینوشیدند. پس آن (معبود) ها برخیزند و شما را یاری دهند. (لااقل یکی از آنها) برای شما پناهگاهی بشود.

۳۹ پس اکنون ملاحظه کنید که خود من هستم و نیروئی دیگر درکنار من نیست، من میمیرانم و زنده میکنم، در هم میکوبم و شفا میدهم وکسی نیست که از دست من رهایی دهد.

۴۰ زیرا دستم را به آسمان بلند کرده (بعنوان سوگند) میگویم «من زنده‌ی جاوید هستم».

۴۱ که برق شمشیرم را دو برابر خواهم کرد و دست بکار داوری خواهم شد، از دشمنانم انتقام خواهم گرفت و به کسانیکه مرا دشمن میدارند کیفر بد خواهم داد.

۴۲ تیرهایم را از خون، مست خواهم کرد - از خون کشته و اسیر، و شمشیرم گوشت را - گوشت سر (آن) دشمنانی راکه وسیله‌ی کشتار (قوم من) شدند تباه خواهد کرد.

40 כִּי־אֶשָּׂא אֶל־שָׁמַיִם יָדִי וְאָמַרְתִּי חַי אָנֹכִי לְעֹלָם׃ ששי
41 אִם־שַׁנּוֹתִי בְּרַק חַרְבִּי וְתֹאחֵז בְּמִשְׁפָּט יָדִי
אָשִׁיב נָקָם לְצָרָי וְלִמְשַׂנְאַי אֲשַׁלֵּם׃
42 אַשְׁכִּיר חִצַּי מִדָּם וְחַרְבִּי תֹּאכַל בָּשָׂר
מִדַּם חָלָל וְשִׁבְיָה מֵרֹאשׁ פַּרְעוֹת אוֹיֵב׃
43 הַרְנִינוּ גוֹיִם עַמּוֹ כִּי דַם־עֲבָדָיו יִקּוֹם
וְנָקָם יָשִׁיב לְצָרָיו וְכִפֶּר אַדְמָתוֹ עַמּוֹ׃

44 וַיָּבֹא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַשִּׁירָה־הַזֹּאת בְּאָזְנֵי הָעָם הוּא שביעי
45 וְהוֹשֵׁעַ בִּן־נוּן׃ וַיְכַל מֹשֶׁה לְדַבֵּר אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־
46 כָּל־יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שִׂימוּ לְבַבְכֶם לְכָל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
אָנֹכִי מֵעִיד בָּכֶם הַיּוֹם אֲשֶׁר תְּצַוֻּם אֶת־בְּנֵיכֶם לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
47 אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃ כִּי לֹא־דָבָר רֵק הוּא מִכֶּם כִּי־הוּא
חַיֵּיכֶם וּבַדָּבָר הַזֶּה תַּאֲרִיכוּ יָמִים עַל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים
אֶת־הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ׃
48/49 וַיְדַבֵּר יהוה אֶל־מֹשֶׁה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה לֵאמֹר׃ עֲלֵה אֶל־ מפטיר
הַר הָעֲבָרִים הַזֶּה הַר־נְבוֹ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
יְרֵחוֹ וּרְאֵה אֶת־אֶרֶץ כְּנַעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
50 לַאֲחֻזָּה׃ וּמֻת בָּהָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹלֶה שָׁמָּה וְהֵאָסֵף אֶל־עַמֶּיךָ
51 כַּאֲשֶׁר־מֵת אַהֲרֹן אָחִיךָ בְּהֹר הָהָר וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמָּיו׃ עַל אֲשֶׁר
מְעַלְתֶּם בִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמֵי־מְרִיבַת קָדֵשׁ מִדְבַּר־צִן
52 עַל אֲשֶׁר לֹא־קִדַּשְׁתֶּם אוֹתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ כִּי מִנֶּגֶד תִּרְאֶה
אֶת־הָאָרֶץ וְשָׁמָּה לֹא תָבוֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל׃

לג 1 וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בֵּרַךְ מֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וזאת הברכה
2 לִפְנֵי מוֹתוֹ׃ וַיֹּאמַר יהוה מִסִּינַי בָּא וְזָרַח מִשֵּׂעִיר לָמוֹ הוֹפִיעַ
3 מֵהַר פָּארָן וְאָתָה מֵרִבְבֹת קֹדֶשׁ מִימִינוֹ אשדת לָמוֹ׃ אַף חֹבֵב אֵשׁ

۴۳ ای قومها، قوم او (ییسرائل) را شادمان سازید، (خدا) انتقام خون بندگان خود (ییسرائل) را خواهد گرفت و از دشمنانش بازخواست خواهد کرد. زمین و قومش را پاک خواهد نمود.

۴۴ مُشه آمد و تمام مطالب این سرود را در حضور آن قوم گفت. او و هوُشِعَ پسر نون.

۴۵ مُشه اظهار تمام این مطالب را بتمام فرزندان ییسرائل به پایان رسانید.

۴٦ به آنها گفت به تمام این مطالبی که امروز من بشما هشدار میدهم توجه کنید. تا آنـها را بفرزندان خود سفارش نمائید. تمام سخنان این توراه را رعایت نموده انجام دهند.

۴۷ چونکه این موضوع برای شما موضوع بیهوده‌ای نیست، بلکه این زندگی شماست و با این مطالب بر آن سرزمینی که از یَردِن بطرف آن عبور میکنید تا آنرا متصرف شوید، عمر تان دراز خواهد شد.

۴۸ خدا در خود همانروز (روز درگذشتن مُشه) به مُشه چنین سخن گفت:

۴۹ از این کوه عَواریم یعنی کوه نِوُو، که در سرزمین مؤآو روبروی یـریحوُست بـالا بـرو و سرزمین کِنَعَن راکه من بفرزندان ییسرائل به ملکیت میدهم ملاحظه کن.(۱)

۵۰ همانگونه که اَهَروُن برادرت در کوه هُر درگذشت و به (درگذشتگان) قوم خود پیوست. در آن کوه که تو از آن بالا میروی، وفات یافته به (درگذشتگان) قوم خود بپیوند.

۵۱ بخاطر اینکه در میان فرزندان ییسرائل در مورد مِی مِریوا (آب نزاع) در قادِش - در بیابان سین به من خیانت ورزیدند، بخاطر اینکه در میان فرزندان ییسرائل مرا تقدیس نکردید ... از دور آن سرزمین را خواهی دید، ولی بدانجا یعنی به آن سرزمین که من به فرزندان ییسرائل میدهم وارد نخواهی شد.

هفطارای معمولی هئزینو در صفحه ۴۱۳

پاراشای وِزوُت هَبِراخا - فصل سی و سوم

۱ و دعائی که مُشه مرد خدا قبل از درگذشتش به فرزندان ییسرائل نمود اینست:

۲ گفت: خدا از سینَی آمد و از سِعیر بر آنها تابان شد. ازکوه پاران بر آنها تجلی کرد. و از میان ده‌ها هزار (فرشته) مقدس نزول اجلال فرمود و شعله‌ی فروزان (توراه) برای آنـها در یمینش بود.

۳ (ای خدا) با اینکه دوستدار ملت‌ها هستی همه‌ی افراد مقدست (ییسرائل) تـحت نـظر مستقیم تو میباشند (آنها) چون حامل اوامر تو هستند در راه تو شهید هم خواهند شد.

۴ مُشه توراه راکه میراث جماعت یَعقوُو است برای ما نازل کرد.

۵ هنگامیکه سران قوم و قبیله‌های ییسرائل (در کوه سینَی) با هم اجتماع کرده بودند (تا ده فرمان را از زبان خدا بشنوند، خدا) در بین یِشورون (این مومن‌ها) چون پادشاهی بود.

٦ رِئوُوِن زنده بماند و نمیرد و افراد جماعتش باقی بمانند.

۷ و اینست آنچه که (مُشه) درباره‌ی یهودا گفت: ای خدا درخواست یهودا را اجابت نما، و او را (که بجنگ میرود سالم) به قومش بازگردان نیرویش برای خودش کافی باشد و در مقابل دشمنانش برای او مدد باش.

۱- خداوند در کوه عِواریم نه تنها سرزمین ییسرائل را به او نشان داد بلکه تمام آینده قوم یهود را به اطلاع او رسانید.

עַמִּים כָּל־קְדֹשָׁיו בְּיָדֶךָ וְהֵם תֻּכּוּ לְרַגְלֶךָ יִשָּׂא מִדַּבְּרֹתֶיךָ׃
4/5 תּוֹרָה צִוָּה־לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרָשָׁה קְהִלַּת יַעֲקֹב׃ וַיְהִי בִישֻׁרוּן מֶלֶךְ
6 בְּהִתְאַסֵּף רָאשֵׁי עָם יַחַד שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל׃ יְחִי רְאוּבֵן וְאַל־יָמֹת
7 וִיהִי מְתָיו מִסְפָּר׃ וְזֹאת לִיהוּדָה וַיֹּאמַר שְׁמַע
יהוה קוֹל יְהוּדָה וְאֶל־עַמּוֹ תְּבִיאֶנּוּ יָדָיו רָב לוֹ וְעֵזֶר מִצָּרָיו
תִּהְיֶה׃)(
שני 8 וּלְלֵוִי אָמַר תֻּמֶּיךָ וְאוּרֶיךָ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ אֲשֶׁר נִסִּיתוֹ בְּמַסָּה
9 תְּרִיבֵהוּ עַל־מֵי מְרִיבָה׃ הָאֹמֵר לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לֹא רְאִיתִיו וְאֶת־
אֶחָיו לֹא הִכִּיר וְאֶת־בָּנָו לֹא יָדָע כִּי שָׁמְרוּ אִמְרָתֶךָ וּבְרִיתְךָ
10 יִנְצֹרוּ׃ יוֹרוּ מִשְׁפָּטֶיךָ לְיַעֲקֹב וְתוֹרָתְךָ לְיִשְׂרָאֵל יָשִׂימוּ קְטוֹרָה
11 בְּאַפֶּךָ וְכָלִיל עַל־מִזְבְּחֶךָ׃ בָּרֵךְ יהוה חֵילוֹ וּפֹעַל יָדָיו תִּרְצֶה
12 מְחַץ מָתְנַיִם קָמָיו וּמְשַׂנְאָיו מִן־יְקוּמוּן׃ לְבִנְיָמִן
אָמַר יְדִיד יהוה יִשְׁכֹּן לָבֶטַח עָלָיו חֹפֵף עָלָיו כָּל־הַיּוֹם וּבֵין
שלישי 13 כְּתֵפָיו שָׁכֵן׃ וּלְיוֹסֵף אָמַר מְבֹרֶכֶת יהוה אַרְצוֹ)(
14 מִמֶּגֶד שָׁמַיִם מִטָּל וּמִתְּהוֹם רֹבֶצֶת תָּחַת׃ וּמִמֶּגֶד תְּבוּאֹת שָׁמֶשׁ
15 וּמִמֶּגֶד גֶּרֶשׁ יְרָחִים׃ וּמֵרֹאשׁ הַרְרֵי־קֶדֶם וּמִמֶּגֶד גִּבְעוֹת עוֹלָם׃
16 וּמִמֶּגֶד אֶרֶץ וּמְלֹאָהּ וּרְצוֹן שֹׁכְנִי סְנֶה תָּבוֹאתָה לְרֹאשׁ יוֹסֵף
17 וּלְקָדְקֹד נְזִיר אֶחָיו׃ בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רְאֵם קַרְנָיו בָּהֶם
עַמִּים יְנַגַּח יַחְדָּו אַפְסֵי־אָרֶץ וְהֵם רִבְבוֹת אֶפְרַיִם וְהֵם אַלְפֵי
רביעי 18 מְנַשֶּׁה׃ וְלִזְבוּלֻן אָמַר שְׂמַח זְבוּלֻן בְּצֵאתֶךָ)(
19 וְיִשָּׂשכָר בְּאֹהָלֶיךָ׃ עַמִּים הַר־יִקְרָאוּ שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי־צֶדֶק כִּי
20 שֶׁפַע יַמִּים יִינָקוּ וּשְׂפֻנֵי טְמוּנֵי חוֹל׃ וּלְגָד אָמַר
21 בָּרוּךְ מַרְחִיב גָּד כְּלָבִיא שָׁכֵן וְטָרַף זְרוֹעַ אַף־קָדְקֹד׃ וַיַּרְא
רֵאשִׁית לוֹ כִּי־שָׁם חֶלְקַת מְחֹקֵק סָפוּן וַיֵּתֵא רָאשֵׁי עָם צִדְקַת
חמישי 22 יהוה עָשָׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם־יִשְׂרָאֵל׃ וּלְדָן אָמַר
23 דָּן גּוּר אַרְיֵה יְזַנֵּק מִן־הַבָּשָׁן׃ וּלְנַפְתָּלִי אָמַר נַפְתָּלִי שְׂבַע רָצוֹן
24 וּמָלֵא בִּרְכַּת יהוה יָם וְדָרוֹם יְרָשָׁה׃ וּלְאָשֵׁר

۸ (مُشه) دربارهٔی لِوی گفت: تومیم و اوریمت را به مرد نیکوکارت (اَهَرون) عطا نمودی که در «مسا» وی را آزمودی و بخاطر مِی مِریوا (آب جدال) با او نزاع کردی ...

۹ (آن فرد لِوی که کسی را بخاطر گوساله پرستی کشته بود) در جواب پدر و مادر وی (یعنی مقتول) میگفت: «(از این نظر که او فرزند شماست) به او نگاه نکردم.» و آن فرد لِوی از برادران (ناتنی) خود (از پدر) رودربایستی نکرد و فرزندان وی را هم مورد محبت قرار نداد. چونکه (فقط) امر تو را محترم شمرده پیمان تو را رعایت مینمودند.

۱۰ (بنابراین ای خد) احکامت را به (خاندان) یَعقوُو و توَرایت را به (خاندان) ییسرائل تعلیم دهند. هنگام خشمت بخور و قربانی سوختنی روی قربانگاهت قرار دهند.

۱۱ ای خدا قدرت (معنوی) او را برکت ده و عمل دستانش (تقدیمی قربانیها) را بپذیر، کمر بدخواهان (و دشمنان ییسرائل) را در هم شکن تا برنخیزند.

۱۲ (مُشه) دربارهٔی بینیامین گفت: (وی) محبوب خدا است. زیر سایهٔی او (یعنی خدا) با آسودگی خاطر ساکن خواهد شد. دائماً (خدا) از او حمایت نموده (معبد مقدسش) در ارتفاعات محدودهٔی او مستقر خواهد بود.

۱۳ و دربارهٔی یوسف گفت: سرزمینش از نعمت آسمانی یعنی از شبنم، و از لجهٔای که زیر (زمین) قرار دارد برکت شدهٔی خدا میباشد ...

۱۴ و از نعمت محصولات سالانه و از نعمت محصول ماهانه ...

۱۵ و از (محصول) زودرس کوهستانهای شرق و از نعمت تپه‌های (محصول آور) دائمی.

۱۶ از نعمت زمین و محتویات آن (برکت شدهٔی خدا میباشد). و الطاف آنکه در بوته ظاهر شد (یعنی خدا) بر سر یُوسف - بر فرق سر آنکه سرور برادران خودش است باشد.

۱۷ ارشدیتی که بصورت لقب گاو به او داده شده است به او مـی‌برازد. شـاخهایش (یـعنی نیروهای او) مثل شاخ‌های گاو وحشی است (که) با آنها ملل را در اکناف عالم یکجا شاخ میزدند (یعنی در هم میکوبد) و این (نیرو) ده‌ها هزار افراد اِفرَییم و هزارها افراد مِـنَشه میباشند.

۱۸ و دربارهٔی زِوُولون گفت: زِوُولون، در بیرون رفتن (برای تجارت) و تو ای یـیساخار در چادرهایت (برای کسب علم) خوشحال باشی.

۱۹ چون (زِوُولونیها) از منابع سرشار دریاها و گنجینه‌های نهفته در زیر شن‌ها بـهره‌برداری میکنند (با رابطهٔی تجاری که دارند) قومها را بکوه (مُوریا که خانهٔی خدا روی آن قرار دارد بمنظور ارشاد) دعوت میکنند و آنها در آنجا قربانیهای صادقانه ذبح خواهند کرد.

۲۰ و دربارهٔی گاد گفت: (خدا) وسعت دهندهٔی (قلمرو) گاد است. (گاد) چون شـیر نـری آرمیده و بازو و فرق سر را (با یک ضربت) قطع میکند.

۲۱ اولین (تصرفات بخش شرقی کِنَعَن) را برای خود برگزید چونکه زمین (مقبرهٔی) قانونگزار (یعنی مُشه) آنجا پنهان میباشد. گاد (برای تصرف بخش غربی کِنَعَن) پیشاپیش قوم حرکت کرد و (همانطور که به مُشه قول داده بود) خواستهٔی خدا و تعهد خود را نسبت به ییسرائل بجا آورد.

۲۲ و دربارهٔی دان گفت: دان بچه شیری است که از باشان بیرون میجهد.

۲۳ و دربارهٔی نَفتالی گفت: راضی و پر از برکت خدا باشی، غرب و جنوب را بتصرف درآور.

אָמַר בָּרוּךְ מִבָּנִים אָשֵׁר יְהִי רְצוּי אֶחָיו וְטֹבֵל בַּשֶּׁמֶן רַגְלוֹ׃
25/26 בַּרְזֶל וּנְחֹשֶׁת מִנְעָלֶךָ וּכְיָמֶיךָ דָּבְאֶךָ׃ אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן רֹכֵב
27 שָׁמַיִם בְּעֶזְרֶךָ וּבְגַאֲוָתוֹ שְׁחָקִים׃ מְעֹנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם וּמִתַּחַת חתן התורה
28 זְרֹעֹת עוֹלָם וַיְגָרֶשׁ מִפָּנֶיךָ אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׁמֵד׃ וַיִּשְׁכֹּן יִשְׂרָאֵל
בֶּטַח בָּדָד עֵין יַעֲקֹב אֶל־אֶרֶץ דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף־שָׁמָיו יַעַרְפוּ־
29 טָל׃ אַשְׁרֶיךָ יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשַׁע בַּיהוה מָגֵן עֶזְרֶךָ
וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ וְיִכָּחֲשׁוּ אֹיְבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה עַל־בָּמוֹתֵימוֹ
לד 1 תִדְרֹךְ׃ וַיַּעַל מֹשֶׁה מֵעַרְבֹת מוֹאָב אֶל־הַר נְבוֹ
רֹאשׁ הַפִּסְגָּה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יְרֵחוֹ וַיַּרְאֵהוּ יהוה אֶת־כָּל־הָאָרֶץ
2 אֶת־הַגִּלְעָד עַד־דָּן׃ וְאֵת כָּל־נַפְתָּלִי וְאֶת־אֶרֶץ אֶפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה
3 וְאֵת כָּל־אֶרֶץ יְהוּדָה עַד הַיָּם הָאַחֲרוֹן׃ וְאֶת־הַנֶּגֶב וְאֶת־הַכִּכָּר
4 בִּקְעַת יְרֵחוֹ עִיר הַתְּמָרִים עַד־צֹעַר׃ וַיֹּאמֶר יהוה אֵלָיו זֹאת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְזַרְעֲךָ
5 אֶתְּנֶנָּה הֶרְאִיתִיךָ בְעֵינֶיךָ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר׃ וַיָּמָת שָׁם מֹשֶׁה
6 עֶבֶד־יהוה בְּאֶרֶץ מוֹאָב עַל־פִּי יהוה׃ וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בַגַּי בְּאֶרֶץ
מוֹאָב מוּל בֵּית פְּעוֹר וְלֹא־יָדַע אִישׁ אֶת־קְבֻרָתוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה׃
7 וּמֹשֶׁה בֶּן־מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה בְּמֹתוֹ לֹא־כָהֲתָה עֵינוֹ וְלֹא־
8 נָס לֵחֹה׃ וַיִּבְכּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה בְּעַרְבֹת מוֹאָב שְׁלֹשִׁים
9 יוֹם וַיִּתְּמוּ יְמֵי בְכִי אֵבֶל מֹשֶׁה׃ וִיהוֹשֻׁעַ בִּן־נוּן מָלֵא רוּחַ חָכְמָה
כִּי־סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲשׂוּ
10 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יהוה אֶת־מֹשֶׁה׃ וְלֹא־קָם נָבִיא עוֹד בְּיִשְׂרָאֵל
11 כְּמֹשֶׁה אֲשֶׁר יְדָעוֹ יהוה פָּנִים אֶל־פָּנִים׃ לְכָל־הָאֹתֹת וְהַמּוֹפְתִים
אֲשֶׁר שְׁלָחוֹ יהוה לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם לְפַרְעֹה וּלְכָל־עֲבָדָיו
12 וּלְכָל־אַרְצוֹ׃ וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה וּלְכֹל הַמּוֹרָא הַגָּדוֹל אֲשֶׁר
עָשָׂה מֹשֶׁה לְעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל׃

۲۴ و دربارهٔ آشِر گفت: از بین فرزندان (ییسرائل) آشِر متبارک تر است، مقبول برادرانش باشد و پای خود را در روغن فرو خواهد برد.
۲۵ پشت بندهایت (دروازه‌های مرزهایت) از آهن و مس است و فراوانی (نعمت) تو تا زنده هستی دوام دارد.
۲۶ ای یِشورون، مانند قادر (ییسرائل) که در جهان بر اریکهٔ قدرت سوار است و مدد تو میباشد و افلاک اثر عظمت اوست، وجود ندارد.
۲۷ خداوند ازلی پناهگاه است، و در زیر سقف آسمانها هم نیروی جاودانی است. دشمن را از جلو تو رانده گفت: نابود کن.
۲۸ (قوم) ییسرائل، نظیر یَعقُوُ جد خود (که ساده دل بود) با امنیت و مجزا در سرزمین غله و شیره که از آسمانهایش شبنم خواهد بارید ساکن خواهد شد. (به کتاب برشیت فصل ۲۷ آیه ۲۸ مراجعه شود)
۲۹ ای ییسرائل خوشا بحالت کدام (قومی) مانند توست، قومی که بوسیلهٔ خدا نجات یافته باشد. که (خدا) سپر و کمک و شمشیر پیروزی توست. دشمنانت تسلیم تو خواهند شد و تو غرور آنها را پایمال میکنی.

وِزوُت هَبِراخا - فصل سی و چهارم

۱ مُشه از آن بادیه‌های موُآو بسوی کوه «نِوُو» نوک قله‌ای که مشرف به سطح یِریحوُست بالا رفت. خدا تمام آن سرزمین یعنی از گیلعاد تا دان را به او نشان داد.
۲ و تمام (سرزمین) نفتالی و سرزمین اِفرَئیم و مِنَشِه و تمام سرزمین یِهودا را تا دریای مدیترانه.
۳ و نِگو را و آن دشت یعنی درهٔ یِریحوُ - شهر نخلستان تا صوُعَر را.
۴ خدا به او گفت: سرزمینی را که به اوراهام، ییصحاق و یَعقوُو سوگند یاد کرده گفتم. «آنرا به نسلت خواهم داد» بتو نشان دادم با چشمانت دیدی اما گذرت به آنجا نخواهد افتاد.
۵ مُشه بندهٔ خدا در سرزمین موُآو طبق امر خدا درگذشت.
۶ وی را درگَی در سرزمین موُآو مقابل بتخانهٔ پِعوُر بخاک سپرد. تا امروز کسی از مقبرهٔ وی آگاهی ندارد.
۷ مُشه در هنگام درگذشتش ۱۲۰ ساله بود. چشمش ضعیف نگشته و طراوتش نقصان نیافته بود.
۸ فرزندان ییسرائل در آن بادیه‌های موُآو سی روز برای مُشه گریستند. روزهای گریه و عزاداری برای مُشه به پایان رسید.
۹ و یِهُوشوَع پسر نون، که مُشه دستانش را بر او قرار داده بود پر از جوهر عقل شد. فرزندان ییسرائل از وی اطاعت نموده همچنانکه خدا به مُشه فرمان داده بود، عمل کردند.
۱۰ و دیگر پیغمبری چون مُشه در میان (ملت) ییسرائل برنمیخیزد که خدا روبرو به وی ظاهر شود.
۱۱ از حیث تمام آن آیات و معجزه‌هایی که خدا وی را مامور کرد تا برای پَرعوُه و تمام غلامانش و راجع به تمام سرزمینش در سرزمین مصر انجام دهد؛
۱۲ و از حیث قدرت قوی و خوف عظیمی که مُشه در حضور تمام ییسرائل نشان داد.

پایان کتاب دواریم

اندازه‌های عبری و معادل آنها

نام عبری	تلفظ به فارسی	معادل
משורה	مِشوراه	پیمانه‌ای است مدرج
רביעית	رِویعیت	تقریباً ۰/۱۳ لیتر
לוג	لُوگ	تقریباً ۰/۵۰ لیتر
קב	قَو	تقریباً ۲/۲۰ لیتر
עומר= עשרון	عُومِر= عیسارُون	تقریباً ۱/۶٤ کیلوگرم جو
הין	هین	تقریباً ۶ لیتر
סאה	سِآه	تقریباً ۱۳/۳ لیتر
איפה	اِیفاه	۱۶/۶ کیلوگرم جو
לתך	لِتِخ	۱۹۷ لیتر
כור= חומר	کُر= حُومِر	۳۹۵/۵ لیتر
שקל	شِقِل	۷/۲ گرم
דרכמון	دَر کِمُون	۳/۷۳۲ گرم
ככר	کیکار	۲۱/۵۰ کیلوگرم
זוז	زوز	۳/۵۰ کیلوگرم
זית	زَیت	۲۹ گرم
ביצה	بیصا	۱۷۳ گرم
אצבע	اِصبَع	۲/۵٤ سانتیمتر
אמה	اَمّا	٤۸ سانتیمتر

تعداد آیه‌های پنج جلد توراه	۵۸٤۵
تعداد کلمات پنج جلد توراه	۷۹۹۷۵
تعداد حروف پنج جلد توراه	۳۰٤۸۰۵

هفطاراهای شباتها

موعدیم و ایام خاص

با

ترجمه فارسی



فلسفه قرائت هفطارا

کلمه «هفطارا» در زبان عبری به معنی مرخص شدن، انجام وظیفه کردن، یا پایان دادن (خاتمه) میباشد. «ابو دِرهَم» فقیه، محقق و سنت شناس قرن سیزدهم ریشه و مأخذ فریضه خواندن «هفطارا» را چنین توضیح میدهد.

مُشه رَبنو عالاو هَشالوم (حضرت موسی ع) پس از سپردن توراه مقدس به بِنِه ایسرائل (بنی اسرائیل) فرمود که: همواره بخصوص در روزهای شبات (شنبه) و موعدیم (ایام خاص) قسمتی از توراه خوانده شود. بدین گونه در روزهای هفته بخصوص روزهای شبات و موعدیم قسمتی از توراه (پاراشای هفته) در کنیساها قرائت میگردید، و هر سال تکرار میشد.

بازخوانی توراه در هر سال دارای ارزش ویژه‌ای است. که مهمترین آن، پیشگیری از هر رخنه و شکافی میان بِنِه ایسرائل و کتاب مقدس توراه است. و نیز سبب میشود که میان خالق و مخلوق روزنه‌ای ایجاد نگردیده و سستی در ایمان اشخاص پدید نیاید. هم چنین بازنگری احکام و قوانین الهی، مانع آن است که با گذشت زمان و فعالیت‌های روزمره، این فرمان‌ها از دهان و قلب بنه ایسرائل فراموش شوند.

ولی در طول تاریخ، با تسلط اجنبیان بر قوم یهود، چه در داخل و چه در خارج از سرزمین ایسرائل (بخصوص پس از چیره‌گی یونانیان بر سرزمین یهودا و ایسرائل، در دوره دوم آبادی بیت همیقداش، (بیت المقدس) مکرراً تعلیم توراه حتی قرائت آن در میان یهودیان بویژه در کنیساها، توسط حُکام وقت، ممنوع شده بود. حتی با عدم پیروی از این دستور، سر باز زننده‌گان آن کشته یا شکنجه میشدند.

همین محدودیت‌ها، انگیزه‌ای شد تا دانشمندان، علما، و رهبران دوران «میشنا» یعنی نزدیک به بیست و دو قرن پیش، برای فراموش نشدن قرائت توراه چنین وضع کردند که هر هفته قسمتی از کتب نِویئیم (انبیا) به نام «هفطارا» که به صورتی با پاراشای هفته مربوط می‌شود، خوانده شود. بدین طریق خواندن هفطارا که شاید در نظر حاکمان مستبد، متنی تاریخی یا داستانی بیش نبود، در بین یهودیان از فراموشی مطلق قرائت توراه جلوگیری نمود. با گذشت زمان و رهایی از این محدودیتها و اینکه دیگر منعی برای خواندن توراه وجود نداشت، علمای ادوار بعد از میشنا همواره این فریضه، خواندن «هفطارا» که مرسوم شده بود را لغو نکرده و تا به امروز ادامه دارد. چنانکه در کنیساها پس از قرائت پاراشای توراه در روزهای شبات، موعدیم و برخی از تعنیت‌ها، برگزیده‌ای از کتب انبیا «هفطارا» خوانده

میشود که دارای پیوندهایی با پاراشای هفته بوده و گاه در یک راستا و مکمل هم میباشند. بدین طریق، مردم کلمات الهام بخش پیامبران را حداقل یک مرتبه و قسمت‌هایی از توراه را دست کم چهار مرتبه در هفته می‌شنوند.

در بررسی پیگیری این سنّت مذهبی، شماری از دانشمندان بر آنند که این فرایض مذهبی می‌تواند یادآور سختی‌ها و فداکاری‌های نیاکان ما برای حفظ و پاسداری فرهنگ الهی در طی تاریخ باشد.

گزیده‌های «هفطارا» گذشته از اینکه مملو از پند و ارشاد، تسلی بخش و آرامش دهنده یهودیان بوده، دارای زمینه‌های اجتماعی، پند آموز و شرح زندگی خود انبیا نیز میباشد. انگیزه قرائت هفطارا در گذشته این بوده که، شرح دوران، از یک سو هشدارهایی نسبت به گناهان بِنِه ایسرائل و سرانشان داده و از سوی دیگر، نویدها و سخنان آرام بخشی برای اجرای میتصواها، در رفتار مردم نسبت بهم و پیروی از قوانین توراه و اجرای آن را بدهند.

گزیده‌ای از قوانین خواندن هفطارا

۱ - از آنجائی که بطور معمول بایستی در روز شبات هفت نفر برای براخا توراه فرا خوانده شوند، و برای هر نفر میبایستی حداقل سه پاسوق (آیه) از توراه خوانده شود بنابراین معمولاً هر قسمت هفطارا لااقل ۲۱ پاسوق (آیه) را در بر می‌گیرد. در صورتی که مفهوم موضوع مربوط به هفطارا، با کمتر از ۲۱ پاسوق (آیه) کامل باشد. مثل هفطارای «شووا» آن هفطارا میتواند کمتر از ۲۱ پاسوق نیز باشد.

۲ - همچنین رسم بر این است که براخاهای قبل و بعد از هفطارا روی هم هفت براخا میباشد. (با به حساب آوردن ۲ براخا برای قسمت «مفطیر» از توراه یک براخا قبل و چهار براخا بعد از قرائت هفطارا) به یاد و به تعداد هفت قاری بر توراه.

۳ - رسم است که شالیح صیبور (یا قاری)، هفطارا را با صدا و نوایی دلنشین و درست، مطالب را چنان بخواند که همه، آن را بشنوند و به طور کامل دریابند. و معمولاً حاضران متن هفطارا را با شالیح صیبور (یا قاری) آهسته بخوانند.

۴ - محدودیت سنّی برای خواندن هفطارا وجود ندارد.

۵ - در شبات‌هایی که دو پاراشایی هستند، معمولاً هفطارای پاراشای دوم خوانده میشود.

۶ - در روزهای شبات و موعدیم و ایام خاص هفطارای مخصوص مربوط به آن قرائت می‌گردد. (در صورتی که «روش حودش» - روز اول ماه در ایام بین هفدهم ماه تموز تا نهم ماه آو واقع شود، هفطارای همان پاراشای هفته قرائت

میگردد.

۷ - کسی که براخای پیش از هفطارا را گفته و ندانسته به خواندن هفطارای دیگری بپردازد و جماعت تذکر لازم را بدهند، نباید برای آغاز هفطارای صحیح دوباره براخای پیش از هفطارا را تکرار نماید.

۸ - کسی که قبلاً براخای توراه گفته باشد، نباید دوباره براخای «مفطیر» بگوید و هفطارا بخواند.

۹ - اگر متن «مفطیر» در سِفِر توراه دوم آمده باشد، کسی که با سِفِر توراه اول براخای توراه گفته است نباید «مفطیر» و «هفطارا» را بر سِفِر توراه دوّم بخواند.

۱۰ - در مینحای روز «کیپور» و مینحای روز «تیشعابه آو»، روز نهم آو هفطارا قرائت میگردد. (براخای سوم توراه همان مفطیر است) و نباید میان قرائت توراه تا آغاز هفطارا فاصله انداخت. و «قدیش» هم گفته نمیشود.

۱۱ - رسم است که برای احترام و تجلیل از هفطارا، مطالب آن از روی سِفِر هفطاروت ی که بر روی پوست حیوان حلاّل گوشت و با تقدیس نگاشته شده، می‌خوانند. اگر چنین سِفِری در دسترس نباشد، میتوان از کتاب انبیاء (نویئیم) که چاپی است بهره گرفت.

۱۲ - کسی که گفتن براخای «گومِل» بر او واجب است و داوطلب خواندن هفطارا میباشد، باید پس از پایان براخای هفطارا، براخای «گومِل» بگوید.

بر این افراد گفتن براخای «گومِل» واجب است

الف - زندانیانی که از بند رهائی یافته‌اند.
ب - بیمارانی که شفا یافته‌اند.
ج - مسافران دریایی.
د - مسافران زمینی و هوائی خارج از شهر که به سلامت بازگشته‌اند.

ברכת הגומל

ארבעה חייבים לברך ברכת הגומל: חולה שנתרפא, המפליג בים, ההולך במדבר והיוצא מבית האסורים, וכן כל מי שהיה בסכנה וניצל ממנה. ברכת הגומל נוהגים לומר לאחר הברכה שאחרי קריאת התורה.

אוֹדֶה יְהֹוָה יאהדונהי בְּכָל לֵבָב, בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַגּוֹמֵל לְחַיָּבִים טוֹבוֹת, שֶׁגְּמָלַנִי כָּל טוּב.

והקהל עונה:

אָמֵן. הָאֵל שֶׁגְּמָלְךָ כָּל טוּב, הוּא יִגְמָלְךָ כָּל טוּב, סֶלָה.

ברכת ההפטרה

שְׁמוֹ וְזִכְרוֹ מְבוֹרָךְ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְדִבַּרְתִּי עַל הַנְּבִיאִים, וְאָנֹכִי חָזוֹן הִרְבֵּיתִי, וּבְיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמֶּה: אַרְיֵה שָׁאָג מִי לֹא יִירָא אֲדֹנָי אלהים דִּבֶּר מִי לֹא יִנָּבֵא וָאָשִׂים דְּבָרַי בְּפִיךָ, וּבְצֵל יָדִי כִּסִּיתִיךָ, לִנְטֹעַ שָׁמַיִם וְלִיסֹד אָרֶץ, וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אָתָּה: צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפָּדֶה, וְשָׁבֶיהָ בִּצְדָקָה:

בְּרָכָה לִפְנֵי קְרִיאַת הַהַפְטָרָה

قبل از قرائت هفطاره خوانده ميشود

Blessing before reading the Haftorah.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת: בָּרוּךְ אַתָּה יְהֹוָה, הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה, וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק.

בְּרָכוֹת אַחֲרֵי קְרִיאַת הַהַפְטָרָה

پس از قرائت هفطاره براخاهای زير خوانده ميشود

Blessing after reading the Haftorah.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים, צַדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנֶּאֱמָן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שֶׁכָּל דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק.

ברכות ההפטרה

נֶאֱמָן, אַתָּה הוּא, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, וְנֶאֱמָנִים
דְּבָרֶיךָ, וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא
יָשׁוּב רֵיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן
אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל
דְּבָרָיו.

רַחֵם עַל צִיּוֹן, כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ,
וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ, בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ.

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא
עַבְדֶּךָ, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ,
בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל־כִּסְאוֹ לֹא
יֵשֵׁב זָר, וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ,
כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ, שֶׁלֹּא יִכְבֶּה
נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מָגֵן דָּוִד.

در شباتهای سال (و شبات میانی پسح) خوانده میشود

עַל הַתּוֹרָה, וְעַל הָעֲבוֹדָה, וְעַל הַנְּבִיאִים
וְעַל יוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ,
לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה, לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת.

ברכות ההפטרה

עַל הַכֹּל, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל חַי, תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת.

در روز שַׁבָּת חול הַמּוֹעֵד סֻכּוֹת در روزهای סֻכּוֹת ,שָׁבוּעוֹת ,פֶּסַח خوانده میشود

עַל־הַתּוֹרָה, וְעַל־הָעֲבוֹדָה, וְעַל־הַנְּבִיאִים, וְעַל־יוֹם (در روز شبات ، הַשַּׁבָּת הַזֶּה, וְעַל יוֹם)

לפסח:	לשבעות:	לסכות:	לשמיני עצרת ולשמחת תורה:
חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה,	חַג הַשָּׁבֻעוֹת הַזֶּה,	חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה,	הַשְּׁמִינִי חַג הָעֲצֶרֶת הַזֶּה,

שֶׁנָּתַתָּ לָּנוּ, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, (در روز شبات לִקְדֻשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. עַל־הַכֹּל, יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ, יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, מְקַדֵּשׁ (در روز شبات הַשַּׁבָּת וְ־) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים.

ספר ישעיה פרק מב

1 (ה) כֹּה אָמַר הָאֵל יְהֹוָה בּוֹרֵא הַשָּׁמַיִם וְנוֹטֵיהֶם רֹקַע
הָאָרֶץ וְצֶאֱצָאֶיהָ נֹתֵן נְשָׁמָה לָעָם עָלֶיהָ וְרוּחַ לַהֹלְכִים בָּהּ:
2 (ו) אֲנִי יְהֹוָה קְרָאתִיךָ בְצֶדֶק וְאַחְזֵק בְּיָדֶךָ וְאֶצָּרְךָ וְאֶתֶּנְךָ
3 לִבְרִית עָם לְאוֹר גּוֹיִם: (ז) לִפְקֹחַ עֵינַיִם עִוְרוֹת לְהוֹצִיא
4 מִמַּסְגֵּר אַסִּיר מִבֵּית כֶּלֶא יֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ: (ח) אֲנִי יְהֹוָה הוּא
5 שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחֵר לֹא אֶתֵּן וּתְהִלָּתִי לַפְּסִילִים: (ט)
הָרִאשֹׁנוֹת הִנֵּה בָאוּ וַחֲדָשׁוֹת אֲנִי מַגִּיד בְּטֶרֶם תִּצְמַחְנָה
6 אַשְׁמִיעַ אֶתְכֶם: (י) שִׁירוּ לַיהֹוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ
7 מִקְצֵה הָאָרֶץ יוֹרְדֵי הַיָּם וּמְלֹאוֹ אִיִּים וְיֹשְׁבֵיהֶם: (יא)
יִשְׂאוּ מִדְבָּר וְעָרָיו חֲצֵרִים תֵּשֵׁב קֵדָר יָרֹנּוּ יֹשְׁבֵי סֶלַע
8 מֵרֹאשׁ הָרִים יִצְוָחוּ: (יב) יָשִׂימוּ לַיהֹוָה כָּבוֹד וּתְהִלָּתוֹ
9 בָּאִיִּים יַגִּידוּ: (יג) יְהֹוָה כַּגִּבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר
10 קִנְאָה יָרִיעַ אַף יַצְרִיחַ עַל אֹיְבָיו יִתְגַּבָּר: (יד) הֶחֱשֵׁיתִי
מֵעוֹלָם אַחֲרִישׁ אֶתְאַפָּק כַּיּוֹלֵדָה אֶפְעֶה אֶשֹּׁם וְאֶשְׁאַף
11 יָחַד: (טו) אַחֲרִיב הָרִים וּגְבָעוֹת וְכָל עֶשְׂבָּם אוֹבִישׁ
12 וְשַׂמְתִּי נְהָרוֹת לָאִיִּים וַאֲגַמִּים אוֹבִישׁ: (טז) וְהוֹלַכְתִּי
עִוְרִים בְּדֶרֶךְ לֹא יָדָעוּ בִּנְתִיבוֹת לֹא יָדְעוּ אַדְרִיכֵם אָשִׂים
מַחְשָׁךְ לִפְנֵיהֶם לָאוֹר וּמַעֲקַשִּׁים לְמִישׁוֹר אֵלֶּה הַדְּבָרִים
13 עֲשִׂיתִם וְלֹא עֲזַבְתִּים: (יז) נָסֹגוּ אָחוֹר יֵבֹשׁוּ בֹשֶׁת
14 הַבֹּטְחִים בַּפָּסֶל הָאֹמְרִים לְמַסֵּכָה אַתֶּם אֱלֹהֵינוּ: (יח)
15 הַחֵרְשִׁים שְׁמָעוּ וְהַעִוְרִים הַבִּיטוּ לִרְאוֹת: (יט) מִי עִוֵּר כִּי
אִם עַבְדִּי וְחֵרֵשׁ כְּמַלְאָכִי אֶשְׁלָח מִי עִוֵּר כִּמְשֻׁלָּם וְעִוֵּר
16 כְּעֶבֶד יְהֹוָה: (כ) רָאִית {רָאוֹת} רַבּוֹת וְלֹא תִשְׁמֹר פָּקוֹחַ
17 אָזְנַיִם וְלֹא יִשְׁמָע: (כא) יְהֹוָה חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל
תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

شماره ۱

هفطارای پاراشای «برشیت» از کتاب «یشعیا» فصل ۴۲ آیه ۵ الی آیه ۱۷

خداوند قادر، ادونای، آفریدگار آسمان، برافرازنده آنها (مانند چادر)، خلق کننده زمین و تمام اجزاء آن، عطاکننده جان‌به مردمی که روی آن قرار دارند، و روان به کسانیکه در آن حرکت میکنند، چنین فرموده است:
من ادونای هستم، که ترا با صداقت صدا زدم، و دست ترا خواهم گرفت، نگهدارت خواهم بود، و واسطه قوم برای اجرای پیمان (توراه) خود قرار میدهم تا نور (ایمان) ملت‌ها باشی.
تا چشم نابینایان را (که قدرت مرا نمی‌بینند) بازکنم و (ییسرائل) اسیران را از زندان دربدری و ساکنین سیاه چال‌ها را (از آوارگی) رهائی بخشم.
من ادونای هستم، نام من همین است، شهرتم را به دیگری نخواهم بخشید و ستایشی راکه از من میکنند به بُت‌ها واگذار نخواهم کرد.
پیشگوئی‌های اولیه واقع شدند، چیزهای تازه را قبل از اینکه اتفاق اُفتد بشما میگویم و پیش از آنکه (آنها) شکوفا شوند به شما اطلاع میدهم.
ای کسانیکه وارد دریاها و پهنه آنها میشوید، ای ساکنین جزیره‌ها (آبادیها)، ستایش او از ساکنین آنطرف کره زمین شنیده میشود پس برای ادونای سرود نو بسرائید.
ای ساکنین بیابان، شهرها و دشت‌های چادر نشین صدای خود را بلندکنید و ای ساکنین صخره‌ها ترنم‌کنید و از قله کوه‌ها فریاد برآورید.
به ادونای افتخارکنید و در جزیره‌ها (آبادی‌ها) مدح او را بگوئید.
ادونای مانند قهرمانی برای نجات ییسرائل بیرون میآید و چون مرد جنگی غیرت خود را ظاهر میسازد. هُورای پیروزی سر میدهد و دشمنان خویش را بخاطر شکست‌شان بحالت شیون کردن در میآورد، چونکه بر آنها غالب میباشد.
(برای دربدری ییسرائل) مدت‌ها ساکت نشستم، باز هم ساکت مانده، بخود فشار میآورم ولی حالا دیگر مانند زن زائو نعره بر میآورم و همه دشمنان (ییسرائل) را با هم پریشان و پایمال خواهم کرد.
کوه‌ها و تپه‌ها را خراب میکنم و همه گیاهان آنها را می‌خشکانم، رودخانه‌ها را به جزیره‌های (خشک) مبدل میکنم و دریاچه‌ها را می‌خشکانم.
کوران (یعنی ییسرائل) را در راهی که به آن آشنا نبودند، خواهم برد و در جاده‌ای که نمی‌شناختند راهنمائی‌شان خواهم‌کرد. در جلو آنها تاریکی را مبدل به نور میکنم و راه‌های پیچ و خم‌دار را مستقیم خواهم کرد، اینست کارهائی که انجام خواهم داد و از انجام آنها صرفنظر نخواهم نمود.
آنهائیکه به بُت توکل دارند وکسانیکه به بُت ریختگی میگویند: «تو خداوند ما هستی» به قهقرا میروند و شرمنده خواهند شد.
ای کَر نماها، بشنوید و ای کور دلان، نگاه‌کنید و ببینید (تا چه حد مورد ظلم قرار گرفته‌اید).
چه کسی مانند بنده من (ییسرائل) کور و مثل فرستاده من که در آینده خواهم فرستاد کَر است (که مظالم متحمل شده در دوران دربدری را نادیده بگیرد). کسیکه کورکورانه همچون انتقام پس داده‌ای باشد (تحمل نماید و شِکوه ننماید)، و یا چون غلامی که کورکورانه نسبت به ادونای، مؤمن باشد.
با دیدن (مظالم) زیاد چیزی مدّ نظر قرار ندهد و با گوشهای باز (همه را) نشنیده بگیرد.
ادونای خواست از روی حقانیت خود (ییسرائل را تنبیه‌کرده باشد تاگناهانش پاک شود و تعلیمات) توراه را توسعه داده و تقویت نماید.

הפטרת נח

ספר ישעיה פרק נד

1 (א) רָנִּי עֲקָרָה לֹא יָלָדָה פִּצְחִי רִנָּה וְצַהֲלִי לֹא חָלָה כִּי
2 רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמֵמָה מִבְּנֵי בְעוּלָה אָמַר יְהֹוָה: (ב) הַרְחִיבִי
מְקוֹם אָהֳלֵךְ וִירִיעוֹת מִשְׁכְּנוֹתַיִךְ יַטּוּ אַל תַּחְשֹׂכִי הַאֲרִיכִי
3 מֵיתָרַיִךְ וִיתֵדֹתַיִךְ חַזֵּקִי: (ג) כִּי יָמִין וּשְׂמֹאול תִּפְרֹצִי
4 וְזַרְעֵךְ גּוֹיִם יִירָשׁ וְעָרִים נְשַׁמּוֹת יוֹשִׁיבוּ: (ד) אַל תִּירְאִי
כִּי לֹא תֵבוֹשִׁי וְאַל תִּכָּלְמִי כִּי לֹא תַחְפִּירִי כִּי בֹשֶׁת
עֲלוּמַיִךְ תִּשְׁכָּחִי וְחֶרְפַּת אַלְמְנוּתַיִךְ לֹא תִזְכְּרִי עוֹד: (ה)
5 כִּי בֹעֲלַיִךְ עֹשַׂיִךְ יְהֹוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ וְגֹאֲלֵךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
6 אֱלֹהֵי כָל הָאָרֶץ יִקָּרֵא: (ו) כִּי כְאִשָּׁה עֲזוּבָה וַעֲצוּבַת רוּחַ
קְרָאָךְ יְהֹוָה וְאֵשֶׁת נְעוּרִים כִּי תִמָּאֵס אָמַר אֱלֹהָיִךְ: (ז)
7 בְּרֶגַע קָטֹן עֲזַבְתִּיךְ וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֲקַבְּצֵךְ: (ח) בְּשֶׁצֶף
8 קֶצֶף הִסְתַּרְתִּי פָנַי רֶגַע מִמֵּךְ וּבְחֶסֶד עוֹלָם רִחַמְתִּיךְ אָמַר
9 גֹּאֲלֵךְ יְהֹוָה: (ט) כִּי מֵי נֹחַ זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבֹר
מֵי נֹחַ עוֹד עַל הָאָרֶץ כֵּן נִשְׁבַּעְתִּי מִקְּצֹף עָלַיִךְ וּמִגְּעָר
10 בָּךְ: (י) כִּי הֶהָרִים יָמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תְּמוּטֶינָה וְחַסְדִּי
מֵאִתֵּךְ לֹא יָמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תָמוּט אָמַר מְרַחֲמֵךְ
יְהֹוָה:

هفطاراهای شباتها

شماره ۲

هفطارای پاراشای «نوح» از کتاب «یشعیا» فصل ۵۴ آیه ۱ الی ۱۰

۱ ادونای گفته است: چون فرزندان زن بی پناه (بی اولاد یعنی ییسرائل) از فرزندان زن شوهردار بیشتر است، ای (زن) نازائی که (حتی یکی هم) نزائیده‌ای ترنم نما و ای کسی متحمل درد زایمان نشدی دهان به ترنم بگشا.
۲ محل خیمه خود را توسعه بده تا پرده‌های چادرهایت را برافرازند، مضایقه نکن بندهای خیمه‌هایت را درازکن و گل میخ‌هایت را محکم نما.
۳ چونکه به سمت راست و چپ منتشر خواهی شد و نسل تو جانشین قوم‌ها خواهد گشت و شهرهای ویران را آباد خواهندکرد.
۴ ترس نداشته باش، چون که شرمنده نخواهی شد و خجالت نکش چونکه شرمگین نخواهی بود زیرا شرمندگی (روزگار) جوانیت را فراموش خواهی کرد و رسوائی (روزگار) بیوه زنی‌ات را دیگر بخاطر نخواهی آورد...
۵ زیرا صاحب تو و سازنده تو است و نامش «ادونای صوائوت» میباشد و بازخرنده تو (خداوند) اختصاصی ییسرائل، خداوند تمام جهان نامیده میشود.
۶ چونکه ادونای ترا مانند زنی متروکه و روح آزرده خطاب کرده است خداوندت گفته است: تو مانند زن جوانی هستی که مورد نفرت قرارگرفته باشد.
۷ اندک مدتی ترا ترک کردم، لیکن با ترحم فراوان ترا جمع‌آوری خواهم کرد.
۸ با نهایت عصبانیت یک لحظه روی خود را از تو پوشانیدم، ادونای نجات دهنده تو گفته است: با احسان ابدی ترا مورد رحمت قرار خواهم داد.
۹ زیرا این موضوع برای من مانند آبهای (طوفان) نوح است، همانگونه که سوگند یادکردم که آبهای (طوفان) نوح دیگر روی زمین جاری نگردد همینطور قسم خوردم که بر تو عصبانی نشوم و به تو پرخاش نکنم.
۱۰ آری (احتمالاً) کوه‌ها از بین میروند و تپه‌ها متزلزل میگردند، ادونای ترحم کننده‌ات گفته است: ولی احسان من از تو دور نخواهد شد و پیمان صلح من زایل نخواهد گشت.

הפטרת לך לך

ספר ישעיה פרק מ - מא

1 (כז) לָמָּה תֹאמַר יַעֲקֹב וּתְדַבֵּר יִשְׂרָאֵל נִסְתְּרָה דַרְכִּי
2 מֵיְהֹוָה וּמֵאֱלֹהַי מִשְׁפָּטִי יַעֲבוֹר: (כח) הֲלוֹא יָדַעְתָּ אִם לֹא
שָׁמַעְתָּ אֱלֹהֵי עוֹלָם יְהֹוָה בּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ לֹא יִיעַף וְלֹא
3 יִיגָע אֵין חֵקֶר לִתְבוּנָתוֹ: (כט) נֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ וּלְאֵין אוֹנִים
4 עָצְמָה יַרְבֶּה: (ל) וְיִעֲפוּ נְעָרִים וְיִגָעוּ וּבַחוּרִים כָּשׁוֹל
5 יִכָּשֵׁלוּ: (לא) וְקוֹיֵ יְהֹוָה יַחֲלִיפוּ כֹחַ יַעֲלוּ אֵבֶר כַּנְּשָׁרִים
יָרוּצוּ וְלֹא יִיגָעוּ יֵלְכוּ וְלֹא יִיעָפוּ:
6 (א) הַחֲרִישׁוּ אֵלַי אִיִּים וּלְאֻמִּים יַחֲלִיפוּ כֹחַ יִגְּשׁוּ אָז יְדַבֵּרוּ
7 יַחְדָּו לַמִּשְׁפָּט נִקְרָבָה: (ב) מִי הֵעִיר מִמִּזְרָח צֶדֶק
יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ יִתֵּן לְפָנָיו גּוֹיִם וּמְלָכִים יַרְדְּ יִתֵּן כֶּעָפָר
8 חַרְבּוֹ כְּקַשׁ נִדָּף קַשְׁתּוֹ: (ג) יִרְדְּפֵם יַעֲבוֹר שָׁלוֹם אֹרַח
9 בְּרַגְלָיו לֹא יָבוֹא: (ד) מִי פָעַל וְעָשָׂה קֹרֵא הַדֹּרוֹת מֵרֹאשׁ
10 אֲנִי יְהֹוָה רִאשׁוֹן וְאֶת אַחֲרֹנִים אֲנִי הוּא: (ה) רָאוּ אִיִּים
11 וְיִירָאוּ קְצוֹת הָאָרֶץ יֶחֱרָדוּ קָרְבוּ וַיֶּאֱתָיוּן: (ו) אִישׁ אֶת
12 רֵעֵהוּ יַעְזֹרוּ וּלְאָחִיו יֹאמַר חֲזָק: (ז) וַיְחַזֵּק חָרָשׁ אֶת צֹרֵף
מַחֲלִיק פַּטִּישׁ אֶת הוֹלֶם פָּעַם אֹמֵר לַדֶּבֶק טוֹב הוּא
13 וַיְחַזְּקֵהוּ בְמַסְמְרִים לֹא יִמּוֹט: (ח) וְאַתָּה יִשְׂרָאֵל עַבְדִּי
14 יַעֲקֹב אֲשֶׁר בְּחַרְתִּיךָ זֶרַע אַבְרָהָם אֹהֲבִי: (ט) אֲשֶׁר
הֶחֱזַקְתִּיךָ מִקְצוֹת הָאָרֶץ וּמֵאֲצִילֶיהָ קְרָאתִיךָ וָאֹמַר לְךָ
15 עַבְדִּי אַתָּה בְּחַרְתִּיךָ וְלֹא מְאַסְתִּיךָ: (י) אַל תִּירָא כִּי עִמְּךָ
אָנִי אַל תִּשְׁתָּע כִּי אֲנִי אֱלֹהֶיךָ אִמַּצְתִּיךָ אַף עֲזַרְתִּיךָ אַף
16 תְּמַכְתִּיךָ בִּימִין צִדְקִי: (יא) הֵן יֵבֹשׁוּ וְיִכָּלְמוּ כֹּל הַנֶּחֱרִים
17 בָּךְ יִהְיוּ כְאַיִן וְיֹאבְדוּ אַנְשֵׁי רִיבֶךָ: (יב) תְּבַקְשֵׁם וְלֹא
תִמְצָאֵם אַנְשֵׁי מַצֻּתֶךָ יִהְיוּ כְאַיִן וּכְאֶפֶס אַנְשֵׁי מִלְחַמְתֶּךָ:
18 (יג) כִּי אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ מַחֲזִיק יְמִינֶךָ הָאֹמֵר לְךָ אַל

شماره ۳

هفطارای پاراشای «لِخ لخا» از کتاب «یشعیا»
فصل ۴۰ آیه ۲۷ الی ۳۱ و فصل ۴۱ آیه یک الی ۱۶

۱ ای «یعقُوو» چرا میگوئی و ای «ییسرائل» چرا اظهار میداری: (گویا) راه من از خداوند پوشیده مانده و دادرسی من از خداوندم گذشته است.

۲ مگر نمیدانی یا نشنیده‌ای خداوند عالم، آفرینیده اکناف کره زمین، نه خسته میشود و نه سست میگردد - فهم او حد و مرزی ندارد.

۳ به آدم وامانده قدرت می‌بخشد و به بی نیرو، توان فراوان خواهد داد.

۴ نوجوانان (دشمن) خسته و وامانده میشوند و جوانان (آنها) بالاخره دچار لغزش میگردند.

۵ ولی امیدواران به خداوند، تجدید نیرو میکنند و چون عقاب‌ها بال در می‌آورند، میدوند، وامانده و خسته نمیشوند.

۶ ساکت باشید، بمن گوش دهید: مردم جزیره‌ها (آبادی‌ها) و ملت‌ها تجدید نیرو کنند، بیایند با هم پیش رویم آنوقت سخن بگویند (که خود را تبرئه نمایند).

۷ چه کسی (اوراهام) را برانگیخت از مشرق (سفرکرده به سرزمین موعود بیاید) هر جا قدم مینهد (مردم را به) عدل و انصاف دعوت کند. (چه کسی) اقوام و پادشاهان را پیش او (اوراهام) تسلیم نمود (که بر آنها) مسلط شود، شمشیرش (دشمنان را) چون خاک قرار دهد و کمانش (بدخواهان را) چون خاشاک پراکنده کند...

۸ (چه کسی به اوراهام قدرت داد) آنها را تعقیب کند و بسلامت برگردد، (بدون تلفات باشد، درد و رنجی از تعقیب احساس نکند) گوئی راهی را پیاده نپیموده است.

۹ این کارها را چه کسی اجراکرده و انجام داده است؟ آن کسیکه از آنچه که پیش خواهد آمد قبلاً به نسل بشر اعلام نماید. من ادونای ازلی بوده و ابدی هم من هستم.

۱۰ مردم جزیره‌ها (و آبادیها موفقیت اوراهام را) دیدند و بخود بیمناک شدند - مردم اکناف کُرّه زمین بخود لرزیدند. (برای تبریک گفتن) پیش می‌آمدند و خدمت (اوراهام) میرسیدند.

۱۱ (باز هم برای ساختن بُت) یکی به دیگری کمک میکرد و بیکدیگر خدا قوت میگفت: «قوی باش»

۱۲ استاد به زرگر، چکش‌کار به پتک زن قوت میداد، میگفت: (این) چسب خوبی است. آنرا با میخ‌ها محکم میکرد که خراب نشود.

۱۳ و تو ای «ییسرائل» - بنده من! و ای «یعقوو» که انتخابت کرده‌ام، ای نسل «اوراهام» دوست من!...

۱۴ که ترا از میان مردم اکناف کُرّه زمین نصیب خود قرار دادم و از طبقه بزرگ منشان آن (مردم) خواندم، بتو گفتم: بنده من تو هستی، انتخابت کرده‌ام و مردودت نکردم...

۱۵ نترس، چونکه من همراه تو هستم، مشوش مباش چونکه من خداوند تو میباشم، سوگند به صداقتم ترا تقویت میکنم، البته بتو کمک میکنم و البته به تو یاری میرسانم.

۱۶ اینک تمام‌کسانیکه بر تو خشمگین میباشند شرمنده و مختجل خواهند شد، (آنها) بود و نبودشان یکی خواهد بود. و کسانیکه با تو سر دعوا دارند نابود خواهند شد.

۱۷ مردمی راکه با تو نزاع دارند جستجو خواهی کرد ولی آنها را پیدا نخواهی نمود بود و نبودشان یکی خواهد بود، مردمی که با تو سر جنگ دارند هیچ خواهند بود.

۱۸ چونکه من ادونای خداوند تو هستم، دست راست ترا میگیرم و به تو میگویم: «ترس بخود راه نده، من کمک تو هستم».

הפטרת לך לך

19 תִּירְאָ֫א אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ׃ (יד) אַל תִּירְאִי תּוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי
יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךְ נְאֻם יְהוָה וְגֹאֲלֵךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל׃ (טו)
20 הִנֵּה שַׂמְתִּיךְ לְמוֹרַג חָרוּץ חָדָשׁ בַּעַל פִּיפִיּוֹת תָּדוּשׁ הָרִים
21 וְתָדֹק וּגְבָעוֹת כַּמֹּץ תָּשִׂים׃ (טז) תִּזְרֵם וְרוּחַ תִּשָּׂאֵם
וּסְעָרָה תָּפִיץ אוֹתָם וְאַתָּה תָּגִיל בַּיהוָה בִּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
תִּתְהַלָּל׃

هفطارای پاراشای «لِخ لخا» از کتاب «یشعیا»

۱۹ ای جماعت «یعقوو»! و ای افراد «ییسرائل»! من یار تو میباشم. این گفته خدای مقدس «ییسرائل» نجات بخش
توست.
۲۰ اینک ترا مانند گاوآهن با چرخهای دندانه‌دار و نو قرار دادم، کوه‌ها (یعنی دشمنان قوی) را بکوبی و تپه‌ها
(بدخواهان) را به کاه تبدیل کنی.
۲۱ آنها را بباد دهی تا باد آنها را ببرد و طوفان آنها را پراکنده سازد ولی تو به یاری ادونای شاد خواهی شد و از اینکه تو به
خدای مقدس «ییسرائل» (توکل کردی) مفتخر خواهی بود.

הפטרת וירא

ספר מלכים ב פרק ד

1 (א) וְאִשָּׁה אַחַת מִנְּשֵׁי בְנֵי הַנְּבִיאִים צָעֲקָה אֶל אֱלִישָׁע
לֵאמֹר עַבְדְּךָ אִישִׁי מֵת וְאַתָּה יָדַעְתָּ כִּי עַבְדְּךָ הָיָה יָרֵא
אֶת יְהֹוָה וְהַנֹּשֶׁה בָּא לָקַחַת אֶת שְׁנֵי יְלָדַי לוֹ לַעֲבָדִים:
2 (ב) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֱלִישָׁע מָה אֶעֱשֶׂה לָּךְ הַגִּידִי לִי מַה יֶּשׁ
לָכִי {לָךְ} בַּבָּיִת וַתֹּאמֶר אֵין לְשִׁפְחָתְךָ כֹל בַּבַּיִת כִּי אִם
3 אָסוּךְ שָׁמֶן: (ג) וַיֹּאמֶר לְכִי שַׁאֲלִי לָךְ כֵּלִים מִן הַחוּץ
מֵאֵת כָּל שְׁכֵנָכִי {שְׁכֵנָיִךְ} כֵּלִים רֵקִים אַל תַּמְעִיטִי: (ד)
4 וּבָאת וְסָגַרְתְּ הַדֶּלֶת בַּעֲדֵךְ וּבְעַד בָּנַיִךְ וְיָצַקְתְּ עַל כָּל
5 הַכֵּלִים הָאֵלֶּה וְהַמָּלֵא תַּסִּיעִי: (ה) וַתֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ וַתִּסְגֹּר
הַדֶּלֶת בַּעֲדָהּ וּבְעַד בָּנֶיהָ הֵם מַגִּשִׁים אֵלֶיהָ וְהִיא מִיצָקֶת
6 {מוֹצָקֶת}: (ו) וַיְהִי כִּמְלֹאת הַכֵּלִים וַתֹּאמֶר אֶל בְּנָהּ
הַגִּישָׁה אֵלַי עוֹד כֶּלִי וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֵין עוֹד כֶּלִי וַיַּעֲמֹד
7 הַשָּׁמֶן: (ז) וַתָּבֹא וַתַּגֵּד לְאִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לְכִי מִכְרִי
אֶת הַשֶּׁמֶן וְשַׁלְּמִי אֶת נִשְׁיֵכִי {נִשְׁיֵךְ} וְאַתְּ בְּנִיכִי {וּבָנַיִךְ}
8 תִּחְיִי בַּנּוֹתָר: (ח) וַיְהִי הַיּוֹם וַיַּעֲבֹר אֱלִישָׁע אֶל שׁוּנֵם
וְשָׁם אִשָּׁה גְדוֹלָה וַתַּחֲזֶק בּוֹ לֶאֱכָל לָחֶם וַיְהִי מִדֵּי עָבְרוֹ
9 יָסֻר שָׁמָּה לֶאֱכָל לָחֶם: (ט) וַתֹּאמֶר אֶל אִישָׁהּ הִנֵּה נָא
יָדַעְתִּי כִּי אִישׁ אֱלֹהִים קָדוֹשׁ הוּא עֹבֵר עָלֵינוּ תָּמִיד: (י)
10 נַעֲשֶׂה נָּא עֲלִיַּת קִיר קְטַנָּה וְנָשִׂים לוֹ שָׁם מִטָּה וְשֻׁלְחָן
11 וְכִסֵּא וּמְנוֹרָה וְהָיָה בְּבֹאוֹ אֵלֵינוּ יָסוּר שָׁמָּה: (יא) וַיְהִי
הַיּוֹם וַיָּבֹא שָׁמָּה וַיָּסַר אֶל הָעֲלִיָּה וַיִּשְׁכַּב שָׁמָּה: (יב)
12 וַיֹּאמֶר אֶל גֵּיחֲזִי נַעֲרוֹ קְרָא לַשּׁוּנַמִּית הַזֹּאת וַיִּקְרָא לָהּ
13 וַתַּעֲמֹד לְפָנָיו: (יג) וַיֹּאמֶר לוֹ אֱמָר נָא אֵלֶיהָ הִנֵּה חָרַדְתְּ
אֵלֵינוּ אֶת כָּל הַחֲרָדָה הַזֹּאת מֶה לַעֲשׂוֹת לָךְ הֲיֵשׁ לְדַבֶּר
לָךְ אֶל הַמֶּלֶךְ אוֹ אֶל שַׂר הַצָּבָא וַתֹּאמֶר בְּתוֹךְ עַמִּי אָנֹכִי
14 יֹשָׁבֶת: (יד) וַיֹּאמֶר וּמֶה לַעֲשׂוֹת לָהּ וַיֹּאמֶר גֵּיחֲזִי אֲבָל בֵּן

شماره ۴

هفطارای پاراشای «ویرا» از کتاب دوم «پادشاهان» فصل ۴ آیه ۱ الی آیه ۲۳

۱ زنی از زنان طلبه‌های پیغمران نزد، «الیشاع» فریاد برآورده گفت: بنده‌ات (عوود یا پیغمبر) شوهرم وفات یافته است و تو میدانی که بنده‌ات خدا ترس بود و حال طلبکار آمده است دو پسر بچه‌هایم را برای خود به غلامی ببرد.
۲ الیشاع به او گفت: برای تو چه کنم؟ بمن بگو د رخانه چه داری؟ گفت کنیزت بجز یک کوزه روغن در خانه چیزی ندارد.
۳ گفت: برو از خارج یعنی از مال تمام همسایه‌هایت ظروفی طلب کن البته ظروف خالی، (شمار آنها را) کم نکن.
۴ داخل (خانه) شو و در را پشت سر خود و فرزندانت ببند، در تمام ظرف‌ها روغن بریز و (ظرف) پر راکنار بگذار.
۵ (آن زن) از پیش او رفت، در را پشت سر خود و فرزندانش بست. آنها (ظرف‌ها را) پیش می‌آوردند و او (در آنها روغن) می‌ریخت.
۶ چنین شد وقتیکه ظرفها پر شد به پسرش گفت: ظرف دیگری پیش من بیاور، (فرزندش) به او گفت: دیگر ظرفی نیست - روغن باز ایستاد.
۷ نزد مرد خداوند آمد و اطلاع داد. (الیشاع) گفت: برو روغن را بفروش و بدهی خود را بپرداز و تو با باقیمانده روغن با فرزندانت زندگی کن.
۸ روزی «الیشاع» از (شهر) «شونم» عبور میکرد در آنجا زن با شخصیتی بود به او اصرار کرد غذا صرف کند و هر وقت از آنجا رد میشود برای صرف غذا به آنجا برود.
۹ (آن زن) به شوهرش گفت: هم اکنون دانستم که مرد خداوند مقدس است و همیشه از پیش ما عبور میکند.
۱۰ بالاخانه‌ی کوچکی کنار دیوار بسازیم و در آنجا برای او تختخواب و میز و صندلی و چراغ بگذاریم. قرار این باشد وقتی او نزد ما میآید به آنجا برود.

۱۱ روزی «الیشاع» آنجا آمد و به بالاخانه رفت و آنجا خوابید.
۱۲ (الیشاع) به «گحزی» نوکر خود گفت: این (خانم) «شونمیت» را صدا بزن. آن (زن) را صدا زد، «شونمیت» حضور او ایستاد.
۱۳ (الیشاع) به او (گحزی) گفت: به او (به شونمیت) بگو: حال که برای ما این همه دلسوزی و غمخواری کردی، برای تو چه کار کنم آیا لازم است برای تو به سلطان یا به وزیر جنگ صحبت کنم؟ (آن زن) گفت: من میان خویشان خود می‌نشینم (با کسی کاری ندارم).
۱۴ (الیشاع به گحزی) گفت: برای آن زن چه باید کرد؟ «گخری» گفت: (درست است که او به کسی کاری ندارد) ولی (فرزند) پسر ندارد و شوهرش هم سالخورده است.

15 אֵין לָהּ וְאִישָׁהּ זָקֵן׃ (טו) וַיֹּאמֶר קְרָא לָהּ וַיִּקְרָא לָהּ
16 וַתַּעֲמֹד בַּפָּתַח׃ (טז) וַיֹּאמֶר לַמּוֹעֵד הַזֶּה כָּעֵת חַיָּה אַתִּי
{אַתְּ} חֹבֶקֶת בֵּן וַתֹּאמֶר אַל אֲדֹנִי אִישׁ הָאֱלֹהִים אַל
17 תְּכַזֵּב בְּשִׁפְחָתֶךָ׃ (יז) וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתֵּלֶד בֵּן לַמּוֹעֵד הַזֶּה
18 כָּעֵת חַיָּה אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֶיהָ אֱלִישָׁע׃ (יח) וַיִּגְדַּל הַיָּלֶד
19 וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּצֵא אֶל אָבִיו אֶל הַקֹּצְרִים׃ (יט) וַיֹּאמֶר אֶל
אָבִיו רֹאשִׁי רֹאשִׁי וַיֹּאמֶר אֶל הַנַּעַר שָׂאֵהוּ אֶל אִמּוֹ׃ (כ)
20 וַיִּשָּׂאֵהוּ וַיְבִיאֵהוּ אֶל אִמּוֹ וַיֵּשֶׁב עַל בִּרְכֶּיהָ עַד הַצָּהֳרַיִם
21 וַיָּמֹת׃ (כא) וַתַּעַל וַתַּשְׁכִּבֵהוּ עַל מִטַּת אִישׁ הָאֱלֹהִים
22 וַתִּסְגֹּר בַּעֲדוֹ וַתֵּצֵא׃ (כב) וַתִּקְרָא אֶל אִישָׁהּ וַתֹּאמֶר
שִׁלְחָה נָא לִי אֶחָד מִן הַנְּעָרִים וְאַחַת הָאֲתֹנוֹת וְאָרוּצָה
23 עַד אִישׁ הָאֱלֹהִים וְאָשׁוּבָה׃ (כג) וַיֹּאמֶר מַדּוּעַ אַתִּי
{אַתְּ} הֹלֶכְתִּי {הֹלֶכֶת} אֵלָיו הַיּוֹם לֹא חֹדֶשׁ וְלֹא שַׁבָּת
וַתֹּאמֶר שָׁלוֹם׃

هفطارای پاراشای «ویرا» از کتاب دوم «پادشاهان» فصل ۴ آیه ۱ الی آیه ۲۳

۱۵ (الیشاع به گحزی) گفت: او را صدا بزن، او را صدا کرد، در آستانه در ایستاد.
۱۶ (الیشاع به آن زن) گفت: سال دیگر چنین موقعی تو پسری در آغوش خواهی داشت، (آن زن) گفت: نه آقا! مرد خداوند! به کنیزت دروغ نگو.
۱۷ آن زن باردار شد و سال بعد در همان زمانیکه «الیشاع» به او گفته بود، پسری زائید.
۱۸ آن پسر بچه بزرگ شد. روزی (گرم) پیش پدرش نزد دروگران رفت.
۱۹ به پدرش گفت: آی سرم! آی سرم!، (پدرش) به نوکر خود گفت: او را نزد مادرش ببر.
۲۰ او را بلند کرد و پیش مادرش آورد. (آن کودک) تا ظهر روی زانوهای مادرش آرمید و فوت کرد.
۲۱ (شونمیت بچه را) بالا برد و او را روی تختخواب مرد خداوند خوابانید. در را بروی او بست و بیرون آمد.
۲۲ شوهرش را صدا زد و گفت: لطفاً یکی از نوکران را با یکی از الاغها برای من بفرست تا سریع نزد مرد خداوند بروم و برگردم.
۲۳ (شوهرش) گفت: چرا امروز پیش او میروی؟ نه اول ماه است و نه شبات. گفت: خیر است.

הפטרת חיי שרה

מספלכים א פרק א

1 (א) וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיְכַסֻּהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יִחַם
2 לוֹ׃ (ב) וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו יְבַקְשׁוּ לַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ נַעֲרָה
בְתוּלָה וְעָמְדָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וּתְהִי לוֹ סֹכֶנֶת וְשָׁכְבָה
3 בְחֵיקֶךָ וְחַם לַאדֹנִי הַמֶּלֶךְ׃ (ג) וַיְבַקְשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכֹל
גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת אֲבִישַׁג הַשּׁוּנַמִּית וַיָּבִאוּ אֹתָהּ
4 לַמֶּלֶךְ׃ (ד) וְהַנַּעֲרָה יָפָה עַד מְאֹד וַתְּהִי לַמֶּלֶךְ סֹכֶנֶת
5 וַתְּשָׁרְתֵהוּ וְהַמֶּלֶךְ לֹא יְדָעָהּ׃ (ה) וַאֲדֹנִיָּה בֶן חַגִּית
מִתְנַשֵּׂא לֵאמֹר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב וּפָרָשִׁים וַחֲמִשִּׁים
6 אִישׁ רָצִים לְפָנָיו׃ (ו) וְלֹא עֲצָבוֹ אָבִיו מִיָּמָיו לֵאמֹר מַדּוּעַ
כָּכָה עָשִׂיתָ וְגַם הוּא טוֹב תֹּאַר מְאֹד וְאֹתוֹ יָלְדָה אַחֲרֵי
7 אַבְשָׁלוֹם׃ (ז) וַיִּהְיוּ דְבָרָיו עִם יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה וְעִם
8 אֶבְיָתָר הַכֹּהֵן וַיַּעְזְרוּ אַחֲרֵי אֲדֹנִיָּה׃ (ח) וְצָדוֹק הַכֹּהֵן
וּבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וְנָתָן הַנָּבִיא וְשִׁמְעִי וְרֵעִי וְהַגִּבּוֹרִים
9 אֲשֶׁר לְדָוִד לֹא הָיוּ עִם אֲדֹנִיָּהוּ׃ (ט) וַיִּזְבַּח אֲדֹנִיָּהוּ צֹאן
וּבָקָר וּמְרִיא עִם אֶבֶן הַזֹּחֶלֶת אֲשֶׁר אֵצֶל עֵין רֹגֵל וַיִּקְרָא
אֶת כָּל אֶחָיו בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְכָל אַנְשֵׁי יְהוּדָה עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ׃
10 (י) וְאֶת נָתָן הַנָּבִיא וּבְנָיָהוּ וְאֶת הַגִּבּוֹרִים וְאֶת שְׁלֹמֹה
11 אָחִיו לֹא קָרָא׃ (יא) וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל בַּת שֶׁבַע אֵם שְׁלֹמֹה
לֵאמֹר הֲלוֹא שָׁמַעַתְּ כִּי מָלַךְ אֲדֹנִיָּהוּ בֶן חַגִּית וַאדֹנֵינוּ
12 דָוִד לֹא יָדָע׃ (יב) וְעַתָּה לְכִי אִיעָצֵךְ נָא עֵצָה וּמַלְּטִי אֶת
13 נַפְשֵׁךְ וְאֶת נֶפֶשׁ בְּנֵךְ שְׁלֹמֹה׃ (יג) לְכִי וּבֹאִי אֶל הַמֶּלֶךְ
דָּוִד וְאָמַרְתְּ אֵלָיו הֲלֹא אַתָּה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲמָתְךָ
לֵאמֹר כִּי שְׁלֹמֹה בְנֵךְ יִמְלֹךְ אַחֲרַי וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי
14 וּמַדּוּעַ מָלַךְ אֲדֹנִיָּהוּ׃ (יד) הִנֵּה עוֹדָךְ מְדַבֶּרֶת שָׁם עִם
15 הַמֶּלֶךְ וַאֲנִי אָבוֹא אַחֲרַיִךְ וּמִלֵּאתִי אֶת דְּבָרָיִךְ׃ (טו) וַתָּבֹא
בַת שֶׁבַע אֶל הַמֶּלֶךְ הַחַדְרָה וְהַמֶּלֶךְ זָקֵן מְאֹד וַאֲבִישַׁג

شماره ۵

هفطارای پاراشای «حیه سارا» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۳۱

۱ «داوید» پادشاه پیر و سالخورده شده بود، او را با جامه‌ها می‌پوشانیدند ولی او گرم نمیشد.
۲ ملازمانش باو گفتند: برای آقای ما پادشاه، دختر جوان باکره‌ای جستجو کنند تا در حضور پادشاه بماند و مؤنس او باشد در آغوشش بخوابد و آقای ما پادشاه گرم شود.
۳ در تمام محدوده (سرزمین) ییسرائل به جستجوی دختر جوان و زیبائی پرداختند پس «آویشگ - شونمیت» را یافتند و او را برای پادشاه آوردند.
۴ این دختر جوان بسیار زیبا بود و مؤنس پادشاه شد و او را خدمت میکرد ولی پادشاه با او همخوابگی نکرد.
۵ «اَدُونیا» پسر «حَگیت» زن داوید خود را رئیس جِلوِه میداد و میگفت من پادشاه خواهم شد، برای خود مرکب و اسب سوارانی ترتیب داد و پنجاه نفر پیشاپیش او حرکت میکردند.
۶ پدرش در عمرش هرگز او را نرنجانید که باو بگوید: چرا چنین کردی او هم (مثل اوشالم برادرش) خیلی خوش قیافه بود و مادرش او را بعد از «اوشالم» زائیده بود.
۷ مطالب خود را با «یوآو» پسر «صرویا» و با «اویاتارکهن» در میان نهاد آنها به کمک «اَدُونیا» شتافتند.
۸ ولی «صادوق» کوهن و «بنایاهو» پسر «یهویاداع» و «ناتان» پیغمبر و «شیمعی» و «رِعی» و دلاورانی که داوید داشت بدنبال «اَدُونیاهو» نرفتند.
۹ «اَدُونیاهو» درکنار سنگ لغزانی که نزدیک چشمه «روگل» بود گوسفندان و گاوان و گوساله‌های پرواری ذبح کرد و همه برادران خود یعنی شاهزادگان و همه افراد «یهودا» - ملازمان پادشاه را دعوت کرد.
۱۰ «ناتان» پیغمبر، «بنایاهو» و دلاوران و شلُومُو برادرش را دعوت نکرد.
۱۱ «ناتان» به «بت شِوَع» مادر شلُومُو چنین گفت: مگر نشنیده‌ای که «اَدُونیاهو» پسر «حَگیت» پادشاه شده است و آقای ما داوید اطلاع ندارد.
۱۲ پس اکنون تمنی دارم بیائی بتو مشورت دهم تا جان خودت و جان فرزندت «شلُومُو» را (از مرگ) رهائی بخشی.
۱۳ بیا و برو نزد پادشاه «داوید» و باو بگو: آقای من پادشاه، مگر تو به کنیزت چنین سوگند یاد نکردی (و نگفتی) که «شلُومُو» پسر تو بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر تخت من جلوس خواهد کرد. پس چرا «اَدُونیاهو» پادشاه شده است؟
۱۴ در حالی که هنوز تو در آنجا با پادشاه مشغول صحبت هستی، من هم بعد از تو خواهم آمد و سخنان ترا کامل میکنم.
۱۵ پس «بَت شِوَع» نزد پادشاه وارد اطاق شد و پادشاه خیلی پیر بود و «اویشگ - شونمیت» پادشاه را خدمت میکرد.

16 הַשּׁוּנַמִּית מְשָׁרַת אֶת הַמֶּלֶךְ: (טז) וַתִּקֹּד בַּת שֶׁבַע
17 וַתִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה לָּךְ: (יז) וַתֹּאמֶר לוֹ
אֲדֹנִי אַתָּה נִשְׁבַּעְתָּ בַּיהוָה אֱלֹהֶיךָ לַאֲמָתֶךָ כִּי שְׁלֹמֹה בְנֵךְ
18 יִמְלֹךְ אַחֲרָי וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי: (יח) וְעַתָּה הִנֵּה אֲדֹנִיָּה
19 מָלָךְ וְעַתָּה אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ לֹא יָדָעְתָּ: (יט) וַיִּזְבַּח שׁוֹר
וּמְרִיא וְצֹאן לָרֹב וַיִּקְרָא לְכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְאֶבְיָתָר הַכֹּהֵן
20 וּלְיֹאָב שַׂר הַצָּבָא וְלִשְׁלֹמֹה עַבְדְּךָ לֹא קָרָא: (כ) וְאַתָּה
אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ עֵינֵי כָל יִשְׂרָאֵל עָלֶיךָ לְהַגִּיד לָהֶם מִי יֵשֵׁב
21 עַל כִּסֵּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו: (כא) וְהָיָה כִּשְׁכַּב אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ עִם אֲבֹתָיו וְהָיִיתִי אֲנִי וּבְנִי שְׁלֹמֹה חַטָּאִים: (כב)
22 וְהִנֵּה עוֹדֶנָּה מְדַבֶּרֶת עִם הַמֶּלֶךְ וְנָתָן הַנָּבִיא בָּא: (כג)
23 וַיַּגִּידוּ לַמֶּלֶךְ לֵאמֹר הִנֵּה נָתָן הַנָּבִיא וַיָּבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ
24 וַיִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ עַל אַפָּיו אָרְצָה: (כד) וַיֹּאמֶר נָתָן אֲדֹנִי
הַמֶּלֶךְ אַתָּה אָמַרְתָּ אֲדֹנִיָּהוּ יִמְלֹךְ אַחֲרָי וְהוּא יֵשֵׁב עַל
25 כִּסְאִי: (כה) כִּי יָרַד הַיּוֹם וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא וְצֹאן לָרֹב
וַיִּקְרָא לְכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְשָׂרֵי הַצָּבָא וּלְאֶבְיָתָר הַכֹּהֵן
וְהִנָּם אֹכְלִים וְשֹׁתִים לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ יְחִי הַמֶּלֶךְ אֲדֹנִיָּהוּ:
26 (כו) וְלִי אֲנִי עַבְדֶּךָ וּלְצָדֹק הַכֹּהֵן וְלִבְנָיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע
27 וְלִשְׁלֹמֹה עַבְדְּךָ לֹא קָרָא: (כז) אִם מֵאֵת אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ
נִהְיָה הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא הוֹדַעְתָּ אֶת עַבְדֶּיךָ {עַבְדְּךָ} מִי
28 יֵשֵׁב עַל כִּסֵּא אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו: (כח) וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ דָּוִד
וַיֹּאמֶר קִרְאוּ לִי לְבַת שֶׁבַע וַתָּבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֹד
29 לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (כט) וַיִּשָּׁבַע הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמַר חַי יְהוָה אֲשֶׁר
30 פָּדָה אֶת נַפְשִׁי מִכָּל צָרָה: (ל) כִּי כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ
בַּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר כִּי שְׁלֹמֹה בְנֵךְ יִמְלֹךְ אַחֲרַי
וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי תַּחְתָּי כִּי כֵּן אֶעֱשֶׂה הַיּוֹם הַזֶּה:
31 (לא) וַתִּקֹּד בַּת שֶׁבַע אַפַּיִם אֶרֶץ וַתִּשְׁתַּחוּ לַמֶּלֶךְ וַתֹּאמֶר
יְחִי אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְעֹלָם:

هفطارای پاراشای «حیه سارا» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۳۱

۱۶ «بَت شِوَع» سر فرود آورده به پادشاه تعظیم کرد، پادشاه گفت: برای تو چه رخ داده است؟
۱۷ باو گفت: ای آقای من تو به ادونای خداوندت سوگند یاد کردی که «شِلُومُو» پسرت بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر تخت من جلوس خواهد کرد.
۱۸ در صورتیکه حالا «اَدُونیاهو» پادشاه شده است. ای آقای من، پادشاه، تو اکنون بی اطلاع هستی.
۱۹ گاو و گوساله‌های پرواری و گوسفندان فراوان ذبح کرده است و تمام شاهزادگان و «اویاتار» کُوهن و «یُـوآو» سردار ارتش را دعوت کرده است ولی «شلُومُو» بنده‌ات را دعوت نکرده است.
۲۰ تو ای آقایم! شاها! چشمان همه ییسرائل به تو دوخته شده است تا به آنها اعلام کنی بعد از تو چه کسی بر تخت آقای من، پادشاه، جلوس خواهد کرد.
۲۱ موقعیکه آقای من درکنار اجدادش بیارامد، چنین خواهد شد که من و فرزندم «شِلُومُو» خطاکار بحساب خواهیم آمد.
۲۲ هنوز او مشغول صحبت کردن با پادشاه بود که «ناتان پیغمبر» وارد شد.
۲۳ به پادشاه اطلاع داده گفتند این «ناتان پیغمبر» است. و «ناتان» بحضور پادشاه رسید، روی بر زمین به پادشاه تعظیم نمود.
۲۴ «ناتان» گفت: آقای من، پادشاه، آیا تو گفته‌ای بعد از من «اَدُونیاهو» پادشاه شود و او بر تخت من جلوس نماید؟...
۲۵ که امروز رفته است و گاو و گوساله‌های پروار و گوسفندان فراوان ذبح نموده است و تمام شاهزادگان و امیران ارتش و «اویاتار» کُوهن را دعوت کرده است. و آنها در حضور او میخورند و مینوشند و میگویند: زنده باد «اَدُونیاهو» پادشاه.
۲۶ و مرا که بنده توام و «صادُوق» کُوهن و «بناياهو» پسر «یِهویاداع» و «شِلُومُو» بنده‌ات را دعوت نکرده است.
۲۷ آیا این موضوع از جانب آقای من، پادشاه، بوده است، به بنده‌ات اطلاع ندادی چه کسی بعد از او بر تخت آقای من پادشاه جلوس خواهد نمود.
۲۸ «داوید» پادشاه پاسخ داده گفت: «بَت شِوَع» را نزد من فرا خوانید پس بحضور پادشاه رسید و در حضور پادشاه ایستاد.
۲۹ پادشاه سوگند یاد نموده گفت: قسم به ادونای که جان مرا از هر گرفتاری رهانیدید...
۳۰ همانطورکه برای تو به ادونای خداوند «ییسرائل» قسم یاد نمودم و گفتم: که «شِلُومُو» پسر تو بعد از من پادشاه خواهد شد و او بر تخت من جلوس خواهد کرد، امروز همینطور عمل خواهم کرد.
۳۱ «بَت شِوَع» روی بر زمین سر فرود آورد و به پادشاه تعظیم نمود و گفت: آقای من، «داوید» پادشاه، تا ابد زنده باد.

הפטרת תולדות

ספר מלאכי פרק א-ב

1 (א) מַשָּׂא דְבַר יְהוָה אֶל יִשְׂרָאֵל בְּיַד מַלְאָכִי: (ב) אָהַבְתִּי
2 אֶתְכֶם אָמַר יְהוָה וַאֲמַרְתֶּם בַּמָּה אֲהַבְתָּנוּ הֲלוֹא אָח עֵשָׂו
3 לְיַעֲקֹב נְאֻם יְהוָה וָאֹהַב אֶת יַעֲקֹב: (ג) וְאֶת עֵשָׂו שָׂנֵאתִי
וָאָשִׂים אֶת הָרָיו שְׁמָמָה וְאֶת נַחֲלָתוֹ לְתַנּוֹת מִדְבָּר: (ד)
4 כִּי תֹאמַר אֱדוֹם רֻשַּׁשְׁנוּ וְנָשׁוּב וְנִבְנֶה חֳרָבוֹת כֹּה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת הֵמָּה יִבְנוּ וַאֲנִי אֶהֱרוֹס וְקָרְאוּ לָהֶם גְּבוּל
5 רִשְׁעָה וְהָעָם אֲשֶׁר זָעַם יְהוָה עַד עוֹלָם: (ה) וְעֵינֵיכֶם
תִּרְאֶינָה וְאַתֶּם תֹּאמְרוּ יִגְדַּל יְהוָה מֵעַל לִגְבוּל יִשְׂרָאֵל:
6 (ו) בֵּן יְכַבֵּד אָב וְעֶבֶד אֲדֹנָיו וְאִם אָב אָנִי אַיֵּה כְבוֹדִי
וְאִם אֲדוֹנִים אָנִי אַיֵּה מוֹרָאִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת לָכֶם
הַכֹּהֲנִים בּוֹזֵי שְׁמִי וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה בָזִינוּ אֶת שְׁמֶךָ: (ז)
7 מַגִּישִׁים עַל מִזְבְּחִי לֶחֶם מְגֹאָל וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה גֵאַלְנוּךָ
8 בֶּאֱמָרְכֶם שֻׁלְחַן יְהוָה נִבְזֶה הוּא: (ח) וְכִי תַגִּשׁוּן עִוֵּר
לִזְבֹּחַ אֵין רָע וְכִי תַגִּישׁוּ פִּסֵּחַ וְחֹלֶה אֵין רָע הַקְרִיבֵהוּ נָא
לְפֶחָתֶךָ הֲיִרְצְךָ אוֹ הֲיִשָּׂא פָנֶיךָ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: (ט)
9 וְעַתָּה חַלּוּ נָא פְנֵי אֵל וִיחָנֵנוּ מִיֶּדְכֶם הָיְתָה זֹּאת הֲיִשָּׂא
10 מִכֶּם פָּנִים אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: (י) מִי גַם בָּכֶם וְיִסְגֹּר
דְּלָתַיִם וְלֹא תָאִירוּ מִזְבְּחִי חִנָּם אֵין לִי חֵפֶץ בָּכֶם אָמַר
11 יְהוָה צְבָאוֹת וּמִנְחָה לֹא אֶרְצֶה מִיֶּדְכֶם: (יא) כִּי מִמִּזְרַח
שֶׁמֶשׁ וְעַד מְבוֹאוֹ גָּדוֹל שְׁמִי בַּגּוֹיִם וּבְכָל מָקוֹם מֻקְטָר
מֻגָּשׁ לִשְׁמִי וּמִנְחָה טְהוֹרָה כִּי גָדוֹל שְׁמִי בַּגּוֹיִם אָמַר
12 יְהוָה צְבָאוֹת: (יב) וְאַתֶּם מְחַלְּלִים אוֹתוֹ בֶּאֱמָרְכֶם שֻׁלְחַן
13 אֲדֹנָי מְגֹאָל הוּא וְנִיבוֹ נִבְזֶה אָכְלוֹ: (יג) וַאֲמַרְתֶּם הִנֵּה
מַתְּלָאָה וְהִפַּחְתֶּם אוֹתוֹ אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וַהֲבֵאתֶם גָּזוּל
וְאֶת הַפִּסֵּחַ וְאֶת הַחוֹלֶה וַהֲבֵאתֶם אֶת הַמִּנְחָה הַאֶרְצֶה

هفطاراهای شباتها

شماره ۶

هفطارای پاراشای «تولدوت» از کتاب «مل آخی»
فصل اول آیه ۱ الی آیه ۱۴ و فصل دو آیه یک الی آیه ۷

۱ نبوت کلام ادونای به «ییسرائل» توسط «مل اخی».

۲ ادونای گفت: شما را دوست داشتم، گفتید به چه وسیله‌ای ما را دوست داشتی؟ گفته‌ی خدا اینست: مگر نه اینکه «عساو» برادر «یعقُوو» است، ولی «یعقُوو» را دوست داشتم.

۳ از «عساو» متنفر بودم، کوه‌هایش را ویرانه قرار دادم، و مِلک او را به شغال‌های بیابان (اختصاص دادم).

۴ هرگاه «اِدوُم» (یعنی عساو) بگوید: خانه خراب شدیم، بر میگردیم و خرابه‌ها را آباد میکنیم، ادونای صوائوت چنین میگوید: «آنها آباد خواهند نمود ولی من خراب خواهم کرد» آنها را محدوده ظلم و ملتی که تا ابد مورد خشم خداست، خواهند نامید.

۵ چشم‌های شما (این انتقام را) مشاهده خواهند کرد و شما خواهید گفت: ادونای در ماوراء محدوده «ییسرائل» هم بزرگوار میباشد.

۶ ای کُوهن‌ها! خوارکنندگان نام من! که می‌گوئید: (ای خدا) نام ترا با چه چیزی خوار کرده‌ایم؟ ادونای صوائوت گفته است: پسر، پدر را و غلام ارباب خود را احترام میگذارد، پس اگر من پدر هستم احترام من کو؟ و اگر ارباب هستم ترس من کجاست؟

۷ بر قربانگاه من طعمه ناپاک تقدیم میکنید و میگوئید با چه چیزی (قربانگاه) ترا ناپاک کردیم؟ (وقتی نانهای ۱۲ گانه هر شبات را بین خود تقسیم میکنید) میگوئید: میز (یعنی قربانگاه) ادونای خوار است. (مگر سهم هر کدام از ما کُوهن‌ها چقدر میشود)؟

۸ آیا اگر (چهار پای) کوری را برای ذبح کردن تقدیم می‌کنید بد نیست؟ و یا اگر (چهار پای) لنگ یا بیماری را تقدیم میدارید، بد نیست؟ اگر آن (چهار پا) را برای فرماندار خود تقدیم کنید ادونای صوائوت گفته است: آیا از تو راضی میشود؟ یا که خواهش ترا می‌پذیرد.

۹ و حال رضایت خدای قادر را جلب کنید که ما را مورد لطف قرار دهد. حال که این کار بد بدست شما رخ داده، آیا خواهش شما را قبول کنم، گفته ادونای صوائوت است.

۱۰ ای کاش کسی در بین شما بود درهای (معبد مرا) می‌بست تا بیخود قربانگاه مرا روشن نکنند. ادونای صوائوت گفته است: من طالب شما نیستم و از دست شما هدیه (آردی) نمی‌پذیرم.

۱۱ ادونای صوائوت گفته است: از این سر تا آن سرکرّه زمین در همه جا (بوسیله مردم خدا ترس) بین اقوام، داروهای بخور کردنی و هدیه آردی پاک بنام من تقدیم میشود، چونکه نام من در بین اقوام (بوسیله مردم خدا ترس ساکن آنجا) بزرگ معرفی میگردد.

۱۲ ولی وقتیکه میگوئید قربانگاه خدا ناپاک و خوردن گوشت قربانی آن زشت است، شما آن را بی حرمت میکنید.

۱۳ و میگوئید اینک (قربانی آوردن) اسباب رنج است و آنرا به هیچ می‌شمرید! (آری) حیوان غصب شده و لنگ و بیمار می‌آورید هدیه آردی میآورید. ادونای گفته است: آیا از دست شما قبول کنم؟!

14 אוֹתָהּ מִיֶּדְכֶם אָמַר יְהֹוָה׃ (יד) וְאָרוּר נוֹכֵל וְיֵשׁ בְּעֶדְרוֹ
זָכָר וְנֹדֵר וְזֹבֵחַ מָשְׁחָת לַאדֹנָי כִּי מֶלֶךְ גָּדוֹל אָנִי אָמַר יְהֹוָה
צְבָאוֹת וּשְׁמִי נוֹרָא בַגּוֹיִם׃
15 (א) וְעַתָּה אֲלֵיכֶם הַמִּצְוָה הַזֹּאת הַכֹּהֲנִים׃ (ב) אִם לֹא
16 תִשְׁמְעוּ וְאִם לֹא תָשִׂימוּ עַל לֵב לָתֵת כָּבוֹד לִשְׁמִי אָמַר
יְהֹוָה צְבָאוֹת וְשִׁלַּחְתִּי בָכֶם אֶת הַמְּאֵרָה וְאָרוֹתִי אֶת
בִּרְכוֹתֵיכֶם וְגַם אָרוֹתִיהָ כִּי אֵינְכֶם שָׂמִים עַל לֵב׃ (ג)
17 הִנְנִי גֹעֵר לָכֶם אֶת הַזֶּרַע וְזֵרִיתִי פֶרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ
18 חַגֵּיכֶם וְנָשָׂא אֶתְכֶם אֵלָיו׃ (ד) וִידַעְתֶּם כִּי שִׁלַּחְתִּי
אֲלֵיכֶם אֵת הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִהְיוֹת בְּרִיתִי אֶת לֵוִי אָמַר
19 יְהֹוָה צְבָאוֹת׃ (ה) בְּרִיתִי הָיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשָּׁלוֹם
וָאֶתְּנֵם לוֹ מוֹרָא וַיִּירָאֵנִי וּמִפְּנֵי שְׁמִי נִחַת הוּא׃ (ו)
20 תּוֹרַת אֱמֶת הָיְתָה בְּפִיהוּ וְעַוְלָה לֹא נִמְצָא בִשְׂפָתָיו
21 בְּשָׁלוֹם וּבְמִישׁוֹר הָלַךְ אִתִּי וְרַבִּים הֵשִׁיב מֵעָוֹן׃ (ז) כִּי
שִׂפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יְבַקְשׁוּ מִפִּיהוּ כִּי מַלְאַךְ
יְהֹוָה צְבָאוֹת הוּא׃

هفطارای پاراشای «تولدوت» از کتاب «مل آخی»

۱۴ لعنت بر آدم مکاری که در گله‌اش حیوان مذکر وجود دارد ولی برای خدا حیوان معیوب نذر نموده و ذبح میکند. برای اینکه من سلطان بزرگوار هستم و نامم در بین اقوام مهیب است گفته ادونای صوائوت میباشد.
۱۵ پس حالا، ای کُوهن‌ها، این فرمان خطاب به شماست (که نام مرا حرمت دهید).
۱۶ ادونای صوائوت گفته است: اگر اطاعت نکنید و در صورتیکه توجه نداشته باشیدکه برای نام من احترام قائل شوید، برای شما بلا نازل میکنم و دعاهای شما را به لعنت مبدل میکنم. چونکه (میدانم) توجه نمیکنید، قبلاً هم آن (دعاها) را به لعنت تبدیل کردم.
۱۷ اینک من به بذر شما نهیب خواهم زد (که نروید) و بر روی شما کثافت می‌پاشم حتی کثافت (قربانی‌های) عیدهایتان را. (این کثافت) شما را پیش خود جا خواهد داد.
۱۸ ادونای صوائوت گفته است: بدانیدکه این فرمان را برای شما صادر کردم که پیمان من با (خاندان) «لوی» استوار بماند.
۱۹ پیمان من با او (با خاندان لوی) پیمان زندگی و صلح بوده است پس هیبت خود را بر او نهاده‌ام تا از من ترس داشته باشد و از ترس نام من هراسان باشد.
۲۰ «توراه» حقیقی در دهانش باشد و در لبانش بیعدالتی یافت نشود با صلح و با درستی با من رفتار کند و مردم بسیاری را از گناه کردن باز دارد.
۲۱ زیرا لبان کُوهن نگهدار معرفت خواهد بود و مردم از دهان او ترا می‌طلبند چونکه او (مانند) فرشته ادونای صوائوت میباشد.

הפטרת ויצא

ספר הושע פרק יא - יב

1 (ז) וְעַמִּי תְלוּאִים לִמְשׁוּבָתִי וְאֶל עַל יִקְרָאֻהוּ יַחַד לֹא
2 יְרוֹמֵם: (ח) אֵיךְ אֶתֶּנְךָ אֶפְרַיִם אֲמַגֶּנְךָ יִשְׂרָאֵל אֵיךְ אֶתֶּנְךָ
כְאַדְמָה אֲשִׂימְךָ כִּצְבֹאיִם נֶהְפַּךְ עָלַי לִבִּי יַחַד נִכְמְרוּ
3 נִחוּמָי: (ט) לֹא אֶעֱשֶׂה חֲרוֹן אַפִּי לֹא אָשׁוּב לְשַׁחֵת
אֶפְרָיִם כִּי אֵל אָנֹכִי וְלֹא אִישׁ בְּקִרְבְּךָ קָדוֹשׁ וְלֹא אָבוֹא
4 בְּעִיר: (י) אַחֲרֵי יְהֹוָה יֵלְכוּ כְּאַרְיֵה יִשְׁאָג כִּי הוּא יִשְׁאַג
5 וְיֶחֶרְדוּ בָנִים מִיָּם: (יא) יֶחֶרְדוּ כְצִפּוֹר מִמִּצְרַיִם וּכְיוֹנָה
מֵאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהוֹשַׁבְתִּים עַל בָּתֵּיהֶם נְאֻם יְהֹוָה:
6 (א) סְבָבֻנִי בְכַחַשׁ אֶפְרַיִם וּבְמִרְמָה בֵּית יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה
7 עֹד רָד עִם אֵל וְעִם קְדוֹשִׁים נֶאֱמָן: (ב) אֶפְרַיִם רֹעֶה רוּחַ
וְרֹדֵף קָדִים כָּל הַיּוֹם כָּזָב וָשֹׁד יַרְבֶּה וּבְרִית עִם אַשּׁוּר
8 יִכְרֹתוּ וְשֶׁמֶן לְמִצְרַיִם יוּבָל: (ג) וְרִיב לַיהֹוָה עִם יְהוּדָה
וְלִפְספר הושע פרק יב קֹד עַל יַעֲקֹב כִּדְרָכָיו כְּמַעֲלָלָיו
9 יָשִׁיב לוֹ: (ד) בַּבֶּטֶן עָקַב אֶת אָחִיו וּבְאוֹנוֹ שָׂרָה אֶת
10 אֱלֹהִים: (ה) וַיָּשַׂר אֶל מַלְאָךְ וַיֻּכָל בָּכָה וַיִּתְחַנֶּן לוֹ בֵּית
11 אֵל יִמְצָאֶנּוּ וְשָׁם יְדַבֵּר עִמָּנוּ: (ו) וַיהֹוָה אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת
12 יְהֹוָה זִכְרוֹ: (ז) וְאַתָּה בֵּאלֹהֶיךָ תָשׁוּב חֶסֶד וּמִשְׁפָּט שְׁמֹר
13 וְקַוֵּה אֶל אֱלֹהֶיךָ תָּמִיד: (ח) כְּנַעַן בְּיָדוֹ מֹאזְנֵי מִרְמָה
14 לַעֲשֹׁק אָהֵב: (ט) וַיֹּאמֶר אֶפְרַיִם אַךְ עָשַׁרְתִּי מָצָאתִי אוֹן
15 לִי כָּל יְגִיעַי לֹא יִמְצְאוּ לִי עָוֹן אֲשֶׁר חֵטְא: (י) וְאָנֹכִי
יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם עֹד אוֹשִׁיבְךָ בָאֳהָלִים כִּימֵי
16 מוֹעֵד: (יא) וְדִבַּרְתִּי עַל הַנְּבִיאִים וְאָנֹכִי חָזוֹן הִרְבֵּיתִי
17 וּבְיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמֶּה:(יב) אִם גִּלְעָד אָוֶן אַךְ שָׁוְא הָיוּ
בַּגִּלְגָּל שְׁוָרִים זִבֵּחוּ גַּם מִזְבְּחוֹתָם כְּגַלִּים עַל תַּלְמֵי שָׂדָי:

شماره ۷

هفطارای پاراشای «ویتصه» از کتاب «هوشیع»
فصل ۱۱ آیه ۷ الی ۱۱ و فصل ۱۲ آیه یک الی آیه ۱۲

۱ (سرنوشت) ملت من بستگی به ارتدادشان نسبت بمن دارد (پیغمبران من مرتباً) او را بسوی (خدای) متعال دعوت میکنند (از) همه (آنها کسی خدا را) تجلیل نمیکند.

۲ ای (مردم کشور) «افراییم» چگونه ترا تسلیم دشمن کنم و ای (مردم کشور) «ییسرائل» (یعنی همان کشور افرائیم) چگونه تو را به دست دشمن بسپارم؟
چگونه ترا همانند (مردم سرزمین) «آدماه» تسلیم کنم و بشکل (مردم سرزمین) صووئیم قرارت دهم؟ اراده من واژگون شده، رحم‌های من بجوش آمده‌اند.

۳ به شدت خشم خود عمل نمیکنم، پس بر نمیگردم که (مردم کشور) «افرائیم» را نابود سازم. چونکه من خدای قادر هستم و نه انسان (که از گفته خود منصرف شوم و تا زمانیکه) در میان تو (جامعه ییسرائل مقدس باشم) وارد شهر نمیشوم (که انتقام بگیرم).

۴ (اگر) دنبال ادونای بروند (ادونای علیه دشمنان ییسرائل) چون شیری غرش خواهد کرد و همینکه او غرش کند فرزندان (ییسرائل) به سرعت از طرف دریا (از غرب) باز خواهند گشت.

۵ چون گنجشک (ی که به آشیانه خود برگردد) و مانند کبوتر (ی که به لانه خود بازگردد) از مصر و از سرزمین «آشور» به سرعت بر خواهند گشت من آنها را در خانه‌های خود ساکن خواهم کرد، گفته ادونای میباشد.

۶ (کشور) «افرائیم» مرا با مَکر و، خاندان «ییسرائل» (همان افرائیم) مرا با حیله احاطه کرده‌اند ولی (کشور) «یهودا» هنوز به یاری خدای قادر حکومت میکند و به مردم مقدس وفادار است.

۷ کار (کشور) «اِفرئیم» شبانی باد و دنبال کردن باد شرقی است، تمام مدت روز دروغ و غارت را افزایش میدهد و با کشور «آشور» پیمان منعقد میکند و روغن آن به مصر حمل میشود (تا از همکاری مصر علیه کشور برادر یهودا بهره‌مند شود).

۸ «اِفرئیم» با «یهودا» بخاطر (پرستش) ادونای نزاع دارد، ادونای از «یعقُوو» (یعنی افرائیم) بر طبق راه‌هایش بازخواست میکند و بر طبق کارهایش باو سزا میدهد.

۹ (اِفرئیم با خود میگوید من از رفتار «یَعقُوو» جدم سرمشق میگیرم) «یعقُوو» در شکم مادر، برادرش را تعقیب کرد، و با نیرویش به فرشته پافشاری کرد.

۱۰ با فرشته زورآزمائی کرد و پیروز شد (آنگاه فرشته) گریه کرد و به او التماس نمود (او را مرخص کند، فرشته باو گفت:) در «بت‌ال» او را خواهد یافت و با او صحبت خواهد کرد (پس من هم محق هستم با برادرم یهودا همینطور رفتار کنم).

۱۱ و ادونای صوائوت، «ی - ه - و - ه»، ذکر (نام)ش میباشد.

۱۲ پس تو (ییسرائل - اِفرئیم) به خداوندت بازگشت نما، احسان و عدالت را رعایت کن، (در اینصورت) به خداوندت برای همیشه امیدوار باش.

۱۳ بازرگان (کشور تو) دوست دار ستم است، ترازُوی حیله در اختیار دارد.

۱۴ «اِفرئیم» میگوید: حقیقتاً ثروت اندوختم، برای خود کسب قدرت نمودم، هیچ یک از دسترنج‌های من (که با حیله و ستم بدست آوردم) گناه یا خطائی برای من محسوب نمیشود.

۱۵ من ادونای - خداوند توام، (بیرون آورنده تو) از سرزمین مصر (اگر توبه نمائی) مانند روزهای زمان خروجت (از مصر) باز هم ترا در چادرها اسکان میدهم.

۱۶ (برای سرزنش آنها) با پیغمبران صحبت کردم و نبوت را افزایش دادم و برای این پیغمبران مثال آوردم (تا بهتر مفهوم شود).

۱۷ اگر بر سر مردم «گیلعاد» عامل کارهای تباهی و بیهوده، مصیبت آید برای اینست که بدستور «ایزِوِل»، طلبه‌های «الیاهو» نبی بدست آنها کشته شدند، گاوها ذبح میکردند، حتی قربانگاه‌هایشان که مخصوص تقدیم قربانی برای بت بود آنقدر زیاد بود که روی شیارهای کشتزارهای من موج میزدند.

הפטרת וישלח

ספר עובדיה פרק א

1 (א) חֲזוֹן עֹבַדְיָה כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהוִה לֶאֱדוֹם שְׁמוּעָה
שָׁמַעְנוּ מֵאֵת יְהוָה וְצִיר בַּגּוֹיִם שֻׁלָּח קוּמוּ וְנָקוּמָה עָלֶיהָ
2 לַמִּלְחָמָה: (ב) הִנֵּה קָטֹן נְתַתִּיךָ בַּגּוֹיִם בָּזוּי אַתָּה מְאֹד:
3 (ג) זְדוֹן לִבְּךָ הִשִּׁיאֶךָ שֹׁכְנִי בְחַגְוֵי סֶּלַע מְרוֹם שִׁבְתּוֹ אֹמֵר
4 בְּלִבּוֹ מִי יוֹרִדֵנִי אָרֶץ: (ד) אִם תַּגְבִּיהַּ כַּנֶּשֶׁר וְאִם בֵּין
5 כּוֹכָבִים שִׂים קִנֶּךָ מִשָּׁם אוֹרִידְךָ נְאֻם יְהוָה: (ה) אִם
גַּנָּבִים בָּאוּ לְךָ אִם שׁוֹדְדֵי לַיְלָה אֵיךְ נִדְמֵיתָה הֲלוֹא יִגְנְבוּ
6 דַּיָּם אִם בֹּצְרִים בָּאוּ לָךְ הֲלוֹא יַשְׁאִירוּ עֹלֵלוֹת: (ו) אֵיךְ
7 נֶחְפְּשׂוּ עֵשָׂו נִבְעוּ מַצְפֻּנָיו: (ז) עַד הַגְּבוּל שִׁלְּחוּךָ כֹּל
אַנְשֵׁי בְרִיתֶךָ הִשִּׁיאוּךָ יָכְלוּ לְךָ אַנְשֵׁי שְׁלֹמֶךָ לַחְמְךָ יָשִׂימוּ
8 מָזוֹר תַּחְתֶּיךָ אֵין תְּבוּנָה בּוֹ: (ח) הֲלוֹא בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם
יְהוָה וְהַאֲבַדְתִּי חֲכָמִים מֵאֱדוֹם וּתְבוּנָה מֵהַר עֵשָׂו: (ט)
9 וְחַתּוּ גִבּוֹרֶיךָ תֵּימָן לְמַעַן יִכָּרֶת אִישׁ מֵהַר עֵשָׂו מִקָּטֶל:
10 (י) מֵחֲמַס אָחִיךָ יַעֲקֹב תְּכַסְּךָ בוּשָׁה וְנִכְרַתָּ לְעוֹלָם: (יא)
11 בְּיוֹם עֲמָדְךָ מִנֶּגֶד בְּיוֹם שְׁבוֹת זָרִים חֵילוֹ וְנָכְרִים בָּאוּ
שְׁעָרָו {שְׁעָרָיו} וְעַל יְרוּשָׁלִַם יַדּוּ גוֹרָל גַּם אַתָּה כְּאַחַד
12 מֵהֶם: (יב) וְאַל תֵּרֶא בְיוֹם אָחִיךָ בְּיוֹם נָכְרוֹ וְאַל תִּשְׂמַח
לִבְנֵי יְהוּדָה בְּיוֹם אָבְדָם וְאַל תַּגְדֵּל פִּיךָ בְּיוֹם צָרָה: (יג)
13 אַל תָּבוֹא בְשַׁעַר עַמִּי בְּיוֹם אֵידָם אַל תֵּרֶא גַם אַתָּה
בְּרָעָתוֹ בְּיוֹם אֵידוֹ וְאַל תִּשְׁלַחְנָה בְחֵילוֹ בְּיוֹם אֵידוֹ: (יד)
14 וְאַל תַּעֲמֹד עַל הַפֶּרֶק לְהַכְרִית אֶת פְּלִיטָיו וְאַל תַּסְגֵּר
15 שְׂרִידָיו בְּיוֹם צָרָה: (טו) כִּי קָרוֹב יוֹם יְהוָה עַל כָּל הַגּוֹיִם
כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יֵעָשֶׂה לָּךְ גְּמֻלְךָ יָשׁוּב בְּרֹאשֶׁךָ:
16 (טז) כִּי כַּאֲשֶׁר שְׁתִיתֶם עַל הַר קָדְשִׁי יִשְׁתּוּ כָל הַגּוֹיִם
17 תָּמִיד וְשָׁתוּ וְלָעוּ וְהָיוּ כְּלוֹא הָיוּ: (יז) וּבְהַר צִיּוֹן תִּהְיֶה

شماره ۸

هفطارای پاراشای «وییشلح» از کتاب «عوُوَدیا» فصل اول آیه ۱ الی آیه ۲۱

۱ پیشگوئی «عوُوَدیا»: (من و دیگر پیغمبران) درباره اِدوُم خبری شنیدم: خدا - خداوند چنین گفته است: این خبر از جانب ادونای میباشد: نمایندهای بسوی ملت‌ها اعزام خواهد شد (که بگوید: ای ملت‌ها:) بیائید تا بر ضد او (ضد اِدوُم) برای جنگ قیام کنیم.
۲ (ای امت اِدوُم) اینک ترا در بین ملت‌ها کوچک قرار دادم، تو خیلی محقر میباشی.
۳ تکبر قلبت، ترا فریب داده است ای کسیکه در شکاف‌های صخره‌ها بلند ساکنی و پیش خود میگوئی: کسیت (که بتواند) مرا به زمین سقوط دهد.
۴ اگر مانند عقاب اوج بگیری و اگر پایگاه خود را بین ستارگان قرار دهی ترا از آنجا ساقط خواهم کرد. گفته ادونای است.
۵ اگر دزدان و یا راهزنان به تو برسند، چگونه آرام میمانی؟ مگر نه اینکه باندازه‌ی نیازشان می‌دزدند، اگر انگور چینان به تو برسند مگر نه (لااقل) خوشه‌های کم دانه را باقی خواهند گذاشت؟
۶ چگونه (اموال) «عساو» مورد جستجو قرار گرفت و اموال پنهان شده او آشکار شد؟
۷ همه افراد هم پیمانت ترا تا مرز همراهی خواهند کرد، مردمی که با تو در حال صلح میباشند (ترا گول میزنند). کسانیکه نان ترا میخورند زیر (پاهای) تو دام می‌گسترانند و تو آنرا احساس نخواهی کرد.
۸ گفته ادونای اینست: در آن روز دانایان را از «اِدوُم» و فهم را از کوه «عساو» نابود خواهم کرد.
۹ پهلوانانت در جنوب شکست خواهند خورد، بطوریکه کسی از کوه «عساو» از مرگ رهائی نیابد تا اینکه نابود گردد.
۱۰ از ظلمی که نسبت به برادرت «یعقُوو» روا داشتی شرمنده میگردی و برای همیشه نابود خواهی شد.
۱۱ روزی که بیگانگان دارائی او را تاراج میکردند در آن روز تو درکناری ایستاده بودی (و مانع تاراج کردن نشدی) و موقعیکه اجنبیان وارد دروازه‌های او شدند و برای تقسیم ثروت «یروشالیم» قرعه کشی میکردند تو هم مثل یکی از آنها بودی...
۱۲ در روز (مصیبت) برادرت، روز(ی که) دشمن (بر او وارد شد)، (حق آن بود) نظاره گر نباشی، در روز آواره شدن فرزندان «یهودا» (مردم کشور یهودا) شادمانی نکنی و در روز گرفتاری (آنها) زبان درازی ننمائی...
۱۳ در روز مصیبت آنها (حق آن بود)، به دروازه قوم من نیائی و در روز بدبختی‌اش تماشا گر تیره‌بختی او نباشی و در روز گرفتاری‌اش دستانت به ثروت آن دراز نشوند...
۱۴ (حق آن بود) سر چهارراه‌ها نایستی که رهائی یافتگان او را نابود سازی و بازماندگان او را تسلیم (دشمن) کنی.
۱۵ نظر به اینکه روز (انتقام) ادونای از تمام قوم‌ها نزدیک است، همانطوری که عمل کردی نسبت به تو عمل خواهد شد، به سزای اعمالت خواهی رسید.
۱۶ زیرا همانطوری که روی کوه مقدس من (بخاطر شکست ییسرائل) باده گساری کردید، همه قوم‌ها برای همیشه از کاسه زهر خواهید نوشید. می‌نوشید و یاوه سرائی میکنید تا کسانیکه بدی کردند نابود شوند.
۱۷ (اما) در کوه «صیون» رهائی یافتگان باقی می‌مانند و (سرزمین ییسرائل) مقدس خواهد بود (و دیگر افراد ناپاک و ختنه نشده در آن یافت نخواهد شد) پس خاندان «یعقوو» سرزمین‌های میراثی خود را تصرف خواهند کرد.

הפטרת וישלח

18 פְלֵיטָה וְהָיָה קֹדֶשׁ וְיָרְשׁוּ בֵּית יַעֲקֹב אֵת מוֹרָשֵׁיהֶם: (יח)
וְהָיָה בֵית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לֶהָבָה וּבֵית עֵשָׂו לְקַשׁ
וְדָלְקוּ בָהֶם וַאֲכָלוּם וְלֹא יִהְיֶה שָׂרִיד לְבֵית עֵשָׂו כִּי יְהוָֹה
19 דִּבֵּר: (יט) וְיָרְשׁוּ הַנֶּגֶב אֶת הַר עֵשָׂו וְהַשְּׁפֵלָה אֶת
פְּלִשְׁתִּים וְיָרְשׁוּ אֶת שְׂדֵה אֶפְרַיִם וְאֵת שְׂדֵה שֹׁמְרוֹן
20 וּבִנְיָמִן אֶת הַגִּלְעָד: (כ) וְגָלֻת הַחֵל הַזֶּה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר כְּנַעֲנִים עַד צָרְפַת וְגָלֻת יְרוּשָׁלַםִ אֲשֶׁר בִּסְפָרַד יִרְשׁוּ
21 אֵת עָרֵי הַנֶּגֶב: (כא) וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן לִשְׁפֹּט אֶת
הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיהוָֹה הַמְּלוּכָה:

هفطارای پاراشای «وییشلح» از کتاب «عوُوَدیا» فصل اول آیه ۱ الی آیه ۲۱

۱۸ خاندان «یعقُوو» (مثل) آتش خواهند بود و خاندان «یوسف» (مانند) شعله و خاندان «عساو» (چون) خاشاک (به آنها) شعله‌ور شده آنها را تباه خواهد کرد و دیگر از خاندان «عساو» کسی باقی نخواهد ماند، چونکه ادونای فرموده است.

۱۹ (ساکنین) «نِگِو» کوه «عساو»، و ساکنین جلگه ساحلی، «پلیشطیم» را تصرّف خواهند کرد و منطقه «اِفرئیم» و «شومروُن» را نیز تصرّف خواهند کرد و «بنیامین» «گیلعاد» را به ارث خواهند برد.

۲۰ و خاندان «دان» - اولین آواره شدگان از میان فرزندان «ییسرائل» که تا «سفاراد» (اسپانیا) برده شده‌اند سرزمین «کنعنی‌ها» را و آواره شدگان «یروشالییم» ساکن «سفاراد» شهرهای «نِگِو» را تصرف خواهند کرد.

۲۱ نجات یافتگانی از کوه «صیون» برای محاکمه (بازماندگان خاندان عساو) بکوه «عساو» عزیمت خواهند کرد (آنگاه تمام مردم جهان خواهند پذیرفت که) سلطنت (جاودانی) از آن ادونای می‌باشد.

הפטרת וישב

ספר עמוס פרק ב/ג

1 (ו) כֹּה אָמַר יְהֹוָה עַל שְׁלֹשָׁה פִּשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל אַרְבָּעָה
לֹא אֲשִׁיבֶנּוּ עַל מִכְרָם בַּכֶּסֶף צַדִּיק וְאֶבְיוֹן בַּעֲבוּר נַעֲלָיִם:
2 (ז) הַשֹּׁאֲפִים עַל עֲפַר אֶרֶץ בְּרֹאשׁ דַּלִּים וְדֶרֶךְ עֲנָוִים יַטּוּ
וְאִישׁ וְאָבִיו יֵלְכוּ אֶל הַנַּעֲרָה לְמַעַן חַלֵּל אֶת שֵׁם קָדְשִׁי:
3 (ח) וְעַל בְּגָדִים חֲבֻלִים יַטּוּ אֵצֶל כָּל מִזְבֵּחַ וְיֵין עֲנוּשִׁים
4 יִשְׁתּוּ בֵּית אֱלֹהֵיהֶם: (ט) וְאָנֹכִי הִשְׁמַדְתִּי אֶת הָאֱמֹרִי
מִפְּנֵיהֶם אֲשֶׁר כְּגֹבַהּ אֲרָזִים גָּבְהוֹ וְחָסֹן הוּא כָּאַלּוֹנִים
5 וָאַשְׁמִיד פִּרְיוֹ מִמַּעַל וְשָׁרָשָׁיו מִתָּחַת: (י) וְאָנֹכִי הֶעֱלֵיתִי
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וָאוֹלֵךְ אֶתְכֶם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה
6 לָרֶשֶׁת אֶת אֶרֶץ הָאֱמֹרִי: (יא) וָאָקִים מִבְּנֵיכֶם לִנְבִיאִים
וּמִבַּחוּרֵיכֶם לִנְזִרִים הַאַף אֵין זֹאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְאֻם יְהֹוָה:
7 (יב) וַתַּשְׁקוּ אֶת הַנְּזִרִים יָיִן וְעַל הַנְּבִיאִים צִוִּיתֶם לֵאמֹר
8 לֹא תִּנָּבְאוּ: (יג) הִנֵּה אָנֹכִי מֵעִיק תַּחְתֵּיכֶם כַּאֲשֶׁר תָּעִיק
9 הָעֲגָלָה הַמְלֵאָה לָהּ עָמִיר: (יד) וְאָבַד מָנוֹס מִקָּל וְחָזָק:
10 לֹא יְאַמֵּץ כֹּחוֹ וְגִבּוֹר לֹא יְמַלֵּט נַפְשׁוֹ: (טו) וְתֹפֵשׂ
הַקֶּשֶׁת לֹא יַעֲמֹד וְקַל בְּרַגְלָיו לֹא יְמַלֵּט וְרֹכֵב הַסּוּס לֹא
11 יְמַלֵּט נַפְשׁוֹ: (טז) וְאַמִּיץ לִבּוֹ בַּגִּבּוֹרִים עָרוֹם יָנוּס בַּיּוֹם
הַהוּא נְאֻם יְהֹוָה
12 (א) שִׁמְעוּ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהֹוָה עֲלֵיכֶם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עַל כָּל הַמִּשְׁפָּחָה אֲשֶׁר הֶעֱלֵיתִי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
13 לֵאמֹר: (ב) רַק אֶתְכֶם יָדַעְתִּי מִכֹּל מִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה עַל
14 כֵּן אֶפְקֹד עֲלֵיכֶם אֵת כָּל עֲוֹנֹתֵיכֶם: (ג) הֲיֵלְכוּ שְׁנַיִם יַחְדָּו
15 בִּלְתִּי אִם נוֹעָדוּ: (ד) הֲיִשְׁאַג אַרְיֵה בַּיַּעַר וְטֶרֶף אֵין לוֹ
16 הֲיִתֵּן כְּפִיר קוֹלוֹ מִמְּעֹנָתוֹ בִּלְתִּי אִם לָכָד: (ה) הֲתִפֹּל
צִפּוֹר עַל פַּח הָאָרֶץ וּמוֹקֵשׁ אֵין לָהּ הֲיַעֲלֶה פַּח מִן

شماره ۹

هفطارای پاراشای «وَیِشِو» از کتاب «عاموس»
فصل ۲ آیه ۶ الی آیه ۱۶ و فصل ۳ آیه یک الی آیه هشت

۱ ادونای چنین گفته است: به خاطر سه گناه (بت پرستی و قتل و زنا) «ییسرائل» و گناه چهارم یعنی فروختن آدم درستکار را به پول و بیچاره را بخاطر یک جفت کفش، توبه او را نمی‌پذیرم و از او صرفنظر نخواهم کرد.

۲ یعنی کسانیکه به (بهای بریدن) سر بینوایان، مشتاق قطعه زمینی هستند و (با تهدید) راه و روش متواظعان را منحرف میکنند و برای بی حرمت کردن نام مقدس من (پدر و پسر) به سوی دختر نوجوان (عقد شده) میروند (باو تجاوز کنند)...

۳ و در بت خانه‌هاشان، در کنار هر قربانگاهی، روی پارچه‌های بگرو گرفته شده، تکیه میزنند و شراب مفت (که از دست آدم جریمه شده بدست آمده) مینوشند.

۴ در حالیکه من (قوم) «امُوری» راکه قامتش به بلندی درختان سرو آزاد و همانند درختان بلوط قدرتمند بود، از پیش آنها نابود کردم و میوه آنرا از بالاً و ریشه‌های آنرا از پائین از بین بردم (تا اثری از قوم «اموری» باقی نماند)...

۵ آری من شما را از سرزمین «مصر» بیرون آوردم و چهل سال شما را در بیابان رهبری کردم تا سرزمین «امُوری» را تصرّف نمائید.

۶ از بین فرزندانتان پیامبرانی و از پیش جوانانتان پرهیزگارانی مبعوث کردم، این گفته ادونای است: ای فرزندان «ییسرائل» آیا چنین نیست؟

۷ شما به پرهیزگاران شراب نوشانیدید و به پیامبران دستور داده گفتید: نبوت نکنید.

۸ اینک من شما را همچون درشکه‌ای که پر از بافه است و به آن فشار میآورد زیر فشار قرار میدهم.

۹ قدرت فرار، از گریز پا گرفته شده و توانائی شخص دلاور بی اثر خواهد بود و پهلوان نخواهد توانست که جانش را رهائی بخشد...

۱۰ کمانگر مقاوت نخواهد کرد، تیزپا (خود را) رهائی نخواهد بخشید و اسب سوار جانش را نجات نخواهد داد...

۱۱ وکسیکه در بین پهلوانان به قوت قلب شهرت دارد در آن روز برهنه خواهد گریخت. این گفته ادونای است.

۱۲ ای فرزندان ییسرائل که همه خانواده‌های شما را برای همین منظور از سرزمین «مصر» بیرون آوردم به این مطلبی که ادونای درباره شما گفته است گوش کنید:

۱۳ از بین قوم‌ها روی زمین فقط شما را مسئول میشناسم بنابراین تمام گناهانتان را مورد بازخواست قرار میدهم.

۱۴ آیا دو نفر بدون اینکه قرار ملاقات گذاشته باشند با هم میروند...؟

۱۵ آیا شیری در جنگل بدون اینکه شکاری داشته باشد می‌غرد؟ آیا شیر جوانی بدون اینکه شکاری گرفته باشد ازکنام خود صدا میدهد...؟

۱۶ آیا پرنده‌ای، به تله می‌افتد بدون اینکه دامی برایش گسترده باشد؟ آیا تله‌ای از روی زمین برچیده میشود که (اصلاً) شکاری بدام نینداخته باشد...؟

הפטרת וישב

17 הָאֲדָמָה וְלָכוֹד לֹא יִלְכּוֹד׃ (ו) אִם יִתָּקַע שׁוֹפָר בְּעִיר וְעָם
18 לֹא יֶחֱרָדוּ אִם תִּהְיֶה רָעָה בְּעִיר וַיהוָה לֹא עָשָׂה׃ (ז) כִּי
לֹא יַעֲשֶׂה אֲדֹנָי יֱהוִה דָּבָר כִּי אִם גָּלָה סוֹדוֹ אֶל עֲבָדָיו
19 הַנְּבִיאִים׃ (ח) אַרְיֵה שָׁאָג מִי לֹא יִירָא אֲדֹנָי יֱהוִה דִּבֶּר מִי
לֹא יִנָּבֵא׃

هفطارای پاراشای «وَیِشِو» از کتاب «عاموس»

۱۷
آیا اگر (بی موقع) در شهری شوفار نواخته شود مردم نگران نخواهند شد...؟ و اگر در شهری مصیبتی رخ دهد آیا آنرا ادونای وارد نیاورده است؟
۱۸ یقیناً خدا - خداوند کار (بدی) را انجام نمیدهد مگر آنکه به بندگانش، بوسیله پیامبران شُور خود را گوشزد کند.
۱۹ شیری غرش کرد، کیست که نترسد؟ خدا - خداوند (به پیامبران) سخن بگوید کیست که نبوت نکند.

הפטרת מקץ

ספר מלכים א פרק ג - ד

1 (טו) וַיִּקַץ שְׁלֹמֹה וְהִנֵּה חֲלוֹם וַיָּבוֹא יְרוּשָׁלַםִ וַיַּעֲמֹד לִפְנֵי
אֲרוֹן בְּרִית אֲדֹנָי וַיַּעַל עֹלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלָמִים וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה
2 לְכָל עֲבָדָיו: (טז) אָז תָּבֹאנָה שְׁתַּיִם נָשִׁים זֹנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ
3 וַתַּעֲמֹדְנָה לְפָנָיו: (יז) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאַחַת בִּי אֲדֹנִי אֲנִי
וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת יֹשְׁבֹת בְּבַיִת אֶחָד וָאֵלֵד עִמָּהּ בַּבָּיִת: (יח)
4 וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְלִדְתִּי וַתֵּלֶד גַּם הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ
יַחְדָּו אֵין זָר אִתָּנוּ בַּבַּיִת זוּלָתִי שְׁתַּיִם אֲנַחְנוּ בַּבָּיִת: (יט)
5 וַיָּמָת בֶּן הָאִשָּׁה הַזֹּאת לָיְלָה אֲשֶׁר שָׁכְבָה עָלָיו: (כ)
6 וַתָּקָם בְּתוֹךְ הַלַּיְלָה וַתִּקַּח אֶת בְּנִי מֵאֶצְלִי וַאֲמָתְךָ יְשֵׁנָה
וַתַּשְׁכִּיבֵהוּ בְּחֵיקָהּ וְאֶת בְּנָהּ הַמֵּת הִשְׁכִּיבָה בְחֵיקִי: (כא)
7 וָאָקֻם בַּבֹּקֶר לְהֵינִיק אֶת בְּנִי וְהִנֵּה מֵת וָאֶתְבּוֹנֵן אֵלָיו
8 בַּבֹּקֶר וְהִנֵּה לֹא הָיָה בְנִי אֲשֶׁר יָלָדְתִּי: (כב) וַתֹּאמֶר
הָאִשָּׁה הָאַחֶרֶת לֹא כִי בְּנִי הַחַי וּבְנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת אֹמֶרֶת
לֹא כִי בְּנֵךְ הַמֵּת וּבְנִי הֶחָי וַתְּדַבֵּרְנָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (כג)
9 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אֹמֶרֶת זֶה בְּנִי הַחַי וּבְנֵךְ הַמֵּת וְזֹאת
10 אֹמֶרֶת לֹא כִי בְּנֵךְ הַמֵּת וּבְנִי הֶחָי: (כד) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
11 קְחוּ לִי חָרֶב וַיָּבִאוּ הַחֶרֶב לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (כה) וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי לִשְׁנָיִם וּתְנוּ אֶת הַחֲצִי לְאַחַת
12 וְאֶת הַחֲצִי לְאֶחָת: (כו) וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר בְּנָהּ הַחַי
אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֶיהָ עַל בְּנָהּ וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנִי תְּנוּ
לָהּ אֶת הַיָּלוּד הַחַי וְהָמֵת אַל תְּמִיתֻהוּ וְזֹאת אֹמֶרֶת גַּם לִי
13 גַּם לָךְ לֹא יִהְיֶה גְּזֹרוּ: (כז) וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תְּנוּ לָהּ
אֶת הַיָּלוּד הַחַי וְהָמֵת לֹא תְמִיתֻהוּ הִיא אִמּוֹ: (כח)
14 וַיִּשְׁמְעוּ כָל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שָׁפַט הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ
מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חָכְמַת אֱלֹהִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת
15 מִשְׁפָּט: (א) וַיְהִי הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ עַל כָּל יִשְׂרָאֵל:

شماره ۱۰

هفطارای پاراشای «میقص» از کتاب «اول پادشاهان»
فصل سوم آیه ۱۵ الی آیه ۲۸ و فصل چهارم آیه یک

۱ «شِلُومُو» بیدار شد و متوجه شد که رؤیا دیده است، آمد به «یروشالییم» و در حضور صندوق عهد خدا ایستاد،
قربانی‌های سوختنی پیشکش کرد و قربانی‌های سلامت تقدیم داشت و برای تمام ملازمانش ضیافتی بر پا نمود.
۲ آنگاه دو زن کاروانسرادار نزد پادشاه آمدند و حضور او ایستادند.
۳ یک زن گفت: ای آقای من، من و این زن در یک خانه ساکن هستیم و من در این خانه درکنار او زائیدم.
۴ این زن هم روز سوم زائیدن، من زائید. ما با یکدیگر هستیم و بیگانه‌ای با ما در این خانه نیست، فقط ما دو نفر در این
خانه هستیم.
۵ این زن شبانه روی فرزندش خوابید بود، بچه‌اش فوت کرد.
۶ در این شب برخاست و در حالیکه کنیزت خواب بود، بچه مرا از پیش من برداشت و در آغوش خویش خوابانید و بچه
مرده خود را در آغوش من قرار داد.
۷ سحرگاه که برخاستم تا بچه‌ام را شیر دهم اینک او را مرده یافتم. صبح با دقت به او نگریستم و متوجه شدم که او
پسری که من زائیدم نیست.
۸ آن زن دیگر گفت: نه (چنین نیست) بلکه زنده، بچه من است، و مرده بچه تو. و آن دیگری میگفت: نه! مرده بچه تو
است و زنده بچه من، در حضور پادشاه (همینطور) حرف میزدند.
۹ پادشاه گفت: این یکی میگوید: بچه زنده فرزند من و بچه مرده فرزند تو است و آن یکی میگوید: نه! آن مرده بچه تو
است و آن زنده بچه من.
۱۰ پادشاه گفت: شمشیری نزد من بیاورید. شمشیری نزد او آوردند.
۱۱ پادشاه گفت: بچه زنده را دو نیم کنید نصف آنرا به یکی و نصف دیگر را به دیگری بدهید.
۱۲ زنی که بچه زنده فرزندش بود چون دلش برای فرزندش سوخت، به پادشاه گفت: ای آقای من بچه زنده مرا بـه او
بدهید. مبادا او را بکشید. لیکن آن یکی گفت: نه مال من باشد نه مال تو، دو نیم کنید.
۱۳ پادشاه گواهی کرده گفت: بچه زنده را به او تسلیم کنید، و قطعاً او را نکشید چونکه او مادرش میباشد.
۱۴ تمام «ییسرائل‌ها» از این داوری پادشاه آگاهی یافتند و از پادشاه ترس برداشتند چونکه درک کردند، برای داوری
حکمت الهی در او است.
۱۵ «شِلُومُو» پادشاه - سلطان تمام ییسرائل شد.

הפטרת ויגש

ספר יחזקאל פרק לז

1-2 (טו) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: (טז) וְאַתָּה בֶן אָדָם קַח לְךָ
עֵץ אֶחָד וּכְתֹב עָלָיו לִיהוּדָה וְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו {חֲבֵרָיו} וּלְקַח
עֵץ אֶחָד וּכְתוֹב עָלָיו לְיוֹסֵף עֵץ אֶפְרַיִם וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל חֲבֵרָו
3 {חֲבֵרָיו}: (יז) וְקָרַב אֹתָם אֶחָד אֶל אֶחָד לְךָ לְעֵץ אֶחָד וְהָיוּ
4 לַאֲחָדִים בְּיָדֶךָ: (יח) וְכַאֲשֶׁר יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ בְּנֵי עַמְּךָ לֵאמֹר הֲלוֹא
5 תַגִּיד לָנוּ מָה אֵלֶּה לָּךְ: (יט) דַּבֵּר אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה
הִנֵּה אֲנִי לֹקֵחַ אֶת עֵץ יוֹסֵף אֲשֶׁר בְּיַד אֶפְרַיִם וְשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל
חֲבֵרָו {חֲבֵרָיו} וְנָתַתִּי אוֹתָם עָלָיו אֶת עֵץ יְהוּדָה וַעֲשִׂיתִם לְעֵץ
6 אֶחָד וְהָיוּ אֶחָד בְּיָדִי: (כ) וְהָיוּ הָעֵצִים אֲשֶׁר תִּכְתֹּב עֲלֵיהֶם
7 בְּיָדְךָ לְעֵינֵיהֶם: (כא) וְדַבֵּר אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנֵּה
אֲנִי לֹקֵחַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֵּין הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הָלְכוּ שָׁם וְקִבַּצְתִּי
8 אֹתָם מִסָּבִיב וְהֵבֵאתִי אוֹתָם אֶל אַדְמָתָם: (כב) וְעָשִׂיתִי אֹתָם
לְגוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ בְּהָרֵי יִשְׂרָאֵל וּמֶלֶךְ אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם לְמֶלֶךְ וְלֹא
יִהְיֶה {יִהְיוּ} עוֹד לִשְׁנֵי גוֹיִם וְלֹא יֵחָצוּ עוֹד לִשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת
9 עוֹד: (כג) וְלֹא יִטַּמְּאוּ עוֹד בְּגִלּוּלֵיהֶם וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם וּבְכֹל
פִּשְׁעֵיהֶם וְהוֹשַׁעְתִּי אֹתָם מִכֹּל מוֹשְׁבֹתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ בָהֶם
10 וְטִהַרְתִּי אוֹתָם וְהָיוּ לִי לְעָם וַאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים: (כד)
וְעַבְדִּי דָוִד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם וְרוֹעֶה אֶחָד יִהְיֶה לְכֻלָּם וּבְמִשְׁפָּטַי יֵלֵכוּ
11 וְחֻקֹּתַי יִשְׁמְרוּ וְעָשׂוּ אוֹתָם: (כה) וְיָשְׁבוּ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי
לְעַבְדִּי לְיַעֲקֹב אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בָהּ אֲבוֹתֵיכֶם וְיָשְׁבוּ עָלֶיהָ הֵמָּה
וּבְנֵיהֶם וּבְנֵי בְנֵיהֶם עַד עוֹלָם וְדָוִד עַבְדִּי נָשִׂיא לָהֶם לְעוֹלָם:
12 (כו) וְכָרַתִּי לָהֶם בְּרִית שָׁלוֹם בְּרִית עוֹלָם יִהְיֶה אוֹתָם וּנְתַתִּים
13 וְהִרְבֵּיתִי אוֹתָם וְנָתַתִּי אֶת מִקְדָּשִׁי בְּתוֹכָם לְעוֹלָם: (כז) וְהָיָה
14 מִשְׁכָּנִי עֲלֵיהֶם וְהָיִיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים וְהֵמָּה יִהְיוּ לִי לְעָם: (כח)
וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדֵּשׁ אֶת יִשְׂרָאֵל בִּהְיוֹת מִקְדָּשִׁי
בְּתוֹכָם לְעוֹלָם:

هفطاراهای شباتها

شماره ۱۱

هفطارای پاراشای «وییگش» از کتاب «یحزقل» فصل ۳۷ آیه ۱۵ الی آیه ۲۸

۱ کلام خداوند بمن چنین بود:
۲ تو ای «بن‌آدام» (ای انسان)، یک چوب برای خود بردار و روی آن بنویس: برای «یهودا» و برای فرزندان
«ییسرائل» متفق او (سبط بنیامین)، چوب دیگری بردار و روی آن بنویس: «برای یوسف» - چوب «اِفرئیم» و تمام
خاندان «ییسرائل» متفق‌های او (ده سبط).
۳ آن (چوب)ها را یکی به دیگری نزدیک کن (یعنی روی هم بگذار) تا برای تو مثل یک چوب (دیده) شوند. آری
در دست تو یکی خواهند شد.
۴ و موقعیکه فرزندان قومت از تو سئوال کنند: آیا به ما نمیگویی اینها چه هستند؟
۵ به آنها بگو: خدا - خداوند چنین گفته است: اینک من چوب (فرمانروائی) «یوسف» راکه در دست «افرئیم» و
سبط های (ده گانه) «ییسرائل»، متفقان اوست بر میدارم و آن (سبط)ها راکنار او (کنار اِفرئیم) قرار میدهم.
(همینطور) چوب (فرمانروائی) یهودا را، سپس آنها را بیک چوب (فرمانروائی) تبدیل میکنم تا بصورت واحد در
اختیار من باشند.
۶ این چوب‌هائی راکه در نظر آنها، روی آن‌ها مینویسی در دست تو باشند.
۷ پس به آنها بگو: خدا - خداوند چنین گفته است: اینک من فرزندان ییسرائل را از بین ملت‌هائی که به آنجا رفته‌اند از
هر طرف جمع‌آوری میکنم و آنها را به کشورشان میآورم.
۸ آنها را در آن سرزمین - در کوه‌های «ییسرائل» بصورت یک گروه متشکل خواهم کرد و همه آنها یک پادشاه
خواهند داشت و دیگر (ملت ییسرائل) دو گروه نخواهد بود. و دیگر به دو مملکت تقسیم نخواهد شد.
۹ آنها با بُت‌هایشان و باکارهای مکروه‌شان و با همه تقصیرات‌شان دیگر خود را ناپاک نخواهند کرد. آنها را از تمام
محل‌های سکونت‌شان (بت ال و دان) که در آنها (گوساله‌های طلائی گذاشته شده بود و) خطا میکردند نجات
خواهم داد و آنها را تطهیر خواهم نمود. آنها قوم من و من معبود آنها خواهم بود.
۱۰ و بنده من داوید (نسل داوید) پادشاه آنها خواهد بود و همه آنها دارای یک شبان خواهند بود. به احکام من رفتار
مینمایند و قوانین مرا رعایت کرده آنها را انجام خواهند داد.
۱۱ روی آن سرزمینی که به بنده‌ام «یعقُوو» دادم مستقر خواهند شد، همان جائیکه پدران‌تان در آن سکونت داشتند. آنها
و فرزندانشان و فرزندان فرزندانشان تا به ابد ساکن خواهند شد و (نسل) «داوید» بنده‌ام برای همیشه رئیس آنها
خواهد بود.
۱۲ با آنها پیمان صلح جاودانی منعقد خواهم کرد. (این) پیمان با آنها ابدی خواهد بود. (این سرزمین را) به آنها خواهم
بخشید، آنها را زیاد خواهم کرد و مکان مقدس خود را برای همیشه در میان آنها قرار خواهم داد.
۱۳ «میشکان» (مسکن) من بین آنها خواهد بود. من معبود آنها و آنها قوم من خواهند بود.
۱۴ هنگامیکه جایگاه مقدس من برای اَبد در بین آنها قرار گیرد قوم‌ها درک خواهند کرد که من ادونای مقدس کننده
«ییسرائل» میباشم.

הפטרת ויחי

ספר מלכים א פרק ב

1 (א) וַיִּקְרְבוּ יְמֵי דָוִד לָמוּת וַיְצַו אֶת שְׁלֹמֹה בְנוֹ לֵאמֹר:
2 (ב) אָנֹכִי הֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ וְחָזַקְתָּ וְהָיִיתָ לְאִישׁ:
3 (ג) וְשָׁמַרְתָּ אֶת מִשְׁמֶרֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָלֶכֶת בִּדְרָכָיו
לִשְׁמֹר חֻקֹּתָיו מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְעֵדְוֹתָיו כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת
מֹשֶׁה לְמַעַן תַּשְׂכִּיל אֵת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה וְאֵת כָּל אֲשֶׁר
4 תִּפְנֶה שָׁם: (ד) לְמַעַן יָקִים יְהוָה אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר
עָלַי לֵאמֹר אִם יִשְׁמְרוּ בָנֶיךָ אֶת דַּרְכָּם לָלֶכֶת לְפָנַי בֶּאֱמֶת
בְּכָל לְבָבָם וּבְכָל נַפְשָׁם לֵאמֹר לֹא יִכָּרֵת לְךָ אִישׁ מֵעַל
5 כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל: (ה) וְגַם אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לִי
יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה אֲשֶׁר עָשָׂה לִשְׁנֵי שָׂרֵי צִבְאוֹת יִשְׂרָאֵל
לְאַבְנֵר בֶּן נֵר וְלַעֲמָשָׂא בֶן יֶתֶר וַיַּהַרְגֵם וַיָּשֶׂם דְּמֵי
מִלְחָמָה בְּשָׁלֹם וַיִּתֵּן דְּמֵי מִלְחָמָה בַּחֲגֹרָתוֹ אֲשֶׁר בְּמָתְנָיו
6 וּבְנַעֲלוֹ אֲשֶׁר בְּרַגְלָיו: (ו) וְעָשִׂיתָ כְּחָכְמָתֶךָ וְלֹא תוֹרֵד
7 שֵׂיבָתוֹ בְּשָׁלֹם שְׁאֹל: (ז) וְלִבְנֵי בַרְזִלַּי הַגִּלְעָדִי תַּעֲשֶׂה
חֶסֶד וְהָיוּ בְּאֹכְלֵי שֻׁלְחָנֶךָ כִּי כֵן קָרְבוּ אֵלַי בְּבָרְחִי מִפְּנֵי
8 אַבְשָׁלוֹם אָחִיךָ: (ח) וְהִנֵּה עִמְּךָ שִׁמְעִי בֶן גֵּרָא בֶן הַיְמִינִי
מִבַּחֻרִים וְהוּא קִלְלַנִי קְלָלָה נִמְרֶצֶת בְּיוֹם לֶכְתִּי מַחֲנָיִם
וְהוּא יָרַד לִקְרָאתִי הַיַּרְדֵּן וָאֶשָּׁבַע לוֹ בַיהוָה לֵאמֹר אִם
9 אֲמִיתְךָ בֶּחָרֶב: (ט) וְעַתָּה אַל תְּנַקֵּהוּ כִּי אִישׁ חָכָם אָתָּה
וְיָדַעְתָּ אֵת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לּוֹ וְהוֹרַדְתָּ אֶת שֵׂיבָתוֹ בְּדָם
10 שְׁאוֹל: (י) וַיִּשְׁכַּב דָּוִד עִם אֲבֹתָיו וַיִּקָּבֵר בְּעִיר דָּוִד: (יא)
11 וְהַיָּמִים אֲשֶׁר מָלַךְ דָּוִד עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּחֶבְרוֹן
מָלַךְ שֶׁבַע שָׁנִים וּבִירוּשָׁלַם מָלַךְ שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים:
12 (יב) וּשְׁלֹמֹה יָשַׁב עַל כִּסֵּא דָּוִד אָבִיו וַתִּכֹּן מַלְכֻתוֹ מְאֹד:

شماره ۱۲

هفطارای پاراشای «ویحی» از کتاب «اول پادشاهان» فصل ۲ آیه ۱ الی آیه ۱۲

۱ هنگامیکه زمان درگذشت «داوید» فرا رسید به پسر خود «شِلُومُو» چنین سفارش کرد.
۲ من به راهی میروم که تمام جهانیان (میروند). تو قوی شو و مرد (باکفایتی) باش.
۳ امر ادونای -خداوندت را رعایت کن، در راهش گام بردار تا قوانین و فرامین و احکام و دستوراتش را، که اجرای آنها گواه بر وجودش می‌باشد همانطوریکه در «توراه» «مشه» نوشته شده است، نگاه بداری، تا در هرکاری که میکنی و به هر سمتی که به آنجا روی می‌آوری موفق باشی...
۴ اینکه خداکلامش راکه درباره من این چنین گفته است، اجرا خواهد نمود: «اگر فرزندان تو مراقب رفتار خود باشند، با حقیقت و با تمام قلب و جان خود در حضور من سلوک کنند» سلطنت بر «ییسرائل» از خاندان تو قطع نخواهد شد.
۵ و آنچه را «یُوآو» پسر «صِرویا» با من یعنی با دو سران سپاه «ییسرائل» یعنی با «اَونر» پسر «نِر» و با «عَماسا» پسر «یتر» عمل کرد و آنها را بقتل رسانید و در زمان صلح این خونریزی‌ها را انجام داد، تو هم اطلاع داری او با حیله مثل اینکه کمربندی که برکمر دارد وکفش‌هائی که بر پا دارد می‌بندد، این خونریزی‌ها را انجام داد.
۶ پس خردمندانه عمل کن و نگذار ریش سفید خود را با مرگ طبیعی بگور برد.
۷ امّا با فرزندان «بَرزیلی» «گیلعادی» نیکی کن و بگذار در میان کسانی باشندکه از خوان تو می‌خورند زیرا هنگامیکه من از پیش «اَوشالُوم» برادرت می‌گریختم، (برای یاری رساندن)، به من نزدیک شدند.
۸ اینک «شیمعی» فرزند «گِرا» از سبط «بنیامین» -از نخبه‌ها، (یروشالییم) پیش تو است، آری روزی که به «مَحَنیم» میرفتم او مرا دشنام داد، دشنام سختی بود و هنگامی که او به مقابل من به «یَردِن» میآمد برای او بنام خدا سوگند یاد کردم و گفتم: ترا با شمشیر نخواهم کُشت.
۹ پس او را بی گناه ندان! تو مرد خردمندی هستی و میدانی با او چه باید بکنی، ریش سفید او را با خون سرازیر قبر کن.
۱۰ «داوید» (درگذشت و) درکنار نیاکانش خوابید و در شهر «داوید» دفن گردید.
۱۱ سالهائی که «داوید» بر «ییسرائل» سلطنت کرد چهل سال بود، هفت سال در «حِورون» و سی و سه سال در «یروشالییم» سلطنت کرد.
۱۲ سپس «شِلُومُو» بر تخت (سلطنت) «داوید» نشست و سلطنتش با استحکام زیاد برقرارگردید.

הפטרת שמות

ספר ירמיה פרק א

1 (א) דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ בֶּן חִלְקִיָּהוּ מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת
2 בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן׃ (ב) אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלָיו בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ
3 בֶן אָמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמָלְכוֹ׃ (ג) וַיְהִי
בִּימֵי יְהוֹיָקִים בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד תֹּם עַשְׁתֵּי
עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצִדְקִיָּהוּ בֶן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד גְּלוֹת
4 יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי׃ (ד) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃
5 (ה) בְּטֶרֶם אֶצָּורְךָ {אֶצָּרְךָ} בַבֶּטֶן יְדַעְתִּיךָ וּבְטֶרֶם תֵּצֵא
6 מֵרֶחֶם הִקְדַּשְׁתִּיךָ נָבִיא לַגּוֹיִם נְתַתִּיךָ׃ (ו) וָאֹמַר אֲהָהּ
7 אֲדֹנָי יֱהוִה הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דַּבֵּר כִּי נַעַר אָנֹכִי׃ (ז) וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֵלַי אַל תֹּאמַר נַעַר אָנֹכִי כִּי עַל כָּל אֲשֶׁר אֶשְׁלָחֲךָ
8 תֵּלֵךְ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר אֲצַוְּךָ תְּדַבֵּר׃ (ח) אַל תִּירָא מִפְּנֵיהֶם
9 כִּי אִתְּךָ אֲנִי לְהַצִּלֶךָ נְאֻם יְהוָה׃ (ט) וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת יָדוֹ
וַיַּגַּע עַל פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִנֵּה נָתַתִּי דְבָרַי בְּפִיךָ׃ (י)
10 רְאֵה הִפְקַדְתִּיךָ הַיּוֹם הַזֶּה עַל הַגּוֹיִם וְעַל הַמַּמְלָכוֹת
לִנְתוֹשׁ וְלִנְתוֹץ וּלְהַאֲבִיד וְלַהֲרוֹס לִבְנוֹת וְלִנְטוֹעַ׃ (יא)
11 וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ וָאֹמַר
12 מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה׃ (יב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הֵיטַבְתָּ
13 לִרְאוֹת כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ׃ (יג) וַיְהִי דְבַר
יְהוָה אֵלַי שֵׁנִית לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה וָאֹמַר סִיר נָפוּחַ אֲנִי
14 רֹאֶה וּפָנָיו מִפְּנֵי צָפוֹנָה׃ (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי מִצָּפוֹן
15 תִּפָּתַח הָרָעָה עַל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ׃ (טו) כִּי הִנְנִי קֹרֵא לְכָל
מִשְׁפְּחוֹת מַמְלְכוֹת צָפוֹנָה נְאֻם יְהוָה וּבָאוּ וְנָתְנוּ אִישׁ
כִּסְאוֹ פֶּתַח שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל חוֹמֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל כָּל
16 עָרֵי יְהוּדָה׃ (טז) וְדִבַּרְתִּי מִשְׁפָּטַי אוֹתָם עַל כָּל רָעָתָם
אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי וַיְקַטְּרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַעֲשֵׂי

هفطاراهای شباتها

شماره ۱۳

هفطارای پاراشای «شموت» از کتاب «یرمیا» فصل اول آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱ سخنان «یرمیاهو» فرزند «حیلقیاهو» ازکُوهن‌هائی که در «عناتوت» در سرزمین «بنیامین» بودند.
۲ که کلام ادونای در روزگار «یوشیاهو» فرزند «آمون» پادشاه (کشور) «یهودا» در سال سیزدهم پادشاهی‌اش باو نازل شد.
۳ (و همینطور) در روزگار، «یهویاقیم» پسر «یوشیاهو» پادشاه (کشور) «یهودا»، تا پایان یازدهمین سال (پادشاهی) «صیدقیاهو» پسر «یوشیاهو» پادشاه (کشور) «یهودا» تا به اسارت رفتن اهالی «یروشالییم» در ماه پنجم (آو)، کلام ادونای به «یرمیاهو» ادامه داشت.
۴ کلام «خدا» با من چنین بود.
۵ پیش از آنکه در شکم (مادر) ایجادت کنم ترا می‌شناختم و پیش از آنکه از رحم خارج شوی ترا اختصاصی کردم، ترا برای اقوام پیامبر قرار دادم.
۶ گفتم: آه: خدا - خداوندا، اینک نظر به اینکه من کودک هستم سخن گفتن نمیدانم.
۷ ادونای به من گفت: مگو کودک هستم، چون به هر جا ترا بفرستم خواهی رفت و هر چه به تو بگویم خواهی گفت.
۸ نظر به اینکه من با تو هستم تا ترا خلاص کنم، هراس نداشته باش: فرموده ادونای است.
۹ ادونای دست خود را درازکرد و دهان مرا لمس نمود. ادونای به من گفت: اینک حرفهایم را در دهانت قرار دادم.
۱۰ مشاهده کن - امروز ترا برای از جاکندن و ویران ساختن و نابود نمودن و خراب کردن - آباد ساختن و غرس نمودن، بر قوم‌ها و برکشورها منصوب کردم.
۱۱ کلام ادونای با من چنین بود: ای «یرمیاهو» تو چه می‌بینی؟ گفتم من چوبی از درخت بادام مشاهده میکنم.
۱۲ ادونای به من گفت: خوب مشاهده کردی، چونکه من برای اجرای گفته‌هایم کوشش دارم.
۱۳ برای مرتبه دوم، کلام ادونای به من چنین بود: تو چه می‌بینی؟ گفتم: من دیگ جوشانی را می‌بینم که روی آن بسوی شمال است.
۱۴ خدا به من گفت: از طرف شمال برای ساکنین این سرزمین، بدی فرا خواهد رسید.
۱۵ فرموده ادونای است: من همه قبیله‌های کشورهای شمال را، نِدا میدهم تا وارد شوند و هرکدام کرسی (فرماندهی) خود را دمِ دروازه‌های «یروشالییم» وکنار همه حصارهای آن و درکنار همه شهرهای (کشور) «یهودا» قرار دهند.
۱۶ من حکم (محکومیت) آنها را بخاطر تمام بدی‌هایشان که مرا ترک کردند و برای دیگر معبودان بُخُور نمودند و به ساخته‌های دستان خود تعظیم کردند، اعلام میدارم.

הפטרת שמות

17 יְדֵיהֶם׃ (יז) וְאַתָּה תֶּאְזֹר מָתְנֶיךָ וְקַמְתָּ וְדִבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם אֵת
כָּל אֲשֶׁר אָנֹכִי אֲצַוֶּךָּ אַל תֵּחַת מִפְּנֵיהֶם פֶּן אֲחִתְּךָ לִפְנֵיהֶם׃
18 (יח) וַאֲנִי הִנֵּה נְתַתִּיךָ הַיּוֹם לְעִיר מִבְצָר וּלְעַמּוּד בַּרְזֶל
וּלְחֹמוֹת נְחֹשֶׁת עַל כָּל הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשָׂרֶיהָ
19 לְכֹהֲנֶיהָ וּלְעַם הָאָרֶץ׃ (יט) וְנִלְחֲמוּ אֵלֶיךָ וְלֹא יוּכְלוּ לָךְ כִּי
אִתְּךָ אֲנִי נְאֻם יְהוָה לְהַצִּילֶךָ׃
20-21 (א) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ (ב) הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ
אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה׃
22 (ג) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתֹה כָּל אֹכְלָיו
יֶאְשָׁמוּ רָעָה תָּבֹא אֲלֵיהֶם נְאֻם יְהוָה׃

هفطارای پاراشای «شموت» از کتاب «یرمیا» فصل اول آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱۷ پس تو کمر خود را ببند و بلند شو و هر چه من به تو امر میکنم اعلام کن، از آنها بیم نداشته باش مبادا ترا در جلو آنها
هراسان کنم.
۱۸ اینک امروز من ترا در مقابل تمام (اهالی) این سرزمین، یعنی در مقابل پادشاهان (کشور) «یهودا»، در مقابل
سرانش، در مقابل کُوهن‌هایش و (خلاصه) در مقابل مردم این سرزمین، همانند شهری حصاردار و ستونی آهنین و
دیوارهای مسین قرار دادم.
۱۹ آنها با تو خواهند جنگید. چونکه من با تو هستم تا ترا نجات دهم، بر تو پیروز نخواهند شد فرموده ادونای است.
۲۰ کلام ادونای با من چنین بود:
۲۱ برو بگوش (اهالی) «یروشالییم» چنین اعلام کن: ادونای چنین گفته است: (در صورتیکه بسوی من بازگشت نمائی)
من احسان نوجوانی‌ات و محبت نوعروسی‌ات را، یعنی روانه شدنت را در پی من، در بیابان در سرزمین غیر مزروع
(بخاطر ایمانی که به من داشتی) در مدّ نظر دارم.
۲۲ «ییسرائل» برای ادونای (قومی) اختصاصی و (بمنزله نوبرانه) نخستین محصول اوست. (لذا) همه نابودکنندگانش
مقصر شناخته خواهند شد، برای آنها بدی فراهم خواهد گشت.

הפטרת וארא

ספר יחזקאל פרק כח - כט

1 (כה) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה בְּקַבְּצִי אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל מִן
הָעַמִּים אֲשֶׁר נָפֹצוּ בָם וְנִקְדַּשְׁתִּי בָם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם וְיָשְׁבוּ
2 עַל אַדְמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לְעַבְדִּי לְיַעֲקֹב: (כו) וְיָשְׁבוּ עָלֶיהָ
לָבֶטַח וּבָנוּ בָתִּים וְנָטְעוּ כְרָמִים וְיָשְׁבוּ לָבֶטַח בַּעֲשׂוֹתִי
שְׁפָטִים בְּכֹל הַשָּׁאטִים אֹתָם מִסְּבִיבוֹתָם וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי
יְהֹוָה אֱלֹהֵיהֶם:
3 (א) בַּשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית בָּעֲשִׂרִי בִּשְׁנֵים עָשָׂר לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר
4 יְהֹוָה אֵלַי לֵאמֹר: (ב) בֶּן אָדָם שִׂים פָּנֶיךָ עַל פַּרְעֹה מֶלֶךְ
5 מִצְרָיִם וְהִנָּבֵא עָלָיו וְעַל מִצְרַיִם כֻּלָּהּ: (ג) דַּבֵּר וְאָמַרְתָּ
כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנְנִי עָלֶיךָ פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם הַתַּנִּים
הַגָּדוֹל הָרֹבֵץ בְּתוֹךְ יְאֹרָיו אֲשֶׁר אָמַר לִי יְאֹרִי וַאֲנִי
6 עֲשִׂיתִנִי: (ד) וְנָתַתִּי חַחִיים {חַחִים} בִּלְחָיֶיךָ וְהִדְבַּקְתִּי
דְגַת יְאֹרֶיךָ בְּקַשְׂקְשֹׂתֶיךָ וְהַעֲלִיתִיךָ מִתּוֹךְ יְאֹרֶיךָ וְאֵת כָּל
7 דְּגַת יְאֹרֶיךָ בְּקַשְׂקְשֹׂתֶיךָ תִּדְבָּק: (ה) וּנְטַשְׁתִּיךָ הַמִּדְבָּרָה
אוֹתְךָ וְאֵת כָּל דְּגַת יְאֹרֶיךָ עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל לֹא תֵאָסֵף
וְלֹא תִקָּבֵץ לְחַיַּת הָאָרֶץ וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם נְתַתִּיךָ לְאָכְלָה:
8 (ו) וְיָדְעוּ כָּל יֹשְׁבֵי מִצְרַיִם כִּי אֲנִי יְהֹוָה יַעַן הֱיוֹתָם
9 מִשְׁעֶנֶת קָנֶה לְבֵית יִשְׂרָאֵל: (ז) בְּתָפְשָׂם בְּךָ בַכַּפְךָ
{בַכַּף} תֵּרוֹץ וּבָקַעְתָּ לָהֶם כָּל כָּתֵף וּבְהִשָּׁעֲנָם עָלֶיךָ
10 תִּשָּׁבֵר וְהַעֲמַדְתָּ לָהֶם כָּל מָתְנָיִם: (ח) לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
יֱהֹוִה הִנְנִי מֵבִיא עָלַיִךְ חָרֶב וְהִכְרַתִּי מִמֵּךְ אָדָם וּבְהֵמָה:
11 (ט) וְהָיְתָה אֶרֶץ מִצְרַיִם לִשְׁמָמָה וְחָרְבָּה וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי
12 יְהֹוָה יַעַן אָמַר יְאֹר לִי וַאֲנִי עָשִׂיתִי: (י) לָכֵן הִנְנִי אֵלֶיךָ
וְאֶל יְאֹרֶיךָ וְנָתַתִּי אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם לְחָרְבוֹת חֹרֶב שְׁמָמָה
13 מִמִּגְדֹּל סְוֵנֵה וְעַד גְּבוּל כּוּשׁ: (יא) לֹא תַעֲבָר בָּהּ רֶגֶל

شماره ۱۴

هفطارای پاراشای «وائرا» از کتاب «یحزقل»
فصل ۲۸ آیه ۲۵ الی آیه ۲۶ و فصل ۲۹ آیه یک الی آیه ۲۱

۱ خدا - خداوند چنین گفته است: هنگامیکه من خاندان ییسرائل را از بین آن ملت‌هائی که در میان آنها پراکنده شده‌اند جمع‌آوری کنم بوسیله آنها در نظر قوم‌ها مقدّس خواهم شد، آنها (ییسرائل) روی سرزمین خویش که به «یعقُوو» بنده‌ام داده‌ام مستقر خواهند شد.

۲ آنها روی آن (سرزمین) با امنیت ساکن خواهند شد، خانه‌هائی بنا میکنند و تاکستانهائی بوجود خواهند آورد. با اطمینان خاطر مسکن خواهند گزید. موقعیکه من همه تحقیرکنندگانی راکه اطراف آنها زندگی میکنند مورد محاکمه قرار دهم خواهند دانست که من ادونای - خداوند آنها میباشم.

۳ در سال دهم (اسارت «یهویاخین» و سلطنت «صیدقیاهو») روز دهم از ماه دوازدهم (ماه آدار) کلام ادونای با من چنین بود.

۴ ای «بن آدام» (ای انسان) توجه خود را به «پرعوه» پادشاه «مصر» معطوف بدار و برای او و تمامی (اهالی) «مصر» نبوت کن.

۵ صحبت کن و بگو: ادونای - خداوند چنین گفته است: ای «پرعوه» پادشاه «مصر» من با تو مخالفم، آن ماهی بزرگ که در میان رودخانه و انشعاب‌هایش آرمیده است (منظور از پرعوه است) میگوید: رودخانه «نیل من» از آن من است و من آنرا برای خودم ایجادکرده‌ام.

۶ من در آرواره‌هایت، مهارهائی قرار میدهم و ماهی‌های رودخانه (و انشعاب)هایش را (منظور از سران و وزیران و قشون) به پولک‌هایت می‌چسبانم (ملحق میکنم) و از رودخانه‌هایت بالا میآورم و ترا در حالی که همه ماهی‌های رودخانه نیل تو به پولک‌هایت چسبیده‌اند (ملحق شده‌اند) از میان رودخانه «نیل» تو خارج خواهم کرد.

۷ ترا و همه ماهی‌های رودخانه‌ات را در این بیابان رها خواهم کرد بر روی صحرا ساقط خواهی گشت و جمع‌آوری و گردآوری نخواهی شد. ترا طعمه حیوانات وحشی زمین و پرندگان آسمان قرار خواهم داد...

۸ همه ساکنین «مصر» خواهند دانست که من ادونای هستم. به تلافی آنکه آنها برای خاندان «ییسرائل» مانند تکیه گاهی از چوب نی بودند (که استحکامی ندارد)...

۹ زمانیکه ترا با دستت میگرفتند خرد میشدی و هر کتفی را (با نی‌های شکسته‌ات) می‌شکافتی و موقعیکه به تو تکیه میدادند شکسته میشدی و آنها را وادار میکردی روی کمر خود بایستند.

۱۰ بنابراین خدا - خداوند چنین گفته است: اینک من علیه تو جنگ تدارک می‌بینم و آدم و چارپا را از میان تو نابود خواهم کرد.

۱۱ نظر به اینکه (پرعوه) میگفت: رود «نیل» از آن من است و من آنرا ساختم سرزمین «مصر» به ویرانه و خرابه‌ای مبدل خواهد شد تا بدانند که من ادونای خدا هستم.[۱]

۱۲ بنابراین من خشم خود را بر تو و بر رود نیل تو خواهم ریخت و کشور «مصر» را از قلعه «سِوِنِه» تا حدود «کوش» (اتیوپی) به خرابه‌ای خشک و ویرانه تبدیل خواهم کرد.

۱۳ مدت چهل سال نه پای آدم از آن عبور کند و نه پای حیوان روی آن قرار گیرد و نه خود آباد گردد.

הפטרת וארא

אָדָם וְרֶגֶל בְּהֵמָה לֹא תַעֲבָר בָּהּ וְלֹא תֵשֵׁב אַרְבָּעִים שָׁנָה:
14 (יב) וְנָתַתִּי אֶת אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁמָמָה בְּתוֹךְ אֲרָצוֹת נְשַׁמּוֹת
וְעָרֶיהָ בְּתוֹךְ עָרִים מָחֳרָבוֹת תִּהְיֶיןָ שְׁמָמָה אַרְבָּעִים שָׁנָה
15 וַהֲפִצֹתִי אֶת מִצְרַיִם בַּגּוֹיִם וְזֵרִיתִים בָּאֲרָצוֹת: (יג) כִּי כֹה
אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה מִקֵּץ אַרְבָּעִים שָׁנָה אֲקַבֵּץ אֶת מִצְרַיִם מִן
16 הָעַמִּים אֲשֶׁר נָפֹצוּ שָׁמָּה: (יד) וְשַׁבְתִּי אֶת שְׁבוּת מִצְרַיִם
וַהֲשִׁבֹתִי אֹתָם אֶרֶץ פַּתְרוֹס עַל אֶרֶץ מְכוּרָתָם וְהָיוּ שָׁם
17 מַמְלָכָה שְׁפָלָה: (טו) מִן הַמַּמְלָכוֹת תִּהְיֶה שְׁפָלָה וְלֹא
תִתְנַשֵּׂא עוֹד עַל הַגּוֹיִם וְהִמְעַטְתִּים לְבִלְתִּי רְדוֹת בַּגּוֹיִם:
18 (טז) וְלֹא יִהְיֶה עוֹד לְבֵית יִשְׂרָאֵל לְמִבְטָח מַזְכִּיר עָוֹן
19 בִּפְנוֹתָם אַחֲרֵיהֶם וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יֱהֹוִה: (יז) וַיְהִי
בְּעֶשְׂרִים וָשֶׁבַע שָׁנָה בָּרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הָיָה דְבַר
20 יְהֹוָה אֵלַי לֵאמֹר: (יח) בֶּן אָדָם נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל
הֶעֱבִיד אֶת חֵילוֹ עֲבֹדָה גְדֹלָה אֶל צֹר כָּל רֹאשׁ מֻקְרָח וְכָל
כָּתֵף מְרוּטָה וְשָׂכָר לֹא הָיָה לוֹ וּלְחֵילוֹ מִצֹּר עַל הָעֲבֹדָה
21 אֲשֶׁר עָבַד עָלֶיהָ: (יט) לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנְנִי נֹתֵן
לִנְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם וְנָשָׂא הֲמֹנָהּ
22 וְשָׁלַל שְׁלָלָהּ וּבָזַז בִּזָּהּ וְהָיְתָה שָׂכָר לְחֵילוֹ: (כ) פְּעֻלָּתוֹ
אֲשֶׁר עָבַד בָּהּ נָתַתִּי לוֹ אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי
23 נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה: (כא) בַּיּוֹם הַהוּא אַצְמִיחַ קֶרֶן לְבֵית
יִשְׂרָאֵל וּלְךָ אֶתֵּן פִּתְחוֹן פֶּה בְּתוֹכָם וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהֹוָה:

هفطارای پاراشای «وائرا» از کتاب «یحزقل»

۱۴ کشور «مصر» را در بین کشورهای ویرانه، ویرانه‌تر قرار خواهم داد و او و شهرهایش در بین شهرهای ویرانه چهل سال ویرانه‌تر خواهد ماند. مردم «مصر» را به گروه‌ها پراکنده خواهم ساخت و درکشورها پخش خواهم کرد.

۱۵ نظر به اینکه خدا - خداوند گفته است: در آخر چهل سال مردم «مصر» را از (میان) قوم‌هائی که بین آنها پراکنده شده‌اند جمع‌آوری میکنم.

۱۶ مردم اسیر «مصری» را بر میگردانم. آنها را به سرزمین «پتروس»، به کشور موطنشان مراجعت میدهم و آنجا مملکتی پست باقی خواهد ماند.

۱۷ ازکشورها دیگر پست‌تر خواهند ماند و دیگر بر قوم‌ها ریاست نخواهدکرد و آنانرا اندک خواهم ساخت تا بر قوم‌ها حکومت ننمایند.

۱۸ تا دیگر برای خاندان «ییسرائل» تکیه‌گاه نباشندکه پیروشان گردند و یادآور گناه نباشند و بدانندکه من خدا - خداوند هستم.

۱۹ در بیست و هفتمین سال (سلطنت «نِبوخدنصر») روز اول ماه نخستین کلام خدا به من چنین بود.

۲۰ ای «بن آدام» (ای انسان) «نوخَدنِصَر» پادشاه «بابل» قشون خود را ضد (کشور) «صُور» با فعالیت زیادی بکار انداخت درحالیکه هر سَری (ازقشونش) طاس شده، و هرکتفی زخمی، و برای او و قشونش به خاطر این کاری‌که در «صُور» کرده بود بهره‌ای نداشت.

۲۱ بنابراین خدا - خداوند چنین گفته است: اینک من سرزمین «مصر» را تسلیم «نِوُوخَدنِصَر» پادشاه «بابل» خواهم کرد. (وی) جمعیتش را (به اسارت) خواهد بُرد، ثروتش را غارت خواهدکرد و غنیمتش را تاراج خواهد نمود.که (این) مزدی برای قشونش میباشد.

۲۲ بپاداش کاری‌که در آن (در صور) انجام داد. من سرزمین «مصر» را به او تسلیم میکنم (این) بخاطرکاری است‌که (مصری‌ها) با من کردند (یعنی ییسرائل را از من دورکردند) گفته خداست.

۲۳ در آن زمان برای خاندان «ییسرائل» قدرتی را عَلَم میکنم (منظور ازکورش کبیر است) و در میان آن‌ها (به تو) قدرت تکلم میدهم تا بدانندکه من ادونای هستم.

---

۱ - «پرعوه» ادعای خدائی داشت و میگفت «رود نیل» از آن من است و من آنرا ساخته‌ام، وکشور مصر هیچ احتیاجی به باران ندارد چونکه من کشاورزی این سرزمین را با آب نیل تأمین میکنم.

הפטרת בא

ספר ירמיה פרק מו

1 (יג) הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהֹוָה אֶל ־יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא לָבוֹא
נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל לְהַכּוֹת אֶת אֶרֶץ מִצְרָיִם: (יד)
2 הַגִּידוּ בְמִצְרַיִם וְהַשְׁמִיעוּ בְמִגְדּוֹל וְהַשְׁמִיעוּ בְנֹף
וּבְתַחְפַּנְחֵס אִמְרוּ הִתְיַצֵּב וְהָכֵן לָךְ כִּי אָכְלָה חֶרֶב
3 סְבִיבֶיךָ: (טו) מַדּוּעַ נִסְחַף אַבִּירֶיךָ לֹא עָמַד כִּי יְהֹוָה
4 הֲדָפוֹ: (טז) הִרְבָּה כּוֹשֵׁל גַּם נָפַל אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיֹּאמְרוּ
קוּמָה ׀ וְנָשֻׁבָה אֶל עַמֵּנוּ וְאֶל אֶרֶץ מוֹלַדְתֵּנוּ מִפְּנֵי חֶרֶב
5 הַיּוֹנָה: (יז) קָרְאוּ שָׁם פַּרְעֹה מֶלֶךְ מִצְרַיִם שָׁאוֹן הֶעֱבִיר
6 הַמּוֹעֵד: (יח) חַי אָנִי נְאֻם הַמֶּלֶךְ יְהֹוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ כִּי
7 כְּתָבוֹר בֶּהָרִים וּכְכַרְמֶל בַּיָּם יָבוֹא: (יט) כְּלֵי גוֹלָה עֲשִׂי
לָךְ יוֹשֶׁבֶת בַּת מִצְרָיִם כִּי נֹף לְשַׁמָּה תִהְיֶה וְנִצְּתָה מֵאֵין
8 יוֹשֵׁב: (כ) עֶגְלָה יְפֵה פִיָּה מִצְרָיִם קֶרֶץ מִצָּפוֹן בָּא בָא:
9 (כא) גַּם שְׂכִרֶיהָ בְקִרְבָּהּ כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק כִּי גַם הֵמָּה הִפְנוּ
נָסוּ יַחְדָּיו לֹא עָמָדוּ כִּי יוֹם אֵידָם בָּא עֲלֵיהֶם עֵת
10 פְּקֻדָּתָם: (כב) קוֹלָהּ כַּנָּחָשׁ יֵלֵךְ כִּי בְחַיִל יֵלֵכוּ וּבְקַרְדֻּמּוֹת
11 בָּאוּ לָהּ כְּחֹטְבֵי עֵצִים: (כג) כָּרְתוּ יַעְרָהּ נְאֻם יְהֹוָה כִּי לֹא
12 יֵחָקֵר כִּי רַבּוּ מֵאַרְבֶּה וְאֵין לָהֶם מִסְפָּר: (כד) הֹבִישָׁה בַּת
13 מִצְרָיִם נִתְּנָה בְּיַד עַם צָפוֹן: (כה) אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי פוֹקֵד אֶל אָמוֹן מִנֹּא וְעַל פַּרְעֹה וְעַל
מִצְרַיִם וְעַל אֱלֹהֶיהָ וְעַל מְלָכֶיהָ וְעַל פַּרְעֹה וְעַל הַבֹּטְחִים
14 בּוֹ: (כו) וּנְתַתִּים בְּיַד מְבַקְשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד נְבוּכַדְרֶאצַּר
מֶלֶךְ בָּבֶל ׀ וּבְיַד עֲבָדָיו וְאַחֲרֵי כֵן תִּשְׁכֹּן כִּימֵי קֶדֶם נְאֻם
15 יְהֹוָה: (כז) וְאַתָּה אַל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאַל תֵּחַת
יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשִׁעֲךָ מֵרָחוֹק וְאֶת זַרְעֲךָ מֵאֶרֶץ שִׁבְיָם
16 וְשָׁב יַעֲקוֹב וְשָׁקַט וְשַׁאֲנַן וְאֵין מַחֲרִיד: (כח) אַתָּה אַל

هفطاراهای شباتها

شماره ۱۵

هفطارای پاراشای «بو» از کتاب «یرمیا» فصل ۴۶ آیه ۱۳ الی آیه ۲۸

۱ مطلبی که ادونای به «یرمیاهو» پیامبر درباره ورود «نِبوخدرِصَر» پادشاه «بابل» برای درهم کوبیدن کشور «مصر» گفت:

۲ به «مصر» اطلاع دهید و در «میگدول» بازگو کنید، در «نُوف» و «تَحپنحِس» اعلام کنید و بگوئید مقاومت نما و برای خود (اسلحه) آماده کن چونکه افرادت را جنگ نابود کرده است.

۳ به چه علت دلیرانت سرنگون شدند و مقاومت نکردند؟ چونکه ادونای او را (در جلو دشمن) پراکنده ساخت.

۴ تعداد سرنگون شدگان را (دشمن) زیادکرد. (سربازان تو) یکی بدست دیگری میافتاد پس (بخود) میگفتند: بلند شویم و به خاطر شمشیر دشمن سر مست، به قوم خود و به سرزمین زادگاه خویش برگردیم.

۵ در آنجا (در جبهه با تمسخر) فریاد میزدند: «پرعوه» پادشاه «مصر» (برای مقابله با دشمن) با همهمه میاید (اما) وقت (آمدن) را به تأخیر انداخته است.

۶ گفته پادشاه (جهان) که نامش ادونای صوائوت است: قسم به ذات خودم، همانطوری که حقیقت است، که کوه «تاوُر» بین کوهها قرار دارد و کوه «کرمل» تا دریا می‌رسد (نبوخدنصر هم) حقیقتاً خواهد آمد.

۷ ای که اهل مردم «مصر» هستی برای خود وسایل مورد نیاز در آوارگی را فراهم کن چونکه (شهر) «نُوف» ویرانه خواهد شد و بخاطر بی جمعیتی به آتش کشیده خواهد شد.

۸ ای گوساله زیبا، (معبود) مصریها (که در شهر «نُوف» هستی) هلاک کننده تو، حتماً از شمال میآید.

۹ (سربازان) مزدور بین تو هم که مانند گوساله پرواری بودند، روگردانیده با هم می‌گریختند. چون که روز مصیبت - زمان عقوبت‌شان فرا رسیده بود، مقاومت نمی‌کردند.

۱۰ صدای آن (فراریان مصر) مانند مار است (که دست و پا ندارد فرار کند) اینطور میرفتند زیرا (دشمن‌ها) با قدرت میآمدند و مانند هیزم شکن‌ها با تبر در میان آن وارد میشدند.

۱۱ مردمش را نابود میکردند گفته ادونای است: زیرا (از زیادی، شمارکشته‌ها) قابل تحقیق نبود(ند) - چونکه دشمنان از ملخ هم بیشتر بودند و قابل شمارش نبودند.

۱۲ جمعیت «مصر» خجل شد، بدست ملت شمالی تسلیم گشت.

۱۳ ادونای صوائوت، خدای «ییسرائل» گفته است: اینک من برای جمعیت شهر «نُو» (اسکندریه) و برای «پرعوه» و برای مصریان و برای بُت‌هایش و برای شاهانش (خلاصه) برای «پرعوه» و متوکلین او کیفر مقرر خواهم نمود.

۱۴ آنها را بدست کسانیکه قصد جانشان را دارند و «نِبوخَدرِصَر» پادشاه «بابل» و غلامانش تسلیم خواهم کرد و بعد از آن مانند روزگار قدیم آرام خواهند گرفت. این گفته ادونای است.

۱۵ و تو بنده من «یعقُوو» نترس. «ای ییسرائل» بخود بیم راه نده زیرا اینک من ترا از راه دور و نسلت را از سرزمین اسارت‌شان نجات خواهم داد «یعقوو» (از دربدری) برخواهد گشت و ساکت و آسوده خواهد شد و مزاحمی نخواهد داشت.

הפטרת בא

16 תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב נְאֻם יְהֹוָה כִּי אִתְּךָ אָנִי כִּי אֶעֱשֶׂה כָלָה
בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדַּחְתִּיךָ שָׁמָּה וְאֹתְךָ לֹא אֶעֱשֶׂה כָלָה
וְיִסַּרְתִּיךָ לַמִּשְׁפָּט וְנַקֵּה לֹא אֲנַקֶּךָּ:

هفطارای پاراشای «بو» از کتاب «یرمیا» فصل ۴۶ آیه ۱۳ الی آیه ۲۸

۱۶ ای بنده من «یعقُوو» نترس. این گفته ادونای است. زیرا من با تو هستم چونکه من قوم‌هائی که ترا بین آنها پراکنده
کردم، فنا میکنم ولی ترا فنا نمیکنم. ترا بر طبق عدالت تنبیه میکنم ولی بهیچ وجه نابودت نخواهم کرد.

הפטרת בשלח

ספר שופטים פרק ה

1 (א) וַתָּשַׁר דְּבוֹרָה וּבָרָק בֶּן אֲבִינֹעַם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר:
2 (ב) בִּפְרֹעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדֵּב עָם בָּרְכוּ יְהֹוָה: (ג)
3 שִׁמְעוּ מְלָכִים הַאֲזִינוּ רֹזְנִים אָנֹכִי לַיהֹוָה אָנֹכִי אָשִׁירָה
4 אֲזַמֵּר לַיהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (ד) יְהֹוָה בְּצֵאתְךָ מִשֵּׂעִיר
בְּצַעְדְּךָ מִשְּׂדֵה אֱדוֹם אֶרֶץ רָעָשָׁה גַּם שָׁמַיִם נָטָפוּ גַּם
5 עָבִים נָטְפוּ מָיִם: (ה) הָרִים נָזְלוּ מִפְּנֵי יְהֹוָה זֶה סִינַי
6 מִפְּנֵי יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (ו) בִּימֵי שַׁמְגַּר בֶּן עֲנָת בִּימֵי
יָעֵל חָדְלוּ אֳרָחוֹת וְהֹלְכֵי נְתִיבוֹת יֵלְכוּ אֳרָחוֹת עֲקַלְקַלּוֹת:
7 (ז) חָדְלוּ פְרָזוֹן בְּיִשְׂרָאֵל חָדֵלּוּ עַד שַׁקַּמְתִּי דְּבוֹרָה
8 שַׁקַּמְתִּי אֵם בְּיִשְׂרָאֵל: (ח) יִבְחַר אֱלֹהִים חֲדָשִׁים אָז לָחֶם
שְׁעָרִים מָגֵן אִם יֵרָאֶה וָרֹמַח בְּאַרְבָּעִים אֶלֶף בְּיִשְׂרָאֵל:
9 (ט) לִבִּי לְחוֹקְקֵי יִשְׂרָאֵל הַמִּתְנַדְּבִים בָּעָם בָּרְכוּ יְהֹוָה: (י)
10 רֹכְבֵי אֲתֹנוֹת צְחֹרוֹת יֹשְׁבֵי עַל מִדִּין וְהֹלְכֵי עַל דֶּרֶךְ שִׂיחוּ:
11 (יא) מִקּוֹל מְחַצְצִים בֵּין מַשְׁאַבִּים שָׁם יְתַנּוּ צִדְקוֹת יְהֹוָה
צִדְקֹת פִּרְזֹנוֹ בְּיִשְׂרָאֵל אָז יָרְדוּ לַשְּׁעָרִים עַם יְהֹוָה: (יב)
12 עוּרִי עוּרִי דְּבוֹרָה עוּרִי עוּרִי דַּבְּרִי שִׁיר קוּם בָּרָק וּשֲׁבֵה
13 שֶׁבְיְךָ בֶּן אֲבִינֹעַם: (יג) אָז יְרַד שָׂרִיד לְאַדִּירִים עָם יְהֹוָה
14 יְרַד לִי בַּגִּבּוֹרִים: (יד) מִנִּי אֶפְרַיִם שָׁרְשָׁם בַּעֲמָלֵק אַחֲרֶיךָ
בִנְיָמִין בַּעֲמָמֶיךָ מִנִּי מָכִיר יָרְדוּ מְחֹקְקִים וּמִזְּבוּלֻן מֹשְׁכִים
15 בְּשֵׁבֶט סֹפֵר: (טו) וְשָׂרַי בְּיִשָּׂשכָר עִם דְּבֹרָה וְיִשָּׂשכָר כֵּן
בָּרָק בָּעֵמֶק שֻׁלַּח בְּרַגְלָיו בִּפְלַגּוֹת רְאוּבֵן גְּדֹלִים חִקְקֵי
16 לֵב: (טז) לָמָּה יָשַׁבְתָּ בֵּין הַמִּשְׁפְּתַיִם לִשְׁמֹעַ שְׁרִקוֹת
17 עֲדָרִים לִפְלַגּוֹת רְאוּבֵן גְּדוֹלִים חִקְרֵי לֵב: (יז) גִּלְעָד
בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן שָׁכֵן וְדָן לָמָּה יָגוּר אֳנִיּוֹת אָשֵׁר יָשַׁב לְחוֹף
18 יַמִּים וְעַל מִפְרָצָיו יִשְׁכּוֹן: (יח) זְבֻלוּן עַם חֵרֵף נַפְשׁוֹ
19 לָמוּת וְנַפְתָּלִי עַל מְרוֹמֵי שָׂדֶה: (יט) בָּאוּ מְלָכִים נִלְחָמוּ

شماره ۱۶
هفطارای پاراشای «بشلح» از کتاب «شوفطیم داوران» فصل ۵ آیه ۱ الی آیه ۳۱

۱ «دوُراه» و «باراق» پسر «آوی نوعَم» در آن روز چنین سرود خواندند.
۲ هنگامیکه دشمنان برای «ییسرائل» هرج و مرج راه انداخته بودند و موقعیکه ملّت (برای سرکوبی دشمن) داوطلب شد، خدا را تمجید نمائید.
۳ ای پادشاهان بشنوید و ای وزیران گوش فرا دهید من هستم، برای ادونای، من سرود میخوانم، برای ادونای - خداوند «ییسرائل» نغمه‌سرائی میکنم.
۴ ای ادونای! موقعیکه برای اعطای توراه ازکوه «سعیر» خارج میشدی، زمانیکه از صحرای «اِدوُم» گام بر میداشتی زمین متزلزل گشت و از آسمان هم باران بارید ابرها هم آب جاری ساختند.
۵ کوه‌ها از حضور ادونای گداخته شدند، این کوه سینی بودکه در حضور ادونای - خداوند «ییسرائل» (مفتخر گردید).
۶ در روزگار «شمگَر» پسر «عنات» در روزگاران «یاعِل» جاده‌ها متروک مانده بود. آنهائیکه از راه عبور میکردند، (اجباراً بخاطر ناامنی) از راه‌های کج و مُعوج میرفتند
۷ متروک شده بودند، محل‌های بی حصار متروک مانده بودند تا اینکه من - «دوُراه» قیام کردم و مانند مادری برای «ییسرائل» برخاستم.
۸ موقعیکه «ییسرائل» معبودان جدیدی انتخاب میکرد، در نتیجه جنگ در شهرها رواج می‌یافت. آیا در بین چهل هزار «ییسرائل» سپر و نیزه‌ای پیدا نمیشد (تا همانطوری که در زمان یهوشوع پیروز شدند) پیروز شوند.
۹ توجّه من به فرمانروایان «ییسرائل» معطوف است آنهائیکه از میان مردم داوطلبانه خود را تقدیم میکردند، ادونای را تمجید بگوئید.
۱۰ شماکه بر ماده خرهای سفید سوار میشوید، شماکه برکرسی داوری جلوس میکنید و شماکه پیاده راه می‌پیمائید (از معجزات خدا) گفتگو کنید.
۱۱ بخاطر صدای تیراندازان (و ناامنی حتی) بین مخازن آب، همانجا باید الطاف ادونای الطاف بی حد و اندازه‌اش را در حق «ییسرائل» مورد تحسین قرار دهید زیرا حالا قوم خدا (ییسرائل با امنیت) به شهرها سرازیر میشوند.
۱۲ ای «دوُراه»، هوشیار - هوشیار باش. هوشیار - هوشیار باش، سرود، آغازکن، ای «باراق» پسر «آوی نُوعَم» قیام کن اسیرانت را ببر.
۱۳ آنگاه رهائی یافته‌ای را بر جمعیت نیرومندان (دشمن) مسلط کرد. ادونای بخاطر من (یعنی بخاطر ییسرائل رهائی یافته‌ای را بر پهلونان دشمن) مسلط کرد.
۱۴ از سبط «اِفرئیم» - از نواده‌هایشان (یهوشوَع) بر ضد «عمالق» برخاست و بعد از تو (اِفرئیم) از سبط «بنیامین». ای «عمالق»! بر ضد قومت (شائول) برخاست و از «ماخیر» قانون گزارانی برخاستند و از «زوولون» نویسندگانی که دست به قلم داشتند.
۱۵ علمای سبط «ییساخار» با «دوُراه» بودند و همینطور مردم سبط «ییساخار» با «باراق» (برای جمع‌آوری سایر جوانها و شرکت در جنگ) پیاده به دره فرستاده میشدند. بین فرقه‌های سبط «رِئوون» مشاورین بزرگی وجود داشت.
۱۶ (ای سبط رئوون) چرا بین دو مرز نشسته‌ای که صدای (پیروزی یا شکست) طرفین جنگ را بشنوی. فرقه‌های مختلف سبط «رِئووِن» دارای مشاورین بزرگی هستند (پس چرا بیاری برادرانش که در جنگ هستند نمی‌شتابند).
۱۷ «گیلعاد» در آن طرف رود «یَردن» ساکن میباشد (از دشمن هراس نداشت پس بیاری برادرانش نمی‌آمد) و «دان» چرا باکشتی‌ها به تجارت می‌پرداخت (و بیاری برادرانش نمی‌آمد چون از جبهه دور بود) «آشر» کنار دریاها ساکن بود و در خلیج‌هایش قرار گرفته بود (پس از جنگ نگران نبود).
۱۸ «زوولون» قومی بودکه جانش را تا حد مرگ در خطر می‌انداخت و «نفتالی» کنار جبهه کارزار بود.
۱۹ (در زمان یهوشوع) پادشاهان بیاری «یاوین» پادشاه «صور» آمدند و جنگ کردند. اینک هم پادشاهان «کِنَعَن» در «تعناخ» کنار آب «مِگیدو» بیاری «سیسرا» بجنگ پرداختند، در عوض پولی دریافت نکردند.

הפטרת בשלח

אָז נִלְחֲמוּ מַלְכֵי כְנַעַן בְּתַעְנַךְ עַל מֵי מְגִדּוֹ בֶּצַע כֶּסֶף לֹא
20 לָקָחוּ: (כ) מִן שָׁמַיִם נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם נִלְחֲמוּ
21 עִם סִיסְרָא: (כא) נַחַל קִישׁוֹן גְּרָפָם נַחַל קְדוּמִים נַחַל
22 קִישׁוֹן תִּדְרְכִי נַפְשִׁי עֹז: (כב) אָז הָלְמוּ עִקְּבֵי סוּס
23 מִדַּהֲרוֹת דַּהֲרוֹת אַבִּירָיו: (כג) אוֹרוּ מֵרוֹז אָמַר מַלְאַךְ
יְהֹוָה אֹרוּ אָרוֹר יֹשְׁבֶיהָ כִּי לֹא בָאוּ לְעֶזְרַת יְהֹוָה לְעֶזְרַת
24 יְהֹוָה בַּגִּבּוֹרִים: (כד) תְּבֹרַךְ מִנָּשִׁים יָעֵל אֵשֶׁת חֶבֶר הַקֵּינִי
25 מִנָּשִׁים בָּאֹהֶל תְּבֹרָךְ: (כה) מַיִם שָׁאַל חָלָב נָתָנָה בְּסֵפֶל
26 אַדִּירִים הִקְרִיבָה חֶמְאָה: (כו) יָדָהּ לַיָּתֵד תִּשְׁלַחְנָה
וִימִינָהּ לְהַלְמוּת עֲמֵלִים וְהָלְמָה סִיסְרָא מָחֲקָה רֹאשׁוֹ
27 וּמָחֲצָה וְחָלְפָה רַקָּתוֹ: (כז) בֵּין רַגְלֶיהָ כָּרַע נָפַל שָׁכָב בֵּין
28 רַגְלֶיהָ כָּרַע נָפָל בַּאֲשֶׁר כָּרַע שָׁם נָפַל שָׁדוּד: (כח) בְּעַד
הַחַלּוֹן נִשְׁקְפָה וַתְּיַבֵּב אֵם סִיסְרָא בְּעַד הָאֶשְׁנָב מַדּוּעַ
29 בֹּשֵׁשׁ רִכְבּוֹ לָבוֹא מַדּוּעַ אֶחֱרוּ פַּעֲמֵי מַרְכְּבוֹתָיו: (כט)
חַכְמוֹת שָׂרוֹתֶיהָ תַּעֲנֶינָּה אַף הִיא תָּשִׁיב אֲמָרֶיהָ לָהּ: (ל)
30 הֲלֹא יִמְצְאוּ יְחַלְּקוּ שָׁלָל רַחַם רַחֲמָתַיִם לְרֹאשׁ גֶּבֶר שְׁלַל
צְבָעִים לְסִיסְרָא שְׁלַל צְבָעִים רִקְמָה צֶבַע רִקְמָתַיִם
31 לְצַוְּארֵי שָׁלָל: (לא) כֵּן יֹאבְדוּ כָל אוֹיְבֶיךָ יְהֹוָה וְאֹהֲבָיו
כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בִּגְבֻרָתוֹ וַתִּשְׁקֹט הָאָרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה:

هفطارای پاراشای «بشلح» از کتاب «شوفطیم داوران» فصل ۵ آیه ۱ الی آیه ۳۱

۲۰ (درگذشته) از آسمان (بیاری یهوشوع) جنگیدند و حالا ستارگان از مدار خود با «سیسرا» جنگیدند.

۲۱ رود «قیشُون» آنها را برد، رود «قِدومیم» همان رود «قیشون» است، ای جان من قدرت (دشمنان) را پایمال کن.

۲۲ آنگاه در حال تاخت و تاز، تاخت و تاز پهلوانان او (یعنی سیسرا) (فرشتگان) پاشنه‌های اسب را خردکردند.

۲۳ فرشته ادونای گفت: (شهر) «مِرُوز» را لعنت کنید. حتماً ساکنینش را لعنت کنید، چونکه با پهلوانان بیاری (ملت) ادونای بکمک (قوم) ادونای نیامدند

۲۴ و از بین زنان، «یاعِل» زن «حِوِر» «هقنی» متبارک باد، از همه زنان چادرنشین او متبارک باد.

۲۵ «سیسرا» آب درخواست کرد، (یاعل به او) شیر داد، با ظرف (مخصوص) دلیران، کَرِه تقدیم داشت.

۲۶ (یاعل) دست (چپ)ش را به طرف میخ چادر و دست راستش را به طرف چکش کارگران درازکرد، «سیسرا» را زد و سرش را خردکرد شقیقه‌اش راکوبید و سوراخ کرد.

۲۷ «سیسرا» پیش پای او (یاعل) خم شد و افتاد و پهن شد، پیش پاهایش خم شد و افتاد. در جائی که خم شده بود همانجا افتاد و مرد.

۲۸ مادر «سیسرا» از پشت پنجره نظر افکنده از پشت روزنه گریه و زاری میکرد. (میگفت:) چرا ورود عرابه‌ی او (یعنی سیسرا) تأخیر کرده است؟ چرا بگوش رسیدن صدای چرخهای عرابه‌اش دیر شده است؟

۲۹ بانوان خردمند بلند مرتبه (کشور) او، بوی پاسخ‌ها (ی تسلی بخش) میدادند. خود او هم با حرفهای خویش، بخود چنین جواب میداد.

۳۰ (بعد از پیروزی) مگر نه اینست که آنها به اموال غارتی دست می‌یابند و مشغول تقسیم میشوند، به هر مرد (از سربازان) یک دختر یا دو دختر تعلق میگیرد. اموال غارتی رنگارنگ -اموال غارتی رنگارنگ گلدوزی به «سیسرا» میرسد. گلدوزی دو رنگ بگردن غارت کننده می‌آویزند.

۳۱ ای ادونای تمام دشمنانت (دشمنان ییسرائل) همینطور نابود شوند و دوستانت (ییسرائل) مانند طلوع خورشید که مرتباً پرنورتر و با شکوه‌تر میشود، (با شکوه‌تر بشوند). آن سرزمین چهل سال آرام بود.

הפטרת יתרו

ספר ישעיה פרק ו

1 (א) בִּשְׁנַת מוֹת הַמֶּלֶךְ עֻזִּיָּהוּ וָאֶרְאֶה אֶת אֲדֹנָי יֹשֵׁב עַל
2 כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא וְשׁוּלָיו מְלֵאִים אֶת הַהֵיכָל׃ (ב) שְׂרָפִים
עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד בִּשְׁתַּיִם
יְכַסֶּה פָנָיו וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף׃ (ג)
3 וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְהוָה צְבָאוֹת
4 מְלֹא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ׃ (ד) וַיָּנֻעוּ אַמּוֹת הַסִּפִּים מִקּוֹל
5 הַקּוֹרֵא וְהַבַּיִת יִמָּלֵא עָשָׁן׃ (ה) וָאֹמַר אוֹי לִי כִי נִדְמֵיתִי
כִּי אִישׁ טְמֵא שְׂפָתַיִם אָנֹכִי וּבְתוֹךְ עַם טְמֵא שְׂפָתַיִם אָנֹכִי
6 יֹשֵׁב כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יְהוָה צְבָאוֹת רָאוּ עֵינָי׃ (ו) וַיָּעָף אֵלַי
אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים וּבְיָדוֹ רִצְפָּה בְּמֶלְקַחַיִם לָקַח מֵעַל
7 הַמִּזְבֵּחַ׃ (ז) וַיַּגַּע עַל פִּי וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָגַע זֶה עַל שְׂפָתֶיךָ
8 וְסָר עֲוֺנֶךָ וְחַטָּאתְךָ תְּכֻפָּר׃ (ח) וָאֶשְׁמַע אֶת קוֹל אֲדֹנָי
אֹמֵר אֶת מִי אֶשְׁלַח וּמִי יֵלֶךְ לָנוּ וָאֹמַר הִנְנִי שְׁלָחֵנִי׃ (ט)
9 וַיֹּאמֶר לֵךְ וְאָמַרְתָּ לָעָם הַזֶּה שִׁמְעוּ שָׁמוֹעַ וְאַל תָּבִינוּ
10 וּרְאוּ רָאוֹ וְאַל תֵּדָעוּ׃ (י) הַשְׁמֵן לֵב הָעָם הַזֶּה וְאָזְנָיו
הַכְבֵּד וְעֵינָיו הָשַׁע פֶּן יִרְאֶה בְעֵינָיו וּבְאָזְנָיו יִשְׁמָע וּלְבָבוֹ
11 יָבִין וָשָׁב וְרָפָא לוֹ׃ (יא) וָאֹמַר עַד מָתַי אֲדֹנָי וַיֹּאמֶר עַד
אֲשֶׁר אִם שָׁאוּ עָרִים מֵאֵין יוֹשֵׁב וּבָתִּים מֵאֵין אָדָם
12 וְהָאֲדָמָה תִּשָּׁאֶה שְׁמָמָה׃ (יב) וְרִחַק יְהוָה אֶת הָאָדָם
13 וְרַבָּה הָעֲזוּבָה בְּקֶרֶב הָאָרֶץ׃ (יג) וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂרִיָּה וְשָׁבָה
וְהָיְתָה לְבָעֵר כָּאֵלָה וְכָאַלּוֹן אֲשֶׁר בְּשַׁלֶּכֶת מַצֶּבֶת בָּם זֶרַע
קֹדֶשׁ מַצַּבְתָּהּ׃

شماره ۱۷

هفطارای پاراشای «یترو» از کتاب «یشعیاهو» فصل ۶ آیه ۱ الی آیه ۱۳

۱ در سال درگذشت «عوزیاهو» پادشاه بود، خدا راکه بر تختی بلند مرتبه و عالی جلوس فرموده، (در عالم رؤیـا)
مشاهده کردم و پایه‌های آن (تخت فضای) محراب (هِخال) را پر کرده بود.
۲ فرشته‌های «سرافیم» بالای آن ایستاده بودند و هر یک (از آنها) دارای شش بال بود. هر یک (از آنها) با دو تا (بال)
روی خود را می‌پوشانید و با دو تا (بال) پاهای خود را پنهان میکرد و با دو (بال برای انجام مأموریت) پرواز میکرد.
۳ (فرشته‌ها) یکی، دیگری را مورد خطاب قرار داده میگفت: ادونای صوائوت مقدس، مقدس، مقدس است زمین از
جلال او پر است.
۴ با هُوهای آستانه (خانه مقدس) از صدای گوینده (مقدس) می‌جنبیدند و آن خانه مقدس پر از دود میشد.
۵ پس گفتم! وای بر من که نابود شدم چونکه من مردی زشت گو هستم و در میان ملتِ زشت گوئی ساکنم، زیرا چشمان
من ادونای صوائوت، پادشاه (جهان) را مشاهده کردند.
۶ یکی از فرشتگان «سرافیم» با اخگری در دستش که با انبر از روی قربانگاه برداشته بود بسوی من پرید.
۷ بر دهان من رسانید و گفت: اینک این (اخگر) به لب‌های تو خورد لذا گناه تو دورگشته و خطایت مورد بخشودگی
قرار گرفت.
۸ صدای خدا را شنیدم (به فرشتگان) میگفت: چه کس را بفرستم و کیست که برای ما (به مأموریت) برود؟ گفتم: من
حاضرم - مرا بفرست.
۹ (خدا) گفت: برو و به این قوم بگو: (میدانم که پیام پیغمبران را) حتماً میشنوید ولی تجاهل بـه نـفهمیدن میکنید.
(معجزات مرا) حتماً می بینید ولی اظهار بی اطلاعی میکنید.
۱۰ قلب این قوم را فربه کن، گوشهایش را سنگین نما و چشمهایش را از توجه بازدار - مبادا بـا چشـمهایش بـبیند و بـا
گوشهایش بشنود و قلبش تشخیص دهد و توبه کند و بهبودی یابد (زیرا دیگر دیر شده است).
۱۱ پس گفتم ای خدا تا به کی؟ گفت: تا موقعیکه شهرها از نداشتن سکنه و خانه‌ها از نداشتن انسان ویران گردند و این
خطه (سرزمین) خرابه و وحشت‌زا گردد.
۱۲ (تا هنگامی که) خدا آدم را از این سرزمین دورکند و این حالت متروک بودن در میان این سرزمین طولانی شود.
۱۳ هنوز تا آغاز دربدری، در آن (سرزمین) ده پادشاه سلطنت خواهند کرد آنگاه اوضاع تغییر میبابد و این سرزمین به
ویرانه‌ای تبدیل میشود و مانند درخت سقز و بلوط که (در فصل پاییز) برگ ریزی دارند (ولی تنه درخت باقی است)
نسل مقدس ییسرائل (با همه صدمات آوارگی) باقی می‌ماند.

הפטרת משפטים

ספר ירמיה פרק לד - לג

1 (ח) הַדָּבָר אֲשֶׁר הָיָה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהֹוָה אַחֲרֵי כְּרֹת
הַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ בְּרִית אֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם לִקְרֹא
2 לָהֶם דְּרוֹר: (ט) לְשַׁלַּח אִישׁ אֶת עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת שִׁפְחָתוֹ
הָעִבְרִי וְהָעִבְרִיָּה חָפְשִׁים לְבִלְתִּי עֲבָד בָּם בִּיהוּדִי אָחִיהוּ
3 אִישׁ: (י) וַיִּשְׁמְעוּ כָל הַשָּׂרִים וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בָּאוּ בַבְּרִית
לְשַׁלַּח אִישׁ אֶת עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת שִׁפְחָתוֹ חָפְשִׁים לְבִלְתִּי
4 עֲבָד בָּם עוֹד וַיִּשְׁמְעוּ וַיְשַׁלֵּחוּ: (יא) וַיָּשׁוּבוּ אַחֲרֵי כֵן
וַיָּשִׁבוּ אֶת הָעֲבָדִים וְאֶת הַשְּׁפָחוֹת אֲשֶׁר שִׁלְּחוּ חָפְשִׁים
5 וַיִּכְבִּישׁוּם {וַיִּכְבְּשׁוּם} לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת: (יב) וַיְהִי דְבַר
6 יְהֹוָה אֶל יִרְמְיָהוּ מֵאֵת יְהֹוָה לֵאמֹר: (יג) כֹּה אָמַר יְהֹוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָנֹכִי כָּרַתִּי בְרִית אֶת אֲבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הוֹצִאִי
7 אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים לֵאמֹר: (יד) מִקֵּץ
שֶׁבַע שָׁנִים תְּשַׁלְּחוּ אִישׁ אֶת אָחִיו הָעִבְרִי אֲשֶׁר יִמָּכֵר לְךָ
וַעֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וְשִׁלַּחְתּוֹ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ וְלֹא שָׁמְעוּ
8 אֲבוֹתֵיכֶם אֵלַי וְלֹא הִטּוּ אֶת אָזְנָם: (טו) וַתָּשֻׁבוּ אַתֶּם
הַיּוֹם וַתַּעֲשׂוּ אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינַי לִקְרֹא דְרוֹר אִישׁ לְרֵעֵהוּ
וַתִּכְרְתוּ בְרִית לְפָנַי בַּבַּיִת אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו: (טז)
9 וַתָּשֻׁבוּ וַתְּחַלְּלוּ אֶת שְׁמִי וַתָּשִׁבוּ אִישׁ אֶת עַבְדּוֹ וְאִישׁ אֶת
שִׁפְחָתוֹ אֲשֶׁר שִׁלַּחְתֶּם חָפְשִׁים לְנַפְשָׁם וַתִּכְבְּשׁוּ אֹתָם
10 לִהְיוֹת לָכֶם לַעֲבָדִים וְלִשְׁפָחוֹת: (יז) לָכֵן כֹּה אָמַר יְהֹוָה
אַתֶּם לֹא שְׁמַעְתֶּם אֵלַי לִקְרֹא דְרוֹר אִישׁ לְאָחִיו וְאִישׁ
לְרֵעֵהוּ הִנְנִי קֹרֵא לָכֶם דְּרוֹר נְאֻם יְהֹוָה אֶל הַחֶרֶב אֶל
הַדֶּבֶר וְאֶל הָרָעָב וְנָתַתִּי אֶתְכֶם לַזְוָעָה {לְזַעֲוָה} לְכֹל
11 מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ: (יח) וְנָתַתִּי אֶת הָאֲנָשִׁים הָעֹבְרִים אֶת
12 הָעֶגֶל אֲשֶׁר כָּרְתוּ לִשְׁנַיִם וַיַּעַבְרוּ בֵּין בְּתָרָיו: (יט) שָׂרֵי
יְהוּדָה וְשָׂרֵי יְרוּשָׁלַם הַסָּרִסִים וְהַכֹּהֲנִים וְכֹל עַם הָאָרֶץ

شماره ۱۸

هفطارای پاراشای «میشپاطیم» از کتاب «یرمیا»
فصل ۳۴ آیه ۸ الی آیه ۲۲ و فصل ۳۵ آیه ۲۵ الی آیه ۲۶

۱ بعد از آن که «صیدقیاهو» پادشاه با همه مردم که در «یروشالیم» بودند پیمانی منعقد نموده بود تا برای آنها اعلام آزادی کند. کلامی که از جانب خدا به «یرمیاهو» نازل شد چنین بود:...

۲ که هرکسی غلام عبری خود را و هر شخصی کنیز عبری خویش را آزاد کند و کسی از فرد یهودی، برادر خویش، کار نکشد.

۳ همه وزیران و تمام مردم به پیمانی که بسته بودند که هرکس غلام و هر شخصی کنیز خود را آزاد کند و دیگر به آنها خدمتی محول نکند. اطاعت کرده و آزاد کردند.

۴ (ولی) تغییر رویه داده و بعد از این، غلام‌ها و کنیزانی را که آزاد کرده بودند به غلامی و کنیزی خود در آوردند.

۵ کلام خدا به «یرمیاهو» از جانب خدا چنین بود:

۶ خدا - خداوند «ییسرائل» چنین گفته است: موقعیکه من پدران شما را از «مصر» از خانه غلامی بیرون آوردم با آنها چنین پیمان بستم.

۷ در پایان (هر) هفت سال هرکسی (از شما) برادر عبری خود را که به تو فروخته شده و شش سال برایت خدمت کرده است از پیش خود آزادش کن ولی پدران شما از من اطاعت نکردند و گوش فرا ندادند.

۸ شما امروز توبه کردید و این عمل را که به نظر من پسندیده است که همانا اعلام آزادی هم‌نوع خود بود انجام دادید و در این معبد که نام من بر آن خوانده شده است، در حضور من پیمان منعقد ساختید.

۹ باز برگشتید و نام مرا بی حرمت نمودید و هرکسی غلام و هر شخصی کنیز خود را که طبق خواسته خود، آنها را آزاده کرده بود، تحت انقیاد خویش در آورد تا برای او غلام و کنیز بمانند.

۱۰ بنابراین خدا چنین گفته است: شما از من اطاعت نکردید که هرکس به برادر (یهودی) خود و هر شخص به همنوع خود اعلام آزادی کند. اینک من علیه شما به شمشیر، وبا و قحطی آزادی میدهم و شما را برای تمام کشورهای زمین وحشت‌آور جلوه میدهم.

۱۱ اشخاصی که از پیمان من تخلف کرده‌اند و مطالب پیمانی را که در حضور من بسته بودند مراعات نکردند و بمنظور تمرد علیه من گوساله‌ای را دو شقه کردند و از میان آن عبور کردند، تسلیم میکنم...

۱۲ سران «یهودا» و سران «یروشالییم» - بزرگان و کُوهن‌ها و همه مردم این سرزمین که از میان شقه‌های این گوساله عبور کردند...

הפטרת משפטים

13 הָעֹבְרִים בֵּין בִּתְרֵי הָעֵגֶל׃ (כ) וְנָתַתִּי אוֹתָם בְּיַד אֹיְבֵיהֶם
וּבְיַד מְבַקְשֵׁי נַפְשָׁם וְהָיְתָה נִבְלָתָם לְמַאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם
14 וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ׃ (כא) וְאֶת צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה וְאֶת
שָׂרָיו אֶתֵּן בְּיַד אֹיְבֵיהֶם וּבְיַד מְבַקְשֵׁי נַפְשָׁם וּבְיַד חֵיל
15 מֶלֶךְ בָּבֶל הָעֹלִים מֵעֲלֵיכֶם׃ (כב) הִנְנִי מְצַוֶּה נְאֻם יְהֹוָה
וַהֲשִׁבֹתִים אֶל הָעִיר הַזֹּאת וְנִלְחֲמוּ עָלֶיהָ וּלְכָדוּהָ וּשְׂרָפֻהָ
בָאֵשׁ וְאֶת עָרֵי יְהוּדָה אֶתֵּן שְׁמָמָה מֵאֵין יֹשֵׁב׃
16 (כה) כֹּה אָמַר יְהֹוָה אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וָלָיְלָה חֻקּוֹת
17 שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׂמְתִּי׃(כו) גַּם זֶרַע יַעֲקוֹב וְדָוִד עַבְדִּי
אֶמְאַס מִקַּחַת מִזַּרְעוֹ מֹשְׁלִים אֶל זֶרַע אַבְרָהָם יִשְׂחָק
וְיַעֲקֹב כִּי אָשׁוּב {אָשִׁיב} אֶת שְׁבוּתָם וְרִחַמְתִּים׃

هفطارای پاراشای «میشپاطیم» از کتاب «یرمیا»

۱۳ آنها را بدست دشمنانشان و آنهائی که قصد جانشان را دارند تسلیم خواهم کرد. لاشه‌ی آنها طعمه پرنده‌ی آسمان و حیوانات زمین خواهد شد.

۱۴ و «صیدقیاهو» پادشاه «یهودا» و وزیرانش را بدست دشمنانشان و بدست آنهائی که قصد جانشان را دارند و بدست قشون پادشاه «بابل» که (فعلاً از ترس قشون مصر) ازکنار شما دور میشوند، تسلیم خواهم کرد.

۱۵ گفته ادونای است: من (قشون بابِل را) اعزام کرده و به این شهر برمیگردانم علیه آن خواهد جنگید و آنرا تسخیر خواهدکرد و آنرا به آتش خواهدکشید و (سایر) شهرهای «یهودا» را بخاطر نبودن ساکنین تبدیل به ویرانه‌ای خواهم کرد.

۱۶ ادونای چنین گفته است: اگر روز و شب پیمان مرا (یعنی گردش دائم را) انجام نمیدادند (چیزی که محال است) قوانین (طبیعی) آسمان و زمین را مقرر نمی‌داشتم.

۱۷ (دراینصورت) همینطور هم نسل «یعقُوو» و «داوید» بنده‌ام را مورد تنفر قرار میدادم که از ذریه وی «یعقوو» برای نسل «آوراهام» و «ییصحاق» و «یعقوو» فرمانروایانی تعیین نکنم! (چیزی که محال است) پس اسیران‌شان را برمیگردانم و آنها را مورد شفقت قرار خواهم داد.

הפטרת תרומה

ספר מלכים א פרק ה - ו

1 (כו) וַיהוָה נָתַן חָכְמָה לִשְׁלֹמֹה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לוֹ _וַיְהִי שָׁלֹם
2 בֵּין חִירָם וּבֵין שְׁלֹמֹה _וַיִּכְרְתוּ בְרִית שְׁנֵיהֶם: (כז) _וַיַּעַל
הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מַס מִכָּל יִשְׂרָאֵל _וַיְהִי הַמַּס שְׁלֹשִׁים אֶלֶף
3 אִישׁ: (כח) _וַיִּשְׁלָחֵם לְבָנוֹנָה עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים בַּחֹדֶשׁ
חֲלִיפוֹת חֹדֶשׁ יִהְיוּ בַלְּבָנוֹן שְׁנַיִם חֳדָשִׁים בְּבֵיתוֹ וַאֲדֹנִירָם
4 עַל הַמַּס: (כט) _וַיְהִי לִשְׁלֹמֹה שִׁבְעִים אֶלֶף נֹשֵׂא סַבָּל
5 וּשְׁמֹנִים אֶלֶף חֹצֵב בָּהָר: (ל) לְבַד מִשָּׂרֵי הַנִּצָּבִים לִשְׁלֹמֹה
אֲשֶׁר עַל הַמְּלָאכָה שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת הָרֹדִים
6 בָּעָם הָעֹשִׂים בַּמְּלָאכָה: (לא) _וַיְצַו הַמֶּלֶךְ _וַיַּסִּעוּ אֲבָנִים
גְּדֹלוֹת אֲבָנִים יְקָרוֹת לְיַסֵּד הַבָּיִת אַבְנֵי גָזִית: (לב)
7 _וַיִּפְסְלוּ בֹּנֵי שְׁלֹמֹה וּבֹנֵי חִירוֹם וְהַגִּבְלִים _וַיָּכִינוּ הָעֵצִים
וְהָאֲבָנִים לִבְנוֹת הַבָּיִת:
8 (א) _וַיְהִי בִשְׁמוֹנִים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּשָּׁנָה הָרְבִיעִית בְּחֹדֶשׁ זִו הוּא
הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי לִמְלֹךְ שְׁלֹמֹה עַל יִשְׂרָאֵל _וַיִּבֶן הַבַּיִת לַיהוָה:
9 (ב) וְהַבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיהוָה שִׁשִּׁים אַמָּה
10 אָרְכּוֹ וְעֶשְׂרִים רָחְבּוֹ וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתוֹ: (ג) וְהָאוּלָם
עַל פְּנֵי הֵיכַל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אַמָּה אָרְכּוֹ עַל פְּנֵי רֹחַב הַבָּיִת
11 עֶשֶׂר בָּאַמָּה רָחְבּוֹ עַל פְּנֵי הַבָּיִת: (ד) _וַיַּעַשׂ לַבָּיִת חַלּוֹנֵי
12 שְׁקֻפִים אֲטֻמִים: (ה) _וַיִּבֶן עַל קִיר הַבַּיִת יָצוּעַ {יָצִיעַ}
סָבִיב אֶת קִירוֹת הַבַּיִת סָבִיב לַהֵיכָל וְלַדְּבִיר _וַיַּעַשׂ צְלָעוֹת
13 סָבִיב: (ו) הַיָּצוּעַ {הַיָּצִיעַ} הַתַּחְתֹּנָה חָמֵשׁ בָּאַמָּה רָחְבָּהּ
וְהַתִּיכֹנָה שֵׁשׁ בָּאַמָּה רָחְבָּהּ וְהַשְּׁלִישִׁית שֶׁבַע בָּאַמָּה רָחְבָּהּ
כִּי מִגְרָעוֹת נָתַן לַבַּיִת סָבִיב חוּצָה לְבִלְתִּי אֲחֹז בְּקִירוֹת
14 הַבָּיִת: (ז) וְהַבַּיִת בְּהִבָּנֹתוֹ אֶבֶן שְׁלֵמָה מַסָּע נִבְנָה
וּמַקָּבוֹת וְהַגַּרְזֶן כָּל כְּלִי בַרְזֶל לֹא נִשְׁמַע בַּבַּיִת בְּהִבָּנֹתוֹ:

هفطاراهای شباتها

شماره ۱۹

هفطارای پاراشای «تروما» از کتاب اول «پادشاهان»
فصل ۵ آیه ۲۶ الی آیه ۳۲ و فصل ۶ آیه یک الی آیه ۱۳

۱ ادونای همانطوریکه به «شِلُومُو» گفته بود باو عقل عطا فرمود. بین «حیرام» و «شِلُومو» صلح برقرار بود و هر دو با هم پیمان بسته بودند.

۲ پادشاه «شِلُومُو» بر همه «ییسرائل» مالیات مقررکرد و این مالیات (مزد) سی هزار آدم (کارگر) بود.

۳ آنها را به «لبنان» اعزام داشت، هر ده هزار نفر در هر ماه عوض میشدند، یک ماه در «لبنان» بودند و دو ماه در خانه‌ی خویش، و «ادونیرام» سرپرست مالیات‌ها بود.

۴ «شِلُومُو» دارای هفتاد هزار باربر (حمّال)، و هشتاد هزار استخراج کنند (سنگ) ازکوه بود.

۵ بجز سرانی که در رأس این کار از طرف «شِلُومُو» مأمور شده بودند سه هزار و سیصد نفر فرمانده بر مردمی که بکار مشغول بودند (گماشته شده بودند).

۶ پادشاه دستور داد برای پایه گذاری آن معبد سنگهای بزرگ، سنگهای گرانبها، سنگهای تراشیده منتقل کنند.

۷ بنّاهای «شِلُومُو» و بنّاهای «حیرام» و «گیولی»ها (استادان سنگتراش) چوبها و سنگها را میتراشیدند و برای ساختن معبد آماده میکردند.

۸ در چهار صد و هشتادمین سال خروج فرزندان «ییسرائل» از «مصر» در سال چهارم سلطنت «شِلُومُو» بر «ییسرائل» در ماه دوم «زیو» (=ایار) بودکه این معبد را برای خدا بنا نمود.

۹ معبدی که «شِلُومُو» پادشاه برای خدا ساخت، شصت «اَما» طول، بیست «اَما» عرض و سی «اَما» ارتفاع داشت.

۱۰ سالنی که جلو هیخال معبد بود بیست «اَما» طول داشت که روبروی عرض معبد قرار داشت (سمت مشرق) و ده «اَما» عرض آن، بموازات معبد بود.

۱۱ برای معبد پنجره‌هائی ساخت که از طرف داخل کم عرض و از خارج عریض بود.

۱۲ دورادور معبد (یعنی) اطراف «هیخال» و محل فوق‌العاده مقدس، بالکنی بنا کرد. دورادور این بالکن را با چوب الوار ساخت.

۱۳ بالکن زیرین پنج «اَما» عرض و (بالکن) بالائی شش «اَما» و سومی عرضش هفت «اَما» بود. برای اینکه (بالکن ها) به دیوار معبد تماس نداشته باشند در اطراف دیوارهای معبد از بیرون فرورفتگی‌هائی ایجادکرد.

۱۴ ساختمان این معبد از سنگ سالم منتقل شده ساخته شد و صدای هیچ ابزار آهنی - پتک و تبر در ساختمان آن شنیده نشد.

הפטרת תרומה

15 (ח) פֶּתַח הַצֵּלָע הַתִּיכֹנָה אֶל כֶּתֶף הַבַּיִת הַיְמָנִית וּבְלוּלִּים
16 יַעֲלוּ עַל הַתִּיכֹנָה וּמִן הַתִּיכֹנָה אֶל הַשְּׁלִשִׁים׃ (ט) וַיִּבֶן
אֶת הַבַּיִת וַיְכַלֵּהוּ וַיִּסְפֹּן אֶת הַבַּיִת גֵּבִים וּשְׂדֵרֹת בָּאֲרָזִים׃
17 (י) וַיִּבֶן אֶת הַיָּצוּעַ {הַיָּצִיעַ} עַל כָּל הַבַּיִת חָמֵשׁ אַמּוֹת
18 קוֹמָתוֹ וַיֶּאֱחֹז אֶת הַבַּיִת בַּעֲצֵי אֲרָזִים׃ (יא) וַיְהִי דְּבַר
19 יְהוָה אֶל שְׁלֹמֹה לֵאמֹר׃ (יב) הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר אַתָּה בֹנֶה
אִם תֵּלֵךְ בְּחֻקֹּתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי תַּעֲשֶׂה וְשָׁמַרְתָּ אֶת כָּל
מִצְוֹתַי לָלֶכֶת בָּהֶם וַהֲקִמֹתִי אֶת דְּבָרִי אִתָּךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי
20 אֶל דָּוִד אָבִיךָ׃ (יג) וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶעֱזֹב
אֶת עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃

هفطارای پاراشای «تروما» از کتاب اول «پادشاهان»

۱۵ درب (ورود و خروج بالکن وسطی) در سمت راست (جنوب) معبد قرار داشت و بوسیله پله‌های مارپیچی به بالکن طبقه وسطی و (بالکن) طبقه سومی (فوقانی) رفت و آمد میکردند.
۱۶ معبد را ساخت و تمام کرد. سقف معبد را (از پائین) با تخته‌های منقش و (از بالا) با الوارهای چوب سرو آزاد پوشانید.
۱۷ بالکنی که برای تمام معبد ساخته بود پنج «اَما» ارتفاع داشت سقف آن معبد را با چوب‌های سرو آزاد استوار نمود.
۱۸ گفته ادونای به «شِلُومُو» چنین بود:
۱۹ این معبدی که تو بنا میکنی در صورتیکه طبق قوانین من سلوک نمائی و احکام مرا مراعات کنی و طبق آنها رفتار نمائی، مطالبی راکه به «داوید» پدرت اظهار داشتم نسبت به تو بجا خواهم آورد.
۲۰ در میان فرزندان «ییسرائل» ساکن خواهم شد و قوم خود «ییسرائل» را ترک نخواهم کرد.

הפטרות תצוה
ספר יחזקאל פרק מג

1 (י) אַתָּה בֶן אָדָם הַגֵּד אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל אֶת הַבַּיִת וְיִכָּלְמוּ
2 מֵעֲוֺנוֹתֵיהֶם וּמָדְדוּ אֶת תָּכְנִית: (יא) וְאִם נִכְלְמוּ מִכֹּל
אֲשֶׁר עָשׂוּ צוּרַת הַבַּיִת וּתְכוּנָתוֹ וּמוֹצָאָיו וּמוֹבָאָיו וְכָל
צוּרֹתָו וְאֵת כָּל חֻקֹּתָיו וְכָל צוּרֹתָו {צוּרֹתָיו} וְכָל תּוֹרֹתָו
{תּוֹרֹתָיו} הוֹדַע אוֹתָם וּכְתֹב לְעֵינֵיהֶם וְיִשְׁמְרוּ אֶת כָּל
3 צוּרָתוֹ וְאֶת כָּל חֻקֹּתָיו וְעָשׂוּ אוֹתָם: (יב) זֹאת תּוֹרַת
הַבָּיִת עַל רֹאשׁ הָהָר כָּל גְּבֻלוֹ סָבִיב סָבִיב קֹדֶשׁ קָדָשִׁים
4 הִנֵּה זֹאת תּוֹרַת הַבָּיִת: (יג) וְאֵלֶּה מִדּוֹת הַמִּזְבֵּחַ בָּאַמּוֹת
אַמָּה אַמָּה וָטֹפַח וְחֵיק הָאַמָּה וְאַמָּה רֹחַב וּגְבוּלָהּ אֶל
5 שְׂפָתָהּ סָבִיב זֶרֶת הָאֶחָד וְזֶה גַּב הַמִּזְבֵּחַ: (יד) וּמֵחֵיק
הָאָרֶץ עַד הָעֲזָרָה הַתַּחְתּוֹנָה שְׁתַּיִם אַמּוֹת וְרֹחַב אַמָּה
אֶחָת וּמֵהָעֲזָרָה הַקְּטַנָּה עַד הָעֲזָרָה הַגְּדוֹלָה אַרְבַּע אַמּוֹת
6 וְרֹחַב הָאַמָּה: (טו) וְהַהַרְאֵל אַרְבַּע אַמּוֹת וּמֵהָאֲרִאֵיל
7 {וּמֵהָאֲרִיאֵל} וּלְמַעְלָה הַקְּרָנוֹת אַרְבַּע: (טז) וְהָאֲרִאֵיל
{וְהָאֲרִיאֵל} שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אֹרֶךְ בִּשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה רֹחַב רָבוּעַ
8 אֶל אַרְבַּעַת רְבָעָיו: (יז) וְהָעֲזָרָה אַרְבַּע עֶשְׂרֵה אֹרֶךְ
בְּאַרְבַּע עֶשְׂרֵה רֹחַב אֶל אַרְבַּעַת רְבָעֶיהָ וְהַגְּבוּל סָבִיב
אוֹתָהּ חֲצִי הָאַמָּה וְהַחֵיק לָהּ אַמָּה סָבִיב וּמַעֲלֹתֵהוּ פְּנוֹת
9 קָדִים: (יח) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה אֵלֶּה
חֻקּוֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הֵעָשׂוֹתוֹ לְהַעֲלוֹת עָלָיו עוֹלָה וְלִזְרֹק
10 עָלָיו דָּם: (יט) וְנָתַתָּה אֶל הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֲשֶׁר הֵם מִזֶּרַע
צָדוֹק הַקְּרֹבִים אֵלַי נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה לְשָׁרְתֵנִי פַּר בֶּן בָּקָר
11 לְחַטָּאת: (כ) וְלָקַחְתָּ מִדָּמוֹ וְנָתַתָּה עַל אַרְבַּע קַרְנֹתָיו

شماره ۲۰

هفطارای پاراشای «تصوه» از کتاب «یحزقل» فصل ۴۳ آیه ۱۰ الی آیه ۲۷

۱ تو ای «بن آدام» (علّت ویران شدن) این معبد را به خاندان «ییسرائل» بگو تا ازگناهان خود شرمنده شوند. و طرح کامل آن (معبد) را برای تجدید ساختمان آن (برای موقع نجات) اندازه بگیرند.

۲ در صورتیکه از آنچه کرده‌اند شرمنده باشند، تصویر این معبد را با چگونگی آن و محل‌های خروج و ورود آن و همه قوانین مربوطه (در داخل معبد) و تمام تصویرها و دستورات آنرا (در خارج معبد) به آنها اطلاع بده و در حضور آنها ثبت بکن تا همه تصویرها و تمام قوانین مربوطه را نگهداری کنند و (در موقع نجات) آنها را بسازند.

۳ دستور (ساختن) معبد چنین است: (محل آن) روی قله کوه (موریا) میباشد تمام مرزش از هر طرف خیلی مقدس است. (آری) این دستور ساختن معبد است.

۴ اندازه‌های قربانگاه بر مبنای «اَما» (ی معمولی) به اضافه پهنای کف دست است و پایه آن (قسمت متصل به زمین بطول) یک «اَما» و عرض آن یک «اَما» و ارتفاع آن یک «اَما» خواهد بود و محدوده آتش دان تا لبه قربانگاه یک وجب (عرض) خواهد داشت که این بام قربانگاه است.

۵ و از پایه (متصل به) زمین تا (قسمت دوم پایه بنام) «عزارا تحتانی» دو «اَما» (طول) و عرض آن یک «اَما» خواهد بود و از «عزارا تحتانی» تا «عزارا فوقانی» (قسمت سوم پایه بطول) چهار «اَما» و به عرض یک «اَما».

۶ و «هر ئل» (قسمت رویهٔ قربانگاه) تا «اریئل» (قسمت آتش دان روی قربانگاه بطول) چهار «اَما» و از «اریئل» و بالا همچنین شاخهای چهارگوشه قربانگاه چهار «اَما».

۷ و «اریئل» (آتش دان) با دوازده «اَما»، طول و دوازده «اَما»، عرض مربعی با فاصله مساوی بر چهار جهت رویه قربانگاه (قرار داشت).

۸ و «عزارا» چهارده (اَما)، طول و چهارده «اَما»، (عرض) از چهار سو و (گِوول) حاشیه آتش دان با نیم «اَما» از هر طرف و پایه آن یک «اَما» از هر طرف آنرا در برگرفته بود و پلکان آن رو به مشرق بود.

۹ بمن گفت: ای «بن آدام»، ادونای - خداوند چنین گفته است: دستورات قربانگاه در موقعی که ساخته شود تا روی آن قربانی سوختنی تقدیم گردد و خون روی آن پاشیده شود چنین است.

۱۰ گفته خدا - خداوند چنین است: (ای یحزقل) به کُوهن‌ها - فرزندان لوی که از نسل «صادُوق» هستند و به من نزدیک میباشند دستور بده با ذبح یک گاو نر جوان برای قربانی خطا برای من خدمت کنند.

۱۱ از خون آن بگیر و روی چهار شاخهای آن (قربانگاه) و به چهارگوشه «عزارا» و اطراف «گِوول» (حاشیه) بمال و آنرا مطهر نموده از آن رفع ناپاکی کن.

۱۲ گاو نر قربانی خطا را بردار و آنرا جائی که ساختمان معبد پایان مییابد، خارج از محل مقدس بسوزان.

הפטרות תצוה

וְאֶל אַרְבַּע פִּנּוֹת הָעֲזָרָה וְאֶל הַגְּבוּל סָבִיב וְחִטֵּאתָ אוֹתוֹ
12 וְכִפַּרְתָּהוּ: (כא) וְלָקַחְתָּ אֵת הַפָּר הַחַטָּאת וּשְׂרָפוֹ בְּמִפְקַד
13 הַבַּיִת מִחוּץ לַמִּקְדָּשׁ: (כב) וּבַיּוֹם הַשֵּׁנִי תַּקְרִיב שְׂעִיר
עִזִּים תָּמִים לְחַטָּאת וְחִטְּאוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ כַּאֲשֶׁר חִטְּאוּ
14 בַּפָּר: (כג) בְּכַלּוֹתְךָ מֵחַטֵּא תַּקְרִיב פַּר בֶּן בָּקָר תָּמִים
15 וְאַיִל מִן הַצֹּאן תָּמִים: (כד) וְהִקְרַבְתָּם לִפְנֵי יְהֹוָה
וְהִשְׁלִיכוּ הַכֹּהֲנִים עֲלֵיהֶם מֶלַח וְהֶעֱלוּ אוֹתָם עֹלָה לַיהֹוָה:
16 (כה) שִׁבְעַת יָמִים תַּעֲשֶׂה שְׂעִיר חַטָּאת לַיּוֹם וּפַר בֶּן בָּקָר
17 וְאַיִל מִן הַצֹּאן תְּמִימִים יַעֲשׂוּ: (כו) שִׁבְעַת יָמִים יְכַפְּרוּ
18 אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְטִהֲרוּ אֹתוֹ וּמִלְאוּ יָדוֹ {יָדָיו}: (כז) וִיכַלּוּ
אֶת הַיָּמִים וְהָיָה בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה יַעֲשׂוּ הַכֹּהֲנִים עַל
הַמִּזְבֵּחַ אֶת עוֹלוֹתֵיכֶם וְאֶת שַׁלְמֵיכֶם וְרָצָאתִי אֶתְכֶם נְאֻם
אֲדֹנָי יֱהֹוִה:

هفطارای پاراشای «تصوه» ازکتاب «یحزقل» فصل ۴۳ آیه ۱۰ الی آیه ۲۷

۱۳ و در روز دوم یک بز نر جوان بی عیب برای قربانی خطا تقدیم بدار و همانگونه که با گاو نر تطهیر کردند قربانگاه را تطهیر نمائید.

۱۴ موقعیکه تطهیر را تمام کردی یک گاو نر جوان بی عیب و یک قوچ بی عیب از گوسفندان تقدیم بدار.

۱۵ آنها را به حضور ادونای تقدیم کن و کوهن‌ها (بعد از قربانی کردن) روی آنها نمک بپاشند و آنها را بصورت قربانی سوختنی بحضور ادونای تقدیم کنند.

۱۶ هفت روز، برای هر روز یک بز نر بصورت قربانی خطا تقدیم کن و یک گاو نر جوان و یک قوچ بی عیب از گوسفندان قربانی کنند.

۱۷ هفت روز از قربانگاه رفع ناپاکی کنند و آنرا طاهر سازند و آن (قربانگاه) را افتتاح نمایند.

۱۸ آن روزها را پایان دهند و چنین مقرّر است: از روز هشتم به بعد کوهن‌ها قربانی‌های سوختنی و ذبح‌های سلامت‌شان را روی آن قربانگاه قربانی نمایند، این گفته ادونای است: که از شما راضی (و خوشنود) خواهم بود.

הפטרת כי תשא

ספר מלכים א פרק יח

1 (כ) וַיִּשְׁלַח אַחְאָב בְּכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְבֹּץ אֶת הַנְּבִיאִים
2 אֶל הַר הַכַּרְמֶל: (כא) וַיִּגַּשׁ אֵלִיָּהוּ אֶל כָּל הָעָם וַיֹּאמֶר
עַד מָתַי אַתֶּם פֹּסְחִים עַל שְׁתֵּי הַסְּעִפִּים אִם יְהֹוָה
הָאֱלֹהִים לְכוּ אַחֲרָיו וְאִם הַבַּעַל לְכוּ אַחֲרָיו וְלֹא עָנוּ הָעָם
3 אֹתוֹ דָּבָר: (כב) וַיֹּאמֶר אֵלִיָּהוּ אֶל הָעָם אֲנִי נוֹתַרְתִּי נָבִיא
לַיהֹוָה לְבַדִּי וּנְבִיאֵי הַבַּעַל אַרְבַּע מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים אִישׁ:
4 (כג) וְיִתְּנוּ לָנוּ שְׁנַיִם פָּרִים וְיִבְחֲרוּ לָהֶם הַפָּר הָאֶחָד
וִינַתְּחֻהוּ וְיָשִׂימוּ עַל הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא יָשִׂימוּ וַאֲנִי אֶעֱשֶׂה
אֶת הַפָּר הָאֶחָד וְנָתַתִּי עַל הָעֵצִים וְאֵשׁ לֹא אָשִׂים: (כד)
5 וּקְרָאתֶם בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וַאֲנִי אֶקְרָא בְשֵׁם יְהֹוָה וְהָיָה
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יַעֲנֶה בָאֵשׁ הוּא הָאֱלֹהִים וַיַּעַן כָּל הָעָם
6 וַיֹּאמְרוּ טוֹב הַדָּבָר: (כה) וַיֹּאמֶר אֵלִיָּהוּ לִנְבִיאֵי הַבַּעַל
בַּחֲרוּ לָכֶם הַפָּר הָאֶחָד וַעֲשׂוּ רִאשֹׁנָה כִּי אַתֶּם הָרַבִּים
7 וְקִרְאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיכֶם וְאֵשׁ לֹא תָשִׂימוּ: (כו) וַיִּקְחוּ אֶת
הַפָּר אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם וַיַּעֲשׂוּ וַיִּקְרְאוּ בְשֵׁם הַבַּעַל מֵהַבֹּקֶר
וְעַד הַצָּהֳרַיִם לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאֵין קוֹל וְאֵין עֹנֶה
8 וַיְפַסְּחוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר עָשָׂה: (כז) וַיְהִי בַצָּהֳרַיִם וַיְהַתֵּל
בָּהֶם אֵלִיָּהוּ וַיֹּאמֶר קִרְאוּ בְקוֹל גָּדוֹל כִּי אֱלֹהִים הוּא כִּי
שִׂיחַ וְכִי שִׂיג לוֹ וְכִי דֶרֶךְ לוֹ אוּלַי יָשֵׁן הוּא וְיִקָץ: (כח)
9 וַיִּקְרְאוּ בְּקוֹל גָּדוֹל וַיִּתְגֹּדְדוּ כְּמִשְׁפָּטָם בַּחֲרָבוֹת וּבָרְמָחִים
10 עַד שְׁפָךְ דָּם עֲלֵיהֶם: (כט) וַיְהִי כַּעֲבֹר הַצָּהֳרַיִם וַיִּתְנַבְּאוּ
עַד לַעֲלוֹת הַמִּנְחָה וְאֵין קוֹל וְאֵין עֹנֶה וְאֵין קָשֶׁב: (ל)
11 וַיֹּאמֶר אֵלִיָּהוּ לְכָל הָעָם גְּשׁוּ אֵלַי וַיִּגְּשׁוּ כָל הָעָם אֵלָיו
12 וַיְרַפֵּא אֶת מִזְבַּח יְהֹוָה הֶהָרוּס: (לא) וַיִּקַּח אֵלִיָּהוּ שְׁתֵּים
עֶשְׂרֵה אֲבָנִים כְּמִסְפַּר שִׁבְטֵי בְנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר הָיָה דְבַר
13 יְהֹוָה אֵלָיו לֵאמֹר יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֶךָ: (לב) וַיִּבְנֶה אֶת

شماره ۲۱

هفطارای پاراشای «کی تیسا» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۱۸ آیه ۲۰ الی آیه ۳۹

۱ «اَح آو» فرستاده‌ای در بین فرزندان «ییسرائل» فرستاد و پیامبران (دروغین) را به کوه «کرمل» فرا خواند.

۲ «الیاهو» به همه مردم نزدیک شده میگفت: تا به کی شما بر سر دوراهی گرفتار می‌مانید؟ اگر ادونای -خداوند است، از او پیروی کنید و اگر (بُت) «بَعَل» (را قبول دارید) دنبال آن بروید. اما مردم به او پاسخی ندادند.

۳ «الیاهو» به مردم گفت: تنها من پیامبر ادونای باقی مانده‌ام و اما پیامبران (بُت) «بَعَل» چهار صد و پنجاه نفر هستند.

۴ دو گاو نر به ما بدهند، آنها یک گاو نر را برای خود انتخاب کنند، آن را شقه کرده روی هیزم‌ها (ی قربانگاه) قرار دهند ولی (روی قربانگاه آتش ننهند) من هم گاو دیگر را قربانی میکنم و روی هیزم‌ها (ی قربانگاه) میگذارم و (روی قربانگاه) آتش نخواهم گذاشت.

۵ شما نام بُت خود را صدا بزنید و من نام ادونای را صدا خواهم زد چنین مقرر باشد، معبودی که از آسمان با فرستادن آتش پاسخ دهد او خداوند است. همه مردم تائید کرده گفتند: این کار خوب است.

۶ «الیاهو» به پیغمبران (بُت) «بَعَل» گفت: نظر به اینکه شما زیادتر هستید یک (ی از این دو) گاو را انتخاب نمائید و اول عمل کنید. نام بُت خود را صدا بزنید و (روی قربانگاه) آتش نگذارید.

۷ (آن‌ها) آن گاوی را که «الیاهو» به آنها (اجازه انتخاب) داده بود برداشتند و آنرا قربانی کردند و از صبح تا ظهر نام (بُت) «بَعَل» را این چنین صدا میزدند: ای (بُت) «بَعَل» ما را نجات بده. ولیکن نه صدائی بود و نه جواب دهنده‌ای. آنها روی قربانگاهی که درست کرده بود (بطریقه عبادت بُت) جست و خیز میکردند.

۸ ظهر که شد «الیاهو» آنها را ریشخند کرد و گفت: داد بزنید چونکه او معبود است، شاید گفتگوئی دارد، یا حاجتی، یا که در راه (پیمائی) است، شاید خواب باشد و باید بیدار شود.

۹ آنها داد میزدند و طبق رسم‌شان با شمشیرها و با نیزه‌ها تا حدی که خون بر آنها جاری گردد خود را زخمی میساختند.

۱۰ چنین شد - از ظهر گذشت و آنها تا فرا رسیدن موقع نماز، عصر (مینحا) به نبوت (دروغین) خود ادامه میدادند و نه صدائی بود و نه نجات دهنده‌ای و نه گوش شنوائی...

۱۱ «الیاهو» به تمام مردم گفت نزد من بیائید پس مردم نزد وی رفتند. (الیاهو) قربانگاه ویران شده ادونای را (که خراب کرده بودند) تعمیر کرد.

۱۲ «الیاهو» دوازده سنگ به شماره سبط‌های فرزندان «یعقُوو» که کلام ادونای باو چنین نازل شده بود: «نامت ییسرائل باشد» برداشت.

۱۳ «الیاهو» با آن سنگها قربانگاهی بنام ادونای بنا نمود و اطراف آن قربانگاه را گودالی به گنجایش (آبیاری زمینی که در آن) دو «سِآه» بذر (کاشته شود) درست کرد.

הפטרת כי תשא

הָאֲבָנִים מִזְבֵּחַ בְּשֵׁם יְהֹוָה וַיַּעַשׂ תְּעָלָה כְּבֵית סָאתַיִם זֶרַע
14 סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ: (לג) וַיַּעֲרֹךְ אֶת הָעֵצִים וַיְנַתַּח אֶת הַפָּר
15 וַיָּשֶׂם עַל הָעֵצִים: (לד) וַיֹּאמֶר מִלְאוּ אַרְבָּעָה כַדִּים מַיִם
וְיִצְקוּ עַל הָעֹלָה וְעַל הָעֵצִים וַיֹּאמֶר שְׁנוּ וַיִּשְׁנוּ וַיֹּאמֶר
16 שַׁלֵּשׁוּ וַיְשַׁלֵּשׁוּ: (לה) וַיֵּלְכוּ הַמַּיִם סָבִיב לַמִּזְבֵּחַ וְגַם אֶת
17 הַתְּעָלָה מִלֵּא מָיִם: (לו) וַיְהִי בַּעֲלוֹת הַמִּנְחָה וַיִּגַּשׁ
אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא וַיֹּאמַר יְהֹוָה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל
הַיּוֹם יִוָּדַע כִּי אַתָּה אֱלֹהִים בְּיִשְׂרָאֵל וַאֲנִי עַבְדֶּךָ וּבדבריךָ
18 {וּבִדְבָרְךָ} עָשִׂיתִי אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: (לז) עֲנֵנִי
יְהֹוָה עֲנֵנִי וְיֵדְעוּ הָעָם הַזֶּה כִּי אַתָּה יְהֹוָה הָאֱלֹהִים וְאַתָּה
19 הֲסִבֹּתָ אֶת לִבָּם אֲחֹרַנִּית: (לח) וַתִּפֹּל אֵשׁ יְהֹוָה וַתֹּאכַל
אֶת הָעֹלָה וְאֶת הָעֵצִים וְאֶת הָאֲבָנִים וְאֶת הֶעָפָר וְאֶת
20 הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּתְּעָלָה לִחֵכָה: (לט) וַיַּרְא כָּל הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל
פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים:

هفطارای پاراشای «کی تیسا» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۱۸ آیه ۲۰ الی آیه ۳۹

۱۴ هیزم‌ها را (روی قربانگاه) چیده گاو را شقه کرد و روی هیزم‌ها گذاشت.
۱۵ گفت: چهار سطل آب پر کنید که روی آن قربانی سوختنی و روی هیزم‌ها بریزند. گفت: تکرار کنید، تکرار کردند.
گفت: بار سوم تکرار کنید، تکرار کردند.
۱۶ آب اطراف قربانگاه را فرا گرفت آن گودال هم پر از آب شد.
۱۷ چنین شد، موقع فرا رسیدن نماز عصر (مینحا) فرا رسید «الیاهو» پیغمبر نزدیک شد و گفت: ای ادونای - خداوند
«اوراهام» و «ییصحاق» و «ییسرائل»، امروز مشخص شود که در میان «ییسرائل»، تو خداوندی و من بنده توام و
به دستور تو این کارها را انجام داده‌ام.
۱۸ ای خدا مرا تائید کن، (دعای) مرا اجابت فرما، تا این مردم بدانند که تو ادونای - خداوند میباشی و قلب آنها را از بت،
تو برگردانده‌ای.
۱۹ از آسمان آتش خدا نازل شد و قربانی سوختنی و هیزم‌ها و سنگها و خاک را سوزانید و آبهائی را که در گودال بود
بلعید (سوزانید).
۲۰ افراد مردم مشاهده کردند روی بر زمین نهاده می‌گفتند: ادونای - خداوند است! ادونای - خداوند است!

הפטרת ויקהל

ספר מלכים א פרק ז

1,2 (יג) _וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה _וַיִּקַּח אֶת חִירָם מִצֹּר: (יד) בֶּן
אִשָּׁה אַלְמָנָה הוּא מִמַּטֵּה נַפְתָּלִי וְאָבִיו אִישׁ צֹרִי חֹרֵשׁ
נְחֹשֶׁת _וַיִּמָּלֵא אֶת הַחָכְמָה וְאֶת הַתְּבוּנָה וְאֶת הַדַּעַת
לַעֲשׂוֹת כָּל מְלָאכָה בַּנְּחֹשֶׁת _וַיָּבוֹא אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
3 _וַיַּעַשׂ אֶת כָּל מְלַאכְתּוֹ: (טו) _וַיָּצַר אֶת שְׁנֵי הָעַמּוּדִים
נְחֹשֶׁת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אַמָּה קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְחוּט
4 שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אַמָּה יָסֹב אֶת הָעַמּוּד הַשֵּׁנִי: (טז) וּשְׁתֵּי
כֹתָרֹת עָשָׂה לָתֵת עַל רָאשֵׁי הָעַמּוּדִים מֻצַק נְחֹשֶׁת חָמֵשׁ
אַמּוֹת קוֹמַת הַכֹּתֶרֶת הָאֶחָת וְחָמֵשׁ אַמּוֹת קוֹמַת הַכֹּתֶרֶת
5 הַשֵּׁנִית: (יז) שְׂבָכִים מַעֲשֵׂה שְׂבָכָה גְּדִלִים מַעֲשֵׂה
שַׁרְשְׁרוֹת לַכֹּתָרֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים שִׁבְעָה לַכֹּתֶרֶת
6 הָאֶחָת וְשִׁבְעָה לַכֹּתֶרֶת הַשֵּׁנִית: (יח) _וַיַּעַשׂ אֶת הָעַמּוּדִים
וּשְׁנֵי טוּרִים סָבִיב עַל הַשְּׂבָכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת הַכֹּתָרֹת
אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הָרִמֹּנִים וְכֵן עָשָׂה לַכֹּתֶרֶת הַשֵּׁנִית: (יט)
7 וְכֹתָרֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שׁוּשַׁן בָּאוּלָם
8 אַרְבַּע אַמּוֹת: (כ) וְכֹתָרֹת עַל שְׁנֵי הָעַמּוּדִים גַּם מִמַּעַל
מִלְּעֻמַּת הַבֶּטֶן אֲשֶׁר לְעֵבֶר _שְׂבָכָה {הַשְּׂבָכָה} וְהָרִמּוֹנִים
9 מָאתַיִם טֻרִים סָבִיב עַל הַכֹּתֶרֶת הַשֵּׁנִית: (כא) _וַיָּקֶם אֶת
הָעַמֻּדִים לְאֻלָם הַהֵיכָל _וַיָּקֶם אֶת הָעַמּוּד _הַיְמָנִי _וַיִּקְרָא
אֶת שְׁמוֹ _יָכִין _וַיָּקֶם אֶת הָעַמּוּד הַשְּׂמָאלִי _וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ
10 בֹּעַז: (כב) וְעַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים מַעֲשֵׂה שׁוֹשָׁן _וַתִּתֹּם
11 מְלֶאכֶת הָעַמּוּדִים: (כג) _וַיַּעַשׂ אֶת הַיָּם מוּצָק עֶשֶׂר
בָּאַמָּה מִשְּׂפָתוֹ עַד שְׂפָתוֹ עָגֹל סָבִיב וְחָמֵשׁ בָּאַמָּה
קוֹמָתוֹ וְקָוה {וְקָו} שְׁלֹשִׁים בָּאַמָּה יָסֹב אֹתוֹ סָבִיב:
12 (כד) וּפְקָעִים מִתַּחַת לִשְׂפָתוֹ סָבִיב סֹבְבִים אֹתוֹ עֶשֶׂר
בָּאַמָּה מַקִּפִים אֶת הַיָּם סָבִיב שְׁנֵי טוּרִים הַפְּקָעִים יְצֻקִים

شماره ۲۲

هفطارای پاراشای «ویقهل» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۷ آیه ۱۳ الی آیه ۲۶

۱ «شِلُومُو» پادشاه فرستاد و «حیرام» را از شهر «صُور» به خدمت گرفت.

۲ او پسر زنی بیوه از سبط «نفتالی» و پدرش از سبط «دان» مردی از اهالی شهر «صُور» و استاد مس‌کار بود. او (حیرام) از عقل و فهم و دانش پر بود که بتواند هر کاری را با مس انجام دهد. (او) نزد «شِلُومُو»، آمد و تمام (جزئیات) کارش را انجام داد.

۳ او از مس دو ستون توخالی، به ارتفاع هجده «اَما» بوجود آورد و یک سیم دوازده «اَمائی» ستون دوم را دور میزد (و همین طور یک سیم دوازده «اَمائی» دیگر ستون اول را).

۴ دو سر ستون (منقوش)، از مس ریختگی ساخت تا بر سر ستون‌ها قرار دهد، بلندی یک سر ستون پنج «اَما» و بلندی سر ستون دوم (هم) پنج «اَما» بود.

۵ (بعلاوه) پنجره‌هائی بصورت مُشبک با بندهای درهم تابیده، زنجیروار، ساخت که روی ستونها قرار داشت، هفت عدد برای یک سر ستون و هفت عدد برای سر ستون دوم.

۶ برای ستونها دو ردیف زیور «اناری شکل» در اطراف این پنجره مشبک ساخت تا سر ستونهائی که روی زیورهای «اناری شکل» قرار داشت را بپوشاند و همین طور برای سر ستون دوم.

۷ سر ستونهائی که روی ستون‌های سالن قرار داشت زینت «گل سرخی» شکل (شش برگ) را تشکیل میداد و چهار «تا» بود.

۸ سر ستونها، از سمت بالا در مقابل برجستگی که سمت شبکه بود، روی دو ستون قرار داشتند و زیورهای «اناری شکل» در دو سمت به تعداد دویست ردیف اطراف سر ستون دوم وجود داشت.

۹ ستونهائی برای سالن «هیخال» بر پاکرد. ستون سمت راست راکه بر پاکرده بود، آنرا «یاخین» نام نهاد و ستون چپ راکه ساخته بود «بُوعَز» نامید

۱۰ روی سر این ستونها زینت «گل سرخی» شکل (شش برگ بوجود آورد)، سپس کار ستونها پایان یافت.

۱۱ حوضی گِرد ریختگی ساخت. از این لبه تا لبه دیگر (یعنی قطر داخلی) آن ده «اَما» و ارتفاع آن پنج «اَما» و سیمی مسی سی آمائی (پیرامون) آن را دور میزد.

۱۲ از زیر لبه همه محیط (حوض) زینت‌های «غنچه‌ای» شکل آنرا احاطه کرده بود که ده «اَما» از محیط آن حوض را دربر گرفته بود این زینت‌های «غنچه‌ای» شکل هنگام ریختن حوض، با آن ریخته شده بود.

הפטרת ויקהל

13 בִּיצֻקְתּוֹ: (כה) עֹמֵד עַל שְׁנֵי עָשָׂר בָּקָר שְׁלֹשָׁה פֹנִים
צָפוֹנָה וּשְׁלֹשָׁה פֹנִים יָמָּה וּשְׁלֹשָׁה פֹּנִים נֶגְבָּה וּשְׁלֹשָׁה
פֹּנִים מִזְרָחָה וְהַיָּם עֲלֵיהֶם מִלְמָעְלָה וְכָל אֲחֹרֵיהֶם בָּיְתָה:
14 (כו) וְעָבְיוֹ טֶפַח וּשְׂפָתוֹ כְּמַעֲשֵׂה שְׂפַת כּוֹס פֶּרַח שׁוֹשָׁן
אַלְפַּיִם בַּת יָכִיל:

هفطارای پاراشای «ویقهل» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۷ آیه ۱۳ الی آیه ۲۶

۱۳ (این حوض) روی دوازده گاو (ریختگی) قرار داشت. سه تا رو به شمال و سه تا رو به غرب و سه تا رو به جنوب و
سه تا رو به شرق قرار داشتند. آری حوض از بالا روی آنها قرار داشت و پشت گاوها رو به داخل بود.
۱۴ و ضخامت آن (بدنه حوض) به اندازه پهنائی کف دست بود و لبه آن (حوض) مثل لیوانی بود که با زینت‌های «گل
سوسن» تزئین شده باشد. دو هزار «بَت» (نام پیمانه‌ای آب است) جا میگرفت.

הפטרת פקודי

ספר מלכים א פרק ז - ח

1 (נא) וַתִּשְׁלַם כָּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית
יְהוָֹה וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת קָדְשֵׁי דָּוִד אָבִיו אֶת הַכֶּסֶף וְאֶת
הַזָּהָב וְאֶת הַכֵּלִים נָתַן בְּאֹצְרוֹת בֵּית יְהוָֹה:
2 (א) אָז יַקְהֵל שְׁלֹמֹה אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל רָאשֵׁי
הַמַּטּוֹת נְשִׂיאֵי הָאָבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה
יְרוּשָׁלָם לְהַעֲלוֹת אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָֹה מֵעִיר דָּוִד הִיא
3 צִיּוֹן: (ב) וַיִּקָּהֲלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיֶרַח
4 הָאֵתָנִים בֶּחָג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: (ג) וַיָּבֹאוּ כֹּל זִקְנֵי
5 יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הָאָרוֹן: (ד) וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן
יְהוָֹה וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת כָּל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל
6 וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם: (ה) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל
עֲדַת יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעָדִים עָלָיו אִתּוֹ לִפְנֵי הָאָרוֹן מְזַבְּחִים
7 צֹאן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא יִסָּפְרוּ וְלֹא יִמָּנוּ מֵרֹב: (ו) וַיָּבִאוּ
הַכֹּהֲנִים אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהוָֹה אֶל מְקוֹמוֹ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת
8 אֶל קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים אֶל תַּחַת כַּנְפֵי הַכְּרוּבִים: (ז) כִּי
הַכְּרוּבִים פֹּרְשִׂים כְּנָפַיִם אֶל מְקוֹם הָאָרוֹן וַיָּסֹכּוּ הַכְּרֻבִים
9 עַל הָאָרוֹן וְעַל בַּדָּיו מִלְמָעְלָה: (ח) וַיַּאֲרִכוּ הַבַּדִּים וַיֵּרָאוּ
רָאשֵׁי הַבַּדִּים מִן הַקֹּדֶשׁ עַל פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יֵרָאוּ הַחוּצָה
10 וַיִּהְיוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (ט) אֵין בָּאָרוֹן רַק שְׁנֵי לֻחוֹת
הָאֲבָנִים אֲשֶׁר הִנִּחַ שָׁם מֹשֶׁה בְּחֹרֵב אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָֹה עִם
11 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (י) וַיְהִי בְּצֵאת
12 הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ וְהֶעָנָן מָלֵא אֶת בֵּית יְהוָֹה: (יא) וְלֹא
יָכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשָׁרֵת מִפְּנֵי הֶעָנָן כִּי מָלֵא כְבוֹד
13 יְהוָֹה אֶת בֵּית יְהוָֹה: (יב) אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְהוָֹה אָמַר
14 לִשְׁכֹּן בָּעֲרָפֶל: (יג) בָּנֹה בָנִיתִי בֵּית זְבֻל לָךְ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
15 עוֹלָמִים: (יד) וַיַּסֵּב הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנָיו וַיְבָרֶךְ אֵת כָּל קְהַל

شماره ۲۳

هفطارای پاراشای «پقوده» از کتاب اول «پادشاهان»
فصل ۷ آیه ۵۱ و فصل ۸ آیه یک الی آیه ۲۱

۱ تمام (جزئیات) کاریکه «شِلُومُو» پادشاه برای (ساختن) معبد خدا کرده بود بپایان رسید و «شِلُومُو» همه موقوفات پدرش «داوید» (یعنی) نقره و طلا و اسباب‌ها را آورد و آنها را در خزانه‌های معبد ادونای گذاشت.
۲ آنگاه «شِلُومُو» پیران «ییسرائل» و تمام سران سبط‌ها رؤسای خاندان پدران فرزندان «ییسرائل» را فرا خواند، آنها با «شِلُومُو» پادشاه به «یروشالییم» آمدند تا صندوق عهد ادونای را از شهر «داوید» (شهر) «صیون» به معبد انتقال دهند.
۳ تمام افراد «ییسرائل» در ماه «ایتانیم» (تیشری) که ماه هفتم است در عید سوکوت نزد «شِلُومُو» پادشاه جمع شدند.
۴ تمام پیران «ییسرائل» آمدند و کوهن‌ها صندوق را حمل کردند.
۵ صندوق ادونای و تمام چادر محل اجتماع و تمام اسباب‌های مقدسی را که در آن چادر بود برداشتند. کوهن‌ها و لوی‌ها آنها را حمل میکردند.
۶ پادشاه «شِلُومُو» و همه جماعت «ییسرائل» که پیش او اجتماع کرده بودند، با خود او جلو آن صندوق، گوسفندان و گاوان بی شمار ذبح میکردند که قابل شمردن نبود.
۷ کُوهن‌ها صندوق عهد ادونای، را به جای خود - به سالن آن معبد به محل فوق‌العاده مقدس، زیر بالهای فرشتگان «کِرُوویم» آوردند.
۸ زیرا فرشتگان «کِرُوویم» بالهای خود را بر محل آن صندوق گسترده بودند. آن فرشتگان «کِرُوویم» از بالا بر آن صندوق و بر تیرهای (وسیله حمل) آن سایه افکنده بودند.
۹ تیرهای صندوق بحدّی دراز بودند که برجستگی نوک آن تیرها از محل مقدس، بر روی پرده آن سالن نمودار بود ولی از خارج دیده نمیشد. و تا به امروز (زمان نوشتن این موضوع) در آنجا باقی بودند.
۱۰ چیزی در آن صندوق نبود مگر دو لوح سنگی که مُشه در «حُورِو» (کوه سینای گرفته بود) وکه بوسیله آن ادونای با فرزندان «ییسرائل» در زمان خارج شدنشان از سرزمین مصر پیمان منعقد کرده بود.
۱۱ موقعیکه کُوهن‌ها از محل مقدس خارج شدند، ابر معبد ادونای را پر کرد.
۱۲ بخاطر این ابر کوهن‌ها نتوانستند مقاومت نمایند و خدمت کنند چونکه جلال خدا معبد ادونای را پر کرده بود.
۱۳ آنگاه «شِلُومُو» گفت: ادونای گفته است که در ابر غلیظ ساکن میشود.
۱۴ واقعاً برای توکاخی و برای سکونتت مکانی بنا نمودم.
۱۵ درحالیکه تمام جماعت «ییسرائل» سر پا ایستاده بودند پادشاه روی خود را دُور گردانید و تمام جماعت «ییسرائل» را دعا کرد.

הפטרת פקודי

16 יִשְׂרָאֵל וְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל עֹמֵד׃ (טו) וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהֹוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּפִיו אֵת דָּוִד אָבִי וּבְיָדוֹ מִלֵּא
17 לֵאמֹר׃ (טז) מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת עַמִּי אֶת יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם לֹא בָחַרְתִּי בְעִיר מִכֹּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לִבְנוֹת בַּיִת
לִהְיוֹת שְׁמִי שָׁם וָאֶבְחַר בְּדָוִד לִהְיוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃
18 (יז) וַיְהִי עִם לְבַב דָּוִד אָבִי לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְהֹוָה אֱלֹהֵי
19 יִשְׂרָאֵל׃ (יח) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל דָּוִד אָבִי יַעַן אֲשֶׁר הָיָה עִם
לְבָבְךָ לִבְנוֹת בַּיִת לִשְׁמִי הֱטִיבֹתָ כִּי הָיָה עִם לְבָבֶךָ׃ (יט)
20 רַק אַתָּה לֹא תִבְנֶה הַבָּיִת כִּי אִם בִּנְךָ הַיֹּצֵא מֵחֲלָצֶיךָ הוּא
21 יִבְנֶה הַבַּיִת לִשְׁמִי׃ (כ) וַיָּקֶם יְהֹוָה אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֵּר
וָאָקֻם תַּחַת דָּוִד אָבִי וָאֵשֵׁב עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
22 יְהֹוָה וָאֶבְנֶה הַבַּיִת לְשֵׁם יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃ (כא) וָאָשִׂם
שָׁם מָקוֹם לָאָרוֹן אֲשֶׁר שָׁם בְּרִית יְהֹוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם
אֲבֹתֵינוּ בְּהוֹצִיאוֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃

هفطارای پاراشای «پقوده» از کتاب اول «پادشاهان»

۱۶ گفت: متبارک است ادونای - خداوند «ییسرائل» که با کلام خویش به پدرم «داوید» سخن گفت و بوسیله او این چنین عمل کرد...
۱۷ از وقتیکه قوم خود فرزندان «ییسرائل» را از «مصر» بیرون آوردم از (بین شهرهای) هیچیک از اسباط فرزندان «ییسرائل» برای ساختن معبد، شهری را انتخاب نکردم که نام من در آنجا باشد (مگر یروشالییم را).
۱۸ در اراده پدرم «داوید» بود که معبدی بنام ادونای - خداوند «ییسرائل» بنا کند.
۱۹ ادونای به «داوید» پدرم گفت: اینکه اراده کرده‌ای بنام من معبدی بنا نمائی، اراده خوبی کردی.
۲۰ مسلماً تو آن معبد را بنا نخواهی کرد بلکه فرزند تو که از صلب تو خارج میشود، این معبد را بنام من خواهد ساخت.
۲۱ ادونای سخنی راکه فرموده بود به آن وفاکرد، من بجای «داوید» پدرم برخاستم و همانطورکه ادونای فرموده بود بر تخت (سلطنت) «ییسرائل» نشسته‌ام و این معبد را بنام ادونای - خداوند «ییسرائل» بنا نمودم.
۲۲ برای آن صندوق که در آن (لوح‌های) پیمان ادونای قرار داشت و موقع بیرون آوردن آنها از سرزمین «مصر»، (بوسیله آن) با پدران ما پیمان منعقد نمود، محلی تعیین کردم.

הפטרת ויקרא

ספר ישעיה פרק מג - מד

1,2 (כא) עַם זוּ יָצַרְתִּי לִי תְּהִלָּתִי יְסַפֵּרוּ: (כב) וְלֹא אֹתִי
3 קָרָאתָ יַעֲקֹב כִּי יָגַעְתָּ בִּי יִשְׂרָאֵל: (כג) לֹא הֵבֵיאתָ לִּי שֵׂה
עֹלֹתֶיךָ וּזְבָחֶיךָ לֹא כִבַּדְתָּנִי לֹא הֶעֱבַדְתִּיךָ בְּמִנְחָה וְלֹא
4 הוֹגַעְתִּיךָ בִּלְבוֹנָה: (כד) לֹא קָנִיתָ לִּי בַכֶּסֶף קָנֶה וְחֵלֶב
זְבָחֶיךָ לֹא הִרְוִיתָנִי אַךְ הֶעֱבַדְתַּנִי בְּחַטֹּאותֶיךָ הוֹגַעְתַּנִי
5 בַּעֲוֹנֹתֶיךָ: (כה) אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי
6 וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: (כו) הַזְכִּירֵנִי נִשָּׁפְטָה יָחַד סַפֵּר
7 אַתָּה לְמַעַן תִּצְדָּק: (כז) אָבִיךָ הָרִאשׁוֹן חָטָא וּמְלִיצֶיךָ
8 פָּשְׁעוּ בִי: (כח) וַאֲחַלֵּל שָׂרֵי קֹדֶשׁ וְאֶתְּנָה לַחֵרֶם יַעֲקֹב
וְיִשְׂרָאֵל לְגִדּוּפִים:
9,10 (א) וְעַתָּה שְׁמַע יַעֲקֹב עַבְדִּי וְיִשְׂרָאֵל בָּחַרְתִּי בוֹ: (ב) כֹּה
אָמַר יְהוָֹה עֹשֶׂךָ וְיֹצֶרְךָ מִבֶּטֶן יַעְזְרֶךָּ אַל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב
11 וִישֻׁרוּן בָּחַרְתִּי בוֹ: (ג) כִּי אֶצָּק מַיִם עַל צָמֵא וְנֹזְלִים עַל
יַבָּשָׁה אֶצֹּק רוּחִי עַל זַרְעֶךָ וּבִרְכָתִי עַל צֶאֱצָאֶיךָ: (ד)
12,13 וְצָמְחוּ בְּבֵין חָצִיר כַּעֲרָבִים עַל יִבְלֵי מָיִם: (ה) זֶה יֹאמַר
לַיהוָֹה אָנִי וְזֶה יִקְרָא בְשֵׁם יַעֲקֹב וְזֶה יִכְתֹּב יָדוֹ לַיהוָֹה
14 וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יְכַנֶּה: (ו) כֹּה אָמַר יְהוָֹה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
וְגֹאֲלוֹ יְהוָֹה צְבָאוֹת אֲנִי רִאשׁוֹן וַאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדַי אֵין
15 אֱלֹהִים: (ז) וּמִי כָמוֹנִי יִקְרָא וְיַגִּידֶהָ וְיַעְרְכֶהָ לִי מִשּׂוּמִי
16 עַם עוֹלָם וְאֹתִיּוֹת וַאֲשֶׁר תָּבֹאנָה יַגִּידוּ לָמוֹ: (ח) אַל
תִּפְחֲדוּ וְאַל תִּרְהוּ הֲלֹא מֵאָז הִשְׁמַעְתִּיךָ וְהִגַּדְתִּי וְאַתֶּם
17 עֵדָי הֲיֵשׁ אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדַי וְאֵין צוּר בַּל יָדָעְתִּי: (ט) יֹצְרֵי
פֶסֶל כֻּלָּם תֹּהוּ וַחֲמוּדֵיהֶם בַּל יוֹעִילוּ וְעֵדֵיהֶם הֵמָּה בַּל
18 יִרְאוּ וּבַל יֵדְעוּ לְמַעַן יֵבֹשׁוּ: (י) מִי יָצַר אֵל וּפֶסֶל נָסָךְ
19 לְבִלְתִּי הוֹעִיל: (יא) הֵן כָּל חֲבֵרָיו יֵבֹשׁוּ וְחָרָשִׁים הֵמָּה
20 מֵאָדָם יִתְקַבְּצוּ כֻלָּם יַעֲמֹדוּ יִפְחֲדוּ יֵבֹשׁוּ יָחַד: (יב) חָרַשׁ

شماره ۲۴

هفطارای پاراشای «وییقرا» از کتاب «یشعیا»
فصل ۴۳ آیه ۲۱ الی آیه ۲۸ و فصل ۴۴ آیه یک الی آیه ۲۳

۱ این قوم را برای خود بوجود آوردم تا (شکوه) و شهرت مرا (بجهانبان) شرح دهند.
۲ ولیکن ای «یعقُوو» مرا نطلبیدی، ای «ییسرائل» آیا از من خسته شده‌ای؟
۳ (در صورتیکه) تو بره قربانی سوختنی خود را برای من نیاوردی و با قربانی‌های خود، مرا احترام نگذاشتی، من ترا برای (آوردن) هدیه آردی وادار ننمودم و برای (تهیه) کُندر خسته نکردم.
۴ با پول برای من نی عطردار نخریدی و با پیه قربانی‌هایت مرا متلذذ نکردی. بلکه با خطاهایت مرا تحت فشار قرار دادی و بخاطر گناهانت مرا به زحمت انداختی.
۵ من، (آری) من، همان هستم که بخاطر خودم تقصیرهایت را محو میکنم و خطاهایت را مدّ نظر قرار نخواهم داد.
۶ (اگر حقی داری) بمن متذکر شو تا با هم بحث کنیم، شرح بده شاید مبرا شوی.
۷ پدر اولیه تو خطا کرد و کسانیکه شفیع تو بودند (یعنی پیامبران دروغین) به من تقصیر کردند.
۸ سران معبد مقدس (-کوهن‌ها) را خوار میکنم. «یعقُوو» را به تحریم و «ییسرائل» را به دشنام تسلیم خواهم نمود.
۹ و حالا ای «یعقُوو» بنده من و ای «ییسرائل» که ترا انتخاب کردم گوش بده.
۱۰ ادونای سازنده و ایجادکننده‌ات که از (موقعی که در) بطن بودی ترا یاری کرده است، چنین گفته است: ای «یعقُوو» بنده من و ای «یشورون» (یعنی ییسرائل) که ترا انتخاب کرده‌ام نترس.
۱۱ همانگونه که آب برای تشنه و مایعات (یعنی بارندگی را) بر خشکی جاری میسازم، روح خود را برای نسلت و برکتم را برای ذریه‌ات جاری میکنم.
۱۲ آنها در بین علوفه و مانند درخت‌های بیدکنار جوی‌های آب خواهند روئید.
۱۳ این یکی میگوید: من از آن خدا میباشم و دیگری (خود را) بنام «یعقُوو» مینامد. این با دست خود (خویش را) برای ادونای ثبت میکند و بنام «ییسرائل» نامیده میشود.
۱۴ ادونای - پادشاه «ییسرائل» و نجات بخش وی، ادونای صوائوت چنین فرموده است: من ازلی و من ابدی میباشم و غیر از من خداوندی نیست.
۱۵ و کیست مانند من، آینده را اعلام کند و اطلاع دهد و آنرا بمن نشان دهد؟ چنانکه من (نسل‌های) مردم را (در دنیا) جاودانی قرار داده‌ام، پس آیات و آنچه پیش خواهد آمد را قبلاً برای آنها اعلام بدارند.
۱۶ نترسید و دو دل نباشید. مگر نه اینست که از قبل به تو گوشزد کرده‌ام و اعلام داشته‌ام که شما شاهدها من هستید. آیا خداوندی بجز من وجود دارد؟ پروردگار دیگری نیست، و توانای دیگری را نمیشناسم.
۱۷ آنهائیکه بُت تولید میکنند، همگی پوچ هستند. و (بُت‌های) مورد پسندشان فایده‌ای نمیرسانند. گواهان آن (بُت)ها خودشان درک نمیکنند و تشخیص نمیدهند تا اینکه شرمنده شوند.
۱۸ چه کسی معبود تولید کرده است؟ یا بُتی ریختگی درست کرده است؟ که بدون فایده باشد؟
۱۹ (آری) همه آنهائیکه به او (به تولیدکننده بُت) می‌پیوندند (باید) سر بزیر باشند، چراکه استادان خود، از نسل آدم (و فناپذیر) میباشند (تا چه رسد بُت ساخت آنها). (بجاست که) همه آنها جمع شوند، بپا خیزند از (خدا) بترسند و جملگی مختجل باشند.
۲۰ آهنگر با آهن (بُت را) تراشیده با ذغال (یعنی با آتش روی آن) کارکرده است و با پتک به آن شکل داده است و با نیروی قوی بازوی خود، آنرا ساخته است، گرسنه هم شده و نیروی خود را نیز از دست داده (بطوری که) حداقل اگر آب نمی‌نوشید نابود میشد.

הפטרת ויקרא

בַּרְזֶל מַעֲצָד וּפָעַל בַּפֶּחָם וּבַמַּקָּבוֹת יִצְּרֵהוּ וַיִּפְעָלֵהוּ
21 בִּזְרוֹעַ כֹּחוֹ גַּם רָעֵב וְאֵין כֹּחַ לֹא שָׁתָה מַיִם וַיִּיעָף׃ (יג)
חָרַשׁ עֵצִים נָטָה קָו יְתָאֲרֵהוּ בַשֶּׂרֶד יַעֲשֵׂהוּ בַּמַּקְצֻעוֹת
וּבַמְּחוּגָה יְתָאֳרֵהוּ וַיַּעֲשֵׂהוּ כְּתַבְנִית אִישׁ כְּתִפְאֶרֶת אָדָם
22 לָשֶׁבֶת בָּיִת׃ (יד) לִכְרָת לוֹ אֲרָזִים וַיִּקַּח תִּרְזָה וְאַלּוֹן
23 וַיְאַמֶּץ לוֹ בַּעֲצֵי יָעַר נָטַע אֹרֶן וְגֶשֶׁם יְגַדֵּל׃ (טו) וְהָיָה
לְאָדָם לְבָעֵר וַיִּקַּח מֵהֶם וַיָּחָם אַף יַשִּׂיק וְאָפָה לָחֶם אַף
24 יִפְעַל אֵל וַיִּשְׁתָּחוּ עָשָׂהוּ פֶסֶל וַיִּסְגָּד לָמוֹ׃ (טז) חֶצְיוֹ
שָׂרַף בְּמוֹ אֵשׁ עַל חֶצְיוֹ בָּשָׂר יֹאכֵל יִצְלֶה צָלִי וְיִשְׂבָּע אַף
25 יָחֹם וְיֹאמַר הֶאָח חַמּוֹתִי רָאִיתִי אוּר׃ (יז) וּשְׁאֵרִיתוֹ לְאֵל
עָשָׂה לְפִסְלוֹ יִסְגּוֹד {יִסְגָּד לוֹ} וְיִשְׁתַּחוּ וְיִתְפַּלֵּל אֵלָיו
26 וְיֹאמַר הַצִּילֵנִי כִּי אֵלִי אָתָּה׃ (יח) לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ כִּי
27 טַח מֵרְאוֹת עֵינֵיהֶם מֵהַשְׂכִּיל לִבֹּתָם׃ (יט) וְלֹא יָשִׁיב אֶל
לִבּוֹ וְלֹא דַעַת וְלֹא תְבוּנָה לֵאמֹר חֶצְיוֹ שָׂרַפְתִּי בְמוֹ אֵשׁ
וְאַף אָפִיתִי עַל גֶּחָלָיו לֶחֶם אֶצְלֶה בָשָׂר וְאֹכֵל וְיִתְרוֹ
28 לְתוֹעֵבָה אֶעֱשֶׂה לְבוּל עֵץ אֶסְגּוֹד׃ (כ) רֹעֶה אֵפֶר לֵב
הוּתַל הִטָּהוּ וְלֹא יַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ וְלֹא יֹאמַר הֲלוֹא שֶׁקֶר
29 בִּימִינִי׃ (כא) זְכָר אֵלֶּה יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל כִּי עַבְדִּי אָתָּה
30 יְצַרְתִּיךָ עֶבֶד לִי אַתָּה יִשְׂרָאֵל לֹא תִנָּשֵׁנִי׃ (כב) מָחִיתִי
כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאותֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ׃
31 (כג) רָנּוּ שָׁמַיִם כִּי עָשָׂה יְהוָה הָרִיעוּ תַּחְתִּיּוֹת אָרֶץ פִּצְחוּ
הָרִים רִנָּה יַעַר וְכָל עֵץ בּוֹ כִּי גָאַל יְהוָה יַעֲקֹב וּבְיִשְׂרָאֵל
יִתְפָּאָר׃

هفطارای پاراشای «و ییقرا» از کتاب «یشعیا»

۲۱ نجار (روی چوب) خط کشی میکند با قلم فلزی آنرا قیافه میدهد، با رنده آنرا درست میکند و با پرگار بآن شکل
میدهد. آنرا بشکل انسان درست میکند، آنرا به زیبائی یک آدم میسازد تا در خانه بماند.
۲۲ (آن نجار) برای خود درختهای سرو آزاد را میبُرد، درخت صنوبر و درخت بلوط را میگیرد، با درختهای جنگلی
محکم میکند، درخت سرو آزاد می‌نشاند و باران (آنرا) رشد میدهد.
۲۳ (بخشی از آن چوب) برای آدم جهت بر افروختن آتش خواهد بود، بخشی از آنها را برمیدارد (با آن) گرم میشود،
همچنین (با آن) آتش روشن میکند و نان میپزد، معبودی هم میسازد و به آن تعظیم میکند. از (بخش دیگر) آن بُت
تراشیده درست مینماید و به آن سجده میکند.
۲۴ نیمی از آن را در آتش سوزانیده است با نیم دیگرش گوشت (می‌پزد و) میخورد، کباب درست میکند و سیر میشود،
همچنین (با آن آتش) گرم میشود و میگوید به‌به! آتش تهیه کردم و گرم شدم.
۲۵ و بقیه آنرا برای بُت حاضر کرده است تا آنرا بتراشد. و به آن سجده و تعظیم کند، برایش نماز بخواند و بگوید: «مرا
نجات بده چون تو خدای قادر من هستی».
۲۶ تشخیص نمیدادند و نمی‌فهمیدند، چگونه چشمان خود را گل گرفته‌اند که نبینند و قلب‌هایشان را که درک نکنند.
۲۷ پس نه توجه میکند نه معرفتی دارد و نه بصیرتی که بگوید نیمی از آن را در آتش سوزانیده‌ام و نیز روی ذغالش نان
(پخته) گوشت کباب میکنم و میخورم آیا بقیه آن (چوب) را بُت بسازم - به کُنده هیزم سجده نمایم؟!
۲۸ کسیکه پیرامون چیزهای پوچ میگردد قلب فریب خورده‌اش او را منحرف کرده است لذا جان خود را رها نمیسازد که
(بخود) بگوید مگر نه اینست (که بُت ساختن و پرستش آن) کاری بیهوده در دست من است.
۲۹ ای «یعقُوو» و ای «ییسرائل» اینها را بیاد داشته باش، چونکه بنده من میباشی (از تو بعید است). من ترا ایجاد کردم.
تو بنده من هستی ای «ییسرائل» مرا فراموش نکن.
۳۰ (در گذشته) تقصیراتت را مانند ابر غلیظ و خطاهایت را مانند مِه محو کرده‌ام (حالا هم) بسوی من برگرد (توبه کن)
چونکه (همینکه توبه کردی) ترا نجات داده‌ام.
۳۱ ای آسمان‌ها ترنم کنید، چونکه خدا عمل کرده است. این اعماق زمین هلهله نمائید، ای کوه‌ها، ای جنگل و همه
درختهای آن زبان به سرود بگشائید زیرا که ادونای «یعقُوو» را نجات داده است و به «ییسرائل» افتخار میکند.

הפטרת צו

ספר ירמיה פרק ז - ח - ט

1 (כא) כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֹלוֹתֵיכֶם סְפוּ
2 עַל זִבְחֵיכֶם וְאִכְלוּ בָשָׂר: (כב) כִּי לֹא דִבַּרְתִּי אֶת
אֲבוֹתֵיכֶם וְלֹא צִוִּיתִים בְּיוֹם הוֹצִיא {הוֹצִיאִי} אוֹתָם
3 מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם עַל דִּבְרֵי עוֹלָה וָזָבַח: (כג) כִּי אִם אֶת
הַדָּבָר הַזֶּה צִוִּיתִי אוֹתָם לֵאמֹר שִׁמְעוּ בְקוֹלִי וְהָיִיתִי לָכֶם
לֵאלֹהִים וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעָם וַהֲלַכְתֶּם בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
4 אֲצַוֶּה אֶתְכֶם לְמַעַן יִיטַב לָכֶם: (כד) וְלֹא שָׁמְעוּ וְלֹא הִטּוּ
אֶת אָזְנָם וַיֵּלְכוּ בְּמֹעֵצוֹת בִּשְׁרִרוּת לִבָּם הָרָע וַיִּהְיוּ לְאָחוֹר
5 וְלֹא לְפָנִים: (כה) לְמִן הַיּוֹם אֲשֶׁר יָצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וָאֶשְׁלַח אֲלֵיכֶם אֶת כָּל עֲבָדַי
6 הַנְּבִיאִים יוֹם הַשְׁכֵּם וְשָׁלֹחַ: (כו) וְלוֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְלֹא
הִטּוּ אֶת אָזְנָם וַיַּקְשׁוּ אֶת עָרְפָּם הֵרֵעוּ מֵאֲבוֹתָם: (כז)
7 וְדִבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעוּ אֵלֶיךָ
8 וְקָרָאתָ אֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲנוּכָה: (כח) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה
הַגּוֹי אֲשֶׁר לוֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהָיו וְלֹא לָקְחוּ מוּסָר
9 אָבְדָה הָאֱמוּנָה וְנִכְרְתָה מִפִּיהֶם: (כט) גָּזִּי נִזְרֵךְ וְהַשְׁלִיכִי
וּשְׂאִי עַל שְׁפָיִם קִינָה כִּי מָאַס יְהוָה וַיִּטֹּשׁ אֶת דּוֹר
10 עֶבְרָתוֹ: (ל) כִּי עָשׂוּ בְנֵי יְהוּדָה הָרַע בְּעֵינַי נְאֻם יְהוָה
שָׂמוּ שִׁקּוּצֵיהֶם בַּבַּיִת אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו לְטַמְּאוֹ:
11 (לא) וּבָנוּ בָּמוֹת הַתֹּפֶת אֲשֶׁר בְּגֵיא בֶן הִנֹּם לִשְׂרֹף אֶת
בְּנֵיהֶם וְאֶת בְּנֹתֵיהֶם בָּאֵשׁ אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי וְלֹא עָלְתָה עַל
12 לִבִּי: (לב) לָכֵן הִנֵּה יָמִים בָּאִים נְאֻם יְהוָה וְלֹא יֵאָמֵר
עוֹד הַתֹּפֶת וְגֵיא בֶן הִנֹּם כִּי אִם גֵּיא הַהֲרֵגָה וְקָבְרוּ בְתֹפֶת
13 מֵאֵין מָקוֹם: (לג) וְהָיְתָה נִבְלַת הָעָם הַזֶּה לְמַאֲכָל לְעוֹף

شماره ۲۵

هفطارای پاراشای «صو» از کتاب «یرمیا» فصل ۷ آیه ۲۱ الی آیه ۳۴ فصل ۸ آیه یک الی آیه ۳ و فصل ۹ آیه ۲۲ الی آیه ۲۳

۱ اَدونای صوائوت، خداوند «ییسرائل» چنین گفته است: قربانی‌های سوختنی خود را به ذبح‌های خود ضمیمه و گوشت (آنها را) بخورید. (چونکه مقبول من نیست)

۲ زیرا زمانیکه پدران شما را از سرزمین «مصر» بیرون آوردم درباره قربانی سوختنی و ذبح، نه با آنها صحبت کردم و نه به آنها دستوری دادم.

۳ بلکه به آنها این موضوع را امر کردم: حرف مرا گوش کنید من خداوند شما و شما قوم من خواهید بود و در راهی که من به شما دستور میدهم بروید تا وضع شما خوب شود.

۴ اطاعت نکردند و گوششان را فرا ندادند، بلکه در راه‌های خود گام برداشتند و دنبال خیره‌سری قلب‌های شرور خود رفتند. آنها ترقی نکردند بلکه به قهقرا رفتند.

۵ از روزیکه پدران شما از «مصر» بیرون آمدند تا امروز تمام پیامبران، بندگان خود را بسوی شما میفرستادم و این عمل را مکرراً انجام میدادم.

۶ از من اطاعت نکردند و گوششان را فرا ندادند، گردن شقی نمودند از پدران خود بدتر کردند.

۷ (ای یرمیا) این حرفها را خواهی گفت، از تو اطاعت نخواهند کرد آنها را مورد خطاب قرار میدهی ولی بتو جوابی نخواهند داد.

۸ به آنها بگو: این قومی است که به حرف ادونای - خداوند خود گوش ندادند و پند نگرفتند. ایمان از بین رفت و (حتّی) ذکر آن از دهانشان قطع شد.

۹ موی سر خود را بکن و دور بریز، بر جاهای بلند نوحه سرائی کن چونکه ادونای بیزار شده است. مردم دوره مورد خشم خود را ترک کرده است...

۱۰ چونکه فرزندان «یهودا» آنچه راکه به نظر من بد بود انجام دادند، بُتهای خود را در این خانه‌ای که نام من بر آن خوانده شده است قرار دادند تا آنرا ناپاک سازند. گفته ادونای است.

۱۱ درّه «بِن هینُوم» سکوهای بلند آتشدان ساختند تا پسران و دختران خود را (برای بُت) در آتش بسوزانند، چیزی که من دستور نداده‌ام و به فکرم هم خطور نکرده است.

۱۲ بنابراین روزهائی فرا میرسند که دیگر نخواهند گفت: آتشدان و درّه «بِن هینُوم» بلکه دره کشتار، و بعلت نبودن جا کشته‌ها را در آتشدان قبر خواهند کرد. گفته ادونای است.

۱۳ لاشه این قوم طعمه پرنده آسمان و حیوان زمین خواهد شد و کسی (آن پرنده‌ها و حیوانات را) تهدید نکند.

הפטרת צו

14 הַשָּׁמַיִם וּלְבֶהֱמַת הָאָרֶץ וְאֵין מַחֲרִיד: (לד) וְהִשְׁבַּתִּי
מֵעָרֵי יְהוּדָה וּמֵחֻצוֹת יְרוּשָׁלִַם קוֹל שָׂשׂוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה
קוֹל חָתָן וְקוֹל כַּלָּה כִּי לְחָרְבָּה תִּהְיֶה הָאָרֶץ:
15 (א) בָּעֵת הַהִיא נְאֻם יְהֹוָה ויציאו {יוֹצִיאוּ} אֶת עַצְמוֹת
מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֶת עַצְמוֹת שָׂרָיו וְאֶת עַצְמוֹת הַכֹּהֲנִים וְאֵת
עַצְמוֹת הַנְּבִיאִים וְאֵת עַצְמוֹת יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלִָם מִקִּבְרֵיהֶם:
16 (ב) וּשְׁטָחוּם לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר
אֲהֵבוּם וַאֲשֶׁר עֲבָדוּם וַאֲשֶׁר הָלְכוּ אַחֲרֵיהֶם וַאֲשֶׁר דְּרָשׁוּם
וַאֲשֶׁר הִשְׁתַּחֲווּ לָהֶם לֹא יֵאָסְפוּ וְלֹא יִקָּבֵרוּ לְדֹמֶן עַל פְּנֵי
17 הָאֲדָמָה יִהְיוּ: (ג) וְנִבְחַר מָוֶת מֵחַיִּים לְכֹל הַשְּׁאֵרִית
הַנִּשְׁאָרִים מִן הַמִּשְׁפָּחָה הָרָעָה הַזֹּאת בְּכָל הַמְּקֹמוֹת
הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר הִדַּחְתִּים שָׁם נְאֻם יְהֹוָה צְבָאוֹת:
18 (כב) כֹּה אָמַר יְהֹוָה אַל יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ וְאַל
19 יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר בִּגְבוּרָתוֹ אַל יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּעָשְׁרוֹ: (כג)
כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ אוֹתִי כִּי אֲנִי
יְהֹוָה עֹשֶׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ כִּי בְאֵלֶּה חָפַצְתִּי
נְאֻם יְהֹוָה:

هفطارای پاراشای «صو» از کتاب «یرمیا» فصل ۷ آیه ۲۱ الی آیه ۳۴

۱۴ در شهرهای «یهودا» و درکوچه‌های «یروشالییم» صدای شادی و صدای خوشحالی - صدای داماد و عروس را
متوقف خواهم کرد زیرا این سرزمین به خرابه‌ای مبدّل خواهد شد.
۱۵ گفته ادونای است: در آن زمان، استخوانهای پادشاهان «یهودا» و استخوانهای وزیرانش و استخوانهای کُوهن‌ها و
استخوانهای پیغمبران (دروغین) و استخوانهای ساکنین «یروشالییم» را از قبرهایشان بیرون خواهند ریخت.
۱۶ آن (استخوانها) را در برابر خورشید و ماه و تمام منضمات آسمانی که دوستشان میداشتند و میپرستیدند و از آنها
پیروی میکردند و خواستارشان بودند و بهشان تعظیم میکردند خواهم گسترد، جمع‌آوری و مدفون نخواهند شد
همانند پِهِن به روی زمین خواهند ماند.
۱۷ برای بازماندگانِ این قبیله بَد که باقی مانده‌اند، در هر جائی که من آنان را (در آنجا) پراکنده کرده‌ام که باقی بمانند،
چنان به تنگ بیایند که برای آنها مرگ بر زندگی ترجیح داشته باشد. گفته ادونای است.
۱۸ عاقل به عقل خود ننازد، پهلوان به زور خود مغرور نباشد و ثروتمند بخود نبالد.
۱۹ مگر اینکه، با درک و شناخت من، کسی که میخواهد خوستائی کند بدینوسیله به خود ببالد. چون من عامل احسان -
داوری و عدالت میباشم. و (همیشه) خواستار اینها بوده‌ام. فرموده ادونای است.

הפטרת שמיני

ספר שמואל ב פרק ו

1 (א) וַיֹּסֶף עוֹד דָּוִד אֶת כָּל בָּחוּר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אָלֶף:
2 (ב)_וַיָּקָם_וַיֵּלֶךְ דָּוִד וְכָל הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבַּעֲלֵי יְהוּדָה
לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֵת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם
3 יְהוָה צְבָאוֹת יֹשֵׁב הַכְּרֻבִים עָלָיו: (ג)_וַיַּרְכִּבוּ אֶת אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים אֶל עֲגָלָה חֲדָשָׁה_וַיִּשָּׂאֻהוּ מִבֵּית אֲבִינָדָב אֲשֶׁר
בַּגִּבְעָה וְעֻזָּא וְאַחְיוֹ בְּנֵי אֲבִינָדָב נֹהֲגִים אֶת הָעֲגָלָה
4 חֲדָשָׁה: (ד)_וַיִּשָּׂאֻהוּ מִבֵּית אֲבִינָדָב אֲשֶׁר בַּגִּבְעָה עִם
5 אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וְאַחְיוֹ הֹלֵךְ לִפְנֵי הָאָרוֹן: (ה) וְדָוִד וְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל מְשַׂחֲקִים לִפְנֵי יְהוָה בְּכֹל עֲצֵי בְרוֹשִׁים
וּבְכִנֹּרוֹת וּבִנְבָלִים וּבְתֻפִּים וּבִמְנַעַנְעִים וּבְצֶלְצֱלִים: (ו)
6 _וַיָּבֹאוּ עַד גֹּרֶן נָכוֹן_וַיִּשְׁלַח עֻזָּה אֶל אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֶז
7 בּוֹ כִּי שָׁמְטוּ הַבָּקָר: (ז)_וַיִּחַר אַף יְהוָה בְּעֻזָּה_וַיַּכֵּהוּ שָׁם
הָאֱלֹהִים עַל הַשַּׁל_וַיָּמָת שָׁם עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים: (ח)
8 _וַיִּחַר לְדָוִד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה פֶּרֶץ בְּעֻזָּה_וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם
9 הַהוּא פֶּרֶץ עֻזָּה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (ט)_וַיִּרָא דָוִד אֶת יְהוָה
10 בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבוֹא אֵלַי אֲרוֹן יְהוָה: (י) וְלֹא
אָבָה דָוִד לְהָסִיר אֵלָיו אֶת אֲרוֹן יְהוָה עַל עִיר דָּוִד_וַיַּטֵּהוּ
11 דָוִד בֵּית עֹבֵד אֱדוֹם הַגִּתִּי: (יא)_וַיֵּשֶׁב אֲרוֹן יְהוָה בֵּית
עֹבֵד אֱדֹם הַגִּתִּי שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים_וַיְבָרֶךְ יְהוָה אֶת עֹבֵד
12 אֱדֹם וְאֶת כָּל בֵּיתוֹ: (יב)_וַיֻּגַּד לַמֶּלֶךְ דָּוִד לֵאמֹר בֵּרַךְ
יְהוָה אֶת בֵּית עֹבֵד אֱדֹם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ בַּעֲבוּר אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים_וַיֵּלֶךְ דָּוִד_וַיַּעַל אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים מִבֵּית עֹבֵד
13 אֱדֹם עִיר דָּוִד בְּשִׂמְחָה: (יג)_וַיְהִי כִּי צָעֲדוּ נֹשְׂאֵי אֲרוֹן
14 יְהוָה שִׁשָּׁה צְעָדִים_וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא: (יד) וְדָוִד מְכַרְכֵּר
15 בְּכָל עֹז לִפְנֵי יְהוָה וְדָוִד חָגוּר אֵפוֹד בָּד: (טו) וְדָוִד וְכָל

شماره ۲۶

هفطارای پاراشای «شمینی» از کتاب دوم «شموئل» فصل ۶ آیه ۱ الی آیه ۱۹

۱ «داوید» بار دیگر همه جوانان راکه سی هزار نفر بودند از (میان) «ییسرائل» جمع‌آوری کرد.

۲ «داوید» با مردمی که با او بودند برخاست و به «بَعَلِه یهودا» رفت تا صندوق (حاوی لوحه‌های ده فرمان) خداوند راکه نامی داشت، که همان نام «اَدونای - صوائوت» ساکن فرشتگان کروویم میباشد و بر آن گذاشته شده بود، از آنجا انتقال دهد.

۳ صندوق (حاوی لوحه‌های ده فرمان) خداوند را بر کالسکه نوی سوار کردند و آنرا از خانه «اَوی ناداو» که روی (تپه) «گیوعا» (ساخته شده) بود حمل کردند و «عوزا» و «اَحیُو» پسران «اَوی ناداو» آن کالسکه را هدایت میکردند.

۴ آن صندوق را از خانه «اَوی ناداو» که روی تپه بود حمل میکردند، «عوزا» همراه صندوق خداوند و «اَحیُو» پیشاپیش صندوق حرکت میکردند.

۵ و «داوید» و همه خاندان «ییسرائل» با تمام سازهای ساخته شده از چوبهای سرو و با بربط‌ها، چنگ‌ها، دف‌ها، سنتورها و با سنج‌ها در حضور ادونای می‌نواختند.

۶ (همینکه) آنها به «گورِن ناخوُن» رسیدند چون گاوها لغزیدند «عوزا» دست خود را به طرف صندوق خداوند دراز کرد و آنرا نگهداشت.

۷ خشم ادونای بر «عوزا» افروخته شد، لذا بخاطر این اشتباه خداوند در آنجا «عوزا» را زد و او آنجا درکنار صندوق خداوند مرد.

۸ چون ادونای «عوزا» را مورد حمله قرار داد «داوید» ناراحت شد. پس نام آن محل را «پرص عوزا» نامید تا به امروز (هم چنین نامیده میشود).

۹ آن روز «داوید» از ادونای هراسید و گفت: چگونه صندوق (حاوی ده فرمان) خدا نزد من وارد شود؟

۱۰ «داوید» نخواست که صندوق ادونای را نزد خودش به شهر «داوید» بیاورد لذا «داوید» آنرا به خانه «عُووِد اِدوُم هگیتی» برگردانید.

۱۱ صندوق ادونای سه ماه در خانه «عُووِد اِدوُم هگیتی» ماند، ادونای «عُووِد اِدوُم» هگیتی و تمام خانواده‌اش را برکت داد.

۱۲ به «داوید» پادشاه چنین اطلاع رسید: خدا خاندان «عُووِد اِدوُم» و هر چیزی که داشت را بخاطر صندوق خداوند برکت داده است. «داوید» رفت و صندوق خداوند را از خانه «عِووُد اِدوُم» با شادمانی به شهر «داوید» آورد.

۱۳ همینکه حمل کنندگان، صندوق ادونای را شش قدم بر میداشتند یک گاو نر و یک گوساله پرواری ذبح میکرد.

۱۴ و «داوید» در حضور ادونای با تمام قدرت میرقصید، و «داوید» ژاکتی از کتان به کمر بسته بود.

۱۵ و «داوید» و تمام خاندان «ییسرائل» صندوق ادونای را با هلهله و صدای شوفار میآوردند.

הפטרת שמיני

בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲלִים אֶת אֲרוֹן יְהוָה בִּתְרוּעָה וּבְקוֹל שׁוֹפָר:
16 (טז) וְהָיָה אֲרוֹן יְהוָה בָּא עִיר דָּוִד וּמִיכַל בַּת שָׁאוּל
נִשְׁקְפָה בְּעַד הַחַלּוֹן וַתֵּרֶא אֶת הַמֶּלֶךְ דָּוִד מְפַזֵּז וּמְכַרְכֵּר
17 לִפְנֵי יְהוָה וַתִּבֶז לוֹ בְּלִבָּהּ: (יז) ־וַיָּבִאוּ אֶת אֲרוֹן יְהוָה
וַיַּצִּגוּ אֹתוֹ בִּמְקוֹמוֹ בְּתוֹךְ הָאֹהֶל אֲשֶׁר נָטָה לוֹ דָּוִד ־וַיַּעַל
18 דָּוִד עֹלוֹת לִפְנֵי יְהוָה וּשְׁלָמִים: (יח) ־וַיְכַל דָּוִד מֵהַעֲלוֹת
הָעוֹלָה וְהַשְּׁלָמִים ־וַיְבָרֶךְ אֶת הָעָם בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת:
19 (יט) ־וַיְחַלֵּק לְכָל הָעָם לְכָל הֲמוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד
אִשָּׁה לְאִישׁ חַלַּת לֶחֶם אַחַת וְאֶשְׁפָּר אֶחָד וַאֲשִׁישָׁה אֶחָת
־וַיֵּלֶךְ כָּל הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:

هفطارای پاراشای «شمینی» از کتاب دوم «شموئل» فصل ۶ آیه ۱ الی آیه ۱۹

۱۶ همینکه صندوق ادونای وارد شهر «داوید» شد، «میخَل» دختر «شائول» (زن داوید) از پشت پنجره نظاره میکرد و
«داوید» پادشاه را در حال جست و خیز و رقص در حضور ادونای مشاهده کرد و در قلبش او را تحقیر نمود.
۱۷ صندوق ادونای را آوردند و آنرا در جای خودش در میان آن خیمه‌ای که «داوید» برای آن افراشته بود قرار دادند،
«داوید» قربانی‌های سوختنی و ذبح‌های سلامت بحضور ادونای تقدیم داشت.
۱۸ «داوید» تقدیم قربانی‌های سوختنی و ذبح‌های سلامت را بانجام رسانید و مردم را بنام «آدونای - صوائوت» دعا
کرد.
۱۹ به تمام مردم - به همه جماعت از مرد تا زن به هرکس یک گرده نام و یک قطعه گوشت و یک شیشه (شراب) پخش
کرد مردم - هرکس به خانه خود رفت.

הפטרת תזריע

ספר מלכים ב פרק ד -ה

(מב) וְאִישׁ בָּא מִבַּעַל שָׁלִשָׁה וַיָּבֵא לְאִישׁ הָאֱלֹהִים לֶחֶם 1
בִּכּוּרִים עֶשְׂרִים לֶחֶם שְׂעֹרִים וְכַרְמֶל בְּצִקְלֹנוֹ וַיֹּאמֶר תֵּן
לָעָם וְיֹאכֵלוּ: (מג) וַיֹּאמֶר מְשָׁרְתוֹ מָה אֶתֵּן זֶה לִפְנֵי מֵאָה 2
אִישׁ וַיֹּאמֶר תֵּן לָעָם וְיֹאכֵלוּ כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אָכוֹל
וְהוֹתֵר: (מד) וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיּוֹתִרוּ כִּדְבַר יְהוָה: 3
(א) וְנַעֲמָן שַׂר צְבָא מֶלֶךְ אֲרָם הָיָה אִישׁ גָּדוֹל לִפְנֵי אֲדֹנָיו 4
וּנְשֻׂא פָנִים כִּי בוֹ נָתַן יְהוָה תְּשׁוּעָה לַאֲרָם וְהָאִישׁ הָיָה
גִּבּוֹר חַיִל מְצֹרָע: (ב) וַאֲרָם יָצְאוּ גְדוּדִים וַיִּשְׁבּוּ מֵאֶרֶץ 5
יִשְׂרָאֵל נַעֲרָה קְטַנָּה וַתְּהִי לִפְנֵי אֵשֶׁת נַעֲמָן: (ג) וַתֹּאמֶר 6
אֶל גְּבִרְתָּהּ אַחֲלֵי אֲדֹנִי לִפְנֵי הַנָּבִיא אֲשֶׁר בְּשֹׁמְרוֹן אָז
יֶאֱסֹף אֹתוֹ מִצָּרַעְתּוֹ: (ד) וַיָּבֹא וַיַּגֵּד לַאדֹנָיו לֵאמֹר כָּזֹאת 7
וְכָזֹאת דִּבְּרָה הַנַּעֲרָה אֲשֶׁר מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: (ה) וַיֹּאמֶר 8
מֶלֶךְ אֲרָם לֶךְ בֹּא וְאֶשְׁלְחָה סֵפֶר אֶל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וַיֵּלֶךְ
וַיִּקַּח בְּיָדוֹ עֶשֶׂר כִּכְּרֵי כֶסֶף וְשֵׁשֶׁת אֲלָפִים זָהָב וְעֶשֶׂר
חֲלִיפוֹת בְּגָדִים: (ו) וַיָּבֵא הַסֵּפֶר אֶל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר 9
וְעַתָּה כְּבוֹא הַסֵּפֶר הַזֶּה אֵלֶיךָ הִנֵּה שָׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ אֶת
נַעֲמָן עַבְדִּי וַאֲסַפְתּוֹ מִצָּרַעְתּוֹ: (ז) וַיְהִי כִּקְרֹא מֶלֶךְ 10
יִשְׂרָאֵל אֶת הַסֵּפֶר וַיִּקְרַע בְּגָדָיו וַיֹּאמֶר הַאֱלֹהִים אָנִי
לְהָמִית וּלְהַחֲיוֹת כִּי זֶה שֹׁלֵחַ אֵלַי לֶאֱסֹף אִישׁ מִצָּרַעְתּוֹ כִּי
אַךְ דְּעוּ נָא וּרְאוּ כִּי מִתְאַנֶּה הוּא לִי: (ח) וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ 11
אֱלִישָׁע אִישׁ הָאֱלֹהִים כִּי קָרַע מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת בְּגָדָיו
וַיִּשְׁלַח אֶל הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לָמָּה קָרַעְתָּ בְּגָדֶיךָ יָבֹא נָא אֵלַי
וְיֵדַע כִּי יֵשׁ נָבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: (ט) וַיָּבֹא נַעֲמָן בְּסוּסָו 12
{בְּסוּסָיו} וּבְרִכְבּוֹ וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הַבַּיִת לֶאֱלִישָׁע: (י)
וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֱלִישָׁע מַלְאָךְ לֵאמֹר הָלוֹךְ וְרָחַצְתָּ שֶׁבַע 13

شماره ۲۷

هفطارای پاراشای «تزریع» از کتاب دوم «پادشاهان»
فصل ۴ آیه ۴۲ الی آیه ۴۴ و فصل ۵ آیه یک الی آیه ۱۹

۱ مردی از «بعل شالیشا» آمد و بیست عدد نان جو، نوبر و مقداری خوشه تازه گندم در چنته خود (گذاشته) برای مرد خداوند (الیشاع) آورد و «الیشاع» به نوکر خود گفت: به این جمعیت (طلبه‌ها) بده بخورند.

۲ نوکرش گفت: این چیست که جلو یکصد نفر بگذارم؟ (الیشاع) گفت: به این جمعیت بده تا بخورند: چونکه ادونای گفته است میخورند و زیاد خواهند آورد.

۳ (آنرا) جلو آنها گذاشت، طبق گفته ادونای خوردند و زیاد آوردند.

۴ «نعمان» وزیر جنگ پادشاه «اَرام» بود. چون ادونای بوسیله «نعمان» برای «اَرام» نجات فراهم کرده بود. (وی) در حضور آقایش (پادشاه) شخصی بزرگ و محترم بود. این مرد دلیر بود (ولیکن) مرض برص داشت.

۵ تعدادی از «اَرام» حمله کرده. دخترکی را از سرزمین «ییسرائل» به اسیری برده بودند و آن دخترک نزد زن «نعمان» زندگی میکرد.

۶ (آن دخترک) به خانمش گفت: آقایم بحضور پیغمبری که در «شُومرُون» است (برسد و به وی) التماس کند. آنوقت (آن پیغمبر) او را از بیماری برص شفا خواهد داد.

۷ «نعمان» نزد آقایش (پادشاه) آمد و چنین اظهار داشت: دخترکی که از سرزمین «ییسرائل» است چنین گفته است.

۸ پادشاه «اَرام» گفت: چنین عمل کن، بیا تا نامه‌ای برای پادشاه «ییسرائل» بفرستم، «نعمان» به کشور «ییسرائل» رفت و ده شمش نقره و شش هزار سکه طلا و ده دست لباس با خود برد.

۹ نامه را با این متن برای پادشاه «ییسرائل» آورد، اکنون همینکه این نامه بتو برسد، غلام خود، «نعمان» را نزد تو فرستادم او را از بیماری برص شفایش ده.

۱۰ همینکه پادشاه «ییسرائل» نامه را خواند لباسهایش را درید و گفت: مگر من خداوندم که بکشم یا زنده کنم، که این (پادشاه شخصی) را نزد من میفرستد که از بیماری برص شفایش دهم. پس حقیقتاً بدانید و بفهمید که او از من بهانه گیری میکند.

۱۱ همینکه «الیشاع» مرد خداوند شنید که پادشاه «ییسرائل» لباسهایش را دریده است، نزد پادشاه فرستاد و گفت: چرا لباسهایت را دریدی؟ حالا نزد من بیاید تا بداند که در «ییسرائل» پیغمبری وجود دارد.

۱۲ «نعمان» با اسب و مرکبش آمد در خانه «الیشاع» ایستاد.

הפטרת תזריע

14 פְּעָמִים בַּיַּרְדֵּן וְיָשֹׁב בְּשָׂרְךָ לְךָ וּטְהָר: (יא) וַיִּקְצֹף נַעֲמָן
וַיֵּלַךְ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָמַרְתִּי אֵלַי יֵצֵא יָצוֹא וְעָמַד וְקָרָא בְּשֵׁם
יְהֹוָה אֱלֹהָיו וְהֵנִיף יָדוֹ אֶל הַמָּקוֹם וְאָסַף הַמְּצֹרָע: (יב)
15 הֲלֹא טוֹב אֲבָנָה {אֲמָנָה} וּפַרְפַּר נַהֲרוֹת דַּמֶּשֶׂק מִכֹּל
מֵימֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא אֶרְחַץ בָּהֶם וְטָהָרְתִּי וַיִּפֶן וַיֵּלֶךְ בְּחֵמָה:
16 (יג) וַיִּגְּשׁוּ עֲבָדָיו וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אָבִי דָּבָר גָּדוֹל
הַנָּבִיא דִּבֶּר אֵלֶיךָ הֲלוֹא תַעֲשֶׂה וְאַף כִּי אָמַר אֵלֶיךָ רְחַץ
17 וּטְהָר: (יד) וַיֵּרֶד וַיִּטְבֹּל בַּיַּרְדֵּן שֶׁבַע פְּעָמִים כִּדְבַר אִישׁ
18 הָאֱלֹהִים וַיָּשָׁב בְּשָׂרוֹ כִּבְשַׂר נַעַר קָטֹן וַיִּטְהָר: (טו) וַיָּשָׁב
אֶל אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכָל מַחֲנֵהוּ וַיָּבֹא וַיַּעֲמֹד לְפָנָיו
וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא יָדַעְתִּי כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכָל הָאָרֶץ כִּי אִם
19 בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח נָא בְרָכָה מֵאֵת עַבְדֶּךָ: (טז) וַיֹּאמֶר
חַי יְהֹוָה אֲשֶׁר עָמַדְתִּי לְפָנָיו אִם אֶקָּח וַיִּפְצַר בּוֹ לָקַחַת
20 וַיְמָאֵן: (יז) וַיֹּאמֶר נַעֲמָן וָלֹא יֻתַּן נָא לְעַבְדְּךָ מַשָּׂא צֶמֶד
פְּרָדִים אֲדָמָה כִּי לוֹא יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדְּךָ עֹלָה וָזֶבַח
21 לֵאלֹהִים אֲחֵרִים כִּי אִם לַיהֹוָה: (יח) לַדָּבָר הַזֶּה יִסְלַח
יְהֹוָה לְעַבְדֶּךָ בְּבוֹא אֲדֹנִי בֵית רִמּוֹן לְהִשְׁתַּחֲוֹת שָׁמָּה
וְהוּא נִשְׁעָן עַל יָדִי וְהִשְׁתַּחֲוֵיתִי בֵּית רִמֹּן בְּהִשְׁתַּחֲוָיָתִי
בֵּית רִמֹּן יִסְלַח {נא} יְהֹוָה לְעַבְדְּךָ בַּדָּבָר הַזֶּה: (יט)
22 וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ לְשָׁלוֹם וַיֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ כִּבְרַת אָרֶץ:

شماره ۲۷

هفطارای پاراشای «تزریع» از کتاب دوم «پادشاهان»
فصل ۴ آیه ۴۲ الی آیه ۴۴ و فصل ۵ آیه یک الی آیه ۱۹

۱۳ «الیشاع» کسی را سوی او فرستاده گفت: برو هفت مرتبه در رود «یَردِن» آبتنی کُن، گوشت بدنت را برای تو بحال‌نخستین باز میگرداند و طاهر میشوی.

۱۴ «نعمان» عصبانی شد و رفت آنگاه گفت: با خود میگفتم حتماً او (الیشاع) نزد من از خانه بیرون میآید و میایستد و بنام ادونای - خداوند خود (دعا) میخواند و دستش را به این محل (بیماری)، به این سو و آنسو، می‌برد و شخص برص‌دار را شفا میدهد.

۱۵ مگر نه اینست که «آوانا» و «پرپر» رودهای «دمشق» از تمام آبهای «ییسرائل» بهتر است، البته در آنها آبتنی میکنم و پاک میشوم پس روگردانید و با خشم رفت.

۱۶ غلامانش پیش آمدند و با او گفتگو کردند، گفتند: ای پدر! پیغمبر مطلب مهمی بتو گفته است. حتی که گفته است: آبتنی کُن پاک خواهی شد. آیا نمی‌خواهی عمل کنی؟

۱۷ او سرازیر شد، طبق کلام مرد خداوند هفت مرتبه در رود «یَردِن» غُسل کرد. گوشت بدنش مانند گوشت بدن کودک کوچکی تغییر پیداکرد و پاک شد.

۱۸ او و تمام همراهانش نزد مرد خداوند برگشتند. آمد در حضورش ایستاد و گفت: اینک حالا دانستم که در هیچ جای دنیا خداوندی وجود ندارد مگر در «ییسرائل»، اکنون تمنی دارم هدیه‌ای از جانب بنده‌ات بپذیری.

۱۹ «الیشاع» گفت: به خدائی که در حضورش ایستاده‌ام قسم که نخواهم گرفت «نعمان» باو اصرار کرد که بپذیرد ولی «الیشاع» امتناع ورزید.

۲۰ «نعمان» گفت: تمنی اینکه (باندازه)، بارِ یک جفت قاطر، خاک (از این زمین مقدس) بمن داده شود (تا با آن در کشور خود قربانگاهی بسازم) زیرا بنده تو دیگر قربانی سوختنی یا ذبحی به دیگر معبودان تقدیم نخواهد کرد، مگر برای ادونای.

۲۱ موقعیکه آقایم (پادشاه) به بتخانه «ریمُون» میاید تا به آنجا سُجده کند چون او به من اعتماد دارد (اجباراً من هم) در بُتخانه «ریمون» تعظیم میکنم، بخاطر این عمل ادونای مرا خواهد بخشید و (نیز) موقعیکه من در بتخانه «ریمون» تعظیم میکنم (تا متهم نشوم که بُت را نمی‌پرستم) امیدوارم که ادونای بنده‌ات را مورد بخشش قرار دهد.

۲۲ «الیشاع» به او گفت برو بسلامت، او راه پیموده از پیش وی مسافتی طی کرد.

הפטרת מצורע

ספר מלכים ב פרק ז

1 (ג) וְאַרְבָּעָה אֲנָשִׁים הָיוּ מְצֹרָעִים פֶּתַח הַשָּׁעַר וַיֹּאמְרוּ
2 אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים פֹּה עַד מָתְנוּ: (ד) אִם
אָמַרְנוּ נָבוֹא הָעִיר וְהָרָעָב בָּעִיר וָמַתְנוּ שָׁם וְאִם יָשַׁבְנוּ
פֹה וָמָתְנוּ וְעַתָּה לְכוּ וְנִפְּלָה אֶל מַחֲנֵה אֲרָם אִם יְחַיֻּנוּ
3 נִחְיֶה וְאִם יְמִיתֻנוּ וָמָתְנוּ: (ה) וַיָּקוּמוּ בַנֶּשֶׁף לָבוֹא אֶל
מַחֲנֵה אֲרָם וַיָּבֹאוּ עַד קְצֵה מַחֲנֵה אֲרָם וְהִנֵּה אֵין שָׁם
4 אִישׁ: (ו) וַאדֹנָי הִשְׁמִיעַ אֶת מַחֲנֵה אֲרָם קוֹל רֶכֶב קוֹל
סוּס קוֹל חַיִל גָּדוֹל וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הִנֵּה שָׂכַר עָלֵינוּ
מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֶת מַלְכֵי הַחִתִּים וְאֶת מַלְכֵי מִצְרַיִם לָבוֹא
5 עָלֵינוּ: (ז) וַיָּקוּמוּ וַיָּנוּסוּ בַנֶּשֶׁף וַיַּעַזְבוּ אֶת אָהֳלֵיהֶם וְאֶת
סוּסֵיהֶם וְאֶת חֲמֹרֵיהֶם הַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר הִיא וַיָּנֻסוּ אֶל
6 נַפְשָׁם: (ח) וַיָּבֹאוּ הַמְצֹרָעִים הָאֵלֶּה עַד קְצֵה הַמַּחֲנֶה
וַיָּבֹאוּ אֶל אֹהֶל אֶחָד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם כֶּסֶף
וְזָהָב וּבְגָדִים וַיֵּלְכוּ וַיַּטְמִנוּ וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל אֹהֶל אַחֵר
7 וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם וַיֵּלְכוּ וַיַּטְמִנוּ: (ט) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ
לֹא כֵן אֲנַחְנוּ עֹשִׂים הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם בְּשֹׂרָה הוּא וַאֲנַחְנוּ
מַחְשִׁים וְחִכִּינוּ עַד אוֹר הַבֹּקֶר וּמְצָאָנוּ עָווֹן וְעַתָּה לְכוּ
8 וְנָבֹאָה וְנַגִּידָה בֵּית הַמֶּלֶךְ: (י) וַיָּבֹאוּ וַיִּקְרְאוּ אֶל שֹׁעֵר
הָעִיר וַיַּגִּידוּ לָהֶם לֵאמֹר בָּאנוּ אֶל מַחֲנֵה אֲרָם וְהִנֵּה אֵין
שָׁם אִישׁ וְקוֹל אָדָם כִּי אִם הַסּוּס אָסוּר וְהַחֲמוֹר אָסוּר
9 וְאֹהָלִים כַּאֲשֶׁר הֵמָּה: (יא) וַיִּקְרָא הַשֹּׁעֲרִים וַיַּגִּידוּ בֵּית
10 הַמֶּלֶךְ פְּנִימָה: (יב) וַיָּקָם הַמֶּלֶךְ לַיְלָה וַיֹּאמֶר אֶל עֲבָדָיו
אַגִּידָה נָּא לָכֶם אֵת אֲשֶׁר עָשׂוּ לָנוּ אֲרָם יָדְעוּ כִּי רְעֵבִים
אֲנַחְנוּ וַיֵּצְאוּ מִן הַמַּחֲנֶה לְהֵחָבֵה בַהַשָּׂדֶה {בַשָּׂדֶה} לֵאמֹר
11 כִּי יֵצְאוּ מִן הָעִיר וְנִתְפְּשֵׂם חַיִּים וְאֶל הָעִיר נָבֹא: (יג)

شماره ۲۸

هفطارای پاراشای «مصوُراع» از کتاب دوم «پادشاهان» فصل ۷ آیه ۳ الی آیه ۲۰

۱ چهار (نفر مرد) مبتلا به بیماری برص کنار دروازه (شهر) بودند (آنها) به یکدیگر گفتند: چرا، ما در اینجا نشسته‌ایم تا بمیریم؟

۲ اگر بگوئیم به شهر برویم، در شهر قحطی است، و اگر اینجا بنشینیم میمیریم. پس اکنون برویم و خود را بدامان اردوگاه «آرام» بیاندازیم، اگر ما را زنده بگذارند زنده میمانیم و اگر ما را بکشند میمیریم.

۳ در تاریکی شب بلند شدند که به اردوگاه «آرام» بروند، تا مرز اردوگاه «آرام» آمدند و اینک کسی در آنجا نبود.

۴ و خدا، صدای عرابه، صدای اسب و صدای سپاه زیادی بگوش اردوی «آرام» رسانیده بود، یکی به دیگری میگفت: اینک پادشاه «ییسرائل» پادشاهان «حیتی» و پادشاهان «مصر» را علیه ما اجیر کرده است تا علیه ما وارد (جنگ) شوند.

۵ پس در تاریکی شب بلند شده، چادرها و اسبان و خرانِشان را همان طور که بود در اردوگاه رها کرده از ترس‌شان پا بفرار گذاشتند.

۶ این مبتلایان به بیماری برص، تا انتهای اردوگاه آمدند و وارد یک خیمه شدند، خوردند و نوشیدند و از آنجا نقره و طلا و لباسهائی برداشتند و رفتند و پنهان نمودند، برگشتند و وارد چادر دیگری شدند از آنجا هم برداشتند و رفتند و پنهان کردند.

۷ بیکدیگر گفتند: ماکار خوبی نمیکنیم، امروز روز خبر خوش است و اگر تا روشنی صبح ساکت بنشینیم و صبر کنیم گناهکار میشویم پس حالا بیائید برویم و به خانه پادشاه اطلاع دهیم.

۸ پس آمدند و دروازه‌بان را صدا زدند و باو چنین خبر دادند: ما به اردوگاه «آرام» رفتیم و اینک نه کسی آنجا بود و نه صدای آدمی شنیده شد، مگر اسبان و خران بسته و چادرها بحال خود رها شده بودند.

۹ دروازه‌بانان بانگ برآوردند و به قصر اندرونی شاه خبر دادند.

۱۰ پادشاه شبانه بلند شد و به ملازمان خود گفت: بگذارید شما را از آنچه که «آرامی‌ها» نسبت به ما کرده‌اند آگاه سازم، آنها از گرسنه بودن ما خبر دارند (برای همین) از اردوگاه بیرون رفته‌اند و در کشتزار پنهان شده‌اند با خود گفته‌اند همینکه اینها (یعنی ییسرائل) از شهر خارج شوند آنها را زنده دستگیر میکنیم و وارد شهر میشویم.

הפטרת מצורע

11 וַיַּעַן אֶחָד מֵעֲבָדָיו וַיֹּאמֶר וְיִקְחוּ נָא חֲמִשָּׁה מִן הַסּוּסִים
הַנִּשְׁאָרִים אֲשֶׁר נִשְׁאֲרוּ בָהּ הִנָּם כְּכָל הֶהָמוֹן {הֲמוֹן}
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׁאֲרוּ בָהּ הִנָּם כְּכָל הֲמוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תָּמּוּ
12 וְנִשְׁלְחָה וְנִרְאֶה: (יד) וַיִּקְחוּ שְׁנֵי רֶכֶב סוּסִים וַיִּשְׁלַח
13 הַמֶּלֶךְ אַחֲרֵי מַחֲנֵה אֲרָם לֵאמֹר לְכוּ וּרְאוּ: (טו) וַיֵּלְכוּ
אַחֲרֵיהֶם עַד הַיַּרְדֵּן וְהִנֵּה כָל הַדֶּרֶךְ מְלֵאָה בְגָדִים וְכֵלִים
אֲשֶׁר הִשְׁלִיכוּ אֲרָם בְּהֵחָפְזָם {בְּחָפְזָם} וַיָּשֻׁבוּ הַמַּלְאָכִים
14 וַיַּגִּדוּ לַמֶּלֶךְ: (טז) וַיֵּצֵא הָעָם וַיָּבֹזּוּ אֵת מַחֲנֵה אֲרָם וַיְהִי
סְאָה סֹלֶת בְּשֶׁקֶל וְסָאתַיִם שְׂעֹרִים בְּשֶׁקֶל כִּדְבַר יְהֹוָה:
15 (יז) וְהַמֶּלֶךְ הִפְקִיד אֶת הַשָּׁלִישׁ אֲשֶׁר נִשְׁעָן עַל יָדוֹ עַל
הַשַּׁעַר וַיִּרְמְסֻהוּ הָעָם בַּשַּׁעַר וַיָּמֹת כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִישׁ
16 הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּרֶדֶת הַמֶּלֶךְ אֵלָיו: (יח) וַיְהִי כְּדַבֵּר
אִישׁ הָאֱלֹהִים אֶל הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סָאתַיִם שְׂעֹרִים בְּשֶׁקֶל
וּסְאָה סֹלֶת בְּשֶׁקֶל יִהְיֶה כָּעֵת מָחָר בְּשַׁעַר שֹׁמְרוֹן: (יט)
17 וַיַּעַן הַשָּׁלִישׁ אֶת אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמַר וְהִנֵּה יְהֹוָה עֹשֶׂה
אֲרֻבּוֹת בַּשָּׁמַיִם הֲיִהְיֶה כַּדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הִנְּךָ רֹאֶה
18 בְּעֵינֶיךָ וּמִשָּׁם לֹא תֹאכֵל: (כ) וַיְהִי לוֹ כֵן וַיִּרְמְסוּ אֹתוֹ
הָעָם בַּשַּׁעַר וַיָּמֹת:

هفطارای پاراشای «مصوُراع» از کتاب دوم «پادشاهان» فصل ۷ آیه ۳ الی آیه ۲۰

۱۱ یکی از ملازمان پاسخ داده گفت: (پنج نفر) با پنج (رأس) از اسب‌های باقی مانده راکه در این شهر باقی مانده‌اند بردارند، اینک اینها (که با اسب‌ها میروند) حتی اگر گرفتار دشمن شوند سرنوشت‌شان مانند تمام جمعیت «ییسرائلی» که در این شهر باقی هستند (و گرفتار قحطی بوده و هلاک خواهند شد) خواهد بود. (بعبارت دیگر) اینک اینها با انبوه جمعیت «ییسرائل» که (تا بحال در اثر قحطی) تمام شده‌اند هم سرنوشت میباشند پس اینها را بفرستیم و ببینیم (چه میشود).

۱۲ دو عرابه اسبی برداشتند، پادشاه، دنبال اردوی «اَرام» فرستاده گفت: بروید و وضع را ببینید.

۱۳ (اسب سواران) تا «یَردِن» دنبال آن (ارامی)ها رفتند. و همه راه را پر از لباس و اثاثیه که «اَرامی‌ها» بخاطر عجله‌شان انداخته بودند مشاهده کردند. پس آن فرستادگان برگشتند و به پادشاه اطلاع دادند.

۱۴ مردم رفتند و اردوی «اَرام» را غارت کردند طبق گفته ادونای (بهای) یک «سآه» (پیمانه‌ایست) آرد گندم به یک «شِقل» و دو «سآه» جو (هم) به یک «شِقل» (فروخته) شد.

۱۵ پادشاه آجودان خود راکه مورد اعتمادش بود (برای حفظ نظم) کنار دروازه گماشته بود، مردم او را پایمال کردند و همان گونه که مَرد ادونای به پادشاه که بحضورش آمده بود، گفته بود آن (آجودان) مُرد.

۱۶ مَرد خدا به پادشاه چنین گفته بود: فردا همین موقع کنار دروازه «شُومرُون» (بهای) دو «سِآه» جو یک شِقل و یک «سِآه» آرد نرم هم یک شِقل (فروخته) خواهد شد.

۱۷ (آجودان) به مَرد خدا در جواب گفته بود، فرض می‌کنیم هم اکنون ادونای در آسمان دریچه‌ای درست میکند؟ آیا چنین چیزی خواهد شد؟ (مرد خدا گفت) تو با چشمانت می‌بینی ولیکن از (مال) آنجا نخواهی خورد.

۱۸ برای او چنین پیش آمد. مردم کنار دروازه او را لگدمال کردند و مُرد.

הפטרת אחרי מות

ספר יחזקאל פרק כב

1,2 (א) וַיְהִי דְבַר יְהֹוָה אֵלַי לֵאמֹר: (ב) וְאַתָּה בֶן אָדָם
הֲתִשְׁפֹּט הֲתִשְׁפֹּט אֶת עִיר הַדָּמִים וְהוֹדַעְתָּהּ אֵת כָּל
3 תּוֹעֲבוֹתֶיהָ: (ג) וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה עִיר שֹׁפֶכֶת
דָּם בְּתוֹכָהּ לָבוֹא עִתָּהּ וְעָשְׂתָה גִלּוּלִים עָלֶיהָ לְטָמְאָה:
4 (ד) בְּדָמֵךְ אֲשֶׁר שָׁפַכְתְּ אָשַׁמְתְּ וּבְגִלּוּלַיִךְ אֲשֶׁר עָשִׂית
טָמֵאת וַתַּקְרִיבִי יָמַיִךְ וַתָּבוֹא עַד שְׁנוֹתָיִךְ עַל כֵּן נְתַתִּיךְ
5 חֶרְפָּה לַגּוֹיִם וְקַלָּסָה לְכָל הָאֲרָצוֹת: (ה) הַקְּרֹבוֹת
וְהָרְחֹקוֹת מִמֵּךְ יִתְקַלְּסוּ בָךְ טְמֵאַת הַשֵּׁם רַבַּת הַמְּהוּמָה:
6 (ו) הִנֵּה נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ לִזְרֹעוֹ הָיוּ בָךְ לְמַעַן שְׁפָךְ
7 דָּם: (ז) אָב וָאֵם הֵקַלּוּ בָךְ לַגֵּר עָשׂוּ בַעֹשֶׁק בְּתוֹכֵךְ יָתוֹם
8 וְאַלְמָנָה הוֹנוּ בָךְ: (ח) קָדָשַׁי בָּזִית וְאֶת שַׁבְּתֹתַי חִלָּלְתְּ:
9 (ט) אַנְשֵׁי רָכִיל הָיוּ בָךְ לְמַעַן שְׁפָךְ דָּם וְאֶל הֶהָרִים אָכְלוּ
10 בָךְ זִמָּה עָשׂוּ בְתוֹכֵךְ: (י) עֶרְוַת אָב גִּלָּה בָךְ טְמֵאַת הַנִּדָּה
11 עִנּוּ בָךְ: (יא) וְאִישׁ אֶת אֵשֶׁת רֵעֵהוּ עָשָׂה תּוֹעֵבָה וְאִישׁ
אֶת כַּלָּתוֹ טִמֵּא בְזִמָּה וְאִישׁ אֶת אֲחֹתוֹ בַת אָבִיו עִנָּה בָךְ:
12 (יב) שֹׁחַד לָקְחוּ בָךְ לְמַעַן שְׁפָךְ דָּם נֶשֶׁךְ וְתַרְבִּית לָקַחַתְּ
וַתְּבַצְּעִי רֵעַיִךְ בַּעֹשֶׁק וְאֹתִי שָׁכַחַתְּ נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה: (יג)
13 וְהִנֵּה הִכֵּיתִי כַפִּי אֶל בִּצְעֵךְ אֲשֶׁר עָשִׂית וְעַל דָּמֵךְ אֲשֶׁר
14 הָיוּ בְּתוֹכֵךְ: (יד) הֲיַעֲמֹד לִבֵּךְ אִם תֶּחֱזַקְנָה יָדַיִךְ לַיָּמִים
אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אוֹתָךְ אֲנִי יְהֹוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי: (טו)
15 וַהֲפִיצוֹתִי אוֹתָךְ בַּגּוֹיִם וְזֵרִיתִיךְ בָּאֲרָצוֹת וַהֲתִמֹּתִי
16 טֻמְאָתֵךְ מִמֵּךְ: (טז) וְנִחַלְתְּ בָּךְ לְעֵינֵי גוֹיִם וְיָדַעַתְּ כִּי אֲנִי
יְהֹוָה:

شماره ۲۹

هفطارای پاراشای «آحَره‌موت» از کتاب «یحزقل» فصل ۲۲ آیه ۱ الی ۱۶

۱ کلام ادونای با من چنین بود:
۲ تو ای «بن آدم» آیا واقعاً مایلی نسبت، به این شهر خونین «یروشالییم» داوری کنی؟ و همه کارهای ناپسند آنرا (به مسئولین آن) اعلام نمانی؟
۳ پس بگو، خدا - خداوند چنین گفته است: شهری که (مردمش حتی) در میان آن خون میریزند و روی آن بُتهائی میسازند که ناپاکش نمایند زمان (ویران شدن) آن فرا میرسد.
۴ بخاطر خونی که ریخته‌ای، مجرم گشتی و به جهت بُتهائی که ساخته‌ای عمرت را (به زمان دربدری) نزدیک کردی و به پایان سالهایت (که در این سرزمین مستقر بودی) رسیدی، بنابراین ترا ننگ قوم‌ها و مورد تمسخر کشورها قرار دادم.
۵ ای ناپاک، ای پر از تشویش، چه آنهائی که به تو نزدیک هستند و چه آنهائیکه از تو دورند ترا مورد مسخره قرار خواهند داد.
۶ اینک سران «ییسرائل» هرکدام قُلدُر بودند. برای اینکه (بیشتر) خونریزی کنند.
۷ در بین شما، پدر و مادر را سبک میکردند، در میان شما به غریب با ستم رفتار می‌نمودند و در میان شما یتیم و بیوه‌زن را مغبون میساختند.
۸ مقدسات مرا خوار کردی و شبات‌های مرا بی حرمت نمودی.
۹ در میان شما اشخاص سخن چین زندگی میکردند برای اینکه خونریزی کنند. در بین شما (ذبح‌هائی که برای بُت میکردند) بر سر کوه‌ها میخوردند، در میان شما کارهای زشت انجام میدادند.
۱۰ در بین شما به ناموس پدر تجاوز میکردند و زن قاعده را بی صورت می‌کردند.
۱۱ مرد با زن همنوعش کار ناپسند انجام میداد و شخص، عروس خود را با عمل زشت ناپاک میکرد، در بین شما شخص، به خواهر خویش - دختر پدرش تجاوز میکرد.
۱۲ در بین شما برای ریختن خون رشوه میگرفتند، نزول و سود میگرفتی و نسبت به همنوعانت ستم میکردی و مرا فراموش نمودی، گفته خدا - خداوند است.
۱۳ و اینک بخاطر طمع ورزیدنت و بخاطر خونریزی که در میان تو بوده است به تو ضربه میزنم.
۱۴ آیا قلبت توان مقاومت دارد یا قدرتت آنقدر زیاد است که عمل مرا در آن روزها تحمل کنی، من ادونای هستم: گفتم و اجرا خواهم کرد.
۱۵ ترا در بین قوم‌ها پراکنده خواهم کرد و در سرزمین‌ها پخش خواهم نمود.
۱۶ بنظر خودت (هم) در انظار قوم‌ها خوار خواهی بود و خواهی دانست من ادونای هستم (که گفتم و اجرا میکنم).

הפטרת קדושים

ספר יחזקאל פרק כ

1,2 (ב) וַיְהִי דְבַר יְהֹוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ (ג) בֶּן אָדָם דַּבֵּר אֶת
זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הֲלִדְרֹשׁ
אֹתִי אַתֶּם בָּאִים חַי אָנִי אִם אִדָּרֵשׁ לָכֶם נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה׃
3 (ד) הֲתִשְׁפֹּט אֹתָם הֲתִשְׁפּוֹט בֶּן אָדָם אֶת תּוֹעֲבֹת אֲבוֹתָם
4 הוֹדִיעֵם׃ (ה) וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה בְּיוֹם
בָּחֳרִי בְיִשְׂרָאֵל וָאֶשָּׂא יָדִי לְזֶרַע בֵּית יַעֲקֹב וָאִוָּדַע לָהֶם
בְּאֶרֶץ מִצְרָיִם וָאֶשָּׂא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם׃
5 (ו) בַּיּוֹם הַהוּא נָשָׂאתִי יָדִי לָהֶם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם
אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר תַּרְתִּי לָהֶם זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ צְבִי הִיא לְכָל
6 הָאֲרָצוֹת׃ (ז) וָאֹמַר אֲלֵהֶם אִישׁ שִׁקּוּצֵי עֵינָיו הַשְׁלִיכוּ
וּבְגִלּוּלֵי מִצְרַיִם אַל תִּטַּמָּאוּ אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ (ח)
7 וַיַּמְרוּ בִי וְלֹא אָבוּ לִשְׁמֹעַ אֵלַי אִישׁ אֶת שִׁקּוּצֵי עֵינֵיהֶם
לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת גִּלּוּלֵי מִצְרַיִם לֹא עָזָבוּ וָאֹמַר לִשְׁפֹּךְ
חֲמָתִי עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אַפִּי בָּהֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרָיִם׃ (ט)
8 וָאַעַשׂ לְמַעַן שְׁמִי לְבִלְתִּי הֵחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הֵמָּה
בְתוֹכָם אֲשֶׁר נוֹדַעְתִּי אֲלֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ
9 מִצְרָיִם׃ (י) וָאוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם וָאֲבִאֵם אֶל הַמִּדְבָּר׃
10 (יא) וָאֶתֵּן לָהֶם אֶת חֻקּוֹתַי וְאֶת מִשְׁפָּטַי הוֹדַעְתִּי אוֹתָם
11 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וָחַי בָּהֶם׃ (יב) וְגַם אֶת
שַׁבְּתוֹתַי נָתַתִּי לָהֶם לִהְיוֹת לְאוֹת בֵּינִי וּבֵינֵיהֶם לָדַעַת כִּי
12 אֲנִי יְהֹוָה מְקַדְּשָׁם׃ (יג) וַיַּמְרוּ בִי בֵית יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר
בְּחֻקּוֹתַי לֹא הָלָכוּ וְאֶת מִשְׁפָּטַי מָאָסוּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם
הָאָדָם וָחַי בָּהֶם וְאֶת שַׁבְּתֹתַי חִלְּלוּ מְאֹד וָאֹמַר לִשְׁפֹּךְ
13 חֲמָתִי עֲלֵיהֶם בַּמִּדְבָּר לְכַלּוֹתָם׃ (יד) וָאֶעֱשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי
לְבִלְתִּי הֵחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִים לְעֵינֵיהֶם׃

شماره ۳۰

هفطارای پاراشای «قدوشیم» از کتاب «یحزقل» فصل ۲۰ آیه ۲ الی آیه ۲۰

۱ کلام خدا با من چنین بود:
۲ ای «بن آدام» با پیران «ییسرائل» صحبت کرده به آنها بگو: خدا - خداوند چنین گفته است: آیا برای درخواست از من میآئید؟ قسم بخودم اگر درخواست شما را بپذیرم (این) گفته خدا - خداوند است.
۳ ای «بن آدام» آیا واقعاً مایلی آنها را داوری کنی، پس کارهای ناپسند پدرانشان را به آنها اعلام کن.
۴ به آنها بگو!: خدا - خداوند «ییسرائل» چنین گفته است: روزی که «ییسرائل» را برگزیدم و برای نسل خاندان «یعقُوو» دستم را (بعنوان سوگند) برافراشتم و در سرزمین «مصر» خود را به آنها شناسانیدم (آری) دست خود را (بعنوان سوگند) بلند کردم و گفتم من خدا - خداوند شما میباشم.
۵ در آنزمان برای آنها قدرت نمائی کردم تا آنها را از سرزمین «مصر» بیرون آورده به سرزمینی که برای آنها تعیین کردم و شیر و شهد در آن جاری است و پسندیده‌تر از همه سرزمین‌هاست، بیاورم.
۶ به آنها گفتم: هر کدام چیزی که به نظرتان ناپسند است دور اندازید و با بُت‌های «مصریها» خود را ناپاک نکنید. من ادونای - خداوند شما میباشم.
۷ به من تمرّد کردند و نخواستند از من اطاعت کنند هیچکس چیزی راکه به نظرش ناپسند بود دور نینداخت و بُت‌های «مصریها» را ترک نکرد. با خود گفتم در میان سرزمین «مصر» خشمم را متوجه آنهاکنم و آنها را مورد غضب کامل قرار دهم.
۸ لذا بخاطر نام خود طوری عمل کردم که در انظار قوم‌هائی که «ییسرائل»، در بین آنها بسر میبرند و من خود را به آنها شناسانده بودم، بی حرمت نکنم. و آنها را از سرزمین «مصر» بیرون آورم.
۹ لذا آنها را از سرزمین «مصر» بیرون آوردم و به (این) بیابان وارد ساختم.
۱۰ قوانین خود را برای آنها وضع نمودم و احکام خود راکه (هر آدمی) به آنها عمل کند و با آنها زنده میماند، به آگاهی آنها رسانیدم.
۱۱ شباتهایم را هم به آنها اختصاص دادم تا بین من و آنها نشانه‌ای باشد که من ادونای مقدس کننده آنها میباشم.
۱۲ خاندان «ییسرائل» در این بیابان هم نسبت به من تمرّد کردند، به قانون‌های من عمل نکردند، احکامم را -که اگر آدمی آنها را انجام دهد با آنها زنده میماند - مورد نفرت قرار دادند و شباتهایم را خیلی بی حرمت کردند. (با خود) گفتم در این بیابان خشمم را بر آنها بریزم تا نابودشان کنم.
۱۳ (ولی این بار هم) در انظار گروه‌هائی که جلو چشمشان، آنها یعنی «ییسرائل» را بیرون آوردم، چنان عمل کردم که نامم را بی حرمت نکرده باشم.

14 (טו) וְגַם אֲנִי נָשָׂאתִי יָדִי לָהֶם בַּמִּדְבָּר לְבִלְתִּי הָבִיא
אוֹתָם אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי זָבַת חָלָב וּדְבַשׁ צְבִי הִיא
15 לְכָל הָאֲרָצוֹת: (טז) יַעַן בְּמִשְׁפָּטַי מָאָסוּ וְאֶת חֻקּוֹתַי לֹא
הָלְכוּ בָהֶם וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי חִלֵּלוּ כִּי אַחֲרֵי גִלּוּלֵיהֶם לִבָּם
16 הֹלֵךְ: (יז) וַתָּחָס עֵינִי עֲלֵיהֶם מִשַּׁחֲתָם וְלֹא עָשִׂיתִי אוֹתָם
17 כָּלָה בַּמִּדְבָּר: (יח) וָאֹמַר אֶל בְּנֵיהֶם בַּמִּדְבָּר בְּחוּקֵּי
אֲבוֹתֵיכֶם אַל תֵּלֵכוּ וְאֶת מִשְׁפְּטֵיהֶם אַל תִּשְׁמֹרוּ
18 וּבְגִלּוּלֵיהֶם אַל תִּטַּמָּאוּ: (יט) אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּחֻקּוֹתַי
19 לֵכוּ וְאֶת מִשְׁפָּטַי שִׁמְרוּ וַעֲשׂוּ אוֹתָם: (כ) וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי
קַדֵּשׁוּ וְהָיוּ לְאוֹת בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לָדַעַת כִּי אֲנִי יְהֹוָה
אֱלֹהֵיכֶם:

شماره ۳۰

هفطارای پاراشای «قدوشیم» از کتاب «یحزقل» فصل ۲۰ آیه ۲ الی آیه ۲۰

۱۴ حتی در بیابان هم دستم را (بعنوان سوگند برای آنها بلندکردم) تا آنها را به آن سرزمین که اختصاص داده بودم، در آن
شیر و شهد جاری است و از همه‌ی سرزمین‌ها پسندیده‌تر است، وارد نسازم...
۱۵ با آنکه به قانون‌های من عمل نکردند، احکام مرا مورد نفرت قرار دادند، شباتهای مرا بی حرمت کردند حتی دل‌شان
دنبال (پرستش) بُت‌ها میرفت...
۱۶ با اینحال به آنها رحم کردم که آنها را تباه نکنم پس آنها را در این بیابان نابود نکردم.
۱۷ در بیابان به فرزندانشان گفتم: به عادات پدرانتان رفتار نکنید، رسم‌های آنان را نگه ندارید و خود را با (پرستیدن)
بُت‌هایشان ناپاک نسازید.
۱۸ من ادونای - خداوند شما هستم، به قانون‌های من عمل کنید و احکام مرا مراعات نمائید و آنها را انجام بدهید.
۱۹ شبات‌های مرا مقدس بدارید (شبات‌ها) علامت بین من و شما باشد تا بدانید که من ادونای - خداوند شما میباشم.

הפטרת אמר

ספר יחזקאל פרק מד

1 (טו) וְהַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם בְּנֵי צָדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת
מִקְדָּשִׁי בִּתְעוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעָלַי הֵמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי
לְשָׁרְתֵנִי וְעָמְדוּ לְפָנַי לְהַקְרִיב לִי חֵלֶב וָדָם נְאֻם אֲדֹנָי
2 יֱהֹוִה: (טז) הֵמָּה יָבֹאוּ אֶל מִקְדָּשִׁי וְהֵמָּה יִקְרְבוּ אֶל
3 שֻׁלְחָנִי לְשָׁרְתֵנִי וְשָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי: (יז) וְהָיָה בְּבוֹאָם
אֶל שַׁעֲרֵי הֶחָצֵר הַפְּנִימִית בִּגְדֵי פִשְׁתִּים יִלְבָּשׁוּ וְלֹא יַעֲלֶה
עֲלֵיהֶם צֶמֶר בְּשָׁרְתָם בְּשַׁעֲרֵי הֶחָצֵר הַפְּנִימִית וָבָיְתָה:
4 (יח) פַּאֲרֵי פִשְׁתִּים יִהְיוּ עַל רֹאשָׁם וּמִכְנְסֵי פִשְׁתִּים יִהְיוּ
5 עַל מָתְנֵיהֶם לֹא יַחְגְּרוּ בַּיָּזַע: (יט) וּבְצֵאתָם אֶל הֶחָצֵר
הַחִיצוֹנָה אֶל הֶחָצֵר הַחִיצוֹנָה אֶל הָעָם יִפְשְׁטוּ אֶת
בִּגְדֵיהֶם אֲשֶׁר הֵמָּה מְשָׁרְתִם בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכֹת
הַקֹּדֶשׁ וְלָבְשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא יְקַדְּשׁוּ אֶת הָעָם
6 בְּבִגְדֵיהֶם: (כ) וְרֹאשָׁם לֹא יְגַלֵּחוּ וּפֶרַע לֹא יְשַׁלֵּחוּ כָּסוֹם
7 יִכְסְמוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם: (כא) וְיַיִן לֹא יִשְׁתּוּ כָּל כֹּהֵן בְּבוֹאָם
8 אֶל הֶחָצֵר הַפְּנִימִית: (כב) וְאַלְמָנָה וּגְרוּשָׁה לֹא יִקְחוּ
לָהֶם לְנָשִׁים כִּי אִם בְּתוּלֹת מִזֶּרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל וְהָאַלְמָנָה
9 אֲשֶׁר תִּהְיֶה אַלְמָנָה מִכֹּהֵן יִקָּחוּ: (כג) וְאֶת עַמִּי יוֹרוּ בֵּין
10 קֹדֶשׁ לְחֹל וּבֵין טָמֵא לְטָהוֹר יוֹדִעֻם: (כד) וְעַל רִיב הֵמָּה
יַעַמְדוּ לִשְׁפֹּט {לְמִשְׁפָּט} בְּמִשְׁפָּטַי וּשְׁפָטֻהוּ {יִשְׁפְּטֻהוּ}
וְאֶת תּוֹרֹתַי וְאֶת חֻקֹּתַי בְּכָל מוֹעֲדַי יִשְׁמֹרוּ וְאֶת שַׁבְּתוֹתַי
11 יְקַדֵּשׁוּ: (כה) וְאֶל מֵת אָדָם לֹא יָבוֹא לְטָמְאָה כִּי אִם
לְאָב וּלְאֵם וּלְבֵן וּלְבַת לְאָח וּלְאָחוֹת אֲשֶׁר לֹא הָיְתָה
12 לְאִישׁ יִטַּמָּאוּ: (כו) וְאַחֲרֵי טָהֳרָתוֹ שִׁבְעַת יָמִים יִסְפְּרוּ
13 לוֹ: (כז) וּבְיוֹם בֹּאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ אֶל הֶחָצֵר הַפְּנִימִית
לְשָׁרֵת בַּקֹּדֶשׁ יַקְרִיב חַטָּאתוֹ נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה: (כח)

شماره ۳۱

هفطارای پاراشای «امُور» از کتاب «یحزقل» فصل ۴۴ آیه ۱۵ الی آیه ۳۱

۱ در حالیکه فرزندان «ییسرائل» از راه من گمراه شده‌اند، کُوهن‌ها -سَبط «لوی» - فرزندان «صادوق» مکان مقدس مرا پاسداری کرده‌اند. آنها (شایسته‌اند) بسوی من تقرب جویند و خدمت مرا انجام دهند و برای تقدیم کردن پیه و خون (قربانیها) بحضور من بایستند. گفته خدا - خداوند است...

۲ آنها به محل مقدس من وارد شوند و آنها به قربانگاه من نزدیک گردند و نگهبانی (مکان مقدس) مرا بنمایند.

۳ موقعیکه از درب داخلی وارد میشوند، لباسهای کتانی بتن کنند و موقع خدمت‌شان در دروازه حیاط داخلی، و داخل (مکان مقدس - لباس) پشمینه بتن کنند.

۴ پوشش‌های تزیینی روی سرشان از کتان باشد و شلوارهای کتانی برکمرشان باشد. (روی کمر) در جائی که عرق میکنند کمربند نبندند.

۵ موقعیکه بسوی حیاط بیرونی خارج میشوند لباسهائی راکه با آنها خدمت کرده‌اند از تن در آورند و آنها را در غرفه‌های مکان مقدس بگذارند و لباسهای دیگری بر تن کنند. مردم را با لباسهای (مقدس) خود، مقدس نکنند.

۶ (موی) سر خود را نتراشند، موی سر خود را (بیش از ۳۰ روز) بلند نکنند، سر خود را یک نواخت اصلاح نمایند.

۷ زمان ورودشان به حیاط درونی (مکان مقدس) کُوهن‌ها شراب ننوشند.

۸ زن بیوه و مطلقه به همسری خود در نیاورند مگر اینکه دوشیزه‌ای از «ییسرائل» (غیرکُوهن) و بیوه‌ای که شوهرش کُوهن بوده است بگیرند.

۹ تفاوت چیز مقدس و غیرمقدس را به قوم من «ییسرائل» تعلیم دهند تفاوت ناپاک را از پاک به اطلاع آنها برسانند.

۱۰ در موارد نزاع، آنها مأمورند تا قضاوت را بر طبق دستورات من بعمل آورند، در همه عیدهایم، تعالیم و قانون‌های مرا مراعات نمایند، شبات‌های مرا مقدس بدارند.

۱۱ هیچیک به جسد آدم مرده نزدیک نشود که ناپاک گردد، فقط برای پدر و مادر و پسر و دختر و برادر و خواهری که شوهر نکرده است (میتواند) ناپاک شود.

۱۲ پس از پاک شدن وی، برای او هفت روز (دیگر) بشمارند.

۱۳ روز ورودش به محل مقدس - به حیاط درونی برای خدمت کردن در جایگاه مقدس، قربانی خطای خود را تقدیم بدارد. گفته خدا - خداوند است.

14 וְהָיְתָה לָהֶם לְנַחֲלָה אֲנִי נַחֲלָתָם וַאֲחֻזָּה לֹא תִתְּנוּ לָהֶם
15 בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזָּתָם: (כט) הַמִּנְחָה וְהַחַטָּאת וְהָאָשָׁם
16 הֵמָּה יֹאכְלוּם וְכָל חֵרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה: (ל) וְרֵאשִׁית
כָּל בִּכּוּרֵי כֹל וְכָל תְּרוּמַת כֹּל מִכֹּל תְּרוּמוֹתֵיכֶם לַכֹּהֲנִים
יִהְיֶה וְרֵאשִׁית עֲרִסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַכֹּהֵן לְהָנִיחַ בְּרָכָה אֶל
17 בֵּיתֶךָ: (לא) כָּל נְבֵלָה וּטְרֵפָה מִן הָעוֹף וּמִן הַבְּהֵמָה לֹא
יֹאכְלוּ הַכֹּהֲנִים:

هفطارای پاراشای «امُور» از کتاب «یحزقل» فصل ۴۴ آیه ۱۵ الی آیه ۳۱

۱۴ (کُوهن بودن) نصیب آنها باشد، آنچه مختص من است سهم آنها باشد، در میان (سبط‌های) «ییسرائل» به آنها زمین
زراعی ندهید، آنچه مختص من است بجای (محصولات) زمین زراعی آنهاست.
۱۵ آنها هدیه آردی و (گوشت) قربانی خطا و (گوشت) قربانی جریمه را بخورند و هر چیزی که از (افراد) «ییسرائل»
وقف شود از آن ایشان باشد.
۱۶ اولین هر نوبری از تمام (حاصل زمین) و هر هدیه‌ای از تمام چیزها، یعنی از تمام هدیه‌های شما مال کُوهن باشد
(قسمت) اول خمیرهایتان را به کُوهن بدهید تا خداوند در خانه‌ات برکت قرار دهد.
۱۷ کُوهن‌ها هیچ ذبح حرامی و شکار شده‌ای را چه از پرندگان و چه از چارپایان نخورند!

تبصره - بر تمام افراد ییسرائل خوردن ذبح حرام و شکار شده ممنوع است و چون کهن‌ها محل کارشان در خانه خدا است، به آنها تأکید مجدد شده است.

הפטרת בהר סיני

ספר ירמיה פרק לב

1,2 (ו) וַיֹּאמֶר יִרְמְיָהוּ הָיָה דְּבַר יְהוָֹה אֵלַי לֵאמֹר׃ (ז) הִנֵּה
חֲנַמְאֵל בֶּן שַׁלֻּם דֹּדְךָ בָּא אֵלֶיךָ לֵאמֹר קְנֵה לְךָ אֶת שָׂדִי
3 אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת כִּי לְךָ מִשְׁפַּט הַגְּאֻלָּה לִקְנוֹת׃ (ח) וַיָּבֹא
אֵלַי חֲנַמְאֵל בֶּן דֹּדִי כִּדְבַר יְהוָֹה אֶל חֲצַר הַמַּטָּרָה וַיֹּאמֶר
אֵלַי קְנֵה נָא אֶת שָׂדִי אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִין
כִּי לְךָ מִשְׁפַּט הַיְרֻשָּׁה וּלְךָ הַגְּאֻלָּה קְנֵה לָךְ וָאֵדַע כִּי דְבַר
4 יְהוָֹה הוּא׃ (ט) וָאֶקְנֶה אֶת הַשָּׂדֶה מֵאֵת חֲנַמְאֵל בֶּן דֹּדִי
אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת וָאֶשְׁקֲלָה לּוֹ אֶת הַכֶּסֶף שִׁבְעָה שְׁקָלִים
5 וַעֲשָׂרָה הַכָּסֶף׃ (י) וָאֶכְתֹּב בַּסֵּפֶר וָאֶחְתֹּם וָאָעֵד עֵדִים
6 וָאֶשְׁקֹל הַכֶּסֶף בְּמֹאזְנָיִם׃ (יא) וָאֶקַּח אֶת סֵפֶר הַמִּקְנָה
7 אֶת הֶחָתוּם הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים וְאֶת הַגָּלוּי׃ (יב) וָאֶתֵּן אֶת
הַסֵּפֶר הַמִּקְנָה אֶל בָּרוּךְ בֶּן נֵרִיָּה בֶּן מַחְסֵיָה לְעֵינֵי חֲנַמְאֵל
דֹּדִי וּלְעֵינֵי הָעֵדִים הַכֹּתְבִים בְּסֵפֶר הַמִּקְנָה לְעֵינֵי כָּל
8 הַיְּהוּדִים הַיֹּשְׁבִים בַּחֲצַר הַמַּטָּרָה׃ (יג) וָאֲצַוֶּה אֶת בָּרוּךְ
9 לְעֵינֵיהֶם לֵאמֹר׃ (יד) כֹּה אָמַר יְהוָֹה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל לָקוֹחַ אֶת הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה אֵת סֵפֶר הַמִּקְנָה הַזֶּה
וְאֵת הֶחָתוּם וְאֵת סֵפֶר הַגָּלוּי הַזֶּה וּנְתַתָּם בִּכְלִי חָרֶשׂ
10 לְמַעַן יַעַמְדוּ יָמִים רַבִּים׃ (טו) כִּי כֹה אָמַר יְהוָֹה צְבָאוֹת
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד יִקָּנוּ בָתִּים וְשָׂדוֹת וּכְרָמִים בָּאָרֶץ
11 הַזֹּאת׃ (טז) וָאֶתְפַּלֵּל אֶל יְהוָֹה אַחֲרֵי תִתִּי אֶת סֵפֶר
12 הַמִּקְנָה אֶל בָּרוּךְ בֶּן נֵרִיָּה לֵאמֹר׃ (יז) אֲהָהּ אֲדֹנָי יֱהוִֹה
הִנֵּה אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ בְּכֹחֲךָ הַגָּדוֹל
13 וּבִזְרֹעֲךָ הַנְּטוּיָה לֹא יִפָּלֵא מִמְּךָ כָּל דָּבָר׃ (יח) עֹשֶׂה חֶסֶד
לַאֲלָפִים וּמְשַׁלֵּם עֲוֹן אָבוֹת אֶל חֵיק בְּנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם הָאֵל
14 הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר יְהוָֹה צְבָאוֹת שְׁמוֹ׃ (יט) גְּדֹל הָעֵצָה וְרַב

شماره ۳۲

هفطارای پاراشای «بهرسینای» از کتاب «یرمیا» فصل ۳۲ آیه ۶ الی آیه ۲۷

۱ «یرمیا» گفت: سخن خدا با من چنین بود:

۲ اینک «حَنَمئِل» فرزند «شَلوم» عمویت نزد تو میآید و میگوید نظر به اینکه حق بازخرید به تو میرسد، کشتزار مراکه در «عناتوت» است برای خود بخر.

۳ «حَنَمئِل» پسر عموی من بر طبق گفته خداوند در زندان پیش من آمد، گفت: خواهشمندم کشتزار مراکه در «عناتوت» در سرزمین «بنیامین» است برای خود خریداری کنی، چون حق ارث بتو میرسد و (حق) بازخرید از آن توست. پس آنرا برای خویش بخر - دانستم که مطلب از جانب ادونای است.

۴ کشتزار راکه در «عناتوت» بود از پسر عمویم خریدم و بهای آنراکه برابر با هفت «شِقل» و ده «کِسِف» بود، وزن کردم.

۵ در دفتری ثبت کردم و امضاء نمودم و شاهدانی را بگواهی گرفتم و پول را با ترازو وزن کردم (و پرداختم).

۶ دفتر خرید - مهر شده، متن چاپی و شرائط وارده در آن و متن آگهی (به اصطلاح در دفتر روزنامه رسمی) راگرفتم.

۷ در حضور «حَنَمئِل» (پسر) عمویم و جلو چشم گواهانی که در دفتر ثبت شده بودند و در نظر یهودیانی که در زندان حضور داشتند، آن دفتر خرید را به «باروخ» پسر «نِریا» پسر «مَحسیا» سپردم.

۸ در حضور آنها به «باروخ» چنین دستور دادم:

۹ «اَدونای - صوائوت» - خداوند «ییسرائل» چنین فرموده است: این دفترها یعنی این دفتر خرید - مهر شده با این متن آگهی (در روزنامه رسمی) را بگیر و در ظرف سفالین قرار بده تا اینکه سال‌های زیادی پایدار بماند.

۱۰ چونکه «اَدونای - صوائوت» - خداوند «ییسرائل» چنین فرموده است: باز هم در این سرزمین خانه‌ها، کشتزارها و تاکستانها خریده خواهد شد.

۱۱ بعد از اینکه دفتر خرید را به «باروخ» پسر «نِریا» دادم بحضور ادونای استغاثه کرده گفتم:

۱۲ آه، ای ادونای! اینک تو با نیروی عظیمت و بازوی افراشته‌ات آسمان و زمین را ایجاد کردی، هیچ کاری برای تو دشوار نیست...

۱۳ به هزاران (نسل نیکوکاران) نیکی میکنی و گناه پدران را بعد از آنها به فرزندان‌شان که دنباله‌رو پدر بدکار خود هستند.

הָעֲלִילִיָּה אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְקֻחוֹת עַל כָּל דַּרְכֵי בְּנֵי אָדָם לָתֵת
15 לְאִישׁ כִּדְרָכָיו וְכִפְרִי מַעֲלָלָיו: (כ) אֲשֶׁר שַׂמְתָּ אֹתוֹת
וּמֹפְתִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד הַיּוֹם הַזֶּה וּבְיִשְׂרָאֵל וּבָאָדָם
16 וַתַּעֲשֶׂה לְּךָ שֵׁם כַּיּוֹם הַזֶּה: (כא) וַתֹּצֵא אֶת עַמְּךָ אֶת
יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בְּאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְיָד חֲזָקָה
17 וּבְאֶזְרוֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָא גָּדוֹל: (כב) וַתִּתֵּן לָהֶם אֶת
הָאָרֶץ הַזֹּאת אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם אֶרֶץ זָבַת
18 חָלָב וּדְבָשׁ: (כג) וַיָּבֹאוּ וַיִּרְשׁוּ אֹתָהּ וְלֹא שָׁמְעוּ בְקוֹלֶךָ
וּבְתֹרוֹתְךָ {וּבְתוֹרָתְךָ} לֹא הָלָכוּ אֵת כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָה לָהֶם
לַעֲשׂוֹת לֹא עָשׂוּ וַתַּקְרֵא אֹתָם אֵת כָּל הָרָעָה הַזֹּאת: (כד)
19 הִנֵּה הַסֹּלְלוֹת בָּאוּ הָעִיר לְלָכְדָהּ וְהָעִיר נִתְּנָה בְּיַד
הַכַּשְׂדִּים הַנִּלְחָמִים עָלֶיהָ מִפְּנֵי הַחֶרֶב וְהָרָעָב וְהַדָּבֶר
20 וַאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ הָיָה וְהִנְּךָ רֹאֶה: (כה) וְאַתָּה אָמַרְתָּ אֵלַי
אֲדֹנָי יֱהֹוִה קְנֵה לְךָ הַשָּׂדֶה בַּכֶּסֶף וְהָעֵד עֵדִים וְהָעִיר
21 נִתְּנָה בְּיַד הַכַּשְׂדִּים: (כו) וַיְהִי דְּבַר יְהֹוָה אֶל יִרְמְיָהוּ
22 לֵאמֹר: (כז) הִנֵּה אֲנִי יְהֹוָה אֱלֹהֵי כָּל בָּשָׂר הֲמִמֶּנִּי יִפָּלֵא
כָּל דָּבָר:

هفطارای پاراشای «بهرسینای» از کتاب «یرمیا» فصل ۳۲ آیه ۶ الی آیه ۲۷

۱۴ تلافی میکنی، قادری بزرگوار و شجاع هستی نامت «اَدونای -صوائوت» میباشد. (خدائی) پر تدبیر و پرکار هستی
که بر تمام رفتارهای بنی آدم ناظر بوده به هرکس طبق رفتارها و نتیجه‌ی اعمالش عوض میدهی...
۱۵ که در سرزمین «مصر» و در میان «ییسرائل»ها آیات و معجزات قرار دادی که تا امروز (معرف وجود توست) پس
برای خود شهرتی چون امروز درست کردی.
۱۶ با ایات و با معجزات، با قدرتی قوی، با بازوئی افراشته و با کار شگفت‌انگیز قوم خود «ییسرائل» را از «مصر»
بیرون آوردی...
۱۷ به پدران‌شان سوگند یاد کردی این سرزمین را به آنها بدهی پس سرزمینی که شیر و شهد در آن جاری است به آنها
عطاء فرمودی...
۱۸ (آنها) وارد شدند و آنرا وارث گشتند، ولیکن از سخن تو اطاعت نکردند، طبق توراه تو رفتار ننمودند، آنچه را به آنها
دستور دادی انجام دهند، انجام ندادند، لذا این بدیها برای آنها پیش آمد.
۱۹ همانطور که گفته‌ای اکنون آتشبارها وارد این شهر شده‌اند تا آنرا تسخیر کنند، و هم اکنون مشاهده میکنی بعلت وجود
جنگ و قحطی و وبا این شهر بدست «کلدانیها» که علیه آن میجنگند تسلیم شده است.
۲۰ و تو ای «اَدونای -صوائوت» به من گفتی: این کشتزار را برای خود با پول خریداری کن و گواهانی هم بگیر در حالی
که شهر بدست «کلدانیها» افتاده است.
۲۱ سخن ادونای به «یرمیا» چنین بود.
۲۲ اینک من ادونای -خداوند تمام بشر هستم، آیا کاری برای من دشوار است؟!

تبصره: کُوهن‌ها چون در محل مقدس خدمت میکنند مورد تأکید قرار گرفته‌اند.

הפטרת בחקתי

ספר ירמיה פרק טז -יז

1 (יט) יְהֹוָה עֻזִּי וּמָעֻזִּי וּמְנוּסִי בְּיוֹם צָרָה אֵלֶיךָ גּוֹיִם יָבֹאוּ
מֵאַפְסֵי אָרֶץ וְיֹאמְרוּ אַךְ שֶׁקֶר נָחֲלוּ אֲבוֹתֵינוּ הֶבֶל וְאֵין בָּם
2 מוֹעִיל: (כ) הֲיַעֲשֶׂה לּוֹ אָדָם אֱלֹהִים וְהֵמָּה לֹא אֱלֹהִים:
3 (כא) לָכֵן הִנְנִי מוֹדִיעָם בַּפַּעַם הַזֹּאת אוֹדִיעֵם אֶת יָדִי וְאֶת
4 גְּבוּרָתִי וְיָדְעוּ כִּי שְׁמִי יְהֹוָה: (א) חַטַּאת יְהוּדָה כְּתוּבָה
בְּעֵט בַּרְזֶל בְּצִפֹּרֶן שָׁמִיר חֲרוּשָׁה עַל לוּחַ לִבָּם וּלְקַרְנוֹת
5 מִזְבְּחוֹתֵיכֶם: (ב) כִּזְכֹּר בְּנֵיהֶם מִזְבְּחוֹתָם וַאֲשֵׁרֵיהֶם עַל
6 עֵץ רַעֲנָן עַל גְּבָעוֹת הַגְּבֹהוֹת: (ג) הֲרָרִי בַּשָּׂדֶה חֵילְךָ כָל
אוֹצְרוֹתֶיךָ לָבַז אֶתֵּן בָּמֹתֶיךָ בְּחַטָּאת בְּכָל גְּבוּלֶיךָ: (ד)
7 וְשָׁמַטְתָּה וּבְךָ מִנַּחֲלָתְךָ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָךְ וְהַעֲבַדְתִּיךָ אֶת
אֹיְבֶיךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא יָדָעְתָּ כִּי אֵשׁ קְדַחְתֶּם בְּאַפִּי עַד
8 עוֹלָם תּוּקָד: (ה) כֹּה אָמַר יְהֹוָה אָרוּר הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח
9 בָּאָדָם וְשָׂם בָּשָׂר זְרֹעוֹ וּמִן יְהֹוָה יָסוּר לִבּוֹ: (ו) וְהָיָה
כְּעַרְעָר בָּעֲרָבָה וְלֹא יִרְאֶה כִּי יָבוֹא טוֹב וְשָׁכַן חֲרֵרִים
10 בַּמִּדְבָּר אֶרֶץ מְלֵחָה וְלֹא תֵשֵׁב: (ז) בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר
11 יִבְטַח בַּיהֹוָה וְהָיָה יְהֹוָה מִבְטַחוֹ: (ח) וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל
עַל מַיִם וְעַל יוּבַל יְשַׁלַּח שָׁרָשָׁיו וְלֹא יִרְאֶ {יִרְאֶה} כִּי יָבֹא
חֹם וְהָיָה עָלֵהוּ רַעֲנָן וּבִשְׁנַת בַּצֹּרֶת לֹא יִדְאָג וְלֹא יָמִישׁ
12 מֵעֲשׂוֹת פֶּרִי: (ט) עָקֹב הַלֵּב מִכֹּל וְאָנֻשׁ הוּא מִי יֵדָעֶנּוּ:
13 (י) אֲנִי יְהֹוָה חֹקֵר לֵב בֹּחֵן כְּלָיוֹת וְלָתֵת לְאִישׁ כִּדְרָכָו
14 {כִּדְרָכָיו} כִּפְרִי מַעֲלָלָיו: (יא) קֹרֵא דָגַר וְלֹא יָלָד עֹשֶׂה
עֹשֶׁר וְלֹא בְמִשְׁפָּט בַּחֲצִי יָמָו {יָמָיו} יַעַזְבֶנּוּ וּבְאַחֲרִיתוֹ
15 יִהְיֶה נָבָל: (יב) כִּסֵּא כָבוֹד מָרוֹם מֵרִאשׁוֹן מְקוֹם
16 מִקְדָּשֵׁנוּ: (יג) מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְהֹוָה כָּל עֹזְבֶיךָ יֵבֹשׁוּ יְסוּרַי
{וְסוּרַי} בָּאָרֶץ יִכָּתֵבוּ כִּי עָזְבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים אֶת יְהֹוָה:
17 (יד) רְפָאֵנִי יְהֹוָה וְאֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנִי וְאִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתִי אָתָּה:

شماره ۳۳

هفطارای پاراشای «بحوقوتی» از کتاب «یرمیا»

فصل ۱۶ آیه ۱۹ الی آیه ۲۱ و فصل ۱۷ آیه یک الی آیه ۱۴

۱ ای خدا، هنگام مصیبت، تو قدرت و پناهگاه و گریزگاه من میباشی. قومها از اطراف جهان بسوی تو آمده خواهند گفت: در حقیقت پدران ما جز (معبود) دروغ، پوچ و بیهوده، نصیبی نداشتند.

۲ آیا آدم برای خود معبود میسازد در حالیکه آن‌ها معبود نیستند.

۳ بنابراین، این مرتبه به آنها می‌فهمانم و قدرت و زور خود را به آنها نشان میدهم تا بدانند من ادونای هستم.

۴ گناه (مردم کشور) «یهودا» با قلم آهنین که نوک آن (محکم) مانند سنگ خارا است روی لوح قلب‌شان و برآمدگی‌های قربانگاه‌هایشان حکاکی شده است.

۵ همانطور که فرزندانشان در مدّ نظرشان هستند، قربانگاه‌های مورد پرستش‌شان در کنار درختان خرّم و روی تپه‌های بلند در مدّ نظرشان است.

۶ ای کوه من (صیون) که در صحرا قرار داری، ثروت تو - تمام خزائن ترا مورد غارت قرار میدهم و همینطور، سکوچه‌هایت که بمنظور خطا (ی پرستیدن) بُت درست شده است.

۷ لذا بخاطر (گناه) خودت، حق مالکیتی راکه به تو دادم از دست خواهی داد و درکشوری که نمی‌شناسی بوسیله دشمنانت ترا وادار به بردگی خواهم کرد، چونکه خشم مرا (چنان) شعله‌ورکرده‌اید که همیشه سوزان خواهد بود.

۸ ادونای چنین فرموده است: لعنت باد به شخصی که به آدم توکّل کند و بشر را قدرت خود قرار دهد و قلب خود را از ادونای دور نماید.

۹ مانند درخت «عَرعَر» در بیابان خواهد بود که هرگاه چیزی خوب (یعنی باران) بیاید احساس نخواهد کرد زیرا در گرمای بیابان شوره‌زار و غیر قابل سکونت، قرار دارد.

۱۰ متبارک باد شخصی که به ادونای توکّل کند، ادونای پناهگاه او خواهد بود.

۱۱ همانند درختی است که کنار آب کاشته شده باشد و ریشه‌های خود را کنار نهر بگستراند. گرما را حس نخواهد کرد، برگش خرّم خواهد بود و در خشکسالی نگرانی نخواهد داشت و از میوه دادن باز نخواهد ایستاد.

۱۲ قلب مکّار از همه چیز خطرناک‌تر است، چه کسی از آن آگهی پیدا میکند؟

۱۳ من ادونای رسیدگی کننده‌ی قلب و بازرس کلیه‌ها هستم تا به هرکس طبق رفتار و طبق نتیجه اعمالش اَجر دهم.

۱۴ کسی که از راه انصاف، کسب ثروت نمیکند، مثل کبکی است که روی تخمی میخوابد که خودش آنرا بوجود نیاورده است، در نیمه عمر (ثروتش) وی را ترک خواهد کرد (همانطور که جوجه‌ی بدست آمده، کبک را ترک کرده، بدنبال جنس خودش میرود) و عاقبت (آن شخص) رسوا میشود.

۱۵ محل معبد مقدّس ما، از روز ازل تخت مجلل (خدای) بلند مرتبه بوده است.

۱۶ امید «ییسرائل» ادونای میباشد. تمام ترک کنندگان تو شرمسار خواهند شد. دور شدگان از من (یعنی ادونای) در جهان (بعنوان کسانیکه منبع آب حیات - یعنی ادونای را ترک کرده‌اند) ثبت خواهند شد.

۱۷ ادونای مرا شفا بده تا بهبودی یابم، مرا نجات بده تا رستگار شوم، چونکه مورد ستاش من توئی.

הפטרת במדבר

ספר הושע פרק ב

1 (א) וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר לֹא יִמַּד וְלֹא
יִסָּפֵר וְהָיָה בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יֵאָמֵר לָהֶם לֹא עַמִּי אַתֶּם יֵאָמֵר
2 לָהֶם בְּנֵי אֵל חָי: (ב) וְנִקְבְּצוּ בְּנֵי יְהוּדָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
יַחְדָּו וְשָׂמוּ לָהֶם רֹאשׁ אֶחָד וְעָלוּ מִן הָאָרֶץ כִּי גָדוֹל יוֹם
3 יִזְרְעֶאל: (ג) אִמְרוּ לַאֲחֵיכֶם עַמִּי וְלַאֲחוֹתֵיכֶם רֻחָמָה:
4 (ד) רִיבוּ בְאִמְּכֶם רִיבוּ כִּי הִיא לֹא אִשְׁתִּי וְאָנֹכִי לֹא אִישָׁהּ
5 וְתָסֵר זְנוּנֶיהָ מִפָּנֶיהָ וְנַאֲפוּפֶיהָ מִבֵּין שָׁדֶיהָ: (ה) פֶּן
אַפְשִׁיטֶנָּה עֲרֻמָּה וְהִצַּגְתִּיהָ כְּיוֹם הִוָּלְדָהּ וְשַׂמְתִּיהָ כַמִּדְבָּר
6 וְשַׁתִּהָ כְּאֶרֶץ צִיָּה וַהֲמִתִּיהָ בַּצָּמָא: (ו) וְאֶת בָּנֶיהָ לֹא
7 אֲרַחֵם כִּי בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה: (ז) כִּי זָנְתָה אִמָּם הֹבִישָׁה
הוֹרָתָם כִּי אָמְרָה אֵלְכָה אַחֲרֵי מְאַהֲבַי נֹתְנֵי לַחְמִי וּמֵימַי
8 צַמְרִי וּפִשְׁתִּי שַׁמְנִי וְשִׁקּוּיָי: (ח) לָכֵן הִנְנִי שָׂךְ אֶת דַּרְכֵּךְ
בַּסִּירִים וְגָדַרְתִּי אֶת גְּדֵרָהּ וּנְתִיבוֹתֶיהָ לֹא תִמְצָא: (ט)
9 וְרִדְּפָה אֶת מְאַהֲבֶיהָ וְלֹא תַשִּׂיג אֹתָם וּבִקְשָׁתַם וְלֹא
תִמְצָא וְאָמְרָה אֵלְכָה וְאָשׁוּבָה אֶל אִישִׁי הָרִאשׁוֹן כִּי טוֹב
10 לִי אָז מֵעָתָּה: (י) וְהִיא לֹא יָדְעָה כִּי אָנֹכִי נָתַתִּי לָהּ הַדָּגָן
וְהַתִּירוֹשׁ וְהַיִּצְהָר וְכֶסֶף הִרְבֵּיתִי לָהּ וְזָהָב עָשׂוּ לַבָּעַל:
11 (יא) לָכֵן אָשׁוּב וְלָקַחְתִּי דְגָנִי בְּעִתּוֹ וְתִירוֹשִׁי בְּמוֹעֲדוֹ
12 וְהִצַּלְתִּי צַמְרִי וּפִשְׁתִּי לְכַסּוֹת אֶת עֶרְוָתָהּ: (יב) וְעַתָּה
אֲגַלֶּה אֶת נַבְלֻתָהּ לְעֵינֵי מְאַהֲבֶיהָ וְאִישׁ לֹא יַצִּילֶנָּה מִיָּדִי:
13 (יג) וְהִשְׁבַּתִּי כָּל מְשׂוֹשָׂהּ חַגָּהּ חָדְשָׁהּ וְשַׁבַּתָּהּ וְכֹל
14 מוֹעֲדָהּ: (יד) וַהֲשִׁמֹּתִי גַּפְנָהּ וּתְאֵנָתָהּ אֲשֶׁר אָמְרָה אֶתְנָה
הֵמָּה לִי אֲשֶׁר נָתְנוּ לִי מְאַהֲבָי וְשַׂמְתִּים לְיַעַר וַאֲכָלָתַם
15 חַיַּת הַשָּׂדֶה: (טו) וּפָקַדְתִּי עָלֶיהָ אֶת יְמֵי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר
תַּקְטִיר לָהֶם וַתַּעַד נִזְמָהּ וְחֶלְיָתָהּ וַתֵּלֶךְ אַחֲרֵי מְאַהֲבֶיהָ

هفطاراهای شباتها

شماره ۳۴

هفطارای پاراشای «بمیدبار» از کتاب «هوشیع» فصل ۲ آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱ شمار فرزندان «ییسرائل» چون شن دریا (زیاد) خواهد شد که نتوان آنها را سنجید یا شمرد. بجای اینکه به آنها گفته شود شما قوم من نیستید، به آنها گفته خواهد شد: فرزندان خدای قادر زنده میباشد.

۲ اهالی (کشور) «یهودا» و (کشور) «ییسرائل» (از آوارگی) جمع‌آوری خواهند شد و برای خود یک رئیس تعیین خواهند کرد و از سرزمین (آوارگی) بیرون خواهند آمد چونکه روز اجتماع، با عظمت خواهد بود.

۳ به برادران خود «عَمی» (قوم من) و به خواهران خود «روحاماه»، مورد ترحم قرار گرفته، خطاب کنید. (منظور از یهودیان خداترس است).

۴ به مادر خود (منظور از سران کشور و حامیان منحرف آنهاست) نزاع کنید، که وی همسر من نمیباشد و من همسر او نیستم، تا بی حیائی را از روی خود و فسق و فجور را در میان پستانهای خویش دور سازد.

۵ مبادا بمنظور عریانی، لباس از تنش بیرون آورم و مانند روز تولدش (که عریان بود) او را به نمایش بگذارم و او را مثل (آدم مستقر در) بیابان قرار دهم و به زمین شوره‌زاری مبدلش کنم و از تشنگی هلاکش سازم.

۶ به فرزندان او (منظور از مردم کشور است) رحم نخواهم کرد چون زِنازاده (یعنی فرزندان مردم منحرف) میباشند.

۷ نظر به اینکه مادرشان زِناکرده (یعنی منحرف شده) است و (نظر بانکه) زاینده آنها بی شرمی نشان داده، گفت: بدنبال فاسقانم (بُت‌ها) خواهم رفت، در پی آنهائیکه غذا و آب و پشم و کتان و روغن و نوشیدنی‌هایم را تأمین میکنند...

۸ از این جهت من راه ترا با خارها سدّ میکنم و دیواری میکشم که نتوانی راه خود را پیدا کنی.

۹ (بطوریکه) دنبال فاسقان خود برود و به آنها نرسد، آنها را جستجو کند و پیدا نکند، پس (با خود) بگوید نزد شوهر اولم برگردم، چون آن وقت از حالا برای من بهتر بود.

۱۰ او نمی‌دانست، این من بودم که غله و شیره و چربی را به او ارزانی داشتم، نقره (یعنی پول و ثروت) او را زیاد کردم، طلا (باو بخشیدم) ولی برای بُت تخصیص دادند.

۱۱ بنابراین من تغییر رویه میدهم. غله خودم را در موقعش و چربی‌ام را در زمان خود از او باز میستانم و (همینطور) پشم و کتانم راکه برای پوشانیدن شرمگاهیش بود پس میگیرم.

۱۲ و حالاست که رسوائی او را در حضور همه فاسقانش برملا میسازم، و کسی نتواند او را از دست من خلاص کند.

۱۳ تمام شادی‌های او را: جشن‌ها، عیدهای اول ماه و شبات‌ها و هر عید او را باطل میکنم.

۱۴ مُو و انجیرش راکه اظهار میدارد هدیه (زناکاری) هستند که فاسقانم به من بخشیده‌اند، لگدمال میکنم، آنها را بـه جنگلی تبدیل میکنم تا حیوان صحرا آنها را بخورد.

۱۵ روزهای بُت پرستی راکه برای آن (بُت‌ها) بخور تقدیم میکرد و زیورآلات بر بینی و گردن خود می‌آویخت و بدنبال فاسقان خود میرفت و مرا به فراموشی می‌سپرد مدّ نظر دارم. فرموده ادونای است.

16 וְאֹתִי שָׁכְחָה נְאֻם יְהוָֹה: (טז) לָכֵן הִנֵּה אָנֹכִי מְפַתֶּיהָ
17 וְהֹלַכְתִּיהָ הַמִּדְבָּר וְדִבַּרְתִּי עַל לִבָּהּ: (יז) וְנָתַתִּי לָהּ אֶת
כְּרָמֶיהָ מִשָּׁם וְאֶת עֵמֶק עָכוֹר לְפֶתַח תִּקְוָה וְעָנְתָה שָּׁמָּה
18 כִּימֵי נְעוּרֶיהָ וּכְיוֹם עֲלוֹתָהּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (יח) וְהָיָה
בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהוָֹה תִּקְרְאִי אִישִׁי וְלֹא תִקְרְאִי לִי עוֹד
19 בַּעְלִי: (יט) וַהֲסִרֹתִי אֶת שְׁמוֹת הַבְּעָלִים מִפִּיהָ וְלֹא יִזָּכְרוּ
20 עוֹד בִּשְׁמָם: (כ) וְכָרַתִּי לָהֶם בְּרִית בַּיּוֹם הַהוּא עִם חַיַּת
הַשָּׂדֶה וְעִם עוֹף הַשָּׁמַיִם וְרֶמֶשׂ הָאֲדָמָה וְקֶשֶׁת וְחֶרֶב
וּמִלְחָמָה אֶשְׁבּוֹר מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁכַּבְתִּים לָבֶטַח: (כא)
21 וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי לְעוֹלָם וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי בְּצֶדֶק וּבְמִשְׁפָּט וּבְחֶסֶד
22 וּבְרַחֲמִים: (כב) וְאֵרַשְׂתִּיךְ לִי בֶּאֱמוּנָה וְיָדַעַתְּ אֶת יְהוָֹה:

هفطارای پاراشای «بمیدبار» از کتاب «هوشیع» فصل ۲ آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱۶ لذا من او را فریفته کرده به بیابان (دور از عاشقان) میبرم و سخنان دلنشین به او میگویم.

۱۷ در آنجا تاکستانهایش را به او اختصاص میدهم و دره وحشت را برای او به روزنه امید مبدل میکنم پس مانند روزگار جوانی‌اش و مثل موقعی که از سرزمین «مصر» بیرون آمد آنجا سرود خواهد خواند.

۱۸ فرموده ادونای است: چنین مقرّر است در آن زمان شوهرم مرا «ایشی» (یعنی مرد من) صدا خواهی زد و دیگر مرا صاحبم «بَعَلی» صدا نخواهی زد (چونکه واژه «بَعَل» نیز نام بُتی میباشد).

۱۹ نامهای بُت‌ها را از دهانش دور خواهم کرد و دیگر بیاد نام آنها نخواهد افتاد.

۲۰ بخاطر آنها در آن زمان با حیوان صحرا و پرنده آسمان و خزنده روی زمین پیمان می‌بندم و کمان و شمشیر و جنگ را از این سرزمین قطع میکنم و آنها را با آرامش خواهم خوابانید.

۲۱ برای همیشه ترا برای خود نامزد خواهم کرد، با صداقت و انصاف و رحم ترا برای خود نامزد خواهم نمود.

۲۲ با اطمینان ترا برای خود نامزد خواهم کرد تا ادونای را بشناسی.

הפטרת נשא

ספר שופטים פרק יג

(ב) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצָּרְעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדָּנִי וּשְׁמוֹ מָנוֹחַ 1
וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה וְלֹא יָלָדָה: (ג) וַיֵּרָא מַלְאַךְ יְהֹוָה אֶל 2
הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה נָא אַתְּ עֲקָרָה וְלֹא יָלַדְתְּ וְהָרִית
וְיָלַדְתְּ בֵּן: (ד) וְעַתָּה הִשָּׁמְרִי נָא וְאַל תִּשְׁתִּי יַיִן וְשֵׁכָר 3
וְאַל תֹּאכְלִי כָּל טָמֵא: (ה) כִּי הִנָּךְ הָרָה וְיֹלַדְתְּ בֵּן וּמוֹרָה 4
לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ כִּי נְזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנַּעַר מִן הַבָּטֶן
וְהוּא יָחֵל לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים: (ו) וַתָּבֹא 5
הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִישָׁהּ לֵאמֹר אִישׁ הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי
וּמַרְאֵהוּ כְּמַרְאֵה מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים נוֹרָא מְאֹד וְלֹא
שְׁאִלְתִּיהוּ אֵי מִזֶּה הוּא וְאֶת שְׁמוֹ לֹא הִגִּיד לִי: (ז)
וַיֹּאמֶר לִי הִנָּךְ הָרָה וְיֹלַדְתְּ בֵּן וְעַתָּה אַל תִּשְׁתִּי יַיִן וְשֵׁכָר 6
וְאַל תֹּאכְלִי כָּל טֻמְאָה כִּי נְזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנַּעַר מִן
הַבֶּטֶן עַד יוֹם מוֹתוֹ: (ח) וַיֶּעְתַּר מָנוֹחַ אֶל יְהֹוָה וַיֹּאמַר 7
בִּי אֲדוֹנָי אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁלַחְתָּ יָבוֹא נָא עוֹד אֵלֵינוּ
וְיוֹרֵנוּ מַה נַּעֲשֶׂה לַנַּעַר הַיּוּלָּד: (ט) וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים 8
בְּקוֹל מָנוֹחַ וַיָּבֹא מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל הָאִשָּׁה וְהִיא
יוֹשֶׁבֶת בַּשָּׂדֶה וּמָנוֹחַ אִישָׁהּ אֵין עִמָּהּ: (י) וַתְּמַהֵר הָאִשָּׁה 9
וַתָּרָץ וַתַּגֵּד לְאִישָׁהּ וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ
אֲשֶׁר בָּא בַיּוֹם אֵלָי: (יא) וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ מָנוֹחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ 10
וַיָּבֹא אֶל הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הַאַתָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֶל
הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנִי: (יב) וַיֹּאמֶר מָנוֹחַ עַתָּה יָבֹא דְבָרֶיךָ 11
מַה יִּהְיֶה מִשְׁפַּט הַנַּעַר וּמַעֲשֵׂהוּ: (יג) וַיֹּאמֶר מַלְאַךְ יְהֹוָה 12
אֶל מָנוֹחַ מִכֹּל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶל הָאִשָּׁה תִּשָּׁמֵר: (יד)
מִכֹּל אֲשֶׁר יֵצֵא מִגֶּפֶן הַיַּיִן לֹא תֹאכַל וְיַיִן וְשֵׁכָר אַל תֵּשְׁתְּ 13
וְכָל טֻמְאָה אַל תֹּאכַל כֹּל אֲשֶׁר צִוִּיתִיהָ תִּשְׁמֹר: (טו)

شماره ۳۵

هفطارای پاراشای «ناسو» از کتاب «داوران» فصل ۱۳ آیه ۲ الی آیه ۲۵

۱ مردی بود از خاندان «دان» از محل «صُرعا» بنام «مانُوَح» و زنش نازا بود و نزائیده بود.

۲ فرشته خدا به آن زن آشکار شده باو گفت: هم اکنون تو نازا هستی و نزائیده‌ای ولیکن باردار شده پسری خواهی زائید.

۳ پس از حالا مواظب باش و شراب و نوشابه الکلی ننوش و هیچ چیز ناپاکی نخور.

۴ زیرا اینک تو بارداری و پسری میزائی. نظر به اینکه این کودک (از اول بارداری) در رحم مادر (تا روز فوتش) نازیر (پرهیزگار) خداوند میباشد تیغ بر سرش بکار نرود. او شروع خواهد کرد «ییسرائل» را از دست «پلیشتیم» نجات دهد.

۵ آن زن آمد و به شوهرش چنین گفت: مرد خداوند نزد من آمد قیافه او مانند چهره فرشته خداوند زیاد ترسناک بود، از او نپرسیدم از چه محلی است و نامش را به من نگفت.

۶ به من گفت: اینک تو بارداری و پسری خواهی زائید، لذا از حالا شراب و نوشابه الکلی ننوش و نظر به اینکه این کودک از رحم مادر تا روز فوتش نازیر (پرهیزگار) خداوند خواهد بود هیچ چیز ناپاکی نخور.

۷ «مانُوَح» به درگاه ادونای دعاکرده گفت: التماس اینکه ای خدا! مرد خداوندکه فرستادی باز هم پیش ما بیاید و ما را راهنمائی کندکه با این کودک که متولد خواهد شد چه کنیم.

۸ خداوند سخن «مانُوَح» را شنید: پس در حالیکه آن زن درکشتزار نشسته بود و «مانُوَح» شوهرش با او نبود بار دیگر فرشته خداوند نزد او آمد.

۹ آن زن عجله کرد، دوید و به شوهر خود اطلاع داد و به او گفت: هم اکنون مردی که در آن روز نزد من آمده بود به من ظاهر شده است.

۱۰ «مانُوَح» برخاست و به دنبال زنش رفت و نزد آن مرد آمد و به او گفت: آیا تو آن مردی هستی که با این زن صحبت کردی؟ گفت: منم.

۱۱ «مانُوَح» گفت: حال (فکر میکنیم) گفته‌های تو واقع شوند، دستور شرعی و عمل او چه خواهد بود.

۱۲ فرشته ادونای به «مانُوَح» گفت: از آنچه به آن زن گفتم، پرهیزکند.

۱۳ از هر چیزی که از مُو (تاک) بعمل میآید نخورد - شراب و نوشابه الکلی ننوشد و هیچ چیز ناپاکی نخورد هر چه باو امرکردم (توکه شوهر او هستی) مواظب باش. (نذرش را باطل نکنی).

14 וַיֹּאמֶר מָנוֹחַ אֶל מַלְאַךְ יְהֹוָה נַעְצְרָה נָּא אוֹתָךְ וְנַעֲשֶׂה
15 לְפָנֶיךָ גְּדִי עִזִּים: (טז) וַיֹּאמֶר מַלְאַךְ יְהֹוָה אֶל מָנוֹחַ אִם
תַּעְצְרֵנִי לֹא אֹכַל בְּלַחְמֶךָ וְאִם תַּעֲשֶׂה עֹלָה לַיהֹוָה תַּעֲלֶנָּה
16 כִּי לֹא יָדַע מָנוֹחַ כִּי מַלְאַךְ יְהֹוָה הוּא: (יז) וַיֹּאמֶר מָנוֹחַ
אֶל מַלְאַךְ יְהֹוָה מִי שְׁמֶךָ כִּי יָבֹא דְבָרְיךָ {דְּבָרְךָ}
17 וְכִבַּדְנוּךָ: (יח) וַיֹּאמֶר לוֹ מַלְאַךְ יְהֹוָה לָמָּה זֶּה תִּשְׁאַל
18 לִשְׁמִי וְהוּא פֶלְאִי: (יט) וַיִּקַּח מָנוֹחַ אֶת גְּדִי הָעִזִּים וְאֶת
הַמִּנְחָה וַיַּעַל עַל הַצּוּר לַיהֹוָה וּמַפְלִא לַעֲשׂוֹת וּמָנוֹחַ
19 וְאִשְׁתּוֹ רֹאִים: (כ) וַיְהִי בַעֲלוֹת הַלַּהַב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַשָּׁמַיְמָה וַיַּעַל מַלְאַךְ יְהֹוָה בְּלַהַב הַמִּזְבֵּחַ וּמָנוֹחַ וְאִשְׁתּוֹ
20 רֹאִים וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם אָרְצָה: (כא) וְלֹא יָסַף עוֹד מַלְאַךְ
יְהֹוָה לְהֵרָאֹה אֶל מָנוֹחַ וְאֶל אִשְׁתּוֹ אָז יָדַע מָנוֹחַ כִּי
21 מַלְאַךְ יְהֹוָה הוּא: (כב) וַיֹּאמֶר מָנוֹחַ אֶל אִשְׁתּוֹ מוֹת
22 נָמוּת כִּי אֱלֹהִים רָאִינוּ: (כג) וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוּ חָפֵץ
יְהֹוָה לַהֲמִיתֵנוּ לֹא לָקַח מִיָּדֵנוּ עֹלָה וּמִנְחָה וְלֹא הֶרְאָנוּ
23 אֶת כָּל אֵלֶּה וְכָעֵת לֹא הִשְׁמִיעָנוּ כָּזֹאת: (כד) וַתֵּלֶד
הָאִשָּׁה בֵּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שִׁמְשׁוֹן וַיִּגְדַּל הַנַּעַר וַיְבָרְכֵהוּ
24 יְהֹוָה: (כה) וַתָּחֶל רוּחַ יְהֹוָה לְפַעֲמוֹ בְּמַחֲנֵה דָן בֵּין
צָרְעָה וּבֵין אֶשְׁתָּאֹל:

هفطارای پاراشای «ناسو» از کتاب «داوران» فصل ۱۳ آیه ۲ الی آیه ۲۵

۱۴ «مانُوَح» به فرشته ادونای گفت: تمنی اینکه ترا نگهداریم در حضورت از بُز نر جوانی خوراک درست کنیم.

۱۵ فرشته ادونای به «مانُوَح» گفت: اگر مرا نگهداری از خوراک تو نخواهم خورد، ولی اگر (بخواهی بُز نری) برای ادونای قربانی سوختنی کنی، بکن. زیرا «مانُوَح» نمیدانست که او فرشته ادونای است.

۱۶ «مانُوَح» به فرشته ادونای گفت: نامت چیست؟ (تا) هنگامیکه سخن تو واقع شود، ترا دعوت کنیم.

۱۷ فرشته خدا باو گفت: چرا درباره نام من سئوال میکنی؟ نام من مخفی است.

۱۸ «مانُوَح» بُز نر جوانی با هدیه آردی برداشته و روی آن صخره برای ادونای قربانی سوختنی کرد (فرشته) کارهای عجیب میکرد و «مانُوَح» و زنش او را مشاهده میکردند.

۱۹ چنین شد، موقعی که شعله از روی قربانگاه به آسمان میرفت، فرشته ادونای در میان شعله قربانگاه (به آسمان) صعود نمود پس «مانُوَح» و زنش دیدند و روی بر زمین نهادند.

۲۰ دیگر، فرشته ادونای به «مانُوَح» و زنش آشکار نگردید، آنگاه «مانُوَح» فهمید که وی فرشته ادونای است.

۲۱ «مانُوَح» به زنش گفت، نظر به اینکه فرشته‌ای دیدیم حتماً خواهم مُرد.

۲۲ زنش به او گفت: در صورتیکه ادونای میخواست ما را بکشد، قربانی سوختنی و هدیه آردی را از ما نمی‌پذیرفت و همه این چیزها را به ما نشان نمی‌داد و در این موقعیت چنین (مژده‌ای را) به ما اطلاع نمیداد.

۲۳ آن زن پسری زائید و نامش را «شیمشون» گذاشت. آن کودک بزرگ شد و خدا او را برکت کرد.

۲۴ شروع شد الهام ادونای در اردوگاه «دان» بین «صُرعا» و «اشتائول» گاهگاهی در او پدیدار شود.

הפטרת בהעלתך

ספר זכריה פרק ב -ג - ד

1 (יד) רָנִּי וְשִׂמְחִי בַּת צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ נְאֻם
2 יְהֹוָה: (טו) וְנִלְווּ גוֹיִם רַבִּים אֶל יְהֹוָה בַּיּוֹם הַהוּא וְהָיוּ
לִי לְעָם וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ וְיָדַעַתְּ כִּי יְהֹוָה צְבָאוֹת שְׁלָחַנִי
3 אֵלָיִךְ: (טז) וְנָחַל יְהֹוָה אֶת יְהוּדָה חֶלְקוֹ עַל אַדְמַת
4 הַקֹּדֶשׁ וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלָם: (יז) הַס כָּל בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהֹוָה
5 כִּי נֵעוֹר מִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ: (א) וַיַּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן
הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מַלְאַךְ יְהֹוָה וְהַשָּׂטָן עֹמֵד עַל יְמִינוֹ
6 לְשִׂטְנוֹ: (ב) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל הַשָּׂטָן יִגְעַר יְהֹוָה בְּךָ הַשָּׂטָן
וְיִגְעַר יְהֹוָה בְּךָ הַבֹּחֵר בִּירוּשָׁלָם הֲלוֹא זֶה אוּד מֻצָּל
7 מֵאֵשׁ: (ג) וִיהוֹשֻׁעַ הָיָה לָבֻשׁ בְּגָדִים צוֹאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי
8 הַמַּלְאָךְ: (ד) וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל הָעֹמְדִים לְפָנָיו לֵאמֹר
הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים מֵעָלָיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הֶעֱבַרְתִּי
9 מֵעָלֶיךָ עֲוֺנֶךָ וְהַלְבֵּשׁ אֹתְךָ מַחֲלָצוֹת: (ה) וָאֹמַר יָשִׂימוּ
צָנִיף טָהוֹר עַל רֹאשׁוֹ וַיָּשִׂימוּ הַצָּנִיף הַטָּהוֹר עַל רֹאשׁוֹ
10 וַיַּלְבִּשֻׁהוּ בְּגָדִים וּמַלְאַךְ יְהֹוָה עֹמֵד: (ו) וַיָּעַד מַלְאַךְ
11 יְהֹוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: (ז) כֹּה אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת אִם
בִּדְרָכַי תֵּלֵךְ וְאִם אֶת מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר וְגַם אַתָּה תָּדִין אֶת
בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת חֲצֵרָי וְנָתַתִּי לְךָ מַהְלְכִים בֵּין
12 הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה: (ח) שְׁמַע נָא יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אַתָּה
וְרֵעֶיךָ הַיֹּשְׁבִים לְפָנֶיךָ כִּי אַנְשֵׁי מוֹפֵת הֵמָּה כִּי הִנְנִי מֵבִיא
13 אֶת עַבְדִּי צֶמַח: (ט) כִּי הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לִפְנֵי
יְהוֹשֻׁעַ עַל אֶבֶן אַחַת שִׁבְעָה עֵינָיִם הִנְנִי מְפַתֵּחַ פִּתֻּחָהּ
נְאֻם יְהֹוָה צְבָאוֹת וּמַשְׁתִּי אֶת עֲוֺן הָאָרֶץ הַהִיא בְּיוֹם
14 אֶחָד: (י) בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהֹוָה צְבָאוֹת תִּקְרְאוּ אִישׁ
15 לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֶּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: (א) וַיָּשָׁב הַמַּלְאָךְ

شماره ۳۶

هفطارای پاراشای «بهعلوتخا» ازکتاب «زخریا» فصل ۲ آیه ۱۴ الی آیه ۱۷ و فصل ۳ آیه یک الی آیه ۱۰ و فصل ۴ آیه یک الی آیه ۷

۱ ای اجتماع «صیون» سرود بخوان و شادی کن زیرا اینک من میآیم و در میان تو ساکن میشوم. این فرموده ادونای است.

۲ در آن روز، امت‌های زیادی به خدا خواهند پیوست تا قوم من شوند (با این وصف) من در میان تو ساکن خواهم شد و خواهی دانست که ادونای صوائوت مرا بسوی تو فرستاده است.

۳ ادونای (خاندان) «یهودا» را در سرزمین مقدّس نصیب خود قرار خواهد داد و بار دیگر «یروشالییم» را انتخاب خواهد کرد.

۴ ای بشر، در حضور ادونای که از مکان مقدس خود قیام کرده است (تا برای ییسرائل) اقدام کند، خاموش باش!

۵ «یهوشوع»، کُوهن بزرگ را به من نشان داد (او) جلو فرشته ادونای ایستاده بود و شیطان برای شیطنت کردن سمت راست وی قرار گرفته بود.

۶ (فرشته) ادونای به شیطان گفت: ای شیطان! ادونای ترا لعنت کند. ادونای -کسیکه «یروشالییم» را برگزیده است ترا نفرین کند. مگر این (یهوشوع) چون چوب نیم سوخته‌ای نیست که از آتش خلاص شده است؟!

۷ «یهوشوع» در حالیکه لباسهای آلوده به کثافت به تن داشت نزد آن فرشته ایستاده بود.

۸ (فرشته) صدایش را بلند کرده به آنهائیکه در حضورش ایستاده بودند گفت: این لباسهای آلوده به کثافت را از تن او دور کنید. به او گفت: ببین گناهت را بخشیدم (وگفتم) لباسهای فاخر به تو بپوشانند.

۹ گفتم: عمامه پاکی بر سر او بگذارند. این عمامه پاک را به سرش نهادند و لباسها (ی فاخر) را باو پوشانیدند و فرشته ادونای ایستاده بود.

۱۰ فرشته خدا به «یهوشوع» چنین خاطر نشان کرد...

۱۱ «اَدونای - صوائوت» چنین فرموده است: اگر در راه من گام برداری، و دستورات مرا رعایت نمائی، تو هم (مانند پدرت) در خانه (مقدس) من دادرسی کنی و حیاطهای (مقدس) مرا محافظت نمائی، پس بین این فرشته‌هائی که ایستاده‌اند اجازه رفت و آمد خواهی داشت (که هم درجه آنها باشی).

۱۲ ای «یهوشوع» کُوهن بزرگ تو و دوستانت که پیش تو نشسته‌اند و اشخاص نمونه‌ای میباشند، توجه کنید که من اینک بنده‌ام «سِمَح» (لقب ماشیح است) را میآورم.

۱۳ زیرا این سنگی است (زیر بنائی) که پیش «یهوشوع»، قرار دادم برای هر سنگی (از این بنای خانه‌ام) با هفت چشم (نظارت میکنم) فرموده ادونای صوائوت است: اینک من روی آن نقش میکنم که گناه مردم این سرزمین را در یک روز دور میسازم.

۱۴ فرموده اَدونای - صوائوت اینست: در آن روز هر شخصی از شما دوست خود را زیر درخت مُو و درخت انجیر خویش دعوت خواهد کرد.

۱۵ فرشته‌ای که با من صحبت میکرد، برگشت و مرا مانند کسی که از خواب بیدار شود بیدار کرد.

הפטרת בהעלתך

16 הַדֹּבֵר בִּי וַיְעִירֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יֵעוֹר מִשְּׁנָתוֹ׃ (ב) וַיֹּאמֶר
אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וָיֹּאמַר {וָאֹמַר} רָאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת
זָהָב כֻּלָּהּ וְגֻלָּהּ עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה נֵרֹתֶיהָ עָלֶיהָ שִׁבְעָה
17 וְשִׁבְעָה מוּצָקוֹת לַנֵּרוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ׃ (ג) וּשְׁנַיִם
זֵיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִימִין הַגֻּלָּה וְאֶחָד עַל שְׂמֹאלָהּ׃ (ד)
18 וָאַעַן וָאֹמַר אֶל הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי לֵאמֹר מָה אֵלֶּה אֲדֹנִי׃
19 (ה) וַיַּעַן הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלַי הֲלוֹא יָדַעְתָּ מָה
הֵמָּה אֵלֶּה וָאֹמַר לֹא אֲדֹנִי׃ (ו) וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֵלַי לֵאמֹר זֶה
20 דְּבַר יְהֹוָה אֶל זְרֻבָּבֶל לֵאמֹר לֹא בְחַיִל וְלֹא בְכֹחַ כִּי אִם
בְּרוּחִי אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת׃ (ז) מִי אַתָּה הַר הַגָּדוֹל לִפְנֵי
21 זְרֻבָּבֶל לְמִישֹׁר וְהוֹצִיא אֶת הָאֶבֶן הָרֹאשָׁה תְּשֻׁאוֹת חֵן חֵן
לָהּ׃

هفطارای پاراشای «بهعلو تخا» از کتاب «زخریا» فصل ۲ آیه ۱۴ الی آیه ۱۷ و

۱۶ به من گفت: چه می‌بینی؟! گفتم: اینک چراغدانی است تماماً از طلا و ظرف روغن آن بالای آنست و هفت چراغ آن روی آن قرار دارد و از هفت (لوله) که بالای آنست به چراغها روغن ریخته میشود.

۱۷ دو درخت زیتون کنار آنست. یکی سمت راست آن ظرف روغن و یکی چپ آن.

۱۸ صدای خود را بلند کردم و با فرشته‌ای که با من صحبت میکرد چنین گفتم: ای آقای من اینها چیستند؟

۱۹ فرشته‌ای که با من صحبت میکرد به من پاسخ داد و گفت: آیا نمیدانی آنها چیستند؟ گفتم: نه آقای من.

۲۰ پاسخ داد و به من چنین گفت: کلام ادونای خطاب به «زِروباوِل» اینست: (کامیابی) نه با زور است و نه با قدرت بلکه ادونای صوائوت فرموده است: این فقط به اراده من بستگی دارد.

۲۱ ای کوه بزرگ (یعنی ای دشمن قوی) تو چه اهمیتی داری؟ در برابر «زِروباوِل» هموّار (یعنی نابود) میشوی. وی سنگ آخر بنای خانه مقدس مرا خواهد گذاشت. (جهانیان) با هلهله خطاب به آن سنگ (بِنا میگویند) «چه افتخار آمیز است».

הפטרת שלח לך

ספר יהושע פרק ב

1 (א) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן מִן הַשִּׁטִּים שְׁנַיִם אֲנָשִׁים
מְרַגְּלִים חֶרֶשׁ לֵאמֹר לְכוּ רְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְאֶת יְרִיחוֹ וַיֵּלְכוּ
וַיָּבֹאוּ בֵּית אִשָּׁה זוֹנָה וּשְׁמָהּ רָחָב וַיִּשְׁכְּבוּ שָׁמָּה: (ב)
2 וַיֵּאָמַר לְמֶלֶךְ יְרִיחוֹ לֵאמֹר הִנֵּה אֲנָשִׁים בָּאוּ הֵנָּה הַלַּיְלָה
3 מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַחְפֹּר אֶת הָאָרֶץ: (ג) וַיִּשְׁלַח מֶלֶךְ יְרִיחוֹ
אֶל רָחָב לֵאמֹר הוֹצִיאִי הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֵלַיִךְ אֲשֶׁר בָּאוּ
4 לְבֵיתֵךְ כִּי לַחְפֹּר אֶת כָּל הָאָרֶץ בָּאוּ: (ד) וַתִּקַּח הָאִשָּׁה
אֶת שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתִּצְפְּנוֹ וַתֹּאמֶר כֵּן בָּאוּ אֵלַי הָאֲנָשִׁים
5 וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאַיִן הֵמָּה: (ה) וַיְהִי הַשַּׁעַר לִסְגּוֹר בַּחֹשֶׁךְ
וְהָאֲנָשִׁים יָצָאוּ לֹא יָדַעְתִּי אָנָה הָלְכוּ הָאֲנָשִׁים רִדְפוּ מַהֵר
6 אַחֲרֵיהֶם כִּי תַשִּׂיגוּם: (ו) וְהִיא הֶעֱלָתַם הַגָּגָה וַתִּטְמְנֵם
7 בְּפִשְׁתֵּי הָעֵץ הָעֲרֻכוֹת לָהּ עַל הַגָּג: (ז) וְהָאֲנָשִׁים רָדְפוּ
אַחֲרֵיהֶם דֶּרֶךְ הַיַּרְדֵּן עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשַּׁעַר סָגָרוּ אַחֲרֵי
8 כַּאֲשֶׁר יָצְאוּ הָרֹדְפִים אַחֲרֵיהֶם: (ח) וְהֵמָּה טֶרֶם יִשְׁכָּבוּן
9 וְהִיא עָלְתָה עֲלֵיהֶם עַל הַגָּג: (ט) וַתֹּאמֶר אֶל הָאֲנָשִׁים
יָדַעְתִּי כִּי נָתַן יְהוָה לָכֶם אֶת הָאָרֶץ וְכִי נָפְלָה אֵימַתְכֶם
10 עָלֵינוּ וְכִי נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם: (י) כִּי שָׁמַעְנוּ
אֵת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת מֵי יַם סוּף מִפְּנֵיכֶם בְּצֵאתְכֶם
מִמִּצְרָיִם וַאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לִשְׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר
11 הַיַּרְדֵּן לְסִיחֹן וּלְעוֹג אֲשֶׁר הֶחֱרַמְתֶּם אוֹתָם: (יא) וַנִּשְׁמַע
וַיִּמַּס לְבָבֵנוּ וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ מִפְּנֵיכֶם כִּי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת:
12 (יב) וְעַתָּה הִשָּׁבְעוּ נָא לִי בַּיהוָה כִּי עָשִׂיתִי עִמָּכֶם חָסֶד
וַעֲשִׂיתֶם גַּם אַתֶּם עִם בֵּית אָבִי חֶסֶד וּנְתַתֶּם לִי אוֹת
13 אֱמֶת: (יג) וְהַחֲיִתֶם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי וְאֶת אַחַי וְאֶת

شماره ۳۷

هفطارای پاراشای «شِلَح لخا» از کتاب «یهوشوع» فصل ۲ آیه ۱ الی آیه ۲۴

۱ «یهوشوع» فرزند «نون» دو نفر جاسوس کارآزموده را از «شیطیم» محرمانه اعزام داشت. گفت: بروید، آن سرزمین و (شهر) «یِریحُو» را بررسی کنید. رفتند و بخانه زنی فاحشه بنام «راحاو» وارد شدند و در آنجا خوابیدند.

۲ به پادشاه «یریحو» اینطور گفته شد: اینک امشب اشخاصی از فرزندان «ییسرائل» برای جاسوسی این سرزمین، اینجا آمده‌اند.

۳ پادشاه «یریحو» نزد «راحاو» فرستاده گفت: این اشخاصی راکه پیش تو آمده به خانه تو وارد شده‌اند، بیرون کن چونکه برای جاسوسی این سرزمین آمده‌اند.

۴ آن زن، آن دو مرد راگرفت و پنهان ساخت (آنگاه) اظهار داشت: بلی - آن اشخاص نزد من آمدند و نمیدانستم اهل کجا هستند.

۵ هنگام تاریک شدن هوا و بستن دروازه‌ها بود خارج شدند، نمیدانم این اشخاص کجا رفتند. با عجله آنها را تعقیب کنید چون به آنها خواهید رسید.

۶ (ولی) او آنها را به پشت بام برد و آنها را زیر ساقه‌های کتان که برای خود روی بام چیده بود پنهان کرد.

۷ آن اشخاص (یعنی مأمورین پادشاه) راه «یَردِن» به طرف سرگذرگاه‌ها به تعقیب آنها پرداختند. و موقعیکه تعقیب کنندگان بدنبال آنها رفتند دَرِ (خانه‌ی راحاو) را (از بیرون) بستند (که کسی از خانه راحاو بیرون نرود).

۸ و قبل از اینکه آن (جاسوس)ها بخوابند «راحاو» نزد آنها به بام آمد.

۹ به آن اشخاص گفت: میدانم که ادونای این سرزمین را برای شما تخصیص داده است. چون بیم شما بر ما افتاده است و همه ساکنین این سرزمین به خاطر شما وحشت‌زده شده‌اند.

۱۰ زیرا اطلاع یافته‌ایم که موقع خارج شدن‌تان از «مصر» ادونای آب دریای سُرخ را در جلو شما خشک کرد و که با آن دو پادشاه «اموری» یعنی «سیحون» و «عوگ» که آن طرف «یَردِن» بودند طوری عمل کردید که آنها را تباه ساختید.

۱۱ شنیدیم و قلب ما آب شده است و بخاطر شما دیگر درکسی قدرتی باقی نمانده است چون درآسمان به بالا و بر روی زمین به پائین (فقط) خدا - خداوند شما، خداوند است (و خدای دیگری وجود ندارد).

۱۲ و حالاکه من به شما احسان کرده‌ام به خدا سوگند یاد نمائید که شما هم با خانواده پدرم احسان کنید و به من اطمینان خاطر بدهید.

۱۳ پدر و مادر و برادران و خواهران مرا و هر چه دارند زنده نگهدارید و جان‌های ما را از مرگ برهانید.

אַחוֹתַי {אַחְיוֹתַי} וְאֵת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת
14 נַפְשֹׁתֵינוּ מִמָּוֶת׃ (יד) וַיֹּאמְרוּ לָהּ הָאֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ
תַחְתֵּיכֶם לָמוּת אִם לֹא תַגִּידוּ אֶת דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיָה בְּתֵת
יְהוָה לָנוּ אֶת הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ (טו)
15 וַתּוֹרִדֵם בַּחֶבֶל בְּעַד הַחַלּוֹן כִּי בֵיתָהּ בְּקִיר הַחוֹמָה
16 וּבַחוֹמָה הִיא יוֹשָׁבֶת׃ (טז) וַתֹּאמֶר לָהֶם הָהָרָה לֵּכוּ פֶּן
יִפְגְּעוּ בָכֶם הָרֹדְפִים וְנַחְבֵּתֶם שָׁמָּה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוֹב
17 הָרֹדְפִים וְאַחַר תֵּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם׃ (יז) וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ
הָאֲנָשִׁים נְקִיִּם אֲנַחְנוּ מִשְּׁבֻעָתֵךְ הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ׃
18 (יח) הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָאִים בָּאָרֶץ אֶת תִּקְוַת חוּט הַשָּׁנִי הַזֶּה
תִּקְשְׁרִי בַּחַלּוֹן אֲשֶׁר הוֹרַדְתֵּנוּ בוֹ וְאֶת אָבִיךְ וְאֶת אִמֵּךְ
וְאֶת אַחַיִךְ וְאֵת כָּל בֵּית אָבִיךְ תַּאַסְפִי אֵלַיִךְ הַבָּיְתָה׃
19 (יט) וְהָיָה כֹּל אֲשֶׁר יֵצֵא מִדַּלְתֵי בֵיתֵךְ הַחוּצָה דָּמוֹ
בְרֹאשׁוֹ וַאֲנַחְנוּ נְקִיִּם וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתָּךְ בַּבַּיִת דָּמוֹ
20 בְרֹאשֵׁנוּ אִם יָד תִּהְיֶה בּוֹ׃ (כ) וְאִם תַּגִּידִי אֶת דְּבָרֵנוּ זֶה
21 וְהָיִינוּ נְקִיִּם מִשְּׁבֻעָתֵךְ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ׃ (כא) וַתֹּאמֶר
כְּדִבְרֵיכֶם כֶּן הוּא וַתְּשַׁלְּחֵם וַיֵּלֵכוּ וַתִּקְשֹׁר אֶת תִּקְוַת
22 הַשָּׁנִי בַּחַלּוֹן׃ (כב) וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ הָהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת
יָמִים עַד שָׁבוּ הָרֹדְפִים וַיְבַקְשׁוּ הָרֹדְפִים בְּכָל הַדֶּרֶךְ וְלֹא
23 מָצָאוּ׃ (כג) וַיָּשֻׁבוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיֵּרְדוּ מֵהָהָר וַיַּעַבְרוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן וַיְסַפְּרוּ לוֹ אֵת כָּל הַמֹּצְאוֹת
24 אוֹתָם׃ (כד) וַיֹּאמְרוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ כִּי נָתַן יְהוָה בְּיָדֵנוּ אֶת
כָּל הָאָרֶץ וְגַם נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפָּנֵינוּ׃

هفطارای پاراشای «شِلَخ لخا» از کتاب «یهوشوع» فصل ۲ آیه ۱ الی آیه ۲۴

۱۴ این اشخاص به او گفتند: در صورتیکه این حرف ما را فاش نکنید (اگر کسی از شما کشته شود) جان ما عوض شما کشته شود. موقعیکه ادونای این سرزمین را به ما بدهد با تو احسان و وفاداری خواهم نمود.
۱۵ چون خانه او به دیوار دور شهر متصّل بود و او کنار دیوار شهر ساکن بود، آنها را از پنجره دیوار (دور شهر) پائین کرد.
۱۶ به آنها گفت: به آن کوه بروید مبادا تعقیب کنندگان با شما برخورد کنند. تا مراجعت تعقیب کنندگان سه روز در آنجا پنهان شوید و بعداً به راه خود بروید.
۱۷ این اشخاص باو گفتند: از این سوگندی که به ما دادی مبرا خواهیم شد (مگر اینکه این چهار شرط را بپذیری).
۱۸ (شرط اول) ببین، ما وارد این سرزمین میشویم. این بند نخ قرمز را به این پنجره‌ای که ما را از آن پائین کردی گره بزن. (شرط دوم) پدر و مادر و برادران و تمام خانواده پدرت را در این خانه دور خود جمع کن...
۱۹ (شرط سوم) چنین مقرّر است. هرکس از درهای خانه تو خارج شود خونش بگردن خودش خواهد بود ما مبرا هستیم و هرکس که با تو در این خانه باشد اگر باو دست درازی شود خونش بگردن ما خواهد بود.
۲۰ (شرط چهارم) اگر این حرف ما را فاش کنی از سوگندی که به ما دادی مبرا خواهیم شد.
۲۱ (راحاو) گفت: طبق حرف‌های شما همانطور باشد، پس آنها را روانه کرد و رفتند و آن بند قرمز را به آن پنجره گره زد.
۲۲ رفتند و به آن کوه رسیدند تا مراجعت تعقیب کنندگان سه روز آنجا ماندند، تعقیب کنندگان در تمام راه جستجو کردند و پیدا نکردند.
۲۳ آن دو مرد برگشتند و از کوه پائین آمدند، و (از جاده اصلی) عبور کردند و نزد «یهوشوع» پسر «نون» آمدند و تمام ماجراهائی راکه برای‌شان پیش آمده بود برای او تعریف کردند.
۲۴ به «یهوشوع» گفتند: ادونای تمام این سرزمین را بدست ما داده است و همه ساکنین این سرزمین بخاطر ما وحشت‌زده شده‌اند.

הפטרת קרח

ספר שמואל א פרק יא -יב

1 (יד) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל הָעָם לְכוּ וְנֵלְכָה הַגִּלְגָּל וּנְחַדֵּשׁ
2 שָׁם הַמְּלוּכָה: (טו) וַיֵּלְכוּ כָל הָעָם הַגִּלְגָּל וַיַּמְלִכוּ שָׁם אֶת
שָׁאוּל לִפְנֵי יְהֹוָה בַּגִּלְגָּל וַיִּזְבְּחוּ שָׁם זְבָחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי
יְהֹוָה וַיִּשְׂמַח שָׁם שָׁאוּל וְכָל אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד מְאֹד:
3 (א) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקֹלְכֶם
4 לְכֹל אֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם לִי וָאַמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ: (ב) וְעַתָּה
הִנֵּה הַמֶּלֶךְ מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם וַאֲנִי זָקַנְתִּי וָשַׂבְתִּי וּבָנַי הִנָּם
אִתְּכֶם וַאֲנִי הִתְהַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְּעֻרַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (ג)
5 הִנְנִי עֲנוּ בִי נֶגֶד יְהֹוָה וְנֶגֶד מְשִׁיחוֹ אֶת שׁוֹר מִי לָקַחְתִּי
וַחֲמוֹר מִי לָקַחְתִּי וְאֶת מִי עָשַׁקְתִּי אֶת מִי רַצּוֹתִי וּמִיַּד מִי
6 לָקַחְתִּי כֹפֶר וְאַעְלִים עֵינַי בּוֹ וְאָשִׁיב לָכֶם: (ד) וַיֹּאמְרוּ
לֹא עֲשַׁקְתָּנוּ וְלֹא רַצּוֹתָנוּ וְלֹא לָקַחְתָּ מִיַּד אִישׁ מְאוּמָה:
7 (ה) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עֵד יְהֹוָה בָּכֶם וְעֵד מְשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה
8 כִּי לֹא מְצָאתֶם בְּיָדִי מְאוּמָה וַיֹּאמֶר עֵד: (ו) וַיֹּאמֶר
שְׁמוּאֵל אֶל הָעָם יְהֹוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן
9 וַאֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (ז) וְעַתָּה
הִתְיַצְּבוּ וְאִשָּׁפְטָה אִתְּכֶם לִפְנֵי יְהֹוָה אֵת כָּל צִדְקוֹת יְהֹוָה
10 אֲשֶׁר עָשָׂה אִתְּכֶם וְאֶת אֲבֹתֵיכֶם: (ח) כַּאֲשֶׁר בָּא יַעֲקֹב
מִצְרָיִם וַיִּזְעֲקוּ אֲבֹתֵיכֶם אֶל יְהֹוָה וַיִּשְׁלַח יְהֹוָה אֶת מֹשֶׁה
וְאֶת אַהֲרֹן וַיּוֹצִיאוּ אֶת אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיֹּשִׁבוּם
11 בַּמָּקוֹם הַזֶּה: (ט) וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת יְהֹוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכֹּר אֹתָם
בְּיַד סִיסְרָא שַׂר צְבָא חָצוֹר וּבְיַד פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ
12 מוֹאָב וַיִּלָּחֲמוּ בָּם: (י) וַיִּזְעֲקוּ אֶל יְהֹוָה וַיֹּאמֶר {וַיֹּאמְרוּ}
חָטָאנוּ כִּי עָזַבְנוּ אֶת יְהֹוָה וַנַּעֲבֹד אֶת הַבְּעָלִים וְאֶת
הָעַשְׁתָּרוֹת וְעַתָּה הַצִּילֵנוּ מִיַּד אֹיְבֵינוּ וְנַעַבְדֶךָּ: (יא)

شماره ۳۸

هفطارای پاراشای «قورح» از کتاب اول «شموئل»
فصل ۱۱ آیه ۱۴ الی ۱۵ و فصل ۱۲ آیه یک الی آیه ۲۲

۱ «شموئل» به مردم گفت: بیائید برویم به «گیلگال» و آنجا سلطنت (شائول) را تجدید کنیم.

۲ همه مردم به «گیلگال» رفتند و «شائول» را در حضور ادونای در «گیلگال» پادشاه کردند. آنجا در حضور ادونای ذبح‌های سلامت تقدیم داشتند. «شائول» و همه مردم «ییسرائل» بینهایت شاد شدند.

۳ «شموئل» به همه «ییسرائل» گفت: ببینید! حرف شما را هر چه به من گفته بودید شنیدم و پادشاهی را برای شما بر تخت سلطنت نشاندم.

۴ و حال ببینید، این پادشاه، شما را رهبری میکند و من پیر و سالخورده شده‌ام، پسرهای من اینک با شما هستند و من از نوجوانی تا امروز شما را رهبری کرده‌ام.

۵ من حاضرم، در مقابل ادونای و در برابر «ماشیح» او (پادشاه)، برای من گواهی دهید، گاوِ چه کسی را (برای کار شخصی خود بکار) گرفته‌ام و (برای رفتن و رسیدگی گردن به این شهر و به آن شهر) الاغ چه کسی را برداشته‌ام و به چه کسی ستم روا داشته‌ام، چه کسی را خُرد کرده‌ام و از چه کسی جریمه دریافت نموده‌ام که از (گناه) او چشم‌پوشی کرده باشم، تا به شما جواب دهم.

۶ گفتند: بما ستم ننموده‌ای و کسی را خُرد نکرده‌ای و از کسی چیزی نگرفته‌ای.

۷ به آنها گفت: ادونای گواه شماست و «ماشیح» او امروز گواه میباشد که در دست من هیچ چیز (ناپسند)ی پیدا نکردید. (هر یک از آنها) گفت: (چه ادونای و چه ماشیح او) شاهد میباشند.

۸ «شموئل» بمردم گفت: ادونای است که «مُشه» و «اَهرون» را آماده‌ی (مأموریت) نمود و که پدران‌تان را از سرزمین «مصر» بیرون آورد (خدا و نه پادشاه).

۹ و اکنون حضور ادونای بایستید تا درباره تمام احسان‌های ادونای، که با شما و با پدران‌تان کرده است با شما بحث کنم.

۱۰ موقعی که «یعقُوو» به «مصر» آمد، پدران شما بدرگاه ادونای فریاد برآوردند، ادونای «مُشه» و «اَهرون» را فرستاد (ادونای و نه پادشاه). آنها پدران شما را از «مصر» بیرون آوردند و در این مکان آنان را ساکن کردند.

۱۱ آنها ادونای - خداوند خود را فراموش کردند. (ادونای) آنها را بدست «سیسرا» وزیر جنگ «حاصُور» و بدست «پلیشتیم» و بدست پادشاه «مُوآو» تسلیم کرد لذا (این دشمنان) با آنها جنگیدند.

۱۲ (پدران شما) بدرگاه ادونای فریاد برآوردند و گفتند: خطا کردیم که ادونای را ترک نمودیم و (بُت‌های) «بِعالیم» و «عَشتارُوت» را پرستیدیم پس اکنون ما را از دست دشمنان‌مان خلاص کن تا ترا پرستش کنیم.

הפטרת קרח

13 וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת יְרֻבַּעַל וְאֶת בְּדָן וְאֶת יִפְתָּח וְאֶת שְׁמוּאֵל
וַיַּצֵּל אֶתְכֶם מִיַּד אֹיְבֵיכֶם מִסָּבִיב וַתֵּשְׁבוּ בֶּטַח׃ (יב)
14 וַתִּרְאוּ כִּי נָחָשׁ מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא
15 כִּי מֶלֶךְ יִמְלֹךְ עָלֵינוּ וַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם מַלְכְּכֶם׃ (יג) וְעַתָּה
הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתֶּם אֲשֶׁר שְׁאֶלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה
16 עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ׃ (יד) אִם תִּירְאוּ אֶת יְהוָה וַעֲבַדְתֶּם אֹתוֹ
וּשְׁמַעְתֶּם בְּקֹלוֹ וְלֹא תַמְרוּ אֶת פִּי יְהוָה וִהְיִתֶם גַּם אַתֶּם
וְגַם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מָלַךְ עֲלֵיכֶם אַחַר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃ (טו)
17 וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם אֶת פִּי יְהוָה וְהָיְתָה
18 יַד יְהוָה בָּכֶם וּבַאֲבֹתֵיכֶם׃ (טז) גַּם עַתָּה הִתְיַצְּבוּ וּרְאוּ
אֶת הַדָּבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר יְהוָה עֹשֶׂה לְעֵינֵיכֶם׃ (יז)
19 הֲלוֹא קְצִיר חִטִּים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל יְהוָה וְיִתֵּן קֹלוֹת וּמָטָר
וּדְעוּ וּרְאוּ כִּי רָעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה
20 לִשְׁאוֹל לָכֶם מֶלֶךְ׃ (יח) וַיִּקְרָא שְׁמוּאֵל אֶל יְהוָה וַיִּתֵּן
יְהוָה קֹלֹת וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּירָא כָל הָעָם מְאֹד אֶת
21 יְהוָה וְאֶת שְׁמוּאֵל׃(יט) וַיֹּאמְרוּ כָל הָעָם אֶל שְׁמוּאֵל
הִתְפַּלֵּל בְּעַד עֲבָדֶיךָ אֶל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאַל נָמוּת כִּי יָסַפְנוּ
22 עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לִשְׁאֹל לָנוּ מֶלֶךְ׃ (כ) וַיֹּאמֶר
שְׁמוּאֵל אֶל הָעָם אַל תִּירָאוּ אַתֶּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל הָרָעָה
הַזֹּאת אַךְ אַל תָּסוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וַעֲבַדְתֶּם אֶת יְהוָה
23 בְּכָל לְבַבְכֶם׃ (כא) וְלֹא תָּסוּרוּ כִּי אַחֲרֵי הַתֹּהוּ אֲשֶׁר לֹא
24 יוֹעִילוּ וְלֹא יַצִּילוּ כִּי תֹהוּ הֵמָּה׃ (כב) כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְהוָה
אֶת עַמּוֹ בַּעֲבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת
אֶתְכֶם לוֹ לְעָם׃

هفطارای پاراشای «قورح» از کتاب اول «شموئل»

۱۳ ادونای (و نه پادشاه) «یِرُوبَعَل» و «بِدان» و «یِفتاح» و «شموئل» را فرستاد و شما را از دست دشمنان اطراف خلاص کرد و با امنیت ساکن شدید.
۱۴ ملاحظه نمودیدکه «ناحاش» پادشاه «بنه عَمون» سر شما آمد (که با شما جنگ کند) و با آنکه ادونای - خداوندتان پادشاه شما می‌باشد گفتید: نه! ما میخواهیم پادشاهی بر ما سلطنت کند.
۱۵ و حال ببینید (این) پادشاهی است که انتخاب کرده‌اید و خواسته‌اید (عملی است انجام شده). اینک ادونای (هم انتخاب) پادشاهی را برای شما اجازه داده است.
۱۶ اگر از ادونای ترس داشته باشید و او را پرستش کنید، به فرمانش اطاعت نمائید و از امر خدا تمرّد نکنید. (ادونای پیش‌تاز شما خواهد بود) هم شما و هم پادشاهی که بر شما سلطنت کند دنباله رو ادونای خداوندتان باشید.
۱۷ و در صورتیکه از سخن ادونای اطاعت نکنید و امر خدا را ردکنید، قدرت ادونای بر ضد شما و پدران‌تان خواهد بود.
۱۸ هم اکنون بایستید و این کار بزرگ راکه ادونای در نظر شما انجام میدهد مشاهده نمائید.
۱۹ مگر نه! امروز (موقع) دِرُوِ گندم (یعنی تابستان) است به درگاه ادونای دعا میکنم تا صداها (ی رعد و برق) و باران بدهد و شما مشاهده کنید. و بدانید خیلی بدکردیدکه برای خود خواستار پادشاه شده‌اید.
۲۰ «شموئل» بدرگاه ادونای دعاکرد و ادونای در همان روز صداها (ی رعد و برق) و باران داد، همه مردم از ادونای و از «شموئل» ترسید(ند).
۲۱ همه مردم به «شموئل» گفتند: برای بندگانت به حضور ادونای - خداوندت دعاکن تا نمیریم. چون برای خویش خواستار پادشاه شدیم بر خطاهای خود بدی دیگری افزودیم.
۲۲ «شموئل» بمردم گفت: البته شما تمام این بدی را انجام داده‌اید لکن از پیروی ادونای دوری نکنید و ادونای را با تمام قلب‌تان پرستش کنید.
۲۳ (از ادونای) دور نشوید. زیرا دنبال چیزهائی که سودی ندارند و چون باطل هستند نجات‌بخش نیستند خواهید رفت.
۲۴ ادونای به خاطر نام بزرگ خویش قوم خود را ترک نخواهد کرد، زیراکه ادونای خواست که شما را برای خود به ملتی مبدل سازد.

הפטרת חקת

ספר שופטים פרק יא

1 (א) וְיִפְתָּח הַגִּלְעָדִי הָיָה גִּבּוֹר חַיִל וְהוּא בֶּן אִשָּׁה זוֹנָה
2 וַיּוֹלֶד גִּלְעָד אֶת יִפְתָּח: (ב) וַתֵּלֶד אֵשֶׁת גִּלְעָד לוֹ בָּנִים
וַיִּגְדְּלוּ בְנֵי הָאִשָּׁה וַיְגָרְשׁוּ אֶת יִפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא תִנְחַל
3 בְּבֵית אָבִינוּ כִּי בֶּן אִשָּׁה אַחֶרֶת אָתָּה: (ג) וַיִּבְרַח יִפְתָּח
מִפְּנֵי אֶחָיו וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ טוֹב וַיִּתְלַקְּטוּ אֶל יִפְתָּח אֲנָשִׁים
4 רֵיקִים וַיֵּצְאוּ עִמּוֹ: (ד) וַיְהִי מִיָּמִים וַיִּלָּחֲמוּ בְנֵי עַמּוֹן עִם
5 יִשְׂרָאֵל: (ה) וַיְהִי כַּאֲשֶׁר נִלְחֲמוּ בְנֵי עַמּוֹן עִם יִשְׂרָאֵל
וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי גִלְעָד לָקַחַת אֶת יִפְתָּח מֵאֶרֶץ טוֹב: (ו)
6 וַיֹּאמְרוּ לְיִפְתָּח לְכָה וְהָיִיתָה לָּנוּ לְקָצִין וְנִלָּחֲמָה בִּבְנֵי
7 עַמּוֹן: (ז) וַיֹּאמֶר יִפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד הֲלֹא אַתֶּם שְׂנֵאתֶם
אוֹתִי וַתְּגָרְשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי וּמַדּוּעַ בָּאתֶם אֵלַי עַתָּה כַּאֲשֶׁר
8 צַר לָכֶם: (ח) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל יִפְתָּח לָכֵן עַתָּה
שַׁבְנוּ אֵלֶיךָ וְהָלַכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בִּבְנֵי עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָּנוּ
9 לְרֹאשׁ לְכֹל יֹשְׁבֵי גִלְעָד: (ט) וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֶל זִקְנֵי גִלְעָד
אִם מְשִׁיבִים אַתֶּם אוֹתִי לְהִלָּחֵם בִּבְנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהֹוָה
10 אוֹתָם לְפָנָי אָנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם לְרֹאשׁ: (י) וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי
גִלְעָד אֶל יִפְתָּח יְהֹוָה יִהְיֶה שֹׁמֵעַ בֵּינוֹתֵינוּ אִם לֹא כִדְבָרְךָ
11 כֵּן נַעֲשֶׂה: (יא) וַיֵּלֶךְ יִפְתָּח עִם זִקְנֵי גִלְעָד וַיָּשִׂימוּ הָעָם
אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקָצִין וַיְדַבֵּר יִפְתָּח אֶת כָּל דְּבָרָיו
12 לִפְנֵי יְהֹוָה בַּמִּצְפָּה: (יב) וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ
בְּנֵי עַמּוֹן לֵאמֹר מַה לִּי וָלָךְ כִּי בָאתָ אֵלַי לְהִלָּחֵם בְּאַרְצִי:
13 (יג) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל מַלְאֲכֵי יִפְתָּח כִּי לָקַח
יִשְׂרָאֵל אֶת אַרְצִי בַּעֲלוֹתוֹ מִמִּצְרַיִם מֵאַרְנוֹן וְעַד הַיַּבֹּק
14 וְעַד הַיַּרְדֵּן וְעַתָּה הָשִׁיבָה אֶתְהֶן בְּשָׁלוֹם: (יד) וַיּוֹסֶף עוֹד
15 יִפְתָּח וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: (טו) וַיֹּאמֶר לוֹ

شماره ۳۹

هفطارای پاراشای «حوقت» از کتاب «داوران» فصل ۱۱ آیه ۱ الی آیه ۳۳

۱ و «ییفتاح گیلعادی» جنگجوی با قدرتی بود، او پسر زن فاحشه‌ای بود، «گیلعاد» «ییفتاح» را بوجود آورده بود.

۲ زن (اصلی) «گیلعاد» (هم) از او فرزندانی زائید. (وقتی) فرزندان این زن بزرگ شدند «ییفتاح» را بیرون کردند و به او گفتند: نظر به اینکه تو پسر زن دیگری هستی در خانه پدر ما ارث نخواهی بُرد.

۳ «ییفتاح» از پیش برادران خود فرار کرد و در سرزمین «طُوو» سکونت گزید، افراد بیکاره‌ای گرد اگرد «ییفتاح» جمع شده با او همراه گشتند.

۴ بعد از مدتی «بِنه عَمون» با «ییسرائل» بجنگ پرداختند.

۵ موقعیکه «بِنه عَمون» با «ییسرائل» بجنگ پرداختند. چنین شد که محترمین «گیلعاد» برای آوردن «ییفتاح» از سرزمین «طُوو» براه افتادند.

۶ به «ییفتاح» گفتند: بیا برای ما افسر شو، تا با «بِنه عَمون» بجنگیم.

۷ «ییفتاح» به محترمین «گیلعاد» گفت: به چه علت حالاکه برای شما اضطرار پیش آمده است نزد من آمده‌اید.

۸ محترمین «گیلعاد» به «ییفتاح» گفتند: بهمین خاطر اکنون نزد تو آمده‌ایم که همراه ما بیائی با «بِنه عَمون» بجنگیم و برای ما - برای تمام ساکنین «گیلعاد» در رأس قرار بگیری.

۹ «ییفتاح» به محترمین «گیلعاد» گفت: اگر شما مرا برمیگردانید که با «بِنه عَمون» بجنگم، در صورتیکه ادونای آنها را در پیش من تسلیم نماید (آنوقت هم) من در رأس شما خواهم ماند.

۱۰ محترمین «گیلعاد» به «ییفتاح» گفتند: اگر طبق گفته تو عمل نکنیم ادونای بین ما شاهد باشد.

۱۱ «ییفتاح» همراه محترمین «گیلعاد» رفت، مردم او را بریاست و افسری بر خود منصوب کردند. «ییفتاح» در «میصپاه» درباره تمام این موضوعها بحضور ادونای حرف‌های خود را زد.

۱۲ «ییفتاح» فرستادگانی نزد پادشاه «بِنه عَمون» اعزام داشت که (باو) بگویند: من و تو با هم چه کار داریم که سوی من آمده‌ای با کشور من جنگ کنی.

۱۳ پادشاه «بَنه عَمون» به فرستادگان «ییفتاح» گفت: چونکه «ییسرائل» موقع خروجش از «مصر» سرزمین مرا از «اَرنُون» تا «یَبوق» و تا «یَردِن» گرفته است. حال با مسالمت آنها را بمن پس بده.

۱۴ «ییفتاح» بار دیگر ادامه داده فرستادگانی نزد پادشاه «بِنه عَمون» اعزام داشت.

۱۵ باو گفت: «ییفتاح» چنین گفته است: «ییسرائل» سرزمین «مُوآو» و سرزمین «بِنه عَمون» را نگرفته است.

כֹּה אָמַר יִפְתָּח לֹא לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרֶץ מוֹאָב וְאֶת אֶרֶץ
16 בְּנֵי עַמּוֹן: (טז) כִּי בַּעֲלוֹתָם מִמִּצְרָיִם וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל
17 בַּמִּדְבָּר עַד יַם סוּף וַיָּבֹא קָדֵשָׁה: (יז) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל
מַלְאָכִים אֶל מֶלֶךְ אֱדוֹם לֵאמֹר אֶעְבְּרָה נָּא בְאַרְצֶךָ וְלֹא
שָׁמַע מֶלֶךְ אֱדוֹם וְגַם אֶל מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיֵּשֶׁב
18 יִשְׂרָאֵל בְּקָדֵשׁ: (יח) וַיֵּלֶךְ בַּמִּדְבָּר וַיָּסָב אֶת אֶרֶץ אֱדוֹם
וְאֶת אֶרֶץ מוֹאָב וַיָּבֹא מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב וַיַּחֲנוּן
בְּעֵבֶר אַרְנוֹן וְלֹא בָאוּ בִּגְבוּל מוֹאָב כִּי אַרְנוֹן גְּבוּל מוֹאָב:
19 (יט) וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל סִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ
חֶשְׁבּוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל נַעְבְּרָה נָּא בְאַרְצְךָ עַד מְקוֹמִי:
20 (כ) וְלֹא הֶאֱמִין סִיחוֹן אֶת יִשְׂרָאֵל עֲבֹר בִּגְבֻלוֹ וַיֶּאֱסֹף
סִיחוֹן אֶת כָּל עַמּוֹ וַיַּחֲנוּ בְּיָהְצָה וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל:
21 (כא) וַיִּתֵּן יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶת סִיחוֹן וְאֶת כָּל עַמּוֹ
בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיַּכּוּם וַיִּירַשׁ יִשְׂרָאֵל אֵת כָּל אֶרֶץ הָאֱמֹרִי
22 יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַהִיא: (כב) וַיִּירְשׁוּ אֵת כָּל גְּבוּל הָאֱמֹרִי
23 מֵאַרְנוֹן וְעַד הַיַּבֹּק וּמִן הַמִּדְבָּר וְעַד הַיַּרְדֵּן: (כג) וְעַתָּה
יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ אֶת הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
24 וְאַתָּה תִּירָשֶׁנּוּ: (כד) הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יוֹרִישְׁךָ כְּמוֹשׁ
אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ תִירָשׁ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ
25 מִפָּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירָשׁ: (כה) וְעַתָּה הֲטוֹב טוֹב אַתָּה מִבָּלָק
בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הֲרוֹב רָב עִם יִשְׂרָאֵל אִם נִלְחֹם נִלְחַם
26 בָּם: (כו) בְּשֶׁבֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֶשְׁבּוֹן וּבִבְנוֹתֶיהָ וּבְעַרְעוֹר
וּבִבְנוֹתֶיהָ וּבְכָל הֶעָרִים אֲשֶׁר עַל יְדֵי אַרְנוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
27 שָׁנָה וּמַדּוּעַ לֹא הִצַּלְתֶּם בָּעֵת הַהִיא: (כז) וְאָנֹכִי לֹא
חָטָאתִי לָךְ וְאַתָּה עֹשֶׂה אִתִּי רָעָה לְהִלָּחֶם בִּי יִשְׁפֹּט יְהֹוָה
28 הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּנֵי עַמּוֹן: (כח) וְלֹא
שָׁמַע מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל דִּבְרֵי יִפְתָּח אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלָיו:

هفطارای پاراشای «حوقت» از کتاب «داوران» فصل ۱۱ آیه ۱ الی آیه ۳۳

۱۶ زیرا زمانیکه از «مصر» خارج شدند «ییسرائل» در بیابان تا دریای سُرخ رفت و وارد «قادش» شد.
۱۷ (آنوقت) «ییسرائل» فرستادگانی نزد پادشاه «اِدوُم» فرستاد و گفت: تمنا اینکه من از کشورت عبور کنم. لیکن پادشاه «اِدوُم» راضی نشد. نزد پادشاه «مُوآو» هم فرستاد، لیکن او هم نخواست. پس «ییسرائل» در «قادِش» ماند.
۱۸ سپس (ییسرائل) طی طریق نموده سرزمین «اِدوُم» و سرزمین «مُوآو» را دور زد و از سمت مشرق به سرزمین «مُوآو» رسیده در آن طرف «اَرنُون» اردو زدند و به مرز «مُوآو» وارد نشدند چونکه «اَرنُون» مرز «مُوآو» بود.
۱۹ «ییسرائل» فرستادگانی نزد «سیحون» پادشاه «اموری» - پادشاه «حشبون» اعزام داشت. «ییسرائل» به او گفت: تمنا اینکه تا محل خود، ازکشور تو عبور نمائیم.
۲۰ «سیحون» «ییسرائل» را امین ندانست که از مرزش عبور کند. «سیحون»، همه مردم را جمع کرد. (آنها) در «یاحصا» اردو زدند و با «ییسرائل» وارد جنگ شدند.
۲۱ ادونای - خداوند «ییسرائل»، «سیحون» و تمام مردمش را بدست «ییسرائل» تسلیم کرده «ییسرائل» آنها را شکست داد. «ییسرائل» تمام سرزمین «امُوری» ساکن آن کشور را تصرف نمود.
۲۲ همه مرز «امُوری» را از «اَرنُون» تا «یَبوق» و از بیابان تا «یَرِدِن» متصرف شد.
۲۳ پس حالا ادونای - خداوند «ییسرائل»، «امُوری» را از پیش وی بیرون رانده است و تو میخواهی او را وارث گردی.
۲۴ مگر نه - هر چه «کِموش» معبود تو به تصرف تو در آورد آنرا متصرف میشوی و تمام کسانی راکه ادونای - خداوند ما از پیش ما رانده است وارث سرزمین او خواهیم ماند.
۲۵ و حال واقعاً تو از «بالاق» پسر «صیپور» پادشاه «مُوآو» بهتر هستی؟ و آیا واقعاً (وی) با «ییسرائل» نزاع نمود؟ و یا واقعاً با آنها وارد جنگ شد؟
۲۶ طی مدتی که «ییسرائل» در «حشبون» و حومه‌های آن و در «عَروعُر» و حومه‌هایش و در تمام شهرهای واقع در کناره‌های «اَرنُون» اینک سیصد سال است ساکن میباشد. پس چرا طی این مدت بازپس نگرفتید؟
۲۷ من نسبت به تو خطائی مرتکب نشده‌ام و تو هستی که با من بدی میکنی تا با من بجنگی. ادونای - داور، امروز بین فرزندان «ییسرائل» و «بِنه عَمون» قضاوت نماید.
۲۸ پادشاه «بِنه عَمون» به سخنان «ییفتاح» که (بوسیله فرستادگانش) نزد او فرستاده بود گوش نداد.

הפטרת חקת

29 (כט) וַתְּהִי עַל יִפְתָּח רוּחַ יְהֹוָה־וַיַּעֲבֹר אֶת הַגִּלְעָד וְאֶת
מְנַשֶּׁה־וַיַּעֲבֹר אֶת מִצְפֵּה גִלְעָד וּמִמִּצְפֵּה גִלְעָד עָבַר בְּנֵי
30 עַמּוֹן: (ל)־וַיִּדַּר יִפְתָּח נֶדֶר לַיהֹוָה וַיֹּאמַר אִם נָתוֹן תִּתֵּן
31 אֶת בְּנֵי עַמּוֹן בְּיָדִי: (לא) וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדַּלְתֵי
בֵיתִי לִקְרָאתִי בְּשׁוּבִי בְשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה לַיהֹוָה
32 וְהַעֲלִיתִהוּ עוֹלָה: (לב)־וַיַּעֲבֹר יִפְתָּח אֶל בְּנֵי עַמּוֹן
33 לְהִלָּחֶם בָּם־וַיִּתְּנֵם יְהֹוָה בְּיָדוֹ: (לג)־וַיַּכֵּם מֵעֲרוֹעֵר וְעַד
בּוֹאֲךָ מִנִּית עֶשְׂרִים עִיר וְעַד אָבֵל כְּרָמִים מַכָּה גְּדוֹלָה
מְאֹד־וַיִּכָּנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

هفطارای پاراشای «حوقت» از کتاب «داوران» فصل ۱۱ آیه ۱ الی آیه ۳۳

۲۹ الهام خدا به «یفتاح» پدیدار شد. (او) از (سرزمین) «گیلعاد» و «مِنَشه» عبور نمود و از برج دیدبانی «گیلعاد» رد
شد و از برج دیدبانی «گیلعاد» به (سرزمین) «بِنه عَمون» پیشروی کرد.
۳۰ «یفتاح» بدرگاه خدا نذری کرده گفت: اگر واقعاً «بِنه عَمون» را تسلیم من نمائی...
۳۱ چنین شود، موقع برگشتنم بسلامت از «بِنه عَمون»، آن کسی که از خانه من به استقبالم آید مال ادونای خواهد بود و او
را قربانی سوختنی خواهم کرد.
۳۲ «یفتاح» به طرف «بِنه عَمون» سرازیر شد تا با آنها بجنگد، ادونای آنها را بدست وی تسلیم کرد.
۳۳ آنها را از «عَروعِر» تا ورودی «مینیت» بیست شهر و تا «آول کرامیم» با (وارد آوردن) تلفات زیاد در هم کوبید. «بِنه
عَمون» در مقابل فرزندان «ییسرائل» شکست خوردند.

הפטרת בלק

ספר מיכה פרק ה - ו

1 (ו) וְהָיָה שְׁאֵרִית יַעֲקֹב בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים כְּטַל מֵאֵת
יְהֹוָה כִּרְבִיבִים עֲלֵי עֵשֶׂב אֲשֶׁר לֹא יְקַוֶּה לְאִישׁ וְלֹא יְיַחֵל
2 לִבְנֵי אָדָם: (ז) וְהָיָה שְׁאֵרִית יַעֲקֹב בַּגּוֹיִם בְּקֶרֶב עַמִּים
רַבִּים כְּאַרְיֵה בְּבַהֲמוֹת יַעַר כִּכְפִיר בְּעֶדְרֵי צֹאן אֲשֶׁר אִם
3 עָבַר וְרָמַס וְטָרַף וְאֵין מַצִּיל: (ח) תָּרֹם יָדְךָ עַל צָרֶיךָ וְכָל
4 אֹיְבֶיךָ יִכָּרֵתוּ: (ט) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהֹוָה וְהִכְרַתִּי
5 סוּסֶיךָ מִקִּרְבֶּךָ וְהַאֲבַדְתִּי מַרְכְּבֹתֶיךָ: (י) וְהִכְרַתִּי עָרֵי
6 אַרְצֶךָ וְהָרַסְתִּי כָּל מִבְצָרֶיךָ: (יא) וְהִכְרַתִּי כְשָׁפִים מִיָּדֶךָ
7 וּמְעוֹנְנִים לֹא יִהְיוּ לָךְ: (יב) וְהִכְרַתִּי פְסִילֶיךָ וּמַצֵּבוֹתֶיךָ
8 מִקִּרְבֶּךָ וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה עוֹד לְמַעֲשֵׂה יָדֶיךָ: (יג) וְנָתַשְׁתִּי
9 אֲשֵׁירֶיךָ מִקִּרְבֶּךָ וְהִשְׁמַדְתִּי עָרֶיךָ: (יד) וְעָשִׂיתִי בְּאַף
וּבְחֵמָה נָקָם אֶת הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא שָׁמֵעוּ:
10 (א) שִׁמְעוּ נָא אֵת אֲשֶׁר יְהֹוָה אֹמֵר קוּם רִיב אֶת הֶהָרִים
11 וְתִשְׁמַעְנָה הַגְּבָעוֹת קוֹלֶךָ: (ב) שִׁמְעוּ הָרִים אֶת רִיב יְהֹוָה
וְהָאֵתָנִים מֹסְדֵי אָרֶץ כִּי רִיב לַיהֹוָה עִם עַמּוֹ וְעִם יִשְׂרָאֵל
12 יִתְוַכָּח: (ג) עַמִּי מֶה עָשִׂיתִי לְךָ וּמָה הֶלְאֵתִיךָ עֲנֵה בִי:
13 (ד) כִּי הֶעֱלִתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתִיךָ
14 וָאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ אֶת מֹשֶׁה אַהֲרֹן וּמִרְיָם: (ה) עַמִּי זְכָר נָא
מַה יָּעַץ בָּלָק מֶלֶךְ מוֹאָב וּמֶה עָנָה אֹתוֹ בִּלְעָם בֶּן בְּעוֹר
15 מִן הַשִּׁטִּים עַד הַגִּלְגָּל לְמַעַן דַּעַת צִדְקוֹת יְהֹוָה: (ו) בַּמָּה
אֲקַדֵּם יְהֹוָה אִכַּף לֵאלֹהֵי מָרוֹם הַאֲקַדְּמֶנּוּ בְעוֹלוֹת
16 בַּעֲגָלִים בְּנֵי שָׁנָה: (ז) הֲיִרְצֶה יְהֹוָה בְּאַלְפֵי אֵילִים
בְּרִבְבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן הַאֶתֵּן בְּכוֹרִי פִּשְׁעִי פְּרִי בִטְנִי חַטַּאת
17 נַפְשִׁי: (ח) הִגִּיד לְךָ אָדָם מַה טּוֹב וּמָה יְהֹוָה דּוֹרֵשׁ מִמְּךָ
כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד וְהַצְנֵעַ לֶכֶת עִם אֱלֹהֶיךָ:

شماره ۴۰

هفطارای پاراشای «بالاق» از کتاب «میخا» فصل ۵ آیه ۶ الی آیه ۱۴ و فصل ۶ آیه یک الی آیه ۸

۱ باقی مانده «یعقُوو» (ییسرایل) در میان قوم‌ها زیاد (جهان)، مانند شبنم و مثل رگبار بر روی گیاه (که بخواست خداوند میبارد) خواهد بود که (غیر از به خدا) به هیچکس امیدوار نبوده و از هیچ آدمی انتظار نخواهد داشت.

۲ باقی مانده «یعقُوو» در بین گروه‌ها - در میان ملت‌های زیاد (جهان)، مانند شیری بین چارپایان جنگل و مثل شیر جوانی بین گله‌های گوسفند خواهد بود که اگر گُذر کند (آنها را) پایمال نموده شکار خواهد کرد و رهاننده‌ای وجود نخواهد داشت.

۳ دستت بر آزار دهندگان تو بلند خواهد شد و تمام دشمنانت نابود خواهند گشت.

۴ در آن روز، اسب‌هایت را از میان تو نابود خواهم کرد و عرابه‌هایت را منهدم خواهم نمود (چونکه خدا حامی توست و به اسلحه نیازی نخواهی داشت). فرموده ادونای است.

۵ شهرهای (حصاردار) کشورت را نابود خواهم کرد و تمام سنگرهای ترا خراب خواهم نمود (چونکه با حمایت ادونای دیگر به آنها نیازی نخواهی داشت).

۶ جادوها را از اختیارت خارج خواهم کرد و اشخاص غیبگوئی نخواهی داشت.

۷ بُت‌های تراشیده و سکوچه‌هایت را از میانت نابود خواهم کرد و دیگر به ساخته دست‌هایت سجده نخواهی کرد.

۸ درخت‌های مورد پرستش ترا ریشه کن خواهم کرد و شهرها (ی مرکز بُت‌ها) یت را نابود خواهم کرد.

۹ از ملت‌ها چون (از دستورات من یعنی فرمانهای هفت‌گانه‌ای که به نوح ابلاغ کردم) پیروی نکردند با خشم و غضب انتقام خواهم گرفت.

۱۰ حال به آنچه ادونای میفرماید گوش دهید: (ای ییسرائل) قیام کن و با کوه‌ها (یعنی سران قوم خود) نزاع کن تا تپه‌ها (یعنی مقامات مملکتی) بشنوند.

۱۱ ای کوه‌ها (سران قوم) و ای قدرت‌مندان، (بنیادهای مملکت) گوش فرا دهید زیراکه ادونای با قوم خود «ییسرائل» اعتراض و با ملت ییسرائل بحث خواهد کرد.

۱۲ ای قوم من، من به تو چه کرده‌ام؟ و با چه چیزی ترا عاجز نموده‌ام؟ به من پاسخ بده.

۱۳ (آیا) چونکه ترا از سرزمین «مصر» بیرون آوردم و از خانه غلامی نجات دادم و «مُشه» و «اَهرون» و «میریام» را پیشاپیش تو گسیل داشتم (باعث عاجز شدن تو شدم)؟

۱۴ ای قوم من بخاطر داشته باش! «بالاق» پادشاه «مُوآو» چه تدبیری اندیشید؟ و «بیلعام» پسر «بِعُور» از «شیطیم» تا «گیلگال» چه پاسخ مساعدی باو داد؟ تا اینکه به خوبی‌های ادونای پی ببری.

۱۵ (پاسخ ییسرائل:) با چه چیزی از ادونای استقبال کنم. (با چه چیزی) به خداوند بلند پایه سپاسگزاری نمایم؟ آیا بوسیله قربانی‌های سوختنی - یا گوساله‌های یکساله از وی استقبال کنم؟

۱۶ آیا ادونای خواستار هزاران قوچ، ده‌ها هزار نهر روغن میباشد؟! آیا نخست زاده خود را به خاطر تقصیرم و یا ثمره شکمم را بخاطر خطای خویش (بصورت قربانی) تقدیم بدارم؟!

۱۷ ای آدم، (خداوند) به تو اطلاع داده است چه چیزی خوب است و چه چیزی از تو طلب میکند؟ یقیناً: اجرای انصاف و احسان و دوستی و رفتاری فروتنانه (نجیبانه) با خداوند خود.

הפטרת פנחס

ספר מלכים א פרק יח - יט

1 (מו) וְיַד יְהֹוָה הָיְתָה אֶל אֵלִיָּהוּ־וַיְשַׁנֵּס מָתְנָיו־וַיָּרָץ לִפְנֵי
אַחְאָב עַד בֹּאֲכָה יִזְרְעֶאלָה:
2 (א)־וַיַּגֵּד אַחְאָב לְאִיזֶבֶל אֵת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֵלִיָּהוּ וְאֵת כָּל
3 אֲשֶׁר הָרַג אֶת כָּל הַנְּבִיאִים בֶּחָרֶב: (ב) וַתִּשְׁלַח אִיזֶבֶל
מַלְאָךְ אֶל אֵלִיָּהוּ לֵאמֹר כֹּה־יַעֲשׂוּן אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסִפוּן כִּי
4 כָעֵת מָחָר אָשִׂים אֶת נַפְשְׁךָ כְּנֶפֶשׁ אַחַד מֵהֶם: (ג)־וַיַּרְא
וַיָּקָם־וַיֵּלֶךְ אֶל נַפְשׁוֹ־וַיָּבֹא בְּאֵר שֶׁבַע אֲשֶׁר לִיהוּדָה־וַיַּנַּח
5 אֶת נַעֲרוֹ שָׁם: (ד) וְהוּא הָלַךְ בַּמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יוֹם־וַיָּבֹא־וַיֵּשֶׁב
תַּחַת רֹתֶם אֶחָת {אֶחָד}־וַיִּשְׁאַל אֶת נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר
רַב עַתָּה יְהֹוָה קַח נַפְשִׁי כִּי לֹא טוֹב אָנֹכִי מֵאֲבֹתָי: (ה)
6 וַיִּשְׁכַּב־וַיִּישַׁן תַּחַת רֹתֶם אֶחָד וְהִנֵּה זֶה מַלְאָךְ נֹגֵעַ בּוֹ
7 וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֱכוֹל: (ו)־וַיַּבֵּט וְהִנֵּה מְרַאֲשֹׁתָיו עֻגַת
8 רְצָפִים וְצַפַּחַת מָיִם וַיֹּאכַל־וַיֵּשְׁתְּ־וַיָּשָׁב־וַיִּשְׁכָּב: (ז)־וַיָּשָׁב
מַלְאַךְ יְהֹוָה שֵׁנִית־וַיִּגַּע בּוֹ וַיֹּאמֶר קוּם אֱכֹל כִּי רַב מִמְּךָ
9 הַדָּרֶךְ: (ח)־וַיָּקָם וַיֹּאכַל־וַיִּשְׁתֶּה־וַיֵּלֶךְ בְּכֹחַ הָאֲכִילָה הַהִיא
אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים־לַיְלָה עַד הַר הָאֱלֹהִים חֹרֵב: (ט)
10 וַיָּבֹא שָׁם אֶל הַמְּעָרָה־וַיָּלֶן שָׁם וְהִנֵּה דְבַר יְהֹוָה אֵלָיו
11 וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לְּךָ פֹה אֵלִיָּהוּ: (י) וַיֹּאמֶר קַנֹּא קִנֵּאתִי
לַיהֹוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עָזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
מִזְבְּחֹתֶיךָ הָרָסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בֶחָרֶב־וָאִוָּתֵר אֲנִי לְבַדִּי
12 וַיְבַקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: (יא) וַיֹּאמֶר צֵא וְעָמַדְתָּ בָהָר
לִפְנֵי יְהֹוָה וְהִנֵּה יְהֹוָה עֹבֵר וְרוּחַ גְּדוֹלָה וְחָזָק מְפָרֵק
הָרִים וּמְשַׁבֵּר סְלָעִים לִפְנֵי יְהֹוָה לֹא בָרוּחַ יְהֹוָה וְאַחַר
13 הָרוּחַ רַעַשׁ לֹא בָרַעַשׁ יְהֹוָה: (יב) וְאַחַר הָרַעַשׁ אֵשׁ לֹא
14 בָאֵשׁ יְהֹוָה וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דַקָּה: (יג)־וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ

شماره ۴۱

هفطارای پاراشای «پینحاس» از کتاب اول «پادشاهان» فصل ۱۸ آیه ۴۶ و فصل ۱۹ آیه یک الی آیه ۲۱

۱ قدرت خدا در «الیاهو» پدیدار گشت. (وی) کمر همّت بست و (بعنوان احترام به مقام پادشاه) تا ورودی «ییزرِعِل» پیشاپیش «احآو» دوید.
۲ «احآو» هر چه را که «الیاهو» کرده بود و اینکه تمام پیغمبران (دروغین) را با شمشیر کشته بود به «ایزِوِل» (ملکه) اطلاع داد.
۳ «ایزِوِل» (پیکی) نزد «الیاهو» فرستاد و گفت: اگر تا فردا همین موقع جان ترا مانند جان یکی از آنها قرار ندهم، معبودها (یعنی بُت‌ها) به من چنین (و چنان) کنند و همینطور (چند چندان) بیفزایند.
۴ (الیاهو چون این وضع را) مشاهده کرد برای اینکه جان خود را از مرگ برهاند بلند شده عازم گشت و به «بئرشِوع» که در کشور «یهودا» است رسید و نوکر خود را آنجا گذاشت.
۵ (از ترس ترور شدن) به اندازه مسافت یکروز راه، به بیابان رفت و آمد زیر یک درخت «رُوتِم» (گل ارژن) نشست. و برای خود خواستار مرگ شد. و گفت: ای ادونای حالا دیگر بس است جانم را بگیر که من از پدرانم بهتر نیستم (که از آنها بیشتر عمر کنم).
۶ زیر یک درخت «رُوتِم» (گل ارژن) دراز کشید و خواب رفت که ناگهان (دید) فرشته‌ای او را لمس میکند و باو میگوید: بلند شو و بخور!
۷ مشاهده کرد اینک بالای سرش نان (شیرینی پخته شده بر) آتش و کوزه آبی است، خورد و نوشید، برگشت و خوابید.
۸ فرشته خدا برگشت و دو مرتبه او را لمس کرد و گفت: بلند شو بخور چون راه زیادی در پیش داری.
۹ بلند شد، خورد و نوشید و با نیروی همین تغذیه چهل روز و چهل شب تا کوه خداوند «حُورِو» راه پیمود.
۱۰ وارد غاری شد و آنجا منزل کرد. ناگاه کلام خدا بر او نازل شد و به او گفت: «الیاهو» اینجا چه کار داری؟
۱۱ گفت: چون فرزندان «ییسرائل» از پیمانت دست کشیده‌اند و قربانگاه‌هایت را ویران کرده‌اند، پیغمبران ترا با شمشیر کشتند و تنها من باقی مانده‌ام، نسبت به ادونای - خداوند لشگریان سخت غیرت ورزیده‌ام و خواستند جان مرا هم بگیرند. (لذا در غار پناه گرفته‌ام).
۱۲ فرمود، برو بیرون و در کوه، حضور ادونای بایست که ناگه خدا عبور میکند و باد سخت و شدیدی متلاشی کننده کوه‌ها و شکننده صخره‌ها پیشاپیش ادونای است. ادونای در آن باد نیست. بعد از آن باد، همهمه‌ای است که ادونای در آن همهمه نیست.
۱۳ بعد از آن همهمه آتش است و ادونای در آن آتش نیست و بعد از آن آتش صدای نجوای ملایم است.
۱۴ همینکه «الیاهو» شنید، چنین شد که روی خود را در رَدایش پوشانید. بیرون آمد و در درگاه غار ایستاد، ناگاه صدائی به او نازل شد که میگفت «الیاهو» اینجا چه کاری داری؟

הפטרת פנחס

אֵלִיָּהוּ וַיָּלֶט פָּנָיו בְּאַדַּרְתּוֹ וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הַמְּעָרָה
15 וְהִנֵּה אֵלָיו קוֹל וַיֹּאמֶר מַה לְּךָ פֹה אֵלִיָּהוּ: (יד) וַיֹּאמֶר
קַנֹּא קִנֵּאתִי לַיהֹוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עָזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֹתֶיךָ הָרָסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בֶחָרֶב
16 וָאִוָּתֵר אֲנִי לְבַדִּי וַיְבַקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: (טו) וַיֹּאמֶר
יְהֹוָה אֵלָיו לֵךְ שׁוּב לְדַרְכְּךָ מִדְבַּרָה דַמָּשֶׂק וּבָאתָ וּמָשַׁחְתָּ
17 אֶת חֲזָאֵל לְמֶלֶךְ עַל אֲרָם: (טז) וְאֵת יֵהוּא בֶן נִמְשִׁי
תִּמְשַׁח לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְאֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפָט מֵאָבֵל
18 מְחוֹלָה תִּמְשַׁח לְנָבִיא תַּחְתֶּיךָ: (יז) וְהָיָה הַנִּמְלָט מֵחֶרֶב
חֲזָאֵל יָמִית יֵהוּא וְהַנִּמְלָט מֵחֶרֶב יֵהוּא יָמִית אֱלִישָׁע:
19 (יח) וְהִשְׁאַרְתִּי בְיִשְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל הַבִּרְכַּיִם אֲשֶׁר
20 לֹא כָרְעוּ לַבַּעַל וְכָל הַפֶּה אֲשֶׁר לֹא נָשַׁק לוֹ: (יט) וַיֵּלֶךְ
מִשָּׁם וַיִּמְצָא אֶת אֱלִישָׁע בֶּן שָׁפָט וְהוּא חֹרֵשׁ שְׁנֵים עָשָׂר
צְמָדִים לְפָנָיו וְהוּא בִּשְׁנֵים הֶעָשָׂר וַיַּעֲבֹר אֵלִיָּהוּ אֵלָיו
21 וַיַּשְׁלֵךְ אַדַּרְתּוֹ אֵלָיו: (כ) וַיַּעֲזֹב אֶת הַבָּקָר וַיָּרָץ אַחֲרֵי
אֵלִיָּהוּ וַיֹּאמֶר אֶשְּׁקָה נָּא לְאָבִי וּלְאִמִּי וְאֵלְכָה אַחֲרֶיךָ
22 וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ שׁוּב כִּי מֶה עָשִׂיתִי לָךְ: (כא) וַיָּשָׁב מֵאַחֲרָיו
וַיִּקַּח אֶת צֶמֶד הַבָּקָר וַיִּזְבָּחֵהוּ וּבִכְלִי הַבָּקָר בִּשְּׁלָם הַבָּשָׂר
וַיִּתֵּן לָעָם וַיֹּאכֵלוּ וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אַחֲרֵי אֵלִיָּהוּ וַיְשָׁרְתֵהוּ:

هفطارای پاراشای «پینحاس» ازکتاب اول «پادشاهان» فصل ۱۸ آیه ۴۶ و فصل ۱۹ آیه یک الی آیه ۲۱

۱۵ گفت: چون فرزندان «ییسرائل» از پیمانت دست کشیده‌اند و قربانگاه‌هایت را ویران کرده‌اند، پیغمبران تراکشتند و
تنها من باقی مانده‌ام، نسبت به ادونای -خداوند لشگریان سخت غیرت ورزیدم، و خواستند جان مرا هم بگیرند (لذا
در غار پناه گرفته‌ام).
۱۶ ادونای باو گفت: براه خود (راهی که آمدی) برگرد و به بیابان «دمشق» برو، وارد شده «حَزائل» را بپادشاهی بر
«آرام» مسح کن.
۱۷ و «یهو» پسر «نیمشی» را بپادشاهی (کشور) «ییسرائل» مسح نما و «الیشاع» پسر «شافاط» اهل «آوِل مِحُولا» را
برای پیامبری بجای خود مسح کن.
۱۸ چنین مقرر است، کسی که از شمشیر «حَزائل» رهائی یابد «یهو» او را خواهد کُشت. و هرکسی از شمشیر «یهو»
خلاص شود، «الیشاع» وی را به قتل خواهد رسانید.
۱۹ در (کشور) «ییسرائل» هفت هزار نفر -کسانی راکه زانوهایشان در برابر (بُت) «بَعَل» خم نشده است و مردمانی که
او را نبوسیده‌اند، باقی خواهم گذاشت.
۲۰ از آنجا رفت و «الیشاع» پسر «شافاط» را در حالی یافت که دوازده جفت (گاو) در پیش خود داشت، و او با این
دوازده جفت، مشغول شخم کردن بود. «الیاهو» بسوی او عبورکرد و ردای خود را (بعنوان اشاره) نزد وی انداخت.
۲۱ گاوها را ترک کرد و بدنبال «الیاهو» دوید و گفت: تمنی اینکه پدر و مادر خود را (بعنوان کسب اجازه و
خداحافظی) ببوسم و بدنبال تو بیایم. باو گفت: برو و برگرد مگر من به تو چه کردم (که مرا معطل میکنی).
۲۲ «الیشاع» به دنبال او برگشت، یک جفت گاو برداشت و ذبح نمود و در ظرفهائی گوشت آن گاو را پخت و به مردم (ی
که برای بدرقه او آمده بودند) داد و خوردند سپس بلند شد و دنبال «الیاهو» رفت و او را خدمت میکرد.

הפטרת מטות

ספר ירמיה פרק א - ב

1 (א) דִּבְרֵי יִרְמְיָהוּ בֶּן חִלְקִיָּהוּ מִן הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בַּעֲנָתוֹת
2 בְּאֶרֶץ בִּנְיָמִן: (ב) אֲשֶׁר הָיָה דְבַר יְהוָה אֵלָיו בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ
3 בֶן אָמוֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְמָלְכוֹ: (ג) וַיְהִי
בִּימֵי יְהוֹיָקִים בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד תֹּם עַשְׁתֵּי
עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְצִדְקִיָּהוּ בֶן יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד גְּלוֹת
4 יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי: (ד) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:
5 (ה) בְּטֶרֶם אֶצָּורְךָ {אֶצָּרְךָ} בַבֶּטֶן יְדַעְתִּיךָ וּבְטֶרֶם תֵּצֵא
6 מֵרֶחֶם הִקְדַּשְׁתִּיךָ נָבִיא לַגּוֹיִם נְתַתִּיךָ: (ו) וָאֹמַר אֲהָהּ
7 אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנֵּה לֹא יָדַעְתִּי דַּבֵּר כִּי נַעַר אָנֹכִי: (ז) וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֵלַי אַל תֹּאמַר נַעַר אָנֹכִי כִּי עַל כָּל אֲשֶׁר אֶשְׁלָחֲךָ
8 תֵּלֵךְ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר אֲצַוְּךָ תְּדַבֵּר: (ח) אַל תִּירָא מִפְּנֵיהֶם
9 כִּי אִתְּךָ אֲנִי לְהַצִּלֶךָ נְאֻם יְהוָה: (ט) וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת יָדוֹ
וַיַּגַּע עַל פִּי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִנֵּה נָתַתִּי דְבָרַי בְּפִיךָ: (י)
10 רְאֵה הִפְקַדְתִּיךָ הַיּוֹם הַזֶּה עַל הַגּוֹיִם וְעַל הַמַּמְלָכוֹת
לִנְתוֹשׁ וְלִנְתוֹץ וּלְהַאֲבִיד וְלַהֲרוֹס לִבְנוֹת וְלִנְטוֹעַ: (יא)
11 וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה יִרְמְיָהוּ וָאֹמַר
12 מַקֵּל שָׁקֵד אֲנִי רֹאֶה: (יב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הֵיטַבְתָּ
13 לִרְאוֹת כִּי שֹׁקֵד אֲנִי עַל דְּבָרִי לַעֲשֹׂתוֹ: (יג) וַיְהִי דְבַר
יְהוָה אֵלַי שֵׁנִית לֵאמֹר מָה אַתָּה רֹאֶה וָאֹמַר סִיר נָפוּחַ אֲנִי
14 רֹאֶה וּפָנָיו מִפְּנֵי צָפוֹנָה: (יד) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָי מִצָּפוֹן
15 תִּפָּתַח הָרָעָה עַל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: (טו) כִּי הִנְנִי קֹרֵא לְכָל
מִשְׁפְּחוֹת מַמְלְכוֹת צָפוֹנָה נְאֻם יְהוָה וּבָאוּ וְנָתְנוּ אִישׁ
כִּסְאוֹ פֶּתַח שַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל חוֹמֹתֶיהָ סָבִיב וְעַל כָּל
16 עָרֵי יְהוּדָה: (טז) וְדִבַּרְתִּי מִשְׁפָּטַי אוֹתָם עַל כָּל רָעָתָם
אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי וַיְקַטְּרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַעֲשֵׂי

شماره ۴۲

هفطارای پاراشای «مطوت» از کتاب «یرمیا»
فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۱۹ و فصل ۲ آیه یک الی آیه ۳

۱ سخنان «یرمیاهو» فرزند «حیلقیاهو» ازکُوهن هائی که در «عناتوت» در سرزمین «بنیامین» بودند.

۲ که کلام ادونای در روزگار «یوشیاهو» فرزند «آمون» پادشاه (کشور) «یهودا» در سال سیزدهم پادشاهی‌اش باو نازل شد.

۳ (و همینطور) در روزگار، «یهویاقیم» پسر «یوشیاهو» پادشاه (کشور) «یهودا»، تا پایان یازدهمین سال (پادشاهی) «صیدقیاهو» پسر «یوشیاهو» پادشاه (کشور) «یهودا» تا به اسارت رفتن اهالی «یروشالییم» در ماه پنجم (آو)، کلام ادونای به «یرمیاهو» ادامه داشت.

۴ کلام «خدا» با من چنین بود.

۵ پیش از آنکه در شکم (مادر) ایجادت کنم ترا می‌شناختم و پیش از آنکه از رحم خارج شوی ترا اختصاصی کردم، ترا برای اقوام پیامبر قرار دادم.

۶ گفتم: آه: خدا - خداوندا، اینک نظر به اینکه من کودک هستم سخن گفتن نمیدانم.

۷ ادونای به من گفت: مگو کودک هستم، چون به هر جا ترا بفرستم خواهی رفت و هر چه به تو بگویم خواهی گفت.

۸ نظر به اینکه من با تو هستم تا ترا خلاص کنم، هراس نداشته باش: فرموده ادونای است.

۹ ادونای دست خود را درازکرد و دهان مرا لمس نمود. ادونای به من گفت: اینک حرفهایم را در دهانت قرار دادم.

۱۰ مشاهده کن - امروز ترا برای از جاکندن و ویران ساختن و نابود نمودن و خراب کردن - آباد ساختن و غرس نمودن، بر قومها و برکشورها منصوب کردم.

۱۱ کلام ادونای با من چنین بود: ای «یرمیاهو» تو چه می‌بینی؟ گفتم من چوبی از درخت بادام مشاهده میکنم.

۱۲ ادونای به من گفت: خوب مشاهده کردی، چونکه من برای اجرای گفته‌هایم کوشش دارم.

۱۳ برای مرتبه دوم، کلام ادونای به من چنین بود: تو چه می‌بینی؟ گفتم: من دیگ جوشانی را می‌بینم که روی آن بسوی شمال است.

۱۴ ادونای به من گفت: از طرف شمال برای ساکنین این سرزمین، بدی فرا خواهد رسید.

۱۵ فرموده ادونای است: من همه قبیله‌های کشورهای شمال را، نِدا میدهم تا وارد شوند و هرکدام کرسی (فرماندهی) خود را دمِ دروازه‌های «یروشالییم» وکنار همه حصارهای آن و درکنار همه شهرهای (کشور) «یهودا» قرار دهند.

۱۶ من حکم (محکومیت) آنها را بخاطر تمام بدی‌هایشان که مرا ترک کردند و برای دیگر معبودان بُخُور نمودند و به ساخته‌های دستان خود تعظیم کردند، اعلام میدارم.

17 יְדֵיהֶם׃ (יז) וְאַתָּה תֶּאְזֹר מָתְנֶיךָ וְקַמְתָּ וְדִבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם אֵת
כָּל אֲשֶׁר אָנֹכִי אֲצַוֶּךָּ אַל תֵּחַת מִפְּנֵיהֶם פֶּן אֲחִתְּךָ לִפְנֵיהֶם׃
18 (יח) וַאֲנִי הִנֵּה נְתַתִּיךָ הַיּוֹם לְעִיר מִבְצָר וּלְעַמּוּד בַּרְזֶל
וּלְחֹמוֹת נְחֹשֶׁת עַל כָּל הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשָׂרֶיהָ
19 לְכֹהֲנֶיהָ וּלְעַם הָאָרֶץ׃ (יט) וְנִלְחֲמוּ אֵלֶיךָ וְלֹא יוּכְלוּ לָךְ כִּי
אִתְּךָ אֲנִי נְאֻם יְהוָה לְהַצִּילֶךָ׃
20,21 (א) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר׃ (ב) הָלֹךְ וְקָרָאתָ בְאָזְנֵי
יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה אָמַר יְהוָה זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרַיִךְ
אַהֲבַת כְּלוּלֹתָיִךְ לֶכְתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה׃
22 (ג) קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתֹה כָּל אֹכְלָיו
יֶאְשָׁמוּ רָעָה תָּבֹא אֲלֵיהֶם נְאֻם יְהוָה׃

هفطارای پاراشای «مطوت» از کتاب «یرمیا»

۱۷ پس تو کمر خود را ببند و بلند شو و هر چه من به تو امر میکنم اعلام کن، از آنها بیم نداشته باش مبادا ترا در جلو آنها هراسان کنم.

۱۸ اینک امروز من ترا در مقابل تمام (اهالی) این سرزمین، یعنی در مقابل پادشاهان (کشور) «یهودا»، در مقابل سرانش، در مقابل کُوهن‌هایش و (خلاصه) در مقابل مردم این سرزمین، همانند شهری حصاردار و ستونی آهنین و دیوارهای مسین قرار دادم.

۱۹ آنها با تو خواهند جنگید. چونکه من با تو هستم تا ترا نجات دهم، بر تو پیروز نخواهند شد فرموده ادونای است.

۲۰ کلام ادونای با من چنین بود:

۲۱ برو بگوش (اهالی) «یروشالییم» چنین اعلام کن: ادونای چنین گفته است: (در صورتیکه بسوی من بازگشت نمائی) من احسان نوجوانی‌ات و محبت نوعروسی‌ات را، یعنی روانه شدنت را در پی من، در بیابان در سرزمین غیر مزروع (بخاطر ایمانی که به من داشتی) در مدّ نظر دارم.

۲۲ «ییسرائل» برای ادونای (قومی) اختصاصی و (بمنزله نوبرانه) نخستین محصول اوست. (لذا) همه نابودکنندگانش مقصر شناخته خواهند شد، برای آنها بدی فراهم خواهد گشت.

הפטרת מסעי

ספר ירמיה פרק ב

1 (ד) שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָה בֵּית יַעֲקֹב וְכָל מִשְׁפְּחוֹת בֵּית
2 יִשְׂרָאֵל: (ה) כֹּה אָמַר יְהוָה מַה מָּצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי עָוֶל
3 כִּי רָחֲקוּ מֵעָלָי וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי הַהֶבֶל וַיֶּהְבָּלוּ: (ו) וְלֹא אָמְרוּ
אַיֵּה יְהוָה הַמַּעֲלֶה אֹתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם הַמּוֹלִיךְ אֹתָנוּ
בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ עֲרָבָה וְשׁוּחָה בְּאֶרֶץ צִיָּה וְצַלְמָוֶת בְּאֶרֶץ
4 לֹא עָבַר בָּהּ אִישׁ וְלֹא יָשַׁב אָדָם שָׁם: (ז) וָאָבִיא אֶתְכֶם
אֶל אֶרֶץ הַכַּרְמֶל לֶאֱכֹל פִּרְיָהּ וְטוּבָהּ וַתָּבֹאוּ וַתְּטַמְּאוּ אֶת
5 אַרְצִי וְנַחֲלָתִי שַׂמְתֶּם לְתוֹעֵבָה: (ח) הַכֹּהֲנִים לֹא אָמְרוּ
אַיֵּה יְהוָה וְתֹפְשֵׂי הַתּוֹרָה לֹא יְדָעוּנִי וְהָרֹעִים פָּשְׁעוּ בִי
6 וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ בַבַּעַל וְאַחֲרֵי לֹא יוֹעִלוּ הָלָכוּ: (ט) לָכֵן
7 עֹד אָרִיב אִתְּכֶם נְאֻם יְהוָה וְאֶת בְּנֵי בְנֵיכֶם אָרִיב: (י) כִּי
עִבְרוּ אִיֵּי כִתִּיִּים וּרְאוּ וְקֵדָר שִׁלְחוּ וְהִתְבּוֹנְנוּ מְאֹד וּרְאוּ
8 הֵן הָיְתָה כָּזֹאת: (יא) הַהֵימִיר גּוֹי אֱלֹהִים וְהֵמָּה לֹא
9 אֱלֹהִים וְעַמִּי הֵמִיר כְּבוֹדוֹ בְּלוֹא יוֹעִיל: (יב) שֹׁמּוּ שָׁמַיִם
10 עַל זֹאת וְשַׂעֲרוּ חָרְבוּ מְאֹד נְאֻם יְהוָה: (יג) כִּי שְׁתַּיִם
רָעוֹת עָשָׂה עַמִּי אֹתִי עָזְבוּ מְקוֹר מַיִם חַיִּים לַחְצֹב לָהֶם
11 בֹּארוֹת בֹּארֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִלוּ הַמָּיִם: (יד) הַעֶבֶד
12 יִשְׂרָאֵל אִם יְלִיד בַּיִת הוּא מַדּוּעַ הָיָה לָבַז: (טו) עָלָיו
יִשְׁאֲגוּ כְפִרִים נָתְנוּ קוֹלָם וַיָּשִׁיתוּ אַרְצוֹ לְשַׁמָּה עָרָיו
13 נִצְּתָה {נִצְּתוּ} מִבְּלִי יֹשֵׁב: (טז) גַּם בְּנֵי נֹף וְתַחְפַּנֵס
14 {וְתַחְפַּנְחֵס} יִרְעוּךְ קָדְקֹד: (יז) הֲלוֹא זֹאת תַּעֲשֶׂה לָּךְ
15 עָזְבֵךְ אֶת יְהוָה אֱלֹהַיִךְ בְּעֵת מוֹלִיכֵךְ בַּדָּרֶךְ: (יח) וְעַתָּה
מַה לָּךְ לְדֶרֶךְ מִצְרַיִם לִשְׁתּוֹת מֵי שִׁחוֹר וּמַה לָּךְ לְדֶרֶךְ
16 אַשּׁוּר לִשְׁתּוֹת מֵי נָהָר: (יט) תְּיַסְּרֵךְ רָעָתֵךְ וּמְשֻׁבוֹתַיִךְ
תּוֹכִחֻךְ וּדְעִי וּרְאִי כִּי רַע וָמָר עָזְבֵךְ אֶת יְהוָה אֱלֹהָיִךְ וְלֹא

شماره ۴۳

هفطارای پاراشای «مسعی» از کتاب «یرمیا» فصل ۲ آیه ۴ الی آیه ۲۸

۱ ای خاندان «یعقُوو» و ای تمام طوایف (دوازده گانه) «ییسرائل» به کلام ادونای گوش دهید.
۲ ادونای چنین فرموده است: پدران شما چه بی عدالتی در من یافتند که از من دوری جستند و دنبال باطل رفتند و کارهای بیهوده کردند.
۳ آنها (با خود) نگفتند: ادونای، بیرون آورنده ما از سرزمین «مصر»، کسیکه ما را در بیابان، در سرزمینی بی آب و علف و گود، در سرزمینی غیر قابل کشت و مرگ‌زا، در سرزمینی که کسی از آن عبور ننموده و در آن سکونت نکرده است رهنمون بود، کجاست؟
۴ شما را به سرزمینی سبز و خرّم واردکردم تا از میوه و نعمت آن بخورید، لیکن آمدید و سرزمین مرا ناپاک ساختید و ملک مرا به محلی مکروه مبدل کردید.
۵ کُوهن‌ها نگفتند: ادونای کجاست؟ دانشمندان، توراه مرا نشاختند و رهبران به من خیانت کردند و پیامبران (دروغین) بنام (بُت) «بَعَل» نبوت کردند و دنبال چیزهائی که بیهوده بود رفتند.
۶ (این) فرموده ادونای است: بنابراین باز هم با شما نزاع خواهم داشت، و با فرزندان فرزندانتان (هم) نزاع خواهم داشت.
۷ چنانچه از جزیره‌های «کیتی‌ها» گذرکنید توجه نمائید و (چنانچه) به «قدار» کسی را بفرستید، زیاد تأمل کنید و ببینید آیا چنین چیزی بوده است.
۸ آیا (هرگز) قومی معبودهای خود را با آنکه آنها خدا نیستند عوض کرده است؟ و حال آنکه قوم من، افتخار خود (یعنی ادونای) را با چیزی بیهوده (یعنی بُت) عوض کرده است.
۹ ادونای میفرماید: ای آسمان‌ها بخاطر این کار زشت وحشت‌زده شوید و بسیار شگفت‌زده گردید.
۱۰ زیرا قوم من دو کار بد انجام داده است: مرا که چشمه حیات هستم ترک کردند و برای خود آب انبارهای شکسته زیادی، که آب را در خود نگاه نمیدارد، کنده‌اند.
۱۱ آیا «ییسرائل» برده یا غلام خانه‌زاد میباشد؟ به چه علت مورد غارت قرار گرفته است.
۱۲ (دشمنانش مانند) شیرهای جوان علیه او غرش میکنند و صدای خود را سر میدهند. کشور او را به ویرانه‌ای تبدیل کرده‌اند. شهرهایش به آتش کشیده شده و بدون ساکن مانده‌اند.
۱۳ اهالی «نُوف» و «تَحپَنحس» هم بر فرق سرت کوبیدند.
۱۴ مگر نه اینست که تو این (بدی) را بخود میکردی - ادونای - خداوندت را در موقعیکه در راه راهنمای تو بود، ترک کردی.
۱۵ و حال ترا در راه «مصر» چه کار که (بجای آب حیات) آب «نیل» را بنوشی و در راه «آشور» ترا چه کار که (بجای آب حیات) آب «فرات» را بنوشی.
۱۶ بدی تو موجب تنبیه تو میشود و شیطنت‌های تو باعث سرزنش تو میگردد. بدان و توجه داشته باش که ترک کردن ادونای - خداوندت عملی بد و تلخ میباشد. ادونای صوائوت میفرماید: ترس من بر تو نبود.

הפטרת מסעי

17 פִחַדְתִּי אֵלַיִךְ נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה צְבָאוֹת: (כ) כִּי מֵעוֹלָם
שָׁבַרְתִּי עֻלֵּךְ נִתַּקְתִּי מוֹסְרוֹתַיִךְ וַתֹּאמְרִי לֹא אֶעֱבוֹד
{אֶעֱבוֹר} כִּי עַל כָּל גִּבְעָה גְּבֹהָה וְתַחַת כָּל עֵץ רַעֲנָן אַתְּ
18 צֹעָה זֹנָה: (כא) וְאָנֹכִי נְטַעְתִּיךְ שׂוֹרֵק כֻּלֹּה זֶרַע אֱמֶת
19 וְאֵיךְ נֶהְפַּכְתְּ לִי סוּרֵי הַגֶּפֶן נָכְרִיָּה: (כב) כִּי אִם תְּכַבְּסִי
בַּנֶּתֶר וְתַרְבִּי לָךְ בֹּרִית נִכְתָּם עֲוֹנֵךְ לְפָנַי נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה:
20 (כג) אֵיךְ תֹּאמְרִי לֹא נִטְמֵאתִי אַחֲרֵי הַבְּעָלִים לֹא הָלַכְתִּי
רְאִי דַרְכֵּךְ בַּגַּיְא דְּעִי מֶה עָשִׂית בִּכְרָה קַלָּה מְשָׂרֶכֶת
21 דְּרָכֶיהָ: (כד) פֶּרֶה לִמֻּד מִדְבָּר בְּאַוַּת נַפְשׁוֹ {נַפְשָׁהּ}
שָׁאֲפָה רוּחַ תַּאֲנָתָהּ מִי יְשִׁיבֶנָּה כָּל מְבַקְשֶׁיהָ לֹא יִיעָפוּ
22 בְּחָדְשָׁהּ יִמְצָאוּנְהָ: (כה) מִנְעִי רַגְלֵךְ מִיָּחֵף וּגוֹרנֵךְ
{וּגְרוֹנֵךְ} מִצִּמְאָה וַתֹּאמְרִי נוֹאָשׁ לוֹא כִּי אָהַבְתִּי זָרִים
23 וְאַחֲרֵיהֶם אֵלֵךְ: (כו) כְּבֹשֶׁת גַּנָּב כִּי יִמָּצֵא כֵּן הֹבִישׁוּ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הֵמָּה מַלְכֵיהֶם שָׂרֵיהֶם וְכֹהֲנֵיהֶם וּנְבִיאֵיהֶם: (כז)
24 אֹמְרִים לָעֵץ אָבִי אַתָּה וְלָאֶבֶן אַתְּ יְלִדְתָּנִי {יְלִדְתָּנוּ} כִּי
פָנוּ אֵלַי עֹרֶף וְלֹא פָנִים וּבְעֵת רָעָתָם יֹאמְרוּ קוּמָה
25 וְהוֹשִׁיעֵנוּ: (כח) וְאַיֵּה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לָּךְ יָקוּמוּ אִם
יוֹשִׁיעוּךָ בְּעֵת רָעָתֶךָ כִּי מִסְפַּר עָרֶיךָ הָיוּ אֱלֹהֶיךָ יְהוּדָה:

هفطارای پاراشای «مسعی» از کتاب «یرمیا» فصل ۲ آیه ۴ الی آیه ۲۸

۱۷ وقتیکه مدتی پیش یوغ ترا شکستم و بندهای یوغ تراگسستم میگفتی (دیگر، معبودهای دیگر را) پرستش نخواهم کرد و حال آنکه بر هر تپه بلند، و زیر هر درخت سرسبزی کجروی میکنی و منحرف میشوی.
۱۸ ولیکن من ترا همانند تاک مرغوب و دانه‌ی اصیل غرس کردم، چگونه برای من، به تاک بیگانه‌ای (خلاف اصلیت خود) تبدیل گشتی؟
۱۹ هرگاه اگر با اشنان (ماده پاک کننده) بشوئی و برای خودت قلیای زیاد بکار ببری، گناهت در پیشگاه من لکه‌ای شده است. (این) فرموده ادونای - خداوند است.
۲۰ چگونه اظهار میداری: ناپاک نشده‌ام - دنبال بُت‌ها نرفته‌ام، راه خود را در «گَی» (که به پرستش بُت «پِعوُر» پرداختی) ببین، بدان چه کردی؟
۲۱ گورخر وحشی که به بیابان‌گردی عادت دارد در حال عادی نفس راحت میکشد ولی هنگام غلبه شهوتش، کسی نمیتواند او را باز دارد. کسی از خواستاران (تربیت کردن) آن خود را خسته نکند (سودی ندارد) در ماه (فارغ شدن) وی، او را خواهند یافت.
۲۲ پایت را از برهنگی و گلویت را از تشنگی بازدار (سراسیمه دنبال بُت‌ها نرو، که کفشت پاره میشود - گلویت را برای بُت‌ها خسته نکن، که تشنه میشوی) میگوئی از (راهنمائی پیغمبران راستین) ناامیدم، نه! معبودان بیگانه را دوست دارم و بدنبال آنها میروم.
۲۳ خاندان «ییسرائل»: پادشاهان، سران، کُوهن‌ها و پیامبران (دروغین) شان چون، دزدی که گرفتار شده باشد، شرمسار خواهند گردید.
۲۴ آنها به تکه چوبی میگویند: «تو پدر ما هستی» و به تکه سنگی (میگویند) «تو ما را بوجود آورده‌ای». زیرا آنها به من پشت کردند و از من روی گرداندند، ولی هنگام بدبختی‌شان میگویند: (خدایا!) بلند شو و ما را نجات بده!
۲۵ پس معبودانی که برای خود ساخته‌اند کجا هستند؟! بلند شوند. آیا هنگام بدبختی‌ات ترا نجات خواهند داد؟ (چه حاشا) ای «یهودا» که معبودانت به شماره شهرهایت بودند.

הפטרת דברים

ספר ישעיה פרק א

1 (א) חֲזוֹן יְשַׁעְיָהוּ בֶּן אָמוֹץ אֲשֶׁר חָזָה עַל יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם
2 בִּימֵי עֻזִּיָּהוּ יוֹתָם אָחָז יְחִזְקִיָּהוּ מַלְכֵי יְהוּדָה: (ב) שִׁמְעוּ
שָׁמַיִם וְהַאֲזִינִי אֶרֶץ כִּי יְהוָֹה דִּבֵּר בָּנִים גִּדַּלְתִּי וְרוֹמַמְתִּי
3 וְהֵם פָּשְׁעוּ בִי: (ג) יָדַע שׁוֹר קֹנֵהוּ וַחֲמוֹר אֵבוּס בְּעָלָיו
4 יִשְׂרָאֵל לֹא יָדַע עַמִּי לֹא הִתְבּוֹנָן: (ד) הוֹי גּוֹי חֹטֵא עַם
כֶּבֶד עָוֹן זֶרַע מְרֵעִים בָּנִים מַשְׁחִיתִים עָזְבוּ אֶת יְהוָֹה
5 נִאֲצוּ אֶת קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל נָזֹרוּ אָחוֹר: (ה) עַל מֶה תֻכּוּ עוֹד
6 תּוֹסִיפוּ סָרָה כָּל רֹאשׁ לָחֳלִי וְכָל לֵבָב דַּוָּי: (ו) מִכַּף רֶגֶל
וְעַד רֹאשׁ אֵין בּוֹ מְתֹם פֶּצַע וְחַבּוּרָה וּמַכָּה טְרִיָּה לֹא זֹרוּ
7 וְלֹא חֻבָּשׁוּ וְלֹא רֻכְּכָה בַּשָּׁמֶן: (ז) אַרְצְכֶם שְׁמָמָה עָרֵיכֶם
שְׂרֻפוֹת אֵשׁ אַדְמַתְכֶם לְנֶגְדְּכֶם זָרִים אֹכְלִים אֹתָהּ וּשְׁמָמָה
8 כְּמַהְפֵּכַת זָרִים: (ח) וְנוֹתְרָה בַת צִיּוֹן כְּסֻכָּה בְכָרֶם
9 כִּמְלוּנָה בְמִקְשָׁה כְּעִיר נְצוּרָה: (ט) לוּלֵי יְהוָֹה צְבָאוֹת
הוֹתִיר לָנוּ שָׂרִיד כִּמְעָט כִּסְדֹם הָיִינוּ לַעֲמֹרָה דָּמִינוּ: (י)
10 שִׁמְעוּ דְבַר יְהוָֹה קְצִינֵי סְדֹם הַאֲזִינוּ תּוֹרַת אֱלֹהֵינוּ עַם
11 עֲמֹרָה: (יא) לָמָּה לִּי רֹב זִבְחֵיכֶם יֹאמַר יְהוָֹה שָׂבַעְתִּי
עֹלוֹת אֵילִים וְחֵלֶב מְרִיאִים וְדַם פָּרִים וּכְבָשִׂים וְעַתּוּדִים
12 לֹא חָפָצְתִּי: (יב) כִּי תָבֹאוּ לֵרָאוֹת פָּנָי מִי בִקֵּשׁ זֹאת
13 מִיֶּדְכֶם רְמֹס חֲצֵרָי: (יג) לֹא תוֹסִיפוּ הָבִיא מִנְחַת שָׁוְא
קְטֹרֶת תּוֹעֵבָה הִיא לִי חֹדֶשׁ וְשַׁבָּת קְרֹא מִקְרָא לֹא אוּכַל
14 אָוֶן וַעֲצָרָה: (יד) חָדְשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׂנְאָה נַפְשִׁי הָיוּ
15 עָלַי לָטֹרַח נִלְאֵיתִי נְשֹׂא: (טו) וּבְפָרִשְׂכֶם כַּפֵּיכֶם אַעְלִים
עֵינַי מִכֶּם גַּם כִּי תַרְבּוּ תְפִלָּה אֵינֶנִּי שֹׁמֵעַ יְדֵיכֶם דָּמִים
16 מָלֵאוּ: (טז) רַחֲצוּ הִזַּכּוּ הָסִירוּ רֹעַ מַעַלְלֵיכֶם מִנֶּגֶד עֵינָי
17 חִדְלוּ הָרֵעַ: (יז) לִמְדוּ הֵיטֵב דִּרְשׁוּ מִשְׁפָּט אַשְּׁרוּ חָמוֹץ

شماره ۴۴
هفطارای پاراشای «دواریم» از کتاب «یشعیا» فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۲۷

۱ (این) رؤیای «یشعیاهو» پسر «آموص» در زمان (سلطنت) «عوزیاهو، یوتام، آحاز و یحزقیاهو» پادشاهان «یهودا» است که درباره «یروشالییم» پیش‌بینی کرد.

۲ ای آسمان‌ها بشنوید و ای زمین گوش فرا ده چونکه ادونای سخن گفته است: فرزندانی بزرگ کردم و پرورش دادم و آنها نسبت به من یاغی شدند.

۳ گاو، مالک خود و خر آخور صاحبش (به او خوراک میدهد) شناخت «ییسرائل» تشخیص نداد، قوم من درک نکرد.

۴ وای بر قوم خطاکار، ملت سنگین گناه، نسل بدکار، فرزندان فاسد، ادونای را ترک کردند، خداوند مقدس «ییسرائل» را حقیر شمردند، به قهقرا رفتند.

۵ با این همه مجازات شدید عبرت نگرفتند!؟ باز هم به ارتداد ادامه میدهید. هر سری بیمار و هر قلبی دردناک شده است.

۶ از کف پا تا فرق سر جائی سالم در آن وجود ندارد فقط جراحت و کوفتگی و زخم‌های چرکین است. داروئی بر آن پاشیده نشد، و پانسمان نگردیده و با روغن (مرحم) نرم نشده است.

۷ سرزمین‌تان ویران، شهرهای‌تان در آتش سوخته (محصول) زمین‌تان را بیگانگان در مقابل شما میخورند و ویرانی (این سرزمین پی‌آمد مبارزات داخلی نیست که جزئی باشد بلکه) مانند شورش بیگانگان است (که کاملاً ویرانگر است).

۸ «صیون» مانند سایبانی در تاکستان، مثل محل نگهبانی در جالیز، چون شهری در محاصره باقی خواهد ماند.

۹ اگر ادونای صوائوت برای ما (بازمانده‌ای) باقی نمیگذاشت تقریباً همانند «سدوم» می‌بودیم و شبیه «عموراه» میشدیم.

۱۰ ای افسران «سدوم» (اشاره به ییسرائل)، سخنان ادونای را بشنوید، ای قوم «عموراه» (اشاره به ییسرائل) به توراه خداوند گوش دهید.

۱۱ ادونای میفرماید: قربانی‌های فراوان شما به چه کار من میآید، از قربانی‌های سوختنی قوچ‌ها و تقدیم پیه گوساله پرواری سیر شده‌ام و خواستار خون گاوها و بره‌ها و بزه‌های نر نمی‌باشم.

۱۲ هنگامی که به زیارت من میآیید چه کسی از شما چنین خواسته است حیاط (خانه) مرا لگدمال کنید؟!

۱۳ ادامه ندهید که هدیه آردی بیهوده بیاورید. برای من این هدیه بخور مکروه است. اعلام (جشن اول) ماه، شبات و اعیاد (چه سودی دارد) اجتماع کردن شما را (در خانه‌ام) همراه با بی عدالتی تحمل نخواهم کرد.

۱۴ ذات من دشمن (جشن‌های اول) ماه‌ها و اعیاد شما میباشد. (اینها) برای من موجب زحمت شده‌اند، از تحمل (آنها) خسته شده‌ام.

۱۵ موقعیکه دست‌های خود را (برای درخواست) بلند میکنید، چشم‌هایم را بر شما می‌پوشانم، اگر هم نماز را زیاد کنید چون دستهایتان از خون‌ریزی پر است، اجابت نمی‌کنم.

۱۶ خود را بشوئید، پاک شوید، اعمال بدتان را از مقابل چشمان من دور اندازید، از بدی کردن دست بردارید.

۱۷ خوبی کردن را یاد بگیرید، خواستار داوری عادلانه شوید، مظلوم را تأیید کنید، بداد یتیم برسید و بیوه زن را حمایت نمائید.

הפטרת דברים

18 שִׁפְטוּ יָתוֹם רִיבוּ אַלְמָנָה׃ (יח) לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר
יְהֹוָה אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם יַאְדִּימוּ
19 כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ׃ (יט) אִם תֹּאבוּ וּשְׁמַעְתֶּם טוּב הָאָרֶץ
20 תֹּאכֵלוּ׃ (כ) וְאִם תְּמָאֲנוּ וּמְרִיתֶם חֶרֶב תְּאֻכְּלוּ כִּי פִּי
21 יְהֹוָה דִּבֵּר׃ (כא) אֵיכָה הָיְתָה לְזוֹנָה קִרְיָה נֶאֱמָנָה מְלֵאֲתִי
22 מִשְׁפָּט צֶדֶק יָלִין בָּהּ וְעַתָּה מְרַצְּחִים׃ (כב) כַּסְפֵּךְ הָיָה
23 לְסִיגִים סָבְאֵךְ מָהוּל בַּמָּיִם׃ (כג) שָׂרַיִךְ סוֹרְרִים וְחַבְרֵי
גַּנָּבִים כֻּלּוֹ אֹהֵב שֹׁחַד וְרֹדֵף שַׁלְמֹנִים יָתוֹם לֹא יִשְׁפֹּטוּ
24 וְרִיב אַלְמָנָה לֹא יָבוֹא אֲלֵיהֶם׃ (כד) לָכֵן נְאֻם הָאָדוֹן
יְהֹוָה צְבָאוֹת אֲבִיר יִשְׂרָאֵל הוֹי אֶנָּחֵם מִצָּרַי וְאִנָּקְמָה
25 מֵאוֹיְבָי׃ (כה) וְאָשִׁיבָה יָדִי עָלַיִךְ וְאֶצְרֹף כַּבֹּר סִיגָיִךְ
26 וְאָסִירָה כָּל בְּדִילָיִךְ׃ (כו) וְאָשִׁיבָה שֹׁפְטַיִךְ כְּבָרִאשֹׁנָה
וְיֹעֲצַיִךְ כְּבַתְּחִלָּה אַחֲרֵי כֵן יִקָּרֵא לָךְ עִיר הַצֶּדֶק קִרְיָה
27 נֶאֱמָנָה׃ (כז) צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפָּדֶה וְשָׁבֶיהָ בִּצְדָקָה׃

هفطارای پاراشای «دواریم» از کتاب «یشعیا» فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۲۷

۱۸ خدا میفرماید: حال بیائید با هم مذاکره کنیم (در صورتیکه بسوی من برگردید) اگر خطاهای شما مثل قرمزدانه باشد
مثل برف سفید میشود و اگر مانند لباس سرخ باشد مثل پشم سفید خواهد شد.
۱۹ اگر بخواهید و اطاعت نمائید، از نَعَمات این سرزمین خواهید خورد.
۲۰ و اگر امتناع بورزید و تمرّد نمائید، شما با شمشیر (جنگ) تباه خواهید شد چونکه امر ادونای است. اعلام نموده
است.
۲۱ چگونه شهری که (به خدا) مؤمن بوده، بدکاره شده و جائی که پر از عدالت بوده و صداقت در آن جای داشت، هم
اکنون محل آدم‌کُشان گشته است.
۲۲ نقره تو مبدل به فلزی بی ارزش شده و شرابت با آب ممزوج گشته است.
۲۳ سران تو متمرد و رفیق دزدان، همگی رشوه‌خوار و دنبال هدیه گرفتن میباشند. به داد یتیم نمی‌رسند و دعوی زن بیوه
مدّ نظر آنها قرار نمیگیرد.
۲۴ از این رو ادونای صوائوت - بزرگوار «یعقُوو» میفرماید: ای وای! از دست دشمنانم آسوده می‌شوم و از بدخواهانم
انتقام خواهم گرفت تا آسوده گردم.
۲۵ ضربه‌ام را بر تو وارد میکنم، بارها (یعنی ناخالصی‌ها)ی ترا همانند (با) نمک قلیا (پاک کننده) تصفیه میکنم،
تفاله‌هایت را دور میگردانم.
۲۶ داورانت را مانند روزهای نخستین و مشاورین ترا مانند ابتدا برمیگردانم بعد از آن به تو (اهل) شهر عدالت - قریه
مؤمن (به خدا) خطاب خواهد شد.
۲۷ «صیون» با عدالت و اسیران آن با دادرسی آزاد خواهند شد.

تبصره برای آیه ۱۸:
خداوند به فرزندان «ییسرائل» میفرماید: من شما را از اصل و نسبی عالی یعنی از اوراهام و ییصحاق و یعقُوو بوجود آوردم ولی شما بجای پیمودن راه پدران‌تان، راه‌های کج و غیر معقول را در پیش گرفتید.

הפטרת ואתחנן

ספר ישעיה פרק מ

1,2 (א) נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי יֹאמַר אֱלֹהֵיכֶם: (ב) דַּבְּרוּ עַל לֵב
יְרוּשָׁלַםִ וְקִרְאוּ אֵלֶיהָ כִּי מָלְאָה צְבָאָהּ כִּי נִרְצָה עֲוֹנָהּ כִּי
3 לָקְחָה מִיַּד יְהֹוָה כִּפְלַיִם בְּכָל חַטֹּאתֶיהָ: (ג) קוֹל קוֹרֵא
בַּמִּדְבָּר פַּנּוּ דֶּרֶךְ יְהֹוָה יַשְּׁרוּ בָּעֲרָבָה מְסִלָּה לֵאלֹהֵינוּ: (ד)
4 כָּל גֶּיא יִנָּשֵׂא וְכָל הַר וְגִבְעָה יִשְׁפָּלוּ וְהָיָה הֶעָקֹב לְמִישׁוֹר
5 וְהָרְכָסִים לְבִקְעָה: (ה) וְנִגְלָה כְּבוֹד יְהֹוָה וְרָאוּ כָל בָּשָׂר
6 יַחְדָּו כִּי פִּי יְהֹוָה דִּבֵּר: (ו) קוֹל אֹמֵר קְרָא וְאָמַר מָה
7 אֶקְרָא כָּל הַבָּשָׂר חָצִיר וְכָל חַסְדּוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה: (ז) יָבֵשׁ
חָצִיר נָבֵל צִיץ כִּי רוּחַ יְהֹוָה נָשְׁבָה בּוֹ אָכֵן חָצִיר הָעָם:
8 (ח) יָבֵשׁ חָצִיר נָבֵל צִיץ וּדְבַר אֱלֹהֵינוּ יָקוּם לְעוֹלָם: (ט)
9 עַל הַר גָּבֹהַ עֲלִי לָךְ מְבַשֶּׂרֶת צִיּוֹן הָרִימִי בַכֹּחַ קוֹלֵךְ
מְבַשֶּׂרֶת יְרוּשָׁלָםִ הָרִימִי אַל תִּירָאִי אִמְרִי לְעָרֵי יְהוּדָה
10 הִנֵּה אֱלֹהֵיכֶם: (י) הִנֵּה אֲדֹנָי יֱהֹוִה בְּחָזָק יָבוֹא וּזְרֹעוֹ
11 מֹשְׁלָה לוֹ הִנֵּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו: (יא) כְּרֹעֶה
עֶדְרוֹ יִרְעֶה בִּזְרֹעוֹ יְקַבֵּץ טְלָאִים וּבְחֵיקוֹ יִשָּׂא עָלוֹת יְנַהֵל:
12 (יב) מִי מָדַד בְּשָׁעֳלוֹ מַיִם וְשָׁמַיִם בַּזֶּרֶת תִּכֵּן וְכָל בַּשָּׁלִשׁ
13 עֲפַר הָאָרֶץ וְשָׁקַל בַּפֶּלֶס הָרִים וּגְבָעוֹת בְּמֹאזְנָיִם: (יג) מִי
14 תִכֵּן אֶת רוּחַ יְהֹוָה וְאִישׁ עֲצָתוֹ יוֹדִיעֶנּוּ: (יד) אֶת מִי
נוֹעָץ וַיְבִינֵהוּ וַיְלַמְּדֵהוּ בְּאֹרַח מִשְׁפָּט וַיְלַמְּדֵהוּ דַעַת וְדֶרֶךְ
15 תְּבוּנוֹת יוֹדִיעֶנּוּ: (טו) הֵן גּוֹיִם כְּמַר מִדְּלִי וּכְשַׁחַק
16 מֹאזְנַיִם נֶחְשָׁבוּ הֵן אִיִּים כַּדַּק יִטּוֹל: (טז) וּלְבָנוֹן אֵין דֵּי
17 בָּעֵר וְחַיָּתוֹ אֵין דֵּי עוֹלָה: (יז) כָּל הַגּוֹיִם כְּאַיִן נֶגְדּוֹ
18 מֵאֶפֶס וָתֹהוּ נֶחְשְׁבוּ לוֹ: (יח) וְאֶל מִי תְּדַמְּיוּן אֵל וּמַה
19 דְּמוּת תַּעַרְכוּ לוֹ: (יט) הַפֶּסֶל נָסַךְ חָרָשׁ וְצֹרֵף בַּזָּהָב
20 יְרַקְּעֶנּוּ וּרְתֻקוֹת כֶּסֶף צוֹרֵף: (כ) הַמְסֻכָּן תְּרוּמָה עֵץ לֹא

شماره ۴۵

هفطارای پاراشای «وائتحنان» از کتاب «یشعیا» فصل ۴۰ آیه ۱ الی آیه ۲۶

۱ خداوندتان میگوید: قوم مرا تسلی دهید. تسلی دهید.

۲ به (اهالی) «یروشالییم» سخنان دلاویز بگوئید، به آن اعلام بدارید (که مدت تعیین شده) محکومیتش بپایان رسیده و بخاطر گناهش، دو برابر تمام خطاهایش از ادونای عقوبت کشیده است.

۳ صدائی (غیبی) در بیابان ندا میدهد: ای قومها راه ادونای را بازکنید، و برای خداوند در جلگه بی آب و علف شاهراهی صاف سازید.

۴ هر پَستی، بلند و هرکوه و تپه‌ای پَست گردد هر پیچی مستقیم و سلسله کوه‌ها به دشت (مبدل شوند).

۵ (سپس) جلال ادونای آشکار خواهد شد و تمام افراد با هم مشاهده خواهند نمود زیرا امر ادونای است که اعلام فرموده است.

۶ صدائی (غیبی) میگوید: اعلام کن. (یشعیاهو) گفت: چه اعلام کنم؟ (بگو:) هر بشری (مثل) علف است و همه زیبائیش مانند غنچه گل باغچه.

۷ موقعیکه از جانب ادونای باد بوَزَد، علف میخشکد و غنچه پژمرده میگردد. آری، مردم مانند علف هستند.

۸ علف میخشکد، غنچه می‌پژمرد (یعنی انسانها می‌میرند) ولی کلام ادونای - خداوند همیشه پا بر جا خواهد بود.

۹ ای مژده رسان «صیون» بالای کوه بلندی برو، ای مژده دهنده «یروشالییم» صدایت را با قدرت بلندکن، بلندکن! نترس. به (اهالی) شهرهای «یهودا» بگو: اینک خداوندتان است...

۱۰ اینک خدا - خداوند با قدرت میآید (ظالمان را تنبیه کند)، بازویش برای او (بر جهانیان) حکمرانی میکند (به کمک و یاری کسی محتاج نیست)، مزد (فرمانبرداران) او همراهش میباشد و پاداش (پرستندگان) او نزد وی است.

۱۱ مثل چوپانی که گله خویش را بچراند، با بازویش بره‌ها را جمع‌آوری کند و در آغوشش حمل نماید، شیرده‌ها را نگهداری کند (همینطور است خدا نسبت به یسرائل).

۱۲ چه کسی آبها را با مشت‌های خویش، و آسمان‌ها را با وجب اندازه گیری کرده و خاک زمین را در پیمانه‌ای جا داده و کوه‌ها را با قپان و تپه‌ها را با ترازو وزن نموده است...

۱۳ قدرت ادونای را چه کسی اندازه گیری کرده است و کسی که مشورت خود را به آگاهی او رسانیده باشد (کیست)؟...

۱۴ از چه کسی مشورت خواسته است تا او را بفهماند و راه داوری را باو یاد داده باشد به او دانش آموخته و طریق بصیرت را به آگاهی او رسانده باشد.

۱۵ اینک ملت‌ها چون قطره‌ای از (آب) سطل و مانند گرد ترازو بحساب میآیند، اینک جزیره‌ها مثل ذره‌ای (هستند که با وزش بادی) برداشته شوند.

۱۶ برای اینکه گناه دشمنان «یسرائل» بخشوده شود درختان لبنان برای سوختن روی قربانگاه خدا کافی نیست و حیوانات آن برای تقدیم قربانی سوختنی کفاف نمیدهد.

۱۷ در برابر او (یعنی خدا) همه ملت‌ها هیچ و ناچیزند، (آنها) برای او هیچ و پوچ محسوب میشوند.

۱۸ (در اینصورت) خدای قادر را به چه کسی تشبیه میکنید؟ و چه شکلی برایش قائلید؟

۱۹ بُت را، اُستاد ریخته است و زرگر آنرا با طلا روکش نموده (برای آن) زنجیرهای نقره درست میکند.

۲۰ فقیر اعانه گیر (برای درست کردن بُت)، چوبی انتخاب میکند که نپوسد و برای (درست کردن) آن استادی مُتبحّر جستجو میکند تا بُتی آماده سازد که خراب نشود.

יִרְקַב יִבְחָר חָרָשׁ חָכָם יְבַקֶּשׁ לוֹ לְהָכִין פֶּסֶל לֹא יִמּוֹט:
21 (כא) הֲלוֹא תֵדְעוּ הֲלוֹא תִשְׁמָעוּ הֲלוֹא הֻגַּד מֵרֹאשׁ לָכֶם
22 הֲלוֹא הֲבִינֹתֶם מוֹסְדוֹת הָאָרֶץ: (כב) הַיֹּשֵׁב עַל חוּג
הָאָרֶץ וְיֹשְׁבֶיהָ כַּחֲגָבִים הַנּוֹטֶה כַדֹּק שָׁמַיִם וַיִּמְתָּחֵם כָּאֹהֶל
23 לָשָׁבֶת: (כג) הַנּוֹתֵן רוֹזְנִים לְאָיִן שֹׁפְטֵי אֶרֶץ כַּתֹּהוּ עָשָׂה:
24 (כד) אַף בַּל נִטָּעוּ אַף בַּל זֹרָעוּ אַף בַּל שֹׁרֵשׁ בָּאָרֶץ גִּזְעָם
25 וְגַם נָשַׁף בָּהֶם וַיִּבָשׁוּ וּסְעָרָה כַּקַּשׁ תִּשָּׂאֵם: (כה) וְאֶל מִי
26 תְּדַמְּיוּנִי וְאֶשְׁוֶה יֹאמַר קָדוֹשׁ: (כו) שְׂאוּ מָרוֹם עֵינֵיכֶם
וּרְאוּ מִי בָרָא אֵלֶּה הַמּוֹצִיא בְמִסְפָּר צְבָאָם לְכֻלָּם בְּשֵׁם
יִקְרָא מֵרֹב אוֹנִים וְאַמִּיץ כֹּחַ אִישׁ לֹא נֶעְדָּר:

هفطارای پاراشای «وائتحنان» از کتاب «یشعیا» فصل ۴۰ آیه ۱ الی آیه ۲۶

۲۱ آیا نمیدانید، آیا نشنیده‌اید آیا از اول (زندگی) به شما اطلاع داده نشده است آیا به بنیاد (کرّه) زمین پی نبرده‌اند؟
۲۲ او (خدائی است که) بر مدار زمین ساکن و ساکنین آن چون ملخ‌هائی میباشند، (او خدائی است که) آسمان‌ها را چون
پرده نازکی گسترده است و آنها را چون خیمه‌ای برای سکونت آماده کرده است...
۲۳ او (خدائی است که) اشخاص مقتدر را هیچ میشمارد و داوران زمین را، چون پوچ و باطل ساخته است.
۲۴ مثل اینکه آنها غرس نشده‌اند و حتی بذرشان کاشته نشده باشد تا چه رسد که تنه آنها در زمین ریشه دوانیده باشد.
علاوه بر این (اگر) بادی بر آنها بوزد خشک میشوند و تند بادی آنها را مانند خاشاک بلند میکند.
۲۵ خدای مقدس میگوید: مرا به چه کسی تشبیه میکنید که با آن برابر باشم.
۲۶ چشم‌های خود را به افلاک بلند نمائید و ببینید اینها را چه کسی آفریده است؟ (البته خدا) -کسی که اجرام آنها را
تحت شماره بوجود آورده است، به همه آنها بنام صدا میزند، بخاطر قدرت فراوان و نیروی زیاد (آفریننده) هیچیک
از آن (اجرام) مفقود نمیشود.

הפטרת עקב

ספר ישעיה פרק מט - נ - נא

1 (יד) וַתֹּאמֶר צִיּוֹן עֲזָבַנִי יְהֹוָה וַאדֹנָי שְׁכֵחָנִי: (טו)
2 הֲתִשְׁכַּח אִשָּׁה עוּלָהּ מֵרַחֵם בֶּן בִּטְנָהּ גַּם אֵלֶּה תִשְׁכַּחְנָה
3 וְאָנֹכִי לֹא אֶשְׁכָּחֵךְ: (טז) הֵן עַל כַּפַּיִם חַקֹּתִיךְ חוֹמֹתַיִךְ
4 נֶגְדִּי תָּמִיד: (יז) מִהֲרוּ בָּנָיִךְ מְהָרְסַיִךְ וּמַחֲרִבַיִךְ מִמֵּךְ
5 יֵצֵאוּ: (יח) שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ לָךְ חַי
אָנִי נְאֻם יְהֹוָה כִּי כֻלָּם כַּעֲדִי תִלְבָּשִׁי וּתְקַשְּׁרִים כַּכַּלָּה:
6 (יט) כִּי חָרְבֹתַיִךְ וְשֹׁמְמֹתַיִךְ וְאֶרֶץ הֲרִסֻתֵךְ כִּי עַתָּה תֵּצְרִי
7 מִיּוֹשֵׁב וְרָחֲקוּ מְבַלְּעָיִךְ: (כ) עוֹד יֹאמְרוּ בְאָזְנַיִךְ בְּנֵי
8 שִׁכֻּלָיִךְ צַר לִי הַמָּקוֹם גְּשָׁה לִּי וְאֵשֵׁבָה: (כא) וְאָמַרְתְּ
בִּלְבָבֵךְ מִי יָלַד לִי אֶת אֵלֶּה וַאֲנִי שְׁכוּלָה וְגַלְמוּדָה גֹּלָה
וְסוּרָה וְאֵלֶּה מִי גִדֵּל הֵן אֲנִי נִשְׁאַרְתִּי לְבַדִּי אֵלֶּה אֵיפֹה
9 הֵם: (כב) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנֵּה אֶשָּׂא אֶל גּוֹיִם יָדִי
וְאֶל עַמִּים אָרִים נִסִּי וְהֵבִיאוּ בָנַיִךְ בְּחֹצֶן וּבְנֹתַיִךְ עַל כָּתֵף
10 תִּנָּשֶׂאנָה: (כג) וְהָיוּ מְלָכִים אֹמְנַיִךְ וְשָׂרוֹתֵיהֶם מֵינִיקֹתַיִךְ
אַפַּיִם אֶרֶץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ וַעֲפַר רַגְלַיִךְ יְלַחֵכוּ וְיָדַעַתְּ כִּי אֲנִי
11 יְהֹוָה אֲשֶׁר לֹא יֵבֹשׁוּ קֹוָי: (כד) הֲיֻקַּח מִגִּבּוֹר מַלְקוֹחַ וְאִם
12 שְׁבִי צַדִּיק יִמָּלֵט: (כה) כִּי כֹה אָמַר יְהֹוָה גַּם שְׁבִי גִבּוֹר
יֻקָּח וּמַלְקוֹחַ עָרִיץ יִמָּלֵט וְאֶת יְרִיבֵךְ אָנֹכִי אָרִיב וְאֶת בָּנַיִךְ
13 אָנֹכִי אוֹשִׁיעַ: (כו) וְהַאֲכַלְתִּי אֶת מוֹנַיִךְ אֶת בְּשָׂרָם
וְכֶעָסִיס דָּמָם יִשְׁכָּרוּן וְיָדְעוּ כָל בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְהֹוָה מוֹשִׁיעֵךְ
וְגֹאֲלֵךְ אֲבִיר יַעֲקֹב:
14 (א) כֹּה אָמַר יְהֹוָה אֵי זֶה סֵפֶר כְּרִיתוּת אִמְּכֶם אֲשֶׁר
שִׁלַּחְתִּיהָ אוֹ מִי מִנּוֹשַׁי אֲשֶׁר מָכַרְתִּי אֶתְכֶם לוֹ הֵן
15 בַּעֲוֹנֹתֵיכֶם נִמְכַּרְתֶּם וּבְפִשְׁעֵיכֶם שֻׁלְּחָה אִמְּכֶם: (ב) מַדּוּעַ
בָּאתִי וְאֵין אִישׁ קָרָאתִי וְאֵין עוֹנֶה הֲקָצוֹר קָצְרָה יָדִי

هفطاراهای شباتها

شماره ۴۶

هفطارای پاراشای «عِقِو» از کتاب «یشعیا» فصل ۴۹ آیه ۱۴ الی آیه ۲۶ فصل ۵۰ آیه یک الی آیه ۱۱ فصل ۵۱ آیه یک الی آیه ۳

۱ «صیون» گفت: ادونای مرا ترک کرده و خدا فراموشم نموده است.

۲ آیا زنی کودک شیرخواره خود را فراموش میکند؟ و یا به ثمره بطنش رحم نمیکند؟ (اگر) اینها هم فراموش کنند، من ترا فراموش نخواهم کرد.

۳ اینک ترا بر کف دست‌های خود حکاکی کرده‌ام، حصارهایت همیشه در مقابل من است.

۴ (اگر) فرزندانت عجله میکردند (توبه کنند) خراب کنندگان و ویرانگرانت از میان تو خارج شده بودند.

۵ چشمانت را به اطراف خود بلند کن، ببین فرزندانت تمام‌شان جمع شده و نزد تو آمده‌اند گفته ادونای است. سوگند یاد میکنم آنها را چون زینتی بخود آویخته خواهی نمود و مانند عروس زیور خود خواهی کرد.

۶ و حال آنکه خرابه‌ها و ویرانه‌هایت و سرزمین آشفته‌ات (مقابل چشمان من است) بخاطر ساکنین (یعنی فرزندانت) جای تو تنگ خواهد بود و نابودکنندگانت دور خواهند شد.

۷ علاوه بر این فرزندان (مادر) داغ دیده (یعنی بچه‌هایش که از دربدری بر میگردند) بگوش تو خواهند گفت: این محل برای من تنگ است بخاطر من به آن طرف پیش برو تا ساکن شوم.

۸ در دل خود، خواهی گفت: در حالی که من بی بچه و بیکس، دربدر و دور شده بودم اینها را چه کسی برای من زائیده است و چه کسی اینها را برای من بزرگ کرده است. آری من تنها باقی مانده بودم پس اینهاکجا بودند!

۹ خدا - خداوند چنین گفته است اینک دستم را (بعنوان اشاره) بسوی قوم‌ها، بالا خواهم برد و پرچمم را (بعنوان اشاره) بلند خواهم کرد تا پسرانت را در آغوش بیاورند و دخترانت روی دوش حمل شوند.

۱۰ پادشاهان، لَلِه‌های تو و زنان سران آنها، دایه‌هایت خواهند بود رو بر زمین بتو تعظیم خواهندکرد و خاک پاهایت را خواهند لیسید پس خواهی دانست که من ادونای هستم که امیدوارانم شرمنده نخواهند شد.

۱۱ آیا از آدم زورمند (از دشمنان ییسرائل) غنیمت (ی که بزور بدست آورده‌اند بازپس) گرفته میشود و یا (ییسرائل) اسیری صدیق پس گرفته (یعنی آزاد) خواهد شد.

۱۲ آری ادونای چنین گفته است: (ییسرائل) اسیر (در دست دشمنان) زورمند هم (باز پس) گرفته میشود و «ییسرائل» غنیمت جبار (ی که آنرا بزور گرفته است و نه بطور قانونی) پس گرفته خواهد شد و با دشمنت من جنگ خواهم کرد و فرزندانت را نجات خواهم داد.

۱۳ کسانیکه بتو ستم روا داشتند گوشت‌شان را بخودشان خواهم خورانید و آنها از خون خودشان، چون شراب تازه سرمست خواهند شد تا بدانند که من ادونای نجات دهنده و باز خرنده تو - بزرگوار «یعقُوو» میباشم.

۱۴ ادونای چنین گفته است: طلاق‌نامه مادرتان که با آن او را طلاق داده باشم کدام است؟ یاکیست از طلبکارانم که شما را به او فروخته باشم. آری شما بخاطر گناهان‌تان (به دشمن) تسلیم شدید و مادرتان (از خانه) دور شد.

۱۵ چرا (هنگامیکه) آمدم کسی نبود؟ صدا زدم جواب دهنده وجود نداشت؟ آیا حقیقتاً من قدرت باز خرید کردن ندارم!؟ و در من نیروئی برای خلاص کردن وجود ندارد!؟ آری من با نهیب خود، دریا را میخشکانم. رودخانه‌ها را به بیابان مبدل میکنم تا ماهی‌هایشان از بی آبی و تشنگی هلاک شوند و بگندند.

מִפְּדוּת וְאִם אֵין בִּי כֹחַ לְהַצִּיל הֵן בְּגַעֲרָתִי אַחֲרִיב יָם
אָשִׂים נְהָרוֹת מִדְבָּר תִּבְאַשׁ דְּגָתָם מֵאֵין מַיִם וְתָמֹת
16 בַּצָּמָא׃ (ג) אַלְבִּישׁ שָׁמַיִם קַדְרוּת וְשַׂק אָשִׂים כְּסוּתָם׃
17 (ד) אֲדֹנָי יֱהֹוִה נָתַן לִי לְשׁוֹן לִמּוּדִים לָדַעַת לָעוּת אֶת יָעֵף
דָּבָר יָעִיר בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר יָעִיר לִי אֹזֶן לִשְׁמֹעַ כַּלִּמּוּדִים׃ (ה)
18 אֲדֹנָי יֱהֹוִה פָּתַח לִי אֹזֶן וְאָנֹכִי לֹא מָרִיתִי אָחוֹר לֹא
19 נְסוּגֹתִי׃ (ו) גֵּוִי נָתַתִּי לְמַכִּים וּלְחָיַי לְמֹרְטִים פָּנַי לֹא
20 הִסְתַּרְתִּי מִכְּלִמּוֹת וָרֹק׃ (ז) וַאדֹנָי יֱהֹוִה יַעֲזָר לִי עַל כֵּן
לֹא נִכְלָמְתִּי עַל כֵּן שַׂמְתִּי פָנַי כַּחַלָּמִישׁ וָאֵדַע כִּי לֹא
21 אֵבוֹשׁ׃ (ח) קָרוֹב מַצְדִּיקִי מִי יָרִיב אִתִּי נַעַמְדָה יָּחַד מִי
22 בַעַל מִשְׁפָּטִי יִגַּשׁ אֵלָי׃ (ט) הֵן אֲדֹנָי יֱהֹוִה יַעֲזָר לִי מִי
23 הוּא יַרְשִׁיעֵנִי הֵן כֻּלָּם כַּבֶּגֶד יִבְלוּ עָשׁ יֹאכְלֵם׃ (י) מִי בָכֶם
יְרֵא יְהֹוָה שֹׁמֵעַ בְּקוֹל עַבְדּוֹ אֲשֶׁר הָלַךְ חֲשֵׁכִים וְאֵין נֹגַהּ
24 לוֹ יִבְטַח בְּשֵׁם יְהֹוָה וְיִשָּׁעֵן בֵּאלֹהָיו׃ (יא) הֵן כֻּלְּכֶם קֹדְחֵי
אֵשׁ מְאַזְּרֵי זִיקוֹת לְכוּ בְּאוּר אֶשְׁכֶם וּבְזִיקוֹת בִּעַרְתֶּם מִיָּדִי
הָיְתָה זֹּאת לָכֶם לְמַעֲצֵבָה תִּשְׁכָּבוּן׃
25 (א) שִׁמְעוּ אֵלַי רֹדְפֵי צֶדֶק מְבַקְשֵׁי יְהֹוָה הַבִּיטוּ אֶל צוּר
26 חֻצַּבְתֶּם וְאֶל מַקֶּבֶת בּוֹר נֻקַּרְתֶּם׃ (ב) הַבִּיטוּ אֶל אַבְרָהָם
אֲבִיכֶם וְאֶל שָׂרָה תְּחוֹלֶלְכֶם כִּי אֶחָד קְרָאתִיו וַאֲבָרְכֵהוּ
27 וְאַרְבֵּהוּ׃ (ג) כִּי נִחַם יְהֹוָה צִיּוֹן נִחַם כָּל חָרְבֹתֶיהָ וַיָּשֶׂם
מִדְבָּרָהּ כְּעֵדֶן וְעַרְבָתָהּ כְּגַן יְהֹוָה שָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יִמָּצֵא בָהּ
תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה׃

هفطارای پاراشای «عِقِو» از کتاب «یشعیا» فصل ۴۹ آیه ۱۴ الی آیه ۲۶

۱۶ (آری میتوانم) آسمان‌ها را با تیرگی بپوشانم و پوشش آنها را پلاس قرار دهم.
۱۷ خدا - خداوند به من زبانی فصیح، عطا فرموده است تا بتوانم در وقت مناسب با (مردم) خسته (یعنی بیسرائل دربدر) صحبت کنم. هر بامداد (از پیام خودش) مرا آگاه میکرد، گوشم را بیدار مینمود (تا پیامش را) با فصاحت بشنوم.
۱۸ (آری) خدا - خداوند گوشم را باز میکرد و من نافرمانی نکردم (در مقابل دشمنانم) عقب نشینی ننمودم.
۱۹ پُشتم را در اختیار کتک زنندگان گذاشتم. (ریش‌های) رخسارم را به کسانیکه آنها را میکندند (سپردم). صورتم را بخاطر خجالت و آب دهان (که بمن میانداختند) نپوشانیدم.
۲۰ چونکه خدا - خداوند بیاری من خواهد شتافت برای همین است که خجالت نخواهم کشید، لذا روی خود را مانند سنگ خارا قرار دادم. میدانستم که شرمنده نخواهم شد.
۲۱ (خدا) کسیکه به من حق میدهد نزدیک است، چه کسی از من شکایت دارد با هم بداوری بنشینیم، چه کسی طرف دعوی من است نزد من بیاید؟
۲۲ آری، خدا - خداوند مرا یاری خواهد داد کسیکه (بتواند) مرا محکوم کند کیست؟ آری، تمام آنها چون لباس می‌پوسند و بید آنها را تباه خواهد کرد.
۲۳ (حالا) در بین شما چه کسی از ادونای ترس دارد و به حرف بنده او (پیامبر خدا) گوش میدهد، کسیکه در تاریکی گام برمیداشته و (در آن) نوری برایش وجود نداشته است (بهتر است) بنام خدا اعتماد کند و به خداوند خود تکیه زند.
۲۴ آری (متأسفانه) تمام شما آتش افروز و تقویت کننده جرقه‌ها میباشید. (باشد)، شما بکمک شعله‌ی آتش خود و یا جرقه‌هائی که افروخته‌اید گام بردارید. از جانب من (خدا) برای شما چنین مقرر است: با اندوه فنا خواهید شد.
۲۵ ای کسانیکه عدالت را تعقیب میکنید - ای خواستاران خدا به صخره‌ای که از آن کَنده شده‌اید (یعنی حضرت اوراهام) و به محل استخراج - یعنی چاهی که از آن بیرون آورده شده‌اید (یعنی بطن سارا) نظر افکنید...
۲۶ به اوراهام پدرتان و به ساراکه شما را زائید توجه کنید که تنها بود و (برای ترویج یکتاپرستی) باو ندا دادم او را برکت داده افزونش نمودم.
۲۷ زیرا ادونای «صیون» را تسلّی خواهد داد، خرابه‌هایش را آباد، بیابانش را چون (باغ) «عدن» و بادیه‌اش را مثل (باغ) خدا (یعنی بهشت) قرار خواهد داد، در آن شادی و خوشی - شکرانه و صدای آواز وجود خواهد داشت.

הפטרת ראה

ספר ישעיה פרק נד - נה

1 (יא) עֲנִיָּה סֹעֲרָה לֹא נֻחָמָה הִנֵּה אָנֹכִי מַרְבִּיץ בַּפּוּךְ אֲבָנַיִךְ
2 וִיסַדְתִּיךְ בַּסַּפִּירִים: (יב) וְשַׂמְתִּי כַּדְכֹד שִׁמְשֹׁתַיִךְ וּשְׁעָרַיִךְ
3 לְאַבְנֵי אֶקְדָּח וְכָל גְּבוּלֵךְ לְאַבְנֵי חֵפֶץ: (יג) וְכָל בָּנַיִךְ
4 לִמּוּדֵי יְהֹוָה וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ: (יד) בִּצְדָקָה תִּכּוֹנָנִי רַחֲקִי
מֵעֹשֶׁק כִּי לֹא תִירָאִי וּמִמְּחִתָּה כִּי לֹא תִקְרַב אֵלָיִךְ: (טו)
5,6 הֵן גּוֹר יָגוּר אֶפֶס מֵאוֹתִי מִי גָר אִתָּךְ עָלַיִךְ יִפּוֹל: (טז) הִן
{הִנֵּה} אָנֹכִי בָּרָאתִי חָרָשׁ נֹפֵחַ בְּאֵשׁ פֶּחָם וּמוֹצִיא כְלִי
7 לְמַעֲשֵׂהוּ וְאָנֹכִי בָּרָאתִי מַשְׁחִית לְחַבֵּל: (יז) כָּל כְּלִי יוּצַר
עָלַיִךְ לֹא יִצְלָח וְכָל לָשׁוֹן תָּקוּם אִתָּךְ לַמִּשְׁפָּט תַּרְשִׁיעִי
זֹאת נַחֲלַת עַבְדֵי יְהֹוָה וְצִדְקָתָם מֵאִתִּי נְאֻם יְהֹוָה:
8 (א) הוֹי כָּל צָמֵא לְכוּ לַמַּיִם וַאֲשֶׁר אֵין לוֹ כָּסֶף לְכוּ שִׁבְרוּ
וֶאֱכֹלוּ וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא כֶסֶף וּבְלוֹא מְחִיר יַיִן וְחָלָב: (ב)
9 לָמָּה תִשְׁקְלוּ כֶסֶף בְּלוֹא לֶחֶם וִיגִיעֲכֶם בְּלוֹא לְשָׂבְעָה
שִׁמְעוּ שָׁמוֹעַ אֵלַי וְאִכְלוּ טוֹב וְתִתְעַנַּג בַּדֶּשֶׁן נַפְשְׁכֶם: (ג)
10 הַטּוּ אָזְנְכֶם וּלְכוּ אֵלַי שִׁמְעוּ וּתְחִי נַפְשְׁכֶם וְאֶכְרְתָה לָכֶם
11 בְּרִית עוֹלָם חַסְדֵי דָוִד הַנֶּאֱמָנִים: (ד) הֵן עֵד לְאוּמִּים
12 נְתַתִּיו נָגִיד וּמְצַוֵּה לְאֻמִּים: (ה) הֵן גּוֹי לֹא תֵדַע תִּקְרָא
וְגוֹי לֹא יְדָעוּךָ אֵלֶיךָ יָרוּצוּ לְמַעַן יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ וְלִקְדוֹשׁ
יִשְׂרָאֵל כִּי פֵאֲרָךְ:

هفطاراهای شباتها

شماره ۴۷

هفطارای پاراشای «رئه» از کتاب «یشعیا» فصل ۵۴ آیه ۱۱ الی آیه ۱۷ فصل ۵۵ آیه یک الی آیه ۵

۱ ای مظلوم، طوفان زده حوادث که تسلّی نیافته‌ای، اینک من سنگهای ترا به رنگهای روشن کار خواهم گذاشت و (بنای خانه) ترا با سنگ یاقوت کبود پی ریزی خواهم کرد.

۲ شیشه‌های (پنجره‌های) ترا از یاقوت و دروازه‌هایت را از سنگهای یاقوت آتشی و تمام (حصارهای) حُدودت را از سنگهای گرانبها قرار خواهم داد.

۳ و تمام فرزندانت تعلیم یافته ادونای بوده صلح و صفا (بین) فرزندانت زیاد خواهد بود.

۴ با عدالت آراسته خواهی شد، از ستم دوری جو، چونکه (در اینصورت) هراس نخواهی داشت و از وحشت و اضطراب (ترس نخواهی داشت) زیرا ترس به تو نزدیک نخواهد شد.

۵ اینک (اگر کسی با تو) در افتاده باشد (آیا) از جانب من نیست؟! (پس خاطر جمع باش) کسیکه با تو در میافتد درکنار تو خواهد افتاد.

۶ آری، استادی که به آتش ذغال میدمد تا سلاحی برای کار خود تولید کند، من آفریده‌ام. همچنین خرابکار را برای آسیب رساندن من آفریده‌ام.

۷ هر سلاحی که علیه تو تولید شود موفقیت نخواهد داشت، و هر زبانی راکه در محاکمه علیه تو قیام کند محکوم خواهی کرد. این (موفقیت‌ها) نصیب بندگان ادونای است و حقانیت آنها از جانب من است. این گفته ادونای میباشد.

۸ ای تمام تشنگان! بسوی آب (یعنی توراه) بیائید، همینطورکسانیکه پول ندارید (که خرج تحصیل توراه کنید) بیائید، بخرید و بخورید. بیائید بدون پول بدون (پرداخت)، شراب و شیر بخرید.

۹ برای چه بدون دریافت غذا - بی آنکه سیر شوید، پول و نتیجه دسترنج زحمات خود را بپردازید؟ (بیائید) از من اطاعت کنید تا خوب بخورید و جان شما از فراوانی نعمت لذت ببرد.

۱۰ گوشتان را فرا دهید و بسوی من بیائید اطاعت کنید، تا جانتان زنده بماند و پیمان جاودانی و لطف بی پایان راکه با «داوید» داشتم با شما منعقد نمایم.

۱۱ آری، وی (یعنی ماشیح از نسل داوید) را بر حذر دارنده ملت‌ها و رهبر و فرمانده قوم‌ها قرار دادم.

۱۲ آری، قومی ناشناخته را (به خداشناسی) دعوت خواهی کرد و قومی که ترا نمی‌شناسد (بمنظور شناخت) خدا - خداوندت و بخاطر خدای مقدس «ییسرائل» که اسباب افتخار توست به سرعت بسوی تو میآید.

הפטרת שופטים

ספר ישעיה פרק נא -נב

1 (יב) אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מְנַחֶמְכֶם מִי אַתְּ וַתִּירְאִי מֵאֱנוֹשׁ
2 יָמוּת וּמִבֶּן אָדָם חָצִיר יִנָּתֵן: (יג) וַתִּשְׁכַּח יְהֹוָה עֹשֶׂךָ
נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיֹסֵד אָרֶץ וַתְּפַחֵד תָּמִיד כָּל הַיּוֹם מִפְּנֵי חֲמַת
הַמֵּצִיק כַּאֲשֶׁר כּוֹנֵן לְהַשְׁחִית וְאַיֵּה חֲמַת הַמֵּצִיק: (יד)
3 מִהַר צֹעֶה לְהִפָּתֵחַ וְלֹא יָמוּת לַשַּׁחַת וְלֹא יֶחְסַר לַחְמוֹ:
4 (טו) וְאָנֹכִי יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ רֹגַע הַיָּם וַיֶּהֱמוּ גַּלָּיו יְהֹוָה
5 צְבָאוֹת שְׁמוֹ: (טז) וָאָשִׂים דְּבָרַי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדִי כִּסִּיתִיךָ
לִנְטֹעַ שָׁמַיִם וְלִיסֹד אָרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אָתָּה: (יז)
6 הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי קוּמִי יְרוּשָׁלַםִ אֲשֶׁר שָׁתִית מִיַּד יְהֹוָה
אֶת כּוֹס חֲמָתוֹ אֶת קֻבַּעַת כּוֹס הַתַּרְעֵלָה שָׁתִית מָצִית:
7 (יח) אֵין מְנַהֵל לָהּ מִכָּל בָּנִים יָלָדָה וְאֵין מַחֲזִיק בְּיָדָהּ
8 מִכָּל בָּנִים גִּדֵּלָה: (יט) שְׁתַּיִם הֵנָּה קֹרְאֹתַיִךְ מִי יָנוּד לָךְ
9 הַשֹּׁד וְהַשֶּׁבֶר וְהָרָעָב וְהַחֶרֶב מִי אֲנַחֲמֵךְ: (כ) בָּנַיִךְ עֻלְּפוּ
שָׁכְבוּ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת כְּתוֹא מִכְמָר הַמְלֵאִים חֲמַת יְהֹוָה
10 גַּעֲרַת אֱלֹהָיִךְ: (כא) לָכֵן שִׁמְעִי נָא זֹאת עֲנִיָּה וּשְׁכֻרַת
11 וְלֹא מִיָּיִן: (כב) כֹּה אָמַר אֲדֹנַיִךְ יְהֹוָה וֵאלֹהַיִךְ יָרִיב עַמּוֹ
הִנֵּה לָקַחְתִּי מִיָּדֵךְ אֶת כּוֹס הַתַּרְעֵלָה אֶת קֻבַּעַת כּוֹס
12 חֲמָתִי לֹא תוֹסִיפִי לִשְׁתּוֹתָהּ עוֹד: (כג) וְשַׂמְתִּיהָ בְּיַד
מוֹגַיִךְ אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשֵׁךְ שְׁחִי וְנַעֲבֹרָה וַתָּשִׂימִי כָאָרֶץ
גֵּוֵךְ וְכַחוּץ לַעֹבְרִים:
13 (א) עוּרִי עוּרִי לִבְשִׁי עֻזֵּךְ צִיּוֹן לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ
יְרוּשָׁלַםִ עִיר הַקֹּדֶשׁ כִּי לֹא יוֹסִיף יָבֹא בָךְ עוֹד עָרֵל וְטָמֵא:
14 (ב) הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי שְּׁבִי יְרוּשָׁלָםִ הִתְפַּתְּחוּ
15 {הִתְפַּתְּחִי} מוֹסְרֵי צַוָּארֵךְ שְׁבִיָּה בַּת צִיּוֹן: (ג) כִּי כֹה
16 אָמַר יְהֹוָה חִנָּם נִמְכַּרְתֶּם וְלֹא בְכֶסֶף תִּגָּאֵלוּ: (ד) כִּי כֹה

شماره ۴۸

هفطارای پاراشای «شوفطیم» از کتاب «یشعیا»
فصل ۵۱ آیه ۱۲ الی آیه ۲۳ و فصل ۵۲ آیه یک الی آیه ۱۲

۱ من، (آری) من تسلّی دهنده شما هستم - تو کیستی که از انسانی که میمیرد و از آدمی که (چون) علف پنداشته میشود هراسانی.

۲ ادونای سازنده تو که آسمان‌ها را افراشته و زمین را پایه گذاری نموده است فراموش کردی و همیشه - تمام روز از خشم ستمکاران که، احتمالاً تا وقتی زنده باشد خود را برای ستمکاری آماده میکند، میترسی و اما خشم ستمکار کو؟ (مگر خشمش بعمل در آمده است).

۳ (ستمکار هم) برای رفع حاجت عجله مینماید خود را آزاد کند و غذایش هم کم نیاید که بمیرد و نابود شود.

۴ ولیکن من ادونای - خداوند تو - آرام کننده دریائی که امواجش میخروشد میباشم. (خداوندی که) نامش ادونای صوائوت است.

۵ (من) کلام (یعنی قول) خود را در دهانت نهادم. و زیر سایه قدرتم ترا (از گزند حوادث) مخفی داشتم، گستراننده آسمان و پایه گذار زمین هستم تا به «صیون» بگویم: تو قوم منی (و نجات دادن تو سخت‌تر از کار آسمان و زمین نیست).

۶ ای «یروشالییم»! بیدار شو! آری بیدار شو! بپا خیز! ای که از دست ادونای جام خشمش را نوشیدی، دُرد جام زهرآگین را (هم) نوشیدی و مکیدی.

۷ از همه فرزندانی که «یروشالییم» زائیده است کسی او را رهبری نمیکند، از تمام فرزندانی که بزرگ کرده است کسی او را دستگیری نمیکند.

۸ پیش‌آمد بر تو دو چیز است: غارت و شکست، قحطی و شمشیر. چه کسی است با تو همدردی کند؟ کیست تو را (چنین مصیبت دیده‌ای را) تسلّی دهد.

۹ فرزندانت در همه کوچه‌ها مانند گاوی در دام، مورد خشم ادونای و نهیب خداوند، ضعف کرده افتاده‌اند.

۱۰ بنابراین ای بیچاره که بدون شراب مست هستی، گوش فرا ده.

۱۱ خدای تو - ادونای و معبودت حامی قوم خویش چنین گفته است: آری این جام زهر و این دُرد کاسه خشم را از دست تو گرفتم، بار دیگر آنرا نخواهی نوشید...

۱۲ آنرا در دست آنهائیکه باعث درد و غم تو شدند و بتو میگفتند خم شو تا (از روی تو) گذر کنیم، تو هم ناچار برای گذرکنندگان، پشت خود را چون زمین و گذرگاه قرار میدادی، میگذارم.

۱۳ ای «صیون» بیدار شو! بیدار شو! لباس قدرت خویش را بر تن کن، ای «یروشالییم» شهر (معبد) مقدس! لباسهای افتخارت را بپوش که دگر بار نامختون و ناپاک وارد تو نمیشود.

۱۴ ای «یروشالییم»! خاک مذلّت را از خود بتکان، بپاخیز، استقرار یاب. ای اجتماع «صیون»! بندهای (اسارت) گردنت را بگشا...

۱۵ چونکه ادونای چنین گفته است: رایگان فروخته شده‌اید. با پول بازخرید نخواهید شد.

۱۶ زیرا خدا - خداوند چنین گفته است: قومم بار اول وارد «مصر» شد تا در آنجا اقامت گزینند (و به غلامی گرفته شد) و (بار دوم) «آشور» او را بی جهت مورد ستم قرار داد.

הפטרת שופטים

אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה מִצְרַיִם יָרַד עַמִּי בָרִאשֹׁנָה לָגוּר שָׁם
17 וְאַשּׁוּר בְּאֶפֶס עֲשָׁקוֹ: (ה) וְעַתָּה מַי {מַה} לִּי פֹה נְאֻם
יְהֹוָה כִּי לֻקַּח עַמִּי חִנָּם מֹשְׁלָו {משְׁלָיו} יְהֵילִילוּ נְאֻם
18 יְהֹוָה וְתָמִיד כָּל הַיּוֹם שְׁמִי מִנֹּאָץ: (ו) לָכֵן יֵדַע עַמִּי שְׁמִי
19 לָכֵן בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אֲנִי הוּא הַמְדַבֵּר הִנֵּנִי: (ז) מַה נָּאווּ
עַל הֶהָרִים רַגְלֵי מְבַשֵּׂר מַשְׁמִיעַ שָׁלוֹם מְבַשֵּׂר טוֹב
20 מַשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה אֹמֵר לְצִיּוֹן מָלַךְ אֱלֹהָיִךְ: (ח) קוֹל צֹפַיִךְ
נָשְׂאוּ קוֹל יַחְדָּו יְרַנֵּנוּ כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְהֹוָה צִיּוֹן:
21 (ט) פִּצְחוּ רַנְּנוּ יַחְדָּו חָרְבוֹת יְרוּשָׁלִָם כִּי נִחַם יְהֹוָה עַמּוֹ
22 גָּאַל יְרוּשָׁלִָם: (י) חָשַׂף יְהֹוָה אֶת זְרוֹעַ קָדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָּל
הַגּוֹיִם וְרָאוּ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: (יא)
23 סוּרוּ סוּרוּ צְאוּ מִשָּׁם טָמֵא אַל תִּגָּעוּ צְאוּ מִתּוֹכָהּ הִבָּרוּ
24 נֹשְׂאֵי כְּלֵי יְהֹוָה: (יב) כִּי לֹא בְחִפָּזוֹן תֵּצֵאוּ וּבִמְנוּסָה לֹא
תֵלֵכוּן כִּי הֹלֵךְ לִפְנֵיכֶם יְהֹוָה וּמְאַסִּפְכֶם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

هفطارای پاراشای «شوفطیم» از کتاب «یشعیا»

۱۷ این فرموده ادونای است: اکنون که قومم رایگان (باسارت) گرفته شده است مرا در اینجا چه کار است. این گفته
خداست: حاکمانش خودستائی میکنند و دائماً تمام مدت روز نامم خوار میشود.
۱۸ بنابراین قومم نام مرا بشناسد، پس در آن روز (که آنها را نجات دهم تشخیص دهندکه) حقیقتاً من هستم گوینده «خود
من هستم».
۱۹ گامهای مژده‌رسان که روی کوه‌ها، صلح را اعلام میکند چه زیباست. مژده خوب میدهد - نجات را خبر میدهد، به
«صیون» میگوید: خداوندت پادشاهی کرده است.
۲۰ (این) آواز دیدبانان توست - صدا (ی خود را) بلند کرده‌اند، با هم ترنم میکنند زیرا که بازگشت ادونای را به
«صیون» دقیقاً مشاهده میکنند.
۲۱ ای خرابه‌های «یروشالییم»! نظر به اینکه ادونای قوم خود را تسلی داده و «یروشالییم» را بازخرید کرده است با هم
آواز بخوانید و ترنم کنید.
۲۲ ادونای (قدرت) بازوی خود را در مقابل چشمان ملّت‌ها آشکار کرده است تا تمام اکناف عالم نجات خداوندمان را
ببینند.
۲۳ ای «ییسرائل» از دربدری برگردید، برگردید، از آنجا (از دربدری) خارج شوید، ناپاک را لمس نکنید، از میان آن
(محل سکونت خود) بیرون بیائید، (ای لوی‌ها) بارکش‌ها اسباب مقدس ادونای خود را پاک سازید
۲۴ نظر به اینکه ادونای پیشاپیش شما میآید و خداوند «ییسرائل» شما را جمع‌آوری میکند. با دستپاچگی خارج
نمیشوند و بصورت فراری نخواهند رفت.

ספר ישעיה פרק נד

1 (א) רָנִּי עֲקָרָה לֹא יָלָדָה פִּצְחִי רִנָּה וְצַהֲלִי לֹא חָלָה כִּי
2 רַבִּים בְּנֵי שׁוֹמֵמָה מִבְּנֵי בְעוּלָה אָמַר יְהֹוָה: (ב) הַרְחִיבִי
מְקוֹם אָהֳלֵךְ וִירִיעוֹת מִשְׁכְּנוֹתַיִךְ יַטּוּ אַל תַּחְשֹׂכִי הַאֲרִיכִי
3 מֵיתָרַיִךְ וִיתֵדֹתַיִךְ חַזֵּקִי: (ג) כִּי יָמִין וּשְׂמֹאול תִּפְרֹצִי
4 וְזַרְעֵךְ גּוֹיִם יִירָשׁ וְעָרִים נְשַׁמּוֹת יוֹשִׁיבוּ: (ד) אַל תִּירְאִי
כִּי לֹא תֵבוֹשִׁי וְאַל תִּכָּלְמִי כִּי לֹא תַחְפִּירִי כִּי בֹשֶׁת
עֲלוּמַיִךְ תִּשְׁכָּחִי וְחֶרְפַּת אַלְמְנוּתַיִךְ לֹא תִזְכְּרִי עוֹד: (ה)
5 כִּי בֹעֲלַיִךְ עֹשַׂיִךְ יְהֹוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ וְגֹאֲלֵךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל
6 אֱלֹהֵי כָל הָאָרֶץ יִקָּרֵא: (ו) כִּי כְאִשָּׁה עֲזוּבָה וַעֲצוּבַת רוּחַ
קְרָאָךְ יְהֹוָה וְאֵשֶׁת נְעוּרִים כִּי תִמָּאֵס אָמַר אֱלֹהָיִךְ: (ז)
7,8 בְּרֶגַע קָטֹן עֲזַבְתִּיךְ וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֲקַבְּצֵךְ: (ח) בְּשֶׁצֶף
קֶצֶף הִסְתַּרְתִּי פָנַי רֶגַע מִמֵּךְ וּבְחֶסֶד עוֹלָם רִחַמְתִּיךְ אָמַר
9 גֹּאֲלֵךְ יְהֹוָה: (ט) כִּי מֵי נֹחַ זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבֹר
מֵי נֹחַ עוֹד עַל הָאָרֶץ כֵּן נִשְׁבַּעְתִּי מִקְּצֹף עָלַיִךְ וּמִגְּעָר
10 בָּךְ: (י) כִּי הֶהָרִים יָמוּשׁוּ וְהַגְּבָעוֹת תְּמוּטֶינָה וְחַסְדִּי
מֵאִתֵּךְ לֹא יָמוּשׁ וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תָמוּט אָמַר מְרַחֲמֵךְ
יְהֹוָה:

شماره ۴۹

هفطارای پاراشای «کی تصِه» از کتاب «یشعیا» فصل ۵۴ آیه ۱ الی آیه ۱۰

۱ ای زن نازائی که (حتی یکی هم) نزائیده‌ای ترنم کن، (ای زنی که) متحمل درد (زایمان) نشده‌ای، چون ادونای گفته است: فرزندان زن بیکس (بی اولاد یعنی بیسرائل) از فرزندان زن شوهردار بیشتر است، دهان به ترنم بگشا.

۲ محل خیمه خود را توسعه بده، تا پرده‌های چادرت را برافرازند. مضایقه نکن بندهای خیمه‌هایت را درازکن و گل میخ‌هایت را محکم نما...

۳ چونکه به سمت راست و چپ گسترش خواهی یافت و نسل تو جانشین قومها خواهد گشت و شهرهای ویرانه را آباد خواهند کرد.

۴ ترس نداشته باش چون شرمنده نخواهی شد و خجالت نکش چون شرمگین نخواهی بود. زیرا شرمندگی (روزگار) جوانیت را فراموش خواهی نمود و رسوائی (روزگار) بیوه‌زنی‌ات را دیگر بخاطر نخواهی آورد.

۵ زیرا صاحب تو - سازنده‌ات نامش ادونای صوائوت است و بازخرنده تو (خداوند) اختصاصی «یسرائل»، خداوند تمام جهان نامیده میشود.

۶ چونکه ادونای ترا مانند زنی متروکه و روح آزرده خطاب کرده است. خداوند تو گفته است: تو مثل زن جوانی هستی که مورد نفرت قرار گرفته شده باشد.

۷ مدت کوتاهی ترکت کردم ولی با ترحم زیاد جمع‌آوری‌ات خواهم کرد.

۸ با مُنتهای عصبانیت روی خود را یک لحظه از تو پوشانیدم، ادونای نجات دهنده تو گفته است: با احسان ابدی ترا مورد مرحمت قرار خواهم داد.

۹ زیرا این موضوع برای من مانند آبهای (طوفان) نوح است که سوگند یادکردم که آبهای (طوفان) نوح دیگر روی زمین جاری نگردد همینطور (هم) سوگند یاد نمودم که دیگر بر تو عصبانی نشوم و به تو پرخاش نکنم.

۱۰ آری (احتمالاً) کوه‌ها زائل میشوند و تپه‌ها متزلزل میگردند. ادونای ترحم کننده تو گفته است: ولی احسان من از تو دور نخواهد شد و پیمان صلح من زائل نخواهد گشت.

הפטרת כי תבא

ספר ישעיה פרק ס

1 (א) קוּמִי אוֹרִי כִּי בָא אוֹרֵךְ וּכְבוֹד יְהוָה עָלַיִךְ זָרָח: (ב)
2 כִּי הִנֵּה הַחֹשֶׁךְ יְכַסֶּה אֶרֶץ וַעֲרָפֶל לְאֻמִּים וְעָלַיִךְ יִזְרַח
3 יְהוָה וּכְבוֹדוֹ עָלַיִךְ יֵרָאֶה: (ג) וְהָלְכוּ גוֹיִם לְאוֹרֵךְ וּמְלָכִים
4 לְנֹגַהּ זַרְחֵךְ: (ד) שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ
5 לָךְ בָּנַיִךְ מֵרָחוֹק יָבֹאוּ וּבְנֹתַיִךְ עַל צַד תֵּאָמַנָה: (ה) אָז
תִּרְאִי וְנָהַרְתְּ וּפָחַד וְרָחַב לְבָבֵךְ כִּי יֵהָפֵךְ עָלַיִךְ הֲמוֹן יָם
6 חֵיל גּוֹיִם יָבֹאוּ לָךְ: (ו) שִׁפְעַת גְּמַלִּים תְּכַסֵּךְ בִּכְרֵי מִדְיָן
וְעֵיפָה כֻּלָּם מִשְּׁבָא יָבֹאוּ זָהָב וּלְבוֹנָה יִשָּׂאוּ וּתְהִלֹּת יְהוָה
7 יְבַשֵּׂרוּ: (ז) כָּל צֹאן קֵדָר יִקָּבְצוּ לָךְ אֵילֵי נְבָיוֹת יְשָׁרְתוּנֶךְ
8 יַעֲלוּ עַל רָצוֹן מִזְבְּחִי וּבֵית תִּפְאַרְתִּי אֲפָאֵר: (ח) מִי אֵלֶּה
9 כָּעָב תְּעוּפֶינָה וְכַיּוֹנִים אֶל אֲרֻבֹּתֵיהֶם: (ט) כִּי לִי אִיִּים
יְקַוּוּ וָאֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ בָּרִאשֹׁנָה לְהָבִיא בָנַיִךְ מֵרָחוֹק כַּסְפָּם
וּזְהָבָם אִתָּם לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהַיִךְ וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל כִּי פֵאֲרָךְ:
10 (י) וּבָנוּ בְנֵי נֵכָר חֹמֹתַיִךְ וּמַלְכֵיהֶם יְשָׁרְתוּנֶךְ כִּי בְקִצְפִּי
11 הִכִּיתִיךְ וּבִרְצוֹנִי רִחַמְתִּיךְ: (יא) וּפִתְּחוּ שְׁעָרַיִךְ תָּמִיד
יוֹמָם וָלַיְלָה לֹא יִסָּגֵרוּ לְהָבִיא אֵלַיִךְ חֵיל גּוֹיִם וּמַלְכֵיהֶם
12 נְהוּגִים: (יב) כִּי הַגּוֹי וְהַמַּמְלָכָה אֲשֶׁר לֹא יַעַבְדוּךְ יֹאבֵדוּ
13 וְהַגּוֹיִם חָרֹב יֶחֱרָבוּ: (יג) כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן אֵלַיִךְ יָבוֹא בְּרוֹשׁ
תִּדְהָר וּתְאַשּׁוּר יַחְדָּו לְפָאֵר מְקוֹם מִקְדָּשִׁי וּמְקוֹם רַגְלַי
14 אֲכַבֵּד: (יד) וְהָלְכוּ אֵלַיִךְ שְׁחוֹחַ בְּנֵי מְעַנַּיִךְ וְהִשְׁתַּחֲווּ עַל
כַּפּוֹת רַגְלַיִךְ כָּל מְנַאֲצָיִךְ וְקָרְאוּ לָךְ עִיר יְהוָה צִיּוֹן קְדוֹשׁ
15 יִשְׂרָאֵל: (טו) תַּחַת הֱיוֹתֵךְ עֲזוּבָה וּשְׂנוּאָה וְאֵין עוֹבֵר
16 וְשַׂמְתִּיךְ לִגְאוֹן עוֹלָם מְשׂוֹשׂ דּוֹר וָדוֹר: (טז) וְיָנַקְתְּ חֲלֵב
גּוֹיִם וְשֹׁד מְלָכִים תִּינָקִי וְיָדַעַתְּ כִּי אֲנִי יְהוָה מוֹשִׁיעֵךְ
17 וְגֹאֲלֵךְ אֲבִיר יַעֲקֹב: (יז) תַּחַת הַנְּחֹשֶׁת אָבִיא זָהָב וְתַחַת

شماره ۵۰

هفطارای پاراشای «کی تاؤو» از کتاب «یشعیا» فصل ۶۰ آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱ چونکه نور (نجات) تو پدیدار شده و جلال خدا بر تو تابان گردیده است (ای یروشالییم) بپا خیز (و جهانیان را به نور ایمان) روشن کن.

۲ زیرا اینک تاریکی (بی ایمانی) جهان را پوشانیده و ظلمت، امت‌ها را (در بر گرفته است) ولی ادونای بر تو پرتو افکنی میکند و جلالش بر تو آشکار خواهد شد.

۳ و حال آنکه قوم‌ها با نور (ایمان) تو و شاهان (آنها) با درخشندگی تابش تو، گام برخواهند داشت.

۴ چشمانت را به اطراف بلندکن و مشاهده نما، تمام (فرزندانت) جمع شده پیش تو آمده‌اند، پسرانت از راه دور آمده و دخترانت بر دوش حمل خواهند شد.

۵ آنگاه ملاحظه خواهی کرد و خرّم خواهی شد. میترسی و بفکر فرو میروی زیرا جمعیت زیادی از طرف دریا سوی تو روان هستند، قشون قوم‌ها بسوی تو سرازیرند (نکندکه آنها برای جنگ آمده‌اند).

۶ (آری) کاروان شترها (جاده‌های) ترا میپوشاند. شترهای جوان «میدیان» و «عیفا» همه از «شِوا» فرا میرسند، طلا و کُندر حمل میکنند و سپاس‌های ادونای را مژده میدهند.

۷ تمام گوسفندان «قِدار» نزد تو جمع میشوند، قوچهای «نِوایوت» برای خدمت کردن به تو بمنظور برآورده شدن مراد صاحبان آنها بر قربانگاه من قربانی خواهند شد و معبد شکوهمند خود را جلال خواهم بخشید.

۸ اینهائی که مانند ابر (غلیظ) و همچون کبوتران بسوی آشیانه‌های خود پرواز میکنند چه کسانی هستند؟

۹ زیرا (مردم) جزیره‌ها بخاطر ادونای - خداوندت و (بخاطر) خدای مقدس «ییسرائل» که موجب سرافرازی تو خواهد بود به من امید بسته‌اند که فرزندان ترا از راه دور به سرزمین «ییسرائل» بیاورند. پول و طلای آنها همراه‌شان خواهد بود.

۱۰ آری ترا با قهرم ضربت زدم و (حال) با رضایت خاطر خود ترا مورد ترحم قرار داده‌ام - بیگانگان حصارهای ترا بنا خواهندکرد و پادشاهانشان ترا خدمت خواهند نمود.

۱۱ (مسئولین) برای همیشه دروازه‌های ترا باز نگاه خواهند داشت. شبانه‌روز بسته نخواهد شد تا ثروت قوم‌ها را بسوی تو بیاورند و شاهان آنها (بدون تشریفات سلطنتی و بدون اسکورت بمنظور شرفیابی حضور ماشیح) آورده میشوند.

۱۲ زیرا آنقوم و آن کشوری که ترا خدمت نکند نابود خواهد شد. آری حتماً آن قوم‌ها منهدم خواهند شد.

۱۳ ثروت لبنان: چوبهای سرو و ناروَن و شمشاد با هم برای تزئین محل معبد مقدسم بسوی تو سرازیر میشود و جای پایم (یعنی معبد مقدس را) محترم خواهم ساخت.

۱۴ فرزندان کسانیکه باعث رنج تو شده‌اند سرافکنده بسوی تو میآیند و همه تحقیرکنندگانت به محل کف پاهایت تعظیم خواهندکرد و ترا شهر ادونای - «صیون» (یعنی کشور) خدای مقدس «ییسرائل» خواهند نامید.

۱۵ عوض آنکه متروک و منفور بودی و رهگذری نداشتی، ترا با شکوه و مایه مسرت ابدی قرار خواهم داد.

۱۶ شیر ملت‌ها و پستان شاهان را خواهی مِکید (منظور از ثروت قوم‌هاست) و خواهی دانست که من ادونای نجات دهنده تو هستم و بازخرنده تو، بزرگوار «یعقُوو».

۱۷ (در عوض آنچه از تو با ستم گرفته‌اند) به جای مس، طلا و بجای آهن، نقره و بجای چوب‌ها مس و بجای سنگها آهن خواهم آورد. فرمانت را صلح و مأمورینت را با انصاف قرار خواهم داد.

הַבַּרְזֶל אָבִיא כֶסֶף וְתַחַת הָעֵצִים נְחֹשֶׁת וְתַחַת הָאֲבָנִים
18 בַּרְזֶל וְשַׂמְתִּי פְקֻדָּתֵךְ שָׁלוֹם וְנֹגְשַׂיִךְ צְדָקָה׃ (יח) לֹא
יִשָּׁמַע עוֹד חָמָס בְּאַרְצֵךְ שֹׁד וָשֶׁבֶר בִּגְבוּלָיִךְ וְקָרָאת
19 יְשׁוּעָה חוֹמֹתַיִךְ וּשְׁעָרַיִךְ תְּהִלָּה׃ (יט) לֹא יִהְיֶה לָּךְ עוֹד
הַשֶּׁמֶשׁ לְאוֹר יוֹמָם וּלְנֹגַהּ הַיָּרֵחַ לֹא יָאִיר לָךְ וְהָיָה לָךְ
20 יְהֹוָה לְאוֹר עוֹלָם וֵאלֹהַיִךְ לְתִפְאַרְתֵּךְ׃ (כ) לֹא יָבוֹא עוֹד
שִׁמְשֵׁךְ וִירֵחֵךְ לֹא יֵאָסֵף כִּי יְהֹוָה יִהְיֶה לָּךְ לְאוֹר עוֹלָם
21 וְשָׁלְמוּ יְמֵי אֶבְלֵךְ׃ (כא) וְעַמֵּךְ כֻּלָּם צַדִּיקִים לְעוֹלָם
יִירְשׁוּ אָרֶץ נֵצֶר מַטָּעו {מַטָּעַי} מַעֲשֵׂה יָדַי לְהִתְפָּאֵר׃
22 (כב) הַקָּטֹן יִהְיֶה לָאֶלֶף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עָצוּם אֲנִי יְהֹוָה
בְּעִתָּהּ אֲחִישֶׁנָּה׃

هفطارای پاراشای «کی تاوُو» از کتاب «یشعیا» فصل ۶۰ آیه ۱ الی آیه ۲۲

۱۸ در سرزمین تو، از ظلم و در مرزهایت از غارت و شکست خبری شنیده نخواهد شد حصارهایت را نجات و
دروازه‌هایت را سپاس نامگذاری خواهی کرد.
۱۹ نظر به اینکه ادونای برای تو نور جاودانی و خداوندت باعث افتخار تو خواهد بود، دیگر آفتاب برای تو نور روز
نخواهد بود و درخشش مهتاب به تو روشنائی نخواهد داد.
۲۰ آفتاب سعادت تو (نور ادونای) غروب نخواهد کرد و مهتاب تو (پیامبران و نیکوکاران) ناپدید نخواهند شد زیرا
ادونای نور ابدی تو خواهد بود و روزگار سوگواری تو پایان خواهد یافت.
۲۱ پس ملت تو همگی نیکوکار بوده و سرزمین را برای ابد وارث خواهند شد. «ییسرائل» ترکه‌ای از نهالستان من -
ساخته و پرداخته دستانم موجب افتخار خواهد بود.
۲۲ آن بچه کوچک «ییسرائل» به هزار (نفر) و آن نوجوان به قومی عظیم مبدل خواهد شد. من ادونای هستم به موقعش
شتاب خواهم کرد.

הפטרת אתם נצבים

ספר ישעיה פרק סא - סב - סג

1 (י) שׂוֹשׂ אָשִׂישׂ בַּיהוָה תָּגֵל נַפְשִׁי בֵּאלֹהַי כִּי הִלְבִּישַׁנִי
בִּגְדֵי יֶשַׁע מְעִיל צְדָקָה יְעָטָנִי כֶּחָתָן יְכַהֵן פְּאֵר וְכַכַּלָּה
2 תַּעְדֶּה כֵלֶיהָ: (יא) כִּי כָאָרֶץ תּוֹצִיא צִמְחָהּ וּכְגַנָּה זֵרוּעֶיהָ
תַצְמִיחַ כֵּן אֲדֹנָי יֱהֹוִה יַצְמִיחַ צְדָקָה וּתְהִלָּה נֶגֶד כָּל הַגּוֹיִם:
3 (א) לְמַעַן צִיּוֹן לֹא אֶחֱשֶׁה וּלְמַעַן יְרוּשָׁלִַם לֹא אֶשְׁקוֹט עַד
4 יֵצֵא כַנֹּגַהּ צִדְקָהּ וִישׁוּעָתָהּ כְּלַפִּיד יִבְעָר: (ב) וְרָאוּ גוֹיִם
צִדְקֵךְ וְכָל מְלָכִים כְּבוֹדֵךְ וְקֹרָא לָךְ שֵׁם חָדָשׁ אֲשֶׁר פִּי
5 יְהוָה יִקֳּבֶנּוּ: (ג) וְהָיִית עֲטֶרֶת תִּפְאֶרֶת בְּיַד יְהוָה וּצְנוּף
6 {וּצְנִיף} מְלוּכָה בְּכַף אֱלֹהָיִךְ: (ד) לֹא יֵאָמֵר לָךְ עוֹד
עֲזוּבָה וּלְאַרְצֵךְ לֹא יֵאָמֵר עוֹד שְׁמָמָה כִּי לָךְ יִקָּרֵא חֶפְצִי
בָהּ וּלְאַרְצֵךְ בְּעוּלָה כִּי חָפֵץ יְהוָה בָּךְ וְאַרְצֵךְ תִּבָּעֵל: (ה)
7 כִּי יִבְעַל בָּחוּר בְּתוּלָה יִבְעָלוּךְ בָּנָיִךְ וּמְשׂוֹשׂ חָתָן עַל כַּלָּה
8 יָשִׂישׂ עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ: (ו) עַל חוֹמֹתַיִךְ יְרוּשָׁלִַם הִפְקַדְתִּי
שֹׁמְרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד לֹא יֶחֱשׁוּ הַמַּזְכִּרִים
9 אֶת יְהוָה אַל דֳּמִי לָכֶם: (ז) וְאַל תִּתְּנוּ דֳמִי לוֹ עַד יְכוֹנֵן
10 וְעַד יָשִׂים אֶת יְרוּשָׁלִַם תְּהִלָּה בָּאָרֶץ: (ח) נִשְׁבַּע יְהוָה
בִּימִינוֹ וּבִזְרוֹעַ עֻזּוֹ אִם אֶתֵּן אֶת דְּגָנֵךְ עוֹד מַאֲכָל לְאֹיְבַיִךְ
11 וְאִם יִשְׁתּוּ בְנֵי נֵכָר תִּירוֹשֵׁךְ אֲשֶׁר יָגַעַתְּ בּוֹ: (ט) כִּי
מְאַסְפָיו יֹאכְלֻהוּ וְהִלְלוּ אֶת יְהוָה וּמְקַבְּצָיו יִשְׁתֻּהוּ
12 בְּחַצְרוֹת קָדְשִׁי: (י) עִבְרוּ עִבְרוּ בַּשְּׁעָרִים פַּנּוּ דֶּרֶךְ הָעָם
סֹלּוּ סֹלּוּ הַמְסִלָּה סַקְּלוּ מֵאֶבֶן הָרִימוּ נֵס עַל הָעַמִּים:
13 (יא) הִנֵּה יְהוָה הִשְׁמִיעַ אֶל קְצֵה הָאָרֶץ אִמְרוּ לְבַת צִיּוֹן
הִנֵּה יִשְׁעֵךְ בָּא הִנֵּה שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו: (יב)
14 וְקָרְאוּ לָהֶם עַם הַקֹּדֶשׁ גְּאוּלֵי יְהוָה וְלָךְ יִקָּרֵא דְרוּשָׁה עִיר
לֹא נֶעֱזָבָה:

شماره ۵۱

هفطارای پاراشای «نیصاویم» از کتاب «یشعیا» فصل ۶۱ آیه ۱۰ الی آیه ۱۱ و فصل ۶۲ آیه یک الی ۱۲ و فصل ۶۳ آیه یک الی آیه ۹

۱ من بوسیله ادونای بسیار خوشحال خواهم شد و روانم بوسیله خداوندم شاد خواهد گشت چونکه مانند دامادی که خود را آراسته باشد و همچون عروسی که بزیور آلاتش خود را مزین کرده باشد ادونای مرا با لباس‌های نجات ملبس نموده، با بالاپوش عدالت پوشانیده است.

۲ زیرا همانطورکه زمین گیاهش را بیرون میآورد و همچون باغچه‌ای که کاشته‌های خود را میرویاند همانگونه ادونای - خداوند، صداقت و افتخار (یروشالییم) را در برابر ملت‌ها شکوفا میکند.

۳ بخاطر «صیون» ساکت نمی‌نشینم و بخاطر «یروشالییم» آرام نمیگیرم تا حقانیتش چون نوری طلوع کند و نجاتش چون مشعلی فروزان گردد...

۴ (تا) ملت‌ها حقانیت و پادشاهان جلالت را مشاهده کنند و تو به نام تازه‌ای که به امر ادونای تعیین خواهد شد نامیده شوی...

۵ (تا) تو در دست ادونای تاجی زیبا و درکف دست خداوندت افسر پادشاهی شوی.

۶ دیگر به تو متروک و به سرزمینت ویرانه گفته نخواهد شد بلکه تو «مراد من در آن است» (حفصی باه) و به سرزمین تو «صاحب دار» (بعولا) نامیده خواهد شد زیرا خدا خواهان توست و سرزمینت صاحب‌دار خواهد شد.

۷ همانگونه که جوانی دوشیزه‌ای را به عقد خود در میآورد، فرزندانت ترا صاحب خواهند شد و (همانطورکه) دامادی بخاطر عروس شادی میکند خداوندت بخاطر تو شادی خواهدکرد.

۸ ای «یروشالییم» برای تو نگهبانانی تعیین کرده‌ام (آنها) تمام مدت شبانه‌روز ساکت نخواهند ماند. ای کسانیکه نام ادونای را بر زبان میآورید آرام ننشینید.

۹ به او (یعنی به خدا هم) آرامش ندهید تا «یروشالییم» را آباد سازد و آنرا در دنیا مورد افتخار قرار دهد.

۱۰ ادونای به یمین خود و به بازوی قدرتش (چنین) سوگند یادکرده است که: دیگر غله ترا خوراک دشمنانت قرار نخواهم داد و شیره (انگورت) راکه برایش زحمت کشیده‌ای بیگانگان نخواهند نوشید.

۱۱ بلکه جمع‌آوری کنندگانش آنرا خواهند خورد و جمع کنندگانش آن (شیره انگور) را در حیاط‌های مقدس من خواهند نوشید و ادونای را سپاس خواهند گرفت.

۱۲ رد شوید، از دروازه‌ها کنار روید، راه ملت را از موانع خالی کنید، صاف کنید، جاده را شوسه کنید، از سنگ پاک سازید، و نزد ملت‌ها پرچم برافرازید.

۱۳ آری ادونای به اکناف جهان اعلام میکند: به جماعت «صیون» بگوئید: اینک نجات تو فرا رسیده است. آری اجر او (اجر ییسرائل) همراهش (همراه خدا) است و پاداش خدمت او (یعنی ییسرائل) پیش اوست.

۱۴ به آن (ییسرائل)ها، قوم (خداوند) مقدس و نجات یافتگان ادونای خواهند خواند و به تو (ای یروشالییم)، شهر مطلوب و نه متروک خطاب خواهد شد.

הפטרת אתם נצבים

15 (א) מִי זֶה בָּא מֵאֱדוֹם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבָּצְרָה זֶה הָדוּר
בִּלְבוּשׁוֹ צֹעֶה בְּרֹב כֹּחוֹ אֲנִי מְדַבֵּר בִּצְדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ:
16,17 (ב) מַדּוּעַ אָדֹם לִלְבוּשֶׁךָ וּבְגָדֶיךָ כְּדֹרֵךְ בְּגַת: (ג) פּוּרָה
דָּרַכְתִּי לְבַדִּי וּמֵעַמִּים אֵין אִישׁ אִתִּי וְאֶדְרְכֵם בְּאַפִּי
וְאֶרְמְסֵם בַּחֲמָתִי וְיֵז נִצְחָם עַל בְּגָדַי וְכָל מַלְבּוּשַׁי
18 אֶגְאָלְתִּי: (ד) כִּי יוֹם נָקָם בְּלִבִּי וּשְׁנַת גְּאוּלַי בָּאָה: (ה)
19 וְאַבִּיט וְאֵין עֹזֵר וְאֶשְׁתּוֹמֵם וְאֵין סוֹמֵךְ וַתּוֹשַׁע לִי זְרֹעִי
20 וַחֲמָתִי הִיא סְמָכָתְנִי: (ו) וְאָבוּס עַמִּים בְּאַפִּי וַאֲשַׁכְּרֵם
21 בַּחֲמָתִי וְאוֹרִיד לָאָרֶץ נִצְחָם: (ז) חַסְדֵי יְהֹוָה אַזְכִּיר
תְּהִלֹּת יְהֹוָה כְּעַל כֹּל אֲשֶׁר גְּמָלָנוּ יְהֹוָה וְרַב טוּב לְבֵית
22 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר גְּמָלָם כְּרַחֲמָיו וּכְרֹב חֲסָדָיו: (ח) וַיֹּאמֶר אַךְ
23 עַמִּי הֵמָּה בָּנִים לֹא יְשַׁקֵּרוּ וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ: (ט) בְּכָל
צָרָתָם לֹא {לוֹ} צָר וּמַלְאַךְ פָּנָיו הוֹשִׁיעָם בְּאַהֲבָתוֹ
וּבְחֶמְלָתוֹ הוּא גְאָלָם וַיְנַטְּלֵם וַיְנַשְּׂאֵם כָּל יְמֵי עוֹלָם:

هفطارای پاراشای «نیصاویم» ازکتاب «یشعیا» فصل ۶۱ آیه ۱۰ الی آیه ۱۱

۱۵ این کیست (پس ازگرفتن انتقام) از «ادوم» دارد میآید - از «باصرا» با لباسهای سرخ، با لباس فاخر سلطنتی خود شکوهمند میباشد با تمام قدرت قدم بر میدارد؟ (خدا میگوید): آری! «این من هستم که با صداقت سخن میگویم، قدرت نجات دادنم زیاد است».

۱۶ (خداوندا!) به چه علت بر پوشاکت لکه قرمز است و لباسهایت مانند (لباسهای) کسی است که (انگورها را) در چرخشت لگد میکند.

۱۷ (گفته ادونای است) خودم به تنهائی (انگورها) چرخشت را لگدکردم و از ملت‌هاکسی با من نیست. (مفهوم کلام اینست که دشمنان ییسرائل را) با خشم خود لگد مال خواهم نمود و با غضبم آنها را پایمال خواهم کرد، خون آنها بر لباسهایم پاشیده شد پس تمام لباسهایم را آلوده ساختم.

۱۸ زیرا روز انتقام در فکر من است و سال نجات یابندگانم فرا رسیده است.

۱۹ نظر کردم، کمک کننده‌ای (برای ییسرائل) وجود ندارد با حیرت نگریستم، مدّدکننده‌ای نیست. لذا قدرتم مرا (از فکر) رهائی داد و خشمم (نسبت به ظالمان) مرا یاری نمود.

۲۰ ملت‌ها (ی ظالم) را با خشمم لگد مال میکنم و با غضبم آنها را مست مینمایم و خونشان را بر زمین میریزم.

۲۱ (بخاطر) الطاف ادونای و همینطور بخاطر آنچه خدا برای ما انجام داده و فراوانی نعمتی که بر حسب مراحم وکثرت احسان‌هایش به خاندان «ییسرائل» ارزانی داشته است، مدح ادونای را متذکر میشوم.

۲۲ (خدا) فرموده است: آنها حقیقتاً قوم من هستند، فرزندانی که نجات مرا انکار نخواهند کرد از این جهت موجب نجات آنها خواهد شد.

۲۳ در هر یک ازگرفتاریهایشان برای او (یعنی برای خدا هم) سخت بوده است، معهذا از حضور وی فرشته‌ای (مأمور میشد و) آنها را خلاص میکرد. لیکن بخاطر محبت و مروّت خویش، خود او آنها را نجات داده تا ابد از آنها مواظبت میکند و آنها را سربلند می‌نماید.

הפטרת וילך

ספר הושע פרק יד - ספר מיכה פרק ז

1 (ב) שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ: (ג)
2 קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהֹוָה אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא
3 עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ: (ד) אַשּׁוּר לֹא
יוֹשִׁיעֵנוּ עַל סוּס לֹא נִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה
4 יָדֵינוּ אֲשֶׁר בְּךָ יְרֻחַם יָתוֹם: (ה) אֶרְפָּא מְשׁוּבָתָם אֹהֲבֵם
5 נְדָבָה כִּי שָׁב אַפִּי מִמֶּנּוּ: (ו) אֶהְיֶה כַטַּל לְיִשְׂרָאֵל יִפְרַח
6 כַּשּׁוֹשַׁנָּה וְיַךְ שָׁרָשָׁיו כַּלְּבָנוֹן: (ז) יֵלְכוּ יֹנְקוֹתָיו וִיהִי כַזַּיִת
7 הוֹדוֹ וְרֵיחַ לוֹ כַּלְּבָנוֹן: (ח) יָשֻׁבוּ יֹשְׁבֵי בְצִלּוֹ יְחַיּוּ דָגָן
8 וְיִפְרְחוּ כַגָּפֶן זִכְרוֹ כְּיֵין לְבָנוֹן: (ט) אֶפְרַיִם מַה לִּי עוֹד
לָעֲצַבִּים אֲנִי עָנִיתִי וַאֲשׁוּרֶנּוּ אֲנִי כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי פֶּרְיְךָ
9 נִמְצָא: (י) מִי חָכָם וְיָבֵן אֵלֶּה נָבוֹן וְיֵדָעֵם כִּי יְשָׁרִים דַּרְכֵי
יְהֹוָה וְצַדִּקִים יֵלְכוּ בָם וּפֹשְׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָם:
10 (יח) מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית
נַחֲלָתוֹ לֹא הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: (יט)
11 יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל
12 חַטֹּאתָם: (כ) תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

هفطاراهای شباتها

شماره ۵۲

هفطارای پاراشای «وَیِلخ» از کتاب «هوشیع» فصل ۱۴ آیه ۲ الی آیه ۱۰ و از کتاب «میخا» فصل ۷ آیه ۱۸ الی آیه ۲۰

۱ ای «ییسرائل» چون بخاطر گناهت لغزش خوردهای بدرگاه ادونای - خداوندت توبه کن!

۲ با خود سخنان (توبه‌آمیز) بردارید و بسوی ادونای برگردید. به او بگوئید: هر گناهی را ببخش و (عمل) خوب را قبول بفرما! ما بجای قربانی کردن گاوهای نر، سخنان لب‌های خود را عوض خواهیم داد.

۳ (دولت) «آشور» ما را نجات نخواهد داد (برای رفتن به مصر و درخواست کمک از آن دولت) بر اسب سوار نخواهم شد و دیگر به ساخته‌های دست خود «ای خداوند ما» نخواهم گفت: چونکه یتیم (یعنی ملت بیکس ییسرائل) بوسیله تو مورد ترحم قرار خواهد گرفت.

۴ (خدا میفرماید) چونکه خشم من از او (یعنی از ییسرائل) برگشته است، افسارگسیختگی آنها را معالجه خواهم کرد و از روی بخشندگی آنها را دوست خواهم داشت.

۵ برای «ییسرائل» چون شبنم خواهم بود، مانند گل سرخ شکوفا خواهد گردید و مانند (درختان سرسبز و خرّم) لبنان ریشه خواهم دوانید.

۶ شاخه‌های او پخش خواهد شد، شکوه او مانند درخت زیتون (که همیشه سبز است) و مانند (درخت‌های سرسبز و خرّم) لبنان معطر خواهد بود.

۷ آنهائیکه زیر سایه او (یعنی زیر سایه خداوند) می‌نشینید. (از دربدری) بر خواهند گشت. غله کشت خواهند داد، مانند درخت مُو شکوفا خواهند شد. ذکر او (یعنی ذکر احسان خدا) مانند شراب لبنان است (که مزه‌اش یادآور آنست. همینطور هم احسان خدا یادآور نام مقدس اوست).

۸ «افریم» (میگوید): دیگر مرا با بُت‌ها چه کار؟ (خداوند میگوید:) من (ییسرائل را) نجات داده سخنانش را تصدیق می‌کنم. من برای «ییسرائل» مانند درخت سَرو خرّم (پر سایه) میباشم. محصول تو از جانب من تأمین میشود.

۹ عاقل کیست که اینها را درک کند؟ فهیم (کیست) تا از اینها اطلاع حاصل کند؟! که طریقت‌های ادونای مستقیم میباشند، نیکوکاران در آن گام مینهند و شریران در آن میلغزند.

۱۰ (خدایا) مانند تو قادری بخشنده گناه وکسیکه از سر تقصیر (ییسرائل) نصیب خود بگذرد کیست؟ (قادری که) تا ابد خشم خود را نگه نمیدارد زیرا او طالب احسان (کردن) است.

۱۱ (از خشم خود) برمیگردد و به ما ترحم میکند. گناهان ما را پایمال نموده و تمام خطاهای‌شان (خطاهای ایسرائل) در ته دریا خواهد ریخت.

۱۲ بطوریکه در ایام قدیم سوگند یاد نمودی (لقب) حقیقت برای یَعقُو و (لقب) احسان را برای اوراهام اختصاص دادی.

تذکر:

زمانیکه «ویلخ» در روز شبات «شووا» (شبات قبل از کیپور) خوانده میشود، هفطارای آن همان هفطارای «شووا» است که از کتاب «هوشیع» فصل ۱۴ میباشد.

موقعیکه پاراشای «نیصاویم» و «ویلخ» پیوست باشند، پاراشای «هئزینو» در شبات «شووا» خوانده میشود و طبعاً هفطارای آنهم همان هفطارای «شووا» است و هفطارای پاراشای «نیصاویم» و «ویلخ» هفطارای «سُوس آسیس» قرائت میگردد که کتاب «یشعیا» فصل ۶۱ میباشد.

הפטרת האזינו

ספר שמואל ב פרק כב

1 (א) וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהוָה אֶת דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם הִצִּיל
2 יְהוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׁאוּל: (ב) וַיֹּאמַר יְהוָה
3 סַלְעִי וּמְצֻדָתִי וּמְפַלְטִי לִי: (ג) אֱלֹהֵי צוּרִי אֶחֱסֶה בּוֹ
מָגִנִּי וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּי וּמְנוּסִי מֹשִׁעִי מֵחָמָס תֹּשִׁעֵנִי:
4,5 (ד) מְהֻלָּל אֶקְרָא יְהוָה וּמֵאֹיְבַי אִוָּשֵׁעַ: (ה) כִּי אֲפָפֻנִי
6 מִשְׁבְּרֵי מָוֶת נַחֲלֵי בְלִיַּעַל יְבַעֲתֻנִי: (ו) חֶבְלֵי שְׁאוֹל סַבֻּנִי
7 קִדְּמֻנִי מֹקְשֵׁי מָוֶת: (ז) בַּצַּר לִי אֶקְרָא יְהוָה וְאֶל אֱלֹהַי
8 אֶקְרָא וַיִּשְׁמַע מֵהֵיכָלוֹ קוֹלִי וְשַׁוְעָתִי בְּאָזְנָיו: (ח) וַתִּגְעַשׁ
{וַיִּתְגָּעַשׁ} וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ
9 וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי חָרָה לוֹ: (ט) עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו
10 תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ מִמֶּנּוּ: (י) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרַד וַעֲרָפֶל
11 תַּחַת רַגְלָיו: (יא) וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיָּעֹף וַיֵּרָא עַל כַּנְפֵי
12 רוּחַ: (יב) וַיָּשֶׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סֻכּוֹת חַשְׁרַת מַיִם עָבֵי
13,14 שְׁחָקִים: (יג) מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ בָּעֲרוּ גַּחֲלֵי אֵשׁ: (יד) יַרְעֵם מִן
15 שָׁמַיִם יְהוָה וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ: (טו) וַיִּשְׁלַח חִצִּים וַיְפִיצֵם
16 בָּרָק וַיָּהֹמֹם {וַיָּהֹם}: (טז) וַיֵּרָאוּ אֲפִקֵי יָם יִגָּלוּ מֹסְדוֹת
17 תֵּבֵל בְּגַעֲרַת יְהוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפּוֹ: (יז) יִשְׁלַח מִמָּרוֹם
18 יִקָּחֵנִי יַמְשֵׁנִי מִמַּיִם רַבִּים: (יח) יַצִּילֵנִי מֵאֹיְבִי עָז מִשֹּׂנְאַי
19 כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי: (יט) יְקַדְּמֻנִי בְּיוֹם אֵידִי וַיְהִי יְהוָה מִשְׁעָן
20 לִי: (כ) וַיֹּצֵא לַמֶּרְחָב אֹתִי יְחַלְּצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: (כא)
21,22 יִגְמְלֵנִי יְהוָה כְּצִדְקָתִי כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי: (כב) כִּי שָׁמַרְתִּי
23 דַּרְכֵי יְהוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי: (כג) כִּי כָל מִשְׁפָּטָו
24 {מִשְׁפָּטָיו} לְנֶגְדִּי וְחֻקֹּתָיו לֹא אָסוּר מִמֶּנָּה: (כד) וָאֶהְיֶה
25 תָמִים לוֹ וָאֶשְׁתַּמְּרָה מֵעֲוֹנִי: (כה) וַיָּשֶׁב יְהוָה לִי כְּצִדְקָתִי
26 כְּבֹרִי לְנֶגֶד עֵינָיו: (כו) עִם חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם גִּבּוֹר תָּמִים

هفطاراهای شباتها

شماره ۵۳

هفطارای پاراشای «هئزینو» از کتاب «دوم شموئل» فصل ۲۲ آیه ۱ الی آیه ۵۱

۱ «داوید» روزیکه ادونای او را از چنگ تمام دشمنانش و از چنگ «شائول» رهانید مطالب این شعر را برای ادونای سرود.

۲ گفت: ادونای برای من، صخره و پناهگاه و رهاننده است...

۳ خداوند پروردگار من است، به او پناه میبرم، سپر من و نیروی نجات، ملجاء و گریزگاه و نجات دهنده من است، از ظلم مرا نجات خواهد داد.

۴ ادونای را قابل ستایش میخوانم و از دشمنانم نجات میابم.

۵ زیرا امواج مرگ مرا احاطه کرده‌اند، سیل‌های (مردم) شرپر مرا هراسان نموده‌اند.

۶ دردهای مرگ (آور) اطراف مرا گرفته‌اند، دامهای مرگ (زا) به استقبالم آمده‌اند.

۷ موقعیکه در عذاب قرار داشتم ادونای را مورد خطاب قرار دادم به درگاه خداوندم خواندم، او صدای مرا از محرابش شنید و ناله من بگوشهایش رسید.

۸ زمین متزلزل شده لرزید، پایه‌های آسمان تکان خورده متزلزل گشتند چونکه او (یعنی خدا) خشمگین شده بود.

۹ از بینی او دود خارج گردید و آتش دهانش، سوزاننده بود - اخگرها از آن مشتعل شدند.

۱۰ از آسمان متمایل شد و نزول اجلال فرمود، ابر تیره‌ای زیر پاهایش بود.

۱۱ بر (فرشته) «کروو» سوار شد و پرواز نمود، روی بالهای باد آشکار گردید.

۱۲ اطراف خود را سایبانهائی از تاریکی قرار داد، آبهای فراوان، ابرهای غلیظ افلاک.

۱۳ از نور حضور او اخگرهای آتش، مشتعل شدند.

۱۴ ادونای از آسمان آن (دشمن)ها را مضطرب نمود و باریتعالی صدای خود را بلند کرد.

۱۵ تیرهائی فرستاد و آنها را پراکنده ساخت، (با رعد) برق پریشان نمود.

۱۶ (آنگاه) با نهیب ادونای از وزش باد بینی‌اش، بسترهای دریا نمایان شدند و پایه‌های گیتی آشکار گردیدند.

۱۷ از عرش فرستاد مرا گرفت، از آبها بیرونم کشید.

۱۸ مرا از دشمن قدرتمندم و از بدخواهانم که از من قوی تر بودند رهائی بخشید.

۱۹ (آنها) در زمان گرفتاریم با من دشمنی کردند ولی ادونای برای من پناهگاه بود.

۲۰ نظر به اینکه طالب من بود مرا رهائی داد و به رفاه رسانید.

۲۱ خدا به تناسب صداقتم پاداشم داد و مطابق پاکی دستم بمن عوض داد.

۲۲ زیرا راه و روش‌های ادونای را مراعات نمودم و از خداوندم نافرمانی نکردم.

۲۳ زیرا تمام قضاوتهایش در مقابل من هستند و از قانون‌ها (بی چون و چرای او) دوری نخواهم کرد.

۲۴ نسبت باو درستکار بودم و از گناه ورزیدن پرهیز کردم.

۲۵ خدا مطابق درستکاریم و چون پاکی‌ام که در مدّ نظرش بودم بمن عوض داد.

۲۶ (ای خدا) با پارسا منش مهربانی میکنی، با شجاع درستکار، بدرستی رفتار میکنی.

הפטרת האזינו

27 תִּתַּמָּם׃ (כז) עִם נָבָר תִּתָּבָר וְעִם עִקֵּשׁ תִּתַּפָּל׃ (כח)
28,29 וְאֶת עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל רָמִים תַּשְׁפִּיל׃ (כט) כִּי
30 אַתָּה נֵירִי יְהֹוָה וַיהֹוָה ־יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי׃ (ל) כִּי בְכָה אָרוּץ
31 גְּדוּד בֵּאלֹהַי אֲדַלֶּג שׁוּר׃ (לא) הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת
32 יְהֹוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ׃ (לב) כִּי מִי אֵל
33 מִבַּלְעֲדֵי יְהֹוָה וּמִי צוּר מִבַּלְעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ׃ (לג) הָאֵל
34 מָעוּזִּי חָיִל ־וַיַּתֵּר תָּמִים דַּרְכּוֹ {דַּרְכִּי}׃ (לד) מְשַׁוֶּה ־רַגְלָיו
35 {רַגְלַי} כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמוֹתַי ־יַעֲמִדֵנִי׃ (לה) מְלַמֵּד ־יָדַי
36 לַמִּלְחָמָה ־וְנִחַת קֶשֶׁת נְחוּשָׁה זְרֹעֹתָי׃ (לו) וַתִּתֶּן לִי מָגֵן
37 יִשְׁעֶךָ וַעֲנֹתְךָ תַּרְבֵּנִי׃ (לז) תַּרְחִיב צַעֲדִי תַּחְתֵּנִי וְלֹא
38 מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי׃ (לח) אֶרְדְּפָה אֹיְבַי וָאַשְׁמִידֵם וְלֹא אָשׁוּב
39 עַד כַּלּוֹתָם׃ (לט) וָאֲכַלֵּם וָאֶמְחָצֵם וְלֹא יְקוּמוּן ־וַיִּפְּלוּ
40 תַּחַת רַגְלָי׃ (מ) ־וַתַּזְרֵנִי חַיִל לַמִּלְחָמָה תַּכְרִיעַ קָמַי
41 תַּחְתֵּנִי׃ (מא) וְאֹיְבַי תַּתָּה לִּי עֹרֶף מְשַׂנְאַי וָאַצְמִיתֵם׃
42 (מב) יִשְׁעוּ וְאֵין מֹשִׁיעַ אֶל יְהֹוָה וְלֹא עָנָם׃ (מג)
43 וְאֶשְׁחָקֵם כַּעֲפַר אָרֶץ כְּטִיט ־חוּצוֹת אֲדִקֵּם אֶרְקָעֵם׃ (מד)
44 ־וַתְּפַלְּטֵנִי מֵרִיבֵי עַמִּי תִּשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עַם לֹא ־יָדַעְתִּי
45 ־יַעַבְדֻנִי׃ (מה) בְּנֵי נֵכָר יִתְכַּחֲשׁוּ לִי לִשְׁמוֹעַ אֹזֶן יִשָּׁמְעוּ
46,47 לִי׃ (מו) בְּנֵי נֵכָר יִבֹּלוּ ־וְיַחְגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם׃ (מז) חַי
48 יְהֹוָה וּבָרוּךְ צוּרִי ־וְיָרֻם אֱלֹהֵי צוּר יִשְׁעִי׃ (מח) הָאֵל הַנֹּתֵן
49 ־נְקָמֹת לִי וּמוֹרִיד עַמִּים תַּחְתֵּנִי׃ (מט) וּמוֹצִיאִי מֵאֹיְבָי
50 וּמִקָּמַי תְּרוֹמְמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי׃ (נ) עַל כֵּן אוֹדְךָ
51 יְהֹוָה בַּגּוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר׃ (נא) מִגְדִּיל {מִגְדּוֹל}
יְשׁוּעוֹת מַלְכּוֹ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד
עוֹלָם׃

هفطارای پاراشای «هئزینو» از کتاب «دوم شموئل» فصل ۲۲ آیه ۱ الی آیه ۵۱

۲۷ با پاکدل با انصاف عمل میکنی و باکج رفتار با سرسختی رفتار مینمائی.
۲۸ مردم بیچاره را نجات میدهی و نگاهت بر مغروران است، آنها را پست میگردانی.
۲۹ زیرا ای ادونای تو چراغ من هستی، پس ادونای است که تاریکی مرا روشن خواهد کرد.
۳۰ زیرا بوسیله تو (دنبال) هنگ سربازان میدوم، بیاری خداوندم از دیوار (مانع) می جهم.
۳۱ خدای قادر راه و روشش کامل است، گفتار ادونای بی آلایش میباشد. او پشتیبان کسانی است که به او پناه میبرند.
۳۲ زیرا بجز ادونای چه کسی تواناست و بجز خداوندمان چه کسی صخره پناه است.
۳۳ خدای قادر - ملجاء من، قدرتمند است پس مرا از مشکلات سر راهم کاملاً جهانید.
۳۴ پاهای مرا (برای تعقیب دشمن) مانند گوزن‌ها قرار داد و مرا بر مقامات بلند استوار نمود.
۳۵ دستان مرا برای جنگ ورزیده میکند بطوریکه کمان مسی با بازوان من خرد میشود.
۳۶ سپر نجاتت را به من عطا کردی و اجابتت را برای (درخواست‌های) من زیاد کردی.
۳۷ قدم‌هایم را زیر پاهایم گشاده نمود، قوزک‌هایم نلغزیدند.
۳۸ دشمنانم را تعقیب نموده نابودشان کردم و تا آنها را فنا نکنم برنخواهم گشت.
۳۹ آنها را تباه نموده چنان کوبیدم که نتوانند بلند شوند، زیر پاهایم ساقط شدند.
۴۰ برای جنگ، به من قدرت بخشیدی، مخالفین مرا زیر پاهایم بزانو در آوردی.
۴۱ دشمنانم را وادار کردی بمن پشت کنند، همینطور بدخواهانم را تا نابودشان سازم.
۴۲ (آنها) متوجه شدند که نجات دهنده‌ای نیست پس به ادونای (روی آوردند) ولی ادونای (درخواست) آنها را اجابت نکرد.
۴۳ مانند خاک آنها را سائیدم، مانند گِل کوچه‌ها پایمال کرده و لِه نمودم.
۴۴ مرا از نزاع کنندگان قومم رهانیدی، مرا برای رهبری ملت‌ها محافظت کردی و قومی که نمی‌شناختم مرا خدمت کردند.
۴۵ بیگانگان خود را به من تسلیم کردند، با رسیدن صدا بگوش (آنها) از من اطاعت نمودند.
۴۶ بیگانگان عاجز میشدند و از مخفی‌گاه‌های خود لنگ‌لنگان خارج میشدند.
۴۷ ادونای زنده است و آفریدگار من متبارک است. پروردگار، صخره نجات من برافراشته میباشد.
۴۸ خدای قادریکه انتقام مرا میگیرد و ملت‌ها را پیش پای من بزانو در میآورد...
۴۹ مرا از میان دشمنانم خارج میکند و در میان بدخواهانم مرا بر می‌افرازد، از دست ستمگران خلاص میکند.
۵۰ از این رو ای ادونای ترا در میان ملت‌ها می‌ستایم و بنام تو سرود سپاس میخوانم.
۵۱ (خدا بارها) نجات پادشاه خود (داوید) را افزون نموده و تا ابد (به پادشاه) مسخ شده خود یعنی «داوید» و نسلش احسان میکند.

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص
با
ترجمه فارسی



הפטרת שבת וראש חודש

ספר ישעיה פרק סו

1 (א) כֹּה אָמַר יְהֹוָה הַשָּׁמַיִם כִּסְאִי וְהָאָרֶץ הֲדֹם רַגְלָי אֵי זֶה
2 בַיִת אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי וְאֵי זֶה מָקוֹם מְנוּחָתִי: (ב) וְאֶת כָּל
אֵלֶּה יָדִי עָשָׂתָה וַיִּהְיוּ כָל אֵלֶּה נְאֻם יְהֹוָה וְאֶל זֶה אַבִּיט
3 אֶל עָנִי וּנְכֵה רוּחַ וְחָרֵד עַל דְּבָרִי: (ג) שׁוֹחֵט הַשּׁוֹר מַכֵּה
אִישׁ זוֹבֵחַ הַשֶּׂה עֹרֵף כֶּלֶב מַעֲלֵה מִנְחָה דַּם חֲזִיר מַזְכִּיר
לְבֹנָה מְבָרֵךְ אָוֶן גַּם הֵמָּה בָּחֲרוּ בְּדַרְכֵיהֶם וּבְשִׁקּוּצֵיהֶם
4 נַפְשָׁם חָפֵצָה: (ד) גַּם אֲנִי אֶבְחַר בְּתַעֲלֻלֵיהֶם וּמְגוּרֹתָם
אָבִיא לָהֶם יַעַן קָרָאתִי וְאֵין עוֹנֶה דִּבַּרְתִּי וְלֹא שָׁמֵעוּ
5 וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינַי וּבַאֲשֶׁר לֹא חָפַצְתִּי בָּחָרוּ: (ה) שִׁמְעוּ
דְּבַר יְהֹוָה הַחֲרֵדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שֹׂנְאֵיכֶם
מְנַדֵּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד יְהֹוָה וְנִרְאֶה בְשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם
6 יֵבֹשׁוּ: (ו) קוֹל שָׁאוֹן מֵעִיר קוֹל מֵהֵיכָל קוֹל יְהֹוָה מְשַׁלֵּם
7 גְּמוּל לְאֹיְבָיו: (ז) בְּטֶרֶם תָּחִיל יָלָדָה בְּטֶרֶם יָבוֹא חֵבֶל
8 לָהּ וְהִמְלִיטָה זָכָר: (ח) מִי שָׁמַע כָּזֹאת מִי רָאָה כָּאֵלֶּה
הֲיוּחַל אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם יִוָּלֵד גּוֹי פַּעַם אֶחָת כִּי חָלָה
9 גַּם יָלְדָה צִיּוֹן אֶת בָּנֶיהָ: (ט) הַאֲנִי אַשְׁבִּיר וְלֹא אוֹלִיד
יֹאמַר יְהֹוָה אִם אֲנִי הַמּוֹלִיד וְעָצַרְתִּי אָמַר אֱלֹהָיִךְ: (י)
10 שִׂמְחוּ אֶת יְרוּשָׁלַםִ וְגִילוּ בָהּ כָּל אֹהֲבֶיהָ שִׂישׂוּ אִתָּהּ
11 מָשׂוֹשׂ כָּל הַמִּתְאַבְּלִים עָלֶיהָ: (יא) לְמַעַן תִּינְקוּ וּשְׂבַעְתֶּם
מִשֹּׁד תַּנְחֻמֶיהָ לְמַעַן תָּמֹצּוּ וְהִתְעַנַּגְתֶּם מִזִּיז כְּבוֹדָהּ:
12 (יב) כִּי כֹה אָמַר יְהֹוָה הִנְנִי נֹטֶה אֵלֶיהָ כְּנָהָר שָׁלוֹם וּכְנַחַל
שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם וִינַקְתֶּם עַל צַד תִּנָּשֵׂאוּ וְעַל בִּרְכַּיִם
13 תְּשָׁעֳשָׁעוּ: (יג) כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תְּנַחֲמֶנּוּ כֵּן אָנֹכִי
14 אֲנַחֶמְכֶם וּבִירוּשָׁלַםִ תְּנֻחָמוּ: (יד) וּרְאִיתֶם וְשָׂשׂ לִבְּכֶם
וְעַצְמוֹתֵיכֶם כַּדֶּשֶׁא תִפְרַחְנָה וְנוֹדְעָה יַד יְהֹוָה אֶת עֲבָדָיו

هفطارای «شبات» مصادف با اول ماه از کتاب «یشعیا» فصل ۶۶ آیه ۱ الی آیه ۲۵

۱ ادونای چنین گفته است: آسمان‌ها تخت من و زمین پاانداز من است، خانه‌ای (معبدی) که برای من (کسیکه دنیا پر از جلال اوست) میسازید کدام است؟ پس محل آرامش من کدام است؟ (که مرا احاطه کند).

۲ تمام اینها را قدرت من ساخته است که بوجود آمده‌اند، گفته ادونای است: به آدم مستمند و دلشکسته و آنکه از سخنان من نگران است (که مبادا از آنها منحرف شود) نظر میافکنم.

۳ آنکه مردی را میکُشد تا گاوی را بعنوان قربانی سر ببرد، اگر بره‌ای را ذبح میکند مانند اینست که سگی را گردن زده باشد. اگر هدیه آردی تقدیم میکند مثل اینست که خون خوکی را تقدیم کرده باشد. اگر کُندری را بعنوان یادبود میآورد شبیه کسی است که کار تبهکاری را تأیید کرده باشد.

۴ نظر به اینکه (بوسیله پیامبران) صدا زدم پاسخگوئی نبود، سخن گفتم و آنها گوش ندادند، آنچه به نظر من بد بود انجام دادند و هر کاری راکه راضی نبودم انتخاب کردند من هم راه لاابالی‌گری را برای آنها انتخاب میکنم و آنچه را که از آن وحشت دارند برای آنها پیش میآورم.

۵ ای کسانیکه نگران سخن ادونای هستید به حرف او گوش دهید: برادران شما - دشمنان شما - طردکنندگان شما گفتند: بخاطر نام (نیک) من است که ادونای محترم میگردد، باشد که شاهد شادمانی شما (خدا ترسان) باشیم و آنها (یعنی برادران ظالم) شما شرمسار گردند.

۶ صدای غرش (علیه دشمنان) از شهر (یروشالییم بگوش میرسد)، صدائی از محراب است - صدای ادونای است: «که دشمنان خود را به کیفر میرساند».

۷ قبل از آنکه «صیون» درد زایمان بکشد، زائید. پیش از آنکه برای او درد زایمان پیش آید (فرزندانش را) مذکر بدنیا آورد.

۸ چه کسی چنین شنیده است؟! چه کسی مانند اینها را مشاهده کرده است؟! آیا کشوری طی یکروز متحمل درد زایمان شده است و آیا قومی یکباره بوجود آمده است؟ و حال آنکه گوئی «صیون» درد زایمان کُشید و فرزندان (دربدر و آواره‌ی) خود را زائید.

۹ ادونای میگوید: آیا ممکن است من زائو را به زایمان نزدیک کنم ولی او نزاید؟ آیا من که بوجود آورنده هستم، (رَحِم را) متوقف میکنم؟

۱۰ ای کلیه کسانی که «یروشالییم» را دوست دارید با آن شادمان باشید، بوسیله آن وجد کنید. ای کسانیکه برای «یروشالییم» سوگوار بودید، مسرّت خود را بخاطر آن نمودار سازید.

۱۱ تا اینکه از پستان تسلی بخش آن شیر بمکید و سیر شوید و تا اینکه از شکوه افتخارش لذت ببرید.

۱۲ زیرا ادونای چنین گفته است: اینک من صلح را چون نهری و ثروت قوم‌ها را چون رودی بسوی آن سرازیر میکنم، بهره‌مند شوید، در بغل حمل گردید و روی زانوها نازپرورده شوید.

۱۳ چون شخصی که مادرش او را دلداری دهد من شما را تسلی میدهم و بوسیله «یروشالییم» تسلی خواهد یافت.

۱۴ مشاهده خواهید کرد و دلتان شاد خواهد شد و استخوانهایتان چون گیاه شکوفا خواهد گردید. پس قدرت ادونای بر بندگانش و خشمش بر دشمنانش آشکار خواهد شد.

הפטרת שבת וראש חודש

15 (טו) כִּי הִנֵּה יְהֹוָה בָּאֵשׁ יָבוֹא וְכַסּוּפָה מַרְכְּבֹתָיו לְהָשִׁיב
16 בְּחֵמָה אַפּוֹ וְגַעֲרָתוֹ בְּלַהֲבֵי אֵשׁ: (טז) כִּי בָאֵשׁ יְהֹוָה
נִשְׁפָּט וּבְחַרְבּוֹ אֶת כָּל בָּשָׂר וְרַבּוּ חַלְלֵי יְהֹוָה: (יז)
17 הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמִּטַּהֲרִים אֶל הַגַּנּוֹת אַחַר אַחַד {אַחַת}
בַּתָּוֶךְ אֹכְלֵי בְּשַׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהָעַכְבָּר יַחְדָּו יָסֻפוּ נְאֻם
18 יְהֹוָה: (יח) וְאָנֹכִי מַעֲשֵׂיהֶם וּמַחְשְׁבֹתֵיהֶם בָּאָה לְקַבֵּץ
אֶת כָּל הַגּוֹיִם וְהַלְּשֹׁנוֹת וּבָאוּ וְרָאוּ אֶת כְּבוֹדִי: (יט)
19 וְשַׂמְתִּי בָהֶם אוֹת וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם פְּלֵיטִים אֶל הַגּוֹיִם
תַּרְשִׁישׁ פּוּל וְלוּד מֹשְׁכֵי קֶשֶׁת תֻּבַל וְיָוָן הָאִיִּים הָרְחֹקִים
אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ אֶת שִׁמְעִי וְלֹא רָאוּ אֶת כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ
20 אֶת כְּבוֹדִי בַּגּוֹיִם: (כ) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל
הַגּוֹיִם מִנְחָה לַיהֹוָה בַּסּוּסִים וּבָרֶכֶב וּבַצַּבִּים וּבַפְּרָדִים
וּבַכִּרְכָּרוֹת עַל הַר קָדְשִׁי יְרוּשָׁלַםִ אָמַר יְהֹוָה כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ
21 בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה בִּכְלִי טָהוֹר בֵּית יְהֹוָה: (כא) וְגַם
22 מֵהֶם אֶקַּח לַכֹּהֲנִים לַלְוִיִּם אָמַר יְהֹוָה: (כב) כִּי כַאֲשֶׁר
הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עֹמְדִים
23 לְפָנַי נְאֻם יְהֹוָה כֵּן יַעֲמֹד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם: (כג) וְהָיָה מִדֵּי
חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבוֹא כָל בָּשָׂר
24 לְהִשְׁתַּחֲוֺת לְפָנַי אָמַר יְהֹוָה: (כד) וְיָצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי
הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא
תִכְבֶּה וְהָיוּ דֵרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר:
25 וְהָיָה מִדֵּי- חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבוֹא כָּל
בָּשָׂר להשתחוות לִפְנֵי אָמַר יְהוה:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای «شبات» مصادف با اول ماه

۱۵ زیرا اینک ادونای با آتش و ارابه‌هایش چون گردباد خواهد آمد تا با افروختگی خشمش و سرزنش‌هایش بصورت شعله آتش (دشمنان را) مجازات کند.

۱۶ چونکه ادونای تمام افراد بشر را با آتش و شمشیر داوری میکند و شمار کشته شده‌ها (بوسیله) ادونای زیاد خواهد بود.

۱۷ گفته ادونای چنین است: آنهائیکه به تقدس تظاهر مینمایند وکسانیکه به طهارت خودنمائی میکنند و دسته‌ای دنبال دسته دیگر برای پرستش بُت، در میان باغها میروند - خورندگان گوشت خوک و چیزهای مکروه و موش آنها با هم نابود خواهند شد.

۱۸ اعمال و افکار آنها (که میگفتند بخاطر نام نیک من است که خدا محترم میگردد) نزد من است. زمان آن رسیده است تا همه قوم‌ها و ملت‌ها را با زبانهای گوناگونشان جمع کنم که بیایند و جلال مرا مشاهده کنند.

۱۹ از بین آنها بسوی قوم‌ها «ترشیش»، «پول»، «لود»، کمان کش‌های «توبال»، «یونان» و جزیره‌های دور دست که از شهرت من اطلاع نیافته‌اند و جلال مرا مشاهده نکرده‌اند، فرستندگانی را میفرستم و در آنها علامت (گداخته شدن چشم و عفونت گوشت بدن) مینهم آنها جلال مرا برای قوم‌ها تعریف خواهند کرد.

۲۰ ادونای گفته است: همانطور که فرزندان «ییسرائل» هدیه آردی را در ظرف پاک به خانه (معبد) ادونای میآورند، آنها با اسب‌ها و با ارابه و با تخت روان‌ها و با قاطرها و با جمازه‌ها، برادران شما را از میان قوم‌ها، به کوه مقدس من یعنی «یروشالییم» خواهند آورد.

۲۱ و از میان آنها هم (از میان برادرنتان که کوهن و لوی هستند و خود خبر ندارند) برای کمک به کُوهن‌ها و لوی‌ها برخواهم گزید.

۲۲ آری - همانطور که (همیشه) آسمانها و زمین تازه گی خود را دارند، من هستم که آنها را بر پا میدارم تا درحضور من استوار باشند، گفته ادونای است: که همینطور نسل شما و نام شما برای همیشه استوار خواهد ماند.

۲۳ ادونای گفته است: (آنوقت) چنین خواهد شد که هر فردی از بشر، هر ماهه و هر هفته بیاید، در پیشگاه من سُجده نماید.

۲۴ (زیارت کنندگان) میروند و لاشه‌های آن مردم گناهکار را مشاهده میکنند که کِرمها آنها نمی‌میرند و آتش آنها خاموش نمیشود و مورد نفرت هر بشری میباشند.

۲۳ ادونای گفته است: (آنوقت) چنین خواهد شد که هر فردی از بشر هر ماهه و هر هفته بیاید در پیشگاه من سُجده نماید.

הפטרת מחר חדש

ספר שמואל א פרק כ

1 (יח) וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוֹנָתָן מָחָר חֹדֶשׁ וְנִפְקַדְתָּ כִּי יִפָּקֵד
2 מוֹשָׁבֶךָ: (יט) וְשִׁלַּשְׁתָּ תֵּרֵד מְאֹד וּבָאתָ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
נִסְתַּרְתָּ שָּׁם בְּיוֹם הַמַּעֲשֶׂה וְיָשַׁבְתָּ אֵצֶל הָאֶבֶן הָאָזֶל: (כ)
3 וַאֲנִי שְׁלֹשֶׁת הַחִצִּים צִדָּה אוֹרֶה לְשַׁלַּח לִי לְמַטָּרָה: (כא)
4 וְהִנֵּה אֶשְׁלַח אֶת הַנַּעַר לֵךְ מְצָא אֶת הַחִצִּים אִם אָמֹר
אֹמַר לַנַּעַר הִנֵּה הַחִצִּים מִמְּךָ וָהֵנָּה קָחֶנּוּ וָבֹאָה כִּי שָׁלוֹם
5 לְךָ וְאֵין דָּבָר חַי יְהוָֹה: (כב) וְאִם כֹּה אֹמַר לָעֶלֶם הִנֵּה
6 הַחִצִּים מִמְּךָ וָהָלְאָה לֵךְ כִּי שִׁלַּחֲךָ יְהוָֹה: (כג) וְהַדָּבָר
אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֲנִי וָאָתָּה הִנֵּה יְהוָֹה בֵּינִי וּבֵינְךָ עַד עוֹלָם:
7 (כד) וַיִּסָּתֵר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל
8 {אֶל} הַלֶּחֶם לֶאֱכוֹל: (כה) וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל מוֹשָׁבוֹ
כְּפַעַם בְּפַעַם אֶל מוֹשַׁב הַקִּיר וַיָּקָם יְהוֹנָתָן וַיֵּשֶׁב אַבְנֵר
9 מִצַּד שָׁאוּל וַיִּפָּקֵד מְקוֹם דָּוִד: (כו) וְלֹא דִבֶּר שָׁאוּל
מְאוּמָה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אָמַר מִקְרֶה הוּא בִּלְתִּי טָהוֹר הוּא
10 כִּי לֹא טָהוֹר: (כז) וַיְהִי מִמָּחֳרַת הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי וַיִּפָּקֵד
מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל יְהוֹנָתָן בְּנוֹ מַדּוּעַ לֹא בָא בֶן
11 יִשַׁי גַּם תְּמוֹל גַּם הַיּוֹם אֶל הַלָּחֶם: (כח) וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת
שָׁאוּל נִשְׁאֹל נִשְׁאַל דָּוִד מֵעִמָּדִי עַד בֵּית לָחֶם: (כט)
12 וַיֹּאמֶר שַׁלְּחֵנִי נָא כִּי זֶבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בָּעִיר וְהוּא צִוָּה לִי
אָחִי וְעַתָּה אִם מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אִמָּלְטָה נָּא וְאֶרְאֶה אֶת
13 אֶחָי עַל כֵּן לֹא בָא אֶל שֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ: (ל) וַיִּחַר אַף שָׁאוּל
בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ בֶּן נַעֲוַת הַמַּרְדּוּת הֲלוֹא יָדַעְתִּי כִּי
14 בֹחֵר אַתָּה לְבֶן יִשַׁי לְבָשְׁתְּךָ וּלְבֹשֶׁת עֶרְוַת אִמֶּךָ: (לא) כִּי
כָל הַיָּמִים אֲשֶׁר בֶּן יִשַׁי חַי עַל הָאֲדָמָה לֹא תִכּוֹן אַתָּה
וּמַלְכוּתֶךָ וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי בֶן מָוֶת הוּא:

هفطارای شبات ماحار حودش
هفطارای «شباتی» که قبل از روز اول ماه باشد از کتاب «اول شموئل»
فصل ۲۰ آیه ۱۸ الی آیه ۴۲

۱ «یُهوناتان» به او (به داوید) گفت: فردا اول ماه است، غیبت کن تا جای تو خالی بماند.
۲ (فاصله‌ات را از من) سه قسمت کن (و هر روز یک قسمت) دورتر برو، تا به آن محلی که در روز واقعه آنجا پنهان شدی برسی، آنگاه پیش سنگ «اِزِل» بنشین.
۳ سپس من سه تیر به طرف (شمال آن سنگ) پرتاب میکنم (مثل اینکه) برای خودم به هدف پرتاب میکنم.
۴ سپس نوکرم را میفرستم که برو تیرها را پیدا کن، اگر واقعاً به آن، نوکر بگویم: اینک تیرها بین تو تا اینجا قرار دارند بردار و بیا، به خدا سوگند که چیزی نیست و برای تو سلامت و صلح وجود دارد.
۵ و اگر به آن نوجوان بگویم: اینک تیرها بین جای تو و دورتر قرار دارند، تو برو، چونکه ادونای ترا رهانیده است.
۶ و مطلبی راکه من و تو با هم گفتیم، تا ابد ادونای بین من و تو گواه خواهد بود.
۷ اول ماه فرا رسید، «داوید» درکشتزار پنهان شد، پادشاه برای صرف غذا نشست.
۸ پادشاه مانند همیشه بر جایگاه خویش روی تخت کنار دیوار نشست، «یُهوناتان» برخاست و «اونر» کنار «شائول» جای گرفت و جایگاه «داوید» خالی ماند.
۹ آنروز «شائول» چیزی نگفت: چونکه (پیش خود) گفت، ناپاکی برای او پیش آمده است و او ناپاک میباشد.
۱۰ فردای آنروز اول ماه باز جایگاه «داوید» خالی ماند، «شائول» به «یُهوناتان» پسر خود گفت: به چه علّت پسر «ییشَی» هم دیروز و هم امروز برای صرف غذا نیامده است؟
۱۱ «یهوناتان» به «شائول» پاسخ داد! آری، «داوید» (برای رفتن) تا «بِت لحم» از من اجازه خواست.
۱۲ (داوید) گفت: چونکه در شهر ذبح خانوادگی داریم، تمنی دارم مرا مرخص کنی، این چیزی است که برادرم به من سفارش کرده است و حال اگر در نظرت آبرو یافته‌ام زود بروم و از برادرانم دیداری بعمل آورم، از این لحاظ است که سر میز غذا نیامده است.
۱۳ خشم «شائول» بر «یهوناتان» افروخته شد و به او گفت: ای پسرِ مادری عصیانگر، مگر نمیدانم که به خاطر خجالت‌زدگی خودت و شرمندگی بدکاری مادرت، تو فرزند «ییشَی» را انتخاب میکنی.
۱۴ چونکه تمام مدتیکه پسر «ییشَی» روی زمین زنده است تو استوار نمی‌مانی! همینطور سلطنت تو. پس هم اکنون بفرست و او را نزد من بیاور که محکوم به مرگ است.

(לב) וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת שָׁאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה יוּמַת 15
מֶה עָשָׂה: (לג) וַיָּטֶל שָׁאוּל אֶת הַחֲנִית עָלָיו לְהַכֹּתוֹ 16
וַיֵּדַע יְהוֹנָתָן כִּי כָלָה הִיא מֵעִם אָבִיו לְהָמִית אֶת דָּוִד:
(לד) וַיָּקָם יְהוֹנָתָן מֵעִם הַשֻּׁלְחָן בָּחֳרִי אָף וְלֹא אָכַל בְּיוֹם 17
הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי לֶחֶם כִּי נֶעְצַב אֶל דָּוִד כִּי הִכְלִמוֹ אָבִיו:
(לה) וַיְהִי בַבֹּקֶר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמוֹעֵד דָּוִד וְנַעַר 18
קָטֹן עִמּוֹ: (לו) וַיֹּאמֶר לְנַעֲרוֹ רֻץ מְצָא נָא אֶת הַחִצִּים 19
אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרֶה הַנַּעַר רָץ וְהוּא יָרָה הַחֵצִי לְהַעֲבִרוֹ:
(לז) וַיָּבֹא הַנַּעַר עַד מְקוֹם הַחֵצִי אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא 20
יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנַּעַר וַיֹּאמֶר הֲלוֹא הַחֵצִי מִמְּךָ וָהָלְאָה:
(לח) וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנַּעַר מְהֵרָה חוּשָׁה אַל תַּעֲמֹד 21
וַיְלַקֵּט נַעַר יְהוֹנָתָן אֶת הַחִצִּי {הַחִצִּים} וַיָּבֹא אֶל אֲדֹנָיו:
(לט) וְהַנַּעַר לֹא יָדַע מְאוּמָה אַךְ יְהוֹנָתָן וְדָוִד יָדְעוּ אֶת 22
הַדָּבָר: (מ) וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת כֵּלָיו אֶל הַנַּעַר אֲשֶׁר לוֹ 23
וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הָבֵיא הָעִיר: (מא) הַנַּעַר בָּא וְדָוִד קָם 24
מֵאֵצֶל הַנֶּגֶב וַיִּפֹּל לְאַפָּיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁלֹשׁ פְּעָמִים
וַיִּשְּׁקוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וַיִּבְכּוּ אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ עַד דָּוִד
הִגְדִּיל: (מב) וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר 25
נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָֹה לֵאמֹר יְהוָֹה יִהְיֶה בֵּינִי
וּבֵינֶךָ וּבֵין זַרְעִי וּבֵין זַרְעֲךָ עַד עוֹלָם:

هفطارای شبات ماحار حودش

۱۵ «یهوناتان» به «شائول» پدرش پاسخ داده گفت: چه کرده است؟ چرا باید کشته شود؟

۱۶ «شائول» نیزه را بر او پرتاب کرد تا او را بزند «یهوناتان» فهمید که کشتن «داوید» از جانب پدرش امری قطعی است.

۱۷ «یهوناتان» با عصبانیت از پیش میز (غذا) برخاست و بخاطر «داوید» غمگین شد. چونکه پدرش او را خجالت داده بود، و در دومین روز تجدید ماه غذا نخورد.

۱۸ صبح شد و «یهوناتان» به طرف کشتزار به میعادگاه «داوید» رفت، نوجوان کوچکی همراهش بود.

۱۹ به نوجوان خود گفت: بدو تیرهائی راکه من پرتاب میکنم پیداکن آن نوجوان دوید ولی او «یهوناتان» طوری تیرها را پرتاب کرد که از او جلو بزند.

۲۰ آن نوجوان تا محل تیری که «یهوناتان» پرتاب کرده بود آمد. «یهوناتان» به آن نوجوان صدا زد و گفت: مگر نه این است که دورتر از جائیکه تو ایستاده‌ای افتاده است.

۲۱ «یهوناتان» به آن نوجوان ندا داد: زود عجله کن! نه‌ایست! نوجوان (نوکر) «یهوناتان» تیر را برداشت و نزد آقایش آمد.

۲۲ آن نوجوان چیزی نفهمید اما «یهوناتان» و «داوید» موضوع را میدانستند.

۲۳ «یهوناتان» اسباب خود را به نوجوان خود داد و به او گفت: برو (اینها را) به شهر ببر.

۲۴ آن نوجوان (به شهر) آمد و «داوید» از طرف جنوب آن سنگ بلند شد، رو به زمین خم شد و سه بار تعظیم نمود، همدیگر را بوسیدند و بخاطر یکدیگر گریستند. تا موقعی که «داوید» بزرگ شد.

۲۵ «یهوناتان» به «داوید» گفت: برو بسلامت، همانطورکه ما دو نفر به نام ادونای سوگند یاد نمودیم و گفتیم، ادونای بین من و تو و بین نسل من و نسل تو تا ابد (گواه) خواهد بود.

הפטרת שבת ראשונה של חנוכה

ספר זכריה פרק ב - ג- ד

1 (יד) רָנִּי וְשִׂמְחִי בַּת צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ נְאֻם
2 יְהֹוָה: (טו) וְנִלְווּ גוֹיִם רַבִּים אֶל יְהֹוָה בַּיּוֹם הַהוּא וְהָיוּ
לִי לְעָם וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכֵךְ וְיָדַעַתְּ כִּי יְהֹוָה צְבָאוֹת שְׁלָחַנִי
3 אֵלָיִךְ: (טז) וְנָחַל יְהֹוָה אֶת יְהוּדָה חֶלְקוֹ עַל אַדְמַת
4 הַקֹּדֶשׁ וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלָםִ: (יז) הַס כָּל בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהֹוָה
כִּי נֵעוֹר מִמְּעוֹן קָדְשׁוֹ:
5 (א) וַיַּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד לִפְנֵי מַלְאַךְ
6 יְהֹוָה וְהַשָּׂטָן עֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׂטְנוֹ: (ב) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל
הַשָּׂטָן יִגְעַר יְהֹוָה בְּךָ הַשָּׂטָן וְיִגְעַר יְהֹוָה בְּךָ הַבֹּחֵר
7 בִּירוּשָׁלָםִ הֲלוֹא זֶה אוּד מֻצָּל מֵאֵשׁ: (ג) וִיהוֹשֻׁעַ הָיָה
8 לָבֻשׁ בְּגָדִים צוֹאִים וְעֹמֵד לִפְנֵי הַמַּלְאָךְ: (ד) וַיַּעַן וַיֹּאמֶר
אֶל הָעֹמְדִים לְפָנָיו לֵאמֹר הָסִירוּ הַבְּגָדִים הַצֹּאִים מֵעָלָיו
וַיֹּאמֶר אֵלָיו רְאֵה הֶעֱבַרְתִּי מֵעָלֶיךָ עֲוֺנֶךָ וְהַלְבֵּשׁ אֹתְךָ
9 מַחֲלָצוֹת: (ה) וָאֹמַר יָשִׂימוּ צָנִיף טָהוֹר עַל רֹאשׁוֹ וַיָּשִׂימוּ
הַצָּנִיף הַטָּהוֹר עַל רֹאשׁוֹ וַיַּלְבִּשֻׁהוּ בְּגָדִים וּמַלְאַךְ יְהֹוָה
10.11 עֹמֵד: (ו) וַיָּעַד מַלְאַךְ יְהֹוָה בִּיהוֹשֻׁעַ לֵאמֹר: (ז) כֹּה אָמַר
יְהֹוָה צְבָאוֹת אִם בִּדְרָכַי תֵּלֵךְ וְאִם אֶת מִשְׁמַרְתִּי תִשְׁמֹר
וְגַם אַתָּה תָּדִין אֶת בֵּיתִי וְגַם תִּשְׁמֹר אֶת חֲצֵרָי וְנָתַתִּי לְךָ
12 מַהְלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה: (ח) שְׁמַע נָא יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן
הַגָּדוֹל אַתָּה וְרֵעֶיךָ הַיֹּשְׁבִים לְפָנֶיךָ כִּי אַנְשֵׁי מוֹפֵת הֵמָּה
13 כִּי הִנְנִי מֵבִיא אֶת עַבְדִּי צֶמַח: (ט) כִּי הִנֵּה הָאֶבֶן אֲשֶׁר
נָתַתִּי לִפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ עַל אֶבֶן אַחַת שִׁבְעָה עֵינָיִם הִנְנִי
מְפַתֵּחַ פִּתֻּחָהּ נְאֻם יְהֹוָה צְבָאוֹת וּמַשְׁתִּי אֶת עֲוֺן הָאָרֶץ
14 הַהִיא בְּיוֹם אֶחָד: (י) בַּיּוֹם הַהוּא נְאֻם יְהֹוָה צְבָאוֹת
תִּקְרְאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֶּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה:

هفطارای شبات اول حنوکا

که همان پاراشای «بهعلوتخا» از کتاب «زخریا» فصل ۲ آیه ۱۴ الی آیه ۱۷ و فصل ۳ آیه یک الی آیه ۱۰ و فصل ۴ آیه یک الی آیه ۷

۱ ای اجتماع «صیون» سرود بخوان و شادی کن زیرا اینک من میآیم و در میان تو ساکن میشوم. این فرموده ادونای است.

۲ در آن روز، امت‌های زیادی به خدا خواهند پیوست تا قوم من شوند (با این وصف) من در میان تو ساکن خواهم شد و خواهی دانست که ادونای صوائوت مرا بسوی تو فرستاده است.

۳ ادونای (خاندان) «یهودا» را در سرزمین مقدّس نصیب خود قرار خواهد داد و بار دیگر «یروشالییم» را انتخاب خواهد کرد.

۴ ای بشر، در حضور ادونای که از مکان مقدس خود قیام کرده است (تا برای ییسرائل) اقدام کند، خاموش باش!

۵ «یهوشوع»، کُوهن بزرگ را به من نشان داد (او) جلو فرشته ادونای ایستاده بود و شیطان برای شیطنت کردن سمت راست وی قرار گرفته بود.

۶ (فرشته) ادونای به شیطان گفت: ای شیطان! ادونای ترا لعنت کند. ادونای -کسیکه «یروشالییم» را برگزیده است ترا نفرین کند. مگر این (یهوشوع) چون چوب نیم سوخته‌ای نیست که از آتش خلاص شده است؟!

۷ «یهوشوع» در حالیکه لباسهای آلوده به کثافت به تن داشت نزد آن فرشته ایستاده بود.

۸ (فرشته) صدایش را بلند کرده به آنهائیکه در حضورش ایستاده بودند گفت: این لباسهای آلوده به کثافت را از تن او دور کنید. به او گفت: ببین گناهت را بخشیدم (و گفتم) لباسهای فاخر به تو بپوشانند.

۹ گفتم: عمامه پاکی بر سر او بگذارند. این عمامه پاک را به سرش نهادند و لباسها (ی فاخر) را باو پوشانیدند و فرشته ادونای ایستاده بود.

۱۰ فرشته خدا به «یهوشوع» چنین خاطر نشان کرد...

۱۱ «اَدونای -صوائوت» چنین فرموده است: اگر در راه من گام برداری، و دستورات مرا رعایت نمائی، تو هم (مانند پدرت) در خانه (مقدس) من دادرسی کنی و حیاطهای (مقدس) مرا محافظت نمائی، پس بین این فرشته‌هائی که ایستاده‌اند اجازه رفت و آمد خواهی داشت (که هم درجه آنها باشی).

۱۲ ای «یهوشوع» کُوهن بزرگ تو و دوستانت که پیش تو نشسته‌اند و اشخاص نمونه‌ای میباشند، توجه کنید که من اینک بنده‌ام «سِمَح» (لقب ماشیح است) را میآورم.

۱۳ زیرا این سنگی است (زیر بنائی) که پیش «یهوشوع»، قرار دادم برای هر سنگی (از این بنای خانه‌ام) با هفت چشم (نظارت میکنم) فرموده ادونای صوائوت است: اینک من روی آن نقش میکنم که گناه مردم این سرزمین را در یک روز دور میسازم.

۱۴ فرموده اَدونای -صوائوت اینست: در آن روز هر شخصی از شما دوست خود را زیر درخت مُو و درخت انجیر خویش دعوت خواهد کرد.

הפטרת שבת ראשונה של חנוכה

15 (א) וַיָּשָׁב הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיְעִירֵנִי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יֵעוֹר
16 מִשְּׁנָתוֹ: (ב) וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וָיֹאמַר {וָאֹמַר}
רָאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כֻּלָּהּ וְגֻלָּהּ עַל רֹאשָׁהּ וְשִׁבְעָה
נֵרֹתֶיהָ עָלֶיהָ שִׁבְעָה וְשִׁבְעָה מוּצָקוֹת לַנֵּרוֹת אֲשֶׁר עַל
17 רֹאשָׁהּ: (ג) וּשְׁנַיִם זֵיתִים עָלֶיהָ אֶחָד מִימִין הַגֻּלָּה וְאֶחָד
עַל שְׂמֹאלָהּ: (ד) וָאַעַן וָאֹמַר אֶל הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי
18 לֵאמֹר מָה אֵלֶּה אֲדֹנִי: (ה) וַיַּעַן הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיֹּאמֶר
אֵלַי הֲלוֹא יָדַעְתָּ מָה הֵמָּה אֵלֶּה וָאֹמַר לֹא אֲדֹנִי: (ו) וַיַּעַן
19 וַיֹּאמֶר אֵלַי לֵאמֹר זֶה דְּבַר יְהוָה אֶל זְרֻבָּבֶל לֵאמֹר לֹא
20 בְחַיִל וְלֹא בְכֹחַ כִּי אִם בְּרוּחִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת: (ז) מִי
אַתָּה הַר הַגָּדוֹל לִפְנֵי זְרֻבָּבֶל לְמִישֹׁר וְהוֹצִיא אֶת הָאֶבֶן
21 הָרֹאשָׁה תְּשֻׁאוֹת חֵן חֵן לָהּ:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات اول حنوکا

۱۵ فرشته‌ای که با من صحبت میکرد، برگشت و مرا مانند کسی که از خواب بیدار شود بیدار کرد.
۱۶ به من گفت: چه می‌بینی؟! گفتم: اینک چراغدانی است تماماً از طلا و ظرف روغن آن بالای آنست و هفت چراغ آن روی آن قرار دارد و از هفت (لوله) که بالای آنست به چراغها روغن ریخته میشود.
۱۷ دو درخت زیتون کنار آنست. یکی سمت راست آن ظرف روغن و یکی چپ آن.
۱۸ صدای خود را بلند کردم و با فرشته‌ای که با من صحبت میکرد چنین گفتم: ای آقای من اینها چیستند؟
۱۹ فرشته‌ای که با من صحبت میکرد به من پاسخ داد و گفت: آیا نمیدانی آنها چیستند؟ گفتم: نه آقای من.
۲۰ پاسخ داد و به من چنین گفت: کلام ادونای خطاب به «زِروباوِل» اینست: (کامیابی) نه با زور است و نه با قدرت بلکه ادونای صوائوت فرموده است: این فقط به اراده من بستگی دارد.
۲۱ ای کوه بزرگ (یعنی ای دشمن قوی) تو چه اهمیتی داری؟ در برابر «زِروباوِل» هموّار (یعنی نابود) میشوی. وی سنگ آخر بنای خانه مقدس مرا خواهد گذاشت. (جهانیان) با هلهله خطاب به آن سنگ (بنا میگویند) «چه افتخار آمیز است».

הפטרת לשבת שנייה של חנוכה

ספר מלכים א פרק ז

1 (מ) וַיַּעַשׂ חִירוֹם אֶת הַכִּיֹּרוֹת וְאֶת הַיָּעִים וְאֶת הַמִּזְרָקוֹת
וַיְכַל חִירָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה לַמֶּלֶךְ
2 שְׁלֹמֹה בֵּית יְהֹוָה: (מא) עַמֻּדִים שְׁנַיִם וְגֻלֹּת הַכֹּתָרֹת אֲשֶׁר
עַל רֹאשׁ הָעַמֻּדִים שְׁתָּיִם וְהַשְּׂבָכוֹת שְׁתַּיִם לְכַסּוֹת אֶת
3 שְׁתֵּי גֻּלֹּת הַכֹּתָרֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ הָעַמּוּדִים: (מב) וְאֶת
הָרִמֹּנִים אַרְבַּע מֵאוֹת לִשְׁתֵּי הַשְּׂבָכוֹת שְׁנֵי טוּרִים רִמֹּנִים
לַשְּׂבָכָה הָאֶחָת לְכַסּוֹת אֶת שְׁתֵּי גֻּלֹּת הַכֹּתָרֹת אֲשֶׁר עַל
4 פְּנֵי הָעַמּוּדִים: (מג) וְאֶת הַמְּכֹנוֹת עֶשֶׂר וְאֶת הַכִּיֹּרֹת
5 עֲשָׂרָה עַל הַמְּכֹנוֹת: (מד) וְאֶת הַיָּם הָאֶחָד וְאֶת הַבָּקָר
6 שְׁנֵים עָשָׂר תַּחַת הַיָּם: (מה) וְאֶת הַסִּירוֹת וְאֶת הַיָּעִים
וְאֶת הַמִּזְרָקוֹת וְאֵת כָּל הַכֵּלִים הָאֹהֶל {הָאֵלֶּה} אֲשֶׁר
עָשָׂה חִירָם לַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בֵּית יְהֹוָה נְחֹשֶׁת מְמֹרָט: (מו)
7 בְּכִכַּר הַיַּרְדֵּן יְצָקָם הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲבֵה הָאֲדָמָה בֵּין סֻכּוֹת וּבֵין
8 צָרְתָן: (מז) וַיַּנַּח שְׁלֹמֹה אֶת כָּל הַכֵּלִים מֵרֹב מְאֹד מְאֹד
9 לֹא נֶחְקַר מִשְׁקַל הַנְּחֹשֶׁת: (מח) וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל
הַכֵּלִים אֲשֶׁר בֵּית יְהֹוָה אֵת מִזְבַּח הַזָּהָב וְאֶת הַשֻּׁלְחָן אֲשֶׁר
10 עָלָיו לֶחֶם הַפָּנִים זָהָב: (מט) וְאֶת הַמְּנֹרוֹת חָמֵשׁ מִיָּמִין
וְחָמֵשׁ מִשְּׂמֹאול לִפְנֵי הַדְּבִיר זָהָב סָגוּר וְהַפֶּרַח וְהַנֵּרֹת
11 וְהַמֶּלְקָחַיִם זָהָב: (נ) וְהַסִּפּוֹת וְהַמְזַמְּרוֹת וְהַמִּזְרָקוֹת
וְהַכַּפּוֹת וְהַמַּחְתּוֹת זָהָב סָגוּר וְהַפֹּתוֹת לְדַלְתוֹת הַבַּיִת
הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים לְדַלְתֵי הַבַּיִת לַהֵיכָל זָהָב:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات دوم حنوکا از کتاب اول پادشاهان فصل ۷ آیه ۴۰ الی آیه ۵۰

۱ «حیرُوم» دستشوئیها و خاک‌اندازها و خون‌پاشها را ساخت. «حیرُوم» به هر کاریکه در معبد خدا برای «شلوُمُو» باید ساخته میشد پایان داد.

۲ دو ستون و گنبدهای سر ستونها راکه بر آنها بر ستونها قرار دارند دو تا. و دو پنجره مشبک برای پوشاندن دو گنبد ستونهائیکه بر سر ستونها قرار داشتند.

۳ و چهارصد زینت اناری شکل برای دو پنجره مشبک. برای هر یک از این پنجره‌های مشبک دو ردیف زینت اناری شکل بود تا دو قپه‌های سر ستونهائی که روی ستونها قرار داشت بپوشانند.

۴ و ده پایه و ده دستشویی که روی پایه‌ها قرار داشتند.

۵ و یک دریا و دوازده گاو برای زیر این دریا.

۶ و دیگ‌ها و خاک‌اندازها و خونپاشها و همه این وسائلی راکه «حیرُوم» جهت خانه خدا برای «شلومُو» پادشاه ساخت، از مس صیقل زده بود.

۷ پادشاه آنها را در دشت «یَردِن» بین «سوکُوت» و «صارتان» در عمق زمین آنها را دوب نمود.

۸ نظر بانیکه وزن مس از فراوانی بی شمار بود «شلومُو» همه آن ظروف را بحال خود گذاشت (وزن نکرد).

۹ «شلومُو» همه وسایلی که در خانه خدا بود: قربانگاه طلا (برای بخور) و میزی که نان دو رو روی آن قرار میگرفت، از طلا بود ساخت.

۱۰ و پنج چراغدان سمت راست و پنج چراغدان سمت چپ (چراغدان ساخت «مشه») که جلو محل فوق‌العاده مقدس قرار گرفته بودند از طلای ناب بود. و آن زینت گل شکل و چراغها و انبرها (که برای گرفتن فتیله‌ها لازم بود) از طلا بود.

۱۱ و انواع وسایل موسیقی و خون پاشها و قاشقها و مجمرها از طلای خالص بود. و لولاهای مخصوص درهای داخلی محل فوق‌العاده مقدس و درهای معبد مقدس - هیخال از طلا بود.

הפטרת שבת שקלים

ספר מלכים ב פרק יא - יב

1 (יז) _וַיִּכְרֹת יְהוֹיָדָע אֶת הַבְּרִית בֵּין יְהֹוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין
2 הָעָם לִהְיוֹת לְעָם לַיהוָה וּבֵין הַמֶּלֶךְ וּבֵין הָעָם: (יח)
_וַיָּבֹאוּ כָל עַם הָאָרֶץ בֵּית הַבַּעַל _וַיִּתְּצֻהוּ אֶת מִזְבְּחֹתָו
{מִזְבְּחֹתָיו} וְאֶת צְלָמָיו שִׁבְּרוּ הֵיטֵב וְאֵת מַתָּן כֹּהֵן
הַבַּעַל הָרְגוּ לִפְנֵי הַמִּזְבְּחוֹת _וַיָּשֶׂם הַכֹּהֵן פְּקֻדֹּת עַל בֵּית
3 יְהֹוָה: (יט) _וַיִּקַּח אֶת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת וְאֶת הַכָּרִי וְאֶת
הָרָצִים וְאֵת כָּל עַם הָאָרֶץ וַיֹּרִידוּ אֶת הַמֶּלֶךְ מִבֵּית יְהֹוָה
_וַיָּבוֹאוּ דֶּרֶךְ שַׁעַר הָרָצִים בֵּית הַמֶּלֶךְ _וַיֵּשֶׁב עַל כִּסֵּא
4 הַמְּלָכִים: (כ) _וַיִּשְׂמַח כָּל עַם הָאָרֶץ וְהָעִיר שָׁקָטָה וְאֶת
עֲתַלְיָהוּ הֵמִיתוּ בַחֶרֶב בֵּית _מֶלֶךְ {הַמֶּלֶךְ}:
5-6 (א) בֶּן שֶׁבַע שָׁנִים יְהוֹאָשׁ בְּמָלְכוֹ: (ב) בִּשְׁנַת שֶׁבַע
לְיֵהוּא מָלַךְ יְהוֹאָשׁ וְאַרְבָּעִים שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלִָם וְשֵׁם
7 אִמּוֹ צִבְיָה מִבְּאֵר שָׁבַע: (ג) _וַיַּעַשׂ יְהוֹאָשׁ הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי
8 יְהֹוָה כָּל יָמָיו אֲשֶׁר הוֹרָהוּ יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן: (ד) רַק הַבָּמוֹת
9 לֹא סָרוּ עוֹד הָעָם מְזַבְּחִים וּמְקַטְּרִים בַּבָּמוֹת: (ה) וַיֹּאמֶר
יְהוֹאָשׁ אֶל הַכֹּהֲנִים כֹּל כֶּסֶף הַקֳּדָשִׁים אֲשֶׁר יוּבָא בֵית
יְהֹוָה כֶּסֶף עוֹבֵר אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹת עֶרְכּוֹ כָּל כֶּסֶף אֲשֶׁר
10 _יַעֲלֶה עַל לֶב אִישׁ לְהָבִיא בֵּית יְהֹוָה: (ו) _יִקְחוּ לָהֶם
הַכֹּהֲנִים אִישׁ מֵאֵת מַכָּרוֹ וְהֵם _יְחַזְּקוּ אֶת בֶּדֶק הַבַּיִת לְכֹל
11 אֲשֶׁר יִמָּצֵא שָׁם בָּדֶק: (ז) _וַיְהִי בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים וְשָׁלֹשׁ שָׁנָה
12 לַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לֹא חִזְּקוּ הַכֹּהֲנִים אֶת בֶּדֶק הַבָּיִת: (ח)
_וַיִּקְרָא הַמֶּלֶךְ יְהוֹאָשׁ לִיהוֹיָדָע הַכֹּהֵן וְלַכֹּהֲנִים וַיֹּאמֶר
אֲלֵהֶם מַדּוּעַ אֵינְכֶם מְחַזְּקִים אֶת בֶּדֶק הַבָּיִת וְעַתָּה אַל
13 תִּקְחוּ כֶסֶף מֵאֵת מַכָּרֵיכֶם כִּי לְבֶדֶק הַבַּיִת תִּתְּנֻהוּ: (ט)
_וַיֵּאֹתוּ הַכֹּהֲנִים לְבִלְתִּי קְחַת כֶּסֶף מֵאֵת הָעָם וּלְבִלְתִּי חַזֵּק

هفطارای «پاراشاه شقالیم» از کتاب «دوم پادشاهان» فصل ۱۱ آیه ۱۷ الی آیه ۲۰ و فصل ۱۲ آیه یک الی آیه ۱۷

۱ «یهویاداع» بین ادونای و شاه و ملت پیمانی منعقد کرد تا مردم و شاه به ادونای وفادار باشند و (پیمانی) بین شاه و ملت (که به شاه وفادار بمانند).

۲ تمام مردم آن سرزمین به خانه (بُت) «بَعَل» وارد شدند و قربانگاه‌هایش را ویران کردند و بُت‌هایش را خُرد کردند و «مَتَن» کُوهن بزرگ (بُت) «بعل» را در جلو قربانگاه‌ها کشتند. پس (یهویاداع) کوهن، نگهبانانی بر خانه ادونای گماشت.

۳ (یهویاداع) سران صده و گارد سلطنتی و اسکورت کنندگان را با تمام مردم آن سرزمین برداشت (یهوآش) شاه را از (معبد) خانه ادونای بیرون آوردند و از راه دروازه «راصیم» به قصر شاه وارد شدند، شاه بر تخت شاهان جلوس کرد.

۴ (چونکه) «عتلیاهو» را در خانه شاه بضرب شمشیر کشته بودند، تمام مردم آن سرزمین شاد شدند و شهر آرام گرفت.

۵ «یهوآش» هفت ساله بود که به سلطنت رسید.

۶ در هفتمین سال (سلطنت) «یهو» (پادشاه کشور ییسرائل) «یهوآش» پادشاه کشور «یهودا» شد و چهل سال در «یروشالییم» سلطنت کرد. و نام مادرش «صویا» از «بئرشوع» بود.

۷ «یهوآش» در تمام مدت عمرش که «یهویاداع» کُوهن او را راهنمائی میکرد، آنچه به نظر ادونای شایسته بود، انجام میداد.

۸ فقط «باما»ها (جاهای بلندی که روی آن قربانی میکردند) برداشته نشده بود. هنوز مردم در «باما»ها ذبح میکردند و بُخور میسوزاندند.

۹ «یهوآش» به کُوهن‌ها گفت: تمام پول موقوفه‌ها، یعنی: الف - پولی که برای سرشماری هرکس پرداخت میشود، ب - پولی که عوض جان، ج - چیزی فدیه میدهند یا پولی که به قلب کسی خطور میکرد به خانه ادونای بیاورند (همه و همه) به خانه ادونای آورده شود.

۱۰ کوهن‌ها هرکدام از آشنایان خود، بنام خود (پول)، دریافت کنند، و آنرا برای بهبود و تعمیر هرجائی که (معبد) لازم دارد مصرف کنند.

۱۱ سال بیست و سوم سلطنت «یهوآش» بود که کوهن‌ها اصلاحات و تعمیرات را انجام نداده بودند.

۱۲ «یهوآش» پادشاه، «یهویاداع» کوهن و دیگر کوهن‌ها را صدا زد و به آنها گفت: به چه علت تعمیرات معبد را انجام ندادید؟ پس از حالا ببعد از آشنایان خود پولی دریافت نکنید، مگر اینکه برای تعمیر معبد اختصاص بدهید.

۱۳ کوهن‌ها موافقت کردند که پولی از مردم دریافت نکنند و وجهی برای تعمیر معبد نپردازند (و بدین ترتیب مورد سوءظن نباشند).

הפטרת שבת שקלים

אֶת בֶּדֶק הַבָּיִת: (י) וַיִּקַּח יְהוֹיָדָע הַכֹּהֵן אֲרוֹן אֶחָד וַיִּקֹּב 14
חֹר בְּדַלְתּוֹ וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ בַּיָּמִין {מִיָּמִין} בְּבוֹא
אִישׁ בֵּית יְהוָה וְנָתְנוּ שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים שֹׁמְרֵי הַסַּף אֶת כָּל
הַכֶּסֶף הַמּוּבָא בֵית יְהוָה: (יא) וַיְהִי כִּרְאוֹתָם כִּי רַב 15
הַכֶּסֶף בָּאָרוֹן וַיַּעַל סֹפֵר הַמֶּלֶךְ וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וַיָּצֻרוּ וַיִּמְנוּ
אֶת הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בֵית יְהוָה: (יב) וְנָתְנוּ אֶת הַכֶּסֶף 16
הַמְתֻכָּן עַל יַד {יְדֵי} עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה הֶפְקָדִים
{הַמֻּפְקָדִים} בֵּית יְהוָה וַיּוֹצִיאֻהוּ לְחָרָשֵׁי הָעֵץ וְלַבֹּנִים
הָעֹשִׂים בֵּית יְהוָה: (יג) וְלַגֹּדְרִים וּלְחֹצְבֵי הָאֶבֶן וְלִקְנוֹת 17
עֵצִים וְאַבְנֵי מַחְצֵב לְחַזֵּק אֶת בֶּדֶק בֵּית יְהוָה וּלְכֹל אֲשֶׁר
יֵצֵא עַל הַבַּיִת לְחָזְקָה: (יד) אַךְ לֹא יֵעָשֶׂה בֵּית יְהוָה 18
סִפּוֹת כֶּסֶף מְזַמְּרוֹת מִזְרָקוֹת חֲצֹצְרוֹת כָּל כְּלִי זָהָב וּכְלִי
כָסֶף מִן הַכֶּסֶף הַמּוּבָא בֵית יְהוָה: (טו) כִּי לְעֹשֵׂי 19
הַמְּלָאכָה יִתְּנֻהוּ וְחִזְּקוּ בוֹ אֶת בֵּית יְהוָה: (טז) וְלֹא 20
יְחַשְּׁבוּ אֶת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יִתְּנוּ אֶת הַכֶּסֶף עַל יָדָם לָתֵת
לְעֹשֵׂי הַמְּלָאכָה כִּי בֶאֱמֻנָה הֵם עֹשִׂים: (יז) כֶּסֶף אָשָׁם 21
וְכֶסֶף חַטָּאוֹת לֹא יוּבָא בֵּית יְהוָה לַכֹּהֲנִים יִהְיוּ:

هفطارای پاراشای شقالیم

۱۴ «یهویاداع» کوهن، صندوقی برداشت و روی در آن سوراخی بوجود آورد و آنرا کنار قربانگاه در طرف راست کسانیکه به خانه ادونای میآمدند قرار داد، کوهن‌های نگهبان آستانه، هر پولی که برای خانه ادونای آورده میشد در آن صندوق میریختند.

۱۵ موقعیکه میدیدند، در صندوق پول زیادی است، منشی شاه وکوهن بزرگ میآمدند، پولهای موجود در خانه ادونای را میشمردند و بسته بندی میکردند.

۱۶ پول شمرده شده را بدست کارگران گماشته شده در خانه ادونای میدادند و آنرا خرج نجارها و بنّاهائی که در خانه ادونای کار میکردند می‌نمودند.

۱۷ و برای دیوارکش‌ها و سنگتراش‌ها و خریدن چوب و سنگ بنا و بهبود و اصلاحات خانه ادونای و هر خرج دیگری که برای استواری آن خانه لازم بود اختصاص میدادند.

۱۸ امّا از این پولی که به خانه ادونای آورده میشد، برای خانه ادونای، برای اسباب‌های طلائی یا اسباب‌های نقره‌ای (از قبیل) لگن‌های نقره‌ای - آلات موسیقی - خونپاشها و شیپورها، خانه خدا، مصرف نمیشد.

۱۹ مگر اینکه (این پول) به کارکنان داده میشد و با آن، خانه ادونای را تعمیر میکردند.

۲۰ حساب پولی راکه تحویل آن اشخاص میدادندکه بوسیله آنها به کارگران داده شود نمیگرفتند، چونکه آنها کار خود را با ایمان انجام میدادند.

۲۱ پول قربانی جریمه و قربانی خطا به خانه ادونای آورده نمیشد، به کوهن‌ها تعلق داشت.

הפטרת שבת זכור

ספר שמואל א פרק טו

1 (א) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל שָׁאוּל אֹתִי שָׁלַח יְהוָה לִמְשָׁחֲךָ
לְמֶלֶךְ עַל עַמּוֹ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַתָּה שְׁמַע לְקוֹל דִּבְרֵי יְהוָה:
2 (ב) כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת פָּקַדְתִּי אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה עֲמָלֵק
3 לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׂם לוֹ בַּדֶּרֶךְ בַּעֲלֹתוֹ מִמִּצְרָיִם: (ג) עַתָּה
לֵךְ וְהִכִּיתָה אֶת עֲמָלֵק וְהַחֲרַמְתֶּם אֶת כָּל אֲשֶׁר לוֹ וְלֹא
תַחְמֹל עָלָיו וְהֵמַתָּה מֵאִישׁ עַד אִשָּׁה מֵעֹלֵל וְעַד יוֹנֵק
4 מִשּׁוֹר וְעַד שֶׂה מִגָּמָל וְעַד חֲמוֹר: (ד) וַיְשַׁמַּע שָׁאוּל אֶת
הָעָם וַיִּפְקְדֵם בַּטְּלָאִים מָאתַיִם אֶלֶף רַגְלִי וַעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים
5 אֶת אִישׁ יְהוּדָה: (ה) וַיָּבֹא שָׁאוּל עַד עִיר עֲמָלֵק וַיָּרֶב
6 בַּנָּחַל: (ו) וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל הַקֵּינִי לְכוּ סֻּרוּ רְדוּ מִתּוֹךְ
עֲמָלֵקִי פֶּן אֹסִפְךָ עִמּוֹ וְאַתָּה עָשִׂיתָה חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בַּעֲלוֹתָם מִמִּצְרָיִם וַיָּסַר קֵינִי מִתּוֹךְ עֲמָלֵק: (ז)
7 וַיַּךְ שָׁאוּל אֶת עֲמָלֵק מֵחֲוִילָה בּוֹאֲךָ שׁוּר אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
8 מִצְרָיִם: (ח) וַיִּתְפֹּשׂ אֶת אֲגַג מֶלֶךְ עֲמָלֵק חָי וְאֶת כָּל
9 הָעָם הֶחֱרִים לְפִי חָרֶב: (ט) וַיַּחְמֹל שָׁאוּל וְהָעָם עַל אֲגָג
וְעַל מֵיטַב הַצֹּאן וְהַבָּקָר וְהַמִּשְׁנִים וְעַל הַכָּרִים וְעַל כָּל
הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל הַמְּלָאכָה נְמִבְזָה וְנָמֵס אֹתָהּ
10 הֶחֱרִימוּ: (י) וַיְהִי דְּבַר יְהוָה אֶל שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: (יא)
11 נִחַמְתִּי כִּי הִמְלַכְתִּי אֶת שָׁאוּל לְמֶלֶךְ כִּי שָׁב מֵאַחֲרַי וְאֶת
דְּבָרַי לֹא הֵקִים וַיִּחַר לִשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל יְהוָה כָּל הַלָּיְלָה:
12 (יב) וַיַּשְׁכֵּם שְׁמוּאֵל לִקְרַאת שָׁאוּל בַּבֹּקֶר וַיֻּגַּד לִשְׁמוּאֵל
לֵאמֹר בָּא שָׁאוּל הַכַּרְמֶלָה וְהִנֵּה מַצִּיב לוֹ יָד וַיִּסֹּב וַיַּעֲבֹר
13 וַיֵּרֶד הַגִּלְגָּל: (יג) וַיָּבֹא שְׁמוּאֵל אֶל שָׁאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ
שָׁאוּל בָּרוּךְ אַתָּה לַיהוָה הֲקִימֹתִי אֶת דְּבַר יְהוָה: (יד)
14 וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וּמֶה קוֹל הַצֹּאן הַזֶּה בְּאָזְנָי וְקוֹל הַבָּקָר

هفطارای «شبات زاخور» (شبات قبل از پوریم) از کتاب «اول شموئل» فصل ۱۵ آیه ۱ الی آیه ۳۴

۱ «شموئل» به «شائول» گفت: ادونای مرا فرستاده است ترا برای پادشاهی قومش بپادشاهی «ییسرائل» تدهین کنم. و حال به ندای سخنان ادونای، گوش فرا ده.
۲ ادونای صوائوت چنین گفته است: آنچه «عمالق» به «ییسرائل» کرد و موقع بیرون آمدن وی از «مصر» در راه برای او کمین گذاشت بخاطر دارم.
۳ حال برو و «عمالق» را تباه کن، و هر چه دارد نابود کن، به او ترحم ننما، از مرد تا زن - از کودک تا شیرخوار - از گاو تا بره - از شتر تا الاغ را به هلاکت رسان.
۴ «شائول» مردم را جمع کرد و آنها را (بوسیله بره‌هائی که هر کدام آورده بودند) شمارش کرد. دویست هزار پیاده بودند و ده هزار افراد «یهودا».
۵ «شائول» تا شهر «عمالق» رسید و در درّه تنگی به نزاع پرداخت.
۶ «شائول» به (قبیله) «قنی» گفت: بروید! دور شوید! از میان «عمالقی» جدا شوید! مباداکه ترا با او تباه کنم و حال آنکه تو به فرزندان «ییسرائل» موقع بیرون آمدن‌شان از «مصر» خوبی کردی، «قنی» از میان عمالق دور شد.
۷ «شائول»، «عمالق» را از «حویلا» تا مدخل «شور» که جلوتر از «مصر» است در هم کوبید.
۸ «اگاگ» پادشاه «عمالق» را زنده دستگیر کرد ولی تمام مردم را به ضرب شمشیر از پای در آورد.
۹ «شائول» و مردم بخاطر «اگاگ» و بهترین گوسفندان و گاوها و پرواری‌ها و بره‌ها چاق و بخاطر هر چیز با ارزش ترحم کردند و نخواستند آنها را قتل عام کنند، ولی هر چیز محقّر و بی ارزشی را از بین بردند.
۱۰ کلام ادونای به «شموئل» چنین بود.
۱۱ از اینکه «شائول» را به پادشاهی منصوب کردم تغییر اراده دادم. چونکه از من پیروی نکرد، و دستورهای مرا انجام نداد، «شموئل» خشمگین شد و تمام آن شب در حضور ادونای ناله کرد.
۱۲ صبح «شموئل» برای ملاقات با «شائول» سحرخیزی کرد. به «شموئل» چنین اطلاع رسید: «شائول» وارد «کرمل» شده و اینک برای خود اثر یادگاری، بشکل دست، بر پا میکند. پس او دور زده عبور کرده و (برای گذرانیدن قربانی بدرگاه خدا) وارد گیلگال شده است.
۱۳ «شموئل» نزد «شائول» آمد. «شائول» به او گفت: تو برای ادونای متبارک باشی، کلام ادونای را اجرا کردم.
۱۴ «شموئل» گفت: پس این صدای گوسفندهائی که در گوش من است و صدای گاوانیکه من میشنوم چیست؟

تدهین = روغن مالی کردن - به چیزی روغن مالیدن - چرب کردن

15 אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁמֵעַ: (טו) וַיֹּאמֶר שָׁאוּל מֵעֲמָלֵקִי הֱבִיאוּם
אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל מֵיטַב הַצֹּאן וְהַבָּקָר לְמַעַן זְבֹחַ לַיהוָה
16 אֱלֹהֶיךָ וְאֶת הַיּוֹתֵר הֶחֱרַמְנוּ: (טז) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל
שָׁאוּל הֶרֶף וְאַגִּידָה לְּךָ אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵלַי־הַלָּיְלָה
17 וַיֹּאמְרוּ {וַיֹּאמֶר} לוֹ דַּבֵּר: (יז) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם
קָטֹן אַתָּה בְּעֵינֶיךָ רֹאשׁ שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אָתָּה־וַיִּמְשָׁחֲךָ יְהוָה
18 לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל: (יח) וַיִּשְׁלָחֲךָ יְהוָה בְּדָרֶךְ וַיֹּאמֶר לֵךְ
וְהַחֲרַמְתָּה אֶת הַחַטָּאִים אֶת עֲמָלֵק וְנִלְחַמְתָּ בוֹ עַד
19 כַּלּוֹתָם אֹתָם: (יט) וְלָמָּה לֹא שָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וַתַּעַט
20 אֶל הַשָּׁלָל וַתַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה: (כ) וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל
שְׁמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה וָאֵלֵךְ בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
שְׁלָחַנִי יְהוָה וָאָבִיא אֶת אֲגַג מֶלֶךְ עֲמָלֵק וְאֶת עֲמָלֵק
21 הֶחֱרַמְתִּי: (כא) וַיִּקַּח הָעָם מֵהַשָּׁלָל צֹאן וּבָקָר רֵאשִׁית
22 הַחֵרֶם לִזְבֹּחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּגִּלְגָּל: (כב) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל
הַחֵפֶץ לַיהוָה בְּעֹלוֹת וּזְבָחִים כִּשְׁמֹעַ בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה
23 שְׁמֹעַ מִזֶּבַח טוֹב לְהַקְשִׁיב מֵחֵלֶב אֵילִים: (כג) כִּי חַטַּאת
קֶסֶם מֶרִי וְאָוֶן וּתְרָפִים הַפְצַר יַעַן מָאַסְתָּ אֶת דְּבַר יְהוָה
24 וַיִּמְאָסְךָ מִמֶּלֶךְ: (כד) וַיֹּאמֶר שָׁאוּל אֶל שְׁמוּאֵל חָטָאתִי
כִּי עָבַרְתִּי אֶת פִּי יְהוָה וְאֶת דְּבָרֶיךָ כִּי יָרֵאתִי אֶת הָעָם
25 וָאֶשְׁמַע בְּקוֹלָם: (כה) וְעַתָּה שָׂא נָא אֶת חַטָּאתִי וְשׁוּב
26 עִמִּי וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה: (כו) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל שָׁאוּל לֹא
אָשׁוּב עִמָּךְ כִּי מָאַסְתָּה אֶת דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאָסְךָ יְהוָה
27 מִהְיוֹת מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל: (כז) וַיִּסֹּב שְׁמוּאֵל לָלֶכֶת וַיַּחֲזֵק
28 בִּכְנַף מְעִילוֹ וַיִּקָּרַע: (כח) וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׁמוּאֵל קָרַע
יְהוָה אֶת מַמְלְכוּת יִשְׂרָאֵל מֵעָלֶיךָ הַיּוֹם וּנְתָנָהּ לְרֵעֲךָ
29 הַטּוֹב מִמֶּךָּ: (כט) וְגַם נֵצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יְשַׁקֵּר וְלֹא יִנָּחֵם
30 כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחֵם: (ל) וַיֹּאמֶר חָטָאתִי עַתָּה כַּבְּדֵנִי

هفطارای شبات زاخور

۱۵ «شائول» گفت: بمنظور ذبح برای ادونای - خداوندت مردم به بهترین گوسفندان و گاوان رحم کرده و آنها را از «عمالقی» آورده‌اند و بقیه را قتل عام کردیم.

۱۶ «شموئل» به «شائول» گفت: بگذار تا آنچه را دیشب ادونای به من گفته است به تو اطلاع دهم. (شائول) به او گفت: بگو.

۱۷ «شموئل» گفت: اگر تو به نظر خودت (از سبط بنیامین برادر) کوچک هستی لکن تو در رأس سبط‌های ییسرائل قرار داری و ادونای ترا برای پادشاهی بر «ییسرائل» تدهین کرده است.

۱۸ ادونای ترا به این راه فرستاد و گفت: برو این خطاکاران - «عمالق» را قتل عام کن، تا نابود کردن آنها با آنها بجنگ.

۱۹ پس چرا حرف ادونای را گوش نکردی و (مانند لاشخور) به غارت هجوم آوردی و این کار بد را در نظر ادونای انجام دادی.

۲۰ «شائول» به «شموئل» گفت: که حرف ادونای را گوش کردم و در راهی که ادونای مرا فرستاده بود رفتم و «اگاگ» پادشاه «عمالق» را آوردم و «عمالق» را قتل عام کردم.

۲۱ مردم از این غارت - اولین گوسفند و گاو موقوفه را برداشتند بحضور ادونای - خداوندت در «گیلگال» ذبح کنند.

۲۲ «شموئل» گفت: آیا ادونای خواستار قربانی سوختنی‌ها و ذبح‌ها است. و این کار را اطاعت از فرمان خدا میداند؟ آری، اطاعت (امر خدا) از ذبایح و گوش دادن (به دستور او) از (تقدیم) بهترین قوچ‌ها (بهتر) است.

۲۳ سرپیچی (از امر خدا) برابر خطای شعبده‌بازی است و اصرار (به اینکه خطا نکرده‌ام) برابر است با تبهکاری و پرستیدن بُت خانگی. نظر به اینکه کلام ادونای را تحقیر کردی، ترا از پادشاهی خلع نمود.

۲۴ «شائول» به «شموئل» گفت: چون از امر ادونای و گفته‌های تو تخلف کردم خطا کردم چون از مردم ترس داشتم، حرف آنها را گوش کردم.

۲۵ پس تمنی اینکه حال از خطای من درگذری و با من برگردی بحضور ادونای تعظیم کنم.

۲۶ «شموئل» به «شائول» گفت: با تو بر نمیگردم چون فرمان ادونای را خوار شمردی، ادونای از اینکه تو پادشاه «ییسرائل» باشی نفرت دارد.

۲۷ «شموئل» دور زد برود، «شائول» دامن لباس او را گرفت تا پاره شد.

۲۸ «شموئل» به او گفت ادونای امروز سلطنت «ییسرائل» را از تو برید و آنرا به همنوع تو که از تو بهتر است بخشید.

۲۹ و همچنین در مورد پیروزی «ییسرائل»، و خلع کردن تو دروغ نخواهد گفت و پشیمان نمیشود زیرا او آدم نیست که پشیمان شود.

۳۰ (شائول) گفت: خطا کردم حال تمنی اینکه در برابر پیران قومم و در برابر «ییسرائل» برای من احترام قائل شوی و با من برگردی بحضور ادونای - خداوندت تعظیم کنم.

נָא נֶגֶד זִקְנֵי עַמִּי וְנֶגֶד יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוֵיתִי
31 לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ׃ (לא) וַיָּשָׁב שְׁמוּאֵל אַחֲרֵי שָׁאוּל וַיִּשְׁתַּחוּ
32 שָׁאוּל לַיהוָה׃ (לב) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הַגִּישׁוּ אֵלַי אֶת אֲגַג
מֶלֶךְ עֲמָלֵק וַיֵּלֶךְ אֵלָיו אֲגַג מַעֲדַנֹּת וַיֹּאמֶר אֲגָג אָכֵן סָר
33 מַר הַמָּוֶת׃ (לג) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל כַּאֲשֶׁר שִׁכְּלָה נָשִׁים
חַרְבֶּךָ כֵּן תִּשְׁכַּל מִנָּשִׁים אִמֶּךָ וַיְשַׁסֵּף שְׁמוּאֵל אֶת אֲגָג
34 לִפְנֵי יְהוָה בַּגִּלְגָּל׃ (לד) וַיֵּלֶךְ שְׁמוּאֵל הָרָמָתָה וְשָׁאוּל
עָלָה אֶל בֵּיתוֹ גִּבְעַת שָׁאוּל׃

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات زاخور

۳۱ «شموئل» دنبال «شائول» برگشت. «شائول» حضور ادونای تعظیم نمود.
۳۲ «شموئل» گفت: «اگاگ» پادشاه «عمالق» را نزد من آورید. «اگاگ» با آسودگی نزد او رفت. «اگاگ» گفت: مسلماً تلخی مرگ دور شده.
۳۳ «شموئل» گفت: همانطور که شمشیر تو زنانی را بیٔ فرزند کرد همانگونه مادر تو هم از زنان بی فرزند میشود. «شموئل» «اگاگ» را در حضور ادونای در «گیلگال» پاره پاره کرد.
۳۴ «شموئل» به «راما» رفت و «شائول» به خانه خود در «گیوعت - شائول» عزیمت نمود.

הפטרת שבת פרה

ספר יחזקאל פרק לו

1,2 (טז) וַיְהִי דְבַר יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: (יז) בֶּן אָדָם בֵּית
יִשְׂרָאֵל יֹשְׁבִים עַל אַדְמָתָם וַיְטַמְּאוּ אוֹתָהּ בְּדַרְכָּם
וּבַעֲלִילוֹתָם כְּטֻמְאַת הַנִּדָּה הָיְתָה דַרְכָּם לְפָנָי: (יח)
3 וָאֶשְׁפֹּךְ חֲמָתִי עֲלֵיהֶם עַל הַדָּם אֲשֶׁר שָׁפְכוּ עַל הָאָרֶץ
4 וּבְגִלּוּלֵיהֶם טִמְּאוּהָ: (יט) וָאָפִיץ אֹתָם בַּגּוֹיִם וַיִּזָּרוּ
5 בָּאֲרָצוֹת כְּדַרְכָּם וְכַעֲלִילוֹתָם שְׁפַטְתִּים: (כ) וַיָּבוֹא אֶל
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם וַיְחַלְּלוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי בֶּאֱמֹר לָהֶם
6 עַם יְהוָה אֵלֶּה וּמֵאַרְצוֹ יָצָאוּ: (כא) וָאֶחְמֹל עַל שֵׁם
קָדְשִׁי אֲשֶׁר חִלְּלוּהוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁמָּה:
7 (כב) לָכֵן אֱמֹר לְבֵית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה לֹא
לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אִם לְשֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר
8 חִלַּלְתֶּם בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר בָּאתֶם שָׁם: (כג) וְקִדַּשְׁתִּי אֶת שְׁמִי
הַגָּדוֹל הַמְחֻלָּל בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר חִלַּלְתֶּם בְּתוֹכָם וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם
כִּי אֲנִי יְהוָה נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה בְּהִקָּדְשִׁי בָכֶם לְעֵינֵיהֶם:
9 (כד) וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם מִן הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִכָּל
10 הָאֲרָצוֹת וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אַדְמַתְכֶם: (כה) וְזָרַקְתִּי
עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל
11 גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: (כו) וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ
חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם וַהֲסִרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשַׂרְכֶם
12 וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר: (כז) וְאֶת רוּחִי אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם
וְעָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר בְּחֻקַּי תֵּלֵכוּ וּמִשְׁפָּטַי תִּשְׁמְרוּ וַעֲשִׂיתֶם:
13 (כח) וִישַׁבְתֶּם בָּאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לַאֲבֹתֵיכֶם וִהְיִיתֶם לִי
14 לְעָם וְאָנֹכִי אֶהְיֶה לָכֶם לֵאלֹהִים: (כט) וְהוֹשַׁעְתִּי אֶתְכֶם
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וְקָרָאתִי אֶל הַדָּגָן וְהִרְבֵּיתִי אֹתוֹ וְלֹא
15 אֶתֵּן עֲלֵיכֶם רָעָב: (ל) וְהִרְבֵּיתִי אֶת פְּרִי הָעֵץ וּתְנוּבַת

هفطارای پاراشاه «پارا» (شبات قبل از شبات هخودش) از کتاب «یحزقل»
فصل ۳۶ آیه ۱۶ الی آیه ۳۶

۱ کلام خدا با من چنین بود:

۲ ای «بن آدام» خاندان «ییسرائل» که روی سرزمین خود ساکن هستند، با راه‌ها و کارهای (بد) خود آنرا ناپاک کردند
راه آنها در حضور من مانند ناپاکی زنی در حال قاعدگی میباشد.

۳ بخاطر خونی که روی این سرزمین ریخته‌اند و با بُت‌هایشان آنرا ناپاک کرده‌اند، خشمم را بر آنها فرو ریختم.

۴ آنها را در بین قوم‌ها پراکنده کردم پس در سرزمین‌ها پخش شدند. آنها را طبق راه و کارهای (بد) شان به کیفر رساندم.

۵ آنجا در بین قوم‌هائی که وارد شده بودند، آمدند و نام مقدس مرا بی حرمت کردند، زیرا (بیگانگان) درباره آنها
میگفتند: اینها قوم ادونای هستند که از سرزمین خود خارج شدند؟!

۶ لذا بخاطر نام مقدسم که خاندان «ییسرائل» در بین قوم‌هائی که آنجا آمده‌اند، بی حرمت میکردند، رحم میکنم.

۷ بنابراین به خاندان «ییسرائل» بگو، خدا - خداوند چنین گفته است: ای خاندان «ییسرائل» بخاطر شما نیست که من
(این کار را) انجام میدهم، بلکه بخاطر نام مقدس خودم میباشد، که آنجا در بین قوم‌هائی که وارد شدید بی حرمت
کردید.

۸ نام بزرگ مورد بی احترامی قرار گرفته خود را، که در میان قوم‌ها خوار نمودید، مقدس خواهم کرد. هنگامیکه جلو
چشمان‌تان، من بوسیله (نجات دادن) شما مقدس میشوم قوم‌ها خواهند فهمید که من ادونای میباشم.

۹ شما را از میان قوم‌ها بر میدارم، شما را از تمام کشورها جمع‌آوری میکنم، شما را به سرزمین‌تان وارد خواهم ساخت.

۱۰ آب پاک روی شما می‌پاشم تا پاک شوید، شما را از تمام ناپاکی‌ها و بُت‌هایتان پاک خواهم کرد.

۱۱ به شما قلب تازه‌ای اعطا میکنم و در درونتان روح تازه‌ای قرار خواهم داد، این قلب سنگی را از بدن شما دور میسازم
و به شما قلب گوشتی خواهم بخشید.

۱۲ روح (نبوت) خود را در درون شما قرار میدهم، طوری عمل میکنم که طبق قانون‌های من رفتار نمائید و احکام مرا
نگهدارید و انجام دهید.

۱۳ در سرزمینی که به پدران شما بخشیدم ساکن خواهید شد، قوم من خواهید ماند و من معبود شما خواهم ماند.

۱۴ شما را از همه ناپاکی‌های‌تان رهائی خواهم داد. غله را ندا میدهم و آنرا فراوان میکنم و برای شما قحطی نخواهم
آورد.

۱۵ میوه درخت و حاصل کشتزار را زیاد میکنم تا اینکه دیگر در بین قوم‌ها متحمل ننگ قحطی نشوید.

הפטרת שבת פרה

הַשָּׂדֶה לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֶרְפַּת רָעָב בַּגּוֹיִם:
16 (לא) וּזְכַרְתֶּם אֶת דַּרְכֵיכֶם הָרָעִים וּמַעַלְלֵיכֶם אֲשֶׁר לֹא
טוֹבִים וּנְקֹטֹתֶם בִּפְנֵיכֶם עַל עֲוֹנֹתֵיכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם:
17 (לב) לֹא לְמַעַנְכֶם אֲנִי עֹשֶׂה נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה. יִוָּדַע לָכֶם
18 בּוֹשׁוּ וְהִכָּלְמוּ מִדַּרְכֵיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל: (לג) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
יֱהֹוִה בְּיוֹם טַהֲרִי אֶתְכֶם מִכֹּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם וְהוֹשַׁבְתִּי אֶת
19 הֶעָרִים וְנִבְנוּ הֶחֳרָבוֹת: (לד) וְהָאָרֶץ הַנְּשַׁמָּה תֵּעָבֵד
20 תַּחַת אֲשֶׁר הָיְתָה שְׁמָמָה לְעֵינֵי כָּל עוֹבֵר: (לה) וְאָמְרוּ
הָאָרֶץ הַלֵּזוּ הַנְּשַׁמָּה הָיְתָה כְּגַן עֵדֶן וְהֶעָרִים הֶחֳרֵבוֹת
21 וְהַנְשַׁמּוֹת וְהַנֶּהֱרָסוֹת בְּצוּרוֹת יָשָׁבוּ: (לו) וְיָדְעוּ הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר יִשָּׁאֲרוּ סְבִיבוֹתֵיכֶם כִּי אֲנִי יְהֹוָה בָּנִיתִי הַנֶּהֱרָסוֹת
נָטַעְתִּי הַנְּשַׁמָּה אֲנִי יְהֹוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי:

هفطارای پاراشاه پارا

۱۶ (شما) راه‌ها بدتان و کارهای‌تان راکه خوب نبوده‌اند، مدّ نظر قرار خواهید داد، و بخاطر گناهان و کارهای ناپسند خود نزد خویش شرمنده خواهید شد.

۱۷ (این) گفته - خدا خداوند است! برای شما معلوم خواهد شد که من بخاطر شما، خاندان ییسرائل، عمل نیمکنم، لذا از راه‌های خود شرمنده و خجل باشید.

۱۸ خدا - خداوند چنین گفته است: روزی که شما را از گناهایتان طاهر سازم، شهرها را مسکونی و خرابه‌ها را آباد خواهم نمود.

۱۹ و این سرزمین ویران، بجای اینکه در نظر هر رهگذری بایر بود، دائر خواهد شد.

۲۰ (رهگذران) خواهند گفت: این سرزمین ویران چون بهشت برین شده است! و این شهرهای خراب و بایر و ویران، مستحکم و قابل سکونت شده‌اند.

۲۱ تمام ملت‌ها که اطراف شما باقی بمانند، درک خواهند کرد که من ادونای هستم، خرابه‌ها را آباد کردم در ویرانـه‌ها درخت نشانیدم. من ادونای میباشم، گفتم و اجرا کردم.

הפטרה שבת החודש

ספר יחזקאל פרק מה - מו

1 (יח) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה בָּרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ תִּקַּח
2 פַּר בֶּן בָּקָר תָּמִים וְחִטֵּאתָ אֶת הַמִּקְדָּשׁ: (יט) וְלָקַח
הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת וְנָתַן אֶל מְזוּזַת הַבַּיִת וְאֶל אַרְבַּע
פִּנּוֹת הָעֲזָרָה לַמִּזְבֵּחַ וְעַל מְזוּזַת שַׁעַר הֶחָצֵר הַפְּנִימִית:
3 (כ) וְכֵן תַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְעָה בַחֹדֶשׁ מֵאִישׁ שֹׁגֶה וּמִפֶּתִי
4 וְכִפַּרְתֶּם אֶת הַבָּיִת: (כא) בָּרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם הַפָּסַח חָג שְׁבֻעוֹת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל:
5 (כב) וְעָשָׂה הַנָּשִׂיא בַּיּוֹם הַהוּא בַּעֲדוֹ וּבְעַד כָּל עַם הָאָרֶץ
6 פַּר חַטָּאת: (כג) וְשִׁבְעַת יְמֵי הֶחָג יַעֲשֶׂה עוֹלָה לַיהֹוָה
שִׁבְעַת פָּרִים וְשִׁבְעַת אֵילִים תְּמִימִם לַיּוֹם שִׁבְעַת הַיָּמִים
7 וְחַטָּאת שְׂעִיר עִזִּים לַיּוֹם: (כד) וּמִנְחָה אֵיפָה לַפָּר
8 וְאֵיפָה לָאַיִל יַעֲשֶׂה וְשֶׁמֶן הִין לָאֵיפָה: (כה) בַּשְּׁבִיעִי
בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֶּחָג יַעֲשֶׂה כָאֵלֶּה שִׁבְעַת הַיָּמִים
כַּחַטָּאת כָּעֹלָה וְכַמִּנְחָה וְכַשָּׁמֶן:
9 (א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה שַׁעַר הֶחָצֵר הַפְּנִימִית הַפֹּנֶה
קָדִים יִהְיֶה סָגוּר שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת יִפָּתֵחַ
10 וּבְיוֹם הַחֹדֶשׁ יִפָּתֵחַ: (ב) וּבָא הַנָּשִׂיא דֶּרֶךְ אוּלָם הַשַּׁעַר
מִחוּץ וְעָמַד עַל מְזוּזַת הַשַּׁעַר וְעָשׂוּ הַכֹּהֲנִים אֶת עוֹלָתוֹ
וְאֶת שְׁלָמָיו וְהִשְׁתַּחֲוָה עַל מִפְתַּן הַשַּׁעַר וְיָצָא וְהַשַּׁעַר לֹא
11 יִסָּגֵר עַד הָעָרֶב: (ג) וְהִשְׁתַּחֲווּ עַם הָאָרֶץ פֶּתַח הַשַּׁעַר
12 הַהוּא בַּשַּׁבָּתוֹת וּבֶחֳדָשִׁים לִפְנֵי יְהֹוָה: (ד) וְהָעֹלָה אֲשֶׁר
יַקְרִב הַנָּשִׂיא לַיהֹוָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שִׁשָּׁה כְבָשִׂים תְּמִימִם
13 וְאַיִל תָּמִים: (ה) וּמִנְחָה אֵיפָה לָאַיִל וְלַכְּבָשִׂים מִנְחָה
14 מַתַּת יָדוֹ וְשֶׁמֶן הִין לָאֵיפָה: (ו) וּבְיוֹם הַחֹדֶשׁ פַּר בֶּן

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات «هخودش» قبل از ماه نیسان از کتاب «یحزقل»
فصل ۴۵ آیه ۱۸ الی آیه ۲۵ و فصل ۴۶ آیه یک الی آیه ۱۸

۱ ادونای - خدا چنین گفته است: روز اول ماه اول (نیسان) گاو نوجوان بی عیبی بگیر و معبد مقدس را (از ناپاکی) پاک کن.

۲ کُوهن از خون آن قربانی خطا بردارد و بر «باهو» آن معبد و هر چهارگوشه صحن خارجی قربانگان و بر «باهو» درب حیاط درونی بمالد.

۳ و در روز هفتم همین ماه هم بخاطر کسیکه اشتباهاً و از روی نادانی به معبد آمده است، همینطور عمل کن تا از معبد رفع ناپاکی کنید.

۴ در روز چهاردهم ماه اول برای شما (عید) پسح است، هفت روز عید بگیرید، فطیر خورده شود.

۵ در آن روز رئیس ملت برای خودش و برای تمام مردم کشور، گاو نر، قربانی خطا تقدیم کند...

۶ در طول هفت روز این عید، قربانی سوختنی برای خدا تقدیم بدار، (جمعاً) هفت گاو نر و هفت قوچ بی عیب فراهم و هر روز یکی از آنها را (تقدیم کند و همچنین) هر روز یک بز نر جوان برای قربانی خطا.

۷ و هدیه آردی یک «ایفا» برای هر گاو و یک «ایفا» برای هر قوچ تقدیم بدارد، بعلاوه یک «هین» روغن برای هر «ایفا» (آرد).

۸ در روز پانزدهم از ماه هفتم (ماه تیشری) برای آن عید سوکوت هم هفت روز بهمین منوال قربانی خطا و قربانی سوختنی و هدیه آردی و روغن تقدیم نماید.

۹ ادونای - خدا چنین گفته است: در ورودی حیاط درونی که رو به طرف مشرق است، طی مدت شش روز کار بسته باشد، ولی روز شبات و روز اول ماه باز باشد.

۱۰ رئیس ملت از بیرون، از راه در ورودی، وارد شود و کنار «باهو»ی این در بایستد و کُوهن ها قربانی سوختنی و قربانی سلامتش را تقدیم کنند، آنوقت کنار آستانه این در تعظیم نماید و خارج گردد. این در تا غروب بسته نشود.

۱۱ مردم این سرزمین روزهای شبات و اول ماه ها از همان درگاه بحضور ادونای تعظیم نمایند.

تبصره ۱: قربانی‌های مذکور در این هفطارا، علاوه بر قربانی‌های مذکور در توراه میباشد.

تبصره ۲: مخارج قربانی‌های مذکور در توراه از پول جماعت و مخارج قربانی‌های مذکور در این هفطارا بعهده رئیس ملت است.

הפטרה שבת החודש

15 בָּקָר תְּמִימִם וְשֵׁשֶׁת כְּבָשִׂם וָאַיִל תְּמִימִם יִהְיוּ׃ (ז)
וְאֵיפָה לַפָּר וְאֵיפָה לָאַיִל יַעֲשֶׂה מִנְחָה וְלַכְּבָשִׂים כַּאֲשֶׁר
16 תַּשִּׂיג יָדוֹ וְשֶׁמֶן הִין לָאֵיפָה׃ (ח) וּבְבוֹא הַנָּשִׂיא דֶּרֶךְ
17 אוּלָם הַשַּׁעַר יָבוֹא וּבְדַרְכּוֹ יֵצֵא׃ (ט) וּבְבוֹא עַם הָאָרֶץ
לִפְנֵי יְהֹוָה בַּמּוֹעֲדִים הַבָּא דֶּרֶךְ שַׁעַר צָפוֹן לְהִשְׁתַּחֲוֺת
יֵצֵא דֶּרֶךְ שַׁעַר נֶגֶב וְהַבָּא דֶּרֶךְ שַׁעַר נֶגֶב יֵצֵא דֶּרֶךְ שַׁעַר
צָפוֹנָה לֹא יָשׁוּב דֶּרֶךְ הַשַּׁעַר אֲשֶׁר בָּא בוֹ כִּי נִכְחוֹ יֵצאו
18 {יֵצֵא}׃ (י) וְהַנָּשִׂיא בְּתוֹכָם בְּבוֹאָם יָבוֹא וּבְצֵאתָם יֵצֵאוּ׃
19 (יא) וּבַחַגִּים וּבַמּוֹעֲדִים תִּהְיֶה הַמִּנְחָה אֵיפָה לַפָּר וְאֵיפָה
20 לָאַיִל וְלַכְּבָשִׂים מַתַּת יָדוֹ וְשֶׁמֶן הִין לָאֵיפָה׃ (יב) וְכִי
יַעֲשֶׂה הַנָּשִׂיא נְדָבָה עוֹלָה אוֹ שְׁלָמִים נְדָבָה לַיהֹוָה וּפָתַח
לוֹ אֶת הַשַּׁעַר הַפֹּנֶה קָדִים וְעָשָׂה אֶת עֹלָתוֹ וְאֶת שְׁלָמָיו
כַּאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת וְיָצָא וְסָגַר אֶת הַשַּׁעַר אַחֲרֵי
21 צֵאתוֹ׃ (יג) וְכֶבֶשׂ בֶּן שְׁנָתוֹ תָּמִים תַּעֲשֶׂה עוֹלָה לַיּוֹם
22 לַיהֹוָה בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ׃ (יד) וּמִנְחָה תַעֲשֶׂה
עָלָיו בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר שִׁשִּׁית הָאֵיפָה וְשֶׁמֶן שְׁלִישִׁית הַהִין
23 לָרֹס אֶת הַסֹּלֶת מִנְחָה לַיהֹוָה חֻקּוֹת עוֹלָם תָּמִיד׃ (טו)
וַעֲשׂוּ {יַעֲשׂוּ} אֶת הַכֶּבֶשׂ וְאֶת הַמִּנְחָה וְאֶת הַשֶּׁמֶן בַּבֹּקֶר
בַּבֹּקֶר עוֹלַת תָּמִיד׃

هفطارای شبات هخودش

۱۲ قربانی سوختنی که رئیس ملت در روز شبات برای ادونای تقدیم میدارد، شش بره بی عیب و یک قوچ بی عیب خواهد بود...
۱۳ و هدیه آردی برای قوچ یک «ایفا»، و برای برهها به اندازه توانائی‌اش و برای هر «ایفا» (آرد) یک «هین» روغن.
۱۴ و در روز اول ماه یک گاو نر جوان بی عیب و شش بره و یک قوچ بی عیب (قربانی‌های این روز) خواهد بود.
۱۵ و یک «ایفا» برای هر گاو و یک «ایفا» برای هر قوچ هدیه آردی تقدیم کند و برای برهها باندازه توانائیش، برای هر «ایفا» (آرد) «هینی» روغن.
۱۶ موقعیکه رئیس ملت وارد میشود از راه در ورودی سالن وارد شود و از همان راه خارج گردد.
۱۷ و موقعیکه مردم این سرزمین، در اعیاد، بحضور ادونای میرسند، آنکه از راه در ورودی شمالی، برای تعظیم کردن، وارد میشود از راه در ورودی جنوبی خارج شود، و آنکه از در ورودی جنوبی وارد شده است از راه در ورودی شمالی خارج شود. از آن راهی که از آن وارد شده است برنگردد مگر آنکه از روبروی آن خارج گردد.
۱۸ و هر گاه رئیس ملت در میان آنها (میان مردم) باشد با وارد شدن آنها وارد شود و با خارج شدن آنها خارج شود.
۱۹ در عیدها و روزهای خاص، هدیه آردی برای هر گاو یک «ایفا» و برای هر قوچ یک «ایفا» و برای برهها به اندازه توانائی، وی و برای هر «ایفا» (آرد) یک «هین» روغن باشد.
۲۰ و هر گاه رئیس ملت، داوطلبانه قربانی سوختنی یا قربانی سلامت. آری - داوطلبانه برای ادونای تقدیم نماید، در ورودی روبروی سمت شرقی را برای خود باز نماید (آنگاه) قربانی سوختنی خود و قربانی سلامت خویش را همانطور که روز شبات تقدیم میدارد تقدیم بدارد (بعد از آن) خارج شده درب را بعد از خروجش ببندد.
۲۱ و برهای (هشت روزه تا) یکساله بی عیب بصورت قربانی سوختنی برای هر روز، برای ادونای تقدیم کند. هر صبح آنرا تقدیم بدارد.
۲۲ هر روز صبح - یک ششم «ایفا» هدیه آردی تقدیم بدارد و یک سوم «هین» روغن روی آرد (برای سرشیدن) بپاشد. (تقدیم) هدیه آردی برای ادونای، از قانون‌ها ابدی و همیشگی است.
۲۳ این بره و این هدیه آردی و روغن را هر روز صبح بصورت قربانی سوختنی دائمی، تقدیم بدارند.

הפטרת שבת הגדול

ספר מלאכי פרק ג

1 (ד) וְעָרְבָה לַיהֹוָה מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָ͏ִם כִּימֵי עוֹלָם
2 וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת: (ה) וְקָרַבְתִּי אֲלֵיכֶם לַמִּשְׁפָּט וְהָיִיתִי
עֵד מְמַהֵר בַּמְכַשְּׁפִים וּבַמְנָאֲפִים וּבַנִּשְׁבָּעִים לַשָּׁקֶר
וּבְעֹשְׁקֵי שְׂכַר שָׂכִיר אַלְמָנָה וְיָתוֹם וּמַטֵּי גֵר וְלֹא יְרֵאוּנִי
3 אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת: (ו) כִּי אֲנִי יְהֹוָה לֹא שָׁנִיתִי וְאַתֶּם בְּנֵי
4 יַעֲקֹב לֹא כְלִיתֶם: (ז) לְמִימֵי אֲבֹתֵיכֶם סַרְתֶּם מֵחֻקַּי וְלֹא
שְׁמַרְתֶּם שׁוּבוּ אֵלַי וְאָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת
5 וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה נָשׁוּב: (ח) הֲיִקְבַּע אָדָם אֱלֹהִים כִּי אַתֶּם
קֹבְעִים אֹתִי וַאֲמַרְתֶּם בַּמֶּה קְבַעֲנוּךָ הַמַּעֲשֵׂר וְהַתְּרוּמָה:
6 (ט) בַּמְּאֵרָה אַתֶּם נֵאָרִים וְאֹתִי אַתֶּם קֹבְעִים הַגּוֹי כֻּלּוֹ:
7 (י) הָבִיאוּ אֶת כָּל הַמַּעֲשֵׂר אֶל בֵּית הָאוֹצָר וִיהִי טֶרֶף
בְּבֵיתִי וּבְחָנוּנִי נָא בָּזֹאת אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת אִם לֹא
אֶפְתַּח לָכֶם אֵת אֲרֻבּוֹת הַשָּׁמַיִם וַהֲרִיקֹתִי לָכֶם בְּרָכָה עַד
8 בְּלִי דָי: (יא) וְגָעַרְתִּי לָכֶם בָּאֹכֵל וְלֹא יַשְׁחִת לָכֶם אֶת
פְּרִי הָאֲדָמָה וְלֹא תְשַׁכֵּל לָכֶם הַגֶּפֶן בַּשָּׂדֶה אָמַר יְהֹוָה
9 צְבָאוֹת: (יב) וְאִשְּׁרוּ אֶתְכֶם כָּל הַגּוֹיִם כִּי תִהְיוּ אַתֶּם אֶרֶץ
10 חֵפֶץ אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת: (יג) חָזְקוּ עָלַי דִּבְרֵיכֶם אָמַר
11 יְהֹוָה וַאֲמַרְתֶּם מַה נִּדְבַּרְנוּ עָלֶיךָ: (יד) אֲמַרְתֶּם שָׁוְא עֲבֹד
אֱלֹהִים וּמַה בֶּצַע כִּי שָׁמַרְנוּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְכִי הָלַכְנוּ קְדֹרַנִּית
12 מִפְּנֵי יְהֹוָה צְבָאוֹת: (טו) וְעַתָּה אֲנַחְנוּ מְאַשְּׁרִים זֵדִים גַּם
13 נִבְנוּ עֹשֵׂי רִשְׁעָה גַּם בָּחֲנוּ אֱלֹהִים וַיִּמָּלֵטוּ: (טז) אָז
נִדְבְּרוּ יִרְאֵי יְהֹוָה אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וַיַּקְשֵׁב יְהֹוָה וַיִּשְׁמָע
וַיִּכָּתֵב סֵפֶר זִכָּרוֹן לְפָנָיו לְיִרְאֵי יְהֹוָה וּלְחֹשְׁבֵי שְׁמוֹ: (יז)
14 וְהָיוּ לִי אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת לַיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה סְגֻלָּה
וְחָמַלְתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר יַחְמֹל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעֹבֵד אֹתוֹ:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات «بزرگ -گادول» شبات قبل از موعد پسح از کتاب «ملآخی»
فصل ۳ آیه ۴ الی آیه ۲۴

۱ هدیه آردی «یهودا» و «یروشالییم» مانند روزگار قدیم و سالهای پیشین، به پیشگاه ادونای خوش‌آیند واقع خواهد شد.

۲ برای دادرسی، به شما نزدیک خواهم شد و برای جادوگران، زناکاران، آنهائیکه به دروغ سوگند یاد میکنند و برای آنانیکه به مُزد مزدور و بیوه زن و یتیم ستم روا میدارند و حق غریب را پایمال مینمایند و از من هراسی ندارند، گواه عجولی خواهم بود. این کلام ادونای صوائوت است.

۳ آری، من ادونای هستم تغییر نکرده‌ام و شما فرزندان «یعقُوو» نابود نشده‌اید.

۴ از دوران پدرانتان از قانون‌های من دور شدید و مراعات نکردید. بسوی من برگردید (توبه کنید) من هم بسوی شما بر میگردم. (این را) ادونای صوائوت فرموده است: در جواب گفتید: به چه علت توبه کنیم؟

۵ آیا آدمی خداوند را چپاول میکند؟ که شما مرا چپاول میکنید؟ میگوئید به چه وسیله ترا چپاول کرده‌ایم؟ (بوسیله ندادن) ده یک و دو در صد محصول.

۶ شما با بلاّ (ی آفت) نفرین کرده میشوید (با این وصف هنوز هم) همه افراد ملت مرا چپاول میکنند.

۷ تمام ده یک را به خزانه (خانه خدا) بیاورید تا (برای کُوهن‌ها) در خانه من خوراک موجود باشد، بدینوسیله مرا امتحان کنید (این را) ادونای صوائوت گفته است: من هم دریچه‌های آسمان را میگشایم و برکت را بی حدّ برای شما جاری میسازم.

۸ ادونای صوائوت فرموده است: به آفت نهیب میدهم که محصول زمین را از بین نبرد و برای شما درخت مّو را در کشتزار بی ثمر نکند.

۹ تمام ملت‌ها شما را میستایند، چونکه برای من سرزمین مطلوب خواهید بود (این را) ادونای صوائوت فرموده است.

۱۰ ادونای فرمود: سخنان شما بر ضد من شدّت یافته است، که گفتید: علیه تو چه سخنی گفته‌ایم.

۱۱ گفتید: پرستش خداوند بیهوده است. از اینکه امر او را مراعات کردیم و با سرافکندگی از حضور ادونای صوائوت رفتیم چه سودی داشت؟

۱۲ و حال ما، مردم بدکاره را تأیید میکنیم، شریران هم آباد شدند خداوند را هم آزمودند و رهائی یافتند.

۱۳ آنوقت ترسندگان ادونای با یکدیگر گفتگو میکردند - ادونای توجه کرد و شنید. در دفتر یادبود بدون قلم خوردگی که در حضورش برای خدا ترسان و آنهائیکه بنام او فکر میکنند باز بود، ثبت شد.

۱۴ ادونای صوائوت گفته است: روزی که من چاره‌اندیشی میکنم همانطوریکه شخصی بر فرزندش که او را خدمت میکند، لطف دارد بر آنها لطف میکنم و از آن من خواهند بود.

הפטרת שבת הגדול

15 (יח) וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם בֵּין צַדִּיק לְרָשָׁע בֵּין עֹבֵד אֱלֹהִים
16 לַאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוֹ: (יט) כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְהָיוּ
כָל זֵדִים וְכָל עֹשֵׂה רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא
אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: (כ)
17 וְזָרְחָה לָכֶם יִרְאֵי שְׁמִי שֶׁמֶשׁ צְדָקָה וּמַרְפֵּא בִּכְנָפֶיהָ
18 וִיצָאתֶם וּפִשְׁתֶּם כְּעֶגְלֵי מַרְבֵּק: (כא) וְעַסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי
יִהְיוּ אֵפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה אָמַר
19 יְהֹוָה צְבָאוֹת: (כב) זִכְרוּ תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי אֲשֶׁר צִוִּיתִי
20 אוֹתוֹ בְחֹרֵב עַל כָּל יִשְׂרָאֵל חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים: (כג) הִנֵּה
אָנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֵת אֵלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהֹוָה
21 הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: (כד) וְהֵשִׁיב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב
בָּנִים עַל אֲבוֹתָם פֶּן אָבוֹא וְהִכֵּיתִי אֶת הָאָרֶץ חֵרֶם:
22 (כה) הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֵת אֵלִיָּה הַנָּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם
יְהֹוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای شبات گادول

۱۵ برمیگردید و تفاوت بین نیکوکار و شریر، و بین کسیکه خداپرستی نموده وکسیکه او را نمی‌پرستیده است، ملاحظه خواهیدکرد.

۱۶ زیرا اینک آن روز (موعود) فرا خواهد رسید چون تنوری سوزان تمام شریران و ظالمان در آن چون خاشاک خواهد بود و آن تنور آنها را بکام خود خواهدکشید، طوریکه برای آنها ریشه و شاخه‌ای هم باقی نخواهد گذاشت.

۱۷ ولی برای شما ترسندگان نام من، آفتاب صداقت که در شعاع‌های خود درمان دارد خواهد تابید و شما چون گوساله پرواری بیرون میآئید و از فرط خوشحالی جست و خیز میکنید.

۱۸ در آن روز (موعود) ی که من عمل میکنم، شریران را خُرد و خمیر خواهیدکرد و زیرکف پای شما مانند خاکستر خواهند بود.

۱۹ توراه «مُشه» بنده‌ام راکه شامل قانون‌ها و دادرسی‌ها میباشد و درکوه «حُورِو» بر تمام «ییسرائل» صادرکردم، مدّ نظر قرار دهید.

۲۰ آری - من «الیای» (خلاصه الیاهو) پیغمبر را قبل از فرا رسیدن آن روز بزرگ و مهیب ادونای، برای شما خواهم فرستاد.

۲۱ (الیاهو) قلب پدران را به فرزندان و قلب فرزندان را به پدران متوجه میگرداند (تا جملگی توبه‌کنند). مبادا بیایم و دنیا را مورد حمله قرار داده به هلاکت برسانم.

۲۲ (الیاهو) قلب پدران را به فرزندان و قلب فرزندان را به پدران متوجه میگرداند (تا جملگی توبه‌کنند). مبادا بیایم و دنیا را مورد حمله قرار داده به هلاکت برسانم.

הפטרת יום א של פסח

ספר יהושע פרק ה - ו

1 (ב) בָּעֵת הַהִיא אָמַר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ עֲשֵׂה לְךָ חַרְבוֹת
2 צֻרִים וְשׁוּב מֹל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁנִית: (ג) וַיַּעַשׂ לוֹ
יְהוֹשֻׁעַ חַרְבוֹת צֻרִים וַיָּמָל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל גִּבְעַת
3 הָעֲרָלוֹת: (ד) וְזֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר מָל יְהוֹשֻׁעַ כָּל הָעָם הַיֹּצֵא
מִמִּצְרַיִם הַזְּכָרִים כֹּל אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה מֵתוּ בַמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ
4 בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם: (ה) כִּי מֻלִים הָיוּ כָּל הָעָם הַיֹּצְאִים
וְכָל הָעָם הַיִּלֹּדִים בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא
5 מָלוּ: (ו) כִּי אַרְבָּעִים שָׁנָה הָלְכוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר עַד
תֹּם כָּל הַגּוֹי אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים מִמִּצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא
שָׁמְעוּ בְּקוֹל יְהוָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לָהֶם לְבִלְתִּי הַרְאוֹתָם
אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבוֹתָם לָתֶת לָנוּ אֶרֶץ זָבַת
6 חָלָב וּדְבָשׁ: (ז) וְאֶת בְּנֵיהֶם הֵקִים תַּחְתָּם אֹתָם מָל
7 יְהוֹשֻׁעַ כִּי עֲרֵלִים הָיוּ כִּי לֹא מָלוּ אוֹתָם בַּדָּרֶךְ: (ח) וַיְהִי
כַּאֲשֶׁר תַּמּוּ כָל הַגּוֹי לְהִמּוֹל וַיֵּשְׁבוּ תַחְתָּם בַּמַּחֲנֶה עַד
8 חֲיוֹתָם: (ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם גַּלּוֹתִי אֶת
חֶרְפַּת מִצְרַיִם מֵעֲלֵיכֶם וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא גִּלְגָּל
9 עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (י) וַיַּחֲנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בַּגִּלְגָּל וַיַּעֲשׂוּ אֶת
הַפֶּסַח בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב בְּעַרְבוֹת יְרִיחוֹ:
10 (יא) וַיֹּאכְלוּ מֵעֲבוּר הָאָרֶץ מִמָּחֳרַת הַפֶּסַח מַצּוֹת וְקָלוּי
11 בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה: (יב) וַיִּשְׁבֹּת הַמָּן מִמָּחֳרָת בְּאָכְלָם
מֵעֲבוּר הָאָרֶץ וְלֹא הָיָה עוֹד לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מָן וַיֹּאכְלוּ
12 מִתְּבוּאַת אֶרֶץ כְּנַעַן בַּשָּׁנָה הַהִיא: (יג) וַיְהִי בִּהְיוֹת
יְהוֹשֻׁעַ בִּירִיחוֹ וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא וְהִנֵּה אִישׁ עֹמֵד לְנֶגְדּוֹ
וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וַיֵּלֶךְ יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ הֲלָנוּ
13 אַתָּה אִם לְצָרֵינוּ: (יד) וַיֹּאמֶר לֹא כִּי אֲנִי שַׂר צְבָא יְהוָה

هفطارای روز «اول پسح» از کتاب «یهوشوع» فصل ۵ آیه ۲ الی آیه ۱۵ و فصل ۶ آیه یک و آیه ۲۷

۱ در آن وقت ادونای به «یهوشوع» گفت: برای خودکاردهای سنگی درست کن و برگرد فرزندان «ییسرائل» را دوباره ختنه کن.
۲ «یهوشوع» برای خودکاردهای سنگی درست کرد و فرزندان «ییسرائل» را در «گیوعت ۰ ها عَرالوُت» ختنه کرد.
۳ علت اینکه «یهوشوع» ختنه کرد این بود: تمام مردانی که از «مصر» بیرون آمده بودند - مذکرها - همه مردان جنگی (از بیست ساله ببالا) بعد از خروج از «مصر» در بیابان مُرده بودند.
۴ همه افراد (از مصر) خارج شده ختنه شده بودند و تمام افراد زاده شده در بیابان - در راه، هنگام خروج‌شان از «مصر» (کاملاً) ختنه نشده بودند.
۵ فرزندان «ییسرائل» مدت چهل سال در بیابان راه پیمودند تا اینکه تمام افراد جنگی قوم که از «مصر» بیرون آمده بودند، بعلت اطاعت نکردن از فرمان ادونای نابود شدند. از این جهت ادونای در مورد آنها سوگند یادکرده بودکه آن سرزمین را به آنها نشان ندهد. همان سرزمینی که در آن شیر و شهد جاری بود و به نیاکانشان سوگند یادکرده بودکه آنرا به ما بدهد.
۶ پسران آنها راکه (خدا) بجای آنها (پدرانشان) بر پا کرده بود، چونکه در راه ختنه نکرده بودند، «یهوشوع» آنها را ختنه کرد.
۷ پس از اینکه ختنه شدن این گروه پایان یافت تا هنگام بهبودی یافتن در جای خود در اردوگاه ماندند.
۸ ادونای به «یهوشوع» گفت: امروز سرزنش «مصریان» را از شما دورکردم نام آن محل را تا به امور «گیلگال» نامیدند.
۹ فرزندان «ییسرائل» در «گیلگال» اردو زدند و در غروب روز چهاردهم همین ماه (نیسان) مراسم پسح را در بادیه «یریحو» برگزار نمودند.
۱۰ فردای همان روز (یعنی اول پسح) از محصول (سال گذشته) آن سرزمین بصورت فطیر وگندم بو داده خوردند.
۱۱ فردای آن روزکه از محصول (سال گذشته) خوردند یعنی دوم پسح مان (مائده آسمانی) متوقف شد و دیگر برای فرزندان «ییسرائل» مان وجود نداشت. لذا از محصول جدید امسال سرزمین «کنعن» میخوردند.
۱۲ هنگامیکه «یهوشوع» در «یریحو» بود چشمانش را بلندکرد ناگهان دید مردی در برابرش ایستاده و شمشیر برهنه‌اش (از غلاف درآورده) در دستش میباشد. «یهوشوع» نزد او رفت و باو گفت: آیا از ما هستی یا اینکه از دشمنان ما؟
۱۳ (به یهوشوع) گفت: خیر (نیامده‌ام جنگ کنم)، بلکه من وزیر جنگ ادونای هستم و هم اکنون وارد شده‌ام. «یهوشوع» به زمین افتاد و در مقابل او تعظیم نمود و به او گفت: آقایم به بنده خود چه دستوری میدهد.

הפטרת יום א של פסח

עַתָּה בָאתִי וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל פָּנָיו אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ וַיֹּאמֶר
14 לוֹ מָה אֲדֹנִי מְדַבֵּר אֶל עַבְדּוֹ: (טו) וַיֹּאמֶר שַׂר צְבָא יְהוָה
אֶל יְהוֹשֻׁעַ שַׁל נַעַלְךָ מֵעַל רַגְלֶךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
עֹמֵד עָלָיו קֹדֶשׁ הוּא וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כֵּן:
15 (א) וִירִיחוֹ סֹגֶרֶת וּמְסֻגֶּרֶת מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵין יוֹצֵא
16 וְאֵין בָּא: (כז) וַיְהִי יְהוָה אֶת יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שָׁמְעוֹ בְּכָל
הָאָרֶץ:

هفطارای روز اول پسح

۱۴ وزیر جنگ ادونای به «یهوشوع» گفت: کفشت را از پایت بیرون آور زیرا این محلی که تو روی آن ایستاده‌ای مقدس
است. «یهوشوع» چنین کرد.
۱۵ و (شهر) «یریحو» در برابر فرزندان «ییسرائل» کاملاً بسته بود، کسی از آن خارج نمیشد و کسی هم وارد آن نمیشد.
۱۶ ادونای با «یهوشوع» بود. او در تمام آن سرزمین مشهور شد.

הפטרת יום טוב שני פסח

ספר מלכים ב פרק כג

1 (א)_וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ_וַיַּאַסְפוּ אֵלָיו כָּל זִקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם:
2 (ב)_וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ בֵּית יְהֹוָה וְכָל אִישׁ יְהוּדָה וְכָל יֹשְׁבֵי
יְרוּשָׁלַם אִתּוֹ וְהַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל הָעָם לְמִקָּטֹן וְעַד
גָּדוֹל_וַיִּקְרָא בְאָזְנֵיהֶם אֶת כָּל דִּבְרֵי סֵפֶר הַבְּרִית הַנִּמְצָא
3 בְּבֵית יְהֹוָה: (ג)_וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ עַל הָעַמּוּד_וַיִּכְרֹת אֶת
הַבְּרִית לִפְנֵי יְהֹוָה לָלֶכֶת אַחַר יְהֹוָה וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְאֶת
עֵדְוֹתָיו וְאֶת חֻקֹּתָיו בְּכָל לֵב וּבְכָל נֶפֶשׁ לְהָקִים אֶת דִּבְרֵי
הַבְּרִית הַזֹּאת הַכְּתֻבִים עַל הַסֵּפֶר הַזֶּה_וַיַּעֲמֹד כָּל הָעָם
4 בַּבְּרִית: (ד)_וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֶת
כֹּהֲנֵי הַמִּשְׁנֶה וְאֶת שֹׁמְרֵי הַסַּף לְהוֹצִיא מֵהֵיכַל יְהֹוָה אֵת
כָּל הַכֵּלִים הָעֲשׂוּיִם לַבַּעַל וְלָאֲשֵׁרָה וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמָיִם
_וַיִּשְׂרְפֵם מִחוּץ לִירוּשָׁלַם בְּשַׁדְמוֹת קִדְרוֹן וְנָשָׂא אֶת
5 עֲפָרָם בֵּית אֵל: (ה) וְהִשְׁבִּית אֶת הַכְּמָרִים אֲשֶׁר נָתְנוּ
מַלְכֵי יְהוּדָה_וַיְקַטֵּר בַּבָּמוֹת בְּעָרֵי יְהוּדָה וּמְסִבֵּי יְרוּשָׁלָם
וְאֶת הַמְקַטְּרִים לַבַּעַל לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלַמַּזָּלוֹת וּלְכֹל צְבָא
6 הַשָּׁמָיִם: (ו) וַיֹּצֵא אֶת הָאֲשֵׁרָה מִבֵּית יְהֹוָה מִחוּץ
לִירוּשָׁלַם אֶל נַחַל קִדְרוֹן_וַיִּשְׂרֹף אֹתָהּ בְּנַחַל קִדְרוֹן_וַיָּדֶק
7 לְעָפָר_וַיַּשְׁלֵךְ אֶת עֲפָרָהּ עַל קֶבֶר בְּנֵי הָעָם: (ז)_וַיִּתֹּץ אֶת
בָּתֵּי הַקְּדֵשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית יְהֹוָה אֲשֶׁר הַנָּשִׁים אֹרְגוֹת שָׁם
8 בָּתִּים לָאֲשֵׁרָה: (ח)_וַיָּבֵא אֶת כָּל הַכֹּהֲנִים מֵעָרֵי יְהוּדָה
_וַיְטַמֵּא אֶת הַבָּמוֹת אֲשֶׁר קִטְּרוּ שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים מִגֶּבַע עַד
בְּאֵר שָׁבַע וְנָתַץ אֶת בָּמוֹת הַשְּׁעָרִים אֲשֶׁר פֶּתַח שַׁעַר
יְהוֹשֻׁעַ שַׂר הָעִיר אֲשֶׁר עַל שְׂמֹאול אִישׁ בְּשַׁעַר הָעִיר:
9 (ט) אַךְ לֹא יַעֲלוּ כֹּהֲנֵי הַבָּמוֹת אֶל מִזְבַּח יְהֹוָה בִּירוּשָׁלָם
10 כִּי אִם אָכְלוּ מַצּוֹת בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם: (כא)_וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת

هفطارای روز «دوم پسح» از کتاب «دوم پادشاهان»
فصل ۲۳ آیه ۱ الی آیه ۹ و از آیه ۲۱ الی آیه ۲۵

۱ (یوشیاهو) پادشاه فرستاد و تمام پیران «یهودا» و «یروشالییم» را نزد خود گِرد آورد.

۲ پادشاه به معبد ادونای آمد، هر مردی از (کشور) «یهودا» و تمام ساکنین «یروشالییم» وکُوهن‌ها و پیغمبران و تمام مردم ازکوچک تا بزرگ با او بودند. (پادشاه) تمام مطالب این کتاب پیمان راکه در معبد ادونای پیدا شده بود در حضور آنها خواند.

۳ پادشاه کنار ستونی ایستاد و در حضور ادونای پیمان بست که از ادونای پیروی کند و فرمانها، دستورات و قانونهایش را (که گواه بر وجود او میباشد) با تمام قلب و با تمام جان رعایت نمایند و مطالب پیمانی راکه در این کتاب (توراه) نوشته شده است بجا آورند، پس تمام افراد ملت به این پیمان پایدار ماندند.

۴ پادشاه به «حیلقیاهو» کوهن بزرگ وکوهن‌های معاون و نگهبانان آستانه (معبد خدا) دستور داد تا همه ظروفی راکه برای «بَعَل» (بُت خورشید) و «اَشرا» (بُت درخت مورد پرستش) و برای هر جرم آسمانی ساخته شده بود از محراب خدا درآورند. او آنها را خارج از «یروشالییم» در مزرعه‌های «قیدرون» سوزانید و خاکستر آنها را به «بِت-ال» انتقال داد.

۵ (او)کشیش‌هائی راکه پادشاهان «یهودا» تعیین کرده بودند و آنان در «باما»ها (جاهای بلند) در شهرهای «یهودا» و اطراف «یروشالییم» بخور میکردند و آنهائی راکه برای بُت «بَعَل» و خورشید و ماه و برای صورت‌های فلکی و هر جرم آسمانی بخور میکردند، برکنار کرد.

۶ «اَشرا» (درخت پرستیدنی) را از معبد ادونای به خارج از «یروشالیم» کنار «نَهَر قیدرون» بیرون برد و آنرا در «نَهَر قیدرون» سوزانید و مانند خاک نرم کرد و خاکستر آنرا روی قبر افراد مردم (پرستنده اَشرا) پاشید.

۷ فاحشه خانه‌هائی راکه (برای پرستش بُت) در معبد ادونای وجود داشت و در آنجا زنها برای پرستش «اَشرا» پرده‌هائی میبافتند که (با آنها) حجره‌هائی تهیه شود، ویران کرد.

۸ همه کوهن‌ها (ی باما) را از شهرهای «یهودا» فرا خواند و «باما»های (جاهای بلند) راکه کوهن در آنجا از «گِوَع» تا «بئرشِوع» بخور میکردند ناپاک خواند. و «باما»های دروازه‌های ورودی که کنار دروازه «یِهوشوع»، رئیس آن شهر واقع در سمت چپ کسی که وارد دروازه شهر میشد، ویران ساخت.

۹ اما این کوهن‌های مخصوص «باما»ها، بر قربانگاه ادونای که در «یروشالییم» بود قربانی (و خدمت) نمیکردند، مگر آنکه بین برادران کوهن خود (مجاز بودند) از فطیر (مقدس) بخورند.

۱۰ پادشاه به مردم چنین دستور داد: همانطورکه در این کتاب پیمان (توراه) نوشته شده است (مراسم قربانی) پسح را برای ادونای - خداوندتان برگزار کنید.

הפטרת יום טוב שני פסח

כָּל הָעָם לֵאמֹר עֲשׂוּ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּכָּתוּב עַל סֵפֶר
11 הַבְּרִית הַזֶּה: (כב) כִּי לֹא נַעֲשָׂה כַּפֶּסַח הַזֶּה מִימֵי
הַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר שָׁפְטוּ אֶת יִשְׂרָאֵל וְכֹל יְמֵי מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל
12 וּמַלְכֵי יְהוּדָה: (כג) כִּי אִם בִּשְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ
13 יֹאשִׁיָּהוּ נַעֲשָׂה הַפֶּסַח הַזֶּה לַיהוָה בִּירוּשָׁלָם: (כד) וְגַם
אֶת הָאֹבוֹת וְאֶת הַיִּדְּעֹנִים וְאֶת הַתְּרָפִים וְאֶת הַגִּלֻּלִים
וְאֵת כָּל הַשִּׁקֻּצִים אֲשֶׁר נִרְאוּ בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וּבִירוּשָׁלַם
בִּעֵר יֹאשִׁיָּהוּ לְמַעַן הָקִים אֶת דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַכְּתֻבִים עַל
14 הַסֵּפֶר אֲשֶׁר מָצָא חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן בֵּית יְהוָה: (כה) וְכָמֹהוּ
לֹא הָיָה לְפָנָיו מֶלֶךְ אֲשֶׁר שָׁב אֶל יְהוָה בְּכָל לְבָבוֹ וּבְכָל
נַפְשׁוֹ וּבְכָל מְאֹדוֹ כְּכֹל תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו לֹא קָם כָּמֹהוּ:

هفطارای روز دوم پسح

۱۱ آری - از ایام داورانی که «ییسرائل» را داوری میکردند و در تمام روزگار پادشاهان (کشور) «ییسرائل» و پادشاهان (کشور) «یهودا» (مراسم قربانی) پسح، این چنین برگزار نشده بود.

۱۲ فقط در هیجدهمین سال سلطنت پادشاه «یوشیاهو» این (مراسم) پسح برای ادونای در «یروشالییم» برگزار شد.

۱۳ «یوشیاهو» بخاطر اجرای مطالب توراه ثبت شده درکتابی که «حیلقیاهو» کوهن در خانه ادونای یافته بود، اشخاص روح‌پرس و غیب‌گو و خدایان خانوادگی و بُتها و تمام چیزهای مکروه راکه در سرزمین «یهودا» و «یروشالییم» دیده میشد، نابود کرد.

۱۴ پیش از وی پادشاهی که با تمام قلبش و با تمام جانش و با تمام دارائی‌اش، بر طبق قانون‌های توراه «مُشه» بسوی ادونای بازگشت کند، وجود نداشت و بعد از او هم مانند او برنخاست.

הפטרת שבת חול המועד פסח

ספר יחזקאל פרק לז

1 (א) הָיְתָה עָלַי יַד יְהֹוָה וַיּוֹצִאֵנִי בְרוּחַ יְהֹוָה וַיְנִיחֵנִי בְּתוֹךְ
2 הַבִּקְעָה וְהִיא מְלֵאָה עֲצָמוֹת: (ב) וְהֶעֱבִירַנִי עֲלֵיהֶם סָבִיב
סָבִיב וְהִנֵּה רַבּוֹת מְאֹד עַל פְּנֵי הַבִּקְעָה וְהִנֵּה יְבֵשׁוֹת
3 מְאֹד: (ג) וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם הֲתִחְיֶינָה הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה
4 וָאֹמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה אַתָּה יָדָעְתָּ: (ד) וַיֹּאמֶר אֵלַי הִנָּבֵא עַל
הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם הָעֲצָמוֹת הַיְבֵשׁוֹת שִׁמְעוּ
5 דְּבַר יְהֹוָה: (ה) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה לָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה הִנֵּה
6 אֲנִי מֵבִיא בָכֶם רוּחַ וִחְיִיתֶם: (ו) וְנָתַתִּי עֲלֵיכֶם גִּדִים
וְהַעֲלֵתִי עֲלֵיכֶם בָּשָׂר וְקָרַמְתִּי עֲלֵיכֶם עוֹר וְנָתַתִּי בָכֶם רוּחַ
7 וִחְיִיתֶם וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהֹוָה: (ז) וְנִבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צֻוֵּיתִי
וַיְהִי קוֹל כְּהִנָּבְאִי וְהִנֵּה רַעַשׁ וַתִּקְרְבוּ עֲצָמוֹת עֶצֶם אֶל
8 עַצְמוֹ: (ח) וְרָאִיתִי וְהִנֵּה עֲלֵיהֶם גִּדִים וּבָשָׂר עָלָה וַיִּקְרַם
9 עֲלֵיהֶם עוֹר מִלְמָעְלָה וְרוּחַ אֵין בָּהֶם: (ט) וַיֹּאמֶר אֵלַי
הִנָּבֵא אֶל הָרוּחַ הִנָּבֵא בֶן אָדָם וְאָמַרְתָּ אֶל הָרוּחַ כֹּה אָמַר
אֲדֹנָי יֱהֹוִה מֵאַרְבַּע רוּחוֹת בֹּאִי הָרוּחַ וּפְחִי בַּהֲרוּגִים
10 הָאֵלֶּה וְיִחְיוּ: (י) וְהִנַּבֵּאתִי כַּאֲשֶׁר צִוָּנִי וַתָּבוֹא בָהֶם הָרוּחַ
וַיִּחְיוּ וַיַּעַמְדוּ עַל רַגְלֵיהֶם חַיִל גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד: (יא)
11 וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן אָדָם הָעֲצָמוֹת הָאֵלֶּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה
הִנֵּה אֹמְרִים יָבְשׁוּ עַצְמוֹתֵינוּ וְאָבְדָה תִקְוָתֵנוּ נִגְזַרְנוּ לָנוּ:
12 (יב) לָכֵן הִנָּבֵא וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יֱהֹוִה הִנֵּה
אֲנִי פֹתֵחַ אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וְהַעֲלֵיתִי אֶתְכֶם מִקִּבְרוֹתֵיכֶם
13 עַמִּי וְהֵבֵאתִי אֶתְכֶם אֶל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל: (יג) וִידַעְתֶּם כִּי
אֲנִי יְהֹוָה בְּפִתְחִי אֶת קִבְרוֹתֵיכֶם וּבְהַעֲלוֹתִי אֶתְכֶם
14 מִקִּבְרוֹתֵיכֶם עַמִּי: (יד) וְנָתַתִּי רוּחִי בָכֶם וִחְיִיתֶם וְהִנַּחְתִּי
אֶתְכֶם עַל אַדְמַתְכֶם וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְהֹוָה דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי
נְאֻם יְהֹוָה:

هفطارای شبات «وسط پسح» از کتاب «یحزقل» فصل ۳۷ آیه ۱ الی آیه ۱۴

۱ قدرت خدا بر من قرارگرفت پس اراده خدا مرا بیرون آورد و در میان درّه‌ای گذاشت که آن (درّه) پر از استخوان بود.
۲ مرا گردا گرد، کنار آنها عبور داد و اینک بر روی آن درّه (استخوانها) زیاد و خیلی خشکیده بودند.
۳ به من گفت: ای «بن آدام» آیا این استخوانها زنده خواهند شد؟ گفتم: ای خدا - خداوند، تو میدانی.
۴ به من گفت: برای این استخوانها نبوت کن و به آنها بگو: ای استخوانهای خشکیده، کلام ادونای را بشنوید.
۵ خدا - خداوند به این استخوانها چنین گفته است: اینک من در شما روح وارد میکنم پس زنده خواهید شد.
۶ بر شما رگ و پی مینهم، بر شما گوشت بر میآورم، پوست می‌بندم، در شما روح قرار میدهم زنده خواهید شد، تا بدانید
من ادونای هستم.
۷ همانطورکه دستور گرفتم نبوت کردم، در حین نبوت کردنم ناگهان صدائی بوجود آمد و اینک همهمه‌ای استخوانها،
هرکدام به استخوان خود نزدیک میشدند.
۸ مشاهده کردم که اینک بر آنها رگ و پی وجود دارد و گوشت بر آمده است، از بالا روی آنها، پوست بسته شده است
ولی روح در آنها نیست.
۹ به من گفت: به روح نبوت کن! ای «بن آدام» نبوت کن و به روح بگو! ادونای - خداوند چنین گفته است: ای روح از
چهار جهت بیا و در این کشته‌ها بِدَم تا زنده شوند.
۱۰ همانطوریکه به من دستور داد نبوت کردم. روح در آنها وارد شد، زنده شدند، بر سر پاهای خود ایستادند، جمعیت
بسیار بسیار بزرگی بود.
۱۱ به من گفت: ای «بن آدام» این استخوانها تمام خاندان «ییسرائل» میباشند. آری میگوئید: استخوانهای ما خشک
شده‌اند و امید ما از بین رفته است، برای ما حکم (نابودی) صادر شده است.
۱۲ بنابراین نبوت کن و به آنها بگو: ای قوم من، ادونای - خداوند چنین گفته است: اینک من قبرهای شما را باز میکنم و
شما را از قبرهایتان بیرون میآورم و شما را به خاک «ییسرائل» خواهم آورد.
۱۳ ای قوم من: موقعیکه قبرهای شما را بازکنم و هنگامیکه شما را از قبرهایتان بالا آورم، درک خواهید کرد که من
ادونای هستم.
۱۴ روح خود را در شما میگذارم تا زنده شوید، شما را روی سرزمین خودتان مستقر میکنم تا بدانید من ادونای هستم.
گفتم و اجرا خواهم کرد (این) گفته ادونای است.

הפטרת שביעי של פסח

ספר שמואל ב פרק כב

1 (א) וַיְדַבֵּר דָּוִד לַיהֹוָה אֶת דִּבְרֵי הַשִּׁירָה הַזֹּאת בְּיוֹם הִצִּיל
2 יְהֹוָה אֹתוֹ מִכַּף כָּל אֹיְבָיו וּמִכַּף שָׁאוּל: (ב) וַיֹּאמַר יְהֹוָה
3 סַלְעִי וּמְצֻדָתִי וּמְפַלְטִי לִי: (ג) אֱלֹהֵי צוּרִי אֶחֱסֶה בּוֹ
מָגִנִּי וְקֶרֶן יִשְׁעִי מִשְׂגַּבִּי וּמְנוּסִי מֹשִׁעִי מֵחָמָס תֹּשִׁעֵנִי:
4,5 (ד) מְהֻלָּל אֶקְרָא יְהֹוָה וּמֵאֹיְבַי אִוָּשֵׁעַ: (ה) כִּי אֲפָפֻנִי
6 מִשְׁבְּרֵי מָוֶת נַחֲלֵי בְלִיַּעַל יְבַעֲתֻנִי: (ו) חֶבְלֵי שְׁאוֹל סַבֻּנִי
7 קִדְּמֻנִי מֹקְשֵׁי מָוֶת: (ז) בַּצַּר לִי אֶקְרָא יְהֹוָה וְאֶל אֱלֹהַי
8 אֶקְרָא וַיִּשְׁמַע מֵהֵיכָלוֹ קוֹלִי וְשַׁוְעָתִי בְּאָזְנָיו: (ח) וְתִגָּעַשׁ
{וַיִּתְגָּעַשׁ} וַתִּרְעַשׁ הָאָרֶץ מוֹסְדוֹת הַשָּׁמַיִם יִרְגָּזוּ
9 וַיִּתְגָּעֲשׁוּ כִּי חָרָה לוֹ: (ט) עָלָה עָשָׁן בְּאַפּוֹ וְאֵשׁ מִפִּיו
10 תֹּאכֵל גֶּחָלִים בָּעֲרוּ מִמֶּנּוּ: (י) וַיֵּט שָׁמַיִם וַיֵּרַד וַעֲרָפֶל
11 תַּחַת רַגְלָיו: (יא) וַיִּרְכַּב עַל כְּרוּב וַיָּעֹף וַיֵּרָא עַל כַּנְפֵי
12 רוּחַ: (יב) וַיָּשֶׁת חֹשֶׁךְ סְבִיבֹתָיו סֻכּוֹת חַשְׁרַת מַיִם עָבֵי
13,14 שְׁחָקִים: (יג) מִנֹּגַהּ נֶגְדּוֹ בָּעֲרוּ גַּחֲלֵי אֵשׁ: (יד) יַרְעֵם מִן
15 שָׁמַיִם יְהֹוָה וְעֶלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ: (טו) וַיִּשְׁלַח חִצִּים וַיְפִיצֵם
16 בָּרָק וַיָּהֹמם {וַיָּהֹם}: (טז) וַיֵּרָאוּ אֲפִקֵי יָם יִגָּלוּ מֹסְדוֹת
17 תֵּבֵל בְּגַעֲרַת יְהֹוָה מִנִּשְׁמַת רוּחַ אַפּוֹ: (יז) יִשְׁלַח מִמָּרוֹם
18 יִקָּחֵנִי יַמְשֵׁנִי מִמַּיִם רַבִּים: (יח) יַצִּילֵנִי מֵאֹיְבִי עָז מִשֹּׂנְאַי
19 כִּי אָמְצוּ מִמֶּנִּי: (יט) יְקַדְּמֻנִי בְּיוֹם אֵידִי וַיְהִי יְהֹוָה מִשְׁעָן
20 לִי: (כ) וַיֵּצֵא לַמֶּרְחָב אֹתִי יְחַלְּצֵנִי כִּי חָפֵץ בִּי: (כא)
21,22 יִגְמְלֵנִי יְהֹוָה כְּצִדְקָתִי כְּבֹר יָדַי יָשִׁיב לִי: (כב) כִּי שָׁמַרְתִּי
23 דַּרְכֵי יְהֹוָה וְלֹא רָשַׁעְתִּי מֵאֱלֹהָי: (כג) כִּי כָל מִשְׁפָּטוֹ
24 {מִשְׁפָּטָיו} לְנֶגְדִּי וְחֻקֹּתָיו לֹא אָסוּר מִמֶּנָּה: (כד) וָאֶהְיֶה
25 תָמִים לוֹ וָאֶשְׁתַּמְּרָה מֵעֲוֹנִי: (כה) וַיָּשֶׁב יְהֹוָה לִי כְּצִדְקָתִי
26 כְּבֹרִי לְנֶגֶד עֵינָיו: (כו) עִם חָסִיד תִּתְחַסָּד עִם גִּבּוֹר תָּמִים

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای «روز هفتم پسح» از کتاب «دوم شموئل» فصل ۲۲ آیه ۱ الی آیه ۵۱

۱ «داوید» روزیکه ادونای او را از چنگ تمام دشمنانش و از چنگ «شائول» رهانید مطالب این شعر را برای ادونای سرود.

۲ گفت: ادونای برای من، صخره و پناهگاه و رهاننده است...

۳ خداوند پروردگار من است، به او پناه میبرم، سپر من و نیروی نجات، ملجاء و گریزگاه و نجات دهنده من است، از ظلم مرا نجات خواهد داد.

۴ ادونای را قابل ستایش میخوانم و از دشمنانم نجات میابم.

۵ زیرا امواج مرگ مرا احاطه کرده‌اند، سیل‌های (مردم) شریر مرا هراسان نموده‌اند.

۶ دردهای مرگ (آور) اطراف مرا گرفته‌اند، دامهای مرگ (زا) به استقبالم آمده‌اند.

۷ موقعیکه در عذاب قرار داشتم ادونای را مورد خطاب قرار دادم به درگاه خداوندم خواندم، او صدای مرا از محرابش شنید و ناله من بگوشهایش رسید.

۸ زمین متزلزل شده لرزید، پایه‌های آسمان تکان خورده متزلزل گشتند چونکه او (یعنی خدا) خشمگین شده بود.

۹ از بینی او دود خارج گردید و آتش دهانش، سوزاننده بود - اخگرها از آن مشتعل شدند.

۱۰ از آسمان متمایل شد و نزول اجلال فرمود، ابر تیره‌ای زیر پاهایش بود.

۱۱ بر (فرشته) «کروو» سوار شد و پرواز نمود، روی بالهای باد آشکار گردید.

۱۲ اطراف خود را سایبانهائی از تاریکی قرار داد، آبهای فراوان، ابرهای غلیظ افلاک.

۱۳ از نور حضور او اخگرهای آتش، مشتعل شدند.

۱۴ ادونای از آسمان آن (دشمن)ها را مضطرب نمود و باریتعالی صدای خود را بلند کرد.

۱۵ تیرهائی فرستاد و آنها را پراکنده ساخت، (با رعد) برق پریشان نمود.

۱۶ (آنگاه) با نهیب ادونای از وزش باد بینی‌اش، بسترهای دریا نمایان شدند و پایه‌های گیتی آشکار گردیدند.

۱۷ از عرش فرستاد مرا گرفت، از آبها بیرونم کشید.

۱۸ مرا از دشمن قدرتمندم و از بدخواهانم که از من قوی‌تر بودند رهائی بخشید.

۱۹ (آنها) در زمان گرفتاریم با من دشمنی کردند ولی ادونای برای من پناهگاه بود.

۲۰ نظر به اینکه طالب من بود مرا رهائی داد و به رفاه رسانید.

۲۱ ادونای نسبت به صداقتم پاداشم داد و مطابق پاکی دستم بمن عوض داد.

۲۲ زیرا راه و روش‌های ادونای را مراعات نمودم و از خداوندم نافرمانی نکردم.

۲۳ زیرا تمام قضاوتهایش در مقابل من هستند و از قانون‌های بی چون و چرایش دوری نخواهم کرد.

۲۴ نسبت باو درستکار بودم و از گناه ورزیدن پرهیز کردم.

۲۵ خدا مطابق درستکاریم و چون پاکی‌ام که در مدّ نظرش بودم بمن عوض داد.

۲۶ (ای خدا) با پارسا منش مهربانی میکنی، با شجاع درستکار، بدرستی رفتار میکنی.

27 תִּתַּמָּם: (כז) עִם נָבָר תִּתָּבָר וְעִם עִקֵּשׁ תִּתַּפָּל: (כח)
28,29 וְאֶת עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל רָמִים תַּשְׁפִּיל: (כט) כִּי
30 אַתָּה נֵירִי יְהֹוָה וַיהֹוָה יַגִּיהַּ חָשְׁכִּי: (ל) כִּי בְכָה אָרוּץ
31 גְּדוּד בֵּאלֹהַי אֲדַלֶּג שׁוּר: (לא) הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת
32 יְהֹוָה צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ: (לב) כִּי מִי אֵל
מִבַּלְעֲדֵי יְהֹוָה וּמִי צוּר מִבַּלְעֲדֵי אֱלֹהֵינוּ: (לג) הָאֵל
33 מָעוּזִּי חָיִל וַיַּתֵּר תָּמִים דַּרְכּוֹ {דַּרְכִּי}: (לד) מְשַׁוֶּה רַגְלָיו
34 {רַגְלַי} כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמוֹתַי יַעֲמִדֵנִי: (לה) מְלַמֵּד יָדַי
35 לַמִּלְחָמָה וְנִחַת קֶשֶׁת נְחוּשָׁה זְרֹעֹתָי: (לו) וַתִּתֶּן לִי מָגֵן
36 יִשְׁעֶךָ וַעֲנֹתְךָ תַּרְבֵּנִי: (לז) תַּרְחִיב צַעֲדִי תַּחְתֵּנִי וְלֹא
37 מָעֲדוּ קַרְסֻלָּי: (לח) אֶרְדְּפָה אֹיְבַי וָאַשְׁמִידֵם וְלֹא אָשׁוּב
38 עַד כַּלּוֹתָם: (לט) וָאֲכַלֵּם וָאֶמְחָצֵם וְלֹא יְקוּמוּן וַיִּפְּלוּ
39 תַּחַת רַגְלָי: (מ) וַתַּזְרֵנִי חַיִל לַמִּלְחָמָה תַּכְרִיעַ קָמַי
40 תַּחְתֵּנִי: (מא) וְאֹיְבַי תַּתָּה לִּי עֹרֶף מְשַׂנְאַי וָאַצְמִיתֵם:
41 (מב) יִשְׁעוּ וְאֵין מֹשִׁיעַ אֶל יְהֹוָה וְלֹא עָנָם: (מג)
42 וְאֶשְׁחָקֵם כַּעֲפַר אָרֶץ כְּטִיט חוּצוֹת אֲדִקֵּם אֶרְקָעֵם: (מד)
43 וַתְּפַלְּטֵנִי מֵרִיבֵי עַמִּי תִּשְׁמְרֵנִי לְרֹאשׁ גּוֹיִם עַם לֹא יָדַעְתִּי
44 יַעַבְדֻנִי: (מה) בְּנֵי נֵכָר יִתְכַּחֲשׁוּ לִי לִשְׁמוֹעַ אֹזֶן יִשָּׁמְעוּ
45 לִי: (מו) בְּנֵי נֵכָר יִבֹּלוּ וְיַחְגְּרוּ מִמִּסְגְּרוֹתָם: (מז) חַי
46,47 יְהֹוָה וּבָרוּךְ צוּרִי וְיָרֻם אֱלֹהֵי צוּר יִשְׁעִי: (מח) הָאֵל הַנֹּתֵן
48 נְקָמֹת לִי וּמוֹרִיד עַמִּים תַּחְתֵּנִי: (מט) וּמוֹצִיאִי מֵאֹיְבָי
49 וּמִקָּמַי תְּרוֹמְמֵנִי מֵאִישׁ חֲמָסִים תַּצִּילֵנִי: (נ) עַל כֵּן אוֹדְךָ
50 יְהֹוָה בַּגּוֹיִם וּלְשִׁמְךָ אֲזַמֵּר: (נא) מִגְדִּיל {מִגְדּוֹל}
51 יְשׁוּעוֹת מַלְכּוֹ וְעֹשֶׂה חֶסֶד לִמְשִׁיחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד
עוֹלָם:

هفطارای روز هفتم پسح

۲۷ با پاکدل با انصاف عمل میکنی و با کج رفتار با سرسختی رفتار مینمائی.
۲۸ مردم بیچاره را نجات میدهی و نگاهت بر مغروران است، آنها را پست میگردانی.
۲۹ زیرا ای ادونای تو چراغ من هستی، پس ادونای است که تاریکی مرا روشن خواهد کرد.
۳۰ زیرا بوسیله تو (دنبال) هنگ سربازان میدوم، بیاری خداوندم از دیوار (مانع) می جهم.
۳۱ خدای قادر راه و روشش کامل است، گفتار ادونای بی آلایش میباشد. او پشتیبان کسانی است که به او پناه میبرند.
۳۲ زیرا بجز ادونای چه کسی تواناست و بجز خداوندمان چه کسی صخره پناه است.
۳۳ خدای قادر - ملجاء من، قدرتمند است پس مرا از مشکلات سر راهم کاملاً جهانید.
۳۴ پاهای مرا (برای تعقیب دشمن) مانند گوزن‌ها قرار داد و مرا بر مقامات بلند استوار نمود.
۳۵ دستان مرا برای جنگ ورزیده میکند بطوریکه کمان مسی با بازوان من خرد میشود.
۳۶ سپر نجاتت را به من عطا کردی و اجابتت را برای (درخواست‌های) من زیاد کردی.
۳۷ گامهای مرا وسعت دادی، مچ پاهایم لغزش نیافتند.
۳۸ دشمنانم را تعقیب نموده نابودشان کردم و تا آنها را فنا نکنم برنخواهم گشت.
۳۹ آنها را تباه نموده چنان کوبیدم که نتوانند بلند شوند، زیرا پاهایم ساقط شدند.
۴۰ برای جنگ، به من قدرت بخشیدی، مخالفین مرا زیر پاهایم بزانو در آوردی.
۴۱ دشمنانم را وادار کردی بمن پشت کنند، همینطور بدخواهانم را تا نابودشان سازم.
۴۲ (آنها) متوجه شدند که نجات دهنده‌ای نیست پس به خدا (روی آوردند) ولی خدا (درخواست) آنها را اجابت نکرد.
۴۳ مانند خاک آنها را سائیدم، مانند گِل کوچه‌ها پایمال کرده و لِه نمودم.
۴۴ مرا از نزاع کنندگام قومم رهانیدی، مرا برای رهبری ملت‌ها محافظت کردی و قومی که نمی‌شناختم مرا خدمت کردند.
۴۵ بیگانگان خود را به من تسلیم کردند، با رسیدن صدا بگوش (آنها) از من اطاعت نمودند.
۴۶ بیگانگان عاجز میشدند و از مخفی‌گاه‌های خود لنگ‌لنگان خارج میشدند.
۴۷ ادونای زنده است و آفریدگار من متبارک است. پروردگار، صخره نجات من برافراشته میباشد.
۴۸ ادونای قادریکه انتقام مرا میگیرد و ملت‌ها را پیش پای من بزانو در میآورد...
۴۹ مرا از میان دشمنانم خارج میکند و در میان بدخواهانم مرا بر می‌افرازد، از دست ستمگران خلاص میکند.
۵۰ از این رو ای ادونای ترا در میان ملت‌ها می‌ستایم و بنام تو سرود سپاس میخوانم.
۵۱ (خدا بارها) نجات پادشاه خود (داوید) را افزون نموده و تا ابد (به پادشاه) مسخ شده خود یعنی «داوید» و نسلش احسان میکند.

הפטרת שמיני של פסח

ספר ישעיה פרק י -יא - יב

1 (לב) עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לַעֲמֹד יְנֹפֵף יָדוֹ הַר בֵּית {בַּת צִיּוֹן}
2 גִּבְעַת יְרוּשָׁלָם: (לג) הִנֵּה הָאָדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת מְסָעֵף
פֻּארָה בְּמַעֲרָצָה וְרָמֵי הַקּוֹמָה גְּדוּעִים וְהַגְּבֹהִים יִשְׁפָּלוּ:
3 (לד) וְנִקַּף סִבְכֵי הַיַּעַר בַּבַּרְזֶל וְהַלְּבָנוֹן בְּאַדִּיר יִפּוֹל:
4,5 (א) וְיָצָא חֹטֶר מִגֵּזַע יִשָׁי וְנֵצֶר מִשָּׁרָשָׁיו יִפְרֶה: (ב) וְנָחָה
עָלָיו רוּחַ יְהוָה רוּחַ חָכְמָה וּבִינָה רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה רוּחַ
6 דַּעַת וְיִרְאַת יְהוָה: (ג) וַהֲרִיחוֹ בְּיִרְאַת יְהוָה וְלֹא לְמַרְאֵה
7 עֵינָיו יִשְׁפּוֹט וְלֹא לְמִשְׁמַע אָזְנָיו יוֹכִיחַ: (ד) וְשָׁפַט בְּצֶדֶק
דַּלִּים וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לְעַנְוֵי אָרֶץ וְהִכָּה אֶרֶץ בְּשֵׁבֶט פִּיו
8 וּבְרוּחַ שְׂפָתָיו יָמִית רָשָׁע: (ה) וְהָיָה צֶדֶק אֵזוֹר מָתְנָיו
9 וְהָאֱמוּנָה אֵזוֹר חֲלָצָיו: (ו) וְגָר זְאֵב עִם כֶּבֶשׂ וְנָמֵר עִם
גְּדִי יִרְבָּץ וְעֵגֶל וּכְפִיר וּמְרִיא יַחְדָּו וְנַעַר קָטֹן נֹהֵג בָּם:
10 (ז) וּפָרָה וָדֹב תִּרְעֶינָה יַחְדָּו יִרְבְּצוּ יַלְדֵיהֶן וְאַרְיֵה כַּבָּקָר
11 יֹאכַל תֶּבֶן: (ח) וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל חֻר פָּתֶן וְעַל מְאוּרַת
12 צִפְעוֹנִי גָּמוּל יָדוֹ הָדָה: (ט) לֹא יָרֵעוּ וְלֹא יַשְׁחִיתוּ בְּכָל
הַר קָדְשִׁי כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת יְהוָה כַּמַּיִם לַיָּם
13 מְכַסִּים: (י) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שֹׁרֶשׁ יִשַׁי אֲשֶׁר עֹמֵד לְנֵס
14 עַמִּים אֵלָיו גּוֹיִם יִדְרֹשׁוּ וְהָיְתָה מְנֻחָתוֹ כָּבוֹד: (יא) וְהָיָה
בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדֹנָי שֵׁנִית יָדוֹ לִקְנוֹת אֶת שְׁאָר עַמּוֹ
אֲשֶׁר יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר וּמִמִּצְרַיִם וּמִפַּתְרוֹס וּמִכּוּשׁ וּמֵעֵילָם
15 וּמִשִּׁנְעָר וּמֵחֲמָת וּמֵאִיֵּי הַיָּם: (יב) וְנָשָׂא נֵס לַגּוֹיִם וְאָסַף
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל וּנְפֻצוֹת יְהוּדָה יְקַבֵּץ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ:
16 (יג) וְסָרָה קִנְאַת אֶפְרַיִם וְצֹרְרֵי יְהוּדָה יִכָּרֵתוּ אֶפְרַיִם לֹא
17 יְקַנֵּא אֶת יְהוּדָה וִיהוּדָה לֹא יָצֹר אֶת אֶפְרָיִם: (יד) וְעָפוּ
בְכָתֵף פְלִשְׁתִּים יָמָּה יַחְדָּו יָבֹזּוּ אֶת בְּנֵי קֶדֶם אֱדוֹם

هفطارای «روز هشتم پسح» از کتاب «یشعیا» فصل ۱۰ آیه ۳۲ الی آیه ۳۴ فصل ۱۱ آیه یک الی ۱۶ و فصل ۱۲ آیه یک الی آیه ۶

۱ او (سَن خریو - شاه آشور) در «نُو» ماند، و دست خود را (بعلامت تحقیر) به طرف کوه جماعت «صیون» - تپه «یروشالییم» تکان داد.

۲ اینک سرور، ادونای صوائوت شاخه را با تبر بزرگ قطع میکند و بلند قدان (پهلوانان) خُرد میشوند و بلند مرتبه‌ها پست میگردند.

۳ شاخه‌های در هم پیچیده جنگل با آهن بریده میشوند و لبنان بدست مردی توانا سقوط میکند (لبنان: منظور از قشون آشور است که همانند جنگل بی شمار بودند).

۴ شاخه‌ای از ذریه «ییشای» خارج خواهد شد و جوانه‌ای از ریشه‌های او شکوفا خواهد گشت.

۵ قدرت خدا یعنی: نیروی عقل، نیروی فهم، نیروی تدبیر، نیروی شجاعت و نیروی معرفت خدا ترسی بر وی قرار خواهد گرفت.

۶ (وی) با نیروی خداترسی، او (یعنی متهم) را میبوید، و از روی دید ظاهر داوری نمیکند، و از روی شنیده‌های گوشش محکوم نمیکند.

۷ بلکه بینوایان را از روی عدالت داوری خواهد کرد و برای افراد فروتن با درستی حکمیت خواهد کرد. مردم (کشوری راکه از او اطاعت نکنند) با شلاقِ دهانش، خواهد زد و شریر را با فُوت لبهایش خواهد کشت.

۸ عدالت، کمربندکمرش و ایمان، قدرت صلب او خواهد بود.

۹ (در زمان ماشیح) گرگ با بره منزل خواهد کرد و پلنگ با بزغاله خواهد آرمید، و گوساله و شیر جوان و گاومیش با هم خواهند بود و نوجوان کوچکی آنها را خواهد برد.

۱۰ ماده گاو و خرس با هم میچرند، بچه‌هایشان (یکجا) میآرمند، و شیر چون گاو، کاه خواهد خورد.

۱۱ بچه شیرخواری کنار سوراخ مارکُبرا بازی میکند و بچه از شیر گرفته‌ای دستش را به لانه افعی دراز خواهد کرد.

۱۲ چون همانگونه که آبها دریا را میپوشانند (کرّه) زمین از معرفت خدا پُر میشود، در تمام کوه مقدس من بدی نخواهند کرد و فساد انجام نخواهند داد.

۱۳ در آن روز ریشه «ییشای» (ماشیح) برای ملت‌ها بمنزله پرچمی است که قوم‌ها بدنبال او سرازیر شوند و مقر حکومت او مورد احترام خواهد بود.

۱۴ در آن روز، خدا برای دومین بار برای بازخرید قومش که در «آشور» و «مصر» و «پتروس» و «حبشه» و «عیلام» و «شینعار» و «حَمات» و جزایر دریا باقی مانده است، قدرتش را اعمال میکند.

۱۵ (ماشیح) پرچمی را برای ملت‌ها (بعلامت) بلند میکند و (بدینوسیله) آوارگان «ییسرائل» (ده سبط) را جمع خواهد کرد و پراکندگان «یهودا» (دو سبط) را از چهار گوشه دنیا گِرد خواهد آورد.

۱۶ حسادت «افرئیم» از بین خواهد رفت و دشمنان «یهودا» نابود خواهند شد. «افرئیم» نسبت به «یهودا» حسادت نخواهد کرد و «یهودا» «افرئیم» را مورد محاصره قرار نخواهد داد.

۱۷ به طرف «پلیشطیم» - به غرب پرواز خواهند کرد و با هم، ساکنین شرق را غارت خواهند نمود، دست خود را به «ادوم» و «موآو» دراز خواهند کرد و «بنی عمون» مطیع آنها خواهد شد.

18 וּמוֹאָב מִשְׁלוֹחַ יָדָם וּבְנֵי עַמּוֹן מִשְׁמַעְתָּם: (טו) וְהֶחֱרִים
יְהוָה אֵת לְשׁוֹן יָם מִצְרַיִם וְהֵנִיף יָדוֹ עַל הַנָּהָר בַּעְיָם רוּחוֹ
19 וְהִכָּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים וְהִדְרִיךְ בַּנְּעָלִים: (טז) וְהָיְתָה
מְסִלָּה לִשְׁאָר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשָּׁאֵר מֵאַשּׁוּר כַּאֲשֶׁר הָיְתָה
לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם עֲלֹתוֹ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:
20 (א) וְאָמַרְתָּ בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדְךָ יְהוָה כִּי אָנַפְתָּ בִּי יָשֹׁב
21 אַפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי: (ב) הִנֵּה אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד
22 כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה: (ג) וּשְׁאַבְתֶּם
23 מַיִם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעַיְנֵי הַיְשׁוּעָה: (ד) וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא
הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו הַזְכִּירוּ
24 כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ: (ה) זַמְּרוּ יְהוָה כִּי גֵאוּת עָשָׂה מידַעַת
25 {מוּדַעַת} זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ: (ו) צַהֲלִי וָרֹנִּי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן
כִּי גָדוֹל בְּקִרְבֵּךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

هفطارای روز هشتم پسح

۱۸ ادونای، باریکه دریای مصر (یعنی نیل) را تباه خواهد کرد و دستش را بر رودخانه (فرات) با اراده قدرتمندش تکان
خواهد داد و چنان آنرا خواهد زدکه به هفت جویبار تبدیل شود و (آوارگان قومش را از آنها) با کفش بگذراند.
۱۹ همانگونه که برای «بیسرائل» زمان خروجش از «مصر»، بوقوع پیوست، برای باقی مانده قومش که در «آشور»
باقی ماندهاند بزرگ راهی بوجود خواهد آمد.
۲۰ در آن روز خواهی گفت: ای ادونای ترا شکر میگویم که بر من خشم کردی ولی خشمت فرو نشست و دلداریم دادی.
۲۱ آری - خدای قادر، نجات بخش من است به او توکل دارم و نمیترسم چونکه خدا قوت من است و مورد ستایش،
موجب نجات من شد.
۲۲ با شادمانی از چشمه‌های نجات، آب خواهید کشید.
۲۳ در آن روز خواهید گفت: از ادونای تشکر کنید، نام او را صدا بزنید کارهای عجیب او را به آگاهی ملت‌ها برسانید،
یادآور شوید که نام او متعال است.
۲۴ ادونای را مدح گوئید، چونکه کار عظیمی انجام داده است و این در تمام (کره) زمین معلوم است.
۲۵ ای ساکن «صیون» چونکه خدای مقدس «بیسرائل» در میان تو بزرگوار است شادی کن و ترنم نما.

הפטרת חג השבועות ליום א

ספר יחזקאל פרק א - ג

1 (א) וַיְהִי בִּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה בָּרְבִיעִי בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ וַאֲנִי
בְתוֹךְ הַגּוֹלָה עַל נְהַר כְּבָר נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וָאֶרְאֶה מַרְאוֹת
2 אֱלֹהִים: (ב) בַּחֲמִשָּׁה לַחֹדֶשׁ הִיא הַשָּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְגָלוּת
3 הַמֶּלֶךְ יוֹיָכִין: (ג) הָיֹה הָיָה דְבַר יְהוָה אֶל יְחֶזְקֵאל בֶּן בּוּזִי
הַכֹּהֵן בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִּים עַל נְהַר כְּבָר וַתְּהִי עָלָיו שָׁם יַד יְהוָה:
4 (ד) וָאֵרֶא וְהִנֵּה רוּחַ סְעָרָה בָּאָה מִן הַצָּפוֹן עָנָן גָּדוֹל וְאֵשׁ
מִתְלַקַּחַת וְנֹגַהּ לוֹ סָבִיב וּמִתּוֹכָהּ כְּעֵין הַחַשְׁמַל מִתּוֹךְ
5 הָאֵשׁ: (ה) וּמִתּוֹכָהּ דְּמוּת אַרְבַּע חַיּוֹת וְזֶה מַרְאֵיהֶן דְּמוּת
6 אָדָם לָהֵנָּה: (ו) וְאַרְבָּעָה פָנִים לְאֶחָת וְאַרְבַּע כְּנָפַיִם
7 לְאַחַת לָהֶם: (ז) וְרַגְלֵיהֶם רֶגֶל יְשָׁרָה וְכַף רַגְלֵיהֶם כְּכַף
8 רֶגֶל עֵגֶל וְנֹצְצִים כְּעֵין נְחֹשֶׁת קָלָל: (ח) וידו {וִידֵי} אָדָם
מִתַּחַת כַּנְפֵיהֶם עַל אַרְבַּעַת רִבְעֵיהֶם וּפְנֵיהֶם וְכַנְפֵיהֶם
9 לְאַרְבַּעְתָּם: (ט) חֹבְרֹת אִשָּׁה אֶל אֲחוֹתָהּ כַּנְפֵיהֶם לֹא
10 יִסַּבּוּ בְלֶכְתָּן אִישׁ אֶל עֵבֶר פָּנָיו יֵלֵכוּ: (י) וּדְמוּת פְּנֵיהֶם
פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אַרְיֵה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעְתָּם וּפְנֵי שׁוֹר
11 מֵהַשְּׂמֹאול לְאַרְבַּעְתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעְתָּן: (יא) וּפְנֵיהֶם
וְכַנְפֵיהֶם פְּרֻדוֹת מִלְמָעְלָה לְאִישׁ שְׁתַּיִם חֹבְרוֹת אִישׁ
12 וּשְׁתַּיִם מְכַסּוֹת אֵת גְּוִיֹּתֵיהֶנָה: (יב) וְאִישׁ אֶל עֵבֶר פָּנָיו
יֵלֵכוּ אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁמָּה הָרוּחַ לָלֶכֶת יֵלֵכוּ לֹא יִסַּבּוּ
13 בְּלֶכְתָּן: (יג) וּדְמוּת הַחַיּוֹת מַרְאֵיהֶם כְּגַחֲלֵי אֵשׁ בֹּעֲרוֹת
כְּמַרְאֵה הַלַּפִּדִים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנֹגַהּ לָאֵשׁ וּמִן
14 הָאֵשׁ יוֹצֵא בָרָק: (יד) וְהַחַיּוֹת רָצוֹא וָשׁוֹב כְּמַרְאֵה הַבָּזָק:
15 (טו) וָאֵרֶא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפַן אֶחָד בָּאָרֶץ אֵצֶל הַחַיּוֹת
16 לְאַרְבַּעַת פָּנָיו: (טז) מַרְאֵה הָאוֹפַנִּים וּמַעֲשֵׂיהֶם כְּעֵין
תַּרְשִׁישׁ וּדְמוּת אֶחָד לְאַרְבַּעְתָּן וּמַרְאֵיהֶם וּמַעֲשֵׂיהֶם

هفطارای روز «اول شاووعوت» از کتاب «یحزقل»
فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۲۸ و فصل ۳ آیه ۱۲

۱ سال سی‌ام (یوول) روز پنجم ماه چهارم (تموز) بود و من در «گُولا» (غُربت و آوارگی) کنار رود «کِوار» (شاخه‌ای از رود فرات در بابل) بودم، آسمانها گشوده شدند و رویائی را از خداوند مشاهده کردم.

۲ روز پنجم (ماه چهارم - تموز) از سال پنجم گالوت (آوارگی) پادشاه «یویاخین» بود.

۳ در سرزمین «کَسدیم» (کلدانیها)، کنار رود «کِوار» کلام ادونای به «یحزقل» پسر «بوزی» کُوهن الهام گردید. در آنجا نبوت ادونای به او نازل شد.

۴ ملاحظه کردم اینک گردبادی از شمال آمد. (آن گِردباد) ابری سنگین (آورد و از میان آن ابر) آتش زبانه میکشید، گرداگرد آن (ابر) نورانی بود و از میان آن یعنی از میان آن آتش، چیزی مانند برق (بنظر میرسید).

۵ و در میان آن (آتش)، شکل چهار حیوان (بنظر میرسید) و منظره آنها چنین بود: آنها قیافه آدم داشتند.

۶ هر یک از آنها چهار صورت داشت و هر یک از آنها دارای چهار بال بود.

۷ و پاهایشان مستقیم و کف پاهای آنها همچون پای گوساله بود که مثل مِس صیقلی شده میدرخشید.

۸ از چهار جهت زیر بالهای‌شان، دستهای آدمی بود (همچنین) از چهار جهت دارای صورت و بال بودند.

۹ بالهای آنها یکی بدیگری پیوسته بود موقع رفتن‌شان دور نمیزدند، هرکدام جهت صورت خود میرفت (به آیه ۱۲ مراجعه شود).

۱۰ شکل قیافه آنها (از یک طرف) صورت آدم، و از سمت راست چهار تائی‌شان صورت شیر داشتند و از سمت چپ چهار تائی‌شان صورت گاو داشتند و از سمت دیگر چهار تائی‌شان صورت عقاب داشتند.

۱۱ برای هر یک، از بالا، صورت‌ها و بال‌هایشان مجزا بودند، برای هر یک، دو تا (از بالها) پیوسته بودند و دو تا (از بالها) بدن‌شان را می‌پوشانیدند.

۱۲ هر یک از آنها در جهت صورت خود میرفت، جهتی که الهام میشد به آنجا بروند میرفتند، هنگام حرکت‌شان دور نمیزدند.

۱۳ شکل این حیوان‌ها، یعنی قیافه‌شان مانند اخگرهای آتش برافروخته - همچون منظره مشعل‌هائی بود که بین این حیوانها زبانه میکشید. این آتش مُنور بود و از این آتش جرقه‌های برق خارج میشد.

۱۴ و این حیوانها به سرعت برق از این سو به آنسو میدویدند.

۱۵ این حیوان‌ها را مشاهده میکردم، اینک کنار هر حیوانی روی زمین یک چرخ (که) از چهار سمت‌شان (بتواند حرکت کند) وجود داشت.

۱۶ منظره عملکرد این چرخها زمردفام بود، دارای یک شکل بودند، منظره عملکرد آنها چون چرخی در میان چرخ دیگر بود.

17 כַּאֲשֶׁר יִהְיֶה הָאוֹפַן בְּתוֹךְ הָאוֹפָן: (יז) עַל אַרְבַּעַת
18 רִבְעֵיהֶן בְּלֶכְתָּם יֵלֵכוּ לֹא יִסַּבּוּ בְּלֶכְתָּן: (יח) וְגַבֵּיהֶן וְגֹבַהּ
לָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם וְגַבֹּתָם מְלֵאֹת עֵינַיִם סָבִיב לְאַרְבַּעְתָּן:
19 (יט) וּבְלֶכֶת הַחַיּוֹת יֵלְכוּ הָאוֹפַנִּים אֶצְלָם וּבְהִנָּשֵׂא הַחַיּוֹת
20 מֵעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפַנִּים: (כ) עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָּׁם
הָרוּחַ לָלֶכֶת יֵלֵכוּ שָׁמָּה הָרוּחַ לָלֶכֶת וְהָאוֹפַנִּים יִנָּשְׂאוּ
21 לְעֻמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָּאוֹפַנִּים: (כא) בְּלֶכְתָּם יֵלֵכוּ
וּבְעָמְדָם יַעֲמֹדוּ וּבְהִנָּשְׂאָם מֵעַל הָאָרֶץ יִנָּשְׂאוּ הָאוֹפַנִּים
22 לְעֻמָּתָם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בָּאוֹפַנִּים: (כב) וּדְמוּת עַל רָאשֵׁי
הַחַיָּה רָקִיעַ כְּעֵין הַקֶּרַח הַנּוֹרָא נָטוּי עַל רָאשֵׁיהֶם
23 מִלְמָעְלָה: (כג) וְתַחַת הָרָקִיעַ כַּנְפֵיהֶם יְשָׁרוֹת אִשָּׁה אֶל
אֲחוֹתָהּ לְאִישׁ שְׁתַּיִם מְכַסּוֹת לָהֵנָּה וּלְאִישׁ שְׁתַּיִם מְכַסּוֹת
24 לָהֵנָּה אֵת גְּוִיֹּתֵיהֶם: (כד) וָאֶשְׁמַע אֶת קוֹל כַּנְפֵיהֶם כְּקוֹל
מַיִם רַבִּים כְּקוֹל שַׁדַּי בְּלֶכְתָּם קוֹל הֲמֻלָּה כְּקוֹל מַחֲנֶה
25 בְּעָמְדָם תְּרַפֶּינָה כַנְפֵיהֶן: (כה) וַיְהִי קוֹל מֵעַל לָרָקִיעַ
26 אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁם בְּעָמְדָם תְּרַפֶּינָה כַנְפֵיהֶן: (כו) וּמִמַּעַל
לָרָקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁם כְּמַרְאֵה אֶבֶן סַפִּיר דְּמוּת כִּסֵּא
וְעַל דְּמוּת הַכִּסֵּא דְּמוּת כְּמַרְאֵה אָדָם עָלָיו מִלְמָעְלָה:
27 (כז) וָאֵרֶא כְּעֵין חַשְׁמַל כְּמַרְאֵה אֵשׁ בֵּית לָהּ סָבִיב
מִמַּרְאֵה מָתְנָיו וּלְמָעְלָה וּמִמַּרְאֵה מָתְנָיו וּלְמַטָּה רָאִיתִי
28 כְּמַרְאֵה אֵשׁ וְנֹגַהּ לוֹ סָבִיב: (כח) כְּמַרְאֵה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר
יִהְיֶה בֶעָנָן בְּיוֹם הַגֶּשֶׁם כֵּן מַרְאֵה הַנֹּגַהּ סָבִיב הוּא מַרְאֵה
דְּמוּת כְּבוֹד יְהוָה וָאֶרְאֶה וָאֶפֹּל עַל פָּנַי וָאֶשְׁמַע קוֹל
מְדַבֵּר:
29 (יב) וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ
כְּבוֹד יְהוָה מִמְּקוֹמוֹ:

هفطارای روز اول شاووعوت

۱۷ (این چرخها) موقع حرکت‌شان به چهار سمت میرفتند (لذا این حیوانها) موقع حرکت دور نمیزدند.

۱۸ و طوق‌های (این چرخها) بلند بودند و هیبت داشتند و هر چهارتائی‌شان (حیوانها) دارای ابروهائی بودند (که زیر آنها) دورادور، پر از چشم بود.

۱۹ هنگام حرکت این حیوانها، چرخها با آنها میرفتند و هنگام بلند شدن این حیوانها از روی زمین، چرخها (با آنها) بلند میشدند.

۲۰ به سمتی که الهام میشد به آنجا حرکت کنند، میرفتند. آری به آنجا (ئی که) الهام شده بود، چرخها با آن (حیوان)ها بلند میشدند زیرا الهام به حیوانها (الهام) به چرخها میبود.

۲۱ هنگام حرکت (حیوانها، چرخها هم) حرکت میکردند و موقع توقف میایستادند و هنگام بلند شدن از روی زمین، چرخها با آنها بلند میشدند زیرا الهام به حیوانها (الهام) به چرخها میبود.

۲۲ و شکل طَبَقی (بلورین) مانند یخ، وحشت‌آور، روی سر این حیوانها بود، یعنی از بالا روی سر آنها قرار داشت.

۲۳ زیر این طَبَق، بالها نسبت به یکدیگر بصورت موازی قرار داشتند. هر یک از آن (حیوان)ها را دو بال میپوشانید، (آری) هر یک از آنها، دو بال جسم‌شان را می‌پوشانید.

۲۴ صدای بالهای آنها را همچون صدای آبهای فراوان - مثل صدای (قادر مطلق) «اِل شد -ای» و هنگام انتشار یافتن - مثل صدای هیاهو - مانند صدای اردوی لشکر شنیدم، موقع توقف، (از حرکت) بالهای خود را سُست میکردند.

۲۵ در بالای طَبَقی که روی سرشان بود، صدائی وجود داشت (این سوای صدائی بودکه) موقع توقف، بالهای خود را سُست میکردند.

۲۶ و در بالای آن طَبَقی که روی سرشان بود، شکل تختی به قیافه سنگ یاقوت وجود داشت، و روی ترکیب این تخت، شکلی چون قیافه آدم که از بالا روی آن قرارگرفته بود (وجود داشت).

۲۷ (شکل این آدم را) مشاهده کردم چیزی نظیر برق - مانند منظره آتش دارای محفظه‌ای بود، این منظره ازکمر او ببالا بود و منظره کمر او به پائین را مشاهده کردم مثل منظره آتشی بودکه دورادورش نورانی (باشد).

۲۸ این نور در اطرافِ (شکل این آدم) مانند رنگین کمانی بودکه در روز بارانی بوجود آید. این، دیدگاه جلال ادونای بود، همینکه دیدم بر روی خود افتادم و صدائی شنیدم که سخن میفگت:

۲۹ بادی مرا بلند کرد و صدای همهمه بلندی شنیدم: «جلال ادونای در جایگاه خود متبارک است».

הפטרת חג השבועות ליום שני

ספר חבקוק פרק ב -ג

1,2 (כ) וַיהֹוָה בְּהֵיכַל קָדְשׁוֹ הַס מִפָּנָיו כָּל הָאָרֶץ: (א) תְּפִלָּה
3 לַחֲבַקּוּק הַנָּבִיא עַל שִׁגְיֹנוֹת: (ב) יְהֹוָה שָׁמַעְתִּי שִׁמְעֲךָ
יָרֵאתִי יְהֹוָה פָּעָלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים חַיֵּיהוּ בְּקֶרֶב שָׁנִים תּוֹדִיעַ
4 בְּרֹגֶז רַחֵם תִּזְכּוֹר: (ג) אֱלוֹהַּ מִתֵּימָן יָבוֹא וְקָדוֹשׁ מֵהַר
פָּארָן סֶלָה כִּסָּה שָׁמַיִם הוֹדוֹ וּתְהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ: (ד)
5 וְנֹגַהּ כָּאוֹר תִּהְיֶה קַרְנַיִם מִיָּדוֹ לוֹ וְשָׁם חֶבְיוֹן עֻזֹּה {עֻזּוֹ}:
6,7 (ה) לְפָנָיו יֵלֶךְ דָּבֶר וְיֵצֵא רֶשֶׁף לְרַגְלָיו: (ו) עָמַד וַיְמֹדֶד
אֶרֶץ רָאָה וַיַּתֵּר גּוֹיִם וַיִּתְפֹּצְצוּ הַרְרֵי עַד שַׁחוּ גִּבְעוֹת
8 עוֹלָם הֲלִיכוֹת עוֹלָם לוֹ: (ז) תַּחַת אָוֶן רָאִיתִי אָהֳלֵי כוּשָׁן
9 יִרְגְּזוּן יְרִיעוֹת אֶרֶץ מִדְיָן: (ח) הֲבִנְהָרִים חָרָה יְהֹוָה אִם
בַּנְּהָרִים אַפֶּךָ אִם בַּיָּם עֶבְרָתֶךָ כִּי תִרְכַּב עַל סוּסֶיךָ
10 מַרְכְּבֹתֶיךָ יְשׁוּעָה: (ט) עֶרְיָה תֵעוֹר קַשְׁתֶּךָ שְׁבֻעוֹת מַטּוֹת
11 אֹמֶר סֶלָה נְהָרוֹת תְּבַקַּע אָרֶץ: (י) רָאוּךָ יָחִילוּ הָרִים זֶרֶם
12 מַיִם עָבָר נָתַן תְּהוֹם קוֹלוֹ רוֹם יָדֵיהוּ נָשָׂא: (יא) שֶׁמֶשׁ
יָרֵחַ עָמַד זְבֻלָה לְאוֹר חִצֶּיךָ יְהַלֵּכוּ לְנֹגַהּ בְּרַק חֲנִיתֶךָ:
14,13 (יב) בְּזַעַם תִּצְעַד אָרֶץ בְּאַף תָּדוּשׁ גּוֹיִם: (יג) יָצָאתָ
לְיֵשַׁע עַמֶּךָ לְיֵשַׁע אֶת מְשִׁיחֶךָ מָחַצְתָּ רֹּאשׁ מִבֵּית רָשָׁע
15 עָרוֹת יְסוֹד עַד צַוָּאר סֶלָה: (יד) נָקַבְתָּ בְמַטָּיו רֹאשׁ פְּרָזָו
{פְּרָזָיו} יִסְעֲרוּ לַהֲפִיצֵנִי עֲלִיצֻתָם כְּמוֹ לֶאֱכֹל עָנִי
16 בַּמִּסְתָּר: (טו) דָּרַכְתָּ בַיָּם סוּסֶיךָ חֹמֶר מַיִם רַבִּים: (טז)
17 שָׁמַעְתִּי וַתִּרְגַּז בִּטְנִי לְקוֹל צָלְלוּ שְׂפָתַי יָבוֹא רָקָב בַּעֲצָמַי
וְתַחְתַּי אֶרְגָּז אֲשֶׁר אָנוּחַ לְיוֹם צָרָה לַעֲלוֹת לְעַם יְגוּדֶנּוּ:
18 (יז) כִּי תְאֵנָה לֹא תִפְרָח וְאֵין יְבוּל בַּגְּפָנִים כִּחֵשׁ מַעֲשֵׂה
זַיִת וּשְׁדֵמוֹת לֹא עָשָׂה אֹכֶל גָּזַר מִמִּכְלָה צֹאן וְאֵין בָּקָר
19 בָּרְפָתִים: (יח) וַאֲנִי בַּיהֹוָה אֶעְלוֹזָה אָגִילָה בֵּאלֹהֵי יִשְׁעִי:

هفطارای روز «دوم شاووعوت» از کتاب «حَوَقوق» فصل ۲ آیه ۲۰ و فصل ۳ آیه یک الی آیه ۱۹

۱ خدا در محراب مقدسش است، ای مردم دنیا همه از ترس خشم او، خاموش!!
۲ نماز «حَوَقوق» پیغمبر بخاطر اشتباهات (سهویش).
۳ *ای ادونای خبر (آمدن) ترا (برای قصاص ظالمان) شنیدم، ای ادونای هراسان شدم. عمل (معجزه) خود را در طی* سالها تجدید بفرما، و در بین این سالها اطلاع بده، در حین غضب، ترحم کردن را مدّ نظر داشته باش.
۴ خداوند از «یَمَن» (سرزمین عساو) و خدای مقدس ازکوه «پاران» (سرزمین «ییشماعل» برای اعطای توراه) نزول اجلال فرمود، شکوه او آسمان‌ها را پوشانید و مدح اوکره زمین را پُرکرد.
۵ جرقه‌ای (از نور الهی) چون منبع نور میبود -اشعه‌ای از قدرت (نور) او متجلی شد و آنجا مخفی‌گاه قدرت او (بود).
۶ (برای قصاص ظالمان) پیشاپیش او طاعون حرکت میکرد و از قدم او صاعقه خارج میشد.
۷ (خدا) برخاست و زمین را در نور دید، نظرکرد و گروههائی را گریزان نمودکوههای ثابت متلاشی شدند، تپه‌های ثابت خم گشتند. (آری) کار طبیعت از جانب اوست.
۸ چادرهای «کوشان» را نمایگر ظلم دیدم و خیمه‌های میدیان بلرزه در آمدند.
۹ موقعی که بر اسب خود سوار شدی - مرکب تو (عازم) نجات (ییسرائل شد) آیا ادونای، بر رودخانه‌ها غضبناک گشته، آیا خشمت به نهرها بود. آیا قهرت متوجه دریا بود (که آنها را خشک کردی) تا «ییسرائل» از آنها بگذرد.
۱۰ (بخاطر) سوگندها (ئی که به پدران ما یادکردی تا این سرزمین را به اسباط (ییسرائل) بدهی، قول تو ابدی است، رنگین کمانت را آشکارکردی، زمین رودخانه‌ها را بیرون داد (برای ییسرائل آب تأمین کنند).
۱۱ کوهها ترا دیدند مضطرب شدند، جریان آب (رودخانه یَردن) برگشت، لُجه‌ها صدای (فَوَران آب) سر دادند، قدرت او (خدا، آبها را) بطرف بالا بُرد.
۱۲ خورشید و ماه در جایگاه خود ایستادند (ییسرائل) با نور تیرهای تو، با درخشندگی برق نیزه تو، میرفتند.
۱۳ به روی زمین با خشم گام بر میداشتی، قوم‌ها را با قهر در هم میکوبیدی.
۱۴ برای نجات قومت - برای نجات (پادشاه ییسرائل) «ماشیح» خود دست بکار شدی، رئیس خاندان شریر را تا گردن عریان کرده ضربت زدی.
۱۵ رئیس قشونش را بوسیله ستاد فرماندهی‌اش در حالیکه بر من هجوم میآوردند تا مرا پراکنده سازند مجازات کردی، شادی آنها مانند (شادی) از بین بردن مظلومی در پنهانگاه‌ها بود.
۱۶ با اسبهای خود دریا و آبهای کثیرش را تا گل و لای ته دریا لگدمال کردی.
۱۷ شنیدم و اندرونم بلرزه در آمد، از صدا (ی این خبر) لبهایم بهم میخوردند، در استخوانهایم پوسیدگی پدیدار شد و در جای خود میلرزیدم تا اینکه با فرا رسیدن روز مصیبت برای دشمن آرامش یافته - علیه ملتی که ضد او (ضد ییسرائل) لشکرکشی کرده است، قیام کنم.
۱۸ زیرا برای دشمن درخت انجیر گل نخواهدکرد و حاصلی در تاکستانها نخواهد بود، درخت زیتون محصول نخواهد داد، کشتزارها فرآورده‌ای نخواهند داشت، نسل گوسفند از آغل منقطع خواهد گشت و در گاودان‌ها، گاوی وجود نخواهد داشت.
۱۹ پس من بخاطر ادونای شادمانی میکنم، بخاطر خداوند نجات دهنده‌ام خوشحالی مینمایم.

20 (יט) יֱהֹוִה אֲדֹנָי חֵילִי וַיָּשֶׂם רַגְלַי כָּאַיָּלוֹת וְעַל בָּמוֹתַי
יַדְרִכֵנִי לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹתָי׃

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز دوم شاووعوت

۲۰ خداوند - خدا، مایه قدرت من است، پاهایم را مانند آهوان قرار خواهد داد (تا دشمنان را تعقیب کنم) و به
بلندی‌هایم (یعنی کوه صیون) مرا هدایت خواهد فرمود. بسوی رهبر ارکستر برای خواندن سرودهایم!

הפטרת שחרית של תשעה באב

ספר ירמיה פרק ח - ט

1 (יג) אָסֹף אֲסִיפֵם נְאֻם יְהוָֹה אֵין עֲנָבִים בַּגֶּפֶן וְאֵין תְּאֵנִים
2 בַּתְּאֵנָה וְהֶעָלֶה נָבֵל וָאֶתֵּן לָהֶם יַעַבְרוּם: (יד) עַל מָה
אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים הֵאָסְפוּ וְנָבוֹא אֶל עָרֵי הַמִּבְצָר וְנִדְּמָה שָּׁם
כִּי יְהוָֹה אֱלֹהֵינוּ הֲדִמָּנוּ וַיַּשְׁקֵנוּ מֵי רֹאשׁ כִּי חָטָאנוּ
3 לַיהוָֹה: (טו) קַוֵּה לְשָׁלוֹם וְאֵין טוֹב לְעֵת מַרְפֵּה וְהִנֵּה
4 בְעָתָה: (טז) מִדָּן נִשְׁמַע נַחְרַת סוּסָיו מִקּוֹל מִצְהֲלוֹת
אַבִּירָיו רָעֲשָׁה כָּל הָאָרֶץ וַיָּבוֹאוּ וַיֹּאכְלוּ אֶרֶץ וּמְלוֹאָהּ עִיר
5 וְיֹשְׁבֵי בָהּ: (יז) כִּי הִנְנִי מְשַׁלֵּחַ בָּכֶם נְחָשִׁים צִפְעֹנִים
אֲשֶׁר אֵין לָהֶם לָחַשׁ וְנִשְּׁכוּ אֶתְכֶם נְאֻם יְהוָֹה: (יח)
6,7 מַבְלִיגִיתִי עֲלֵי יָגוֹן עָלַי לִבִּי דַוָּי: (יט) הִנֵּה קוֹל שַׁוְעַת
בַּת עַמִּי מֵאֶרֶץ מַרְחַקִּים הַיהוָֹה אֵין בְּצִיּוֹן אִם מַלְכָּהּ אֵין
8 בָּהּ מַדּוּעַ הִכְעִסוּנִי בִּפְסִלֵיהֶם בְּהַבְלֵי נֵכָר: (כ) עָבַר
9 קָצִיר כָּלָה קָיִץ וַאֲנַחְנוּ לוֹא נוֹשָׁעְנוּ: (כא) עַל שֶׁבֶר בַּת
10 עַמִּי הָשְׁבַּרְתִּי קָדַרְתִּי שַׁמָּה הֶחֱזִקָתְנִי: (כב) הַצֳרִי אֵין
בְּגִלְעָד אִם רֹפֵא אֵין שָׁם כִּי מַדּוּעַ לֹא עָלְתָה אֲרֻכַת בַּת
11 עַמִּי: (כג) מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם וְעֵינִי מְקוֹר דִּמְעָה וְאֶבְכֶּה
יוֹמָם וָלַיְלָה אֵת חַלְלֵי בַת עַמִּי:
12 (א) מִי יִתְּנֵנִי בַמִּדְבָּר מְלוֹן אֹרְחִים וְאֶעֶזְבָה אֶת עַמִּי
וְאֵלְכָה מֵאִתָּם כִּי כֻלָּם מְנָאֲפִים עֲצֶרֶת בֹּגְדִים: (ב)
13 וַיַּדְרְכוּ אֶת לְשׁוֹנָם קַשְׁתָּם שֶׁקֶר וְלֹא לֶאֱמוּנָה גָּבְרוּ בָאָרֶץ
כִּי מֵרָעָה אֶל רָעָה יָצָאוּ וְאֹתִי לֹא יָדָעוּ נְאֻם יְהוָֹה: (ג)
14 אִישׁ מֵרֵעֵהוּ הִשָּׁמֵרוּ וְעַל כָּל אָח אַל תִּבְטָחוּ כִּי כָל אָח
15 עָקוֹב יַעְקֹב וְכָל רֵעַ רָכִיל יַהֲלֹךְ: (ד) וְאִישׁ בְּרֵעֵהוּ יְהָתֵלּוּ
וֶאֱמֶת לֹא יְדַבֵּרוּ לִמְּדוּ לְשׁוֹנָם דַּבֶּר שֶׁקֶר הַעֲוֵה נִלְאוּ:
16 (ה) שִׁבְתְּךָ בְּתוֹךְ מִרְמָה בְּמִרְמָה מֵאֲנוּ דַעַת אוֹתִי נְאֻם

هفطارای صبح «نهم آو» از کتاب «یرمیاهو»
فصل ۸ آیه ۱۳ الی آیه ۲۳ و فصل ۹ آیه یک الی آیه ۲۳

۱ فرموده ادونای است: حتماً آنها را نابود میکنم. در تاک، انگور وجود نداشته باشد و در درخت انجیر، (میوه) انجیر. برگ‌ها پژمرده میشود، برای آنها موجب میشوم از بین بروند.

۲ برای چه نشسته‌ایم، جمع شوید تا وارد شهرهای حصاردار شویم در آنجا آرام بگیریم، چونکه ادونای - خداوند ما، ما را خاموش ساخته است و بخاطر اینکه به خدا خطاکرده‌ایم، به ما آب زهر نوشانیده است.

۳ امید به صلح و نبودن خیر! به انتظار شفا و اینک ترس ناگهانی.

۴ از «دان» (مرز شمالی) صدای شیهه اسبهایش بگوش رسیده، تمام‌کشور از صدای فریاد دلیرانش متزلزل گشته، وارد شدند. تمام‌کشور و دارائی‌اش را تباه‌کردند - شهرها را با ساکنانش.

۵ زیرا اینک من مارهای زهردار راکه صدای (فیش) ندارند در میان شما روانه میکنم که شما را بگزند. (این) فرموده ادونای است.

۶ خود را از غم تسلی میدادم ولی قلبم در درونم دردناک بود.

۷ اینک صدای فریاد اهل قوم من از سرزمین‌های دور: آیا ادونای در «صیون» نیست؟ آیا پادشاهش در آن وجود ندارد؟ (که ما را نجات دهد) (پاسخ خدا) چرا با بُت‌های خود - با چیزهای پوچ بیگانه، مرا عصبانی نمودید؟

۸ وقت درو سپری شد، تابستان بپایان رسید و ما نجات نیافتیم.

۹ (یرمیاهو میگوید) بخاطر شکست اهل قومم خُرد شدم، ناراحت گشتم، پریشانی مرا در برگرفته است.

۱۰ آیا در «گیلعاد» «بلسان» (ضد زهر) وجود ندارد؟ یا پزشکی آنجا نیست؟ چرا برای اهل قوم من علاجی فراهم نشد؟

۱۱ ای کاش سرم پر از آب و چشمم منبع اشک بود، برای کشتگان اهل قومم شبانه‌روز بگریم.

۱۲ ای کاش، در بیابان، کسی به من مسافرخانه‌ای میداد تا قومم را ترک‌کنم و از پیش آنها بروم چونکه تمام‌شان زناکار و اجتماع خیانتکار میباشند.

۱۳ (این) فرموده ادونای است: زبانشان را زِه میکردند، کمانشان دروغ بود. در این سرزمین قدرت گرفتند ولی نه از روی درستی، ازکار بدی، به‌کار بد دیگری میپرداختند و مرا نشناختند.

۱۴ (زنهار) هرکدام از رفیق خود احتیاط نمائید! و به هیچ برادری اطمینان نداشته باشید، زیرا هر برادری واقعاً فریب میدهد و هر دوستی دنبال سخن چینی میرود.

۱۵ هرکس دوست خود را به ریشخند میگیرد، و از حقیقت صحبت نمیکند. زبانشان را به دروغ‌گفتن تعلیم میدهند، از کجروی‌کردن (زیاده، خودشان هم) عاجزه شده‌اند.

۱۶ (گوئی) در میان مکر و حیله قرارگرفته‌ای، از روی تزویر از شناختن من خودداری میکنید. (این) فرموده ادونای است.

17 יְהֹוָה: (ו) לָכֵן כֹּה אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת הִנְנִי צוֹרְפָם
18 וּבְחַנְתִּים כִּי אֵיךְ אֶעֱשֶׂה מִפְּנֵי בַּת עַמִּי: (ז) חֵץ שָׁוחֵט
{שָׁחוּט} לְשׁוֹנָם מִרְמָה דִבֵּר בְּפִיו שָׁלוֹם אֶת רֵעֵהוּ יְדַבֵּר
19 וּבְקִרְבּוֹ יָשִׂים אָרְבּוֹ: (ח) הַעַל אֵלֶּה לֹא אֶפְקָד בָּם נְאֻם
20 יְהֹוָה אִם בְּגוֹי אֲשֶׁר כָּזֶה לֹא תִתְנַקֵּם נַפְשִׁי: (ט) עַל
הֶהָרִים אֶשָּׂא בְכִי וָנֶהִי וְעַל נְאוֹת מִדְבָּר קִינָה כִּי נִצְּתוּ
מִבְּלִי אִישׁ עֹבֵר וְלֹא שָׁמְעוּ קוֹל מִקְנֶה מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם וְעַד
21 בְּהֵמָה נָדְדוּ הָלָכוּ: (י) וְנָתַתִּי אֶת יְרוּשָׁלַםִ לְגַלִּים מְעוֹן
22 תַּנִּים וְאֶת עָרֵי יְהוּדָה אֶתֵּן שְׁמָמָה מִבְּלִי יוֹשֵׁב: (יא) מִי
הָאִישׁ הֶחָכָם וְיָבֵן אֶת זֹאת וַאֲשֶׁר דִּבֶּר פִּי יְהֹוָה אֵלָיו
וְיַגִּדָהּ עַל מָה אָבְדָה הָאָרֶץ נִצְּתָה כַמִּדְבָּר מִבְּלִי עֹבֵר:
23 (יב) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה עַל עָזְבָם אֶת תּוֹרָתִי אֲשֶׁר נָתַתִּי
24 לִפְנֵיהֶם וְלֹא שָׁמְעוּ בְקוֹלִי וְלֹא הָלְכוּ בָהּ: (יג) וַיֵּלְכוּ
אַחֲרֵי שְׁרִרוּת לִבָּם וְאַחֲרֵי הַבְּעָלִים אֲשֶׁר לִמְּדוּם אֲבוֹתָם:
25 (יד) לָכֵן כֹּה אָמַר יְהֹוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְנִי
מַאֲכִילָם אֶת הָעָם הַזֶּה לַעֲנָה וְהִשְׁקִיתִים מֵי רֹאשׁ: (טו)
26 וַהֲפִצוֹתִים בַּגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ הֵמָּה וַאֲבוֹתָם וְשִׁלַּחְתִּי
27 אַחֲרֵיהֶם אֶת הַחֶרֶב עַד כַּלּוֹתִי אוֹתָם: (טז) כֹּה אָמַר
יְהֹוָה צְבָאוֹת הִתְבּוֹנְנוּ וְקִרְאוּ לַמְקוֹנְנוֹת וּתְבוֹאֶינָה וְאֶל
28 הַחֲכָמוֹת שִׁלְחוּ וְתָבוֹאנָה: (יז) וּתְמַהֵרְנָה וְתִשֶּׂנָה עָלֵינוּ
29 נֶהִי וְתֵרַדְנָה עֵינֵינוּ דִּמְעָה וְעַפְעַפֵּינוּ יִזְּלוּ מָיִם: (יח) כִּי
קוֹל נְהִי נִשְׁמַע מִצִּיּוֹן אֵיךְ שֻׁדָּדְנוּ בֹּשְׁנוּ מְאֹד כִּי עָזַבְנוּ
30 אָרֶץ כִּי הִשְׁלִיכוּ מִשְׁכְּנוֹתֵינוּ: (יט) כִּי שְׁמַעְנָה נָשִׁים דְּבַר
יְהֹוָה וְתִקַּח אָזְנְכֶם דְּבַר פִּיו וְלַמֵּדְנָה בְנוֹתֵיכֶם נֶהִי וְאִשָּׁה
31 רְעוּתָהּ קִינָה: (כ) כִּי עָלָה מָוֶת בְּחַלּוֹנֵינוּ בָּא
בְּאַרְמְנוֹתֵינוּ לְהַכְרִית עוֹלָל מִחוּץ בַּחוּרִים מֵרְחֹבוֹת:
32 (כא) דַּבֵּר כֹּה נְאֻם יְהֹוָה וְנָפְלָה נִבְלַת הָאָדָם כְּדֹמֶן עַל

هفطارای صبح نهم آو

۱۷ بنابراین ادونای صوائوت چنین فرموده است: اینک من آنها را قال کرده تصفیه میکنم. (در غیر اینصورت) پس با اجتماع قوم خود چگونه رفتار کنم؟
۱۸ زبانشان تیری است کارساز، با حیله صحبت میکنند. (در حالیکه) با دوستش از صلح سخن میگوید، در درون خویش برای او کمین میگذارد.
۱۹ آیا نباید بخاطر این (کار)ها از آنها بازخواست کنم؟ یا از قومی که این چنین است، ذات من انتقام نگیرد. (این) فرموده ادونای است.
۲۰ بر سر کوهها، گریه و ناله و در کنار واحه‌ها، نوحه سر دهم چونکه بدون اینکه کسی گذر کند (که عامل آتش سوزی شود) به آتش کشیده شد، صدای مواشی (هم) بگوش نمیرسد، از پرنده تا چارپا آواره گشتند و رفتند.
۲۱ «یروشالییم» را (در اثر ویرانی) به توده خاک که محل شغالهاست مبدل خواهم کرد و شهرهای «یهودا» را به خرابه‌ای تبدیل خواهم نمود.
۲۲ مرد عاقل کیست که این مطلب را درک کند که ادونای مستقیماً به وی سخن گفته است و آنرا بازگو نماید: به چه علت این سرزمین از بین رفته است و چون بیابانی که رهگذری نداشته باشد که عامل آتش سوزی شود به آتش کشیده شده است.
۲۳ ادونای فرمود: برای اینست که توراه مراکه در میان آنها قرار دادم ترک کردند و به حرف من توجهی ننمودند و به آن رفتار نکردند.
۲۴ بدنبال شرارت قلب خودشان و به دنبال بُت‌هائی که پدرانشان به آنها تعلیم دادند رفتند.
۲۵ بنابراین ادونای صوائوت، خداوند «ییسرائل» چنین فرموده است: اینک من به این قوم افسنطین خواهم خورانید و به آنها آب تلخ خواهم نوشانید.
۲۶ در بین قوم‌هائی که نه خودشان و نه پدرانشان میشناختند آنها را پراکنده خواهم ساخت و شمشیر را بدنبال‌شان خواهم فرستاد تا آنها را تمام کنم.
۲۷ ادونای صوائوت چنین فرموده است: توجه کنید و زنان نوحه سرا را دعوت نمائید، بیایند و زنان دانا را صدا بزنید وارد شوند.
۲۸ (آنها) عجله نمایند و نوحه‌سرائی کنند، تا چشمان ما اشک ببارند و پِلکان ما آب جاری سازند.
۲۹ چون از «صیون» صدای نوحه شنیده شد! (نوحه‌سرایان میگفتند:) چگونه مورد غارت قرار گرفته‌ایم، بسیار شرمنده‌ایم که سرزمین را ترک کرده‌ایم که مسکن‌های‌مان، (ما را) بیرون ریختند.
۳۰ ای خانم‌ها کلام ادونای را بشنوید و گوشتان به سخن گفته شده‌ی او توجه کند: دختران‌تان را نوحه‌سرائی یاد دهید، و هر زنی بدیگری مویه‌خوانی (تعلیم دهد).
۳۱ زیراکه مرگ از پنجره‌های ما بالا آمد و داخل کاخ‌های‌مان شد. تا اینکه بچه‌ها را درکوچه - جوانها را در خیابان نابود کند.
۳۲ (ای خانم نوحه‌سرا) فرموده ادونای چنین است: لاشه آدمی مانند پِهن و مثل بافه غله پشت سر دروگر بر سطح کشتزار خواهد افتاد و جمع کننده‌ای وجود نخواهد داشت.

33 פְּנֵי הַשָּׂדֶה וּכְעָמִיר מֵאַחֲרֵי הַקֹּצֵר וְאֵין מְאַסֵּף׃ (כב) כֹּה
אָמַר יְהוָה אַל יִתְהַלֵּל חָכָם בְּחָכְמָתוֹ וְאַל יִתְהַלֵּל הַגִּבּוֹר
34 בִּגְבוּרָתוֹ אַל יִתְהַלֵּל עָשִׁיר בְּעָשְׁרוֹ׃ (כג) כִּי אִם בְּזֹאת
יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְׂכֵּל וְיָדֹעַ אוֹתִי כִּי אֲנִי יְהוָה עֹשֶׂה
חֶסֶד מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בָּאָרֶץ כִּי בְאֵלֶּה חָפַצְתִּי נְאֻם יְהוָה׃

هفطارای صبح نهم آو

۳۳ ادونای چنین فرموده است: خردمند به عقل خویش ننازد، پهلوان بزور خود نبالد و ثروتمند به دارائی خویش منم نزند.

۳۴ مگر اینکه کسیکه میخواهد خودستائی کند، بدینوسیله بخود ببالد: «با درک و شناختن من». چونکه من -ادونای عامل احسان، داوری و عدالت در زمین هستم و خواستار اینها بوده‌ام (این) فرموده ادونای است.

הפטרת מנחה בתשעה באב

ספר הושע פרק יד - ספר מיכה פרק ז

1 (ב) שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהֹוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ: (ג)
2 קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהֹוָה אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא
3 עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ: (ד) אַשּׁוּר לֹא
יוֹשִׁיעֵנוּ עַל סוּס לֹא נִרְכָּב וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ
4 לְמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ אֲשֶׁר בְּךָ יְרֻחַם יָתוֹם: (ה) אֶרְפָּא מְשׁוּבָתָם
5 אֹהֲבֵם נְדָבָה כִּי שָׁב אַפִּי מִמֶּנּוּ: (ו) אֶהְיֶה כַטַּל לְיִשְׂרָאֵל
6 יִפְרַח כַּשּׁוֹשַׁנָּה וְיַךְ שָׁרָשָׁיו כַּלְּבָנוֹן: (ז) יֵלְכוּ יוֹנְקוֹתָיו וִיהִי
7 כַזַּיִת הוֹדוֹ וְרֵיחַ לוֹ כַּלְּבָנוֹן: (ח) יָשֻׁבוּ יֹשְׁבֵי בְצִלּוֹ יְחַיּוּ
8 דָגָן וְיִפְרְחוּ כַגָּפֶן זִכְרוֹ כְּיֵין לְבָנוֹן: (ט) אֶפְרַיִם מַה לִּי
עוֹד לָעֲצַבִּים אֲנִי עָנִיתִי וַאֲשׁוּרֶנּוּ אֲנִי כִּבְרוֹשׁ רַעֲנָן מִמֶּנִּי
9 פֶּרְיְךָ נִמְצָא: (י) מִי חָכָם וְיָבֵן אֵלֶּה נָבוֹן וְיֵדָעֵם כִּי יְשָׁרִים
דַּרְכֵי יְהֹוָה וְצַדִּקִים יֵלְכוּ בָם וּפֹשְׁעִים יִכָּשְׁלוּ בָם:
10 (יח) מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית
נַחֲלָתוֹ לֹא הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: (יט)
11 יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל
12 חַטֹּאתָם: (כ) תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای بعد از ظهر «نهم آو» از کتاب «هوشع» فصل ۱۴ آیه ۲ الی آیه ۱۰ و کتاب «میخا» فصل ۷ آیه ۱۸ الی ۲۰

۱ ای «ییسرائل» چون بخاطر گناهت لغزش خورده‌ای بدرگاه ادونای - خداوندت توبه کن.

۲ با خود سخنان (توبه‌آمیز) گرفته بسوی ادونای برگشت نمائید، به او بگوئید: هر گناهی را ببخش و (عمل) خوب را قبول بفرما. ما بجای (قربانی کردن) گاوهای نر (سخنان) لب‌های خود را عوض خواهیم داد.

۳ (دولت) آشور ما را نجات نخواهد داد. (برای رفتن به مصر و درخواست کمک از آن دولت) بر اسب سوار نخواهیم شد (نمیرویم) و دیگر به ساخته‌های دست خود «خداوند» نخواهم گفت. چونکه یتیم (یعنی ملت بیکس ییسرائل) بوسیله تو مورد ترحم قرار خواهد گرفت.

۴ (خدا میفرماید:) چونکه خشم من از او (یعنی از ییسرائل) برگشته است افسارگسیختگی آنها را معالجه خواهم کرد و از روی بخشندگی آنها را دوست خواهم داشت.

۵ برای «ییسرائل» چون شبنم خواهم بود. مانند گل سرخ شکوفا خواهد شد و چون (درختان سرسبز و خرّم) لبنان ریشه خواهد دوانید.

۶ شاخه‌های او پخش خواهد شد. شکُوه او مانند درخت زیتون (که همیشه سبز است) و مانند (درختان سرسبز و خرّم) لبنان معطر خواهد بود.

۷ آنهائیکه زیر سایه او (یعنی سایه خداوند) می‌نشینند از دربدری بر خواهند گشت، غله پرورش خواهند داد، مانند درخت مُو شکوفا خواهند شد. ذکر او (یعنی ذکر احسان خدا) مانند شراب لبنان است (که مزه‌اش یادآور آنست، همینطور هم احسان ادونای یادآور نام مقدس اوست).

۸ «افرییم» (میگوید) مرا دیگر با بُت‌ها چه کار - (خدا میگوید) من او (ییسرائل را) نجات داده سخنانش را تصدیق میکنم من (برای ییسرائل) مانند درخت سرسبز و خرّم (پر سایه) میباشم محصول تو از جانب من تأمین میشود.

۹ عاقل کیست که اینها را درک کند؟ فهیم (کیست) تا از اینها اطلاع حاصل کند؟ که طریقت‌های ادونای مستقیم میباشد. نیکوکاران در آن گام مینهند و شریران در آن میلغزند.

۱۰ مانند تو قادری بخشنده گناه وکسی که از سر تقصیر ییسرائل نصیب خود بگذرد کیست؟ (قادری که) تا ابد خشم خود را نگه نمیدارد زیرا او طالب احسان کردن است...

۱۱ (قادری که از خشم خود) برمیگردد و به ما ترحم میکند، گناهان ما را پایمال نموده و تمام خطاهای‌شان (خطاهای ییسرائل) را در ته دریا خواهد ریخت.

۱۲ چونکه از روزگار قدیم به پدران ما سوگند یاد نمودی، (برای اجرای قولهایت) حقیقت را برای «یعقُوو» و لطف خود را برای «اوراهام» اختصاص خواهی داد.

הפטרת יום א ראש השנה

ספר שמואל א פרק א - ב

1 (א) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הָרָמָתַיִם צוֹפִים מֵהַר אֶפְרָיִם
וּשְׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן יְרֹחָם בֶּן אֱלִיהוּא בֶּן תֹּחוּ בֶן צוּף
2 אֶפְרָתִי: (ב) וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית
3 פְּנִנָּה וַיְהִי לִפְנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים: (ג) וְעָלָה
הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ מִיָּמִים יָמִימָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת וְלִזְבֹּחַ
לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשִׁלֹה וְשָׁם שְׁנֵי בְנֵי עֵלִי חָפְנִי וּפִנְחָס
4 כֹּהֲנִים לַיהוָה: (ד) וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וְנָתַן לִפְנִנָּה
5 אִשְׁתּוֹ וּלְכָל בָּנֶיהָ וּבְנוֹתֶיהָ מָנוֹת: (ה) וּלְחַנָּה יִתֵּן מָנָה
אַחַת אַפָּיִם כִּי אֶת חַנָּה אָהֵב וַיהוָה סָגַר רַחְמָהּ: (ו)
6 וְכִעֲסַתָּה צָרָתָהּ גַּם כַּעַס בַּעֲבוּר הַרְּעִמָהּ כִּי סָגַר יְהוָה
7 בְּעַד רַחְמָהּ: (ז) וְכֵן יַעֲשֶׂה שָׁנָה בְשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ בְּבֵית
8 יְהוָה כֵּן תַּכְעִסֶנָּה וַתִּבְכֶּה וְלֹא תֹאכַל: (ח) וַיֹּאמֶר לָהּ
אֶלְקָנָה אִישָׁהּ חַנָּה לָמֶה תִבְכִּי וְלָמֶה לֹא תֹאכְלִי וְלָמֶה
9 יֵרַע לְבָבֵךְ הֲלוֹא אָנֹכִי טוֹב לָךְ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים: (ט) וַתָּקָם
חַנָּה אַחֲרֵי אָכְלָה בְשִׁלֹה וְאַחֲרֵי שָׁתֹה וְעֵלִי הַכֹּהֵן יֹשֵׁב עַל
10 הַכִּסֵּא עַל מְזוּזַת הֵיכַל יְהוָה: (י) וְהִיא מָרַת נָפֶשׁ
11 וַתִּתְפַּלֵּל עַל יְהוָה וּבָכֹה תִבְכֶּה: (יא) וַתִּדֹּר נֶדֶר וַתֹּאמַר
יְהוָה צְבָאוֹת אִם רָאֹה תִרְאֶה בָּעֳנִי אֲמָתֶךָ וּזְכַרְתַּנִי וְלֹא
תִשְׁכַּח אֶת אֲמָתֶךָ וְנָתַתָּה לַאֲמָתְךָ זֶרַע אֲנָשִׁים וּנְתַתִּיו
לַיהוָה כָּל יְמֵי חַיָּיו וּמוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ: (יב)
12 וְהָיָה כִּי הִרְבְּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה וְעֵלִי שֹׁמֵר אֶת פִּיהָ:
13 (יג) וְחַנָּה הִיא מְדַבֶּרֶת עַל לִבָּהּ רַק שְׂפָתֶיהָ נָּעוֹת וְקוֹלָהּ
14 לֹא יִשָּׁמֵעַ וַיַּחְשְׁבֶהָ עֵלִי לְשִׁכֹּרָה: (יד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עֵלִי
15 עַד מָתַי תִּשְׁתַּכָּרִין הָסִירִי אֶת יֵינֵךְ מֵעָלָיִךְ: (טו) וַתַּעַן
חַנָּה וַתֹּאמֶר לֹא אֲדֹנִי אִשָּׁה קְשַׁת רוּחַ אָנֹכִי וְיַיִן וְשֵׁכָר לֹא

هفطارای روز «اول روش‌هشانا» از کتاب «اول شموئل»
فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۲۸ و فصل ۲ آیه یک الی ۱۰

۱ مردی بود از «راماتیم صوفیم» ازکوه «افرائیم» بنام «القانا» فرزند «یروحام» فرزند «الیهو» فرزند «توحو» فرزند «صوف» اهل «افرات».

۲ دو زن داشت یکی «حنا» و نام دومی «پنینا» بود. «پنینا» دارای بچه‌هائی بود ولی «حنا» فرزندی نداشت.

۳ این مرد همه ساله از شهرش برای تعظیم و ذبح نمودن بدرگاه ادونای صوائوت به «شیلو» میرفت و آنجا دو پسران «عِلِی» (کوهن بزرگ) «حُوفنی» و «پنحاس» در حضور ادونای (خدمت) کوهن میکردند.

۴ روز (جشن) بود «القانا» ذبحی نمود و برای «پنینا» زنش و برای تمام پسران و دخترانش، قسمت‌هائی اختصاص داد.

۵ و برای «حنا» یک قسمت پسندیده و چشمگیر داد چونکه «حنا» محبوبه او بود ولی ادونای رحم او را بسته بود.

۶ هوویش برای اینکه او را رنج دهد (اضافه بر غُصه‌ی بی اولادی) مرتباً موجب خشمگین شدن او میشد. چون (ادونای رحم او را بسته بود).

۷ (القانا) همه ساله همینطور عمل میکرد، هر وقت (حنا) بخانه ادونای به زیارت میآمد (پنینا) به همین نحو او را عصبانی میکرد. لذا (حنا) میگریید و خوراک نمیخورد.

۸ «القانا» شوهرش به او میگفت: «حنا» برای چه گریه میکنی؟ برای چه خوراک نمیخوری؟ و برای چه اوقات خود را تلخ میکنی؟ مگر نه من از ده فرزند (که پنینا زائیده است) برای تو بهتر میباشم.

۹ «حنا» بعد از خوراک خوردن در «شیلو» و بعد از نوشیدن در حالیکه کوهن (بزرگ) روی صندلی کنار چهارچوب محراب (خانه) ادونای نشست، بر پا ایستاد.

۱۰ او در حالیکه دلشکسته بود، استغاثه کرده بشدت گریه میکرد.

۱۱ پس نذری نمود و گفت: ای ادونای صوائوت، اگر به بیچارگی کنیزت توجه نمائی و مرا مدّ نظر قرار دهی و کنیزت را به فراموشی نسپاری و به کنیزت نسلی با شخصیت عطا فرمائی من او را تمام عمرش به ادونای اختصاص میدهم و تیغ بر سرش بکار نخواهد رفت.

۱۲ موقعی که در حضور ادونای زیاد استغاثه مینمود چنین شد که «عِلِی» متوجه دهان او شد.

۱۳ «حنا» در دلش سخن میگفت، فقط لبانش تکان میخوردند و صدایش شنیده نمی‌شد. «عِلِی» پنداشت که او مست است.

۱۴ «عِلِی» به او گفت: تا به کی در مستی میمانی؟ شراب را از خود دورکن.

۱۵ «حنا» جواب داد و گفت: نه، ای آقای من، من زنی افسرده دل هستم و شراب و نوشابه‌ی مستی‌آور ننوشیده‌ام، عقده خود را در پیشگاه ادونای باز میکنم.

16 שָׁתִיתִי וָאֶשְׁפֹּךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהֹוָה: (טז) אַל תִּתֵּן אֶת
אֲמָתְךָ לִפְנֵי בַּת בְּלִיָּעַל כִּי מֵרֹב שִׂיחִי וְכַעְסִי דִּבַּרְתִּי עַד
17 הֵנָּה: (יז) וַיַּעַן עֵלִי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם וֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִתֵּן
18 אֶת שֵׁלָתֵךְ אֲשֶׁר שָׁאַלְתְּ מֵעִמּוֹ: (יח) וַתֹּאמֶר תִּמְצָא
שִׁפְחָתְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וַתֵּלֶךְ הָאִשָּׁה לְדַרְכָּהּ וַתֹּאכַל וּפָנֶיהָ
19 לֹא הָיוּ לָהּ עוֹד: (יט) וַיַּשְׁכִּמוּ בַבֹּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי יְהֹוָה
וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל בֵּיתָם הָרָמָתָה וַיֵּדַע אֶלְקָנָה אֶת חַנָּה
20 אִשְׁתּוֹ וַיִּזְכְּרֶהָ יְהֹוָה: (כ) וַיְהִי לִתְקֻפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר
חַנָּה וַתֵּלֶד בֵּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מֵיְהֹוָה
21 שְׁאִלְתִּיו: (כא) וַיַּעַל הָאִישׁ אֶלְקָנָה וְכָל בֵּיתוֹ לִזְבֹּחַ
22 לַיהֹוָה אֶת זֶבַח הַיָּמִים וְאֶת נִדְרוֹ: (כב) וְחַנָּה לֹא עָלָתָה
כִּי אָמְרָה לְאִישָׁהּ עַד יִגָּמֵל הַנַּעַר וַהֲבִאֹתִיו וְנִרְאָה אֶת פְּנֵי
23 יְהֹוָה וְיָשַׁב שָׁם עַד עוֹלָם: (כג) וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁהּ
עֲשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ שְׁבִי עַד גָּמְלֵךְ אֹתוֹ אַךְ יָקֵם יְהֹוָה אֶת
דְּבָרוֹ וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתֵּינֶק אֶת בְּנָהּ עַד גָּמְלָהּ אֹתוֹ: (כד)
24 וַתַּעֲלֵהוּ עִמָּהּ כַּאֲשֶׁר גְּמָלַתּוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וְאֵיפָה אַחַת
קֶמַח וְנֵבֶל יַיִן וַתְּבִאֵהוּ בֵית יְהֹוָה שִׁלוֹ וְהַנַּעַר נָעַר: (כה)
25,26 וַיִּשְׁחֲטוּ אֶת הַפָּר וַיָּבִיאוּ אֶת הַנַּעַר אֶל עֵלִי: (כו) וַתֹּאמֶר
בִּי אֲדֹנִי חֵי נַפְשְׁךָ אֲדֹנִי אֲנִי הָאִשָּׁה הַנִּצֶּבֶת עִמְּכָה בָּזֶה
27 לְהִתְפַּלֵּל אֶל יְהֹוָה: (כז) אֶל הַנַּעַר הַזֶּה הִתְפַּלָּלְתִּי וַיִּתֵּן
28 יְהֹוָה לִי אֶת שְׁאֵלָתִי אֲשֶׁר שָׁאַלְתִּי מֵעִמּוֹ: (כח) וְגַם אָנֹכִי
הִשְׁאִלְתִּהוּ לַיהֹוָה כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה הוּא שָׁאוּל לַיהֹוָה
וַיִּשְׁתַּחוּ שָׁם לַיהֹוָה:
29 (א) וַתִּתְפַּלֵּל חַנָּה וַתֹּאמַר עָלַץ לִבִּי בַּיהֹוָה רָמָה קַרְנִי
30 בַּיהֹוָה רָחַב פִּי עַל אוֹיְבַי כִּי שָׂמַחְתִּי בִּישׁוּעָתֶךָ: (ב) אֵין
31 קָדוֹשׁ כַּיהֹוָה כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ וְאֵין צוּר כֵּאלֹהֵינוּ: (ג) אַל
תַּרְבּוּ תְדַבְּרוּ גְּבֹהָה גְבֹהָה יֵצֵא עָתָק מִפִּיכֶם כִּי אֵל דֵּעוֹת

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز اول روش هشانا

۱۶ به‌کنیزت نسبت زن بی ارج نده چونکه ازکثرت اندوه و ناراحتی تا اینجا سخن گفتم.
۱۷ «عِلی» پاسخ داد و گفت: برو بسلامت و خداوند «ییسرائل» خواسته‌ات را یعنی آنچه از او تقاضا کردی برآورده خواهدکرد.
۱۸ (حنا) گفت: کنیزت در مقابل تو آبرو پیداکرد. پس آن زن براه خود رفت، غذا خورد و دیگر قیافه‌ی افسرده‌اش را نداشت.
۱۹ صبح سحرخیزی کردند. در پیشگاه خدا تعظیم نموده برگشتند به خانه خود به «راما» آمدند. «القانا» با «حنا» زنش هم بستر شد و خدا او (یعنی حنا) را مدّ نظر قرار داد.
۲۰ و چنین شدکه بعد از دو فصل و دو روز (یعنی شش ماه و دو روز) که «حنا» حامله شده بود پسری زائید و نامش را «شموئل» گذاشت، چونکه او را از خدا خواسته بود.
۲۱ شخص «القانا» با تمام خانواده‌اش برای ذبح‌کردن سالیانه بنام ادونای و ادای نذرش به زیارت رفت.
۲۲ «حنا» به زیارت نرفت چون به شوهر خویش اظهار داشت، باشد تا موقعیکه این نوجوان از شیرگرفته شود (آنوقت) او را خواهم آورد، در پیشگاه خدا زیارت‌کنیم و برای همیشه آنجا بماند.
۲۳ «القانا» شوهرش به او گفت: هر چه به نظرت خوب است بکن (من نذر ترا قبول دارم) تا روزی که او را از شیر بگیری بمان. خداوند مسلماً گفته خود را انجام خواهد داد. آن زن ماند و پسرش را تا موقع از شیرگرفتنش شیر داد.
۲۴ موقعیکه او را از شیرگرفت او را همراه خودش با سه گاو نر و یک پیمانه آرد و یک مَشک شراب به زیارت بُرد. او را به خانه ادونای در (شهر) «شیلو» آورد و این پسر بچه (هنوز) طفل بود.
۲۵ گاو را سر بریدند و آن کودک را نزد «عِلی» آوردند.
۲۶ (آن زن) گفت ای آقا! بجان آقایم قسم من همان زنی هستم که برای استغاثه‌کردن به خدا اینجاکنار تو ایستاده بودم.
۲۷ برای این کودک استغاثه میکردم، ادونای خواسته‌ام راکه از او تقاضاکرده بودم برایم برآورده نموده است.
۲۸ من هم او را برای خدمت به ادونای واگذار میکنم، تمام مدتی که زنده باشد برای خدمت، او به ادونای واگذار شده میباشد، سپس آنجا به ادونای تعظیم کرد.
۲۹ «حنا» دعاکرد و گفت: دلم بوسیله ادونای شادگردید افتخار من بوسیله ادونای زیاد شد، دهانم بر دشمنانم گشوده گشت چونکه با نجات تو شادگشتم.
۳۰ خدائی مقدس مانند ادونای نیست چون (ادونای) بجز تو (خدائی) نیست: آری، پروردگاری مانند خداوند ما وجود ندارد.
۳۱ زیرا ادونای - خدای قادری است دانا (واقف بر هر چیز) و تمام اعمال بوسیله او سنجیده میشود، با تکبر و نخوت سخن نگوئیدکلمات ارتداد از دهانتان خارج میشود.

32 יְהוָה וְלֹא {וְלוֹ} נִתְכְּנוּ עֲלִלוֹת׃ (ד) קֶשֶׁת גִּבֹּרִים חַתִּים
33 וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חָיִל׃ (ה) שְׂבֵעִים בַּלֶּחֶם נִשְׂכָּרוּ וּרְעֵבִים
34 חָדֵלּוּ עַד עֲקָרָה יָלְדָה שִׁבְעָה וְרַבַּת בָּנִים אֻמְלָלָה׃ (ו)
35 יְהוָה מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיָּעַל׃ (ז) יְהוָה מוֹרִישׁ
36 וּמַעֲשִׁיר מַשְׁפִּיל אַף מְרוֹמֵם׃ (ח) מֵקִים מֵעָפָר דָּל
מֵאַשְׁפֹּת יָרִים אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וְכִסֵּא כָבוֹד
37 יַנְחִלֵם כִּי לַיהוָה מְצֻקֵי אֶרֶץ וַיָּשֶׁת עֲלֵיהֶם תֵּבֵל׃ (ט) רַגְלֵי
חֲסִידָו {חֲסִידָיו} יִשְׁמֹר וּרְשָׁעִים בַּחֹשֶׁךְ יִדָּמּוּ כִּי לֹא בְכֹחַ
38 יִגְבַּר אִישׁ׃ (י) יְהוָה יֵחַתּוּ מְרִיבָו {מְרִיבָיו} עָלָו {עָלָיו}
בַּשָּׁמַיִם יַרְעֵם יְהוָה יָדִין אַפְסֵי אָרֶץ וְיִתֶּן עֹז לְמַלְכּוֹ וְיָרֵם
קֶרֶן מְשִׁיחוֹ׃

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز اول روش هشانا

۳۲ (بخاطر تکبر) کمان پهلوانان شکسته میشود ولی کسانیکه شکست خورده‌اند، به قدرت میرسند...

۳۳ آنهائیکه در فراوانی نعمت می‌زیستند حالا برای تأمین معاش مزدور میگردند. نیازمندان به معاش (که مزدوری میکردند حالا از فراوانی نعمت از مزدوری) دست میکشند. در صورتیکه زن نازا هفت فرزند زائید، زن کثیر اولاد بیچاره شد...

۳۴ ادونای است که می‌میراند و زنده میگرداند، وارد گور میکند و بیرون میآورد.

۳۵ ادونای است که فقیر میکند و ثروتمند می‌نماید، پست میگرداند و بلند مرتبه هم میکند.

۳۶ بیچاره را از خاک بلند می‌نماید، مسکین را از میان زباله‌ها بر پا می‌آورد تا او را با رادمردان همنشین کند. کرسی جلال را در اختیار آنها میگذارد، زیراکه ارکان زمین از آن ادونای است که گیتی را بر آنها قرار داده است.

۳۷ مواظب گامهای نیکوکاران است، ولی ظالمان در تاریکی خاموش میشوند زیراکسی با قدرت (خویش) پیروز نمیشود.

۳۸ ادونای، مخاصمانش خُرد میشوند، از آسمان علیه آنان خروش میکند. خدا اکناف (کره) زمین را محاکمه میکند به سلطان خویش ماشیح قدرت عطا میکند و پرچم «ماشیح» خود را بلند میگرداند.

הפטרת יום ב_ראש השנה

ספר ירמיה פרק לא

1 (א) כֹּה אָמַר יְהֹוָה מָצָא חֵן בַּמִּדְבָּר עַם שְׂרִידֵי חָרֶב הָלוֹךְ
2 לְהַרְגִּיעוֹ יִשְׂרָאֵל: (ב) מֵרָחוֹק יְהֹוָה נִרְאָה לִי וְאַהֲבַת
3 עוֹלָם אֲהַבְתִּיךְ עַל כֵּן מְשַׁכְתִּיךְ חָסֶד: (ג) עוֹד אֶבְנֵךְ
וְנִבְנֵית בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל עוֹד תַּעְדִּי תֻפַּיִךְ וְיָצָאת בִּמְחוֹל
4 מְשַׂחֲקִים: (ד) עוֹד תִּטְּעִי כְרָמִים בְּהָרֵי שֹׁמְרוֹן נָטְעוּ
5 נֹטְעִים וְחִלֵּלוּ: (ה) כִּי יֶשׁ יוֹם קָרְאוּ נֹצְרִים בְּהַר אֶפְרָיִם
6 קוּמוּ וְנַעֲלֶה צִיּוֹן אֶל יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ: (ו) כִּי כֹה אָמַר יְהֹוָה
רָנּוּ לְיַעֲקֹב שִׂמְחָה וְצַהֲלוּ בְּרֹאשׁ הַגּוֹיִם הַשְׁמִיעוּ הַלְלוּ
וְאִמְרוּ הוֹשַׁע יְהֹוָה אֶת עַמְּךָ אֵת שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל: (ז)
7 הִנְנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבַּצְתִּים מִיַּרְכְּתֵי אָרֶץ בָּם
עִוֵּר וּפִסֵּחַ הָרָה וְיֹלֶדֶת יַחְדָּו קָהָל גָּדוֹל יָשׁוּבוּ הֵנָּה: (ח)
8 בִּבְכִי יָבֹאוּ וּבְתַחֲנוּנִים אוֹבִילֵם אוֹלִיכֵם אֶל נַחֲלֵי מַיִם בְּדֶרֶךְ יָשָׁר
לֹא יִכָּשְׁלוּ בָּהּ כִּי הָיִיתִי לְיִשְׂרָאֵל לְאָב וְאֶפְרַיִם בְּכֹרִי הוּא:
9 (ט) שִׁמְעוּ דְבַר יְהֹוָה גּוֹיִם וְהַגִּידוּ בָאִיִּים מִמֶּרְחָק וְאִמְרוּ
10 מְזָרֵה יִשְׂרָאֵל יְקַבְּצֶנּוּ וּשְׁמָרוֹ כְּרֹעֶה עֶדְרוֹ: (י) כִּי פָדָה
11 יְהֹוָה אֶת יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ: (יא) וּבָאוּ וְרִנְּנוּ
בִמְרוֹם צִיּוֹן וְנָהֲרוּ אֶל טוּב יְהֹוָה עַל דָּגָן וְעַל תִּירֹשׁ וְעַל
יִצְהָר וְעַל בְּנֵי צֹאן וּבָקָר וְהָיְתָה נַפְשָׁם כְּגַן רָוֶה וְלֹא
12 יוֹסִיפוּ לְדַאֲבָה עוֹד: (יב) אָז תִּשְׂמַח בְּתוּלָה בְּמָחוֹל
וּבַחֻרִים וּזְקֵנִים יַחְדָּו וְהָפַכְתִּי אֶבְלָם לְשָׂשׂוֹן וְנִחַמְתִּים
13 וְשִׂמַּחְתִּים מִיגוֹנָם: (יג) וְרִוֵּיתִי נֶפֶשׁ הַכֹּהֲנִים דָּשֶׁן וְעַמִּי
14 אֶת טוּבִי יִשְׂבָּעוּ נְאֻם יְהֹוָה: (יד) כֹּה אָמַר יְהֹוָה קוֹל
בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רָחֵל מְבַכָּה עַל בָּנֶיהָ
15 מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם עַל בָּנֶיהָ כִּי אֵינֶנּוּ: (טו) כֹּה אָמַר יְהֹוָה
מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדִּמְעָה כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ

هفطارای روز «دوم روش‌هشانا» از کتاب «یرمیاهو» فصل ۳۱ آیه ۱ الی آیه ۱۹

۱ خدا چنین فرمود: ملت «ییسرائل» از شمشیر رهائی یافته، در این بیابان در نظر من پسندیده آمده است، باید رفت وی را سر و سامان بخشید.

۲ («ییسرائل» گفت): ادونای از دور به من آشکار شد. (و به من گفت) ترا با محبّت جاودانی دوست داشته‌ام، برای همین است که لطف خود را شامل تو کرده‌ام...

۳ ای دوشیزه «ییسرائل» (که به معبودان دیگر رو نکردی) بار دیگر ترا آباد خواهم کرد و سر و سامان خواهی گرفت، بار دیگر دَف‌های خود را زیور خویش خواهی ساخت و به رقص ماهرانه خواهی پرداخت...

۴ (همانگونه که درگذشته) غرس کنندگان، درختانی غرس میکردند و سال چهارم میوه‌های آن را برای شکرگزاری وَقف میکردند، بار دیگر درکوههای «شومرون» تاکستان‌هائی غرس خواهی کرد.

۵ زیرا روزی وجود دارد که نگهبانان درکوه «افرییم» اعلام بدارند: برخیزید به «صیون» به حضور ادونای - خداوندمان به زیارت برویم.

۶ زیرا ادونای چنین فرموده است: برای «یعقُوو» فریاد شادی برآورید، بعنوان بزرگِ ملتها فریاد شادمانی سر دهید، صدای خود را بلند کنید، شکرگزاری نمائید و اعلام بدارید، ادونای قوم خود - بازماندگان «ییسرائل» را نجات داده است.

۷ اینک من آنها را از سرزمین شمال میآورم و از اکناف جهان آنها را جمع‌آوری میکنم، در بین آنها کور و لنگ، زن باردار و زائو وجود خواهد داشت. جمعیت انبوهی به اینجا برخواهید گشت.

۸ با گریه (شادی) خواهند آمد، با رحمت آنها را هدایت میکنم، بسوی نهرهای آب - به راه راست، که در آن لغزشی نخورند، خواهم بُرد. چونکه برای «ییسرائل» پدر میباشم، «افرییم» (ده سبط ملت ییسرائل) نخست زاده من است.

۹ ای قوم‌ها! گفته ادونای را گوش کنید و به جزیره‌های دوردست (هم) اطلاع دهید و بگوئید: پراکنده کننده «ییسرائل» (یعنی خدا) خودش آنها را جمع‌آوری خواهد نمود، و همانندکسیکه گله خود را چوپانی میکند از او نگهبانی خواهدکرد.

۱۰ زیرا ادونای (درگذشته) «یعقُوو» را نجات داده است و (اکنون هم اوست که) وی را از دست قوی‌تر از او نجات خواهد داد.

۱۱ وارد شده بر بلندی‌های «صیون» ترنم خواهندکرد، بسوی نعمت ادونای یعنی به طرف غله و شیره و چربی و به طرف نتاج گوسفند و گاو سرازیر خواهند شد و جانشان مانند باغ سیراب خواهد بود و دیگر اندوهگین نخواهند گردید.

۱۲ آنوقت دوشیزه با رقص و جوانان و پیران با هم به خوشحالی خواهند پرداخت. سوگواری آنها را به شادمانی تبدیل خواهم نمود، ایشان را تسلی داده از اندوه‌شان شاد خواهم کرد.

۱۳ دل کُوهَن ها را سرشار از برکت خواهم کرد و قوم من از نعمتم سیر خواهد شد، (این) فرموده ادونای است.

۱۴ خداوند چنین گفته: صدائی در بلندی (آسمان) شنیده میشود، (صدای) نوحه -گریه و تلخی است - راحل برای فرزندان خود بشدت گریه میکند - برای فرزندانش که نیستند، از تسلی پذیرفتن خودداری میکند.

۱۵ خدا چنین گفته است: صدایت را از گریستن و چشمانت را از اشک (ریختن) باز دار، برای عمل تو مزد وجود دارد. (فرزندانت) از سرزمین دشمن مراجعت خواهندکرد...

הפטרת יום ב ראש השנה

16 נְאֻם יְהֹוָה וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב: (טז) וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֵךְ
17 נְאֻם יְהֹוָה וְשָׁבוּ בָנִים לִגְבוּלָם: (יז) שָׁמוֹעַ שָׁמַעְתִּי
אֶפְרַיִם מִתְנוֹדֵד יִסַּרְתַּנִי וָאִוָּסֵר כְּעֵגֶל לֹא לֻמָּד הֲשִׁיבֵנִי
18 וְאָשׁוּבָה כִּי אַתָּה יְהֹוָה אֱלֹהָי: (יח) כִּי אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי
וְאַחֲרֵי הִוָּדְעִי סָפַקְתִּי עַל יָרֵךְ בֹּשְׁתִּי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי
19 נָשָׂאתִי חֶרְפַּת נְעוּרָי: (יט) הֲבֵן יַקִּיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד
שַׁעֲשֻׁעִים כִּי מִדֵּי דַבְּרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד עַל כֵּן הָמוּ
מֵעַי לוֹ רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם יְהֹוָה:

هفطارای روز دوم روش هشانا

۱۶ برای عاقبت تو امید وجود دارد. فرزندان (تو) به قلمرو خود باز خواهند گشت. (این) گفته ادونای است.

۱۷ مسلماً شنیدم که «افرییم» سر تکان میدهد (و میگوید): مرا مانند گوساله تربیت نشده ادب کردی و تنبیه شدم (ولی توبه نکردم)، نظر به اینکه تو ادونای - خداوند من هستی (از راه محبت و معجزه و نه تنبیه) مرا به توبه وادار تا بسوی تو برگردم.

۱۸ زیرا پس از توبه کردنم (از کرده‌های خویش) پشیمان شدم، و بعد از آنکه (از رفتار بد خود) آگاه شدم خود را سرزنش کردم، شرمنده و مختجل بودم که بار رسوائی جوانی خود را متحمل میشوم.

۱۹ این فرموده ادونای است: آیا «افرییم» فرزند جگرگوشه یا بچه نازپرورده من است؟! که هر وقت درباره او صحبت میکنم باز حتماً او را در مدّ نظر قرار میدهم. (آری) برای همین است که قلبم برای او میجوشد. (بله) حتماً او را مورد مراحم خود قرار میدهم.

הפטרת שחרית של יום הכפורים

ספר ישעיה פרק נז - נח

1 (יד) וְאָמַר סֹלּוּ סֹלּוּ פַּנּוּ דָרֶךְ הָרִימוּ מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי׃
2 (טו) כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכּוֹן וְאֶת דַּכָּא וּשְׁפַל רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים
3 וּלְהַחֲיוֹת לֵב נִדְכָּאִים׃ (טז) כִּי לֹא לְעוֹלָם אָרִיב וְלֹא
לָנֶצַח אֶקְּצוֹף כִּי רוּחַ מִלְּפָנַי יַעֲטוֹף וּנְשָׁמוֹת אֲנִי עָשִׂיתִי׃
4 (יז) בַּעֲוֹן בִּצְעוֹ קָצַפְתִּי וְאַכֵּהוּ הַסְתֵּר וְאֶקְצֹף וַיֵּלֶךְ שׁוֹבָב
5 בְּדֶרֶךְ לִבּוֹ׃ (יח) דְּרָכָיו רָאִיתִי וְאֶרְפָּאֵהוּ וְאַנְחֵהוּ וַאֲשַׁלֵּם
6 נִחֻמִים לוֹ וְלַאֲבֵלָיו׃ (יט) בּוֹרֵא נוב {נִיב} שְׂפָתָיִם שָׁלוֹם
7 שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְהֹוָה וּרְפָאתִיו׃ (כ) וְהָרְשָׁעִים
כַּיָּם נִגְרָשׁ כִּי הַשְׁקֵט לֹא יוּכָל וַיִּגְרְשׁוּ מֵימָיו רֶפֶשׁ וָטִיט׃
8 (כא) אֵין שָׁלוֹם אָמַר אֱלֹהַי לָרְשָׁעִים׃
9 (א) קְרָא בְגָרוֹן אַל תַּחְשֹׂךְ כַּשּׁוֹפָר הָרֵם קוֹלֶךָ וְהַגֵּד לְעַמִּי
10 פִּשְׁעָם וּלְבֵית יַעֲקֹב חַטֹּאתָם׃ (ב) וְאוֹתִי יוֹם יוֹם יִדְרֹשׁוּן
וְדַעַת דְּרָכַי יֶחְפָּצוּן כְּגוֹי אֲשֶׁר צְדָקָה עָשָׂה וּמִשְׁפַּט אֱלֹהָיו
לֹא עָזָב יִשְׁאָלוּנִי מִשְׁפְּטֵי צֶדֶק קִרְבַת אֱלֹהִים יֶחְפָּצוּן׃
11 (ג) לָמָּה צַּמְנוּ וְלֹא רָאִיתָ עִנִּינוּ נַפְשֵׁנוּ וְלֹא תֵדָע הֵן בְּיוֹם
12 צֹמְכֶם תִּמְצְאוּ חֵפֶץ וְכָל עַצְּבֵיכֶם תִּנְגֹּשׂוּ׃ (ד) הֵן לְרִיב
וּמַצָּה תָּצוּמוּ וּלְהַכּוֹת בְּאֶגְרֹף רֶשַׁע לֹא תָצוּמוּ כַיּוֹם
13 לְהַשְׁמִיעַ בַּמָּרוֹם קוֹלְכֶם׃ (ה) הֲכָזֶה יִהְיֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ
יוֹם עַנּוֹת אָדָם נַפְשׁוֹ הֲלָכֹף כְּאַגְמֹן רֹאשׁוֹ וְשַׂק וָאֵפֶר יַצִּיעַ
14 הֲלָזֶה תִּקְרָא צוֹם וְיוֹם רָצוֹן לַיהֹוָה׃ (ו) הֲלוֹא זֶה צוֹם
אֶבְחָרֵהוּ פַּתֵּחַ חַרְצֻבּוֹת רֶשַׁע הַתֵּר אֲגֻדּוֹת מוֹטָה וְשַׁלַּח
15 רְצוּצִים חָפְשִׁים וְכָל מוֹטָה תְּנַתֵּקוּ׃ (ז) הֲלוֹא פָרֹס לָרָעֵב
לַחְמֶךָ וַעֲנִיִּים מְרוּדִים תָּבִיא בָיִת כִּי תִרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ
16 וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלָּם׃ (ח) אָז יִבָּקַע כַּשַּׁחַר אוֹרֶךָ וַאֲרֻכָתְךָ

هفطارای صبح «روز کیپور» از کتاب «یشعیا» فصل ۵۷ آیه ۱۴ الی آیه ۲۱ و فصل ۵۸ آیه یک الی آیه ۱۴

۱ (خدا) فرموده است: جاده‌سازی کنید (آری) جاده‌سازی کنید، راه را خالی نمائید، مانع را از سر راه قوم من «ییسرائل» بردارید.

۲ زیرا (خدای) متعال و عالی مرتبه و جاویدان که نامش مقدس میباشد چنین فرموده است: در عرش آسمان و جایگاه اختصاصی قرار دارم تا (آدم) افسرده و فروتن یعنی افراد متواضع را احیا کنم.

۳ چونکه تا ابد نزاع نخواهم کرد و تا ابد خشمگین نخواهم شد زیرا که از جانب من روح در بدن قرار میگیرد و روان‌ها را من ایجاد کرده‌ام.

۴ بخاطر گناه طمع کاریش (گناهکاری ییسرائل) عصبانی شدم و او را ضربه زدم، رو پوشانده خشم کردم. پس او افسار گسیخته به راه دلخواه خود رفت.

۵ راه‌های (توبه) او را دیدم و (ضربه وارده) او را شفا دادم و (بجای اینکه از او رو پوشانیده بودم حال) به راهنمائی او پرداختم و (از اینکه در اثر ضربه وارده رنج برده بود) به او و کسانیکه با او غمخواری میکردند تسلی دادم.

۶ آفریدگار حرکت لبها (میگوید): به کسانیکه از (گذشته) دور (در راه خدا گام نهاده‌اند) سلام، سلام. و به کسی که (بالاخره به خدا نزدیک میشود، خدا فرموده است او را (از بیماری گمراهی) شفا می‌بخشم.

۷ اشخاص شریر چون دریای خروشانی که آرامش ندارد و آبهایش لجن و گِل بیرون میدهد میباشند.

۸ خداوند من فرموده است: برای ظالمان صلح و صفا وجود ندارد.

۹ (ای پیامبر)، دریغ منما، هر قدر بلندتر اعلام بدار، صدای خود را مانند شوفار (شیپور) بلند کن بقوم من تقصیرشان و به خاندان «یعقُوو» خطاهایشان را اعلام بدار.

۱۰ (مثل اینکه) هر روز مرا میجویند...(مثل اینکه) خواستار اطلاع از راه‌های من هستند و...(مثل اینکه) مانند قومی هستند که با صداقت عمل کرده و قانون خدایش را ترک نکرده است...از من خواستار داوری صادقانه هستند و طالب نزدیکی خداوند میباشند...

۱۱ (میگویند) چرا روزه گرفتیم توجه نکردی، (چرا) جان خود را رنج دادیم اطلاع نداری، آری در روز روزه داری‌تان، خواسته خود را میجوئید و برای گرفتن طلب‌های خود بزور متوسل میشوید.

۱۲ آری برای دعوا و نزاع روزه میگیرید و برای اینکه با مشت ظلم ضربه واردکنید. (بهتر است) همچون روزی، روزه نگیرید و صدایتان را به عرش آسمان نرسانید.

۱۳ آیا روزه‌ای که من آنرا بپسندم چنین است؟ (یعنی) یک روز آدم جانش را رنج دهد و سر خود را مانند علف (بعنوان تعظیم) خم نماید و پلاس و خاکستر پهن کند (که در آن بنشیند)، آیا روزه‌ای این چنین را روزه و روز رضامندی برای ادونای میخوانی.

۱۴ آیا روزه‌ای که من آنرا بپسندم اینطور نیست؟! گشودن بندهای ظلم، آزادکردن بندهای یوغ، رهائی بخشیدن مظلومان از گرفتاری، و اینکه هر بندی را بگسلید...

۱۵ آری، گرسنه‌ای را غذا دهی، فُقرای درمانده را بخانه بیاوری، هر گاه برهنه‌ای را مشاهده کنی او را بپوشانی، از خویشاوندت (و از هر بشری) چشم پوشی نکنی.

۱۶ آنوقت نور تو مانند صبحگاه طلوع خواهد کرد و بهبودیت بزودی شکوفا خواهد گشت، صداقت تو پیشاپیش تو خواهد رفت و جلال ادونای ترا در بر خواهد گرفت.

הפטרת שחרית של יום הכפורים

17 מְהֵרָה תִצְמָח וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צִדְקֶךָ כְּבוֹד יְהֹוָה יַאַסְפֶךָ׃ (ט)
18 אָז תִּקְרָא וַיהֹוָה יַעֲנֶה תְּשַׁוַּע וְיֹאמַר הִנֵּנִי אִם תָּסִיר
מִתּוֹכְךָ מוֹטָה שְׁלַח אֶצְבַּע וְדַבֶּר אָוֶן׃ (י) וְתָפֵק לָרָעֵב
19 נַפְשֶׁךָ וְנֶפֶשׁ נַעֲנָה תַּשְׂבִּיעַ וְזָרַח בַּחֹשֶׁךְ אוֹרֶךָ וַאֲפֵלָתְךָ
כַּצָּהֳרָיִם׃ (יא) וְנָחֲךָ יְהֹוָה תָּמִיד וְהִשְׂבִּיעַ בְּצַחְצָחוֹת
20 נַפְשֶׁךָ וְעַצְמֹתֶיךָ יַחֲלִיץ וְהָיִיתָ כְּגַן רָוֶה וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר
לֹא יְכַזְּבוּ מֵימָיו׃ (יב) וּבָנוּ מִמְּךָ חָרְבוֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי
21 דוֹר וָדוֹר תְּקוֹמֵם וְקֹרָא לְךָ גֹּדֵר פֶּרֶץ מְשֹׁבֵב נְתִיבוֹת
לָשָׁבֶת׃ (יג) אִם תָּשִׁיב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בְּיוֹם
22 קָדְשִׁי וְקָרָאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֶג לִקְדוֹשׁ יְהֹוָה מְכֻבָּד וְכִבַּדְתּוֹ
מֵעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמְּצוֹא חֶפְצְךָ וְדַבֵּר דָּבָר׃ (יד) אָז
תִּתְעַנַּג עַל יְהֹוָה וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל בָּמֳותֵי {בָּמֳתֵי} אָרֶץ
וְהַאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִּי יְהֹוָה דִּבֵּר׃

هفطارای صبح روز کیپور

۱۷ در صورتیکه (از نظر فکری) ستمکاری را از قلبت دورکنی، (از نظر عملی) چوب لای چرخ دیگران نگذاری، (از نظر گفتار) سخن حیله و تزویر نگوئی، آنگاه است که درخواستی داشته باشی ادونای اجابت خواهد کرد، فریاد بزنی خواهد گفت: حاضرم.

۱۸ (اگر) برای گرسنه حتی جانت را نثارکنی و خواسته رنج کشیده را برآورده کنی، (آنوقت است که) نور تو در تاریکی خواهد درخشید و ظلمات تو چون ظهر (روشن میشود).

۱۹ ادونای همیشه ترا هدایت خواهد فرمود. جانت را مانند عطش‌دارها سیراب خواهد کرد و استخوانهایت را تقویت خواهد نمود، چون باغی سیراب، و مانند چشمه‌ای که آبهایش تمام نمیشوند، خواهی بود.

۲۰ خرابی‌های جهان بوسیله تو آباد خواهد شد، تأسیسات (ی که در) دوره‌ها (ی گذشته از بین رفته است) را بر پا خواهی کرد. ترا سدکننده خطرها و باز سازی‌کننده جاده‌ها برای سکونت کردن (در شهرها) خواهند نامید.

۲۱ اگر برای انجام دادن خواسته‌ات از شبات روز مقدس من صرفنظرکنی و همینطور با مقدس خواندن ادونای -صاحب احترامات، شبات را روز لذت (روحانی) بخوانی، بطوریکه با انجام ندادن راه‌هایت یعنی دست نیافتن به مرادت و نگفتن سخن (غیر مقدس)...او را احترام دهی...

۲۲ آنوقت توسط ادونای متلذذ خواهی شد و ترا سوار بر مقامات عالیه جهان قرار خواهم داد و از میراث «یعقُوو» پدرت بهرمند خواهد شد. زیرا این امر ادونای است که اعلام نموده است.

הפטרת מנחה של יום הכפורים

ספר יונה פרק א - ב - ג - ד ספר מיכה פרק ז

1,2 (א) וַיְהִי דְּבַר יְהֹוָה אֶל יוֹנָה בֶן אֲמִתַּי לֵאמֹר: (ב) קוּם
לֵךְ אֶל נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא עָלֶיהָ כִּי עָלְתָה רָעָתָם
3 לְפָנָי: (ג) וַיָּקָם יוֹנָה לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהֹוָה וַיֵּרֶד
יָפוֹ וַיִּמְצָא אָנִיָּה בָּאָה תַרְשִׁישׁ וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ וַיֵּרֶד בָּהּ לָבוֹא
4 עִמָּהֶם תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהֹוָה: (ד) וַיהֹוָה הֵטִיל רוּחַ
גְּדוֹלָה אֶל הַיָּם וַיְהִי סַעַר גָּדוֹל בַּיָּם וְהָאֳנִיָּה חִשְּׁבָה
5 לְהִשָּׁבֵר: (ה) וַיִּירְאוּ הַמַּלָּחִים וַיִּזְעֲקוּ אִישׁ אֶל אֱלֹהָיו
וַיָּטִלוּ אֶת הַכֵּלִים אֲשֶׁר בָּאֳנִיָּה אֶל הַיָּם לְהָקֵל מֵעֲלֵיהֶם
6 וְיוֹנָה יָרַד אֶל יַרְכְּתֵי הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרָדַם: (ו) וַיִּקְרַב
אֵלָיו רַב הַחֹבֵל וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לְּךָ נִרְדָּם קוּם קְרָא אֶל
7 אֱלֹהֶיךָ אוּלַי יִתְעַשֵּׁת הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא נֹאבֵד: (ז) וַיֹּאמְרוּ
אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ לְכוּ וְנַפִּילָה גוֹרָלוֹת וְנֵדְעָה בְּשֶׁלְּמִי הָרָעָה
הַזֹּאת לָנוּ וַיַּפִּלוּ גּוֹרָלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרָל עַל יוֹנָה: (ח)
8 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָּא לָנוּ בַּאֲשֶׁר לְמִי הָרָעָה הַזֹּאת לָנוּ
מַה מְּלַאכְתְּךָ וּמֵאַיִן תָּבוֹא מָה אַרְצֶךָ וְאֵי מִזֶּה עַם אָתָּה:
9 (ט) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עִבְרִי אָנֹכִי וְאֶת יְהֹוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
10 אֲנִי יָרֵא אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת הַיָּם וְאֶת הַיַּבָּשָׁה: (י) וַיִּירְאוּ
הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מַה זֹּאת עָשִׂיתָ כִּי
יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי מִלִּפְנֵי יְהֹוָה הוּא בֹרֵחַ כִּי הִגִּיד לָהֶם:
11 (יא) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו מַה נַּעֲשֶׂה לָּךְ וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעָלֵינוּ כִּי
12 הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר: (יב) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שָׂאוּנִי וַהֲטִילֻנִי אֶל
הַיָּם וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעֲלֵיכֶם כִּי יוֹדֵעַ אָנִי כִּי בְשֶׁלִּי הַסַּעַר
13 הַגָּדוֹל הַזֶּה עֲלֵיכֶם: (יג) וַיַּחְתְּרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל
הַיַּבָּשָׁה וְלֹא יָכֹלוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר עֲלֵיהֶם: (יד)
14 וַיִּקְרְאוּ אֶל יְהֹוָה וַיֹּאמְרוּ אָנָּה יְהֹוָה אַל נָא נֹאבְדָה בְּנֶפֶשׁ

هفطارای بعد از ظهر «روز کیپور» از کتاب «یونا» فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۱۶ فصل ۲ آیه یک الی آیه ۱۱ و فصل ۳ آیه یک الی آیه ۱۰ و فصل ۴ آیه یک الی آیه ۱۱ و از کتاب «میخا» آیه ۱۸ الی آیه ۲۰

۱ کلام ادونای با «یونا» فرزند «اَمیتّی» چنین بود:
۲ برخیز برو به «نینوه» - آن شهر بزرگ. چون شرارت آنها در پیشگاه من فزونی یافته است، بر علیه آن اعلام (خطر) کن.
۳ «یونا» برخاست تا از حضور ادونای به «ترشیش» فرار کند، وارد «یافو» شد. یک کشتی پیدا کرد که به «ترشیش» میرفت. کرایه آنرا پرداخت و وارد آن شد تا از حضور «ادونای» با آنها به «ترشیش» برود.
۴ خدا باد شدیدی به دریا وزانید پس طوفان عظیمی در دریا پدید آمد (در نتیجه) کشتی در حال شکستن قرار گرفت.
۵ ملوانان هراسان شدند پس هرکدام به بُت خود التماس میکرد. اسباب‌هائی که در کشتی بود بدریا انداختند تا بار آنها سبک شود ولی «یونا» به کُنج کشتی رفت و خوابید و به خواب سنگینی فرو رفت.
۶ ناخدا به او نزدیک شد و به او گفت: چه شده است که چرت میزنی؟ برخیز و به خدای خود (نماز) بخوان، شاید خداوند به ما توجه فرماید و نابود نشویم.
۷ بیکدیگر میگفتند بیائید چند بار قرعه بیاندازیم تا بدانیم این بدبختی برای ما بخاطر کیست. قرعه انداختند، قرعه به نام «یونا» افتاد.
۸ به او گفتند: لطفاً به ما بگو این بدبختی برای ما بخاطر چه کسی است؟ وکارت چیست؟ ازکجا میآیی؟ کشورت کدام است؟ و از چه ملتی هستی؟
۹ به آنها گفت: من عبری (عبرانی) هستم و از ادونای - خداوند آسمانها که دریا و خشکی را درست کرده است ترس دارم.
۱۰ آن اشخاص خیلی هراسان شدند سپس به او گفتند: این چه کاری است کردی! چراکه آن اشخاص میدانستند که او از حضور ادونای فرار میکند، چونکه به آنها گفته بود.
۱۱ به او گفتند با تو چه کنیم تا دریا برای ما آرام شود، چونکه دریا طوفانی تر میشد.
۱۲ به آنها گفت: مرا بلند کنید و به دریا بیاندازید تا دریا برای شما ساکت شود چونکه من میدانم که این طوفان شدید بر ضد شما بخاطر من میباشد.
۱۳ آن اشخاص تقلاکردند (شاید آن کشتی را) به خشکی برگردانند ولی نتوانستند چونکه دریا رفته رفته بر ضد آنها طوفانی تر میشد.
۱۴ بدرگاه ادونای (نماز) خوانده گفتند: ادونای! تمنی اینکه بخاطر، جان این مرد نابود نشویم و ما را وادار به ریختن خون بی گناهی نکنی، چونکه تو ادونای هستی، همانطورکه خواستی عمل کردی.

הפטרת מנחה של יום הכפורים

הָאִישׁ הַזֶּה וְאַל תִּתֵּן עָלֵינוּ דָּם נָקִיא כִּי אַתָּה יְהֹוָה כַּאֲשֶׁר
15 חָפַצְתָּ עָשִׂיתָ: (טו) וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה וַיְטִלֻהוּ אֶל הַיָּם
16 וַיַּעֲמֹד הַיָּם מִזַּעְפּוֹ: (טז) וַיִּירְאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה
אֶת יְהֹוָה וַיִּזְבְּחוּ זֶבַח לַיהֹוָה וַיִּדְּרוּ נְדָרִים:
17 (א) וַיְמַן יְהֹוָה דָּג גָּדוֹל לִבְלֹעַ אֶת יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בִּמְעֵי
18 הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לֵילוֹת: (ב) וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל
19 יְהֹוָה אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה: (ג) וַיֹּאמֶר קָרָאתִי מִצָּרָה לִי
אֶל יְהֹוָה וַיַּעֲנֵנִי מִבֶּטֶן שְׁאוֹל שִׁוַּעְתִּי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי: (ד)
20 וַתַּשְׁלִיכֵנִי מְצוּלָה בִּלְבַב יַמִּים וְנָהָר יְסֹבְבֵנִי כָּל מִשְׁבָּרֶיךָ
21 וְגַלֶּיךָ עָלַי עָבָרוּ: (ה) וַאֲנִי אָמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ
22 אַךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֶל הֵיכַל קָדְשֶׁךָ: (ו) אֲפָפוּנִי מַיִם עַד
23 נֶפֶשׁ תְּהוֹם יְסֹבְבֵנִי סוּף חָבוּשׁ לְרֹאשִׁי: (ז) לְקִצְבֵי הָרִים
יָרַדְתִּי הָאָרֶץ בְּרִחֶיהָ בַעֲדִי לְעוֹלָם וַתַּעַל מִשַּׁחַת חַיַּי יְהֹוָה
24 אֱלֹהָי: (ח) בְּהִתְעַטֵּף עָלַי נַפְשִׁי אֶת יְהֹוָה זָכָרְתִּי וַתָּבוֹא
25 אֵלֶיךָ תְּפִלָּתִי אֶל הֵיכַל קָדְשֶׁךָ: (ט) מְשַׁמְּרִים הַבְלֵי שָׁוְא
26 חַסְדָּם יַעֲזֹבוּ: (י) וַאֲנִי בְּקוֹל תּוֹדָה אֶזְבְּחָה לָּךְ אֲשֶׁר
27 נָדַרְתִּי אֲשַׁלֵּמָה יְשׁוּעָתָה לַיהֹוָה: (יא) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה לַדָּג
וַיָּקֵא אֶת יוֹנָה אֶל הַיַּבָּשָׁה:
28,29 (א) וַיְהִי דְבַר יְהֹוָה אֶל יוֹנָה שֵׁנִית לֵאמֹר: (ב) קוּם לֵךְ
אֶל נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא אֵלֶיהָ אֶת הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר
30 אָנֹכִי דֹּבֵר אֵלֶיךָ: (ג) וַיָּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל נִינְוֵה כִּדְבַר
יְהֹוָה וְנִינְוֵה הָיְתָה עִיר גְּדוֹלָה לֵאלֹהִים מַהֲלַךְ שְׁלֹשֶׁת
31 יָמִים: (ד) וַיָּחֶל יוֹנָה לָבוֹא בָעִיר מַהֲלַךְ יוֹם אֶחָד וַיִּקְרָא
32 וַיֹּאמַר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וְנִינְוֵה נֶהְפָּכֶת: (ה) וַיַּאֲמִינוּ
אַנְשֵׁי נִינְוֵה בֵּאלֹהִים וַיִּקְרְאוּ צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שַׂקִּים מִגְּדוֹלָם
33 וְעַד קְטַנָּם: (ו) וַיִּגַּע הַדָּבָר אֶל מֶלֶךְ נִינְוֵה וַיָּקָם מִכִּסְאוֹ

هفطارای بعدازظهر روز کیپور

۱۵ «یونا» را بلند کردند و او را به دریا انداختند، دریا از تلاطم خود باز ایستاد.
۱۶ آن اشخاص از ادونای خیلی ترسان شدند، برای خدا ذبحی نموده و نذرهائی کردند.
۱۷ ادونای ماهی بزرگی را مأمور کرد «یونا» را ببلعد، «یونا» سه روز و سه شب در شکم ماهی بود.
۱۸ «یونا» از شکم آن ماهی به درگاه ادونای نماز خواند.
۱۹ گفت: موقعیکه گرفتاری داشتم به درگاه ادونای فریاد زدم، تقاضای مرا اجابت کرد، از بطن گور فریاد برآوردم صدای مرا شنیدی.
۲۰ مرا از قلب دریاها - در ژرفا انداختی و رودخانه مرا احاطه کرد همه امواج بزرگ و کوچک تو، روی من گذشتند.
۲۱ من بخود گفتم از مقابل نظر تو رانده شدم اما باز هم محراب مقدست را زیارت خواهم کرد.
۲۲ آبها تا (حد بخطر افتادن) جان، مرا احاطه کرده‌اند و لُجه‌ها مرا محاصره نموده، با نیزار (دریا) سرم پوشیده شد.
۲۳ به انتهای کوه‌ها سرازیر شدم زمین با محورهایش اطراف من بود و تو ای ادونای زندگی مرا از هلاکت رهائی دادی.
۲۴ در حالیکه جانم ضعف کرده بود. خدا را یادکردم. دعایم بسوی تو به محراب مقدست رسید.
۲۵ کسانیکه (منظور از ملاحان است) به بُت‌های پوچ توجه میکردند حالا احسان خود را (به بُت‌ها) ترک خواهندکرد.
۲۶ ولی من با سخن شکر برای تو ذبح خواهم کرد. بخاطر نجات یافتن بوسیله تو آنچه راکه نذرکردم ادا خواهم کرد.
۲۷ ادونای به آن ماهی دستور داد، «یونا» را به طرف خشکی قیّ کرد.
۲۸ دفعه دوم کلام ادونای به «یونا» چنین بود:
۲۹ برخیز و به «نینوه» شهر بزرگ برو و ندائی راکه به تو میگویم به آن اعلام کن.
۳۰ «یونا» طبق امر ادونای برخاست و به «نینوه» رفت و «نینوه» برای خداوند شهر بزرگی بود، یعنی بمسافت سه روز راه رفتن.
۳۱ «یونا» باندازه یک روز مسافت طی کرد و وارد شهر شد، اعلام نمود و گفت: چهل روز دیگر «نینوه» زیرورو خواهد شد.
۳۲ مردم «نینوه» به خداوند ایمان آوردند. پس اعلام روزه نمودند، از بزرگ تاکوچک پلاس بر تن کردند.
۳۳ این موضوع به گوش پادشاه «نینوه» رسید، از تخت خود بپا خاست شنل خود را از تن بیرون آورد، پلاس پوشید و بر خاکستر نشست.

הפטרת מנחה של יום הכפורים

וַיַּעֲבֵר אַדַּרְתּוֹ מֵעָלָיו ־וַיְכַס שַׂק ־וַיֵּשֶׁב עַל הָאֵפֶר: (ז)
34 וַיַּזְעֵק וַיֹּאמֶר בְּנִינְוֵה מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדֹלָיו לֵאמֹר הָאָדָם
וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר וְהַצֹּאן אַל יִטְעֲמוּ מְאוּמָה אַל יִרְעוּ וּמַיִם
35 אַל יִשְׁתּוּ: (ח) וְיִתְכַּסּוּ שַׂקִּים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וְיִקְרְאוּ אֶל
אֱלֹהִים בְּחָזְקָה וְיָשֻׁבוּ אִישׁ מִדַּרְכּוֹ הָרָעָה וּמִן הֶחָמָס אֲשֶׁר
36 בְּכַפֵּיהֶם: (ט) מִי יוֹדֵעַ יָשׁוּב וְנִחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מֵחֲרוֹן
37 אַפּוֹ וְלֹא נֹאבֵד: (י) ־וַיַּרְא הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ
מִדַּרְכָּם הָרָעָה ־וַיִּנָּחֶם הָאֱלֹהִים עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
לַעֲשׂוֹת לָהֶם וְלֹא עָשָׂה:

38,39 (א) ־וַיֵּרַע אֶל יוֹנָה רָעָה גְדוֹלָה ־וַיִּחַר לוֹ: (ב) ־וַיִּתְפַּלֵּל אֶל
יְהֹוָה וַיֹּאמַר אָנָּה יְהֹוָה הֲלוֹא זֶה דְבָרִי עַד הֱיוֹתִי עַל
אַדְמָתִי עַל כֵּן קִדַּמְתִּי לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה
אֵל חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְנִחָם עַל הָרָעָה: (ג)
40 וְעַתָּה יְהֹוָה קַח נָא אֶת נַפְשִׁי מִמֶּנִּי כִּי טוֹב מוֹתִי מֵחַיָּי:
41,42 (ד) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה הַהֵיטֵב חָרָה לָךְ: (ה) ־וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן
הָעִיר ־וַיֵּשֶׁב מִקֶּדֶם לָעִיר ־וַיַּעַשׂ לוֹ שָׁם סֻכָּה ־וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ
43 בַּצֵּל עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה מַה יִּהְיֶה בָּעִיר: (ו) ־וַיְמַן יְהֹוָה
אֱלֹהִים קִיקָיוֹן ־וַיַּעַל מֵעַל לְיוֹנָה לִהְיוֹת צֵל עַל רֹאשׁוֹ
לְהַצִּיל לוֹ מֵרָעָתוֹ ־וַיִּשְׂמַח יוֹנָה עַל הַקִּיקָיוֹן שִׂמְחָה
גְדוֹלָה:
44 (ז) ־וַיְמַן הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בַּעֲלוֹת הַשַּׁחַר לַמָּחֳרָת וַתַּךְ אֶת
45 הַקִּיקָיוֹן ־וַיִּיבָשׁ: (ח) ־וַיְהִי כִּזְרֹחַ הַשֶּׁמֶשׁ ־וַיְמַן אֱלֹהִים רוּחַ
קָדִים חֲרִישִׁית וַתַּךְ הַשֶּׁמֶשׁ עַל רֹאשׁ יוֹנָה ־וַיִּתְעַלָּף ־וַיִּשְׁאַל
46 אֶת נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מֵחַיָּי: (ט) וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים אֶל יוֹנָה הַהֵיטֵב חָרָה לְךָ עַל הַקִּיקָיוֹן וַיֹּאמֶר הֵיטֵב

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای بعدازظهر کیپور

۳۴ از طرف پادشاه و مقامات آن، در «نینوه» ندا در داد و گفت: آدم و چارپا -گاو و گوسفند چیزی نخورند و چرا نکنند و آب (هم) ننوشند.

۳۵ آدم و چارپا پلاس بپوشند و با صدای بلند به درگاه خداوند دعا بخوانند و هر کس از راه بد خود و از ظلمی که در دست‌شان است توبه کند.

۳۶ کسی چه میداند؟ بلکه خداوند تغییر اراده داده صرفنظر کند، و عصبانیت او فرو نشیند و نابود نشویم.

۳۷ خداوند اعمال آنها را دید که از راه بدشان برگشتند. خداوند صرفنظر کرد و آن مصیبتی را که گفته بود برای آنها پیش آورد، عملی نکرد.

۳۸ (این موضوع) برای «یونا» خیلی ناپسند آمد و خشمگین شد.

۳۹ «یونا» به درگاه ادونای نماز خواند و گفت: تمنی ای ادونای! مگر موقعیکه روی سرزمین خودم بودم سخن من نه این بود: که میدانستم تو قادری مهربان و ترحم کننده‌ای، دیر خشمی و پر احسان و از بدی صرفنظر میکنی، به همین جهت پیشدستی کردم که به «ترشیش» فرار کنم.

۴۰ پس حالا ای ادونای! جانم را از من بگیر زیرا مردنم از زندگی من بهتر است.

۴۱ ادونای گفت: آیا کاملاً خشمگین شدی؟

۴۲ «یونا» از شهر خارج شده بود و سمت مشرق شهر نشسته بود. در آنجا برای خود سایبانی درست کرده و زیر سایه آن نشسته بود تا اینکه مشاهده کند در شهر چه رخ میدهد.

۴۳ ادونای - خداوند - درخت کرچکی کوچک را مأمور کرده بود بالای سر «یونا» بالا آمد تا بر سر او سایه باشد و او را از رنجَش برهاند. «یونا» بخاطر آن بوته کوچک خیلی شادمان شد.

۴۴ سپیده دم فردای آن روز خداوند کرمی را مأمور کرد آن درخت کرچک کوچک را نیش زد و خشک شد.

۴۵ موقعیکه خورشید طلوع کرد، چنین شد که خداوند باد شرقی گرم و خفه کننده‌ای را مأمور کرد (لذا) آفتاب بر سر «یونا» زد و بیهوش گردید برای خود خواستار مرگ شد و گفت: مردنم از زندگی من بهتر است.

۴۶ خداوند به «یونا» گفت آیا بخاطر این درخت کرچک کوچک کاملاً خشمگین شدی؟

הפטרת מנחה של יום הכפורים

47 חָרָה לִי עַד מָוֶת: (י) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אַתָּה חַסְתָּ עַל
הַקִּיקָיוֹן אֲשֶׁר לֹא עָמַלְתָּ בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתּוֹ שֶׁבִּן־לַיְלָה הָיָה
48 וּבִן־לַיְלָה אָבָד: (יא) וַאֲנִי לֹא אָחוּס עַל נִינְוֵה הָעִיר
הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֶשׁ בָּהּ הַרְבֵּה מִשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה רִבּוֹ אָדָם
אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין יְמִינוֹ לִשְׂמֹאלוֹ וּבְהֵמָה רַבָּה:

ספר מיכה פרק ז

49 (יח) מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית
נַחֲלָתוֹ לֹא הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: (יט)
50 יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל
51 חַטֹּאתָם: (כ) תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای بعدازظهر کیپور

۴۷ ادونای گفت: تو برای این درخت کرچک کوچک که زحمتی متحمل نشدی و آنرا پرورش ندادی و که یک شبه آمد و یک شبه نابود شد، افسوس خوردی.

۴۸ آیا من برای «نینوه» -شهر بزرگی که بیش از (یکصد و بیست هزار) دوازده بیَور آدم در آن است که دست راست خود را از چپ تمیز نمیدهند و چارپایان فراوان، ترحم نکنم.

۴۹ (ای خدا) مانند تو قادری بخشنده گناه و کسی که از تقصیر بازمانده نصیبش (ییسرائل) بگذردکیست؟، (خدا قادری است که) تا ابد خشم خود را نگه نمیدارد چونکه او طالب لطف است.

۵۰ (قادری است که از خشم خود) برمیگردد و بر ما ترحم میکند، گناهان ما را پایمال میکند و تمام خطاهای‌شان (خطاهای ییسرائل) را در ته دریا خواهد ریخت.

۵۱ چونکه از روزگار قدیم به پدران ما سوگند یاد نمودی (برای اجرای قولهایت) حقیقت را برای «یعقُوو» و لطف را برای «اواهام» اختصاص خواهی داد.

הפטרת יום א של סוכות

ספר זכריה פרק יד

1 (א) הִנֵּה יוֹם בָּא לַיהֹוָה וְחֻלַּק שְׁלָלֵךְ בְּקִרְבֵּךְ: (ב)
2 וְאָסַפְתִּי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלִַם לַמִּלְחָמָה וְנִלְכְּדָה
הָעִיר וְנָשַׁסּוּ הַבָּתִּים וְהַנָּשִׁים תִּשָּׁגַלְנָה {תִּשָּׁכַבְנָה} וְיָצָא
חֲצִי הָעִיר בַּגּוֹלָה וְיֶתֶר הָעָם לֹא יִכָּרֵת מִן הָעִיר: (ג)
3 וְיָצָא יְהֹוָה וְנִלְחַם בַּגּוֹיִם הָהֵם כְּיוֹם הִלָּחֲמוֹ בְּיוֹם קְרָב:
4 (ד) וְעָמְדוּ רַגְלָיו בַּיּוֹם הַהוּא עַל הַר הַזֵּתִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
יְרוּשָׁלִַם מִקֶּדֶם וְנִבְקַע הַר הַזֵּיתִים מֵחֶצְיוֹ מִזְרָחָה וָיָמָּה
גֵּיא גְּדוֹלָה מְאֹד וּמָשׁ חֲצִי הָהָר צָפוֹנָה וְחֶצְיוֹ נֶגְבָּה: (ה)
5 וְנַסְתֶּם גֵּיא הָרַי כִּי יַגִּיעַ גֵּי הָרִים אֶל אָצַל וְנַסְתֶּם כַּאֲשֶׁר
נַסְתֶּם מִפְּנֵי הָרַעַשׁ בִּימֵי עֻזִּיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה וּבָא יְהֹוָה
6 אֱלֹהַי כָּל קְדֹשִׁים עִמָּךְ: (ו) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא לֹא יִהְיֶה
7 אוֹר יְקָרוֹת יִקְפָּאוֹן {וְקִפָּאוֹן}: (ז) וְהָיָה יוֹם אֶחָד הוּא
יִוָּדַע לַיהֹוָה לֹא יוֹם וְלֹא לָיְלָה וְהָיָה לְעֵת עֶרֶב יִהְיֶה אוֹר:
8 (ח) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יֵצְאוּ מַיִם חַיִּים מִירוּשָׁלִַם חֶצְיָם אֶל
הַיָּם הַקַּדְמוֹנִי וְחֶצְיָם אֶל הַיָּם הָאַחֲרוֹן בַּקַּיִץ וּבַחֹרֶף
9 יִהְיֶה: (ט) וְהָיָה יְהֹוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא
10 יִהְיֶה יְהֹוָה אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: (י) יִסּוֹב כָּל הָאָרֶץ כָּעֲרָבָה
מִגֶּבַע לְרִמּוֹן נֶגֶב יְרוּשָׁלִָם וְרָאֲמָה וְיָשְׁבָה תַחְתֶּיהָ לְמִשַּׁעַר
בִּנְיָמִן עַד מְקוֹם שַׁעַר הָרִאשׁוֹן עַד שַׁעַר הַפִּנִּים וּמִגְדַּל
11 חֲנַנְאֵל עַד יִקְבֵי הַמֶּלֶךְ: (יא) וְיָשְׁבוּ בָהּ וְחֵרֶם לֹא יִהְיֶה
12 עוֹד וְיָשְׁבָה יְרוּשָׁלִַם לָבֶטַח: (יב) וְזֹאת תִּהְיֶה הַמַּגֵּפָה
אֲשֶׁר יִגֹּף יְהֹוָה אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר צָבְאוּ עַל יְרוּשָׁלִָם
הָמֵק בְּשָׂרוֹ וְהוּא עֹמֵד עַל רַגְלָיו וְעֵינָיו תִּמַּקְנָה בְחֹרֵיהֶן
13 וּלְשׁוֹנוֹ תִּמַּק בְּפִיהֶם: (יג) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא תִּהְיֶה
מְהוּמַת יְהֹוָה רַבָּה בָּהֶם וְהֶחֱזִיקוּ אִישׁ יַד רֵעֵהוּ וְעָלְתָה

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز «اول سوکوت» از کتاب «زخریا» فصل ۱۴ آیه ۱ الی آیه ۲۱

۱ اینک روزی برای خدا فرا میرسد، غنیمت تو «ییسرائل» میانت تقسیم میشود.

۲ تمام قومها را برای جنگ بسوی «یروشالییم» جمع خواهم کرد شهر تسخیر خواهد شد، خانهها غارت خواهد گردید و زنها مورد تجاوز قرار میگیرند، نیمی از اهالی شهر آواره خواهند شد و بقیه مردم از شهر منقطع نخواهد شد.

۳ ادونای (از محل خود در آسمان) بیرون میآید و با این قومها مثل روزی که با «مصریان» رو در رو جنگید، وارد جنگ خواهد شد.

۴ در آن روز پاهای وی روی کوه «زیتیم» که سمت مشرق، بر سطح «یروشالییم» واقع شده، قرار خواهد گرفت. کوه «زیتیم» از وسط بسوی شرق و غرب شکافته خواهد شد و درّهی بسیار بزرگ و تنگی بوجود خواهد آمد، نیمی از آن کوه به سمتِ شمال و نیمی به سمت جنوب منتقل میگردد.

۵ شما به طرف درّه تنگ کوههای من فرار خواهید کرد، زیرا امتداد درّه کوهها تا «آصِل» میرسد. همانگونه که بخاطر زمین لرزهای که در زمان «عوزیا» پادشاه «یهودا» بوقوع پیوست، فرار کرده بود (حال هم) همانطور فرار خواهید نمود. (در این موقع) ادونای - خداوند من وارد (جنگ) میشود و همه فرشتگان (برای یاری رساندن) همراه تو خواهند بود.

۶ در آن روز چنین میشود که نور درخشنده (آفتاب) و نور ضعیف (ماه) نخواهد بود.

۷ یکروز خواهد بود و آن روز، روز خدا شناخته میشود. نه روز خواهد بود و نه شب. چنین میشود که موقع غروب نور وجود خواهد داشت.

۸ در آنروز آبهای جاری از «یروشالییم» خارج خواهد شد. نیمی از آن به دریای شرقی (دریای نمک) و نیمی دیگر به دریای مدیترانه خواهد ریخت (جریان آبها) در تابستان و در زمستان ادامه خواهد داشت.

۹ (از دیدگاه تمام جهانیان) ادونای، سلطان همه جهان خواهد بود، در آنروز خدا (ی - ه - و - ه) یکتا و نام او یکتا شناخته خواهد شد.

۱۰ تمام این سرزمین از «گِوَع» به طرف «ریمون» جنوب «یروشالییم» مانند جلگهای هموار میشود و دائماً در ارتفاع خود باقی میماند. همینطور از دروازه «بنیامین» تا محل دروازه اولی - تا دروازه «پـنییم» و برج «حـننئل» تا چرخشتهای شاهی.

۱۱ «ییسرائل» در آن مستقر خواهد شد و دیگر جنگی در آن رخ نخواهد داد آری «یروشالییم» در آرامش قرار خواهد گرفت.

۱۲ بلائی که خدا بر همه قومهائی که بر علیه «یروشالییم» لشکرکشی کردهاند، نازل میفرماید چنین خواهد بود: در حالی که هر فردی (از دشمن) روی پاهای خویش ایستاده است، چشمهایش در حدقهشان گداخته میشود، همینطور زبان آنها در دهانشان ذوب میگردد.

۱۳ در آنروز (از جانب) ادونای آشفتگی در میان آن (دشمن)ها زیاد خواهد شد، یکی دست رفیقش را میگیرد (که نیفتد) ولی دستش از دست رفیقش رها میگردد.

הפטרת יום א של סוכות

14 יָדוֹ עַל יַד רֵעֵהוּ׃ (יד) וְגַם יְהוּדָה תִּלָּחֵם בִּירוּשָׁלָ͏ִם וְאֻסַּף
חֵיל כָּל הַגּוֹיִם סָבִיב זָהָב וָכֶסֶף וּבְגָדִים לָרֹב מְאֹד׃ (טו)
15 וְכֵן תִּהְיֶה מַגֵּפַת הַסּוּס הַפֶּרֶד הַגָּמָל וְהַחֲמוֹר וְכָל הַבְּהֵמָה
16 אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּמַּחֲנוֹת הָהֵמָּה כַּמַּגֵּפָה הַזֹּאת׃ (טז) וְהָיָה כָּל
הַנּוֹתָר מִכָּל הַגּוֹיִם הַבָּאִים עַל יְרוּשָׁלָ͏ִם וְעָלוּ מִדֵּי שָׁנָה
בְשָׁנָה לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְמֶלֶךְ יְהוָֹה צְבָאוֹת וְלָחֹג אֶת חַג
17 הַסֻּכּוֹת׃ (יז) וְהָיָה אֲשֶׁר לֹא יַעֲלֶה מֵאֵת מִשְׁפְּחוֹת הָאָרֶץ
אֶל יְרוּשָׁלַ͏ִם לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְמֶלֶךְ יְהוָֹה צְבָאוֹת וְלֹא עֲלֵיהֶם
18 יִהְיֶה הַגָּשֶׁם׃ (יח) וְאִם מִשְׁפַּחַת מִצְרַיִם לֹא תַעֲלֶה וְלֹא
בָאָה וְלֹא עֲלֵיהֶם תִּהְיֶה הַמַּגֵּפָה אֲשֶׁר יִגֹּף יְהוָֹה אֶת הַגּוֹיִם
19 אֲשֶׁר לֹא יַעֲלוּ לָחֹג אֶת חַג הַסֻּכּוֹת׃ (יט) זֹאת תִּהְיֶה
חַטַּאת מִצְרָיִם וְחַטַּאת כָּל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יַעֲלוּ לָחֹג אֶת
20 חַג הַסֻּכּוֹת׃ (כ) בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה עַל מְצִלּוֹת הַסּוּס קֹדֶשׁ
לַיהוָֹה וְהָיָה הַסִּירוֹת בְּבֵית יְהוָֹה כַּמִּזְרָקִים לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ׃
21 (כא) וְהָיָה כָּל סִיר בִּירוּשָׁלַ͏ִם וּבִיהוּדָה קֹדֶשׁ לַיהוָֹה
צְבָאוֹת וּבָאוּ כָּל הַזֹּבְחִים וְלָקְחוּ מֵהֶם וּבִשְּׁלוּ בָהֶם וְלֹא
יִהְיֶה כְנַעֲנִי עוֹד בְּבֵית יְהוָֹה צְבָאוֹת בַּיּוֹם הַהוּא׃

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز اول سوکوت

۱۴ «یهودا» هم در «یروشالییم» خواهد جنگید و ثروت تمام آن قومها (از قبیل) طلا و نقره و لباسهای فوق‌العاده زیاد از هر طرف جمع‌آوری خواهد شد.

۱۵ همین بلا بر سر اسب و قاطر و شتر و خر و هر چارپائی که در این اردوهای جنگی باشد، فرود خواهد آمد.

۱۶ و چنین مقرر است: همه باقی ماندگان از تمام این قومهائی که برای جنگ علیه «یروشالییم» آمدند، هر ساله برای تعظیم کردن به پادشاه - ادونای صوائوت و برگزار کردن عید سوکوت (به یروشالییم) عزیمت کنند.

۱۷ مقرر است: در صورتیکه از جانب اقوام جهان برای تعظیم کردن به پادشاه - ادونای صوائوت به «یروشالییم» عزیمت نکنند، برای آنها باران وجود نخواهد داشت.

۱۸ اگر خانواده‌ی «مصری» (برای زیارت) عزیمت نکند و به «یروشالییم» نیاید و (با توجه به برخورداری از آب رود نیل از تنبیه بی بارانی) پروا نداشته باشد، ادونای، بلائی راکه به سر قومهائی که در برگزاری عید سوکوت شرکت نکنند، فرود میآورد، بر سر «مصریان» نیز فرود خواهد آورد (به آیه ۱۲ مراجعه شود).

۱۹ اینست مجازات ملت «مصر» و مجازات تمام مللی که برای برگزار کردن عید سوکوت (به یروشالییم) عزیمت نکنند.

۲۰ در آن روز صاحب اسب روی زنگوله‌های اسب (خود برچسب) «وقف خداوند» قرار خواهد داد (تا از آنها، دیگ و خونپاش درست کنند) و دیگ‌ها در خانه ادونای مانند خونپاشها در قربانگاه (مورد استفاده) خواهد بود.

۲۱ هر دیگی که در «یروشالییم» و در «یهودا» وجود دارد وقف ادونای صوائوت میباشد. و همه ذبح کنندگان خواهند آمد و از آن (دیگ)ها خواهند گرفت و در آنها پخت و پز خواهند کرد و دیگر در خانه ادونای صوائوت «کِنعنی» (تاجر دیگ فروش) وجود نخواهد داشت.

הפטרת יום טוב שני של סוכות

ספר מלכים א פרק ח

1 (ב) וַיִּקָּהֲלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיֶרַח
2 הָאֵתָנִים בֶּחָג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי: (ג) וַיָּבֹאוּ כֹּל זִקְנֵי
3 יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הָאָרוֹן: (ד) וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן
יְהֹוָה וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת כָּל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל
4 וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם: (ה) וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל
עֲדַת יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעָדִים עָלָיו אִתּוֹ לִפְנֵי הָאָרוֹן מְזַבְּחִים
5 צֹאן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא יִסָּפְרוּ וְלֹא יִמָּנוּ מֵרֹב: (ו) וַיָּבִאוּ
הַכֹּהֲנִים אֶת אֲרוֹן בְּרִית יְהֹוָה אֶל מְקוֹמוֹ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת
6 אֶל קֹדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים אֶל תַּחַת כַּנְפֵי הַכְּרוּבִים: (ז) כִּי
הַכְּרוּבִים פֹּרְשִׂים כְּנָפַיִם אֶל מְקוֹם הָאָרוֹן וַיָּסֹכּוּ הַכְּרֻבִים
7 עַל הָאָרוֹן וְעַל בַּדָּיו מִלְמָעְלָה: (ח) וַיַּאֲרִכוּ הַבַּדִּים וַיֵּרָאוּ
רָאשֵׁי הַבַּדִּים מִן הַקֹּדֶשׁ עַל פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יֵרָאוּ הַחוּצָה
8 וַיִּהְיוּ שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (ט) אֵין בָּאָרוֹן רַק שְׁנֵי לֻחוֹת
הָאֲבָנִים אֲשֶׁר הִנִּחַ שָׁם מֹשֶׁה בְּחֹרֵב אֲשֶׁר כָּרַת יְהֹוָה עִם
9 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: (י) וַיְהִי בְּצֵאת
10 הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ וְהֶעָנָן מָלֵא אֶת בֵּית יְהֹוָה: (יא) וְלֹא
יָכְלוּ הַכֹּהֲנִים לַעֲמֹד לְשָׁרֵת מִפְּנֵי הֶעָנָן כִּי מָלֵא כְבוֹד
11 יְהֹוָה אֶת בֵּית יְהֹוָה: (יב) אָז אָמַר שְׁלֹמֹה יְהֹוָה אָמַר
12 לִשְׁכֹּן בָּעֲרָפֶל: (יג) בָּנֹה בָנִיתִי בֵּית זְבֻל לָךְ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
13 עוֹלָמִים: (יד) וַיַּסֵּב הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנָיו וַיְבָרֶךְ אֵת כָּל קְהַל
14 יִשְׂרָאֵל וְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל עֹמֵד: (טו) וַיֹּאמֶר בָּרוּךְ יְהֹוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּפִיו אֵת דָּוִד אָבִי וּבְיָדוֹ מִלֵּא
15 לֵאמֹר: (טז) מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת עַמִּי אֶת יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם לֹא בָחַרְתִּי בְעִיר מִכֹּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לִבְנוֹת בַּיִת
לִהְיוֹת שְׁמִי שָׁם וָאֶבְחַר בְּדָוִד לִהְיוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל:

هفطارای روز «دوم عید سوکوت» از کتاب «اول پادشاهان»
فصل ۸ آیه ۲ الی آیه ۲۱

۱ همه افراد «ییسرائل» در ماه «ایتانیم» (تیشری) که ماه هفتم است در عید (سوکوت) در حضور پادشاه «شلومو» اجتماع نمودند.

۲ تمام محترمین «ییسرائل» وارد شدند و کوهن‌ها آن صندوق (حاوی دو لوح ده فرمان) را حمل کردند.

۳ صندوق (حاوی دو لوح ده فرمان) ادونای و چادر محل اجتماع و تمام اسباب‌های مقدس راکه در آن چادر بود، بلند نمودند و آنها راکوهن‌ها و لوی‌ها حمل میکردند.

۴ پادشاه «شلومو» و تمام جماعت «ییسرائل» که در کنار او اجتماع کرده بودند با خود او گوسفندان و گاوانی که از فراوانی غیر قابل شمارش و از حساب خارج بود در جلو آن صندوق ذبح میکردند.

۵ کوهن‌ها، صندوق (دو لوح ده فرمان) پیمان ادونای را بجای خود به سالن داخلی آن معبد به محل فوق‌العاده مقدس زیر بالهای کروویم (فرشته‌ها) آوردند.

۶ چونکه (فرشتگان) «کروویم» بر محل صندوق بال میگسترانیدند و این «کروویم» روی صندوق و روی تیرهای آن از طرف بالا سایه‌بان بودند.

۷ این تیرها دراز بودند، سراین تیرها از محل مقدس به طرف سالن داخل دیده میشدند، ولی از بیرون بنظر نمیرسیدند و تا امروز آنجا باقی مانده‌اند (و از صندوق جدا نشدند).

۸ در آن صندوق فقط دو لوح سنگی‌ای بود که «مُشه» در (کوه) «حورِو» (گرفته بود)، ادونای بوسیله آن (لوحه)‌ها با فرزندان «ییسرائل» موقع خروج‌شان از سرزمین «مصر» پیمان بسته بود.

۹ موقع خارج شدن کوهن‌ها از جایگاه مقدس، ابر معبد خدا را پُر کرد.

۱۰ کوهن‌ها بخاطر وجود ابر، نتوانستند توقف نموده خدمت کنند، چونکه جلال ادونای، معبد ادونای را پُر کرده بود.

۱۱ آنوقت «شِلُومُو» گفت: ادونای فرموده است در ابر غلیظ ساکن خواهد شد.

۱۲ واقعاً برای تو معبدی ساخته‌ام - مکانی برای سکونت ابدی تو.

۱۳ در حالیکه تمام جماعت «ییسرائل» سر پا ایستاده بودند «شِلُومُو» روی خویش را به طرف جماعت برگردانید و همه جماعت «ییسرائل» را دعاکرد.

۱۴ (شِلُومُو) گفت: ادونای - خداوند «ییسرائل» متبارک است که با دهان خویش با «داوید» پدرم صحبت کرد و با قدرت خود آنرا اجراکرد:

۱۵ از زمانیکه قوم خود «ییسرائل» را از «مصر» بیرون آوردم، شهری را از هیچیک سبط‌های «ییسرائل» انتخاب نکردم که (در آن) معبدی بناکنم و نام من آنجا قرار گیرد: «داوید» را برگزیدم در رأس قوم من «ییسرائل» بماند.

הפטרת יום טוב שני של סוכות

16 (יז) וַיְהִי עִם לְבַב דָּוִד אָבִי לִבְנוֹת בַּיִת לְשֵׁם יְהֹוָה אֱלֹהֵי
17 יִשְׂרָאֵל: (יח) וַיֹּאמֶר יְהֹוָה אֶל דָּוִד אָבִי יַעַן אֲשֶׁר הָיָה עִם
לְבָבְךָ לִבְנוֹת בַּיִת לִשְׁמִי הֱטִיבֹתָ כִּי הָיָה עִם לְבָבֶךָ: (יט)
18 רַק אַתָּה לֹא תִבְנֶה הַבָּיִת כִּי אִם בִּנְךָ הַיֹּצֵא מֵחֲלָצֶיךָ הוּא
19 יִבְנֶה הַבַּיִת לִשְׁמִי: (כ) וַיָּקֶם יְהֹוָה אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֵּר
וָאָקֻם תַּחַת דָּוִד אָבִי וָאֵשֵׁב עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
20 יְהֹוָה וָאֶבְנֶה הַבַּיִת לְשֵׁם יְהֹוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: (כא) וָאָשִׂם
שָׁם מָקוֹם לָאָרוֹן אֲשֶׁר שָׁם בְּרִית יְהֹוָה אֲשֶׁר כָּרַת עִם
אֲבֹתֵינוּ בְּהוֹצִיאוֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز دوم سوکوت

۱۶ در فکر «داوید» پدرم بود معبدی بنام ادونای - خداوند «ییسرائل» بنا کند.

۱۷ ادونای به «داوید» گفت: اینکه در فکرت بود معبدی بنام من بسازی خوب کردی که چنین فکری داشتی.

۱۸ مسلماً تو این معبد را بنا نخواهی کرد، بلکه پسرت که از وجود تو بیرون آید، وی این معبد را بنا خواهد کرد.

۱۹ ادونای سخنی را که گفته بود به عهد خود وفا کرد. من بجای پدرم برخاستم و همانگونه که ادونای فرموده بود بر تخت (سلطنت) «ییسرائل» نشستم و این معبد را بنام ادونای - خداوند «ییسرائل» بنا کردم.

۲۰ برای آن صندوق که در آن پیمان نامه ادونای قرار داشت، همان پیمانیکه موقع خروج پدران ما از سرزمین «مصر» با آنها منعقد ساخت، آنجا محلی تعبیه کردم.

הפטרת שבת חול המועד סוכות

ספר יחזקאל פרק לח - לט

1 (יח) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא בְּיוֹם בּוֹא גוֹג עַל אַדְמַת יִשְׂרָאֵל
2 נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה תַּעֲלֶה חֲמָתִי בְּאַפִּי: (יט) וּבְקִנְאָתִי בְאֵשׁ
עֶבְרָתִי דִּבַּרְתִּי אִם לֹא בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה רַעַשׁ גָּדוֹל עַל
3 אַדְמַת יִשְׂרָאֵל: (כ) וְרָעֲשׁוּ מִפָּנַי דְּגֵי הַיָּם וְעוֹף הַשָּׁמַיִם
וְחַיַּת הַשָּׂדֶה וְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאֲדָמָה וְכֹל הָאָדָם
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְנֶהֶרְסוּ הֶהָרִים וְנָפְלוּ הַמַּדְרֵגוֹת
4 וְכָל חוֹמָה לָאָרֶץ תִּפּוֹל: (כא) וְקָרָאתִי עָלָיו לְכָל הָרַי
חֶרֶב נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה חֶרֶב אִישׁ בְּאָחִיו תִּהְיֶה: (כב)
5 וְנִשְׁפַּטְתִּי אִתּוֹ בְּדֶבֶר וּבְדָם וְגֶשֶׁם שׁוֹטֵף וְאַבְנֵי אֶלְגָּבִישׁ
אֵשׁ וְגָפְרִית אַמְטִיר עָלָיו וְעַל אֲגַפָּיו וְעַל עַמִּים רַבִּים
6 אֲשֶׁר אִתּוֹ: (כג) וְהִתְגַּדִּלְתִּי וְהִתְקַדִּשְׁתִּי וְנוֹדַעְתִּי לְעֵינֵי
גּוֹיִם רַבִּים וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהֹוָה:
7 (א) וְאַתָּה בֶן אָדָם הִנָּבֵא עַל גּוֹג וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
יֱהֹוִה הִנְנִי אֵלֶיךָ גּוֹג נְשִׂיא רֹאשׁ מֶשֶׁךְ וְתֻבָל: (ב)
8 וְשֹׁבַבְתִּיךָ וְשִׁשֵּׁאתִיךָ וְהַעֲלִיתִיךָ מִיַּרְכְּתֵי צָפוֹן וַהֲבִאוֹתִךָ
9 עַל הָרֵי יִשְׂרָאֵל: (ג) וְהִכֵּיתִי קַשְׁתְּךָ מִיַּד שְׂמֹאולֶךָ וְחִצֶּיךָ
10 מִיַּד יְמִינְךָ אַפִּיל: (ד) עַל הָרֵי יִשְׂרָאֵל תִּפּוֹל אַתָּה וְכָל
אֲגַפֶּיךָ וְעַמִּים אֲשֶׁר אִתָּךְ לְעֵיט צִפּוֹר כָּל כָּנָף וְחַיַּת הַשָּׂדֶה
11 נְתַתִּיךָ לְאָכְלָה: (ה) עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה תִּפּוֹל כִּי אֲנִי דִבַּרְתִּי
12 נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה: (ו) וְשִׁלַּחְתִּי אֵשׁ בְּמָגוֹג וּבְיֹשְׁבֵי הָאִיִּים
13 לָבֶטַח וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהֹוָה: (ז) וְאֶת שֵׁם קָדְשִׁי אוֹדִיעַ
בְּתוֹךְ עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אַחֵל אֶת שֵׁם קָדְשִׁי עוֹד וְיָדְעוּ
14 הַגּוֹיִם כִּי אֲנִי יְהֹוָה קָדוֹשׁ בְּיִשְׂרָאֵל: (ח) הִנֵּה בָאָה
וְנִהְיָתָה נְאֻם אֲדֹנָי יֱהֹוִה הוּא הַיּוֹם אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי: (ט)
15 וְיָצְאוּ יֹשְׁבֵי עָרֵי יִשְׂרָאֵל וּבִעֲרוּ וְהִשִּׂיקוּ בְּנֶשֶׁק וּמָגֵן וְצִנָּה

هفطارای «شبات وسط عید سوکوت» ازکتاب «یحزقل» فصل ۳۸ آیه ۱۸ الی آیه ۲۳ و فصل ۳۹ آیه یک الی آیه ۱۶

۱ در آن روز - در روز وارد شدن «گوگ» به سرزمین «ییسرائل»، چنین مقرّر میباشد. (این) گفته ادونای است: خشم من برافروخته میشود.

۲ بخاطر تعصُبم و بخاطر آتش خشمم سخن گفتم: حتماً در آن روز زلزله‌ی بزرگی در سرزمین «ییسرائل» رُخ خواهد داد.

۳ بقسمی که ماهیهای دریا و پرنده آسمان و حیوان وحشی صحرا و هر خزنده‌ای که بر روی زمین میخزد و هر آدمی که بر روی زمین است بخاطر حضور من بلرزه خواهد افتاد، کوهها خراب میشوند، صخره‌ها سرنگون میگردند و هر حصاری بر زمین سقوط خواهد نمود.

۴ (این) گفته ادونای صوائوت است: روی همه کوههای من، علیه او (علیه گوگ) اعلام جنگ خواهم کرد، شمشیر یکی بر ضد برادرش بکار خواهد رفت.

۵ او را به طاعون و خون محکوم خواهم کرد، بر او و بر جناح‌هایش و بر قوم‌های زیادی که همراه او هستند، باران سیل‌آسا و سنگهای آسمانی - آتش و گوگرد خواهم بارانید.

۶ بزرگواری و قدوسیت خود را نشان خواهم داد و در نظر قوم‌ها زیادی معرفی خواهم شد، و خواهند دانست که ادونای من هستم.

۷ پس تو ای «بن آدام» (یحزقل)، برای «گوگ» نبوت کن و بگو! ای «گوگ» رئیس «مِشِخ» و «تووال»، اینک من بر علیه تو هستم (این) فرموده ادونای است.

۸ ترا منحرف میسازم و فریبت میدهم و ازکرانه‌ی شمال حرکت داده به کوه‌های «ییسرائل» میآورم.

۹ کمانت را از دست چپت خواهم انداخت و تیرهایت را از دست راستت ساقط خواهم کرد.

۱۰ تو و تمام جناح‌هایت را و قوم‌هائی که با تو هستند، روی کوههای «ییسرائل» نابود میکنم. ترا طعمه‌ی لاشخور - پرنده بالدار و حیوان وحشی صحرا قرار میدهم.

۱۱ بر روی بیابان‌ها خواهی افتاد، چونکه من فرمودم.

۱۲ به «ماگوگ» و ساکنین جزیره‌های امن، آتش خواهم فرستاد تا بدانند من ادونای هستم.

۱۳ نام مقدس خود را در میان قومم «ییسرائل» (که احتمالاًکم ایمان شده‌اند) مشخص میکنم و دیگر نام مقدس خود را بی حرمت نخواهم ساخت تا ملت‌ها بدانند که من در میان ملت «ییسرائل» ادونای - خدای مقدس میباشم.

۱۴ اینک آن روزکه (درباره آن) صحبت کردم، فرا میرسد و واقع خواهد شد. (این) فرموده ادونای است.

۱۵ ساکنین شهرهای «ییسرائل» میروند آتش میافروزند و سلاح و سپر وکمان و نیزه و تیرها و چوبدستی را میسوزانند و هفت سال با آنها آتش روشن میکنند.

הפטרת שבת חול המועד סוכות

בְּקֶשֶׁת וּבְחִצִּים וּבְמַקֵּל יָד וּבְרֹמַח וּבִעֲרוּ בָהֶם אֵשׁ שֶׁבַע
16 שָׁנִים: (י) וְלֹא יִשְׂאוּ עֵצִים מִן הַשָּׂדֶה וְלֹא יַחְטְבוּ מִן
הַיְּעָרִים כִּי בַנֶּשֶׁק יְבַעֲרוּ אֵשׁ וְשָׁלְלוּ אֶת שֹׁלְלֵיהֶם וּבָזְזוּ
17 אֶת בֹּזְזֵיהֶם נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִֹה: (יא) וְהָיָה בַיּוֹם הַהוּא אֶתֵּן
לְגוֹג מְקוֹם שָׁם קֶבֶר בְּיִשְׂרָאֵל גֵּי הָעֹבְרִים קִדְמַת הַיָּם
וְחֹסֶמֶת הִיא אֶת הָעֹבְרִים וְקָבְרוּ שָׁם אֶת גּוֹג וְאֶת כָּל
18 הֲמוֹנֹה {הֲמוֹנוֹ} וְקָרְאוּ גֵּיא הֲמוֹן גּוֹג: (יב) וּקְבָרוּם בֵּית
19 יִשְׂרָאֵל לְמַעַן טַהֵר אֶת הָאָרֶץ שִׁבְעָה חֳדָשִׁים: (יג) וְקָבְרוּ
כָּל עַם הָאָרֶץ וְהָיָה לָהֶם לְשֵׁם יוֹם הִכָּבְדִי נְאֻם אֲדֹנָי
20 יֱהוִֹה: (יד) וְאַנְשֵׁי תָמִיד יַבְדִּילוּ עֹבְרִים בָּאָרֶץ מְקַבְּרִים
אֶת הָעֹבְרִים אֶת הַנּוֹתָרִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ לְטַהֲרָהּ מִקְצֵה
21 שִׁבְעָה חֳדָשִׁים יַחְקֹרוּ: (טו) וְעָבְרוּ הָעֹבְרִים בָּאָרֶץ וְרָאָה
עֶצֶם אָדָם וּבָנָה אֶצְלוֹ צִיּוּן עַד קָבְרוּ אֹתוֹ הַמְקַבְּרִים אֶל
22 גֵּיא הֲמוֹן גּוֹג: (טז) וְגַם שֶׁם עִיר הֲמוֹנָה וְטִהֲרוּ הָאָרֶץ:

هفطارای شبات وسط عید سوکوت

۱۶ چون با سلاح آتش روشن میکنند، دیگر از صحرا چوب نخواهند آورد، و از جنگل‌ها هیزم نخواهند برید، غارت کنندگانِ خود را غارت خواهند کرد و تارج کنندگانِ خویش را تاراج خواهند نمود. (این) فرموده ادونای میباشد.

۱۷ در آن روز در (سرزمین) «ییسرائل» محل گورستانی برای «گوگ» اختصاص خواهم داد که (نام آن) همان درّه‌ی رهگذران و در سمت دریا میباشد. آن (گورستان) برای رهگذران سدّی است. آنجا «گوگ» را با تمام جمعیتش (با لشکریانش) دفن خواهند کرد و درّه‌ی جمعیت «گوگ» نام خواهند داد.

۱۸ خاندان «ییسرائل» هفت ماه آنها را دفن خواهند کرد تا اینکه این سرزمین را (از ناپاکی) پاک سازند.

۱۹ (بمنظور جلوگیری از شیوع بیماری که بوسیله اجساد پدید میآید) تمام مردم این سرزمین (آنها را) دفن میکنند. و روز محترم شدن من برای آنها، نامی خواهد بود. (این فرموده ادونای است.

۲۰ آنها، کسانی را برای دائم تعیین میکنند، در این سرزمین گذر کنند و بقایای (لاشه‌های دشمنان) روی این سرزمین را با یاری رهگذران بمنظور پاکسازی آن دفن کنند. در پایان هفت ماه به تحقیق می‌پردازند...

۲۱ رهگذران در این سرزمین میگردند (و در صورتیکه کسی از آنها) استخوان آدمی را ببیند، کنار آن علامتی قرار میدهند تا دفن کنندگان او را در درّه‌ی جمعیت «گوگ» دفن کنند.

۲۲ آن سرزمین را تطهیر و نیز نام شهر «عیرهمونا» (شهر جمعیت کثیر) نامیده خواهد شد.

הפטרת שמיני חג עצרת

ספר מלכים א פרק ח

1 (נד) וַיְהִי כְּכַלּוֹת שְׁלֹמֹה לְהִתְפַּלֵּל אֶל יְהֹוָה אֵת כָּל
הַתְּפִלָּה וְהַתְּחִנָּה הַזֹּאת קָם מִלִּפְנֵי מִזְבַּח יְהֹוָה מִכְּרֹעַ עַל
2 בִּרְכָּיו וְכַפָּיו פְּרֻשׂוֹת הַשָּׁמָיִם: (נה) וַיַּעֲמֹד וַיְבָרֶךְ אֵת כָּל
3 קְהַל יִשְׂרָאֵל קוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר: (נו) בָּרוּךְ יְהֹוָה אֲשֶׁר נָתַן
מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר דִּבֵּר לֹא נָפַל דָּבָר אֶחָד
4 מִכֹּל דְּבָרוֹ הַטּוֹב אֲשֶׁר דִּבֶּר בְּיַד מֹשֶׁה עַבְדּוֹ: (נז) יְהִי
יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הָיָה עִם אֲבֹתֵינוּ אַל יַעַזְבֵנוּ
5 וְאַל יִטְּשֵׁנוּ: (נח) לְהַטּוֹת לְבָבֵנוּ אֵלָיו לָלֶכֶת בְּכָל דְּרָכָיו
וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו אֲשֶׁר צִוָּה אֶת אֲבֹתֵינוּ:
6 (נט) וְיִהְיוּ דְבָרַי אֵלֶּה אֲשֶׁר הִתְחַנַּנְתִּי לִפְנֵי יְהֹוָה קְרֹבִים
אֶל יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ יוֹמָם וָלָיְלָה לַעֲשׂוֹת מִשְׁפַּט עַבְדּוֹ
7 וּמִשְׁפַּט עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ: (ס) לְמַעַן דַּעַת כָּל
8 עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְהֹוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד: (סא) וְהָיָה
לְבַבְכֶם שָׁלֵם עִם יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ לָלֶכֶת בְּחֻקָּיו וְלִשְׁמֹר
9 מִצְוֹתָיו כַּיּוֹם הַזֶּה: (סב) וְהַמֶּלֶךְ וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ זֹבְחִים
10 זֶבַח לִפְנֵי יְהֹוָה: (סג) וַיִּזְבַּח שְׁלֹמֹה אֵת זֶבַח הַשְּׁלָמִים
אֲשֶׁר זָבַח לַיהֹוָה בָּקָר עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף וְצֹאן מֵאָה
וְעֶשְׂרִים אָלֶף וַיַּחְנְכוּ אֶת בֵּית יְהֹוָה הַמֶּלֶךְ וְכָל בְּנֵי
11 יִשְׂרָאֵל: (סד) בַּיּוֹם הַהוּא קִדַּשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת תּוֹךְ הֶחָצֵר
אֲשֶׁר לִפְנֵי בֵית יְהֹוָה כִּי עָשָׂה שָׁם אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַמִּנְחָה
וְאֵת חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים כִּי מִזְבַּח הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהֹוָה
קָטֹן מֵהָכִיל אֶת הָעֹלָה וְאֶת הַמִּנְחָה וְאֵת חֶלְבֵי הַשְּׁלָמִים:
12 (סה) וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה בָעֵת הַהִיא אֶת הֶחָג וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ
קָהָל גָּדוֹל מִלְּבוֹא חֲמָת עַד נַחַל מִצְרַיִם לִפְנֵי יְהֹוָה
אֱלֹהֵינוּ שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם:

هفطارای روز «هشتم سُوکُوت یا شمینی عصرت» از کتاب «اول پادشاهان»
فصل ۸ آیه ۵۴ الی آیه ۶۶

۱ موقعیکه «شِلُومُو» تمام این دعا و التماس راکه بدرگاه ادونای کرده بود پایان داد در حالیکه بر زانوهای خود رکوع کرده بود، از جلو قربانگاه ادونای برخاست و دستانش بسوی آسمان گسترده بود.

۲ بر پا خاست و تمام جماعت «ییسرائل» را با صدائی بلند چنین برکت کرد:

۳ ادونای متبارک است، چونکه طبق تمام آنچه گفته بود به قومش «ییسرائل» آسایش خاطر عطا فرمود، از تمام خیرش که توسط «مُشه» بنده‌اش فرموده بود، چیزی انجام نشده باقی نماند.

۴ کاش ادونای - خداوندمان همانطوریکه با پدران ما بود، با ما باشد و ما را ترک نکند و رها نسازد.

۵ قلب‌های ما را بسوی خود متمایل سازد تا در همه راه‌های او گام برداریم و فرمان‌ها و قانون‌ها و احکامش راکه به پدران ما فرمان داده است مراعات نمائیم.

۶ کاش این سخنان من که در حضور ادونای التماس کردم، شبانه روز مورد قبول واقع شود تا درخواست بنده‌اش (هر فردی) و درخواست (جمعی) قومش ییسرائل را روز بروز بجا آورد.

۷ تا همه قوم‌های جهان بدانند که ادونای - خداوند است و دیگر (خدائی) نیست.

۸ باشد که قلب شما با ادونای - خداوندمان کامل باشد، تا مانند امروز طبق قانون‌هایش رفتار کنید و فرمانهایش را مراعات نمائید.

۹ آنگاه پادشاه و همه «ییسرائل» همراه او، بحضور خدا ذبح کردند.

۱۰ ذبح قربانی سلامت که «شِلُومُو» برای ادونای ذبح نمود، بیست و دو هزار گاو و یکصد و بیست هزار گوسفند بود. پادشاه و تمام فرزندان «ییسرائل» معبد ادونای را افتتاح کردند.

۱۱ در آن روز پادشاه داخل حیاطی راکه جلو معبد ادونای بود، برای ادونای اختصاص داد، زیرا آنجا قربانی سوختنی و تقدیم هدیه‌های آردی و پیه‌های قربانی سلامت را انجام داده بودند، چون قربانگاه مسی‌ای که در حضور ادونای قرار داشت کوچکتر از آن بود که گنجایش قربانی سوختنی و تقدیمی آردی و پیه‌های قربانی سلامت را داشته باشد.

۱۲ در این موقع «شِلُومُو» در حضور ادونای - خداوندمان این جشن (افتتاح معبد) را هفت روز، و (عید سوکوت را) هفت روز (جمعاً) چهارده روز برگزار کرد و تمام «ییسرائل» جمعیت کثیری از «حَمات» و تا رودخانه «مصر»، با او بودند.

הפטרת שמיני חג עצרת

13 (סו) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁלַּח אֶת הָעָם וַיְבָרְכוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
וַיֵּלְכוּ לְאָהֳלֵיהֶם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר
עָשָׂה יְהוָה לְדָוִד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ:

هفطاراهای موعدیم و ایام خاص

هفطارای روز هشتم سوکوت یا شمینی عصرت

۱۳ روز هشتم (عید سوکوت) مردم را مرخص کرده (مردم) پادشاه را دعا کردند، بخاطر تمام خوبی‌ای که ادونای به
بنده‌اش «داوید» و به قومش «ییسرائل» کرده بود شاد و دلخوش به مسکن‌های خود بازگشتند.

הפטרת שמחת תורה

ספר יהושע פרק א

1 (א) וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת מֹשֶׁה עֶבֶד יְהוָה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל
2 יְהוֹשֻׁעַ בִּן נוּן מְשָׁרֵת מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) מֹשֶׁה עַבְדִּי מֵת
וְעַתָּה קוּם עֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה אַתָּה וְכָל הָעָם הַזֶּה אֶל
3 הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָהֶם לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: (ג) כָּל מָקוֹם
אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כַּף רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם נְתַתִּיו כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל
4 מֹשֶׁה: (ד) מֵהַמִּדְבָּר וְהַלְּבָנוֹן הַזֶּה וְעַד הַנָּהָר הַגָּדוֹל נְהַר
פְּרָת כֹּל אֶרֶץ הַחִתִּים וְעַד הַיָּם הַגָּדוֹל מְבוֹא הַשָּׁמֶשׁ יִהְיֶה
5 גְּבוּלְכֶם: (ה) לֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ לְפָנֶיךָ כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ כַּאֲשֶׁר
הָיִיתִי עִם מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ לֹא אַרְפְּךָ וְלֹא אֶעֶזְבֶךָּ: (ו)
6 חֲזַק וֶאֱמָץ כִּי אַתָּה תַּנְחִיל אֶת הָעָם הַזֶּה אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
7 נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבוֹתָם לָתֵת לָהֶם: (ז) רַק חֲזַק וֶאֱמַץ מְאֹד
לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוְּךָ מֹשֶׁה עַבְדִּי אַל
תָּסוּר מִמֶּנּוּ יָמִין וּשְׂמֹאול לְמַעַן תַּשְׂכִּיל בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ:
8 (ח) לֹא יָמוּשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה מִפִּיךָ וְהָגִיתָ בּוֹ יוֹמָם
וָלַיְלָה לְמַעַן תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת כְּכָל הַכָּתוּב בּוֹ כִּי אָז תַּצְלִיחַ
9 אֶת דְּרָכֶךָ וְאָז תַּשְׂכִּיל: (ט) הֲלוֹא צִוִּיתִיךָ חֲזַק וֶאֱמָץ אַל
תַּעֲרֹץ וְאַל תֵּחָת כִּי עִמְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ:

هفطارای پاراشاه «وزوت هبراخا یا سیمحا تورا» از کتاب «یهوشوع»
فصل ۱ آیه ۱ الی آیه ۹

۱ بعد از درگذشت «مُشه» بنده ادونای بود، ادونای به «یهوشوع» پسر «نون» خادم «مُشه» چنین گفت:
۲ «مُشه» بنده من وفات یافته است، پس اکنون برخیز از این (رود) یَردن بسوی آن سرزمینی که من به آنها یعنی به فرزندان «ییسرائل» میدهم عبورکن، تو و تمام ملت.
۳ همانگونه که به «مُشه» گفتم، هر محلی که کف پای شما بر آن گام نهد، آنرا به شما دادم.
۴ از این بیابان (نِگِو - جنوباً) و این لبنان تا رودخانه بزرگ (شمالاً) - رود «پرات» (رود فرات - شرقاً)، تمام سرزمین «حیتی‌ها» تا دریای بزرگ (مدیترانه) (غرباً)، مرز شما خواهد بود.
۵ تمام روزگار زندگیت کسی در مقابل تو مقاومت نخواهدکرد، همانگونه که با «مُشه» بودم با تو خواهم بود. ترا سُست نخواهم کرد، و ترکت نخواهم نمود.
۶ چون تو موجب خواهی شد که این قوم، مالک آن سرزمینی شود که به پدرانش سوگند یادکرده‌ام به آنها بدهم، پس قوی و دلیر باش.
۷ مسلماً خیلی قوی و دلیر باش که طبق تمام توراه - همانگونه که «مُشه» بنده من به تو سفارش کرد رعایت نموده، عمل نمائی، به راست و چپ از آن دور نشو تا اینکه در هر راهی بروی کامیاب گردی.
۸ (مطالب) این کتاب توراه، از دهانت دور نشود شبانه‌روز به آن فکر کن تا اینکه (بتوانی) رعایت نموده طبق آنچه در آن نوشته شده است عمل کنی. زیرا در این صورت است که راه تو موفقیت‌آمیز بوده و آنوقت است که کامیاب خواهی شد.
۹ چون ادونای - خداوندت در هر جائی که برَوی با تو خواهد بود. اینک به تو امر کردم قوی و دلیر باش، بیم نداشته وحشت بخود راه نده.